

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΡΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

51203

ΒΥΤΕΛΙΟΝ Π. ΠΑΡΕΣΤΑΣΕΩΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗ, ΕΝΔΟΞΩ, ΣΚΙΑ,

ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Α΄

ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΘΕΡΜΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑΝΤΟΣ

ΜΕΤΑ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΑΝΣΕΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Τοις ἀναγνώσταις

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΠΡΑΤΣΚΙΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Βιβλίον περί τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πραγματευόμενον οὐδεμιᾶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ χρήζει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν δικαιολογίας. Οὐδεὶς ὁ παρ' ἡμῶν ἀρνούμενος ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐγκείται ἡ εὐγένεια ἐφ' ἣ δικαίως ὑπὲρ πάντα λαὸν ἐγκαυχώμεθα, καὶ ἐν ἐκείνῃ εὐρίσκομεν τὴν εἰς ἴδιον ἡμῶν κτήμα ἀνήκουσαν πηγὴν ἐξ ἧς πάντα τὰ ἔθνη ἠρύσθησαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων ἅς μετὰ ταῦτα καλλιεργουῦντα ἐποπλασίασαν. Ἄν παρὰ πᾶσιν ἡ σπουδὴ τῆς ἀρχαιότητος θεωρῆται ὡς συμφέρον διανοητικόν, διὰ τοῦς Ἕλληνας ἡμῶς ἐστὶ προσέτι καὶ καθήκον πατριωτικόν.

Καὶ ἐγράψαν μὲν εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν προσέτι, πάμπολλα καὶ ἀξιόλογα τοῦς παντοίους κλάδους τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀφορῶντα· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν των δὲν εἰσὶ τοῖς πᾶσι προσιτὰ, ἐκρίθη χρήσιμον νὰ συνταχθῇ πρόχειρόν τι βοήθημα, εἰς ὃ, ἄνευ εἰδικῶν καὶ μακρῶν σπουδῶν ἐκάστοτε νὰ δύναται τις νὰ εὐρίσκῃ εὐχερῶς τὸ ζητούμενον, τὸ ἀλφαριθμητικῶς συνταχθέν τοῦτο λεξικόν, περιέχον ἐντὸς τῶν διαγεγραμμένων αὐτῷ ὀρίων ἐκτάσεως, πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τῆς κλασικῆς ἡμῶν ἀρχαιότητος, καὶ ἀφορῶν τὴν γεωγραφίαν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν, τὴν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν οἰκιακὸν βίον, ἐκτεινόμενον δὲ καὶ μέχρι τῶν ὀρίων τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν καθ' ὅσον ἔχουσι σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώξας ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ, ἐπροσπάθησα, καθ' ὅσον ἠδυνήθην, ν' ἀρυσθῶ ἐν τοῖς δοκιμητάτοις τῶν τοιοῦτου εἶδους εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ συνεχέστατα ἠναγκαζόμεν ἢ ἐπρωτίμων νὰ προσφεύγω εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς, ὅτε μάλιστα, ὅπερ συνεχέστατον, τῆς ἐμῆς ἀποκλειστικῆς τάσεως εὐρίσκον τὴν ἐκείνων οὐ

μικρὸν διεστῶσαν, ὡς ὅτε τὴν ἀρχαιότητα ἐβλεπον καὶ ἀνέπτυσσον ὑπὸ τὴν ἡμᾶς ἦπτον ἐνδιαφέρουσαν ῥωμαϊκὴν ἐποψίν.

Ἄναγκαῖον δ' ἐθεωρήθη νὰ πλουτισθῆ τὸ κείμενον καὶ διὰ παμπληθῶν, εἰς χιλιάδα σχεδὸν συμποσσομένων, εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο γίνεται οὐχὶ πρὸς μάταιον κόσμον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοικείωσιν μετὰ τῆς ἀρχαιότητος καὶ κατάληψιν τῶν διὰ λέξεων μόνων μὴ ἐπιδεχομένων ἀκριβοῆ περιγραφὴν καὶ πλήρη κατανόησιν, διὰ τοῦτο δὲν διανέμονται αὐταὶ συμμετρῶς ἐντὸς τοῦ συγγράμματος, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἱστορικὰ ἄρθρα, εἰοὶ σπάνια, ἢ καὶ ὅλως ἐλλείπουσιν, ἄλλοτε δὲ, ὡς εἰς τ' ἀφορῶντα τέχνην, βιομηχανίαν, καὶ ὅ,τι δὴποτε ἐπιδεχόμενον εἰκονικὴν παράστασιν, εἰοὶ πυκνῶς συνεσωρευμένα. Πάντοτε δὲ καὶ πανταχοῦ φροντίς κατεβλήθη ἵνα μὴ ᾖσι κατὰ φαντασίαν ἐσχεδιασμένα, ἀλλὰ λαμβάνωνται κυρίως ἐξ ὑφισταμένων μνημείων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς διδακτικαὶ ἀποβαίνουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν οὐνταξίν δὲ τοῦ κειμένου, ἂν ἔχη ἀτελείας, δικαιολογήσιν δὲν ἔχω νὰ προτείνω, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπιείκειαν τῶν χρωμένων αὐτῷ νὰ ἐπικαλεσθῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Μαρτίου 1888.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ἄβαι ἢ **Ἄβαι**, πόλις τῆς Φωκίδος ἀρχαιοτάτη, εἰς τὰ βορειανατολικά αὐτῆς κειμένη, μετὰξὺ Ὀπούντος καὶ Ὀρχομενοῦ. Ἰῆχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἴτα πάλιν ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (Σοφ. Οἶδ. στ. 899.—Ἡρόδ. II, 27, 33.—Διόδ. ΙΣΤ', 58. Στράβ. Θ, 423), εἴτα ὁ ἀνήγειρε πάλιν αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς μικρότερον.

Ἄβαντες, λαὸς ἐκ Θράκης ὁμώνυμος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσρὸν (Ἡρόδ. Α, 146) διὰ τῆς Φωκίδος δ' εἰσῆλθον εἰς Εὐβοίαν, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς τῆς νήσου εὐαργαιότατοι κάτοικοι (Στράβ. I). Ἐκείθεν δὲ μετὰ 40 νηῶν, καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἑλεφίηρος, ἐπλευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 536), συμπαραλαβόντες καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. ΙΣΤ') ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν πλανηθέντες μετὰ 8 πλοίων, ἐρρίφθησαν εἰς τὰ Κεραῦνια ὄρη. Περιγράφονται δ' ὡς ἄγριοι τινες καὶ μακρὰν τρέφοντες κόμην («ὀπισθεν κομῶντες»).

Ἄβαντιάδης, ἴδ. Περσεύς.

Ἄβαξ ἢ **Ἄβάκιον**, πλάξ λιθίνη ἢ καὶ ἄλλης ὕλης, ξύλου, μετάλλου, ἢ καλύπτουσα τὰς τραπέζας. Οὕτω καὶ ἡ ἐφ' ἧς ἐκλύβουν ἢ ἐπέσσουον (ἴδ. Περσσοί) ὁμοίως δὲ καὶ ἡ χρησιμεύουσα εἰς χάραξιν γραμμῶν ἢ ἀριθμῶν πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα ἢ ἀριθμητικῶς ὑπολογισμοὺς διὰ ψήφων (Πολύβ. Ε, 26). Ἀβακίσκοι δὲ ἢ ἀβάκια ἐλέγοντο καὶ τὰ τετραγωνίδια ἃ περιλαμβάνοντο εἰς τὰ κοσμηματὰ τῶν τοίχων ἢ εἰς τὰ ψηφιδωτὰ ἐδάφη.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΤΟΜ. Α')

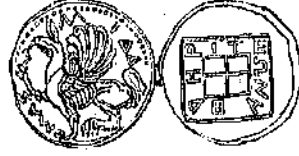
Ἄβαρις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ἡ παράδοσις ὡς θαυματουργὸν ἐθεώρει. Κατὰ τὴν ἕκτην ἢ ἑβδόμην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν Ὑπερβερειῶν προερχόμενος, ἔλαβε, κατὰ τὸν Ἰάμβλιχον (Β. Πυθ. ΙΘ, 28), χρυσοῦν βέλος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' οὗ ἐχρόμενος (αὐτοροπάτης), διήλθε τὴν Ἑλλάδα χρησιμοδοτῶν, ζῶν ἄτρεφος (Ἡρόδ. Δ, 36), πολλὰς διδάξας συνταγὰς ἰλασθηρίους καὶ ἀγνισμοῦ, καὶ διὰ μόνων λέξεων νόσους ἀποσοδῶν, ὡς ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ κατατροχόντος αὐτὴν λοιμοῦ, ὅτε καὶ ναῦν τῆ Σαμείῳ κέρη ἐκαὶ ἠκοδόμησε (Παυσ. Γ, 13, 2).

Ἄβας, 1) ἴδ. Δαναός. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰγείου (Βιργ. Αἰ. Ι, 121).

Ἄβδαλῶνυμος, ἀπόγονος τῶν βασιλέων τῆς Σιδόνης, ζῶν ἐν ἐσχάτῃ γενίᾳ ὡς ὑδρεφόρος καὶ κηπουρός. Κυριεύσας ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Σιδόνα, καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ μετριοπροσύνης αὐτοῦ μεθίων, ἀνετίθεσεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὴν περιχώρον πᾶσαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν περικύων λαφύρων, (Curt. IV, 1, 49.—26.—Just. XI, 10, 8). Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 46) καλεῖ αὐτὸν Βαλλάνυμον.

Ἄβδηρα (τά), 1) Πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Νέστου, ἀνατολικῶς, περὶ ἧς ἐπιστάβητο ὅτι ἰδρῶθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μνήμην τοῦ ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους σπαραχθέντος ἐταίρου αὐτοῦ Ἀβδήρου (Στράβ. Ζ, 331, Ἀπόσκ. 47.—Ἀπολλόδ. Β, 5, 8, 4). Ἄλλ' ἱστορικῶς (Ἡρόδ. Δ, 168), μαρτυρεῖται ὡς οἰκιστὴς αὐτῆς ὁ Κλαζομένηος Τιμήσιος, ὅτε ἐν Ὀλ. 31, α

(656 π. Χ.) ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Κατεστράφη ὅμως ἡ νέα πόλις ὑπὸ τῶν Θρακῶν τὸ δὲ 543, Ἑλλη- νες ἐκ Τέου τῆς Λυδίας, φεύγοντες τὸν στρα- τηγὸν τοῦ Κύρου Ἀρπαγον, ἀνήγειραν πάλιν

αὐτήν, δι' ἧ καὶ ὡς Τήιοι μνημονεύον- ται τινες τῶν ἐν αὐτῇ γεν- νηθέντων ἐπι-

σήμων ἀνδρῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μιλήτου ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπέκυψε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν δυνάμιν των, καὶ ἐδέχθη τὸν Ἑβέρην ἐκστρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧ καὶ πλούσια δῶρα ἔλαβε παρὰ τοῦ Μεγάλου Βα- σιλέως μετὰ τὴν ἦταν καὶ ἐπιστροφήν του (Ἡρόδ. Ζ, 109, 126. — Η, 120). Οἱ Ἑλ- ληνες ὅμως τὴν ἀπηλευθέρωσαν, καὶ ἐτάχθη μεταξύ τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. 1, 172). Τὸ 396 δ' ἔτος προσεβλήθη καὶ δει- νῶς ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Τριβαλλῶν, καὶ μετὰ 33 ἔτη προσετέθη εἰς τῶν Μακεδόνων τὴν συμμαχίαν. Ἐπὶ Ῥωμαίων, 188 π. Χ. (Τ. Liv. XXXVIII, 41) διετῆρει μὲν ἔτι ἡ πό- λις τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ κατὰ τὸ 170 βαρέως τὴν ἔθλασεν ὁ στρατηγὸς Ὀρτένσιος (Liv. XLIII, 4). Ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐκαλεῖ- το ἡ θέσις Πολλοὶ στέλοι, καὶ ἤδη μένει ἔρημος. Ἐξ Ἀβδήρων κατήγοντο ὁ φιλό- σοφος Ἐκκράτης καὶ ὁ Πρωταγόρας, ὡς καὶ ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος, ὁ γλαστὸς ἐπι- λαγόμενος, διότι ἐλέγετο ὅτι πάντοτε ἐγέλα. Προσάπτει δ' ὁ Κικέρων (ad Att. IV, 16, 6—VII, 7, 1.—p.d.I, 43) πολλὴν ἀβου- λίαν αὐτοῖς εἰς τῶν δημοσίων τὴν διαχείρισιν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδυσφημῶντο ἐπὶ βλακίᾳ, ὥστε ὁ μὲν Ἰουβενάλιος (X, 48) λέγει τὴν πόλιν αὐτῶν patria iam venenum, ὁ δὲ Γαληνὸς ἀ- ποδίδωσι τὴν ἀνοίαν αὐτῶν εἰς αἰτίας κλι- ματικᾶς. — 2) Πόλις ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐν Ἰσπανίᾳ κτισθεῖσα, μεταξύ Μαλάγας καὶ Καρθαγένης.

Ἄβέλλα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ, ἀποι- κισθεῖσα ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς (Just. XX, 1, 13.—Στρβ. Ε, 249). Ὁ Βιργίλιος τὴν λέ- γει μηλοφόρον, καὶ ὁ Πλίνιος (XV, 24, 16, 52) ἐπαινεῖ αὐτῆς τὰ ῥόδια καὶ τὰ λαπτο- χάρια. Ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος εὐρέθῃ ἐπιγραφή σπουδαιο- τάτη διὰ τὴν γνῶσιν τῆς Ὀσκικῆς γλώσσης (cippus Abellanus).

Ἄβιοι, νομάδες, κατὰ Πτολεμαῖον ἐν Σκυθίᾳ ὑπὲρ τὸν Ἰμάον οἰκοῦντες, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ (Ἰλ. Ν, 6) μετὰ τῶν Ἱππομαλ- γῶν καὶ Γαλακτοφάγων μνημονοῦμενοι ὡς οἱ δικαιοῦτεροι τῶν ἀνθρώπων. Ὑπήρχον δὲ καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπεμφαν αὐτῷ πρέσβεις (Στρβ. Ζ, 296. — Ἀρρ. Δ, 1.—Curt. VII, 6, 11.—Amm. Marc. XXIII, 6).

Ἄβισάρης, ἡγεμὼν Ἰνδῶν τῶν νο- τιοδυτικῶν τῆς Κασσιμῆς, ἀντιπαθεὶς κατ' ἀρχὰς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶτα δὲ διὰ πρεσβείας προτείνας ὑποταγήν. Οὐχ ἦτον συνέπραξε μετὰ τοῦ Πύρου ἀλλὰ μετὰ τὴν ἦταν αὐτοῦ ὑπέκυψε, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε τὴν ἐπικράτειάν του, ἣν αὐτὸς ἀπο- θανὼν ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱὸν του (Στρβ. ΙΕ, 698.—Διόδ. ΙΖ, 87.—Ἀρρ. Ε, 8, 3, Κ, 5. Curt. VIII, 48, 43. XLVII, 1. IX, 1, 7, X, 3, 20).

Ἄβουλῆτης, σατράπης τῆς Σουσια- νῆς, πέμψας τὸν υἱὸν του πρὸς τὸν εἰσβάλ- λοντα Ἀλέξανδρον, ὑπετάγη αὐθορμήτως, καὶ ἐπεκυρώθη εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ὁ Ἀ- λέξανδρος, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, μαθὼν ὅτι καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι τοποτη- ρηταί, εἶχον, διὰ καταχρήσεων, παραμελήσει τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν μετ' ἐκείνων (Ἀρρ. Γ, 16, 4.—Ζ, 4, 1.—Διόδ. ΙΖ, 65.—Curt. V, 8, 8. X, 17).

Ἄβραδάτας, ἡγεμὼν τῆς Σουσια- νῆς ἐν Περσίᾳ, συνεμάχεται μετὰ τῶν Ἀσ- συρίων κατὰ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ προσήλθεν αὐτῷ προτροπῇ τῆς γυναίκος του Πανθέας, ἣν ὁ Κύρος ἀίχμαλωτεύσας, ἐπροστάτευσε

κατὰ πάσης ὕβρεως (Ξενοφ. Κυρ. Π. Ε, 1, 3). Ἐφρονέθη δὲ μαχόμενος ὑπὸ τὸν Κύρον κατὰ τῶν Λυδῶν, καὶ ἡ Πανθέα ἐκ λύπης κῆτοχειρίασεν ὁ δὲ Κύρος τοῖς ἀπέδωκε με- γάλας ἐπισημοῦς ζιτιμάς, καὶ τοῖς ἀνήγειρε μνημεῖον μετὰ στήλης συριαστὶ ἐπιγεγραμ- μένης (Αὐτ. ΣΤ, 1, 46. Ζ, 3, 5).

Ἄβραδάτας, ἢ Ἄβραναξ. Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκειται ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ πολυτίμων λίθων, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἐφέροντο ὡς φυλα- κτήρια κατὰ τὴν τετάρτην μ. Χ. ἑκατονταε- τηρίδα, καὶ ἔχουσιν ἐπισημοῦς μυστη- ριωδές τι σχῆμα, συνήθως σῶμα ἀνδρὸς μετὰ κεφαλῆς ἀλέκτορος καὶ ὄψεων ἀντι ποδῶν.

Ἄβροκόμιας, σατράπης τῆς Φοινί- κης, εἰς ἀναδραΐας ἢ συμφέροντος εἰς τὸν νεώτερον Κύρον τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὴν διάδασιν τοῦ Εὐφράτου παραδοῦς (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 4, 5. III, 7, 12).

Ἄβυδος, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σηοῦ, γνωστὴ ἤδη καὶ τῷ Ὀμήρῳ (Ι, Β, 836).

Ἄπικισθη δ' ἔπειτα ὑπὸ Μιλησίων (Θου. Η, 61.—Στρβ. ΙΓ, 590).

Κατ' αὐτὴν ἐγεγύρωσαν οἱ Πέρσαι τὸν πορθμὸν (Ἡρόδ. Ζ, 33). Ἀνδρείως ἀντιστάσα κατὰ Φιλίππου Γ', τοῦ Μακεδόνα, ἐκυριεύ- θη, καὶ κατεστράφη τὸ 201 π. Χ. (Πολ. ΙΣΤ, 15.—Liv. XXXI, 17). Ἐνταῦθα κα- τῶκει, καὶ ἐντεῦθεν διενήχθη τὸν Ἑλλησ- ποντον ὁ Λεάνδρος (Ἰδ.).

Ἄβύλη (ἢ Ἀβέλλη) στήλη, ὄρος ἐν Μαυριτανίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ἀποτελοῦν μετὰ τῆς Κάλπης, ὄρους Ἰσπανικοῦ, τρία μίλια ἀπέχοντος, τὰς Στήλας τοῦ Ἡρακλέους (τὸ στεγνὸν τοῦ Γιβραλτάρ).

Ἀγαθοαρχίβης, ἐκ Κνίδου, Ἑλλην γραμματικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 117 π. Χ. Ἐγραψε πολλὰ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν σώζονται μό-

νον ἀποσπάσματα περίπλου Ἐρυθρῆς θαλάσ- σης ἐν πέντε βιβλίοις.

Ἀγάθαρχος Εὐδήμου, Σάμιος ζω- γράφος αὐτοδίδακτος (Σουῖδ. Ἀρποκρ. φ. Ὀ- λυμπιόδωρος), κυρίως ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμε- νος, ἐπέκυθεν εἰς τὴν σκηνογραφίαν, περὶ ἧς καὶ συνέγραψε (Vitr. VII, Pruef. 10), καὶ ἐξωγράφησε σκηνὴν διὰ τὸν Διόσκυλον, πιθα- νῶς διὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τραγωδίαν, τὴν Ὀρεστιάδα (Ὀλ. 80, 6), διότι, κατὰ Ἀ- ριστοτέλην (Ποι. Δ, 16), πρῶτος σκηνογρα- φίας εἰσῆγαγεν εἰς τὸν θέατρον ὁ Σοφοκλῆς, ὥστε ὁ Ἀγάθαρχος καὶ δι' αὐτὸν εἰργάσθη, καὶ προσέτι λέγει ὁ Πλούταρχος (Περ. Π') ὅτι ἐπὶ Περικλέους, ἀκούσας ὁ Ζεῦξις τινὸς ἐπαινοῦντος αὐτὸν ὅτι ταχέως ἐξωγράσει, ἀ- πῆγτησεν «Ἐγὼ δ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.»

Ἀγαθήμερος, Ἑλλήν ζωγράφος, πιθανῶς τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. εἰς ἣν ἀνήκει τὰ 5 πρῶτα κεφάλαια τοῦ συγγράμ- ματος αὐτοῦ τῆς γεωγραφίας ὑποτύποις.

Ἀγαθέας Μερμονίου, ἐκ Μυρίνης, νο- μολόγος ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν 6 ἑκατοντα- ετηρίδα μ. Χ. Ἐγραψε, κατ' ἐξακολούθησιν τοῦ Προκασίου, πέντε σωζόμενα βιβλία τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 553—560, εἰς ὕψος βαρῶ καὶ ἐπιτετηθευμέ- νων, ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ὡς πρὸς τὰ ἐκτι- θέμενα. Προσέτι δ' ἐποίησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν Ἐπιγράμματα, περιλαμβανόμενα εἰς τὴν Ἑλ- λητικὴν Ἀνθολογίαν.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ ἀγαθὸς θεὸς, εἰς ὃν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐστιάσεως προ- ἐπινοῦν ποτήριον ἀ- κράτου οἴνου. Ἐπὶ Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 2, 187.— Tibull. IV, 8), συ- γεγενῆτο καὶ μετ' ἐκῆστου ἀνθρώπου, προσατεῶν αὐτὸν.

Ἀγαθοεργοί ἐλέγοντο οἱ ἐκ τῶν

300 ἰππέων, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῶν βασιλείων τῆς Σπάρτης πέντε κατ' ἔτος λαμβανόμενοι, εἴτε αἱ πρεσβύτεροι (Ἡροδ. Α, 87), ἢ κατ' ἐκλογήν (Τιμ. Ληξ. Πλατ. φ. Βοκκοῦ Anecd. I, 209), καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς ἀποστολὰς εἰς τὴν ξένην.

Ἀγαθοκλῆς. 1) Βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρκίνος, ἐκ Ῥηγίου, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοὺς Καρχηδόνιους διατελοῦσαν πόλιν Θέρμας, ὅπου ἤσκει τὴν κεραμευτικὴν. "Ὅτε δ' ἐγενήθη ἐνταῦθα ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸ 361 π. Χ., ἐπειδὴ χρησιμὸς διεδόθη καὶ ὅν τὸ παιδίον ἐμελλέ ποτε μεγάλως νὰ βλάψῃ τὴν Καρχηδόνα, κατέφυγεν ὁ Καρκίνος μετ' αὐτοῦ εἰς Συρακούσας καὶ ἐπολιτογραφῆθη αὐτόθι. Ὡς κεραμεὺς ἀνατραφεὶς καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς, εἰσῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν στρατιάν, καὶ εἰς χιλιαρχὸν προβιβάσθεις ἐπὶ τοῦ πολέμου κατὰ Μαμερτίων καὶ Καμπανῶν καὶ τῆς πόλεως Αἴτνης, διεδέχθη τὸν στρατηγὸν Δάμαν (ἢ Δαμάσκωνα Just. XXII, 1, 12) καὶ ἐνυμφεῖτο τὴν πλουσίαν του γῆραν. Ἰπὸ τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Σωισιστράτου, οἵτινες προῆρχον τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκ Συρακουσῶν ἐκβλήθη, συμπαρέλαβε πάντας τοὺς δυσηρεστημένους, ὑπηρετήσεν ὑπὸ τοὺς Ταραντίους, ἐθίασε τοὺς δύο ἀντιπάλους αὐτοῦ νὰ λύσωσι τοῦ Ῥηγίου τὴν πολιτικὴν, καὶ ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῶν Συρακουσῶν. Ἀλλ' ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς αὖθις ὑπὸ τῶν ὑποκτευνόντων αὐτὸν ὡς ἀποβλέποντα εἰς τὴν τυραννίδα, καὶ ἀνεκλήθησαν οἱ ἀντιφρονοῦντες. Συλλέξας ὁμῶς παρ' ἑαυτὸν νέους τολμητῆς καὶ δῆ καὶ ληστὰς (Just. XXII, 1, 14), ἐπανῆλθε, καὶ συνετῶς προσεγενεῖς, ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τότε, ἀπορρίψας τὸ προσωπεῖον, καὶ βοηθεία τῶν ὀπαδῶν του, ἐδείχθη σκληρότατος, ἐθανάτωσε περὶ τοὺς τετρακισχιλίους πολίτας, καὶ πλείστους ἄλλους ἐξέβαλε, παραδοὺς τὰ κτήματά των εἰς λεηλασίαν (Just. XXII, 2). Οἱ ἐκβληθέντες ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ πολλὰς πόλεις, ἰ-

δίως τὸν Ἀκράγαντα ἀλλὰ, βοηθεία τῶν Ταραντίων, κατέβαλεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην, τὸ 314. Μετὰ δύο δ' ἔτη, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς σικελικῆς Μεσσήνης, περιεπλάκη εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰμέραν ὑπ' αὐτῶν νικηθεὶς, ἐπολιορκήθη εἰς Συρακούσας. Τότε δὲ, ναοὺς καὶ ἰδιώτας συλῆσας ἐπὶ προμηθεῖα χρημάτων, τὴν φρούρησιν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἄντανδρον ἀναθεῖς, καὶ ἐξήκοντα τριῆρεις ὀπλίσας, διέσχισε μετ' αὐτῶν τὸν ἐχθρικὸν στόλον, καὶ ἐπλευσε, τὸ 310, εἰς Ἀφρικήν, ἵνα μεταφέρῃ εἰς Καρχηδόνα τὸν πόλεμον (Just. XXII, 4. — Διοδ. XVII, 23). Ἀφικθεὶς δ' ἔκαυσε τὰ πλοῖά του, καὶ μετὰ 11,000 ἀνδρῶν ἐνίκησε τριπλάσιους ἐχθροὺς, ὑπὸ τὸν Ἄννον καὶ Βωμίλκων. Ὁ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδόνιος στρατηγὸς Ἀμίλκας ἐπεμφε μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἐφονεύθη μετ' ὀλίγον (306) ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, κατευνάσας στάσιν διεγεγενηθεῖσαν ἐν τῇ στρατῷ του, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Καρχηδόνιους (Διοδ. Κ, 29)· συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ Ὀφέλλα, βασιλέως τῆς Κυρήνης, ἐφόνευσεν αὐτὸν προδοτικῶς, καὶ ἠνάγκασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἰδικού του (Διοδ. Κ, 40. — Just. XXII, 7). Οὐχ ἦττον δὲ δολίως καὶ ἀπανθρώπως προσημέχθη καὶ πρὸς τοὺς αἰγμαλιώτους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἀποστάσας πόλεις. Ἐν τούτοις δὲ (306) ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Πύρρου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς τὸν βασιλικὸν τίτλον. Ἀλλ' οἱ Ἀκράγαντινοὶ, ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν Συρακουσῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σικελίαν, ἀφείκτιν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν υἱὸν του Ἀγάθαρχον. Ἀλλ' ὁ Συρακούσιος Δεινοκράτης εἶχεν ὀπλίσει ἐν τούτοις ἐπίφοβον στρατὸν κατ' αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ὁ υἱὸς του ἤττατο ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ἀπεσφῆθη εἰς

Τύνιδα. Ἐβιάσθη, λειπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς εἰς Καρχηδόνα, ἀλλ' ἐνίκηθη κατὰ κράτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ κρυφίως, ἐγκαταλείπων τὸν υἱὸν του καὶ τὸν στρατὸν. Τούτο ὁμῶς μαθόντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐδέσμευσαν. Ἀπολυθεὶς δὲ πάλιν, ἐδραπέτευσεν εἰς Σικελίαν, καὶ τότε οἱ στρατιῶται πλήρεις ὀργῆς, ἐθανάτωσαν τοὺς υἱούς του, καὶ ἠτόμοβλησαν οἱ πλείστοι εἰς τοὺς Καρχηδόνιους. Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς ἐξεδικήθη δι' ἀπαίσίων ὠμότητων κατὰ τῶν ἐν Συρακούσας οἰκογενειῶν αὐτῶν (Διοδ. Κ, 54). Οὕτως ἠῤῥησεν ἡ ἐπιρροή τοῦ Δεινομένου, μετ' οὗ ἠναγκάσθη νὰ συνθιλολογήσῃ ὁ Ἀγαθοκλῆς. Συγχρόνως δὲ διελλάγη μετὰ τῶν Καρχηδόνιων, παραδοὺς αὐτοῖς ἀντὶ χρημάτων τὰς σικελικὰς πόλεις (Just. XXII, 8). Ἐἶτα δὲ τοὺς ἐξορίστους ἐν μάχῃ νικήσας, κτεδίκασε πολλὰς χιλιάδας εἰς θάνατον, καὶ συνεβιάσθη μετὰ τοῦ Δεινομένου (Διοδ. Κ, 89). Νικήσας δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, ἤρχισεν ἐκτοτε ἡμιώτερον κυβερνῶν (Πολ. Θ, 23. — Just. XIII, 1, 2). Καὶ ἐβουσεδόμενος ἐν πάντοτε νέας ἐπιχειρήσεις κατὰ Καρχηδόνος· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐδηλητήριασεν αὐτὸν ὁ ἕγγονος αὐτοῦ Ἀγάθαρχος δι' ἔδουτογλυφίδος, καὶ τὸ φάρμακον κατέτρωγε τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ τὸν ἐθανάτωσεν εἰς βαθμὸν ὥστε ἀνῆψε πῦρ καὶ ἐκάη ζῶν, τὸ 289, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν (Διοδ. ΚΑ, 12. — Just. XXIII, 2), βασιλεύσας ἔτη 28. Πρὸ τοῦ θανάτου του δ' ἔτι διημισησῆσαν ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἕγγονος του τὴν κληρονομίαν του, καὶ τούτου ὑπερισχύσαντος, ἐπεμφεν εἰς Αἴγυπτον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του μικρὰν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. — 2) υἱὸς Λυσιμάχου, τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, καὶ μετὰ ταῦτα βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν παραδουναβίων Γετῶν, ἡγματοεβύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δρυμναίτου, ὡς καὶ ὁ Λυσίμαχος, ἐλθὼν νὰ τὸν σώσῃ (292 π. Χ.), ἀλλ' ἀμφοτέρω ἀπηλευθερώθησαν (Πλευτ. Δημητρ. ΑΘ). Ἐν Καρίᾳ δὲ καὶ Λυ-

δίῃ πολέμῳ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐν ἔτει 287 Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (Πλευτ. αὐτ. ΜΣΤΓ), ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Μετὰ τινὰ δ' ἔτη ἡ μητρὶς αὐτοῦ Ἀρσινόη, θυγάτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ συγχρόνως γυναικαδέλφη τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἔχουτος εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Λυσάνδραν, ἐκ θρόνου ἐουκοφάντησεν αὐτὴν ὡς θέλοντα νὰ φονεῖσῃ τὸν πατέρα του, καὶ ὁ Λυσίμαχος, πιστεύσας τὴν ἀδικὸν κατηγορίαν, ἠθέλησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ· ἀποτυχὼν δὲ, τὸν ἐθανάτωσε διὰ Πτολεμαίου τοῦ Κερρανοῦ, υἱοῦ τοῦ Λάγου, τὸ 284 π. Χ. Ἡ δὲ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του κατέφυγον παρὰ τῷ Σελεύκῳ, βασιλεῖ τῆς Συρίας (Just. XVII, 1, 4—9).

Ἀγάθουρσοι, σαρματικὸς λαὸς, τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἀναφέρων εἰς ἡρώα τινα Ἀγάθουρσον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐλχίδνης (Ἡρόδ. Α, 10), καὶ ἀδελφὸν τοῦ Γελωνοῦ, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Γελωνοὶ. Καθ' Ἡρόδοτον ἦσαν γεωπῶνοι, πλούσιοι, εἰρηγικοί, ἀλλ' οὐχὶ φιλόμαχοι, καὶ κενὸς τὰς γυναῖκας ἔχοντες. Κατὰ Βιργίλιον (Aen. IV, 146) ἦσαν γραπτοὶ (prieti), ἐξ οὗ τινὲς ἐξέλαβον ὅτι, ὡς οἱ ἄγριοι, ἐχρωμάτιζον τὸ σῶμά των. Ἀλλ' ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχον τὰ ἐνδύματά των μόνον πολύχρως (A. vienus, Periæg. 447. — Id. Pl. VI, 12, 26. — Meli, II, 1).

Ἀγάθων Ἰταμενοῦ Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τὸ 448 π. Χ., τραγικὸς ποιητῆς, φίλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος. Τὸ πρῶτον ἐνίκησεν εἰς δραματικὸν ἀγῶνα τὸ 416, ὅτε καὶ διὰ τὴν δουρίσασιν αὐτῇ ἐστίασιν ἔγραψεν ὁ Πλάτων τὸν διάλογον ἐν ἐπέγραφε «Συμπόσιον,» ἀποδίδους αὐτῇ λόγους χαρακτηρίζοντας τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς αἰν τοῦ πνεύματός του. Ἦν εὖφορος, ἀνέντιμος ζῶν καὶ φίλος τῆς εὐζωίας, καὶ συγχρόνως μετὰ τοῦ Εὐριπίδου ἐπεσεφθῆ τὴν πολυτελεῖ αὐτῇ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀργελάου. Διδάσκων αὐτῷ ἦν ὁ Πρόδικος,

καὶ τὸν Ποργίαν εἶχαν ὡς πρότυπον. Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ ἐν τῇ ποιητικῇ του (ΙΗ), λέγων ἐν ἄλλοις τὰ χωρικά αὐτοῦ «ἐμβόλιμα,» ἥτοι μὴ ἀναγκαίως συνδεόμενα μετὰ τοῦ μύθου τοῦ δράματος. Ἑπτὰ Τραγωδίαί αὐτοῦ μνημονεύονται, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο «Ἄνθος.» (Ἰδ. Πλούτ. Συμπ. III, 1.— Πλάτ. Συμπ. Σ, 198.— Ἀριστ. Ποιητ. Θ, 18.— Ἀριστ. Θεσμ. 59, 106.— Δίλιον. Π. Γ. 14, 13).

Ἄγαλιμα, ἴδ. Πλαστική.

Ἀγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρεί-

δης καὶ Ὀμνηρον), βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν. Μήτηρ δ' αὐτοῦ μνημονεύεται ἡ Ἀερόπη, νυμφευθεῖσα εἰς πρῶτον γάμον τὸν Πλεισθένην, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν Ἀτρέα, ὅστις, ὑποπτεύσας αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θεέστου, τὴν κατεπόντισεν. Ἄλλοι δὲ (Ἀπολλ. Γ, 2, 1),

ΤΕΙΧΟΓΡ. ΠΟΜΠΗΙΑΣ

συγγέοντες τὴν παράδοσιν, λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα υἱὸν τοῦ Πλεισθένου, υἱοῦ, ἢ πατρὸς τοῦ Ἀτρέως. Ὅτε δ' ὁ Θεέστης καὶ ὁμοῦ ὁ υἱὸς του Αἰγισθος, φονεύσαντες τὸν Ἀτρέα (ἴδ.), κατέλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηθῶν, ἔφυγεν ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μενέλαου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς θυγατέρας τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Τυνδάρεω, τὴν Κλυταιμνήστραν ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν Ἑλένην δ' ὁ Μενέλαος, ὅστις καὶ διεδέχθη τὸν πεν-

θερόν του εἰς τὸν θρόνον, ἐν ᾧ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀποδιώξας τοὺς καταλαβόντας τὴν ἀρχὴν του, ἐπανῆλθεν εἰς Μυκῆνας, καὶ ἦν εὐραία ἢ ἐξουσία αὐτοῦ, διότι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λέγεται «πολλῆσι νῆσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσων.» Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς συναρτίσθησαν ἵνα ἐκδικήσωσι τὴν εἰς τὸν Μενέλαον γενομένην ὑβρίν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, βασιλοπαίδος τῆς Τρωάδος, ὅστις ἤρπασε τὴν Ἑλένην, πάντες ὁμοθυμῶς ἐξελέξαντο τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν· ὁ δ' ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος, εἰς ὃν συναχθῶν

πάντες οἱ Ἕλληνικοὶ εὐλοιοὶ, ἑκατὸν πλοῖα, καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε τὴν θυσίαν τῆς θυγατρὸς του Ἰφιγενείας (ἴδ.), ἧς τὴν παράδοσιν διηγήσαν ὁ Σικυώνιος ζωγράφος Τιμανθος τῆς 95 Ὀλυμπιάδος, παραστήσας τὸν Ἀγαμέμνονα, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, συγκαλύπτουσα τὸν πρόσωπον του ἐκ λύ-

πης. Τοῦ ἐξόχου ἀριστουργήματος ὑπάρχει τὸ προκείμενον ἀντίγραφον ἐν Πομπηίᾳ. Ἄνδρειος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εὐερέθιστος, ἐκίνησεν, ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος (ἴδ. Τρωϊκὸς πόλεμος), τὴν δυσἀρεσκίαν τοῦ Χρῆσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ νεοροῦ Ἀχιλλέως, πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ἐίστρατείας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἐπέστρεψεν εἰς Μυκῆνας, ἔχων μεθ' αὐτοῦ δοριόλιτον τὴν κόρην τοῦ

Πριάμου, τὴν μάντιδα Κασσάνδραν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ Αἰγισθος, συνομώσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν συμπόσιῳ, ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἐφόνευσε τὴν Κασσάνδραν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 256, Δ, 512, Λ, 405), ἢ, κατ' ἄλλους (Λίσχλ. Ἀγ. 1389), τὸν Ἀγαμέμνονα ἐφόνευσεν αὐτὴ ἢ Κλυταιμνήστρα ἐν τῷ βαλανείῳ, ῥίψασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του χιτῶνα συνερραμμένον, στερήσαντα αὐτὸν τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν. Τέκνα δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἦσαν (Ὀμ. Ἰλ. I, 142) ἡ Ἰφιγένεια, ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Λαοδίκη (Ἠλέκτρα παρὰ τοῖς δραματοποιῶσι), καὶ ὁ Ὀρέστης, ἐκδικήσας κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐπὶ τοῦ Αἰγισθοῦ καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εἰς ταύτας προστίθεται ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἡ Ἰφιγένεια (πιθανῶς ἢ αὐτὴ τῇ Ἰφιανασσῇ). Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἀμύκλαις ἱσταίντο ἀνδριάντες αὐτοῦ, καὶ ὑπῆρχον οἱ δοξαζόντες ἐτι ἦν βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος ἐν Ἀμύκλαις οἰκῶν.

Ἀγαμήθης, υἱὸς Ἐργίνου, βασιλεὺς τοῦ Βοιωτοῦ Ὀρχομενοῦ, φιλοδόμησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Τρωφονίου τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προσέτι Θεσσαυρὸν δι' Ὑρίεα, τὸν βασιλέα τῆς ἐν Βοιωτίας Ὑρίας. Ἄλλ' εἰς αὐτὸν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνήρμοσαν ἓνα λίθον περιαιρετὸν, ὃν ἀφαιροῦντες διὰ νυκτὸς, ἔκλεπτον τὰ κειμήλια. Τοῦτο ἐνοήσας ὁ βασιλεὺς, ἐνήρμοσεν ἐν τῷ Θεσσαυρῷ παγίδα, εἰς ἣν ἐνέπεσεν ὁ Ἀγαμήθης. Ὁ δὲ Τρωφώνιος, ἵνα μὴ φωραθῇ, τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' εἰς Λεβαδίαν, ὅπου τὴν ἔκρυψεν, ἀνοίγεισα ἡ γῆ τὸν κατέπε (Παυσ. Θ, 37, 7), καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξεν ἔκτοτε ὁ χρησμὸς τοῦ Τρωφονίου, εἰς οὗ τὸ ἄντρον ὁ εἰσερχόμενος οὐδέποτε πλέον ἐγέλα· οἱ δ' εἰς αὐτὸν προσερχόμενοι, ὤφειλον διὰ νυκτὸς νὰ θύσωσι κριὸν, καὶ νὰ ἐπικαλῶνται καὶ τὸν Ἀγαμήθην. — Ἄλλη δὲ παράδοσις μετατίθησι τὸ συμβάν εἰς Ἡλίδαν, ὅπου Ἀγαμήθης ὁ Στυμφάλου, καὶ οἱ

δύο αὐτοῦ υἱοὶ, Τρωφώνιος καὶ Κερκύων, ἐκλεψαν οὕτω τὸν Θεσσαυρὸν τοῦ Αὐγαίου, καὶ μετὰ τὸν ὡς ἄνω εἴρηται θάνατον τοῦ Ἀγαμήθους, ἔφυγεν ὁ μὲν Τρωφώνιος εἰς Ὀρχομενὸν, ὁ δὲ Κερκύων εἰς Ἀθήνας. — Ὅμοιον δὲ τούτου διηγείται ὁ Ἡρόδοτος (B, 121) ὡς συμβάν εἰς Αἰγύπτου, εἰς τὸν Θεσσαυρὸν τοῦ βασιλέως Ῥαμφίνιτου, καὶ πιθανῶς ὁ μῦθος μετέβη ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιμιξίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου. — Οἱ δὲ πανταχοῦ συμβολικὰς ἐρμηνείας ἐπιζητοῦντες, βλέπουσιν ἐν τῷ Τρωφονίῳ προσωποποιήσιν τῆς δυνάμεως τῆς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς τοὺς τρέφοντες αὐτῆς Θεσσαυροὺς παραγούσης, καὶ ὅτε αὐτὸς μετεπλάσθη εἰς ἦρωα καὶ κλέπτην, τότε λέγουσιν ὅτι τῷ ἐδόθη βοήθος ὁ Ἀγαμήθης, ἥτοι ὁ ἄγαν ἔμφρων!

Ἀγανέππη, 1) Πηγὴ παρὰ Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας (Ving. Ἐπ. X, 12), ἀναβλύσασα ἐκ κτύπου τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου, καὶ χορηγοῦσα τοῖς πίνουσι τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως (Παυσ. Θ, 29, 5), ἴδ. Ἰαποκρήνη. — 2) Ἡ κόμη τῆς ἄνω πηγῆς, θυγάτηρ τοῦ Τερμησαοῦ. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀκριαίου, μήτηρ τῆς Δανάης, καλουμένη δὲ καὶ Εὐριδίκη.

Ἀγασίας. Δύο γλύπτει τοῦ ὀνόματος τούτου, ἐξ Ἐφέσου. Τοῦ ἐνὸς τὸ σωζόμενον ἄγαλιμα ἐπισκευάσθη ὑπὸ Ἀριστάνδρου, τοῦ δ' ἄλλου εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις «Βοργεσιανὸς μονομάχος» ἀμφότερα καλῆς ἐπαγῆς.

Ἀγαυὴ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως.

Ἀγγεῖα, ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίαις ἐκ παντοίας ὕλης καὶ παντοίων σχημάτων, οἷον ἐκ γῆς ὀπτης, πολλάκις κεχρωματισμένα δι' ἐρυθρᾶς βαφῆς ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ, ἢ τ' ἀνάπαλιν ἄλλα δ' ἐκ μετάλλου, εἴτε χαλκοῦ ἢ ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ, ἢ ἀπλᾶ, ἢ μετὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλουσιῶν τορευμάτων προσέτι λίθινα, καὶ ἐξ ἀλαβάστρου ἢ ἐξ ἠλέκτρου, ὕαλινα, καὶ ἄλλα,

μικραὶ φιάλαι, γλυπταῖς ψήφοις κεκοσμημέ-
ναι. Καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐχρησίμευον πρὸς δια-
τήρησιν ἢ μεταγγραμῶν τῶν ρευστῶν, στρογ-

γύλα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὀγκώδη, ἢ, ὡς οἱ
ἀμφορεῖς καὶ αἱ ὑδρίαί, λεπτότερα, δύο λα-

βιδας ἔχοντα, καὶ τὸν λαίμῳ ἐπιμήκη, πολ-
λὰ δ' αὐτῶν προωρισμένα ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς
τὴν γῆν, εἰς ὅξυ ἀπολήγοντα. Οἱ ἀλάστροι
ἦσαν ἐπιμήκεις, κυλινδρικοί, ἀνευ λαβίδων,
προσδιωρισμένοι δι' ἔλαιον ἢ ἀρώματα, οἷα
περιεῖχον καὶ τὰ εἰς τοὺς τόφους ἐντιθέμενα
μικρὰ ἄγγεῖα. Βυρῷ δὲ μᾶλλον εἶχον τὸ στό-
μιον, μετὰ λαβίδων καὶ αὐτοὶ, οἱ κρατῆρες,
πρὸς κρᾶσιν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος. Οἱ δὲ
κῆθοι ἦσαν ποτήρια (ἴδ.) μικρὰ ἀνευ λαβί-

δων. Τὰ μαγειρικά δὲ σκεύη, οἱ λέβητες, ἤ-
σαν εὐρέα, μᾶλλον ἐπίπεδον ἔχοντα τὸν πυθ-
μένα. Ἐξ αὐτῶν ἡ κακάθη, ἄγγεῖον τρίπουν,
ὁ αὐθέρης (σαμαθάριον), ὁ μαζομόμος, εἶδος
τροβλίου. Ἡ ἐπισυννημμένη εἰκὼν παριστᾷ τινα
ἐκ τῶν σχημάτων αὐτῶν, ἰδίως ἀμφορεῖς, καὶ
γραπτὰ ἄγγεῖα, περὶ ὧν ἴδ. Κεραμογραφία.

Ἄγγελίων καὶ Γεκταῖος, γλύ-
πται τῆς Κρητικῆς σχολῆς, περὶ 550 π. Χ.
(Παυσ. Β, 32).

Ἀγελάδας, Ἀργεῖος γλύπτης, διδά-
σκαλος τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλων τῶν πρώτων
καλλιτεχνῶν, 495 π. Χ. (Παυσ. ΣΤ, 14.—
Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 504.—Σουίδ. φ. Γε-
λάδας).

Ἀγέλη. Ἐν Κρήτῃ πάντες οἱ νεανίαι,
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18^{ου} ἔτους τῆς ἡλικίας
τῶν ἀπετέλεον ἐταιρίας αἵτινες ἐκαλοῦντο ἀγέ-
λαι, καὶ τὰ μέλη ἐκάστης ἀγέλης ἐλέγοντο
ἀγελαστοὶ ἢ ἀγέλαι· ὁ προϊστάμενος δὲ τῆς
ἀγέλης, ὅστις καὶ ἀγελάτης ὠνομάζετο, ἦν
ὁ πατήρ τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ μᾶλλον διαπρεπόν-
των ἐκ τῶν νεανιῶν, καὶ αὐτὸς κατήρτιζε
τὴν ἀγέλην, φέρων αὐτὴν εἰς τὴν θῆραν καὶ
εἰς τὰ γυμνάσια, ἅτινα ἐκεῖ δρῆμαί ἐκαλοῦν-
το, διὸ καὶ ἀσπόμενοι ἢ καὶ ἀπάγμενοι ἐλέ-
γοντο οἱ παῖδες οἱ μὴ ἔχοντες εἰσέτι τὴν ἡ-
λικίαν ἵνα εἰς ἀγέλην καταταχθῶσι. Διη-
τῶντο δὲ οἱ ἀγελαστοὶ διὰ πάσης τῆς ἡμέ-
ρας ὁμοῦ, καὶ μόνον νὰ διανυκτερεύουσιν εἰς
τὸν πατρικὸν οἶκον ἐλάμβανον ἐνίοτε τὴν ἄ-
δειαν. Ὅτε δ' ἐξήρχοντο τῆς ἀγέλης, καὶ
κατετάττοντο εἰς τὰ συσσίτια, τὰ λεγόμενα
ἀνδρεῖα, ἐνυμφεθόντο πάντες συγχρόνως.
Ἐἶχε δ' ὁ ἀγελάτης καὶ ποινικὴν ἐπ' αὐτῶν
ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντως τῶν ἀρ-
χῶν (Στράβ. Ι, 480). — Καὶ εἰς τὴν Σπάρ-
την δ' ὑφίσταντο τοιαῦται ἐταιρίαι, ἀλλ' ἦσαν
παίδων ἐπταστῶν, καὶ ὠνομάζοντο βοῦᾶι.

Ἀγημα, τάγμα ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν εἰς
τοῦ Μακεδονικῶν στρατῶν (Πολύβ. Β, 25, 65.
ΛΑ, 8.).

Ἀγήνωρ. 1) Υἱὸς τοῦ Πισσιδῶνος

καὶ τῆς Λιθύης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Βήλου, βα-
σιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ πατήρ τοῦ Κάδμου,
τῆς Εὐρώπης καὶ ἄλλων υἱῶν, οὗς μάτην
ἐξέπεμψε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀρπαγίστης
ἀδελφῆς τῶν. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐπέστρεψεν (Ἀ-
πολλόδ. Γ, 1, 1). Ἦν δὲ πρόγονος τῆς Δι-
δοῦς, δι' ὃ ὁ Βιργίλιος (Aen. I, 338) τὴν Καρ-
χηδόνα Ἀθηναίαν ἀποκαλεῖ. — 2) Ἀνδρεῖος
Τρώες, υἱὸς τοῦ Ἀντήνωρος καὶ τῆς Θεαιοῦς,
ιερέας τῆς Ἀθηναῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 59.—Ζ,
298), εἰσβάλλει εἰς τὸ ἑλλην. στρατόπεδον,
μάχεται κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ σώζεται
ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑποδουθέντος τὴν μορ-
φήν αὐτοῦ (αὐτέθι Μ, 83.—Φ, 545). Κατὰ
τοὺς μεταγενεστέρους (Παυσ. Ι, 97, 1) ἐ-
φρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

Ἀγήσανδρος, ἴδ. Λακωνίαν.

Ἀγησίλαος. 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρ-
της ἐπὶ Λυκούργου, τὸ 886 π. Χ.—2) Ἀ-
δελφὸς τοῦ Ἀγίδοι, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρ-
της, γεννηθεὶς τὸ 442 π. Χ., ἀπέκλεισε τοῦ
θρόνου τὸν ἀνεψιὸν του Λεωτυχίδαν, ἐπὶ λό-
γῳ νοθείας, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτὸς τὸ 399,
πολὺ ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν πραότητα τοῦ ἤθους
του, εἰ καὶ οὐχὶ ἐπιφανῆς τὴν μορφήν, μικρό-
σωμος, καὶ χωλαίνων μάλιστα, τόσῳ ἀκαταλ-
ληλότερος ἐκρίνετο κατ' ἀρχάς διὰ τὴν βα-
σιλικὴν ἐξουσίαν, καθ' ὅσον καὶ χρησμός εἶ-
χε προεπέει ὅτι δυστυχήματα θὰ ἐπέτρεχοντο
εἰς τὴν Σπάρτην ὀψέποτε χωλὸς αὐτῆς ἐβα-
σίλευε. Πρὸ παντὸς νομισσας ἀναγκαῖον νὰ
ἐλαττώσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων
τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἐξουσίαν τοῦ Μεγάλου
τῶν Περσῶν βασιλέως, ἐξεστράτευσεν (τὸ
396) εἰς Ἐφεσον κατὰ τοῦ σατράπου Ἰσι-
σαφέρνηου, συμπαρηλατῶν καὶ τὸν στρατηγὸν
Λύσανδρον. Καὶ ἐδέχθη μὲν ἦν ὁ σατράπης,
ὅστις ἦν ἀνέτοιμος πρὸς πόλεμον, τῷ ἐπρό-
τεινε τρίμηνον ἀνακωχὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰσι-
σαφέρνης παρασπονδήσας ἔλυσεν αὐτὴν, ὁ Ἀ-
γησίλαος τὸν προσέβαλε, καὶ εἰ καὶ ἔχων
ἐλάσσονα δυνάμεις, τὸν ἐνίκησεν ἐπαγγελιμ-
μένως, καὶ τὸ τελευταῖον κατὰ τὸν Πακτω-

λὸν (395 π. Χ.). Ἐλθὼν δ' ἕτερος σατρά-
πης, ὁ Τιθράστης, συνωμολόγησε νέαν ἀνα-
κωχὴν, καὶ ἐπ' αὐτῆς, καταρραδιουργῶν τὴν
Ἑλλάδα, ἐξήγειρε κατὰ τῆς Σπάρτης τὰς
Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος καὶ τὰς
Θήβας, καὶ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχῃ συγκροτη-
θείσης, ἔπασεν ὁ Λύσανδρος ὁ δ' Ἀγησίλαος
μετεκλήθη, ἐν ᾧ ὁ Ἀθηναῖος Κένων προσέ-
βαλε καὶ ἐνίκησεν τὸν σπαρτιατικὸν στόλον ἐν
Κνίδῳ. Ἐνίκησε δ' ὁ Ἀγησίλαος τοὺς συμ-
μάχους (τῆ 8 Αὐγ. 392) ἐν Κορωνείᾳ τῆς
Βοιωτίας· τὸ δ' ἐπέμνηον ἔτος εἰσέβαλεν εἰς
τὴν Κορινθίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελοῦντο τὰ
Ἰσθμια, καὶ ἀπεκόμισε πλουσίαν λείαν, ἀλλ'
ὑπέστη ἔπειτα ἤτταν, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ
Ἀθηναίου Ἰφικράτους. Ἐν ἔτει 391 εἰσβα-
λὼν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πολεμοῦσαν κατὰ
τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης Ἀχαιοῦν, ἐλη-
λάτησεν αὐτὴν, μόνον δὲ κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο
ἔτος ἐπέφερε τὴν εἰρήνην μετὰ τῶν δια-
μαχομένων. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ δ' ἐν τούτοις τὰ
συμφέροντα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἔμενον
ἀπροστάτευτα, καὶ ὁ Ανταλκίδης ὑπέγραψε
συνθήκην ἀναγνωρίζουσαν τὴν ὑποταγὴν αὐ-
τῶν εἰς τοὺς Πέρσας, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ
καλύσῃ τοῦτο ὁ Ἀγησίλαος· ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι
συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπὶ τῷ ἔρω τῆς
διαλύσεως τῆς ἀντισπαρτιατικῆς συμμαχίας.
Ἀφ' οὗ δ' ὁ Σπαρτιάτης Φειδίδας παρασπόν-
δως, ἐν πλήρει εἰρήνῃ, ἐκυρίευσεν τὴν Καδ-
μείαν, ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν (382), οἱ δὲ
Θηβαῖοι ἐξαναστάντες ἠλευθερώθησαν (378),
ἐξεστράτευσεν τὸ ἐπιπὸν ἔτος κατ' αὐτῶν, ἀλλ'
ἀνεχαίτισθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Χαβρίου, βοη-
θοῦντος τοῖς Βοιωταῖς, καὶ ὁ ἐν Λεύκτροις
Θριάμβος τοῦ Ἐπαμεινώνδου κατὰ τῶν Σπαρ-
τιατῶν (370) ἠλάττωσε τῆς Σπάρτης τὴν
δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ὁ δ' Ἀγησίλαος
τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος (369) ἐπολέμησε τοὺς
Ἀρκάδας· ὅτε δ' ἀπεσύρθη, ἠνώθησαν αὐτοὶ
μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν
Λακωνίαν· ὁ Ἀγησίλαος ὅμως δι' ἐπιδεξιῶν
στρατηγίας ἔσωσε τότε τὴν Σπάρτην· καὶ

αὐθις, ὅτε (362) ἐκ δευτέρου ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ ἐν Μαντινείᾳ, ἀλλ' ἠττήθη, καὶ εἰρήνη συνωμολογήθη, εἰς ἣν, ἄκοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδυνατούσης τῆς Σπάρτης ἄλλως νὰ πράξῃ, συμπεριελήφθη καὶ ἡ Μεσσηνία. Τότε δὲ, δυσανασχετῶν, μετέβη (361) μετὰ στρατοῦ, καὶ τοὶ ὑπέργηρος, εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ταχώς ἠρνήθη αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν ἀλλ' ὁ ἐκβαλὼν καὶ ἀντικαταστήσας ἐκεῖνον Νεκτάναβις ἐπλήρωσε τιμῶν καὶ δώρων τὸν Ἀγχιλαον, ὅστις ἀπελθὼν ἐκεῖθεν, ἀπέθιωσε καθ' ὁδὸν (358), εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84 (Πλουτ. Ἀγχι. — C. Nor. ὁμ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ—ΣΤ.).

Ἄγῃσι πόλεις. Τρεῖς βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς τοῦ Παισακίου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον (394 π. X.) ἀγγλικός, ὑπὸ κηδεμόνα τὸν Ἀριστόδημον, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη 14. Ἐκστρατεύσας κατὰ Ἀργούς (390), ἀπέτυχε τὴν δὲ Μαντινείαν ἐκυρίευσεν μεταστρέψας τὸν αὐτὴν διαρρέοντα ποταμὸν Ὀρίν. Ἀπέθανε δὲ (380) ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῆς Ὀλύνθου (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 8, 19. Δ, 2, 9. 7, 2. Ε, 2, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομάρτου, ἐβασίλευσεν ἐν ἔτος (371). — 3) Διεδέχθη (220) τὸν θρόνον τοῦ Κλεομένη Γ, καὶ ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως τοῦ Λυκούργου (Liv. XXXIV, 26).

Ἄγῃσι πόλεις, ἴδ. Κάρνεια.

Ἄγεις. Πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς Εὐρυθέου, γενάρχης τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Ἀγισθῶν, ἤματι περὶ τὰ 500 π. X. (Ἡρόδ. Ζ, 204), καὶ λέγεται καθυποτάξας τοὺς Ἐβιωτας (Στράβ. Η, 5). — 2) Ἄγεις Α, υἱὸς Ἀρχιδάμου Β, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγχιλαίου, βασιλεύσας ἀπὸ 426 μέχρι 398. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου θελήσαντα νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν ἀπέτρεψε σεισμός· ἀλλὰ τὸ 425 ἡ εἰσβολὴ του ἐπέτυχεν (Θουκ. Δ, 2). Κατὰ τῶν Ἀργείων ἐκστρατεύσας (418) καὶ

ἀνακωχὴν δεχθεὶς, κατηγορήθη, καὶ μόλις ἀπέφυγε τὴν ποινήν. Τὸ ἐπιπὸν δ' ἔτος ἤρατο λαμπρὰν νίκην κατ' αὐτῶν (Θουκ. Ε, 64). Τὸ 413 καταλαβὼν ἀχώρως τὰ ὕψη τῆς Δεκελείας περὶ τὰς Ἀθήνας, ἃς μεγάλως ἐβλάψε διὰ τοῦτου, καὶ τὸ 405 συνεπολιόρκησεν αὐτὰς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου (Πλουτ. Λύσ. ΙΔ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, Β, 2). Διέπρεψε δὲ καὶ κατὰ τῶν Ἡλείων, καὶ τὸ 397 ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀπέθανε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 1). Ὁ Ἀλκιβιάδης παρ' αὐτῷ καταλύσας ὅτε ἀπεδήμησεν εἰς Σπάρτην, ἐπιστεύετο δελεάσας τὴν γυναῖκά του Τιμαίαν, δι' ἧς καὶ ὁ Ἀγχιλαὸς κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὸν υἱὸν αὐτῆς Λεωτυχίδα, ὡς νόθον (Πλουτ. Ἀγχι. Γ). — 3) Ἄγεις Β, υἱὸς Ἀρχιδάμου Γ, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 338 μέχρι 330 (Πλουτ. αὐτ.) Κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου πράττων, ἔλαβε παρὰ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ σατραπῶν πλοῖα καὶ χρήματα καὶ ὀπταμιστῆρας Ἑλλήνας μισθωτοὺς, τοὺς ἐν Ἰσσοῦ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον πολεμήσαντας, καὶ κατέλαβε τὴν Κρήτην. Ἐν Πελοποννήσῳ δ' ἐκυρίευσεν πολλὰς τῶν πόλεων αἰτίως ἐμακεδόνιον. Ὅτε δ' ἐπολιόρκει τὴν Μεγαλόπολιν, ἐπελθὼν ὁ Ἀντίκατρος, τὸν ἐνίκησε, καὶ ὁ Ἄγεις ἔπεν εἰς τὴν μάχην (Ἀρριαν. Β, 13. — Curt. VI, 1—16. — Just. XII, 1). — 4) Ἄγεις Γ, υἱὸς Εὐδαμῆδα Β, βασιλεύσας τὸ 244, κατανοήσας τὴν παρακμὴν τῆς πατρίδος του, ἣς οἱ πολῖται εἶχον περιορισθῆ εἰς 700 μόνον, καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ Λυκούργου πολιτεύματος ἀποστάντες, ἤδη ἀτρόφων ἐν πλούτῳ, καὶ ἡ γῆ, πρὶν πᾶσιν ἐξ ἴσου διανεμημένη, εἶχε περιέλθει ἤδη εἰς χεῖρας ὀλίγων, καὶ προσέτι καὶ γυναικῶν, ἐμελέτησε νὰ ἐπαναφέρει τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ νόμιμα, διδοὺς αὐτὸς πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος. Καὶ πολλοὺς μὲν εὐρενοπαθεῖς τὸν φίλον του δὲ Λυσάνδρον εἰς τὴν Ἐφορείαν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς του προσαγαλὼν, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Γερουσίαν ν' ἀπονεμηθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ πο-

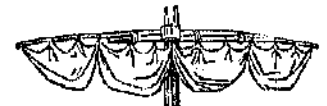
λίτου εἰς 4,500 (Πλουτ. Ἄγεις, ΣΤ—Η), αἱ δὲ λοιπαὶ γαῖαι νὰ διανεμηθῶσιν εἰς 15,000 περιοίκους, καὶ ν' ἀποκοπῶσι τὰ χρέη, προσφέρων πρῶτος τὰς ἰδίας του γαῖας πρὸς διανομήν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπεκρότησεν εἰς τὰς γενναίας προτάσεις· ἀλλ' ἡ Γερουσία, ἐκ τῶν πλουσίων συγκατεμένη, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν Λεωνίδου Β, τοῦ συμβασιλέως καὶ ἀντιπάλου τοῦ Ἄγιδος, ἀπεψήφισεν αὐτάς. Καὶ ἐξεθρονίσθη μὲν ὁ Λεωνίδας, διότι εἶχε νυμφευθῆ Ἀσιaticά τινα· ἀλλ' ἐξήλθε τῆς Ἐφορείας καὶ ὁ Λυσάνδρος, ὅτε ἐληξε τὸ ἔτος αὐτοῦ, καὶ διεδέχθησαν αὐτὸν οἱ τάναντια φρονοῦντες. Βιαιῶς ὁμῶς ἐξεδήληθησαν οὗτοι, καὶ μετὰ τῶν ἀντικαταστησάντων αὐτοὺς ἦν καὶ ὁ θεὸς τοῦ Ἄγιδος Ἀγχιλαὸς, ὅστις εἰς τὸν αὐτὸν ἐπρότεινε κατ' ἀρχὰς μόνον τῶν χρεῶν τὴν ἀποκοπήν, διότι χρεὴ εἶχεν ὁ θεὸς του· αὐτὴ δὲ καὶ ἐνεκρίθη εἰς τὸ δεύτερον ὅμως μέτρον ἀντέστη ὁ Ἀγχιλαὸς, καθ' ὃ ἔχων γαῖας ὁ ἴδιος. Ὁ Ἄγεις συναξαστράτευσεν ἔπειτα μετὰ Ἀράτου καὶ τῶν Ἀγαθῶν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλὰ μάχη δὲν ἐδόθη (Πλουτ. Ἄγεις, ΙΓ—ΙΕ). Ὅτε δ' ἐπ' ἀνήλθεν εἰς Σπάρτην, εἶρε τὸν λαὸν ἀγανακτοῦντα λίαν διότι ἠπατήθησαν αἱ πρῶται του προσδοκίαι, ἐξηρησιασμένον κατὰ πλείστων τοῦ Ἀγχιλαίου αὐθαίρεσιν, καὶ κηρυχθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐκπαύτου Λεωνίδου, ὅστις καὶ ἐπανέκαμψεν. Καὶ ὁ μὲν Ἀγχιλαὸς ἐδραπέτευσεν, ὁ δὲ Ἄγεις κατέφυγεν εἰς ναὸν, ὃν κεισθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ, καταδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἐφόρων εἰς θάνατον, τὸ 240, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφρονεύθησαν καὶ ἡ μήτηρ, ὡς καὶ ἡ μάμμη του (Πλουτ. αὐτόθ. ΙΣΤ).

Ἄγκαλις. 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνομῆς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἠρυσάντων τὸν Καλυδώνιον κάπρον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀγαπήνωρ ἐστρατήγει τῶν Ἀρκάδων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 609) κατὰ τὴν ἐπάνοδοι δὲ, εἰς τὴν Κύπρον πλανηθεὶς,

ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Πάφον, καὶ ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Ἀπολλ. Λ, 8, 2). — 2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρόνης, ὃν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς Πάλην ὁ Νέστορ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 635). — 3) Υἱὸς τοῦ Πισσαίδου καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Πελοπόννησος εἰς τὴν Σάμον τῆς Κεφαλληνίας, Ἀργοναυτὴς ἐπίσης, κομισίας δὲ, προσταγῆ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀποικίαν εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς Σάμον κληθεῖσαν νῆσον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 185. — Καλλ. εἰς Δηλ. 50). Περὶ αὐτοῦ διηγέται ὁ Παισακίας (Ζ, 4, 2), ὅτι μάντις, βλέπων αὐτὸν φυτεύοντα ἄμπελον, τῷ προείπεν ὅτι δὲν θὰ πῆθαι ἐκ τοῦ οἴνου αὐτῆς. Ὅτε δὲ μετὰ ἔτη, πληρώσας οἴνου φιάλην, ἐμελλε νὰ πῆθαι αὐτὸν χλευάζων παρόντα τὸν μάντιν, οὗτος τῷ εἶπε «Πολλὰ μεταθὺ πέλει κύλικου καὶ χέλιου ἄκρου.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀγγελθέντος ὅτι ἄγριος κάπρος ἐδήου τὴν χώραν, ὁ Ἄγκαλις κατέθεσε τὴν κύλικα, ὤρισεν κατὰ τοῦ κάπρου, καὶ ἐφρονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω πληρωθείσης τῆς προφητείας.

Ἄγκιστρον, ἴδ. Ἄρπη.

Ἄγκυνη, δεσμὸς τῆς κεραίας πρὸς τὸν ἰστὸν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ λύχνου κε-

ραμίνου. Ἡ διπλῆ ἄγκυνη ἦν ἡ διὰ διπλοῦ σχοινίου ἰσχυροτέρα.

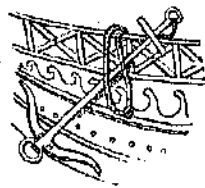
Ἄγκυλη, λωρίδιον πρὸς δεσμὸν, ἰδίως 1) εἰς τὰ ἀκόντια (ἴδ.) — 2) εἰς τὰς κρηπίδας, τὸ διεργόμενον δι' ὀπῶν εἰς τὸ δέρμα καὶ προσδεῖον αὐτάς εἰς τὸν πόδα.

Ἄγκυρα, πόλις ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἣς ἡ ἱδρυσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Μίδαν· μετὰ τὴν εἰσβολὴν δὲ τῶν Γαλατῶν, πρωτεύουσα τῆς Γαλατικῆς φυλῆς τῶν Τεκτοσάγων, καὶ, ἐπὶ Ῥωμαίων, πρωτεύουσα Γαλατίας τῆς πρώτης λεγομένης (Ἀρρ.

B, 4, 1. — Curt. III, 4. — Liv. XXXVIII, 24).
 Ἐγείρασα δὲ ναὺν εἰς τὸν Αὔγουστον, ἐπέγραψεν εἰς τὸ ἐπιστόλιον αὐτοῦ ἀντίγραφον ἐν μέρει ἀνευρεθὲν τῆς ἐλληνολατινικῆς ἐπιγραφῆς ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε χαράξει ἐν Ῥώμῃ περιλαμβάνουσαν τὰς κυριωτέρας πράξεις αὐτοῦ.
 — 2) Πόλις τῆς Φρυγίας πρὸς τῇ Μυσίᾳ.

Ἄγκυρα, ἡ τῶν πλοίων, ἐνομιζέτο ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Ὑρρηγῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ Εὐκαλάμου ὑπὸ τινῶν δ' ὑπελαμβάνετο ὡς ἐφευρέσεις τοῦ βασιλέως Μίδου, οὗ καὶ ἡ πρώτη ἄγκυρα διατηρεῖτο ἐπὶ Παισκηνίου ἔτι (Α, 4, 5), εἰς τὸν ἐν Ἄγκυρᾷ ναὺν τοῦ Διός.

ΕΚ ΣΤΗΛ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἄγκυρῶν ἐχρησίσμευον ἀντ' αὐτῶν λίθοι διάτρητοι καλούμενοι λογγῶνες, ξύλα μετὰ μαλύδου, ἢ κάλαθοι πλήρεις λίθων, ἢ σάκκοι ἄμμου. Καθ' Ὀμηρον, τῆς πρύμνης στρεφομένης πρὸς τὴν ὄχθην, ἐρρίπτετο ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν θάλασσαν λίθος εἰς σχοινίον προσδεδεμένος, καὶ ἐντὴ καλούμενος, ἢ δὲ πρύμνη προσεδέετο εἰς δένδρον, λόφον ἢ λίθον διὰ προτόνων ἢ πρυμνησίων (Παλαμαρίων. — «Πρυμνήσι ἀνάψαι»). Αἱ δὲ μετὰ ταῦτα σιδηραὶ ἄγκυραι, εἶχον ἢ ἓνα ὀδόντα, καὶ ἐλέγοντο ἐτέρστομοι, ἢ δύο, αἱ ἀμφίστομοι ἢ ἀμφίβολοι. Εἶχε δ' ἕκαστον μέγα πλοῖον πολλὰς ἄγκυρας, ἂν μία, ἢς ἐν ἀνάγκῃ μόνον ἐγίνετο χρῆσις, ἐλέγετο ἱερά. «Λεῖριν δὲ τὴν ἄγκυραν» ἐδήλου ἀποπλέειν.

Ἄγκων, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πόλις τοῦ Πικηνοῦ, κειμένη ἐπὶ ἀγκῶνος τῆς παραλίας, ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Σαρακουσίων, ἐπὶ Διονυσίου Α, τὸ 394. Κατασκευάσαντος δ' αὐτῆ τοῦ Τραϊανοῦ λαμπρὸν λιμένα, ἐγένετο πόλις ἐμπορικωτάτη. Μνημονεύονται δ' ἐν αὐτῇ ἀφίς τοῦ Τραϊανοῦ, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐργαστήρια τῆς πορφύρας, καὶ τῆς περιχώρου αἱ ἀμπέλοι καὶ ὁ οἶνος (Στράβ. Β, 240).

Ἄγλαῖα, μία τῶν Χαρίτων. Ἰδ. Χάριτες.

Ἄγλαόφαιμος, λεγόμενος ὅτι ἐδίδασκε τὸν Πυθαγόραν τὰς ἐρφικὰς τελετάς.

Ἄγλαοφῶν, ζωγράφος, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου (Civ. Or. III, 7. — Quine. XI, 10).

Ἄγνισμῶς, ἴδ. Καθαρισμός.

Ἄγορά ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις ἢ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἢ μεταγενεστέρως ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησία (ἴδ.) κληθεῖσα. Καὶ εἰς αὐτὴν συνήρχοντο μὲν πάντες, ἀλλὰ μόνον ἵνα ἀκούσῃ τὰς ἀποφάσεις, ἴσως καὶ τὰς συζητήσεις, τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν προύχόντων, οὐχὶ δὲ ἓνα καὶ οἱ ἴδιοι συζητῶσι (Ἄριστ. Ἀθ. Νικομ. I, 17). Οὐχ ἦρτον ὁμοῦς ἐθαυρεῖτο τὸ «εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιναί» ὡς πολῦ τιμον δικαίωμα τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, καὶ ὁ Ὀμηρος (Ὀδυσ. I, 112) ὡς ἀγρίους περιγράφει τοὺς Κύκλωπας ἀποσιν οὐτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὐτε θέμιστες. Ἄλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀγορὰ ἐκαλεῖτο ἐν ἐκάστῃ πόλει τὸ μέρος ἐνθα ὁ λαὸς συνέρρεε δι' ἀγοραπωλησίας, συνήθως κατὰ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐν Ἀθήναις βορειοδυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς παραθαλασσίους δὲ πόλεις παρὰ τὴν ἕκτῃν καὶ ἑκκοσμοῦντο, ὡς ἐν Ἀθήναις, διὰ στοῶν, ναῶν καὶ ἀγαλμάτων (ἴδ. Ἀττικὴ, Πινύξ), διότι ὑπῆρχον «θεοὶ ἐπίσκοποι ἀγορᾶς» (Δισκόβ. Ἐπτ. ε. Θ. 271), καὶ Ἐριμῆς Ἄγορας ἐλατρεύετο ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων. Ταύτην δὲ κατελύθησεν ἔτι μᾶλλον ὁ Κίμων, καὶ ἐφύτευεν αὐτὴν πλατάνοις, ὧν εἰς ὀφθαλμῶν, ἢ ἴσως ἐκείνων ἀπόγονος, ἐσώζετο ἔτι εἰς τὴν αὐτὴν θεοῖν καὶ μετὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν. Διατηρεῖτο δ' ἡ ἀγορὰ, κατὰ τὰ πωλούμενα εἶδη, ἄρτον, ὄψα, ἰχθῦς, στεφάνους, ἄνθη, καλλιτεχνήματα, κτλ., ἢ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν προέλευσιν τῶν πωλητῶν, εἰς διάφορα μέρη, ἃ ἐκαλοῦντο κύκλοι, περιέχοντα ἐργαστήρια καὶ σκηναίς. Καὶ οἱ μὲν πολῖται ἐχρῶντο ἐλευθέρως τῇ ἀγορᾷ ἄλλ' οἱ ξένοι καὶ οἱ μέτοικοι κατέβαλλον φόρον εἰς τὸν ἀγορανόμον. Κοινὸν

δ' ἔθος ἐπεκράτησε κατ' ὄλιγον τὸ ἀπεριερχεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν» καὶ μάλιστα κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας (9—12) ἢ «πλήθυσκα ἢ ἀγορὰ» (Ἡροδ. Β, 173, Ζ, 223), καὶ ἡ ἐναρξὶς αὐτῆς ἠγγέλλετο διὰ κωδωνοκρουσίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς αὐτὴν συρροὴν τοῦ ὄχλου, ἢ λέξις ἀγοραῖος, ἐπ' ἀνθρώπου, ἐπεκράτησε σημαίνουσα τὸν χυδαῖον. Καὶ αἱ θερηκευτικαὶ πομπαὶ δὲ διήρχοντο συνήθως διὰ τῆς ἀγορᾶς. Ἡ ἐν Πειραιεὶ ἀγορὰ ἐνομιζέτο «Ἴπποδαμῖα» ἐκ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὴν (ἴδ. Ἴπποδαμῶς). Κατὰ Βιτρούδιον δὲ (V, 4) ἦσαν αἱ ἀγοραὶ συνήθως τετράγωνοι, καὶ αἱ στοαὶ αὐτῶν εἶχον καὶ ὑπερῖθα. Εἰς ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἐκδομοῦντο πολυτελεῖς ἀγοραὶ καλλεισμέναι καὶ καθ' ἑαυτὰς εἰς ἰδιαιτέραι μέρη τῶν πόλεων (Vitr. Arch. V, 1).

Ἄγορακρίτος, Πάριος γλύπτης, μαθητῆς τοῦ Φειδίου, καὶ τόσον ἐκτιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε ἐλέγετο ὅτι τῷ ἐπέτρεπεν ὁ μέγας καλλιτέχνης νὰ πωλῇ ἔργα τῆς ἐκείνου γλυφίδος ὡς ἴδια ἑαυτοῦ. Βιργίλιον δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἀγαλμα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Pl. XXXVI, 43), ὃ ὁ Παισαίνιος (Α, 3) λέγει τοῦ Φειδίου. Διὰ κατασκευὴν δ' ἀγάλματος Ἀφροδίτης διηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἀλκαίμενου, καὶ ταύτου νικῆσαντος, τὸ ἔργον τοῦ Ἀγορακρίτου ἀνετέθη εἰς Ῥαμνοῦντα ὡς Νέμεσις (Pl. αὐτόθ.), ἦτις καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Παισαίνιου ἐκλαμβάνεται ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου. Καὶ ἐν Κερωνεῖα δὲ κατασκευάσεν ἀγάλματα χαλκῷ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς Ἰωνίας.

Ἄγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπιτηροῦντες, ἐν Ἀθήναις δέκα, εἰς ἐκφυλλῆς ἐκάστης, 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 5 διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐρρόντιον περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκόσμησις καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευθεῖν (Θεόφρ. ἐν Ἀρποκρ.), δηλαδὴ τῆς μὴ δολιεύσεως κατὰ τὰς ἀγοραπωλησίας, καὶ εἰσέπραττον τὸ ξενικὸν γέλιον, δι' οὗ οἱ ξένοι ἠγάραζον τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν ὄνια εἰς τὴν ἀγορὰν. Τοὺς κοινούς δὲ παραβάτας ἐδί-

καιούντο νὰ τιμωροῦσι διὰ πλήρησιν, δι' ὃ καὶ ἔφερον ἱράντα ἢ μάστιγα.

Ἄγρουλος, 1) ἴδ. Ἀθηνᾶ καὶ Κέκροψ. — 2) Γυνὴ τοῦ Κέκροπος, καὶ θυγάτηρ Ἀκταίου τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων.

Ἄγραφίου γραφή. Ἰδ. Γραφή.

Ἄγραφοι νόμοι, οἱ φυσικοὶ, οἱ ἐκ τῶν θεῶν (Διὸς, Θέμιδος, Δίης) ἀμέσως πηγύζοντες, ἄγραφα ἢ ἀσφαλιή νόμιμα (Σοφ. Ἄντ. 405. Οἶδ. στ. 865), πηγὴ καὶ βῆσις τῶν ἀνθρωπίνων γραπτῶν, καὶ ἰσχυρότεροι ἐκείνων. Ἐξ αὐτῶν προέρχονται τὸ πρῶτον οἱ κατὰ τὰ ἥθη νόμοι, οἱ ἐν τοῖς παναρχαίοις καιροῖς ἐπὶ τῶν ἀνάκτων ἰδίως ἰσχύοντες καὶ ὑπ' αὐτῶν διαπόμηναι. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπικρατίαν τῶν γραπτῶν νόμων, ἢ παράβασις αὐτῶν ἔφερε παρὰ τοῖς ἑαυτοῦς σεβόμενοις ἀσφαλίῃ ἀμολογουμένην (Περκλ. ἐν Θυ. Β, 37). Ἐπειδὴ δ' ἡ πρὸς τοὺς ἀγράφους ἀσέβεια ἐπιφέρει καὶ τὴν πρὸς τοὺς γραπτοὺς, τίθειν ἔ Ἀριστοτέλης (Πολ. Γ, 11, 6) ἐκείνους ἀνωτέρους τούτων. Ἐτι κυριώτεροι καὶ περὶ κυριωτέρων τῶν κατὰ γράμματα νόμων οἱ κατὰ τὰ ἥθη εἰσίν.

Ἄγριᾶνες, Ἰσθητικοὶ κωμῶδες, περὶ τὸν Ἰστρον, μετὰ τῷ Ροδόπῃ καὶ Αἰμίω οἰκοῦντες, καὶ ὡς ψιλοὶ (ταξῆται) ἐν τοῖς στρατοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου καταταγμένοι.

Ἄγριάνειοι, ἑορτὴ νεκρωσίου μνημονίου ἐν Ἀργεὶ καὶ Θήβαις (Ἡσύχ.). ἴσως τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀγριωνίοις.

Ἄγριεὺς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἄγριος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρύτης, καὶ πατὴρ τοῦ Θεορίτου.

Ἀγρίππας. 1) (M. B.), τοῦ Λύγουστοῦ ἀγαπητὸς γαμβρὸς, ἀνήγειρε τὸ Πάνθειον ἐν Ῥώμῃ. — 2) Ἀγρίππας (Ἡρώδης), ἐπὶ Κλαυδίου διοικητῆς τῆς Ἰουδαίας, ἐφυλάκισε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην. — 3) Υἱὸς τοῦ προλαβόντος. Πρὸ αὐτοῦ ἀπήγγειλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀπολογίαν του. Ἀπέθανεν 100 μ. X.

Ἀγριώνια, ἑορτὴ τριετηρική χειμερι-
νῆ τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀγριωνίου Διονύσου
ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν νυκτὶ δι' ὀρ-
γίων τελευτούμενη ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπ' αὐ-
τῆς ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ ἔθος ἦν νὰ διώκῃ ξι-
φῆρης παρθένον τινὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους
τῶν Μινυῶν, καὶ ἂν τὴν ἐφθάνει, νὰ τὴν φο-
νεύῃ. Καὶ ἀπέφυγον μὲν τὸν φόνον ἐν τοῖς
μετέπειτα χρόνοις, ἀλλὰ συνέθη τοιοῦτος ἐπὶ
Πλουτάρχου (Ἑλλ. Ζητ. ΑΗ, 112. — Π.
Ζ, 102). Ἡ αὐτὴ τελετὴ ἐτελεῖτο καὶ ἐν
Θήβαις ἴσως, καὶ ἐν Ἀργεῖ (ἴδ. Ἀγριώνια).

Ἀγρονόμος, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τῆς τά-
ξεως κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐπιμελουμένη (Πλάτ.
Νομ. ΣΤ, 617. — Ἀριστ. Πολ. ΣΤ, 5).

Ἀγροτέρα, ἴδ. Ἀρτεμῖς.

Ἀγρων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, βοη-
θῆσας Δημήτριον Β, τὸν Μακεδόνα κατὰ τῶν
Αἰτωλῶν, καὶ μετὰ τὴν νίκην ἀποθανὼν ἐξ
ἀκραςίας τὸ 230 π. Χ. (Λίν. ὁρ. ΧΧ. — Φιοι.
Π, 5).

Ἀγυεὺς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀγύριον, πόλις τῆς Σικελίας παρὰ
τῇ Ἐννῃ, πατρίδι τοῦ Διοδώρου.

Ἀγύρριος, Ἀθηναῖος, τιμωρηθεὶς ἐπὶ
καταχρήσει, αἶτα δὲ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ
αὐτῷς κτησάμενος, διότι ἐπρότεινε τὴν αὔξη-
σιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ εἰς 3 ὀβολούς. Ὄνο-
μάσθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου
καὶ ναύαρχος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 31). Ἄλλ'
ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὧν ἠλάττωσε τὸν μισθόν,
πολλάκις χλευάζεται (Ἀριστ. Βάτρ. 360.
Ἑκκλ. 184).

Ἀγύρται, ἐπαίται ψευδομάντις, τὴν
χώρην διατρέχοντες μετ' ἀγαλμάτων καὶ ἄλ-
λων ἱερῶν τῶν θεῶν, καὶ γοητείας ἢ προφη-
τείας πωλοῦντες, προσέτι καὶ διὰ κύβων ἢ
στίχων, οὗς ἔφερον ἐν κάλπῃ, τὸ μέλλον προ-
λέγοντες. Οἱ χείριστοι ἦσαν οἱ Μητραγύρται,
οἱ ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης μητρὸς, τῆς θεᾶς
Κυβέλης, ἑαυτοὺς κολοβοῦντες καὶ τραυματί-
ζοντες, περιφέροντες δὲ κράτῃ τυμπάνων καὶ
αὐλῶν τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ φορολογοῦν-

τες τοὺς εὐπίστους. Οἱ Ῥωμαῖοι περιώρισαν
εἰς ῥητὰς ἡμέρας τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν (Cic.
Legg. II, A).

Ἀγχεσμος, ὄρος παρὰ τὰς Ἀθήνας,
ἢ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ, μετὰ βωμοῦ τοῦ
Διὸς (Παυσ. Δ, 32).

Ἀγχιόλη ἢ Ἀγχιόλος, 1) πόλις
τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Στράβ.
Ζ, 319). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας,
ἐπὶ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Ἀγχιαλέως, παρὰ
τοῦ Κόδνου τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. ΙΔ, 672. —
Ἄρρ. Β, 5, 2).

Ἀγχιόλης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, ἄρ-
χων ἐν Δαρδάνῳ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄρους τῆς
Ἰθάς. Τοῦ Διὸς υἱὸς ἦν ὁ Δάρδανος, τούτου
ὁ Ἐριχθόνιος καὶ τοῦ Ἐριχθονίου ὁ Τρῶς,
ἔχων δύο υἱούς, τὸν Ἀσπάρακον καὶ τὸν Ἴλον
τοῦ Ἀσπάρακου δ' υἱὸς ἦν ὁ Κάπυς, πατήρ
τοῦ Ἀγχιόλου· μήτηρ δ' αὐτοῦ ἦν Θέμις, θυ-
γάτηρ τοῦ Ἴλου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Λαομέδον-
τος, ὅστις ἦν ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου (Ὀμ.
Ἰλ. Υ. 215—240). Ἡ Ἀφροδίτη, ἀγαπή-
σασα τὸν θεοεικελὸν ἄνδρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ
τὸν Αἰνείαν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἄρρ.). Ἐπειδὴ
ὁμῶς μετὰ ταῦτα ἐκαυχῆθη αὐτὸς παρὰ τοῖς
ἀνθρώποις διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα τῆς
θεᾶς, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκραυόνυσε, καὶ κατὰ τοὺς
μὲν τὸν ἐτύφλωσε, κατ' ἄλλους δὲ τὸν κατέ-
στησε χυλὸν, ἢ καὶ τὸν ἐφόνευσε. Κατὰ τὸν
Βιργίλιον δὲ (Ἄην. Π, 707), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως
τῆς Τρωάδος, χυλὸν ὄντα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰ-
νεῖας τὸν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸν
ἔφερον ἔξω τῆς πορθουμένης πόλεως, μεθ' ὃ
αὐτὸς παρηκολούθησε τὸν Αἰνείαν ἐπὶ τῆς
φυγῆς του εἰς Ἰταλίαν, βοηθῶν αὐτὸν διὰ τῶν
συμβουλῶν του, καὶ ἀποθανῶν ἐν Σικελίᾳ,
ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐρωκος (Αὐτ. ΠΙ, 710).

Ἀγχιστεία, οἱ κληρονομικὰ δικαίω-
ματα κεκτημένοι συγγενεῖς, μέχρι τέκνων
τῶν ἐξαδέλφων.

Ἀγών ἐλέγετο, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιδί-
κους, ἢ διαδικασίαν. Ὑπῆρχον δὲ κατηγορίαι
ἢ ἢ ποινὴ ὠρίετο ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου

καὶ ἄλλαι ὧν ἢ ποινὴ ἐπαφίετο εἰς τὴν ἐκτί-
μησιν τῶν δικαστῶν. Αὐταὶ ἐκαλοῦντο ἀγῶ-
νες ἀτίμητοι, ἐκείναι δὲ τιμητοὶ, διότι «τι-
μᾶσθαι τινὲς τινος» ἐλέγετο τὸ προτείνειν
ποινὴν τινὰ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ἐπομέ-
νως ἀτίμητοι ἦσαν οἱ δι' οὗς τοιοῦτο τίμημα
δὲν ἠδύνατο νὰ προταθῇ, καθ' ὃ ὠρισμένον
ἤδη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ δ' ἐναγόμενος ἠδύνατο
ἀντιτιμᾶσθαι, ἢ τοὶ ν' ἀντιπροτείνῃ τὴν
ἐλάσσονα ποινὴν, ἥτις αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι τῷ
ἀγῶνι. Βέβαιον δὲν εἶναι ὅτι οἱ δικασταὶ ὠ-
ρεῖλον νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ τῶν δύο προτά-
σεων, ἢ ἂν ἠδύνατο αὐτοὶ νὰ ἐπιβάλωσι ποι-
νὴν κατὰ τὸ δοκοῦν. Εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν
δικήν οἱ κατηγοροὶ αὐτοῦ ἐπρότειναν τὸν θά-
νατον, ἐν καὶ ἐδέχθησαν οἱ δικασταὶ, ἀλλὰ
τοῦτο ἴσως ἐρεθισθέντες, διότι ὁ Σωκράτης
ἀντεῖπεν ὅτι τῷ ἀφείλετο ἀμοιβή, καὶ ἵνα μὴ
νον συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον ἀντιπροτείν-
εν ἐλάχιστόν τι τίμημα.

Ἀγῶνες, ἴδε Ἰσθμια, Νέμεα, Ὀλύμ-
πια, Πύθια, καὶ Γυμνάσιον.

Ἀδο, ἀδελφὴ Μανουάλου, τοῦ βασιλέως
τῆς Καρίας καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀρτεμι-
σίας, ἐνυμφεύθη τὸν ἕτερον ἀδελφόν της Ἰδρί-
κον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῶν τριῶν ἐ-
κείνων, διεδέχθη τὸν θρόνον αὐτῆ (343 π. Χ.)
ἀλλὰ, βοηθεῖα τῶν Περσῶν, ἐξέβαλεν αὐτὴν
ὁ νεώτερος ἀδελφὸς της Πιξόδαρος, ἐν μετ'
ἄλλῳν διεδέχθη ὁ γαμβρὸς αὐτῆς Ὀροντο-
δάτης. (Διόδ. ΙΣΤ, 74). Ἡ δὲ Ἀδο διετή-
ρησε μόνον ἐν ὀρεινῶν φρούριον, τὴν Ἀλίνδαν,
ἣν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Οὗτος δὲ,
ἐξ εὐγνωμοσύνης, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν Περσίαν,
τῇ ἀπέδωκε τὴν Καρίαν πᾶσαν (Πλούτ. Ἀ-
λέξ. Ι. ΚΒ. — Ἄρρ. Α, 22. Β, 5. — Διόδ.
ΙΖ, 24).

Ἀδαμόντιος, ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξαν-
δρείας Ἰουδαῖος, περὶ τὸ 415 μ. Χ. μετα-
βάς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἠσπάσθη τὸν χρι-
στιανισμὸν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα
του, ἔγραψε «Φυσιολογικὰ» εἰς βιβλία δύο
κατὰ Πολέμωνα, καὶ «περὶ ἀνέμων.»

Ἀδάμας, παρ' Ἡσιόδῳ τὸ πρῶτον
ἀπαντωμένη λέξις, καὶ δηλοῦσα θεῖον γάλυ-
θα, ὑπερβαλλούσης σκληρότητος, χρησιμεύον-
τα εἰς καταρτισμὸν τῶν θείων σκευῶν, οἷον
τοῦ δρεπάνου τοῦ Κρόνου (Ἡσ. Θεογ. 161),
τοῦ κράνους τοῦ Ἡρακλέους (Αὐτ. Ἄσπ. Ἡρ.
137), τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως (Αἰσχ.
Πρ. δεσμ. 6), τοῦ ἀρότρου τοῦ Αἰήτου (Πινδ.
Πυθ. Δ, 398)· καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ αὐτοῦ
ἦσαν οἱ ἀμετάβλητοι πίνακες τῶν Μοιρῶν (Ον.
Ματ. XV, 313), ἢ ἄλλοις τοῦ Κερβερού (Sen.
Herc. F. 808), αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου (Prop. IV,
11, 4) καὶ αἱ τῶν κολαζομένων (Virg. Ἄην.
6, 551). — Ἦν δὲ βεβαίως μᾶλλον ποιη-
τικὴ ἐπίνοια καὶ ἔκφρασις ἢ ὅτι ἠντίετο
ὠρισμένον τι μέταλλον. Ἀδάμας δ' ἐν με-
ταγενεστέροις χρόνοις (Plin. XXXVII, 4,
15) ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶτι φέ-
ρων πολυτίμος λίθος, καθ' ὃ μὴ τεμνόμενος
ὑπὸ τῶν τότε μόνων ἐν χρήσει σιδηρῶν ἐρ-
γαλείων.

Ἀδεῖα (ἢ δεῖος), νομικῶς, ἢ ἐξασφάλι-
σις κατὰ καταδιώξεως διὰ τινὰ ἐπιχειρήσιν ἢ
πρότασιν κατὰ Δημοσθένη δὲ (Μειδ. 525, 2),
τιμὴ ταπεινὴ μετὰ τῆς στεφανώσεως. Ἐ-
νοιοὶ ἢ δούλοι ἐδέοντο ἀδείας πρὸς μήνυσιν
ἐγκλήματος κατὰ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας (Λυσ.
Ἄγρ. 55. — Ἀνδοκ. μυστ. ΙΒ, 25. — Πλούτ.
Περ. ΑΑ). Ἀδεῖα ἀπῆρτετο καὶ διὰ τὸν προ-
τείνοντα τὴν ἀπόλυσιν δημοσίου ἐφειλέτου καὶ
τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἄρσιν τῆς ἀειμίας, καὶ ἀνευ
ἀδείας δὲν ἠδύνατο ὁ δημόσιος ἐφειλέτης νὰ
μετάσχη τῆς κυβερνήσεως. Ἐχορήγει δὲ τὴν
ἀδεῖαν κυρίως ἢ ἐκκλησία τοῦ δήμου, εἰς τι-
νας δὲ περιστάσεις καὶ ἡ Βουλὴ.

Ἀδείμαντος, 1) Κορινθῖος, στρατη-
γὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τῶν μηδικῶν. Κατὰ
τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀρτεμισίου φοβηθεὶς, ἤ-
θελε ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν
ἔπεισε νὰ μείνῃ διὰ δωροδοκίας. Κατὰ δὲ τὴν
τῆς Σαλαμῖνος, ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πλοίων
του εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς μάχης (Ἡρόδ. Η, 55.
59, 94). — 2) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

γῶν κατὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (405 π. Χ.), κατηγορηθεὶς ἐπὶ προδοσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 30, 32. — Λυσ. Ἀλκιβ. 311).

"Αδης, ἐπὶ Ὀμήρου, *Λίδης*, *Λίδω* τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου ὀνόματα (Ἰδ. Πλούτων), ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ὀμήρου (Ἰλ. Υ, 61) ὡς ζοφερά ἔκτασις ὑπὸ γῆν, πρὸς δυσμάς, πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν φθάνουσι· εἶχε δ' εἴσοδον καὶ προαύλιον. "Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἠθέλησε νὰ ἐπιναφέρῃ ἐκ τοῦ Ἄδου τὸν Τειρεσίαν, ἐπλευσε μέχρι τοῦ δυτικῆς πέρατος τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν Κιμμερίων τὰ νέφη καὶ τὴν ὀμίχλην εὖρε τραχεῖαν ἀκτῆν, εἰς ἣν ἐφύοντο ἄγρια καὶ ἀκαρπα δένδρα (Ὀδυσ. Κ, 508. Λ, 14). Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἀσφοδεῖος *Λειμῶν*, ἐκτεινόμενος ὑπογείως δι' ἔβλου τοῦ Ἄδου (Αὐτ. Λ, 539, 573. Ω, 13). Τὸ βαθύτατον δ' αὐτοῦ, τὸν κυρίως Ἄδην, κατεῖχε τὸ *Ἐρεβος*, μέχρι οὐ δὲν προσέβη ὁ Ὀδυσσεὺς (Λ, 564, 627). Διαρρέει δὲ τὸν Ἄδην ὁ φοβερός ποταμὸς, ἡ *Στὴξ*, εἰς ἓν καὶ οἱ θεοὶ ὀμνύουσι (Ἰλ. Θ, 369. Ὀδ. Ε, 185), καὶ τὸν θάνατον ἑαυτοῦ ἐπαρώμενοι ἔαν ἐπιώρουν. — Μεταγενεστέρως δὲ πλείονα καὶ ἀκριβέστερα ἐμυθεύθησαν περὶ Ἄδου. Οὕτως ἐκ τῆς γῆς πολλαὶ ἐγνωρίζοντο σκοτειναὶ κάθοδοι εἰς αὐτὸν, ὡς τὸ Ταίναρον ἐν Λακωνίᾳ, ὁ Κολωνός ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλαι ἐν Ἐρμιόνη, ἐν Κύμῃ τῆς Ἰταλίας. Φοβεροὶ ποταμοὶ τὸν διέρρουν ἢ τὸν περιεκύκλουν, ἡ *Στὴξ* πρὸ πάντων, ἢ τις, ὡς προσωποποιήσις, ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ δὲ τοῦ Ζήλου, τῆς Νίκης, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, οἰκοῦσα κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἄδου βραχυῶδη μέγαρα, ἃ ἔφερον ἀργυροὶ κίονες, καὶ δι' αὐτῶν ἔρρει ἀπὸ τῆς δεκάτης πηγῆς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ φερώνυμον αὐτῆς ὕδωρ (Ἡσιόδ. Θεογ. 361, 383, 775), εἰς δ' ὁ Ζεὺς ἐπέβαλλε τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὸν μέγαν ἔρκον. Ὁ *Κάκυστος* ἦν, καθ' Ὀμηρον, ἐκροή τῆς Στυγός· μνημονεύει δ' ὁ αὐτὸς (Ὀδ. Κ, 513)

καὶ τοῦ Ἀχέροντος, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν, ἐν τῷ δυτικῷ προαυλίῳ τοῦ Ἄδου, εἰσβάλλοντος *Ἡριφλεγέθοντος*. Ὁ Βιργίλιος (Ἰην. VI, 296) λέγει τὸν Ἀχέροντα ἐλδῶδες καὶ βραδυρρουν βροῦμα, συναποτελοῦν μετὰ τοῦ Κωκύτου τὴν Στυγαίαν λίμνην. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔφερε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ πορθμείου τοῦ ὁ *Χάρων* (εὐφημιστικῶς οὕτως ἐκ τοῦ *χαίρω* κληθεῖς). Ὁ *Ἡριφλεγέθων* ἢ *Φλεγέθων*, ποταμὸς πυρός, ῥέει, κατὰ Βιργίλιον (Ἰην. VI, 548), κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, περὶ τὸν *Τάρταρον*, τὴν ἀρχαίαν κέλασιν (Πλάτ. Δημ. I, σ. 616 Α. — Βιργ. Ἰην. VI, 543), κείμενον, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Θ, 43), ὑπὸ τὴν γῆν, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἦτο ὑπὲρ αὐτὴν. Εἰς αὐτὸν εἶχον κεραυνοῦσι οἱ *Τιτῶνες*. Μετὰ τὸν Ὀμηρον κατελογίζετο μετὰ τῶν καταχθονίων ποταμῶν καὶ ἡ *Λήθη*, ἐν ἣ οἱ νεκροὶ ἐλησμονοῦν τὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς. Θυρωρὸς τοῦ Ἄδου ἦν ὁ *Κέρβερος*, τρικέφαλος κύων, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς (Ἡσιόδ. Θεογ. 311), ἐν ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάσας ἔφερεν εἰς τὴν γῆν, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀπλῶς «Κύων τοῦ Ἄδου» λεγόμενος (Ἰλ. Θ, 367. Ὀδ. Λ, 623). — Κριταὶ ἐν Ἄδου ἦσαν ὁ *Μίνως*, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης, ὁ *Ραδάμανθυς*, ὁ *Διάκω*, ὁ καὶ κλειδοῦχος τοῦ Ἄδου, κρινοντες, κατὰ Πλάτωνα (Γοργ. σ. 524 Α), ὁ μὲν τοὺς Ἀσιανούς, ὁ δὲ τοὺς Εὐρωπαίους, τοῦ Μίνωτος ἐν ταῖς ἀμφιβάλοις περιστάσεσιν ἀποφαινομένου. Τινὲς δὲ προσθέτουσι καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Ὁ Ὀμηρὸς δὲ μνημονεύει μόνου τοῦ Μίνωτος (Ὀδυσ. Λ, 565) ὡς κριτοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν τιμωρουμένων μνημονεύονται αἱ *Δαναΐδες*, ὁ *Ἰξίων*, ὁ *Τάνταλος*, ὁ *Σαλμωνεύς*, ὁ *Πειρίθους*, ὁ *Φλεγέας* καὶ ἄλλοι. — Τὸ δ' *Ἡλίσσιον* πεδίον ἦν τὸ ἐν ᾧ διητῶντο ἐν μικροκρίτητι αἱ ψυχὰς τῶν δικαίων (Ὀμ. Ὀδυσ. Λ, 567). Κατ' ἄλλους (Ἡσιόδ. Ἔργ. 169. — Πίνδ. Ὀλ. Β, 129) διητῶντο αὐταὶ εἰς τὰς *Νήσους* τῶν *Μακάρων*.

Οἱ δ' οὔτε ἀμοιβῆς οὔτε ποινῆς ἄξιοι ἔμενον εἰς τὸν ἀσφοδεῖον *Λειμῶνα*. — Ἡ μετὰ θάνατον ὑπαρξίς διαφόρως διατυπώται ἐν Ὀμήρῳ. Δι' οὐκ ἀσφαρκῶν, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίαν διατηροῦσαι μορφήν, περιγράφονται ὡς ἐσερημένοι φωνῆς καὶ σιναισθήσεως, ἢ ἀναλαμβάνουσιν ἐπ' ὀλίγον, γεύμενοι αἵματος· καὶ αἱ μὲν φρένες ἐκλείπουσιν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατος. Ἀλλαγῆς ἔρωτος (Ὀδυσ. Ω) παρίστησιν αὐτὰς ὁ ποιητὴς τὰς ἐν τῷ βίῳ τάσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν ἐξακολουθούσας καὶ συνδιαλεγόμενας, ὥστε καὶ ἐπιστεῦστο ἡ τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῶν ζώντων ἐπιρροή. Ἀλλὰ φιλοσοφικῶς περιφρονηταὶ τῆς ζωῆς δὲν ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι ἥρωες, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς προτιμᾷ ἐπὶ τῆς γῆς νὰ θητεύῃ καὶ παρὰ πτωχῶν καὶ ἀκλήρων, παρὰ ν' ἀρχῆ ἐπὶ πάντων τῶν νεκρῶν (Ὀδυσ. Λ, 489), καὶ ὁ Ἑλλήνωρ ζητεῖ νὰ μὴ λησμονηθῇ ἀποθανών, καὶ νὰ τύχῃ ἐντίμου ἐνταφιασμοῦ (Αὐτ. 71). Παρὰ δὲ Ῥωμαίσις ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἐλέγετο καὶ *Ἄρκος*, καὶ *Mundus*. — Ὡς προσωποποιήσις δ' ἦν ὁ *Τάρταρος* υἱὸς τοῦ *Λιδέρος* καὶ τῆς *Γῆς*, καὶ πατὴρ τῶν *Γιγάντων* καὶ τοῦ *Τυφῶνος* (Ἡσιόδ. Θεογ. 621).

"Αδισθηνή, ἡ μέγιστη τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσσυρίας, δι' ἣ καὶ τὸ ὄνομα ἐνίοτε ἐδήλου πᾶσαν τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐκαίτο δὲ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ *Λύου*, καὶ περιεῖχε τὰς πόλεις *Ἀρβηλα* καὶ *Γαυγάμηλα*. Ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ χριστιανικῶν αἰώνων ἀπετέλει κράτος ἴδιον, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τῶν Πάρθων. Οἱ δὲ κάτοικοι ἐκαλοῦντο *Ἀδισθηνοὶ* (Στράβ. ΙΣΤ, 745).

"Αδμήτης, ἴδ. Ἡρακλῆς.

"Αδμητος, 1) Βασιλεὺς τῶν Θεσσαλικῶν Φερῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ὁ Φέρης, ὁ δ' υἱὸς τοῦ *Βῆμιλος* μετέσχε τῆς θήρας τοῦ *Καλυδονίου κάπρου*, τῆς ἀργοναυτικῆς (ἈΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

ἐκστρατείας καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁ Ἀπόλλων ἀγαπῶν αὐτὸν, ἔμειναν ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρ' αὐτῷ ὡς ποιμῆν, καὶ κατέστησε γονιμώτερα τὰ ποιμνία του· εἰς σύζυγον δ' ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ *Πελοῦ* Ἀλκιστιν (Ἰλ. Β, 715), *Ζεῦξας*, βοθήτρια τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ἔρκμα του ἕνα κάπρον καὶ ἕνα λέοντα. Ὅτε δ' ὁ θεὸς αἰτησάμενος ἔλαβε παρὰ τῶν μοιρῶν, ν' ἀπαλα-

Ἄλκη Φλοιστινίς

λαγῆ ὁ Ἀδμητος τοῦ θανάτου ἂν ἐν τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ εὐρεθῆ τις νὰ θελήσῃ ν' ἀποθάνη δι' αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπέσχηται γενεῖς του ἠρνήθησαν τὴν θυσίαν· ἀλλ' ἡ γυνὴ του προσέφερεν ἑαυτὴν ὄψμα. Ἡ Περσεφόνη ἤμεις, ἢ κατ' ἄλλους, ὁ Ἡρακλῆς ἠλευσθέρωσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς (Ἑὐριπ. Ἀλκιστις. — Ἀπολλοδ. Α, 9, 15). — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, εἰς ἓν κατέφυγεν ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτε ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηναίων. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἀντιταίει ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς συμμαχίαν ἦν ὁ Ἀδμητος εἶχε προτείνει τῷ Ἀθηναίσις, ἤδη ὁ ἀμνηστιακὸς βασιλεὺς ἠρνήθη νὰ τὸν ἀποδώσῃ, ζητούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸν μετέφερεν ἀσφαλῶς εἰς Πύδων (Θουκ. Α, 136. — Πλούτ. Θεμ. ΚΑ. — Νερ. Them. 8).

"Αδραμύττι(ε)ον, εἰς Μυσίαν τῆς Μ. Ἀσίας ἀπέτανε τῆς Λέσβου, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πόλις, ἰδίως ἀνοθεύσα ἐπὶ τῆς Περγαμηνῆς δυναστείας (Ἡρόδ. Ζ, 42. — Λίν. XXXVII, 19).

"Αδρανον, πόλις ὑπὸ τὴν Αἴτναν ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΑ, 37. ΙΣΤ, 68), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου. Ἐκεῖ ἐλατρεῦετο ὁ θεὸς Ἄδρανος (Πλούτ. Τιμολ. ΙΒ, 14), πιθανῶς φύσεως Βακχικῆς, διότι χιλιοὶ κύνες, ἐν τῷ ναφ' αὐτοῦ τρεφόμενοι, ὠδήγουν διὰ νυκτὸς τοὺς μεθύνοντας εἰς τὰς οἰκίας των (Διλιαν. Π. I. ΙΑ, 20).

Ἀδράστεια, 1) πόλις ἀρχαιοτάτη παρὰ τὴν Κύζικον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 828). — 2) Ἐπώνυμον τῆς Ῥέας Κυβέλης, εἰς ἣν ὁ Ἀδραστός, υἱὸς τοῦ Μέρποκος, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀδραστείας, ἔδρυσεν ἐκεῖσε ἱερόν. Ἦν δ' ἡ αὐτὴ τῇ Νεμέσει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐδήλου τὸ ἀναπόδραστον. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἀναθρέψασα τὸν Δία μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰδης. Πιθανῶς δ' ἦν ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Ῥέας Ἀδραστείας, ἣτις ἐλατρεύετο παρὰ τῇ Τρωϊκῇ Ἰδῇ.

Ἀδραστός, 1) υἱὸς Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἔθεν ἐκβλήθεισ ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου, κατέφυγε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Πόλυον, βασιλέα τῆς Σικυωνίας, ὃν καὶ ἐκλήρονόμησεν (Ἡρότ. Ε, 67. — Πλάτ. Νεμ. Θ, 14). Ἐἶτα δὲ, συνδιαλλαγείς μετὰ τοῦ Ἀμφιαράου, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἐριφύλην εἰς γάμον, καὶ ἤρξεν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄργους. Ὁ χρησμὸς τῷ εἶπε νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς γάμον εἰς ἕνα κάπρον καὶ εἰς ἕνα λέοντα. Ἀκούσας δὲ ποτε εἰς τὸν προθάλαμόν του θόρυβον ἐν θυελλώδει νυκτὶ, καὶ προσθῶν, εὔρε δύο ἐκατὶ καλαίοντας καὶ ἀμφισθητοῦντας τὴν κατασκήνωσιν, τὸν ἐκ Καλυδόνος Τυδέα, δορὸν κάπρου περιβεβλημένον, καὶ τὸν ἐκ Θηβῶν Πολυνεΐκην, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος, φέροντα λεοντήν, καὶ ἀμφοτέρους ἐκδεβλημένους ἐκ τῶν πατριδῶν των. Τότε δούς, εἰς τὸν μὲν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δηϊπύλην, εἰς τὸν δὲ τὴν Ἀργείαν, ἀνέλαβε καὶ νὰ τοὺς καταγάγῃ εἰς τὰς πόλεις των, καὶ οὕτω, καὶ μετ' ἄλλων συνδεθείς, ἐπεχείρησε τὴν περίφημον ἐκστρατείαν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἦσαν δ' οἱ Ἑπτὰ οὗτοι, πλὴν τοῦ Ἀδράστου, τοῦ Πολυνεΐκου, τοῦ Τυδέως, προσέτι ὁ Καπανέας, ὁ Ἰκπομόδων, ὁ Ἀμφιαράος καὶ ὁ Παρθενόπατος. Εἰς Θήβας ἐλθόντες, ἔπεμψαν τὸν Τυδέα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἑτεοκλέους νὰ παραχωρήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Πολυνεΐκην ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δ' αὐτοῦ, προῦ-

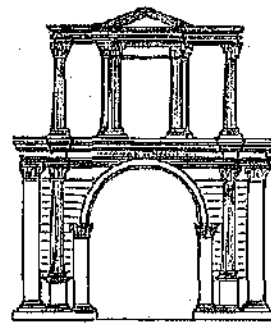
κάλεσεν ὁ Τυδέως Θηβαίους τινὰς εἰς μονομαχίαν καὶ τοὺς ἐνίκησεν, ὡς καὶ ἐφόνευσε τοὺς ἐνέδραν στήσαντας κατ' αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 382). Ἔστησαν δὲ τότε οἱ ἑπτὰ πρὸ τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν, καὶ ἐκεῖ, τοῦ μάντεως Τειρεσίου ἐπαγγειλαμένου νίκην εἰς τοὺς Θηβαίους ἂν ἐθυσιάζετο τις ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτιῶν, ἐρίφθη οἰκιοθελῶς Μενικεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ βάραθρον ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ ἔφις τοῦ Ἄρεως. Ὁ δὲ Καπανεύς, τῆς πόλεως τὰ τεῖχη προσαναβάς, ἀνέκραξε βεβήλως ὅτι οὐδ' ὁ Ζεὺς αὐτὸς θὰ τὸν παρεκάλυεν· ἀλλὰ τότε κεραυνὸς ἐνοσκήψας, τὸν κατεκρήμνισε, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ἠττήθη, ὁ δὲ Πολυνεΐκης καὶ ὁ Ἑτεοκλῆς ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως. Ἐπεσαν δὲ, ὡς τοῖς εἶχε προειπεῖ, πάντες οἱ ἡγεμόνες, πλὴν μόνου τοῦ Ἀδράστου, ὃν ἔσωσεν εἰς τὸν Κολωνόν τῆς Ἀττικῆς ὁ ταχύπους αὐτοῦ ἕκκος Ἀρείων, ἐκ τῆς Δήμητρος Ἐρινύος καταγόμενος (Ἰλ. Ψ, 346). Ἐπὶ παρακλήσει του δὲ, ἐμεσίτευσεν ὁ Θησεὺς παρὰ τῷ Κρέοντι ἵνα ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν πεσόντων ἡρώων (Αἰσχ. Ἑπτ. ἐπ. Θ. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 1248. Αὐτ. 100. — Εὐρ. Φοιν. Ἰκέτ. Stat. Thebais. — Ἀπολλ. III, 6—7, 2). Μετὰ δέκα δ' ἔτη ἐξεστράτευσεν αὐτῆς ὁ Ἀδραστός μετὰ τῶν υἱῶν τῶν φονευθέντων (τῶν Ἐπιγόνων) εἰς δεύτερον πόλεμον κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἦσαν δ' οἱ Ἐπιγόνοι ὁ Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ Αἰγιάλεος, υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος, υἱὸς τοῦ Παρθενόπατος, ὁ Σθένειος, υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος, υἱὸς τοῦ Πολυνεΐκου, καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως. Εἰς τὴν μάχην ἔπεσεν ὁ Λαοδόμας, υἱὸς τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ ἀρχηγὸς τῶν Θηβαίων, οἱ Θηβαῖοι ἠττήθησαν, ἡ πόλις ἀλοῦσα κατεστράφη, καὶ οἱ μὲν τῶν Θηβαίων, προτροπῇ τοῦ μάντεως Τειρεσίου, ἀπελθόντες ἔλιπον τὴν πόλιν Ἰστιαίαν, οἱ δὲ κατέφυγον πρὸς Ἑγχελεῖς τοὺς ἐν Ἰλλυρίᾳ. Ἐπὶ τῶν Θηβῶν

δ' ἤρξεν ὁ Θέρσανδρος· ὁ δὲ Ἀδραστός ἀπέλασας τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιάλεου, ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως ὅτε ἐφθασεν εἰς Μέγαρα, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο ὡς ἥρωος (Ἀπολλ. Γ, 7, 2—4). — 3) Τῆς Γορδίου, τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας. Φονεύσας ἀκουσίως τὸν ἀδελφόν του, προσέφυγεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας Κροῖσον· ἀλλὰ καὶ τούτου τὸν υἱὸν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ φίλον Ἄτυν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἀκουσίως εἰς Θήραν, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἠτοκτόνησεν (Ἡρότ. Α, 34—45).

Ἀδρία, 1) πόλις Τρουσικὴ ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλάου, κέντρον ἐμπορίου, εἶτα δευτέρῃσ κορινθιακῇ ἀποικίαν. Ταύτης ἐπώνυμος ἦν ὁ Ἀδρίας, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Liv. V, 33. — Or. ad I, 33, 15. III, 3, 5. — Ἡρότ. Δ, 33. Ε, 9), ἡ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρίας, μέχρι Δυρραχίου καὶ Βρεντισίου. — 2) Πόλις ἰταλικὴ ἐξ ἧς κατήγοντο οἱ προπάτορες τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, πόλις ἐν Θράκῃ παρὰ τὸν Ἐβρόν, ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ κτισθεῖσα, καὶ ἰδίως ἐν τῷ Μεσαιῶνι ἐπίσημος γεινομένη. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαι, ἤττον δὲ γνωσταί, ὡς μία ἐν Φρυγίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, προσέτι δὲ καὶ μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αυτοκράτορος κοσμηθῆν, ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἀδριανὸς (II. Αἴλιος), συγγενῆς

τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ἀνατραφεὶς καινιμφευθεὶς τὴν αὐτοῦ συγγενῆ Σαθίναν, τὸν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου (117 μ. Χ.) δυνάμει παραπεποιημένης διαθήκης, καὶ ἐκυβέρνησε μετὰ σπανίας φρονήσεως, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν πανταχοῦ προ-

στάτης δεικνύμενος. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπα καὶ εὐηργέτει τοὺς Ἕλληνας, ὧν ἐγνώριζε καὶ ἐξετίμα τὴν φιλολογίαν, καὶ τὰς Ἀθήνας κατεκόμησε διὰ πλείστον χρησίων καὶ πλουσιωτάτων οἰκοδομῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον Πύλη, ἡ φέρουσα ἐν ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομά του. Κατέβαλε δὲ στάσιν τῶν Ἰουδαίων, ἣν εἶχεν ἐξεγεῖραι διατάξας τὴν οἰκοδομὴν ναοῦ τοῦ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου τοῦ Σολομῶντος· καὶ ἀπέθανε τὸ 138.

Ἀδρούμης, Ἀδρούμητος ἡ Ἀδρουμητὸς, πόλις φοινικικὴ, ἣτις ἐλέγετο ἀρχαιοτέρῃ τῆς Καρχηδόνος, ἔχουσα ἄριστον λιμένα, τὸν Κέθωνα.

Ἀδύλεον, ἴδ. Βοιωτία.

Ἀδύνατος, ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο οἱ ἐκ σωματικῆς ἢ ἄλλης ἀδυναμίας μὴ δυνάμνοι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὑποστρεφόμενοι. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε κῆρξεν ἡ πτωχεία, εἰς ἕκαστον ὅστις, πρὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν εἶχε περιουσίαν ἀνωτέραν τῶν τριῶν μινῶν (300 δρ.) ἐχορηγεῖτο βοήθημα 1, ἡ, εἰς ἄλλας ἐποχὰς, 2 ἔβολῶν καθ' ἡμέραν. Ἀπενέμοντο δ' αἱ βοήθειαι αὐταὶ κατὰ πρυτανείας (Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἀδυνατῶν. — Ἠσύχ. σχολ. αὐτ. — Ἀρποκρ. Σουῖδ. ἐν φ. — Αἰσχ. κ. Τιμαρχ. 21). Διὰ δὲ τοὺς ἐν πολέμῳ παθόντας ὁ Πεισιστράτος λέγεται πρῶτος νομοθετήσας νὰ τρέφωνται ὑπὸ τῆς πόλεως (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Αἰσχ. αὐτ. 738 R.).

Ἀδυτον, μέρος τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν, ἀπρόσιτον εἰς πάντα ἄλλον ἢ τοὺς ἱερεῖς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 420), καὶ τοὺς ὑφ' ὧν οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο (Virg. Aen. II, 115. 296. VI, 98).

Ἀδωνίς, λέγεται διαφόρων γονέων, ὑπὸ τῶν μὲν τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφεισβοίας, θυγατὴρ τοῦ Ἀγίνορος, ὑπὸ τῶν δὲ τοῦ Κινύρου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Πάφου, καὶ τῆς Μεθάρμης, καὶ ὑπ' ἄλλων τοῦ Ἀσσυρίου βασιλέως Θεσίαντος καὶ τῆς εἰς μύρτον μεταμορφωθείσης θυγατρὸς

αὐτοῦ Μύρρας ἢ Σμύρνας. Ἦν νεανίας ἐξαι-
 σίου ὠραιότητος, ὃν ὡς μετράμιον ἀγαπήσασα
 ἢ Ἀφροδίτη, ἐνέκλεισεν εἰς νάρθηκα καὶ
 παρέδωκε τῇ Περσεφόνη εἰς φύλαξιν, ἥτις
 ὁμῶς καὶ αὐτὴ τοῦ παιδὸς ἐρασθεῖσα, δὲν ἤ-
 θελε νὰ τὸν ἀποδώσῃ. Τότε παρεμβὰς ὁ Ζεὺς,
 ἀπεφάσισε τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔτους νὰ μὲνῃ ὁ
 Ἄδωνις ἐν Ἄδου παρὰ τῇ Περσεφόνη, τὸ
 ἕτερον τρίτον παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τοῦ
 ἑναπολειπομένου χρόνου τὴν χρῆσιν ἴσσο-
 φασίῃ ὁ Ἰδῖος κατ' ἰσότητάς, καὶ ὁ Ἄδωνις
 ἠθέλησε νὰ μὲνῃ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἄλλ'
 εἰς νεανίαν αὐξήσας, ἐφρονεῦθη εἰς θήραν ὑπὸ
 κάπρου, καὶ ἡ Ἀφροδίτη τὸν ἐκλαυσε. Ὁ
 μῦθος οὗτος, ἐκ Συρίας, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶ-
 τον προερχόμενος, διέβη ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον
 καὶ τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πιθαν-
 ῶς αἰνίττεται τὴν ἐν ἔαρι ἀναβοῦσαν καὶ
 κατὰ τὸ φθιγόπωρον φθίνουσαν φύσιν. Ἦγετο
 δὲ, πρὸ πάντων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων,
 ἀλλὰ καὶ ἐν πλείστοις χώραις τῆς Μικρασίας,
 καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ, λαμ-
 πρὰ τελετὴ εἰς μνήμην τοῦ θανάτου τοῦ Ἀ-
 δωνίδος, τὰ Ἀδωνία καλουμένη, ἐν Ἀνατο-
 λῇ μὲν ἐπὶ τῆς θερινῆς τροπῆς, ἐν δὲ τῇ
 Δύσει ἐπὶ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, καὶ διήρ-
 κει ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο
 ἐμψυγμός, μνημονεύουσα τὴν εἰς Ἄδου
 κατάβασιν τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ πενθίμως καὶ
 μετὰ δακρύων πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν γυ-
 ναικῶν, αἵτινες μᾶλλον ἢ οἱ ἄνδρες ἐώρταζον
 τὰ Ἀδωνία, ἢ δὲ δευτέρα ἐλέγετο εἴθεσις,
 καὶ ἦν ἡ τοῦ νεανίου ἀνάστασις, χαρμόσυνος
 αὕτη, καὶ συνοδευμένη μετ' ὀρχήσεων καὶ εὐω-
 χίων. Ἐψάλλοντο δὲ τότε καὶ ὕμνοι Ἀδωνί-
 οισι λεγόμενοι, καὶ ἐξετίθεντο γάστραι φέ-
 ρουσαι ἄνθη ἐκ τῶν ταχέως φουμένων καὶ
 μαραινομένων, καὶ Ἀδωνίδος κῆραι ἐλέγοντο
 αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ
 τ' ἀνάπαλιν, ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ πανηγυ-
 ρικὴ καὶ ἡ δευτέρα ἡ πένθιμος. Τοῦ Θεοκρί-
 του τὸ ΠΕ' Εἰδύλλιον (αἱ Ἀδωνιάζουσαι)
 ἀφορᾷ τὴν ἡμέραν τῆς φαιδρᾶς τελετῆς, τοῦ

δὲ Βίωνος τὸ Εἰδύλλ. Α' (Ἐπιτάφιος Ἀδωνί-
 ριδος), τὴν πένθιμον. Ἐξ αὐτῆς δ' εἶχεν ἡ
 Ἀφροδίτη καὶ τὰ ἐπιθέτα Ἀδωνία καὶ Ἀδωνί-
 ριδος. — Ἐν Φοινίκῃ, παρὰ τῇ Βύβλῳ, ὠνο-
 μάζετο Ἀδωνις καὶ εἰς ποταμὸς.

Ἄειναῦται, ἐκλήθησαν οὕτως ἄρχον-
 τές τινες ἐν Μιλήτῳ, οἵτινες ἵνα μὴ παρενο-
 χλῶνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τὰς ἐργασίας των,
 διασκέπτοντο ἐμβαίνοντες εἰς πλοῖα καὶ πλέ-
 οντες (Πλούτ. Ἑλλ. ΑΒ).

Ἄελαίτοι, οἱ ἐν Ἀθήναις εἰς ἀμοιβὴν
 ὑπηρεσιῶν τὸ δικαίωμα κτώμενοι νὰ τρέ-
 φωνται διαρκῶς δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ Πρυ-
 τανείῳ. Ἰδ. Βοσιή. Σίτσις.

Ἄειφυγία, ἴδ. φυγή.

Ἄελλῶ, μία τῶν Ἀρπιῶν. Ἰδ.

Ἄερόπη, ἴδ. Ἀτρεΐς.

Ἄετιών, εἰς τῶν ἀξιολογωτάτων ζω-
 γράφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, μετὰ τῶν πρῶ-
 των καταριθμούμενος, σύγχρονος τοῦ Ἀλε-
 ξάνδρου. Τοῦτου ἐν ἀριστοῦργημα, τὸν γά-
 μον τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιγράφει ὁ Λουκί-
 νος χαριέστατα καὶ διδακτικώτατα ἐν τῷ λό-
 γῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἄετιων. Ἦτο δὲ συγ-
 χρόνως καὶ γλύπτης (Pl. XXXV, 36, 9).

Ἄετός, ἀέτωμα, εἰς τὰ οἰκοδομή-
 ματα, ἰδίως τοὺς ναοὺς, τὸ μεταξὺ τῶν δύο
 προκλινῶν μερῶν

τῆς στέγης, ὡς ἐν
 τῇ εἰκόνι, καταλει-
 πόμενοι τρίγωνον, ἔχον διαστάσεις αὐτοῦ
 μετ' ἀναπεπταμένων πτερῶν, καὶ ἴσως ἐν ἄρ-
 χαιοτέροις ναοῖς τοῦ Διὸς ὑπὸ τοιοῦτου κο-
 σμούμενον, ὡς φαίνεται ἐν τινι ἀναγλύφῳ ἐν
 Ῥώμῃ (Villa Mittel). Μετὰ ταῦτα δ' ἐκο-
 σμοῦντο τὰ ἀετώματα διὰ πολυτελῶν γλυ-
 πτῶν συμπλεγμάτων.

Ἄζαν, ἴδ. Ἀρκάς.

Ἄζανία ἢ Ἄζανίς, 1) τὸ βόρειον
 ὄρειον μέρος τῆς Ἀρκαδίας, φερώνυμον τοῦ
 Ἄζανος, υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ περιέχον
 τὰς πόλεις Κλεῖτορα καὶ Ψωφίδα. — 2) ἡ
 καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχώδης καὶ δυσπρόσπε-

λαστος ἀνατολικῆ ὄχθη τῆς Αἰθιοπίας, βο-
 ρεῖως τοῦ Ἰσημερινοῦ, περιέχουσα τὴν ἑμπο-
 ρικὴν πόλιν Ραπιῆ (τά).

Ἄζανός, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ
 τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν, ΝΑ τοῦ Κοταίου
 (Κιουτάγια). Διατηρεῖ ὠραῖον ἐρείπιον Ναοῦ.

Ἄζωτος, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, ἐκυ-
 ρεῖσθι ὑπὸ Ψαμμίτιχου τοῦ Αἰγυπτίου (Ἡρόδ.
 Β, 159), κατεστράφη ὑπὸ τῶν Μακκαβαίων,
 καὶ ἀνεκαδομήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τὸ 56
 π. Χ.

Ἀηδών, θυγάτηρ τῆς Πανδάρου, γυνή
 τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ζήθου, καὶ μήτηρ
 τοῦ Ἰεῦλου (Ὀμ. Ὀδ. Τ, 518. — Ἀπολλοδ.
 Γ, 5), ἢ κατ' ἄλλους (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1142.
 — Σοφ. Ἠλ. 144) Ἰευσος. Φθονήσασα τὴν
 εὐτοκίαν τῆς Νιδέης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφί-
 ονος, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ αὐτῆς τὸν πρωτό-
 τοκον υἱόν, ἀλλ' ἐξ ἀδελφίας ἐφόνευσε τὸν
 ἴδιον αὐτῆς ὁ Ζεὺς δὲ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς
 τὸ πτηνὸν ἀηδόνα, κλαίουσαν ἕκτοτε πάντοτε
 τὸν Ἴτυν. Κατ' ἄλλην δὲ, ἴσως μεταγενεστέ-
 ραν, διήγησιν, ἦν ἡ Ἀηδών σύζυγος τοῦ γλύ-
 πτου Πολυτέχνου ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας.
 Ἐπειδὴ δ' ἐκαυχῆθη ποτὲ ὅτι ἡ συζυγικὴ αὐ-
 τῆς εὐτυχία ὑπερέβαινε τὴν τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Ἥρας, αὕτη καταπέμπει τὴν Ἑριν, ἥτις
 διεγείρει διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν δύο συζύ-
 γων, τοῦ μὲν τορευόντος ἔθραν, τῆς δὲ ὑφαι-
 νούσης κάλυμμα, καὶ βοήθειά τῆς Ἥρας,
 νικᾷ ἡ Ἀηδών. Ἦν δὲ τὸ ἄθλον δούλη, καὶ
 ὁ ἥττηθεὶς σύζυγος φέρει ὡς τοιαύτην εἰς τὴν
 γυναῖκά του τὴν μὴ ὑπ' αὐτῆς ἀναγκωρισθεῖ-
 σαν ἀδελφὴν τῆς Χελιδονίδας, ἣν καὶ ἔξαπα-
 τᾷ κατ' ὁδόν. Ἐλθοῦσα δ' ἡ Χελιδονίς εἰς
 τὴν κρήνην τῆς πόλεως, θρηνηλογεῖ ἐκεῖ τὸ
 πάθημά της, ὁ οὕτως ἀκούει καὶ μανθάνει ἡ
 ἀδελφὴ της. Τότε αἱ δύο ἡμοῦ, πρὸς ἐκδίκη-
 σιν κατὰ τοῦ Πολυτέχνου, φονεύουσι τὸν Ἴ-
 τυν καὶ τὸν παραθέτουσιν εἰς βρῆσιν εἰς τὸν
 πατέρα του. Οὗτος δ' ἐνοήσας τὸ ἀνοσιούρ-
 γημα, καταδίωξεν αὐτὰς μέχρι τῆς πατρικῆς
 αὐτῶν οἰκίας ἵνα τὰς φονεύσῃ, ὅτε εὐσπλαγ-

χνισθέντες οἱ θεοί, μετεμόρφωσαν τὸν μὲν
 Πανδάρου εἰς θαλάσσιον ἄετον, τὴν γυναῖκα
 αὐτοῦ εἰς κολυμβίδα, τὸν Πολυτέχνου εἰς πε-
 λεκᾶνα, τὴν Ἀηδόνα εἰς τὸ ὀμώνυμον αὐτῇ
 πτηνόν, καὶ τὴν Χελιδονίδα εἰς χελιδόνα
 (Αἰνίου. Lib. XII). Ἰδ. Φιλομήλα. Πρόκνη.

Ἀθημιος, πόλις ἐν Λυγκηστίδι τῆς
 Μακεδονίας.

Ἀθημιόνας, λαὸς ἑλληνικὸς ἐκδλη-
 θεὶς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν καὶ
 κατακίησας ὄρεινὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου
 ὑπὸ τὸν Πίνδον, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθα-
 μιανίαν.

Ἀθήμιος, υἱὸς Αἰῶλου, τοῦ βασιλέως
 τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν τῷ
 Βοιωτικῷ Ὀρχομενῷ. Ἐκ τῆς θεᾶς Νεφέ-
 λης εἶχε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλ-
 λην. Ἄλλ' ἡ ἐξ ἀνθρώπων δευτέρα σύζυγος
 αὐτοῦ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ζηλοτυπή-
 σασα, τὸν ἔπεισε νὰ θυσιάσῃ τὸν Φρίξον. Ἰνα
 ὁμῶς σώσῃ αὐτὸν ἡ Νεφέλη, ἔσπεψε κριδόν,
 χρυσοῦν ἔχοντα δέρας, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιβά-
 τα τὰ δύο παιδιά, ἀπῆλθον ἄλλ' εἰς τὸν
 πρῶτον πορθμὸν ἐν διέπλευσιν, μεταξὺ Εὐρώ-
 πης καὶ Ἀσίας, πεσοῦσα ἡ Ἑλλη ἐπὶ νήγῃ
 καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ πορθμὸς ὠνομάσθη Ἑλλησ-
 ποντος. Ὁ δὲ Φρίξος ἀρίχθη εἰς τὴν μα-
 κράν (ἐν τῷ Εὐξείνῳ) κειμένην Αἴαν, ἧς ὁ
 βασιλεὺς Αἰήτης ἐδέξατο αὐτὸν φιλικῶς, καὶ
 τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Χαλ-
 κιοπην τὸν δὲ κριδὸν ἔθυσεν ὁ Φρίξος εἰς τὸν
 Φόξιον Δία, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνήρτησεν
 εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἰνώ
 ἀνάλαβουσα ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον, υἱὸν τοῦ
 Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα,
 ἔρριψεν εἰς παραρροσύνην τὸν Ἀθάμαντα,
 ὅστις ἔσφαξε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἰνῶς
 υἱὸν Λέαρχαν, ἡ δὲ Ἰνώ, μετὰ τοῦ ἄλλου
 αὐτῆς υἱοῦ Μελικέρτου, ἐρρήθη εἰς τὴν Θά-
 λασσαν, καὶ ἀμφότεροι ἐγένοντο θαλάσσιοι
 θεοὶ Σωτήρες, ἡ μὲν Ἰνώ ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευ-
 κοθέας (Ὀμ. Ὀδ. Β, 333), ὁ δὲ Μελικέρ-
 τος ὑπὸ τὸ τοῦ Παλιμόνο, λατρευόμενος

ιδίως εἰς Κόρινθον, ὅπου τὸ σῶμά του ἐκβρα-
 σθὲν ἐνεταριάσθη ("Ιδ. Ἰσθμια). Ἄλλως ἐν
 Εὐρίπ. Μήδ. 1282. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἦν ὁ
 τάφος αὐτοῦ, καὶ καὶς αὐτοῦ ἔχων ἀγάλματα
 καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Πολέμωνος καὶ τῆς Λευ-
 κοθέας. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς παῖς περι-
 στοιχιζόμενος ὑπὸ θαλασσιῶν θεοτήτων καὶ
 ὑπὸ θελφίνων. Ὁ δ' Ἀθάμας ἔφυγε πρὸς ἁ-
 γνισμὸν εἰς Ἡπειρον, εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνο-
 μασθεῖσαν Ἀθαμανίαν (Ἀπολλοδ. Α, 9, 1.
 2. — Ovid. Met. N, 416—542). Κατὰ δὲ
 τὴν διήγησιν τοῦ Ἡροδότου (Ξ, 197), ἔπρε-
 παν, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Φριξοῦ,
 ὁ Ἀθάμας νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν Δία τὸν Λα-
 φύστιον (=Φύξιον, διότι λαφύσσει=φεύγειν),
 ὅτε ἐπελθὼν ἐξ Αἴας τῆς Κολχικῆς ὁ Κυ-
 εῖσιωρος, ἢ Κύτωρος (Στράβ.), υἱὸς τοῦ Φρι-
 ξοῦ, ἀνήγγειλεν ὅτι ζῆ ὁ πατήρ του. Ἀλλὰ
 σωθέντος τότε τοῦ Ἀθάμαντος, ὁ Ζεὺς κατε-
 δίκασε τοὺς Ἀθαμαντίδας νὰ μὴ εἰσέρχηται
 ποτὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν εἰς τὸ βουλευτή-
 ριον, ἄλλως νὰ καταδιώκηται καὶ θυσιάζηται
 εἰς τὸν Λαφύστιον Δία. Τοῦ κριτοῦ δὲ τὸ χρυ-
 σοῦν δέρας ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος ὀπίσω
 ὁ Ἰάσων ("Ιδ. Ἀργοναυταί).

Ἀθωνάδας ἢ Ἀθόνας, Συρακού-
 σιος ἱστορικός τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρί-
 δος, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Διωνος εἰς 13 βι-
 βλία (Διοδ. ΙΕ, 94.—Πλούτ. Τιμολ. ΚΓ, 37).

Ἀθόνατοι, σῶμα μυρίων ἐκλεκτῶν
 στρατιωτῶν παρὰ Πέρσιαι, ὧν τοὺς πύκτον-
 τας ἀμέσως ἀντικαθίστων ἄλλοι ἐπὶ τούτω
 προωρισμένοι.

Ἀθηνᾶ, θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Διός, περι-
 ῆς, ὡς προσωποποιήσεως τῆς φρονήσεως, ἐ-
 μυθεύετο ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐ-
 τοῦ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 886. "Ιδ. Ὀμ. Ἰμ.
 εἰς Ἀθ.) διηγῆται ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν
 μητέρα τῆς Μήτηρ (τὴν φρόνησιν), καὶ ὅτε
 ἦλθεν ἡ ὄρα τοῦ τοκετοῦ, προσεκάλεσε τὸν
 Ἡφαιστον νὰ τῷ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἧς
 εὐθὺς ἐξεπήδησεν ἡ Ἀθηνᾶ πάνοπλος, πάλ-
 λουσα τὸ δῶρον (Πίνδ. Ὀλ. 2, 35), ἐξ οὗ

καὶ Παλλὰς (Ἀθήνη) ἐπωνομάζετο. Ἦν δὲ
 πολεμικὴ καὶ ἰσχυρὰ, ὡς ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου
 τῶν θεῶν γεννηθεῖσα (ὀθριμοπάτηρ). Διέμι-
 νε δ' αἰετάρθενος, ἐξ οὗ καὶ ὁ πρώτιστος αὐ-
 τῆς ναὸς ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν ἐλέγετο.
 Ὁ Τειρεσίας ἰδὼν αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὸ λου-
 τρὸν, ἐτυφλώθη, καὶ ὁ Ἡφαιστος θελήσας νὰ
 τὴν προσβάλλῃ, ἐφυγαδεύθη. Ἐπὶ τῆς Γίγαν-
 τομαχίας ἐπέτριψεν ἐπὶ τοῦ Ἐγκυλάδου τὸ
 ὄρος Αἴτναν καὶ ἐφόνευσε τὸν Πάλλαντα.
 Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐπροστάτευε τοὺς Ἕλλη-
 νας. Ἐλατρεύετο δὲ κυρίως ἐν ταῖς ἐπωνύμοις

αὐτῆς Ἀθήναις, ὅπου καὶ Πολιάς ἐλέγετο,
 ὡς πολιούχος καὶ προστάτις τῆς πόλεως,
 καὶ Ἀκραία, Ἀκρία, Κλειδοῦχος, Πυλαγίς,
 διότι κυρίως ἐθεωρεῖτο ὅτι κατέχευε καὶ ἐφρού-
 ρει τὴν Ἀκρόπολιν, καθ' ὃ ἔχουσα ἐν αὐτῇ

πανάρχαιον ἱερὸν καὶ ἀγαλμα, ὃ πιστεύεται
 ὅτι ἐκομίσθη ἐξ Αἰγύπτου, ἐν τῷ τῆς αἰγυ-
 πτίας θεότητος Νηθ. Ἐῖχε δὲ καὶ διάφορα
 ἄλλα ἐνόματα, κατὰ τὰς ἀποδοδιόμενας αὐτῇ
 διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἐπιρροάς, ἢ καὶ κατὰ
 τὰ μέρη ἐνθα ἰδίως
 ἐλατρεύετο, καὶ
 τινα θεαινῶν ἐνό-
 ματα ἦσαν κυρίως
 ἐπιθετα μόνον αὐ-
 τῆς. Οὕτως ἐλα-
 τρεύετο καὶ ὡς
 Ἀθηνᾶ, Ἐγεία,
 καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Νί-
 κη, ἐν ᾗ ἡ Ἐγεία
 ἄλλως ἐθεωρεῖτο
 κῆρη τοῦ Ἀσκλη-
 πιοῦ, καὶ ἡ Νίκη
 τοῦ Πάλλαντος.
 Ἐπελέγετο δὲ καὶ
 Ἀθηνᾶ Ἐργάνη
 ὡς προστάτις τῶν
 γυναικείων ἐργα-
 σιῶν, εἰς ἃς ἐπι-
 δίδονται αἱ φρόνι-
 μοι τῶν γυναικῶν.
 Ἄλλα δ' ἐπιθετα
 αὐτῆς ἦσαν Παιω-
 νία (= Ἐγεία),
 Σώτειρα, Λαοσ-
 σή, Ἀγροτώνη (ἀ-
 νίκητος), Ἀγε-
 λαία, Λαφρία, Ἀη-
 τειε (ἢ τῶν λαφύ-
 ρων), Σάλπιγξ (ὡς
 ἐφευρέτις τῆς σάλ-
 πιγγος), καὶ τινα
 τῶν ἐπιθέτων, ὡς

Ἐξ ἀρχ. ἀγγείου

Ἀγραυλος κτλ. ἐπροσωποποιοῦντο ὡς ἀ-
 νήκοντα εἰς ὄπαδους αὐτῆς. Ἐκ γεωγρα-
 φικῶν δὲ θέσεων ἐλέγετο Ἀλαλκομενῆς ὡς
 λατρευομένη ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὰς Ἀλαλκομε-
 νὰς, καὶ Ὀγκα ἐν Θήβαις, καὶ Τελχινία, καὶ

Τριτώ, Τριτωνίς, Τριτογενής, Τριτογένεια,
 διότι εἶχεν ἀρχαῖον ἱερὸν, ὅπου παρὰ τὰς ὀ-
 χθας τοῦ εἰς τὴν Κωπαίδα εἰσρέοντος ποτα-
 μοῦ Τριτωνος, ἔκειτο πόλις καλουμένη Ἀθη-
 ναι, καὶ ὑπὸ τῆς λίμνης καταποντισθεῖσα,

Ἰωνίς ἐκ τῆς πό-
 λεως Ἰωνος ἐν
 Θεσσαλίᾳ, Ἀχαῖα
 καὶ Παναχαιεῖς ἐν
 Ἀχαΐᾳ, Ἀσία ἐν
 Λακωνικῇ ἐξ ὀ-
 μωνύμου πόλεως.
 Ἐλατρεύετο δὲ
 καὶ πανταχοῦ ὀ-
 που ὑπήρχε τὸ ὀ-
 νομα Τριτων, ὡς
 ἐν Λιθύρᾳ παρὰ τῇ
 Τριτωνίᾳ λίμνῃ
 (Ἡρόδ. Δ, 180),
 ὅπου Μινυαὶ ἐκό-
 μισαν τὴν λα-
 τρείαν αὐτῆς ἐξ
 Ἑλλάδος. Ἐνταῦ-
 θα ἐλέγετο καὶ
 θυγάτηρ τοῦ Πο-
 σειδῶνος, μεθ' οὗ
 καὶ ἐν Ἑλλάδι
 διατέλει εἰς σχέ-
 σιν. Οὕτως ἐν Ἀ-
 θήναις ἐμυθολο-
 γεῖτο μετ' αὐτοῦ
 περὶ τῆς ἀρχῆς
 τῶν Ἀθηνῶν ἐρί-
 σασα, καὶ ὅτε ὁ
 Ποσειδῶν ἐπάταξε
 τὴν γῆν διὰ τῆς
 τριαίνης του καὶ ἀ-
 νέδλωσε τὸ ταῖς Ἀ-

θήναις τοσοῦτο χρήσιμον ὕδωρ, διὰ τῆς Ἀθη-
 νᾶς ἐβλάστησεν ἢ τὰς Ἀθήνας κοσμοῦσα καὶ
 πλουτίζουσα ἐλαία, καὶ ἡ νίκη ἐκνήρυχθη ὑπὲρ
 τῆς θεᾶς. Ταύτης τὸ πανάρχαιον ἀγαλμα ἦν
 ἐν Ἀθήναις ξόανον (ξύλινον) ἴσως ἐξ Αἰγύπτου

ἐλθόν, πιθανῶς εὐθρονον (καθήμενον), ὡς τινα σωζόμενα ἀρχαῖα αὐτῆς ἀγάλματα. Ἀρχαῖου δ' ὀρθίου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης. Τὰ δὲ μεταγενέστερα, τὰ τῆς καλῆς τέχνης, χαρακτηρίζουσι τὴν αἰθρῖαν καὶ ἥριμον καλλονὴν τῆς θεᾶς, καὶ τὸ πάντων ἐξοχώτατον, ἀριστοῦργημα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ἦν τοῦ Φειδίου ἡ χρυσελεφαντίνη *Μαρθένοσ*, 39' ὕψος ἔχουσα, καὶ τὰ μὲν ἐνδύματα ἐκ παγίου χρυσοῦ 44 ταλάντων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ πολυτίμων λίθων

(Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. σ. 290), διότι ἡ Ἀθηνᾶ ἦν γλαυκῶπις, ἐξ ἐλέφαντος δὲ τοῦ σώματος τὰ γυμνά. Ἐφερὲ δὲ κρᾶνος κεκοσμημένον διὰ γρυπῶν καὶ σφιγῶς, γοργόνιον εἰς τὸ στήθος, εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτει ἄγαλμα Νίκης, τετράπηχυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὴν ἀσπίδα κατὰ γῆς, ἣς τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν ἐκόσμηε γλυπτὴ γιγαντομαχία, ὀπίσω δ' αὐτῆς ἐκρύπτετο ὄφις χρυσοῦς, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀττικῆς αὐτοχθονίας. Ἐφερὲ δὲ καὶ χρυσοῦ πέδιλα ἡ θεᾶ, καὶ εἰς τοῦ πέδατος αὐτῶν τὸ πᾶχος ἦν ἐπειρασμένη κενταυρομαχία. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου ἀνάγλυφα παρίσταν τὴν παρουσίαν τῆς Πανδώρας εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν χρυσοῦν αὐτῆς ἐσθῆτα τῇ ἀφῆρες ὁ τύραννος Λαχάρης ἐπὶ τῶν Μακεδόνων 299 π. Χ. (Παιουσ. Α, 28, 7). Ἄλλην δ' Ἀθηνᾶν κατεσκευάσεν ὁ Φειδίας τὴν Πρόμαχον, χαλκῆν, εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἰδρυμένην, ὑψηλοτέραν τοῦ Παρθενῶνος ὄλου, ἐστραμμένην δὲ πρὸς τὰ Προπύλαια, καὶ διὰ τῆς λόγχης καὶ τοῦ γοργονίου ἀπειργούσαν τοὺς εἰσβάλλοντας ἔχθρους, ὡς παρίσταν αὐτὴν ἄγαλμα τῶ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Τὰ κυριώ-

τερα δ' ἐμβλήματα τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν ἡ γλαυκὴ καὶ ἡ ἄλατα.

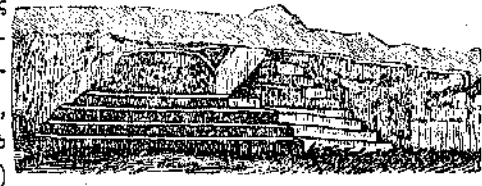
Ἀθηναγῶρας. 1) Συρακοῦσιος δημογωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. ΣΤ, 35). — 2) Πλατωνικὸς φιλόσοφος Ἀθηναῖος τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Βασθεῖαν περὶ Χριστιανῶν, καὶ φιλοσοφικὴν πραγματεῖαν περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ἀθήναι, πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔχουσα εἰς τὴν παραλίαν λιμένας τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάληρον, μεθ' ὧν ὁ Περικλῆς τὴν συνέδεσε διὰ Μακρῶν Τειχῶν, εἰς αὐτὰ δὲ μετέπειτα προσέθεσεν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου, ὁ Κίμων. Οἱ Πέρσαι εἰσβά-

λόντες εἰς τὴν πόλιν, τὴν κατέστρεψαν μετὰ τὴν ἐνδιώξιν δ' αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν ἀνωκοδόμησεν λαμπροτέραν, καὶ περιτείχισεν στερεώτερον αὐτὴν ὡς καὶ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Πειραιᾶ, τῶν δὲ τειχιζομένων αὐτοῦ σώζονται ἔτι ἄρα τὰ κολλυλαγοῦ. Κατὰ Θουκυδίδην (Β, 13) ἦν ἡ ἔκτασις τῶν τειχῶν 174 1/2 σταδίων, ὧν 56 1/2 περιελάμβανον τὸν Πειραιᾶ, 75 στάδια ἀπετέλουσαν τὰ Μακρὰ τείχη, καὶ 43 ἦσαν τῶν Ἀθηναίων ὁ περίβολος, ἔπερ φαίνεται ὑπερβαῖνον τὰς κατὰ τὰ λοιπὰ διδόμενα πιθανὰς διαστάσεις. Περιεῖχον δὲ οἰκίας 10,000 (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ, 6, 24), καὶ κατοίκους κατὰ τοὺς μὲν 180 κατὰ τοὺς δὲ 100 χιλιάδας. Καὶ τὰ μὲν δημόσια καταστήματα ἦσαν ἀνυπερβλήτου λαμπρότητος, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι τὸ πλεῖστον ἀπλατῆ καὶ πενιχραὶ. Αἱ κυριώτεραι δὲ Πύλαι τῆς πόλεως ἦσαν α') τὸ Δίπυλον, ὃ καὶ θριάσειαι πύλαι καὶ ἱερὰ πύλη προσηγορού-

το, διότι δι' αὐτοῦ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἑλευσινίων, καὶ διεβάνε διὰ τοῦ παρα τῇ Ἑλευσίνι Θριασίου πεδίου β) Ἡ παρ' αὐτὴν, ὡς φαίνεται, *Ἥρα* ἢ *Ἥριατα*, δι' ἣς διήρχοντο αἱ τῶν νεκρῶν ἐφοραὶ (Ἄρπ. — Μέγ. Ἑτομ. φ.) γ) Μεσημβρινῶς τοῦ Διπύλου ἡ *Πειρητικὴ πόλη*, ὅπου ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔκειτο περίπου ἡ *Πύλη τοῦ Ἀράκου*. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ *Ἰομπεῖον* καὶ τὸ ἱερὸν τῆς *Δήμητρος* καὶ τοῦ *Ποσειδῶνος*. δ) Αἱ *Μεσιτίδες*, πιθανῶς μετὰ τὸν Λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τῆς Πυλῆς, κατὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον τὸν Βομβαρδέρην ε) Ἡ Ἀγρινικὴ πόλη, βορείως τοῦ Διπύλου, κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων στ) Αἱ *Διόμειαι* εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς πρὸς Κηφισίαν ἀγούσης ζ) Αἱ *Διοχάρους*, παρὰ τὰς Διομείας, βορειότερον — η) Αἱ *Ἰωνίδες*, πρὸς τὸ νοτιανατολικὸν τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ὁδοῦ θ) Αἱ *Διγέται* ἢ τοῦ Αἰγέως, πιθανῶς αἱ πρὸς τὸ Στάβιον φέρουσαι ι) *Πυλῆς*, παρὰ τὰς Πύ-

λαις τοῦ Διοχάρους. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἠγείρετο μεγαλοπρεπῶς, εἰς ὕψος 100' ἡ Ἀκρόπολις, μῆκος μὲν ἔχουσα ἐν δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς 300', πλάτος δὲ οὐδαμῶς ἀνώτερον τῶν 130', ἣτις ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ Κρανία καὶ Κεκροπία ἐλέγετο. Ἰσοπέδωσαν δὲ καὶ ὠχίρωσαν αὐτὴν, οὐχὶ ἔτι μῶς διὰ λιθίνου τείγους, ἀλλὰ διὰ προχωμάτων (ῥηχθ). Ἡρδ. Ζ, 142. — Η, 55), οἱ Πελαγοῖ εἰς τοὺς μετέπειτα ὅμως χρόνους ἐπεκράτησε *Πελασγικὸν* γὰ λέγεται μόνον τὸ βόρειον αὐτοῦ μέρος, ὡς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ κλιτύς καὶ ἐλέγετο προσέτι *Ἐννεάπυλον* τὸ ἀρχαῖον Πελασγικὸν τείχος, διότι, εἰ καὶ ἡ Ἀκρόπολις βατὴ κυρίως ἦν μόνον πρὸς δυσμὰς, φαίνεται ὅμως ὅτι πλὴν ἀριθμοῦ τινος πυλῶν ὡς εἶχεν ἐνταῦθα, εἶχε καὶ ἄλλας στενάς καὶ ὑπογείους ἐξόδους καὶ ἀλλαγῶν. Μετὰ τὰ Μηδικὰ ὅμως

ἠκοδόμησεν εἰς τὸ δυτικὸν χεῖλος τὰ ἐτι σωζόμενα πολυτελῆ πεντάκτυλα *Προπύλαια* ὁ Μνησικλῆς, καὶ αὐτὴ ἔμεινε τῆς Ἀκροπόλεως ἡ ἐπίσημος καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὴ εἰσόδος. Ἐχρησάθησαν δ' εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν ὅ ἔτη, καὶ ἔδαπανήθησαν 2012 ταλάντων. Ἐκ τῶν πρὸς δυσμὰς στραφομένων πετρῶν αὐτῶν ἡ βορεία περιεῖχε καὶ μέγα δωμάτιον, χρησιμεῖον εἰς πικρακλήνην τοῦ Πολυγνώτου καὶ ἄλλων ἐνόδων ζωγράφων πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, ἐφ' ὕψηλῳ ἀνδρῶν, ἴσταιτο ὁ Νάος τῆς ἀπτέρου *Νίκης* οὕτω κληθείσης, διότι ἐν Ἀθήναις κατέθεσε τὰ πτερά τῆς, ἢ κατ' ἄλλας παραδόσεις καὶ παραστάσεις, ἔλυσε τὰ πέδιλά τῆς, τὴν πόλιν ταύτην ἐκλεξάμενη ὡς σταθερὰν κατοικίαν τῆς. Πρὸ τῶν Προπυλαίων προσετέθη ἡ μεγάλη ἀναβάθρα

ἐπὶ Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σωζομένου μνημείου, καὶ ὑπ' αὐτὴν, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ὁ πρὸς δυσμὰς περίβολος μετὰ τῆς Πύλης. Ἐκ τῶν τειχῶν δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, τὰ μὲν πρὸς βορᾶν ἀνωκοδόμησεν ἀμέσως μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο τὰ εἰσπίπτα τῶν οἰκοδομῶν βάσας οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν, τὰ δὲ πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς ἀνήγειρε πάγια καὶ εὐρέα ὁ Κίμων, Κιμώνια τείχη κληθέντα. Ἦν δ' ἐν παλαιότατοις χρόνοις ἐκεῖ ἡ κατοικία τῶν πρώτων βασιλέων (Κέρροπος, Ἐρεχθεύς), καὶ παρὰ τὸν οἶκον αὐτῶν, οὐ λεῖψανά τινα εἶσι σώζονται, ἴδρυτο καὶ ἱερὸν τῆς *Ἥλιάδος* Ἀθηνᾶς. Ἀφ' οὗ δ' ἐπυροπόληθη τοῦτο ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἤγειρε τὸ 438 π. Χ. ὁ Περικλῆς ἄλλο, κατὰ 50 πέδας μείζον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ κέντρου τοῦ λόφου, τὸν *Μαρθενῶνα*, κοσμηθέντα διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θέσιν περίπου τοῦ πυροποληθέντος ναοῦ τὸν τῆς *Ἥλιάδος* ἢ *Ἐρέχθειον* καλούμενον.

Περιεῖχε δὲ καὶ ἄλλους ναοὺς ἢ Ἀκρόπολις, ὡς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, τὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων τὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ Ῥώμης προσέτι δὲ καὶ πλεῖστα ἱερὰ ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα, ἐν οἷς τὸ θαυμαστότατον ἦν τὸ κολοσσαῖον χαλκοῦν τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, ἔργον καὶ αὐτὸ τοῦ Φειδίου. Ἡ κάτω δὲ πόλις διηρέτο εἰς συνοικίας καὶ δῆμους, ὡς τὸν τοῦ Κεραμεικοῦ (ἔσω καὶ ἔξω τῶν τειχῶν), κατὰ τὸ Δίπυλον τῶν Διομένων (ὄμ.), βορειανατολικῶς τῶν Μελιτέων, νοτιοδυτικῶς τῶν Σκαμβονιδῶν, κατὰ τὸ Θησεῖον τὴν συνοικίαν τοῦ Κολυτεῶ, νοτιοδυτικῶς τὸν δῆμον τῶν Κυδαθηναίων, νοτιανατολικῶς. Δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ἔκειτο ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ φονικὸν δικαστήριον τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ σπηλαίου τῶν Σεμνῶν Θεῶν (Ἐρινύων) πρὸς ἀνατολὰς ἔχων, πρὸς βορᾶν δὲ, πιθανῶς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Μεταξὺ δὲ τοῦ λόφου τούτου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἴσταντο τὰ ἀγάλματα τῶν τυραννοκτόων (ἴδ. Ἀρμόδιος). Νοτιοδυτικῶς δὲ τοῦ Ἄρειου Πάγου ἦν ὁ λόφος τῆς Ἡνυκῆς, εἰς ἔν διατηρεῖται τὸ βῆμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Νοτιῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπέναντι αὐτῆς, ἐστὶ λόφος ὕψηλός, τὸ Μουσεῖον, φέρων ἐπὶ κορυφῆς σωζόμενον μνημεῖον Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τοὺς νοτίους δ' αὐτῆς πρόποδας σώζονται λείψανα τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου, τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἰδείου τοῦ Ἡρώδου. Εἰς τὸν βορειοδυτικὸν δὲ κρημνὸν ἀνοίγονται τὰ σπήλαια τοῦ Ἀπέλλωνος, τοῦ Παῖδος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὡς καὶ ἡ πηγὴ Κλεψύδρα· κατωτέρω δὲ οἱ ναοὶ τῶν Διοσκούρων, τῶν δώδεκα Θεῶν, τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τοῦ Ἡφαίστου, τὸ Μητρεῖον, χρησιμεῖον καὶ ὡς ἀρχεῖον, προσέτι τὸ Βουλευτήριον, τὸ Πρυτανεῖον, ἢ παρ' αὐτῷ Ὁδός, ἐν ἣ ἐσιτοῦντο οἱ βουλευταὶ, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἢ Ἀγορᾷ, ἦτις ἀρχαιότατα, πρὶν ἢ ὀρθῶς εἰς τοῦτο ἢ Πνυξ, ἐχρησίμευον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου,

εἶτα δὲ περιωρίσθη εἰς μόναν τὰς ἀγοραπωλησίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις, καὶ πλατάνοις ὑπὸ τοῦ Κίμωνος διαρτυθεῖσα, περιεῖχε στοάς, ὡς τὴν Ποικίλην, τὴν Βασίλειαν, τὴν Μακρὰν, τὴν τοῦ Ἐλευθερίου διὰ, μετὰ ταῦτα καὶ τὴν τοῦ Ἀγέλλου, μετὰ τοῦ Γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Ἐκτὸς δὲ ἦδη τῆς ἀγορᾶς, δυτικῶς καὶ ὑπὲρ αὐτήν, ἦν τὸ Θησεῖον, ἀνατολικῶς τὸ Ἐλευσίνιον καὶ οἱ ναοὶ τοῦ Σεραπίδος καὶ τῆς Εἰλειθυίας. Βορειανατολικῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ δὸς τῶν Τριπόδων, οὕτω καλουμένη ἐκ τῶν χορηγικῶν μνημείων, ὧν ἐν, τὸ τοῦ Ἀνσιράτους διατηρεῖται. Παρ' αὐτῇ δ' ἦν τὸ Ἰδεῖον τοῦ Περικλέους, καὶ ἔτι ἀνατολικώτερον, οὐ μακρὰν τῆς ἐν τῷ Ἰλισσῷ πηγῆς τῆς Καλλιρρόης ἢ Ἐννεακρούρου τὸ Ὀλυμπιεῖον, ὃ ἐθεμελίωσεν ὁ Πείσι-στρατος καὶ ἐπεράτωσεν ὁ Ἀδριανός, προσθεῖς καὶ τὴν σωζομένην Πύλην, ἐν ἣ ἀποκαλεῖται τὰς Ἀθήνας πόλιν Ἀδριανοῦ κ'· οὐχὶ Θησεῶς. Ἐκλήθη δ' Ἀδριανόπολις καὶ μέρος τῆς πόλεως, πιθανῶς τὸ κατὰ τὴν Ἀγορὰν, ὃ ὁ αὐτοκράτωρ κατεκόσμησε διὰ πολυτελεστάτων στοῶν καὶ βιβλιοθηκῶν, καὶ ὅπου καὶ ὁ Ἀνδρόνικος Κυρρήνης ἴδρυσεν τὸ ἐπι σωζόμενον αὐτοῦ Ὀρολόγιον καὶ ἀνεμοδείκτην. Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειτο, πρὸς δυσμῆς ἢ Ἀκαδημία καὶ ὁ Ἰππιος Κολωνός μετὰ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων (κατὰ τὰ Σεπτόλια), ἀνατολικῶς δὲ τὸ Παρθηναϊκὸν σεάδιον παρὰ τῷ Ἀρδητεῖ, τὸ Ἀκείον, παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, τὸ Κυνόσαργε (τῶν Ἀσωμάτων), ὃ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης (εἰς Ἀγγελονήπους). Συνέδεσε δ' ὁ Κίμων ἐν Ὀλ. 80, δ', διὰ τῶν Μακρῶν Τειχῶν τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν λιμένων, καὶ τὸ μὲν βόρειον (ἢ τὸ ἔξωθεν), 40 στάδια μακρὸν, ἀπέληγεν εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιβάλλου τοῦ Πειραιῶς, τὸ δὲ νότιον ἢ Φαληρικὸν, 35 στάδια μῆκος ἔχον, εἰς τὸ Φάληρον προσέθηκε δ' εἶτα ὁ Περικλῆς καὶ ἕτερον, τὸ διὰ μέσου, φέρων ἐπίσης εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐγκαταλείψας ὡς λίαν ἀπέχον, τὸ Φα-

ληρικόν. Ταῦτα καταρδάσειεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλ' ὁ Κόνων ἀνυποτάχθησε τὰ δύο δυτικώτερα περὶ τὸ 392 π. Χ. Λιμένες δὲ τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ὁ Πειραιεύς, ὁ κυρίως ἐμπορικὸς, περιοικούμενος ὑπὸ πόλεως οὐ μικρᾶς, ἢς ἐπίσημα καταστήματα ἦσαν τὸ Δεῖγμα, πρὸς ἔκθεσιν ἐμπορευμάτων, ἢ Σκευοθήκη τοῦ στόλου, ὅπου νῦν τὸ τελωνεῖον, ὃ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Κατὰ τὸ βάθος αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ μυχρὸς, ὅστις ἐκαλεῖτο Κάνθαρος· δυτικῶς δ' ἐπερατοῦτο δὲ ἄκρωτηριον, τῆς Μετωρίας, οὐ ὀπίσω σχηματίζεται λιμενίσκος, ὃ Κωφὸς ἢ Φωρῶν λεγόμενος. Ἀνατολικῶς δὲ προσέχε λόφος τραχύς, εἰς οὐ τὸ ἔσχατον ἀκρωτήριον, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πειραιῶς, φαίνονται τὰ λείψανα τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὅπισθεν δὲ (ἀνατολικῶς τοῦ Πειραιῶς τούτου λόφου) ὑφύεται ἕτερος, καλούμενος Μουνηχία, ὡς καὶ ὁ μικρὸς λιμὴν ὃν ἐγγλέσει. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο λόφων κυρτοῦται ἕτερος στρογγύλος καὶ καλῶς πεφραγμένος λιμὴν, ὃ τῆς Ζέας, ὅστις ἦν τῶν Ἀθηναίων τὸ νεώριον, καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, δυτικῶς, ἦν ἢ Φρεατ-τεῖς, θεοῖς ἐπώνυμος τοῦ ἐκεῖ σωζομένου φρέατος, εἰς ἣν ὑπῆρχε τὸ ἐν Φρεαττεῖ (ἴδ.) λεγόμενον δικαστήριον. Ἀνατολικώτερον δὲ τῆς Μουνηχίας ἐξετείλετο ἢ ἀκτὴ τοῦ Φαλήρου, ἰδίως χρησιμεύουσα πρὸς στάθμευσιν τῶν πολεμικῶν πλοίων. (Ὅρα συνημ. χάρτην Ἀθηναίων).

Ἀθήνακος, 1) Σικελὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιμήδους. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία «περὶ μηχανημάτων» πολεμικῶν.—2) Ἑλλην γραμματικὸς, ἐκ Ναυκρατίδος τῆς Αἰγύπτου, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ῥώμῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Τὸ σωζόμενον αὐτοῦ πολῦτιμον σύγγραμμα «Οἱ δειπνοσοφισταί,» εἰς 15 βιβλία, ἐστὶ συλλογὴ ὑποτιθεμένων διαλόγων πολλῶν ἀνδρῶν εὐφυῶν καὶ πεπαιδευμένων περὶ παντοίων πρακτικῶν ἀντικειμένων, καὶ περιέχει ὑπὲρ τὰ 1,500 ἀποσπάσματα ἀπολεσθέντων ἀρχαίων

συγγραμμάτων. Σχόλια εἰς αὐτὸν ἐξέδωκεν ὁ Casaubon (1600).

Ἀθηναῖος, 1) Μία τῶν Ἀτικῶν φυλῶν ἐπὶ Ἐρεχθίδας.—2) Ἀθηναῖα, θυγάτηρ τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου, ὡραία καὶ λογία, ἐνυμφεύθη τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον Β', ἐδαπίσθη χριστιανῆ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐδοκία, καὶ ἀπέθανε τὸ 460 μ. Χ. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ «Ὀμηροκέντρα» ἢ «Ὀμηροκέντρανες,» βιογραφία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναρμολογηθεῖσα ἐκ τεμαχίων στίχων Ὀμηρικῶν.

Ἀθηνῆς, ἴδ. Βούπαλος.

Ἀθηναῖον, 1) ἐπίσημος Ἑλλήν δακτυλιογλύφος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου.—2) Ποιμὴν καὶ ληστήν ἐκ Κιλικίας, ἐγένετο ἀρχηγὸς δουλικῆς ἐπανάστασεως ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ α' αἰῶνος π. Χ.

Ἀθηναῖος, 1) ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πεμφθεὶς μεθ' ἑλληνικῆς ἀποικίας εἰς τὴν Βακτριανήν, καὶ φονευθεὶς ὅτε ἐπαχειρήσε νὰ βασιλεύσῃ (Curt. IX, 7).—2) ὁ ἐπιλεγόμενος Κορδυλίον, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, κατὰ τὸν α' αἰῶνα π. Χ., διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου, ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτῆς ὅ,τι δὲν συνῆδε πρὸς τὰς δοξασίας του· ἀλλὰ ἐννοηθεὶς, ἐκωλύθη.—3) ἕτερος, ἐπίσης στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως· διδάξας ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῆς Ἰπείρου, καὶ ἐπισκαφθεὶς τὴν Ῥώμην, ἐβελτίωσε τῆς πατριδος του τὴν νομοθεσίαν, καὶ ἔγραψε συγγράμματα μὴ διασωθέντα.—4) ἴδ. Λαοκῶν.

Ἀθηναῖος ἢ Ἀθυσῶν, (Athensis, Adige, Etsch.) ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐκ τῶν Ἀλπεων πηγάζων καὶ εἰς τὸν Ἀδριαν ἐκβάλλων.

Ἀθηναῖα, Ἀθλοθέται. ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἄθως, ὄρειον ἀκρωτήριον, 1935 μέτρα ὕψηλόν, κατὰ τὴν Ἀκτὴν τῆς Καλιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ (τὸ Ἅγιον ὄρος), περιεῖχε τὰς πόλεις Δῖον, Ὀλόφυρον, Θύσσον, Κλεωνὰς καὶ Ἀκραθῶν (ἢ Ἀκρόθῶν). Τὸν

ἢ μέτρα ὑψηλὸν καὶ τρισχιλία βήματα πλατῦν κορυμνὸν, τὸν ἐνοῦντα τὴν ἄκραν ταύτην μετὰ τῆς στερεᾶς ἐπεχείρησε νὰ διατάμη ὁ Εἰέρξης, καὶ ἔγχε τῆς μὴ περατωθείσης τομῆς φαίνονται εἶσι. Ὁ δὲ γλύπτης Δεινοκράτης εἶχε συλλάβει τὴν παράτολμον ἰδέαν νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος τοῦτο εἰς ἀνδριάντα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦντα μυριάνδρον πόλιν οἰκουμένην, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ὅλον ῥεῦμα παταμοῦ. (Vitr. II, praef., J. Val. d. 2. gest. Alex. I, 24).

Αἶα, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἶαια, ἐπώνυμον τῆς Κίρκης, οἰκῶσης ὁμώνυμον νῆσον παρὰ τὴν Ἰταλίαν, μεθ' ἧς καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νῆσος ἠνώθη.

Αἶαιης, 1) πατήρ τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς Σάμου. — 2) Ἀνεψιὸς τοῦ Πολυκράτους ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλήσιου ἐκβλήθει, προσήλθε τοῖς Πέρσαις, καὶ ἔπεισε τοὺς Σαμίους, κατὰ τὴν ἐν Λάδῃ ναυμαχίαν, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, ἀγωνιζομένους κατὰ τῶν Περσῶν, δι' ὅσους, πρὸς ἀμοιβήν, ἐγκατέστησαν αὐτὸν αὐτὸς τυράννον τῆς Σάμου (Ἡρόδ. Δ, 138. ΣΤ, 13).

Αἶακίδαι, οἱ ἐξ Αἶακὸς καταγόμενοι, Πηλεὺς, Ἀχιλλεὺς, Νεοπτόλεμος, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἡπειροῦ Περσεὺς καὶ Πύρρος. (Virg. A, I, 99. III, 296. — Cic. div. II, 56).

Αἶακὸς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγιόνης, γεννηθεὶς εἰς τὴν φερώνημον τῆς μητρὸς του νῆσον, προσφίλης τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην του. Ὅτε λοιμὸς κατατῆρῃσεν τὴν γενέθλιον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῇ δεξιᾷ του ὁ Ζεὺς τὴν ἐπλήθυνεν αὐθις, μεταμορφώσας τοὺς μύρμηκας αὐτῆς εἰς ἀνθρώπους, κληθέντας διὰ τοῦτο *Μυρμιδόνες* (Ovid. Met. VII, 520). Οὗτοι ἦσαν πιθανῶς οἱ πρῶτοι τρωλοδοῖται κάτοικοι τῆς νήσου. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τῆς Ἑλλάδος πασχούσης ἐξ ἀνομβρίας, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία καὶ ἦλθεν ἡ ποθουμένη βροχὴ, δι' ἣν καὶ οἱ Αἰγιονῆται τῷ ἔδρυσαν ἱερὸν, τὸ Αἰακτεῖον, αὐτὸς δ' ἀνήγειρε βίβλον εἰς τὸν Πανελλήνιον Δία,

ἐπὶ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ ὄρους Πανελληνίου, τοῦ ὑψηλοτέρου τῆς νήσου. Μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος συνειργάσθη εἰς τὴν τειχοδομίαν τῆς Τρωάδος· ἀλλὰ τὸ μέρος ὃ αὐτὸς ἀκοδόμησε προσκένθησαν ἔπειτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὁ Τελαμῶν καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Πύρρος (Πίνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἀποθανὼν δὲ, κατετάχθη μετὰ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὡς εἰς τῶν ἐν Ἄδου κριτῶν.

Αἶας, 1) ὁ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Οἰκλέως (ἔθεν καὶ Ὀϊλιάδης καὶ Ὀϊκλείδης), βασιλεὺς τῆς Λοκίδος, ἔφερε τοὺς Λοκροὺς ἐπὶ 40 τριήρεων εἰς τὴν Τρωάδα. Ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται, εἰ καὶ μελιῶν (μικρότερος) τοῦ ἄλλου Αἶαντος, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ τα-

Ἄστρα Αἰγίου.

χύπους, ἀκροῦμενος λιγὸν θώρακα νὰ φορῇ (λινοθώραξ. Ἰλ. Β, 527. — Ε, 520). Πολλὰκις παρὰ τῷ ἄλλῳ Αἶαντι μαχόμενος, διεκρίθη πρὸ πάντων εἰς τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ). Μισούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἰλίου ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Γυράς, βράχους τῆς Εὐβοϊκῆς ἀκτῆς κατὰ τὸν Καφηρέα. — Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων ἀλλ' ὁ ὑπερόπτης ἀνὴρ ἐκαυχῆθη ὅτι θὰ ἐσώζετο καὶ ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν θεῶν, δι' ἣν ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, συνέτριψε τὸν σκόπελον διὰ τῆς τριαινῆς του, καὶ ἀπωλέσθη ὁ βλάσφημος (Ὀδ. Δ, 499). Ἦν κατ' αὐτοῦ ἀπέχθειαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξηγοῦντας οἱ μεταγενέστεροι, λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Αἶας εἰσώρμησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, καὶ τὴν ἱέρειαν αὐτῆς Κασσάνδραν, καταφυγούσαν ὑπὸ τὸ ἄγαλμα ὡς εἰς ἄσυλον, ἀπέσυρεν ἐκεῖθεν καὶ ἤχημαλῶτευσεν· ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρεσε τὴν λείαν του. Οἱ

Ὀπούντιοι Λοκροὶ ἐλάτρευον τὸν Αἶαντα ὡς ἥρωα, καὶ εἰς τὰς μάχας ἄφινον πάντοτε δι' αὐτὸν μίαν θέσιν κενὴν εἰς τὰς τάξεις των. — 2) Αἶας ὁ Τελαμῶνιος ἢ Τελαμωνιάδης, ἐκ Σαλαμῖνος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, ὁ μέγας κλυομένης, ἦλθε μετὰ 12 πλοίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Β, 557), καὶ ἦν μετὰ τὸν Ἀχιλλεὺς ὁ πάντων ἀνδρείοτατος, καὶ τοῦ Ἐκτορος ἀξίος ἀντίπαλος (Ἰλ. Γ, 225. Η, 206. Ε, 204. Ο, 415). Ὅτε ἐν μῆνι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπεσώρθη ὑπὸ τὴν σπηλὴν του, ἔμεινεν ὁ Αἶας ὁ ἀπύργος Ἀχαιῶν, καὶ μόνος ποτὲ εἰς φυγὴν τραπέτης τοὺς ἐκάλυψε κατὰ νῶτον (Ἰλ. Α, 545) αὐτὸς δ' ὑπὲρ πάντας ἐπρομάχησε καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου (Ἰλ. Ρ). Ἀφ' οὗ ἡ Θέτις ἐτέλεσε τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀχιλλεῖδος, ἀπεράσιε νὰ δοῦσιν τὰ ἔπλα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνδρείοτατον τῶν Ἑλλήλων, τὸν ὑπὲρ πάντας προαγωνισάμενον πρὸς διάσωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τῶν ἄπλων. Τότε ἀνταγωνισαμένων τοῦ Αἶαντος καὶ τοῦ Ὀδυσσεῖος, ἐπροτιμήθη οὗτος, δι' ὃ ὁ Αἶας ἐν ἀπελπισίᾳ ῥητοκτόνησε, καὶ ἐν Ἄδου δὲ ὄργιζετο πάντοτε κατὰ τοῦ Ὀδυσσεῖος (Ὀδ. Α, 541). Κατὰ μεταγενεστέρους παραδόσεις ἐσυμβόλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ προτιμήσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐφ' ᾧ παραφρονήσας ὁ Αἶας, ἐρρίφθη διὰ νυκτὸς ξιφῆρης κατὰ τῶν παιμνίων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ κατεκρεοῦργησεν, ἐκλαμβάνων ὅτι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοι του· ὅτε δὲ συνῆλθε, τότε ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ ἐθανατώθη (Σοφ. Αἶας. — Πίνδ. Νεμ. Ζ. — Ον. Met. XIII, 1). Ὁ τάφος αὐτοῦ (τὸ Αἶαντεῖον) ἦν ἐπὶ τοῦ Ῥοιτίου ὄρους. Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἐτιμᾶτο ὡς ἐπιχώριος ἥρωας, καὶ εἶχε ναοὺς καὶ ἀγάλματα· προσέτι δ' ἐωρτάζετο ἐκεῖ καὶ τελετὴ, τὰ Αἶαντεῖα. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ προσέτι, διὰ τὴν γεινιῶσιν, ἐτιμῶν αὐτὸν, καὶ ἐπώνυμος αὐτοῦ ἦν μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν, ἡ Αἰαντίς. Ἐπὶ μιᾶς ἐκδρομῆς αἰχμαλωτεύσας Τέκμησσαν, τὴν θυγα-

τέραν Τεύκρου (ἢ Τελαεῖτα), τοῦ βασιλεῖος τῆς Φρυγίας, ἠγάπησε καὶ διετήρησε πάντοτε αὐτὴν παρ' ἐαυτοῦ (Hom. Od. II, 4, 5), καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐγερσάκην.

Αἰγαί, 1) πόλις τῆς Ἀχαιῶν παρὰ τὸν Κράθιν, ἐρημὸς ἤδη ἐπὶ Στράβωνος (H, 385). — Ὁμ. Ἰλ. Θ, 203. — Ἡρόδ. Α, 145). — 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας (Αἰμυνη). Ἐπὶ τοῦ ὑπερκαίμενου λόφου ἔκειτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (Στράβ. Η, 386). — 3) Πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρόδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 855), πεθοῦσα ἐκ σεισμῶ (Tac. Ann. II, 47). — 4) Π. ἐν Κιλικίᾳ, σπουδαῖος λιμὴν ἐπὶ Ῥωμαίων. Σήμερον Ἀγία Σκέλα. — 5) καὶ Αἰγὴ (Ἡρόδ. Ζ, 123), Π. ἐν Ἠμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, τὸ ἀρχαῖον ἔδρα καὶ τόπος ἐνταφιασμῶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων (Διόδ. ΙΣΤ, 3. — Ἄρρ. Α, 11, 1).

Αἰγαῖα, βασιλεῖς τῶν Ἀμαζόνων.

Αἰγαῖον πέλαγος, ἐν γένει πᾶσα ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κυρίως ὅμως τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἰωνίας βορειότερον αὐτοῦ μέρος. Ἡ παραγωγή τοῦ ὀνόματος βεβαίως ἐκ τοῦ αἶσσω (ὄρμῳ), διὰ τὸ ὀρμητικὸν τῶν κυμάτων, ἢ ἐκ τοῦ παραγῶγος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος αἶγες, διότι τὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ πελάγους ὑποτίθενται ὁμοιάζοντα πρὸς ἀγέλην αἰγῶν. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν μῦθον, ἦν ἐπώνυμον τοῦ εἰς αὐτὸ πνιγέντος Αἰγέως, τοῦ πατρὸς τοῦ Θησεῖος.

Αἰγαῖον, τὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἔνομον τοῦ γίγατος ἐν οἱ θεοὶ ὀνόμαζον Βριάρεων (Ὁμ. Ἰλ. Α, 405). Ἰδ. Ἐκὰτόγχειρες.

Αἰγαλέον, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσσηνίας πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Κορυφαίων (Στράβ. Η, 359).

Αἰγάλεως, τὸ νοτιότερον μέρος τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ (ὑπὲρ τὸ μοναστήριον Δαφνί). Κατὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἰς Κέρατα (ν. Κερατοῖν) καθήμενος ὁ Ἐέρξης ἔδλεπε τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (Ἡρόδ. Η, 90. — Θουκ. Β, 19).

Αίγυπτος ή **Ήγεσία**, νόμψη μάστις, ή έμπνεύσασα τόν Νουμάν ώς ίδρυτήν τής λατρείας και τής νομοθεσίας έν Ρώμη.

Αίγεύς, έγγονος του Κέροπος, υίός του Παγδιάνος, γεννηθείς έν Μεγάροις, όπου ο πατήρ του, έξωσθείς του θρόνου των Αθηνών υπό των Μηττιωνιδών, είχε καταφύγει και νυμφευτή την θυγάτερα του εκεί βασιλέως Πάλαντος. Άλλ' ο Αίγεύς, μετά τον θάνατον του πατρός του, επανελθών εις τάς Αθήνας, άνεκτήσατο την άρχήν και τον έπολέμησαν μόν οι πενήτηνonta υιοί του αδελφού του Πάλαντος, αλλά και τούτους έγκησεν ο υίός του Αίγέως Θησεύς, προελθών έν Τροιζήνος, διότι μήτηρ αυτού ήν ή τρίτη του Αίγέως σύζυγος Αΐθρα, ή θυγάτηρ του Πιτθέως, βασιλέως τής Τροιζήνος (Πλούτ. Θησ. ΙΓ. — Πaus. Α, 5, 3). "Οτε δ' ο Θησεύς απέπλευσε κατά του Μινωταύρου (ΐδ.) εις Κρήτην, ύπεσχέθη εις τον πατέρα του, άν επιτύχη, να κοσμήση τόν πλοΐον δ τον έφερε δι' Ιστιού λευκού άντι του μέλανος δ είχαν αποπλέων. Έλησμώνησεν όμως την ύπόσχεσίν του, και ο Αίγεύς, νομίσας ότι ο υίός του απωλέσθη, έρρίφθη (τό περίεργον από τής Ακροπόλεως και τής θέσεως του ναού τής Νίκης!) εις την Θάλασσαν και ένιπτη, έξ ου έρρέθη ότι Αίγαΐον ώνομάσθη τό πέλαγος (Πλούτ. Θησ. ΚΒ. — Πaus. Α, 22, 5). Μία των άττικών φυλών επεκλήθη κατ' αυτόν Αίγις. — Αίγεδα δέ ήν και επίθετον του Ποσειδώνος (συγγενές τῷ Αίγιαλός, κτλ.).

Αιγιαλέα, ΐδ. Αχαΐα, 1) και Διομήδης.

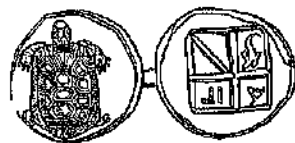
Αιγιοκορείς, ΐδ. φυλή.

Αιγιαλέα, μικρά νήσος άνατολικώς τής Εύβοίας (Ήρόδ. ΣΤ, 107).

Αίγιμιός, γενάρχης των Δωριέων παρά τῷ Πίνδῳ, επικαλεσόμενος την βοήθειαν του Ήρακλέους κατά των Λαπιθών, και των κτήσεων αυτού τό τρίτον ύποσχεθείς. Άλλ' ο Ήρακλής, και ται φονεύσας τον βασιλέα των Λαπιθών Κορωνόν, και τον συμ-

μαχοῦντα αυτοίς των Δρυόπων Λεωγόραν, δέν έδέχθη την προσφοράν (Άπολλόδ. Β, 7, 7). Υιοί του Αίγιμιού ήσαν ο Πάμφυλος και ο Δύμας, και κατ' αυτούς ώνομάσθησαν δύο των δωρικών φυλών, οι Πάμφυλοι και οι Δυμάνες. Η δέ τρίτη, ή των Υλλέων, ήν επώνυμος του Υλλου, υιού του Ήρακλέους, δν είχαν υιοθετήσει ο Αίγιμιός.

Αίγινα, νήσος του Σαρωνικού κόλπου, άπέναντι του Πειραιώς, μόλις 2 τετρ. μιλίων έκτασιν έχουσα. Τα όρη αυτής εκκαλούντο Πανελλήνιον και Τριασύργια. Η γη αυτής ήν καλή δια την κεραμειτικήν, δι' ο και ένιστε τῆ αποδίδεται τό επίθετον Χυτροπυλεις. Η άρχαία παράδοσις διηγείτο ότι ή νήσος εκκαλείτο τό πρώτον Οίνωτη, έλαβε δέ μετά ταῦτα ο πάν-

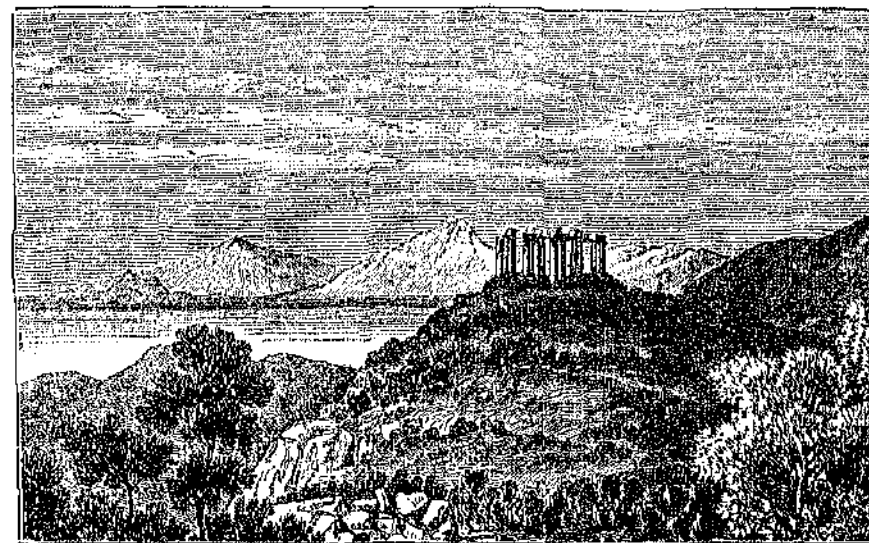
τοτε διετήρησεν όνομα εκ τής νόμψης Αιγίνης, θυγατρός του Άσαιπού, έξ ής

ο Ζεύς έσχε τον Αιακόν (ΐδ.). Έκ των Αιακιδών όμως ο μόν Τελαμών μετέβη εις Σαλαμίνα, ο δέ Πηλεΐς εις την Φθίαν, και τότε ή νήσος εξεδωρίσθη δια κατοίκων ελλόντων έξ Έπιδαύρου (Ήρόδ. Η, 46), ώστε και λέγεται ότι, κατά την ή εκατονταετηρίδα, Φείδων, ο τύραννος τής Έπιδαύρου, έν Αιγίνη έκοψε τά πρώτα άργυρά νομίσματα. Έν τῆ έκτη εκατονταετηρίδι ήνθει ή Αίγινα, και είχε ναυτικήν δύναμιν, και ίδρυσεν άποικίας (την Κυθωνίαν έν Κρήτη, την Αιγιניתιν έν Παφλαγονίῃ). Έπί των Μηδικών έδωκαν τριάκοντα τριήρεις εις τον ελληνικόν στόλον, και έλαβον τά πρωτεΐα τής άνδρείας (Ήρόδ. Η, 83. Η, 46 και 93). Άλλά τό 457, έν συμμαχία μετά των Κορινθίων και Έπιδαυρίων, ένικήθησαν οι Αιγινηται, και ήναγκάσθησαν να παραδώσωσι τά πλοΐά των, να καταδικάσωσι τά τέγῃ των και να πληρώσωσι φόρον τό δὲ 429 και εξεδλήθησαν έντελώς τής νήσου των, και έδέχθησαν αυτούς οι Λακεδαιμόνιοι εις την Θυραετιν, μόνον δέ

τό 404 τους επανέφερον ο Λύσανδρος εις την πατρίδα των. Μετά ταῦτα έδόθη ή νήσος εις τον Άχαικόν δεσπόν, έπειτα εις τον Αιτωλικόν, ύπετάγη εις τον Άτταλον τής Περγάμου, και τέλος υπό τους Ρωμαίους τῆ άπεδόνη σκιά αυτονομίας. Η άρχαία πόλις τής Αιγίνης εκειτο όπου κείται και ή νῦν, έχουσα δύο τεγνητούς λιμένας, των τής Αφροδίτης, ής λείψανα σώζονται, και τό Δίαπειον, εις ο απέθετον οι έν τοίς Αιακείοις άγώσι νικῶντες τά στέμματα ά έλάμβανον. Είς τά ένδότερα τής νήσου ύπήρχεν άλλη μικρά πόλις, Οίη, επί τής κορυφής του Πανελληνίου ο βωμός του Διός, και πρὸς τά βορειανατολικά τής νήσου, επί λόφου, καταφανής έτι έν έραιπίσις ι-

τής Τρωάδος. Είς των έπισηματέρων άρχαϊκῶν άνδριαντοποιῶν τής Αιγίνης ήν ο Όνατάς. Παρήγε δέ και πολλά και παντότα τεχνουργήματα ή Αίγινα δια τό εμπόριον (Αιγιναίων εμπόλιον), και μνημονεύεται αυτής ο χαλκός, εις Ισθμ μούραν τιθέμενος μετά του Δηλίου και Κορινθίου. Λέγονται δέ πεντακισχίλιοι οι πολῖται τής νήσου, μετά 470,000 δούλων (Άριστοτ. έν Άθην. ΣΤ, 272. — Στράβ. Η, 375).

Αίγιον, πόλις τής Αχαΐας (Βοστίτσα), είχαν ιερόν του Όμηγηριού Διός, εις ο συνήρχετο δις του έτους ο Άχαικός δεσμός. Ένταῦθα απέθανεν ο Άρατος, (Όμ. ΐλ. Β, 547. — Ήρόδ. Α, 145. — Πaus. Ζ, 25).

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝΗΙ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

στάμενος ο δώριος ναός τής Αθηνάς (ΐδ. την εικόνα), ου τά άρχαϊκά, και δια την έποχήν αυτών χαρακτηριστικώτατα γλυπτικά συμπλέγματα των άετών, ανασκαφέντα και άγορασθέντα υπό του βασιλέως Λουδοβίκου τής Βαυαρίας πρὸ τής ελληνικής επανάστασεως, αποτελοῦσι τό θαυμασιώτερον κόσμημα του έν Μονάχῳ Μουσείου, παριστῶντα τό μόν την μάχην πρὸ των νεκρῶν του Άχιλλέως, τό δέ πιθανώς πρὸ των του Όγέως, πρὸ

Αίγινα ή **Αίγειρα**, πόλις παραθαλάσσια τής Αχαΐας, αναλαβοῦσα τους κατοίκους των Αιγῶν (Ήρόδ. Α, 145). Υποτίθεται οὔσα ή Όμηρικῆ (ΐλ. Β, 573) Υπερησίη. Όλίγα έρείπια εις Παλαιόκαστρον.

Αίγις, δέρμα αίγός. Οι άρχαιότατοι ήμίγριοι κάτοικοι τής Ελλάδος έφερον πιθανώς τοιαῦτα, καλύπτοντες την γυμνότητά των και άμυνόμενοι. Δια τοῦτο τοιαύτην έπιστεύετο φέρων και ο Ζεύς, βροντῆς και τῆς λέ-

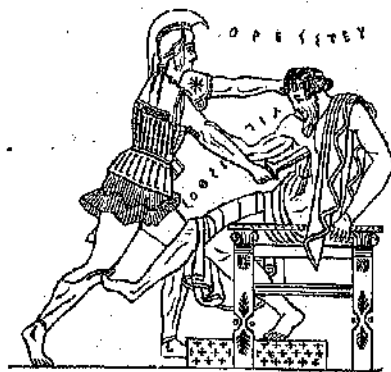
Ξει συγγενεῖς κατα-
γίδας ἐπισειῶν ὅτε
τὴν ἐκίνει, δι' ὃ καὶ
αἰγίοχος συνεχῶς
ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου
καλεῖται ('Ιλ. Β,
447. Ε, 738. Ο,
308. Ρ, 593 κτλ.).
Ἐλέγετο δ' οὕσα τὸ
δέρμα τῆς αἰγὸς ἦ-
τις εἶχε γαλακτου-
χῆσαι τὸν Δία ἐν
Κρήτῃ (Hygin. P.
astr. XIII.), καὶ ἐν
τῷ μέσῳ φέρει τὴν
κεφαλὴν τῆς Γοργό-
νος, ὡς φόβητρον.
Ἐπὶ τῶν κλασικῶν
χρόνων ὁ Ζεὺς παρι-
σταται σπανίως φέ-
ρων αὐτὴν, σχεδὸν
δὲ πάντοτε ἡ Ἀθη-
να, ὡς ἡ πολεμικὴ
θυγάτηρ αὐτοῦ, συν-
ήθως μὲν ἐπὶ τοῦ
στήθους, ἐνίοτε δὲ,

Πρόμαχος: Ἀθηνᾶ ἐξ Ἑρακλείου

ὡς εἰς τὸ ἐν Νεα-
πόλει ἀρχαῖον ἄ-
γαλμα (ἴδ. Ἀθηνᾶ)
καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν
βραχίονα ἀντιἀγάλ-
ματος. Ἐνίοτε οἱ
καλλιτέχναι τὴν πα-
ριστῶσιν ἐπὶ τοῦ
στήθους τῆς Ἀθηνᾶς
λεπιδωτὴν ὡς τοὺς
ὠφρακας. Καὶ θυ-
σανόσσα δὲ λέγε-
ται ἡ αἰγίς ὑπὸ τοῦ
Ὀμήρου, καὶ ἀντι-
καθιστῶσιν ἐνίοτε
τοὺς θυσανοὺς οἱ
γλύπται διὰ τῶν ὤ-
φρων τῆς Γοργόνης.
Καθ' Ὀμηρον δὲ
(ἴλ. Ο, 229. 307.
328. 360. Ω, 20)
ἐδανείζετο αὐτὴν καὶ
ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ'
οὐδέποτε φέρει αὐ-
τὴν ἐν τοῖς καλλι-
τεχνήμασιν.

Αἰγισθος, υἱὸς παράνομος τοῦ Θυέ-
στου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, ἐκ-

Ἐξ Ἀργίου ἄγγειου

τεθείς ὑπὸ τῆς μητρός του καὶ τραφεὶς ὑπὸ
αἰγὸς, ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐφόνευσε δὲ τὸν

θετὸν του Ἀτρέα, ὅστις, ἐκλαμβάνων αὐτὸν
τὸν Αἰγισθον ὡς ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, τὸν προέ-
τρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Θυέστην, καὶ εἶτα συνε-
βαίλευσεν ἐν Μυκῆναις μετὰ τοῦ πατρός του,
ἢ καθ' Ὀμηρον ('Ὀδ. Δ, 518), ἤρξε μετὰ
τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νοτιανατολικῶν
παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Δελεάσας δὲ Κλυ-
ταιμνήστραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος
(ἴδ.) ἀπόντος εἰς τὴν Τρωάδα, ἐδολοφόνησεν
αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ τὸν ἀντι-
κατέστησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Μυκηνῶν ἐπὶ
ἑπτὰ ἔτη, μέχρις οὗ, κατὰ χρησμὸν, ἐλθὼν
ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀρέστης (ἴδ.), ἐξε-
δίκασε τὸν πατέρα του, φονεύσας αὐτὸν ('Ὀμ.
'Ὀδ. Γ, 305. — Αἰσχλ. Χοηφ. — Σοφοκλ. καὶ
Εὐριπ. Ἡλέκτρα).

Ἀἴγλη, ὄνομα πολλῶν νομισμῶν.
Ἀἴγος ποταμοί, πόλις καὶ μικρὸς
ποταμὸς ἐπὶ
τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς ἀκτῆς τοῦ
Ἑλληνισπόν-
του, ἀπέναντι

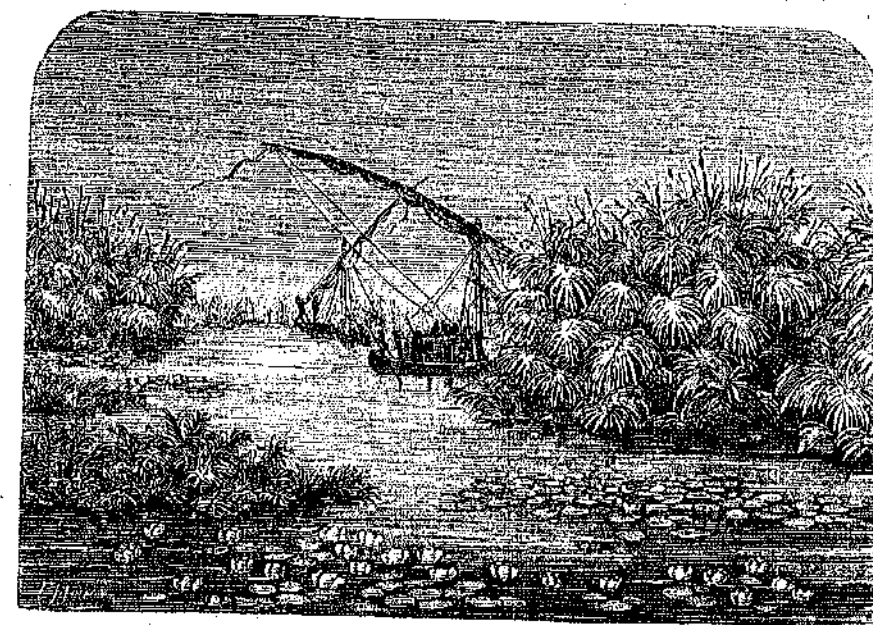

τῆς Λαμπάκου, θέκτρον τῆς ναυμαχίας καθ' ἣν
(405 π. Χ.) ὁ Λύσανδρος κατετρόπωσε τὸν
στόλον τῶν Ἀθηναίων (Ξαν. Ἑλλ. Β, 1. 21.
— Ἡρόδ. Β, 119. — Πλούτ. Ἀλκ. ΑΖ. —
Λύσ. Θ.)

Αἰγύπτιος, γέρον εὐγενὴς Ἰθακῆ-
σιος, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύος, οὗ ὁ εἰς υἱὸς Ἄγ-
τιφος, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ βικαιλέως
εἰς τὴν Τρωάδα, καταβροχθίσθη ὑπὸ τοῦ Κό-
κλωπος, ὁ δ' ἕτερος, Εὐρύνομος, ἦν εἰς τῶν
μνηστῆρων τῆς Πηλεΐδης. Εἶχε δὲ καὶ ἄλ-
λους δύο ('Ὀμ. 'Ὀδ. Β, 15).

Αἴγυπτος, ἡ ἡ γνωστὴ χώρα τῆς Ἀ-
φρικῆς ἦτις ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκα-

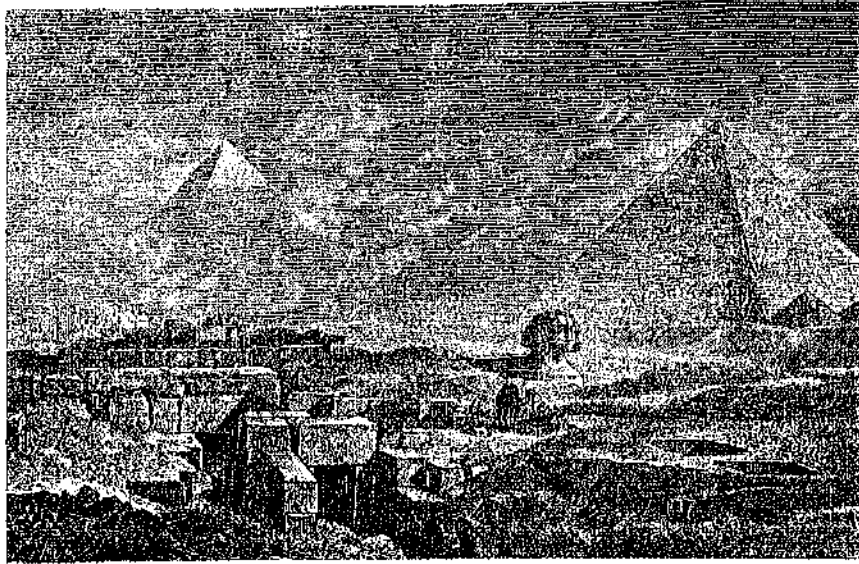
χρῶμα τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἀλλὰ πιθανώτε-
ρον διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀρχαίων κατοίκων της.
Παρὰ δὲ ταῖς Ἀραβίαι καὶ λοιποῖς Σημίταις
ἐλέγετο καὶ λέγεται ἐτι Μίσιρ (Μισίρι), καὶ
ἐν τῇ Γραφῇ Μισραγίμ (ἡ διπλῆ Αἴγυπτος).
Ἄρχεται δὲ μεσημέρινῶς ἀφ' ὅπου παύουσι τὰ
ὄρη, ἀπὸ Συήνης καὶ τοῦ πρώτου καταρράκτου,
καὶ ὀρῆεται νοτίως ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, ἀνα-
τολικῶς ὑπὸ τῆς Περσίας Ἀραβίας καὶ τῆς
Ἐρυθρᾶς, δυτικῶς ὑπὸ τῆς ἐρήμου καὶ βο-
ρείως ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δι' Ἰσθμοῦ, τοῦ σή-
μερον τμηθέντος τοῦ Σουεῖ, συνδεομένη μετὰ
τῆς Ἀσίας. Διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος, ἀπὸ
μὲν Συήνης μέχρι τῆς Μέμφιδος, ἐπὶ 240
ὥρας, διὰ ταπεινῆς κοιλάδος, ἐχούσης τριῶν
ὠρῶν πλάτος, κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν, ἐ-
κείθεν δ' ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, εἰς
πολλοὺς (7 τὸ κάλοι, 2 δὲ σήμερον) βρα-
χίονας διακλαδούμενος, δι' ὧν ἀποτελεῖ τὸ
Δέλτα. Ἐνταῦθα δὲ τακτικῶς πλημμυρῶν
ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, καθιστᾷ

Ο ΝΕΙΛΟΣ

λείτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν ἐγχωρίοις Χέμι ἢ
Κέμι, ὅπερ σημαίνει ἡ μέλαινα, ἴσως διὰ τὸ
Νεῖλου ἐλέγετο αὐτὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.
(ΑΡΧ. ΑΒΕ. Α. Ρ. ΡΑΓΡΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

Συνέδεσαν δ' αὐτὸν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς διὰ διώρυγας, ἀπὸ τοῦ Καίρου ἀρχομένης, αἱ ἀρχαῖοι, ὁ Πτολεμαῖος ἢ ὁ Τραϊανὸς, καὶ λίμνας τεχνητὰς ἀνέσκαψαν πρὸς ἀρδευσιν καὶ πρὸς κοινωνίαν, ἰδίως ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς τὴν τοῦ Μοίριδος, παρὰ τὴν Ἀρσινόην Κροκοδειλόπολιν τὴν Σιρβωνίδα, συνδεομένην μετὰ τῆς Θαλάσσης διὰ διώρυγας τὰς Πικρὰς Λίμνας, παρὰ τὴν διώρυγα τοῦ Πτολεμαίου τὰς Νιτρίας, παρὰ τῇ Μέμφιδι καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐγκολῶν τοῦ ποταμοῦ ἀποτελουμένης Τάνιδα, Βουτικὴν, Μαρεώτιδα παρὰ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Διαγρεῖτο δ' ἡ Αἴγυπτος πολιτικῶς τὸ πάλαι εἰς 27 νομοὺς, ὧν 10

Αἱ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ἘΝ ΑἴΓΥΠΤῳ

ἀπετέλουν τὸ Δέλτα, 10 τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἢ Θηβαίδα, καὶ 7 τὴν Μέσην, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Ἐπτανομίς ἐλέγετο. Ἐκαίνο δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ θυτικῶς τὰ ὡς νῆσοι μεμονωμένα, Ὁάσεις ἢ Αὐάσεις καλούμενα καρποφόρα μικρὰ χωρία ἢ περιέχουσα ὅμως τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀρμωνος, ἔκειτο ἀνατολικῶς ἐν τῇ Λιδύῃ ἄλλα ταύτας αἱ Πτολεμαῖοι πρῶτοι προσήρτησαν τῇ Αἴγυπτῳ. Τῆς Κάτω ἢ παραθαλασσίας Αἴγυπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα ἦν ἡ Σιάις ἢ δὲ

Ναύκρατις ἐφ' ἐνὸς τῶν βραχιόνων τοῦ Νεῖλου, ἦν τότε ἡ μόνη πόλις εἰς ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Ἕλλησι νὰ προσέρχωνται. Ἡ δὲ Μέση Αἴγυπτος (ἢ Μεταξὺ) περιεῖχε τὴν Μέμφίδα, ἥτις ἦν συμπάσης τῆς Αἴγυπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα. Παρ' αὐτῇ σίζονται αἱ Πυραμίδες (τοῦ Γίξῆ), μεγαλοουργήματα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, τάφοι τῶν ἐγχωρίων βασιλέων. Ἐν δὲ τῇ Ἄνω Αἴγυπτῳ, τῇ Θηβαίδι, ἢ κατὰ τὸ νοτιώτερον αὐτῆς κειμένη ἐν τῷ Νεῖλῳ νῆσος Φιλαί, διατηρεῖ περιεργότατον ἐρείπιον μικροῦ αἴγυπτιakoῦ ναοῦ. Πρωτεύουσα δὲ τῆς διαιρέσεως ταύτης ἦσαν αἱ Θῆβαι, ὅπου μέγιστα καὶ σπου-

δαιότατα ἐρείπια σώζονται (Στρῶ. ΙΖ, 785). — Ἡ ἱστορία τῆς Αἴγυπτου προσαναβαίνει μέχρι 3000 ἐτῶν π. Χ., καὶ κατάλογοι τῶν παναρχαίων αὐτῆς βασιλέων διεσώθησαν ἐν ταῖς ἀποσπάσμασι τοῦ Μανέθωνος. Εἰσεβάλλον δὲ καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατέσχον τὴν Αἴγυπτον πλήθῃ Ἀσιατᾶ, Σημητικᾶ, ἐκ τῆς ἀντιπέρας Ἀραβίας, πιθανῶς εἰς τὸν ποιμαντικὸν βίον κυρίως ἐπιδιδόμενα, δι' ὃ καὶ οἱ ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης ἄρξαντες, ποιμένες βασιλεῖς (Ἰσῶς) ἐκαλοῦντο, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδί-

δοται καὶ τῶν πυραμίδων ἡ οἰκοδομή. Ἐξεβλήθησαν δὲ περὶ τὰ 1700 π. Χ. ὑπὸ τῆς ἐγγυρίου ἱερατικῆς φυλῆς, καὶ μέγιστος αὐτῶν βασιλεὺς, κατακτητῆς καὶ νομοθέτης φημιεταί περὶ τὰ 1400 ὁ Σέσωστρις (ἢ Ῥάμεσις Β', καὶ Ἡρόδοτος), θριαμβευτικῶς ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν λαῶν τῶν παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν καὶ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ καὶ μέχρις Ἰνδιῶν, καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ εἰσὶν οἱ κυρίως τὰ σώζόμενα μεγάλα τῶν Θηβῶν ἐρείπια διὰ γλυπτικῶν παραστάσεων ἐπικοσμοῦντες. Οὗτος διήρσε τὴν Αἴγυπτον εἰς 36 νομοὺς, κατεκόσμησεν αὐτὴν διὰ μνημείων καὶ οἰκοδομῶν, καὶ ἤγειρεν 750 ἄρων μακρὸν τεῖχος μετὰ Πηλουσίου καὶ Ἡλιουπόλεως πρὸς ἐχύρωσιν τῆς χώρας κατ' ἐχθρικών ἐπιδρομῶν. Περὶ τὰ 760, ἐπὶ Σαβάκιωνος, εἰσορμήσαντες οἱ Αἰθίοπες, κατέλαβον τὴν Ἄνω καὶ Ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ 50 ἔτη ἄλλα περὶ τὸ 680, συμμαχήσαντες οἱ Ἀσσύριοι μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐνίκησαν αὐτοὺς καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον, μέχρις οὗ, μετὰ 50 ἔτη, ἐκ τῶν ἐλῶν τῆς Κάτω Αἴγυπτου ὀρμηθεὶς ὁ Ἰαμμίτιχος, ἀνέτρεψε τὴν δυναστείαν αὐτῶν καὶ ἠλευθέρωσε τὴν χώραν. Εἰς ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ὁ Ἀμασις (περὶ 526), ἦν ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον προσίτην εἰς τοὺς Ἕλληνας καταστήσας. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἰαμμίτη (του, ἡττηθέντος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, ἡ Αἴγυπτος ὑπετάγη εἰς τὴν Περσίαν (525), καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν. Αἱ ἐπὶ τῶν ναῶν, τῶν ὀβελίσκων κτλ. ἐπιγεγραμμένα ἐπιγραφαὶ εἰσὶ γεγραμμένα διὰ χαρακτῆρων Ἰερογλυφικῶν, οὗς ὁ Γάλλος Champollion ἤρξατο πρῶτος ἀναγινώσκων, βοηθηθεὶς ὑπὸ τριγλώσσων τινῶν ἐπιγραφῶν, ἱερογλυφικῶν, ἐλληνικῶν, καὶ εἰς γραφὴν ἱερατικὴν, τὴν κοινὴν τῶν Αἴγυπτῶν τὸ τῆς Γαλλικῆς ἐκστρατείας ἐπὶ Ναπολέοντος (10 Τῆμ. φύλ. 1809).

Αἴγυπτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ δι-

δυμος ἀδελφὸς τοῦ Δαναοῦ, ἔδωκε τ' ὄνομα του εἰς τὴν γῆν τῶν Μελαμπόδων (Χέμι. Ἰδ. Αἴγυπτος, ἡ). Οἱ 50 αὐτοῦ υἱοὶ ἐπεβούλευσαν τὸν Δαναόν, καὶ ὅτε οὗτος κατέφυγεν εἰς Ἄργος, τὸν κατεδίωξαν ἐκεῖ, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς 50 θυγατέρας του, αἵτινες ὅμως τοὺς ἐφόνευσαν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ γάμου (Ἰδ. Δαναΐδες), μεθ' ὃ, κατ' ἄλλην παράδοσιν, πιθανῶς συμβολικῶς ὡς καὶ τὰς λοιπὰς, τῶν ἀρχαιοτάτων σχέσεων μετὰ Ἑλλάδος καὶ Αἴγυπτου, ἦλθε καὶ ὁ Αἴγυπτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μετὰ τὴν τύχην τῶν υἱῶν του, ἀπέθανεν ἐν θλίψεως.

Αἰθιοπία, ἡ, πόλις εἰς τὴν θυτικὴν παραλίαν τῆς Εὐβοίας, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἃ ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐπιζήτητα ἐπὶ Ῥωμαίων (Πλούτ. Σύλλ. ΚΣΤ'. — Στρῶ. Α, 60, ρ).

Αἰθῶς, ὡς θεότης, εἶπε βωμὸν ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύετο δ' ἰδίως ἐν Ῥώμῃ.

Αἰήτης, Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Αἰθαλία, νῆσος ἐν τῇ Ίουσιτικῇ Θαλάσσῃ, ἔχουσα σιδηρωρυχεῖα (Virg. A, X, 174) καὶ λιμένα τὸν Ἀργεῖον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἰάσων προσωρμίσθη (Στρῶ. E, 223. — Ἀπολλ. Ροδ. Δ, 658).

Αἰθῆρ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀέρα ἔκτασις, κατοικία τοῦ Διὸς (Ἰλ. B, 412) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν (Ἡσιόδ. Θεογ. 124), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ Νυκτὸς, τέκνον τοῦ Χάους. Κατὰ δὲ τοὺς ὀρεικοὺς ἔμνους ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ παντός, ἐξ ἧς πᾶσα ζωὴ ἐκπορεύεται κατὰ τινος δὲ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἔδρα τῆς τὰ πάντα ζωογονούσης θερμότητος. Τινὲς ἔτι τῶν ποιητῶν (Virg. G. II, 325) ἐταύτιζον αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Διὸς.

Αἰθιοπία, κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν «ἡ μέλαινα γῆ» ἢ Χέμι (Ἰδ. Αἴγυπτος). Κατὰ τὴν συγκεχυμένην καὶ ἀόριστον ἡμνηρικὴν ἀντίληψιν (Ὁδ. A, 22), οἱ Αἰθίοπες ἦσαν οἱ ἀπῶτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἰκοῦντες οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὰς οἱ δὲ πρὸς

δυσμίας, καί, κατ' ἄλλα χωρία, παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (Ἰλ. Ψ', 206), ἢ παρὰ τὴν Σιδώνα καὶ τὴν Ἐρέμην (Ὁδ. Δ, 84). Λέγονται δ' ἀμόμονες, πρὸς οὓς οἱ θεοὶ συνεχῶς μετέβαινον, ἐκατόμβας καὶ ἐστιάσεις δεχόμενοι (Ἰλ. Δ, 423). Οἱ δὲ μεταγενέστεροι Αἰθίοπας πολλάκις καλοῦσι πάντας τοὺς μαύρους, τοὺς μελάγχρους, ὥστε τοιοῦτους παραδέχονται καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ, καὶ αὐτὰς τὰς Ἀμαζόνας αὐτῶς ἐνοιοῦν ὀνομάζουσι. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Β, 146, Ζ, 70) Αἰθίοπες ἦσαν οἱ οἰκῶντες ὄνα (νοτίας) τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ὅπου ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας ἀρχεται ἡ ὄρεινὴ χώρα, καὶ διακροῦνται εἰς δυτικούς, οὐλότριγας, καὶ ἀνατολικούς, εὐθύτριγας, ἐκτεινομένους μέχρι τῶν Ἰνδοῦν. Μέρος τῆς Αἰθιοπίας ἦν ἡ Νουβία, ἐν ἣ ἔκειτο ἀρχαιότατα ἡ Μερόη, ἣς σώζονται λείψανα καὶ πυραμίδες. Μετὰ δὲ ταύτης τὴν παραμῆν, ὅτε ἐν Νουβίᾳ ἐπεκράτησε γυναικῶν δυναστεία, ἡ Κανδάκη ἠγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τοῦ Αἰγυπτίου, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι κυριεύσαντες ἐγκατέλιπον πάλιν μετ' ἄλγος τὴν Αἰθιοπίαν. Τὰ κατ' ἀνατολὰς παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον παρατεινόμενα ὄρη κατωκυῶντο καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 19) ὑπὸ τρωγλοδυτῶν, ἰχθυοφάγων, κτλ., ἀνδρῶν καλῶν, εὐσώμων καὶ μακροβίων, ἣ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν χρυσοῦχος. Εἰς τὴν νότιον δ' Αἰθιοπίαν, ὅπου ἦσαν αἱ πτῆλαι τοῦ Ἀστάρου, ἢ κυανῶν Νεῖλου, μετέβη ἐν τῇ 7ῃ π. Χ. ἐκατονταετηρίδι (ἐπὶ Ψαμμίτιχου) ἀποικία τῆς στρατιωτικῆς τῶν Αἰγυπτίων φυλῆς, οἱ Σεβρίται, καὶ ἴδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἀξωμιν, ἣν κυριεύσαντες ἔπειτα οἱ Πτολεμαῖοι, ἀνήγειραν ἐκεῖ τὴν Ἀρσινόην, τὴν Βερνίκην καὶ ἄλλας Ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκαλεῖτο δὲ πᾶσα ἡ ἀκτὴ ἐκείνη, μέχρι τοῦ ἀρωματηρίου τῶν Ἀρωμάτων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰ προύοντα αὐτῆς, ἀρωματοφόρος, κινναμωμοφόρος, ἢ καὶ ἐν γένει Βαββαρικὴ (Βαβαῖνα σήμαρον μία τῶν πόλεων αὐτῆς) ἢ δὲ πέ-

ραν τοῦ ἀρωματηρίου, Ἀζανία (Στράβ. ΙΖ, 821).

Ἄψουσα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 243, Ω, 323, Ὁδ. Γ, 339, 493, Η, 345, Θ, 57, Ο, 146, 191) εἰσι πιθανῶς τὰ δωμάτια καὶ μέρη τῶν οἴκων ἅτινα ἐθερμαίνοντο, καὶ ἐπομένως αὐτὰ ἐδίδοντο καὶ εἰς τοὺς ξενιζομένους.

Ἄψορα, 1) θυγάτηρ Πιπθέως, βασιλέως τῆς Τροίης, ἐξ Αἰγέως δὲ, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Γ), κατ' ἄλλους δὲ (Παυσ. Β, 23, 1) μήτηρ τοῦ Θησέως ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἐπιμψε καὶ θύση εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν Σφαιρίᾳ. Αἰχμαλωτευθεῖσα δ' ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, παρηκολούθησε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Τροίαν (Πλούτ. Θησ. ΑΔ.—Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144).—2) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄτλαντος τὸν Ὑάντα καὶ τὰς 12 Τάδας (Ὀν. Fast. V, 171).

Αἰκίαις ὄκη, ἴδ. Δίκη.

Αἰλιάνη, πόλις παρὰ τῇ Ἐρυθρῇ· οἱ κάτοικοι Αἰλιανῖται.

Αἰλιῶν, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἀφ' οὗ ἀνφοροῦσθαι ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος (Αἰλίου) Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανός, 1) ὁ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Ἰβριένστῃ τῆς Ἰταλίας, καὶ ζῶν ἐν Ῥώμῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐπὶ Σεπτίμιου Σεβήρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ (Φιλότηρ. Β, Σοφ. Β, 31). Πλὴν ἄλλων ἀπολασθέντων συγγραμμάτων, ἔγραψε «Ποικίλην ἱστορίαν» περὶ παντοίας ὕλης, πολλάκις σπουδαίαν, ἰδίως ἐνεκεν ἀποσπασμάτων ἐξ ἀρχαιοτέρων συγγραμμάτων ἃ περιέχει, εἰς βιβλία 14. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Γ, 13 διατηρεῖται μόνον περίληψις αὐτῶν. Ἐπίσης σώζονται αὐτοῦ καὶ ἡ «περὶ ζῶων ἱστορία» εἰς βιβλία 17. Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιπέσιον τοῦ ἐλέγετο μελίγλωστος καὶ μελίφθογγος.—2) Ὁ Τακτικὸς, ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Γρατιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Γράψας ἀφιέρωσε τούτῳ «τακτικὴν θεωρίαν» ἢ «περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν.» Ἀνεγνωρίσθη δ' ἐσχάτως (Köhly), ὅτι αὐτοῦ ἔργον ἐστὶν ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ

Ἀρριανοῦ γνωστὴ τακτικὴ, ἢ δὲ τῷ Αἰλιανῷ ἀποδιδόμενη, μεταγενεστέρα δικαστικὴ τοῦ αὐτοῦ συγγραμματος, μετὰ προσθηκῶν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιοδώρου, τοῦ περὶ τὰ 50 π. Χ. «τακτικὰ κεφάλαια» γράψαντος.

Ἄλιμος, ἴδ. δημοτικὰ ἔσματα.

Αἰμιέλιος, 1) (Παῦλος Α), ὁ Μακεδονικός, Ῥωμαῖος ὑπάτος νικήσας τὸν Περσέα, βασίλεα τῆς Μακεδονίας, ἐν Πύδνῃ τὸ 168 π. Χ., περιήλθεν ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα, νομοθετῶν καὶ δι' αὐστηρότητος τὴν τάξιν ἐπαναφέρων (Πλούτ. Αἰμ. Π.).—2) (Ῥηγίλλος Α), Ἰβραῖος τὸ 190 π. Χ. βοήθησεν τῶν Ῥοδίων ἐνίκησε τὸν Ἀντίοχον, βασιλέα τῆς Συρίας.

Αἰμιονία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας.

Ἄμιμος, ἢ τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Θράκης (τὰ Βαλκάνια παρὰ Τούρκους), ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Μεσημβρίαν. Αἱ ὑψηλότεραι αὐτοῦ κορυφαὶ περὶ τὰ 2300^μ. Ἐπὶ στενωποὶ διέρχονται δι' αὐτοῦ, ὧν ἡ σπουδαιότερα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ δυτικωτέρα, παρὰ τῇ Φιλιππουπόλει, «Πύλη Ἀδριανοῦ» καλουμένη. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἀποδίδουσι τ' ὄνομα καὶ εἰς ἄλλα τῶν κυρίως Ἀμίων συνεχόμενα ὄρη (Ἡρόδοτ. Δ, 48.—Θουκ. Β, 96.—Στράβ. Ζ, 313.—Ann. Marc. XXI, 10).

Ἄμιμων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, καθ' ὃν καὶ τὸ πρῶτον πᾶσα ἡ Θεσσαλία, εἶτα δὲ μέρος αὐτῆς Αἰμιονία ἐκλήθη (Plin. IV, 7, 14). Κατὰ δὲ Παισακίαν (H, 14, 2), ὁ τὴν ἐκεῖσε πόλιν Αἰμιονίαν ἰδρύσας Αἰμίων ἦν υἱὸς τοῦ Λυκάονος.—2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις, αὐτοκτονήσας ὅτε ἡ μνηστὴρ τοῦ Ἀντιγόνης, εἰς ὄνατον καταδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἀπηγγονίσθη (Σοφκλ. Ἀντιγ.).—Καθ' Ὑγῖνον (Fab. LXXII) παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Κρέων τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν φανούση, ὁ δ' Αἰμίων τὴν ἔσωσε δούς αὐτὴν εἰς ποιμένας· ἀλλ' ὅτε ἀνεκαλόφθη, ἐφόνευσεν αὐτὴν καὶ ἠτοκτόνησε. Κατ' ἄλλους πάλιν ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Σφιγγίδος.

Ἄνεσσα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπέναντι τῆς Πύδνης, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, κατ' ἄλλους ἀποικία τῶν Κορινθίων (Ἡρόδ. Ζ, 145.—Στράβ.—Σκύμων).

Ἄνεσσας, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγγίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, καὶ ἑγγυῶν τῶν Δαρδάνων ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ Ἀλκονόου, τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς του Ἰπποδομείας (Ἰλ. Β, 820, Ν, 428, 465), καὶ ὑπὸ τῶν Νομφῶν τῆς Ἰδης, αἷς ἐνεπιστεύθη αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἕνεος· ἀλλὰ προσβληθεὶς ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του εἰς τὴν Ἰδην, κατήλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν κρατίστων ἡρώων τοῦ τρωϊκοῦ στρατοῦ, ἀνδρείος καὶ συνετὸς, καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἰδίως τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἶγεν ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, αὐτῶ καὶ αὐτὸς ἴππους θείας καταγωγῆς, ἀπογόνους τῶν οὓς ὁ Ζεὺς εἶχε δώσει εἰς τὸν Τρῶα (Ἰλ. Ε, 265, 311). Εἰς μονομαχίαν δὲ μετὰ τοῦ Ἀχιλλεύου τὸν ἔσωσεν ὁ Ποσειδῶν, θέλων, ἀφ' οὗ τὸ γένος τοῦ Πριάμου ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῇ, νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς τὸ τῶν Δαρδανιδῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Τρῶων νὰ ἀρξῆ ἐν κυρῇ ὁ Αἰνείας (Ἰλ. Γ', 305)· καὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα του διορῶν ὁ Πριάμος τὸν ὑπέβλεπε. Κατὰ τὴν τῶν παραδόσεων λαίπρον, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἤρξεν αὐτὸς ἐν τῇ χώρῃ καὶ οἱ ἀπόγονοί του (Ὀμ. Ὁδ. εἰς Ἀφρ. 197). Ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ἐσώθη κατὰ τινας, προστατευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διότι εἶχε δευχθῆ φιλειρηνικὸς πάντοτε, καὶ συμβουλεύων τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης (Διον. Ἀλιπ. Α, 46). Κατ' ἄλλους, ἀπεσύρθη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ἰλίου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἕρος Ἰδην, ἔθεν συνθηκολογήσας, ἀπήλυθε μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ κατὰ τινας εἰς τὴν Φθιώτιδα ἢ τὴν Ἠπειρὸν· πρῶτος δὲ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὁ ποιητὴς Στήσιχορος, τῆς 7^{ης} ἢ 6^{ης} ἐκατονταετηρίδος π. Χ., ἔφαλεν ὅτι ἀπήλυθε μετὰ τοῦ Παλλασίου καὶ

τῶν λοιπῶν τρωϊκῶν ἱερῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ἣτις ἐξηγήθη ὡς οὐσα ἢ Ἰταλία. Ἡ μετάβασις αὐτοῦ ἐκεῖ ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤδη ἐπὶ Πύρρου, καὶ περὶ τὰ 240 π. Χ. ἐδόξαζον ἤδη τοῦτο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ γένος τῶν Ἰουλιῶν δῖσχυρίζετο ὅτι ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ἰούλου ἢ Ἀσκάνιου (Στρεβ. ΙΓ, 607), τοῦ υἱοῦ τοῦ Διναίου. Τὸν Ῥωμαϊκὸν τοῦτον μῦθον τῆς εἰς Λάτιον μεταβάσεώς του καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τῆς Ῥώμης ἔλαβεν ὁ Βιργίλιος ὡς ὑπόθεσιν τῆς ἐκ 12 βιβλίων συγγραμμένης ἐποποιίας αὐτοῦ, τῆς Αἰνείαδος, ὡς πρότυπον λαβὼν τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου. Περιφέρει δὲ τὸν ἠρώα του εἰς Θράκην, Δῆλον, Κρήτην, Σικελίαν, Καρχηδόνα παρὰ τῇ Διδῷ, καὶ μετὰ ἑπταετείς πλανήσεις τὸν φέρει εἰς τὸν πρὸς ὄν ἄρον του, ὅπου τέλος θριαμβεύει, φονεύσας τὸν Τυρνον, βασιλέα τῶν Ῥυτοβλων. (Ἰδ. καὶ Τ. Λίν. Ι, 42.—Ον. Μοτ. ΧΙΙΙ. ΧΙΥ.—Διον. Ἀλικ. Α, 50). Τὴν Αἰνείαδα μετέφρασαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἄξιως τοῦ πρωτοτύπου, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, εἰς δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς δι' ὠραίων ἐξαμέτρων ὁ Ἰ. Ρ. Ῥαγκαθέης.—2) Δίνιας ὁ τακτικὸς, ἐγράψε περὶ τὰ 350 π. Χ. «στρατηγικὰ βιβλία», ὧν αἰχμαίνεται ἀπόσπασμα μόνον, τὸ «πολιορκητικὸν ὑπόμνημα» ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ὀμωνύμῳ Ἀρχαδί στρατηγῷ (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 3).—3) Δίνιας ἐκ Γάζης, νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ τέλους τῆς ε' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν, καὶ παραδεχθεὶς τέλος τὸν χριστιανισμόν. Ὁ διάλογος αὐτοῦ ὁ ἐπιγραφόμενος «Θεόφρατος» πραγματεύεται περὶ ἀθανασίας.

Αἰνείμια. Σονήθης ἢ παιδιὰ αὐτῆ παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ τῆς Σφιγγίδος (ἰδ. Οἰδίπους). Ἐπροτείνοντο αἰνείμια ἐν ταῖς συναστροφαῖς, καὶ βραβεῖον ἐλάμβανεν ὁ εὐρῶν, ὁ δ' ἀποτυχὼν εἰς τὴν εὐρεσίαν, κατεδικάζετο εἰς πόνον ὀρισμένης ποσότητος ἄλνου, ἐνίοτε μετ' ἄλατος μεμιγμένου (Ἀθην. Α, σ. 547.—Πολυδ. ΣΤ, 107.—Ἡσύχ. φ).

Ἐκ τῶν διασωθέντων τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἔμμετρα. Ὁ Πολυδεύκης διακρίνει μεταξὺ τῶν αἰνείματων, ὄντων πρὸς «παιδιάν», καὶ τῶν γρίφων, ἐχόντων «καὶ σπουδήν.» Ἀλλ' ἐνίοτε ἦσαν καὶ οἱ γρίφοι γελοιοδέστερα αἰνείματα (Ἀρστροφ. Σφ. 20).

Αἰνεσίδημος, 1) φιλόσοφος ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἐπὶ Κικέρωνος, γράψας «Πυρρωνίους λόγους», εἰς 8 βιβλία, ὧν μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ προσπαθήσας δι' αὐτῶν ν' ἀνανεώσῃ τὰς πυρρωνικὰς θεωρίας τοῦ σκεπτικισμοῦ.—2) Πατήρ τοῦ ἐν Ἀκράγαντι τυράννου Θήρωνος.

Αἰνεόανες, ἑλληνικὸς λαὸς μεταξὺ Οἰτης, Ὀθρουοῦ καὶ Ὀσσης, παρὰ τῷ Σπερχειῷ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 749.—Ἡρότ. Ζ, 198). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ἀθαμάνας. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ Ὑπάτη ἐπὶ τῆς Οἰτης.

Αἶνος (ἢ) 1) Ἀρχαία πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 520). Κατακτετο δ' ὑπ' Αἰολέων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Ἡρότ. Ζ, 58.—Θουκ. Ζ, 57). Ὁ Βιργίλιος (Αἰν. ΙΙΙ, 17) μυθολογεῖ

κτίστην αὐτῆς τὸν Διναίαν.—2) Πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἡρότ. Δ, 90).—3) Π. Θεσσαλικὴ εἰς τὴν Ὀσσάν.—4) (δ), ἄρος ἐν Κεφαλληνίᾳ, 1620' ὑψηλόν, ἔχον ἐπὶ κορυφῆς βωμὸν Διὸς τοῦ Δίνησιου (Στρεβ. Ι, 456).

Αἰολεῖς, ἰδ. Αἰολοὶ καὶ Ἑλλάς.

Αἰολία. Αἰολία γῆ, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ, 1), νῆσος, ἣν κατόικει Αἰολοί, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων. Αἰόλου νῆσοι ἐκαλοῦντο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων αἱ ὑφαίστιοι δέκα νῆσοι βορείως τῆς Σικελίας (Θουκ. Γ, 115.—Virg. Αἰ. VIII, 416), αἱ ἤδη Λιπάραι καλούμεναι, ἢ Ἰερά ἢ Θέρμισσα, ἔδρα τοῦ Ἡφαίστου,

ἢ Λιπάραι μετὰ πόλεως ὀμωνύμου, ἢ Στρογγύλης, ἢ Φοινικοῦσα, ἢ Ἐρικοῦσα, ἢ Εὐώνυμος, ἢ Διδύμη, ἢ Ἰκεία, ἢ Βασιλιδία καὶ ἢ Ὀστεώδης (Στρεβ. ΣΤ, 275).

Αἰολίς, ἐπαρχία ἑλληνικὴ τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Τρωάδος κατὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου, μέχρι τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει δωδεκάπολιν ἢ δωδεκαρχίαν (Ἡρότ. Α, 149), εἰς ἣν ἀνήκον αἱ πόλεις Κύμη, Λάρισα, Νέον Τεῖχος, Τήμνος, Κίλλα, Νότιον, Πιτάνη, Αἰγαί, Ἐρύσεια, Μυρίνη, Αἰγίροσσα (ἢ Ἑλαία κατὰ Στρεβ.), Σμύρνη. Ἀλλ' ἡ Σμύρνη ἀποσπαθεῖσα εἶτα αὐτῶν, προσετέθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν συμπολιτείαν. Συνήρχοντο δὲ πρῶτος πασῶν τούτων τῶν πόλεων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κάνην, εἰς πανήγυριν ἐορτῆς καλουμένης Παναϊόλιον. Τὴν Αἰολίδα ἐκυρίευσεν ὁ Κροίσος, ὑποταγεῖσάν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἶτα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Σελευκίδας, ἐπ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στρεβ. ΙΙ, 621).

Αἰολοί, 1) ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τοῦ Διὸς, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς νόμφης Ὀρασίδος, ἀδελφὸς τοῦ Δάουρου καὶ τοῦ Ξούθου, ἀναξ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ὁ γενάρχης τῆς Αἰολικῆς φυλῆς, ἣτις ἦν ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Πελοποννήσου. Τῷ ἀπεδίδοντο πολλοὶ υἱοί, ὡς ἰδρυταὶ τῶν διαφόρων αἰολικῶν κτίσεων. Ὁ Αἰολοίς ἔλαβεν εἰς κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του Ἑλληνος τὴν μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ προσωποποιῶν τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοχθονίας στοιχεῖον. Ἐκ τῆς συζύγου του Ἐναρέτης εἶχεν ἑπτὰ υἱοὺς, τὸν Κρηθεῖα, τὸν Σίσυφον, τὸν Ἀθάμαντα, τὸν Σαλμωνέα, τὸν Δηΐωνα, τὸν Μάγνητα καὶ τὸν Περιήρη καὶ πάντε θυγατέρας, τὴν Κανάκην, τὴν Ἀλκυόνην, τὴν Πεισιδίκην,

τὴν Καλύκην καὶ τὴν Περιμήδην (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3). Ἐκ τούτων ὁ Κρηθεῖς κτίσας τὴν Ἰωλκὸν, εἶχεν ἐκ τῆς Τυρούς υἱὸν τὸν Αἰσώνα (πατέρα τοῦ Γάσωνος), τὸν Φέρην (ἰδρυτὴν τῶν Φερῶν καὶ πατέρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τοῦ Λυκούργου), καὶ τὸν Ἀμυθάωνα (ἰδρυτὴν τῆς Πύλου, καὶ πατέρα τοῦ Βίαντος καὶ τοῦ Μελάμποδος. Ἀπολλοδ. Α, 9, 11). Ὁ Σίσυφος ἐκτίσας τὴν Ἐφύραν (Κόρινθον), καὶ εἶχεν υἱὸν τὸν Γλαῦκον (πατέρα τοῦ Βελλεροφόντου) (Ἀπολλοδ. Α, 9, 3) ὁ Ἀθάμας ἤρξεν ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Ἀτ. 1) ὁ Σαλμωνεὺς, κτίσας τὴν ἐν Ἠλεῖδι Σαλμόνην, ἔσχε θυγατέρα τὴν Τυρώ (Ἀτ. 7) ὁ Δηΐων, ἄρξας ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Αἰνετὸν, Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ θυγατέρα τὴν Ἀστεροπαίαν (Ἀτ. 4) ὁ Μάγνης εἶχεν υἱοὺς τὸν Δίετυν καὶ τὸν Πολυδέκτην, οἰκήσαντας τὴν Σέριφον (Ἀτ. 6) ὁ Περιήρης, ἐν Μεσσηνίᾳ βασιλεύσας, ἦν πατήρ τοῦ Ἀφαρέως καὶ τοῦ Λευκίππου (Ἀτ. 5).—2) Αἰολοί Ἰπποτάδης, ἢ υἱὸς Ἰππότου, «ταμίης» ἢ δαίμων τῶν Ἀνέμων (ἰδ.), τοῖς θεοῖς ἀγαπητός, καὶ ἐν ταῖς πλουσίαις αὐτοῦ δέμοις οἰκῶν ἐν ταῖς μακρᾶν κειμέναις δυτικαῖς θαλάσσαις εἰς τὴν Αἰολίδα νῆσον, ἔχουσαν περὶς ὑψηλοῦς βράχους καὶ τεῖχος χαλκοῦν. Ἐνύμφευσεν δὲ τοὺς εἰς υἱοὺς του μετὰ τῶν εἰς θυγατέρων του. Τὸν Ὀδυσσεῖα φιλοξενήσας, τῇ ἔδωκεν, ὅτε ἀνεχώρει, οὐρίον ἀνεμόν, πρὸς δὲ καὶ ἀσκὸν ἐγκλείοντα πάντας τοὺς ἀλλήλους ἀναντίους ἀνέμους. Ἀλλ' ἐν τῷ τῷ πλοῖον ἐπλησίαζεν εἰς ὑπνον, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐκ περιεργείας ἠνέωξαν τὸν ἀσκὸν, καὶ οἱ ἀνεμοὶ ἐξορμήσαντες ὄθησαν τὸ πλοῖον ὀπίσω εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, ἐνθα ὁμοῦς οὗτος τοὺς ἀπέκρουσεν ὡς μισητοὺς τοῖς θεοῖς (Ὀδ. Κ, 1). Ὡς θεὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἰδίως τὸν ἐθεώρουν, ἀποδίδοντες αὐτῷ εἰς κατοικίαν τὴν Λιπαράν ἢ στρογγύλην (Virg. Αἰ. Ι, 53. VIII, 416), παρ' Ἑλλ.

λγαι δὲ οὐδὲ ναοὶ οὐδὲ οὐσίαι τῶ ἀπεδίδοντο. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις συνεχέοντο οἱ δύο Αἰόλοι, καὶ τινες παραδέχονται ἕνα Αἰόλον Δ', υἱὸν τοῦ Ἑλλήνος, ἕνα Αἰόλον Β', υἱὸν τοῦ Ἴππότου καὶ βασίλευς τῆς Αἰολίδος (Θουκ. Ι, 102) ἐν Αἰτωλίᾳ, καὶ τὸν ἕγγονον αὐτοῦ Αἰόλον Γ', τὸν Ἴπποτάδην, ὡς διαέγγονον τοῦ Ἴππότου, δι' ὃ ὠνομάζετο Ἴπποτάδης, ζῶν μετὰ τῆς μητρὸς του Ἄρνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Βοιωτοῦ ἐν Μεταποντίῳ, ὅπου ἐθανάτωσε τὴν θετήν του μητέρα Αὐτολύκην, καὶ φυγὼν εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους ἐν τῷ Ὑρρηνικῷ πελάγει, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Λιπαράν.

Αἴπειρα, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἢ μετὰ ταῦτα Θουρία (Ἰλ. Ι, 152. Στράβ.) ἢ Κορώνη (Παυσ. Δ.).

Αἴπυ, πόλις εἰς τὰ μεθόρια Ἑλίδος καὶ Μεσσηνίας (Ἰλ. Β, 592). Παρὰ Ἡολυβ. Αἴπιον, παρὰ Ξενοφ. Ἡπειον.

Αἴπυτος, 1) υἱὸς Ἐλάτου, βασιλέως τῆς Φαισάνης, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, διαδεχθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Κλείτορα. Κατ' αὐτὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας ὠνομάσθη Αἰπυτίς. Ἀπέθανε δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφραος ἐπὶ τοῦ ἔρους Κυλῆνης (Παυσ. Η, 4, 4. 16, 2. — Ὀμ. Ἰλ. Β, 604). — 2) Υἱὸς Ἴπποθόου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅτε ὁ Ὀρέστης κατέφυγε παρ' αὐτοῖς. Εἰσελθὼν εἰς ναὸν τινα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινεῖᾳ, ὅστις ἦν ἀπρόσιτος τοῖς ἀνθρώποις, ἐτυφλώθη καὶ ἀπέθανε (Παυσ. Η, 5, 3). — 3) Υἱὸς Κρεσφόντου τοῦ Ἡρακλείδου, βασιλέως τῆς Μεσσηνίας, καὶ πρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρόπης διαέγγονος τοῦ ἄλλου Αἰπύτου. — 4) Ὁ πατήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφρονεῦθησαν ἐν στάσει, ἐν ᾗ αὐτὸς, παιδίον ἔτι, ἀνετρέφετο παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Βοηθεῖα δὲ τῶν Ἀρκάδων καὶ Δωριέων ἀνεκτήσατο ἔπειτα αὐτῷ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοί του ἐκαλοῦντο Αἰπυτίται ἀντὶ Ἡρακλείδων (Παυσ. Δ, 3, 5. Η, 5, 5).

Αἴσα, ἴδ. Μοῖρα.

Αἴσακος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ Ἀρισθῆς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μέρποτος, παρ' οὗ τὴν ὄνειροκριτικὴν μαθὼν, προσέειπε τῷ πατρί του ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναικὸς (τῆς Ἐκάδης) θ' ἀπέκτα υἱὸν (τὸν Πάριον), ὅστις θὰ ἐπέφερε τῆς Τρωάδος τὴν καταστροφὴν. Γυναῖκα εἶχε τὴν Ἀστερόπην· ἐκ λύπης δὲ δι' αὐτῆς τὸν θάνατον μετεβλήθη εἰς πτηνὸν (Ἀπολλοδ. Γ, 12, 5). Κατ' Ὀβίδιον δὲ (Μετ. XI) ἐκαλεῖτο Ἀλεξινόη ἢ μήτηρ του, Ἐσπερία δ' ἡ μνηστὴ του, ἣν θανατώσας ἀκουσίως ὁ ἴδιος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ Θέτις τὸν μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ἐνυδρον.

Αἴσηπος, 1) ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρασίας, πηγάζων ἐξ Ἴδης, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κόζικον εἰς τὴν Προποντιδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 825. Δ. 91). Κατὰ τὸν μῦθον ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 342). — 2) Υἱὸς τοῦ Βουκολιωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀθαβαράδας (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 21).

Αἰσυμνήτης, παράγωγος, ὡς ὑπετέθη, τοῦ αἴσα (= ἴσον μέρος) καὶ μιν μνήσκω, οἱ ἀναμνησκοντες τί ἐκάστῳ ἀνήκει, ἐν γένει οἱ τάξιν ἐπιβάλλοντες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ὀδ. Θ, 258) ὁ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τάξιν ἐπιβάλλων. Εἷς τινὰς πόλεις, οἷον ἐν Κύμῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Χαλκιδικῇ, αἰσυμνήται ἐκαλοῦντο οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δικασταί. Ἄλλ' ἰδίως ἐδίδετο πολλάκις ἢ ἐπωνυμία αὐτῆ εἰς τοὺς ἐπὶ παραγῶν καὶ στάσεων εἰς τινὰς πόλεις ἐκλεγομένους ἕνα ἐπαναφέρωσιν τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν, καὶ ἐνεπιστεῦοντο τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητῶν χρόνον, ἢ μέχρις οὗ ἢ εἰρήνη ἀποκαθίστατο, ἢ καὶ διὰ βίου ἐνόησε. αἱ ἤρχον δὲ οἱ μὲν διὰ βίου τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ μέχρι τινῶν ὀρισμένων χρόνων ἢ πράξεων» (Ἀριστ. Πολιτ. Γ, 9, 5). Ἐπειδὴ δ' ἐλάμβανον ἀπερίοριστον πληρεξουσιότητα, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ Δικτάτορες (Διον. Ἀλικ. Ε, 73), καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πολλάκις τυραννικὴ, ὥστε καὶ ὁ Θεόφραστος καλεῖ αὐτὴν

αἰρετὴν τύραννίδα. Ὡς αἰσυμνήτης ἀναφέρεται ῥητῶς, ὑπὸ τοῦ δήμου τῆς Μυτιλήνης ὁ Πιττακὸς, ὅτε, περὶ τὸ 620 π. Χ., διέστησαν ἡ ἀριστοκρατικὴ μερὶς καὶ ἡ δημοτικὴ. Εἰς ταύτην δὲ καθρηθροῦντο ὁ ποιητὴς Ἀλκαῖος καὶ ὁ Πιττακὸς, καὶ ἠττηθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐτέρας μερίδος Μελάγχρου, ἐξελέγη ὁ Πιττακὸς αἰσυμνήτης ἐπὶ δέκα ἔτη (590—580). Τοιαύτη, καὶ τοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν αἰσυμνήτων μὴ μνημονομένη, ἦν βεβλῶς καὶ ἡ ἐν τῇ 7 ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν τῷ Ζαλεῖκῳ, καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Καταναίων τῷ Χαρώνδῳ, καὶ αὐτὴ ἢ ὑπὸ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων τῷ Σέλωνι ἀπονεμηθεῖσα ἐξουσία.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέαρ, γονέων ἀπόρων, γεννηθεὶς τὸ 389 (ἢ 391 ἢ 393 π. Χ.), ἤρξατο τοῦ σταδίου του ὡς γραμματεὺς τοῦ διαπρεποῦς ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἀριστοφάντους, καὶ κατόπιν Εὐβούλου τινὸς, εἰς τὴν ἐχλοκρατικὴν μερίδα ἀνήκοντος, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐξέμαθε τὰ τοῦ πολιτικοῦ καὶ δικαστικοῦ τῆς πόλεως ὄργανισμῶ. Ὡς μισθωτὸς τριταγωνιστῆς ἀποτυχῶν εἰς τὸ θέατρον, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησεν ἐν Μαντινεῖᾳ (362) καὶ ἐν Ταμυναίς (348) κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὑπὸ σπανίων φυσικῶν προτερημάτων πεπροικισμένος, ἤρξατο τρία ἔτη πρὸ τοῦ Δημοσθένους ὡς ῥήτωρ πολιτευόμενος, καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάζετο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὰς τρεῖς καὶ μέχρι τοῦδε διατηρηθεῖσας δημηγορίας του ἀπεκάλουν τὰς τρεῖς Χάριτας, τὰς δ' ἀπολεσθεῖσας ἐννέα ἐπιστολάς του, τὰς ἐννέα Μούσας. Ἦν Μακεδονικὴν δὲ πολιτικὴν ἀσκαζόμενος, διετέλεσε διαρκῶς τοῦ Δημοσθένους ἀντίπαλος, μεθ' οὗ εἶχε πεμφθῆ τὸ 347 πρὸς τὸν Φίλιππον ὡς πρέσβυς εἰς εἰρήνης διαπραγματεύσειν. Ὅτε δ' εἰς δευτέραν πρεσβείαν κατώρθωσε δι' ἐπιτηδείων ἀναβολῶν τὴν ματαιώσῃ τῆς εἰρήνης τὴν συνο-

μαλόμενον, συμφώνως πρὸς τοῦ Φιλίππου τὰ σχέδια, τότε ἐνεκάλεσαν αὐτὸν ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Τιμαρχος ἐπὶ προδοσίᾳ· ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπήγγειλε τότε τὸν «κατὰ Τιμαρχοῦ» λόγον του, ἐγκαλέσας τούτον δι' ἀντιγραφῆς προσβαλλούσης τὸν δημόσιον βίον του, καὶ ἐνίκησε νίκην περιφανεστάτην (343). Εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν δὲ συνέδριον ὡς πυλαγδρας τῶν Ἀθηναίων παμφθεῖς, συνετέλεσε δραστηριώτατα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλίππου, ἐφ' ᾗ καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν κατήγγειλε τότε (342), ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπελογήθη ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ «περὶ παραπροσβείας» περιφήμου του λόγου, ἐν ᾗ Πλούταρχος φρονεῖ ὅτι ἔγραψε μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπήγγειλε. Ἐὶ

Αἰσχίνης, ἄγαλμα ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεωπόλεως

δὲ 339 ἐν Δελφοῖς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκρηγῆν τοῦ δευτέρου ἱεροῦ πολέμου, μεθ' οὗ ὁ Φίλιππος, ἀρχηγὸς στρατοῦ τρισμυρίων ἀνδρῶν ἐκλεχθεῖς, ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλ-

λάδος ἐλευθρίαν μάχην τῆς Χαιρωνείας, ἐξέλεγγε ὁ Δημοσθένης, καί τοι πολλά τοῦ Αἰσχίνου ἀντενεργήσαντος, ἵνα ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπιτάφιον τῶν πεσόντων. Προτείναντος δὲ τοῦ Κτησιφώντος ν' ἀποδοθῇ χρυσοῦς στέφανος εἰς τὸν Δημοσθένην διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ὁ Αἰσχίνης, μετὰ ἐξ ὀκταετη (τὸ 330), ἀπήγγειλε τὸν «κατὰ Κτησιφώντος» εὐγλωττότατον λόγον του, κατὰ τὸ πρόσχημα «γραφήν παρανόμιον» κατὰ τοῦ προτείναντος, πράγματι δὲ κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἀπήγγησε διὰ τῆς «περὶ στεφάνου» ἐνδόξου ἀπολογίας του, καὶ ἠττηθεὶς ὁ Αἰσχίνης, ἐξωρίσθη τῶν Ἀθηναίων. Ἐν ᾧ δ' ἀπῆρχετο, σπεύσας κατόπιν του ὁ Δημοσθένης, τῷ προσέφερε τὸ βαλάντιόν του ὥστε «ὦ θεοί, ἀνέκραξεν ὁ Αἰσχίνης, πῶς νὰ μὴ λυπῶμαι ἀπερχόμενος ἐκ πόλεως ἐν ἣ ἡ οἱ ἐχθροὶ εἰσὶν εὐεργετικώτεροι ἢ ὅτι εἰσὶν ἀλλαγῶ οἱ φίλοι!» Ἐβλήθη δ' εἰς Ῥόδον, ἠνέωξεν ἐκεῖ σχολεῖον ῥητορικῆς, καὶ ὅτε ἐν ἄλλοις ἀνέγνω τοὺς δύο λόγους τῆς τελευταίας του δίκης, οἱ ἀκροαταὶ ἐπήνεσαν μὲν τὸν ἰδικόν του, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασαν τὸν τοῦ Δημοσθένους. «Καί τί θὰ ἐλέγετε, τοὺς εἶπεν ὁ Αἰσχίνης, ἂν τὸν ἠκούετε νὰ τὸν ἀπαγγέλλῃ ὁ ἴδιος!» Ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμω, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 314. — 2) Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικός, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ἔγραψεν ἑπτὰ διαλόγους κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχῶν τοῦ διδασκάλου του. Ἐπιβίων σωζομένων ὑπὸ τὸ ὄνομά του διαλόγων ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀμφιδάλλεται μάλιστα ἂν εἰσὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔργα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Οὐχ ἦττον ὡς μὴ γνήσιαι ἐθεωρήθησαν καὶ τινες τὸ ὄνομά του φέρουσαι ἐπιστολαί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν αἰλήν τοῦ Διονυσίου ἐν Συρακούσαις μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἄπορος ὢν, ἠνέωξε σχολεῖον, καὶ ἔγραψε καὶ λόγους δικηγορικούς.

Αἰσχυρίων, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Αἰσχύλος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῶν Ἀθηναίων, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας, πατὴρ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ὀλ. 63, δ' (525 π. Χ.). Εἰκοσιπενταετῆς ἤδη διεγωνίσθη ὡς ποιητῆς τραγωδίας, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μετὰ δέκα ἐτῆ δὲ (490) μετέσχε καὶ αὐτὸς, μετὰ τῶν ἑρωϊκῶν ἀδελφῶν του Ἀμεινίου καὶ Κυνκιγίρου, τῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη αἰδῖς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, καὶ τὸ 484 ἔλαβε τὸ ἄλλο τῆς τραγωδίας, καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου τὸ 472, ὅτε ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τὴν τραγωδίαν «τοὺς Πέρσας», αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ἐνδόξως εἶχε μετᾶσχει. Πλὴν τῆς ἀμιμήτου ὑψηγορίας του, δι' ἣς ἀναδείκνυται εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν πάντων τῶν χρόνων καὶ τόπων, δικαιοῦται προσέτι νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ κατῆρ καὶ δικαιοφωτῆς τῆς τραγωδίας. Κατ' ἀρχὰς οἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἦσαν μόνον ὕμνοι Ὀρησκαιτικοί, εἰς οὓς ὁ Θεσπῆς (ἴδ.) παρενέβαλε καὶ ἐν ὁμιλοῦν πρόσωπον. Ὁ δ' Αἰσχύλος κατὰ πρῶτον προσέθηκε καὶ δευτερογενεστὴν, ὥστε ἐλαττωθέντων τῶν χορῶν, παρενεβλήθησαν διάλογοι, ἀποτελοῦντες ὑπόθεσιν, ἐννοεῖται σχεδὸν πάντοτε ἀπλήν καὶ ἄνευ ἐντέχνου καὶ περιπεπλεγμένης οἰκονομίας. Οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων του ἔχουσι συνήθως τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδεώδες τὸ χαρακτηρίζον καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς ἐποχῆς του. Προσέτι, βοηθεῖα τῶν τότε καλλιτεχνῶν, εἰσήγαγε τὴν σκηνικὴν διακόσμωσιν καὶ σκευοποιίαν, καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῶν ὑποκριτῶν, τοὺς αὐτοῖς ἐπίσημον ἐνδυμασίαν, προσωπεῖα χαρακτηριστικά, καὶ καθήκοντος δίδοντας αὐτοῖς ἐπισημότερον ἀνάστημα. Πρῶτος δ' εἰσήγαγε καὶ τὴν τριλογία, συγκεκριμένην ἐκ τριῶν τραγωδιῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀναφερομένων, αἷς ὡς τελευταῖον προσετίθετο καὶ ἐν κωμικῶν ἢ σατυρικῶν δράμα. Μετεῖχε δὲ τῶν

παραστάσεων τῶν ἰδίων δραμάτων καὶ ὡς χοροδιδάσκαλος καὶ ὡς ὑποκριτής. Ὁ Αἰσχύλος λέγεται γράψας ὑπὲρ τὰ 70 δράματα, ἐξ ὧν μόνον 7 σώζονται: α) Οἱ «Πέρσαι», ὡς εἰκάζεται, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων δραμάτων του, ἐν ᾧ διὰ διηγήσεων περιγράφεται ἡ μάχη τῆς Σαλαμῖνος, ὁ δὲ τόπος τοῦ δράματος ἐστὶν ἡ Περσία, καὶ ὁ χορὸς σύγεται ἐκ Περσῶν β) Ὁ «Προμηθεὺς δεσμώτης», τὸ μέσον δράμα τριλογίας, ἧς τὰ δύο ἄλλα ἦσαν ὁ «Προμηθεὺς πυρφόρος» καὶ ὁ «Προμηθεὺς λυόμενος» γ) Οἱ «ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας», διδαχθέντες μετὰ τοὺς Πέρσας, τὸ 468 δ'—ς) Ἡ «Ὀρεστία», πᾶσα ἡ τριλογία, ἧς μέρη ὁ «Ἀγαμέμνων» (φονεὺς ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας) αἱ «Χορηφοί», κατὰ τὸν χορὸν οὕτω κληθῆν (πρωτοῦ τὸν φόνον τῆς Κλυταιμνήστρας διὰ τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας) αἱ «Εὐμενίδες», ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου ἀθώωσις τοῦ μητροκτόνου Ὀρέστου, καὶ ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἑρινύων) ζ) αἱ «Ἰκέτιδες», (πραγματευόμεναι τὴν εἰς τὸ Πελασγικὸν Ἄργος παραδοχὴν τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν θυγατέρων του μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου φυγὴν των). Τὰ κείμενα τῶν δραμάτων τούτων, μάλιστα τῶν τεσσάρων τελευταίων περιήλθον ἀτελέστατα εἰς ἡμᾶς. Τὸ 468, ἠττηθεὶς ὑπὸ νέου του ἀντιπάλου, τοῦ Σοφοκλέους, ἀπῆλθε τεθλιμμένος ἐξ Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ἴερωνα ἐν Συρακούσαις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὀρεστία ἐδιδάχθη τὸ 458, φαίνεται ὅτι ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου (467). Ἀλλὰ τότε, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς τριλογίας, πρέπει νὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Σικελίαν, διότι τὸ 450 ἀπέθανεν ἐν Ἰέλφ εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἀετὸς ὑπὲρ αὐτὸν ἰπτάμενος, καὶ τὴν φαλακρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ὡς λίθον στίλβοντα εἰς τὸν ἥλιον ἐκλαθῶν, ἔρριπεν ἐπ' αὐτὴν ἢ εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἐκράτει χελώνην, καὶ ἦν ἤθελε νὰ θραύσῃ, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν, εἰς ἐκπλήρωσιν

χρησιμοῦ προσιπόντος αὐτῷ ὅτι ὁ θάνατος ὁ αὐτῷ ἤρχετο οὐρανόθεν.

Αἴσω, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἴσωπος, Ἑλληὴν μυθογράφος, ἐκ Φρυγίας ἢ Θράκης, νομιζόμενος σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Μασῆ. Πλανούδου γραφεῖσα βιογραφία αὐτοῦ στηρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μυθιστορικῶν παραδόσεων. Κατ' αὐτὴν ὁ Αἴσωπος, δυσειδῆς καὶ κυφὸς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ἐσούθου ἐν Σάμω, ἀπηλευθερώθη τέλλος, καὶ διαμένων παρὰ τῷ Κροίσω, βασιλεῖ τῆς Λυδίας, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς ἐνταῦθα δὲ διαβληθεὶς ὅτι ὕβρισε τοὺς θεοὺς, ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς Ἰαμπείας πέτρας καὶ ἀπέθανεν (Ἡρόδ. Β, 134). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι αὐτοῦ, περιστραφόμενοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πρακτικοῦ βίου, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ κύκλου τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀρῶμενοι, διεδίδοντο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μακρὸν διὰ στόματος, δι' ὃ καὶ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ πάντοτε γνησιότης τοῦ σωζομένου αὐτῶν κειμένου. Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ φυλακῇ του ἐπιχειροῦργησέν τινος ἐξ αὐτῶν (Πλάτ. Φαῖδ. 4). Πρῶτος συνέλεξεν αὐτοὺς ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητῆς (300 π. Χ.). Ἡ πληρυστέρα αὐτοῦ ἔκδοσις περιλαμβάνει 423. Ὁ Βάβριος (ἀμφιδόλου ἐποχῆς) ἔγραψεν αὐτοὺς εἰς στίχους Ἰαμβικούς· μέρος δὲ τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ εὐρέθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Μηνοεῖδου Μηνᾶ.

Αἴενα, τὸ ἡφαίστειον ὄρος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ. ΣΤ, 273), ἔχον ὕψος 3,310 μέτρων. Ἐπὶ τῆς γιγαντομαχίας ὁ Ζεὺς ἐκύλιεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γίγαντος Ἐγκελάδου (Πινδ. Ὀλ. Δ, 10.— Αἰσχλ. Προμ. 363), καὶ οὗτος ἐκφυσῶν τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας. Ὑπ' αὐτὸ κατ' ἄλλους (Uic. Div. II, 19) εἶχον τὰ σιδηροργεῖα των ὁ Ἑφαιστος καὶ οἱ Κύκλωπες. Ἐκρηξίς αὐτοῦ ἐξήμεσε τὸ σιδηροῦν πέδιλον τοῦ εἰς τὸν κρατῆρά του ριφθέντος Ἐμπεδοκλέους (ἴδ.). Ὁ Θουκυδίδης μνημονεύει (Γ,

116) τριῶν μόνων ἐκρήξεων αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μείσου τῆς ἡ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ὧν ἡ δευτέρα συνέθη πικρῶς τὸ 480, ἡ δὲ τρίτη τὸ 425, ἔκτεν ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὑπῆρχε δ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ πόλις ὁμώνυμος, καθ' ἣν ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου, αἱ Αἰτναῖται. Καὶ ὁ Ζεὺς δ' ἐκαλεῖτο Αἰτναῖος, καὶ τὰ Αἰτναῖα ἦν πανήγυρις ἀγομένη αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἐλέγετο δὲ τὸ ὄρος ὀνομασθέν καθ' ὁμώνυμον νύμφην, θυγατέρα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Βριάρεω.

Αἰτωλία, γῆρα ἑλληνική, πρῶην, ὡς ἡ Ἀκαρνανία, Κουρήτις ἢ Ὑαντίς καλουμένη, τὸ ὄνομα δὲ λαθούσα ἀπὸ τοῦ ἐξ Ἡλίδος προελθόντος Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εἶχε δ' ὄρια, Δ. τὴν Ἀκαρνανίαν, Β. τὴν Ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν, Α. τὴν Δωρίδα καὶ Ὀζολοῖαν Λοκρίδα, καὶ Ν. τὴν πρὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου θάλασσαν, καὶ ἐπιφανίαν 72 τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ μεταξὺ Λοκρίδος καὶ Φωκίδος ὄρεινόν μέρος ὀνομάζετο Αἰτωλία Ἐπίκτητος, διότι

πρὶν ἀνήκειν εἰς τὴν Λοκρίδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 126) ἀναφέρει ὡς καὶ λέοντας εἰς τὰ ὄρη αὐτῆς. Τὰ κυριώτερα ὄνυματα τῶν ὄρων τῆς ἦσαν Ὑμπερηστὸς (Β), Οὔτη, Κόραξ (Α), Ἀράκυνθος, Παναιτώλιον. Προσέτι Χαλκίς, Ταφίασος, Μυηνός (ΝΑ). Καὶ πεδιάδας δὲ μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Αἰτωλῶν πεδίον μέγα παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχελῶον, περιέχον τὰς λίμνας Τριγωνίδα καὶ Ὑρίαν ἢ Λουσιμαχίαν, ἐπὶ δὲ τὸ Ἀήλαντον πεδίον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐφῆνου καὶ τὴν Παρχελωτίδα ἀκτῆν. Ἀρχαιότατοι κάτοικοι μνημονεύονται πρὸς βορρᾶν οἱ Ἀέλεγες, πρὸς Μ. οἱ Κουρήτες (δηλ. παλληκάρια), καὶ οἱ Ὑαντες, ἄνθρωποι τραχεῖς, ὠμοφάγοι, δυσκατάληπτον ὀμιλοῦντες διάλεκτον, ἀγνω-

στότατοι τὴν γλῶσσαν (Θουκ. Γ, 94. — Πολυδ. ΙΖ, 5). Μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ δ' ἀπῆλθον οἱ Ἐπειοὶ ἢ Ἡλεῖοι, ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ὥστε καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη Αἰτωλοὶ ἦν τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν κατοίκων (Ἰλ. Β, 638). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔφερε τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Θόας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν Πλευρῶν (ἢ πρωτεύουσα), ἡ Καλυδῶν, ἡ Μακύνια, αἱ κορινθιακαὶ ἀποικίαι Χαλκίς καὶ Μολύκρια, ἡ Ἐλαιος, τὸ Τριχώνιον, ὁ Ὀλενδός, ἡ Θέερμων, τὸ Αἰγίτιον, ἡ Ἐφρα, ἡ Οἰχαλία. Ταύτας συνέδεε κοινὸς δεσμός, ἰδίως ἀπὸ τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅστις εἰς τὸ Παναιτώλιον, τὸν ἐν Θέερμῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δις κατ' ἔτος συναρχόμενος, ἐξέλεγε ἐναστρατηγὸν καὶ ἐνα ἱππαρχον, καὶ τοὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινῶν ἀποφάσεων ἐπιτηροῦντας ἀποκλήτους. Διέπριψε δ' ὁ δεσμὸς αὐτός ἰδίως ἀπὸ τοῦ 322, ἔτε, μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ὁ Ἀντίπατρος καὶ ὁ Κρατερός ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσασιν μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὸν δεσμὸν προσετέθησαν μετέπειτα καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἡ Τεγέα, ἡ Μαντινεία, ὁ Ὀρχομενός καὶ ἡ Φιγαλία, καὶ μετ' αὐτοῦ συνεμάχησεν ἡ Ἡλις καὶ ἡ Μεσσηνία, καὶ ἡ νῆσος Κεφαλληνία ἦν δ' αὐτὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀρχαϊκοῦ δεσμοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συμμαχοῦντων Μακεδόνων. Ἐν Κυβὸς Κεφαλαῖς (197 π. Χ.) ἐμάχοντο οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχου, μεθ' οὗ συνοπέκυψαν (190) εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης, βαρεῖς φόρους ἐπιβαλοῦσας αὐτοῖς (Liv. XXXVII, 48. XXXVIII, 1).

Αἰτωλός, γῆς Ἐνδυμίωνος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡλίδος, καὶ Ὑπερίπης ἢ Ναΐδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀρχάδος ἢ τοῦ Ζήνου, διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφόν του Ἐπειόν. Φονεύσας ὅμως Ἄπιν, τὸν υἱὸν τοῦ Φορώνεως, ἀφ' οὗ ἡ Πελοπόννησος Ἀπία γῆ ἐπεκλήθη, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς Κουρήτας, μετονομασθέντας κατ' αὐτὸν Αἰτωλοὺς (Ἀπολλοδ. Α, 7, 6). — 2) γῆς Ὀξύλου καὶ Πιερίας. Νέος ἀποθανὼν, ἐτάφη ἐν Ἡλίδι ὑπὸ τὴν πόλιν τὴν ἀνοικομένην εἰς τὴν πρὸς Ὀλυμπίαν ἄγουσιν, καὶ ὁ γυμνασιάρχης τῶν Ὀλυμπίων ἔθηκεν εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος (Παυσ. Ε, 4, 4).

Αἰώρα, κρεμαστὴ ἔδρα (κούνια), χρησιμεύουσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ σήμερον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ γραπτῶ ἀγγείου, ἐφ' οὗ παρίσταται ὀπισθεν τῆς ἔδρας καὶ ὁ αὐτὴν ὠθῶν. Ὁ Πολυδεύκης (Δ, 7, 55) μνημονεύει ἄσματος ποιηθέντος ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Κολοφωνίου, διὰ τὰς ἐν αἰώραις κινουμένας· καὶ ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ Αἰώρα καλουμένη, καθ' ἣν βεβαίως ἐπεδίδοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸ γυμνασιακοῦτο φάλλουσαι. Ἀνήρτων δὲ διαφόρων αὐτὴν εἰς μυθολογικὴν πηγὴν, λέγοντες

ὅτι κόρη τις, ἐαυτὴν ἀπάγχεσα ἐν Ἀθήναις, ἠύχθη τὸ αὐτὸ νὰ συμβῆ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας νέας Ἀθηναίας, κατὰ τοὺς μὲν (Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Γ) Αἰώρα, κατὰ τοὺς δὲ (Μέγ. Ἐτυμ.) Ἡριγόνη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐλθοῦσα νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπὶ μητροκτονίᾳ τὸν Ὀρέστην πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ κρεμασθεῖσα διότι ἀπέτυχε· κατ' ἄλλους (Hygin. Ρ. Astr. II, 4) ἦν ἡ Ἡριγόνη θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, φονευθέντος ὑπὸ ποιμένων, αἵτινες ἐξέλαβον ὄν τοῖς ἔδωκεν οἶνον ὡς δηλητήριον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐκρεμάσθη καὶ ἠύχθη τὴν αὐτὴν τύχην ταῖς Ἀθηναίαις, αἵτινες, κατὰ χρησμὸν, ἀπηλλάγησαν μόνον ὅτε ἑορτὴ ὠρίσθη νὰ τελεῖται εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ἰκάριον. Προφανὲς δ' ἐστὶ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τοῦτο ἀντικαθιστᾶ τὸ τοῦ ἐπίσης αἰωρουμένου Ἰκάρου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐλέγετο καὶ Ἀλήτις.

Αἰώρημα, μηχανὴ σκηνακὴ δι' ἀνωθεν κρεμάμενα ἀντικείμενα (ἴδ. θέατρον).

Ἀκαδημία ἢ Ἀκαδημία, ἐξ στάδια τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχουσα, δυτικῶς παρὰ τὸν Κηφισὸν, ἱερὸν τῷ Ἡρώϊ Ἀκαδήμῳ, ὑπὸ τοῦ Ἱππάρχου περιτειχισθεῖσα ἵνα χρημύη εἰς γυμνάσιον, ὑπὸ τοῦ Κίμωνος πλουσίως καταφυτευθεῖσα (Παυσ. Α, 29, 3. — Πλούτ. Κίμ. Γ), περιέχουσα καὶ βωμῶν τῶν Μουσῶν μετ' ἀγαλμάτων, ἔργων τοῦ Σπευσίππου, καὶ προσέτι βωμὸν Διὸς τοῦ Καταιβάτου, τοῦ Ἐρωτος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Προμηθέως, ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἐνταῦθα ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ἐξ οὗ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἀκαδημαῖκοί ἐλέγοντο. Ἐκεῖ ποῦ ἦν ἔπειτα καὶ ὁ τάφος τοῦ Πλάτωνος, καὶ ὁ πύργος εἰς ἐν ἀπεσῶρθη Τίμων ὁ μισάνθρωπος (Παυσ. Α, 30, 3). Ὁ Σόλλας τὴν ἐνδεδροτόμησεν ἵνα πορισθῇ ξύλα διὰ τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς του (Πλούτ. Σόλλ. ΙΒ).

Ἀκάδημος, ἦρωρ Ἀθηναῖος, ἰδιοκτήτης τῆς Ἀκαδημίας, ὁ καταγγέλλας τοῖς Διοσκούροις ὅτι ὁ Θησεὺς ἐκρυπτεν ἐν Ἀφιδναῖς τὴν ἀδελφὴν των Ἐλένην ἢ ἠρπασε· δι' ὃ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐφείσθησαν τῆς Ἀκαδημίας (Πλούτ. Θησ. ΑΒ).

Ἀκαῖνα, ράβδος 6 1/2 πήγεις μακρὰ, πρὸς καταμέτρησιν (Ἡσύχ.).

Ἀκάμας, 1) ἀρχηγὸς τῶν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθόντων Θρακῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 844), λέγεται ταχύπους (θόος), καὶ ἀνδρεῖος (Β, 462), καὶ ἐφορευθῆ ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ζ, 8). — 2) Τρῶς, υἱὸς Ἀντήνορος, μάχιμος (Β, 823). Ἐκδικῶν τὸν ἀδελφόν του Ἀρχέλοχον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Αἰάντος, ἐφόνευσε τὸν Πρόμαχον, καὶ ἐφορευθῆ ὑπὸ Μηριόνου (II, 342). — 3) γῆς τοῦ Θησεῦς. Περὶ αὐτοῦ ὁ Κυκλικὸς ποιητὴς Ἀρητινὸς διηγᾶται ὅτι μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπέμφθη πρὸς αὐτὸν εἰς Τροίαν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἐλένης. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ

ἀδελφοῦ του Δημηφώντος, καὶ μετὰ τοῦ ἐξ Ἐδβοίας Ἐλεφήνορος, πρὸς ὃν εἶχε πέμψει, ὁ Θεσεύς τοὺς δύο υἱούς του, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος (Πλούτ. Θεσ. ΑΒ). Ὁ Βιργίλιος (Αἰν. II, 262) τὸν καταριθμῆ μετὰ τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δοῦριον ἵππον. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἀνευρόντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὴν μάμμην των Αἴθραν (ἴδ.), ἣς εἶχε παρακολουθήσει τὴν Ἑλένην, τὴν ἔφερον εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενεσθέως ἀνέλαβον τὴν ἀρχήν. Ὁ δ' Ἀκάμας ἔφερεν Ἀθηναίων ἀποικίαν εἰς Κύπρον, ἐνθα καὶ ἀπέθανε.

Ἄκαρπτον, ἡ μέγρι μόνου τοῦ τέρματος ἀπλῆσταδιοδρομία. ἴδ. Ρυμνάσιον.

Ἀκανθος, 1) ἀποικία τῶν Ἀνδριῶν ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου κατὰ τὸν Στρομονικὸν κόλπον, ἀφ' ἧς ὁ Εὐέρξης ἤρξατο τῆς διώρυχος τοῦ Ἄθω (Ἡρόδ. Ζ, 116.—

Θουκ. Δ, 84), ἐνθα καὶ ἐναυάγησε μέρος τοῦ περσικοῦ στόλου (Ἡρόδ. ΣΤ, 44). — 2) Πόλις ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, 120 στάδια τῆς Μέμφιδος ἀπέχουσα, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος (Διόδ. Α, 47). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἀθαμανίᾳ ἢ Μαλοσσίδῃ τῆς Ἠπείρου.

Ἀκανθος, φυτὸν πλατύφυλλον, ὃ διὰ τὴν εὐκαμψίαν τῶν φύλλων του αὐγρὸν λέγει ὁ Θεόκριτος (Α, 55), καὶ οὐ ἡ ἀπομίμησις συνεχῶς ὡς κόσμημα ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τέχνας, ἰδίως εἰς τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον.

Ἀκαρνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελφίου. Φρονουθέντος τοῦ Ἀλκμαίωνος ὅτε ὁ Ἀκαρνῶν καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀμφότερος ἦσαν εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὁ Ζεὺς, παρακλήσει τῆς μητρός των, παραχρήμα τοὺς ἡλικίωσεν, ὅτε καὶ θανάτωσαν τούς φονεῖς τοῦ πατρὸς των, ἀπῆλθον εἰς Ἠπείρον, καὶ ἐκεῖθεν προελ-

θόντες ἤρξαν ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας (Ὀν. Μετ. IX, 413).

Ἀκαρνανία, χώρα ἑλληνική, πρὶν Κουρῆτις καλουμένη κατὰ τοὺς Κουρήτας, ὀρίζεται Δ καὶ Ν ὑπὸ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης, Α ὑπὸ τῆς Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς τὴν διήρκει ὁ Ἀχελφός, παρ' ᾧ ἡ Παραχελωνί-

τις πεδιάς (Στράβ. I, 458), καὶ Β ὑπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις κατοικεῖτο ὑπὸ

τῶν Ἰαχίων, τῶν Ἰηλεβοῶν, τῶν Δελέγων, τῶν Κουρητῶν. Ἔτα δὲ λέγεται ἐπελθοῦσα ἀργολικὴ ἀποικία ὑπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα, ἡ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀκαρνῶνα (Θουκ. Β, 102). Κατὰ τινὰς δὲ ἐμφαίνει ἡ ἐπωνυμία τοὺς μὴ κεκαρμένους, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κουρητῶν. Τὴν 7^{ην} ἑκατοντατηρίδα π. Χ. οἱ Κορίνθιοι ἱδρυσαν ἀποικίαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀκαρνανίας. Ἀγροῖκοι, ἄξαστοι τὸ ἦθος οἱ Ἀκαρνᾶνες ἦσαν πολεμικοὶ, ἀνδρεῖοι, καὶ ἰδίως καλοὶ τοξόται. Αἱ πόλεις αὐτῶν ἀπατέλουν δεσπλόν, συνεδριάζοντα εἰς Στράτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ἡύριον ἢ Θούριον, ἢ εἰς Λευκάδα, καὶ πάντοτε ἐχθρικός διακείμενον πρὸς τὸν Αἰτωλικόν.

Ἀκαστος, υἱὸς τοῦ Πελείου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, μετασχὼν τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπολλ. Α, 224), καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ὀν. Μετ. VIII, 306). Ὅτε ὁ Πελίας ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν θυγατέρων του, ἃς ἐξηπάτησεν ἡ Μήδεια, ὁ Ἀκαστος ἐκῆδευσε τὸν πατέρα του, πανηγυρίσας καὶ ἀγῶνας, ὧν μετέσχε καὶ ὁ Πηλεὺς. Τοῦτου ἐρασθεῖσα ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου Ἀστυδάμεια, ἢ κατ' ἄλλους (Ἠορ. Οἰ. III, 7, 17) Ἴπολύτη ἐκ Μαγνησίας, ἐπειδὴ δὲν ἐνόησεν εἰς αὐτήν, τὸν ἐσυκοφάντησεν ὡς τὴν τιμὴν τῆς ἐπιβουλεύοντα (Πίνδ. Νέμ. Δ, 54. Ε, 26), καὶ ὁ Ἀκαστος ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ὅτε ἐν θήρᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου

ἄρουρος ἀπαυδήσας ἀπεκοιμήθη, τῷ ἀφῆρεσε τὸ ξίφος του, καὶ τὸν ἀφήκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κενταύρων. Ἄλλ' οἱ θεοὶ ἐπεμψαν αὐτῷ διὰ τοῦ Ἡφαίστου ὄπλον δι' οὗ ἀντέστη εἰς τοὺς Κενταύρους, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐπολέμησε τὸν Ἀκαστον καὶ ἐκυβίωσε τὴν Ἰωλκόν ἢ, κατ' ἄλλοτον μῦθον, σωθεὶς διὰ τοῦ Ἑρμῆος, ἢ διὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐφόνευσε τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν σύζυγόν του.

Ἀκάτιον, ἴδ. πλοῖον.

Ἀκερσοκόμης, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀκεσᾶς, Κύπριος, ἐπίσημος καλλιτέχνης ἐν ὑφαντικῇ χρόνων ἀρχαιοτάτων (Ἀποθ. Β, σ. 48.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΒ).

Ἀκεσίνης, 1) ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ Ἀκίς, ποταμὸς εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Σικελίας (Θουκ. Δ, 25). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς δεχόμενος τὸν Ὑδάσπιν (Ἀρρ. ΣΤ, 4, 4) καὶ ἄλλους ποταμοὺς, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν. Ὁ Διδώρωρ (Β, 27) λέγει αὐτὸν Ἀκεσίον.

Ἀκέστης, ἐν Σικελίᾳ ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν καὶ ἐκῆδευσε τὸν Ἀγγίσην ἐπὶ τοῦ Ἑρως. Κατὰ τὸν Βιργίλιον (Αἰ. I, 550) ἦν ἡ μήτηρ του Ἑγέστα ἢ Σεγέστα ἐκ τῆς Τρωάδος ἵνα σώσῃ δ' αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς ἐκ θαλασσοῦ τέρατος ὃ εἶχεν ἐκπέμψαι ὁ Ποσειδῶν, τὴν ἔστειλεν εἰς Σικελίαν ἐκεῖ δ' ἐνυμφεῦθη τὸν ποτάμιον δαίμονα Κριμμόν, καὶ ὁ Ἀκέστης ἱδρυσεν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Σεγέσταν, ἐπώνυμον τῆς μητρός του (Virg. Αἰ. V, 718). Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐστρατεύσας εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Αἰνείου.

Ἀκινάκης, ἐγχειρίδιον περσικὸν εὐθύ, κρεμάμενον ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιῦ μηροῦ, insignis acinae dextro (Val. Flac. Argon. VI, 701), ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόνι, ἐκ τινος ἀναγλύφου τῆς Περσεπέλειως. Εἰς τοὺς εὐγενεῖς Πέρσας ἐδίδετο πολλάνις ὑπὸ τῶν βασιλέων εἰς σημεῖον τιμῆς (Ἡρόδ. Η, 120.—

Ξενφ. Ἀνθ. Α, 2, 27. 8, 29). Οἱ Σκύθαι καὶ ἄλλα βόρεια ἔθνη εἶχον τὸν Ἀκινάκην καὶ ὡς ἀντικείμενον λατρείας (Ἡρόδ. Δ, 62.—Amm. Marc. XXXI.—Meis, II, 1)

Ἀκίς, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ἐκ τῆς Αἰτνῆς πηγάζων καὶ βέων πρὸς Α (Θεόκρ. Α, 69). Κατ' Ὀβίδιον (Met. XIII, 750) εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς νύμφης Γαλατείας ὁ νέος υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιδος, ἐν ᾧ Κύκλωψ Πολύφημος εἶχεν ἐκ ζηλοτυπίας συντρίψει ὑπὸ μέγαν βράχον.

Ἀκμονία, πόλις τῆς Φρυγίας, μετὰ τῷ Φιλαδελεφίᾳ καὶ Δορυλαίῳ (Cic. ρη. Flac. 15).

Ἀκμων, 1) ὁ σιδηρουργικός, ἐφ' οὗ καὶ

ὁ Ἡφαίστος καὶ οἱ Κύκλωπες ἐσφυρηλάτου, χαλκοῦς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἔχων τὴν μίαν ἄκραν προέχουσαν καὶ ὀξείαν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κύκλων τῶν ἀλύ-

Ἐξ ἀρχαίου δακτυλιοῦ

σεων, ἐστηρίχθητο ἐπὶ ξυλίνης βάσεως, τοῦ ἀκμοθέτου (Ὀρ. Ἰλ. Σ, 410, 476. Ὀδυσ. Γ, 433. Θ, 274.—Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 761). — 2) Εἰς τῶν Ἰθαίων Δακτύλων (Στράβ. I, 473) σύμβολον βεβαίως τῆς σιδηρουργικῆς.

Ἀκοίτης, 1) ναύκληρος, εἶτα ἱερεὺς τοῦ Διονύσου (Ὀν. Μετ. III, 582). — 2) Ὑπασιστής τοῦ Εὐάνδρου (Virg. Αἰ. XI, 30. 85).

Ἀκόνη, λίθος ἐφ' οὗ, ὡς σήμερον, διὰ

μηχανισμόν στρεφομένου, καὶ διαβρεχομένου δι' ὕδατος ἢ ἐλαίου, ἠκόνιζον τὰς μαχαίρας, τὰ βέλη, κτλ. (Plin. H. N. XXXVI, 47.—Hor. Od. II, 8, 15), ὡς ἐν τῇ ἐπισυννημμένῃ εἰκόνι ἀρχαίου δακτυλιοῦ, καθ' ἣν ὁ Ἑρως ἀκονίζει τὰ βέλη του.

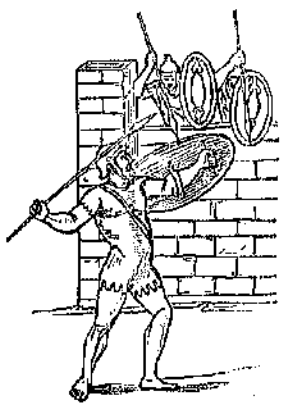
Ἐξ ἀρχ. δακτυλιοῦ

Ἀκόντιον, 1) πόλις τῆς Ἀρκαδίας

(Στέφ. Βυζ. — Πaus.). — 2) Ὅρος τῆς Φωκίδος, ἀπὸ τοῦ Παρνασσῶς μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στρβ. Δ.).

Ἀκόντιον, ὡς καὶ ὁ Ἀκων, οὐ ἐστὶν ὑποκοριστικόν, ὄπλον πρὸς βολὴν ἢ πρὸς κέντησιν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς βέβδου καὶ ἐκ μεταλλίνης αἰχμῆς, καὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ σχήματος τῆς αἰχμῆς, οὐσης ἢ πλατυτέρας ἢ μακροτέρας, καὶ

τοῦ μήκους τῆς βέβδου, ἀπὸ 1, 56 — 2, 20^μ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, διάφορα ὀνόματα φέρουσι, ἔγχος (παρ' Ὀμήρω), δόρυ, λόγχη, σάρισα ἢ μακεδονική. Καὶ τὸ μὲν ἀκόντιον ἦν ἐκ τῶν βραχυτέρων, πρὸς βολὴν, ἰδίως διὰ τὴν θήραν, τὸ δὲ δόρυ ἐκράτει ὁ στρατιώτης εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ὥστε καὶ ἐπεὶ δόρυ στροφήν ἦν ἢ ἐπὶ δεξιᾷ καὶ ἐνίοτε, παρ' Ὀμήρω οἱ πολεμισταὶ λέγονται, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσι φαίνονται, δύο δόρατα εἰς τοὺς ἄλλοις αὐτῶν ἔχοντες, πιθανῶς ἐν δόρυ καὶ ἐν ἀκόντιον, τοῦτο πρὸς βολὴν καὶ τὸ ἄλλο πρὸς ἀμφοτέρω. Τὸ δόρυ ἐνίοτε εἶχεν εἰς τὸ μέσον ἀγκύλην (ἴδ.), λωρίον περὶ αὐτὸ ἐστραμμένον, καὶ ἐκράτων ὁ στρατιώτης, ἔδιδε τῷ ὄπλῳ, ὅταν τὸ μεταχειρίζετο, μεγαλητέραν δύναμιν διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα δόρατα ἐλέγοντο μεσάγκυλα, καὶ διήκωλα μὲν οἱ ἦσαν οἱ εἰς τὴν ἀγκύλην ἐμπεπαρμένοι δάκτυλοι, (Πλουτ. Φιλοπομ. ΣΤ'). Τινὰ δὲ εἶχον καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον πέρασ αἰχμῆν, καὶ ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἵνα χρησιμεύωσι καὶ ἐν ἡ ἐμπροσθία ἐθραύετο. Τὸ μακρότατον δὲ τοιοῦτο ὄπλον ἦν ἢ σάρισα, ἔχουσα μήκος 14 πήχεων ἢ 6 1/2 μέτρων (Διλ. Τακτ. ΙΔ).

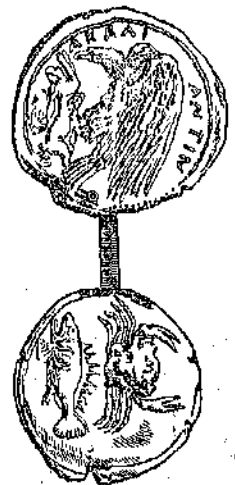

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

Ἀκόντιος, κατ' Ὀβίδιον (Her. XX, 21), δανεισθέντα ποιητικῶς τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀπολοσθέντος πονήματος (Κυδίπη) τοῦ Καλλιμάχου, νέος Κεῖος, ἐρασιεὶς ἐν Δήλῳ τῆς Κυδίπης, νέας ἐπισήμου Ἀθηναίας, ἐρριψεν εἰς τὸν ναὸν ἐν ᾧ αὐτὴ διέτριβε μῆλον ἐφ' οὗ ἐπέγραψεν ὑπόσχεσιν αὐτῆς ὅτι θέλει τὸν νομφεῦθι. Καὶ αὕτη μὲν, ἀναγναῖσα τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέρριψε τὸ μῆλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τρεῖς, ὅτε ἔμελλε νὰ δοθῇ εἰς γάμον, βαρέως ἠσθένησεν, ὁ χρησμὸς ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν, ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπρόφερον ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ οὕτως ἐνομφεῦθι τὸν Ἀκόντιον.

Ἀκουσίλαος, ἴδ. λογογράφος.
Ἀκρα. Πολλαὶ πόλεις, καὶ λόφοι οὕτω ἐκαλοῦντο ἐν ἄλλοις 1) Ἀκρα Λευκή, ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπὸ Ἀμίλκα ἰδρυθεῖσα (Διοδ. ΚΕ, 2). — 2) ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (Στρβ. ΙΑ, 494). — 3) λόφος παρὰ τῇ Ἱερουσαλήμ, ἐφ' οὗ ὁ Ἀντίοχος ἔκτισε φρούριον. — Ἀκρα 1) πόλις Αἰτωλική (Πολ. Ε, 13). — 2) πόλις Σικελική, ἀποικία τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 5. — Διοδ. ΚΓ, 6).

Ἀκρόγας, πόλις εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας κειμένη, κτισθεῖσα παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν παρὰ τῶν Ῥοδίων Δωριέων τῆς Γέλας, τὸ 581 π. Χ., κατὰ τὸν μῦθον δὲ (Πηνδ. Π60. Ζ, 6), ὑπ' Ἀκράγαντος, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης ἐπίσημος καὶ πλουσία, πατὴρ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Αὐτῆς ἤρθε (570—554 π. Χ.) ὁ σκληρὸς τύραννος Φάλαρις, εἶτα δ' ὑπὸ τοῦ Πηγάδου ὁμηγεῖς Θήρων (483—472). Τὸ 406 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων

Νόμισμα Ἀκρογαντίων.

(Διοδ. ΙΓ, 82). Ὁ Τιμολέων ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν. Τὸ 262 δὲ π. Χ. ὑπετάγη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐν αὐτῇ (νῦν Girgenti) αὐζοῦνται ἀρχαῖα ἐρεῖκια, ἐν οἷς καὶ τρεῖς ναοὶ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ἰώος τῆς Ὀμονοίας.

Ἀκρόγας, ἐπίσημος τορευτὴς ἐκ Ῥόδου, ἐκπώματα ἐργαζόμενος (Pl. XXXIII, 55).

Ἀκροῦος, τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ Ἀθῶ (Στρβ. Ζ).

Ἀκραία, τροφὸς τῆς Ἡρας, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσπερίωνος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐδοίας.

Ἀκραῖος, ἐπίθετον θεῶν ἐχόντων ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ἀκροπόλεων ἢ ἀκρωτηρίων.

Ἀκραϊφία, Ἀκραϊφίαι ἢ Ἀκραϊφίον, μικρὰ πόλις Βοιωτικὴ παρὰ τὴν Κοπαῖδα, ἔχουσα ναὸν Διονύσου (Πaus. Θ, 23. — Ἡρόδ. Η, 235. — Στρβ.).

Ἀκράτεια. Ἀκρατον. ἴδ. Ἔστ(ασίς).

Ἀκρατος, ὄπαδος τοῦ Βάνχου, ἐργαζόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς (Πaus. Α, 24).

Ἀκρίστος, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, υἱὸς Ἀθαντος καὶ Ὀκαλείας (ἢ Ἀγλαίας), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκδιώξας τὸν διδυμὸν ἀδελφόν του Προῖτον, ἀναγκασθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἰοθάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν Τίρυνθα. Τὸν χρησμένον φοβηθεὶς ὅστις τῷ προεῖπεν ὅτι θὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, καθεῖρξε τὴν θυγατέρα του Δανάην, καὶ ὅταν εὗρεν ὅτι αὐτὴ ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, καταβάντος ἐν σχήματι χρυσοῦ, τὸν Περσέα, ἐνέκλεισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ βρέφους εἰς λάρνακα καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἐσώθησαν εἰς τὴν Σέριφον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λαρίσῃ ἀπαντηθεὶς ὁ Περσεὺς μετὰ τοῦ Ἀκρίσιου, ἐφόρευσε αὐτὸν ἐξ ἀπρσεξίας. (Ἀπολλοδ. Β, 231. Δ. 6, 4).

Ἀκρίτας, 1) τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας (Στρβ. Η, 359. — Πaus. Δ, 24, 12). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας, τὸ βόρειον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου (Πτολ. Ε).

Ἀκρόαμα, ἴδ. συμπόσιον.

Ἀκροθέτιον, ἴδ. Ἀναθήματα.

Ἀκροκεραυνία, Ἡ δυτικωτέρα προέκτασις τῶν Κεραυνίων ὄρεων τῆς Ἡπείρου, ἅτινα παρεκτείνουσι τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Ἰλλυρίας, (σ. βουνὸ τῆς Χειμάρως).

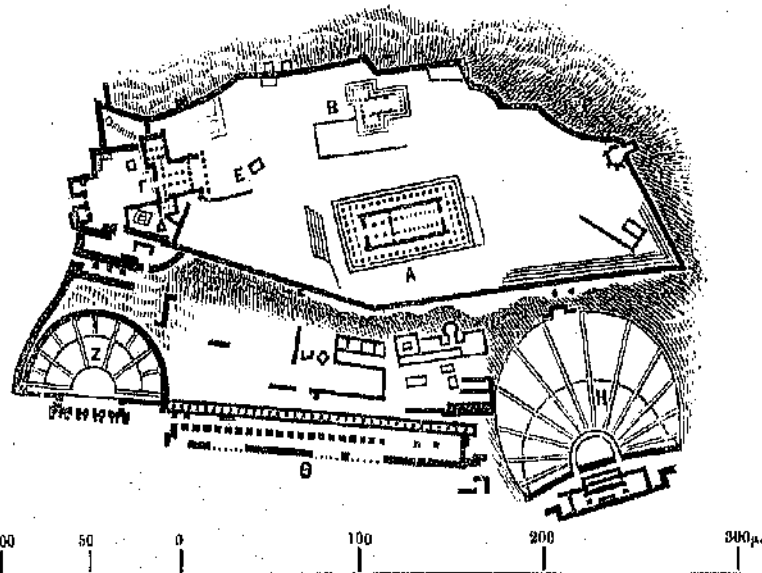
Ἀκροκόρινθος, ὁ (Στρβ. — Πολύβ. Β, 43) ἢ (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 4, 4, ἴσως ὑπονοεῖται «ἄκρα») ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Ἀκρόλιθοι, ἀγάλματα, ὧν τὰ ἄκρα μόνον (κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες) ἦσαν λίθινα, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, δι' οἰκονομίαν, ξύλινα (Ἀνθολ. Ρωθ. XII, 40 — Vitr. II, 8, 11 — Πaus. Β, 4, I. ΣΤ, 25, 4, κτλ.).

Ἀκρόπολις, φρούριον ἐφ' ὕψηλοῦ, ὑπερκειμενον πόλεως, καὶ πρὸς ὀχύρωσιν αὐτῆς. Ἰδίως ἡ τῶν Ἀθηναίων (ἴδ.). Ὁ λόφος οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐγειρόμενος, ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Κεκρωπία, καὶ, ἐν τοῖς ἱστορικαῖς χρόνοις, ἐτι ἰδίως πόλις (Θουκ.), διότι αὕτη ἦν τὸ πρῶτον ἢ κυρίως κατοικία τῶν Ἀθηναίων. Ὑπ' αὐτὴν, ἰδίως εἰς τοὺς ΝΑ αὐτῆς πρόποδας κατοικήσαντες ἐν παλαιτάτοις χρόνοις Πελασγοὶ, αὐτοὶ ἰσοπέδωσαν τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ ὀχύρωσαν τὸ πρῶτον αὐτὸν, δι' ὃ καὶ τὸ πρωτόκτιστον τοῦτο τεῖχος ὠνομάσθη Πελασγικόν, καὶ οὕτως ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα καλούμενον τὸ πρὸς βορρᾶν τεῖχος, εἴτε διότι μόνον τοῦτο τὸ μέρος, ὡς μᾶλλον εὐπρόσιτον, εἶχον κειχθεὶ ἐκείνοι, εἴτε διότι τὸ πρὸς μεσημβρίαν κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ μετασκευὴν τοῦ ἀρχαίου τεῖχος, ἀνήγειραν ὁ Κίμων, ὅθεν καὶ Κίμωνια τεῖχη, ἐν πλείστοις σωζόμενα, τὰ κατ' ἐκείνην τὴν πλευρᾶν ὠνομάσθησαν. Πελασγικὸν δ' ἐλέγετο καὶ ἑκτασίς τις, ἀρχικῶς ἴσως καὶ αὐτὴ ὀχύρωμένη, ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος. — Ἡ εἴσοδος εἰς

τὴν Ἀκρόπολιν ἦν πρὸς δυσμᾶς, κλειομένη κατ' ἀρχὰς δι' ἑννέα, πιθανῶς πλησίον ἀλλήλων κειμένων πυλῶν, τοῦ Ἐννεαπόλου (ἴδ.), εἰς ὃ ὁ Περικλῆς, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Μνησικλέως, ἀντικατέστησε τὰ πεντάπυλα Προπύλαια (ἴδ.), μᾶλλον πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένα. Ἡ εἰς αὐτὰ ἀνάβασις ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν δὲ χρόνων, τὸ 27 π. Χ. κατεσκευάσθη ἢ πρὸς αὐτὰ ἄγουσα μαρμαρίνη ἀναβάθρα, ἣτις ἀνευρέθη κατὰ μέρος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Μεταγενεστέρως ὁ Γάλλος

ισοτρ.) ὅτι μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανδῆς, ὡς καὶ τῆς κάτω πόλεως ἐλευθέρᾳ ἦν ἡ κοινωμία, καὶ τέλος διότι εἰς τὴν Πύλῃν τοῦ Βουλιῆ εὐρέθησαν ἐνηρμοσμένα, ἐξ ἄλλων Ἑλληνικῶν μνημείων ἀποσπασθέντα ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, καὶ ἐπιγραφαί, ὡς καὶ Ῥωμαϊκαί, ἐνίοτε ἀντιστρόφως ἐντετειχισμένα. Ὡστε ἀναμφισβητήτως τὸ τεῖχος καὶ ἡ πύλη εἰσι χρόνων Βυζαντινῶν, πιθανῶς τῆς ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ ὀχυρώσεως. — Τῶν προπυλαίων ἡ Β πρὸς Δ προέχουσα πτέρυξ ἦν ἡ πινακοθήκη ἐν

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Βουλιῆ ἀνέσκαψεν εἰς τὸ Δ πέρασ αὐτῆς τεῖχος καὶ πύλην, ἣτις καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐνομοίσθη οὕσα αὐτῇ ἢ ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων πρώτη εἰσοδος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εἰκόνας ἀνοικοδομήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, ὡς ἡ ἐπισυνημμένως δημοσιευομένη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη, οὐ μόνον διότι οὐδὲν παρ' οὐθενὸς τῶν ἀρχαίων περὶ κλίμακος πρὸ τῶν Προπυλαίων ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ διότι θετικά ἀποδείξεις ὑπάρχουσιν (Ἀριστ. Λυ-

τοῖς ἀρχαίσι χρόνοις, ἡ δὲ Ν εἶχεν ἐπιχωδομημένον τὸν ναὸν τῆς Νίκης (ἴδ.). Ἐντὸς τῶν στοῶν αὐτῶν ἦσαν ἰδρυμένοι αἱ Χάριτες, γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Σικυράτου, ἐντὸς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, δεξιῶς τῶ εἰσιόντι, ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Ἀθηναῖς, ἔργον τοῦ Πύρρου, οὐ τὸ βᾶθρον σώζεται ἐν χώρᾳ, καὶ ὀλίγον ἐνδοτέρω κολοσσαῖος ὁ Δούριος Ἴππος τοῦ Στρογγυλίου (Παυσ. Α. 23, 5.—Σχλ. Ἀριστ. Ὀρν. 1128). Εἰς τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ λόφου ἴστατο ὁ Παρθενῶν (ἴδ.), ὑπὸ Ἰκτίνου οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Πε-

ρικλέους· ΝΔ δ' αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ΒΔ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηναῖς (Ἐ) ἔργον τοῦ Φειδίου, τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης αὐτοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα εἰς τοὺς ἐκ τοῦ Σουνίου προσπλέοντας. Ἡ θέσις τοῦ βᾶθρου αὐτοῦ φαίνεται ἔτι. Ὅπισθ δὲ, πρὸς Α τοῦ Παρθενῶνος, φηκοδομήθη στρογγύλος ναῖκος τοῦ Ἀύγουστου καὶ Ῥώμης, οὐ ἐρείπια σώζονται, καὶ Β, πρὸς τὸ χαῖλος τῆς Ἀκροπόλεως, ἦν ἐπὶ ἀρχαιότατων χρόνων τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, τὸ Ἐρέχειον, οὐ λείψανα τῶν βάσεων ἐσχάτως ἀνευρέθησαν· καὶ τούτου μέρος ἦν, ἡ κατόπιν ἐκτίσθη παρ' αὐτῷ, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηναῖς, Ἐρέχθειον (ἴδ.) ὀνομασθεὶς καὶ αὐτὸς, καὶ περιλείων τοὺς τάφους τοῦ Κέρροπος καὶ τοῦ Ἐρεχθείως. Τούτων ἐπυρπόλησαν αἱ μετὰ τοῦ Ἐερέξου Πέρσαι τὸ 480 π. Χ., καὶ τὰ λείψανα αὐτοῦ, ἰδίως τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καταχωσθέντα, φαίνεται, ἔκτοτε πρὸς περίσσειαν ἀπὸ βεβηλώσεως, ἀνευρέθησαν ἐσχάτως ἐπαλλήλως καίμενα, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἀνοικοδομήθη δ' ὁ ναὸς κατάκοσμος ἐπὶ Περικλέους, καὶ τούτου σώζεται τὸ ὠραῖον ἐρείπιον. — Καὶ τρεῖς ἔτι στεναὶ ὑπάγιοι ἐξοδοὶ ἐκ τοῦ Β τεῖχους τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν, ἡ μία παρὰ τῇ ΒΑ γωνίᾳ, ἄλλη ΒΔ τοῦ Ἐρεχθείου, ἐκβάλλουσα εἰς τὸ σπήλαιον τὸ ἱερὸν τῇ Ἀγραύλῳ, καὶ τρίτη ΒΑ τῶν Προπυλαίων, φέρουσα εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ΒΔ ὄφρον τοῦ λόφου κείμενα σπήλαια τοῦ Πανδῆ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὑπὸ δὲ τὴν Ν πλευρὰν ἔκειτο Α τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον (Θ), ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο τῶν μεγάλων ποιητῶν τὰ δράματα, μετὰ σπηλαίου ὑπὲρ αὐτὸ, ἀνήκοντος εἰς χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Θρασύλλου (Βασεh. C. I. 224)· μετ' αὐτὸ δὲ, Δ, ἢ μετ' αὐτοῦ συνεχομένη σταδία τοῦ Ἐδμήνου, καὶ ὀπίσω αὐτῆς, πρὸς τοὺς πρόποδας, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὑπὸ δὲ τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ

λόφου, τὸ Θέατρον καὶ Ὀδῆον, ὃ φηκοδομήσεν ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς τοῦ Ῥηγίλλης.

Ἀκρότατος. 1) υἱὸς Κλεομένου Β βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκίνησε τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν ἀντιστὰς εἰς τὸ ψήφισμα τὸ κηρύττον ἀκαταδιώκτους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μεγαλοπόλεως (330 π. Χ.) φυγόντας. Ἐν Σικελίᾳ ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀκραγαντίνων κατὰ τοῦ Συρακουσίου Ἀγαθακλέους, ἀλλὰ δυσσεστήσας διὰ τῶν βίαιοπραγῶν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην (Διόδ. ΙΘ, 70.—Πλούτ. Ἄγρις, Γ. — Παυσ. Γ, 6, 2). — 2) δέγγονος αὐτοῦ, διεδέχθη (285) τὸν πατέρα του Ἀρεᾶ εἰς τὸν θρόνον, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀριστοδήμου, τοῦ τυράννου τῆς Μεγαλοπόλεως (Πλούτ. Πύρ. ΚΣΤ.— Ἄγρις, Γ.—Παυσ. Γ, 6).

Ἀκρων, ἰατρὸς Ἀκραγαντίνος, τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν μέγαν λιμὸν, καθάριας (Πλούτ.).

Ἀκρώρειος, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ (Ἐν. Ἑλλ. Β, 2, 30. Δ, 2, 16.—Στ. Βυζ.).

Ἀκρωτήριον, 1) τὸ ὑπὲρ τὰς γω-

ναὸς τοῦ ἀετώματος σὺνήθεος ἀρχιτεκτονικὸν

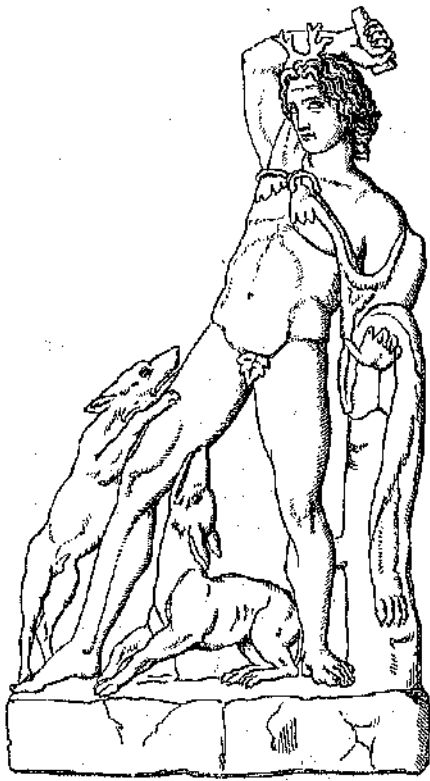

κόσμημα, κατὰ τὴν εἰκόνα: (Ἴδε ναδς). — 2) Τὸ ἄκρον τῆς πύργου. (Ἴδε πλοῦον).

Ἀκταία, 1) μία τῶν Νηρηίδων (Ἡσ. Θεογ. 249. — Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 41). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 3) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ.

Ἀκταῖος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου, γυναῖκα τοῦ Κέρκωτος (Παυσ. Α, 2. — Ἀπολλόδ. Γ, 14, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος (Ἀπλδ. Γ, 12, 6).

Ἀκταίων, υἱὸς Ἀρισταίου καὶ Αὐτόνοης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ὑπὸ τοῦ Κεν-

ταύρου Χείρωνος εἰς θηρευτὴν ἀνατραφεὶς καὶ 50 κύνες τρέφων. Ἐἴτε δῖόντι ἐκαυχῆθη ὅτι ὑπερτερᾷ τὴν Ἄρτεμιν, εἴτε δῖόντι εἶδε τὴν θεὸν λουομένην γυμνὴν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνατος ἐκ βράχου ὃν εἶδεν ὁ Πausanias (Θ, 2, 3), ἢ θεὰ τὸν μετέβαλεν εἰς ἔλαφον, καὶ οἱ κύνες

του, παραγωνίσαντες αὐτὸν, τὸν ἐσπάραξαν. Παραστάσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὄρειων ἐκταθεῖς μέναι (Πaus. Αὐτ. 38, 4), οἷον πιθανῶς καὶ τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ σωζόμενον ἄγαλμα, ἔσωζον τοὺς θηρευτὰς ἀπὸ τῆς ἐπιρσίας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὧν σύμβολον ἦν πιθανῶς ὁ μῦθος. — 2) Νεανίας ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Μελίσσου, ὅστις ἀπέθανε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου. Ἰδ. (Πλούτ. Ἐρ. δ. Β).

Ἀκτῆ, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) Παραλία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου. — 3) Παραλία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας. — 4) Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθωνος (Θουκ. Δ, 109). — 5) (Καλὴ) ἄκτῆ, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Σικελίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 22).

Ἀκτῖα, ἴδ. Ἀκτιον.

Ἀκτιον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις κατὰ τὴν δεξιὰν εἰσοδὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν Ἀκαρνανίᾳ, μετὰ περιφῆμῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐκαλλώπισεν ὁ Αἰγυσιώτης ὅτε (τὸ 31 π. Χ.) ἐνίκησεν ἐνταῦθα ἐν περιφανῇ ναυμαχίᾳ τὸν Ἀντώνιον. Διῶρισε δὲ τότε τριετηρικὴν πανήγυριν, τὰ Ἀκτῖα, τελευτήσαν ἐπὶ τοῦ ἀντιπέραν ἀκρωτηρίου (Θουκ. Α, 29. — Στράβ. Ζ, 325. I, 451. — Virg. Α, III, 275. — Suet. Oct. XVIII. Tib. VI).

Ἀκτορίς, θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 227).

Ἀκτωρ, 1) υἱὸς Μυρμιδόνος καὶ Πεισιδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Διόλου, βασιλέως τῆς Φθίας, πατὴρ Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3) καὶ Ἰρου, πατρὸς (ἄλλου) Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Ἦδ. Δ, 73). — 2) Υἱὸς Δημόδοξου καὶ Διομήδους, θυγατρὸς τοῦ Εὐθύου, σύζυγος τῆς Αἰγίνης. ἔχων υἱὸν τὸν Μενότιον, καὶ ἔγγονον τὸν Πάτροκλον (Ἀπλδ. Δ, 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. Θ, 106). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος καὶ Ὑρμίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, ἔσχε γυναῖκα τὴν Μυλιώσσην, καὶ ἐξ αὐτῆς υἱοὺς τὸν Εὐρυτον καὶ Κλέατον (Ὀμ. —

Ἀπλδ. Β, 7, 2). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος (Ἀπολλδ. αὐτ.). — 4) Υἱὸς Ἰσχυροῦ (Πaus. Θ, 37). — 5) Υἱὸς Ἰππάρχου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπλδ. Α, 9). — 6) Υἱὸς Οἰνοπέως, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν (Δίον. Ἐπτ. ἐπ. Θῆβ. 557). — 7) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰνείου, οὗ τὴν λόγην ἤρπασεν ὁ Τούρνος (Virg. Αἰ. IX, 500).

Ἀκτύφας, ἀρχαία διοικητικὴ πόλις ἐπὶ τῆς Οἴτης, καὶ Πίνδος (ἢ) ἐλέγετο (Στράβ. Θ).

Ἀκωκῆ, ἴδ. αἰχμητή.

Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἦ), ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας (Ἡρόδ. Ζ, 195). Φρυγίας κατὰ Η, 136), πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελουμένη καὶ τῶν τεχνῶν, μὴ ἐπαινουμένη δ' ἐπ' αὐστηρότητι ἠθῶν. Πατρίς τῶν δύο ῥητόρων Ἀπολλωνίων (ἴδ.) (Στράβ. ΙΑ. — Liv. XXXIII, 18). Κτίστης αὐτῆς λέγεται ὁ Ἀλάβανδος, υἱὸς τοῦ Καρῆος καὶ τῆς Καλιρρῆς (Στ. Β).

Ἀλαδάστροι ἢ Ἀλάβαστρα ἀγχεῖα ἐξ ἀλαδάστρου, κυρίως δι' ἀρώματα, μύρα καὶ χρίσματα ἐνίοτε ὅμως ἦσαν καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ὑλῶν, ἐξ ὄνου καὶ χρυσοῦ, κτλ. (Ἡρόδ. Γ, 30. — Ἀριστ. Ἀχαρν. 1053. — Αἰλ. Π. I. IB, 18. — Εὐαγγ. Λουκ. Ζ, 37). ἴδ. Ἀγγεῖα.

Ἀλαγονία, πόλις τῆς Ἐλευθερολακωνίας πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ (Πaus. Γ, 33).

Ἀλαζῶνες, ἔθνος σκυθικὸν μεταξὺ Νείστρου καὶ Βόλγα (Ἡρόδ. Δ, 17).

Ἀλαῖ, 1) Ἀραφηνίδες, Αἰξωνίδες, ἴδ. Ἀττικῆ. — 2) Ἀλικαί, παρὰ τὸν Πειραιᾶ (Ξεν. Ἑλ. Β, 4, 34), καὶ ἐν γένει αἱ θαλάσσιαι ἀλικαί, καὶ ἀλοπήγια καλοῦμενα.

Ἀλαῖσα καὶ Ἀλεσα, κατὰ τὴν βορείαν ἄκτῆν τῆς Σικελίας, [ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σικελῶς ἡγεμόνος Ἀρχωνίδου διὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Διόδ. ΙΑ, 16. — Στράβ. ΣΤ, 266).

Ἀλαλλομεναί, 1) πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, μεταξὺ τῆς Κοπαΐδος λίμνης καὶ τοῦ

ἔρους Τιλφωαίου. ἔρχε δ' ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις καὶ ἐνταῦθα ἐλέγετο γεννηθεῖσα καὶ τραφεῖσα ὑπὸ ἤρωος Ἀλαλλομενούς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 3. — Στράβ. Θ, 415. — Πaus. Θ, 33). — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς παρὰ τῇ Ἰοίκῃ νήσου Ἀλεξίας (Στράβ. I, 457).

Ἀλαμανοί, (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ alle Männer ἢ ἀρχ. alle Mannen, πάντες οἱ ἄνδρες), δεσμός πόλεων μεταξὺ τοῦ Δουναβίου, τοῦ ἄνω Ῥήνου καὶ τοῦ Μείνου, γνωστὸς γινόμενος τὸ πρῶτον τὸ 8 μ. Χ. ἔρχον διαφοροὺς βασιλεῖς, ὧν ὁ Ἀμμιανὸς (XVI, 12, 1. XVIII, 2. XX, 3. XXI, 3) ἀπαριθμεῖ δέκα. ἔρχον δ' ἕνα ἀρχηγὸν ἐν πολέμῳ. Ὁ Καρακάλας, νικήσας αὐτοὺς, ἐπαινομάσθη Ἀλαμανικὸς (214). Ἐν δὲ τῇ ἐ' ἑκατονταετηρίδι ἐξαπλωθέντες, κατεῖχον ἤδη τὴν Ἀλασιάν καὶ τὴν γερμανικὴν Ἑλβετίαν.

Ἀλανοί ἢ Ἀλαωνοί, μέγας λαὸς σαρματικὸς, ἴσως οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἀλθωνοῖς (ἴδ. Ἀλθωνία), κατοικοῦν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Κάβασον, ὅθεν προέβησαν πρὸς τὰς Ῥωσικὰς πεδιάδας, καὶ διὰ τῶν Κασπίων πυλῶν, ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ εἰς Μηδίαν καὶ Ἀρμενίαν. Τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἐνίκησαν ἐν Φιλίπποις τῆς Μακεδονίας τὸν αὐτοκράτορα Γορδιανόν, ἐκδιωχθέντες δ' ὑπὸ τῶν Οὐννων, ἐλεηλάτησαν μετὰ τῶν Σουθῶν καὶ Βανδάλων τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ τέλος κατετροπώθησαν ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ Φράγκων.

Ἀλάριχος, βασιλεὺς τῶν Βισιγόθων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου (395 μ. Χ.), ἐπολιόρκησε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἴτα, λεηλατήσας τὴν Μοισίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν δυτικὴν Ἰλλυρίαν, κατέβη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν εἰς Νικόπολιν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣν ἐλεηλάτησε (Claudian. in Ruf. II, 180. — De laude Stilich. I, 170). Τὸ δὲ 401 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπολιόρκησε μετὰ ταῦτα δις τὴν Ρώμην, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὸ 410. Ἀπέθανε δ' ἄμεσως μετὰ

ταῦτα, καὶ ἐτάφη ἐν Καλαβρία, παρὰ τὴν πόλιν Κουσαντίαν, ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Βαρεντίνου, οὗ τὸν ῥοὺν ἀπέστρεψαν πρὸς τοῦτο οἱ ὄπαδοί του.

Ἀλάστωρ, 1) δαίμων, κακὸς καὶ ἐπιβλαφής (Αἰσχ. Εὐμ. 227. — Σοφ. Οἰ. 364), ἢ εἰς κακὸν ἐξεγείρων (Εὐριπ. Ἡλέκ. 978), δι' ἃ καὶ αἱ Ἐρινύες οὕτως ἐπιλέγονται, προσέτι δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὅτε πρὸς ποινὴν ἐπικρεμᾷ δυστυχήματα πρὸ πάντων δὲ δαίμων ἐκδικητῆς διαπραχθέντων ἐγκλημάτων (Εὐριπ. Ὀρέστ. 1557. Σοφ. Οἰ. Κ. 785. Τραχ. 1215), κυρίως ὅμως ὁ ἀδαίμων γέννας, ὁ διὰ πραχθὲν ἐγκλημα ὄλην γενεὰν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸς καταδιώκων, καὶ πρὸς τιμωρίαν εἰς νέα ἐγκλήματα πάλιν ῥίπτων, ἀπαιτοῦντα νέας ποινάς (Αἰσχ. Ἀγ. 1497—1508). — 2) Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐν Τροίᾳ (Ἰλ. Ε, 677). — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλεῶς (Ἀπολλόδ. Δ, 99). — 4) Ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333).

Ἀλδανία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα Β τὸν Καύκασον, Ν τοὺς ποταμοὺς Κῦρον καὶ Ἄραξον, Ἀ τὴν Κασπίαν καὶ Δ τὴν Ἰθνηρίαν, οἰοφέρους, καὶ πλουσία εἰς ἀμπέλους καὶ εἰς βοσκάς. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠγάπων τὰ κινήσια καὶ τὸν πόλεμον (Στρώ. ΙΑ, 501. — Ἄρρ. Γ, 8. ΙΑ, 13). Ὁ Πομπήιος ὑπέταξεν αὐτοὺς (Πλούτ. Πομπ. ΛΔ). Τινὲς τοὺς ἐλαμβάνουσι ὡς τοὺς αὐτοὺς τοῖς Ἀλανοῖς (Amm. Marc. XXXI, 2. XXIII, 5).

Ἀλδάνιαι ἢ **Κάσπιαι πόλεις**, στενωπὸς παρὰ τῆ Κασπίᾳ θαλάσῃ, μόνη ὁδὸς κοινωνίας ἀπὸ Β εἰς Ν.

Ἀλδεις ἢ **Ἀλδεις**, εἰς τῶν πρώτων, ἀτελῶς γνωσθέντων τοῖς Ῥωμαίοις ἀνατολικωτάτων ποταμῶν τῆς Γερμανίας, ἢ Ἐλθά, ἐκ τοῦ Elf, σημαίνοντος ποταμὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανικῇ (Δίον Κάσσ. ΝΕ, 1. — Tac. Germ. XLI).

Ἀλδίων, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀγγλίας (Πτολ. — Στ. Βυζ.).

Ἀλέα, πόλις Ἀρκαδική, ἐν βαθείᾳ κοι-

λάδι μεσημβρινῶς τῆς Στυμφάλου. Σώζοντα ἔτι λείψανα αὐτῆς (εἰς Βουγιάτι). Ἐπὶ Πausανίου ἀνῆκε τῇ Ἀργολίδι. Ἰδίως ἐνταῦθα καὶ ἐν Τεγέᾳ ἐλατρεύετο ἡ Ἀλέα Ἀθηναῖα, ἢ καὶ ἤγετο ἑορτὴ τῆς Ἀλέα (Ἡρότ. Α, 66. Θ, 70. — Στρώ. Η, 388. — Paus. Η, 23, 1).

Ἀλεῖπτης, ὁ εἰς τοὺς ἀθλητικούς ἀγωνίας τοὺς παλαιστάς δι' ἐλαίου ἀλείφων καὶ κόνιν ἐπιπάσσων, ἵνα καὶ ὁ ἰδρῶς προλαμβάνεται, καὶ τὰ μέλη ὀλισθηρότερα γίνωνται. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπραττοῦν καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν νεανῶν, ὧν καὶ μέχρι τινὸς διηθύνον τὴν ἀνατροφὴν (Ἄριστοτ. Ἠθ. Νικ. Β, 5. — Πίνδ.

Ὀλυμπ. Η, 54—71. — Cic. Fam. I, 9. — Cels. I, 1). Ὁμοίως ἀλεῖπται ὑπῆρχον καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις, τοὺς λουθέντας δι' εὐωδῶν μύρων χρίοντες, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τοιχογραφίας ληφθεῖσης ἐκ τινος ὑπογείου ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Ἀλεῖσιον, μεγάλη πόλις τῆς Ἡλιδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 617) ἐκλιπούσα μετ' Ὀμήρον. Ὁ δὲ Στράβων μνημονεύει μόνον Ἀλεσίου πεδίου παρ' Ὀλυμπία.

Ἀλεκτρούων, θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ δμῶνυμον πτηνόν, διότι δὲν ἠγγρύπνει δεόντως ὅτε ὁ Ἄρης ἐπεσκέπτετο τὴν Ἀφροδίτην.

Ἀλέκτωρ, τὸ κατοικίδιον πτηνόν, ἱερὸν τῷ Ἄρει ὡς μάχιμον, ἀγρυπνον, καὶ θεωρούμενον ὅτι ἀναγγέλλει τὴν νίκην, ὡς ἀνήγγειλε τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν, τοῖς Θηβαίοις τὴν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐπειδὴ δ' αὐτοῦ τὸ παράδειγμα προτείνας ὁ Θεμιστοκλής εἰς τὸν στρατὸν, ἐξέκασε τὴν ἀνδρείαν του, λέγεται (Αἰλ. Π. I, Β, 28) αὐτὸς πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰς ἀλεκτορομαχίας, εἰς ἃς τὰ μαχμιώτερα πτηνὰ

ἐπρομηθεύοντο ἐκ Τανάγρας, ἐκ Ῥόδου, ἐκ Χαλκίδος καὶ ἐκ Μήδίας. Ἐτρεφον δὲ τοὺς ἀλέκτορας διὰ σπορόδων, ἀπλίζον τοὺς πόδας των διὰ πτεριστήρων, καὶ τοὺς ἔθετον ἐπὶ τροπέλης ἐναντίους ἀλλήλοις. Ἐπίσης δ' ὑπῆρχον καὶ ὀρυγομαχίαι, δι' ἃς πολλοὶ ἦσαν ὀρυγομανεῖς, καὶ ὑπῆρχον ὀρυγοτρόφοι καὶ ὀρυγοθήραι.

Ἀλεξάνδρα, 1) ἕτερον ὄνομα τῆς Κασσάνδρας, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου (Ἡσ.). — 2) Ζωγράφος Σικυωνία, θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου Νεάκου, μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀλεξάνδρεια, 1) μέρος τοῦ ὄρους Ἰθῆς ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἐνθα ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς. — 2) Εἰκόσιοκτὸ πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μνημονεύει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἐπωνύμων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἕκτασιν τῶν κατακτήσεων αὐτοῦ ἐλεγχοῦσάν. Εἰσὶ δ' αὐτῶν αἱ ἐπισημότεραι α) ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ 331 π. Χ. κατὰ σχέδια τοῦ Δεινοχάρους ἐπὶ τῆς γλώσσης γῆς κτισθεῖσα μεταξὺ τῆς Μαρκεώτιδος λίμνης καὶ τῆς Μεσογαίου. Ἐῖχε δ' εὐθυγράμμους καὶ εὐρείας ὁδοὺς, ἀποτελουσας παραλληλόγραμμον 30 σταδίων (1½ ὄρας) μήκους καὶ 10 σταδίων πλάτους. Τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Βρούχειον, πλὴν τῶν ἀνακτόρων, εἰς ἃ κατετέθη καὶ ἡ σωρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιλαμβάνον καὶ τὸ μουσεῖον, τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ στάδιον. Τὸ δὲ δυτικὸν ἐκαλεῖτο Ῥάκωτις, καὶ περιεῖχε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Σαράπειον, ἐν ᾧ ἦν ἡ βιβλιοθήκη. Πρὸ τῆς πόλεως ἐξετείνετο ἡ νήσος Φάρος, εἰς ἣς τὸ Βῆκρον ὁ Κνήδιος Σώστρατος ἔκτισε μέγαν φάρον διὰ τοὺς θαλασσοπόρους αὐτῇ δ' ἡ νήσος συνεδέθη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑπταστάδιον προκυμίας, ἧτις ἀπετέλεσε δύο λιμένας, δεξιῶς μὲν τὸν Μέγαν, περιλειόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λοχίου, παρ' ᾧ ἦν ὁ μικρὸς λιμὴν, ἀριστερῶς δὲ τὸν Ἐὐνοστον, συνδεθέντα διὰ διώρυχος καὶ μετὰ τῆς Μαρκεώτιδος. Ἐκτὸς τῆς Καναθίας

πόλης, ΒΑ τοῦ Βρούχειου, ἦν τὸ ἱπποδρόμιον, ἐκτὸς δὲ τῆς Ῥακωτίδος ΝΔ, ἢ νεκρόπολις. Πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, ἢ Ἀλεξάνδρεια ἔλαβε μεγίστην ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ κατέστη τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχουσα περὶ τὰς 300,000 ἐλευθέρων κατοίκων, καὶ ἴσως διπλάσιον ἀριθμὸν δούλων. Μεγάλῃν βιβλιοθήκην εἶχε συλλέξει Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐν Βρούχειῳ, περιλαμβάουσαν 90,000 βιβλία ἀμιγῆ, ἢ ἀπλᾶ, μετὰ δὲ τῶν συμμιγῶν, ἤτοι τῶν διπλῶν, ἢ ἴσως διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, εἰς 400,000 ἀνατιθεζόμενα. Ἀλλ' ἐκὰθ' ἐπὶ τῆς ἀλώσεως ὑπὸ Καίσαρος ἀντικατέστησε δ' αὐτὴν διὰ 200,000 βιβλίων ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἐτέραν ἐπυρπόλησε τὸ 651 μ. Χ. ὁ Ὀμῆρ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀμρῶ φάινεται δὲ ὅτι ἤδη καὶ τὸ 389, ἐπὶ Θεοδοσίου, ἐβλάψεν αὐτὴν ἐκ θρησκομανίας ὁ ἀρχιερεὺς Θεόφιλος (F. Hilschl. Alexand. Bibl. 1838. 1840). Ἐν τῷ Μουσείῳ, καταστραφέντι ἐπὶ Ἀύρηλιανῶν, εἶχον σίτισιν οἱ εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιδιδόμενοι. Ἰδίως δ' ἠσχολήθησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἰς ἐρεῖνας γραμματικὰς, εἰς σχολιάσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλ' οὐχ ἤτην καὶ εἰς πρωτότυπα συγγράμματα, ἀκμήν καὶ εἰς ποιήσεις κατὰ ζῆλον τῶν ἀρχαιοτέρων. Καὶ ἡ μετάφρασις δὲ τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγινε. Μεταξὺ τῶν ἐναπολειφθέντων ἐρείπων τῆς ἀρχαίας πόλεως τ' ἀξιολογώτερα ἦσαν δύο ὀβελίσκοι, φέροντες ἐπιγραφὰς ἱερογλυφικὰς, ὧν ὁ τελευταῖος ἀπεκομίσθη κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰς Λονδίον. — δ) Ἀλ. Τρωάς, ὑπὸ Ἀντιγόνου παρὰ τῇ θέσει τῆς ἀρχαίας Τρωάδος ἰδρυθεῖσα, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον Ἀντιγόνου κληθεῖσα. Ὁ Καῖσαρ ἐσκέφθη εἰς αὐτὴν νὰ μεταθέσῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους (Suet. Caes. LXXIX), ὁ δ' Ἀύγουστος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐπεμελήθησαν αὐτῆς. — γ) Ἐν Συ-

ρία, μεταξύ Ἰσοῦ καὶ Ἀντιοχείας. — δ) Ἐν Ἀραχωσίᾳ τῆς Περσίας. — ε) Ἐν τῇ Ἀριανῇ, ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἰνδικῆς ὁδοῦ. — ς) Ἐν τῇ Βακτρία. — ζ) Ἡ πρὸς Καυκάσω ἢ ἐν Παροπαμισάδαις, ὅπου καὶ διεχειμάσεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἄρρ. Γ, 28, 4). — η) Ἐν Σουσιανῇ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τίγρεως, ἔπειτα Ἀντιόχεια. — θ) Ἡ πρὸς Τανάριδι (Ἄρρ. Δ, 1, 3), ἴσως ἢ καὶ Ἀλεξανδρῆσχατα (τὰ) καλουμένη. — ι) Ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ (Ἄρρ. ΣΤ, 15, 2).

Ἀλέξανδρος. 1) Ἰδ. Πάρις. — 2) Ὁ Φεραῖος, φονεύσας τὸν θεῖον τοῦ Πολύφρονος, ἀνεδείχθη τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Διὰ τῶν ἀμοτήτων καὶ τῶν παρασπονδιῶν αὐτοῦ ἐκίνησε τοὺς ἐν Λαρίσῃ Ἀλευάδας νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἀλεξάνδρου Β'. Ἀφ' οὗ δ' αὐτὸς ἀπεχώρησεν, αἱ Θῆβαι, ἐπὶ τῇ παρακλήσει πολλῶν πόλεων τῆς Θεσσαλίας ἐπεμψαν κατὰ τοῦ τυράννου τὸν περίφημον Πελοπίδαν. Μετὰ τοῦτο δὲ, ἀπελθὼν ὁ Πελοπίδας εἰς Μακεδονίαν, πρὸς κατεύνασιν τῶν ἐκεῖ παραχθῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του συνελήφθη προδοτικῶς μετὰ τοῦ συστρατήγου του Ἰσμηγίου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοὺς ἡλευθέρωσε (368 π. Χ.) μετὰ στρατοῦ ἐπελθὼν ὁ Ἐπαμεινώνδας (Πλούτ. Πελ. 27—29. — Nep. Pel. V). Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθησαν οἱ Θεσσαλοὶ νὰ ἐπιτακισθῶσι τῶν Θηβαίων τὴν ἐπικουρίαν, καὶ τότε ἐπελθὼν ὁ Πελοπίδας, ἐνίκησεν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐφονεύθη ἐκεῖ (364), καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Θηβαίων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν ἦσαν αἱ ἀκανθωπικαὶ του ἀποτρόποι, καὶ προτροπῇ τῆς γυναίκας του Θῆβης ἐφόνευσε τέλος αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς τῆς (Πλούτ. Πελ. 35. — Ev. Ἐλ. ΣΤ, 4, 35. — Val. Max. IX, 43. — Cic. off. II, 7, 13.) — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. α) Ἀλεξάνδρος Α', βοήθειά Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, νυμφευθέντος τὴν ἀδελφὴν του Ὀλυμπιάδα, ἐκβαλὼν τὸ 343—2 π. Χ. τὸν θεῖον

του Ἀρύβαν καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Αἰακίδην (Just. VIII, 6), ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. "Ὅτε δ' ἡ Ὀλυμπιάς ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπανελθοῦσα πρὸς αὐτὸν, ἤθελε νὰ τὸν διερεθίσῃ εἰς πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἐπράυνε. δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Κλεοπάτραν εἰς ταύτης δὲ τὸν γάμον ἐδολοφνήθη ὁ Φίλιππος, τὸ 336 (Just. IX, 6). Τὸ δὲ 332, παρακλήθεις ὑπὸ τῶν Ἰταλιῶν, μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν Βρουττίους καὶ Λευκανοὺς καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Ῥωμαίων. Μετὰ δεκαετίαν δ' ἐνίκηθη ἐν Πανδοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐφονεύθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν Λευκανῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχέροντα (Just. XII, 2. — Liv. VIII, 17. 24. IX, 17. 19). — β) Ἀλεξάνδρος Β', υἱὸς τοῦ Πύρρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ, ἐξέβαλε τῆς Μακεδονίας τὸν Ἀντίγονον Γονατῶν, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου Δημήτριος τῷ ἀφῆρεσε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἠπειρον. Ἐπανάστασις ὁμοίως τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν ἀνεκάλεσεν. Ἀπέθανε δὲ μετὰ τῶν 262 καὶ 258 π. Χ. (Πλούτ. Πύρ. Θ. — Just. XXVI, 2. XXVIII, 1). — 3) Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. α) Ἀλέξανδρος Α', υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, ὃν διεδέχθη τὸ 505 π. Χ. Καὶ ὁ μὲν Ἀμύντας εἶχεν ὑποταγῇ εἰς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπην ἀλλ' αὐτὸς ἐυζανάτωσε τοὺς πρέσβεις τῆς Περσίας διὰ φονεῶν μετηρησιμῶν εἰς γυναῖκας, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ Βουθάρης νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ αὐτῶν, τὸν ἐξίλεωσε, δοὺς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του (Ἡρόδ. II, 136. — Just. VII, 3). Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δαρείου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐβιάσθη ἡ Μακεδονία νὰ ὑποκύψῃ ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ξέρξου, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ νὰ παρακολουθῆσθαι τοὺς Πέρσας μετὰ στρατοῦ, καίτοι τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ συμπαθῶν (Ἡρόδ. Z, 173, Θ, 44), δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀπένειμαν προξενίαν (Aut. 136). Ὁ δὲ Μαρδόνιος, πιστὸν ἔχων εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπεμψεν ἔπειτα πρέσβην εἰς Ἀθήνας. Ἀπέθανε δὲ τὸ 454. — β) Ἀλ. Β', υἱὸς Ἀμύντα Β' καὶ

ἀδελφὸς τοῦ Φιλίππου ἐβασίλευσε τὸ 369. Οὗτος ἦν ὁ ἐκστρατεύσας κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου ἐν ᾧ δ' ἐπολέμησε ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀντεποιήθη τοῦ θρόνου Πτολεμαῖος τις Ἀλωρίτης, ὅτε οἱ πρὸς κατεύνασιν τῶν ταρχῶν κληθέντες Θηβαῖοι ἔλαβον ἐν ἄλλοις ὄμηρον καὶ τὸν Φίλιππον (Πλούτ. Πελ. ΚΣΤ). Τὸ δὲ 368 τὸν Ἀλεξάνδρον ἐφόνευσεν ὁ Πτολεμαῖος (Πλούτ. Πελ. ΚΖ. — Just. VII, 5). — γ) Ἀλεξάνδρος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τὸ 356 π. Χ., καθ' ἣν ἡμέραν ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρὸς του Παρμενίων ἐνίκα τοὺς Ἰλλυριοὺς, ὁ δ' Ἡρόστρατος ἐκυρπόλησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Πλούτ. Ἀλ. Γ'), δι' ὃ μετὰ ταῦτα ἐρρήθη ὅτι ἡ θεὰ ἀπῆν τότε τοῦ ἱεροῦ τῆς, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὸν τοκετόν. Κατ' ἀρχὰς τῶν ἔδωκε τραχεῖαν ἀγωγὴν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Λεωνίδας, εἶτα δὲ μᾶλλον ἀνεμμένην καὶ βασιλοπρεπῆ ὁ Λυσίμαχος, καὶ τρισκαδεκάετης παρεδόθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους τοῦ Σταγειριτοῦ (Aut. Ζ), ὃν πάντοτε ἐσέβητο καὶ ἠγάπα. Ὁ Ὀμηρος ἦν ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ ἀνάγνωσις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἐκστρατειῶν του, καὶ τοὺς ἐνδοξοτέρους αὐτοῦ ἥρωας ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῇ. "Ὅτε 18 ἐτῶν μετράκιον ἐπολέμησεν ἀνδρείατατα εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας, ἀπέπεσε, υἱὸς μου, τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ ζῆτει σαυτῷ ἄλλην βασιλείαν, διότι ἡ Μακεδονία δὲν σοὶ ἀρκεῖ." Κατὰ τοῦ πατρὸς του ἦν δυσήρηστος ἐνεκα τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλ'

ἄδικοι εἰσὶν αἱ ὑπόνοιαι ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον του (Πλούτ. Ἀλ. Θ. Curt. VII, 1. — Just. IX, 7). Εἰκοσαετῆς δ' ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, ἐνεκολλώθη ἐνθουσιωδῶς τὸ σχέδιον τοῦ πατρὸς του περὶ κοινῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπως καταβάλλῃ ταύτων τὴν κινδυνώδη ὑπεροχὴν, ἐπὶ προφάσει ἐκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εἰσβολὴν ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτου, ἐννοήσας τὸν θεῖον τοῦ Ἀτταλὸν ἐποφθαλμιῶντα εἰς τὸν θρόνον, ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ. Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦν ὁ Δημοσθένης ἐξάνιστα κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, κατέλαβε τὰς Θήβας, καὶ ἐν Κορίνθῳ ἀνεκλήρωθη ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Εἶτα δὲ, τὸ 336, ἐπανελ-

θῶν εἰς Μακεδονίαν, καθυπέταξε τοὺς πρὸς βορρᾶν ἀποστάντας βαρβάρους καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ, τὸν Διῶνον ὑπερβάς, τοὺς Τριβαλλοὺς καὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν Δούναβιν Γέτας, καὶ μετ' ἐκείνων, τοὺς Ἰλλυριοὺς (Ἄρρ. Α, 51). Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πλανήσει του εἰς χώρας ἀπομακρυσμένας ἐνεψυχώθη ἐν Ἑλλάδι ἢ ἀντιμακεδονικῆμε-

ρίς, καὶ διαδίδουσα ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ θανάτου του, ὑπερίσχυσε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Θήβας, αἵτινες τέως τῷ εἶχον μείνει πισταί. Τότε ἐν ἀναρτῇ ἐξστράτευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, προσέβαλε τὰς Θήβας, καὶ μετὰ ματαίας προτάσεις συμβιβασμοῦ, ἐπόρθησεν αὐτάς, ὅτε ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς ἑξακισχιλίου Θηβαίους. Κατ' ἀπόφασιν δὲ συνέδριου Ἑλληνικῶν πόλεων ὁ συνεκάλεσε, κατέσκαψε τὰς Θήβας, πλὴν τῶν ναῶν καὶ τοῦ

οἴκου τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καὶ τοὺς κατοίκους κατεδίκασεν εἰς δουλείαν (Πλούτ. Ἀλ. ΙΑ.—Ἀρρ. Α, 7-9.—Just. XI, 2). Τότε δ' ἐπανεβλῶν εἰς Μακεδονίαν, ἀφῆκεν ὡς ἐπίτροπον τῆς βασιλείας τὸν γηραιὸν Ἀντίπατρον μετὰ 13,500 ἀνδράν· αὐτὸς δὲ μετὰ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων περὶ τοὺς τετρακισμύριους ἀπῆλθε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 334 διὰ τῆς Θράκης καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὃν ὑπερέβη κατὰ τὴν Σηστόν (Πλούτ. 15.—Ἀρρ. 11.—Just. 6). Θύσας δ' ἐν Τρωάδι εἰς τὸν πρόγονον αὐτοῦ Ἀχιλλεῖα, καὶ τὴν Λάμψακον κυριεύσας, ὑπερέβη τὸν ποταμὸν Γρανικὸν μετ' ἰσχυρὰν μάχην, καὶ ἦν ἐνίκησεν 20,000 Πέρσας καὶ 20,000 Ἑλλήνας μισθοφόρους ὑπὸ τὸν Ῥόδιον Μέμνονα, κινδυνεύσας νὰ φονευθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ξίφους Πέρσου στρατιώτου, ὃ ὁ Κλεῖτος ἐπρόφθασεν ἀποτρέψῃ (Πλούτ. ΙΣΤ.—Ἀρρ. 12-16). Αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπέστησαν πρὸς αὐτὸν προθύμως, ἐξουδετεροῦσαι τὸν περσικὸν στόλον, πλὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, εἰς ἣν εἶχεν ὁ Μέμνων ὄχυρα θῆ, καὶ ἐκυριεύσεν αὐτὰς ἐξ ἐφόδου (Ἀρρ. 20). Εἶτα δὲ, ὑποτάξας τὴν Λυκίαν, Παμφυλίαν καὶ Πισιδίαν, ἦλθεν εἰς Γόρδιον, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ἔνθα εὗρεν ἐντὸς ναοῦ ἀφαιρωμένον ζυγὸν ἀμάξης μετὰ πολυκλόκου τίνος δεσμῶ, ὃν, κατὰ παράδοσιν, δετις ἤθελε λύσει, θὰ ἐγίνετο κύριος τῆς Ἀσίας. Προς-

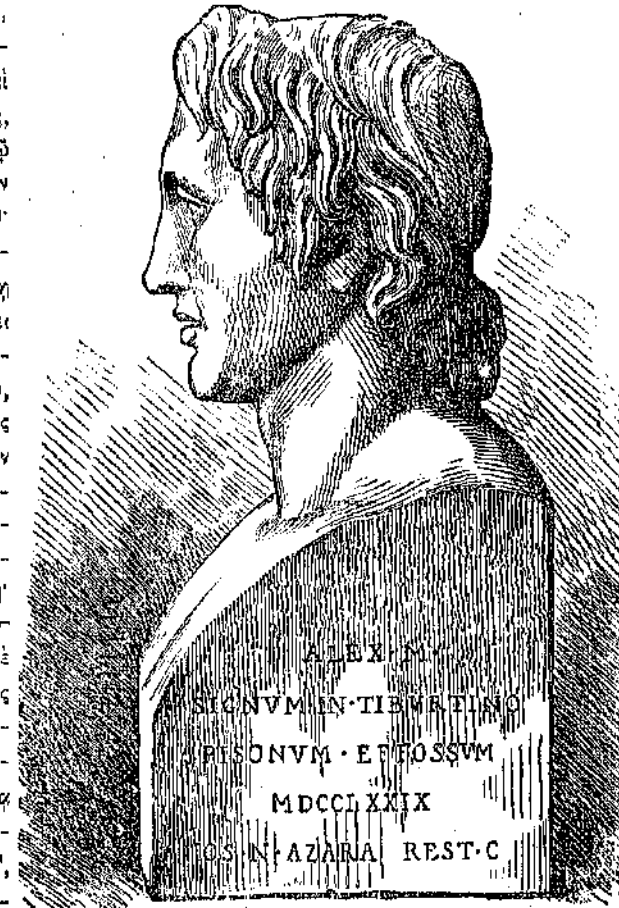

Ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

παθήσας δ' εἰς μάχην, τὸν ἔκοψε τέλος διὰ τοῦ ξίφους του. Τὸ προσεχὲς ἔαρ (333) εἰσῆλθασαν εἰς τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν· εἰς δὲ τὴν Ἐπαρόν τῆς Κιλικίας, λουσεῖς εἰς τὸν ποταμὸν Κύδνον, ἠσθῆνησεν, ἀλλ' ἐσώθη διὰ τοῦ ἱατροῦ τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν, καὶ τοὶ συκοφαντηθέντα αὐτῷ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἔδειξε μεγαλόφρονα ἐμπιστοσύνην. (Πλούτ. ΙΙΙ.—Ἀρρ. Β, 6.—Just. 7.—Curt. ΙΙΙ, 1, 4). Τὸ δὲ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνίκησεν ἐν Ἴσσοφ εἰς μεγάλην νίκην τὸν Δαρρεῖον, ἠγούμενον ἀπειραρίθμου στρατοῦ, μεθ' οὗ κατηριθμοῦντο καὶ τρισμύριοι Ἑλληνες μισθοφόροι, καὶ ἤχμαλώτευσεν τοῦ Δαρρείου τὴν μητέρα καὶ τὴν οἰκογένειαν, πρὸς ἣν φιλοφρονέσαστα προσηνέχθη· ὁ δὲ Δαρρεῖος ἐσώθη τραπεῖς εἰς φυγὴν (Πλούτ. 10.—ΚΑ.—Ἀρρ. Β, 7.—Just. 2.—Curt. ΙΙΙ, 7, -12). Τραπεῖς δ' ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Συρίαν, ἐλεηλάτησε τὴν πλουσίαν Δαμασκὸν, κατέλαβε τὴν Φοινίκην καὶ μεθ' ἑπτάμηνον πολιορκίαν ἐπόρθησε τὴν Τύρον, καὶ ἐστάρωσεν ἢ περιέστησεν εἰς δουλείαν τοὺς ἐπιζήσαντας τῶν κατοίκων (Πλούτ. ΚΔ.—Ἀρρ. 16-24.—Curt. ΙV, 2-4). Τοῦ Δαρρείου ἐπανελημμένας προτάσεις νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰς παραλίους χώρας ἀπορρίψας (Πλ. ΚΣΤ.—Curt. 1, 5), ἐκυριεύσει τὴν Παλαιστίνην, καὶ μετὰ δίμηνον πολιορκίαν τὴν πρὸς

τῇ Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βάτιν κρατερῶς ἀντιστάσαν Γάξαν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπληρώθη (Ἀρρ. 25.—Curt. ΙV, 6)· ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐγένετο περιχαρῶς δεκτὸς ὡς ἐλευθερωτῆς, καὶ ἰδρύσας τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπορεύθη διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, ἔνθα ὁ ἱερεὺς «Παῖδα Διὸς» τὸν προσεφώνησεν (Πλούτ. ΚΖ.—Ἀρρ. Γ, 1.—Curt. 7). Ἐκ Μέμφιδος δὲ, ἔνθα νεοσυλλέκτους ἐδέχθη ἐκ Μακεδονίας, ἀναγχείς κατὰ τὸ ἔαρ 331, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐνέτυχεν παρὰ τὰ Ἄρβηλα τῷ Δαρρεῖῳ, ὀδηγοῦντι ἑκατομμύριον στρατοῦ, αὐτὸς ἔχων 55,000· καὶ εἰς τὸν Παρμενίωνα, συμβουλευόντα αὐτῷ νὰ πολεμήσῃ τὴν νύκτα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ κλέψῃ τὴν νίκην, συνεχρότησε μάχην, καὶ ἤρατο νίκην, ἣτις τὸν κατέστησε κύριον τῆς Ἀσίας. Ὁ Δαρρεῖος εἰς φυγὴν τραπεῖς, συνελήφθη ἐν τῇ Βακτρῖα ὑπὸ τοῦ ἀπίστου σατραπόου Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐφρονεύθη ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἐκῆδευσεν αὐτὸν βασιλικῶς. Μεγάλους δὲ θησαυροὺς συναγαγὼν εἰς τὰς ἐπιστημοτέρας πόλεις, τὰ Ἐκβάτανα, τὰ Σούσα, τὴν Περσέπολιν, ἧς ἐν μέθῃ καὶ εὐωχίᾳ ἐπιρπόλησε τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα (Πλούτ. ΛΗ.—Ἀρρ. Γ, 18), καὶ τὴν Βαβυλώνα ὡς κυριωτέραν ἔδραν αὐτοῦ ἐκλεξόμενος, εἰς τοὺς προσελθόντας αὐτῷ σατραπας ἐπέστρεψε τὴν πολιτικὴν μὲν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν στρατιωτικὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, καὶ περιποιούμενος τοὺς Ἀσιανοὺς, παρεδέχθη αὐτῶν τὰ ἤθη, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἡδυπαθῆ δίκαιαν, εἰ καὶ τοῦτο ἐλύπει τοὺς συστρατιώτας του, βλέποντας ἐκ τούτου καὶ

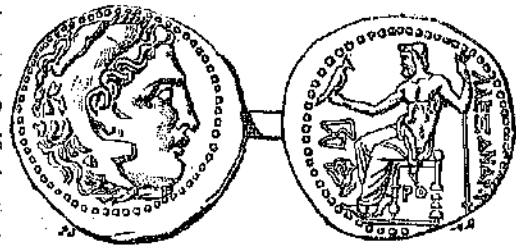
τοῦ ἠθικοῦ αὐτὸν μεγαλείου βαθμῆδον ἐκπίπτοντα. Ἀνακαλυφθείσης συνομωσίας τινὸς, τὸν Φιλώταν, υἱὸν τοῦ Παρμενίωνος, κατηγορηθέντα ὅτι ἐγκώριζε περὶ αὐτῆς καὶ δὲν τὴν κατήγγειλεν, ὑπέβαλεν εἰς βασάνους, καὶ ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν τὸν Παρμενίωνα (Πλούτ. 18.—Ἀρρ. Γ, 26.—Curt. VI, 8-11). Προσέτι δ' ἐν μέθῃ ἐφρόνυσε καὶ τὸν ἄλλοτε σώσαντα αὐτὸν Κλεῖτον, δι' ὃ, ὅτε συνῆλθε, περι-

ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

πέσειν εἰς ἀπελπισίαν (Πλούτ. Ν.—Just. VII, 6). Κατεδίωξε δ' ἔπειτα τὸν Βήσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ βασιλεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀρταξέρξου Δ, καὶ συλλαβὸν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε (329) κατ' ἀπόφασιν Περσομηδικοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ τὸν παρέδωκε (329) (Ἀρρ. Δ, 7.—Curt. VII, 3). Ἀφ' οὗ μετὰ μακρὰν ἀντί-

στασιν καθυπέταξε (329, 328) τοὺς ἄρσι-
δίου Σογδιανούς καὶ Βοκτριανούς, ἐνυμ-
φύθη Ῥωξάνην, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὄξυ-
άρτου, ἑνὸς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἣν εἶχεν
αἰχμαλωτεύσει. Τῷ προσήλθον δ' ἐνταῦθα καὶ
μαμακρυσμένων λαῶν πρᾶσθαι (Πλούτ. ΜΖ.
— Ἀρρ. Δ, 1—7. 15—21). Ἀφ' οὗ δὲ πολ-
λὰς πύλας Ἰδρουσεν Ἑλληνικὰς ἀποικίας,
ἃς Ἀλεξανδρείας ὠνόμασεν, ἐξοστράτευσεν
εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἐπὶ κεφαλῆς 120,000 ἀν-
δρῶν, Ἑλληνομακεδόνων καὶ Ἀσιανῶν ἐν τῷ
μακεδονικῷ στρατῷ γυμνασθέντων. Εἰς Κο-
φήν (νῦν Καπούλ) παρὰ τῷ Ἰνδῷ, ὑπετάγη
εἰς αὐτὸν ὁ Ταξίλας, εἰς ὃν ἀφῆκε τῶν χω-
ρῶν αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν, φρουρὰν ὅμως
ἐγκαταστήσας (Πλούτ. ΝΖ. — Ἀρρ. 22. —
Curt. VI, 10). Πλοῖα δὲ ναυπηγήσας, ὑπερ-
έβη τὸν Ἰνδόν, καὶ μεταξὺ τῶν ποταμῶν
Ἰνδῶν καὶ Ἀκε-
σίου προσέκρουσεν
(326) εἰς τοῦ βασι-
λέως Πύρου τὸν
στρατὸν, ἰσχυρὸν εἰς
ἄνδρας καὶ εἰς ἐλέ-
φαντας. Ἀλλ' ὑπερ-
βάς τὸν ἐκ πλημμύ-
ρας κινδυνώθη Ἰνδῶ-
σπην, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Πύρον· γεν-
ναίως ὅμως προσενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἀ-
φῆκε τὸ βασιλεῖόν του, ἐκαυξήσας αὐτὸ μάλι-
στα. Ἰδρυσεν δὲ καὶ ἐνταῦθα πόλεις ἑλληνι-
κὰς, ὧν μίαν ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ἴπ-
κου αὐτοῦ, τοῦ Βουκεφάλου (Πλούτ. Ε. —
Ἀρρ. Ε, 8—19. — Curt. VIII, 13). Ὅτε
δὲ διὰ πάντοیان ἀγῶνων ἐφθασεν εἰς τὸν Ἰν-
φασιν, περιουκόμενον ὑπὸ μαχηματώτων φυ-
λῶν, ἐξανέστησαν τὰ στρατεύματά του, καὶ
τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστῆ τῆς περαιτέρω πο-
ρείας. Τότε ἀγῶνας τελέσας, καὶ δώδεκα
βωμῶς ἐγείρας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ,
κατήλθεν αὐτὸν ἐπὶ διαχιλίων πλοίων (Πλούτ.
ΕΒ. — Ἀρρ. Ε, 25. — Curt. IX, 3), διοι-
κουμένην ὑπὸ τοῦ Νεάρχου (ἐν Νοεμβρ. 326).
Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι παραποτόμιαι ὑπετάγησαν

Ἰσχυρὸν ἰπποδράμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου

πλὴν τῶν Μαλλῶν, ὧν τὴν πόλιν ἐκυρίευσεν
ἐξ ἐφόδου, βαρῶς ὅμως πληγωθεὶς, σωθεὶς
δ' ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Ἀφ' οὗ δ' εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ κατεσκευάσασεν λιμέ-
νας, ἀπέπεμψε τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Νεάρχον
πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ ἐκεῖθεν πρὸς
τὸν Εὐφράτην. Τὸν δὲ λοιπὸν στρατὸν ἔφε-
ρεν ὁπίσω ἁ ἴδιος ἐπὶ 60 ἐπιπονωτάτας ἡ-
μέρας διὰ τῶν ἐρήμων τῆς Γεδρωσίας εἰς
τὴν Καραμανίαν, ἔνθα ἀπήντησε τὸν μετὰ
τῶν ἀπομάχων καὶ τῶν ἐλεφάντων προαπο-
σταλέντα Κρατερὸν. Εἰς τὴν Περσίδα δ' αἰ-
φνης ἐπιφανεὶς ὅτε ὀλίγον ἐπεριμένετο, ἐτι-
μώρησεν αὐστηρῶς τοὺς εἶτε ἐγγχωρούς εἴτε
Μακεδόνας σατράπας ὅσοι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας
του ἐνόμισαν ὅτι δύνανται ἀποινεῖν νὰ ἐπιδοθῶ-
σιν εἰς καταχρήσεις καὶ καταπίσεις. Τὴν
συγχώνευσιν δὲ τῶν νικητῶν καὶ τῶν ἡττη-
θέντων ἐπιδιώκων,
ἐτέλεσεν ἐν Σούσις
μεγαλοπρεπέστατα
τὸν γάμον του μετὰ
Ῥωξάνης, καὶ πολ-
λοὺς τῶν στρατηγῶν
του ἐνύμφευσεν μετ'
ἐγγχωρῶν παρθένων
ἐξ ἐπιστήμων οἰκο-
γενειῶν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον οἱ Μακεδόνες
δυσηρεστοῦντο διότι ἔταπτε τοὺς Πέρσας
ἐν ἴσῃ λόγῳ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν Ὀπίδι
παρὰ τὸν Τίγγριν ἐστασίασαν λέγοντες ὅτι θέ-
λουσι ν' ἀπέλθωσι, καὶ ἃς ἐξακολουθήσῃ ἐ-
κείνος τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ πατρὸς του
Ἀρμῶνος καὶ μετὰ τῶν Περσικῶν του στρα-
τιωτῶν. Ὅτε ὅμως εἶδον ὅτι θυμωθεὶς ἐκή-
ρυξεν ὅτι θέλει τοὺς ἀποπέμψαι πάντας καὶ
σχηματίσει στρατὸν νέον ἐκ τῶν ἐγγχωρῶν,
μεταμεληθέντες ὑπετάγησαν, καὶ τότε συγ-
χωρήσας αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπέπεμψε
μόνον δεκακισχιλίους ἀπομάχους μετὰ τοῦ
Κρατεροῦ, καὶ ἔφερεν ἐκ Μακεδονίας νεο-
συλλέκτους ὑπὸ τὸν Ἀντίπατρον, ὅστις διε-
τέλει ἐν σταθερᾷ διαφωνίᾳ πρὸς τὴν μητέρα
του (Πλούτ. Ο. — Ἀρρ. Ζ, 4—1. — Curt. X.

1). Ὅτε μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ἐν Ἐκβατά-
νοις ὁ φίλος του Ἡφαιστίον, ἐκήδευσεν αὐ-
τὸν μετὰ πολυτελείας ὑπερβαίνουσας πᾶν ὁ-
ριον. Ἐν Βαβυλῶνι ἐδέχθη πρέσβεις ἀπωτά-
των λαῶν, καὶ ἐσχεδιάζε κατασκευὴν μεγά-
λου στόλου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ νὰ κυ-
ριεύσῃ τὴν Ἀραβίαν, νὰ περιπλεύσῃ τὴν
Ἀφρικὴν, νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐ-
μελέτα σύστασιν παγκοσμίου βασιλείας. Ἀλλ'
ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων σχεδίων του, ἐκ τῶν
πολλῶν του ἀγῶνων, καὶ ἐκ τῆς ἐκδιαιτήσεως
εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ, ἡ ὑγεία του ἔπαυσε, καὶ
ἐξερχόμενός ποτε ἐκ συμποσίου παρὰ τινι
Μήδῳ, κατελήθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, καὶ
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπέβιασε, κατ' Ἰούλιον
τοῦ 323, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 33 (Πλούτ. —
ΟΓ—ΟΣΤ. — Ἀρρ. Ζ, 16. — Curt. X, 1).
Καὶ δὲν ἔλειψαν μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
ὑπόνοιαι περὶ δηλητηριάσεως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ
ἀξιόπιστοι πηγὰ ἀποκρούουσι ταύτας. Βαρὺ
δὲ πένθος κατέλαβε πάντας, καὶ Ἑλληνας
καὶ βαρβάρους· οὐδ' ἀφῆκε διάδοχον ὁ Ἀλέξαν-
δρος, καὶ ἐρωτηθεὶς τίς ἤθελε τὸν ἀντικατα-
στήσει, ἀπεκρίθη «ὁ ἀξιώτερος»· ἀπονήσκων
δ' ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του εἰς τὸν Περδίκκην.
Ἡ Ῥωξάνη δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του μόνον
ἔτεκεν υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Ἀλέξανδρος,
καὶ εἰς ἐν, ὡς καὶ εἰς τὸν πρὸς πατῆρα οὐχὶ
νόμιμον ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
τὸν Φίλιππον Ἀρριδαῖον, ἀπεδόθη μέρος τῆς
διαδοχῆς κατὰ τοὺς περὶ αὐτῆς ἀρξαμένους
πολέμους. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ
χρυσῷ ἄρματος κομισθὲν, ἐτάφη εἰς Μέμφιν,
εἶτα δ' ὁ Πτολεμαῖος μετέφερεν αὐτὸ εἰς
Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ μεγαλοπραγμοσύνη τοῦ
Ἀλεξάνδρου ἐξέτεινε τὸν Ἑλληνισμόν μέχρι
τῶν ἀπωτάτων τότε γνωστῶν περᾶτων τῆς
γῆς. Οἱ δ' ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀσίας ἀνέμι-
ξαν τὴν μνήμην του καὶ μετὰ μύθων, ἐξ ὧν
προέκυψε καὶ τὸ τοῦ Julius Valerius de ro-
bus Alexandri Magni gestis (450 μ. Χ.) καὶ
εἰς τὴν δημόδιον Ἑλληνικὴν ἐξ Ἰταλικῶν
πηγῶν μετενεχθέν. — 8) Ἀλέξανδρος

Αἴγος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
καὶ τῆς Ῥωξάνης, γεννηθεὶς τὸ 323, μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τὴν ἐπιτρο-
πείαν τοῦ Περδίκκου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς·
μετὰ ταῦτα δ' ἐπιτρόπευσεν αὐτοῦ ὁ Πείθων,
καὶ ἔπειτα ὁ Ἀντίπατρος. Οὗτος δὲ παρέ-
δωκεν αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του (320) εἰς
Φίλιππον Ἀρριδαῖον ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅτε
δὲ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ὁ Ἀντίπατρος, ἔ-
φυγεν ἡ Ῥωξάνη μετὰ τοῦ τέκνου τῆς πρὸς
τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, εἰς Ἡπειρὸν ἀλλ' ἐκεῖ κύριος γενόμε-
νος ὁ Κάσσανδρος, διέταξε καὶ ἐδολοφόνη-
σαν (τὸ 311) καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν
εἰς τὴν φυλακὴν (Just. XIV, 6.—XV, 2).
— 9) Ἀλέξανδρος Λυγκήστης, γαμ-
βρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, συνομόσας κατὰ Φι-
λίππου (336), ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάν-
δρου ἀλλ' εἰς συνεννόησιν ἐλθὼν μετὰ τοῦ
Δαρσίου, ἐφυλακίσθη, καὶ εἶτα, κατ' ἀπαίτη-
σιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανατώθη (Πλούτ. Ἀλ. 1.
— Ἀρρ. Α, 28. — Curt. VII, 1, 5. VIII, 8, 6.
Just. XII, 14). — 10) Ἀλ. υἱὸς τοῦ Κασσάν-
δρου. Ὅτε ὁ ἀδελφὸς του Ἀντίπατρος ἐφύ-
νευσεν τὴν μητέρα του Θεσσαλονίκην, κατέ-
φυγε πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, καὶ
εἶτα πρὸς Πύρρον, ὅστις τὸν ἀποκατέστησεν
εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας. Ἀλλ' ἐπαλ-
θὼν ὁ Δημήτριος, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν ἐστία-
σει. (Πλούτ. Δημ. ΑΣΤ. Πύρ. ΣΤ. — Just.
XVI, 1, 2). — 11) Υἱὸς Περσέως τοῦ τελευ-
ταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὡς παιδίον
αἰχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (167 π. Χ.)
καὶ ζήσας ὡς γραφεὺς ἐν Ἄλβη (Πλ. Αἰμ.
Π. ΑΖ. — Liv. XLV, 42. — Just. XXVIII,
2, 6. — 12) Ἀλ. Βάλας, ταπεινὴς κατα-
γωγῆς, μετὰ τὸν θάνατον Ἀντιόχου τοῦ Ἐ-
πιφανοῦς (152 π. Χ.) παρουσιάσθη, προτρο-
πῆ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείδου, ὡς υἱὸς
τοῦ βασιλέως εἰς τὴν σύγκλητον τῆς Ῥώμης,
καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναγνωρισθεὶς, ἐξέβαλε τοῦ
θρόνου Δημήτριον τὸν Σιωτῆρα, ἀναβῆναι τοῦ
Ἀντιόχου, ἀλλὰ τὸ 147 ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς

ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, υἱοῦ τοῦ Σωτήρος, καὶ ἐφρονεῖθη (Πολ. ΑΓ, 14. — Just. XXXV, 2). — 13) Ἀλ. Β', ἐπικληθεὶς χλευαστικῶς Ζαθίνας, ἦτο δούλος, υἱὸς Πρωτάρχου, ἐμπόρου ἐξ Αἰγύπτου, ἠξίωσεν ὅτι ἦν θετὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδεῖτου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἐξεδίωξε τὸ 126 π. Χ. τὸν Δημήτριον Νικάτορα, ἀλλ' ἠττηθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Γρυπτοῦ (Just. XXXIX, 1, 9), συνελήφθη καὶ ἐφρονεῖθη (121) — 14) Ἀλ. Ἡλίου, υἱὸς Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, παρρηκολούθησε, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Κλεοπάτρας Σελήνης, τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ Δύγουστου. Ἀμφότεροι δ' ἀνετράφησαν ὑπὸ Ὀκταβίας, τῆς ἐγκαταλειφθείσης γυναικὸς τοῦ Ἀντωνίου (Πλούτ. Ἀντ. ΝΑ, 87). — 15) Ἀλ. Αἰτωλὸς, ἐκ Πλευρώνος, τραγικός, ἐλεγειακός, καὶ ἐπιγράμματα γράψας, ἴσως καὶ κωμωδίας ποιητῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου θέσιν κατέχων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ, εὐγενῆ, χάριν ἐλέγχοντα, διετηρήθησαν παρ' Ἀθηναίων καὶ ἄλλοις. — 16) Ἀλ. ὁ πολυίστωρ, ἐκ Μίνδου τῆς Καρίας, ἐλθὼν αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ἔγραψε γραμματικὰς πραγματείας, περιηγήσεις, καὶ ἄλλα συγγράμματα ἀπολεσθέντα. — 17) Ἀλ. Ἀφροδισίος, ἐκ Καρίας, ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἐξ ηγητῆς ἐπικληθεὶς διὰ τὰ εἰς τὸν Ἀριστοτέλην γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ σχόλια του. Τῶν ἔργων του σώζονται τινὰ ἑλληνιστί, ἄλλα εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. — 18) Ἀλ. ὁ λυχνός, περὶ τὸ 60 π. Χ. ἔγραψεν ἐν ἀστρονομικῶν καὶ ἐν γεωγραφικῶν ποίημα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 19) Ἀλ. υἱὸς Νουμρίου, ζήσας τὸν β' αἰῶνα μ. Χ. Διατηροῦνται αὐτοῦ 2 βιβλία περὶ σχημάτων, καὶ ἀπόσπασμα ἄλλης πραγματείας, περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν. — 20) Ἀλ. ὁ Τραλλιανὸς ἱατρὸς Λυδίας, ἔγραψεν ἐν Ῥώμῃ, τῇ στ'. ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἄριστα συντεταγμένην Θεραπευτικὴν εἰς 12 βιβλία.

Ἀλεξίς, Θηριεύς, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας (384 π. Χ.), ζήσας 106 ἔτη, καὶ γράψας, κατὰ Σουΐδαν, 245 δράματα. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σωζόμενα ἀποδεικνύουσι τὴν ἀγγίνοιαν αὐτοῦ καὶ τὸ παρατηρητικόν.

Ἀλευόθαι, εὐγενῆς οἰκογένεια ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας (βασιλεῖς καθ' Ἡρόδοτον, Ζ, 6), καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλεῖα, ὅστις τὴν ἀρχὴν καταλαβὼν καὶ καταχρασθεὶς ἐφρονεῖθη (Πίνδ. Πυθ. 1, 5). Ἦσαν δ' οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ ταγοί, ἢ ἄρχοντες διαδοχικοί. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ξέρξου ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ, παρὰ τὴν Θέλησιν τοῦ λαοῦ (Ἡρόδ. αὐτ. καὶ 172, Θ, 1, 58). Οἱ τύραννοι τῶν Φερῶν περιώρισαν μετὰ ταῦτα τὴν ἐξουσίαν των, δι' ὅ οὗτοι ἐστράφησαν πρὸς Ἀλέξανδρον Β', τὸν Μακεδόνα, εἶτα δ' εἰς Θήβας, αἵτινες ἐξέπεμψαν εἰς Θεσσαλίαν τὸν Πελοπίδαν. Ἐὶ δὲ 356 προσκληθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀπέδωκε μὲν αὐτοῖς ὠφελήματα καὶ τιμὰς, ἀλλὰ κατέστησε τὴν Θεσσαλίαν ἐπαρχίαν τῆς Μακεδονίας (Διόδ. ΙΣΤ, 14, 35. — Πλούτ. Δημ. ΙΗ).

Ἀλήθεια, μυθολογικῶς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς (Πίνδ. Ὀλ. ΙΔ, 4) ἢ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τῆς Ἀρετῆς, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, παρίστατο ὡς λευκὴν ἐσθῆτα φέρουσα. Τῷ Ἀναξαγόρᾳ ἰδρῶθῃ βωμὸς μετ' ἐπιγραφῆς «Τῇ Ἀληθείᾳ».

Ἀληκτώ, ἴδ. Ἐρινυῦες.

Ἀλήτης, 1) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 2) Υἱὸς τοῦ Λιγίσθου, φονευθεὶς ὑπ' Ὀρέστου. — 3) Ἀρχηγὸς τῶν Δωριέων, κυριεύσας τὴν Κόρινθον ἐπὶ τῶν Σισυριδῶν (Παυσ. Β, 4, 3).

Ἀλοαία, ἴδ. Μελέαγρος.

Ἀλοαιμένης, ἴδ. Κατρεύς.

Ἀλιόκιων, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης πηγάζων, παρὰ τῇ Ἠπειρῷ καὶ Ἰλλυρίᾳ, ῥεεῖ νοτιανατολικῶς, εἶτα βορειανατολικῶς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερματικὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 127. — Στράβ. Ζ, 280) (Σῆμ. Βιστρίτσα).

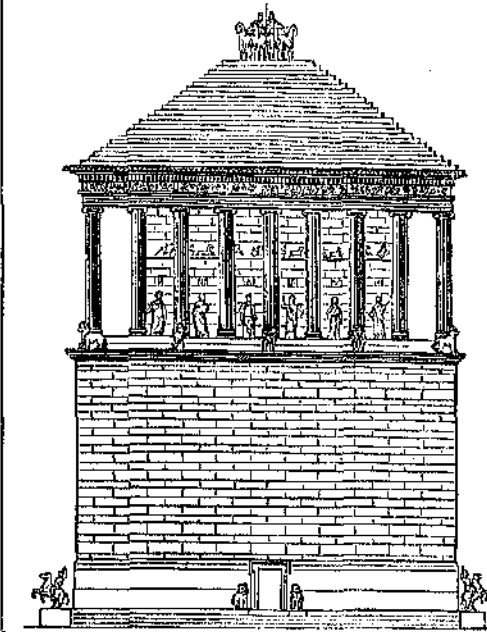
Ἀλιάρτος, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ, ἢ ἐρείπια εἰς Μούλκι, ὅπου εἰς τὴν Κωπαΐδα εἰσρέει ὁ ποταμὸς Μέλας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 503). Συμπράξασαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Ξέρξης ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἀνέθαλεν (Θουκ. Δ, 95). Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ κατηρημώθη ὅτε τὸ 171 — 170 π. Χ. εἶχεν ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Περσέως, καὶ οἱ εὐφοροὶ αὐτῆς ἀγροὶ παρεδόθησαν τοῖς Ἀθηναίοις, αἵτινες ἔταξαν ἐπ' αὐτῶν ἐπιμελητὰς (Τ. Λίν. ΧLII, 68). Ὁ Λύσανδρος πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἠττήθη καὶ ἐφρονεῖθη τὸ 394 π. Χ. (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 5, 16. — Πλούτ. Λυσ. ΧΗ).

Ἀλιεῖς ἢ Ἀλέκνη, ἀρχαία ἀργολικὴ πόλις νοτίως τῆς Ἐρμιόνης, οἰκισθεῖσα τὸ πρῶτον ἐξ Ἐρμιονέων καὶ Τυρινθίων ἀλιέων. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπήρχε πλέον (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Στράβ. Η, 373).

Ἀλιζῶνες, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐξ Ἀλύθης (Ἰλ. Β, 856. Ε, 39) ἐπὶ τοῦ Πόντου, μελισσοτρόφοι (Στράβ. ΙΒ, 544. — Πάυσ. Α, 32, 1).

Ἀλιθέρησης, υἱὸς Μάστορος ἐν Ἰθάκῃ, μάντις, τὸν Τηλέμαχον βοηθήσας κατὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Β, 157. 253. Ω, 451).

Ἀλικαρνασσός, ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Κεραμικῇ θαλάσσῃ, μετὰ λιμένος ἀποτελουμένου ὑπὸ τῆς νήσου Ἀρκονήσου. Ἡ πρὸς Ἀ ἀκρόπολις αὐτῆς περιεῖχε περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ἄρεως ὑπὸ Λεωχάρους. Πρὸς Δ καὶ τὴν θάλασσαν εἶχε φρούριον ὃ ἐκαλεῖτο Σαλαμίς. Οἱ οἰκιστὰὶ αὐτῆς ἦσαν Ἀργεῖοι καὶ Τροϊζήνιοι Δωριεῖς, ἀλλ' ἐξεβλήθη τῆς Δωρικῆς ἐξαπόλευς εἰς ἡν κατ' ἀρχὰς ἀνῆκε (Ἡρόδ. Α, 144. Ζ, 99). Ἐκυβερνᾶτο δ' ὑπὸ τυράννων, ὧν ἐπισημώτατος ἦν ὁ Λύγδαμις. Τούτου ἢ θυγάτηρ Ἀρτεμισία συνεπολέμησεν ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν. Ἐτέρα δ' Ἀρτεμισία ἤγειρε τὸ 352 εἰς τὸν σύζυγόν της Μαύσωλον τὸ περίφημον Μαυσωλεῖον, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου (Pl. XXXVI, 5, 4), ἐν δὲ τετράγωνον βάθρον, ἔχον 411' περιφέρειαν καὶ 37½ πηχέων ὕψος, ἐν τῷ κέντρῳ στενοῦ περιπτέρου ἐκ 36 κίονων, φέρον δ' ἰσοῦψῃ κυραμίδα

Μαυσωλεῖον

24 βαθμίδων, ἐφ' ἧς κατεσκευάσεν ὠραῖον τέθριππον ἐκ λίθου λευκοῦ ὁ Πύθις. Περιεκοσμεῖτο δὲ τὸ ὄλον μνημεῖον ὑπὸ γλυφῶν τοῦ Σκόπα, Λεωχάρους, Βρυάξιδος καὶ Τιμοθέου (Διόδ. ΣΤ, 36. — Pl. XXXVI, 30, 31. — Vitruv. VI, Praef. XII). Ἐπίσημα λαΐφανα αὐτοῦ ἀνεῦρον οἱ Ἀγγλοὶ ἐν ἔτει 1856-9, καὶ κατ' αὐτὰ διέγραψεν ὁ ἀρχιτέκτων Pailan τούτου τὴν ἐπανόρθωσιν. — Τὴν πόλιν κυριεύσας κατέστρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος (App. Α, 20, 3. — Διόδ. ΙΖ, 23). Ἦν δ' ἡ πόλις αὕτη πατρίς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Διονυσίου (Στράβ. ΙΔ, 656).

Ἀλεκῶα, ἑλληνικὴ πόλις τῆς Σικελίας.

Ἀλεμῶς, δῆμος ἐν Ἀττικῇ Ν τῶν Ἀθηναίων, ἔχων ναοὺς Δήμητρος καὶ Ἡρακλέους, πατρίς τοῦ Θουκυδίδου.

Ἀλερρόθιος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Ἄρειος διότι προσέβαλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγραύλου, Ἀλκίπην. Κατηγορήθη δὲ τοῦ φόνου ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, προκαθημένων τῶν 12 θεῶν, ἀλλ' ἠθώθη ('Απολλύδ. Γ, 14, 2).

Ἀλκίβουτος, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἴπποδαμείας ἐν Ἡλίδι, φονεύσας ἐπὶ τοῦ Κιθιραῖνος τὸν λέοντα ὅστις εἶχε σπαράξει τὸν υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἀντημιέφθη λαβὼν παρὰ τούτου εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμη, καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Βοηθεῖα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνεστήλωσε τὰ ὑπὸ τῶν Κρητῶν καταστραφέντα τείχη τῆς πόλεως, καὶ ἤγειρε τὸν Ἀλκίβουτον, τὴν μίαν τῶν δύο μεγαρικῶν ἀνοπόμενων, ἐνθα καὶ ναυὸν ἔκτισε τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐμνε δ' εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ἠχηρὸς λίθος ἐκαί ἐνθα ὁ θεὸς, ὅτε τὸν ἐβοήθει, εἶχε στηρίξει τὴν λύραν του. Εἶχε δὲ καὶ ἠρῶν ἐν Μεγάρους, καὶ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο εἰς τιμὴν του (Παυσ. Α, 41, 4, 42, 1).

Ἀλκαζος, 1) Ἰδ. Περσεύς. — 2) Ἰδ. Ἡρακλῆς. — 3) Λυρικὸς ποιητὴς ἐν Λέσβου, περὶ τὰ τέλη τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. σύγχρονος, ὀλίγον ἀρχαιότερος τῆς Σαπφούς. Τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι τῆς πατρίδος του ἀνήμων, ἐπολέμησεν ἐπιμόνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τῆς κτήσεως τοῦ Σιγείου, κατὰ τῶν τυράννων Μελάγχρου καὶ Μυρολίου, καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ αἰσυμνήτου (Ἰδ.) αἰρεθέντος φιλολάου καὶ σοφοῦ Πιττακοῦ. Φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Πιττακός, ἀλλὰ μεγαλόφρονως τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐσώζοντο εἰς 10 βιβλία· σήμερον ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον διατηροῦνται. Ἦσαν δ' αἰολιστὶ κυρίως, ἀλλὰ κατὰ τινα αἰολικὴν διάλεκτον γεγραμμένα, καὶ ζωηρῶς αἰσθηματικὰ· τὰ δὲ περὶ τὴν πολιτικὴν περιστροφόμενα ἦσαν «στασιωτικά.» Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἐπικώτερον

ἔμνημονον εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ προσέτι ποιήματα ἐρωτικά καὶ συμποτικά, ἐν οἷς τὸν οἶνον οὐ μόνον ὡς μεθόντα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμπνέοντα ἔξιμνει. Καὶ αὐτὸν ἐν πολλοῖς ἀπεμιμήθη ὁ Ὀράτιος (Οιδ. I, 14. 32. 37). Ἔστι δὲ τὸ ὄφος του ἰσχυρὸν, ἀξιοπρεπὲς καὶ εἰκονικόν, καὶ ἡ στιχοποιία του ἀκριβὴς καὶ ἐντεχνος, καὶ στροφή τις, ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσα, ὠνομάσθη Ἀλκαϊκή. — 4) Ἔτερος Ἀλκαῖος, ἐπίσης ἐκ Μιτυλήνης, κωμικὸς ποιητὴς, σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους, γράφας δέκα κωμωδίας μυθολογικάς, ὧν ἡ μία ἐπεγράφετο «κωμωδοτραγωδία.» — 5) Μεσσηνικὸς ποιητὴς ἐπιγραμματογράφος, ἀμφιβαλλομένης ἡλικίας. Φέρουσι δὲ τ' ὄνομά του 22 ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀλκαμένης, Ἀθηναῖος, ἴσως ἐκ τῶν μεταίκων εἰς Λῆμνον (Σουῖδ. — Γζήτζ. Χιλ. Η, 193), γλύπτης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, οὐχὶ πολὺ αὐτοῦ κατώτερος θεωρούμενος (Παυσ. Ε, 10. — ΡΙ. XXXVI, 10), εἰργάσθη τὸ σύμπλεγμα τῆς Κενταυρομαχίας τοῦ ὀπισθοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ τῆς Ὀλυμπίας, οὗ ὁ Φειδίας κατεσκεύασε τὸ ἀγάλμα. Τὸ δ' ἀριστούργημα αὐτοῦ ἦν ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη (Παυσ. Α, 19. — ΡΙ. XXXVI, 43), καὶ μέγα ἔργον ἐπίσης ὁ χρυσελεφάντινος Διόνυσος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀθηναίου (Παυσ. Α, 20).

Ἀλκεστis, Ἰδ. Ἀδμητος.

Ἀλκιέτας, 1) υἱὸς Ἀρύθα, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποκλεισθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἕνεκα τοῦ ἀγρίου καὶ τραχέος του χαρακτῆρος, ἐβασίλευσεν ὅμως μετ' ἐκείνου τὸν θάνατον (313 π. Χ.) καὶ διὰ τῆς ὀμότητός του μὲν δυσηρέστησε τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Κασσάνδρου, παρέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν. Στασιάζοντες ὅμως τέλος οἱ Ἠπειρώται τὸν ἐφόνευσαν τὸ 307, καὶ ἀνεβίβασαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀνεψιὸν του Πύρρον (Πλούτ. Πύρ. 5). — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνήσκοντος ἐγκατέστη ἐπι-

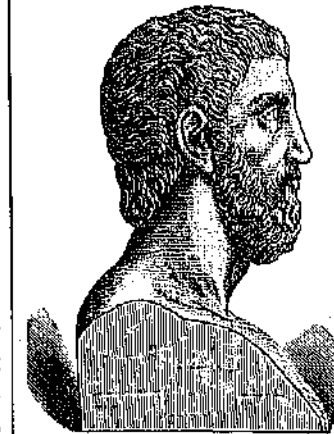
τροπος τοῦ κράτους, ἐφονεύθη δὲ μεταβαίνων εἰς Αἴγυπτον (321 π. Χ.). Ὁ Ἀλκίητας ἦν τότε παρὰ τῷ Εὐμένει ἐν Ἀσίᾳ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων καταδιωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Πισιδίαν, καὶ ὑπεστηρίχθη μὲν ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἀλλὰ νικηθεὶς εἰς μάχην, ἐπροδύθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς Τερμησοῦς, καὶ ἠτύχων ἵνα μὴ συλληφθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ('Αρρ. Δ, 27. — Διόδ. ΙΙΙ, 14. — Ιουστ. ΧΙΙΙ, 8).

Ἀλκιβιάδης, υἱὸς Κλεινίου καὶ Δεινομάχης, οἰκογενείας ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τῶν Ἀθηναίων, ἐγεννήθη τῷ 450 π. Χ., καὶ τριετὴς ἀπορρανευθεὶς, ἀνετρέφθη ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς του Περικλέους. Ἐμπρέπων εἰς κάλλος καὶ χάριν καὶ παντοῖα κεκτημένος πνευματικὰ προτερήματα, ἀνέπτυξεν ὅμως χαρακτῆρα κοῦφον καὶ ἰδιότροπον καὶ ἀκάθεκτον κλίσιν πρὸς ἀσωτίαν, ὥστε καὶ ἡ νέα Ἴππαρέτη, θυγάτηρ τοῦ πλουσίου Ἴπποκίτου, ἦν ἐνυμφεῖσθαι, μὴ ἀνεχομένη τὴν διαγωγὴν του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἔλλωθ' εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔφερον ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του Ὀριαμβευτικῶς (Πλούτ. Ἀλκ. Η). Θερμῶς ἀγαπῶν αὐτὸν ὁ Σωκράτης, συνετέλεσεν εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν διὰ τῶν σοφῶν διδασκαλιῶν του. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῆς Ποτιδαίας (432) εἰς ἣν δεκαοκταετὴς παρευρέθη ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔσωσεν αὐτὸν βεβαίου θανάτου ἡ ἀνδρεία τοῦ διδασκάλου του. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως αὐτὸς πάλιν, μετὰ ὀκτῶ ἔτη, εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχην, κινδυνεύσαντα τὸν Σωκράτην, τὸν ἔφερον ἔξω τῆς μάχης ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνεργὸν λαβὼν μέρος εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἀντεπολιτεύετο τῷ Νικίᾳ, καὶ τῷ 420 διεπράξατο συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Μαντινείας κατὰ τῆς Σπάρτης (Θουκ. Ε, 43, 76. — Πλούτ. Ἀλκ. ΙΔ. ΙΕ.). Εἰς Σικελίαν, ἐπικαλεσθεῖσάν τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἀθηναίων, συνεξεπέμφθη μετὰ τῶν στρατηγῶν Νικίου καὶ Λαιμάχου, μεγάλα σχέδια περαι-

(ΑΡΧ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

τέρω κατακτιθέων κατὰ νοῦν ἔχων. Ἀλλὰ τὴν προτεραιὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του εὐρέθησαν τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων, τὰ καλούμενα Ἐρμαῖ, πάντα ἠκρωτηριασμένα, καὶ κατηγορήθη αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του ὅτι μετὰ συμπόσιον ἠσέθησε πρὸς αὐτά. Καὶ ἐπέτυχε μὲν τὸ πρῶτον ν' ἀναδελγηθῆ ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης, ἥτις ἐκλήθη τῶν Ἐρμοκοπιδῶν, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐκστρατείας· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπῆλθε, μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπέμψαν κατόπιν του τὴν Σαλαμινίαν, ἥτις ἦν ἡ ἐπίσημος τριήρης τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω. Ἐπιδιδασθεὶς δ' εἰς αὐτὴν, ὅτε προσωρμίσθησαν εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐδραπέτευσε, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς αὐτὴν τὴν Σπάρτην καὶ ἦς πρὶν ἐξῆγειρε τοὺς συμπολίτας του, δι' οὗ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κατέδικασαν εἰς δήμευσιν τῆς περιουσίας του (415). Εἰς Σπάρτην δὲ, τὴν ἐγγύριον δίαίταν ἐντελῶς παραδε-

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

χθεὶς, ἵνα ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἐσυμβούλευσε τὴν κατάληψιν τῆς Δεκελείας ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ τὴν ἀποστολὴν στόλου ὑπὸ τὸν Γυλιππον εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ μετ' ἑτέρας ναυτικῆς μοίρας συνεκπεύσας ὁ ἴδιος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, συνεννοήθη μετὰ τοῦ σατράπου Τισσαφέρους, καὶ ἐπέισε τὰς ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποστῶσι τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η, 14). Ἀλλὰ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἰδίως ὁ βασιλεὺς Ἄγις, ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τὴν πίστιν του καὶ νὰ τὸν ὑποβλέπωσι· δι' οὗ ἐν Σπάρτῃ ἑαυτὸν ἀσφαλῆ θεωρῶν, κατέφυγε πρὸς τὸν Τισσαφέρην, καὶ ἀπεπειράθη τότε

αὐτὸν νὰ θέλῃ πάλιν νὰ μεταπέσῃ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἤρξατο συνεννοήσεων μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ ἀρχηγῶν τοῦ ἀττικῆς στόλου, μελετῶν ἀνατροπὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἀθήναις. Μεσιτεία δὲ τῶν ἀρχηγῶν τούτων ἐπέτυχε νὰ τῷ ἀνατεθῇ ἐξ Ἀθηναίων ἡ περαιτέρω μετὰ τοῦ Τισσαφέρους διαπραγματεύσεις. Καὶ ἀπέτυχε μὲν αὕτη, τοῦ Τισσαφέρους μὴ θέλοντος νὰ ἐρεθίσῃ τὴν Σπάρτην, ἐν Ἀθήναις ὅμως καταρρώθη τοῦ πολιτεύματος ἡ ἀνατροπὴ, καὶ τότε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων ἀνεκλήθη καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης (414). Δὲν ἐπέστρεψε δὲ τότε ἀμέσως· ἀλλὰ τοὺς ἐν Σάμῳ Θρασύβουλον καὶ Θρασύλον ἀπέτρεψε τοῦ νὰ πλεύσωσιν εἰς Ἀθήνας κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὡς προὔτιθεντο, μέχρις οὗ ἔπεισεν ἡ ὀλιγαρχία μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐνίκησε δὲ μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ τοὺς Σπαρτιατάς καὶ εἰς ἄλλας μικρὰς συμπλοκάς, καὶ ἰδίως ἐν Ἀβύδῳ (411). Συλληφθεὶς δ' ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρους, ὅστις ἤθελε νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὴν Σπάρτην, ἀλλὰ μετὰ 30 ἡμέρας διαφυγῶν, ἐνίκησεν αὖθις τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὸ Βυζάντιον, τὴν Χαλκηδὼνα καὶ ἄλλας πόλεις, τέλος τῷ 407, μετὰ ὀκταετῆ ἀπουσίαν, ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Ἀθήνας, ὅπου τῷ ἀπεδόθη ἡ περιουσία του, καὶ διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἀλλ' ὅτε πλεύσας ἵνα ὑποτάξῃ τὴν ἀποστάσαν νῆσον Ἄνδρον, ἀπέτυχε, καὶ ὁ τοποτηρητὴς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἐπὶ τῆς ἀπουσίας καὶ παρὰ τὰς διαταγὰς του ναυμαχίῃς πρὸς τὸν ναύαρχον τῆς Σπάρτης Λύσανδρον, ἐνίκηθη, τότε οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀνεγνώσαν πάλιν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καὶ τότε αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πρὸς ἀπολογία, καὶ ἀπεσύρθη εἰς ὁ ἐκέκρητο ἐν Θράκῃ ὄχυρον χωρίον, καὶ ἐκαῖθεν, ὅτε μετὰ ταῦτα ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος προσωρμίσθη εἰς τοὺς Αἰγῶς ποταμούς ἐν Ἐλλησπόντῳ, προσελθὼν, παρετήρησε τοῖς

Ἀθηναίοις στρατηγὸς πτόσον ἀκροφαλῆς ἦν ἡ θέσις των· ἀλλ' οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδόθη εἰς τὰς συμβουλὰς του, καὶ ἡ ἡττὰ των ὑπῆρξε τελεία. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἄλυσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Τριάκοντα, οὐδ' ἐν Θράκῃ νομίζων εαυτὸν ἀσφαλῆ, μετέβη εἰς Φρυγίαν πρὸς τὸν σατράπην Φαρνάβαζον, ἵνα προσπαθῆσθαι νὰ πείσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' οὗτος ἀπεφάσισε, προτροπῆ τοῦ Λυσάνδρου, νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἔπεμψε τὸν ἀδελφὸν του μετὰ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκυρτόλησαν τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ὁ Ἀλκιβιάδης κατοικεῖ, καὶ ἐξορμήσαντα ἵνα σωθῆ, τὸν κατετόξευσαν, τῷ 404 (Πλουτ. Ἀλκ. — Νερ. Διέ. — Θουκ. Β, 43. 56. Στ, 6, 27. 28. Ζ, 18. Η, 14. 45. 57. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 11. 5, 14).

Ἀλκιβιάδης, Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐγραψε «Τέχνην» καθ' ἣν λέγονται διδασχθέντες ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης· ἐπίσης δὲ καὶ περὶ ἀπαγγελίας, κατὰ τὸν Γοργίαν, ὅστις ἦν διδάσκαλός του. Δύο εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενοι, ἀλλ' ἀμφιβόλου γνησιότητος, λόγοι διεσώθησαν, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ περὶ σοφιστῶν.

Ἀλκίνοος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς Σχερίας (Κερκύρας), υἱὸς τοῦ Ναυσιθίου, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχων ἐκ τῆς Ἀρήτης πέντε υἱοὺς καὶ θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν· ἐφιλοξένησε τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Ἰθάκην (Ὀμ. Ὀδ. Ζ—Ν). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικῶς Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (Δ, 990) ἡ νῆσος ἦν κατὰ τὴν λέγειται Δρεπάνη. Δεχθεὶς δὲ παρ' εαυτῷ τοὺς παλινοστούοντας Ἀργοναυτάς, ἔσωσε τὴν Μήδειαν ἀπὸ τῶν διωκόντων αὐτὴν Κόλκων, οἵτινες, φοβηθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄνευ αὐτῆς, ἔμειναν ἄποικοι παρ' αὐτῆ.

Ἀλκίφρων, Ἑλλην σοφιστὴς τῆς γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, κατέλειπεν εἰς 3 βιβλία 118 ὑποτιθεμένας ἐπιστολάς εἰς ὕψος χάριεν καὶ καλλιπέας, ἐν αἷς εἰκονίζει τὴν

ἀνάπτυξιν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν διαφόρων τάξεων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ἀλκμαίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιράου (ἴδε) καὶ τῆς Ἐριφύλης (Ὀδ. Ο, 248). Ἐκστρατεύσας κατ' ἐντολήν τοῦ χρησμοῦ ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἐφόνευσε τὴν μητέρα του κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, μεθ' ὃ ἐμάνη, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινυῶν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος Φηγεὺς τὸν ἐξήγγισε, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀλφειβοίαν ἢ Ἀρσινόην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ τῆς Ψωφίδος ἔγεινε ἀφορος ἀφ' ὅτου ἔτρεφε μητροκτόνον, ἔφυγε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχελῆον, ἐνυμφεῖθη τούτου τὴν θυγατέρα Καλλιρόην. Τῷ ἐζήτησε δ' αὕτη πέπλον τινα καὶ περιδέσειον τῆς Ἀρμονίας, κερτημένα δύναμιν μαγικὴν, ἃ ἤξευρεν ὅτι εἶχεν. Ἐπειδὴ δ' ἐκείνος τὰ εἶχε δώσει τῇ Ἀλφειβοίᾳ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα καὶ τὰ ἐζήτησεν ἐπὶ προφάσει ὅτι τὰ τ' ἀφίερει εἰς τοὺς Δελφοὺς. Φωραθεὶς ὅμως ὅτι ἐψεύσθη, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀλφειβοίας (Θουκ. Β, 102. — Ἀπολλ. Δ, 7, 2. 5—7). Μετὰ θάνατον δ' ἀπεδόθησαν αὐτῷ θεῖαι τιμαὶ. Ἐν Ψωφίδι ὁ τάφος του ἦν ἱερὸς, ἐν δὲ Θήβαις ἴδρυτο ἱερὸν αὐτοῦ παρὰ τῷ οἴκῳ τοῦ Πινδάρου. Οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ συνεχῶς ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν περὶ αὐτοῦ παράδοσιν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δραμάτων τούτων διατηρήθη. — 2) Ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκμαίωνιδῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθὼν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον. — 3) Μιαθτὴς τοῦ Πυθαγόρου, περὶ οὗ ὁ Κικέρων λέγει (N. D, I, 11, 27) ὅτι ἐλάτρευεν ὡς θεοὺς τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. — 4) Ὁ τελευταῖος ἰσθόσιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις (τῷ 752 π. Χ.).

Ἀλκμῶν, Ἑλλην λυρικός ποιητὴς τῆς 40^{ης} Ὀλυμπ. (620 π. Χ.) ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας. Ὡς δοῦλος ἐν Σπάρτῃ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγησίδου, ἀπληλευθαρώθη, καὶ ἐπολιτογραφῆθη. Ἐγραψε δὲ κυρίως Παρ-

θένια (ὕμνους τῶν χορῶν τῶν παρθένων), ὕμνους, παιάνας, ἐρωτικά, προσωδίας κατὰ παιταίους ῥυθμούς, εἰς διάλεκτον αἰολοδορικὴν, καὶ ἐθαυμάζετο μεγάλως ἐν τῇ ἀρχαϊότητι, ἰδίως διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐποίη. ἀλλ' ἐλάχιστα ἐσώθησαν αὐτοῦ ἀποσπάσματα.

Ἀλκμῆνη, ἡ ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους (ἴδ.), θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος (ἴδ.), μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἐνυμφεῖθη τὸν Ραδάμανθυον ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὴν ἀποθνήσκουσαν μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Εὐρυστοέα, ἐπανελθούσα δ' εἰς Βοιωτίαν, ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐμνημονεύετο ὡς μήτηρ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔγραψαν ὕμνους εἰς αὐτὴν ἀπολασθέντας. Ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἐρμοῦ τὴν ἔπεμψεν εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ὅπου αὐτὴ ἐμνηστεύθη τὸν Ραδάμανθυον. Ἐν Θήβαις ἀπελάμβανε θείας λατρείας, καὶ ἐν Ἀθήναις εἶχε βωμὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀλκυονεὺς, γίγας, προσβαλὼν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὸν Ἡρακλῆ ὅτε ἤρπασε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνοιο, καὶ σφενδονίσας κατ' αὐτοῦ βράχον δι' οὗ συνέτριψε 12 ἄρματα καὶ ἐφόνευσε 25 ἄνδρας. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ ροπαλοῦ του ἀπέκρουσε τὸν βράχον καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἀλκυονέα. ἴδ. καὶ Γίγαντες.

Ἀλκυονή, ἴδ. Πλειάδες.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι, αἱ συνήθως γαληνιαῖαι τῶν δύο ἐβδομάδων κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν, διότι ἐνομίζετο ὅτι τότε ἐπωάζει ἡ κλωσσῆ τὸ θαλάσσιον πτηνόν, ἡ ἀλκυὼν (Ἀριστ. Ζ. Ι. Ε, 2. — Αἰλ. Π. Ι. Α, 36).

Ἀλλόδριγες, οἱ Ἑλλεστοί, ὧν πρωτεύουσα ἦν ἡ Γένουα (Γενεύη).

Ἀλογίου γραφή, δίκη καθ' ὑπολόγων μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεως των (Σουῖδ. Ἰσυχ. Μ. Ἐτυμ.—Πλουτ. Η, 51).

Ἀλόνησος, 1) νῆσος καὶ πόλις τοῦ

Αἰγαίου, μεταξύ Σιάθου καὶ Πεκπηρίου, ἐθωροῦτο ὡς καταφύγιον πειρατῶν. Δι' αὐτὴν ἤρισαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Φίλιππον (Δημ. π. Ἄλκν. ΟΖ. ΣΜΗ. — Δίσχ. Κτησ. ΠΓ). — 2) Νησιδίων ἐν Ἰωνίᾳ, πρὸ τοῦ Κωρυκίου ἀκρωτηρίου.

Ἄλυπη, 1) Ἰδ. Ἰπποθόων. — 2) Πόλις Ὀπουντίων Λοκρῶν (Θουκ. Β, 26).

Ἀλοπήγεον, Ἰδ. Ἀλαί.

Ἄλος, ὁ καὶ ἡ, πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυος πρὸς τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ, ἔδρα τῶν Ἀθαμαντιδῶν ἀνήκε τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Β, 682. — Ἡρδ. Ζ, 173. — Στρώ. Θ, 433).

Ἄλουντιον, πόλις εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Σικελίας (Cic. Verr. III, 43. — IV, 23).

Ἄλπεις (αἱ), ἢ Ἄλπεια ὄρη, τὰ ὑψηλότερα ὄρη, ὧν ὡς ἐσχάτη διακλάδωσις θεωροῦνται καὶ τὰ τῆς ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Πρῶτος ἐλέγετο ὑπερβᾶς αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Πολύβιος (Γ, 39) περιγράφει τὴν δι' αὐτῶν κατὰ τὸν δευτέρου Καρχηδονικὸν πόλεμον διάβασιν τοῦ Ἀννίβου, ἐνὸς τῶν πρώτων ὅστις τὰ ὑπερέβη. Ἔϊτα δ' οἱ Ῥωμαῖοι κατεσκέυασαν δι' αὐτῶν διαφόρους στρατηγικὰς ὁδοὺς.

Ἄλτηρες, ὄγκοι λίθινοι ἢ μολύβδινοι, οὓς ἐκράτουν οἱ γυμναζόμενοι πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν μυῶνων των, καὶ μεθ' ὧν ἔτρεχον ἢ ἐπήδων ἢ καὶ ἐξέτεινον τοὺς βραχίονας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῶν.

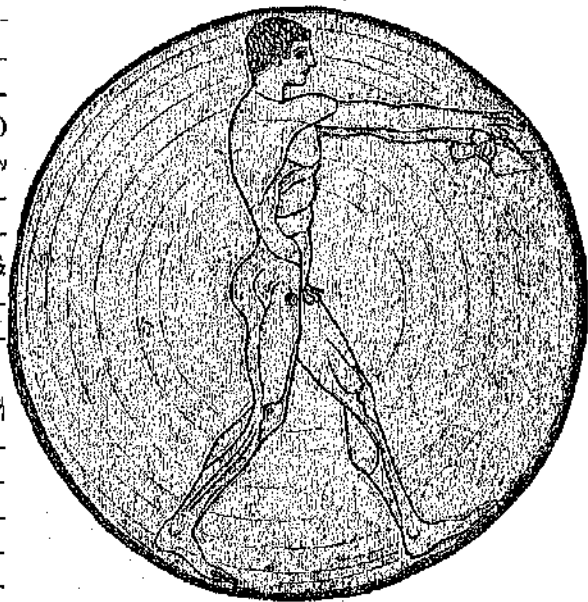
Ἄλυες, Ἰδ. Ὀλυμπία.

Ἄλυάτης, υἱὸς Σαδούττου, βασιλέως τῆς Λυδίας (517—560 π. Χ.), ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἐξ ἔτη δν ὀπατῆρ του ἤρχισε πόλεμον πρὸς ἄλλωσιν τῆς Μιλήτου. Ἀπέστη ὁμῶς αὐτοῦ προσβλήθεισ ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων ὑπὸ τὸν Κυαξάρην. Ἐκλείψις ἤλιου

φοβήσασα αὐτὸν, τὸν ἐβίασε νὰ δεχθῆ τὴν εἰρήνην, καὶ τὸν Ἄλυον ποταμὸν ὡς σύνορον. Ἐβασίλευσε δ' ἔτι 25 ἔτη, καὶ μετὰ θάνατον τῷ ἰδρῶθι ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ παρὰ τῇ Γυγαίᾳ λίμνῃ μέγιστον μνημεῖον, ἔχον περιφέρειαν ἐξ σταδίων (Ἡρδ. Α, 25. 73. 93. — Στρώ. Π, 627).

Ἄλυξία, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, 15 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιεῖχε ναὸν Ἡρακλέους, ἔχοντα εἰκόνα τῶν δόλων τοῦ θεοῦ ὑπὸ Λυσίππου, ἀπαχθεῖσαν εἰς Ῥώμην (Σεν. Ἑλλ. Ε, 4, 68. — Cic. ad fam. XVI, 2). Ἐρείπια σώζονται εἰς Κανδύλαν.

Ἄλυκος, ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Σικελίας, πρὸς Ν ῥέοντες. Ὁ ἀνατολικώτερος, παραρρέων ἄλυκας, ἐξ ἄν καὶ τὸ ὄνομα, ἦν τὸ σύνορον τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Καρχηδονικῶν κτήσεις ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΕ, 17. — Πλούτ. Τιμολ. ΚΔ).

Ἄλτηρις ἢ ἄλτιου ἄγγιου

Ἄλυς, ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐξ Ἀντιταύρου πηγάζων, ῥεεὶ διὰ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὐξείνιον (Ἡρδ. Α, 72. — Θουκ. Α, 16).

Ἄλφειός, ὁ μέγιστος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ποταμῶν, μήκος ἔχων 16 μιλίων. Κατὰ Παιουσανίαν (Ε, 7. Η, 44), πηγάζων

ἐκ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, κατὰ τὴν Φυλακίην, ῥεεὶ ΒΔ διὰ τῆς Τεγεάτιδος, ἠφανίζετο ὑπὸ γῆν κατὰ τὸ βόρειον ὄρος, ἀνεφαίνετο εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκ νέου εἰς καταβόθρας βυθίζομενος, ἔρρεε τέλος ἐκ τῆς νοτίας γωνίας τοῦ πεδίου τῆς Μεγαλοπόλεως, εἰς πηγὰς, πρὸς τὴν πόλιν Ἡραίαν ΒΔ, καὶ ἐκεῖθεν Δ πρὸς Ὀλυμπίαν, ἐνθα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Ἴονιον πέλαγος, τὴν Τριφυλίαν χωρίζων ἀπὸ τῆς Ἠλιδος. Νῦν τὸ πρὸ τῶν καταβοθρῶν μέρος λέγεται Σαρανταπόταμον, τὸ δὲ λοιπὸν κοινῶς Ρουφιάς. Κατὰ Παιουσανίαν καὶ Σιτράδωνα, ἀπὸ τῶν δευτέρων καταβοθρῶν ἤνασθε δι' ὑπογείας ἄλυκος μετὰ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐρώτα. Τὰ κυριώτερα παραποτάμια αὐτοῦ εἰσιν ἐκ βορρᾶ ὁ Ἐλίστων, ὁ Βρευνθεάτης, ὁ ὠραῖος Λάδων, ὁ Παρθενίας, ὁ Ἀρπινάτης, ὁ Κλάδεος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ὁ Ἐνιπέως. Ἐκ νότου δὲ ὁ Καρνίαν, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Σελινοῦς. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦν ὁ Ἀλφειὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θετιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 338). Εἰς τὴν θῆραν ἐπιδιωχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσον Ὀρτυγίαν, καὶ μετεμορφώθη ἐκεῖ εἰς κρήνην ἄλλα καὶ ὁ Ἀλφειὸς τότε, εἰς ποταμὸν μεταμορφωθείς, ἔδω ὑπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι Συρακουσῶν, καὶ ἠνώθη μετὰ τῆς Ἀρεθούσης (Παιου. Ε, 7, 2). Κατ' ἄλλην παράδοσιν ἦν ἡ Ἀρτεμις ἧτις ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ κατεδιώθη μέχρι τῆς Ὀρτυγίας, ἢ μέχρι τῶν ἐν Ἠλιδί Λετρινῶν, ἐνθα πηλῶ ἐπιγυρισθεῖσα, κατέστη ἀγνώριστος. Εἰς ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα τὰ μέρη ὑπῆρχε γὰρ τῆς Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος.

Ἀλφειόβουα, 1) θυγάτηρ τοῦ Φηγέως, σύζυγος τοῦ Ἀλκμαίωνα, ὅστις τὴν ἐγκατέλιπεν ὅτε ἐκ δευτέρου ἐμάγη (Παιου. Η, 24, 4) κατὰ δὲ Ἀπολλόδορον (Γ, 7, 5) Ἀρσινὸν. Ὀργιζομένην κατὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς διότι ἐφόνευσαν τὸν Ἀλκμαίωνα (Ἰδ.), τὴν ἐνέκλεισαν οὗτοι εἰς κιβωτὸν, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς Τεγέαν, πρὸς τὸν ξένον αὐτῶν Ἀγαπήνο-

ρα, λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἦν ἠφρονέυσασα τὸν Ἀλκμαίωνα, καὶ ἐνταῦθα πιθανῶς ἐθανατώθη. Κατ' ἄλλους δ' ἐξεδίκησεν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς (Propert. I, 15, 15). — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀδωνιδος (Ἰδ.).

Ἀλφετώ, Ἰδ. Ἐμπουσα.

Ἀλώα, ἐορτὴ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀθήμητρος ἐν Ἐλευσίνι, κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἀλωσιῶν.

Ἀλωάδαι ἢ Ἀλωεῖδαι, ὁ Ὠτος καὶ ὁ Ἐφιάλης, υἱοὶ τῆς Ἰφιμεδίας καὶ τοῦ Ἀλωέως, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτοῦ. Ἡξήσαν ἀνὰ πᾶν ἔτος πῆχυν ὄλον κατὰ κλάτος καὶ ὀργυιᾶν καθ' ὕψος, ὥστε, ὅτε ἐγένοντο ἐννεαετείς, εἶχον θ ὀργυιῶν ὕψος καὶ πᾶχος θ πήχεων. Σωρεύσαντες ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὀσσαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ Πήλιον, ἠπέλειον τὸν οὐρανόν (Ὀδ. Λ, 305). Τὸν Ἄρην συλλαβόντες, εἶχον δεσμιον εἰς χαλκοῦν ἄγγειον ἐπὶ 13 μῆνας ἄλλ' ἢ μνηστῆρά αὐτῶν Ἐρβόια κατήγγειλε τοῦτο τῷ Ἑρμῆ, ὅστις ἀπήλευθέρωσε τὸν θεόν, ἐντελῶς ἐξησθενημένον (Ἰλ. Ε, 385) κατετόξευσε δ' αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων πρὶν ἢ ἠθῆσασιν. Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἠράσθησαν τῆς Ἡρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτε αὐτὴ ἐν Νάξῳ διέφυγεν, ὡς ἔλαφος πηδήσασα μεταξύ των, θελήσαντες ν' ἀκοντίσωσιν αὐτήν, ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως (Ἀπολλόδ. Α, 7, 4). Ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ ἐτιμωροῦντο νῶτα πρὸς νῶτα εἰς κίονα δεδεμένοι, ὑπὸ ὄφρων δακνόμενοι, καὶ νυκτικῶραξ (ᾧ τος) ἐθισσάνειεν αὐτοὺς διαρκῶς διὰ τῶν κρυγῶν του. — Κατὰ τοὺς ἐν Βοιωτίᾳ Θράκας ἦσαν ἐξ ἐναντίας οἱ Ἀλωάδαι οἱ τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὸν Ἑλικῶνα εἰσαγαγόντες, καὶ τὴν Ἀσκραν καὶ ἄλλας πόλεις ἰδρύσαντες. Οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδαίνυντο ἐν Ἀνθηδῶνι καὶ ἐν Νάξῳ, ἐνθα καὶ ὡς ἦραες ἐτιμῶντο, καθ' ὅσον ὀρακτικὴ ἀποικία καὶ εἰς Νάξον εἶχε μεταβῆ. Ὑπετέθησαν δ' ὡς αἰνιττομένοι τὴν γεωπονίαν (ἀλώη), καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μεγάλας προόδους τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλωπεκῆ καὶ **Ἀλωπεκαί**, δῆμος παρ' Ἀθήναις (Ἀγγελόκηποι), ἔχων ναὸν Ἀφροδίτης, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους.

Ἀλωπεκόννησος, πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Ἰσθμικῇ χερσονήσῳ.

Ἀμυδρούδες, ἴδ. Νύμφαι.

Ἀμυζόνες, κατὰ τὰς παραδόσεις, ἔθνος γυναικῶν μαχίμων, αἵτινες ἐκ Σκυθίας, τοῦ Ἰαντίδος καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν ἐν Καππαδοκίᾳ ποταμῶν Θερμύδοντα καὶ τὴν πόλιν Θεμισκυρα ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις μεταβάσαι, ἢ τ' ἀνάπαλιν (Ἡρόδ. Δ, 110—117), ἔζων καὶ ἐπολιτεύοντο καθ' ἑαυτάς, ἀνευ ἀνδρῶν, μόνον μετὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Γαργαρέων, τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κανιάσου οἰκούντων ἐπίστε κοινωνοῦσαι, καὶ ἐκ τῶν παιδίων αὐτῶν τὰ μὲν ἄρρενα εἰς τοὺς πατέρας των ἐπέμπουσαι, τὰ θήλεα

Ἐκ παραστάτου ἐν Ὀμίῳ

δὲ μόνον παρ' ἑαυταῖς διατηροῦσαι καὶ ἀνατρέφουσαι εἰς πολεμικὴν θάρσυναν δι' ἧς καὶ ἵνα μὴ κωλύονται εἰς τὴν τόξουσι καὶ τὴν ὀπλοασίαν, ἐλέγετο ὅτι παιδίδθεν ταῖς ἀποκόπτετο ὁ δεξιὸς μαστὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἀμυζόνες ἐφερον. Ἄλλ' ὀρθότερον ἴσως δύναται νὰ ὑποθεθῇ ὅτι ὁ μῦθος προήλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος. Ἀπεδίδοντο δ' αὐταῖς πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἐκστρατεῖαι καὶ πολεμικαὶ πράξεις ἐν τοῖς προϊστορικοῖς χρόνοις. Ἐκ τῆς Σκυθίας λέγονται εἰσβαλοῦσαι εἰς τὴν Θράκην, ἐκ τοῦ Θερμύδοντος εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὰ δυτικώτερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐν Λυ-

κίᾳ προσέβαλον τὸν βασιλεῖα Ἰοβάτην, ἀλλ' ὁ Βελλεροφῶν τὰς κατετρόπωσε (Ἰλ. Ζ, 166). Νέος ἔτι ὁ Πρίαμος, ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν ἐν Φρυγίᾳ (Ἰλ. Γ, 179), ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ πολλάκις συνεπλάκησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θησεὺς, προσβαλὼν αὐτὰς κατὰ τὸν Θερμύδοντα, ἤρπασε τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἰπολύτην, ἧς καὶ ὁ τάφος μετὰ ταῦτα ἐδείκνυτο ἐν Ἀθήναις (Πλ. Ἀξίολογ. σ. 364. — Πaus. Α, 1, 2). Τούτου ἐνεκεν ἐξεστράτευσαν αὐταὶ ἔπειτα καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Πλουτ. Θησ. ΚΖ). Ἀπίθανον δὲν εἶναι πᾶς ὁ μῦθος νὰ ἔλαβε τὴν γέννησίν του ἐκ τῆς ὑπερόχου θέσεως ἦν οἱ Ἕλληνας ἐμάνθανον ὅτι παρά τισι τῶν Ἀσιατικῶν ἔθνων κατεῖχον αἱ γυναῖκες, ὥστε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ οὐχὶ τῶν πατέρων ἦσαν ἐπώνυμοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιστημοτέρων γλυπτῶν ἐφιλοτέχνησαν Ἀμυζόνας, ὁ Φειδίας, ὁ Πολύκλειτος, ὁ Κρησίλλος, καὶ Ἀμυζονομαχία ἐστὶ πολλάκις τὸ ἀντικείμενον τῶν γλυπτικῶν συνθέσεων τῶν ζωοφόρων, ὡς εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Νίκης, καὶ ἐπὶ σαρκοφάγων.

Ἀμυθοῦς, πόλις ἀρχαιοτάτη, μία τῶν ἐννέα κυριωτέρων πόλεων τῆς Κύπρου, κατὰ τὴν μεσημβρινήν αὐτῆς παραλίαν. ἔρχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, συλλατρευομένης ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος (Ἡρόδ. Ε, 105. — Ον. Αἰμ. ΙΙΙ, 45, 45). Παρέκειντο δὲ πλούσια χαλκωρυχεῖα (Ον. Μοι. Χ, 220, 530).

Ἀμάλθεια (ἐκ τοῦ ἀμάλθειον, τρέφειν, Ἡσύχ.), ἢ αἰξὴ ἢ ὀρέψασα τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα ἢ, κατ' ἄλλους, ἢ κόρη τοῦ Μελισσέως (ἢ Ὀκεανοῦ, Ἡλίου, Αἰμονίου, Ὀλενοῦ), ἢ τὸν Δία ὀρέψασα διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγῆς. Τὸ δὲ θραυσθὲν κέρασ τῆς Ἀμάλθειας ὁ θεὸς ἐδώρησεν εἰς τὰς τροφάς του, δοὺς αὐτῇ τὴν ιδιότητα νὰ μένη πάντοτε πλήρης πάντων τῶν ἀγαθῶν ἢ ἠθελοῦν ἐπιθυμήσει (Σχολ. Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δία, 49. — Λουκ. — Ἡσύχ.).

Ἀμάλθειον, λαμπρὰ ἔπαυλις τοῦ Ἀττικοῦ ἐν Ἡκείρῳ, ἐν ἣ ἤγειρε καὶ ναὸν, κοσμήσας αὐτὸν διὰ γλυφῶν ἀναπερομένων εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀμάλθειας (Cic. 42 legg. II, 3, 7. Ad. Att. I, 13, 1. II, 1, 11).

Ἀμανός, τραχὺ καὶ ἀπότομον ὄρος, μέρος τοῦ ἐν Κιλικίᾳ Ταύρου (Στράβ. ΙΑ, 53'), κατοικία ληστῶν οὗς ἐξωλόθρευσε ὁ Κικέρων (Cic. ad fam. II, 40. III, 8. XV. 4. Ad. Att. V, 20). Ἡ δι' αὐτοῦ διόδος ἐκαλεῖτο Ἀμάνικαὶ ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ ἀπύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας (Σεν. Ἀνάβ. Α, 4.).

Ἀμαντία, ἑλληνικὴ πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ (Cass. b. c. III, 12, 40).

Ἀμυξίτος, πόλις τρωϊκὴ, ἧς τοὺς κατοίκους ὁ Λυσίμαχος μετόικισεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδα. Παρ' αὐτῇ τὸ Τραγασατον ἀλοπήγιον, ἐξ οὗ ἢ ἀκτὴ ἀλλίσσιον πεδῖον ἐλέγετο (Θουκ. Η, 101. — Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 13. — Στράβ. Ι, 473. ΙΓ, 604).

Ἀμύρακος, ἄνθος εὐώδης, χρησίμου πρὸ πάντων εἰς πλοκὴν στεφάνων καὶ κατασκευὴν ἀρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν Κύπρῳ.

Ἀμαρυγκεύς, υἱὸς τοῦ Ὀνησιμάχου, ἢ τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν ἐν Ἠλιδί, μετὰ τοῦ Αὐγείου ἀντιστὰς εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διῶρης, πλεῖστας εἰς Τροίαν μετὰ 12 πλοίων, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Θρηκῆ Πειρώου (Ἰλ. Β, 622. Δ, 518).

Ἀμύσεια, καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Στράβων (Στράβ. ΙΒ, 56).

Ἀμαρούσια καὶ **Ἀμαρόνθια**, ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀμαρόνθῃ τῆς Εὐβοίας, μετατεθεῖσα καὶ ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὸ Ἀθμηνον, λαθὼν ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Ἀμαρῦσιον (Μαρούσιον) (Πaus. Α, 31, 3. — Στράβ. Ι, 448).

Ἀμυασις, Αἰγύπτιος, ἐκθρονίσας καὶ διαδεχθεὶς τὸν βασιλεῖα Ἀπρίην (570—526 π. Χ.), κατέστησε τὴν Αἴγυπτον προσιτωτέ-

ραν ἢ πρὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπιτρέψας τοῖς Ἑλλησιν ἐγκτησθῆναι ἐν αὐτῇ, ἀνέγειραν ἰδίων ναῶν καὶ ἰδίαν διαδικασίαν (Ἡρόδ. Β, 172).

Ἀμιστρεις, θυγάτηρ Ὀξυάρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Περσίας, ἐνυμφεῖτο τὸν Κρατερὸν (Ἀρρ. Ζ, 4), καὶ τούτου διαλευχθεῖσα, ἔλαθεν εἰς δευτέρον σύζυγον (322 π. Χ.) Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Ἡρακλείας, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον (302) τὸν ἐν Θράκῃ Λυσίμαχον. Ὑπ' αὐτοῦ δὲ καταλειφθεῖσα, ἤρχε συνेतῶς τῆς Ἡρακλείας, ὅτε ἐθανατώθη (285) ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν τῆς. Τὸ ὄνομά τῆς δ' ἔδωκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν Σήσαμον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 853), ἦν, καιμένην ἐπὶ ἀνρωτηρίου τῆς Παφλαγονίας, συνέκτισεν ἐκ νέου καὶ ἐκαλλώπισε.

Ἄμμιον κερμαίνον ἄγγεον

κάλυμμα ἄγγεου ὅμοιον σχῆμα ἔχον, πρὸς μεταλλουργικὰς ἐκδράσεις (Διοσκ. Κ, 110. — Ἀθῆν. ΙΑ, 8).

Ἀμυδρόσια, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (Ἡσιόδ. Ἔργ. 504. — Τάσις. Μέγ. Ἑτ. φ. Ληναίων).

Ἀμυθουσις, πόλις τῆς Φωκίδος Ν τοῦ Παρνασσῷ (Δίοτομον).

Ἀμέθυστος, πολύτιμος λίθος, ὑποτιθέμενος ὅτι οὐδετέρου τὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἴνου. Ἀμέθυστα φάρμακα τὰ ὑποτιθέμενα ὅτι ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ἀμειψίας, κωμικὸς ποιητὴς, δις (τῶν 424 καὶ 417 π. Χ.) κηῖσας τὸν Ἀριστοφάνην, εἰς τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνίθιας. Αἱ ὑπερισχύσασαι κωμωδίαι του ἐπεγράφησαν Κόνοσ καὶ Κωμασταί. Ἐλάχιστα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Ἀμύλας, 1) υἱὸς Μάγωνος, ὑπὸ Γέλωνος ἐν Ἰμέρῳ ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς, τῶν 480 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ, 166). — 2) Πρέσβυς τῶν Καρχηδονίων πρὸς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον (τὸ 332 π. Χ.), λίαν εὐγλωττος, εἰς θύνα-

τον δὲ καταδικασθεὶς ὅτι ἐπέστρεψε (Just. ΧΧΙ, 6). — 3) Ἐν Σικελίᾳ στρατηγῶν τῷ 360 π. Χ., ἐνίκησεν ἐν Θέρμοις (Πολ. Α, 24), ἠττήθη δὲ τῷ 257 ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Τυνδάρην. Ἡχμαλωτεύθη δ' ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ Ῥηγούλου. — 4) Ἀμ. Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβου, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Καρχηδόνος, ἀνδρείοτατα ὑπερασπίσας (247 π. Χ.) κατὰ τῶν Ῥωμαίων τὰς τελευταίας καρχηδονικὰς κτήσεις ἐν Σικελίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς Σικελίας, ὑπέταξε (237—228) μέγα μέρος τῆς Ἰσπανίας διὰ στρατοῦ ἐν ἐκεῖ ὠργάνωσε, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. — 5) Ἄλλος Καρχηδόνιος στρατηγὸς, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Μελίτῃ. — 6) Ἐτερος ὁμοίως κατὰ τὸν καρχηδονικὸν πόλεμον. στρατηγῶν ἐν τῇ Ἄνω Ἰταλίᾳ καὶ τοὺς Γαλιάντας κατὰ τῆς Ῥώμης ἐξεγείρας.

Ἀμεισός, πόλις ἐν Πόντῳ, πιθανῶς κτίσμα τῶν Ἀθηναίων, ἐνίοτε ἔδρα τοῦ Μιθριδάτου, ὅστις καὶ ἠΰξησεν αὐτήν, προσθεὶς τὴν συνοικίαν Εὐπατορίαν (Ἀπ. Μιθρ. Η, 33. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Ἀμεισώδαρος, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας, ὁ θρέψας τὸ τέρας τὴν Χίμαιραν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτόμνιος καὶ Μάρις, ἐκστρατεύσαντες ὑπὲρ τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος (Ἰλ. ΙΙ, 317).

Ἀμια, μέτρον μήκους 40 πήχεων (60 ποδῶν).

Ἀμίων, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Λιβύων, ταυτισθεὶς μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διὸς, διότι ὁ χρησμὸς αὐτοῦ εἶχε τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὸν Δωδωναῖον, καὶ ἔκτοτε εἶχε ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐν Λακωνίᾳ, ἐν Θήβαις, ἐν Παλλήνῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἄλλοις. Κατ' ἀρχὰς ἦν, φαίνεται, ἡ λατρεία ἐγγύρως ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτιακαῖς, ὅθεν διεδόθη καὶ ἀλλαχθεὶ τῆς Ἀφρικῆς. Παρίστατο δὲ ὡς κριοῦ κεφαλὴν ἔχων, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (Β, 42), ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε νὰ ἰδῇ τὸν Δία, μὴ θελῶν ὁ θεὸς νὰ δειχθῇ, περιεβλήθη κριοῦ δέρμα καὶ κεφαλὴν, καὶ

οὕτω τῷ ἐπεφάνη. Ἦνεις ὁμοίως τῶν νεωτέρων ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παράστασιν ὡς αἰνιτομένην τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν. Ὁ κυριώτερος γὰρ αὐτοῦ ἦν ἐν μιᾷ τῶν λιβυκῶν

δόσεων ἦτις ἐκαλεῖτο Ἀμμώνιον, πολυτελέστατος (Cicil. IV, 31, 24), καὶ ἐκεῖ ἐχρησμοδοτεῖ διὰ σημείων. Ἐπισκεφθεὶς δ' αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἠξίου ὅτι ἀνεγνωρίσθῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὡς υἱὸς αὐτοῦ (Ἀρρ. Γ, 4). Παρὰ τῇ Ὀάσει δ' ὑπῆρχε καὶ ἀλική, ἀλλ' Ἀμμωνιακή.»

Ἀμμώνιος, 1) ὁ ἐπιλεγόμενος Σακκάς, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γεννηθεὶς 243 ἢ 244 μ. Χ., χριστιανὸς ἐπανεθλὼν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἰδρυτῆς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκαλος τοῦ Λογγίνου, τοῦ Ὀριγέ- νους καὶ τοῦ Πλωτίνου. — 2) Ἐπίσης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας περὶ τὰ 400 μ. Χ., γραμματικὸς, οὐ σώζεται ἢ «περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων,» ἦτοι περὶ συνωνύμων πραγματεία. — 3) Υἱὸς Ἐρμίου, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 500 μ. Χ. τὴν φιλοσοφίαν. Τούτου σώζονται σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην καὶ εἰς Πτολεμαίον.

Ἀμνηστία, ἐν ἐμφυλίῳ παραχαῖς ὑπὸ

τῆς νικώσης μερίδος ταῖς ἠττωμένους χορηγούμενη, ἐπὶ λήθῃ τῶν ἀμεισθίων κακουργιών. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνηστικακαῦντες, δημοκρατούμενοι τὸ λοιπὸν ξυνοπολίτευον (Θουκ. Η, 73). Ἀφῆρει ἐπομένως πᾶσαν τῶν προηγουμένων πολιτικῶν πράξεων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλων, εὐθύνην. Ἡ ἐπισημοτάτη ἀμνηστία ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν Α, ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχόντος (403 π. Χ.) δοθεῖσα, ἐξ ἧς μόνοι οἱ Α καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Δέκα ἐξηρέθησαν, ὡς καὶ οἱ Ἑνδεκα, οἷς ὁμοίως ἐπετρέπη, ἂν ἤθελον, νὰ δώσωσιν εὐθύναν, ἦτοι νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου. Ἐν Ἀνδακίδῃ (π. Μυστ. 90) διετηρήθη ὁ ὅρκος τῆς ἀμνηστίας ταύτης καὶ ἔχει οὕτω «Καὶ οὐ μνηστικακήσω τῶν πολιτῶν οὐδενί, πλὴν τῶν Τριάκοντα καὶ τῶν Ἑνδεκα, οὐδὲ τούτων ἐς ἂν ἐθέλῃ εὐθύναν δίδοναι τῆς ἀρχῆς ἧς ἔρχε.»

Ἀμνισός, ἐπὶ Ὀμήρῳ (Ὀδ. Γ, 188), Ἡράκλειον δ' ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, πόλις τῆς Κρήτης παραθαλασσία παρὰ τῇ Κνωσσῷ.

Ἀμοργός, μία τῶν Σποράδων, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Παρὰ Ῥωμαίους ἦν τόπος ἐξέριας (Tac. Ann. IV, 30). Ἐπίσημα ἦσαν τὰ λιμὰ αὐτῆς ὑφάσματα, τὰ ἀμόργινα.

Ἀμπελος, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κρήτης.

Ἀμπεχόνη, ἀμπέχονον, ἀμπεχόνιον, ἱμάτιον γυναικῶν ἰδιαίτερου πινός σχήματος (Rang. Ant. Hell. II, N, 861, σ. 582).

Ἀμυξ, κόσμημα τῆς κεφαλῆς σύνηθες ταῖς ἐπισήμοις γυναῖξί τῆς Ἑλλάδος, ὃ οἱ ποιηταὶ καὶ ταῖς θεαῖς ἀποδίδουσι, καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου χρυσαμυξικὸς πολυλάκις αὐτὰς χαρακτηρίζοντες (Ὀμ. Ἰλ. X, 468. — Αἰσχ. Τρέτ. 437. — Θεόφρ. Α. 33). Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει καὶ

«κυανὰμυκα» (Ἀποσπ.), ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ περιδεμα τοῦτο, εἶδος διαδήματος, ἦν διαφόρου ὕλης καὶ διαφόρων χρωμάτων, ἀλλὰ τὰ πολυτελέστερα ἐκ χρυσοῦ, ἐν ἐκδοσμῶν ἐνίοτε καὶ πολύτιμοι λίθοι κατὰ τὸν σχολιαστήν τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 164). Τὸ αὐτὸ δὲ ὄνομα ἀπεδίδοτο καὶ εἰς τοῦ ἴππου τὸ προμετωπίδιον (Ἀρρ. Τακτ. σ. 15. — Ξεν. Κυρ. Δ, 1. Ἀνάβ. Α, 7) ἐνίοτε ἔχον θύσανον ἢ κτερόν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐνίοτε ἐν πλάξ ἀπλῇ πρὸς ὑπεράσπισιν.

Ἀμύητος, ἴδ. βέβηλος.

Ἀμυθῶν, υἱὸς Κρηθέως, ἐγγονὸς Αἰόλου, ἰδρυτῆς τῆς Πύλου.

Ἀμυκλαί, ἀρχαία πόλις Λακωνικῆ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 584), περὶ τὴν μίαν ὄραν νοτίως τῆς Σπάρτης κειμένη. Εἰς αὐτὴν κατῴκει ὁ Τυνδάρεως, πατὴρ τῆς Λήδας, δι' ὃ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς, οἱ Διδασκουροὶ ἐνίοτε, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις κυρίως, ἐπιλέγονται Ἀμυκλαῖοι. Καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων ἔμειναν εἰς Ἀχαιοὶ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ τῷ 750 π. Χ. ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Σπαρτιῶται ὑπὸ τὸν Τηλέκλον, διότι οἱ κάταικοι αὐτῆς, πολυλάκις ἀνηναρχήσαντες ἐξ ἐσφαλμένων εἰδήσεων περὶ ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν, εἶχον ἀπαγορεύσει τὴν διάδοσιν τοιοῦτων φημῶν τοῦ λοιποῦ. Περίφημον ἦν αὐτῷ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος (Θουκ. Ε, 18), οὐ τὸ ἄγαλμα ἦν ἀπλοῦς χαλκοῦς κίων, εἰς ἐν προσετέθησαν κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες. Ἰστατο δ' ἐπὶ θρόνου, ἢ μᾶλλον ἐντὸς θρόνου καταγλύφου, ἔργου τοῦ ἐκ Μαγνησίας Βαθυκλέους, συγχρόνου τοῦ Κροίσου (Πaus. Γ, 18, 9). Κατ' ἔτος δ' ἀνέβητον αἱ Σπαρτιάτιδες χιτῶνα εἰς τὸν θεόν.

Ἀμυκλαῖος, ἴδ. Διυλλος.

Ἀμυκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Βεβρόνων ἐν Βιθυνίᾳ, προκαλῶν τοὺς παρ' αὐτῇ προσπλέοντας ξένους εἰς πυγμαχίαν καὶ φονεῶν αὐτοὺς, μέχρις οὐ μετὰ

τῶν Ἀργοναυτῶν συνεκπεύσας ὁ Πολυδεύκης, τὸν ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν (Ἀπολλ. Ρῶδ. Β, 1. — Θεόφρ. ΚΒ, 44). — 2) Ἐξ τῶν Κενταύρων (Οἰκ. Μελ. ΧΙΙ, 245). — Κατὰ Βιργίλιον (Αἰ, ΧΙΙ, 509), υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

Ἀμυμώνη, ἴδ. Δαναός.

Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων, συμμαχῆσας μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ' τῆς Μακεδονίας. Ὅτε δ' ὁ Φίλιππος ἠνώθη μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Ἀμύνανδρος συνεμάχησε κατ' αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τῆς Συρίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἐκδληθεὶς, κατέφυγεν (191 π. Χ.) εἰς Αἰτωλίαν. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ, ἀρνηθέντες νὰ τὸν παραδώσῃσιν εἰς τὴν Ῥώμην, τὸν ἐπανέφερον εἰς τὸν θρόνον του τῆ 189 (Πολυβ. ΙΣΤ, 27, 18, 19. ΚΒ, 8. — Λιν. ΚΖ, 30. Α, 14. ΔΕ, 47. ΔΗ, 1).

Ἀμύοντας, 1) πατὴρ τοῦ Φιλίππου, καὶ πάππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἦν υἱὸς Ἀρριδαίου, τὸν βασιλέα Πανσάνην ἐξώσας (394 π. Χ.) καὶ διαδεχθεὶς, καὶ ἐκ τῆς γυναικὸς του Εὐρυδίκης τρεῖς υἱοὺς ἀποκτήσας, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Περδίκκην, τὸν Φίλιππον ἀποθανῶν δὲ τὸ 370. — 2) υἱὸς Ἀνδρομένους, ἀνδρείος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Γ, 27), ὁ παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων στρατηγῶν, τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐσχάτην προσβολὴν κατὰ τῆς Τύρου παρακινήσας (Διόδ. ΙΖ, 45), φονευθεὶς δ' εἰς ἄλλου φρουρίου πολιορκίαν (Ἀρρ. Γ, 27. — Σουτ. VII, 2, 10). — 3) Μακεδῶν ὑπὸ τὸν Δαρσίον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπηρετῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἰσση μάχην μετὰ 4,000 μισθοφόρων Ἑλλήνων εἰς Αἴγυπτον φυγῶν, ἐκεῖ δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων (Ἀρρ. Β, 6, 13). — 4) Δημόσιος γραφεὺς ἐν Γαλατίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, τὸ 43 π. Χ. βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς, αὐτὸν δὲ μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ἦταν ἐγκαταλιπῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐκατίου. Ἀπέθανε τῆ 25 π. Χ. (Πλούτ. Ἀγτ. ΕΑ, 63. — Δ. Κάσσ. ΜΖ, 48. Ν, 13).

Ἀμύντωρ, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, κατηράσθη τὸν υἱὸν του Φοίνικα, ἐποφθαλμιῶσαντα τὴν μνηστῆν του, δι' οὗτος ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα (Ἰλ. Ι, 432. Κ, 266). Θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἡρακλῆ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς χώρας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπολλ. Β, 7, 7).

Ἀμφετα, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου ποταμοῦ. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ ἱερόν τῆς Αἰμνιάτιδος Ἀρτέμιδος, ἐνθα συνέθη ἢ ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἀρπαγῇ Σπαρτιατικῶν, ἀφορμὴ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Παυσ. Δ, 5, 9).

Ἀμφιάρους, Ἀργεῖος, υἱὸς Οἰκλέως (ἢ Ἀπόλλωνος) καὶ Ὑπερμνήστρας, μάντις ἐπίσημος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος (Οἰκ. XV, 244), μετέσχε τῆς Καλυδοῦς θήρας καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Συμβασιλεύων μετὰ τοῦ Ἀδράστου, ἐξέβαλεν αὐτὸν τοῦ Ἄργους ἀλλὰ φιλιωθείς πάλιν μετ' αὐτοῦ, ἐνυμφεθῆ τὴν ἀδελφὴν του Ἐπιφύλην, καὶ ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ἀλκιμαῖωνα καὶ τὸν Ἀμφιδόχιον. Μετέσχε δὲ καὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ὅτε δ' ἠττήθησαν, ἐπὶ τῆς φυγῆς του, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε μετὰ τοῦ τεθρίππου του, (ἔρα ἀπέναντι εἰκόνα) καὶ ἔκτοτε τῆ ἀπεδόθησαν θεῖαι τιμαί, καὶ ἐν Ὠρωπῷ εἶχεν ἐπίσημον ναυὸν (οὐ λείψανον σώζονται) καὶ μαντεῖον, καὶ ἑορτὴ ἐκεῖ ἤγεται πρὸς τιμὴν του, τὰ Ἀμφιάραια (Παυσ. Δ, 34. 3. — Σχολ. εἰς Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 154).

Ἀμφίδληστρον, 1) δίκτυον τῶν ἀλιέων (Ἡσιόδ. Ἄσπ. 215). — 2) Μανδύαι περὶ τοὺς ἄμους βιπτόμενοι (Σοφ. Τραχίν. — Αἰσχ. Προμ. 84. — Ἐδριπ. Ἑλέν. 1085). Τὸ αὐτὸ καὶ περιβλήμα.

Ἀμφιδεαί, ἴδ. Ψέλλια.

Ἀμφιδούλος, ἴδ. δοῦλος.

Ἀμφιδρόμια (τὰ), παρὰ μεταγενεστέροις Ἀμφιδρομία (ἢ), παρ' Ἀθηναίοις

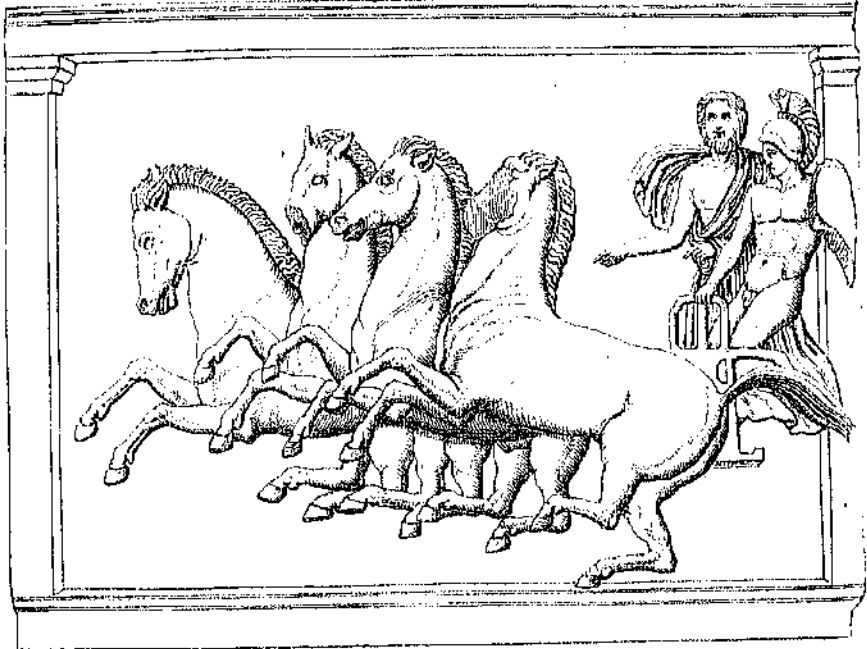

ἢ ἑορτὴ τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ νεογνοῦ, τελευμένη τῆν 5, 7 ἢ 10 ἡμέραι ἀπὸ τῆς γεννήσεως, δι' ἃ καὶ ἔλεγον ἐβδόμας ἢ ἐβδομάδα, δεκάτην ἢ εἰς, ἐστὶ ἄσαι. Πρὸ τῶν γονέων, συγγενῶν καὶ φίλων τὸ βρέφος περιήγετο περὶ τὴν ἐστίαν, ὡς τοῖς ἐφεστῆσι θεοῖς συνιστώμενον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἄλλους δὲ (Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 758) ἐκ τοῦ ὅτι εἰ προσκεκλημένοι ἐβδάχιον περὶ τὸ βρέφος ὅτε ταῖ ἐδίδον τὸ ὄνομα. Ἐτελεῖτο δ' ἡ ἑορτὴ τὸ ἑσπέρας, καὶ παρετίθετο εὐθυμον δαίπνον, τῆς

μένῃ, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Φωκίδος (Ἡρ. Η, 33), εἶχεν ἱερόν τοῦ Διονύσου, περὶ οὗ ἐλέγεται ὅτι παρεῖχε τοῖς κατοικοῖς τὴν χάριν νὰ παραγγέλλωσι καθ' ὕπνον συνταγὰς ἱαματικὰς (Παυσ. Ι, 33, 9). Νῶν Δαδί.

Ἀμφικράτης, γλύπτης ἐν Ἀθήναις ἐργασθεὶς περὶ τὸ 497 π. Χ. τὴν Λέαιναν ὡς θηρίον.

Ἀμφικτυοναί ἢ Ἀμφικτυοναί, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἑλληνικῶν χρόνων σύνδεσμος πόλεων ἢ λαῶν περιοίκων ἐπισήμου

ΑΛΚΙΑΡΑΟΣ Ἀρχαῖον ἀνάκτορον ἐν Ἐρεσσῷ

θύρας τῆς οἰκίας κοσμουμένης διὰ κλάδων ἐλαίας ἂν τὸ νεογνὸν ἦτο ἄρρεν, δι' ἐρίων δ' ἂν ἦτο θῆλυ, καὶ δῶρα (γενέθλιοι δόσεις) προσεφέροντο εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς. Καὶ πρὸ τῶν δικαστηρίων δὲ ἡ τελετὴ αὕτη ἴσχυεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ εἶχεν ἀναγνωρίσει τοῦ τέκνου τὴν γνησιότητα.

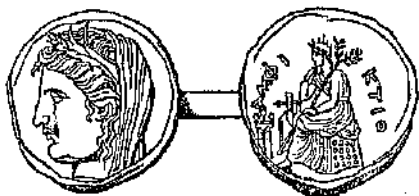
Ἀμφεστρίδες, στρωμάτων ἐπιβλήματα (Πολυδ.).

Ἀμφιθέατρον, ἴδ. Θέατρον.

Ἀμφίκλεια, καὶ Ἀμφικαία, προσέτι δ' ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ Ὀφιτεία καλου-

μένους ναοῦ, πρὸς κοινὴν καλλιέργειαν τῆς λατρείας αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς ἢ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν διαφάσεων. Ἐνίοτε ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ συνδέσμου ἰσχυροποιούμενοι οἱ οὕτω συνασπιζόμενοι λαοὶ, ἐλάμβανον καὶ πολιτικὴν ἐπιρροήν, καθ' ἃ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου μεταξὺ τῶν σεβόμενοι καὶ προστατεύοντες ὥστε καὶ ὄμνου, ἀμνηστίαν πόλιν τῶν Ἀμφικτυονιδῶν ἀνάστατον ποιήσιν, μὴ ὑδάτων γαματιαίων εἰρθεῖν μὴτ' ἐν πολέμῳ μὴτ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐάν τις συλῆ τὰ τοῦ θεοῦ κτλ. τιμωρήσειν... πάσῃ δυνάμειν

(Δίωγ. π. Πρυσ. 115). Ἡ ἐπισημοτάτη Ἀμφικτυονία ἦν ἡ Δελφικὴ, ἣτις καὶ Πυλαγική ἐλέγετο, διότι καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας συνεδρίαζεν. Ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων καταγομένη, συνίστατο καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς καὶ κατ' ἀρχὰς λαῶν, καίτοι μὴ ἐχόντων πλέον πάντων τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σπουδαιότητα. Ἦσαν δ' αὐτοὶ οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἴωνες, οἱ Περραιβοί, οἱ Μάγνητες, οἱ Λοκροί, οἱ Αἰνιᾶνες, οἱ Φθιώται, οἱ Μαλιεῖς, οἱ Φωκεῖς καὶ οἱ Δόλοπες, ὡς καὶ οἱ τούτων ἀποικοὶ, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐπίλοιποι πόλεις, εἰ καὶ πολλάκις ὁ δεσμὸς «τὸ (κοινὸν) τῶν Ἑλλήνων συνέδριον» ἐπι-

τλοφορεῖτο. Καὶ ὑπέστη μὲν ὁ κατάλογος μεταρρυθμίσεως τινὰς κατὰ καιροὺς (Hans. Ant. Hell. II, Σ. 319), ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (346 π. Χ) ὁ Φίλιππος, ἐπὶ προφάσει τιμωρίας τῶν Φωκέων, ἀντικατέστησεν εἰς τὸν δεσμὸν τοὺς Μακεδόνας, μείναντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀφ' οὗ ἐπανήλθον εἰς αὐτὸν οἱ Φωκεῖς ἕνεκα τῆς ἀνδρείας αὐτῶν ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γαλατῶν καὶ ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν αὐτὸς τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν δελφικὴν ἀμφικτυονίαν καὶ ὡς ὄργανον τῆς πολιτικῆς των. Μεταρρυθμίσε δὲ τὸν δεσμὸν ὁ Αὐγουστος (Παυσ. I, 3), ἀντιπόλεων ὧν εἶχεν ἀποσβεσθῆ ἢ ἐπισημοτήτης ἄλλας ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθουσῶν ἀντικαταστήσας, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ Ἄκτιον, ἐνθα εἶχε νικήσει τὸν Ἀντώνιον. Ἐπολέμησε δ' ὁ δεσμὸς κατὰ τῆς Κρίσεως (τῷ 596—586), Φωκίδος (355—346), Ἀμφίσσης (340—339), Αἰτωλῶν (280). Ὁ δεσμὸς οὗτος ἐλέγετο παναρχαίως ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρυσίου, βα-

σιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης (Στράβ. Θ, 420) συνήρξαστο δὲ δις τοῦ ἔτους εἰς συναδριάσεις, Πυλαγίας καλουμένας, τὸ μὲν ἄρ συνήθως εἰς Δελφοὺς, τὸ δὲ φθινόπωρον εἰς τὰς Θερμοπύλας, παρὰ τῇ κοίτῃ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀνθίλῃ, ὅπου ἦν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμφίωνος, εἰς ὃν ἄλλοι ἀπέδιδον τὴν σύστασιν τῆς Ἀμφικτυονίας (Ἡρόδ. Ζ, 20). Ἰσως δὲ αἱ δύο ἑδραὶ αὐτῆς ἀποδεικνύουσιν ἐπικατηρίσθη ἐκ δύο κατ' ἀρχὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων δεσμῶν. Ἦσαν δ' οἱ εἰς αὐτὴν ἐπιπύλων πόλεων πεμπόμενοι ἀντιπρόσωποι διττοί, οἱ Ἱερομνήμονες καὶ οἱ Πυλαγόραιοι, ἐκεῖνοι, ὡς φαίνεται, οἱ κυρίως ἀποφασίζοντες, οὗτοι δ' οἱ συνηγοροῦντες, καὶ τοὶ ἐπίσης ψῆφον ἔχοντες. Φαίνεται δ' ὅτι αἱ πόλεις ἐπειμπον οὐχὶ ἀνά ἓνα, ἀλλὰ καὶ πλείονας ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἀνά μίαν ψῆφον ὅμοῦ ἔχοντας, πλὴν Ἰσως ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες πιθικῶς ἠῆξῃσαν αὐθαίρετως τὰς ψῆφους των (Ant. hell. Iδ. ἀνωτ.). Πλὴν δὲ τῆς Δελφικῆς, ἐπισημὸς Ἀμφικτυονία ἦν καὶ ἡ τῆς Καλαυρίας (Πύρρου), περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος, περιλαμβανούσα τὴν Ἐπίδαυρον, τὴν Ἐρμιόνην, τὴν Αἴγιναν, τὰς Ἀθήνας, τὰς Πρασιὰς, τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὸν Μινυαῖον Ὀρχομενὸν (Στράβ. Η, 376) ἄλλα ἦσαν ἐν Ὀρχηστῷ τῆς Βοιωτίας, ἐπίσης περὶ τὸ Ποσειδῶνιον ἢ ἐν Δήλῳ, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, περιλαμβανούσα καὶ τὰς πέριξ Κυκλάδας, εἰς ἣν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔπειμπον τὴν δηλίαν θεωρίδα.

Ἀμφικτυῶν, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Κραναοῦ, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐξεθρόνισεν τὸν πενθερὸν του καὶ τὸν διεδέχθη, ἐκβληθεὶς εἶτα καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς Δελφικῆς ἀμφικτυονίας, δι' ὃ καὶ εἶχε ναὸν εἰς Ἀνθίλῃν τῆς Φωκίδος (Ἡρόδ. Ζ, 200).

Ἀμφιλοχία, ἐπαρχία ἡπειρωτικῆ Ἀ τοῦ Ἀμφρακικοῦ κόλπου. Πρωτεύουσα Ἀργὸς Ἀμφιλοχικόν.

Ἀμφίλοχος, υἱὸς Ἀλκμαίων.

Ἀμφίπολις, πόλις μακεδονικὴ εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περριρεμένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος, ἔσεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐκαλεῖτο πρὶν Αἰ ἐννεά ὁδοί (Ἡρόδ. Α, 114). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, οἱ Θοῤῃες ἠδῶνες, ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑπερήσπισαν κατὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου, καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων, θελώντων νὰ τὴν ἀποικίσωσι (Ἡρόδ. Θ, 75.—Θουκ. Δ, 102). Τῷ δὲ 437 π. Χ. ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου Ἀγνίων, κατατροπώσας τοὺς ἠδῶνας, ὤκισεν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἐκ πολιτῶν τῶν πλείστων μὴ Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀμφιπολίται μετ' ὀλίγον ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Δ, 103. Ε, 18), καὶ μάτην ὁ Ἰφικράτης ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῶν. Παρεδόθησαν δ' ἔπειτα (358) εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ παρέμειναν ὑπ' αὐτὸν καὶ τοὺς διαδόχους του. Κατ' ἀρχὰς ἐδημοκρατεῖτο ἡ πόλις, ἐπὶ Βρασιίδου μετέστη εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ εἶτα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ δημοκρατικὴ μερίς. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πρωτεύουσα μέρος τῆς Μακεδονίας. Ἦν δὲ πλουσία διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τῶν μεταλλείων τῆς (Θουκ. Α, 108.—Ἡρόδ. Ε, 23.—Liv. XLV, 30).

Ἀμφίς, υἱὸς Ἀμφικράτους, ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔγραψεν 26 δράματα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις περιστρεφόμενα, ὧν σώζονται τινα λόγου ἄξια ἀποσπάσματα.

Ἀμφίσσα (ν. Σάλωνα), ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ἐν καταφύτῳ κοιλάδι (Ἡρόδ. Η, 32), ΒΔ τῶν Δελφῶν εἰς τριῶν ὥρων ἀπόστασιν (Στράβ. Θ, 427.—Παυσ. I, 38, 4). Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καταλαβόντες καὶ οἰκήσαντες χωρίον ἐπάραιτον τῶν Κρισσαίων, οἵτινες εἶχον βεβηλώσει τὸν ναὸν, ἐτελώνιζον τοὺς εἰς Δελφοὺς μεταβαίνοντας, οἱ Ἀμφικτυόνες, προτροπῇ τῶν Ἀθηναίων, ἐκήρυξαν (τῷ 339) τὸν ἱερὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν (Στράβ. Θ, 419, 427). Ἐἶχε δ' ἡ Ἀμφίσσα ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν (Liv.

XXXVII, 6), καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πόλις αὐτόνομος (Παυσ. I, 38, 4).

Ἀμφιτρέτη, κόρη τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μιᾶς τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος (Ἡσίοδ. Θεογ. 343. 980). Ἀποφύγουσα τὸν γάμον, ἐκρύβη παρὰ τῷ Ἀτλαντι, παρ' ὃ ὁ Ποσειδῶν πεμψας δελφίνα, τὴν ἀνεῦρεν (Ἀπολλοδ. Α, 2, 2). Παρίσταται δ' ἐν τῇ τέχνῃ περιστοιχισμένη ὑπὸ θαλασσίων τεράτων, ἢ καυτικῶν συμβόλων.

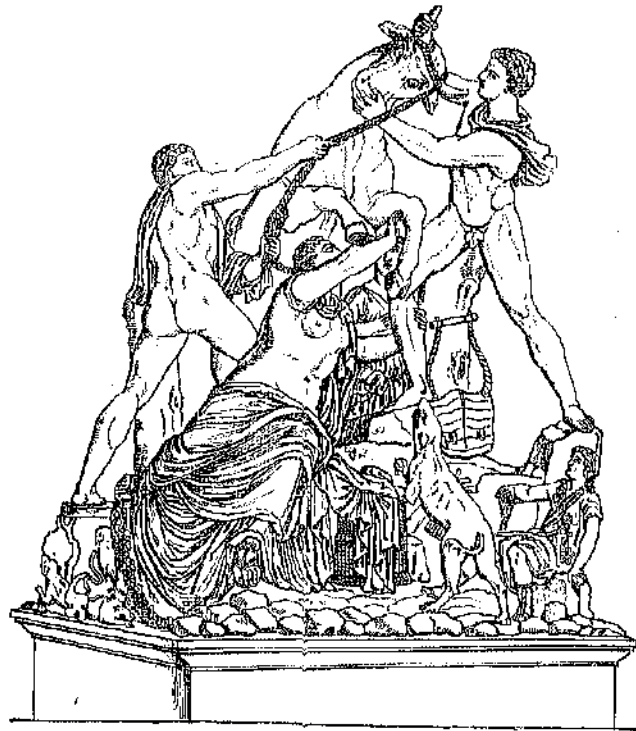
Ἀμφιτροπαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Ἀμφιτρούων, υἱὸς Ἀκταίου, τοῦ βασιλέως τῆς Τίρουθος, ἐφώνευσεν ἀκουσίως τὸν θεῖον τοῦ Ἡλεκτρώνα, βασιλεῖα τῶν Μυκηναίων, εἰς ὃν ἐπὶ τινος ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Πτερέλαου καὶ τῶν Ταφίων, εἶχεν ἐμπιστευθῆ προσωρινῶς τὸ βασίλειον καὶ τὴν κόρην τοῦ Ἀλκμήνην. Τότε ἐλθὼν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης εἰς Θήβας, ἐζήτησε παρὰ Κρέοντος, τοῦ πρὸς μητρὸς θεοῦ του, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κατατροπώσῃ τὸν Πτερέλαον, καὶ ὁ Κρέων τὸ ὑπεσχέθη, ἀπαιτήσας ὁμῶς παρὰ τοῦ Ἀμφιτρούωνος νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συλλάβῃ ἀγρίαν τινὰ ἀλώπεκα, ἣτις ἦν ὠκυποδεσάτη, ὅπερ ὁ Ἀμφιτρούων ἔπραξε, ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀθηναίου Κεφάλου τὸν κύνα του ὄντα καὶ αὐτὸν οὐχ ἔττον ἀκύπουν ἄμφότερα δὲ τὰ ζῆα ἀπελίθωσεν ἐπὶ τῆς Θήρας ὁ Ζεὺς. Ὁ Πτερέλαος εἶχε χρυσὴν κόμην, ἣτις τὸν καθίστα ἀθάνατον. Ταύτην τῷ ἀπέκοψεν ἡ θυγάτηρ του, καὶ τότε ὁ Ἀμφιτρούων, κυριεύσας τὴν Τάφον, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σύμμαχόν του Κεφάλου. Ἐν Θήβαις δ' ἐνυμφεῖθη τὴν Ἀλκμήνην, ἣτις τῷ ἔδωκεν υἱὸν τὸν Ἰφικλῆν, ἔτεκε δ' ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ δ' Ἀμφιτρούων ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μινυῶν (Ἡρόδ. Ε, 59.—Ἀπολλ. Β, 4, 10).

Ἀμφίων, 1) καὶ Ζήθος, διδυμοὶ υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνεψιάς καὶ γυναικὸς τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Εἰς Ἐλευθεράς γεννηθέντες καὶ ἐτεθέοντες εἰς

τὸν Κιθαιρώνα, ἀνετράφησαν ὑπὸ ποιμένων· μαθόντες δ' ὅτι ὁ Λύκος εἶχε νυμφευθῆ δευτέραν γυναῖκα τὴν Δίρκην, ἣτις κατακλείσασα ἐδασάνιζε τὴν μητέρα των, ἐπῆλλον ἐν μέσῳ βακχιτικῆς ἐορτῆς, συνέλαβον αὐτήν καὶ τὴν προσέδεσαν εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου ταύρου, ὅστις τὴν ἔσυρε διὰ τῶν βράχων καὶ τὴν ἐφόνευσε· τὸ δὲ σῶμά της ἐρριψαν εἰς πηγήν, ἣτις Δίρκη ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη (Ἀπολλοδ. Γ, 5). Τοῦ μύθου τούτου ὑφίσταται παράστασις ἐν Ῥώμῃ εὐρεθεῖσα, ἐν τῷ Μουσείῳ δὲ τῆς Νεαπόλεως διατηρούμενον, ἐξαισίον σύμπλεγμα, ἔργον Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου (Pl. XXXV, 4, 10), τῆς ἀρρέσεως μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐποχῆς, ὑπὸ τὴν ἐπινομίαν Φαρνέσιος ταύρος γνωστόν. Μετὰ τοῦτο δὲ κυριεύσαντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς Θήβας, περιετείχισαν τὴν κάτω πόλιν, καὶ μετὰ τοσαύτης χάριτος ἔπαιζεν ὁ Ἄμφίων λύραν ἣν ὁ Ἑρμῆς τῷ ἐχάρισεν, ὥστε ὑπὸ τῶν μεγάλων αὐτῆς ἐλκυόμενοι, αὐτομάτως ἐκινούντο οἱ λίθοι καὶ ἐτάττοντο εἰς τὴν τειχοδομίαν. Ἐνυμφεύθη δ' ὁ Ἄμφίων τὴν Νιόβην (ἴδ.) καὶ ἠτύχτην ὅταν ὁ Ἀπόλλων κατατόξευσε τὰ παιδιά του. — 2) Γλυπτῆς, ἐργασθεῖς εἰς Δελφούς (Παυσ. I, 15).

Ἄμφορες, μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκες ἔχον δύο λαβὰς, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα (ἀμφιφορεῖς, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀναφορεῖς, ὡς τινες εἶπον) (Ἰλ. Ψ, 170. Ὀδ. Κ, 164 κτλ.). Πολλὰκις δ' ἀπολήγει κάτω εἰς ὄξύ, ὥστε ἐν ταῖς ὑπογεαῖς ἀποθήκαις νὰ δύνηται καὶ νὰ πηγυται εἰς τὴν γῆν, ἢ νὰ προσερείδῃται εἰς τὸν τοῖχον, ὡς πολλοὶ τοιοῦτοι εὐρέθη-

Φαρνέσιος Ταύρος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

σαν καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Πρωπιῇ. Αἱ λαβαὶ τῶν ἀμφορέων ἔχουσι πολλακίς ἐντετυπωμένον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμέως ἢ τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. Ἐχρησίμευον εἰς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν (Ἐν. Ἀνάβ.

Ἐ, 4, 28). Ἐνίοτε δ' ἐτίθεντο εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ὄσπια τῶν νεκρῶν (Ἰλ. Ψ, 81. — Σοφ. Ἀποσπ. 303). Ὁ Ὅμηρος μνημονεῖ καὶ λιθίνων καὶ χρυσῶν ἀμφορέων. Ἦν δ' ὁ ἀμφορεῖς καὶ μέτρον ρευστῶν, περιέχον ἐξ ἑκάστου (Ἠρδ. Α, 51). (ἴδ. Ἀγγεῖα, εἰς σελ. 8).

Ἄμφότερος, 1) ἀδελφοὶ τοῦ Κρατεροῦ, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Γ, 2, 3). — 2) Τρῶς, φονεῦθες ὑπὸ Πατρόκλου. — 3) ἴδ. Ἀκαρνάν.

Ἄμφρουσός, ποτάμιον τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλον εἰς τὸν Παγασσαῖον κόλπον, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ ἑννέα ἔτη ἐποίμανε τὰ πρόβατα τοῦ Ἀδμήτου (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 94).

Ἄμφωτίδες, καλύμματα τῶν ὄτων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἀνάβαθρον, βαθμῆς κλίμακος, καὶ ἡ θέσις τῆς κλίμακος· ἰδίως ἔδρα εἰς ὕψηλόν τελευτημένη ὑπὲρ βαθμίδα.

Ἀναβάτης, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπῆρχεν εἶδος ἀμαξοδρομίας, καὶ ἦν ὁ ἀγωνιζόμενος, ἔχων καὶ ἡνίοχον συνεπιβάτην, ὅταν ἔφθανεν εἰς τὴν ἐσχάτην τροφὴν τοῦ σταδίου, ἐξέπηδα τοῦ ἄρματος, ἔτρεχε παρ' αὐτὸ καὶ κἀλιν εἰσεπήδα. Οὗτος ἐκ τούτου ὀνομάζεται ἀναβάτης καὶ ἀποβάτης. Τὸ ἀγωνισμα τοῦτο ἦν σύνηθες ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἴσως παρίσταται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωφόρου τοῦ Παρθενώτος (ἴδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Ο, 879).

Ἀναβόλαιον, ἀναβολή, ἴδ. Περιβλήμα.

Ἀνάγλυφα, γλυπτικὰ ἔργα (τύποι), ἐπιγραφασμένα ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἔκτυπα, τὰ μᾶλλον καὶ πρόστυπα τὰ ἠτον προέχοντα· κοιλανὰ γλυφα δὲ τὰ ἐπίπεδα ἐπὶ κοιλωμένης ἐπιφανείας. ἴδ. Πλαστικῆ.

Ἀναγνώστης, ἰδίως παρὰ Ῥωμαίοις δούλος ὅστις ἀνεγίνωσκε τῷ κυρίῳ του ὅταν ἦν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς τὸ λουτρόν, ἢ ἦν ἄσπνος εἰς τὴν κλίνην, τεμάχια ποιητῶν καὶ συγγραφέων (Suet. Oct. LXXVIII. — Νορ. Ati. XIV. — Plin. Ep. III, 5. IX, 36).

Ἀναγώγια, ἐορτὴ ἐπὶ ἀποδημίσει, καὶ **καταγώγια** ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Τοιαύτη δ' ἐτελεῖτο ἐν Ἑρμῇ τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ὑποτιθεμένη ἀποδημίσει τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ πασῶν τῶν ἱερῶν περιστερῶν τῆς εἰς Λιθύην, καὶ τῇ μετ' ἑννέα ἡμέρας ἐπιστροφῇ αὐτῆς,

ὅτε καὶ ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἐμίριζε βούτυρον (Αἰλ. Π. I, A, 15. Ζ. I. Δ, 2. — Ἀθῆν. Θ, 394). Ὁμοίᾳ ἐτελεῖτο καὶ ἐν Δήλῳ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀναδασμός, ἴδ. Γῆ.

Ἀνάδημα, σύνηθες περιδεμα τῆς κεφαλῆς τῶν νέων καὶ νεανίδων, μὴ ἔχον τὴν ἐπισημότητα τοῦ διαδήματος (Εὐριπ. Ἰππολ. 83).

Ἀναδικία, ἡ ἐκ νέου δίκη μετ' ἀκύρωσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀναδυομένη, ἴδ. Ἀφροδίτη.

Ἀνάζαρθα ἢ Ἀνάζαρθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, παρὰ τὸν ποταμὸν Πύραμον, ἐκ σεισμῶν παθοῦσα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουστίνου, πατρίς τοῦ Διοσκορίδου.

Ἀναθήματα, τὰ τοῖς θεοῖς ἀφιερύμενα παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀξίας δῶρα, εἴτε ὡς εὐχαριστήρια, εἴτε ὡς ἱκετήρια, εἴτε ἐνίοτε καὶ ὡς ποινὰ, ὡς τὰ ἐπιδαλλόμενα νὰ προσφέρωνται ὑπὸ τῶν παρανομούντων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. Νέοι καὶ νέαι ἔκειρον καὶ ἀνέθετον τὴν κόμην των τοῖς θεοῖς προστάταις τῆς νεότητος, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Σπερχεῖῳ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 141), ὁ Θησεὺς τῷ Ἀπόλλωνι (Πλούτ. Θησ. Ε). Ἐν Μεγάροις αἱ κόραι παρὰ τοῦ γάμου των ἀνέθετον τὴν κόμην των εἰς τὴν Ἰρινόην, ἐν Δήλῳ εἰς τὴν Ἐκαέρην. Πολλάκις τὰ ἀνάθηματα ἦσαν τρίποδες, δπλα, ἐνδύματα, ὑφάσματα, προσέτι νομίσματα, εἰκονίδια, κογχύλια, ἢ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα, ἐξ ὧν πλήρεις ἦσαν πολλοὶ τῶν ναῶν.

Ἀναλία, πόλις ἰωνικὴ ἀπέναντι τῆς Σάμου, εἰς ἣν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατέφυγον οἱ Σάμιοι ὀλιγάρχαι (Θουκ. Γ, 19, 32. Δ, 75. Η, 61). Ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν ἐξελέγη στρατηγὸς «ἐν τῇ πρὸς Ἀναίους πολέμῳ,» δηλ. κατὰ τῶν εἰς Ἀναίαν καταφυγόντων.

Ἀναῖτις (Anahid), θεότης τῶν Περσῶν, Μήδων, Ἀρμενίων, Καππαδοκῶν, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην.

Ἀνακαλυπτήρια, ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο τὸ πρῶτον ἀποκαλυμμένη τὸ πρόσωπον. Ἐν αὐτῇ ἔφερον καὶ τὰ δῶρα ἃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐλάμβανεν ἡ νύμφη παρὰ τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἀμφότεροι παρὰ τῶν συγγενῶν, κερμιζόμενα ἐν πομπῇ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλοῦ ἐώρταζον τ' ἀνακαλυπτήρια τοῦ γάμου τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Ἀνακρέων, Τῆρος, ἐκ Τέου τῆς Ἰωνίας, ἐπισημότατος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν 6ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ὀτε (545) Ἀρπαγος, ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου τοῦ προσβυτέρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωνίαν, τότε, ἢ μετὰ

τοῦτο, ὁ Ἀνακρέων μετέβη εἰς Σάμον, πρὸς τὸν τύραννον Πολυκράτην, παρ' ᾧ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (522). Τέρον ἤδη ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, κατὰ πρόκλησιν τοῦ Ἰππάρχου, καὶ παρέμεινε παρὰ τοῖς Πεισιπρατίδαις μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῶν, καθ' ἣν κατὰ τινὰς ἐπέστρεψεν εἰς Τέον, καὶ ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἢ κατ' ἄλλους εἶχε μετοικήσει ἐκεῖ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Τέου ἢ ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰώνων ὑπὸ τὸν Ἰστιαῖον, καὶ πρὶν ἢ ἐπισκεφθῆ τὸν

Πολυκράτην. Ἀπέθανεν 85ῆτης εἰς Ἀθήνας ἢ εἰς Τέον. Ἡ ποίησις αὐτοῦ περιλαμβάνει φειδῶρα καὶ πλήρη χάριτος ἐρωτικά καὶ βουχικά ἔπη. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, κυρίως ἰωνική, ἦν ἀφελὴς καὶ βέουσα. Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων ποιημάτων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, τὰ δὲ πλεῖστα μᾶλλον μιμήσεις μεταγενέστεραι.

Ἀνακλινητήριον, ἔδρα ἐφ' ἧς κατακλίοντο πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἡ ἀνακλινητήριον. Ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης.

Ἀνάκρισις, ἴδ. δίκη.

Ἀνακτόριον, ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ, εἰς τὸν Ἀρπυρακίων κόλπον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου ἰδρυθείσης ὑπὸ Κορινθίων τῷ 630 π. Χ. (Θουκυδ. Α, 55), ἧς δὲ τοὺς κατοίκους μετόπισεν ἔπειτα ὁ Ἀθυστος εἰς Νικόπολιν.

Ἀνάλημμα, τοῖχος ἐφ' οὗ στηρίζεται αἰκοδομή (Διον. Ἀλικ. Γ, 69. Δ, 59. — Διόδ. ΙΖ, 90). Ἐν τοῖς Ῥωμαίοις δὲ χρόνοις τὸ βέθρον τοῦ σικιθηρικοῦ ὠρολόγιου, καὶ αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον

ἄναλημα (Vitr. ΙΧ, 1, 1).

Ἀνάγκη, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Ἀναξ, ἐν τοῖς ἀρχαιότατοις χρόνοις ὁ ἑκασταχοῦ γενάρχης τοῦ λαοῦ, ὅστις αὐτὸς ὑπετίθετο ἐκ Διὸς καταγόμενος, καὶ ἐν πολέμοις εἶχε τὴν ὑπερτάτην στρατηγικὴν, ἐν δ' εἰρήνῃ τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἀρχήν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτάτην τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ἐν γένει δ' ἦν ἀπόλυτος βασιλεὺς, διότι εἰ καὶ περὶ αὐτὸν συνεκαλεῖτο πολλὰς βουλὰς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἡ γῆ

τῶν ἡδὲ μεδόντων, παρόντος καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αὐτὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ κυρίως συνεκαλεῖτο ἵνα ἀκούῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀνακτος, ὃν μόνη περιώριζεν ἢ κοινή γνώμη.

Ἀναξαγόρας, 1) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, γεννηθεὶς τῷ 500 π. Χ. Ἀποστάς πάντων αὐτοῦ τῶν κτημάτων, ἐπέδθη εἰς μόνην τὴν σκουδὴν, καὶ μετὰ πολλὰς περιηγήσεις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας τριακονταετής, κατ' ἄλλους 45 ἐτῶν ἡλικίας, καὶ ἐκεῖ συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ Περικλέους, καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Ἡ φιλοσοφία ἦν ἐπὶ πρῶτον παρεδέχτο ὡς ἀρχὴν τῶν πάντων τὸν νοῦν. «Ὁ μὲν πάντων ὄντων καὶ ἡρεμούντων τὸν ἄπειρον χρόνον, κίνησιν ἐμποιῆσαι τὸν νοῦν καὶ διακρῖναι» (Ἀριστ. Φυσ. Η, 1). Συνέκλειτο δὲ τὸ πᾶν ἐκ μορίων αἰθέρων, ὁμοιομερῶν (ὁμοιομέρειαι), καὶ τὰ πάντα ἦσαν μεμιγμένα, πλὴν τοῦ νοῦς, ὅστις ἦν ἀπλοῦς, ἀμειγρῶς, καθάρως. Προσέτι δὲ διέκρινε μεταξὺ τῆς θυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦς ἐπὶ τῆς ὕλης (Διογ. Λαέρτ.). Καὶ αἱ ἀστρονομικαὶ του δὲ θεωρίαι ἦσαν ὅτι ὁ ἥλιος ἦν μύδρος διάπυρος, ἡ δὲ σελήνη σῶμα σκοτεινόν, ἔχον ἄρη, κοιλιάδας, κατοίκους. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, ὄφτινες μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ ποτίσωσι τὸν Σωκράτην τὸ κώνειον, ἐνεκάλεσαν καὶ τότε τὸν Ἀναξαγόραν ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ μόνον ἐνεργείᾳ τοῦ Περικλέους ἀπέφυγε τὸν θάνατον, κατὰ τινὰς καταδικασθεὶς εἰς 5 ταλάντων πρόστιμον, καὶ ἔφυγεν, εἴτε ἐκβλήθεις, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς, εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανεν τῷ 428, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν. Παρὰ τῶν ἀρχαίων φημιζέται καὶ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔτι, τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα αὐτοῦ, μὴ περιωθέν. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανηγουρίζοντο ἐν Λαμψάκῳ τὰ Ἀναξαγόρειαι, καθ' ἃ ἐπετρέπετο κατ' αἰτήσιν του, εἰς τοὺς παῖδας, σχολάζοντας ἐπὶ μίαν ἡμέραν, (ἈΡΧ. ΛΕΞ. Δ. Ρ. ΒΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α'.)

νὰ καίωσι δημοσίως (Διογ. Λαέρτ. Ἀναξ. Ι).—2) Γλύπτης τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐργαστηρίου, ἐργασθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ δεκάτην χαλκοῦν Δία, ὃν ἀνέθηκον αἱ ἐν Πλαταιαῖς νικῆσασαι πόλεις, τῷ 475 π. Χ. (Παυσ. Ε, 23. ΣΤ, 40).

Ἀναξανδρίδης, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιάδων, υἱὸς τοῦ Λέοντος καὶ πατὴρ τοῦ Λεωνίδου (Ἡρόδ. Ε, 39. Ζ, 204).—2) Ὀμοίως, Προκλείδης, υἱὸς Θεοπόμπου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου (Ἡρόδ. Η, 131).—3) Ἐκ Καμείρου τῆς Ῥόδου, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 375 π. Χ. Ἦν δ' ὡς ποιητὴς ἐφευρετικὸς, φειδῶρς, παρατηρητικὸς, καὶ ἔγραψεν 65 κωμωδίας, ἐξ ὧν 30 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ καὶ διθύραμβοι.

Ἀνάξανδρος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐξ Ἀγιάδων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ζ, 204).

Ἀναξίβιος, ναύαρχος τῆς Σπάρτης ἐν Βοχαντίᾳ, ὅτε ὁ Ξενοφῶν κατήγαγεν ἐκεῖ τοὺς περισσώθεντας τῶν μυρίων ἐκ τῆς Περσίας (Ξεν. Ἀνάβ. Ε, 1, 4. Ζ, 1, 3, 11). Ναυμαχῆσας δὲ παρὰ τῇ Ῥόδῳ τῷ 388, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὃν ἐναυάρχει ὁ Ἰφικράτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 32), καὶ ἐφονεύθη.

Ἀναξίλαος ἢ Ἀναξίλαος, 1) Τυρραννος τοῦ Ῥηγίου, μεσσηνιακῆς καταγωγῆς, ἐκυρίευσεν τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην, βοηθεῖα φυγάδων Σαρμίων καὶ Μιλησίων, εἶτα δ' ἀποικίσας εἰς αὐτὴν Μεσσηνίους, τὴν ἀπεκάλεσε Μεσσηνήν (Ἡρόδ. ΣΤ, 23. — Θουκ. ΣΤ, 5), περὶ τὰ 497—494 π. Χ. Μετὰ θάνατον αὐτοῦ (476), οἱ υἱοὶ του, ἐπιτροπευθέντες ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Μιχίου, ἐκασίλευσαν τῷ 467, ἀλλὰ μετὰ 6 ἔτη ἐξώθησαν (Διόδ. ΙΑ, 48. ΕΣΤ, 76).—2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε 18 δράματα, καλλιπεῖ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ μέτρου καὶ κρίσεως γεγραμμένα, καθ' ὅσον κἂν

πτον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ε' ἔτους μέχρι τῆς ἡθῆς παραδίδοτο τὸ παιδίον εἰς παιδαγωγόν, συνήθως δούλον καὶ οὐχὶ ἐξόχως μεμορφωμένον, διότι ἦν μόνον ὁδηγὸς καὶ ἐπιτηρητής, καὶ ἔργον εἶχε νὰ συνοδεύῃ τὸ παιδίον, μάλιστα εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ τὴν παλαίστραν. Ὁ διδάσκαλος (γραμματιστής), τὸ ἐδίδασκε γράμματα, ἦτοι ἀνάγνωσιν κατ' ἄπαιστον προφορὰν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα ἦσαν ἰδιωτικά, καὶ οἱ ἐλευθέρως εἰς αὐτὰ παιδευόμενοι ἦσαν οἱ εὐπορώτεροι, οἱ δ' ἄλλοι ταχέως ἐπεδίδοτο εἰς ἐπάγγελμά τι, καὶ ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ἔμενον καὶ παιδιὰ ὅλως ἀπαιδεύτα. Ἦσαν δ' ἐλάχιστα τὰ διδασκτῆρα, καὶ οὐχὶ λίαν εὐπόλητος ἡ θέσις τῶν γραμματοδιδασκάλων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἦρχιζε δ' ἡ διδασκαλία λίαν πρῶτ' καὶ διήρκει καὶ μετὰ μεσημβρίαν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (Αἰσχ. Τιμρχ. σ. 35). Ἐν ἀνωτέρῳ τάξει ἀνεγίνωσκον καὶ ἀπεστήθιζον ποιητάς, πλὴν μύθων καὶ ἠθικῶν τιῶν ποιημάτων πρὸ πάντων τὸν Ὀμήρου, ἐνίοτε ἐξ ἀκοῆς, ὅταν ἐστεροῦντο βιβλίων, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰ καὶ τινες τῶν φιλοσόφων ἤθελον νὰ τὸν ἀποκλείσωσι διὰ τινὰς οὐχὶ λίαν εὐσεβεῖς θεωρίας του περὶ τῶν θεῶν. Ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ μετέβαινον εἰς ἄλλους ποιητάς. Περὶ δὲ τὸ ἰγ' ἔτος ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς, ὡς ἠθικὴν ἐπιτροπὴν ἐξασκούσης, καὶ εὐγενοῦς ἀσχολίας, κ' πρὸς τὸ καλῶς σχολάζειν» (Ἀριστ.). Ἐμάνθανον δὲ κυρίως τὴν κιθάραν καὶ τὴν λύραν, ὀλιγώτερον δὲ τὸν αὐλόν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ προσάδωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ διότι ἐφρόνουν ὅτι ἐτάραττε τὴν τῆς ψυχῆς ἡρεμίαν. Τὰ μαθηματικά ἐδιδάσκοντο ὑπὸ φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος γενικῶς εἰς τὰ σχολεῖα ἢ δὲ ζωγραφικὴ ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος. Ἡ γυμναστικὴ ἐδιδάσκειτο ἐπίσης ἀπὸ τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ ὀρχηστικὴ καὶ τὸ κολυμβῆν. Ἔτα δὲ, διὰ τοὺς ἐφήβους, ἡ ὀπλομακία καὶ

ἡ ἵππασία. Ἐδιδάσκον δ' οἱ παιδοτρίβαι τὴν γυμναστικὴν, τὴν δὲ κοσμιότητα καὶ αἰδῶ ἐπέβλεπον οἱ σωφρονισταί. Ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν, πολιτικὴν ἐδίδασκον μετὰ ταῦτα ῥήτορες, σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἀλλὰ συνήθως μόνον εἰς εὐπόρους, διότι ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἐλάμβανον ἀνά 1000 δρ. διδασκτῆρα, ὁ δὲ Πρωταγόρας 100 μνᾶς (= 10,000 δρ.), καὶ ἀπῆτουν αὐτὰ αὐστηρῶς. Ἡ παρεμπροσθέν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἀρχαίων ἠθῶν ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάγκην εὐρύσεως τῶν γνώσεων πρὸς μετοχὴν εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Αἱ δὲ γυναῖκες ἀνετρέφοντο κατ' οἶκον, καὶ ὀλίγα παρὰ τῶν μητέρων τῶν μόνων ἐμάνθανον, ἰδίως τὴν σεμνότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὰς οἰκιακὰς ἀρετάς. Παικίλας δὲ γνώσεις καὶ ἀνωτέρων παιδείαν ἐπεδίωκον κυρίως αἱ ἐταῖραι. — Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς περακτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπολλαπλασιάσθησαν μὲν καὶ ἠδύνησαν αἱ ἐπιστήμαι, ἀλλ' ἀπώλεσαν ἦν πρὶν εἶχον ἐνότητα καὶ ἄμεσον σκοπιμότητα. Οὕτω μονωθεῖσαι διηρέθησαν εἰς γραμματικὴν, ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν ἢ διαλεκτικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γεωμετρικὴν καὶ γεωγραφίαν, ἀστρονομίαν, ἀποτελοῦσας πάσας οὕτως δημοῦ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ἐκαλλιεργοῦντο ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρη εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἦτοι τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ῥόδον, τὴν Ταρσόν. Ἐξηκολούθησε δ' αὐτῶν ἡ ἀνάπτυξις πολὺ ἔτι καὶ μετὰ τὴν ἐντελῆ πολιτικὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ νικηταὶ αὐτῆς Ῥωμαῖοι παρ' αὐτῇ ἐμαθήτευσαν, καὶ ὑπ' αὐτῆς ποδηγετούμενοι ἀνέπτυξαν περαιτέρω τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις.

Ἄναυα, πόλις τῆς Φρυγίας, μετὰ τὸν Κελαινῶν καὶ Κολοσσῶν, ἐνθα διήλθε τοῦ Ξέρξου ἡ ἐκστρατεία (Ἡρόδ. Ζ, 30).

Ἄναυμαχίου γραφὴ, κατὰ τοῦ παρὰ τὸ καθῆκον μὴ παρευρεθέντος εἰς ναυμαχίαν (Ἄνθ. π. μουσ. I, 22).

Ἄνάφη, νῆσος, μία τῶν Σποράδων Ἀττικῆς Θήρας, ὄρεινὴ καὶ ἄκαρπος (Στράβ. I,

484. — Ἀπλδ. Α, 9, 26. — Ἀπλδ. Ῥόδ. Δ, 1709).

Ἀνάφλυτος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐχυρωθεὶς διότι ἦν πλησίον τῶν ἀργυρωμαχίων τοῦ Λαυρίου (Ἡρόδ. Δ, 99). Πατὴρ τοῦ δημαγωγοῦ καὶ ῥήτορος Ἐδδούλου.

Ἀνάχαρος, Σκύθης ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ἐνεκα φιλομαθείας εἰς Ἀθήνας ἐπίδημῆρας ἐπὶ Σόλωνος, καὶ φίλος τοῦ μεγάλου νομοθέτου γενόμενος. Ἐσχολήθη περὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὑπὸ τινῶν κατατάσσεται μετὰ τῶν ἐπτά σοφῶν. Ἐρρήθη δ' ὅτι ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ θελήσας νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητας, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Σαυλίου (Ἡρόδ. Δ, 79. — Πλούτ. Σόλ. Ε. — Cic. Tus. V, 32, 90). Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ ποιήσεις τινὲς καὶ ἐννεὰ ἐπιστολαὶ οὐχὶ γνήσιαι.

Ἀνθάνια, πόλις Μεσσηνιακὴ παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδα, ἐδρα τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλείων τῆς γενεᾶς τῶν Λελέγων, πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐγκαταλειφθεῖσα, ἦν ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου ἔτι ἔρημος, ἐπὶ δὲ Τ. Λιθίου μικρὰ πολίχνη (XXXVI, 31), καὶ ἐπὶ Πανσάνου (Δ, 33, 6) μόνον ἐρείπιον. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Κερνάσιον ἄλσος, ἐν ᾧ ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων, ἡ Δήμητρα, ἡ Κόρη καὶ οἱ Κάβειροι.

Ἀνδοκίδης, ὁ Λεωγόρου, Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τῷ 468 π. Χ., ἢ κατ' ἄλλους, βραδύτερον, εἰς, καὶ ὁ δεῦτερος, τῶν δέκα ῥητόρων, τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι ἀνήκων, ναυαρχήσας τοῦ στόλου ἐν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοὺς Κερκυραίους κατὰ τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 51). Μετὰ ταῦτα, περιπλακίς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἐρμοκοπιδῶν (Ἰδ. Ἀλκιβιάδης), αὐτὸς μὲν ἐπροσπάθησε νὰ σωθῇ καταγγέλλας τοὺς ἐνόχους, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα του καὶ τέσσαρας ἀδελφοὺς του, εὖς ὅμως κατάρθρωσε νὰ σώσῃ ἀλλ' ἐπ' αὐ-

τοῦ ἐξηκολούθησεν ἐπιβαρύνουσα ἡ ὑποψία τῆς ἐνοχῆς, δι' ἣ καὶ κατεδικάσθη εἰς ἀτιμίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΙΙ. — Θουκ. ΣΤ, 60) τῷ 414 π. Χ. Ἀπῆλθεν ἐπομένως πρὸς τὸν Ἀρχέλαον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κύπρον ἐπ' ἐμπορίᾳ, καὶ εἰς Ἀθήνας ἐπέστρεψε μόνον τῷ 410, ἐπὶ τῶν τετρακοσίων ἀλλὰ καὶ τούτους ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἡλίδαν, καὶ ἐπανῆλθε μόνον μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀμνηστίας (400). Ἀρχίσας δὲ πάλιν νὰ πολιτεύηται, καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβυς πεμφθεὶς (394), ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ἐξωρίσθη καὶ αὐτὸς, καὶ φαίνεται ὅτι τότε καὶ ἀπέθανε. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρες λόγοι ἀφελεῖς καὶ ἀπέριττοι, ὁ κατ' Ἀλκιβιάδου (415), κρινόμενος οὐχὶ γνήσιος ὁ περὶ τῶν μυστηρίων (400) ὁ περὶ τῆς ἐαυτοῦ καθόδου (410), καὶ οὗτος γνησιότητος ἀμφιβαλλομένης ὁ περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, σχετικῶς πρὸς τὰ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ (392), καὶ οὗτος ἀμφιβαλλόμενος.

Ἀνδραίων, 1) πατὴρ τοῦ Θάνατος, ἀρχηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ἰλ. Β, 638). Ἐβασίλευσε δ' ἐν Καλυδόνι, λαθῶν τὸν ὄρθον παρὰ τοῦ πανθεοῦ του Οἰνέως. — 2) Υἱὸς Ὀξύλου, ἀνὴρ τῆς Δρυόπης (Ου. Μετ. ΙΧ, 363).

Ἀνδρεῖα, τὰ ἐν Κρήτῃ συστάτα (Ἰδ.) τῶν ἀνδρῶν οἱ δὲ νεανίαι συνήρχοντο εἰς ἀγέλας (Ἰδ.). Ἐπεκράτει δ' εἰς αὐτὰ ἐγγράτεια, καὶ ἀπηγγέλλοντο ἔπαινοι τῶν προγόνων καὶ προτροπαὶ εἰς χρυστὰ ἔθνη. Πᾶσα πόλις εἶχεν ὠρισμένον δι' αὐτὰ χρόνον, καὶ διὰ τοὺς ξένους παρετίθεντο ἰδιαιτέραι ξενικαὶ τράπεζαι, καθὼς καὶ κοιμητήρια τοῖς ἐδίδοντο (Ἀθην. Δ, 22).

Ἀνδρεῖας, ἰδ. Γλυπτικὴ.

Ἀνδρίσκος, πενιχρῶς καταγωγῆς, παραστάς ψευδῶς ὡς υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐξήγηρε τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (149 π. Χ.), καὶ τὸ ὄνομα Φιλίππου

ἀναλαβών, ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἔτος ὀλίγηρον αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς, μέχρις οὗ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καικιλίου Μετέλλου, ἐφυγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἡγεμόνος εἰς τὸν Μέτελλον, ἀπαγαγόντα αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον θράκιον (Vell. Pat. I, 12. Flor. II, 14. — Amm. Marc. XIV, 11, 31).

Ἀνδρόγεως, υἱὸς τοῦ Μίνως, βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, ἐνίκησεν ἐν Ἀθήναις πάντας τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀριστουστάτων Παναθηναίων, δι' ὃ Ἀίγαὺς τὸν ἐθανάτωσεν ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐνδικούμενος δ' αὐτὸν, ἐπολέμησεν ὁ Μίνως τοὺς Ἀθηναίους, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοῖς ἐπέβαλε φόρον, νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς Κρήτην ἑπτὰ πᾶιδας καὶ ἑπτὰ κοράσια τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν ἵνα καταβροχθίζωνται ὑπὸ τοῦ τέρατος, τοῦ Μίνωταύρου. Ἀπήλλαξε δὲ τὴν πατριδα τοῦ φρικτοῦ τούτου φάρου ὁ Θησεύς (ιδ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Μίνως, ἐώρταζον ἐν τῷ Κεραμειῷ ἑτησίαν τελετὴν, τὰ ἀνδρογεῶνια, ἢ τὸν ἐπ' Εὐρυγύη ἀγῶνα, διότι καὶ Εὐρυγύης ἐλέγετο ὁ Ἀνδρόγεως (Ἀπολλ. Γ, 1, 2. IE, 4. — Διοδ. Δ, 60. — Ον. Μετ. VII, 456. VIII, 159).

Ἀνδροκλείδας, Θηβαῖος, ὑπὸ τοῦ Πισαφέρνου δωροδοκηθεὶς, καὶ τὰς Θήβας εἰς πόλεμον ἐξεγείρας κατὰ τῆς Σπάρτης (395 π. X.), ἀναγκασθεὶς ἐκ τούτου νὰ μετακαλέσῃ τὸν Ἀγησίλαον ἐκ τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5, 1. E, 2, 31. — Πλούτ. Λυσ. KZ).

Ἀνδροκλῆς, Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μεθ' οὗ τὴν πτώσιν ἀνέλαβε τὴν τοῦ δήμου διεύθυνσιν, ἀλλ' ἔπειτα ἀνετράπη αὐδὺς ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν (Θουκ. Η, 65. — Ἀριστ. Σφ. 1187. — Ἀνδοκ. Α, 28. — Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ).

Ἀνδροκλος, δούλος Ῥωμαίου ἀνθυπάτου ἐν Ἀφρικῇ. Φυγὼν εἰς τὴν ἔρημον ἐνέτυχε λέοντα ὅστις ἐχώλαινε, ἔχων ἀκάνθαν εἰς τὸν πῶδα. Ἐξαγαγὼν δ' αὐτὴν, ἡ-

γαπήθη καὶ ἐτράφη ὑπὸ τοῦ λέοντος. Ἐγκαταλείψας δ' ἔπειτα αὐτοῦ τὸ σπῆλαιον, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότητος του, καταδικάσθη εἰς θηριομαχίαν. Μετ' ἐκπλήξεως δ' ἰδόντες οἱ θεαταὶ ὅτι ὁ κατ' αὐτοῦ ἐξορμήσας λέων οὐ μόνον δὲν τὸν ἐσπάραξεν, ἀλλὰ καὶ περιχαρῶς τῷ ἔλειχε τοὺς πῶδας, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι κατὰ τύχην οὗτος ἦν ὁ λέων ὃν εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τότε τῷ ἐχαρίσθη ἡ ἐλευθερία καὶ ἡμοῦ καὶ ὁ λέων, ὅστις οὕτως ἐκ δευτέρου τὸν ἔτρεφεν (Αἴλιαν. Π. I, Ζ, 48. — Σεν. Βονφ. II, 19, 1. — Λ. Gall. V, 14, 10).

Ἀνδροληψία. Ὁ ταύτην ἀφορῶν νόμος διετηρήθη ἐν Δημοσθένει (κ. Ἀριστοκρ. σ. 647), ἔχων οὕτως Ἐάν τις βιαίῳ θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖς προσήκουσιν εἶναι τὰς ἀνδροληψίας, ἕως ἂν ἡ δίκαιος τοῦ φόνου ὑπέχωσιν ἢ τοὺς ἀποκτείναντας ἐκδώσιν. Τὴν δὲ ἀνδροληψίαν εἶναι μέχρι τριῶν, πλέον δὲ μὴ. Ἐννοεῖ δ' ὁ νόμος ὅτι, ἂν Ἀθηναῖος ἤθελε φονεῦσθαι εἰς ξένην πόλιν, ἀρνούμενην ἢ νὰ τιμωρήσῃ ἢ νὰ παραδώσῃ τοὺς φονεῖς, οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονευθέντος ἐδικαιοῦντο νὰ συλλάβωσι πολίτας τῆς πόλεως ἐκείνης, ἀλλ' οὐχὶ πλείονας τῶν τριῶν, καὶ νὰ τοὺς εἰσαγάγωσιν εἰς δίκην διὰ τῆς γραφῆς ἀνδροληψίου, ἐφ' ἧς ἠγνοεῖτο τίς ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς συλληφθέντας ποινή. Φαίνεται δ' ὅτι ἐδημιέυετο εἴ τι εἶχον ὅτε συνελήφθησαν (Δημοθ. π. στεφ. τριηρ. σ. 1232). Ἄν δ' ἀδίκως συνελήφθησαν, ἠθύνετο βεβαίως ὁ συλλαβών.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ Ἡετίωνος, βασιλέως τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίας Θήβης (Il. Ζ, 395), μεγαλόφρων, εὐγενῆς καὶ πιστῆ σύζυγος τοῦ Ἑκτορος (Αὐτ. 414. X, 460). Κατὰ Βιργίλιον δὲ (Ae, III, 294) μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἀπήγαγεν αὐτὴν Νεοπτόλεμος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς Φθίαν ἢ εἰς Ἠπειρὸν, καὶ ἔσχε τρεῖς υἱοὺς ἐξ αὐτῆς. Κατέλιπε δὲ μετέπειτα αὐτὴν εἰς

Ἐλενον, τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, ᾧ περιήλθε μέρος τῆς Ἠπειροῦ. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀσίᾳ, ἐνθα παρηκολούθησε Πέργαμον, τὸν τρίτον τῶν ἐκ Νεοπτολέμου υἱῶν τῆς.

Ἀνδρομέδα, θυγάτηρ Κηφείως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς Κασσιόπεια ἐκαυχῆθη ὅτι ἦν ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδῶν πρὸς τιμωρίαν ἔπεμψε θαλάσσιον τέρας δροῦν τὴν χῶ-

ραν, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐδέησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς βορᾶν αὐτοῦ ἡ Ἀνδρομέδα, εἰς σκόπελον προσδεθεῖσα ἔσωσε δ' αὐτὴν ἐπιπλοῶν ὁ Περσεύς (ιδ.), δι' ὃ καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον, εἰ καὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φινέα. Ἐκ τούτου προσέκυψεν ἔρις μεταξὺ αὐτῶν, κατ' ἣν ὁ Περσεύς ἀπελθὼσα τὸν Φινέα, δείξας αὐτῷ τῆς Γοργόνας τὴν κεφαλὴν (Ἀπολλ. Β, 4, 5. — Ον. Μετ. IV, 670, V). Ἦν δὲ Ἀνδρομέδα κατέταξεν ἡ Ἀθηναῖα μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀνδρόνικος, 1) Ῥόδιος, περιπατητικὸς, ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δυγούστου. Ἐγραψε περὶ Ἀριστοτέλους (A. Gell. X, 5), καὶ ἐταχτοποίησεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοφράστου τὰ συγγράμματα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα δ' αὐτοῦ διατηρούμενα συγγράμματα φαίνονται ὄντα μεταγενέστερα. — 2) Λίβιος Ἀνδρόνικος, ἐπὶ Ῥωμαίων, γράψας τραγῳδίαν Ἀντιόπην, μὴ σωζομένην. — 3) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐν Βυζαντίῳ.

Ἄνδρος, ἡ βορειότερα τῶν Κυκλάδων, 1 1/2 μίλιον ἀπέχουσα τοῦ νοτίου ἀκρω-

τηρίου τῆς Εὐβοίας. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐστὶ περίπου 6 τετραγ. μιλίων ἦν δὲ ἱερὰ τῷ Διονύσῳ. Περὶ τὰ 650 π. X. ἐξέπεμψεν αὐτὴ ἀποικίας εἰς Ἀκάνθον, Στάγειρα κτλ. (Θουκ. Δ, 84. 88). Ἔῤιχε καὶ πόλιν ὀμώνυμον, 2 1/2 ὄρους ἀπέχουσαν τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος Γαυρίου. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναγκασθεῖσα νὰ συνταχθῇ τοῖς Πέρσαις, ἐκυριεύθη εἴτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες καὶ τὴν ἐπίεσαν. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέκυψεν εἰς τοὺς Μακεδόνας, εἰς τὸν Ἀτταλον (Liv. XXXI, 45), καὶ μετὰ τοῦ Περγᾶμου εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἀνδρσοθένης, 1) υἱὸς Καλλιστράτου, Θάσιος ἢ Ἀμφιπολίτης, παρακολούθησας τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συγγράψας αὐτῆς Ἰνδικῆς παράπλου, οὐ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἀρρ. Ζ, 20). — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐργασθεὶς εἰς τοὺς αἰετοὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ (Παυσ. I, 19).

Ἀνδρῶτιων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἄνδρωνος, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους. Κατ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τὸν νόμον φόρους εἰσπράξαντες, ἔγραψαν γραφὴν παρανόμων ὁ Εὐκτῆμων καὶ ὁ Διδῶρος. Διὰ τούτου δὲ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης λόγον ἐπι σωζόμενον, ὡς τὸν ἕτερον κατὰ Τιμοκράτους, συντρόφου τοῦ Ἀνδρῶτιωνος, διὰ κατάσχεσιν αἰγυπτιακοῦ τινοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου. Ἀπελθὼν δ' ὁ Ἀνδρῶτιων εἰς Μέγαρα, ἔγραψεν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀτθίς, ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Ὀλ. 108 (345 π. X.), ἧς τεμάχια σώζονται.

Ἄνεμοι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ πνέοντες ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐλέγοντο ἀπόγειοι, στρεφόμενοι δ' ἀπὸ μιᾶς διευθύνσεως εἰς τὴν ἐναντίαν, τροπαῖοι. Οἱ βλατοὶ ἦσαν χειμῶνες καὶ θύελλαι· οἱ ἐν πυκνῶν νεφῶν κατερχόμενοι, ὡς ἐκνεφαί, ἦσαν ἢ καταιγίς, ὁ σκηπτὸς (Σοφ. Ἄντγ. 418), ἢ λαίλαψ, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐξορμῶν στρόβιλος, τυφῶν ἢ τυφῶς, ὁ σίφων, ὅτε συμπαρασύρει καὶ τὰ ὕδατα εἰς τὸ ὕψος, ὁ πρηστήρ (Ἀριστ. Λυσ. 974). Οἱ

καθ' ὠρισμένους χρόνους συνήθως πνέοντες, ἰδίως ἐν Ἑλλάδι· οἱ Νδυτικοὶ ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἦσαν οἱ ἐτησίαι, καὶ πρὸ βρομοὶ ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σειρίου. Ὡς δὲ πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀφ' ὧν ἔπνεον, οἱ τέσσαρες γενικώτατοι λεγόμενοι ἦσαν ὁ νότος, ὕψος, βροχὴν φέρων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θερούς πνέων, καὶ ὡς τῇ ὑγείᾳ ἐπιβλαβὴς θεωρούμενος, δι' ὃ καὶ χειμέριος ἐνίστατο ἐπιλέγεται (Ἡρδ. Β, 25. — Ὀμ. Ἴλ. Γ, 10. — Σοφ. Ἀντ. 335) ὁ βορέας ἢ βορρᾶς, καὶ ἀπαρχτίας καλούμενος, ψυχρὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑγεινὸς καὶ φαιδρὸς, διὰ τὴν Ἀφρικὴν ὅμως φέρων σύννεφα καὶ βροχὴν (Ὀμηρ. Ἴλ. Ξ, 395. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 296). Παρὰ μεταγενεστέρους βορέας ἐλέγεται ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, πνέων κυρίως τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς, ἄνεμος κυρίως γλυκὺς, ἀλλ' εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας ἐνίστατο τρικυμιώδης καὶ βροχερός (Ὀμηρ. Ὀδ. Ε, 295. Μ, 28. Ξ, 458) — Εὐρος, ὁ ἀνατολικὸς ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν νοτιανατολικόν, Εὐρόνοτον (Ἡρδ. Δ, 99. Ζ, 36), καὶ εἰς τὸν ἀνατολικόν ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀπηλιώτου. Πνέει δὲ κυρίως ἐπὶ τῆς χειμερινῆς ἡμερίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξηρὸς. Τούτους μόνον τοὺς τέσσαρας ἀνέμους γνωρίζουσιν ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἴλ. Β, 145. Ι, 5. Ψ, 195. Ὀδυσ. Ε, 295) καλεῖ δ' ὁ Ἡσίοδος τὸν ἀνατολικὸν ἄνεμον Ἀργέστην (Θεογ. 379), τὸν λαμπρὸν. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἤδη μεταξύ τῶν 4 καὶ ἄλλοι 4 ἄνεμοι παρεντεθειμένοι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο καὶ 12 καὶ 24 διαιρέσεις δεκταί. Οἱ παρεντεθειντοὶ δὲ 4 ἄνεμοι ἦσαν ὁ Εὐρος, νοτιανατολικὸς, ἀφ' ὅτου ὁ ἀνατολικὸς ὠνομάσθη ἀπηλιώτης· ὁ Καικίας, βορειανατολικὸς, συνεχῶς πνέων ἐν Ἑλλάδι· ὁ Λίψ, νοτιοδυτικὸς, ὡς πνέων ἐν Λιβύᾳ· ὁ Σκίρων, Ἀργέστης ἢ καὶ Ὀλυμπίας κα-

λούμενος, βορειοδυτικὸς, δροσερὸς καὶ ξηρὸς. Ὅτε δ' ἠΰξηνσαν τοὺς 8 ἀνέμους εἰς 12, εἰς ἐκάστην ὀρθὴν γωνίαν τῶν γενικωτάτων παρεντέθειτον ἀνά δύο· οὕτως ἦν ὁ Μέσης ὁ ἀνατολικοδόρειος, μεταξύ Καικίου καὶ Βορέου· ὁ Θρασκίας, ὁ δυτικοδόρειος, μεταξύ Σκίρωνος καὶ Βορέου· ὁ Φοινικίας ὁ νοτιανατολικὸς, μεταξύ νότου καὶ εὐρου· ὁ Λιθόνοτος ἢ Λιθοφοίνιξ, ὁ δυτικονότιος, μεταξύ νότου καὶ λιθός. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ὀρίζων διηρέθη εἰς 12 σημεῖα ἴσα, μετετέθησαν καὶ οἱ παρεμβληθέντες ἄνεμοι οὕτως, ὥστε ὁ Σκίρων ἀπέβη ὁ δυτικοδόρειος, ὁ Καικίας ὁ βορειανατολικὸς, ὁ Εὐρος ὁ νοτιανατολικὸς, καὶ ὁ Λίψ ὁ νοτιοδυτικὸς. — Διάφοροι θεωροῦσι ἐπεκράτουσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φιλοσόφοις περὶ τῆς αἰτίας τῶν ἀνέμων· οἱ μὲν ἐξελάμβανον αὐτοὺς προερχομένους ἐκ τῆς ἐπεπεργείας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ δὲ δι' ἀραιώσεως καὶ διαλύσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἄλλοι δι' ἀντιδράσεως τῶν γαιωδῶν καὶ πυρωδῶν ὑδάτων, καὶ ἄλλοι δι' ἔλξεως καὶ ὤσεως τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς ἀδικαλείπτου κινήσεως τοῦ παντός, κτλ. Ἐν τῇ μύθῳ δὲ ἦσαν οἱ ἄνεμοι θεότητες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ἴλ. Ψ, 194), ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς σπένδει καὶ εὐχεται πρὸς αὐτοὺς καὶ θυσίας καλὰς τοῖς ὑπόσχηται. Φέρει δὲ τὰς δεήσεις αὐτοῦ ἡ Ἴρις πρὸς τοὺς ἀνέμους παρὰ τῷ Ζεφύρῳ ἐν Θράκῃ ἐστιωμένους. Περὶ τοῦ προεξάρχοντος αὐτῶν ἴδ. Ἀΐολος. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 309. 378. 869), εἰσὶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνεμοι υἱοὶ τῆς Ἡοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, καθ' ὃ πνέοντες συνήθως ὅτε δύοσιν οἱ ἀστέρες, οἱ δὲ κακοὶ ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Τυφώεως, ὅστις καὶ αὐτὸς ὡς ἄνεμος θυελλώδης θεωρεῖτο. Ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προσεφέρετο εἰς τοὺς ἀνέμους λατρεία. Παρὰ τῇ Σικωῶν ἴστατο βωμὸς, εἰς ἐν ἅπασι τοῦ ἔτους προσήγετο θυσία διὰ νυκτός. Ἐν Δελφοῖς ἐτελοῦντο αὐτοῖς θυσίαι ἐν τῷ ἱερῷ τεμένει τῆς Θυίας (θυελλώδους) (Ἡρδ. Ζ, 178). Ἐν Ἀθήναις Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρ-

ρήστης ἤγειρε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τὸν εἰσέτι ὑφιστάμενον ὀκταγώνιον πύργον, ὅστις ἦν ἡλιακὸν καὶ ὑδραυλικὸν ὠρολόγιον, καὶ συγγρόνως ἀνεμοδείκτης, ἔχων ἐπὶ τῆς ζωφύρου ἐπιγεγλυμμένους τοὺς ὀκτὼ κυριωτέρους ἀνέμους ἐν προσωποποιήσει, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χρυσοῦν δελφῖνα στρεφόμενον καὶ δακνύοντα πόθεν ὁ ἄνεμος ἔπνεεν. Ὁ Βορέας ἐτιμᾶτο ἐν Μεγαλοπόλει, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σεξέρου εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἴλισσῷ, ὅθεν

τερος ἄνεμος ἐν Ἀθήναις ἐστὶν ὁ βορρᾶς· Καὶ ὁ Ζέφυρος εἶχε βωμὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερῆς ὁδοῦ. Κατὰ τοῦ Ὀβιδίου διαφανὴ μεταφορὰν (Fast. V, 197) ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἦν ἡ Χλωρίς, καὶ ὁ υἱὸς του ἐκαλεῖτο Καρπός. Οἱ λίαν ταχύποδες ἴπποι ἦσαν ἐν Ὀμήρῳ (Ἴλ. Υ, 229. Π, 150) υἱοὶ τοῦ Βορρᾶ ἢ τοῦ Ζεφύρου. — Καὶ ἐν Σκῦθαι καὶ οἱ Πέρσαι ἐλάτρευον τοὺς ἀνέμους (Ἡρδ. Α, 131), ἐτι δὲ μᾶλλον οἱ Ῥωμαῖοι, θύοντες αὐτοῖς μέλανας κρούς. Οἱ

ἐπιστεύετο ὅτι εἶχεν ἀρπάσει Ὀρείθυιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθίδεως, καὶ μεταγαγὼν αὐτὴν εἰς τῆς Θράκης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, τὸν Κάλαιν καὶ Κλεοπάτραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Φινέως (Σοφ. Ἀντ. 981). Ὅτε δ' ἤρχετο ὁ Σεξέρης, διαταχθέντες οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τοῦ χρημοῦ γὰ ἐπικαλεσθῆαι τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, ἔθυσαν εἰς τὸν Βορέαν, καὶ ὅτε πνεύσας αὐτὸς βιαίως, κατεπόντωσε παρὰ τὸ θεσσαλικὸν ἀπρωτήριον Σηπίαν τὰ βαρβαρικά πλοῖα, τότε ἤγειραν αὐτῷ τὸν βωμὸν (Ἡρδ. Ζ, 189). Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐπαισθητό-

ἄνεμοι παριστάντο ὑπὸ τῆς τέχνης περρωτοῖ, ἐνίστατο πεφουσημένως ἔχοντες τὰς παρειαί. Ὡς ὁ ὠραιότατος πάντων παρίστατο ὁ Ζέφυρος.

Ἄνθεα, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσυχ.) καὶ τῆς Ἥρας (Παυσ. Β, 22, 1).

Ἄνθεμιος, Ῥαλλιανός, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, τῷ 532 μ. Χ., μετὰ Ἰσιδώρου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἰγνατίου, ἀνοικοδομήσας τὴν Ἀρ. Σοφίαν διὰ 10,000 ἐργατῶν καὶ 30 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἄνθεμοῦς, ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Χαλ-

κιδική τῆς Μακεδονίας, οὐ μακρὰν τοῦ Θεομαίκοῦ κέλπου, παραχωρηθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῖς Ὀλυνθίοις (Θουκ. Β, 99. — Δημοσθ. Φιλ. Β, 20).

Ἀνθεμουςία, χώρα καὶ πόλις ἐν Μεσοποταμίᾳ, παρὰ τῇ Ἐδέσῃ, γνωστὴ κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων (Στράβ. ΙΣΤ, 747).

Ἀνθερμος ἢ **Ἀρχερμος**, Χῖος γλύπτης, υἱὸς Μικκιάδου καὶ ἔγγονος Μάλαντος, γλυπτῶν καὶ αὐτῶν, ζῶν περὶ τὸ 537 π. Χ., πρῶτος παρέστησε τὴν Νίκην ὑπόπτερον (Pl. XXXVI, 5. — Σχλ. Ἀρστροφ. Ὀρν. 473).

Ἀνθεστήρια, ἴδ. Διονύσια καὶ Διόνυσος.

Ἀνθεστηριῶν, ἴδ. ἔτος.

Ἀνθεσφόρια, εορτὴ τοῦ ἔαρος, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, καὶ ἦν αἱ νέαι συνέλεγον τὰ νέα ἄνθη (Στράβ. ΣΤ, 256. — Πολυδ. Α, 37).

Ἀνθηδών, 1) πόλις εἰς τὴν βορειο-τέραν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσαπίου ὄρους (Ὀρ. Ἰλ. Β, 508), εἶχε καλὸν λιμένα, καὶ ἦν ἐπώνυμος Ἀνθηδόνης, τοῦ πατρὸς τοῦ Γλαύκου, ὅστις ἐκεῖ ὡς θαλάσσιος θεὸς ἐλατρεύετο (Ὀν. Μετ. VII, 232. XIII, 905). Οἱ κάτοικοι ἦσαν κυρίως ἀλιεῖς, σπόγγους, καὶ πορφύρας κογχύλιας ἀλιεύοντες, καὶ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἀσχολούμενοι ἐθωροῦντο δ' ὡς ἄνθρωποι ἰδιοτελεῖς (Παυσ. Θ, 22, 5). — 2) Πόλις παράλιος ἐν Ἰουδαίᾳ.

Ἀνθήλη, χωρίον κατὰ τὰς Θερμοπύλας, ἔχον κἀν τῆς Δήμητρος, ἐνθα ἀνὰ πῶν φθινόπωρον συνήθως συνήρχοντο οἱ τῶν Δελφῶν Ἀμφικτύονες (Ἡρόδ. Ζ, 176. 200. — Ἰδ. Θερμοπύλαι).

Ἀνθολογία, συλλογὴ μικρῶν ποιημάτων, ἰδίως ἐπιγραμμάτων. Τὴν ἀρχαιότεραν συνέταξεν ὁ ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης ποιητῆς Μελέαγρος περὶ τὰ 60 π. Χ. καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στέφανον· περιεῖχε δὲ καὶ αὐτοῦ καὶ 46 ἄλλων συγγραμμάτων καὶ ἀρχαιότερων ποιήματα, οἷον τοῦ Ἀρχιλόχου,

τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, κ. α. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης δὲ Φίλιππος, πιθανῶς ἐπὶ Τραϊανῶν, προσέθηκεν ἐτι ἐλλογὴν ἐπιγραμμάτων ἐκ 13 ποιητῶν, ἐκ τῶν γραφάντων μετὰ τὸν Μελέαγρον. Ἄλλως μετὰ ταῦτα ὁμοίως Ἀνθολογίας συνέλεξεν ὁ ἐξ Ἡρακλείας Διογενιανὸς καὶ ὁ Στράτων ἐκ Σάρδεων ἐπὶ Ἀδριανοῦ, καὶ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Μυσίας Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ἄλλα πᾶσαι αὗται αἱ συλλογαὶ ἀπωλέσθησαν· ἐξ αὐτῶν δ' ἀρυσθεῖς συνέταξε νέαν ἐκτεταμένην κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα μ. Χ. ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὁ Κωνσταντῖνος Κεφαλαῖος. Διέταξε δ' αὐτὴν οὐχὶ ἀλφαριθμητικῶς, ὡς ὁ Μελέαγρος καὶ ὁ Φίλιππος, ἀλλὰ κατ' ἄλφην, εἰς 16 βιβλία, προσθεῖς εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐπιγράμματα καὶ πολλὰ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων. Ἐξ αὐτῆς δὲ, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὁ Μάξιμος Πλανούδης ἠνθολόγησεν 7 βιβλία, ἃ ἐπὶ τῆς μεταβάσεως τῶν λογίων Ἑλλήνων εἰς Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἰωάννης Λάσκαρης ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1494, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἣν μετὰ ταῦτα ὁ Hugo Grotius προσέθηκεν ἀρίστην λατινικὴν μετάφρασιν. — Ἄλλα τῷ 1606 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἐπιθελοβέργης ἀνεῦρεν ὁ Σαλμάσιος χειρόγραφον τῆς συλλογῆς τοῦ Κεφαλαῖ, καὶ ἐν τοῖς ἔτεσι 1772—6 ἐξέδωκεν ὁ Brunk τρίτομον τὴν ἀνθολογίαν, συμπεπληρωμένην διὰ τῶν νέων εὐρημάτων, ἀφαιρέσας μόνον μεταγενέστερά τινα, τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα, ἀλλὰ συμπεριλαβὼν εἰς τὴν ἐκδοσὶν καὶ περισωθέντα ἀποσπάσματα ἀρχαίων ποιητῶν, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Σιμωνίδου, κτλ. Εἶσι δὲ τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα, ὡς διαφόρων χρόνων καὶ ποιητῶν, οὕτω καὶ διαφόρου ἀξίας, τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀγχινοῦστατα καὶ ποιητικώτατα. Οἱ σπουδαιότεροι δὲ τῶν ἐπιγραμματογράφων τούτων εἰσὶ Σιμωνίδης (559—469 π. Χ.),

Ἀνακρέων (524), Καλλίμαχος, Θεόκριτος, Ἀσκληπιάδης, Λεωνίδας ὁ Ταραντῖνος (280), Μνασάλας (248), Ῥιανδός (224), Διοσκορίδης (200), Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος, Μελέαγρος (60), Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, Κριναγόρας, Λεωνίδας Ἀλεξανδρεὺς, Λουκιλλίος, Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς (ἐπ. Χ.), Λεόντιος, Ρουφῖνος, Παῦλος Σιλεντιάριος, Ἀγαθίας (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ). — Λατινικὴ δ' Ἀνθολογία συνέλεγε τὸ πρῶτον ὑπὸ Σκαλιγέρου τῷ 1573, ἐκ χωρίων συγγραμμάτων καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν.

Ἀνθούλλα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου μετὰ τὸ Ναυκράτιδος καὶ Κανώπου, ἣς αἱ πρόσοδοι ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἐδίδοτο εἰς τὴν βασιλίαν εἰς προμήθειαν πιδίλων καὶ ζώνης (Ἡρόδ. Β, 97. 98).

Ἄνιος, κατὰ τοὺς λατινικοὺς μύθους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης ἢ Ῥοιῶς, ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς Στάφυλος ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς κίβωτοῦ σωθεῖσα δ' εἰς Δῆλον, ἔτεκεν ἐκεῖ τὸν Ἄνιον, μαθόντα τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐνυμφεῖτο δ' ὁ Αἰνείας ἐπὶ τῆς διόδου τοῦ διὰ τῆς Δῆλου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λαθινίαν (Virg. Α. III, 30. — Ὀν. Μετ. XIII, 650. — Διον. Ἀλ. Α, 59).

Ἀννίδα, ὁ μέγας Καρχηδόνης στρατηγός, ὅστις ἀφ' οὐ θριαμβευτικῶς ἐπολέμησε τὴν Ῥώμην· ἠττηθεὶς μετὰ ταῦτα ἐν Ἀφρικῇ, κατέφυγε, τῷ 193 π. Χ. εἰς τὴν αὐλὴν Ἀντιόχου Γ, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ μάτην ἐζήτησε νὰ πείσῃ καὶ αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν πόλεμον εἰς Ἰταλίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ τοῦ Ἀντιόχου ἠττηθέντος οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτην τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀννίδα, κατώρθωσεν οὗτος νὰ φύγῃ εἰς Προύσαν, τὸν βασιλέα τῆς Βιθυνίας. Ἄλλ' ὅτε καὶ οὗτος, ζητηθεὶς νὰ τὸν παραδώσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, τότε ὁ γενναῖος Καρχηδόνης ἠτόκνησε δηλητηριασθεὶς, τῷ 183.

Ἀννίκερος, ἐκ Κυρήνης, φιλόσοφος

τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστίππου, δίδωχος τοῦ Ἠγησίου (ἴδ.), τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἡδονῆς ἐπιδικῶν «Χαίρειν γὰρ ἡμᾶς μὴ μόνον ἐπὶ ἡδοναῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὀμιλίαις καὶ ἐπὶ φιλοτιμίαις» (Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. Γ, 417). Κατ' αὐτὸν ἐκαλοῦντο Ἀννικέριοι καὶ οἱ ὄπαδοί του.

Ἄνων, ὄνομα διαφόρων Καρχηδονίων. Εἰς ἐξ αὐτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα, μέγας θαλασσοπόρος, ἐπεχείρησε περὶ τὸ 510 πλοῦν ἀνακαλύψων ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἄγνωστον δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἐκτείνῃ τῆς πατρίδος του τὰς σχέσεις καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ἐγραψε δὲ περιγραφὴν τῆς περιηγήσεώς του φοινικιστί, καὶ ταύτης διατηρεῖται ἑλληνικὴ μετάφρασις ὑπὸ τὸν τίτλον «Περίπλους», περιλαμβανομένη καὶ ἐκδομένη μετὰ τῶν μικρῶν γεωγράφων.

Ἄνουβις, ἀρχαιότατος παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τάφων, υἱὸς Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος, παρίστατο θωκοκέφαλος ἢ κυνοκέφαλος, καὶ ἦν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις γνωστός.

Ἄνταξος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, γίγας, ἡγεμὸν τῆς Λιβύης, ὅστις πάντας τοὺς εἰς τὴν χώραν του προσπλέοντας ξένους ἠνάγκαζε νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐφόνευε, διότι ἐν ὄσφ ἤγγιζε διὰ τῶν ποδῶν του τὴν μητέρα του γῆν, ἀνέκτα νέας δυνάμεις καὶ ἦν ἀκαταμάχητος. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, παλαίωσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἤγειρεν εἰς τὴν ἀγάλην του, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν ὁ δὲ τάφος του ἐλέγετο ἐν Τίγγιδι τῆς Μαυριτανίας (Ἀπλλδ. Β, 5, 11).

Ἄντακίδεας, Σπαρτιάτης, υἱὸς Λέοντος, ἐπέμφθη (387 π. Χ.) πρὸς τὸν σατράπην Τιρίβαζον, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλκύσῃ τοὺς Πέρσας ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, καὶ ὠφεληθεὶς ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποστηρίζοντων τὸν Εὐαγόραν ἐν Κύπρῳ, συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπονείδιστον διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὕσαν δὲ λυ-

πῆραν συνέπειαν τοῦ ἐμφυλίου πελοποννησιακοῦ πολέμου κατ' αὐτὴν πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Μέγαν Βασιλέα, καὶ πλὴν τῶν νήσων Λήμνου, Σκύρου καὶ Ἰμβρίου, αἵτινες ἔμεινον τοῖς Ἀθηναίοις, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πόλεις ἐκηρύττοντο αὐτόνομοι. Οὕτω κατέπεσε τῶν Ἀθηναίων ἡ ἡγεμονία. Ὁ δ' Ἀνταλκίδας, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως περιφρονηθεὶς, ἐξ ἀπογνώσεως καταδίκασεν αὐτὸς ἐαυτὸν εἰς ἀσπίαν καὶ ἀπέθανεν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 13. Ε, 1, 30. — Πλούτ. Ἀγῆσ. ΚΓ. Ἀρτζ. ΚΑ. ΚΒ.).

Ἄντανδρος, 1) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, γράψας βιογραφίαν αὐτοῦ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων (Πaus. Δ, 7, 4). — 3) Πόλις ἐν Μυσίᾳ, εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον, κτίσμα Πελασγῶν ἢ Αελέγων, εὐρυθεῖσα ὑπὸ Αἰολέων (Ἡρόδ. Ε, 27. Ζ, 42. — Θουκ. Δ, 52. Η, 108. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 25. Ε.)

Ἄντεία, ἴδ. Βελλεροφῶν καὶ Προῖτος.

Ἄντέρως, ἴδ. Ἐρωσ.

Ἀντήνωρ, Εὐφράνορος, γλύπτης Ἀθηναῖος ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, ἐργασθεὶς τοὺς τυραγνοκτόνους περὶ τὸ 630 π. Χ. ἀνατεθέντας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡράκλῃ δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ξερόου.

Ἀντιγόνη, 1) πόλις τῆς ἐν Ἡσίρῳ Χαονίας ἐπὶ τοῦ Ἀώου ποταμοῦ πρὸς τὰ Κερραῖνα ὄρη (Liv. XXXII, 5). — 2) π. ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας. — 3) π. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ (Liv. XLIV, 10). — 4) π. ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. — 5) Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωᾶς καὶ ἡ Νίκαια ἐκλήθησαν οὕτως ἐπ' ὀλίγον.

Ἀντιγόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, μία τῶν ἡρώιδων τῆς ἀττικῆς τραγωδίας. Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἐξ ἀπελπισίας διὰ τ' ἀκούσια ἐγγλήματά του, ἐτυφλώθη καὶ ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν, τὸν συνώδευσε καὶ τὸν ἐποδηγεῖται, μέχρις οὗ ἀπέθανεν αὐτὸς ἐν Κο-

λωνῇ τῆς Ἀττικῆς (Σφκλ. Οἰδ. ἐν Κολ.)· εἶτα δ' ἐπανηλθεν εἰς Θήβας, καὶ δτε οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἔπεσαν ἀλληλοκτονήσαντες, καὶ ὁ θεῖός τῆς Κρέων, ἡγεμῶν τῶν Θηβῶν, ἀπηγόρευσε νὰ ταφῇ ὁ Πολυνείκης, ὡς στρατεύσας κατὰ τῆς πατρίδος του, ἠπειθήσει μὴν ἐξ ἀδελφικῆς εὐσεβείας. Ἐγκατακλεισθεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ Κρέοντος εἰς ὑπόγειον φυλακὴν, ἠτόκτονήσεν ἐκεῖ, καὶ παρ' αὐτῇ καὶ ὁ ἐραστής τῆς Αἰμῶν, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος (Αἰν. Ἀντιγ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τῆς Πολυδώρας. — 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος ἐν Τροίᾳ (Ὀν. Μετ. VI, 93).

Ἀντίγονος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ ἐξ Ἐλυμιώτιδος, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ καὶ Κύκλωψ ἐπιλεγόμενος διότι ἦτο μονόφθαλμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (323 π. Χ.), ἔλαβεν εἰς μερίδιον τὴν Φρυγίαν, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Λυκίαν (Ἀρρ. Α, 29. — Curt. X, 25, 2). Ἐν ταῖς παντοδαύταις τῶν διαδόχων ἐμφυλίοις περιπλοκαῖς (Διόδ. ΙΗ, 25. 40. 50), ἐπολέμησε καὶ προδοθέντα ἐφόρευσε τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. ΙΒ, 17, Διόδ. ΙΘ, 43), ὥστε τῷ 316 ἦν κύριος πάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ αὐτῆς τῆς Συρίας, ἦν ὅμως μετὰ μακροῦς πολέμους ἠναγκάσθη (311) νὰ καταλίπῃ τῷ Σελεύκῳ (Διόδ. ΙΘ, 69. 77. 100. 105). Τῷ 310 ἀνέλαβεν ὁ Ἀντίγονος τὸν τίτλον βασιλέως, ὁ πρῶτος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ ἀποφασίσας τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἐπιθράττειαν νὰ καταστήσῃ εἰς βασιλεῖον, ἐπεμφθεὶς τὸν υἱὸν τοῦ Δημητρίου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Πτολεμαίου εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἀπέτυχε (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. — Διόδ. Κ, 46. 81). Πολεμήσας δ' ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, Κασσάνδρου, Αυσιμάχου καὶ Σελεύκου, συμμαχησάντων, ἐφρονεῖτο (302) εἰς τὴν ἐν Ἰσοῦ αἰματηρᾶν μάχην (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. ΚΑ. ΚΗ. — Α.). — 2) Ἀντίγονος, ἐπικληθεὶς Δώ-

σων, διότι περιωρίζετο πάντοτε εἰς ὑποσχέσεις, ἔγγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπίτροπος δὲ τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Β' (230 π. Χ.), οὗ τὴν χήραν καὶ ἐνυμφεῖσθαι, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας μετὰ συνέσεως καὶ ἰκανότητος (Liv. XL, 54). Ἀφ' οὗ κατέστειλε στάσιν ἐν τῷ κράτει του, συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀράτου κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐνίκησεν ἀποκρούσας δὲ καὶ εἰσβολὴν Ἰλλυριῶν (221), ἀπέθανεν αἰφνιδίως (Πλούτ. Ἀρατ. ΛΔ. ΜΕΤ. — Πολ. Β, 47, 70. Δ. 87. — Just. XXVIII, 3). — 3) Ἀντίγονος Γονατᾶς, οὕτω κληθεὶς διότι εἶχε σιδηρᾶν πλάκα εἰς τὸ γόνυ, υἱὸς Δημητρίου Πολιορκητοῦ, συναξεστράτευσε μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ δτε οὗτος ἐξεβλήθη τῆς Μακεδονίας (287 π. Χ.), διετήρησε τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ αὐτῷ ἀνηκούσας πόλεις, ἀλλὰ ματαίως κατέβαλε προσπάθειάς ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν ἐν Συρίᾳ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου αἰχμαλωτευθέντα πατέρα του (Πλούτ. Δημ. ΝΑ). Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ (283), ἐδασίλευσεν ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλ' ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, ἠναγκάσθη μετὰ τούτου τὸν θάνατον (280), νὰ παραχωρήσῃ εἰς Πτολεμαῖον τὸν Κεραυνὸν τὴν βασιλείαν, εἰς ἣν αὐτὸς ἐγκατέστη τῷ 276. Ἀπέκρουσε δὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γαλατῶν (Just. XV, 2), ἐξεδιώχθη (273) ὑπὸ Πύρρου (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ)· ἀλλὰ τοῦτου ἀπελθόντος εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀνεκτίσαστο ἐκ νέου τὸν θρόνον του. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τοῦτον ἐνίκησε, καὶ ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Ἠπειρον (Πλούτ. Πύρρ. ΛΔ). Πολεμήσας δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοβῆτος, τῷ 240 (Πλούτ. Δημ. Μ. — Πολ. Β, 43). — 4) Ἀντίγονος Καρύστιος, συγγραφεὺς ἐπὶ Πτολεμαίων, γράψας βίους φιλοσόφων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται Ἰστοριῶν παραδόξων συναγωγὴ, ἴσως περιληψὶς ἀρχικῆς τινος αὐτοῦ συγγραφῆς. — 5) ἴδ. Πυρόμαχος.

Ἀντιγραφὴ, ἐλέγετο ἡ διπλῆ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ἐνόπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνίστατο δὲ καὶ μὴν ἡ δευτέρα (Πλατ. Ἀπολ. Σωκρ. ΚΖ. — Πολυδ. Η, 58)· ἐπὶ δὲ τῶν κληρονομικῶν ἐκατέρωθεν ἀδιακρίτως (Ἀρποκρ. — Σουίδ.). Τέλος δ' οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἀντικατηγορία προτεινομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγωγὴν (Δημοθ. πρ. Φαίν. 1044). Καὶ ὁ διπλοῦς ἐκατέρωθεν ὄρκος ἐλέγετο ἀντιωμοσία ἢ διωμοσία.

Ἀντιδόσις. Κατὰ Σολώνιον νόμον, ὁ νομίζων ὅτι ἐπεβάλλοντο αὐτῷ φόροι ἢ λειτουργίαι δυσανάλογοι πρὸς τὴν περιουσίαν του, ἐδικαιοῦτο νὰ προτείνῃ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς μετ' ἄλλου, ὃν ἐνόμιζε πλουσιώτερον καὶ παρὰ τὸ δίκαιον ἤτιον αὐτοῦ ἐπιβαρυνθέντα, καὶ τότε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς δημοσίας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσεις. Αὕτη ἦν ἡ Ἀντιδόσις, ἧς ὅμως ἐξηροῦντο αἱ κτήσεις τῶν ἀργυρείων ἐν Λαυρεΐῳ, διότι αὗται δὲν ὑπέκειντο εἰς φορολογίαν διὰ τὰς λειτουργίας (Δημοθ. πρ. Φαίτιπ. Ἀφρόδ. Β, 840. Μήδ. 539). Ὁ ἀρνούμενος αὐτὴν, ὑπεχρεοῦτο ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν λειτουργίαν. Ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε λόγον «περὶ ἀντιδόσεως.»

Ἀντιδοτός, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητῆς τοῦ Εὐφράνορος, διδάξας τὴν τέχνην εἰς τὸν Νικίαν (Pl. XXXIV, 40, 27).

Ἀντίλευα, ἴδ. Αὐτόλυκος καὶ Ὀδυσεεύς.

Ἀντίκυρα (ἢ Ἀντικυρρα), 1) Πόλις τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἴτην, εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 198). — 2) Πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλάσσια, ὑπὸ τὸν Παργασόν, ἀνατ. τοῦ Κίρφεως ὄρους, τοῦ Κυπαρίσσου καθ' Ὁμηρον (Ἰλ. Β, 519). Ἀμφότεραι αἱ πόλεις ἐθεωροῦντο ὡς ἔχουσαι πολὺν ἐλέβορον, τὸ φυτὸν τὸ νομιζόμενον ὡς θεραπευτικὸν τῆς παραφροσύνης, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις «Ἀντικύρρας σε δεῖ.» Ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος τὴν Φωκικὴν, ἀλλὰ τὴν ἀνήγειρε

πάλιν. Ἔϊτα δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀντιλίθωνος, ἄρος ἐκτεινόμενον Ν τοῦ Λιβάνου ἀπὸ Συρίας πρὸς τὴν Φοινίκην (Στράβ. ΙΣΤ, 756. — Ἄρρ. Β, 20, 4).

Ἀντίλοχος, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, συνώδευσε τὸν πατέρα του εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἦν εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ ἀνδρειότερων νέων ἡρώων (Ίλ. Δ, 457. Ε, 580. Ν, 545. Ο, 572. Π, 317). Ἦν δὲ καὶ μετὰ τὸν Πάτροκλον, ὁ προσφιλέστατος τῷ Ἀχιλλεΐ, δι' ὃ καὶ αὐτῷ ἀνετέθη ἡ ἀναγγελία εἰς τὸν Ἀχιλλεῦα τοῦ Πατρόκλου τὸν θάνατον. Ἐφρονεῦθη δ' ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, ἐν ᾧ ἐπρομάχετο τοῦ πατρὸς του, δι' ὃ καὶ ἀθεωρεῖτο ὡς πρότυπον υἱοῦ φιλοστοργίας, (Πίνδ. Πυθ. ΣΤ, 28) ὁ δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐκδικῶν, ἐθανάτωσε τὸν Μέμνονα (Ὀδ. Δ, 187), καὶ μετὰ ταῦτα ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸν αὐτὸν τάφον εἰς ὃν ἔκειτο καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος.

Ἀντιμαχιδαίης, ἰδ. Ἀντίστρατος.

Ἀντίμαχος, ἐκ Κολοφῶνος ἢ τῆς παρακειμένης Κλάρου, ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἀκμάζων περὶ τὰ 404 π. Χ., φίλος τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πλάτωνος. Ἐγραψε μέγα ἔπος, τὴν Θηβαΐδα, τοὺς πολέμους τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τῶν Ἐπιγόνων ψάλλον, προσέτι δὲ καὶ τὴν Λύδην, ἐλεγειακὴν ποιήσιν ἐκ πολλῶν συγκειμένων ῥαψωδιῶν, εἰς ἡρωϊκὰ διηγήματα περιστρεφομένην, καὶ οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ποιητοῦ, ἢ ὁ θάνατος βαλέως τὸν ἔθλιβε, καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων τῶν ἡρωολογιῶν. Οἱ λόγιοι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐθαύμαζον αὐτὸν μεγάλως, καὶ εἰς τὸν κανὼνα τῶν ποιητῶν ὃν συνέταξαν, τάττουσιν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐποποιοῖς ἀμέσως μετὰ τὸν Ὀμηρον. Ἀλλὰ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἀποσπάσματα ἐλέγχουσι γλῶσσαν ἐπιτετηθευμένην, ἐκ πασῶν τῶν διαλέκτων δανειζομένην, καὶ ἀπέχουσαν τῆς Ὀμηρικῆς ἀφελείας. Οἱ

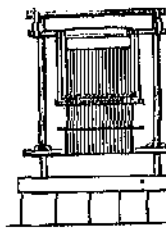
δὲ μῦθοι αὐτοῦ εἰσὶν ἀρχαϊκώτατοι, καὶ σπερούμενοι ἐντέχνου εἰκονομαίας. Ὡς γραμματικὸς δ' ἐξεργάσθη καὶ πραγματεῖαν περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἀντίνοος, 1) υἱὸς Εὐπέθους, Ἰθακήσιος, ὁ αὐθαδέστερος τῶν μνηστῆρων τῆς Πηγελόπης, ἐπιβουλεύσας τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ἰθάκης τὴν ἐξουσίαν. Πρῶτον αὐτὸν κατετόξευσαν τὰ βέλη τοῦ Ὀδυσ-

σεῶς (Ὀδ. Δ, 660. 773. Π, 363. Ρ, 458. Σ, 42. Χ, 8. 48). — 2) Ὀρατὸς νεανίας ἐκ Κλαυδιουπόλεως τῆς Βιθυνίας, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, συνοδεύων αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοπορίας του, καὶ πνιγείς εἰς τὸν Νεῖλον τῷ 130 μ. Χ. Ὁ αὐτοκράτωρ κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἡρώων, ὠνόμασε κατ' αὐτὸν Ἀντινοούπολιν τὴν πόλιν ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ ἐνθα ἀπέθανε, καὶ ἐν Μαντινεῖα τῆς Πελοποννήσου ἱδρυσεν αὐτῷ ναὸν, καὶ διέταξεν ἀγῶνας εἰς τιμὴν του· τὸ ὄνομά του δ' ἔδωκε καὶ εἰς ἓνα ἀστερισμὸν. Σώζονται δὲ πλεῖστα ἀγάλματα, προτομαί, δακτυλιόλιθοι καὶ νομισμάτα, παριστῶντα αὐτὸν ὡς Διόνυσον ἢ ὡς ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν νεαρῶν θεῶν (Παυσ. Η, 9, 4).

Ἀντίον, τὸ ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ περὶ ὃ ἐλλίσσεται τὸ ἐξυφανθὲν μέρος, κει-

Ἐξ Αἰγυπτ. γλυφῆς

μενον ὅτε μὲν κάτω, ὅτε δὲ ἄνω, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἀντιόπη, 1) θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ (Ὀμηρ. Ὀδ. Δ, 260), ἢ τοῦ Νυκτέως, ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Ἀμφίωνα καὶ Ζῆθον. Αὐτῆς φερώνυμον δράμα ἔγραψεν ὁ Εὐριπίδης, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Λίβιος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ Πακούσιος ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη. Το ἄγαλμα αὐτῆς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ συμπλέγματος τοῦ Φαρνασίου ταύρου (ἰδ. Ἀμφίων). — 2) Ἰδ. Θησεύς.

Ἀντιόχεια, πολλαὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν αἷς αἱ ἐπισημότεραι· 1) Ἀν. ἢ ἐπὶ Δάφνη, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Συρίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, παρὰ πυκνῷ δαφνίῳ, εἰς ἀπόστασιν 120 σταδίων ἀπὸ

Ἡ παλιότερη θεὰ τῆς Ἀντιόχειας ἀγάλμα κατὰ τὸ τοῦ Εὐρυκλεῶ

τῆς θαλάσσης ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιόχου ἱδρυσθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα εἰς τετραπλῆν πόλιν κατάκοσμον μετὰ ἐν τοῖς χριστιανικοῖς χρόνοις ἐπίσημος, ἔδρα πατριαρχικῆ, εἰς ἣν καὶ δύο συνήλθον σύνοδοι ἐκκλησιαστικά. Καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέρσου Χοσρόου (540 μ. Χ.), τὴν ἀνηφοδύμησεν ὁ Ἰουστινιανὸς, μετονομάσας αὐτὴν Θεοπόλιν. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος, ὁ Λιβάνιος, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ ὁ Εὐάγγελος. — 2) Ἀντ. τῆς Πισιδίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ

τῶν κατοίκων τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ Μαγνησίας. Ἐἶχεν ἱερὸν τοῦ μὴνός Ἀρκαίου, τοῦ φρυγικοῦ Μεδούρκου. Ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκλήθη Καισάρεια. — 3) Ἀντ. ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἐν Καρία ὑπὸ Ἀντιόχου Α' τοῦ Σωτήρος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Πυδοπόλεως κτισθεῖσα.

Ἀντίοχος, 1) Στρατηγὸς Φιλίππου τῆς Μακεδονίας (Just. XIII. XV). — 2) Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, βασιλέως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς 324 π. Χ. (Just. XVII, 2, 10. XXIV, 1, 9). Μαθὼν ὁ πατὴρ του παρὰ τοῦ ἱατροῦ ὅτι αἰτία θανατηφόρου του ἀσθενείας ἦν ἔρωσ πρὸς τὴν μητρειάν του Στρατονίκην, τῷ παρεχώρησεν αὐτὴν, καὶ συγχρόνως τὸν ἐγκατέστησε βασιλεῦα ἐπὶ τῶν χωρῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου (Πλούτ. Δμτρ. ΛΗ. ΛΘ), αἷς προσήρησεν αὐτὸς καὶ ἄλλας μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου. Πολεμήσας κατὰ Πτολεμαίου, τοῦ φρονέως τοῦ πατρὸς του, συνωμολόγησε τέλος εἰρήνην μετ' αὐτοῦ, ἵνα στραφῆ κατὰ τῶν εἰς Ἀσίαν εἰσβαλόντων Γαλατῶν· τούτους δὲ καὶ κατετρόπωσε, δι' ὃ καὶ τῷ ἐδόθη ἡ ἐπωνυμία Σωτήρος. Ἀλλ' ἐφρονεῖτο ἐν δευτέρῃ μάχῃ κατ' αὐτῶν, τῷ 261, καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ. — 3) Ἀντ. Θεός, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν παρὰ τῶν Μιλησίων διότι ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τοῦ τυράννου Τιμάρχου. Ἐπολέμησε κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῆς Αἰγύπτου ἄλλ' ἠττώμενος, ἵνα τύχη τῆς εἰρήνης, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του Λαοδίκειαν, καὶ ἐνωμφεῦθη (250 π. Χ.) τὴν κίρην τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκην. Ἀποθανόντος ὁμοῦ τοῦ Πτολεμαίου μετὰ δύο ἔτη, ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην του σύζυγον, καὶ τότε αὐτῇ, τῷ 247, βοηθεῖα καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Σελεύκου, ἐθανάτωσε καὶ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὴν εἰς Ἀντιόχειαν ἐξορυσθεῖσαν Βερενίκην, καὶ τὸ τέκνον αὐτῆς (Just. XXVII, 1. — Val. Max. IX, 14. Ext. 1). — 4) Ἀντ. Ἰέρραξ, δεύτερος υἱὸς τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Σελεύκου (τοῦ Καλλινίκου) τὴν ἡγεμο-

νίαν ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ταύρου (Just. XXVII, 2, 6), καὶ συνέδραμεν αὐτῷ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἄλλ' ἐπανέστη πλεονεκτήσας καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Συρίας ἐποφθαλμιάσας, καὶ πολλάκις ἠττηθείς, κατέφυγε παρὰ τῷ πενθερῷ του Ἄρταμένει, τῷ βασιλεῖ τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖθεν δὲ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ φυγῶν καὶ ἀπ' αὐτοῦ θελήσαντος νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτον, ἐφρονέθη ὑπὸ ληστῶν, τῷ 225. — 5) Ἀντ. Γ, ὁ δεύτερος υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, γεννηθείς τῷ 242, ἐβασίλευσε τῆς Συρίας τῷ 224. Ἀπὸ τοῦ 221 ἤρξατο πολεμῶν κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος τῆς Αἰγύπτου, ἐποφθαλμιάσαντος εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν. Καὶ ἐνίκηθη μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ραφία, τῷ 217, καὶ ἐκλείσεν εἰρήνην (Πολ. Ε, 82. — Just. XXXI, 1), τὸν ἐν Ἀσία δ' ἐκαστατήσαντα διαικίτην Ἀχαῖον ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε. Τῷ 212 κινήθεισιν κατὰ τῶν Πάρθων καὶ Βακτρῶν, καὶ νικήσας αὐτούς, ἐπωνομάσθη ὁ Μέγας. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ εἰς Ἰνδίας καὶ ἀπεκόμισεν πλοῦσι λαφύρα. Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα διεδέχθη πενταετής Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής, συμμαχήσας ὁ Ἀντίοχος μετὰ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, ἐνίκησε παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ (198) καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην (Πολ. ΙΣΤ', 18). Ἀπὸ ἐκστρατείαις κατὰ τοῦ Εὐμένους ἐν Περγᾶμι τὸν ἀπέτρεψαν οἱ Ῥωμαῖοι θελήσας ὁμοῦ νὰ ὑποστηρίξῃ κατ' αὐτῶν τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὅτε οὗτος κατεβλήθη ἐν Κυνὸς Κεφαλαίς, κατέκτησεν ὁ Ἀντίοχος τὰς πόλεις τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (196). Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν νὰ τοῖς ἀποδοθῶσιν αὐταὶ καὶ ἄλλαι του κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν ᾧ διεπραγματεύετο, ὠπλίζετο κατ' αὐτῶν, καὶ ἐπιλοξένησε παρ' αὐτῷ τὸν Ἀννίβαν, καὶ δεχθείς τῶν Αἰτωλῶν τὴν πρόσκλησιν εἰς βοήθειαν κατὰ τῆς Ῥώμης, ἐξεστράτευσεν καὶ διεχείμασεν εἰς Εὐβοίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔαρ

191 ἐνίκηθη ἐν Θερμοπόλει ὑπὸ Ἀκίλου Γλαυρίου (Πλούτ. Κάτ. ΙΓ'. — Λίν. XXXVI, 13). Ἠττήθη δὲ καὶ ὁ στόλος αὐτοῦ ἐπανελημμένως. Ἐπιωτρέφας δ' εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκηθη (190) ἐν Μαγνησίᾳ ὑπὸ Κορνηλίου Σικκίωνος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὰ πλοῖα, τοὺς ἐλέφαντάς του καὶ τὰς ἐπαρχίας τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου, διανεμηθείσας τοῖς συμμάχοις τῶν Ῥωμαίων, τῷ Εὐμένει καὶ τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ν' ἀποτίσῃ ἐντὸς δωδεκαετίας 15,000 ταλάντων (90,000,000 δρ.). Τοὺς δὲ παρ' αὐτῷ προσφυγόντας, τὸν Ἀννίβαν, τὸν Θόαντα, ἀρχηγὸν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἄλλους, ἐβούλησε νὰ δραπετεύσῃσι. Παρὰ τῷ Ἰγγριδί δὲ ποτε (187) λεηλατήσας τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐκαστάντων κατοίκων (Διόδ. ΚΘ, 13, 18. — Ἀπκ. Συρ. ΛΒ. — Πολ. ΚΑ, 9, 13. — Λίν. XXXVII, 24, 33, — Just. XXXII, 2, 2). — 6) Ἀντίοχος Δ' Ἐπιφανῆς, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, τῷ 189 π. Χ. ὡς ὄμηρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Ῥώμην πεμφθείς. Ἀπηλευθερώθη δὲ τῷ 175, ἀντικατασταθείς ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Σελεύκου. Ὅτε δὲ τὸν Σελεύκον ἐφόνευσεν ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Ἡλίδωρος, εἰς τὸν θρόνον ἐποφθαλμῶν, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἵνα ἐπανακτήσῃται τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν, ἃς ἡ ἀδελφή του εἶχε φέρει ὡς προίκα εἰς Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Κατέλαβε δὲ τὰς χώρας ταύτας καὶ μέρος τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθη νὰ παρατηρήσῃ, ἀπειληθείς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (168). Τοὺς Ἰουδαίους καταπιέζων, καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ θελήσας νὰ συλήσῃ, προσέκρουσεν εἰς ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν Μακκαβαίων (167 — 164), καὶ ὑπ' αὐτῶν ἠττήθη ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Λυσίας. Εἰς Ταβάς δὲ, πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Περσίας ἐκστρατεύσας, ἀπέθανεν τῷ 163. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγράφεται ὡς χαρακτηριστὸς ἀπανθρώπου, καὶ ὁ Πολύβιος

τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Ἐπιφανῆς μετατρέπει εἰς ἐπιφανῆς (Πολ. ΚΣΤ', 10, ΚΖ, 17, ΚΘ, 11. — Λίν. XLIV, 19, XLV, 11-13). — 7) Ἀντ. Ε, Εὐπάτωρ, υἱὸς αὐτοῦ, 13 ἢ 14 ἐτίας μείνας ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, συνώδευε τὸν στρατηγὸν Λυσίαν εἰς τὴν πολιερχίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ νεοῦ μείναντος θρόνου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντιόχου Ε ἤρπασεν αἰφνης ὁ πρῶν ἐννοούμενος τούτου Φίλιππος. Τότε ὁ Λυσίας, συμβιβασθείς μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τὸν ἐνίκησεν (162). Ἄλλ' ἐπελῶν ὁ Δημήτριος ἐκ Ῥώμης, συνέλαβε τὸν ἐξάδελφόν του καὶ τὸν Λυσίαν, καὶ τὸ προσεχές ἔτος τοὺς ἐδολοφόνησε (Πολδ. ΛΑ, 12. — Just. XXXIV, 3). — 8) Ἀντ. ὁ 9 εὖς, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Βάλα, ἀντετάχθη (144 π. Χ.) κατὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ Νικάνωρος, ὡς ἀξιώσεις ἔχων ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ πλεῖστον τῆς ἐπικρατείας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Διοδότου Τρύφωνος, ὅστις ὁμοῦ τὸν ἐθανάτωσε τῷ 141, καὶ ἤρπασεν τὴν ἐξουσίαν (Just. XXXVI, 1, 6). — 9) Ἀντ. Ζ, δευτερότοκος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Σιωτῆρος, Σιδῆτης ἐπικληθείς, διότι ἀνετράφη εἰς Σίδην τῆς Παμφυλίας, ἐξεδίωξε τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου Τρύφωνα (138 π. Χ.), ὑπέταξεν Ἰωάννην, τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας (132), καὶ ἔπεσεν (130) ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων (Just. XXXVI, 1, XXXVIII, 10). — 10) Ἀντ. Η, υἱὸς τοῦ Δημητρίου Νικάνωρος, ἐπιλεγόμενος ὁ γρυπὸς, ἤρξε, μετὰ τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ μέρος τῆς Συρίας, ἀπέδιωξε, βοηθεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ἀντίπαλόν του Ἀλέξανδρον Ζαβίαν (18. Ἀλέξ. 14), ἐφόνευσεν τὴν μητέρα του Κλεοπάτραν διὰ τοῦ δηλητηρίου ὃ αὐτῇ εἶχε παρασκευάσει, δι' ὃ καὶ ἐκδικητῆς εἰρωνεία τῷ ἀπέδωκε τὸ ὄνομα Φιλομήτωρ, καὶ μακρὰν ὑποστάς πάλιν ὑπὲρ κτήσεως τοῦ θρόνου πρὸς τὸν ἑτερομήτορα ἀδελφόν του, Ἀντιόχον τὸν Κυζικηνόν, ἐθανατώθη ὑπὸ Ἡρακλεσιωνὸς τινος, τῷ 97 (Διόδ.

ΛΔ, 38. — Ἀπκ. Συρ. ΕΘ. — Just. XXXIX, 1-3). — 11) Ἀντ. Κυζικηνός, οὕτω κληθείς διότι κατέκτισεν ἐν Κυζίκῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Ἀντ. τοῦ Σιδῆτου, ἐπιλεγόμενος καὶ Φιλοπάτωρ, ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀνεψιῦ του Σελεύκου τοῦ Ἐπιφανοῦς (Ἀπκ. Συρ. ΕΘ), ἀμφισβητούμενος αὐτῷ τὸν θρόνον. — 12) Ἀντ. Ι, Εὐσεβῆς, ἐνίκησε τὸν Σελεύκον τὸν Ἐπιφανῆ, κατέστειλε τὴν στάσιν τῶν ἀδελφῶν τούτου, Ἀντιόχου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλίππου κατὰ τῶν υἱῶν Ἀντ. τοῦ Γρυποῦ, ἐνίκησεν ἀμφοτέρους παρὰ τῷ Ὀρόντῃ, καὶ ἐφρονέθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων, τοῦ θρόνου μετὰ πολλὰς διαμάχας περιελθόντος εἰς τὸν Φίλιππον (Ἀπκ. Συρ. ΕΘ. — Διόδ. ΛΔ, 38). — 13) Ἀντ. ΙΑ ὁ Φιλάδελφος (ἢ καὶ Ἐπιφανῆς), ἀντίπαλος τοῦ προμνησθέντος, ἐπύνη ἐν τῷ Ὀρόντῃ ἐπὶ τῆς ἐκατῆς ἡμέρας του. — 14) Ἀντ. ΙΒ, Διόνυσος, υἱὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Γρυποῦ, ἐπολέμησεν ἐπίσης κατὰ τοῦ Φιλίππου (18. Ἀντίοχος Ι), καὶ ἔπεσε πολεμῶν κατ' ἀραβικῆς φυλῆς (Just. XL, 1-15). — 15) Ἀντ. ΙΓ, ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντ. Ι, ἐνεθρονίσθη (62 π. Χ.) ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, διότι ἡ Ῥώμη μετὰ τὴν νίκην κατὰ τοῦ Τιγράνου τῆς Ἀρμενίας, ὅστις εἶχεν ὑποτάξει καὶ τὴν Συρίαν, ἀνεγνώρισε τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος ἐξεθρόνισεν αὐτὸν ὁ Πομπήιος, τὴν Συρίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ἀνακηρύξας (Ἀπκ. Συρ. ΜΘ, 70). Οὗτος ἦν ὁ ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐκ τῶν Σελευκιδῶν. — 16) Ἀντίοχος Ἀθηναῖος, ναύκληρος τοῦ Ἀλκιβιάδου, παρὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς ναυμαχίαν προκληθείς καὶ ἠττηθείς, τῷ 407 π. Χ. (Ἐν. Ἑλλ. Α, 5, 12). — 17) Ἀντ. ἐξ Ἀσκάλωνος, περίφημος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Φίλωνος, ζῆσας ἐν Ἀθήναις, Ἀλεξανδρεῖα καὶ Ῥώμῃ, ὑπῆρξε διδάσκαλος πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Οὐάρωνος, τοῦ Βρούτου, τοῦ Κικέρωνος, ὅστις καὶ περὶ

τῶν δογμάτων αὐτοῦ ἔγραψε (Acad. II, 19), ἀφορώντων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν στωϊκῶν μετὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν.—18) Ἀντ. ὁ Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, ἔγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ 423 π. Χ., εἰς 9 βιβλία. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.

Ἀντίπατρος, 1) γεν. 400 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων καὶ τῶ Φιλίππῳ φιλιππῶν στρατηγῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Ἀσίαν ἀπερχόμενος, αὐτῷ ἀπέθηκε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κράτους, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τῷ 346 εἶχεν ἤδη πέμψει αὐτὸν ὁ Φίλιππος πρέσβυν εἰς Ἀθήνας, ἵνα διενεργήσῃ εἰρήνην, καὶ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους. Εἰς τὴν μάχην τῆς Χαερωνείας παρὸν, συνετέλεσεν οὐ μικρὸν εἰς τὴν νίκην (Ἄρρ. Δ, 11, 3.—Διόδ. ΙΖ, 17). Ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέβαλεν ἐπανάστασιν ἐν Θράκῃ, ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας καὶ συμμάχους ἐν Μεγαλοπόλει (330), καὶ ἐξηπάλησε τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος (Διόδ. ΙΖ, 62). Κατὰ δὲ τὸ 323, εἰσακούσας ὁ Ἀλέξανδρος τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρὸς του (Ἄρρ. Ζ, 12.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΘ, ΕΗ), τὸν μετεκάλεισεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, ἀποθνήσκοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν ὁ Ἀντ. ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Περδίκκου (Διόδ. ΙΗ, 3), καὶ τοὺς Ἑλληνας, ἐλπίζοντας ν' ἀποσεισῶσι τὸν μακεδονικὸν ζυγὸν, ἐνίκησεν ἐν Λαμία (322) τῆς Φθιώτιδος, φονευθέντος τοῦ στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων Λεωσθένους. Ὅτε δ' ὁ Περδικκὸς ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸν χηρεύσαντα θρόνον τῆς Μακεδονίας, συμμαχήσας ὁ Ἀντίπατρος μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Κραταροῦ, τοῦ Ἀντιγόμου καὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὑπερέβη (321) τὸν Ἑλλησποντον, καὶ ὁ μὲν Κραταρὸς ἔπεσεν εἰς μάχην κατὰ τοῦ Εὐμένους, ὁ Περδικκὸς ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν του, ὁ δ' Ἀντίπατρος ἀνεκηρύχθη ἐπιτροπὸς

τῆς βασιλείας (Διόδ. ΙΗ, 25-39). Στάσιν δὲ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καταβαλὼν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν διατάξας, ἐπανῆλθε (320), χωρὶς νὰ παρακωλυθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας, ἐπιτροπὸν τῆς βασιλείας ἐγκαταστήσας τὸν γηραιὸν καὶ πολυπείρον Πόλυσπέρχοντα, παραγκωνίσας τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν, τὸν φιλόδοξον Κάσσανδρον.—2) Ἀντ. ἔγγονος τοῦ προερρηθέντος, υἱὸς τοῦ Κάσσανδρου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τῷ 296 π. Χ. βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, νυμφευθεὶς Εὐρύδικην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Λυσιμάχου. Ἐξεβλήθη δ' ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ τῷ 287 ἐφονεύθη ὑπὸ Λυσιμάχου (Just. XVI, 1).—3) Ἀντ. ἐκ Ἰαρσοῦ, φιλόσοφος Στωϊκὸς, διάδοχος Διογένης τοῦ Βαβυλωνίου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Παναιτίου (Cic. Off. III, 12).—4) Ἀντ. Τύριος, ἐπίσης Στωϊκὸς, ἔζη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ 44 π. Χ., καὶ ἦν φίλος Κάτωνος τοῦ νεωτέρου (Πλούτ. Κάτ. Δ.—Cic. Off. II, 24).—5) Ἀντ. Σιδώνιος, ἐπιγραμματογράφος (Id. Ἀνθολογία).—6) Λ. Καίλιος Ἀντ., Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, διδάσκαλος τοῦ Κράσσου. Ἐγραψε τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους, καὶ ὁ Αἰθίος φαίνεται πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀρυσθεῖς.—7) Τορευτὴς, μετ' Ἀλέξανδρον τούτου ἐθαυμάζετο φιάλη ἀργυρᾶ, ἐφ' ἧς ἔγλυψε φυσικώτατα Σάτυρον κοιμώμενον (Pl. XXXIII, 55). Ἄλλοι ὅμως ἀποδίδουσι τὸ ἔργον εἰς τινὰ Διόδωρον.

Ἀντίπολις (V. Antipes), ἀποικία ματσαλιωτικῆ, ἐν Γαλλίᾳ, δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ Βάρου (Στρεβ. Δ, 178. 180 κτλ.).

Ἀντίρριον, (ἢ καὶ Ρίον τὸ Μολωκρικόν, τὸ βόρειον ἀκρωτήριον εἰς τὸ 1/2 ὥρας πλάτος ἔχον στόμον τοῦ κορινθιακοῦ κέλπου (Θουκ. Β, 86.—Στρεβ. Η, 335).

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀθηναίου καὶ μητρὸς ἐκ Θράκης, ἀκμαίων περὶ τὰ 400 π. Χ. Μαθητὴς τοῦ Γοργίου, καὶ αὐτὸς σοφιστικὴν διδάξας, παρηκολούθησεν

ἔπειτα τὸν Σωκράτην, πιστῶς μέχρι τοῦ θανάτου του (Ξεν. Ἀπομν. Β, 5. Γ, 4. 4. ΙΑ, 17. Συμπ. Β, 10. Γ, 7). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκων εἰς τὸ Κυνόσαργες (ν. Ἀσωμάτων), τὸ γυμνάσιον τῶν νέων πολιτῶν, ὃν ἡ μήτηρ δηλαδὴ ἦτο ξένη. Φαίνεται δ' ὅτι ἐνέκυψε μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας, εἰ καὶ ἡ πραγματεία αὐτοῦ, ἡ ἐπιγραφομένη ὁ φυσικὸς φαίνεται μὴ οὐσα καὶ θεωρίας ἄμοιρος. Κατ' αὐτὸν, εἰ καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ δημῶδεις θεοὶ, ἀλλ' εἰς ἦν ὁ θεὸς τῆς φύσεως (Cic. N. D. I, 13, 32) ὡς μεγάλην δὲ καὶ ἀναγκαίαν ἀρετὴν ἐπρέσβευε τὴν αὐτάρκειαν ἢ καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν. «Αὐτάρκη τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδενὸς δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῆσθαι.» (Διογ. Α. ΣΤ, 11. 105). Πιθανῶς δ' οἱ μετὰ ταῦτα ὄπαδοί του ἤσκησαν τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς ὑπερβολὴν, ὥστε ἔζων ὡς κτήνη μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωποι, καὶ ἤρμαζε καὶ εἰς τὴν δίκαιαν αὐτῶν ὁ τίτλος κυνικῶν, ὃν ἴσως κατ' ἀρχὰς τοῖς ἔδωκεν ἡ ἔδρα τοῦ διδασκαλείου των, τὸ Κυνόσαργες. Τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ὡς καλλιπεπέτατα μαρτυρούμενα, ἀπωλέσθησαν, πλὴν δύο μικρῶν μελετῶν, αἵτινες ἐπιγράφονται Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας, καὶ πιθανὸν δὲ εἶναι γνήσια, ὡς καὶ τινῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀντισσα, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τὰ Δ τῆς νήσου Λέσβου (Θουκ. Γ, 18, Η, 23), πατρίς τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου.

Ἀντιστρατος, ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, μετὰ Καλλιστρατοῦ, Ἀντιμαχίδου καὶ Πωρίνου θεὸς ἐπὶ Πεισιστράτου τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπίου (595 π. Χ.), τοῦ παρατωθέντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἀντιφίλος, ἴδ. Ἀπελλῆς.

Ἀντιφῶν, 1) ῥήτωρ ἐκ Ῥαμνοῦντος

τῆς Ἀττικῆς, γεν. τῷ 480 ἢ 479 π. Χ., κατ' ἄλλους τῷ 486. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σέφιλος, σοφιστὴς, τῷ ἐδίδαξε πρῶτος τὴν ῥητορικὴν, εἰς ἣν τοσοῦτο διέπρεψεν, ὥστε εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν κανόνα πρῶτος καταριθμεῖται. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐστρατήγησε. Τῇ ὀλιγαρχικῇ μερίδι ἀνήκων, εἰσήγαγε τὴν ἀντιδημοτικὴν Βουλὴν τῶν Ἰ, ἧς ἀνατραπέσις, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θηραμένου ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ μετ' ἐξόχου εὐγλωττίας ἑαυτὸν ὑπερασπίσας, οὐχ ἦτονος ἕκαθεν κάσθη εἰς θάνατον, τῷ 441 π. Χ., καὶ τὸ σῶμά του ἔμεινεν ἄταφον (Θουκ. Η, 68. 90). Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχαιότατος τῶν πολιτικῶν ῥητόρων, γράφων συνήθως (ὡς λογογράφος) λόγους δι' ἄλλους, πλὴν ὅτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὠμίλησε. Τῷ ἀπεδίδοντο 60 λόγοι, ἐξ ὧν ἕκαστος ἦδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ 25 ἐθεωροῦντο ὡς οὐχὶ γνήσιοι. Περιεσώθησαν δὲ μόνον 15, ἐξ ὧν 12 εἰσὶ τρεῖς τετραλογίαι φονικαί, γυμνάσματα μᾶλλον ῥητορικὰ, ἐκάστη συγκειμένη ἐκ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ δῶκοντος καὶ ὁμοίως καὶ τοῦ φεύγοντος. 3 ἕτεροι εἰσὶν ἀληθεῖς δικαστικαὶ συνηγορίαι. Τὸ ὄρος του ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου, ὃν διὰ τοῦτο ἐσφαλμένως εἶπον μαθητὴν τοῦ Ἀντιφῶντος. Ἐγραψε καὶ ῥητορικὴν τέχνην (Quinct. III, 11, 11) ἀπολεσθεῖσαν.—2) Σοφιστὴς, ἐχθρὸς τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπ. Α, 6), φονευθεὶς, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν Ἀ'.—3) Τραγικὸς ποιητὴς, ἐν Ἀθήναις, εἶτα καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν ποιήσιν τραγωδιῶν, ἀλλὰ θανατωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν καὶ εἰλικρινειάν του.

Ἀντιλία, ἡ μηχανὴ πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρεάτων. Καθ' ὃ κινουμένη διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἐχρησίμευσεν ἐνταχοῦ καὶ ὡς ποιητὴ (Suet. Tib. LI).

Ἀντυξ, κυκλωτέρης περιθώριον στρογγύλων σωμάτων, οἷον ἀσπίδων (Όμ. Ἰλ. Σ. 479. Υ, 275. Οὕτως ἐλέγετο καὶ εἰς τὰ ἀρ-

ματα μετάλλινος κύκλος ἐμπρός, πρὸς στερεώσιν τῶν ἡνίων (Γλ. Β, 728).

Ἀντωμοσία, ἴδ. Διωμοσία.

Ἀντωνίνος, ὁ εὐσεβῆς (πίσι), αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος (138—161 μ. Χ.), θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀφιερῶσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τῶν λαῶν του τὴν εὐημερίαν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλλάς εἶδεν ἀνέσεως ἡμέρας καὶ ἡσυχίας. Αὐτὸς δ' υἰοθέτησε τὸν Μάρκον Αὐρήλιον.

Ἀντωνίνος liberalis, ἴσως ἀπελεύθερος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, ἔζη περί τὰ 150 μ. Χ., καὶ ἔγραψεν εἰς ἄρος εὐάρεστον «Μεταμορφώσεων συναγωγὴν.»

Ἀντώνιος, 1) ὁ ἐπικληθεὶς Κρητικός, Ῥωμαῖος, υἱὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ ῥήτορος, θανατωθέντος ὑπὸ Μαρίου. Λαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἵνα καταστρέψῃ τοὺς πειρατὰς ἐν τῇ Μεσογείᾳ, ἀπέτυχεν, ἐλεηλάτησε δὲ μόνον τὰς πόλεις εἰς ἃς προσέπλευσε, καὶ ἐπανομάσθη εἰρηνικῶς Κρητικός, διότι εἰς Κρήτην ἀπέβηκε. — 2) Ἄντ. Ἰβρίδης, ἀδελφὸς αὐτοῦ, συνεστρατεύσας μετὰ τοῦ Σόλλα εἰς Ἀφρικὴν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι (83 π. Χ.), ἣν ἐλεηλάτη, δι' ὃ καὶ κατεμηνύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἔνθα κατέφυγεν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐμφυλίων τῆς Ῥώμης περιπλοκῶν, εδείχθη πάντοτε ἀρκετὸς καὶ ἐκ φιλοχρηματίας τὸν λαὸν πιέζων. — 3) Μάρκος Ἄντ. υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ καὶ Ἰουλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 83 π. Χ. Ἐκδεδηγημένος κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του, διέπρεψεν ὁμῶς ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Γαλατίαν. Τῷ 48, δῆμαρχος ἐν Ῥώμῃ, ἐφήρισε κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς μετακαλοῦσης τοῦ Καίσαρος, καὶ ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν, εἰς αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον. Τῷ 48, εἰς τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων διώκει τὸ ἀριστερὸν κέρασ' τῷ δὲ 44, ὑπατεύσας μετὰ τοῦ Καίσαρος, προσέφερον αὐτῷ τὸ διάδημα ἐν δημοσίᾳ τελετῇ.

Μετὰ τὸν φόνον δὲ τοῦ Καίσαρος, τῇ 18 μαρτίου, τὸν ἐπιτάριον αὐτοῦ λόγον πρὸ τοῦ λαοῦ ἀπαγγείλας, καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἀναγνούς, ἔλαθε τὴν τῶν κτήσεων αὐτοῦ κληρονομίαν. Ἐπωφθαλμία δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς ἐξουσίας του, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ὀκταβίου, ἀνεψιαδοῦ καὶ θετοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅστις καὶ πολέμησας αὐτὸν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τὸν ἐνίκησεν. Ἐσυμβιβάσθησαν ὁμῶς τέλος, καὶ συνέστη ἡ τριανδρία τοῦ Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, ἧς πολλὰ ἔπεσον οὐμάτα, καὶ αὐτὸς ὁ Κικέρων. Τῷ 42 ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκτάβιος κατετρόπωσαν τοὺς δημοκρατικούς εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ὁ Ἀντώνιος μετέβη εἰς Ἀσίαν, ἧς ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἡγεμονία, καὶ ἐκεῖθεν παρεκολούθησε τὴν Κλεοπάτραν, ἐρωτλήπιτος, εἰς Αἴγυπτον. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φουλτία, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λ. Ἀντωνίου, ἐκίνησαν τὸ προσεχὲς ἔτος πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀκταβίου, ἀλλὰ τῆς Φουλτίας ἀποθανούσης, προσήθε ταχέως ἡ διαλλαγή, τοῦ Ἀντωνίου νυμφευθέντος τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου. Τῷ δὲ 39, ἀφ' οὗ ἡ τριανδρία ἐκλείσεν εἰρήνην μετὰ τοῦ Πομπηίου, ἐπέστρεψεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐνίκησε τοὺς Ἀρμενίους καὶ ἠγματολόγησε τὸν βασιλεῖα αὐτῶν, καὶ ὅπως ἐκδοτος εἰς τῆς Κλεοπάτρας τὸν ἔρωτα, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν διὰ διαθήκης πᾶσαν τὴν κληρονομίαν του, ἀπέπεμψε τὴν Ὀκταβίαν καὶ διέστη αὐθις πρὸς τὸν Ὀκτάβιον. Ἐν μεγάλῃ δὲ ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ Ἄκτιον, πρὸ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου, ἔφυγε μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ, πολιορκηθεὶς (τῷ 31) καὶ ἀκούσας ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐφανεύθη, ἠτοκτόνησεν· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεῖσθαι, μαθὼν ὅτι ἡ ἀγγελία ἦν ψευδής, μετέβη πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς. (Πλούτ. Ἄντ. Βροῦτ. 52. ΚΗ.—Δ. Κασσ. ΜΓ. ΝΑ.—Ἄπκ. Ε).

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, εὐ-

προς βυρσοπώλης, μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν πτωσίν τῶν Λ συνεργασθεὶς. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Σωκράτους, ἐγένετο ἔπειτα εἰς τῶν ἀσπονδοτέρων κατηγορῶν του (Πλάτ. Ἄπομν.—Ἐν. Ἄπολ.). Ἐκδιωχθεὶς δ' εἶτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετανοήτων, ἔφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Ἡράκλειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν λέγεται ὅτι ἀπεδιώχθη ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἢ ὅτι καὶ ἐλιθοβολήθη (Ἐν. Ἑλλ. Β, 3, 42).

Ἄξιός (ν. Βαρδάρη), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ Σιάδρου πηγάζων, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον μετὰ Πέλλης καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἄξιρος, Ἄξιόκερρα, Ἄξιόκερρος, ἴδε Κάθειρος.

Ἄξινομαντεία, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων. Ἡ ἄξινη ἐνεπήγνυτο εἰς πάλον, τὰ ὄνοματά τῶν ὑπόπτων ἐπροσέροντο, καὶ εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἡ ἄξινη ἐπιπτεν, ἐκείνος ἦτο ὁ ἐνοχος (Plin. XXXVI, 19, 34).

Ἄξιόχος, ἴδ. Ἄτραυς.

Ἄξιονες, καὶ κύρβεις λεγόμενοι, τριγωνικὰ πρίσματα, περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν στρεφόμενα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος. Ὁ Πλούταρχος (Σόλ. ΚΕ) λέγει, ἴσως ἐσφαλμένως, ὅτι κύρβεις ἐλέγοντο τὰ περιέχοντα τοὺς θρησκευτικούς νόμους. Οἱ Ἄξιονες, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, μετετέθησαν ὑπὸ Ἐπιόλου, ἐπὶ Περικλέους, εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ Βουλευτήριον καὶ τὴν Βασιλειῶν στοάν. Συντρίμματα ἀντιγράφων αὐτῶν εὑρέθησαν.—Ἰδ. Ἄρμα.

Ἄξιός, (Ἡρδ. Δ, 154), ἢ Ὀαξίος (Στρ. Β), πόλις Κρητικὴ, κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου. Ἰδρυτὴς αὐτῆς λέγεται ὁ Βάττος ἐκ Θήρας. Τὸ ὄνομα διατηρεῖ τὸ χωρίον Ἄξιός παρὰ τῇ Ἰθῆ.

Ἄσρονος, 1) ἡραιστεία λίμνη ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Ε, 244.—Virg. Ἔν. III, 442.—VI, 118).—2) Ἀ. Πέτρα, ἐν τῇ Ἰνδικῇ,

βράχος ὑψηλὸς ὑπὲρ τὸν Ἰνδόν, φέρων φρούριον ὄχυρόν (Διων. Περ. 1151). Κατ' Ἀρριανὸν Ἀσρονίς.

Ἀπαγωγὴ, ἐν Ἀθήναις ἡ πράξις τοῦ ἀπάγειν εἰς τοὺς ἄρχοντας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλόντα, καὶ τὸ δικαστικὸν ἔγγραφον δι' οὗ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

αὕτη ἐγίνετο (Δημοσθ. κ. Ἄρστωρ. 646.—Λυσ. κ. Λεωκρ. § 121), ἐν ᾗ ἡ ἐφήγησις ἦν ἡ πράξις δι' ἧς οἱ ἄρχοντες ὠδηγοῦντο πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἠδύναντο νὰ καταλάβωσι τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματίαν.

Ἀπόμεια, διάφοροι πόλεις ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσαι αἱ πλεῖσται κατ' Ἀπόμην τὴν γυναικα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 1) Ἀπόμεια ἢ Κιθωτὸς, ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Μαιάνδρου καὶ Μαρσίου (Στρβ. ΙΒ, 577).—2) Ἀπ. Μυρλειῶν, ἐν Βιθυνίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ν ἰκτῆς, τοῦ Κωακικοῦ κόλπου, μετὰ λιμένος (Στραβ. ΙΒ, 521).—3) Ἐπὶ νήσου, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Ἰγρητος καὶ Εὐφράτου.—4) Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δυτικῶς τῆς Ἐδέσσης (Pl. V, 24, 21).—5) Ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ἐν Συρίᾳ, παρὰ λίμνην ἧτις ἐκαλεῖτο Ἀπαμελίτις. Ὁ Σέλευκος ἠύξησε τὴν πόλιν, ἔχουσαν καὶ ἵπποφορέα καὶ

ἐλεφάντων ἀγέλας. Ἦν δὲ πατὴρ τοῦ στωϊκοῦ Ποσειδωνίου. — 6) Ἀπ. ἢ πρὸς Ῥαγαῖς, ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μηδείας καὶ Παρθικῆς, Ν. τῆς Κασπίας, κτίσμα ἑλληνικόν, (Στρώ. ΙΑ, 514).

Ἀπατούριον, τὰ, (ἐκ τοῦ ἄ[μα] καὶ πατῆρ), ἐορτὴ παρ' Ἰωσι, καθ' ἣν οἱ πατέρες ἐνέγραφον τὰ παιδιά των εἰς τὰς φρατρίδας. (Ἡρόδ. Α, 147). Ἐτελεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις κατὰ Πυανασιῶνα (ὀκτώβριον — νοέμβριον), καὶ διήρκει τρεῖς ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, διότι κατ' ἐκείνην παρετίθετο ὑφ' ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων δεῖπνον εἰς τοὺς φράτορας ἢ δευτέρα ἐλέγετο ἀνάρρυσσις (ἐκ τοῦ ἀναρρῶν = θύειν), καὶ ἦν ἡ ἡμέρα θυσίας· τὴν δὲ τρίτην, κουρεῶτιν λεγομένην, ἕκαστος πατὴρ ἐπαρουσίαζε τὸ μουσαεῖς (Μ. Ἐτυμ. λ. Ἀπατ.) ἢ κατ' ἄλλους (Πρόκλ. ἀπατ.) τριετές βρέφος του, φέρων ἱερεῖον, τὸ μέγαν λεγόμενον, καὶ καταθεὶς αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐξίτηι τὴν ἐγγραφὴν. Ἄν δέ τις ὑπῆρχεν ἐνιστάμενος κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ παιδίου, ἀφίρει τὸ ἱερεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ οἱ φράτορες ἀπεφάσιζον. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐξητάζοντο καὶ αἱ πρόδοι τῶν εἰς τὰ σχολαῖα φοιτῶντων παιδίων, καὶ ἀπήγγελλον αὐτὰ χωρία συγγραφέων, καὶ τὰ μᾶλλον ἐπιτυγχάνοντα ἐβραβεύοντο (Πλατ. Τιμ. σ. 21. Β).

Ἀπελεύθεροι, ἴδ. Δοῦλοι.

Ἀπελλῆς Πυθίου, Κολοφώνιος, μαθητῆς Παμφίλου τοῦ Σικυονίου, ὁ ἐπισημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐπιμελής οὐχ ἤττον ἢ μεγαλοφυῆς, ὥστε ἔλεγον ὅτι οὐδ' ἡμέραν ἄπεινα νὰ παρέλθῃ χωρὶς γραμμῆν νὰ χαράξῃ. Εἰς τὰ ἔργα του ἐπέγραψεν ἐπὶ οἰκίᾳ ἀντὶ ἐποίησεν, αἰνετούμενος ὅτι οὐδὲν ἐθεώρει ὡς ἐντελές. Ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦσαν ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἣν ἀντέγραψεν ἐκ τῆς Φρύνης καὶ ἐπώλησε τοῖς Κόρις. Συνεχέστατα ἐζωγράφησε τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις ὑπ' ἄλλου δὲν ἤθελε νὰ

ζωγραφῆται, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆρχον δύο Ἀλέξανδροι, ὁ μὲν ἀήττητος, αὐτὸν αἰνετούμενος, ὁ δ' ἀμίμητος, ὁ τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὁ Πλίνιος (XXV, 36) λέγει αὐτὸν ποιούμενον χρῆσιν τεσσάρων μόνον χρωμάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ τέχνης, ἀλλὰ τῆς συγγραφῆς του οὐδὲν διεσώθη.

Ἀπελλικῶν, ἐκ Τέω, φιλόσοφος, λαμπρὰν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκην συλλέξας, ἐν ἣ ἦσαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους. Αὐτὴν ἀπήγαγε (τῷ 83 π. Χ.) εἰς Ῥώμην ὁ Σύλλας (Στρώ. ΙΓ).

Ἀπεραντία, πόλις καὶ ἐπαρχία τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Ἀχελώφ, (Λίν. XXXVI, 33).

Ἀπία, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιαλέως (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 790). Ἐν Ὀμήρῳ «τὴ λόθεν, ἐξ ἀπίης γαίης» φαίνεται δηλοῦν τὴν μακροσυσμένην (Ἰλ. Α, 270. Ὀδ. Θ, 25).

Ἀπειθανός, ποταμὸς βορείως τῆς Ὀθρυος πηγάζων, καὶ παρὰ τὰ Φάρσαλα ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσρέει εἰς τὸν Πηνειόν.

Ἀπίμιος, (Καίλιος) διάσημος πολυφάγος καὶ διδάσκαλος τῆς Γαστριμαργίας. Σφάζοντα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία περὶ μαγειρικῆς, λατινιστὶ ὑπὸ τίτλους ἑλληνικοῦς.

Ἀπις, ὁ ἐν Μέμφιδι τῆς Αἰγύπτου τιμώμενος ἱερὸς ταῦρος, κατοικῶν ἐν ναῖσκαῖς, καὶ ὑπὸ ἱερέων τρεφόμενος εἰς χρυσᾷ σκεύῃ. Ἦν μέλας μεθ' ὀρισμένων τινῶν λευκῶν στιγμάτων, καὶ ἐλευρεῖτο ὡς τοῦ Ὀσίριδος ἢ ἐνσάρκωσις (Ἡρόδ. Γ, 27.—Διόδ. Α, 21, 85.—Στρώ. ΙΖ, 5(12)). Ἦν ἴσχυρος καὶ βεβαίως τῆς γεωργίας τὴν καθιέρωσιν.

Ἀπίων, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, διδάξας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐγραψε δὲ «γλώσσας Ὀμηρικῆς» καὶ ἠσυχολήθη περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν ὀμηρικῶν κειμένων, οὐχὶ ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς δεούσης εὐθύτητος. Τὸ φερώνυμον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ

Ὀμήρου ὑποτίθεται χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν Καλιγούλαν ἀναφορὰν τῶν Ἀλεξανδρινῶν κατὰ τῶν Ἰουδαίων, γνωστὴν μόνον ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φλ. Ἰωσήπου.

Ἀπνευστί ἢ ἀμυστί ἔπινον, ἥτοι διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ διακοπῆς, εἰς συμπόσια, ὅταν προέπινον, ἢ πρὸς ποιήν, διὰ τὴν μὴ λύσιν αἰνίγματος, κτλ.

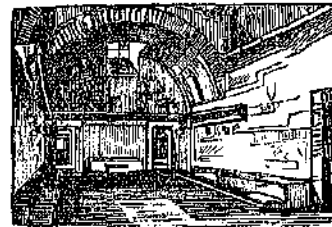
Ἀπογραφή, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐπίσημος κατάλογος δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ὁ εἰς τὰ δικαστήρια ὑποβαλλόμενος.

Ἀποδέκται, ἴδ. πολιτικὴ οἰκονομία, Α, 13).

Ἀπόδεσμος, ζώνη δερματίνη ἣν περιβάλλοντο ἐνίοτε αἰνεῖαι ἢ ἀποδέσσει τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ στόχους ἀνάπτυξιν.

Ἀποδυτήριον, τὸ μέρος τῶν λουτρῶν ἢ τῶν γυμνασίων ἔνθα ἀπεδύοντο.

Ἀποθέται, ἴδ. Κεάδα.

Ἀποθέωσις, παρ' Ἑλλήσι σπανίως, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ τῆς Λευκοθέας (Ὀδ. Ε, 334). Ὑπὸ τοὺς θεοὺς δ' ὑπῆρχον αἱ βαθμίδες τῶν ἡμιθέων καὶ τῶν ἡρώων, εἰς ἃς ἄλλως οὐδεὶς ἀνεπιβάλετο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἠρξάτο ὅμως ἐπικρατοῦσα ἡ Ἀποθέωσις καθ' ὅσον ἐξηχεῖτο καὶ ἐταπεινοῦτο ὁ ἡθικὸς χαρακτήρ, ἐπὶ τῶν Διαδόχων, καὶ μάλιστα δε ἐκορυφώθη ἡ χαμέρπεια τῆς κολακείας, ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἀποθήκη, ἐν τοῖς οἰκίαις, τὸ μέρος

ἐνθα ἀπετίθεντο οἱ ἀμφορεῖς τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων. Καὶ ὁ μὲν οἶνων, ἐνθα ἐφυλάττετο ὁ ἐπι ἀνέτοιμος αἶνος, ἐκαίτο ἐν ὑπογείαις, αἱ δὲ τοῦ ἀρχαίου οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων συνήθως, ἐν Ῥώμῃ κἄν, εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπὲρ τὸ μαγειρεῖον, ἕνα κληνίζονται (Hor. Sat. II, 5, 7. Od. III, 8, 9).

Ἀποικία, ἴδ. Κληρουχία.

Ἀποκήρυξις, τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀποκηρύττειν κατὰ τὸν νόμον τὸ τέκνον αὐτοῦ, καὶ στερεῖν αὐτὸ τῆς νομίμου κληρονομίας του.

Ἀποκολοκύνθωσις, ἴδ. Σενέκας; 2.

Ἀπολλινάριος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος ἐν Λαοδικείᾳ καὶ γραμματικὸς, μετέφρασε πολλὰ τῆς Ἑρᾶς Γραφῆς εἰς ἑξαμέτρους, καὶ συνέταξεν ἐξ αὐτῶν τραγωδίας καὶ κωμῳδίας. Διετηρήθη δ' αὐτοῦ μόνη ἢ δι' ἡρωϊκῶν στίχων μετὰφρασις τοῦ Ψαλτηρίου.

Ἀπολλύδωρος, 1) ἐκ Ταρσοῦ, τραγικὸς ποιητῆς, οὐ οὐδὲν διεσώθη, ὁ δὲ Σουίδας μνημονεύει 6 τραγωδιῶν αὐτοῦ. — 2) Ἀ. ἐπίσης ἐκ Ταρσοῦ, γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Μηδείας τοῦ Εὐριπίδου. — 3) Ἀ. ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐπίσημος κωμικὸς. — 4) Ἄτερος κωμικὸς ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. Ἄγνωστον δ' εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀποδοτέα τὰ σωζόμενα ἀποσπάσματα. — 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, περὶ τὰ 140 π. Χ. μαθητεύσας παρὰ τῷ γραμματικῷ Ἀριστάρχῳ καὶ τῷ στωϊκῷ φιλοσόφῳ Παναίτιῳ, ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζεται μόνον ἢ ἐξ ἀρχαίων πηγῶν τῶν κυκλικῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων εἰς τρία βιβλία, ὧν τὸ τρίτον ἐλλιπές, ὑπὸ τὸν τίτλον Βιβλιοθήκη συντεταγμένη μυθολογία αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν πρώτων θεογονιῶν μέχρι τοῦ Θησεῦς. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων του συγγραμμάτων μνημονεύονται τὰ Χρονικὰ εἰς 4 βιβλία, εἰς στίχους ἰαμβικοῦς γεγραμμένα, ὡς καὶ ἡ Γῆς περίοδος· προσέτι περὶ νεῶν ἢ περὶ

τοῦ νεῶν καταλόγου τοῦ Β τῆς Ἰλιάδος· τὰ περὶ Σώφρωνος, τὰ περὶ Ἐπιχάρμου, καὶ 24 βιβλία Περὶ Θεῶν.—6) Ῥήτωρ ἐκ Περγᾶμου, γεννηθεὶς τῷ 104 π. Χ., διδάσκαλος τοῦ νέου Ὀκταβιανοῦ ἐν Ἀπολλωνίᾳ, συνέστησε σχολὴν ἐν Ῥώμῃ. Ἐργον αὐτοῦ μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Τέχνη (Quinct. II, 11, 2).—7) Γλύπτης Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἐπονομασθεὶς μαινόμενος, διότι ἔθρουε τὰ ἴδια ἔργα του, οὐδέποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτὰ (Pl. XXXIV, 19, 21).—8) Ζωγράφος τῶν αὐτῶν χρόνων ἐπίσημος, σκιαγράφος ἐπικληθεὶς, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἀπόχρωσιν τῆς σκιάς (Pl. XXXV, 36, 1.—Πλούτ. Πότ. Ἀθ. σ. 346).—9) Ἰδ. Τραϊανός.

Ἀπόλλων, εἰς τῶν 12 Θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς (Ὁμ. Ἰλ. Δ, 21. 36.—Ἡσίοδ. Θεογ. 918), ἦτις ὑπὸ τῆς ζήλοτυπίας τῆς Ἥρας καὶ τοῦ ὄφως Πόθωνος διωκομένη, κατέφυγεν εἰς Δῆλον, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἄρας Κίονθον ἔτεκεν αὐτὸν καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ὁμ. Ἰγμν. εἰς Ἀπόλλ.), θεοὺς τὸν μὲν τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ τῆς σελήνης. Ὡς τοιοῦτος, ἐπελέγετο ὁ Ἀπόλλων Φοῦβος καὶ Δοξίαιος καὶ Λύκιος. Παριστάτο δὲ πάντοτε ὡς ὠραίος νεανίας, ἀκερσεκόμητος, τὸ πλεῖστον γυμνός, καὶ ἐπειδὴ κατετόξευσε τὸν ὄφιν Πόθωνα, ὅστις εἶχε καταδιώξει τὴν μητέρα του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρων τόξον καὶ βέλη, ἐπελέγετο καὶ ἐκνηθόλος, ἐκατηθόλος, ἔκατος, ἐκάεργος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος. Εἰς δὲ δὲ μέρος ἐξωλόθρευσε τὸν ὄφιν, εἰς τοὺς Δελφοὺς, εἶχε χρησμόν καταστάντα περίφημον διὰ πάσης τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐξ οὗ ἐπελέγετο Πόθιος. Καὶ εἰς ἄλλα δὲ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶχε χρηστήρια ἦντον ἐπίσημα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα Ἀδαῖος, Ἰσμῆνιος, Κλάριος,

Θυμβραῖος, Παταρεὺς, κτλ. Καὶ θεραπευτικὴ δὲ δύναμις τῷ ἀπεδίδετο, μάλιστα δὲ ἐθεωρεῖτο ὅτι προσήλθεν ἐκ βορᾶ (ὁ περὶ ἄρειος), ὅθεν καὶ τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ἀλεξίκακος, ἀκείσιος, σωτήρ, παιήων, παιών, παιάν' εἰς τινὰς δὲ πόλεις ἐλατρεύετο καὶ ὡς κτίστης, ἀρχηγέτης τοῦ λαοῦ, ἀγυιεύς, ἢ προστάτης τῶν ὁδῶν. Ἄλλ' ἦτο μάλιστα ὁ θεὸς παντὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐν τῇ διανοίᾳ, δι' ὃ καὶ ὡς ὁδηγὸς τῶν Μουσῶν, Μουσηγέτης ἐθεωρεῖτο, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας, ἀντιτόξου, ἢ καὶ πρὸς αὐτῷ, τὴν λύραν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς (κιθαρωδός), καὶ ἐγίστε ὑπὸ ταύτην τὴν ιδιότητα παριστάτο δαφνοστεφῆς καὶ ποδῆρη φέρων χιτῶνα. Ἦν

δ' ἡ δάφνη τὸ ἱερόν αὐτοῦ φυτὸν, προσήλθεν ἐκ μεταμορφώσεως τῆς νύμφης Δάφνης, ἣν ὁ Ἀπόλλων ἠγάπα. Ἦν Δελφοῖς ἐτε-

λαύοντο οἱ τετραετηρικοί, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περίφημοι ἀγῶνες τὰ Πύθια, εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἀπολλωνία, 1) πόλις εἰς τὰ Β τῆς Σικελίας.—2) Π. αἰτωλικὴ παρὰ Ναυπάκτῳ (Λίν. XXXVII, 8).—3) Π. ἐπίσημος, ἄποικος τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων ἐν Ἰλνυρία, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄωου (Θουκ. Α, 26).—4) Μιλησίων ἀποικία ἐν Θράκῃ πρὸς τῷ Πόντῳ, μετὰ ναοῦ καὶ κολοσσῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπαχθέντος ὑπὸ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην (Ἡρδ. Δ, 90. 93.—Just. XV, 2). Ν. Σωζόπολις.—5) Π. τῆς Χαλκιδικῆς.—6) Πόλις τῆς Κρήτης.—7) Π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρήνης, πατρίς τοῦ ζωγράφου Ἐρατοσθένους.

Ἀπολλωνίδης, δακτυλιολόγος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπολλώνιος, 1) ὁ Ῥόδιος, ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πτολεμαίων, Εὐεργέτου καὶ Φιλοπάτορος (247—204 π. Χ.), μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, πρὸς ὃν διεφώνησεν ὡς πρὸς τὰς βάσεις τῆς ποιήσεως, τὴν ἀρχαίαν ἐπικήν ἐπιδικίων ἀφελείαν. Ἄλλ' ὅτε ἀνέγνω ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ περισσὸν ποίημά του «τὰ Ἀργοναυτικά» εἰς 4 βραβείας, ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη τοῦ Καλλιμάχου καὶ ἀπακρούσθη. Τότε μετέβη εἰς Ῥόδον, ἔνθα τὴν ῥητορικὴν διδάσκων καὶ θαυμαζόμενος, ἐπολιτογραφῆθη, ἐξ οὗ καὶ Ῥόδιος ἐπιλέγεται. Ἐπανελθὼν εἶτα εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἠλδοκίμησεν ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς (196) διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ βιβλιοθήκης. Ἄλλο του ποίημα μὴ διασωθὲν ἐπεγράφετο Κτίσεις, καὶ ἐποίησε καὶ χωλιάμβους καὶ ἐπιγράμματα κατὰ τοῦ Καλλιμάχου. Τὰ Ἀργοναυτικά οὐτε ἐφεύρουν οὐτε φαντασίαν ἐλέγχουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ἀπλή ἐστιχουργημένη ἱστορικὴ ἐκθεσις. Τινὰ ὁμῶς τῶν μερῶν αὐτῶν δὲν στεροῦνται τέχνης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ στιχουργία του ἐστὶν ἀκριθῆς, ἀλλ' ἡ γλώσσα κατὰ πολὺ ἐλλείπεται τῆς ὑψηλοῦς ὁμηρικῆς ἀρελείας. Σῶζονται δὲ καὶ μεταγενέ-

στερα πλούσια σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο.

—2) Ἀπολλώνιος ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, μέγας γεωμέτρης, κατώτερος μόνου θεωρούμενος τοῦ διδασκάλου του Ἀρχιμήδους, ἐδίδαξε (250—220 π. Χ.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Περγᾶμῳ, καὶ ἔγραψεν εἰς 8 βιβλία κωνικὰ στοιχεῖα (κωνικὰς τομὰς), ἔργον οὗ ἡ μέθοδος ἐτι καὶ νῦν ἐκτιμᾶται, εἰ καὶ αὐτοῦ ἐν πρωτοτύπῳ σώζονται μόνον τὰ 1 πρῶτα βιβλία, τὰ 3 δὲ ἐπόμενα ἐν ἀραβικῇ μεταφράσει, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπωλέσθη. Ἐξ ἀραβικῆς μεταφράσεως γινώσκονται ἐπίσης αὐτοῦ δύο βιβλία «περὶ λόγου ἀποστομῆς» καὶ ἄλλα τινὰ, οἷον, «περὶ νεύσεων», «περὶ διωρισμένης τομῆς» κλπ.

—3) Ἀπ. Τυανεύς, ἐκ Καππαδοκίας, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ 50 μ. Χ., τὸ πλεῖστον ἐν Αἴγαις, εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁπαδὸς φιλοσοφίας πυθαγορικῆς ἀναμειγμένης μετὰ νεοπλατωνικῶν καὶ ἀσιατικῶν ἰδεῶν. Τὴν πατρικὴν του περιουσίαν διένειμε πᾶσαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ περιήλθε τὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, εἶτα δὲ, διαβάς διὰ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Εὐρώπης, ἀφίχθη εἰς Ῥώμην. Ἄλλ' εὐρῶν ἐκεῖ ὅτι νόμος ἀπηγόρευε τὴν ἐξέσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, μετέβη εἰς Ἰσπανίαν καὶ Αἴγυπτον, εἶτα δ' ἐπανεκάμψεν εἰς Ῥώμην, καὶ φαίνεται ἀποθανῶν τέλος ἐν λίαν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ὡς προεστάμενος σχολῆς ἐν Ἐφέσῳ. Διήγειν ἐν διαίτη ὅλως ἀσκητικῇ, κατὰ τὰς ὑποτιθεμένας Πυθαγορείους ἀρχὰς ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ καὶ θαύματα, τὴν φήμην του μεγάλως αὐξήσαντα, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μάγος, καὶ τεράστια ἱστορία διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ. Βιογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἔγραψεν ὁ Φιλίστρατος εἰς βιβλία ὀκτώ. Συγγραφεὶς δ' ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡς ὁ Ἱεροκλῆς, ἔταπτον αὐτὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοῖς ἀντέλεγον χριστιανοὶ, ὡς ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος, καὶ δ-μοια περὶ αὐτοῦ ζητήματα ἐκινήθησαν καὶ ἐν νεωτέροις χρόνοις. Πολλὰ δὲ σώζονται συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γνη-

αίτητος αὐτῶν ἐστὶ λίαν ἀμφισβητήσιμος. Ἀποδίδονται δ' εἰς αὐτὸν καὶ 85 ἐπιστολαί. — 4) Ἀπ. ἐξ Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Στραβῶνος Μαλακῶς ἐπιλεγόμενος, μετέβη εἰς Ῥόδον, ἐνθα ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔχων μεταξύ τῶν ἀκροατῶν του καὶ τὸν Σκευόλαν (Cic. de Or. I, 17, 28). — 5) Ἀπ. καὶ οὗτος ἐξ Ἀλαβάνδων, Μόλων ἐπιλεγόμενος, ἐδίδαξεν ὁμοίως εἰς Ῥόδον τὴν ῥητορικὴν, καὶ τῷ 88 π. Χ. μετέβη ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ εἰς Ῥώμην, ἀλλ' ἔμεινε, φαίνεται, ἐπ' ὀλίγον, διότι μετὰ ταῦτα, τῷ 80, ἐπέμφθη ἐκεῖ πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ῥοδίων, ἵνα ἐπιτύχη ὑπὲρ αὐτῶν πολεμικῆν τινα ἀποζημίωσιν, ὅτε καὶ αὐτίς ἐκεῖ ἐδίδαξεν. Ὁ Κικέρων, θέλων ἵνα τελειοποιηθῇ περὶ τὴν ῥητορικὴν, ἐπεσκέφθη αὐτὸν τῷ 78 ἐν Ῥόδῳ· καὶ ὁ Καίσαρ δὲ προσέειπε τὸν ἤκουσε (Cic. Brut. LXXXIX. — Suet. Gm. IV). — 6) Ἀπ. ὁ ἐπιλεγόμενος Σοφιστής, υἱὸς Ἀρχιβίου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἦν διδάσκαλος καὶ αὐτὸς, ζῶν ἐπ' Αὐγούστου. Ἐγραψε δὲ Λεξικόν, περιέχον καὶ ἡμερικῶν λέξεων ἐξηγήσεις, καὶ σωζόμενον. — 7) υἱὸς Μαντιθέου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, γραμματικὸς, ἐπονομασθεὶς ὁ Δύσκολος, διότι ἐνέκυψεν εἰς δυσκόλους ἐρεύνας καὶ ἐξηγήσεις. Εἰς Ῥώμην ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς· ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐγένετο μέλος τοῦ Μουσαίου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. Κυρίως εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἱερουσις τῆς γραμματικῆς τέχνης, δι' ἧς καὶ ὁ τεχνικὸς ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ περισώθησαν τὰ ἐπόμενα· περὶ ἀντωνυμίας, περὶ ἐπιρρημάτων, περὶ συνδέσμων, περὶ συντάξεως εἰς 4 βιβλία. Ἐγραψε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπολεσθέντα. Ὁ Λατίνος γραμματικὸς Πρισκινὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν (VIII, 439) summum artis auctorem καὶ auctorem grammaticae, καὶ ἔλαβε τὸ σύστημα αὐτοῦ ὡς βᾶσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Ἰστορίαι θαυμάσιαι εἰς αὐτὸν ὑπὸ τινῶν ἀποδιδόμεναι εἰσὶν αὐτῷ

πάντη ξέναι. — 8) Ἀπ. Μύνδιος ἐκ Καρίας, ἠσυχολήθη περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ἰδίως τὴν διάδοσιν τῶν γαλακτικῶν θεωριῶν, καὶ ἔγραψε περὶ κομητῶν (Sen. qu. nat. VII, 3, 17). — 8) Ἰδ. Ἀμφίων.

Ἀπολλωνίης, πόλις τῆς Λυδίας μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγάμου (Cic.—Tac.).

Ἀπομαγδαλιὰ, ζύμη ἦν οἱ Ἕλληνας, ἐπειδὴ δὲν εἶχον χειρόμακτρον, ἔβριστον εἰς τεμάχια ἐμπρὸς τῶν συνδικαιτωμένων, ἵνα τρώγοντες ἀπομάττωσι τοὺς δακτύλους τῶν· εἶτα δὲ τὰς ἀπομαγδαλιὰς ταύτας ἔριπτον συνήθως εἰς τοὺς κύνας, δι' ὃ καὶ κυνάδες προσέτι ἐλέγοντο.

Ἀποπομπή, παρ' Ἀθηναίους ἐλέγετο δικαστικὸς τὸ διαζύγιον, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὸν ἄνδρα, ἐν ᾧ διὰ τὴν γυναῖκα ἐλέγετο ἀπόλειψις, δηλαδή ἡ μὲν γυνὴ ἀπέλειπε τὸν ἄνδρα, ὁ δ' ἄνδρ ἀπέπεμπε τὴν σύζυγον. Ἦσαν δ' ἐκεῖ τὰ διαζύγια οὐχὶ σπάνια, καὶ ὁ μὲν ἄνδρ ὤφειλε ν' ἀποπέμψη τὴν σύζυγον μετὰ τῆς προικὸς τῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς· ἡ δὲ γυνὴ ὤφειλε, προσελθοῦσα αὐτῷ πρὸς τὸν ἄρχοντα, νὰ τῷ φέρῃ ἐγγράφως τοὺς λόγους τῆς ἀπολείψεως. Ἄν δὲ διεφώνουν τὰ δύο μέρη, ἔφερον ὁ ἄνδρ γραφὴν ἀπολείψεως καὶ ἡ γυνὴ γραφὴν ἀποπέμψεως (Ἰδ. Πλούτ. Ἀλκ. Η).

Ἀπόρητα, 1) ὅσα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται, ὡς ἱερὰ καὶ μυστηριώδη. — 2) Ἐν Ἀθήναις τὰ ὧν ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή, οἷον σῖτος, καὶ τὰ τῷ στόλῳ χρήσιμα, δοκοί, σχοινία, κτλ. — 3) Λέξεις τινὲς ὑβριστικαί, ὡς ἄνδροφόνος, ῥίψασπις, ἃς οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ προσφέρῃ κατ' ἄλλου, ἐπὶ ποινῇ 500 δραχμῶν.

Ἀποστασίου, Ἰδ. δίκη καὶ ξένος.

Ἀποστολεῖς, ἀρχὴ ἐκ δέκα ἐν Ἀθήναις, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ἐκπλου τοῦ στόλου ἔχουσα. Οὗτοι εἶχον καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, ὡς ἐδικαιοῦντο καὶ νὰ δέσωσι (Δημ. π. Στεφ. σ. 262).

Ἀποτρόπαιος, πᾶς θεὸς ἀποτρέ-

πων τὸ κακόν, ὁ καὶ ἀλεξίκακος, ἀκείσιος, λυτήριος, ἀποπομπαῖος ἀποκαλούμενος.

Ἀποφορά, Ἰδ. δοῦλοι.

Ἀποφοράδες, Ἰδ. ἡμέραι.

Ἀραβία, ἡ μεγάλη τῆς Ἀσίας χερσονήσος ἀπέναντι τῆς Ἀφρικῆς, διαιρουμένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Πρὸς Β. ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, πρὸς Α. μέχρι Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, διηρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τρία κυρίως μέρη, τὴν Πετραίαν (ἐν Πέτρα ἢ κατὰ Πέτραν), τὸ βορειότερον τμήμα ὑπὸ τὴν Παλαιστίνην, αὐ Πέτρα ἦν ἡ πρωτεύουσα τὴν Βυδαμίονα ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὴν Ἐρημόν, νοτιῶς ἐκείνης. Ὁρη δ' αὐτῆς ἦσαν, ἐν τῇ Πετραίᾳ τὰ Μέλινα ὄρη, ὧν μὲν τῶν κορυφῶν ἦν τὸ ὄρος Σινά· πρὸς τὸ ἐνδότερον ὁ Ζάμης καὶ πρὸς τὸν περικτὸν κόλπον τὰ Δίδυμα ὄρη. Οἱ Ἀραβες ἦσαν Σημιτικῆς καταγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Χερσονήσου οἰκοῦντες ἢ πλανώμενοι ὀλίγον γνωστοὶ λαοὶ ἐλέγοντο κολλάκις Ἀραβες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. Α, 198. Β, 8, 12. Γ, 8, 9, 88, 91, 97, Ε). Ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβία κατῴκουν οἱ Ἀύσεις καὶ οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὰ Σάρακα.

Ἀραβικὸς κόλπος, ὁ μεταξύ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας (Ἡρόδ. Β, 11, Δ, 39) κυρίως ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων γνωστὸς καὶ διαπλεόμενος.

Ἀράβιος ἢ Ἀραβίς ποταμὸς ἐν Γεωργίᾳ δυτικῶς τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ περὶ οὗτοι Ἀραβίται (Ἀρρ. ΣΤ. 21, 3, 4. — Στρεβ. ΙΕ, 720).

Ἀραβός, πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν, καμμένη ἐπὶ νήσου τινὸς τῆς Φοινίκης, μετὰ λιμένος μίαν ὥραν ἀπέχοντος, τῆς Ἀνταράδου. Εἶχε δὲ ἰδιαιτέρον βασιλεῖα (Ἀρρ. Β, 13, 8, Κ, 1).

Ἀραιόστυλος, Ἰδ. ἀρχιτεκτονική.

Ἀράκυνθος, Αἰτωλικὸν ὄρος μεταξὺ Ἀχελφίου καὶ Εὐήνου (ν. Ζυγός).

Ἀράξης, 1) ποταμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ· ἐκβάλλει μετὰ τοῦ Κύρου εἰς τὴν Κασπίαν. — 2) Ποταμὸς ἐν Περσίᾳ παρὰ τῇ Περσπολίᾳ (Ἀρρ. Γ, 18, 6).

Ἀρατος, 1) υἱὸς Κλεινοῦ ἐκ Σικυῶνος, γεννηθεὶς τῷ 271 π. Χ. Φοινευθέντος τοῦ πατρὸς του ἐν ᾧ ὁ Ἀρατος ἦν ἔτι παιδίον, ἀνετρέφθη οὗτος ἐν Ἀργεῖ. Μετὰ τινα δ' ἔτη συλλέξας περὶ ἑαυτὸν τοὺς φυγάδας τῶν συμπολιτῶν του, εἰσέβαλε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Σικυῶνα, ἐφόνησε τὸν τύραννον Νικοκλήν (Πλούτ. Ἀρατ. Β. — Πολύβ. Β, 43), καὶ ἔπεισε τὴν πόλιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμόν. Ἐξελέγη δ' ἐπτάκις καὶ δεκάκις στρατηγὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἐπολέμησεν ὅτε μὲν νικῶν ὅτε δ' ἠττώμενος κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Μακεδόνων (Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ). Ὅτε δὲ φιλικῶς συνέθεσε σχέσεις μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δάσωνος, καὶ μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ Γ', οὗτος προδοτικῶς τὸν ἐδηλητηρίασε, τῷ 213. Μετὰ θάνατον δ' ἐτυμώθη ὡς ἥρωας, κατὰ χρησμὸν, καὶ ἤγοντο αὐτῷ δύο τελεταί, τὰ Ἀράτεια λεγόμενα, κατὰ τὴν γενέθλιον του ἡμέραν, καὶ καθ' ἣν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ τυράννου (Πλούτ. Ἀρατ. ΝΓ). Ὁ Ἀρατος ἔγραψεν ἀπομνημόνευμα τοῦ βίου καὶ τῆς ἐποχῆς του, ἀπολεσθέντα μὲν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἠρύσαντο ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Ἀρατος ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, περὶ τὸ 270 π. Χ., ἔζησεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνῳ τῷ Γονατᾶ, καὶ ἐπὶ τῇ προτροπῇ αὐτοῦ συνέταξεν, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀστρονομικῶν ἔργων τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου καὶ τῶν τοῦ Θεοφράστου, ποίημα ὁ ἐπέγραψε «Φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, σωζόμενον ἔτι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολὺ ἐκτιμώμενον, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων καὶ ἄλλοι μετέφρασαν αὐτὸ διὰ στίχων εἰς τὸ Λατινικόν. Τὸ ποίημα τοῦτο στερεῖται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὴν ἐμπνευσιν, οὐχὶ ὁμοῦς καὶ χάριτος, καὶ ἡ γλῶσσα, οὐχὶ πάν-

τοτε ἐντελῶς ἀκριθῆς, ἐστὶ συνεχῶς ἐπιτετη-
 δευμένη, ἀλλ' ἢ στιχουργία πανταχοῦ ἀμει-
 πτος. Ἐποίησε δὲ πλὴν τούτου καὶ ἐλεγεία,
 καὶ ἐνέκυψεν εἰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ
 εἰς καθαρισμὸν τοῦ Ὀμηρικοῦ κειμένου.

Ἄραφην, δῆμος τῆς Ἀττικῆς καλού-
 μεναι Ἀλαί ἀραφηνίδες, παράλιος εἰς
 θῆσιν Γραφίνα, παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Βαλανι-
 δέξα. Ἀραφαί ἐρείκια σώζονται ἐν αὐτῷ.

Ἀρβηλα, 1) πρωτεύουσα τῆς Ἀδια-
 θνητῆς ἐν τῇ βορείῳ Ἀσσυρίᾳ, ἔδρα τοῦ Δα-
 ρείου πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ ἐν Γαυγα-
 μήλοισι (331 π. Χ.). — 2) Ἐν Παλαιστίνῃ,
 δυτικῶς τῆς λίμνης Γενισαρέτ.

Ἀρβύλη, 1) βραχὺ ὑπόδημα ἀκατερ-
 γάστου δέρματος, μέχρι τῆς κνήμης ἀφικνου-
 μενον, καὶ ἰσχυρὸν ἔχον

 πέλημα (Θεόδωρ. Ζ, 26), καὶ
 χρησιμεῖον εἰς τοὺς γεωρ-
 γοὺς, τοὺς ποιμένας, τοὺς κυ-
 νηγούς· ὠνομάζετο καὶ Πη-

λοπατίς ἢ πηλοβατίς, καὶ ἀπεδίδετο καὶ
 εἰς τὴν Ἄρτεμιν καὶ εἰς τὸν Περσέα. — 2)
 Οὖτω δ' ἐλέγετο καὶ μέρος τοῦ ἄρματος (Ἐυ-
 ριπ. Ἰππολ. 1179. Ἡρ. Μαιν. 1275), ἴσως
 εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶδος ἐμβάδος πρὸς στή-
 ρξιν τοῦ ποδός.

Ἀργαῖον, ὄρος χιονοσκεπές, μέρος
 τοῦ Ἀντικαύρου ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἀργαῖος, 1) βασιλεὺς τῆς Μακε-
 δονίας, υἱὸς Περδίκκου Α, πατὴρ Φιλίπ-
 που Α (Ἡρόδ. Η, 139). — 2) Ὁ ἐπὶ δύο
 ἔτη (398 π. Χ.) τὸν Ἀμόνταν Β ἀπὸ
 τοῦ θρόνου ἐκβαλὼν (Διόδ. ΙΑ, 92). — 3)
 Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, φονευθεὶς
 ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Φι-
 λαδέλφου.

Ἀργανθώνιος, 1) ἡγεμὼν ἐν Ταρ-
 τησσῶ τῆς Ἰσπανίας, ἐφιλοξένησε, περὶ τὰ
 600 π. Χ. Ἕλληνας θαλασσοπόρους πρὸς
 αὐτὸν ἐλθόντας, ἔζησε δὲ 120 ἔτη (Ἡρόδ.
 Α, 163, 165. — Λουκ. Μικρ. 1. — Cic. Cat.
 m. 19). — 2) ὄρος Βιθυνίας, ἀπολήγον διὰ

τοῦ ἀκρωτηρίου Ποσειδίου εἰς τὴν Προπον-
 τίδα (Στράβ. ΙΒ, 564).

Ἀργαῖα, ἴδ. Ἄδρακτος.

Ἀργέστης, ἴδ. Ἄνεμοι.

Ἀργης, ἴδ. Κόκλωτες.

Ἀργίας γραφή. Ὁ ἐν Ἀθήναις τρις
 ἀργίας ἀλοῦς, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ
 ὅτι ζῆ ἐξ ἐντίμου ἐργασίας, καταδικάζετο εἰς
 ἀτιμίαν (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Δημοθ. κ. Εὐ-
 θεύλ. σ. 1308. — Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. ΙΖ. — Πο-
 λυδ. ΙΑ, 42).

Ἀργινοῦσαι, τρία νησίδια μεταξὺ
 Μιτυλήνης καὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μυσίας. Παρ'
 αὐτοῖς τῷ 406 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι κατεναυ-
 μάχησαν τοὺς Λακεδαιμόνιους, ἀλλὰ τοὺς ἰ-
 σθίους ναυάρχους καταδίκασαν εἰς θάνατον, ὡς
 μὴ σώσαντας τοὺς εἰς τὴν θάλασσαν πεσό-
 ντας ναύτας (Ἐν. Ἑλλ. Α, 6, 27. — Στράβ.
 ΙΓ, 617. — Πλούτ. Λυσ. Ζ. — Διόδ. ΙΓ, 98).

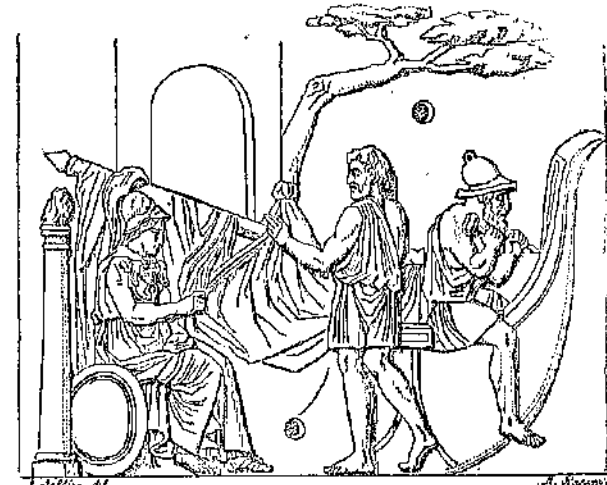
Ἀργιππαῖοι, καὶ Φαλακροὶ, καθ'
 Ἡρόδοτον (Δ, 23), λαὸς σκυθικὸς, πιθανῶς
 μογγολικὸς, δασύθριος καὶ σκληρῆτος, καὶ ἐν
 εἰρήνῃ ζῶν.

Ἀργολίς, ἴδ. Ἄργος.

Ἀργοναυταί. Ὅτε ὁ Φρίξος (ἴδ.
 Ἀθάμας) ἔφυγεν ἐκ Θεσσαλίας, ἐλθὼν εἰς
 Αἴαν (τὴν Γῆν), ἦν ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐξε-
 λάμβανον ὡς οὖσαν τὴν Κολχίδα, εἰς τὸ βῆ-
 θος τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔθυσε τοῖς θεοῖς τὸν
 κριὸν ἐφ' οὗ εἶχε πλεύσει ἕως ἐκεῖ, καὶ
 τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ δέρας ἀνέθηκεν εἰς τὸν αὐ-
 τόση ναὸν τοῦ Ἄρεως, καὶ ἄγρυπνος δράκων
 ἐφρούρει αὐτό. Μίαν δὲ γενεάν πρὸ τῶν Τρωϊ-
 κῶν, Αἰῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
 Ἰωλκοῦ, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του
 Πελοῦ (ἴδ. Αἰόλος), ὅπως προφυλάξῃ κατ'
 ἐπιβουλῶν τὸν υἱὸν του Ἰάσονα, ἔδωκεν αὐ-
 τὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα, ἵνα τὸν ἀνα-
 θρέψῃ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Εἰς τὸν Πε-
 λίαν εἶχεν εἰπεῖ ὁ χρησμός νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ
 τοῦ μονοσανδάλου. Ὅτε δ' ὁ Ἰάσων ἐγι-
 νεν εἰκοσαετής, ἀνδρείος καὶ ὠραίος νεανίας,
 ἤλθε νὰ παρευρεθῇ εἰς θυσίαν εἰς Ἰωλκὸν

ἀλλ' ὑπερβαίνων τὸν ποταμὸν Ἄναυρον, ἀ-
 πώλεσε τὸ ἐν σάνδαλόν του ὅπερ ἰδὼν ὁ Πε-
 λίας, ἐφοβήθη, καὶ ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, τὸν
 ἐπειψεν εἰς Κολχίδα, ἐπὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ νὰ
 λάβῃ καὶ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας, ὡς
 ἐν κτήμα ἑλληνικῶν, ὑποσχεθεὶς, κατὰ Πίν-
 δαρρον, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν θρόνον ἂν ἐπετύγ-
 χανε. Ὅτε ὁ Ἰάσων ἐπεκαλέσατο εἰς σύμ-
 πρᾶξιν πάντας τοὺς συγχρόνους του νέους ἡ-
 ρωας, οἵτινες κατὰ τὰς θεσσαλοβοιωτικὰς
 παραδόσεις ἦσαν ἰδίας Μινυαί· ἀλλὰ τούτοις,
 κατ' ἄλλους μύθους, προσετέθησαν καὶ ἕτεροι
 Θεσσαλοὶ, εἰς τὸ Ἄκτωρ, ὁ Πηλεὺς, καὶ ἄλλαχόθεν τῆς
 Ἑλλάδος ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ἀμ-
 φιάραος, ὁ Ἰδας, οἱ ὑπόπτε-
 ροὶ υἱοὶ τοῦ Βορέως Ζήτης
 καὶ Κάλαις, ὁ Καστωρ καὶ ὁ
 Πολυδεύκης, ὁ Μελέαγρος, ὁ
 Θησεύς, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Ἡρα-
 κλῆς, ἐνδίοις πενήτηντα διὰ
 τὴν πεντηκοντήρη Ἀργῶ, ἧς
 διευθυντῆς ἦν ὁ Ἰάσων, πηδα-
 λιούχος δὲ ὁ Τίφυς ἢ Ἐργί-
 νος. Ἐκλήθη δὲ τὸ πλοῖον ἐκ
 τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ
 Ἄργου (ἴδ. ε) τοῦ υἱοῦ τοῦ
 Φρίξου, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ Ἄργος,
 δηλοῦν, ὡς φαίνεται, καὶ ταχύς. Τὴν ναυπη-
 γίαν ἐκ τῶν ἐλατῶν τοῦ Πηλίου ἐσώθησεν ἢ
 προστάτης τοῦ Ἰάσωνος Ἡρα, ἢ δ' Ἀθηναῖ
 προσέθηκεν εἰς τὴν πρῶραν ξύλον ἐκ τῆς ὀμι-
 λούσης ἑρπύς τῆς Δωδώνης. Κατὰ τ' Ἀργο-
 ναυτικὰ Ἀπολλωνίου τοῦ Ρεδίου, πιθανῶς τὸ
 πλεῖστον κατ' ἐπίνοιαν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξ
 Ἰωλκοῦ ἐπλεύσαν εἰς Αἴημον, ἐνθα αἱ γυναί-
 κες εἶχον φονεύσει τοὺς ἀπίστους τῶν ἀνδρας,
 ἐκεῖθεν δ' εἰς Σαμοθράκην, καὶ διὰ τοῦ Ἑλ-
 λησπόντου εἰς τὴν Κόζικον, νῆσον τῶν Δο-
 λιόνων, ἧς ὁ βασιλεὺς Κόζικος ὑπεδέχθη αὐ-
 τοὺς. Ἀποπλεύσαντας δὲ, τοὺς ἔρριπεν αὐτοῖς
 νυκτερινῇ τρικυμῖα εἰς Κόζικον, ἐνθα ἐν πα-
 ραγωνίσει συνεπλάκησαν ἐχθρικῶς μετὰ τῶν

Δολιόνων, καὶ ὁ Κόζικος ἔπεσεν, ἢ δὲ σύζυ-
 γος αὐτοῦ Κλείτη ἠτοκτόνησεν ἐξ ἀπελιπι-
 σίας, αἱ περὶ νύμφαι τὴν ἐκλαυσαν, καὶ ἐκ
 τῶν δακρῶν αὐτῶν συνέστη ἡ πηγὴ Κλείτη.
 Εἰς τὴν Μυσίαν ἔμεινεν ὁ Ἡρακλῆς, ζῆτῶν
 τὸν προσηλιθῆ του Ὑλαν (ἴδ.), ἐν αἱ ἐπιχώ-
 ριοι νύμφαι εἶχον ῥίψει εἰς φρέαρ. Ἐν Βιθυ-
 νίᾳ ἐφόνευσεν ὁ Πολυδεύκης εἰς πυγμαχίαν
 τὸν Ἄμμικον (ἴδ.), τὸν βασιλέα τῶν Βερβύ-
 κων. Ἐν Σαλμυδησσῶ τῆς Θράκης ἀπήντη-
 σαν τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα, ὅστις, ὑπὸ τῶν
 πτερωτῶν υἱῶν τοῦ Βορέως σωθεὶς ἀπὸ τῶν

Ἡ ναυπηγία τῆς Ἀργῶς, κατ' ἀρχαίαν ἀνάγνωσιν

Ἀρπυιῶν, τοὺς συμβουλεύει πῶς νὰ διαπλεύ-
 σωσι τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πόντου Συμ-
 πληγάδας, σκοπέλους οἵτινες διαρκῶς συνε-
 κρούοντο. Ἐλθόντες δ' εἰς αὐτάς, ἀφῆκαν νὰ
 διαπετάξῃ περιστέρα, καὶ ἄμα εἶδον αὐτὴν
 σῶαν διελθοῦσαν, διήλθε καὶ ἡ Ἀργῶ, τὸ
 πρῶτον πλοῖον ὃ τοῦτο κατάρθρωσεν ἔκτοτε
 δ' ἔμειναν οἱ σκόπελοι διὰ παντὸς ἀκίνητοι.
 Εἰς τὴν μασσημερινὴν τοῦ Πόντου ἀκτὴν ἤλ-
 θαν εἰς τὰς Ἀμαζόνας, καὶ εἶτα εἰς τὴν νῆσον
 Ἀρετιάδα, ἐνθα εὗρον τὰς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας
 ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκδιωχθείσας Στυμφαλί-
 δας ὄρνιθας (ἴδ. Ἡρακλῆς). Ἐκδιώξαντες
 δ' αὐτάς, συμπαρέλαβον τοὺς υἱοὺς τοῦ Φρί-
 ξου, οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰ-

γον ναυαγήσει ἐνταῦθα, καὶ μετ' αὐτῶν ἐφθα-
σαν εἰς Κολχίδα. Ὁ Αἰήτης, παρ' οὗ ὁ Ἰάσων
ἐζήτησε τὸ χρυσοῦν δέρα, τῷ τὸ ὑπεσχέθη,
ἐπὶ τῷ ὄρφι τοῦ γὰ ζεύξῃ εἰς ἄροτρον δύο
γαλακῆς ἔχοντας τὰς ὀπλάς καὶ πῦρ πνέον-
τας ταύρους, καὶ γὰ κατασπεύρη τὴν γῆν
δι' ὀδόντων δράκοντος. Ταῦτα διεπράξατο ὁ
Ἰάσων, βοηθεὶς καὶ τῆς Μήδειας, θυγατρὸς
τοῦ Αἰήτου, ὑφ' ἧς ἠγαπήθη, καὶ ἦτις ἐκέ-
κμητο δύναιμι γοητείας. Αὕτη καταστήσασα
αὐτῷ ἀβλαβῆς τὸ πῦρ ὃ οἱ ταῦροι ἔπνεον, καὶ
δοῦσα αὐτῷ ὑπερανθρώπους δυνάμεις, τῷ ἐνε-
χείρισε καὶ λίθον, ἐν ᾧ Ἰάσων ἔρριψε με-
ταξὺ τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν ὅτινες ἐφύοντο ἐκ
τῶν σπαρέντων ὀδόντων, καὶ οὗτοι, εἰς αὐτὸν
προσκραδόντες, ἀλλήλοκτόνουν. Ἄλλ' ὁ Αἰή-
της παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του. Τότε ὁ Ἰά-
σων καὶ ἡ Μήδεια, διὰ φαρμάκου ὃ αὐτὴ πα-
ρεσκεύασεν, ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα τὸν φύ-
λακα τοῦ χρυσοῦ δέρατος, καὶ λαβόντες αὐτὸ
διὰ νυκτός, ἀπέπλευσαν μετὰ τῶν Ἄργοναυ-
τῶν. Ὁ Αἰήτης τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ὁ Ἰά-
σων ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὅστις τὸν πα-
ρηκολούθει, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἡ Μήδεια,
παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν μικρὸν ἀδελ-
φόν της, τὸν διεμέλισε καὶ ἔρριψε τὰ μέλη
του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ Αἰήτης χρονο-
τριβήσῃ συλλέγων καὶ κηδεύων αὐτὰ καὶ
ἐλέγετο ὅτι τὰ ἔθαψεν ἐν Τήμνῳ (Τόμοις)
τῆς Μυσίας. Ἐπιστρέψαντες δ' οἱ Ἄργοναυ-
ταὶ, τινὲς μὲν λέγουσι διὰ τῆς αὐτῆς ἦν
εἶχον ἔλθει ὁδοῦ, κατ' ἄλλους διὰ τοῦ Φά-
σιδος, ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνατολικὸν Ὠκεανόν,
καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς εἰς τὸν Νεῖλον
ἢ διακομισθῆ ἢ Ἀργῶ διὰ τῆς λιθυκῆς ἐρήμου
εἰς τὴν Πριτωϊανὴν λίμνην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν
Μεσόγειον. Κατὰ τρίτας δὲ διηγήσεις ἡ Ἀρ-
γῶ, διαπλεύσασα τὸν Ἰόναιον ἢ τὸν Ἰστρον,
εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ διὰ τῶν Ἡ-
ρακλειῶν στηλῶν εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἐπὶ
τῆς ἐπιστροφῆς του δ' εἰς τὴν Ἰωλκὸν, εὗρεν
ὁ Ἰάσων ὅτι ὁ Πελλίας εἶχε θανατώσει τὸν
Ἀἴωνα καὶ τὸν ἀνήλικον υἱὸν του Πρόμαχον,

καὶ ὅτι ἡ ἰδία του μήτηρ εἶχεν αὐτοκτονήσει.
Τότε δὲ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἡ Μήδεια ἀνα-
λαβοῦσα, ἔπεισε τὰς θυγατέρας τοῦ Πελλίου
ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπαδώσῃ εἰς τὸν πατέρα των
τὴν πρώτην νεότητά του, ἂν ἤθελον διαμέ-
λισαι αὐτὸν καὶ ἀναθράσει τὰ μέλη αὐτοῦ
ἐντὸς λέβητος ἐν αὐτῇ θά ταῖς παρεσκεύα-
ξεν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διωχθέν-
τες ὑπὸ Ἀκάστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελλίου, ὁ
Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια ἤλθον εἰς Κρέοντα,
τὸν βασιλεῖα τῆς Κορίνθου, οὗ τὴν θυγατέρα
Κρέουσαν (ἢ Γλαύκη) ἠθέλησε γὰ νυμφευθῆ
ὁ Ἰάσων. Ἡ φιλέκδικος Μήδεια ἐφόνευσεν
τότε τὴν νύμφην, δοῦσα αὐτῇ ἔνδυμα καὶ διά-
δημα δεδηλητηριασμένα, καὶ προσέτι καὶ τὸν
Κρέοντα, καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς παιδία, τὸν Μέρ-
μερον καὶ τὸν Φέρητα, ταφέντας εἰς τὸ Ἡ-
ραῖον τῆς Κορίνθου, καὶ εἰς οὓς οἱ Κορίνθιοι
ἐνιαυσίους ἐτέλουν ἐξίλασμούς. Ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ
πτερωτοῦ ἄρματος ἐφυγεν ἡ Μήδεια εἰς Ἀ-
θήνας (ἴδ. Θεογ. 992). Ὁ δ' Ἰάσων ἀπέθανε κοι-
μηθεὶς ποτε εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐντὸς τοῦ κύτους
τῆς καταστραφείσης Ἀργός. Ὁ ἀρχαιότατος
μῦθος τῶν Ἄργοναυτῶν αἰνίττεται βεβαίως
καὶ ἀπομνημονεύει τὰς πρώτας ναυτιλιακὰς
ἀποπειράς τῶν Μινυῶν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ
ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον
καὶ ἄλλας μεμακρυσμένας χώρας. Ἐπὶ Ὀ-
μήρου ἦδη καὶ ἐπὶ Ἡσίοδου περιήθοντο αἱ
περὶ αὐτῶν παραδόσεις, ἴσως πρὶν ἢ λάβωσι
πάντα τὰ μυθικὰ αὐτῶν ἐπεισόδια (Ὀμ., Ὀδ.
M, 66. — Ἡσίοδ. Θεογ. 992), ἅτινα εἰσὶν
ἦδη γνωστὰ εἰς τὸν Πίνδαρον (Πυθ. Δ). Πλὴν
τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου ἔγραψεν Ἄργοναυ-
τικά, ἐπίσης σωζόμενα, ὁ Ψευδορφύς, τῆς δ'
μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος
(A, 9, 16) ἀφηγεῖται τὸν μῦθον διὰ μακρῶν.

Ἄργος. Ἡ λέξις, συγγενῆς τοῦ ἄ-
ρουρα, ἐδήλου ἐν γένει ἕκτασιν γῆς ἢ πέ-
διον καλλιεργησίμων. Ὁ Ὀμηρος ὡς ὀνό-
ματα ὠρισμένων χωρῶν ἀναφέρει 1) ἐν Ἀρ-
γος πελασγικὸν (Ἰλ. B, 681), ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, ἴσως τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα, ἣτις

ἂν περιεῖχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐπὶ Στράβωνος
δὲν ἐσώζετο πλέον· καὶ 2) ἐν Ἀργος ἀ-
χαϊκὸν (Ἰλ. A, 30. B, 559. I, 141. Ὀδ.
Γ, 251) ἢ καὶ Ἀργος Ἰασον (Ὀδ. N,
246), τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα μετὰ τῆς πό-
λεως αὐτῆς. Πολλάκις δὲ Ἀργεῖοι λέ-
γων, αἰνίττεται πάντας τοὺς Πελοποννησίους,
ἢ καὶ πάντας τοὺς συνεστρατεύσαντας Ἑλ-
ληνας. Τὴν πόλιν τοῦ Ἀργούς ἐλέγετο ὅτι
ἴδρυσεν ὁ Ἰναχος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ παραρ-
ρέων τὴν πόλιν ποταμὸς, ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φο-
ρωνεύς, ἢ ὁ τούτου υἱὸς Ἀργος. Ἀλλ' ἐξ Αἰ-
γύπτου, ὡς ἐπιστάετο, προελθὼν ὁ Δαναὸς,
κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ καὶ
τοὺς Δαναίδαις ὑπέταξαν οἱ Ἀχαιοὶ Πελοπί-
δαι, ὑφ' οὓς καθέδρα ἀνεδείχθησαν αἱ Μυκη-
ναι, ἔμεινε δὲ τὸ Ἀργος ἀνεξάρτητος χώρα.
Ἰπὸ δὲ τὸν Ὀρέστην, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος, ἀνεκτίσαστο αὐτίς τὴν ἀρχαίαν ὑπερο-
χὴν του. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων,
τὸ Ἀργος ἐδόθη εἰς τὸν Τήμενον καὶ τοὺς
ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς δ' ἐπο-
χῆς κατεῖχεν ἡ Ἀργολίς τὰ νοτιανατολικά τῆς
Πελοποννήσου, μετὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ
τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πρὸς βορρῶν ἔχουσα
τὴν Κορινθίαν. Διηρεῖτο δ' εἰς τέσσαρας ἐ-
παρχίας, τὴν Ἐρμιονίδα, τὴν Τροιζηνίαν, τὴν
Ἐπιδαυρίαν (ἴδ. Ἀσκληπιῶδες) καὶ τὴν κυρίως
Ἀργολίδα, ἔχουσαν πρωτεύουσαν τὸ Ἀργος,
οὗ ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις ἐλέγετο Λάρισα,
καὶ περιήρημος ναὸς ἦν τὸ Ἡραῖον, κείμενον
μεταξὺ Μυκηναίων καὶ Τυρινθῶν. Ἐπὶ Φεῖδωνος
(τῷ 750 π. Χ.) τὸ Ἀργος εἶχε φθάσει εἰς
μεγάλην περιωπήν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐξη-
σθένισαν ἕως αὐτοῦ ἔπειτα οἱ διηνεκεῖς πό-
λεμοι κατὰ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἦν τοσοῦτον
ἐξηλοτύπει, ὥστε καὶ τοῦ περσικοῦ πολέμου
ἀπέσχε, καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακὸν συνε-
τάχθη τοῖς Ἀθηναίοις. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέ-
πεσαν εἰς τυράννους. Τῷ 248 κατατάχθη εἰς
τὸν ἀρχαῖον δεσμὸν, καὶ τῷ 146 ἐγένετο ἐ-
παρχία ἀχαϊκὴ (Στράβ. ΣΤ, 275. Η. 371.
— Ἡρόδ., A, 82. ΣΤ, 75—83. — Πaus., B,

20). — 3) Ἀργος Ἀμφιλοχικὸν ἐν
Ἀχαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμφικλοικοῦ κόλπου, πό-
λις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀμφιλόχου.

Ἄργος. 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιό-
βης, διάδοχος τοῦ πανθεοῦ του Φορωνεύς,
τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς. — 2) Ἀργος
ὁ πανόπτης, ἔχων ἑκατὸν ὀφθαλμούς, υἱὸς
τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου. Ἰπὸ τῆς Ἡρας
ἐμπιστευθεὶς τὴν φρουρήσιν τῆς Ἰούς, μετα-
μορφωθείσης εἰς δάμαλιν, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ
Ἑρμοῦ, ἀποκοιμήσαντος αὐτὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ
του· μεθ' ὃ ἡ Ἡρα τοὺς ἑκατὸν ὀφθαλμούς
του μετέθηκεν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ταῶ, τοῦ
προσφιλοῦς της πτηνοῦ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φριξοῦ
καὶ Χαλκιοπέης, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Αἰή-
του, κατὰ τοὺς μὲν ἐπέστρεψεν ἐξ Αἴας εἰς
Ὀρχομένον, καὶ ἐναυπήγησεν ἐκεῖ τὴν Ἀργῶ,
κατὰ τοὺς δὲ, πλέων μετὰ τῶν ἀδελφῶν του
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξώκειλεν εἰς τὴν νῆσον
Ἀρετίαν, ὅθεν συνώδευσεν τοὺς Ἀργοναύτας
εἰς Αἴαν (Ἀπ. Ῥόδ. B, 1093).

Ἀργυραμοῖδοι. ἴδ. Τραπεζῖται.

Ἀργυροσπίδες. μάτρα τῆς σωματο-
φυλακῆς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐπαργύρους
ἀσπίδας φέρουσα, διοικουμένη δ' ὑπὸ Νικά-
νορος τοῦ υἱοῦ τοῦ Παρμανίωνος (Ἄρρ. Z,
11). Μετὰ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον ἐτέ-
θησαν ὑπὸ τὸν Εὐμένην, ἀφ' οὗ ἠτομβλήσαν
πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντίγονον, ὅστις
ὁμως, τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μὴ ἀνεχόμε-
νος, τοὺς διέλυσε (Διόδ. ΙΖ, 57. ΙΗ, 63.
ΙΘ, 12. 41. 43. 48). Φαίνεται δ' ὅτι μετὰ
τάβτα καὶ ὁ Ἀντιόχος ἐν Συρίᾳ εἶχε φρουρὰν
ἀργυροσπίδων (Πλδ. Z, 79. — Liv. XXXVII,
40), καὶ ὁ Ἀλέξ. Σεβήρος ἐν Ρώμῃ ἐμι-
μήθη τοῦτο (Lamprid. Alex. L).

Ἀργυρεῖα. Τὸν ἄργυρον κατ' ἀρχαίαν
ἢ Ἑλλὰς ἐλάμβανεν διὰ τοῦ ἐμπορίου, μά-
λιστα διὰ τῶν Φωκαέων καὶ Σαμίων ὡς
πολυτίμου δὲ μετάλλου μνημονεῖ αὐτοῦ
συνεχῶς ὁ Ὀμηρος. Ἔβτα δ' εὐρέθησαν ἀρ-
γυρεῖα, ἢ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ ἐν Ἑλλάδι,
ἐν τῇ νήσῳ Σίφῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ πρὸ

πάντων εἰς τὸ Λαύρειον τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἃ δούλοι εἰργάζοντο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις (Ξεν. π. Πρὸς Δ, 2) καὶ ἦσαν ὁ κυριώτατος πόντος τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ Δημοσθένους ὁμῶς ἢ ἀπ' αὐτῶν πρόσοδος εἶχε λίαν ἐλαττωθῆ, καὶ ἐπὶ Παισαίου (Α, 1, 1), τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. ἦσαν ἤδη ἐγκαταλειμμένα ("Ἰδ. Rang. Laurium). Ἐκ τῆς ἐξορυττομένης ἀργυρίτιδος γῆς ἔκοπτον οἱ Ἀθηναῖοι νομίσματα ἐν τῷ Ἄργυροκοπέῳ, ὅπερ ἦν ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ἠρώου τοῦ Στεφανηφόρου, ἐν ᾧ ἐφυλάτταντο καὶ τὰ τῶν νομισμάτων σταθμὰ (Πολύδ. Ζ, 103. — Ἀρκ. — Σουῖδ). Φαίνεται δ' ὅτι ἐν Ἀθήναις προηγήθησαν τὰ ἀργυρὰ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καὶ ἦν συνήθως ἡ ἀναλογία τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου πρὸς τὸν χρυσὸν ὡς 1:12.

Ἄργυρολόγοι, οἱ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ἢ τὰς ὑποτελεῖς πόλεις πεμπόμενοι πρὸς τὸ ἀργυρολογεῖν, ἵνα συλλέγῃσι τοὺς τακτικῶς ἐπιτεδλημένους φόρους ἢ ἄλλας εισφορὰς, ἐξ ὧν κυρίως ἢ πᾶσις ἐπαρῖζοντο τὸν πλοῦτον τῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς εὐημερίας αὐτῆς (Θουκ. Β, 69. Γ, 19. Δ, 59. 75. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 8).

Ἄργυρος, ἴδ. Λαύρειον.

Ἄργῶν, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Ἄρδηςκος, υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσίοδ. Θεογ. 345), ποταμὸς τῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Ἄρδηςκος, λόφος παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, Ν τοῦ Σταδίου, ἐνθα ὠρχίζοντο ἐτησίως οἱ Ἡλιασταί ("Ἰδ. Ἀθήναι).

Ἄρδηςκος, Κορίνθιος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 5), ὁ πρῶτος ἀσκήσας τὴν ζωγραφικὴν.

Ἄρδηςκος, 1) πηγὴ ἐπὶ Ὀρτυγίας, νήσου παρὰ Συρακούσας, ὑποβρυχίως κοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄλφειοῦ (ἴδ.). — Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων ὁμωνύμων πηγῶν 2) Ἡ ἐν Ἰθάκῃ ("Ὀμ. Ὀδ. Ν, 436).

— 2) Ἡ παρὰ Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας (Ἑρπ. Ἰγ. Δύλ. 168). — 4) Παρὰ τῷ Ἄργει ἐν Πελοποννήσῳ. — 5) Παρὰ ταῖς Θήβαις ἐν Βοιωτίᾳ (Pl. VI, 7, 9). — 6) Ἡ εἰς τὸν Ἄλφειον ἐν Ἠλιδί ἐκβάλλουσα. Κατὰ τὸν μύθον, ὁ Ἄλφειός, ἐρασθεὶς τῆς νέμης Ἄρδης, ἤτις εἰς τὸν ποταμὸν ἐλούσθη, τὴν κατεδίωξεν ἢ δ' Ἄρδης μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ὀρτυγίαν, μεταμορφώσασα αὐτὴν εἰς πηγὴν (Virg. G. IV, 344). — Ἰπὴρχον δὲ καὶ δύο πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, ἡ δὲ ἐν Συρίᾳ.

Ἄρδης, θέσις ὄρεινὴ καὶ εὐφορὸς ἐν τῇ Βακτριανῇ, παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄρειον, ἐνθα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν Ἄρειαν (κ. Ἐράτ). (Στράβ. ΙΑ, 510. 511. 514).

Ἄρειος Πάγος, λόφος ἐν Ἀθήναις δυτικῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως κείμενος, καὶ οὕτως ὀνομασθεὶς διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐδίκασε τὸ φονικὸν δικαστήριον (καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλληνικῇ Ἄρης = φόνος). Ἄλλοι δ' ἄλλα περὶ τούτου ἐμυθολόγησαν, οἷον ὅτι οὕτως ἐκλήθη διότι ἐπ' αὐτὸ καὶ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνήχθη ὁ θεὸς Ἄρης ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτε ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλιφρόβιον (Διοσκ. Εὐμ. 659. — Διοσκ. κ. Ἀρστυ. 642) ἢ διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔθυσαν εἰς τὸν Ἄρην αἱ Ἀμαζόνες (Παισ. Α, 28). Ἦν δ' ἀρχαιοτάτον τὸ δικαστήριον τούτο, ἢ ἐν Ἄρειῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἄρειου Πάγου Βουλῆς, ἢ Ἀνω Βουλῆς, ὡς ἐλέγετο (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Κάτω Βουλῆς, τῆς τῶν Φ), ὥστε καὶ ἐπιστεῦετο ὅτι ἐδίκασε τὸν Ὀρέστην μετὰ τὴν μητροκτονίαν του. Κατὰ Παισαίου (Δ, 5, 1) δ' ὑπῆρχε καὶ πρὸ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου (740 π. Χ.), διότι οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθελον νὰ φέρωσι πρὸ αὐτοῦ τὴν διαφοράν των. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς εἰδὼν καὶ μόνιμον ὄργανισμὸν ἔλαβεν ὑπὸ Σόλωνος, ὅστις ἀφ' ἐνός μὲν ἀπέδω αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην τῶν νό-

μων ἐπιτήρησιν κοιόμενος ἐπὶ δυοῖ Βουλαῖς ὡς περ ἀγκύραις ὁρμούσαν, ἢ τὸν ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεισθαι» (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ. — Ἰδ. Δείναρχ. κ. Δημοσθ. Θ), προσέτι δὲ καὶ τὴν τῶν ἠθῶν καὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς (Ἰσοκρ. Ἄρεσπ. 37 κτλ. — Πλάτ. Ἀξίλογ. 367. — Διον. Ἄλικ. Κ, 2), ὡς καὶ ἀτυνομικὴν τινα δικαιοδοσίαν (Λυσ. π. σηκού)· ἀφ' ἐτέρου δὲ κατέστησεν ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσε τὴν Βουλὴν ταύτην εἰς δικαστήριον φόνου καὶ τραυματίων ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊᾶς καὶ φαρμάκων ἐάν τις ἀποκτείνῃ (Δημοσθ. κ. Ἄρστυρ. 627). Κατηρρίζετο δὲ κατὰ τὸν Σολώνιον νόμον ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκ τῶν κατ' ἔτος τῆς ἐξουσίας ἀπερχομένων ἐννέα ἀρχόντων, ἢ ἑκὼς μόνων τῶν ἐξ ὁμοθετῶν (Διοσκ. Τμκρ. 707. — κ. Ἀρστυ. 802. — κ. Εὐδ. 1319) ὅσων ἡ διαγωγή δὲν ἀπεδοκιμαζέτο, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἦν ἀρίστος, καὶ ἦν αὐτὸς ἀδιάδοχος, ἔχων τὰ μέλη ἰσόδια. Ἡγεμῶν δὲ τοῦ δικαστηρίου, ὁ συνάγων αὐτὰ, ἦν ὁ ἀρχὸν βασιλεὺς. Ὡς ἐνάγοντες ἦσαν δεκτοὶ μόνοι οἱ ἐγγύτατοι συγγενεῖς, ὑποστηρίζομενοι καὶ ὑπὸ τῶν φρατῶν. Μετὰ δὲ τρεῖς προδικασίας ἢ προανακρίσεις, κατὰ ἕνα μῆνα ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστῶσας, τοῦ ἐναγομένου καλυομένου κατὰ πάντα τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ νὰ μετέχῃ τῶν ἱερῶν, ἐγένετο ἡ δίκη ἐν ὑπαίθρῳ, ἵνα μὴ κἀθῆναι οἱ δικασταὶ ὁμῶστεγοι μετὰ τοῦ φόνου («Ἄντφ. π. Ἡρ. φ. ΙΑ), διὰ νυκτὸς (Λουκ. Ἐπιμ. 64), κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας, τὰς τρεῖς τελευταίας ἐκάστου μηνός («Ἐτυμ. Μ. — Πολυδ. Η, 117). Οἱ διάδικοι ἐκάθηντο εἰς δύο ἀργούς λίθους, ὁ μὲν τὸν τῆς Ὑθρεως, ὁ δὲ τὸν τῆς Ἀναιδείας (Παισ. Α, 28), καὶ εἰς σφάγια ἱερῶν θυμάτων πατοῦντες, ὧμων ἀμφότεροι (διωμοσίαν ἢ ἀντωμοσίαν) ὅτι ἀληθῆ διατείνοντο. Ἐπετρέπετο δ' εἰς ἐκότερον τῶν διαδίκων νὰ ὁμιλήσῃ δις, ἀνευ μακρολογίας καὶ ἰκεσιῶν, καὶ εἰς τὸν κατη-

γορούμενον, πλὴν ἐπὶ πατροκτονίας, ἐπετρέπετο, ἂν ἤθελε, μετὰ τὸν πρῶτον λόγον, νὰ καταλήπῃ διὰ παντός (εἰς ἀεφυγίαν) τὴν πόλιν. Ἐγένετο δ' ἡ ψηφοφορία διὰ δύο καθίσκων, καὶ ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐλέγετο ὅτι ἐνίκῃ «ἢ φῆρος τῆς Ἀθηνᾶς,» ἦτοι ἦν ἡ ἰσοψηφία ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ὁ ἀθωούμενος ἔβυσεν εἰς τὸ ἄντρον τῶν Ἐρινυῶν. Ἀλλ' ἡ ἀνωτάτη αὐτῆ θέσις τοῦ Ἄρειου Πάγου δυσπρόσπει τοὺς ἀκροὺς δημοκρατίας, καὶ πρῶτον πάντων τὸν Περικλῆ, ὅστις δὲν ἦν μέλος αὐτοῦ, καθ' ὃ οὐδέποτε ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων διατελέσας. Διὰ τοῦ φίλου του Ἐφιάλτου ἠλάττωσε λοιπὸν οὕτως τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἄρειου Πάγου, ἀφαιρέσας αὐτῷ τὸ πλεῖστον τῆς δικαιοδοσίας του, πλὴν βεβαίως τῶν φονικῶν δικῶν (Πλούτ. Περικλ. Ι. Κίμ. ΙΕ. — Διόδ. ΙΑ, 77). Μετὰ τοὺς Ἀ' ὁμῶς ἀπέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πάλιν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἔτι μᾶλλον ἠύξησεν ἡ ἰσχὺς καὶ σημασία αὐτοῦ (Cic. pr. bell. XII).

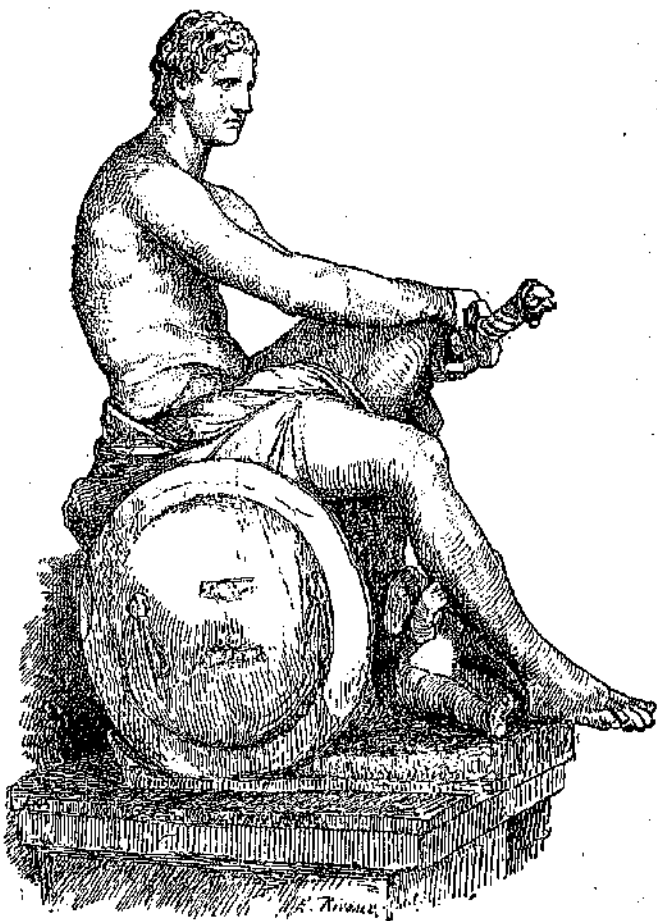
Ἀρεταῖος, ὁ Καππαδόκης, Ἑλληνας ἰατρός, ζῶν ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ., παρατηρητικὸς καὶ ἀγγλῆνος, γράψας τέσσαρα βιβλία «περὶ αἰτίων καὶ σημείων δξέων καὶ χρονίων παθῶν,» καὶ ἄλλα τέσσαρα περὶ ἀθεραπειᾶς δξέων καὶ χρονίων παθῶν σωζόμενα ἀτελεῶς.

Ἀρεῦς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (310-265 π. Χ.), ἐπολέμησε μετὰ Πτολεμαίου Β βασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Κίρρα. Τῷ 272 ἀπῆλλαξε τὴν Σπάρτην, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ Πύρρου. Ἡθέλησε δὲ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς Ἀθήνας κατ' Ἀντιγόνην τοῦ Γονατᾶ, καὶ τῷ 265 ἐφονεύθη ἐν Κορίνθῳ (Πλούτ. Πύρρ. ΚΖ. Ἄγης Γ. — Just. XXIV, 1).

Ἀρηθῶος, ὁ ἐπικαλούμενος κορυνήτης (ροπαλοφόρος), βασιλεὺς τῆς Ἀρνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἐθανατώθη ἐν στενωπῷ τῆς Ἀρκάδας, ἐνθα ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του, ὑπὸ

τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Λυκούργου, ὅστις τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰδιον θεράποντα Ἐλευθερίωνα· τοῦτον δ' ἐφόνευσεν ὁ Νέστωρ (Παυσ. Η, 11, 3). Υἱὸς δὲ τοῦ Ἀρηϊθόου ἦν ὁ Μενέσιος, πολεμήσας ἐν Τροίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Η, 7, 136).

Ἄρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, εἰς τῶν μεγάλων θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (Ἠσ. Θεογ. 922). Ἄγγριος, αἰμοχαρὴς, ἀλλοπρόσκαλος, ἐλέγετο ὑπὸ τινῶν, ἔχων ἀδελφὴν τὴν Ἐριν, καὶ υἱοὺς τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φέθον. Παριστᾶται δ' ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ συνήθως πάνοπλος. Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν Ῥώμῃ καὶ ὠραῖον αὐτοῦ ἄγαλμα καθήμενου καὶ ἀφωπλισμένου ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος, ὅστις ἐλέγετο υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Μετὰ ταῦτα δὲ διηγείται ὁ μῦθος ὅτι τὸν συνέλαβεν ὁ Ἥραιστος, κατασκευάσας χαλκοῦν δίκτυον. Οἱ Ἀλωῖσαι (Ἰδ.) ἐπιστεύοντο νικήσαντες καὶ αἰχμαλωτεύσαντες ποτὲ τὸν θεὸν ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας, ἀπελευθερωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ. Πολεμήσας δὲ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κόωνου, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἀντίπαλον ἔχων τὴν Ἀθηνᾶν, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους, καὶ πεσὼν ἐξέπεμψε κρωγὴν ἴσην πρὸς χιλιῶν πολεμιστῶν. Ἐναγχιθεὶς δ' εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐφόνευσεν αὐτοῦ τὸν υἱὸν Ἀλιρρόδιον, ἐπιβουλεύσαντα τὴν θυγατέρα του Ἀλκίπην, καὶ δικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ συναθρομένων δωδεκα θεῶν, ἠθωώθη.

Ἄριαθίγγης, υἱὸς Δαρείου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, εἰς τῶν Περσῶν καυάρων, ἐπεσεν ἐν Σαλαμῖνι (Ἡρόδ. Ζ, 97. Η, 89).

Ἄριόδωγ, Ἰδ. Διόνυσος καὶ Θεσεύς.

Ἄριατος, στρατηγὸς Κύρου τοῦ νεο-

τέρου, μετὰ τὴν ἦταν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐν Κουαξίαις προσήλθεν εἰς τὸν Ἄρταξέρξην, καὶ συνέπραξεν εἰς τὴν προδοσίαν διῆς οἱ Ἕλληνας παρέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰτίσαφέρνου (Ἐν. Ἀνθ. Α, 8, 5, 9, 31. Β, 2, 1. Δ, 1. Ἑλλ. Δ, 1, 27. — Πλούταρχ. Ἄρταξ. 1Α. 1Η).

Ἄριανοί, οἱ κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς Περσίας, ἦτοι τῆς Γεδρωσίας,

Δραγγιανῆς, Ἀραχωσίας, Ἀρείας, Παρθίας, Καρμανίας καὶ τῶν Παροπαιμισαδῶν (Στράβ. 1Δ, 720).

Ἄριαράθης, ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας. 1) Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐνίκηθη ἔπειτα (322 π. Χ.) ὑπὸ Περδίκου, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐθανατώθη (Πλούτ. Εὐμ. Γ). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, τὸν θρόνον ἀναλαβὼν (301) βοήθεια Ἀρδοάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρμενίας (Διόδ. 1Α, 28). — 3) Ὁ πέμπτος τοῦ ὀνόματος (220—163), γαμβρὸς Ἀντιόχου Γ', συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ῥώμης, καὶ εἶτα μετὰ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῆς Περσίας (Πολύβ. 1Α, 14). — 4) Τοῦτου ὁ ἕκτος υἱός, ἐν Ῥώμῃ ἐκπαίδευθεὶς. Τὸν θρόνον τῷ ἡμισυβήτησεν Ὀλοφέρνης τις, ἀξιώων ὅτι ἦν πρεσβύτερος ἀδελφὸς του, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐκ Συρίας, εἶστε διενεμήθησαν τὴν ἐξουσίαν. Ἀπέθνηεν 130 π. Χ. (Just. XXXV, 1). — 5) Ἀδελφὸς Ἀριοβαρζάνου Γ', ὑπὸ Καίσαρος ἐγκαταστάς βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑπ' Ἀντωνίου δ' ἐκδληθεὶς (Δ. Κασσ. ΜΘ, 32).

Ἄριασται, κάτοικοι τῆς χώρας μεταξὺ Δραγγιανῆς καὶ Γεδρωσίας ἐν Περσίᾳ, ἔσωσαν τὸ στράτευμα τοῦ Κύρου ἀπὸ τοῦ λιμοῦ· ὅσοι δ' αὐτὸν ἀνεδείκνυον εἰς τὸν βασιλεῖα σπουδαίαν τιὰ ὑπηρεσίαν ἐλάμβανον τὸν τίτλον εὐεργέται (Ἄρρ. Γ, 37, 4. — Διόδ. 1Ζ, 81).

Ἄριμα (τά), χώρα ὑπὸ γῆν, ἐνθα δέσμιος ἦν ὁ Τυφωεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 783).

Ἄριμάζης, ἡγεμὼν τῆς Σογδιανῆς, ἀντίστη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συλληφθεὶς ἐσταυρώθη, δ' ὁμοῦς μόνος ὁ Κούρτιος (VII, 11) διηγείται (Ἄρρ. Δ, 19).

Ἄριμασποῖ, λαὸς μᾶλλον μυθικός, νομιζόμενος ὅτι ἄκει εἰς τὰ ΒΑ τῶν Ῥιπικίων ὄρεων. Περὶ αὐτῶν κατ' Ἀριστεῖαν διηγείται ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 116. Δ, 13, 27) ὅτι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν γρυπῶν ὅπως κατακτήσῃ τὸν ὑπ' αὐτῶν φρουρούμενον χρυσόν, καὶ ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι.

Ἄριουσία, θέσις ἐν Χίῳ ἄριστον οἶνον παράγουσα (Στράβ. 1Δ, 645. — Virg. ΑἮ. V, 71. — Plin. XIV, 9).

Ἄριόσθη, πόλις Τρωϊκὴ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 836), εἰς ἣν προσωρμίσθη ὁ στόλος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅτε διέβη τὸν Ἑλλήσποντον (Ἄρρ. Α, 12, 6).

Ἄρισταγόρας, γαμβρὸς Ἰστιάου, τοῦ τυράννου τῆς Μιλήτου, ἀντικαταστήσας αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς Περσίαν. Τῇ προτροπῇ αὐτοῦ ὤπλισεν ὁ Δαρεῖος στόλον κατὰ τῶν Ναξίων, ἵνα καταγάγῃ τοὺς ἐξορίστους ὀλιγάργας, ἀλλὰ προδοσίᾳ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ ἀπέτυχε· βοήθειαι δὲ τὸν Δαρεῖον, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰστιάου λαθραίως ὑποκινήθειαι, προῦκάλεσε τοὺς Ἴωνας εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐπεκαλέσατο τὴν βοήθειαν τῶν Σπαρτιατῶν, ἀρνηθέντων, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων, αἵτινες τῷ ἔπεμψαν 20 τριήρεις, καὶ 5 ἑξ Ἑρετρίας τῆς Εὐβοικῆς, κατὰ τὸ 500 π. Χ. Καὶ κατέλαβε μὲν ἀμαχητὶ καὶ ἐπυρπόλησε τὰς Σάρδειαι, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἔπειτα, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐγκαταλειφθεὶς, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, ὑποταγείσης, καὶ ἔφερον ἀποικίαν εἰς Μύρκιναν τῆς Θράκης, ἐνθα ὁμοῦ μετὰ ἐν ἔτος (τῷ 497) ἔπεσαν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Θρακῶν (Ἡρόδ. Ε, 97—126. — Θουκ. Δ, 102).

Ἄρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, συγγραφεὺς τῆς δ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος τοῦ Λιβανίου. Αὐτῷ ἀποδίδονται 50 σωζόμεναι ἐρωτικά ἐπιστολαί, ὕψους πεφυστημένου καὶ μᾶλλον κεναὶ ἰδεῶν, αἵτινες ὑπὸ κριτικῶν ὑπολαμβάνονται ὡς ἔργον χρῶνων μεταγενεστέρων.

Ἄρισταίος, 1) ἀρχαιότατος ἀγαθοδαίμων ἐν Ἑλλάδι, τοὺς ποιμένας καὶ γεωργοὺς βοηθῶν, τὴν μελισσοτροφίαν προστατεύων, δι' ὃ καὶ Νόμιος, Ἀγρεύς, Μελισσεύς ἐπελέγετο, (Πινδ. Πυθ. Θ. 5—65). Ὁ Βιργίλιος διηγείται (Georg. IV, 317) μῦθον περὶ αὐτοῦ, ὡς προσελθόντος ἐκ Λιθύης, καὶ ἐπιδιώξαντος τὸν ἔρωτα τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ

Ὀρφῆως, ἣτις φεύγουσα ἐδήχθη ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀπέθανεν, αἱ δὲ νύμφαι αὐτῆς ὀργισθεῖσαι κατέστρεψαν τὰ σίμβλα τοῦ Ἀρισταίου. — 2) Ἡγεμὼν τῆς Κύπρου, ἐπὶ Ἀντίοχου τοῦ μεγάλου.

Ἀρίστανδρος, 1) Πάριος γλύπτης, πιθανῶς πατήρ τοῦ Σκόπα (ἴδ.). — 2) Ἐκ Τελμισσοῦ, μάντις καὶ εἰωνοσκόπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀρίσταρχος, 1) τραγικός ποιητὴς ἐκ Τεγέας, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ζήσας 100 ἔτη, γράψας 70 δράματα, περὶ ὧν ὁ Σουίδας λέγει: «ὁς πρῶτος εἰς τὸν ὕν αὐτῶν μῆκος (ἰ) τὰ δράματα κατέστησεν.» — 2) Ἀρίστ. Σάμιος, περὶ τὰ 260 π. Χ., μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, λέγεται πρῶτος ἐνόησας τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἑαυτὴν, καὶ μεγάλως τὴν ἀστρονομίαν προαγαγών. Αὐτοῦ σώζεται τὸ «περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων ἡλίου καὶ σεληνης.» — 3) Ἀρίσταρχ. ἐκ Σαμίου ῥάκιος, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, ἐπίσημος γραμματικός, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος (170 π. Χ.) διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἄλλοις καὶ τοὺς βασιλόπαιδας. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῶν λογίων ὑπὸ Πτ. τοῦ Φύσκωνος ἀπῆλθεν εἰς Κύπρον, ἔνθα καὶ λίαν προδεητικῶς ἀπέθανεν ὑδρωπικός. Ἐγράψε δὲ πολυαριθμους γραμμaticas πραγματείας, καὶ, κατὰ Σουίδαν, 800 σχόλια τοῦ Πινδάρου, τῶν δραματικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ὀμήρου ὃν κυρίως ἐμελέτησε καὶ ἠρμηνεύσεν ἱστορικῶς, καὶ αἱ εἰς αὐτὸν διορθώσεις αὐτοῦ εἰσὶν αἱ καὶ σήμερον ἔτι κατὰ τὸ πλεῖστον παραδεχόμεναι. Οὗτος δὲ καὶ διήρσε τὰς δύο ἐποποιίας εἰς 24. ῥαψωδίας ἑκάστην.

Ἀρισταίος, 1) Προκοννήσιος, πιθανῶς περὶ τὰ 550 π. Χ. περιῆλθε τὰς χώρας βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῶν Οὐραλίων, καὶ ἔγραψε ποίημα τὰ Ἀριμάσπεια, περιέχον βεβαίως μετὰ μυθικῶν ἐπινοήσεων καὶ πολλὰς πολυτίμους πληροφορίες,

αἱ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὀλίγον ἐπίστευον εἰς αὐτὸν, καὶ ὡς γόητα ἔτι τὸν ἐξελάμβανον (Ἡρόδ. Δ, 13). — 2) Ἀρ. ἐκόμισεν εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐξ Ἱερουσαλήμ, πεμφθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοὺς 70 μεταφραστὰς τῆς Π. γραφῆς, κατὰ σωζομένην ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἧς ὁμῶς ἀμφιδάλλεται ἡ γνησιότης. — 3) καὶ Παππίας, γλύπτης ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ 100 μ. Χ., εἰργάσθησαν ὁμοῦ εἰς τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Κενταύρους.

Ἀρισταίδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Λυσιστράτου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 540 π. Χ., συνήρτησεν εἰς τοῦ Κλεισθέους τὰς μεταρρυθμίσεις (Πλούτ. Ἀριστ. Β). Εἰς τῶν στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβον, ἀρεῖς μετ' αὐταπαρνήσεως τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ὡς ἄρχων καὶ ὡς πολίτης γενικοῦ σεβασμοῦ ἀπολαμβάνων καὶ δίκαιος ἐκονομασθεὶς, διεκώμει ἐν πολλοῖς πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆν, καὶ ἐξωστράκισθη τῷ 483 ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Μετακληθεὶς ὁμῶς ἔπειτα συνέπραξεν ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας, τὴν

νῆσον Ψυττάλειαν καταλαβῶν, καὶ συνηγωνίσθη καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ἰσχυρῶς συντελέσας καὶ εἰς τὸ ν' ἀναγκωρῶσιν οἱ Ἕλληνας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, δυσανασχετοῦντες πρὸς τοῦ Σπαρτιάτου Πausaniou τὴν ὑπεροψίαν. Ὄρισε δ' ἔκτοτε δικαιοτάτα τοὺς φόρους τῶν συμμάχων πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν, ὥστε καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ἐκάλεσαν οὗτοι τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοῦ διοικήσεως, τὸ δὲ συμμαχικὸν ταμεῖον κατέθετο εἰς Ἄηλον καὶ εἰς τοὺς Θήτας δὲ, τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ Ἀττικῆ λαοῦ, ἔδωκεν ἴσα πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους πολιτικά δικαιώματα. Ἀπέθανε

δὲ τῷ 467 ἐν πενίᾳ, καὶ ἡ πόλις ἐπρόκεισε τὰς θυγατέρας του, καὶ ἔδωκε γαίας εἰς τὸν υἱὸν του (Πλούτ. Ἀριστ. — Πλάτ. Πorg. 81). — 2) Ἀρισταίδης Μιλήσιος τῆς ἡ' ἢ α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἔγραψε τὰ Μιλήσια κὰ, διηγήματα οὐχὶ ἐντελεῖς σεμνὰ, λίαν γνωστὰ γενόμενα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ἔτι μεταφρασθέντα (Πλούτ. Κράσσ. ΑΒ). Ἐλάχιστα αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται. — 3) Π. Αἴλιος Ἀρισταίδης, ἐξ Ἀδριατῶν τῆς Μουσίας, τῆς β' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ὡς ῥήτωρ ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ἐν Ἀθήναις καὶ Πολέμωνα ἐν Σμύρνῃ. Μετὰ μακρὰς περιηγήσεις ἀποκατέστη ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου τιμώμενος, ἔπεισεν αὐτὸν ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν Σμύρνην, δεσινῶς ἐκ σεισμοῦ τῷ 178 μ. Χ. καθοῦσαν, δι' ὃ καὶ οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἀνήγειραν χαλκοῦν ἀνδριάντα, κτίστην αὐτὸν ἀποκαλέσαντες. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 190. Ἐγράψε δὲ πολλοὺς ῥητορικοὺς λόγους, ἐκτιμημένους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐκ τούτων σώζονται 55, ὧν εἰς ἐπιγράφεσιν Ῥώμης ἐγκώμιον, ἄλλος Ῥοδιακὸς, ἄλλος πρὸς Λεπτίνην κατὰ μίμησιν τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἄλλος Παναθηναϊκὸς κατ' Ἴσοκράτην. Διακρίνονται δὲ μᾶλλον διὰ τὴν ἐμβριθειαν καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν ἢ διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἀκρίθειαν καὶ ἐντέλειαν. — 4) Νικομάχου, ζωγράφος Θεσσαλός, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀγαράσαντος αὐτοῦ «πόλιν πολιορκουμένην, ἔνθα γυνὴ φοδουμένη μὴ δῶσθαι αἷμα ἀντὶ γάλακτος εἰς τὸ βρέφος τῆς.»

Ἀρισταίος, ἴδ. Νικόμαχος.

Ἀριστιππος, ἐκ Κυρήνης, ἴδρουσε περὶ τὰ 370 π. Χ. τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν. Νέος ἐπέμπεθ' εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὃν εἴληκεν ἡ εὐκλεία τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐἶτα δ' ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς ἐν Αἰγίνῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Συρακούσαις παρὰ Διονυσίῳ τῷ νεωτέρῳ, καὶ ἐπανελθὼν

εἰς Ἀθήνας, ἴδρουσε, φαίνεται, αὐτόθι τὴν Σωκρατικὴν σχολὴν τῶν κληθέντων ἡδονικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ πολλὰς ὁδοιπορίας ἀποθανὼν ἐν τῇ Διόλικῃ νήσῳ Λιπάρα. Νομίζεται καὶ ὅτι πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του διεσώθη, καὶ αἱ δοξασταὶ του ἐσυστηματοποιήθησαν κυρίως ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἦσαν ὁ Ἡγησίας, ὁ Ἀννίκερις, ὁ Θεόδωρος, καὶ ἴσως καὶ ὁ ὀμιώνυμος αὐτῷ ἑγγονὸς του. Ἡ δόξα αὐτοῦ ἦν ἀνετος, καὶ ἦν ὁ πρῶτος διδάξας ἐπὶ μισθῷ. Κατὰ τὸν Ἀντισθένην παρεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν αἰσθησιν ὡς κέντρον τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀντέταττε τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν στέρησιν, ὥστε ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ προέκυψαν οἱ Ἐπικουρῆται, ὡς ἐκ τῆς ἐκείνου οἱ Στωϊκοί. Ἐπραγματεύετο δὲ, κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ μαρτυρίας, ἡ ἀφιλοσοφία του περὶ τῶν αἰρετῶν καὶ φευκτῶν, περὶ τῶν καθῶν, περὶ τῶν πράξεων, περὶ τῶν αἰτιῶν, περὶ τῶν πίστειων, καὶ διέκρινε δύο πάθη, τὸν πόνον καὶ τὴν ἡδονὴν, καὶ ἐκείνον μὲν ἔλεγε τραχεῖαν, ταύτην δὲ λείαν κίνησιν, καὶ ἐπέσβευσεν ὅτι ἡ ἡδονὴ ἐστὶ μόνον χρόνος, ἣτις περιορίζεται μόνον εἰς τῆς ἀπολαύσεως τὸν καιρὸν (Πλούτ. Δίων ΙΘ. — Διογ. Α. Β, 8, 56. — Ξεν. Ἀπομν. Β, 1, Γ, 8. — Cic. Acad.).

Ἀριστίων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ἀρχων ἢ τύραννος ἀναδειχθεὶς ἐν Ἀθήναις βοηθεῖα τοῦ Μιθριδάτου, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Σύλλα, κυριεύσαντος τὴν πόλιν τῷ 87 π. Χ.

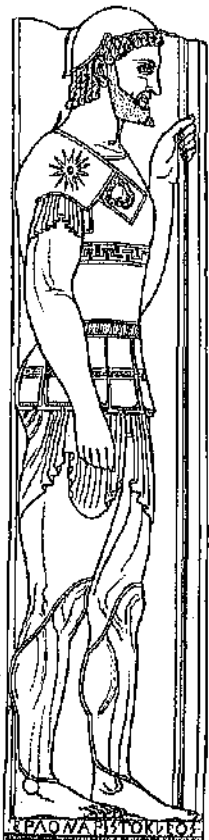
Ἀριστόβουλος, 1) εἰς τῶν ὀπαδῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., γράψας ἐν προδεητικῇ ἡλικίᾳ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ σύγγραμμα ἐξ οὗ τὰ πλεῖστα ἐπορίσθησαν ὁ Πλούταρχος καὶ μάλιστα ὁ Ἀρριανός. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Πομπηίου, ὑπὸ τούτου πολεμηθεὶς, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος δ' ὑποστηρικθεὶς.

Ἀριστογείτων, 1) ἴδ. Ἀρμόδιος. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος ὁ

Κύων, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Δεινάρχου, ὃν σώζονται οἱ κατ' αὐτοῦ λόγοι, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτοῦ αἱ ὑπερσπίσεις. Θεωρεῖται ὡς οὐχὶ σπουδαῖος ῥήτωρ καὶ κατηγορεῖται καὶ ὡς συκοφάντης. Κατ' αὐτοῦ ἔγραψαν καὶ ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Ὑπερίδης. — 3) Γλόπτης Θεβαῖος, μεθ' Ὑπατοδώρα, τῷ 370 τοῦς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας χαλκοῦς ἐν Δελφοῖς ἐργασθεῖς (Pl. XXXIV, 19).

Ἀριστόδημος, 1) Ἡρακλείδης, πατὴρ Εὐρυθένης καὶ Προκλέους, εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄρξας ἐπὶ τῆς Λακωνίας (Ἡρδ. ΣΤ', 52), ἢ, κατ' ἄλλους, πρὶν ἢ εἰσβάλλῃ, ἐν Ναυπάκτῳ κεραυνωθείς. — 2) Μεσσηνίος, ὅστις ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατὰ χρησμόν προσέφερε τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς θυσίαν, πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος· τοῦ δ' ἐραστοῦ αὐτῆς διίσχυρισθέντος, ἵνα τὴν σώσῃ, ὅτι ἦν γυνὴ του, τὴν ἐφόνευσε. Ἐἶτα δὲ (τῷ 729 π. X.), ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως Εὐράου, ἐξελέγη διάδοχος του. Λαμπρῶς δὲ νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους, ἠτύχτησεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς του, τῷ 724 (Παυσ. Δ, 9). — 3) Ἄ., ὁ μόνος ἐκ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐν Θερμοπύλαις διασωθεῖς, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ καταδικάσθη εἰς ἀτιμίαν, ἐξηγόρασε δ' αὐτὴν δι' ἡρωικοῦ θανάτου εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν (Ἡρδ. Ζ, 229. Θ, 71). — 4) Ζωγράφος ἐκ Καρίας περὶ τὰ 120 π. X., γράψας καὶ περὶ ζωγραφικῆς (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 5).

Ἀριστοκλήης, 1) γλύπτης Κυθωνεὺς ἐκ Κρήτης, περὶ τὰ 560 π. X. ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡρακλῆν καὶ Ἀμφίωνα ἐργασθεῖς. — 2) Ἐγγονος τοῦ ἀνωτέρω, υἱὸς τοῦ Κλεοίτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανάρου, ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ἀμύσας περὶ τὰ 470 π. X., εἰργάζετο κυρίως, φαίνεται, ἐν Ἀθήναις, καὶ σώζεται ἀνδρόμηκτος ἀνάγλυφον αὐτοῦ, ἄριστων, ὡς Μαραθωνομάχος, οὗ ὁ ἀρχαῖος ρυθμὸς δεικνύει τῶν χρόνων ἐκείνων τὴν τέχνην.

ΑΡΙΣΤΙΟΜΟΣ

Ἀριστοκράτης, 1) ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Εἰς τὸν δεύτερον μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐπίκουρος τοῖς Μεσσηνίοις ἔλθων, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, μεθ' ὃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων (668 π. X.), καταργησάντων καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (Πολδ. Δ, 33. — Παυσ. Δ, 17, 2. Η, 5, 9). — 2) Ἄ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν Υ', καὶ τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ναυμαχίαν καταδικάσθησαν εἰς θάνατον (Θουκ. Η,

89. — Δυσ. ΙΒ, 66. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 5, Ζ, 8). — 3) Ἄ. συγγραφεὺς Σπαρτιάτης, γράψας Λακωνικά, ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσθη ὁ Πλούταρχος. — 4) Ἄ. Ἀθηναῖος, κατ' οὗ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τῷ 452 π. X. περίφημον σωζόμενον λόγον, ὡς προτεινόντος ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδήμου, ἐν ᾧ ὁ Εὐδοκλῆς ἔγραψε κατ' αὐτοῦ γραφὴν παρανόμων.

Ἀριστοκρατία, ἴδ. πολιτεύματα.

Ἀριστόλμος, ζωγράφος τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, υἱὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Παυσίου, μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπινοοῦνται διὰ τὴν αὐστηρότητα των (Pl. XXXV, 40, 31).

Ἀριστόμαχος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀριστομέδων, γλόπτης, πρὸ τῶν Μηδικῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐργαζόμενος.

Ἀριστομένης, 1) νέος Μεσσηνίος, διὰ μεγάλων κατορθωμάτων ἐν τῇ κατὰ τῆς Σπάρτης ἐπαναστάσει τῶν Μεσσηνίων (684—667 π. X.) διακριθεὶς. Οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐκλέξωσι βασιλέα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ μείνῃ στρατηγὸς των μόνον. Μετὰ τὴν ἀτυχῆ δ' ἔκβασιν τοῦ πολέμου δὲν ἠθέλησε νὰ συνδεῖσθαι τοὺς εἰς Σικελίαν ἀποικησάντας συμπατριώτας του, ἀλλ' ἀπήλθεν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῶν Λυκίων καὶ τῶν Μήδων, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ἰαλυσοῦ τῆς Ῥόδου, ἐνθα ἐτιμήθη ὡς ἥρωος (Παυσ. Δ, 15, 23). — 2) Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀντίζηλος τοῦ Ἀριστοφάνους μέχρι καὶ τοῦ 389 π. X. Γνωστοὶ δὲ μόνον εἰσὶ τρεῖς τίτλοι κωμῳδιῶν αὐτοῦ. — 3) Ἄ. Ἀκαρνᾶν, πολὺ ἐκτιμώμενος ὑπὸ Ἀγαθοκλέους, τοῦ ὑπουργοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλεπάτορος, μεθ' οὗ τὴν δολοφονίαν (202 π. X.), παρζγωνίας τὸν νέον ὑπουργὸν Γλαπέλεμον, διψήσας τὴν Αἴγυπτον ἐπιδειξιώτατα (Πολδ. ΙΒ, 31. ΙΗ, 36). Ἀπέθανε δὲ δηλητηρησθεὶς τῷ 192, διότι ἡ ἐλευθεριότης του δυσῆρσται τὸν νέον βασιλέα, Πτολεμαῖον Ε, τὸν Ἐπιφανῆ.

Ἀριστόνικος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ Μα-

ραθῶνος, πολιτευόμενος ῥήτωρ ἐπὶ Δημοσθένους, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Ὑπερίδου τῷ 322 π. X. ὑπ' Ἀντιπάτρου. — 2) Τύραννος σκληρὸς ἐν Μεθύμῃ τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Χίῳ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τοῦ μαγ. Ἀλεξάνδρου, καὶ παραδοθεὶς τοῖς Μεθυμνίοις, οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀπανθρώπως (Ἀρρ. Γ, 2, 4). — 3) Νέθος υἱὸς Εὐμένους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου. Ὅτε ὁ γνήσιος υἱὸς τοῦ Εὐμένους παρέδωκε τὸ κράτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, (τῷ 133 π. X.), ἠθέλησεν αὐτὸς νὰ κατακτήσῃ αὐτὸ, καὶ ἐνίκησε μὲν κατ' ἀρχάς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸν Λ. Κράσσον, ἀλλ' εἶτα ἠττηθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐν Οριάμβῳ εἰς Ῥώμην (130), ἐθανατώθη (Στράβ. ΙΔ, 646). — 4) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος, πολλὰ γράψας περὶ Ὀμήρου, ὃν ἀποσπάσματα σώζονται ἐν τοῖς ὁμηρικῶν σχολίοις, ἰδίως ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τοῦ «περὶ σημείων.» — 5) Ἄ. ἐκ Τάραντος, γράψας περὶ ἀρχαίων μύθων καὶ ἱστορημάτων.

Ἀριστόξενος, ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ τὸ 318 π. X. πολυάριθμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται 3 βιβλία ἐπιγραφόμενα Ἀρμονικὰ στοιχεῖα, καὶ μέρος ἐνὸς περὶ ρυθμικῶν στοιχείων. Ἐν αὐτοῖς πρῶτος πάντων αὐτὸς ἐζήτησε τὰς ἐπιστημονικὰς τῆς μουσικῆς βάσεις.

Ἄριστος, 1) Σαλαμίσιος ἐκ Κύπρου, γράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) Ἀκαδημαῖκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀσκάλωνος, διδάσκων ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Βρούτου (Πλευτ. Βρ. Β. — Cic. Br. XCVII).

Ἀριστοτέλης, ἐκ Σταγείρων τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, υἱὸς Νικομάχου, ἱατροῦ Ἀρίντα τοῦ Β, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐγεννήθη τῷ 384 π. X. Ἀπῆλθε δὲ τῷ 367 εἰς Ἀθήνας, καὶ ὅτε μετὰ 3 ἔτη ἐπέστρεψεν ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας, τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν του καὶ τὸν ἐκάλεσε τὸν

ἀναγνώστην, καὶ τὸν νοῦν τῆς διατριβῆς, ἤτοι τοῦ σχολείου του. Ἐμεινε δ' εἰς Ἀθήνας εἰκοσὶν ὄλα ἔτη, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος (347) ἦν ὁ Ἀρ. ἐν Μακεδονίᾳ, πεμφθεὶς εἰς πρεσβείαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Ἐριμαίᾳ, ἡγεμόνι τοῦ Ἀταρνεῶς ἐν Μυσίᾳ, οὗ ἐνουμφεῦθη τὴν ἀδελφὴν Πυθιάδα· μετὰ τὴν πτώσιν δ' αὐτοῦ (345) ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα (343) ἐκλήθη εἰς Μακεδονίαν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατρο-

φῆν τοῦ 13ετοῦς τότε Ἀλεξάνδρου. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ 8 ἔτη, εἰ καὶ μετὰ τέσσαρα ἤδη ὁ Ἀλέξανδρος διεῖπε τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ πατρὸς του ἀπόντος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐμύησε τὸν μαθητὴν του εἰς τ' ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ τὸ χειρόγραφον τῆς Ἰλιάδος ὃ τῷ ἔδωκεν ἔφερε πάντοτε ὁ Ἀλέξανδρος μεθ' αὐτοῦ· συγχρόνως δ' ἀνέπτυξεν αὐτὸν διὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς φιλοσοφίας ἀληθειῶν, ἰδίως τῶν τῆς φυσιογνωσίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κατακτητὴς βεβαίως εἰς τὴν πράξιν

καὶ ἰδίας θεωρίας ἐφήρμοσεν. Ἐλευθεριώτατα δ' ἐπρομήθευεν ὁ βασιλεὺς πάσας τὰς πρὸς τὰς μελέτας τῶν φυσικοῖστορικών ἐπιστημῶν ἀναγκαίας μεγάλας δαπάνας τοῦ Ἀριστοτέλους. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 335 μετέβη αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔμεινε πάλιν ἐκεῖ ἐπὶ 13 ἔτη, διδάσκων κατὰ τὸ Λύκειον, γυμνάσιον παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, δις τῆς ἡμέρας, εἰς περιπάτους, τὸν ἐωθινὸν πρὸς ἀκροατὰς ἐκλεκτοτέρους καὶ μᾶλλον παρεσκευασμένους δι' ὑψηλὰ ἀκροάματα, τὰ ἐξωτερικὰ, καὶ τὸν δειλινὸν διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ἀκροατικὰ, ἀποτεινόμενα πρὸς κοινὸν ἦττον μεμυημένον, καὶ ἀφορῶντα εἰς προσιώτερα ἀντικείμενα, οἷον τῆς ἠθικῆς, διαλεκτικῆς, ῥητορικῆς. Τότε ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Πυθιάς· ἐγαλαρώθησαν δὲ καὶ αἱ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον σχέσεις του, διότι ὁ ἀνεψιὸς του Καλλιθένης, συνοδεύσας τὸν κατακτητὴν ἵνα γράψῃ τὴν ἱστορίαν του, παρώργισεν αὐτὸν κηρυχθεὶς ἐναντίον τῆς τάσεως αὐτοῦ πρὸς παραδοχὴν ἄσιανων ἠθῶν καὶ εἰρήμην, καὶ εἰς εἰρικήν ἐγκλεισθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὁ Δημόφιλος κατηγορήσας τὸν Ἀρ. ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ τότε ἔφυγεν αὐτὸς εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἐνθα εἶχε συγγενεῖς, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ παθήσεως τοῦ στομάχου. Εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς

του πολλοὶ, τὸ ὕψος τῆς διανοίας του μὴ κατανοοῦντες, καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ φθονοῦντες, κατεφέροντο κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ πόλις τῆς γεννησεῖός του τὸν ἐτίμησεν ὡς ἥρωα, καὶ ἐορτὴν ἐψήφισε, τὰ Ἀριστοτέλεια. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ πάντα τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ νοητὰ (τὰ αἰσθανόμενα καὶ τὰ νοούμενα), καὶ ἀπ' αὐτῶν ν' ἀνέρχεται εἰς τὰς αἰτίας, εἰς τὸ διότι, θεωρῶν ὅτι αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ ἐπίστημη καθ' ἑαυτὴν καὶ δι' ἑαυτὴν, κυρίως τῷ θεῷ, ὡς αἰτία τοῦ παντὸς ἀνήκουσα (ἢ ν' γὰρ

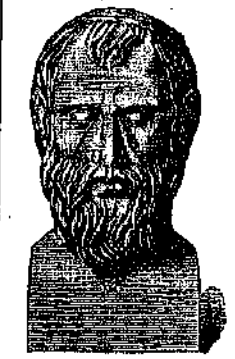
μάλιστα ἂν ὁ θεὸς ἔχοι θεία τῶν ἐπιστημῶν ἐστὶ), καὶ διὰ τοῦτο σπουδαστέα ὑπὸ παντὸς συνκισθανομένου τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν (ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζητεῖν τὴν κατ' αὐτὸν ἐπιστήμην). Διέκρινε δὲ μεταξὺ δυνάμεως, ἤτοι τῶν στοιχείων τῆς ἀναπτύξεως, καὶ ἐνεργείας, ἤτοι τῆς πρὸς σκοπὸν (ἐντελέχειαν) ἀναπτύξεως τῶν στοιχείων. Συγγράμματα δ' ἔγραψε κάμπολλα (περὶ τὰ 400) ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀπῆκεν εἰς τὸν διάδοχον τῆς διδασκαλίας του, τὸν Θεόφραστον, μετὰ τῆς πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης του, ἣτις μετὰ ταῦτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετακομισθεῖσα, ὑπῆρξεν ἡ βῆσις τῆς τῶν Πτολεμαίων βιβλιοθήκης, τῆς πυρποληθείσης ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Τὰ δὲ χειρόγραφα τοῦ φιλοσόφου ἐκληροδότησεν ὁ Θεόφραστος εἰς Νηλεῖα τινὰ, ὅστις λέγεται ὅτι, φοβούμενος μὴ ἀρπαγῶσιν ὑπὸ τῶν ἐν Περγᾷ βασιλείων, κατέκλεισεν αὐτὰ εἰς ὑπόγειον, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 130 ἔτη λησμονηθέντα, περιήλθον εἰς κακὴν κατάστασιν· ἐτι μᾶλλον δ' ἔβλαψαν αὐτὰ αἱ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Ἀπελλίκωνος γινόμεναι προσπάθειαι πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Ὁ Σύλλας δ' ὅτε ἐνυβρίευσεν τὰς Ἀθήνας, ἔφεραν αὐτὰ ὡς λάφυρα εἰς Ρώμην, ἐνθα οὐδεὶς ἦν ὁ δυνάμενος ν' ἀσχοληθῇ ἐπ' αὐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἐπετρέπη εἰς Ἑλληνά τινα γραμματικόν, Τυρραννίωνα καλούμενον, νὰ λάβῃ ἀντίγραφα αὐτῶν, δι' ὧν ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τὸν Κικέρωνα καὶ ἄλλους Ῥωμαίους, καὶ ὅτι ἄλλος τις γραμματικὸς, ὁ Ῥόδιος Ἀνδρόνικος, διήρπασεν εἰς πραγματείας τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἀλλὰ ταῦτα ἀμφιβάλλοντα, καὶ βέβαιον μόνον ὅτι τὰ περισσώθοντα ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰσὶν ἐν πλείστοις διεσπασμένα. Εἰσὶ δὲ ταῦτα κατ' ἐπιστημονικὴν τάξιν 1) Τὰ λογικὰ, ἃ μετὰ ταῦτα συνεδέθησαν εἰς ἐν καὶ ἐκλήθησαν Ὀργανόν, τὰ ἐπόμενα α) Κατηγορίαι, αἱ θεμελιώδεις ἔνοιοι β) περὶ ἔρμηνείας, σπουδαῖον ἔργον ἰδίως ὑπὸ

γλωσσολογικὴν ἔποψιν γ) Ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα, ἐκάτερον εἰς 2 βιβλία, περὶ συμπερασμάτων καὶ ἀποδείξεων δ) Τοπικὰ, 3 βιβλία, περὶ εὐρέσεως τῶν ἀποδείξεων ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν (τόποι) ε) περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων, 2 βιβλία, ἤτοι περὶ ἐξελέγξεως σοφιστικῶν ψευδοποδείξεων. Τούτοις προσθετέα καὶ δύο ἄλλα τῆς ἐφηρμοσμένης περὶ τὴν γλῶσσαν ἐπιστήμης· στ) τέχνη ῥητορικὴ εἰς 3 βιβλία, περὶ τῆς βουλευτικῆς, τῆς δικανικῆς καὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς ῥητορικῆς. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ ἕτερα Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, ἴσως ὀρθότερον ἀποδοτέα εἰς Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνόν (18.) ζ) περὶ ποιητικῆς, ἤτοι τῶν διαφόρων εἰδῶν αὐτῆς, πρὸ πάντων τῆς τραγῳδίας, ἴσως τμήμα ἢ πρῶτον σχέδιον μεγαλητέρου συγγράμματος. 2) **Τὰ κυρίως φιλοσοφικὰ** α) Τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, συνήθως διαιρούμενα εἰς βιβλία 14. Ὁ τίτλος ὅμως δὲν φαίνεται ὡς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις μᾶλλον ἐπέγραψε «πρώτη φιλοσοφία», καὶ ὑποτίθεται ὅτι, διάφορα πραγματεῖται μεταγενεστέρως μόνον συνεδέθησαν εἰς τοῦτο τὸ γενικὸν σύγγραμμα β) Περὶ ψυχῆς, εἰς 3 βιβλία, πλήρης ἀλλιούγιαν εὐνόητος ἀπέπειρα ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως τῆς ψυχολογίας. Τὰ δὲ φυσιογνωμικὰ δὲν φαίνονται ἐντα γνήσια γ) Ἠθικὰ Νικομάχεια εἰς 10 βιβλία, βαθείας ἰδέας διὰ λαμπρῶς γλώσσης ἐκφράζοντα. Τὰ δ' ἠθικὰ Εὐδῆμεια, εἰς 7 βιβλία, ἐξεδόθησαν μετὰ θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἐντελῶς κατὰ τὸ πνεῦμά του, ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Εὐδῆμου. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν συγγράμμάτων ἐξήχθησαν μετὰ ταῦτα τὰ Ἠθικὰ μεγάλα, εἰς 2 βιβλία. — 3) **Τὰ πολιτικοκοινωνικὰ** α) Πολιτικὰ, ἢ πολιτικὴ ἀκρόασις, εἰς 8 βιβλία, περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πολιτείας, τῶν πολιτευμάτων καὶ τῆς ἰδέας αὐτῶν καὶ περὶ ἀγωγῆς. Τὸ δὲ πολύτιμον ἔργον πολιτεῖται πὸ βλεῶν ῥηθ', αἵτινες ἦσαν αἱ μὲν ἑλληνικαὶ αἱ δὲ καὶ μὴ,

ἀπωλέσθη, πλὴν ὀλίγων ἀποσπασμάτων β) Οἰκονομικά εἰς βιβλία 2. Ἄλλ' ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον κυρίως μόνον συνάδει μετὰ τῶν Ἀριστοτελικῶν ἰδεῶν, δι' ὃ ὑπετέθη ὅτι τὸ δευτέρου ἐγγράφη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου. — 4) **Μεθυστικακοφυσικά** α) Μηχανικά προβλήματα, ἐξ ὧν πλεῖστα ἠρανίσθη καὶ ὁ Βιτρούβιος β) Περὶ ἀτόμων γραμμῶν γ) Φυσικὴ ἀκρόασις, 8 βιβλία περὶ τῶν γενικῶν νόμων τῆς φύσεως. Ἐδ' ὄγδοον φαίνεται μὴ ἂν γνήσιον δ) Μετεωρολογικά, εἰς βιβλία 4. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἐξήχθη ἢ περὶ κόσμου ἢ πρὸς Ἀλεξάνδρον ἐπιστολὴ περὶ τοῦ παντός, ἣτις κρίνεται ὡς μὴ γνήσια, καὶ ὑπὸ τινῶν τῶν νεωτέρων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ποσειδώνιον, ὑπ' ἄλλων εἰς τὸν Χρυσίππον, ἢ καὶ ἄλλους ε) Περὶ οὐρανοῦ, 4 βιβλία στ) περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, 2 βιβλία ζ) Ἀνέμων θέσεις καὶ προσηγορίαι, ἀπόσπασμα ἐκ μείζονος ἀπολεσθέντος συγγράμματος περὶ σημείων χειμῶνων η) Προβλήματα, 38 κεφάλαια. — 5) **Φυσικοῦστορικά** α) Περὶ ζῴων ιστορίας, 50 βιβλία, ἐξ ὧν μόνον τὰ 10 διεσώθησαν, καὶ τὸ 10ον, ἂν γνήσιον, εἶναι πιθανῶς μεταθετεμένον β) Περὶ ζῴων μορίων, 4 βιβλία γ) Περὶ ζῴων γενέσεως, 5 βιβλία, ἴσως μέρος τοῦ μεγάλου συγγράμματος. Τὸ δὲ περὶ φυτῶν δὲν εἶναι γνήσιον δ) 11 φυσιολογικαὶ πραγματεῖαι, ἐκδιδομένης συνήθως ὑπὸ τὸν τίτλον *Parva Naturalia* ε) Περὶ ἀκουσμάτων στ) Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, συλλογὴ ἴσως ὑπ' ἄλλου γενομένη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ζ) Περὶ χρωμάτων, ὑπόπτου γνησιότητος. — Τῶν ἀποδιδόμενων δὲ καὶ ἐξ σωζόμενων ἐπιστολαὶ μὴ γνήσιαι. Ἄλλὰ γνήσιος ἐστὶν ὁ πρὸς Ἑρμεῖαν ὕμνος εἰς τὴν ἀρετήν. Δίστιχα δὲ 58, φέροντα τὸν τίτλον πέπλος, πιθανὸν νὰ ἐλήφθησαν ἐκ διαφόρων του ἔργων.

Ἀριστοφάνης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ διά-

σημος κωμικὸς ποιητὴς, γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, τῷ 452 π. Χ., καὶ ἀποθανὼν τῷ 388, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς κωμῶδας αὐτοῦ, τοῦ Πλούτου. Ἔῤῥε τρεῖς υἱοὺς, Ἄραξον, Φίλιππον καὶ Νικόστρατον, γράφοντας καὶ αὐτοὺς δράματα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. Διετέλει δ' εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὡς καὶ πρὸς τοὺς δύο ὑποκριτὰς, Φιλωνίδην καὶ Καλλίστρατον, οἵτινες ὑπεκρίθησαν εἰς τὰς δύο πρώτας (ἀπολεσθείσας) κωμῶδας αὐτοῦ, τοὺς *Δαιταλεῖς* καὶ τοὺς *Βαθυλωνίους* (τῶν 427 καὶ 426 π. Χ.). Αἱ δὲ σωζόμεναι εἰσὶν 11, ἐν αἷς διαλάμπει σπανία ποιητικὴ μεγα-

λοφία, μετὰ δραματικότητος, ἐνίοτε, κατὰ τὰ τότε ἤθη, μᾶλλον τραχέος κωμικοῦ πνεύματος, εἰς ὑψηλὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν σκοπὸν ἀποβλέπουσα. Καταδικάζει δὲ ὡς ἐλέθριον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἀχαρνεῖς,

αὐτῶ κληθέντες ἐκ τοῦ χοροῦ ὅστις σύγγεται ἐκ δημοτῶν τῶν Ἀχαρνῶν (Μενίδι), εἰσὶν ἡ κωμῶδα δι' ἣς ἐνίκησε τὸν Κρατίνον καὶ τὸν Εὐπόλιον, ἀλλ' ὑπὸ ψευδὸς ὄνομα, διότι δὲν εἶχεν ἔτι τὴν ἡλικίαν εἰς ἣν ὁ νόμος ἐπέτρεπε τὸν δραματικὸν διαγωνισμόν. Οἱ δ' Ἰππῆς εἰσὶν ἡ πρώτη διδαχθεῖσα οὐ μόνον ἐπ' ὀνόματί του, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἀναβάντος εἰς τὴν σκηνήν, καὶ μαστίζει τὴν ἀκρίαν τοῦ δήμου καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τοῦ πανισχύρου δημαγωγοῦ Κλέωνος. Αἱ *Νεφέλαι* κατὰ τῶν σοφιστῶν οἵτινες διέστρεφον τότε τοῦ λαοῦ τὴν εὐθεῖαν κρίσιν καταφερομένη, ἐκλαμβάνει ἐσφαλμένως ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτῶν τὸν Σωκράτην, καὶ τοῦτον ἀτόπως διακωμῶδει. Αἱ *Σφήκες* (422 π. Χ.) καθάπτονται τῆς πρὸς τὰς δίκας τάσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἡ *Εἰρήνη*, διδα-

χθεῖσα τὸ ἐπόμενον ἔτος, συνιστᾷ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου. Αἱ *Ὀρνίθες* (414) αἰνιττοῦνται κωμικώτατα καὶ ποιητικώτατα τὴν φιλοδοξίαν τῶν Ἀθηναίων τοῦ νὰ ἐκτείνωσι τὴν δυνάμιν των δι' ἀποικίων. Αἱ *Θεσμοφοριάζουσαι* εἰσὶν αἱ τὰ Θεσμοφῶρια (ἑορτὴν τῆς Δήμητρος) πανηγυρίζουσαι γυναικες, εἰς δίκην εἰσάγουσαι τὸν Εὐριπίδην ὡς μισογύνην. Ἐν τῇ *Λυσιστρατῇ*, διδαχθεῖσα τὸ αὐτὸ ἔτος, θέλουσιν αἱ γυναῖκες νὰ βιάσωσι τοὺς ἄνδρας εἰς εἰρήνην. Οἱ *Βάτραχοι* καθάπτονται τοῦ Εὐριπίδου ὡς τὴν τραγωδίην διαφθείροντος· αἱ *Ἐκκλησιαζουσαι* διακωμῶδοσι τὰς ματαιὰς τάσεις πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων· ὁ δὲ Πλούτος, ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτος, ὃν τυφλὸν κατελθόντα θεραπεύει εἰς ἀγαθὸς πολίτης, ἐστὶν ἡ πρώτη μετάβασις ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς παλαιᾶς κωμῶδας εἰς τὴν τῆς μέσης. Ἐδ' ὁ σωζόμενον αὐτοῦ κείμενον ἐστὶ τοῦ ἔτους 388, μεταρρυθμίσις τῆς ἀρχικῆς συνθέσεως, ὡς καὶ αἱ *Νεφέλαι*, γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. Ὅλαι αἱ κωμῶδιαι τοῦ Ἀριστοφάνους ἦσαν κατὰ τινας 44, κατ' ἄλλους 54 τὸν ἀριθμὸν· ἀλλ' ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν 4 ἐξ αὐτῶν μὴ γνήσιαι· σώζονται δὲ 37 τίτλοι αὐτῶν. — 2) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμματικὸς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 200 π. Χ., εἰς Ἀλεξάνδρειαν μαθητεύσας παρὰ Ζηνοδότῃ καὶ Καλλιμάχῳ· εἶτα δὲ διευθύνων τὴν βιβλιοθήκην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν. Ἡσυχόστῃ ἰδίως περὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ ἔγραψε κρίσιν καὶ πραγματείας περὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλων ποιητῶν. Συνέταξε δὲ καὶ λεξικογραφικὰς παρατηρήσεις, αἷ ἐπέγραψε λέξεις, καὶ ὧν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἔργων σώζονται ἀποσπάσματα. Αὐτὸς πρῶτος ἐπενόησε καὶ τὰ σημεῖα τῶν τόνων, ἅτινα εἶχον καταστῆ ἀναγκασιάτατα κατὰ τὴν μετὰ τοὺς ποιητικὸς χρόνους ἐν τῇ προφορᾷ ἐπικρατήσασαν προσῳδίαν.

Ἀριστοφῶν, 1) Ἀζηνιεύς, ἐπίσημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἐπρότευνα μετὰ τὴν

πτῶσιν τῶν Ἀ (τῶν 403 π. Χ.) νόμον κατ' ἂν πάντες οἱ πρὸ Εὐκλείδου γεννηθέντες ἦσαν πολῖται καὶ ἂν ξένη ἦν ἡ μήτηρ, μετ' ἐκείνων δὲ τὸν χρόνον μόνον οἱ ἀμφοτέροθεν Ἀθηναῖοι (Ἀθην. ΙΓ, 38. — Δημοσθ. Εὐδουλ. 30). — 2) Ῥήτωρ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, οὗ γραμματεὺς ἦν ὁ Δισχίνης. Οὐδὲν αὐτοῦ σώζεται. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου (ἴδ.), ζωγράφος καὶ αὐτὸς, ἦτον ἐπίσημος, ἀλλ' οὐ πολλὰ ἀξιώλογα μνημονεύονται ἔργα (Pl. XXXV, 40, 32. — Πλούτ. Ἀλικβ. ΙΣΤ).

Ἀρίστων, Χίος σταϊκὸς φιλόσοφος, ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Πιλέμωτος, δὲν ἔμεινε ὅλως πιστὸς εἰς αὐτῶν τὸ σύστημα, ἀλλὰ τὸ φυσικὸν καὶ διαλεκτικὸν αὐτῶν μέρος παρέρων, ἐξεφράζετο στωικῶς περὶ τῆς υπάρξεως τῆς θεότητος. Κατ' αὐτὸν, μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε μεταξύ ἀρετῆς καὶ κακίας, καὶ ὑπέριστατον ἀγαθὸν ἦν ἡ ἀρετὴ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀδιάφορα τοῖς σοφοῖς. Ἐὰ μνημονεύμενα αὐτοῦ συγγράμματα περὶ μαντικῆς καὶ θέσεις (μᾶλλον κ.τ.σ.ε.ε.) ἐθνῶν καὶ πόλεων, ἀπωλέσθησαν. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Σειρήν καὶ Φάλανθος (φαλακρὸς), πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐπομένου, μεθ' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι πολλάκις τὸν συνέχεον. — 2) Ἀρ. Κεῖτος Ἰουλιήτης, ἐκ τῆς πόλεως Ἰουλίας, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Λόκωνος, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἀρχηγὸς τῆς περιπατητικῆς σχολῆς περὶ τὸ 226 π. Χ., ἦν, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Ῥωμαίων (Cic. Fin. V, 5. — Cai. M. I, 3) φιλόκαλος μᾶλλον ἢ ἐμβριθής, καὶ οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς σπουδαῖος φιλόσοφος, καὶ τοι γράφας πολλὰ, ἐξ ὧν οὐδὲν διεσώθη.

Ἀριστωνίδης, Ῥόδιος ἢ Θηβικός γλύπτης, πρὸ τοῦ Πραξιτέλους, τὴν πολυχρωμίαν εἰς τὸν χαλκὸν ἐφαρμόσας (Pl. LXXXIV, 19, 9. — Rang. Ant. Hell. n. 50).

Ἀρίων, διάσημος ποιητὴς καὶ μουσικὸς, περὶ τὸ 585 π. Χ. ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσβου ἀκμάσας. Πρῶτος ἐκάνονισ διὰ τὰς βαυχι-

κὰς ἐρτάς τὸν διθύραμβον εἰς κυκλίους χοροὺς. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ αἰῶζεται εἰς μόνος ὕμνος (Αἰλ. Ζ. Ἰστ. ΙΒ, 45), ἀλλ' οὐχὶ γνήσιος. Ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν ὡς φίλος παρὰ Περιάνδρῳ τῷ τυράννῳ τῆς Κορίνθου. Διηγούντο δ' οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἀπῆλθε ποτὲ εἰς Σικελίαν, καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς Κόρινθον, οἱ ναῦται ἠθέλησαν νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ληστεύσῃ τὸν πλοῦτόν του· ἀλλὰ τοὺς ἔπεισε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ λάβῃ πρῶτον τὴν λύραν του καὶ νὰ ψάλλῃ ἕνα ὕμνον. Ἔϊτα δ' ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖ δελφίν, ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτοῦ καταελθὼν, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰ νῶτά του καὶ τὸν ἀπέθεσεν εἰς τὸ Ταΐναρον, ὅθεν ἐπορεύθη πρὸς τὴν Κόρινθον· ὅτε δ' οἱ ναῦται, ἐλθόντες εἰς Κόρινθον διηγούντο εἰς τὸν Περιάνδρῳ ὅτι ἀφήσαν τὸν Ἀρίωνα ἐν Ταΐνῳ καλῶς ἔχοντα, ἐφάνη αἴφνης οὗτος πρὸ αὐτῶν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ἔγκλημα των. Εἰς τὸ Ταΐναρον δ' ἦν ἰδρυμένον χαλκοῦν ἀγαλμα ἀνδρὸς καθήμενου ἐπὶ δελφίνος, λεγόμενον ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος ἀνετέθη, καὶ ὃν πιθανῶς εἶτε μεταγενεστέρα παράστασις τοῦ μύθου τούτου, ἢ ἀγαλμά τι τοῦ Ποσειδῶνος ἢ ἄλλης θαλασσίας θεότητος, ὃν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον (Ἡρόδ. Α, 23).

Ἀρκαδία, ἡ μέση χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Κορινθίαν καὶ Σικωνίαν, πρὸς Α. τὴν Ἀργολίδα καὶ Φλιασίαν, πρὸς Ν. τὴν Λακωνίαν καὶ Μεσσηνίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἠλείαν, λίαν ὀρεινὴ, ἔχουσα ἐκ τῶν Ἀρκαίων ὀρέων ῥέουσαν, ἢ μᾶλλον σταλάζουσαν πρὸς τὸν ποταμὸν Κράθιν τὴν Στύγα, ἥτις ἐμυθεύετο ἐν τῷ Ἄδῃ ῥέουσα· καὶ ἥς τὸ ὕδωρ ἐνομιζέτο συντερεῖν πᾶν ἄγγιστον, πλὴν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ἔνυχρος ὄνου. Αἱ τὰς κοιλάδας αὐτῆς καλύπτουσαι λίμναι ἦσαν ἢ Στυμφαλίς, παρ' ἣ ὁ Ἡρακλῆς κατετόξευσε τὰς ἀνθρωποδόρους στυμφαλίδας ὀρνίθας, καὶ ὁ Φενεός, οὗ ὁ αὐτὸς ἐλέγετο ἀνοίξας τὰς ὑπογείους καταβάθρας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐθεώρουν ἑαυτοὺς πάν-

τοτε αὐτόχθονας, καὶ ἐλέγοντο προσέληνοι, ἢτοι πρὸ τῆς σελήνης ὑπάρχοντες (πιθανῶς προσέλληνες)· ὁ δὲ χρησμός τοῦς ἔλεγε «βαλανηφάγους ἄνδρας», ὡς τὴν χώραν οἰκοῦντας ὅτε ἦσαν ἐτι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, πιθανῶς διότι εἰς τὴν δωρικὴν κατάκτησιν μόνον ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν τρηχέων ὀρέων των. Τῶν πλείστων πόλεων αὐτῶν ἰδρυταὶ ἐθεωροῦντο ὁ Λυκάων, υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ οἱ 50 υἱοὶ αὐτοῦ, ὅπερ αἰνίττεται τὴν καθαρὰν πελασγικὴν αὐτῶν ἐθνικότητα. Ἦσαν δὲ ἀγροῖκος λαὸς ποιμένων καὶ θηρευτῶν, δι' ἧ καὶ ὁ Πάν καὶ ἡ Ἀρτεμις ἦσαν αἱ κυριώτεραι αὐτῶν θεότητες· καὶ προσέτι ἠγάπων περιπαθῶς τὴν μουσικὴν καὶ ἐξήσκειν αὐτήν. (Ἡρ. 369 π. Χ., αἱ συνήθως διεσπασμένοι αὐτῶν πολιτεῖαι, εἰς ἕν συναλθούσαι, ἱδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, καὶ ἡ πρωτίστη αὐτῶν προσπάθεια ἦν ν' ἀνοίστανται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Σπάρτης. Ἔϊτα δὲ συνεδέθησαν αἱ διάφοροι Ἀρκαδικαὶ πόλεις μετὰ τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ (Στράβ. Η, 388. — Παισ. Η).

Ἀρκαίσιος, 1) γραμματικὸς ἐξ Ἀντιοχείας, τῆς β' πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. πολλὰ γράψας μὴ διατηρηθέντα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρούμενα 20 βιβλία «περὶ τῶνων» εἰσὶν ἀπόσπασμα τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἡρωδιανῶ, ὃ ἐπεγράφετο «Καθόλου προσφθία». — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 377 μ. Χ., ὁ πρῶτος τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Ἀνατολῆς λαβὼν τῷ 395. Ἀσθενοῦς χαρακτήρος, ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ρουφίνου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ εὐνούχου Εὐτρόπιου, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας Εὐδοξίας, κόρης Φράγκου τινὸς ἀρχηγῶ. Ἀπέθανε δὲ νέος, τῷ 408.

Ἀρκάς, ὁ γενάρχης τῶν Ἀρκαίων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιτοῦς· ἐδίδαξε τοὺς Πελασγοὺς νὰ τρώγῃσιν ἄρτον ἀντὶ βαλάνων καὶ νὰ νήθωσιν ἔρια. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀρκαίσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ

Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς (Ὀδ. Π, 418. Ω, 270).

Ἀρκαίσιος, δωριστὴ Ἀρκαίσιος καὶ ἰωνιστὴ Ἀρκαίσιος, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἰς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. — 2)

σὴς Ἀκαδημίας, ἐλίγα γράψας, ἐξ ὧν ἄλλως τε οὐδὲν διατηρήθη. Ἐδίδασκε δὲ διαλογικῶς ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ἀπέθανε τῷ 241. Ἀποκρούων τὰ δόγματα τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας τοῦ συμμαθητοῦ του Ζήνωνος, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς τὸν Πυρρώνιον σκεπτικισμόν, οὐδὲν ὡς βέβαιον παραδεχόμενος. Οὕτω

ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Βάττου, ὃν ἐπισημότατος ὑπῆρξεν ὁ τέταρτος, ἔν τῇ ἄνω εἰκόνι ληφθεῖσα ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου, παριστᾶται οὗτος ἐποπτεῖων εἰς τὴν φόρτωσιν τοῦ σιλφίου, φυτοῦ οὗ ὁ ὅπως ἐθεωρεῖτο ὡς ἄριστον ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. — 3) Ποιητὴς τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. — 4) Ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίας, περὶ τὰ 300 π. Χ., σπουδᾶσας ὑπὸ τὸν μαθηματικὸν Αὐτόλυκον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ Πολέμωνα, ἐγένετο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κράτητος, ἀρχηγὸς τῆς μέ-

λέγει ἐν Σηξίῳ τῷ Ἐμπειρικῷ (κ. Μαθ. Ζ, 153), «ὅτι οὐδὲν ἐστὶ μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ δόξης κριτήριον ἢ κατάληψις. Αὕτη γὰρ ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ γὰρ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν, ἢται ἐν σοφῷ ἢ ἐν φαύλῳ γίνεται. Ἀλλ' ἐάν τε ἐν σοφῷ γένηται, ἐπιστήμη ἐστίν, ἐάν τε ἐν φαύλῳ, δόξα, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ ταῦτα ἢ μόνον ὄνομα μετελήπεται. ... Μὴ ὁύσης δὲ καταλήψεως, πάντα ἔσται ἀκατάληπτα.»

Ἄρκονησος, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῆ Ἰωνίᾳ, καὶ Ἀσπίς καὶ Μάκρις καλουμένη (Στράβ. ΙΔ, 643). — 2) Νῆσος ἀποτελοῦσα τὸν λιμένα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ (Στράβ. ΙΔ, 656).

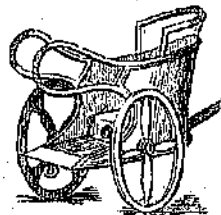
Ἄρκεννος, Μιλήσιος κυκλικὸς ποιητῆς, 776 π. Χ. Ἰδ. Ἔπος.

Ἄρκετος, **Ἄρκετοδρος**. Ἰδ. Ζῴδια.

Ἄρμα, τὸ Ὀμηρικόν, εἶχε συνήθως δύο ἵππους ἐζευγμένους ὅτε δ' ἦν τέθριπ-

πον, ἐξεύγνε καὶ τοὺς 4 πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μέτωπον· ἀλλὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἰς μεταγενεστέρους χρόνους διατηρήθη κυρίως μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας, διότι οἱ Ἕλληνες σπάντως ἐποίουντο χρῆσιν ὀχημάτων, προκρίνοντας νὰ πεζοδρομῶσιν ἢ νὰ ἵππεύσιν. Ὁ δίφρος, ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος εἶχε δύο τροχοὺς (ἢ κύκλα) μικροῦς, ἵνα μὴ ἀνα-

τρέπηται καὶ εἰς τὰς ταχύτερας στροφάς· ἐμπρὸς δ' ἦν κλειστὸν, ἔχον ἄνω τὸν ἄντυγα, ἦτοι δύο μετὰλλια ἡμικυκλικὰ ἢ ἄλλου σχήματος ἀνοίγματα εἰς ἓν προσεδέοντο ἴσως οἱ γαλινοὶ ἢ καὶ οἱ ἵπποι οἱ λεγόμενοι σειραῖοι, σειραφόροι, παράσιτοι, παρέωροι, εἰς τὰ τέθριπκα οἱ δύο πλάγιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ζυγίων, τῶν δύο μέσων, τῶν εἰς τὸν ζυγὸν δεδεμένων. Ὅπισθεν δ' ἦν τὸ ἄρμα ἀνοικτὸν, ἐπίσης ἄντυγας ἔχον, ὅπως βοηθῆται ὑπ' αὐτῶν ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων ὁ ἡνίοχος, καὶ ὁ

παρ' αὐτὸν ἰστάμενος παραβάτης, ὁ ὀπίτης δι' ἓν ἦν τὸ ὄχημα, καὶ ὅστις οὖτω, καὶ τρέχοντος αὐτοῦ, ἠδύνατο ἐνίοτε ν' ἀναβαίῃ καὶ καταβαίῃ. Ἡ δὲ λεγομένη ἀπήνη ἢ ἄμαξα, πρὸς κοινὴν χρῆσιν, καὶ ἰδίως διὰ τὰς τελετὰς τῶν γάμων, ἦν συνήθως τετράτροχος, ἔχουσα δύο ἑδρας, καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀνοικτὴ περιχλειστος δ' ἐξ ἐναντίας ἢ σκευοφόρος. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάν-

δρου οἱ ἐν Ἀσίᾳ πρὸ πάντων μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μάχας καὶ θρεπὰ νηφόρα ἄρματα, ἃ ὁμῶς δὲν ἐπεκράτησαν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ δ' ἄμαξα ἢ μεταγαγούσα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Βαβυλωνίᾳ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατασκευάσθη δι' ὄλων δύο ἐτῶν πολυτελέστατα χρυσελεφαντίνῃ (Διόδ. ΙΗ, 26. — Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 64. — Ἀθῆν. Ε, 206). Οἱ Ῥωμαῖοι δ' ἐποίουντο πολὺ συνεχεστέρην χρῆσιν ἢ οἱ Ἕλληνες ἀμαξῶν, ὧν καὶ ποιηλώτερα ἐπ' αὐτῶν ἦσαν τὰ σχήματα.

Ἄρμα, 1) χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τῇ Τανάγρα, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Λυβιδῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 499), οὕτω κληθὲν ἢ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα θραυσθέντος ἄρματος τοῦ Ἀδράστει, ἢ ἐκ τοῦ Ἀρμαράου, ἐνταῦθα καταθυθισθέντος (Στράβ. Θ, 404). Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ παρακειμένη λίμνη (Αἰλ.). — 2) Μία τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος (Στράβ.).

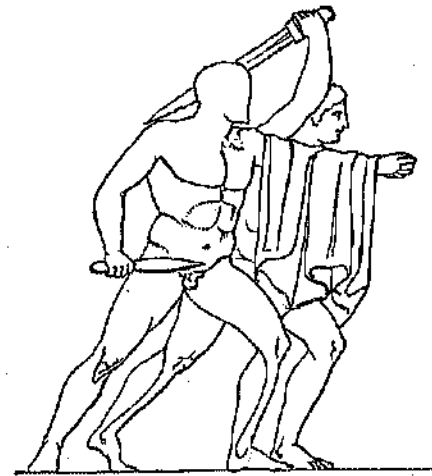
Ἄρματαυός, πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος, ἐνθα ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος Μίνδαρος ἠγκυροβόλησε πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰς Κυνὸς Σῆμα (Θουκ. Η, 101).

Ἄρμενη (Στράβ. ΙΒ, 545) ἢ **Ἄρμηνη** (Ξενοφ. Ἀναβ. ΣΤ, 1, 15), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Παφλαγονίας.

Ἄρμενία, χώρα ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς

Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Καυκάσου, περιέχουσα τὰς πηγὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἀρχαιοτάτης Καυκασίας φυλῆς. Ὑποκειμένοι τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσαις, ὑπέκυψαν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἕλληνας βασιλεῖς τῆς Συρίας. Ὅτε δ' ὁ Ἀντίοχος ἠττήθη (190 π. Χ.) ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, διηρέθη ἡ Ἀρμενία εἰς δύο κράτη, τὴν μετρίονα καὶ τὴν ἐλάσσονα Ἀρμενίαν, χωριζομένης ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου· εἶτα δὲ, αὕτη μὲν ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ, ἐκείνη δὲ, ἀπὸ τοῦ 226 μ. Χ., περσικὴ ἐπαρχία.

Ἄρμόδιος καὶ **Ἄριστογείτων**, νέοι Ἀθηναῖοι ἐκ Γεφυρῶν, ἀπεφάσισαν νὰ σώσωσι τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν

Ἐξ ἄρχαίου νομισματοῦ.

Πεισιστρατιδῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων τοῦ ἔτους 514 π. Χ., κρύψαντες τὰ ξίφη των εἰς οὓς ἐκράτουν κλάδους μυρσίνης, ἐθανάτωσαν τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Ἴππαρχον, οὗ ἡ ἀκολασία τοὺς εἶχεν ἐξερθεῖσαι. Ἄλλ' ἔπεσε καὶ ὁ Ἄρμόδιος ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν δορυφόρων· ὁ δ' Ἄριστογείτων συλληφθεὶς ἐβασανίσθη καὶ ἐθανατώθη, ἂψ οὐ ὡς συνωμότης κατήγγειλεν αὐτοὺς τοὺς φίλους τῶν Πεισιστρατιδῶν. Καὶ ἔμεινε μὲν ἔτι ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἕτερος ἐκ τούτων, ὁ Ἴππιας, τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν ἐξασκῶν, ἀλλ' ἂψ

ὅτου ἐξεβλήθη, οἱ δύο τυραννοκτόνοι ἐθωροῦντο ὡς εὐεργεταὶ καὶ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος, καὶ ἀνδριάντες αὐτοῖς ἐστήθησαν πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ἀπενεμήθη στίσις ἐν τῇ Πρυτανείᾳ (Ἡρόδ. Ε, 55. — Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 54—59. — Πaus. Α, 8, 15. ΚΓ, 1, 2. — Ἀριστοφ. Ἄχαρν. 980).

Ἄρμονία, 1) Ἰδ. Κάδμος. — 2) Ἰδ. Τετραδομία. — 3) Ἰδ. Ναυτιλία.

Ἄρμιστοι καὶ Ἄρμιστῆρες (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 8, 39), ἐν Σπάρτῃ 1) 20 τὸν ἀριθμὸν, πιθανῶς δήμαρχοι τῶν περιόικων. — 2) Οἱ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ὡς διευθυνταὶ εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ πόλεις στελλόμενοι, ἵνα διοικῶσι τὰς φρουράς καὶ ὑπερασπίσωσι τὰς τῇ Σπάρτῃ ἀφωσιωμένας ὀλιγαρχικὰς μερίδας. Ἄλλ' ἡ ὑπεροψία αὐτῶν κατέστησε τὴν σπαρτιατικὴν ἡγεμονίαν πολλαχοῦ μισητὴν.

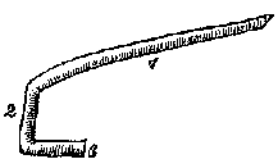
Ἄρμισσοί, ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες ἐπιμελούμενοι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Ἄρνη, 1) ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, οἰνοφόρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507) παρὰ τῇ Κορωνεῖᾳ, πρὸς τῇ Κωπαίδι λίμνῃ, ὑφ' ἧς κατεκλύσθη καὶ κατεστράφη. — 2) Πόλις ἐν τῇ ΝΔ Θεσσαλίᾳ, ὑπὸ Βοιωτῶν, ἴσως μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνωτέρω οἰκισθεῖσα, καὶ πρὶν Κιέριον καλουμένη (Θουκ. Α, 12). Ἐρείπια ν. Μатарάγκα.

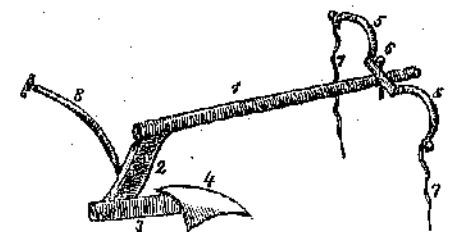
Ἄρνώδιος, Ἀφρικανὸς, ἐκ Σίκκης, βήτωρ τῶν χριστιανισμῶν ἀσπασθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος, ἔγραψε καθ' ἕφος μᾶλλον ῥητορικὸν ἑπτὰ βιβλία «πρὸς τὰ ἔθνη» (τοὺς ἐθνικοὺς), ἀπολογία τοῦ χριστιανισμοῦ, πολὺ συντελοῦν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας.

Ἄροτρον, δύο εἰδῶν ἄροτρα μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 353. Ν, 708. — Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431), τὸ μὲν, τὸ ἀκατέργαστον, αὐτό γουονᾶροτρον, συνιστάμενον κατὰ τὸ σχ. Α, ἐκ κορμοῦ μικροῦ δένδρου, μετὰ κλάδου ἀποτελοῦντος ὄξεια

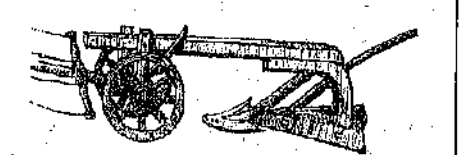
γωνίαν, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν

ἔσκαπτεν, ἐν ᾧ ὁ κορμὸς ἐχρησάμευσεν ὡς ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο. Ὑ-

πῆρχεν ὅμως ἤδη ἐπὶ Ἡσιόδου καὶ τὸ τεχνητόν, τὸ πηκτὸν ἄροτρον, ἢ, κατὰ τὸ σχ. Β, ἀπετελούντα τὰ ἐπάμυνα μέρη 1) ὁ ἱστοβοεὺς, ἦτοι ὁ ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο 2) ὁ γύης, ξύλον εἰς τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ῥυμοῦ κατ' ἀμβλεῖαν γωνίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον 3) τὸ ἔλυμα, ξύλον εἰς τὸν γύην προσηλωμένον κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥυμοῦ, καὶ ἡ δὲ εἰς τὸ ἄκρον, ἵνα σκάπτῃ τὴν γῆν, ἢ ἔχον ἐκεῖ μεταλλίνην τὴν 4) ὕνιν ἢ ὕνιν (τὸ ὕνιον). Εἰς δὲ τὸ ἄλλο πέρασ τοῦ ῥυμοῦ ἦν 5) ὁ ζυγὸς, ὃν προσηλοῖ τὸ ξύλινον καρφίον 6) τὸ ἔνδρουον. Εἰς αὐτὸν προσέδεε τοὺς βόας ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ 7) μεσάθρον, μεσάθροιοι ἢ ζυγόμενον. Εἰς τὸν γύην δ' ἦν προσηλωμένη καὶ ἡ 8) ἐχέτλη, δι' ἧς διεκλύνεται τὸ ἄροτρον, ἐντελεῖς ὁμοίον πρὸς

τὰ ἐν τοῖς πλείστοις μέρεσι τῆς Ἑλλάδος εἰσέτι ἐν χρῆσει. "Αρουρα, μέτρον ἐπιφανείας, καθ' Ἡρόδοτον (Β, 168), ἴσως ἐν Αἰγύπτῳ, 100 πήχεων αἰγυπτιακῶν κατὰ δὲ Σουίδα, τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου, οὗ τὸ μήκος ἦν 100 ποδῶν. "Αρπάγη, γαμψὸν μετάλλινον ἔργα-

λεῖον, δι' οὗ συνελαμβάνοντο καὶ εἴλκετο

βάρη. Τοιαύτη καὶ ἡ κρεάγρα (Ἀριστ., Ἰπ. 772).

"Αρπαλος, 1) Μακεδῶν συγγενὴς τοῦ Ἀντιγόνου. Ἀποβλήθεις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ὁ Ἀλέξανδρος τὸν παρέλαβε μετὰ ταῦτα ὡς ταμίαν του. Δραπέτευσας δ' ἄπαξ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέστρεψε πάλιν καὶ ἐσυγχωρήθη ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς Ἰνδίας, ζήσας ἐν σπατάλῃ καὶ πολλὰ καταχρασθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἐπεινίου, ἀρπάσας τὸ ταμεῖον, ἔφυγε μετὰ 6,000 μισθῶν εἰς Ἀθήνας. Ἀρνούμενων δὲ τῶν Ἀθηναίων νὰ τὸν δεχθῶσιν, ἐπεμψεν ἐκ τοῦ Γαινάρου νὰ δωροδοκῆσιν τοὺς ἐπισημοτέρους ἐξ αὐτῶν. Οὕτως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐφυλακίσθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ἐδολοφονήθη. (Ἰδ. Δημοσθέν. 12, 108. — Παισ. Α, 37, Β, 33. — Πλουτ. Φωκ. Κιβ. Ἀλέξ. Ι, ΜΑ). — 2) Ἀστρονόμος πρὸ τοῦ Μέτωνος πειραθεὶς νὰ ὀρίσῃ κύκλον τοῦ ἔτους δι' ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν.

"Αρπη, εἶδος ξίφους ἀγκιστροειδοῦς, ἢ ἔχει συνήθως ὁ Περσεὺς καὶ ὁ Ἑρμῆς.

"Αρποκράτης, θεὸς τῆς σιωπῆς παρ' Αἰγυπτίους, παιδίον ἐπὶ ἄνθος λατοῦ καθήμενον, καὶ τὸν δάκτυλον ἔχον εἰς τὰ χεῖλη.

"Αρποκρατίων, Οὐαλέριος, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἀλεξανδρινὸς, ζήσας τὸν 6' ἢ τὸν 8' αἰῶνα μ. Χ. Τούτου σίκεται τὸ Λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων, περιέχον εἰδήσεις βιογραφικὰς περὶ αὐτῶν καὶ ἄλλων ἤττων γνωστῶν, διασαφῆσεις χωρίων αὐτῶν ἀφορώσας μάλιστα εἰς τὸν δικαστικὸν ὀργανισμὸν τῶν Ἀθηναίων, μαρτυρίας ἐξ ἀπολοισθέν-

των συγγραφέων, καί τινα τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας πλουτίζοντα.

"Αρπυιαί, ἴσως κατ' ἀρχὰς αἰνιττόμεναι τὰς καταστραπτικὰς θυέλλας. Καθ' Ὁμήρον, ὅστις τὴν μίαν αὐτῶν καλεῖ Ποδάργην (τὴν ταχύπου), ἤρπαζον τοὺς ἀνθρώπους οἴτινες ἐγίνοντο διὰ παντὸς ἀφανεῖς (Ἰλ. Π, 150. Ὀδ. Α, 241) καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 267) Ἀελλῶ καὶ Ὠκυπέτῃ καλοῦμεναι, ἦσαν θυγατέρες

τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλεκτρας, πτερωταί, καὶ ὠραίας ἔχουσαι κόμας. Οἱ μεταγενέστεροι δ' ἠθέτησαν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὑπὸ ὄνοματ' Ἀελλόπου, Θύελλα, Κελαινῶ, κτλ. καὶ τὰς παρίστων ὡς τερατώδη πτηνὰ, γυναικεῖα πρόσωπα καὶ ἀστῶν γαμψοὺς ὄνυχας ἔχοντα. Ὁ δὲ κυριώτατος περὶ αὐτῶν μῦθος ἦν ὁ ἀναφερθὲν εἰς τὸν τυφλὸν Θοῤῥα μάντιν τὸν Φινέα, ὃν ἐδασάνειον ἀρπάξουσαι ἢ φθείρουσαι πᾶσαν τροφὴν ἣτις τῷ παρετίθετο, μέχρις οὗ οἱ Ἀρπυιοῦται Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέως, τὰς ἐξωλόθρευσαν. Ὁ Βηρυλλίος ὅμως (Α. ΠΙ, 209) τὰς σώζει εἰς τὰς Στροφάδας νήσους διὰ νὰ τὰς ἀπαντήσῃ ἐκεῖ ὁ Αἰελαῖος.

"Αρρηφόροι ἢ Ἑρρηφόροι, τέσσαρες μικραὶ κόραι, 7—11 ἐτῶν, κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ ἀρχόντος βασιλείως ἐκ τῶν εὐπατριδῶν ἐκλεγόμεναι, καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν παρὰ τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος ἐπὶ ἓν ἔτος διατώμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Κατὰ δὲ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα, ὅτε ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀρρηφόρια, δύο ἐξ αὐτῶν, φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μυστηριώδη τινὰ ἀντικείμενα ἃ τοῖς ἐδίδεν ἡ Ἱέρεια, κατήρχοντο ἐν τῇ νυκτὶ δι' ὑπογείου σόρυγος εἰς περιθολὸν τινα ἱερὸν τῆς ἐν Κήποις Ἀρροδίτης ἐν τῇ κάτω πόλει, καὶ ἐκεῖ κατα-

θεῖσαι ἃ ἔφερον, ἐλάμβανον ἕτερα, ἐπίσης ἀγνωστὰ εἰς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅτε καὶ ἔπαινον ὁ χρόνος τῆς ὑπερσείας των (Παισ. Α, 27, Β. — Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 642. — Μ. Ἑτυμ.).

"Αρριανὸς, Φλάβιος, ἐκ Νικομηδείας τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ἐπὶ Ἀδριανῷ συγκλητικὸς ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ 136 μ. Χ. διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας διορισθεὶς, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφηθεὶς εἴτα δὲ μετέβη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του. Τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης ἐμπειρος, ἐγράψεν Ἀνάδοσιον Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἐπτὰ, κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς, τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τὸ ὄψος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως ἐπιτυχῶς ἀπομνηθεὶς. Ἐγράφε δὲ καὶ Τέχνην Τρακτικὴν, οὐχὶ καλῶς διατηρηθεῖσαν, καὶ, ἴσως μέρος αὐτῆς, περὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀλανῶν, οὗ μικρὸν ἀπόσπασμα σώζεται προσέτι τὴν Ἰνδικὴν (περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδίαν), ὃ ἐπιλοτέχνησεν εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ Ἡρόδοτου. Ὑπάρχει αὐτοῦ καὶ μικρὸς λόγος Κυνηγετικὸς. Πρὸ τῶν ἱστορικῶν δὲ φαίνεται συγγραψὰς ἔργα φιλοσοφικά, οἷα αἱ Διατριβαὶ Ἐπικτήτου εἰς 8 βιβλία, ὧν 4 σώζονται, καταδεικνύοντα αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ὁπαδὸν τῆς Στοᾶς προσέτι τὸ ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου, τὴν ἠθικὴν ἀντικείμενον ἔχον. Ἀπωλέσθησαν δὲ καὶ πολλὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὰ μετὰ Ἀλεξάνδρον, εἰς 10 βιβλία. Τὰ Παρθικά, εἰς 17 βιβλία, ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν πολέμων τοῦ Ἀδριανῷ κατὰ τῶν Παρθῶν. Τὰ Βιθυνικά, εἰς βιβλία 8, ἦσαν ἡ ἱστορία τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων μνημονεύονται καὶ ἡ Ἀλανικὴ, καὶ ἱστορία τοῦ Δίωκος καὶ τοῦ Τιμολεόντος. "Αρριδαῖος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ Φιλίνης, ἀρχηγείας ἐκ Λαρίσης. Ἀμβλύουον ὄντα, δὲν τὸν ἐκακοποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον.

Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ ἀνεκρήθη βασιλεὺς καὶ ἐνωμφεῖθη τὴν Εὐρυδικήν. Ἀλλὰ τῷ 317 π. Χ. συνέλαβεν ἡ Ὀλυμπιάς καὶ ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΖ. — Διόδ. ΙΘ, 52). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπίτροπος τοῦ κράτους γενόμενος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκου, τῷ δὲ 319 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐκβλήθει τῆς διοικήσεως τῆς Φρυγίας (Διόδ. ΙΘ, 51).

Ἀρσάκης, 1) Πέρσης στρατηγός (Δισχλ. Περσ. 991). — 2) Βασιλεὺς Πάρθοι α) Ἀρσ. Α, Σάυθης ἢ Ἀχαιμενίδης τὴν γενετὴν, ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, ὅτε ἐξήγαγε τοὺς Πάρθους κατ' Ἀντιόχου Β τῆς Συρίας, τῷ 256 π. Χ. — 6) Ἀρσ. Β (Τιριδάτης), ἐνίκησε Σέλευκον τὸν Β (238), καὶ ἦν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς Παρθικῆς ἀνεξαρτησίας. — γ) Ἀρσ. Γ, ὑπ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου (216) ἠττηθεὶς καὶ ἐκβλήθει, ἀλλ' εἶτα πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἐπανελθὼν. — 8) Ἀρσ. Δ, βασιλεύσας τῷ 209. Πάντες δ' οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης βασιλεῖς τῆς Παρθικῆς προσωνομάζοντο καὶ Ἀρσάκαι, καὶ μέχρι τοῦ 226 γινώσκονται διὰ τοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος Ἀρσακίδαί.

Ἀρσακία, πόλις καὶ Ῥαγαία λεγομένη, διότι ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ῥαγῶν, παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλκας. Ἀνοικοδομήσας αὐτὴν ὁ Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, τὴν ὠνόμασεν Εὐρωπὸν. Τὴν ἀνήγαγε δὲ πάλιν ὁ Ἀρσάκης, καταστραφεῖσαν ἐπὶ τῶν Παρθικῶν πολέμων (Στράβ. ΙΑ, 514, 524).

Ἀρσινὴ, 1) τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, σώσασα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας (Πίν. Πύθ. ΙΑ, 18). — 2) Ἰδ. Ἀσκληπίδος καὶ Ἀλφεισίδοια. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερνίκης, γυνὴ Λυσιμάχου (300 π. Χ.). Χρηεῖσασα, ἔζη ἐν Κασσανδρείᾳ τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τῆς Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός, φονεύσας καὶ τοὺς δύο υἱοὺς τῆς. Εἶτα ἐνωμφεῖθη τὸν

ἀδελφὸν τῆς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον (Πλούτ. Δημ. ΛΑ). — 4) Θυγάτηρ τοῦ ἐν Θράκῃ Λυσιμάχου, πρώτη γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ συνωμοσίαν ὀργανώσασα, ἧς οἱ μέτοχοι πάντες ἐθανατώθησαν, αὐτὴ δ' ἐξωρίσθη εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον (Παυσ. Α, 7). Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. — 5) Σέλυκος Μέγαντος, τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης, εἶχε μνηστεύσει τὴν θυγατέρα τῆς Βερνίκης μετὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ἐλκυσθεῖσα ὑπὸ τῶν Σεληγῆτρων Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, μετεμελήθη, καὶ ἤθελεν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν δώσῃ τοσοῦτον διμῶς ἄτοπον ἔρωτα συνέλαβε πρὸς αὐτὸν, ὥστε ὁ λαὸς παροργισθεὶς ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῷ 250 π. Χ. (Just. XXVI 3). — 6) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, νυμφευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν τῆς Πτολ. τὸν Φιλοπάτορα, γυνὴ γενναία, εἰς τὴν κατὰ τῶν Συρίων μάχην ἐν Ῥαφίᾳ (207 π. Χ.) συμπολεμήσασα μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις ὅμως δυσπιστήσας πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐθανάτωσε τῷ 202 (Just. XXX, 2). — 7) Ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου, ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ἀναγνωρισθεῖσα βασιλισσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Εἶτα δὲ (41 π. Χ.) διέταξεν ἐν Μιλήτῳ τὴν δολοφονίαν τῆς ὁ Ἀντώνιος.

Ἀρσινὴ, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐπὶ τῶν Διαδόχων, εἰς Κύπρον, Μέσην Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν.

Ἀρταβαζάνης, ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διαμισθότησας αὐτῷ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὑποταγεὶς καὶ ἐν Σαλαμῖνι γενναίως πολεμήσας καὶ φονευθεὶς ('Ἡρόδ. Ζ, 2, Η, 89).

Ἀρτάβαζος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, συνώδυσεν αὐτὸν, φεύγοντα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἦτταν, μέχρις Ἀβύδου· εἶτα δ' ἐπανελλὼν, καὶ κυριεύσας τὴν Ὀλυμπον, ἠνάθη μετὰ τοῦ Μαρδονίου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἦτταν ἔφυγε μετὰ 40,000 εἰς Βυζάντιον,

τιον, καὶ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ πεπηγμένου Στρυμόνος περιγράφει ὁ Δισχύλος (Πέρσ. 465)· εἶτα δὲ διεπραγματεύθη ἐν ὀνόματι τοῦ Ξέρξου μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πausανίου ('Ἡρόδ. Ζ, 66. Θ, 41, 89. — Θουκ. Α, 129. — Διόδ. ΙΑ, 31). — 2) Στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ὡς σατράπης τῆς Συρίας ἐπανέστη κατ' Ἀρταξέρξου τοῦ Ὀχου, (356 π. Χ.), βοηθούμενος ὑπὸ τῶν γαμβρῶν του, τῶν Ῥοδίων Μέντορος καὶ Μέμνονος, καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Χαρίδημον καὶ Θηβαίων μισοφόρων ὑπὸ τούτων ὅμως ἐγκαταλειφθεὶς, συνελήφθη, ἀλλ' ἐσυγχωρήθη. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἐκ δευτέρου ἀποστατήσας, κατέφυγε πρὸς τὸν Φίλιππον ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλὰ μεσιτεία τοῦ Μέντορος, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν ὑποταγὴν καὶ δευτὴν χρησίμους εἰς τὸν βασιλέα, ἐπέστρεψε πάλιν. Εἰς Δαρείον τὸν Κοδομανὸν ἐδείχθη πιστός, καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν διόρισε σατράπην τῆς Βακτρίας, καὶ ἐνωμφεῖθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βαρσίνην (Διόδ. ΙΣΤ, 22. — Ἀρρ. Γ, 21).

Ἀρτεμίδωρος, 1) Γραμματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 230 π. Χ., μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, συνέλεξε τοὺς βουκολικοὺς ποιητὰς, καὶ ἔγραψε περὶ τῆς δωρικῆς διαλέκτου. — 2) Ἐφέσιος περὶ τὸ 100 π. Χ., γεωγράφος καὶ περιηγητὴς, ἔγραψεν εἰς 11 βιβλία Γεωγραφούμενα, ἢ Περιπλοῦν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὸ Αἴγαῖον, τὴν Ἐρυθρὰν. Ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλίνιος ἠγάσθησαν ἐξ αὐτοῦ· σώζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ, καὶ περιλήψεις ὑπὸ Μαρκανοῦ ἐξ Ἡρακλείας. — 3) Ἐφέσιος, ἀλλὰ λεγόμενος Δαλδιανός, κατὰ τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του Δάλδιν. Ἐζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίων. Ἐγραψεν ὀνειροκριτικὸν εἰς 5 βιβλία, καλλιπέες, καὶ μὴ στερούμενον ποιητικῆς ἐμπνεύσεως· περιέχει καὶ πολλὰς περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου νέσεις καὶ πληροφορίας.

Ἀρτεμις, μία τῶν μεγάλων θεαινῶν,

θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος γεννηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐν Δήλῳ, ἢ ὁσὰ τῆς σελήνης καὶ τῆς ἄγρας, δι' ὅ καὶ ἀγροτέρα ἐπονομάζεται, καὶ ἰοχέαιρα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸ πλεῖστον παριστᾶται φέρουσα ἡμισέληνον ὡς κόσμον τῆς κεφαλῆς, βραχῶν δὲ χιτῶνα, καὶ φαρέτραν καὶ τόξον, καὶ πολλάκις ἔλαφον ἢ θηρευτικὸν κῦνα ὡς σύμβολον παρ' ἐαυτὴν ἔχουσα. Ὡς σελήνη δὲ, ἔχει ἐνίοτε καὶ ἄδα εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ κάλυμμα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐπιβαίνει οὐρανοῦ διόφρου, ὡς ὁ

ἀδελφὸς τῆς πόλλας. Ἦν δὲ παρθένος, καὶ αὐστηρότατα ἐτιμώρησε τοὺς τὴν αἰδῶ αὐτῆς ἐπιβουλεύσαντας, ὡς κατετόξευσε τὸν Ὀρίωνα· τὸν δ' Ἀκταίωνα μεταμόρφωσεν εἰς ἔλαφον μόνον διότι ἐτόλμησε νὰ τὴν ἰδῆ λουμένην. Ἐνίοτε ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Ἐλευθερίας, ὡς προστάτις τῶν τοκετῶν, δι' ὅ καὶ

κουροτρόφος ἐπιλέγεται, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον κολακεία διέδιδεν ὅτι, ἵνα παρ-ευρεθῇ εἰς αὐτοῦ τὴν γέννησιν, ἀπουσίασεν ἐκ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς, ὅτε καὶ ἐπιρρόλη-σεν αὐτὸν ὁ Ἡρόστρατος. Καὶ συνατόξευσεν μὲν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τέκνα τῆς Νιό-βης, καυχθεῖσθαι ὅτι ἦν εὐτελεστερά τῆς Λη-τοῦς, ἀλλ' ἐν γένει ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ εὐερ-

γετική, καὶ ἐπελέγετο ἐν ἄλλοις σώ τειρα. Οὕτως, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἠναγκάσθη ἐν Δύλιδι νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἴφιγέ-νεια, ἡ θεὰ κατελοῦσα ἐκ τῶν νεφῶν, ἔ-σωσε τὴν κόρη, ἄλλο ἱερεῖον ἀντ' αὐτῆς ἀν-τικαταστήσασα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς Ταυ-ρίδα, ὡς ἱέρεια εἰς τὸν ναὸν τῆς αὐτῆς δε-ξιαμένη, μέχρι οὗ, ἐλθὼν ὁ Ὀρέστης, ἔλα-βεν ἐκεῖθεν τὴν ἀδελφὴν του, καὶ συγχρόνως ἤρπασε τὸ ἐκεῖ δι' ἀνθρωποθυσιῶν λατρευό-μενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ ἔφερεν αὐτὸ πρῶτον εἰς τὴν Βραυρωνίαν τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα ἐπίσημος ἀνηγγέρθη ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σπάρτην, ἐνθα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ὀροῖα ἡ θεὰ ἐλατρεύε-το, καὶ περὶ τὸν βωμὸν αὐτῆς καθ' ὠρισμέ-νας ἐποχὰς ἐμαστιγούντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς σκληραγωγίαν, καὶ ἴσως καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρωπίνων θυσιῶν τῆς Ταυρικῆς λατρείας, μεθ' ἧς ὑπετίθετο ἡ ἐν Σπάρτῃ συνεχόμενη. Ἐν Ἐφέσῳ δὲ, ἴσως κατὰ συνάφειαν μετ' ἀρχαίας τινὸς αἰκινῆς θεότητος, παριστάτο ὡς κουροτρόφος, ἔχουσα πολλοὺς μαστούς.

Ἀρτεμισία, θυγάτηρ Λυγδάμιδος,

βασιλίσσα τῆς ἐν Καρίᾳ Ἀλικαρνασσοῦ, συν-εκστρατεύσασα μετὰ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἰς τὴν ἐν Σαλαμίῃ ναυμαχίαν (480 π. Χ.) μετ' ἀνδρείας καὶ φρονήσεως ἀγωνισθεῖσα, ὥστε ὁ Ξέρξης εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἀνεδείχθησαν ἀνδρείωτεραι τῶν ἀνδρῶν (Ἡρόδ. Ζ, 99, Η, 68). — 2) Ἡ ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Μαυσιόλου (350 π. Χ.), ἤγει-ρεν εἰς μνήμην αὐτοῦ τὸ περίφημον Μαυσιω-λεῖον. Ἰδ. Ἀλικαρνασσός (Διοδ. ΙΣΤΓ, 36).

Ἀρτεμισίον, 1) τὸ βορειοανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἔχον ναὸν τῆς Προ-σεώς Ἀρτέμιδος. Παρ' αὐτὸ συγκεκρίθη ἡ πρώτη ναυμαχία μετὰ τοῦ στόλου τοῦ Ξέρ-ξου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ (480 π. Χ.) (Ἡρόδ. Η, 9. — Πλούτ. Θερμ. Η). — 2) Ὀρος διαί-ρουν τὴν Ἀργολίδα τῆς Ἀρκαδίας (ν. Μα-λεδόν), καὶ ἔχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ναὸν τῆς Οἰνοπίδος (παρὰ τῇ Οἰνῳ) Ἀρτέμιδος.

Ἀρτέμιων, ἐκ Μαγνησίας, γράψας « τῶν κατ' ἀρετὴν γυναῖξιν πεπραγμένων διη-γήματα, » μὴ σωζόμενον.

Ἀρτολάγανον, πλακοῦς ἐκ ζύμης ἀλεύρου, ἐλαίου, γάλακτος, οἴνου, λίπους καὶ πεπέρου (Ἀθήν. Γ, 79).

Ἀρτοπόλιδες, ἐπόλουν ἐν Ἀθή-ναις τὸν ἄρτον ἐν τῇ ἀγορᾷ, γνωσταὶ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν των, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης λέγει (Βατρ. 557) « λοιδορεῖσθαι ὡς-περ ἄρτο πόλιδες. »

Ἀρόθιας, ἐν Πλουτάρχῳ γραφόμενος καὶ Ἀρίμπας καὶ Ἀρόθιας, ὡς γράφε-ται καὶ ἐν ἀττικῇ συγχρόνῳ αὐτοῦ ἐπιγραφῇ (Rang. Ant. Hell.), βεβαίως διότι τὸ θ τοῦ ὀ-νόματος ἐπροφέρετο ὡς τὸ λατινικὸν b, ἡγε-μῶν Μολοσσὸς ἐξ Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμ-πιᾶδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἠπει-ρώτου, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, τῷ 343 π. Χ., καὶ ἀπετάθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες τῷ ὑπεσχέθησαν ἐπικουρίαν, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ἀρχεῖον, ἐν γένει τόπος ἐνθα συν-

δρίαζον αἱ ἀρχαί, ἴδια δ' ἐνθα διετηροῦντο τὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐν τῷ Μητρώῳ, καὶ τῆς Ῥέας, ὑπὸ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀ-κροπόλεως (Δημοσθ. π. Περσέδ. 381. κ. Ἀρστυ. 799. — Πaus. Α, 3, 4).

Ἀρχελαῖος, πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Ἀρχελαῖος, 1) υἱὸς Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐλθὼν εἰς Κισσέα τὸν βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη τὴν θυ-γατέρα του καὶ τὸν θρόνον του. Ἀλλ' ὅτε ἀπατήσας αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς βό-θρον πεπυρακτωμένον, ἔρριψεν αὐτὸς ἐκεῖ τὸν Κισσέα, καὶ ἴδρυσεν τὴν πόλιν Αἰγᾶς (Hug. Fab. CCXIX). — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου (Ἡρόδ. Ζ, 204. — 3) υἱὸς Περδίκκου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβασίλευσε τῷ 413 π. Χ. μετὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν του, ἐκυρίευσεν τῷ 410 τὴν ἐπα-ναστατήσασαν πόλιν Πύδναν, καὶ ἦν, περὶ τὸ τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, φίλος τῶν Ἀθηναίων (Διοδ. ΙΓ, 49). Ἐκαλλιέρ-γει φιλοτιμίως τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, καὶ ἐξένηξεν ἐν τῇ αὐλῇ του ἄνδρας ὡς τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀγάθωνα, τὸν Χαιρίλιν, τὸν Ζεῦξιν, κλπ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 399 (Θουκυδ. Β, 100. — Πλούτ. Ἀλικ. ν. Ζ. — Διοδ. ΙΔ, 37). — 4) Καππαδόκης στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐξεστράτευσεν τῷ 87 π. Χ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνεχρότησε τριήμερον μάχην κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐκυρίευσεν τὸν Πειραιᾶ, ἐνθα ὁ Σύλλας δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν ἐκπολιορκήσῃ· ἀλλ' εἶτα (86) ἀπο-συρθεὶς ἐκεῖθεν κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Σύλλας πάλιν ἐν Χαιρωνείᾳ. Ἐτι δὲ δεινότεραν ἤτ-ταν ὑπέστη (84) ἐν Ὀρχομενῷ. Θελήσαντα νὰ συνθηκολογήσῃ, ὁ Σύλλας τὸν ἐδέχθη προφρόνως, καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐπεριποιήθη· ἀλλὰ τοῦ Μιθριδάτου μὴ ἐνδιδοῦτος, ἀπῆλθεν ὁ Ἀρχελαῖος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Σύλλας ἐν Δαρδάνῳ, ἐνθα καὶ ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη. Μετέπειτα ὁμοῦς (81) ὑποπεύσαντος αὐτὸν τοῦ Μιθριδάτου, εἰς ἐν οἱ ὄροι τῆς συνθήκης ἀπῆρσεν, μετέβη

παρὰ τῷ Ῥωμαίῳ στρατηγῷ Μυρῆνᾳ. Ἐξῆ δ' ἔτι, φαίνεται, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 74 (Πλάτ. Σύλλ. ΙΣΤΓ. — Κ.—Λουκ. Α. — Μιθρ. Λ. ΜΘ, ΞΔ). — 5) υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, τῷ 63 π. Χ. ὑπὸ Πομπηίου ἐν Κομάνοις τοῦ Πόντου ἱερεὺς ἐγκαταστάς, μετὰ 7 δ' ἔτη, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει ὅτι ἦν υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, νυμφευθεὶς τὴν Βερενίκην, ἧτις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν πατέρα τῆς Πτολεμαῖον τὸν Αὐλήτην, καὶ γίνετο βασίλισσα τῆς Αἰγύ-πτου· ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν καὶ ἐφόνευ-σαν τὸν Ἀρχελαῖον, καὶ ἀποκατέστησαν τὸν Πτολεμαῖον (Cass. b. Alex. LXVI. — Cic. Rab. fori. VIII). — 6) υἱὸς Ἡρώδου, βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἐξεβλήθη ἐνεκα τῆς ἀμώτητος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του ἐπαναστάντων, καὶ ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Γαλατία (Δ. Κάσσ. ΝΞ, 27). — 7) Φιλόσοφος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Μιλήτου, περὶ τὰ 450 π. Χ. — 8) Γλύπτης τοῦ ἐν Πριήνη εὐρέθεν-τος ἀναγλύφου ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχέμορος, ἴδ. Ἀδραστός.

Ἀρχεπτόλειος, υἱὸς τοῦ ἐπισήμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος Ἰπποδάμου, πολιτο-γραφηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Λυσ. ΙΒ, 67).

Ἀρχερμιος, ἀρχαιότατος γλύπτης Χίος, πρῶτος παραστήσας τὴν Νίκην ὑπό-πτερον.

Ἀρχέστρωτος, ἐκ Γέλας ἐν Σικε-λία, ἐπὶ Διονύσου τοῦ νεωτέρου, εἰς τῶν τότε ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ περὶ μαγειρικῆς πραγ-ματευθέντων συγγραμμάτων. Ἐγραψεν ἐν ἑξα-μέτροις καθ' ὕλην διηρημένον ποίημα « Ἡ-δυπάθεια » ἐπιγραφόμενον καὶ μὴ διασωθέν. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως ἠρύσατο ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῶν ἰχθύων, καὶ ὁ Egnius εἰς τὰ Ἡδυκαγητικά.

Ἀρχή, ἴδ. Ἀρχων.

Ἀρχίας, 1) Κορινθίος Ἡρακλειδῆς, κτίστης τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 3). — 2) Θηβαῖος προδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καδ-μείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς Σπάρτης Φοι-βίδαν (382 π. Χ.). Ἐκ τούτου ἐξελέγη πο-

λέμαρχος τῶν τῆς Σπάρτης φρονούντων Θηβαίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου τοῦ Πελοπίδου, μὴ προφυλαχθεὶς, εἰ καὶ ἐν καιρῷ προειδοποιήθη, ἐθανατώθη μετὰ τῶν ὄπαδῶν του εἰς τὸ συμπόσιον (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 2, Ζ, 3, 7.—Πλούτ. Πελ. Ε. Ζ). — 3) Ἀύλος Λικίνιος Ἀρ., ἐξ Ἀντιοχείας, ποιητὴς ἀμάρων περὶ τὰ 100 π. Χ. ἔγραψε περὶ τοῦ κινδρικοῦ καὶ περὶ τοῦ μιθριδατικοῦ πολέμου, καὶ περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος, οὗτινος σώζεται ἡ δημογραφία «pro Archia rosta», εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου χορηγηθείσης αὐτῷ πολιτεγραφήσεως εἰς τὴν Ρώμην, ἥτις ὑπ' ἄλλων τῶ ἠμφισβητήθη. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, ἐκτὸς ἂν ὑπ' αὐτοῦ ἐγράφησαν τινὰ ὑπ' ὀνομαῖ του εἰς τὴν Ἀνθολογίαν περιεχόμενα ἐπιγράμματα.

Ἀρχίδαμος, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Β μεσσηνιακοῦ πολέμου. — 2) Ὀμ. ἀπὸ 468—426 π. Χ. Ἐπ' αὐτοῦ τῷ 465 δεινῶς ἔπαθεν ἡ Σπάρτη ἐκ σεισμοῦ, ὅτε καὶ ἐξεστράφη ὁ τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος, ἐπαναστάντων μετὰ τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Εὐλώτων, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἀντιστάντων ἐν Ἰθώμῃ (Θουκ. Α, 101.—Πλούτ. Κριμ. ΙΣΤ). Κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ μετ' ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τῷ 431 καὶ κατέλαβεν εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς τὴν ὄχρῶν θέσιν τῆς Δελφείας. Ἐξηκολούθησε δὲ στρατηγῶν μέχρι τοῦ 428 (Θουκ. Β, 47. 71. 89. Γ, 26.—Πλούτ. Περ. ΚΘ. ΑΓ.—Διόδ. ΙΒ, 12), καὶ κατ' αὐτὸν ἀρχίδαμειαν ἀποκαλοῦσι τινες τὴν πρώτην ἐποχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀπὸ 431—421. — 3) Α. Γ', υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προρρηθέντος, βασιλεύων ἤδη τῷ 367 π. Χ., ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἀργεῖους εἰς τὴν ἐπικληθεῖσαν ἀδακρὺν μάχην ἐν Μιδέα (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 28.—Διόδ. ΙΕ, 72.—Πλούτ. Ἀγρο. ΔΓ), ἐνίκηθη ἑμῶς ὑπὸ

τῶν Ἀρκάδων τῷ 364, προεμάχησε δὲ τῷ Σπάρτης, ὅτε (362) προσέβαλεν αὐτὴν ὁ Ἐπαμεινώνδας, καὶ ἔπεσε τῷ 338 ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἀπῆλθεν ἐπίκουρος τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Λουκανῶν (Πλούτ. Ἀγρο. Γ.—Διόδ. ΙΣΤ, 62. 88). — 4) Ἀρχ. Δ, ἔγγονος τούτου, ἐπολέμησε κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΛΕ). — 5) Τούτου ὁ ἔγγονος συνετάχθη μετὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους κατὰ τῶν Ἐφόρων, ἔφυγε, φρονηθεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγιδος Γ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐθανατώθη, τῷ 226 (Πλούτ. Κλεομ. Ε).

Ἀρχίλοχος, 1) ἴδ. Ἰαμβογράφου. — 2) Ἀρχ. Ἀγρολῆθεν καὶ Φιλολκλῆς Ἀχαρνέυς, οἱ αἰκοδόμοι τοῦ Ἐρεχθίδου (Rang. Ant. Hell. n. 57).

Ἀρχιμήδης, ἐν Συρακούσαις γεννηθεὶς 287 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ μηχανικὸς ἐπικληθεὶς. Πρῶτος διδάσκαλός του ἦν Κόνων ὁ Σάμιος, μετὰ ταῦτα ὁ Εὐκλείδης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις αὐλὴν τοῦ Ἰέρωνος, οὗ ἦν συγγενῆς. Εὗρε δὲ τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν, καὶ τὴν τῆς σφαίρας πρὸς τὸν κύλινδρον, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ σχέσεων ἄλλων καμπύλων καὶ εὐθειῶν γραμμῶν πραγματεύονται τὰ ἔργα αὐτοῦ «περὶ τῆς σφαίρας καὶ κυλίνδρου, κύκλου μέτρησις, περὶ κωνοειδέων καὶ σφαιροειδέων, περὶ ἐλίκων.» Ἐντεῦθεν δ' ὀρμώμενος, προωδοποίησε τὴν θεωρίαν τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ὑδροστατικῆς. Ὅτε ποτὲ ὁ Ἰέρων παρήγγειλε στέφανον ἐκ χρυσοῦ καθαρῷ, προσεκλήθη ὁ Ἀρχιμήδης νὰ ἐξελέγξῃ ἂν τις δὲν ἐγένετο δολίευσις διὰ μίξεως ἄλλου μετάλλου, ὃ κατὰ τὰς τότε ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἐφαίνετο ἀδύνατον. Ἀλλὰ λουόμενός ποτε, ἐν ᾧ τὸν στέφανον εἶχε παρ' ἑαυτοῦ, ἀνεκάλυφεν ἀφρῆς τὸν νόμον ὅτι σῶμα εἰς ὑγρὸν ἔμβαπτόμενον ἀπέλλυσι τὸσαῦτο τοῦ βάρους αὐ-

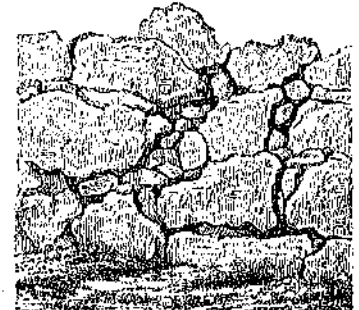
τοῦ, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὃ ἀντικαθιστᾷ, καὶ πλήρης χαρᾶς ἐξεπήδησε γυμνὸς τοῦ λουτροῦ, κράζων «εὕρηκα, εὕρηκα!» Ἐνεβάθουε δὲ καὶ εἰς τὴν μηχανικὴν, καὶ τοῦ μοχλοῦ τοὺς νόμους ὄρισας, ὥστε καὶ ὅτε πλοῖον τοῦ βασιλέως ἤγειρε δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βουθοῦ τῆς θαλάσσης (Ἀθῆν. Ε, 40), εἶπε πρὸς τὸν Ἰέρωνα τὸ κομπαστικὸν πως φαινόμενον «Δὲς μοι πᾶστω, καὶ τὰν γὰρ κινήσω.» Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἀποξήρανσιν γαιῶν ἃς εἶχε πλημμυρίσει ὁ Νεῖλος, ἐφεύρε τὸ πολὺ σπαστον μηχανήματα, τὸν ἀτελεύτητον ἔλικα καὶ τὸν μηχανήματα, τὸν λεγόμενον ἀρχιμήδειον κοχλίαν, εἰς ὃ τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ἰδίου βάρους ἀνέρχεται. Μνημονεύουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀστρονομικὸν αὐτοῦ μηχανήματα, δι' οὗ παρίστα τῶν πλανητῶν τὴν κίνησιν. Λαμπρότατα δ' ἀνεδείχθη ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ὅτε, κατὰ τὸν δεύτερον καρχηδονικὸν πόλεμον, ὁ Μάρκελλος ἐπολιόρκει τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπαναλαμβάνουσι τὴν πάντως μετὰ ταῦτα διαδοθεῖσαν δόξαν, ὅτι ἔκαυσε μακρόθεν διὰ κοίλων κατόπτρων τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα. Ὅτε δ' ἡ πόλις ἐκυριεύθη, ἦν ἐκείνος βεβουθισμένος εἰς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, καὶ «μὴ τάραττε τοὺς κύκλους μου,» εἶπεν ἠσύχως εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ἔωρμησε κατ' αὐτοῦ, ὅστις ἑμῶς, καίτοι ἀποτραπέμενος ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ, τὸν ἐφόνευσε, τῷ 212 π. Χ. (Πλούτ. Μαρκ. ΙΘ.—Cic. Fin. V, 19, 50.—Verr. IV, 58. 131.—Liv. XXV, 31.—V. Max. VIII, 7). Ἐπὶ τοῦ τάφου του, κατὰ τὴν ἰδίαν παράγγελίαν του, ἐχαράχθη σφαῖρα ἐντὸς κυλίνδρου ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Κικέρωνος ἦν παρημελημένος καὶ εἶχε λησμονηθῆ (Turc. V, 23, 64). Ἐγράφη δὲ, πλὴν τῶν ἄνω, καὶ ταῦτα: «Ἐπιπέδων ἰσορροπικῶν ἡ κέντρα βαρέων ἐπιπέδων βιβλία δ'» «Τετραγωνισμὸς παραβολῆς» «Ψαμμέτης,» ἥτοι διὰ κόκκων ἄμμου ὑπολογισμὸν τοῦ μεγέθους τοῦ κόσμου: «Περὶ τῶν ὁ-

χοιμένων,» δηλ. τῶν ἐπιπλέοντων σωμάτων. Ἦσαν δὲ πάντα δωριστὶ γεγραμμένα, καὶ τὰ μὲν ἀπωλέσθησαν, τὰ δὲ διεσώθησαν μετεπιγρασμένα.

Ἀρχίνος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, συμπράξας μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν κατάργησιν τῶν Ἀ' καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δημοκρατίας· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θρασύβουλον ἀντετάχθη (Δημοσθ. Τιμαρ. 742.—Δίσχ. Κτηρ. 61, 64. 195).

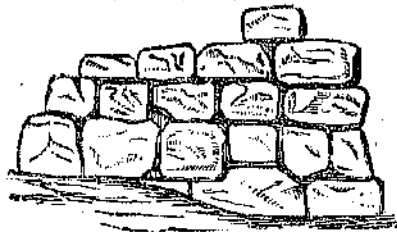
Ἀρχιππος, ποιητὴς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας, περὶ τὰ 410 π. Χ. Τούτου μνημονεύονται κυρίως οἱ ἰχθυὲς, κωμῳδία σατυρίζουσα τοὺς ἰχθυοσπάλας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδιδόμενων ἀπολεσθεῖσιν κωμῳδιῶν τέσσαρες λέγεται ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του. Σῶζονται δ' ἀποσπάσματα αὐτοῦ μικρὰ μόνον.

Ἀρχιτεκτονική. Ἀρχαῖοτατα ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα ἀπαντῶνται ἐν Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τείχη (Εὐριπ. Ἴφ. Αὐ. 151. 1508. Ἴφ. Τ. 849.—Πίνδ. Ἀποστ. 151), ὡς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων δῆθεν οἰκοδομηθέντα, ἡ Πελασγικά (Ἡρόδ. Ε, 64), ὡς ἔργα τῶν Πελασγῶν, καὶ Ὠλύγια (Ἡσύχ.) διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἀνερχομένην εἰς τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, α') συγκαίμενα ἐκ λίθων ἀργῶν, ἥτοι ἀκατεργάστων, τινῶν ἐξ αὐτῶν

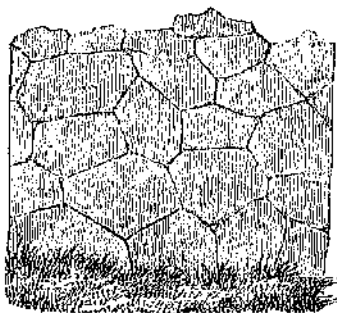

ὀγκοδεσμάτων, εἰς παρενετίθεντο πρὸς σύνδεσμον μικροῦ λίθου. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τείχη τῆς Τίρουθος (Παυσ. Β, 25)· β') φκοδομημένα ἐκ λίθων πολυγωνίων, συνηρηολογημένων,

οἶα τὰ τῶν Μήκωνδων (Εὐριπ. Ἦρ. Μαιν.). Μήκραις δὲ καὶ τελειοποιήσας αὐτῶν καθήκουσα καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους,

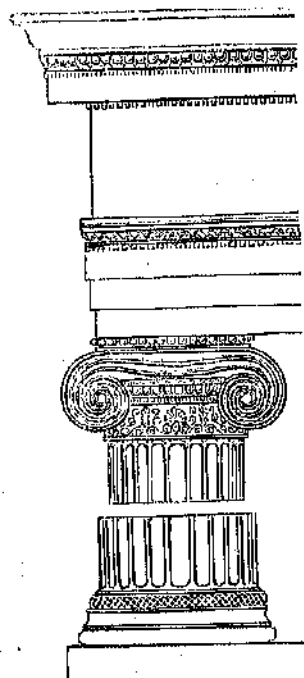
ἦσαν τὰ ἐντελῶς πολυγώνια τείχη, ὧν οἱ λίθοι ἀκριβέστατα συνηρόζοντο, εἰργασμένοι πιθανῶς διὰ τοῦ κινήτου Λεσβίου λεγομένου κανόνοϋ (Ἀρστ. Ἠθ. Νικ. Ε, 10),

οἶα πολλὰ σώζονται ἐν Δελφοῖς, Ἀμφίσσῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ τῶν ἀνακτόρων δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων, φηκοδομημένων ἐντὸς τῶν Ἀκροπόλεων, σώζονται λείψανα πολλαχῶς, ὡς ἐν Τύρινθι, Μυκῆναις, Ἀθήναις (Ὀμ. Ὀδυσ. Η, 81), κλπ., ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὀμήρου, καθ' ἃς περιείχον ἔρκος, ἤτοι αὐλὴν μετὰ βωμοῦ, μέγαρον, ἤτοι ὑπόστυλον θάλαμον, μετ' αἰθούσης ἢ στοᾶς πρὸ αὐτοῦ, καὶ περὶ αὐτὸ τὰ δωμάτια, μετ' ὑπερφῶν διὰ τὰς γυναῖκας. Ἦσαν δ' φηκοδομημένα ἐκ λίθων ξεστῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 243), καὶ τὰ πολυτελέστερα εἶχον πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπικεκοσμημένους διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων (Ὀδ. Η, 36). Ὑπὸ τοὺς οἴκους δ' ἐνίοτε, καὶ ἐνίοτε ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπῆρχον ὑπόγεια οἰκοδομήματα, εἰς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυρῶν, τῶν πολυτίμων ὄπλων, κτλ. (Παυσ. Β, 16, 5). οἶον σώζεται ὁ ἐν

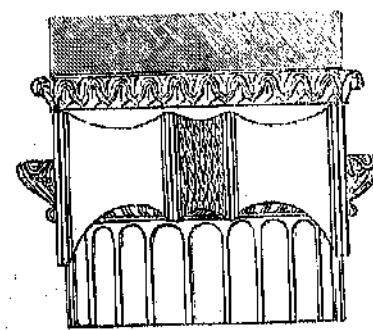
Μηκῶναις ἐπὶ μακρὸν ἐσφαλμένως καλούμενος τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἄλλο αὐτόθι, καὶ ὅμοια ἐν Ἀμύκλαις, καὶ ἐν Ὀρχομενῷ ὁ τοῦ Μίνυος (Παυσ. Θ, 36, 3, 38, 2), ὡς καὶ οἱ λεγόμενοι Νουράγοι ἐν Σαρδηνίᾳ. Εἰσὶ δ' οἱ Θησαυροὶ οὗτοι κυκλωτερεῖς, καὶ οἱ τοίχοι αὐτῶν ἐκ τετραπλεύρων (συννόμων) λίθων ἐξεργασμένοι, κεκαλυμμένων ἔσωθεν ἴσως διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ σωζόμενοι εἰς αὐτοὺς ὀρειχάλκινοι ἤλιοι. Ἀπολήγουσι δ' ἄνω εἰς ὄθλον ἰδιόρρυθμον, συνιστάμενον ἐκ κύκλων βαθμηδὲν μειουμένων πρὸς τὰ ἄνω. Ἦ δ' ἔδαφος ἦν ἐστρωμένον διὰ μίγματος χύματος καὶ ἀσδέστου. Ἡ δὲ θύρα τοῦ ἐν Μυκῆναις εἶχεν ἔξωθεν ἡμικίονας, κατὰ μήκος ἰδιόρρυθμα κοσμήματα ἔχοντας. Καὶ τάφοι δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ μνημονεύονται (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 225.—Παυσ. ΣΤ, 21.—Παυσ. Β, 16), καὶ εὐρέθησαν, ὑπογείως μὲν ἐκτισμένοι, ἀλλ' ἔχοντες χῶμα εἰς λόφον ἐπικεχυμένον, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἐν Φρυγίᾳ καὶ Λυδίᾳ (Ἀθήν. ΙΔ, 625), καὶ οἶος ἦν ὁ ἐν Μυκῆναις ἀνευρεθεὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄλλοι δὲ, κατὰ τοὺς αἰγυπτιακοὺς, ὡς σπήλαια εἰς τὰ ὄρη ἀνεσκαμμένοι, καὶ Λαθύρινθοι λεγόμενοι, οἵα εἰσὶν οἱ παρὰ τῇ Ναυπλίῃ φαινόμενοι (Στράβ. Η, 373). Καὶ ναοὶ δ' ἀναμφιβόλως ὑπῆρχον ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις (Ὀμ. Ἰλ. Β, 549), ἐν μὲν ταῖς παυραγαίαις καιροῖς ἴσως μόνον ἱερά τινα κοῖλα δένδρα (Ἠσίοδ.—Διον. Περγ. Α, 5.—Παυσ. Η, 10), εἶτα πιθανῶς ξύλινοι (Παυσ. Β, 55, 56, 58), δι' ἃ καὶ ἐρείπια αὐτῶν δὲν διατηρήθησαν ὁ δὲ τῆς Χαλκιοῦ (κοῦ Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ, κτίσμα τοῦ Τινδάρω (Παυσ. Γ, 17), εἶχε πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπιχάλκους ὡς οἱ Θησαυροὶ, καὶ ἐκ τούτου τὸ ὄνομα.—Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκδιωρίσεως τῆς Πελοποννήσου ἤρξατο ἐπικρατεῖν εἰς τὴν τοιχοδομίαν ὁ ἰσόδομος ρυθμὸς, ὁ ἐξ ἴσων παραλληλεπίπεδων, οὗ ὅμως μέχρι τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, προηγῆθη ὁ ψευδοἰσόδομος, καθ' ὃν τινὲς τῶν πλευρῶν τῶν

λίθων, καθ' ἐξαίρεσιν, δὲν εἶναι ὀριζόντιοι ἢ κἀθετοί, ὡς ἐν Βρετρίᾳ, ἐν Δεκελείᾳ, εἰς τὴν Πύνακα. Διὰ τοιούτων τειχῶν ὑψηλῶν μέχρι 30 πήχων καὶ πλατέων ὥστε 5 ἄρματα νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῶν κατὰ μέτωπον, ἐξ ὀρθογωνίων (ἐγγωνίων) δὲ λίθων, σιδήρων καὶ μολύβδου δεδεμένων (Θουκ. Α, 93) ὠχυροῦντο τὰ φρούρια.—Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεπτύχθη ἡ νεωδομία, καὶ τοὺς ξυλίλους ναοὺς διεδέχθησαν λίθινοι, συνήθως πρόστυλοι, ἤτοι ἔχοντες ἀριθμὸν τινὰ κίωνων 4, 6 ἢ 8 πρὸς τῆς εἰσόδου, ἢ ἀμφιπρόστυλοι, ἔχοντες ἄλλους τόσους καὶ εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευρᾶν, ἢ περίπτεροι, κίονας ἔχοντες περὶ πᾶσαν τὴν οἰκοδομήν, διότι πτερόν ἐλέγετο ἡ σειρά κίωνων πρὸ πλευρᾶς οἰκοδομήματος. Ἐν παραστάσι δ' ἐλέγοντο οἱ μικροὶ οἱ μόνον δύο κίονας ἔχοντες πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἦσαν δ' οἱ κίονες τοῦ ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

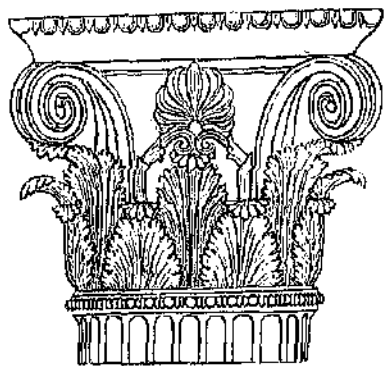
μοῦ ἀπλῶς κατὰ τὸ ξύλινον πρότυπον, βαυμηθὸν δὲ κοσμηθέντες κατὰ τὸν ἰωνικὸν καὶ ἐτι μᾶλλον κατὰ τὸν κορινθιακὸν ρυθμὸν

(ἰδ. κίων). Καὶ εἰς τυλοὶ μὲν ἐλέγοντο οἱ ναοὶ ὧν οἱ κίονες ἀπέχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 2 1/2 ἡμιδιαμέτρους των, πυκνόστυλοι, ὧν κατὰ 1 1/2, διάστυλοι, ὧν κατὰ 3, καὶ ἀραιόστυλοι ὧν κατὰ 4. Εἰς δὲ τὰ κιονόκρανα, τὰς κεφαλὰς τῶν κίωνων, ἐπεκάθητο τὸ ἐπιστόλιον, καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ ζώνη ἢ τὸ διάζωμα, ἐνθα ἐμφαίνονται διὰ τῶν τριγλῶφων τὰ ἄκρα τῶν ἐγκαρσίων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα κοσμοῦσιν αἱ μετόπαι, συνήθως ἐπίγλυφοι. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ τοῦ ναοῦ, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν κίωνων ζώνην, ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς πλουσιωτέρους ναοὺς ἡ ὑπὸ σειρᾶς γλυφῶν κοσμουμένη ζωφόρος (ἰδ. Θριγκός). Διηραῖτο δ' ὁ ναὸς εἰς τὸν πρόναον, τὸ μέρος τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου, καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων, ὧν εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς ἦν καὶ δευτέρα σειρά ὀπισθόδοτου ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

ἀνεπτύχθησαν ὁ κυκλιώτερος Ἴώνιος, καὶ

ὁ πλούσιος Κορίνθιος ρυθμός (ἴδ.). Τα χαρακτηριστικώτερα τῶν σωζομένων ἀρχαίων οἰκοδομημάτων εἰσι τὰ κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν

τῶν Ἀθηναίων Προπύλαια, ὁ Παρθενών, τὸ Ἐρέχθειον ἐν τῇ κάτω πόλει τὸ Θησαυρον ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ὁ ναὸς τῆς Φυγαλείας (ἴδ.) ὁ ἐν Σουφίῳ καὶ ὁ ἐν Αἰγίνῃ (ἴδ.) ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀμφότεροι Δῶριοι. Θεάτρον ἐκτίσθη κατ' ἀρχάς ὑπὸ Θεσπίδος ἑλλήνων, τὰ Ἴκρια (Σουίδ.), καὶ λίθινα ἤρχισαν κτιζόμενα τῷ 494 π. Χ. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐκτίζοντο αἱ πόλεις πολὺ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐρρυμοτομοῦντο πολὺ σκοπιμώτερον ἢ πρὶν, ὡν παράδειγμα παρέχουσιν ἡ ὑπὸ τοῦ Δεινοκράτους σχεδιασθεῖσα Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Ἦρξάτο δὲ τότε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδομένη καὶ ἐπικρατούσα ἡ ἀσιατικὴ ἤττον φιλικῶς ἢ ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια, καὶ ταύτην τὴν τάσιν παρεκλόουθησαν εἰς τὴν τέχνην ἐν γένει οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν καθαρότητα τῆς τέχνης ἀδυνατοῦντες νὰ ἀισθῶνθῶσι καὶ νὰ ἐφαρμόσωσιν. Ἐπ' αὐτῶν οἱ ρυθμοὶ συνανεμίγησαν, παρεμφερῶν τῶν προσέτι καὶ ξένων στοιχείων καὶ μέγιστα μὲν καὶ πολυτελέστατα ἀνηγείροντο οἰκοδομήματα, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἢ τε εὐγένεια τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ὕλης ἢ στερεότης ἐξέλιπεν, ὥστε ἀντὶ τοῦ μαρμάρου πολλάκις ἤδη τὰς ὀπτάς πλίνθους μετεχειρίζοντο.

Ἀρχόσις, ἐκ Τάραντος, διάσημος πολιτικὸς ἀνὴρ, καὶ παρ' αὐτὸν τὸν νόμον,

ἐπιτάκις στρατηγὸς αἰρεθείς, καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου τὸν Πλάτωνα προστατεύσας. Ἦν δὲ καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος, καὶ μαθηματικὸς ἔξοχος, εὐρῶν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κύβου, κατασκευάσας αὐτομάτως πετώσαν περιστεράν. Ἐνομιζέτο δ' ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 365 π. Χ. ἐν ναυαγίῳ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ ταῦτα ἀμφιβαλλόμενα (Διογ. Λαέρτ. — Cic. de Or. III. — Hor. Od. I, 28).

Ἀρχων. Ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας ἐπὶ Κρόδῳ, ἐγκατέστη εἰς ἀρχῶν ἰσόβιος ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τῆς τῶν Μεδοντιδῶν μετὰ δέκα δὲ τοιοῦτους ἀρχοντας, ὧν ἑσχατος ἦν Ὀλυμπίων, ἡ ἀρχὴ ἔγεινε τῷ 752 π. Χ. δεκαετίας, μέγιστος πάντοτε εἰς τοὺς Μεδοντιδᾶς. Τῷ δὲ 714, μετὰ τέσσαρας τοιοῦτους ἀρχοντας, ἡ ἀρχὴ ἀπέβη αἰρετὴ ἐκ πάντων τῶν εὐπατριδῶν, καὶ μετ' ἄλλους τρεῖς μονοετής, καὶ ἀντὶ ἐνὸς ἀρχοντος ἐγκατέστησαν ἐννέα. Ἀπὸ Κλεισθέους δὲ (508), ἀντὶ διὰ χειροτονίας, ἡ ἐκλογή αὐτῶν ἐγένετο διὰ κληρώσεως ὁ δ' Ἀριστοτέλης τέλος ἐνομοθέτησε νὰ λαμβάνωνται οἱ ἀρχοντες οὐχὶ ἐκ μόνων τῶν εὐπατριδῶν, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτῆς τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ὁ εἰς ὀνομάζετο ἐπινομος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνεγράφετο εἰς τὰ ψηφίσματα, καὶ εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ὁ ἕτερος διετήρει τὴν ἐπικλησίαν τοῦ βασιλέως καὶ συγγρόνως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχαίου ὑπερτάτου ἀρχοντος ἄλλος ἐκαλεῖτο πολέμαρχος καὶ ἐπεμελεῖτο τῶν στρατιωτικῶν υποθέσεων κατὰ τὴν ξηρὰν καὶ θάλασσαν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξ, θεσμοθετεῖται λεγόμενοι, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διοικητικὰς υποθέσεις ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν καὶ προσέτι πάντες εἶχον τὸ καθήκον τοῦ νὰ προϊστάνται τῶν δικαστηρίων εἰς ἃ εἰσήγοντο αἱ εἰς τὰ καθήκοντα ἐκάστου ὑπαγόμεναι δίκαι. Χρησις τῆς

λέξεως ἀρχῶν γίνεται καὶ γενικώτερα πολλάκις παρὰ τῆς ἀρχαίας, δηλοῦσα πᾶσιν εἶαν δῆποτε ἀρχὴν.

Ἀσάμενθος, λεκάνη ἢ σκάφη τῶν λουομένων. ἴδ. Βαλανεῖον.

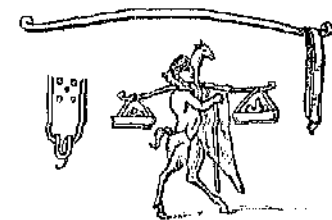
Ἀσανδρος, 1) υἱὸς τοῦ Φιλώτα, στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διοικητὴς τῆς Καρίας, συμμαχήσας μετ' Ἀντιγόνου, εἶτα πολεμήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποταγεῖς (313 π. Χ.) (Ἀρρ. Α, 17, 7, Δ, 7, 2. — Διδδ. ΙΘ, 62, 78, 76). — 2) Στρατηγὸς Φαρνάκου Β', βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, ὃν ἐφόνησε καὶ διεδέχθη, ἀλλ' ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Καίσαρος, καὶ εἶτα πάλιν ἀποκατέστη ὑπὸ Αὐγούστου (Δ. Κάσα. MB, 47).

Ἀσάρωτον, ψηφιδωτὸν παριστῶν ἑταίρος ἀσάρωτον μεθ' ἐστίασιν. Τοιαῦτα ὠραῖα κατασκευάζεν ὁ ἐκ Περσῶν Σάσος.

Ἀσβολος, εἰς τῶν Κενταύρων οἵτινες ἐπολέμησαν τοὺς Λαπίθας εἰς τοῦ Παιριθίου τὸν γάμον, ἐφορέθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀσία, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως, καθ' ἣν ὀνομάσθη καὶ τὸ μέρος τῆς γῆς. Τοῦτου κατ' ἀρχάς ἦν εἰς τοὺς Ἑλληνας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος γνωστὸν, τὸ καὶ δεξιὸν τὰς ἀποικίας αὐτῶν εἶτα δὲ διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν σχέσεων ἐγνώσθη καὶ ἡ λοιπὴ Ἀσία ἀλλὰ πρὸς μεσημέριαν μὲν ὑπετίθετο πολὺ περισσώτερον, πρὸς βορᾶν δὲ καὶ ἀνατολὰς πολὺ ὀλιγώτερον ἐκτετατομένη ἀφ' ὅ,τι μετέπειτα ἀπαδείχθη. Τὰ πρὸς τὴν Εὐρώπην ὄρια αὐτῆς ἦσαν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὁ Ἑλλησπόντος, ἡ Πρωποντία, ὁ Θερμικὸς Βόσπορος, ὁ Εὐξαινὸς πόντος, ἡ Μαιώτις λίμνη καὶ ὁ ποταμὸς Τάναϊς (Δόν). Κατ' ἀρχάς διὰ τοὺς Ἑλληνας διήρει ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Ἄλυς τὴν χώραν εἰς τὰ ἐκ τῶς καὶ ἐν τῶς τοῦ Ἄλυος, ἢ τὰ ἄνω Ἀσίας καὶ τὰ κάτω Ἀσίας, τὴν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος μ. Χ. Μιτράν Ἀσίαν κληθεῖσαν. Ἄλλη δὲ διαίρεσις αὐτῆς ἦν ἡ ἐν τῶς καὶ ἐκ τῶς τοῦ ὄρους Ταύρου.

Ἀσιλλα, δοκὸς χρησιμεύουσα εἰς ἀποφορίαν, ἐν τῷ μέσῳ κυρτῇ, ὡς τὸ ἄνω ἐν

τῶν σχημάτων, κατὰ πρωτότυπον ἐκ τοῦ Βρετ. Μουσείου, καὶ εἰς τὰ ἄκρα ἔχουσα λωρία διὰ τὰ βάρη (ὡς τὸ ἀριστερὸν μεῖζον σχῆμα πρὸς ἀκριβεστέραν παράστασιν), καὶ φερομένη ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὤμων (Ἀριστ. Βάτρ. 8), ὡς ἡ ἐκ πηλίνου ἀγγείου ἐν τῷ μέσῳ εἰκῶν.

Ἀσίνη, 1) πόλις τῆς Λακωνικῆς (Θουκ. Δ, 54. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 25). — 2) Π. δρυακτικὴ εἰς τὸν ἀργολικὸν κόλπον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 560), ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταστραφεῖσα. — 3) Π. ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ ἔπειτα Κορώνη (Ἡρόδ. Η, 78. — Θουκ. Δ, 13. — Στράβ. Η, 359).

Ἀσιος, ἴδ. Ἐλεγεῖα.

Ἀσκάλαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀστιόχης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, Ἀργοναύτης, μνηστήρ τῆς Ἑλένης, φονεῖται πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 511, Ν. 518), ἢ καὶ κατ' ἄλλους, κυριαεὶ τὴν ἐν τῷ Πόντῳ νῆσον Ἀρετιάδα. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος, καταμηνύσας τὴν Περσεφόνην ὡς φαγοῦσαν τὸ μῆλον τῆς ροιᾶς, δι' ὃ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἢ ὑπὸ τῆς Δήμητρος μετεμορφώθη εἰς ἀσκάλαφον (γλαῦκα) (Ὀν. Μετ. V, 528).

Ἀσκάλων, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, παραθαλασσία, μετ' ἀρχαιοτάτου καὸς τῆς Ἀφροδίτης. ἴδ. Ἀξιόχορος (Στράβ. ΙΣΤ, 739).

Ἀσκανία, 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Βιθυνίᾳ, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 863, Ο, 793). — 2) Λίμνη ἀλλομῶ ἐν Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Πισιδίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 30. — Ἀρρ. Α, 29, 1).

Ἄσκαύλης, ὁ παῖζων αὐλὸν, ὅστις ἐφυσᾶτο δι' ἄσκού (καίταν) (Mart. Ep. X, 3, 8).

Ἄσκληπιάδης, ἰδ. Ἀνθολογία.

Ἄσκληπιόδοτος, γράψας τακτικά κεφάλαια, ἔργον ἐπιπέδαιον περὶ τῆς τακτικῆς παρὰ τοῖς Μακεδόσι.

Ἄσκληπιεύς, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, υἱὸς τοῦ πατῆρος (θεραπευτοῦ) Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἦν φανεύσας ὁ Ἀπόλλων ἐκ ζηλοτυπίας, παρέδωκε τὸ βρέφος εἰς τὸν Χείρωνα, διδάξαντα αὐτῷ διαφόρους τέχνας καὶ τὴν ἰατρικὴν (Ἡσίοδ. Πίιδ.). Κατ' ἄλλους ἐγεννήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐκ μητρὸς Ἀρσινόης. Ἐπειδὴ δ' οὐ μόνον ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ καὶ νεκροὺς ἀνεκάλει εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραυνῶσεν ὡς ἀνιτρέποντα τοῦ παντὸς τὴν οἰκονομίαν. Ἀντεκδικούμενος δ' ὁ Ἀπόλλων, ἐφόρευσε τοὺς Κύκλωπας οἵτινες κατεσκεύασαν τὸν κεραυνὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο κατεδικάσθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ὑπηρετῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ Ὀμήρου καὶ Πινδάρου ἦν ὁ Ἄσκληπιὸς ἥρωϊς μόνον καὶ ἀριστος ἰατρός. Μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς, καὶ εἶχεν ἱερά τὰ πλεῖστον εἰς ὑγιεινὰ μέρη, ἐκτὸς τῶν πόλεων, εἰς ἄλση καὶ παρὰ κρήνας ἰαματικὰς. Ἐδραὶ τῆς λατρίας αὐτοῦ ἦσαν κυρίως ἡ Ἐπιδαύρος, ἐνθα καὶ πενταετηρικῶς ἐτελοῦντο τὰ Ἄσκληπιεία, ἢ Ἰρική ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἡ Πέργαμος, ἀποβάσα τὸ πρῶτιστον κέντρον αὐτῆς. Εἰς τοὺς ναοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐτρέφοντο ὄφεις, ὡς σύμβολα τῆς ἀνακτήσεως νέου βίου, κοιμώμενοι πολλὰκις οἱ ἀσθενεῖς, ἐθέλοντες κατ' ὄναρ τὰ μέσα τῆς θεραπείας τῶν, καὶ οἱ θεραπευθέντες ἀνέθετον πίνακας, οἱοὶ εὐρέθησαν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν οἷς ἐνέγραφον τὴν ἀσθενείαν

καὶ τὴν ἰασίν των. Ὁ θεὸς παρίστατο ἔχων ὄψιν γλυκεῖαν καὶ προσηνῆ, ὅμοιαν τῇ τοῦ Διὸς, καὶ κρατῶν ῥάβδον περὶ ἣν ὄφεις ἐλίσ-

σεται. Ἐθυσαν δ' εἰς αὐτὸν ἀλέκτορας. Παρ' αὐτῶν δ' ἴστατο πολλὰκις παῖς, ὁ Τελεσφόρος, ἢ καὶ Ἀκέστιος καὶ Εὐαμερίων καλούμενος, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπιτυχοῦς θεραπειᾶς. Συνοθεύεται δὲ συνεχέστατα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὑγείας, ὑπὸ μορφῆν νεανίδος, εἰς τὴν ἀριστερὰν συνήθως φιάλην ἐχούσης, ἐξ ἧς πίνει ὄφεις. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τέκνων του εἰσὶν ἡ Πανάκεια, καὶ οἱ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 731) ἰατροὶ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος. Γυνὴ του δ' ἦν ἡ Ἡπιόνη (ἢ ἡπία). Ὅφεις ἐξ Ἐπιδαύρου, κατὰ χρησμὸν Σιθύλλιον, σταλεῖς εἰς Ῥώμην ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ, τῷ 291 π. Χ., εἰσήγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν λατρίαν τοῦ θεοῦ κληθέντος Aesculaprius (Liv. X, 47.—Ον. Μετ. XV, 622).

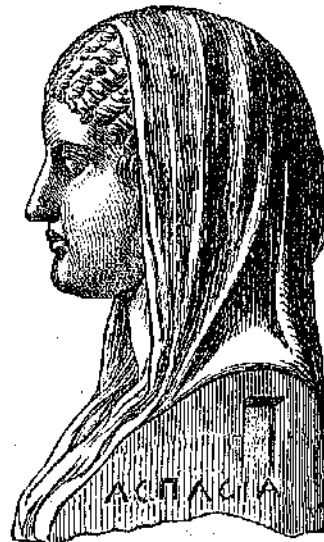
Ἄσκηρα, χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ, ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, πατρὶς τοῦ Ἡσίοδου, περιγράφοντος αὐτὸ ὡς μέρος μὴ ὑγιεινὸν ("Ἔργ. κ. Ἡμ. 638). Ἦν δὲ εὐφορον εἰς σίτον καὶ ἀμπέλους (Πaus. Θ, 29, 1, 38, 4).

Ἄσκιώλια, (ἀσκωλιάζειν, ἀσκωλιασμός), παιδιὰ ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μικρῶν Διονυσίων, ὅτε οἱ χωρικοὶ γυμνόποδες ἐπήδων εἰς ὄλισθηροὺς ἐλαίῳ ἐπιγεχρισμένους ἄσκούς, κατεσκευασμένους ἐκ τοῦ δέρματος τῶν ἱερῶν (Σχλ. Ἀριστ. Πλουτ. 1180.—Πλάτ. Συμπ. σ. 190.—Πολυδ. Θ, 121.—Ἡσυχ.).

Ἄσκόπηρα, δερματίνη πήρα ἐν ἣ οἱ πεζοὶ ὁδοιπόροι ἔφερον τὰ ἐφόδια των, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἰπποπήρας τῶν ἱππέων.

Ἄσπάζεσθαι (Ἀριστ.). Αἱ συνήθειαι αὐτοῦ ἐκφράσεις ἦσαν «χαίρειν» (χαῖρε), «ὕψιναιεν» (παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις), «ἐὺ πράττειν.» Ἐν ἀσπάζματι τοῦ Φιλῆμονος λέγεται «Αἰτῶ δ' ὑγίαιαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.»

Ἄσπασια, 1) θυγάτηρ Ἀξιάχου ἐκ Μιλήτου. Χάριτας, παιδείαν καὶ πολιτικὴν κεκτημένη εὐθυκρίσιαν, κατέστη ἐν Ἀθήναις τὸ κέντρον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ἐπὶ Περικλέους. Καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἔχαιρον εἰς αὐτῆς τὴν συνδιαστροφὴν ὁ δὲ Περικλῆς, διαζευχθεὶς τὴν γυναικά του, ἐνυμφεῖθαι αὐτήν. Τελευταίη δὲ τῇ ἀπεδίδοτο ἐπι-

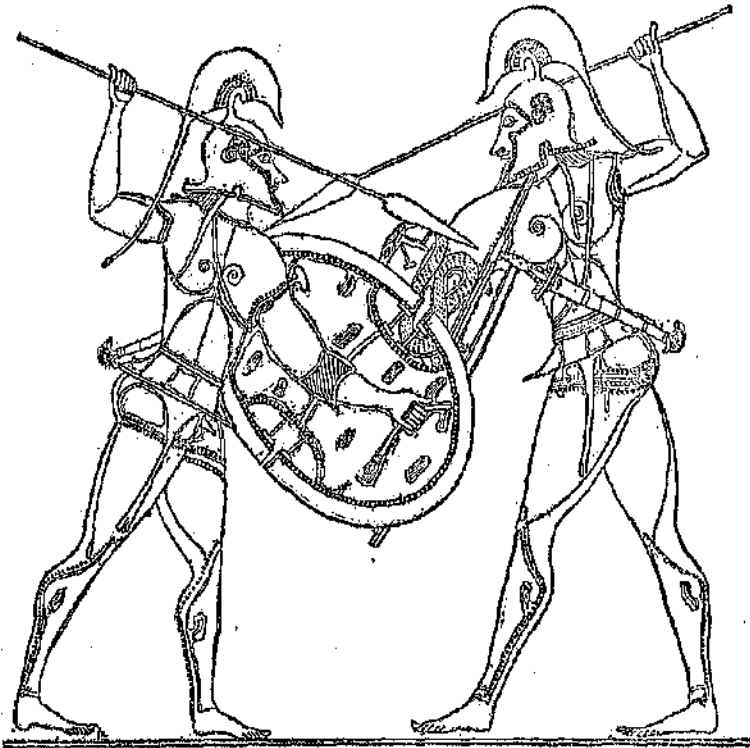
ροῦ, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης αὐτὴν λέγει προκαλέσασαν τὸν κατὰ τῆς Σάμου πόλεμον, ἐνεκα τῆς πατρίδος τῆς Μιλήτου, τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐνεκα τῶν Μεγάρων. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλέους, μὴ τολμῶντες αὐτὸν νὰ προσβάλωσιν, ἐνεκάλεσαν ἐκείνην ἐπ' ἀσεβείᾳ ἀλλ' ὁ Περικλῆς ἐσωσεν αὐτὴν δι' εὐγλωττοῦ ὑπερασπίσεως. Μετὰ δὲ τοῦ Περικλέους τὸν θάνατον ἐνυμφεῖθαι τὸν Λυσικλῆν, ἀφανῆ δημαγωγόν, ὅστις δι' αὐτῆς ἀνεδείχθη.—2) θυγάτηρ Ἐρμοστῆμου ἐκ Φωκαίας, ἐρωμένη Κόρου τοῦ νεωτέρου, ὁστις Μιλιτῶ καλουμένη, τὴν μετωνόμασαν

Ἄσπασίαν, διὰ τὴν ἀγγίσιαν καὶ τὴν χάριν τῆς (Πλουτ. Περ. ΚΔ). Μετὰ τούτου τὸν θάνατον (401 π. Χ.), τὴν ἔλαβεν ἐν Κουνάτοις μετὰ τῶν λαφύρων ὁ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, ἐν ἐπίσης κατέθελεν ἀλλ' ἀπαίτητος αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαρείου, τὴν παρεχώρησε μὲν ὁ Ἀρταξέρξης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ θρῶ νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀναΐτιδος, ἐφ' ἣ δυσαρσενηθεῖς ὁ υἱὸς, ἐπανέστη καὶ ἐφρονεῖθαι (Πλουτ. Ἀρταξ. ΚΣΤ.—Just. X, 1).

Ἄσπενδος, πόλις τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἄνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἐβρυμῆδοντος, κτίσμα τῶν Ἀργείων, τοῖς περιοίκοις βαρβάροις ὑποταγέστα (Ξεν. Ἀνάβ. Α, Β, 12.—Ἀρρ. Α, 27, 1).

Ἄσπις, κατεσκευάζετο κυρίως ἐκ δερμάτων ἀλλεπαλλήλως συναρραμμένων, πολλὰκις μέχρις ἐπτὰ, ὧν μόνον ὁ ἕξω κύκλος (ἄντυξ) ἦν ἐκ μετάλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ κλάδων ἰτέας συμπεπλεγμένων, ὅτε καὶ ἰτέα ἐλέγετο ἐπὶ δὲ τῶν βιηρικῶν χρόνων αἱ τῶν ἀρχηγῶν ἦσαν ἐνίοτε ἐκ μετάλλου (πάγχαλκοι) ἀλλ' ὡς βαρεῖται καὶ διαπανηραὶ ταχέως ἐγκατελείφθησαν. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἄσπις, ὡσειδῆς, σάκος λεγομένη, ἐκάλυπτε τὸν στρατιώτην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν (ποδηνεκής, ἀμφίβροτος) εἶχε δ' ἐνίοτε καὶ ἐντομὰς εἰς τὰ δύο πλάγια, διὰ νὰ γίνηται ἐλαφροτέρα, καὶ ἴσως διὰ νὰ βλέπῃ δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς ὁ ἀσπίδοφόρος. Ἄλλ' ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη εἶχεν ἐπικρατήσαι ἢ εἰς τοὺς Ἀργείους ἢ τοὺς Δαωριεῖς ἀποδομένη στρογγύλη ἄσπις (εὐκυκλος, πάντοσ' ἐΐση), χωροῦσα μόνον ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῶν γονάτων, ἐνίοτε δὲ παρατεινόμενη διὰ κερμαμένου δέρματος, (λαισήϊα πτεροβεντα). Αἱ ἀρχαιότεραι ἄσπιδες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τελαμώνος, καὶ ὀπίσω εἶχον πόρπακα (Εὐρείπ. Ἑλέν. 1396) θηλυκωτήρα, δι' οὗ ἐκίνει αὐτὰς ἢ ἀριστερὰ χεῖρ. Ἐβελτίωσαν δ' οἱ Κῆρες τὸν τρόπον τούτον προσθέντες εἰς τὸ κέντρον ὄχανον, δι' οὗ νὰ διέρχεται ὁ βραχίον, καὶ

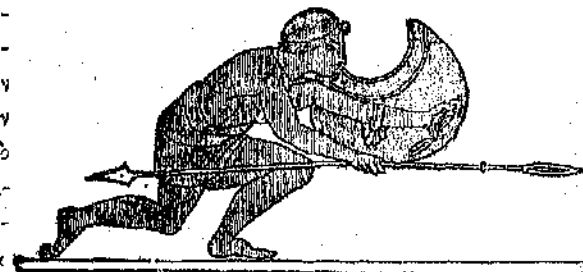
τὸν πόρπανα εἶχον παρά τὸ χεῖλος, διὰ τὴν χεῖρα (Ἡρόδ. Α, 171) ἤειχεν ἡ ἄσπις ἐν τῷ

μέσῳ κανόνα, πιθανῶς ξύλινον, διὰ τὸν βραχίονα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν περιφέρειαν δερματίνους ἢ ἐκ σχοινίου πόρπανας πολλοὺς, ἵνα δι' αὐτῶν στρέφεται ἡ ἄσπις διαφόρως. Ἐξῶθεν δ' ἐκοσμοῦντο αἱ ἀσπίδες διὰ τῶν ἡλῶν, καὶ εἶχον συνήθως κατὰ τὸ κέντρον, εἰς τὸν ὀμφαλὸν, μετάλλινόν τι κόσμημα, οἰκισκόν τι ἐμβλημα (οἰκετὰ σημεῖα), ἢ, μετὰ τὰ Περσικὰ μάλιστα, γράμμα ἐμφαίνον τὴν ἐθνότητα, ὡς οἱ Μεσσηνιοὶ εἶχον Μ, οἱ Λακωνεὶς Λ, κτλ., ἢ καὶ ἐπιγραφάς, ὡς ὁ Δημοσθένης εἶχεν Ἀγαθῆ τύχη, ὁ ἀρχαῖος Καπανεύς Πρήσω πόλιν. Μετὰ τὰ Περσικὰ ἄλλως, εἰς μὲν τοὺς ἑλλήτας ἀπεδόθη τὸ ἀρχαῖον ὠσείδες σάκος· ἐκ δὲ τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ οἱ μὲν γυμνῆται οὐδὲν εἶχον ἀμυντικὸν ὄπλον, οἱ δὲ πελάτισταί ἐλα-

βον τὴν θρακικὴν καὶ εἰς τοὺς Ἀμαζόνας συνήθως ἀποδομένην πέλτην, μικρὰν (0,6^μ) ἀσπί-

δα ἐκ δέρματος καλύπτοντας πλέγμα κλάδων ἰτίας, καὶ ἔχουσιν σχῆμα μηνιοειδές

Ἀσπληθῶν, Βοιωτικὴ πόλις πρὸς τῇ Ὀρχομενῇ, κατοικία τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 510.—Πλουσ. Θ, 38, 9).

Ἄσπος, ὠραία πόλις τῆς Μυσίας εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον κατὰ τὴν Ἰδην, πιθανῶς κτίσμα Λιολέων, σιτοφόρος καὶ πλουσία εἰς λίθους καλουμένους σαρκοφάγους (Στράβ. ΙΕ, 735. ΙΓ, 610).

Ἀστακός, 1) Ἰδ. Μελάμπρος.—2)

Λιμῆν καὶ πόλις τῆς Ἀκαρναντίας (γ. Δραγμαέστη) (Θουκ. Β, 30, 33.—Στράβ. Ι, 459). — 3) Ἐν Βιθυνίᾳ, Ν. τῆς Νικομηδείας, ἀποικία Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων. Εἶτα Ὀλυβία. Κατεστράφη ὑπὸ Λυσιστράχου (Στράβ. ΙΒ, 563.—Π. Μελ. Α, 19, 4).

Ἄστακος, κλάδος τοῦ Νεῖλου, δυτικῶς τῆς Μέρης.

Ἀστάρτη, συροφαινικία θεοῦ, ἐν Τύρῳ καθ' ἔχουσα, ταύτιζομένη δ' ἐνίοτε μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλοτε δὲ Ἀθηνᾶς ἢ Σεληναίης λεγομένη.

Ἀστερία, θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κόλου καὶ τῆς Φοίβης, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς. Φεύγουσα τὸν Δία, μεταμορφώθη εἰς ἔρτυγα, καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἔγινε μία τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἧς ἐκλήθη Ἀστερία, Ὀρτυγία, καὶ ἔπειτα Δῆλος (Ἡσίοδ. Θεογ. 109. Ἀπολλ. Α, 2, 2).

Ἀστερισμοί. Τοὺς ὄρατοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ διήρσαν οἱ ἀρχαῖοι πρὸς εὐχερστεράν διακρίσιν κατὰ συστήματα εἰς διάφορα σχήματα ἀνθρώπων, ζώων, ἐργαλείων, ὧν τινὰ ὀνόματα, ὡς τῶν Πλειάδων, Υἱῶν, τοῦ θηρευτοῦ Ὀρίωνος μετὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ Σειρίου, τῆς Ἄρκτου, τοῦ Βωώτου ἢ Ἀρκτοπόλυκος, ἀπαντῶνται καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Μῖνον ἀστέρας μνημονεύει καὶ τοῦ Ἑσπέρου (Ἰδ. Φωσφόρος). Μεταγενεστέρως ἠριθμοῦντο 48 ἀστερισμοί, ἐξ ὧν 12 ζώδια ἐν τῇ ζωδιακῇ, 21 εἰς τὸ βόρειον καὶ 15 εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον. Τὰ τοῦ ζωδιακοῦ ἦσαν· ὁ Κριός, ὁ Ταῦρος, ὁ Δίδυμος, ὁ Καρκίνος, ὁ Λέων, ἡ Παρθένος, ὁ Ζυγός, ὁ Σκορπιός, ὁ Τοξότης, ὁ Αἰγώνκερος, ὁ Υἱδροχόος, οἱ Ἰχθύς. Οἱ βάρειοι ἦσαν ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ Ἄρκτος, ὁ Κηφεύς, ἡ Κασσιόπεια, ἡ Ἀνδρομέδα, ὁ Περσεύς, ὁ Πήγασος, τὸ Ἰππάριον, τὸ Τρίγωνον, ὁ Ἡνίοχος, ὁ Βωώτης, ὁ βάρειος Στέφανος, ὁ Ὀφιούχος, ὁ Ὄφις, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἄετις, τὸ Βέλος, ἡ Λύρα, ὁ Κύκνος, ὁ Δελφίς. Οἱ δὲ νότιοι· ὁ Ὀρίων, τὸ Κῆτος, ὁ Ἐριδάνης, ὁ

Λαγῶδες, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς Κύων, ἡ Ἰνδρα, ἡ Φιάλη, ὁ Κόραξ, ὁ Κένταυρος, ὁ Λύκος, ὁ Βωμὸς, ὁ νότιος Ἰχθύς, ἡ Ἀργώ, ὁ νότιος Στέφανος. Ὑπάρχουσιν ἅμα καὶ διαφανεῖαι ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, τὰ ὀνόματα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῶν· οἱ δὲ ποιηταὶ ἠθέλησαν μυθολογικῶς νὰ εἰώσωσιν αὐτοῖς σημασίας. Ἴδου τὰ περὶ αὐτῶν κατ' ἀλφάβητον Ἄετις ἱπτάμενος μετὰ βέλους πρὸς ἀνατολάς, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν πέρασ τοῦ Γαλαξίου, (Cic. Aret. 372.—Plin XVIII, 27), ὁ Ἄετις τοῦ Διὸς (Ov. Fast. IV, 196), ἡ δὲ εἰς δὴ ἡ Ἡρα μεταμόρφωσε τὸν Μέρουα, βασιλεῖα τῆς νήσου Κῶ. — Αἰγώνκερος, ἡ Πᾶν, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τράγος, τὸ ὀπίσθιον ἰχθύς, καταγόμενος ἐξ Αἰγίπῳ, τοῦ συντραφέντος μετὰ τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Ἰδης, καὶ συμπολεμήσαντος κατὰ τῶν Τιτᾶνων.—Ἀνδρομέδα, παρθένος ἐκτάδην κειμένη, μετ' ἀναπεπταμένων τῶν βραχιόνων, νοτιῶς τῆς Κασσιόπειας (Ἰδ. Ἀνδρομέδα). — Ἄρκτος α) ἡ μεγάλη, ἡ καὶ ἁμαξία λεγομένη, μεταμόρφωσις τῆς Καλλιστοῦς ἢ Μεγιστοῦς ἢ Θεμιστοῦς, κόρης τοῦ Κητεῖος, ἢ τῆς Ἑλένης, κόρης τοῦ Λυκάονος ἢ τοῦ Ὀλενοῦ, ἥδη τῷ Ὀμήρῳ γνωστὴ (Ἰλ. Σ, 187. Ὀδ. Ε, 275) β) ἡ μικρὰ, παρὰ τῇ μεγάλῃ, ὡς ἐκείνη ἐπίσης ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκειμένη, ὧν ὁ ἀπώτατος, εἰς τὴν οὐρανὸν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, ἐλέγετο Κυνόσουρα. Ἐλεγον δὲ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε νόμφη, ἴσως τῆς Ἰδης, τροφῆς τοῦ Διὸς, ὑπ' αὐτοῦ ὡς Ἄρκτος εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα, ἢ νόμφη Φοίνισσα, ἐρωμένη τοῦ Διὸς, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον μεταμορφωθεῖσα, καὶ ὑπ' ἐκείνου μετατεθεῖσα εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμφότεραι δ' ἐκαλοῦντο καὶ ἁμαξίαι, καὶ ἦσαν σπουδαίταται διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ὡς οὐδέποτε δύουσαι.—Βέλος, τὸ δι' οὐδ' Ἡρακλῆς ἐφόρνευσε τὸν γύπα τὸν σπαράττοντα τὸν Προμηθέα, ἢ δι' οὐδ' Ἀπόλλων κατετόξευσε τοὺς Κύκλωπας.—Βερενίκη, ἡ Πλόκαμος Βερενίκης

Εὐεργέτιδος, παρὰ τῷ Μέσσητι. Τὸ ὄνομα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Κόνωνος, εἰς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Κατ' ἄλλους, κόρη τῆς Ἀριάδνης. — Βοώτης καὶ Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ (φύλαξ τῆς μεγάλης Ἀρκτου) λεγόμενος (Ἡσ. Ἐργικ. Ἡμ. 566). Μεταγενεστέρως ἦν Ἀρκτοφύλαξ ὁ ὅλος ἄστερισμὸς, Ἀρκτοῦρος δὲ ὁ λαμπρότερος αὐτοῦ ἀστήρ. Παρὰ τῇ Μεγάλῃ Ἀρκτῷ ἀνὴρ κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς κύνας θηρευτᾶς (Ἀστερίωνα καὶ Χαράν), ἐν τῇ ἑτέρᾳ ῥόπαλον. Ἔστι δ' ὁ μεταμορφωθείς Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ἢ ὁ Λυκάων, ἢ ὁ Ἰκάριος, πατήρ τοῦ Ὀριγένους (Οἰδί). — Δελφίν, παρὰ τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, εὐρόντος τὴν Ἀμφιτρίτην, ἢ εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διονύσου μεταμορφωθέντων Τυρρηγῶν, ἢ ὁ τοῦ Ἀρίωνος (Οἰδί). — Δίδυμοι, ἐν τῷ Ζωδιακῷ, δύο ἀλλήλους ἐναγκαλιζόμενοι νεανία, οἱ Διόσκουροι, ἢ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ὁ Τριπτόλεμος καὶ ὁ Ἰασίων. — Δράκων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, ἐν ἐρόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἡρα δὲ κατέταξεν εἰς τὸν οὐρανόν· ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Κάδμου φονευθεὶς, ἢ ὁ Πύθων. — Ζυγὸς ἢ Χηλᾶς, ἐν τῷ ζῳδιακῷ, ὁ τῆς Δίκης, ἢ ὁ τοῦ Μόσχου, ὅστις ἐφέρε ζυγὸν καὶ σταθμᾶ. — Ἡνίοχος, ἀνὴρ γονυκλινῆς, ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χαλινόν, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου αἶγα, καὶ παρὰ τῇ ἀριστερᾷ δύο ἐρίφια, κατὰ μέρος ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Πλειάδων καὶ μεγάλης Ἀρκτου. Ὁ Ἐριχθόνιος (ἴδ. Ἐρεχθεύς), ἢ ὁ Ὀραίλοχος, ὁ Μυρτίλλος, ὁ Βελλεροφόντης, ὁ Τροχίλος, ἢ ὁ Κίλλας, ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος. Ἡ Ἀξὴν ἢ Ἀμάθεια, ἢ ἡ ὀμώνυμος νύμφη, ἣτις καὶ Ὡλενία ἐκαλεῖτο, εἶτε ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς Ὡλένου, εἶτε ἐκ τῆς πατρίδος τῆς τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ὡλενοῦ, εἶτε διότι ἐφέρετο ἐπὶ τῆς Ὡλένης. Ἦν δ' ἄστερισμὸς ὄμβριος, διότι ἢ ὄσις αὐτοῦ κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς

αὐγῆς συνέπιπτεν ἐπὶ τῆς τριουμιάδου ἐποχῆς τοῦ ἔτους. — Ἡρακλῆς, ἀνὴρ ἐν γόνασιν, ἔχων τεταμέναις τὰς χεῖρας, καὶ ἐν τῇ μὲν ῥόπαλον, ἐν τῇ δὲ λεοντῆν μεταξύ Στεφάνου, Ὀφείως, Ὀφιοῦχου, Λύρας καὶ Δράκοντος. Κατ' ἄλλους ὁ Κητεὺς, υἱὸς Λυκάονος, ἢ ὁ Θησεύς, Θάμυρις, Ὀρφεὺς, Ἰξίω, ἢ Προμηθεὺς. — Ἰχθύες, δύο συνδεδεμένοι, ἐκ τῶν ζῳδίων προκύφοντες, εἰς τὸν Εὐφράτην. Ὁ νότιος ἰχθύς, ὑπὸ τὴν Ὑδροχόνον καὶ Αἰγύκερον, ἐτάχθη μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ διότι ἔσωσε τῶν κυμάτων τὴν Ἰσιν ἢ τὴν Δερκετών. — Ἰππος (ἢ Πήγασος), βορείως τοῦ Ὑδροχόου καὶ τῶν Ἰχθύων Ἰππου προτομή. Ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς Μελανίπη ἢ τοῦ Χείρωνος. — Καρκίνος, ζῳδίων, ὁ προσβαλὼν τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφένευσε τὴν Λερναίαν Ὑδραν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐτάχθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Εἰς τὸ ζῳδίων ταῦτο περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ὀνοὶ καὶ Φάτιν. — Κασσιόπεια, γυνὴ καθημένη ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Κηφείως καὶ Ἀνδρομέδας. — Κένταυρος, νοτ. ὁ Χείρων ἢ ὁ Φόλος. — Κητεὺς, νοτίως ὑπὸ τὸν Κρίον, θαλάσσιον τέρας, ἔχων πόδας ἐμπρὸς καὶ οὐρὰν ἰχθύος, τὸ πεμφθὲν κατὰ τῆς Ἀνδρομέδης. — Κριός, ὁ τοῦ Φριξίου. Ζῳδίων. — Κύκνος ἢ Ὀρνις, πετῶν ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς ὅτε προσῆλθεν εἰς τὴν Λήδαν ἢ τὴν Νέμεσιν· ἢ ὁ Ὀρφεὺς, μετὰ θάνατον εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. — Κύλαρος, Ἰππου προτομή, μεταξύ Ἰππου καὶ Δελφίνος. — Κύων, Σείριος, Ἀστροκύων (Ὁμ. Ἰλ. X, 29), κύων ἀκλάζων, Ἀνατ. ὑπὸ τὸν Ὀρίωνα. Ὁ φύλαξ τῆς Εὐρώπης, δεθείς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Πρόκριν, καὶ ὑπὸ ταύτης τῷ Κεφάλῳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς δ' εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς· ἢ ὁ κύων τοῦ Ὀρίωνος, ἢ ἡ Μαῖρα, κύων τοῦ Ἰκαρίου. Ὁ Χείριος, ὁ λαμπρότατος τῶν ἀστέρων, φέρει, ὅτε τὴν

αὐγὴν ἀνατέλλῃ, τὰς θερμότητας ἡμέρας, τὰ κυνικὰ καύματα. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιπλαθῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ὑπῆρχον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἱλαστήριοι τελεταὶ (ἴδ. Λύκος, Ἀκταίων). — Λέων, ἐν τῷ Ζωδιακῷ ὁ τῆς Νεμέας, εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς. — Ὀφιοῦχος ἀνὴρ ὄριος, τὸν ἕνα πόδα ἔχων μεταξύ Τοξότου καὶ Σκορπίου, διὰ τοῦ ἑτέρου τοῦτον πατῶν καὶ κρατῶν ὄφιν κείμενον μεταξύ τῶν ποδῶν του, Ν. τοῦ Ἡρακλέους, Α. τοῦ Ζυγοῦ, Δ. τοῦ Ἀετοῦ, Β. τοῦ Σκορπίου. Ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ μετατεθείς εἰς τοὺς ἀστέρας ἢ ὡς Κερνάβων, ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος διότι ἐχθρικῶς προσῆλθη πρὸς τὸν Τριπτόλεμον, ἢ ὡς ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας ἐπικίνδυνον ὄφιν παρὰ τῷ ποταμῷ τῆς Βιθυνίας Σαγγαρίῳ, ἢ ὡς Τρίβπας, ὁ Θεσσαλὸς βασιλεὺς, ὁ καταστρέψας ναὸν τῆς Δήμητρος, ἢ ὡς ὁ Φόρβας, τὴν Ῥόδον ἀπὸ ὄρεως ἀπαλλάξας, κτλ. Διὸ καὶ προσπεκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, Κερνάβων, Ἡρακλῆς, Τριόπας, Φόρβας, Κάδμος, Ἰάσων, Λαοκόων, κτλ. — Παρθένος, πτερωτῆ. Ζῳδίων. Ἡ Δίκη, ἢ Ἀστραία, ἢ Δημήτηρ σταχυοφόρος, ἢ Ἰαίς, Τύχη, κτλ. — Περσεὺς κεφαλὴν Μεδούσης ἔχων εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἄρκην (δρέπανον) εἰς τὴν ἄλλην. Ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Ἀνδρομέδης καὶ Ἡνίοχου. — Προκύων, τρέχων κύων, Ν. παρὰ τοῖς Διδύμοις. Τὰ τοῦ κυνὸς ἀπεδόθησαν καὶ αὐτῷ. — Σκορπίος, ζῳδίων· ὁ ἐν Χίῳ τὸν Ὀρίωνα φονεύσας. — Στέφανος, ὁ βόρειος, Α. τοῦ Βοώτου. Ὁ τῆς Ἀριάδνης, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Ὁ νότιος, πρὸς τῷ ποδὶ τοῦ Τοξότου, στέφανος αὐτοῦ, ἢ τροχὸς τοῦ Ἰξίωτος. — Ταῦρας, ζῳδίων ταύρου προτομή, τοῦ τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἰσθῆ, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνω δωρηθείς. Ἐπὶ τοῦ νώτου ἔχει τὰς Πλειάδας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς Ὑάδας. — Τοξότης,

ζῳδίων· Κένταυρος (ὁ Χείρων ἢ Κρότος) τείνων τὸ τόξον. — Ὑδρα, μέγας ὄφις, οὗ ἡ κεφαλὴ Ἀν. ἐνθα ὁ Προκύων, ὑπὲρ τὸν Ἰσημερινόν. — Ὑδροχόος, ζῳδίων· μεταξύ Αἰγύκερου καὶ Ἰχθύων, ἀνὴρ γονυπετῆς κενῶν ὑδροχόνῃ, ὁ Γανυμήδης, ἢ ὁ Δευκαλίων ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ, ἢ ὁ Κέκροψ, ἐφ' οὗ εἰς τὰς θυσίας οὐχὶ οἶνον ἀλλ' ὕδωρ μετεχειρίζοντο. Ἴσως ὁμοίως ἐμφαίνων τοὺς βοροχέρους μῆνας. — Ὠρίων, ἀνὴρ ῥωμαλέος, περιεζωσμένος, ξίφος ἔχων, ῥόπαλον καὶ λεοντῆν· πρὸς τοῖς Διδύμοις. — Ὁ Γαλαξίας κύκλος, καὶ Γάλα, πολιτὸν γάλα λεγόμενος, ὁ τὸν Ἰσημερινόν, τὴν Ἐκλειπτικὴν καὶ πολλοὺς ἀστερισμοὺς διατέμων, προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐκχυθέντος γάλακτος τῆς Ἡρας, ὅτε ἀπέκρουσε τὸν Ἡρακλῆν, ἐν ὁ Ἐριμῆς τῇ ἔφερε βρέφος. ἵνα τὴν θηλάσῃ. Ὁ Θεόφραστος ἐξελάμβανεν αὐτὸν ὡς ἀρμογὴν τῶν δύο ἡμίσεων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ποσειδῶνος ὡς ἐκρογὴν τῆς οὐρανίας θερμότητος· ὁ δὲ Δημόκριτος διείδεν ἐν αὐτῷ πληθὺν συνσωρευμένων ἀστέρων· ὁ δὲ Διόδωρος λέγει αὐτὸν πῦρ στερεὸν καὶ πυκνόν. Ἄστεριων, ἴδ. Εὐρώπη καὶ Μίνως. Ἄστερόπη, ἴδ. Αἴσακος. Ἀστράδακος, ἀρχαῖος ἦρωες ἐν Σπάρτῃ, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 69). Ἀστράγαλοι, 1) εἴτε φυσικοὶ εἴτε μετάλλιοι, ἐξ ἐλέφαντος, ὕλου, κτλ. ἔχρη-

σιμευον εἰς παίγιον (Παυσ. Α, 30) καὶ τὸ κέρδος ἐξηγιᾶτο ἐν τῆς θέσεως ἢ ἐλάμβανον ὅτε, ἀναρριπτόμενοι ἐπιπτον ἢ κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀστραγαλίζοντος, ἰδίως εἰς τὸ ὀκισθένειον, ἢ, ἂν εἶχον ἀριθμοὺς ἐπιγεγραμμένους, ὅτε καὶ ἐρρίπτοντο ἢ διὰ τῆς

χειρὸς, ἢ διὰ χωνίου καλουμένου πύργος ἢ κηθίς, τὸ πάλγιον συνίστατο εἰς τῶν ἀριθμῶν τὸν συνδυασμὸν. Οὗτοι, κατ' ἀρχαίας περιγραφὰς ἦσαν 4, εἰς τὰς 4 ἐπιφανείας τοῦ ἀστράγαλου ἐπιγεγραμμένοι, ἦτοι 1) εἰς, μονάς, 2) τριάς, 3) τετράς, 4) ἐξάς, ἐξίτης, ἢ κῆρος. Ὁ ρίψας (εἰς τὴν ἄνω ἐπιφανείαν) τέσσαρες μονάδας ἐνικάτο· ὁ δ' ἀνώτατος βόλος, ὁ λεγόμενος τῆς Ἀφροδίτης, ἦν ὁ τοῦ ρίψαντος τέσσαρας διαφόρους ἀριθμούς. Ἄλλος τρόπος τοῦ συνδυάζειν ἦν τὸ νὰ προστίθενται οἱ ἀριθμοὶ καὶ νὰ νικᾷ ὁ μείζων. Ἐκαλεῖτο δ' οὗτος πλειστοβολίον (Πολυδ. Ζ, 206. Θ. 95. 110. 117). — 2) Ἀ-

Λέσβιος, κόσμημα ἀρχιτεκτονικῶν τῶν κιονοκράνων ἀνήκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν ρυθμὸν.

Ἀστρονομία, ἐλέγγοτο κατ' ἀρχὰς ἀστρολογία, ἥτις λέξις ἔμεινεν ἔπειτα δηλοῦσα τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαντικὴν. Αἱ πρῶται ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ ἄλλων Ἀσιασίων, ἐνεκα τῆς αἰθριότητος τοῦ οὐρανοῦ τῶν ταύτας δὲ διεδέχθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες πρῶται διήρσαν τὸ ἔτος εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας. Ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἐνέκυψεν (600 π. Χ.) εἰς τὴν ἀστρονομίαν, καὶ ἐπρέσθευε, κατὰ Πλούταρχον, ὅτι ἡ γῆ ἐστὶ τὸ κέντρον τοῦ παντός, ἢ σελήνη ὅτι φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἡλίου δίσκον τῆς σελήνης. Πρῶτος δὲ καὶ προανήγγειλε τὸν καιρὸν ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 74.—Ρι. II, 9, 12). Καὶ τὴν στρογγυλότητα δὲ τῆς γῆς ὅτι εὖρε διασχυρίζεται ὁ Πλούταρχος, ἀλλ' ἄλλοι ἀρνοῦνται. Ὁ Δημόκριτος (430) ἀνεγνώριζε τὸν Γαλαξίαν ὡς ἄθροισμα ἀπεράντου ἀριθμοῦ ἀστέρων· οἱ δὲ Πύθαγόρειοι ἢ

ξευρον τὴν κίνησιν τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα τῆς περὶ τὸν ἥλιον ἐτήσιας στροφῆς αὐτῆς. Ἄλλ' οὐδ' ἡ ὑψηλὴ μαθηματικὴ οὐδ' ἡ μηχανικὴ ἦσαν ἐτι τοσοῦτο προωδευμένα, ὥστε νὰ διευκολύνωσι τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὐχ ἦττον ὁ Εὐδόξος, οὐ ὅμως τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν, ἐνεκυψεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν (Senec. Quest. nat. VII, A). Ἄλλ' ὁ Ἀριστοτέλης, ἐξ ἀπλῆς θεωρίας, διασχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἀστέρες εἶχον σχῆμα κυλινδρικόν, καὶ ἡ γῆ ἵσταται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ παντός ἀκίνητος. Αἱ ἀποδείξεις δ' ὡς δίδει εἰσὶν ἄδυνασταται, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς βάσεως βεβαίων παρατηρήσεων. Ὁ δὲ σύγχρονος αὐτοῦ Πυθαγόρας ἐκ Μασσιλίας ἔφερον ἐκ περιηγήσεών του εἰς βορείας χώρας τὴν εἰδησιν ὅτι εἰς αὐτὰς ἐπὶ ἐξ μῆνας δὲν δέει ὁ ἥλιος (Ρι. II, 75, 77), ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη, καὶ ὁ Στράβων πολλάκις τὸν ἀναιρεῖ. Καὶ ὁ Σάμιος δ' Ἀρίσταρχος (270) ἄδυνασταται ἐπελήθη τῶν ζήτηματός τῆς ἀποστάσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ ὁ Ἐρατοσθένης (ἴδ.) ἐπρόσπαθον νὰ προσδιορίσῃ τὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ ἰδίως δὲ θεμελιωτῆς τῆς ἀστρονομίας ὡς ἐπιστήμης ἦν ὁ Ἰππάρχος (140 π. Χ.), διασχυρισθεὶς, ὡς ὁ Εὐδόξος πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ὡς βᾶσις αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεων. Ἐσυμπέρανε δ' ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται κύκλῳ περὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου ταχύτητος· τὸ δὲ μῆκος τοῦ ἔτους ὑπελόγησεν εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 55 λεπτά καὶ 12 δευτερόλεπτα· προσδιόρισεν δὲ, κατὰ Πλίνιον, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ 600 μέλλοντα ἔτη, καὶ ὑπελόγησε τὰς φάσεις τῆς σελήνης, τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν, καὶ τὴν κατὰ γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος ὄσιν διαφόρων χωρῶν. Ὁ δὲ νεώτατος τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμος ἐστὶν ὁ Πτολεμαῖος (130 μ. Χ.), ἐκ τῶν τοῦ Ἰπάρχου

καὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων πλήρες σύστημα καταρτίσας, κατ' ὃ ἡ γῆ ἐστὶ σφαιροειδής, ἀκίνητος μένουσα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ περὶ αὐτὴν ἐπίσης σφαιροειδοῦς σύμπαντος, ὁ δ' ἥλιος, ἢ σελήνη, οἱ ἀστέρες, πλανῆται καὶ ἀπλανεῖς, κινουῦνται, καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις στρέφονται περὶ αὐτὴν. Αὕτη δ' ἡ θεωρία ἐπεκράτει κατὰ πάντα τὸν μεσαιῶνα. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, οὐδενὸς ἀστρονόμου ἀναδειχθέντος, ὁ Καίσαρ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιον, μετεκαλέσατο ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Σωσιγένην. Ἐπεκράτει δ' ἀφ' ἐτέρου μάλιστα ἡ ἀστρολογία ἐν Ῥώμῃ, ὑπὸ παντοίων ἀγυρῶν, ἐγγυρῶν καὶ ξένων, οἷον Χαλδαίων κτλ. ἀσκουμένη, οἵτινες καὶ μαθηματικοὶ ἐλέγοντο, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς τοὺς οἴκους περιεφέροντο.

Ἀστυάναξ, ἴδ. Ἐκτωρ.

Ἀστυδάμας, 1) Μορσίμου, Ἀθηναῖος, ἀνεψὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Αἰσχύλου, ἔγραψε κατὰ Σουίδαν 240 τραγωδίας, καὶ ἐνίκησε δεκαπεντάκις, τὸ πρῶτον τῷ 472 π. Χ., γράψας κατὰ πρῶτον τῷ 498. Τίτλοι μόνον τινῶν τῶν ἔργων του σώζονται· ἦν δὲ τοσοῦτον περιφιλαντος, ὥστε παροικιακῶς ἐλέγγοτο «σαυτὸν ἐπαινεῖς ὡς περ' Ἀστυδάμας.» — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐπίσης ὡς τραγικὸς ποιητῆς μνημονεύομενος.

Ἀστυνομία. Ὑπέριστα ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐξεπλήρου ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος (ἴδ.). — Πλὴν δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ δέκα Ἀστυνόμοι, πέντε διὰ τὴν πόλιν καὶ πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ, ἔχοντας τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, τῆς ἐπ' αὐτῶν κοσμιότητος (Ἀρκρ.—Σουίδ.)—Σπουδαία δ' ἀρχὴ ἦσαν οἱ Ἐπιστάται τῶν ὑδάτων, διὰ τὴν σπάνιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδέχθη ποτὲ εἰς αὐτὴν διορισθεὶς (Πλούτ. Θερ. ΛΑ. Σβλ. ΚΓ').—Τῆς ἀγορῆς τὴν ἀστυνομίαν εἶχον οἱ δέκα Ἀγορανόμοι (ἴδ.) οἱς προσθετοὶ καὶ οἱ τὴν ἀκρίβειαν τῶν μέτρων ἐπιτηροῦντες μετρονόμοι, ὧν ἄλλοι ἄλ-

λον λέγουσι τὸν ἀριθμὸν, διηρημένοι ἐπίσης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ (5 + 10 ἢ 9 + 15, ἢ 5 + 5), καὶ οἱ τοῦ αἴτου προμετρηταί· οἱ δὲ σιτοφύλακες ἦσαν τρεῖς τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ 15, ὧν 10 ἐν τῷ ἄστει καὶ 5 ἐν Πειραιεῖ, τὴν διὰ τὰς Ἀθήνας σπουδαιοτάτην εἰσαγωγὴν τοῦ αἴτου ἐκ τῆς ξένης ἐπιτηροῦντες. — Οἱ δ' ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου, 10 τὸν ἀριθμὸν, ἐπέβλεπον πάντα τὰ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἰσαγόμενα, καὶ τὰς εἰς αὐτὰ ἀφορίας διατάξεις, ὡς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πέμπειν εἰς τὸ ἄστυ τὰ 2/3 τοῦ εἰσαγομένου σίτου (Ἀριστ. παρ' Ἀρποκρ.). Καὶ πάντες εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὑπαγομένων δικῶν.

Ἀστυόχη, ἴδ. Ἀσκάλαφος.

Ἀστυπάλαια, 1) μία τῶν Σποράδων, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, κτίσματος Μεγαρέων. Σιτοφόρος δὲν ἦτο, ἀλλὰ μόνον εἶχε κτηνοτροφίαν καὶ ἀλιεῖαν (Στρβ. I, 488). — 2) Πόλις εἰς τὴν νῆσον Κῶ.—3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ΒΔ τοῦ Σουνίου, ἀντικρὺ τοῦ νησιδίου Ἐλαιούσσης (Στρβ. Θ, 398).

Ἀστυρα, π. ἐν Μυσίᾳ, παρὰ τῇ Σαπρῆ λίμνῃ ΒΔ τοῦ Ἀδραμυτιῖου (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 1, 41). Παρέκειτο ἄστος τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος (Στρβ. ΙΓ, 613).

Ἀσυλία, δωρεὰ ἐνίοτε εἰς ξένους χορηγουμένη ὑπὸ πόλεων, ἵνα καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ κτήσεις αὐτῶν μένωσιν ἐν τοῖς ὄροις ἢ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἀδλαβεῖς ἐν πᾶσι, κυρίως βεβαίως ἐν καιροῖς πολέμου.

Ἀσυλον. Κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἀρχῶν, ἢ καὶ κατὰ τῆς αὐστηρότητος δικαστικῆς ἐκτελέσεως οἱ ἀρχαῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ἱερά τῶν θεῶν, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἄσυλα, διότι ἐσάκηθη ἀσέβεια ἐνομιζέτο νὰ βλάψῃ τις, ἢ ν' ἀποσύρῃ ἐκείθεν, τὸν πρόσφυγα. Πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεως ὁμοῦ, μετὰ ταῦτα, εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας ἱερά τινα ἀνεγνωρίσθησαν γενικῶς ὡς ἀπαραβίαστα ἄσυλα, ὡς ἐπὶ

διάφορα ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸ ἴδιον ἰδίως διὰ δούλους φεύγοντας τοὺς κυρίους των καὶ ζητούντας νὰ μεταπωληθῶσι, τὸ ἐν Γαϊνάρῳ Ποσειδώνιον, ὁ ναὸς τῆς Χαλκιοῦ ἐν Σπάρτῃ, κτλ. (Παυσ. Δ.). Ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς περιώρισε καὶ σχεδὸν κατήργησεν ὁ Τιθέριος εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις τὸ δικαίωμα τοῦτο (Tac. Ann. III, 60—63. IV, 14. — Suet. Tib. XXXVII) ἀλλ' ἐπεκράτησεν, ἀντὶ τῶν ναῶν τῶν θεῶν, τ' ἀγάλματα τῶν αὐτοκρατόρων νὰ θεωρῶνται ὡς ἄσυλα (Δ. Κάσσ. MZ, 19. NA, 15. — Suet. Oct. XVII), μέχρις οὗ ὁ Ἀντωνίνος κατήργησε τὴν κατάχρησιν ταύτην.

Ἀσύμβολος, ὁ εἰς δημοσίας ἐστιάζσεις μὴ πληρόνων συμβολὴν, ἔρανον, ὁ ἀσυμβόλως δειπνῶν.

Ἀτάβυρος, ὄρος εἰς τὰ νότια τῆς Ρόδου, μετὰ ναοῦ Διὸς Ἀταβυρίου (Πίνδ. Ὀλ. Z, 160. — Διδ. E, 59). Καὶ ἐν Σικελίᾳ, πρὸς τῷ Ἀκράγατι, ὑπῆρχε τοιαύτος ναός· καὶ τὸ ὄρος Θαβῶρ ἐνίστε οὕτω καλεῖται.

Ἀταλάντη, θυγάτηρ Ἰάσου, (Ἰασίου ἢ Ἰασίως) καὶ Κλυμένης, ἐκ Σχαινοῦντος τῆς Ἀρκαδίας. Ἐπιτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐτράφη ὑπὸ ἄρκτου καὶ ἐσώθη ὑπὸ κυνηγῶν. Ταχύπους καὶ ἀτρόμητος, μετέσχέ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου σὺς, καὶ ἔλαβε τὸ δῆρμα αὐτοῦ, διότι πρώτη τὸν ἐπλήγωσε. Καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐλέγετο συνοδεύσασα. Ὅτε ὁ πατήρ τῆς ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφεύσῃ, ὑπεσχέθη νὰ λάθῃ σὺζυγον τὸν βασιεὺς τῆς ἐνίκα εἰς τὸν δρόμον, τοὺς δὲ νικωμένους θὰ ἐφόνευσεν ἀφ' οὗ δὲ πολλοὶ νέοι ἐφονεύθησαν, ὁ Μειλιάνων, λωβῶν παρά τῆς Ἀφροδίτης τρία χρυσὰ μῆλα, τὰ ἔρριψε ἐκ διαλειμμάτων ἐν ᾧ ἔτρεχον, καὶ ἡ Ἀταλάντη, θεληθεῖσα ὑπ' αὐτῶν, καὶ χρονοτριβήσασα ἵνα τὰ λάθῃ, ἐνικήθη καὶ τὸν ἐνυμφεύθη. Εἶτα δὲ μετεμορφώθησεν ἀμφότεροι εἰς λέοντας. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ τὴν ἔλεγον κόρην Σχαινέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος· τὸν μνηστῆρά τῆς ἐνομάζουσιν

Ἴπομένην, καὶ τὸ διαγώνισμα ἔλεγον γινόμενον εἰς Ὀγγηστόν (Ὀν. Μετ. X, 560).

Ἀταλάντη, 1) νησίδιον ἐν τῷ Ὀκεανῷ κολπῷ (Θουκ. B, 32. Γ, 89. E, 18). — 2) Νησίδιον μετὰ τῷ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος. — 3) Πόλις ἐν Μακεδονίᾳ παρά τῷ Ἀξιῷ (Θουκ. B, 100).

Ἀτάργατες, θεὰ τῶν Σύρων (Δερκ. τῶ), συγχεομένη μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεύς, εὐφορος χώρα ἐν Μυσίᾳ, ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, ἣ παρέκειντο τὰ χρυσωρυχεῖα τῶν Λυδῶν βασιλέων. Ὁ Κύρος παρεχώρησεν αὐτὴν τοῖς Χίσις. Ἡ δ' ἐν αὐτῇ ὀμώνυμος πόλις ταχέως ἐξηφανίσθη (Ἡρόδ. ΣΤ, 28. Z, 42. Η, 106. — Ξενφ. Ἀν. Z, 8, 8. — Στράβ. ΙΑ, 680).

Ἀτέλεια, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ εἰσφορῶν τελεῶν ἢ λειτουργιῶν, ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν Ἀθήναις οἱ ἀνήλικοι, καὶ ὡς τὴν τῆς στρατείας (τῆς ὑποχρέωσης τοῦ κατατάττεσθαι εἰς τὸν στρατὸν) εἶχον οἱ βουλευταί. Ὡς δωρεὰν ἐλάμβανον ταύτην, ἐξαιρουμένης μόνως τῆς πᾶσιν ὑποχρεωτικῆς τριηραρχίας, καὶ πολιτικῆς εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν των, καὶ «ἀτέλειαν πάντων» ἐλάμβανε ξένος ἰδίως ὑπὸ τῆς πόλεως τιμώμενος (Διμοθ. π. Λεπτ. 466, 474). Ἐδίδοτο δὲ καὶ εἰς βασιλεῖς, ὡς ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἐδόθη τῷ Κροίσῳ (Ἡρόδ. Θ, 73).

Ἄτη, συμβολικῶς ἡ ἐξ ἀπάτης προερχομένη βλάβη, καθ' ἣ πανίσχυρος, τοῦ Διὸς λεγομένη θυγάτηρ, καὶ ἐπιβαλλομένη πολλὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς. Μόνοι αἱ λιταί, αἱ προσευχαί, ἐν προσωποποιήσει καὶ αὐταί, κατάρθουν νὰ τὴν ἠποτρέψωσι (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 91. — Σοφ. Ἀντιγ. 614. 625). Καθ' Ἡσιόδου (Θεογ.) κόρη τῆς Ἐριδος.

Ἀτῆνη, καὶ **Ἀτῆνία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Ἀτθιογράφοι, συγγραφεῖς τῆς δ' καὶ γ' ἑκατονταετ. π. X. (Κλειτόδημος, Ἀνδροτίων, Φανόδημος, Δήμων, Φιλόχωρος, Ἴστρος, κτλ.), ἐκ μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν ἀρυσθέντες καὶ γράψαντες περὶ ἱστορίας καὶ

πολιτικοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται.

Ἀτιμία, ἦν παρ' Ἀθηναίους ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἔνεκα μὴ ἐκπληρώσεως δημοσίων ὑποχρεώσεων, ἢ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας κατὰ προσταξίεις (Ἄνδοκ. Μυστ. 73—76) στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (τιμῶν), πάντων ἢ τινῶν, ἐν ᾧ ἐπίτιμος ἦν ὁ αὐτὰς κεκτημένος, οὕτω π. χ. ὁ διὰ δημοσίας γραφῆς τινὰ καταγγέλλων, καὶ μὴ τυγῶν τοῦ κέμπτου τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, περιέπιπτεν εἰς τὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται ἄλλοτε νὰ παρουσιάσῃ ὁμοίαν γραφήν ἐν ᾧ ὁ ὑποπεσὼν εἰς ἀτιμίαν τοῦ σώματος, ἢτοι γενικὴν ἀτιμίαν, ἀπεκλείετο καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ πάντων τῶν δημοσίων χωρίων, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, οὐδὲ νὰ καταμηνύσῃ ἐδικαιοῦτο, οὐδ' εἰς τὰ δικαστήρια νὰ παραστή, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πολιτικὸς νεκρός. Ἄν δ' ἀντεποιεῖτο δικαίωματα ἐπίτιμου, ὑπέπιπτεν εἰς βαρυντάς ποινάς, ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου (Ἰδ. Ἐνδειξις). Πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀτιμῶν εἰς ἐπίτιμους, ἀπῆρτετο ἡ ψηφοφορία ἐξ ἡλιθίων πολιτῶν, καὶ ἡ περιστάσις ἦν σπανιωτάτη, πλην ὅταν ἡ πόλις περιήρχετο εἰς θανάτους περιστάσεις. Εἰς γενικὴν ἀτιμίαν, τοῦ σώματος καὶ τῶν χρημάτων, ὑπέπιπτον ἐν ἄλλοις οἱ ὀφειλέται τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἔπαυσεν αὐτὴ ἄμα ἢ ὀφειλὴ ἀπέτινεν· ἂν δ' ὀφειλέτης ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ πληρώσῃ, μετέβαινε καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ μέχρις ἐγγόνων. Ἐν Σπάρτῃ ἀτιμία ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς λιποτάκτας τοὺς ἐκεῖ λεγομένους τρέσαντας· ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν κοσμιότητα προσβάλλοντας. Εἰς μερικὴν ἀτιμίαν δ' ἐπέβαλλον καὶ ἠττηθέντας ἀντιπάλους ἐνίοτε, ὧν ἤθελον νὰ κωλύσωσι τὰς ἀξιώσεις, ἀποκλείοντες αὐτοὺς τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀγοραπωλησιῶν, κτλ. (Θουκ. E, 84).

Ἀτλαντες, 1) ὁ ἀπώτατος τῷ Ἡρόδοτῳ γνωστὸς λαὸς ἐν Ἀφρικῇ, οἰκοῦντες τὸ

ὑψιστον ὄρος Ἀτλαντα, καὶ, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς δὲν βρέχει, τὰς κατοικίας των οἰκοδομοῦντες ἐξ ἄλατος, οὗ εἶχον ἀφθονίαν. — 2) Ἀγάλματα ἀνδρῶν ῥωμαλέων ἀνέχοντα ὄροφὴν ἢ ζώνην οἰκοδομῆς.

Ἀτλαντες, κατὰ παραδόσεις, ὡς ὁ Σόλων ἤκουσε παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων, μεγίστη νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ, ἴση τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῇ Λιβύῃ, ἢ καὶ μεγαλύτερα.

Κατὰ δὲ Πλάτωνα (Κριτ. 108. Τιμ. 24), ἀκριβολογοῦντα μᾶλλον περὶ αὐτῆς, ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἀτλαντος, ἦν πολυανθρωποτάτη καὶ πλουσιωτάτη. Οἱ ἠγερμένοι αὐτῆς ἐξέτεινον μακρὰν τὴν ἐξουσίαν των, καὶ ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ μόνων τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα δ' ἐξέπεσαν, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν παρακμὴν ἐπῆλθε σεισμὸς καὶ πλῆμμυρα, καταποντίσασα τὴν νῆσον ἐν μιᾷ νυκτί· καὶ ἄλλα ἄλλοι τῶν ἀρχαίων λέγουσι περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστροφικοῦ πέπλου, τοῦ κατὰ τὰ Παναθήναια κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρθενῶνα ἀνατιθεμένου, ἦσαν ποτε ἐνεργασμένοι σιγῆναι ἐξ Ἀτλαντικοῦ πολέμου· ὥστε ἀρχαιοτάτα διαδεδομένη φαίνεται ἡ περὶ τῆς Ἀτλαντίδος δόξα. Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς τὰς Ἀζορίας ἢ Καναρίους νήτους, ἄλλοι ὡς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἄλλοι δὲ ὡς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, γνωστὴν ἴσως γενομένην εἰς πλανηθέντας Φοίνικας θαλασσοπόρους. Μνημονεύουσι δὲ καὶ ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ἀρνούσιος μεγίστης νήσου ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ.

Ἀτλας, Τιτάν, υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, ἔμφρων, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. A, 52. Δ, 385) γνωρίζων τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἔχων τοὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καθ' Ἡσιόδου δὲ (Θεογ. 507. 517. 746), πρὸ τῶν Ἐ-

σπερίδων, φέρει τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων του, τιμωρούμενος οὕτω διότι συνεπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων. Ἐν δὲ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὅτι ἐλθὼν ἀνακούφισε τὸν Ἀτλαντα, λα-

θὼν αὐτὸς εἰς τοὺς ἄμους του τὴν οὐράνιον σφαῖραν. Κατ' Ὀείδιον (Met. VI, 629) ἦτο δῆθεν βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς, ὃν ὁ Περσεύς, διότι τῷ ἠρνήθη φιλοξενίαν, ἀπελθὼσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς ὄρος, τὸν Ἀτλαντα, φέρον τὸν οὐρανόν. Ἐκ τῆς Πλειόνης ἔσχε κώρας τὰς Πλειάδας, ἐκ τῆς Αἴθρας τὰς Ὑάδας καὶ ἐκ τῆς Ἑσπερίδος τὰς Ἑσπερίδας.

"Ατλας, τὸ ἀφρικανὸν ὄρος, κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Μαυριτανίας, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 184) λέγει αὐτὸ ΝΑ τῆς μικρᾶς Σύριος. Διεκρίνοντο δὲ ὁ Ἀτλας μετὰ τῶν, πρὸς δυσμίας, καὶ ὁ ἐλάτων, ΒΑ.

"Ατσοσσ, κόρη τοῦ Κύρου, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της Καμβύσου, εἶτα τοῦ Σμερδίου, καὶ τέλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσου, ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Ξέρξην (Ἡρόδ. Γ, 68. 133. Ζ, 3. 82. 97. — Αἰσχλ. Πέρσ.).

"Ατρακτος, ἴδ. ἡ λ α κ α τ η.

"Ατράξ, πόλις Θεσσαλικὴ παρὰ τῷ Πηνειῷ, πρὸς τῇ Λαρίσῃ, γνωστὴ καὶ δι' ὃ παρήγεν ὑποπράσινον μάρμαρον.

"Ατρεΐδαι, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτρείου Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

"Ατρεὺς, υἱὸς Πέλοπος καὶ Ἰπποδαμείας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου. Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου ἐφόρευσε τὸν Χρύσιππον, υἱὸν τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς νόμφης Ἀξίτιχης, δι' ὃ ἀμφότεροι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν. Τοὺς ὑπεδέχθη δ' ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς των Νικίπτης, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων Σθένελος. Ὅτε δὲ τούτου ὁ υἱὸς Εὐρύσθευς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀφῆκε τὴν

ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἀτρέα, κληρονομήσαντα αὐτὴν ὅτε ὁ Εὐρύσθευς ἐφονεύθη. Ὁ δὲ Θυέστης, δελεάσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἀτρείου Ἀερόπην, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἐκδικηθῆ, ἔπεμψεν εἰς Μυκῆνας, ἵνα φονεύσῃ τὸν Ἀτρέα τὸν υἱὸν τούτου Πλεισθένην, ὃν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ εἶχεν ἀναθρέψῃ· ὁ δ' Ἀτρεὺς, φονεύει τὸν Πλεισθένην, ἀγνοῶν ὅτι εἶναι πατῆρ του. Τότε δὲ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐξήλειθῃ, προσκαλεῖ τὸν Θυέστην εἰς Μυκῆνας, καὶ τῷ παραθέτει εἰς τὴν τραπέζαν νὰ φάγῃ τὸν ἴδιον υἱὸν του Τάνταλον. Ἐννοήσας δ' ὁ Θυέστης τὴν φρικτὴν πρῶξιν, ἔφυγε καταρῶμενος τὸν Ἀτρέα, καὶ τότε λοιμὸς ἐπέπληεν εἰς τὴν χώραν τούτου. Ἐπειδὴ δ' ὁ χρησμός ἀπήτησε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Θυέστου, ὁ Ἀτρεὺς ἀνεζήτησεν αὐτὸν, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀγίσθον, τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συλλαβόντες τὸν Θυέστην, τὸν ἔφερον εἰς Μυκῆνας καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Τότε ἔπεμψεν ὁ Ἀτρεὺς τὸν Ἀγίσθον ἵνα φονεύσῃ τὸν Θυέστην· ἀλλ' ἀναγνωρισθέντων πατρός καὶ υἱοῦ, ὁ Ἀγίσθος φονεύει τὸν Ἀτρέα ἐπιθυσίας εἰς τὸ παραβιάσαι, καὶ ἀποδιώξας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, κατέλαβε τὸν θρόνον μετὰ τοῦ πατρός του. Ἀλλὰ τ' ἀλλεπάλληλα ταῦτα ἐγκλήματα εἰσὶν ἀγνωστα τῷ Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ ἐπίνοιαι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, τῶν τραγικῶν.

"Ατροπος, ἴδ. Μοῖρα.

"Αττάλεια, 1) πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἐρμου. — 2) πόλις τῆς Παμφυλίας, κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.

"Ατταλὶς, φυλὴ τῶν ἐν Ἀθήναις.

"Ατταλος, 1) στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, πεμφθεὶς εἰς Ἑλλάσποντον ὅτε ὁ βασιλεὺς προὔτιθετο νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, ἐδολοφονήθη διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις δὲν τὸν ἠγάπα (Πλούτ. Ἀλέξ. Θ. — Διόδ. 12, 2). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μεθ' οὗ τὸν θάνατον

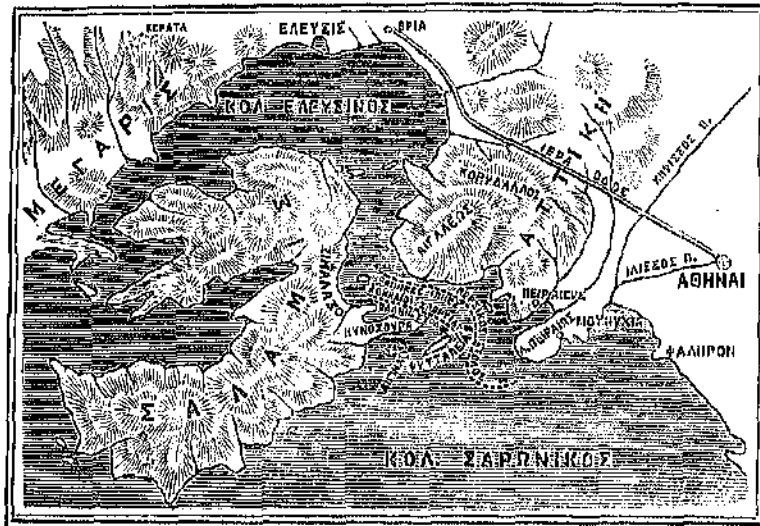
ἠκούθη μετὰ τοῦ Παρδίκου ἀφ' οὗ δὲ καὶ οὗτος ἀπέθανε, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς Ἦρον μετὰ τοῦ στέβλου, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐφυλάκισθη ἐν Φρυγίᾳ, καὶ θελήσας νὰ δραπέτευσῃ, ἐθανάτωθη (τῷ 317 π. Χ.) — 3) Ἀττ. Α, βασιλεὺς τῆς Περγάμου (241-197 π. Χ.)· ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γαλατῶν· ἵνα δὲ ἀντιστῇ εἰς Σέλευκον (τὸν Κεραυνόν) τῆς Συρίας, συνεμάχησε (241) μετὰ τῆς Ρώμης καὶ τῶν Λιτωλῶν. Ἐπολεμήθη δὲ καὶ ὑπὸ Προυσίου, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, καὶ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς στρατιωτικὸς διακεκριμένος, καὶ ὡς πολιτικὸς νουνεχῆς, καὶ ὡς φίλος τῶν ἐπιστημῶν, ἰδρύσας καὶ τὴν πολυδάπανον Περγαμηνὴν βιβλιοθήκην. Νομίζεται δ' ὅτι ἔγραψε καὶ περὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν (Πλάτ. ΠΕ, 21-23. — Λιν: XXXIII, 24. XXXVIII, 16). — 4) Ἀττ. Β, Φιλάδελφος, ὁ νεώτερος τοῦ ἀνωτέρω υἱός, πεμφθεὶς, τῷ 167, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Εὐμένους εἰς Ρώμην· τῷ δὲ 159, ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπετρόπευσε τὸν ἀνεψιόν του, καὶ ἐβουλήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατὰ τοῦ Προυσίου, εἰς οὗ τὸν φόνον (149) συνέπραξεν. Ἐν Συρίᾳ ὑπεστηρίχθη τὰς εἰς τὸν θρόνον ἀξιώσεις τοῦ Ἀλεξ. Βάβλα. Καὶ μετὰ τῶν Ρωμαίων δὲ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ψευδοφιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ τῶν Ἀχαιῶν. Ἦν δὲ καὶ οὗτος προστάτης τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπέθανε τῷ 138 π. Χ. (Πλάτ. ΑΒ, 23. ΑΓ, 6. — Λιν: XLV, 19. — Just. XXXV, 1). — 5) Ἀτταλος Γ, Φιλομήτωρ, υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ἀνεψιὸς Ἀττάλου Β, ἀσθενὴς τὸ πνεῦμα, τὴν διοίκησιν τοῖς ὑπουργοῖς ἔπαφει, καὶ εἰς τὴν κηπουρίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν μόνον ἀσχολούμενος. Ἀποθανὼν τῷ 133 π. Χ., ἐκληροδότησε τὸ κράτος του εἰς τὴν Ρώμην (Στράβ. ΙΓ, 624. — Πλούτ. Δημ. Κ). — 6) Διοικητὴς Ρωμαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου αὐτοκράτορος ἀναγορευθεὶς καὶ ἀντιπαχθεὶς τῷ Ὀ-

νορίῳ. — 7) Ἕλληνα φιλόσοφος στωϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Σενέκα (Sen. Senar. II, 12).

"Αττική, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ, ἀρχαιοτέρως ἐπωνυμία, ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ Μοφοπία καὶ Ποσειδωνία καὶ Ἴωνία καλυμμένη, ἢ ἐπισημοτέρα τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ἀποτελεῖ τρίγωνον 40 τετρ. μιλίων, προβαῖνον εἰς τὸ Αἰγαῖον ἔνθα ἡ ΝΑ γωνία αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον, ἔχον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, οὗ σώζονται ὠρεῖα λείψανα, καὶ πόλιν εἰς τὰ ἐνδότερα. Πρὸς Δ δὲ συνορεύει μετὰ τῆς Μεγαρίδος, καὶ πρὸς Β μετὰ τῆς Βοιωτίας. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦσαν αἱ Ἀθῆναι (ἴδ.). Τὰ κυριώτερα ἔρη τῆς Ἀττικῆς ἦσαν, πρὸς Α τῆς πόλεως ὁ Ὑμηττός, ἀπολήγων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρ, καὶ διὰ τὸ μέλι του φημιζόμενος· Β ὁ Βριλησσός, ἢ Πεντελικὸν ὄρος, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρα ἃ παρήγε· Δ ὁ Πάρνηξ (1410' ὑψηλός), καὶ Ν ὁ ταπεινότερος Αἰγάλεως, καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἔτι ταπεινότερον Ποικίλον ὄρος, δι' οὗ διήρχετο ἢ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα Ἰερά ὁ δόξ· τὸ δὲ νοτιώτερον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κορυθαλός, ἔχον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος ἀκρωτήριον Ἀμφιάλην, ἧτις καὶ Κέρατα, φαίνεται, ἐκαλεῖτο (ν. Κερατσίνι), ἢ ἴσως ἐκλήθη οὕτως ἀφ' οὗτο ὁ Ξέρξης ἐκαῖθεν ἐθεάτο τὴν μάχην τῆς Σαλαμῖνος, ἐν ᾗ Κέρατα ἦν ἡ ἐπωνυμία τῶν δύο, Δ, ἀντιπέραν τῆς θέσεως ταύτης, ὑψομένων κορυφῶν τοῦ Βοιωτικῆς Κιθαιρώνος. Παρὰ ταῖς Ἀθήναις, βορείως αὐτῶν, ὁ Λυκαβητός (ν. Λυκοβούνι), μετὰ τῆς Α κορυφῆς, τοῦ Ἀγέσμου, ἐχοῦσης ἄγαλμα τοῦ Διός. Πεδιάδας δ' εἶχε κυρίως τρεῖς, τὸ περὶ τὰς Ἀθῆνας πεδῖον, τὰ Α τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσόγεια, καὶ τὸ Δ τοῦ Πάρνηθος Ἐλευσίνιον πεδῖον, οὗ τὸ δυτικώτερον μέρος ἐλέγετο Ράριον πεδῖον, πρὸς τῇ Ἐλευσίνι, ἔνθα ἦν περίφημος ναὸς τῆς Δήμητρος, καὶ ἐτελεῖτο ἐτησίως ἡ μεγάλη πανήγυρις τῶν Ἐλευσινίων. Τὰ κυριώτερα ποτάμια ἦσαν ὁ Κηφισός, ἐκ τοῦ Βριλησσῶ πηγάζων, δια-

φόρους πηγὰς δεχόμενος, ῥέων δυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον ὁ Γλισσός, ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ ῥέων ἀνατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, δεχόμενος παρ' αὐταῖς τὸν Ἐριδανόν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης του ἔχων πηγὴν τὴν Ἐννεάκρουσον, ἢ Καλλιρρόην. Οἱ Ῥεῖτοί ἦσαν πηγὴ ἀλμυροῦ ὕδατος, ἀναβρούσα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἐλευσίνιου πεδίου, καὶ νομιζομένη ὅτι ῥεεῖ ὑπὸ γῆν ἐκ τοῦ Εὐρίπου. Ἄλλαί δὲ πηγαὶ ἐν τῇ χώρᾳ εἶχον ὕδωρ μὴ πότιμον, δι' ὃ καὶ τινες ἐλέγοντο θάλασσαί (Ἡρδ. Η, 55). Ἡ Ἀτ-

τικὴ (ἴδ.) ἀπετέλεσαν 10 φυλάς, διαιρουμένας εἰς 174 δήμους. Τοπικῶς δὲ διηρέτο ἡ Ἀττικὴ εἰς τρία, τὴν Πεδιάδα, Δ καὶ Βδ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Παραλίαν ἢ Ἀκτὴν, τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σουνίου παραθαλάσσιον, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν Μεσογαίαν, καὶ τρίτην τὴν Διάκρναν, ἥτοι τὰ ὄρενά. Ἐπίσημος δὲ λιμὴν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦν ὁ ἱστορικὸς τῆς Σαλαμῖνος. Μεταξὺ τῶν πρωτίστων χωρίων τῆς Ἀττικῆς ἦσαν ἐν ἄλλοις καὶ αἱ Ἀχαρναί (ν. Μενίδι), 60 στάδια Β τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίσημος γενόμενος δῆμος διὰ

τικὴ δὲν ἦτο εὐφορος. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς εἶχε 540,000 κατοίκους, ὧν 140,000 ἐλευθέρους καὶ 400,000 δούλους. Σίτου παρήγε 3 ἑκατομμύρια ἦτο ὁμοῦς ἐλατοφόρος, καὶ ἡ ἐλαία, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦν ἐφύτευεν αὐτὴ ἢ θεὰ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν (Ἡρδ. Η, 55). Οἶνον παρήγε καλόν, καὶ ἄφθονα σῦκα. Κοινότατον δὲ πτηνὸν ἦν ἐκεῖ ἡ ἐπίσης ἱερὰ τῆς θεᾶς θεωρουμένη γλαυξ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία γλαυκάς εἰς Ἀθῆνας, δηλαδὴ τὸ φέρειν τι περιττὸν καὶ ἤδη ἀφθόνως ὑπάρχον. Διηροῦντο δ' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς κατ' ἀρχὰς εἰς 4 φυλάς (ἴδ.), ἀπὸ δὲ Κλεισθέ-

τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ Κηφισία παρὰ ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηφισοῦ ὑπὸ τὸ Πεντελικόν, ἐνθα ἐπὶ Ῥωμαίων ὤκει καὶ συνῆγε περὶ ἑαυτὸν πάντας τοὺς τότε λογίους ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἢ Πελλήνη, παρ' ἧς ὁ Πεισιπτατος ἐτίμησε τοὺς Ἀθηναίους (Ἡρδ. Α, 62), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Γαργηττός, παρὰ τὸν Ὑμηττόν, πατὴρ τοῦ Ἐπικουροῦ ἢ Ἀλωπεκῆ (ν. Ἀγγελόκηποι), 10 στάδια ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους ἢ Ἀλιμοῦς, κατοικία τοῦ Θεουκλίδου, Β τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος, ἐφ' οὗ ἔστατο ναὸς Ἀφροδίτης. Πρὸς τὴν Βοιωτίαν δ' ἦσαν αἱ

Ἐλευθεραί, ἔχουσαι ναὸν τοῦ Διονύσου ἢ Οἶνός, ὁ Δρύμος καὶ τὸ Πάνακτον, καὶ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος τὸ φρούριον ἢ Φυλὴ ἦν κατέλαβον ὁ Θρασύβουλος ὅτε ἐξεδιώξε τοὺς Ἀ'. Προσέτι δὲ ἡ Δεκέλεια, ὑπὸ τοὺς Β πρόποδας, ὑπὲρ ἦν ἀκρωτήρησαν οἱ Σπαρτιῶται ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Ὄρωπος ἦν ὅτε μὲν Ἀττικὸς ὅτε δὲ Βοιωτικὸς, καὶ εἶχεν, ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας, λιμένα τὸ Δελφίνιον, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ὅστις ἐνταῦθα ἐλέγετο βυθισθεὶς εἰς τὴν γῆν. Μαραθῶν, Τρικέρυθος, Οἶνός, καὶ Προδάλινθος ἀπετέλουν τετράπολιν. Ῥαμνοῦς ἔκειτο ἄνω καὶ Β τοῦ Μαραθῶνος ὑπὲρ τὸν Εὐρίπον, καὶ εἶχε περιφῆμον ναὸν Νεμέσεως. Αἱ Ἀφίδναι, ἔχουσαι ἀνατολικῶς τὴν Τρινεμείαν, ἐνθα ἦσαν αἱ πρῶται πηγαὶ τοῦ Κηφισοῦ. Τοῦ Μαραθῶνος ἡ πεδιάς ἔχει μῆκος περίπου 2 ὥρων καὶ πλάτος 1/2-1 ὥρας. Ἐνταῦθα καὶ ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν τὸν Μαραθῶνιον σὺν, καὶ συνεκροτήθη τῷ 490 π. Χ. ἡ περιφῆμος μάχη. Κατὰ τὸ Ν ὕψεται χῶμα 200' περίμετρον καὶ 12' ὕψος ἔχον, πιθανῶς ὁ τάφος τῶν κατὰ τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μικρότερος τῶν Πλαταιῶν (Πaus. Α, 32, 3), ἀλλ' ἐξηφανίσθη. Πλησίον δὲ τοῦ Μαραθῶνος ἦν ἡ πηγὴ Μακαρία, μετὰ ὄρους, σπηλαίου καὶ μαντείου τοῦ Πανός. Εἰς δὲ τὴν Παραλίαν ἔκειντο αἱ Ἀλαί Ἀραφηνίδες παρὰ τῷ ποταμῷ Ἐρασίνῳ, καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν ἢ Βραυρῶν, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ ἐλέγετο κομισασα ἐν τῆς Ταυρίδος ἢ Ἰφιγένεια μετὰ τοῦ Ὀρέστου ἔρπασε δ' αὐτὸ ὁ Εἰρέξης. Ἐκεῖ καὶ τελετὴ ἤγγετο ἐτήσια, τὰ Βραυρώνια. Κατὰ πενταετίαν δ' ἐτελοῦντο αὐτόθι καὶ Διονύσια. Νοτιώτερον ἔκειτο ἡ Στειρία, πρὸς ἣν ἔφερον ἢ Στειρία ὁ δὸς ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἐνθα ἐγεννήθησαν ὁ Θηρακῆνης καὶ ὁ Θρασύβουλος Πρασσαί (ν. Ράφτι), ἔχουσαι ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τάφον τοῦ Ἐρυσίχθονος,

οἰοῦ τοῦ Κέρκροπος Ποταμῶς, ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἴωνος Ἰσθμίου, ἔχων λιμένα καὶ Ἀκρόπολιν, ἧς ἐρείπια σώζονται. Παρὰ τῷ Λαυρεΐῳ ἦν ἡ Ἀνάφλυστος (ν. Ἀνάβυσσος), ἔχουσα ὄχυρόν λιμένα καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ νησιδίων Ἐλαιούσσαν (Λαγονῆσι). Οἱ δῆμοι Σφηττός, Λάμπραι, Θόβραι, Ἀνάγυρος, ἦσαν παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ζωστήρι, ἔχοντι ναὸν τῆς Μητρὸς θεᾶν ἐρρήθη δ' ὅτι ἡ παροιμία «ἀνάγυρον κινεῖν» προήλθεν ἐκ κακόμοι τινὸς φυτοῦ ἐκεῖ που φυτιμένου. Αἱ Ἀλαί Αἰξωνίδες εἶχον ἀλικίας ἢ δ' Αἰξωνή ἦν ἐπίσημος δῆμος, οὗ οἱ κάτοικοι κατηγοροῦντο ὡς φιλέριδες. Μεσογαίως δ' ἔκειτο ἡ Παιανία (ν. Λιδέπει), ἐπὶ τῆς Στειρίας ὁδοῦ, πατὴρ τοῦ Δημοσθένους. Τοῦ Σουνίου δ' ἀνατολικῶς παρετίετο ἡ Μάκρις, ἡ νῆσος τῆς Ἐλένης, (ν. Μακρονῆσι), ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέβη ἡ Ἐλένη εἴτε ὅτε τὸ πρῶτον ἠρπάγη, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς τῆς. Ἡ δ' ἐπισημοτάτη τῶν τῇ Ἀττικῇ ἀνηκουσῶν νήσων ἦν ἡ Σαλαμίς, ἡμικυκλικὸν ἔχουσα τὸ σχῆμα, κατέναντι τῆς Ἐλευσίνος. Ἐν ταῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἦν αὐτετελής (ἴδ. Δίακός) εἴτα, γενομένη Μεγαρικῆ, προύκαλει ἐπὶ πολὺ ἕριδας μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγαρῶν τέλος δ' ἐκυριεύθη, κατὰ προτροπὴν τοῦ Σόλωνος, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ κατεκυρώθη αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Ἡ ἀρχαία τῆς νήσου πρωτεύουσα ἔκειτο εἰς τὴν νοτιῶν αὐτῆς ἀκτὴν ἢ δὲ Νεσσαλαμίς ἐπίστη εἰς τ' ἀνατολικὰ, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς. Ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησιέστατον αὐτῆς ἀκρωτήριον ἦν ἡ Κυνέσουρα, ἐνθα ἐστήθη τὸ τρέπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν μεγάλην ναυμαχίαν (480 π. Χ.), καὶ ἦν καὶ ὁ τάφος τοῦ πιστοῦ κυνὸς αὐτοῦ, τοῦ κολυμθήσαντος εἰς ἐκεῖ κατόπι τῆς τριηρεῶς του, ὅτε ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἐκεῖ πεσόντος νεκροῦ. Ἡ ναυμαχία δὲ συνεκροτήθη ἐν τῷ πορθμῷ μεταξὺ τῆς πόλεως Σαλαμῖνος καὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ

Ἄθηναίοι ἦσαν ἐγκεκλισμένοι ἐντὸς τοῦ κώλου τῆς Ἐλευσίως (Ἡρδ. Η, 84). Τὰ παρακείμενα νησίδα Φαρμακούσα καὶ Ψυτάλεια (ν. Λιφοκουτάλα), κατειχόντο ὑπὸ Περσῶν ἀλλ' ὁ Ἀριστείδης ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκείθεν (Ἡρδ. Η, 95.—Αἰσχλ. Πέρσ. 442.—Πλούτ. Ἀρσ. Θ.—Στράβ. Θ, 395). Ἐν γένει περὶ Ἀττικῆς ἴδ. Πaus. Α.—Στράβ. Θ, 390.

Ἀττικιστάι, 1) μεταγενέστεροι συγγραφεῖς οἱ ἀξιοῦντες νὰ γράψωσιν οὐχὶ εἰς τὴν κοινὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ὡς ὁ Δίλιανδς, Ἀρριανδς, Λουκιανδς, Ἀριστείδης, Ἡλιόδωρος, Φιλόστρατος, Λόγγος, καὶ ἄλλοι.—2) Οἱ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀττικισμῶν ἀσχοληθέντες γραμματικοί, ὡς ὁ Μοῖρις, ὁ Φρύνιχος, Θωμάς ὁ Μάγιστρος.

Ἀττικὸς, 1) Τίτος Πομπόνιος, Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς 109 π. Χ., κατὰ τὰς ἐμφυλίους ἐρίδας τῆς Ῥώμης εἰς Ἀθήνας φυγών, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκεῖ διαμείνας καὶ σπουδάζας, καὶ τὴν πόλιν διὰ τοῦ πλοῦτου του εὐεργετήσας, ὄθεν καὶ τὸ ἐπωνύμιον αὐτοῦ (C. Nep. Att.).—2) ἴδ. Ἡρώδης.

Ἀυγῆ, ἴδ. Τήλεφος.

Ἀυγείας, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀυγουστος (Ἑλλ. Σεβαστὸς), τίτλος ἐν ἑλλάδι κατὰ πρῶτον ὁ Ὀκταβιανδς, ἀποφύγων τὸν τῷ λαῷ τῆς Ῥώμης εἰ τι ὑποπτεν καὶ μὴ προσφιλῆ τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερον δὲ μετ' αὐτὸν πάντες οἱ αὐτοκράτορες ἐνθρονιζόμενοι, καὶ μόνοι αὐτοί.

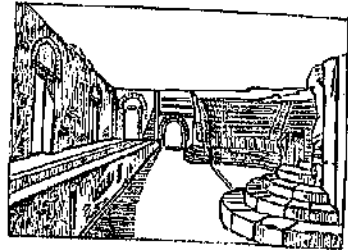
Ἀυθέρης, μαγειρικὸν σκεῦος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μνημονευόμενον (Cic. Rose. Att. XLVI.—Lempr. Blag. XIX), καὶ πιθανῶς περιέχον καὶ τὸ πῦρ καὶ τὰ πρὸς ζέσιν προωρισμένα

ἀντικείμενα (ὡς τὸ Ῥωμαῖον λεγόμενον σάμαβάριον). Τοιοῦτο νομίζεται τὸ ἐν Πομπηῆ ἀρεθὲν κατὰ τὴν προσηρτημένην εἰκόνα,

ἐνθα οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἐν τῇ μέσῳ, περὶ δὲ τὸ ὕδωρ ἢ εἴ τι ἄλλο ρευστὸν, ἐκρέον διὰ τοῦ εἰς τ' ἀριστερὰ φαινομένου κρουνοῦ.

Ἀυλαία, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου παραπέτασμα, μὴ αἰρόμενον ὡς εἰς τὰ νέα θέατρα, ἀλλὰ καταβιβαζόμενον καὶ τυ-

λισσόμενον εἰς κύλινδρον ὑπὸ τὸ προσκήνιον, ἐνθα φαίνεται ἡ θέσις εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας.

Ἀυλή, ἴδ. οἶκος.

Ἀυλῆς, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, Ν τῆς Χαλκίδος. Ἴκει συνηθὲν, εἰς τὴν Τροίαν ἐκπλέων, ὁ ἑλληνικὸς ἀτόλος, εἰς τὸν λιμένα τὸ μικρὸν βαθύ (Ὅμ. Ἰλ. Β, 304).

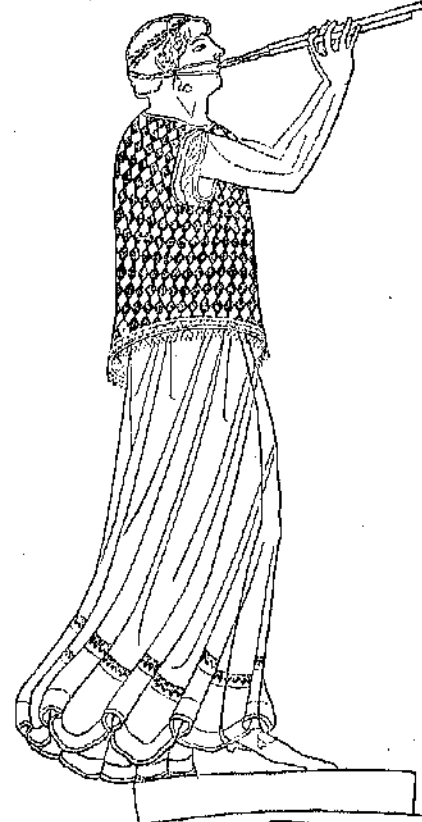
Ἀυλός, τὸ σύνθηες ἐμπνευστὴν μουσικὸν ὄργανον τῶν ἀρχαίων, κατ' ἀρχὰς ἀ-

φελῆς (μόναυλος), ἐξ ἀπλοῦ καλάμου (καλάμιος), ἔχων μίαν τρύπαν μόνον πλαγίως· εἶτα δὲ ξύλινος παρά διαφόροις

λαοῖς, ἢ μετάλλινος, τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, ἐξ ὁποῦ ἢ ἐξ ἐλέφαντος μετὰ περισσοτέρων ὁπῶν. Ὁ πλαγίαιος εἶχε συνήθως ἐξοχὴν εἰσερχομένην εἰς τὰ χεῖλη, ἐκρατεῖτο γυναικίως πρὸς τὸ σῶμα (Εἰκὼν), καὶ ἦν τὸ κυρίως μουσικὸν ὄργανον τῶν Σατύρων. Ἐφευρέτης δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὁ Μίδας (Pl. VII, 57.—Apol. Met. XI, 245). Ἐν γένει δ' ἐχρησίμευεν ὁ αὐλός, ὃν ἔπαιζον πολλὰκις αἱ αὐλητρίδες, εἰς τὰς ἐστιάσεις,

τοὺς χοροὺς, τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, προσέτι καὶ εἰς τὰ νὰ διδῇ τὸν ρυθμὸν τοῖς ἐρέταις εἰς τὰς τριήρεις, καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν λύραν καὶ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀπυγγελίαν τῶν βασιλευσῶν ἢ τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Πολλὰκις δ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἔπαιζε δύο συγχρόνως αὐλοὺς, ἐμφυσῶν αὐτοῖς ἄνωθεν, ὡς εἰς τοὺς σημερινούς εὐθυαύλους (κλαρινέττας), καὶ ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν λυδίων δύο αὐλῶν

ὀμιλῶν λέγει (Α, 17) τὸν ἕνα αὐτῶν ἀνδρῆτον (ἀρσενικόν, πιθανῶς βαρύτονον), τὸν δ' ἄλλον γυναικεῖον (ἴσως ἐξόφωνον). Ὑπήρχε δὲ καὶ ὁ ἄσκαυλος, συγκείμενος ἐξ αὐλοῦ φυσωμένου δι' ἄσκου, ὡς τὴν σημερινὴν κάρδαν. Ἐμβλημα δὲ τοῦ Πανός, καὶ ἐφεύρεσις αὐτοῦ, ἢ τοῦ Μαρσούου, τοῦ Ὑάγνιδος ἢ τοῦ Ὀλύμπου ἦν καὶ ἡ σύριγξ, συγκειμένη ἐξ ἐπτά αὐλίσκων, οἵτινες διὰ δια-

φόρου μήκους ἔδιδον ἐπτά διαφόρους τόνους, οἳ εἰσὶν ἐτι ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. ἴδ. Μουσικῆ.

Ἀυλῶν, ἐν γένει στενὴ κοιλάς· ἰδίως δὲ 1) πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ, κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Κυπαρίσσου, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 25. 3, 8.—Στράβ. Η, 850.—2) Πόλις μετὰ λιμένας ἐν Ἰλλυρίᾳ.—3) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ ΒΔ τοῦ Στρυμονίου κόλπου.—4) χώρα ἐν Λαυρεῖῳ τῆς Ἀττικῆς.

Ἀυλώπις, ἡ ἀρχαία περικεφαλαία τῶν ἱρωικῶν χρόνων, ἔχουσα προσωπίδα, ἥτις,

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

ὄτε καταβιβάτετο, ὡς εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰκὴνα, ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπον, πληρῶν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀυξήσια καὶ Δαμία, δύο θεότητες, ἢ πιθανώτερον ἐπίθετα τῆς Δήμητρος (εἰς τὴν αὐξήν προκαλούσης) καὶ τῆς Κόρης, λατρευόμεναι μεθ' ὁμοίων τελετῶν ὡς αἱ θεαὶ ἐκεῖναι, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Τροίᾳ, Αἰγίνῃ, Κρήτῃ, Ἐπιδαύρῳ, ἔχουσαι καὶ μυστήρια (Ἡρδ. Ε, 82—88. Πaus. Β, 30, 5. 32, 2).

Ἀυξῶ, ἴδ. Χάριτες.

Ἀυτεσίων, ἴδ. Θήρας.

Ἀυτομάτη, ἴδ. Βούσιρις.

Ἀυτομέδων, 1) υἱὸς Διῶρους, ἠνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως, (Ὅμ. Ἰλ. Π, 148. Ρ, 429. 459. Φ, 574), ἐξ οὗ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ἐπιδήμιος ἠνίοχος (Cic. Rose. Att. XXXV, 98).—2) Ἰβάννης τῆς Ἐρετρίας, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Φίλιππου.

Ἀυτονομία, ἴδ. Ἀκταίων.

Ἀυτονομία, τὸ δικαίωμα τῶν πόλεων τοῦ διοικεῖσθαι κατ' ἰδίους νόμους καὶ πολιτικῶς ἀνεξαρτήτως. Ἡ Ἀντακλίθεος εἰρήνην

ἀπέβαιμεν αὐτὴν εἰς πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἑλλ. πόλεις καὶ τὰς νήσους, πλὴν πέντε. Παρὰ Ῥωμαίοις αἱ αυτόνομοι πόλεις ἐδικαιοῦντο νὰ ἔχωσι καὶ ἴδια νομίσματα.

Ἀυτόχθονες, οἱ εἰς χώραν τινὰ θεωρούμενοι ὡς μὴ ἐξωθεν ἐποικήσαντες, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐξ αὐτῆς καταγόμενοι. Ἰδίως δ' ἐκαυχῶντο ἐπὶ τῇ αὐτοχθονίᾳ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ περὶ τῶν πρώτων λέγει ὁ Θουκυδίδης (Α, 2) «τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὔσαν, ἄνθρωποι ἔχουν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ,» ὁ ἐπικουρὸς καὶ ὁ Πλάτων (Μενέξ. 245) καὶ ἄλλοι· ὁ δ' Ἀντισθένης ἐχλεύαζεν αὐτοὺς κοχλίαις, καθ' ὃ ἀξιοῦντας ὅτι εἰσὶ γηγενεῖς.

Ἀφαικα, πόλις ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ Ἀδωνίδι, μετ' ἐπίσημου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ χρηστήριου, ὁ πρῶτος ὁ Κωνσταντῖνος κατήγγησεν.

Ἀφαιμεῶται, δούλοι ἐν Κρήτῃ (Ἀθν. σ. 263. — Στράβ. ΙΕ, 1027).

Ἀφαιρεῖς, 1) Ἰ. Α. Ἰ. Ἰ. Ἰ. καὶ Ἰ. Ἰ. Ἰ. — 2) Γαμβρός τοῦ Ἰσοκράτους, υἱὸς Ἰππίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ Πλατῶνῆς, ῥήτωρ καὶ τραγικός ποιητὴς Ἀθηναῖος περὶ 369 καὶ 342. Εἰς τῶν λόγων αὐτοῦ ἐγράφη, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς του, «Πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως.» Ἐποίησε δὲ καὶ 37 τραγωδίας, καὶ δις ἐνίκησεν εἰς τὰ Διονύσια καὶ δις εἰς τὰ Ἀθήναια (Πλούτ. Γ Ρ. σ. 839) περιεσώθη δὲ οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του.

Ἀφέται ἢ **Ἀφεταί**, ὄρμος κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τῶν Παγασῶν, ἔνθα ὁ Ἡρακλῆς ἀφέθη ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ περσικὸς στόλος μετὰ τὴν ἐν Σηπιάδι ἦτταν, καὶ ὁ Ξέρξης διέταξε σταδιοδρομίαν (Ἡρόδ. Ζ. 193. Η, 6).

Ἀφετοὶ ἡμέραι, ἐν Ἀθήναις αἱ τῆς ἀργίας τῆς βουλῆς καὶ τῶν δικαστηρίων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποφράδων (τῶν

τριῶν τελευταίων ἐκάστου μηνός), ἐν αἷς μόνον τὰ φοινικὰ ἐδικάζοντο.

Ἀφιδόνιος, σοφιστὴς ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γ'. αἰῶνος μ. Χ. ἔγραψε Προγυμνάσματα, κατὰ τὸν ἀρχαιότερον Ἑρμογένην, διατηρηθέντα, καὶ ἐν τῷ ιε' καὶ ιε' αἰῶνι εἰς τὰ σχολεῖα ὡς κείμενον πρὸς ἄσκησιν εἰς τὴν ῥητορικὴν παραδεδομένα. Συνέταξε δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἦν ἐπέγραψε Χρείαν, τὴν εἶτα Ἀφθονίαν ἐπικληθεῖσαν. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ 40 τῶν Λίσωπειων μύθων.

Ἀφιδναὶ καὶ **Ἀφιδνα**, (ν. Καπανδρίτι), μία τῶν 12 ἀρχαιότατων πόλεων τῆς Ἀττικῆς 3 ὥρας ἀνατολικῶς τῆς Δεκελείας. Ὁ Θησεύς, ἀρπάζας τὴν Ἑλένην, τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ, δι' ὃ οἱ Ἰυνδαρίδαι ἐκυρίευσαν αὐτῆς τὸ φρόριον (Ἡρόδ. Θ, 73). Ἦν δ' ὠχυρωμένη καὶ ἐπὶ Δημοσθένους (Στράβ. Θ, 396).

Ἀφλαστον, κόσμημα ἐκ σανίδων τὸ ἐκτετακτὸν εἰς τὴν πρῶμην τῶν πλοίων.

Ἀφροδίαια, ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης πολλαχού τελουμένη, ἀλλὰ κυρίως ἐν Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἔνθα ὁ Κινύρας ἐκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς. Εἰς τοῦτου δὲ τὴν γενεάν ἔμενον ἡ ἱερωσύνη, καὶ ὁ πρῶτος ἱερεὺς ἐλέγετο ἀγῆτωρ, πιθανῶς ὡς ὁ ὀδηγῶν τὴν πομπήν. Αἱ δὲ οὐσαὶ ἦσαν ἀναίμακτοι (Στράβ. Δ, 683. — Ἡρόδ. λ. Ἀγῆτωρ).

Ἀφροκῆ, ἴδ. Λιθύη.

Ἀφροδισιάς, 1) πόλις Καρικὴ πρὸς τῇ Φρυγίᾳ, εἶχεν ἐπίσημον ναὸν Ἀφροδίτης, οὗ μεγάλα λείψανα σώζονται. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἀντικρῦ τῆς Κύπρου. — 3) Παράλιος πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Ἡρόδ. Δ, 169).

Ἀφροδίαιον, 1) Πόλις εἰς τὴν Β βασιλίαν τῆς Κύπρου. — 2) Χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ Μεγαλοπόλεως καὶ Παλλαντίου

Ἀφροδίτη, καθ' Ὁμηρον (Ἰλ. Ε, 371, 428), θυγάτηρ Διὸς καὶ Διώνης· καθ' ἡμεῖς τῆς φύσεως. Ἐντεῦθεν καὶ Ἀναδυομένη, Ἀφρογένεια, Κυπρογένεια ἐπελέγετο· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος, πασῶν ἡ ὠραιότητι. Ὅπαδοι αὐτῆς εἰσὶν αἱ Χάριτες, αἱ Ὄραι, ἡ Παιτώ, ὁ Πόθος, ὁ Ἴμερος, καὶ ἔφερε τὸν κροτῶν, «ἔνθα οἱ θεὸς κτήρια πάντα τέτυκτο» (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 215). Ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο καὶ ὡς Πάνδημος, ἦτοι ἐπὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσιν, τῇ ἀπεδόθη καὶ ἡ ἐπωνυμία Οὐρανία. Καθ' Ὁμηρον (Ὀδύσ.) ἦν σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Ἄρην, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον Ἀρεια ἐνίοτε φέρεται. Ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς λατρείας αὐτῆς ἦν ἡ Κύπρος, ὡς ἐκ τῆς θαλάσσης δὲ προσελθούσα, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς προστάτις τοῦ αἰσίου πλοῦ, ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας Λειμνησία, Βύπλοια, Γαληνεῖα· ὡς δ' ἐκ τῶν μερῶν ἔνθα ἦσαν τὰ ἀρχαιότερα αὐτῆς ἱερά, Κύπρις, Παιφία, Ἀμαθουσία, Ἰδαλία, Κνιδία, Κυθήρεια καὶ Ἐρυνίκη ἐν Σικελίᾳ, διότι εἶχεν ἱερὸν εἰς τὸ ὄρος Ἐρυκα, τῆς λατρείας τῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐκεῖ εἰσαχθείσης. Ἐκ τοῦ Ἄρειος ἔσχε τὸν Ἐρωτα (ἴδ. Ἄρης), ἐκ τοῦ Ἀγχιῶου δὲ τὸν Αἰνείαν. Ἐμβλήματα αὐτῆς φυτικά ἦσαν ἡ μύρτος, τὸ ῥόδον, ὁ μῆκων, τὸ μῆλον, ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), νικήσασα τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηναῖαν εἰς τὸν περὶ κάλλους διαγωνισμόν· ἐκ δὲ τῶν ζῴων ὁ λαγῶς, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ἡ περιστέρα καὶ ὁ στρουθός· ἐνίοτε δὲ τῇ ἀπενέμετο καὶ ὁ δελφίν ὡς ποντογενεῖ. Ἡ τέχνη παρίστηεν αὐτὴν ὡς νέαν χαριστάτην, ἔχουσαν γλυκεῖαν, ἐνίοτε δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ τὴν ἔκφρασιν τῆς κάλλους. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισίαις καὶ ἡ τῶν

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου Ἡσίοδον (Θεογ. 190), ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης εἰς Κύπρον ἀναδύσα, ἴσως διότι ἐξ Ἀσίας ἦλθεν ἐκεῖ ἡ λατρεία τῆς Ἀστάρ-

λωνῆς. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισίαις καὶ ἡ τῶν

Μεδίκων ἐν Φλωρεντία εἰσι τὰ δύο πρότιστα σωζόμενα ἀριστουργήματα. Ἡ πρώτη δ' αὐτῶν παρίστα ἕως τὴν θεᾶν, ἐν συμπλέγματι μετὰ τοῦ ἀφωπλισμένου Ἀρεως (Martia Ludonisi), ἐνοπιριζομένην εἰς αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα. Ἰδ. Ῥαγκ. Ἰστ. καλλ. Τόμ. Α'. 388.

Ἀφροδιτόπολις. Τέσσαρες πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα.

Ἀφουσις, πόλις τῆς Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος (Θουκ. Α, 64).

Ἀχαΐα, ἀρχαιότατα καὶ Αἰγιάλεια (Στράβ. Η, 383.—Παυσ. Ε, 1, 1. Ζ, 1, 1) καλουμένη, ἦν τὸ βορειοδυτικὸν τμήμα τῆς Πελοποννήσου, ἀποτελοῦν κατ' ἀρχάς τὴν δωδεκάπολιν, εἶτα καὶ πρὸς ἀνατολὰς μάλλον ἐκταθὲν, ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων (Liv. Sic. Caes.) ὅτε μὲν πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, ὅτε δὲ πᾶσα ἡ Ἑλλάς οὕτω καλουμένη. Πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν ὄριζον αὐτὴν τὰ ὄρη Κυλλήνη, Κραῖθις, Κερύνεια, Ἐρύμανθος ἢ Ὀλωνός, ἃν τινα ἔχουσι ὕψος μέχρι 8,000 ποδῶν. Βορειότερον δὲ τούτων, μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτεινόμενον, ἦν τὸ Παναχαϊκόν. Τὰ κυριώτερα δ' ἀκρωτήρια ἐκαλοῦντο Ἄραξος, παρὰ ταῖς Πάτρας, Ῥίον, ἔχον ἄλλοτε ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Δρέπανον. Ποταμὸς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Α, 145) ὁ Κραῖθις. Αἱ Πάτραι καίνται εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν αὐτῆς ἀνατολικώτερον δ' ἦσαν αἱ Ῥυπαί, τὸ Αἴγιον, ἢ Κερύνεια, ἢ Ἐλική καὶ ἢ Βούρα, ἀμφότεραι διὰ σεισμῷ καταποντωθεῖσαι τῷ 373 π. Χ. (Διόδ. ΙΔ, 48.—Στράβ. Α, 384.—Παυσ. Ζ, 24), ἢ Αἴγειρα καὶ ἢ Πελλήνη. Μεσογείως δ' εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἔκειτο ἢ Τριταΐα (Στράβ. Η, 383). Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ καὶ Ἴωνες, ἐξ ὧν καὶ ἢ δωδεκάπολις· οὗτοι δ' ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἰσάμενου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔκτοτε ἢ χώρα ὠνομάσθη Ἀχαΐα. Εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον οἱ Ἀχαιοὶ δὲν μετέσχον· οὐδέτεροι δ' ἔμειναν

καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακόν, καθ' ὃ μὴ συμπαροῦντες πρὸς τοὺς Δωριεῖς. Ἐν Αἰγίῳ δ' ἐτέλουν κοινὴν πανήγυριν εἰς Δία τὸν Ὀμάριον ἢ Ὀμαγύριον καὶ εἰς Δῆμητραν τὴν Παναχαΐαν. Ἀλλὰ στενώτερον συνεδέθησαν κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (281 π. Χ.) αἱ πόλεις Πάτραι, Δόμη, Τριταΐα καὶ Φαραί, οἷς ἀμέσως προστέθησαν καὶ ἐξ ἄλλαι (Πολβ. Β, 41), ἀποτελέσασαι τὸν Ἀχαϊκὸν κληθέντα δεσμὸν, εἰς περιωπὴν ἀφιχθέντα ἐπὶ Ἀράτου (251 π. Χ.). Καὶ προσεῖλκυσε μὲν οὗτος καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἢ Σπάρτη, ἢ Μεσσηνία, ἢ Ἥλις, καὶ μέρος τῆς Ἀρκαδίας δὲν προσῆλθον δι' ὃ καὶ ὅτε ὁ Κλεομένης Γ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Μεγαλοπόλεως (224) ἔφρασε νικηφόρος πρὸς τὴν Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, ὁ δεσμὸς συνεμάχης μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δάσωνος, ὅστις προσέθηκεν αὐτῷ καὶ τὴν Τεγέαν καὶ τὴν Μαντινείαν. Ἠτήθη ὁμοῦ ὁ Ἄρατος ἐν Καφαίᾳ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκινήθησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οὗτοι στενώτερον συνεδέθησαν μετὰ τοῦ ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ὃ μὲν ἄλλως ὠφέλησε καὶ ἢ ἐκλογή τοῦ Φιλοποίμενος ὡς στρατηγοῦ, καὶ κατενικήθη ὁ Μαχανίδης, τύραννος τῆς Σπάρτης, καὶ προσήρηθη πᾶσα ἢ Ἀρκαδία εἰς τὸν δεσμὸν, ὅστις ἔκτοτε μετὰ τῆς Ῥώμης συμμάχης (195), ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Σπάρτην. Ἀλλ' ἢ Ῥώμη ζηλοτυπήσασα, ἐστράφη αὐτὸς κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Φιλοποίμην συλληφθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ὁ δεσμὸς ἐδιέσθη. Ὁ νέος στρατηγὸς Λυκόρτας, ὁ πατήρ τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου, ἐπεζήτησε μάτην τοῦ Μακεδόνα Περσεύς τὴν συμμαχίαν ὅτε δ' ἔπεσον ὁ Περσεύς ἐν Πύδνῳ (168), Καλλιμάχης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπάλου μερίδος ἐν τῷ δεσμῷ, παρέδωκε 1000 τῶν ἐπισημοτέρων συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ῥώμην, ἔνθα ἔμειναν αἰχμάλωτοι μέχρι τοῦ 150. Τῷ 147, τὴν ἐξασθένειν τοῦ δεσμοῦ ἐπίη-

τοῦσα ἢ Ῥώμη, ἀπήτησε τὴν ἐξάφρην ἀπ' αὐτοῦ τῶν πόλεων Κορίνθου, Ὀρχομενοῦ, Ἄργους, Πρακλείας καὶ Οἰτης· ἀντιπᾶς δ' ὁ δεσμὸς, ἠτήθη ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Διάδον καὶ Κριτόλαον. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος Μόμμος, νικήσας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν Λευκοπέτρῳ (146), ἐκυρίευσεν καὶ κατέστρεψε τὴν Κορίνθον, ὁ δεσμὸς διελύθη, καὶ ἢ Ἀχαΐα, ἐλιγαρχικῶς ὀργανωθείσα, ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. (Ἰδ. Πλούτ. Φιλιπ. Ἄρατ.—Πολβ. Λιν. XXVII). Τῷ δεσμῷ ἐν τῇ ἀκμῇ του προΐσταντο τὸ πρῶτον δύο στρατηγοί, εἶτα δὲ εἰς, ἔχων πᾶσαν τοῦ δεσμοῦ τὴν ὑπερτάτην διοίκησιν. Ἐπῆρχε δὲ, μέχρι τοῦ 256 καὶ εἰς γραμματεὺς, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας ὑποστράτηγοι καὶ εἰς ἵππαρχος. Εἶχε δ' ὁ δεσμὸς καὶ βουλὴν, ἢ τὰ μέλη ἐκαλοῦντο δημοῦργοι (Πολβ. Β, 9.—Λιν. XXXVIII, 30), δώδεκα ἐν ὅλοις, μετὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ἵππαρχου. Συνήρχοντο δ' οἱ πληρεξούσιοι τοῦ δεσμοῦ δις τοῦ ἔτους, τὸ ἕαρ καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὸ Αἴγιον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀλλαγῶν, ἢ να νομοθετῶσιν, ἀποφασίζωσι περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, συμμαχιῶν, κτλ., ἐκάστου πολίτου ὑπερτριᾶκονταετοῦς δικαιουμένου νὰ μετέχη τῆς ἐκκλησίας. Μνημονεύεται δὲ πλὴν τούτων καὶ συμβουλίων τι, οὐ ἀκριβῶς γνωστῆ δὲν εἶναι ἢ δικαιοδοσία (Στράβ. Η, 383.—Παυσ. Ζ, 6).

Ἀχαιμένης, 1) Γενάρχης τῶν Ἀχαιμενιδῶν, οἷς ἀνήκον, ἀπὸ Κόρου, οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Α, 125. Ζ, 11), ἡγεμὸν τῆς Περσίας ὑπὸ τὸν βασιλεῖα τῶν Μήδων Φραόρτην (Ἡρόδ. Α, 102).—2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Ζ, 7. 97).

Ἀχαιοί, μία τῶν κυριωτέρων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐλέγοντο καταγόμενοι ἀπ' Ἀχαιοῦ (τοῦ Εὐβοῦ, υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος), ὅστις ἐξ Ἀττικῆς ὑπέταξε τοὺς Πελασγοὺς τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Λακωνίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐπέστρεψεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅθεν κατήγετο (Ἡρόδ. Ζ, 132), καὶ ἐκεῖθεν οἱ

υἱοὶ του Ἀρχανδρος καὶ Ἀρχιτέλης κατήλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἐκυρίευσαν ἐκεῖθεν πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον πλὴν τῆς Ἀρκαδίας· δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀργείων τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πάντοτε ὡς γενικῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' εἶτα, ὑπὸ τῶν Πρακλειδῶν ἐξωσθέντες τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Λακωνίας, κατόκησαν ἀπὸ τῆς εἰσοδῆς τῶν Δωριέων τὴν βορειοδυτικὴν χώραν τῆς Πελοποννήσου, τὴν πρὶν Ἴωνίαν ἢ Αἰγιάλειαν καλουμένην. Ὁ δ' Ὀβίδιος (εκ Ρομ. IV, 10, 27) μνημονεῖ Ἀχαιῶν καὶ κατὰ τὰς βορείους παραλίας τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἀχαιὸς, 1) υἱὸς Εὐβοῦ καὶ Κρεούσης. Ἰδ. Ἀχαιοὶ καὶ Εὐβοῦς.—2) Ἀχαιὸς ἐξ Ἐρετρίας, τραγικὸς ποιητῆς, υἱὸς τοῦ Πυθοδορίδα, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Σοφοκλέους (Ὀλ. 74), ἀντίληλος τοῦ Εὐριπίδου (Ὀλ. 83), ἔγραψεν 24 ἢ 44 δράματα, ἐξ ὧν εἰς ἐν μόνον ἐνίκησε (Σουΐδ.). Ἰδίως ὁμοῦ διεκρίνεται διὰ τὰ σατυρικά αὐτοῦ δράματα (Δ. Λαέρτ. Β, 133). Ὁ Ἀθήναιος (X, σ. 451) λέγει τὸ ὕψος του σκοτεινὸν καὶ ἐνίοτε αἰνιγματώδες. Περιλαμβάνεται δ' εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν λεγόμενον κανόνα μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἴωνος, εἰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἢ τραγωδία περὶ μαζεν ἦδη. Ὀλίγιστα δὲ σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα.—3) Τραγικὸς ποιητῆς ἐκ Συρακουσῶν, μεταγενεστέρων χρόνων, γράψας 10 τραγωδίας.—4) Διοικητὴς διορισθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου Γ', βασιλέως τῆς Συρίας, ἐπαναστατήσας, ἀλλὰ συλληφθεὶς εἰς Σάρδεις καὶ θανατωθεὶς τῷ 214 π. Χ. (Πολβ. Ε, 57. Η, 17).

Ἀχαρναί, δῆμος Ἀττικῆς, 60 στάδ. Β. τῶν Ἀθηναίων (ν. Μενίδι), οἰνοφόρος καὶ ἐλαιοφόρος (Θουκ. Β, 19). Οἱ κάτοικοι ἐν ἄλλοις καὶ ἀνθρακίς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). Εἰς τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἔδωκαν 3000 ὄπλιτας.

Ἀχάτης, 1) Ἰδ. Αἶνετας.—2) ποταμὸς ῥέων νοτιῶς τῆς Σικελίας, μεταξὺ

Καμαρίνης καὶ Γέλας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ παρ' αὐτῶ τὸ πρῶτον εὐρεθείς ἀγάλτης λίθος (Θεόφρ. π. λθ. Ἀπόσπ. 2. — Pl. XXXVII, 10, 54. — Sil. XIV, 229).

Ἀχελῷος, πρὶν καλούμενος Θόαας, Ἄξενος, Θεόστιος (ν. Ἀσπροπόταμον), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔχων 185 χιλιομέτρων μῆκος (Ὁμ. Ἰλ. Φ, 194). Ὀρμητικὸς καὶ διαγῆς ἐκρέων τοῦ Πίνδου πρὸς νότον, διαιρεῖ τὴν Αἰτωλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἐκβάλλει ὑπὸ τὰς Οἰνιάδας, ἔχων τὰς Ἐχινάδας νήσους εἰς τὰς ἐκβολὰς του (Θουκ. Β, 102). Μυθολογεῖται δὲ υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁ Ὅμηρος τὸν λέγει κρείονα (Ἰλ. Φ, 194), ὁ Ἡσίοδος πρεσβύτερον τρισχιλίων ποταμῶν ἀδελφῶν του (Θεογν. 340). Ὑπὲρ τῆς Δηϊανείρας, κόρης Οἰνέως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἐπάλαυσε πρὸς τὸν Ἡρακλῆν ὑπὸ τρεῖς διαφόρους μορφὰς (Σοφοκ. Τραχ. 10) ὅτε δ' εἶχε τὴν τοῦ ταύρου, τῷ ἐθραύσθη ἐν κέρασ, καὶ ταῦτο αἱ Ναϊάδες ἐπλήρωσαν ἀνθέων, καὶ ἐγένετο κέρασ τῆς ἀφθονίας, ἢ ἔλαβον παρὰ τοῦ νικητοῦ, δοῦσαι εἰς ἀνταλλαγὴν ὃ εἶχον κέρασ τῆς Ἀμαλθείας. Τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ὁ Στράβων ἐξηγεῖ ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς χώρας (I, 450. — Ου. Met. VIII, 883. IX, 1—100). Διὰ πάσης δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερός ποταμὸς, καὶ ὁ Εὐριπίδης τὸν λέγει πατέρα τῆς Βοιωτικῆς Δίρκης (Βακχ. 514). Ἠῤῥῆσαν δὲ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας καὶ ἡ γειτνίασίς του εἰς τὸ Δωδωναῖον ἱερόν, οὗ, ὡς ἐλέγετο, πᾶς χρησμός προσέθετε καὶ τὴν ἀντολήν του νὰ προσφέρωσι θυσίαν καὶ εἰς τὸν Ἀχελῷον δι' ὃ καὶ ἐπικληθεῖς εἰς αὐτὸν ἐγίνοντο ἐπὶ θυσίῶν, προσευχῶν καὶ ὄρκων. Ἐ' ὄνομα δ' αὐτοῦ, ἀποδὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ προσηγορικῶν (Εὐρπ. Βακχ. 620), ἔφερον καὶ πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐλέγετο δὲ καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων.

Ἀχερουσία, λίμνη. 1) Ἰδ. Ἀχέρων 1). — 2) Περίτετοιχισμένον χωρίον ἐν Ἐρ-

μιόνη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Βαράθρῳ, δι' οὗ ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀνεκόμισε τὸν Κέρβερὸν ἐκ τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, 10). — 3) Τὸ αὐτὸ ἐλέγετο περὶ τῆς Ἀχερουσιᾶδος χειρονήσου παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Βιθυνίᾳ (Ξεν. Ἀνθ. ΣΤ, 2, 2). — 4) Λίμνη παρὰ τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ἧς ἐφέροντο οἱ νεκροὶ (Διοδ. Α, 96).

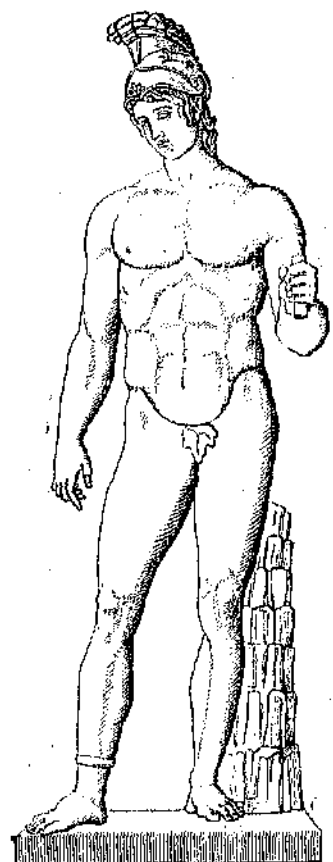
Ἀχέρων, 1) ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου (ν. παρὰ τὸ Σούλι Ζαγοῦρας ἢ Γλυκὸς), διαρρέει τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην, ἔλος ἔχον 1 1/2 ὥρας μῆκος καὶ 3/4 ὠρας πλάτος, βυθίζεται ὑπὸ γῆν, καὶ εἶτα ἐκρέει εἰς τὴν Ἴόνιον θάλασσαν κατὰ τὸν λιμένα Ἐλαιάν (ν. Φανάρι). Ἐχει δὲ τὸ ὕδωρ θολὸν καὶ πικρὸν, (κατ' ἐντολήν τοῦ Διὸς, διότι οἱ Τριτῶνες ἔπιον ἐξ αὐτοῦ), ὡς καὶ ὁ παραρρέων Κωκυτὸς (τῶν κλαυθμῶν ποταμῶν) (Θουκ. Α, 46). Ἀμφότεροι δ' ἐφύζοντο πιθανῶς διὰ τὸ ἄγριον τῆς θέσεως αὐτῶν, ὅπερ συνέβη καὶ διὰ τὴν Στύγα, ὡς ποταμοὶ τοῦ Ἄδου, ἔνθα συνηνοῦντο καὶ μετὰ τοῦ Πυριφλεγέθοντος. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐθεωρήθη παραγόμενον ἐκ τοῦ « Ἀχεαρέων » (Ὁμ. Ὀδ. Κ, 513). Ὑπὲρ αὐτὸν βαίνουσι αἱ σκιαὶ (Ἰδ. Πλάτ. Φαίδ.). Παρ' αὐτῶ δ' ἀρχαιότατα ἐνηργούντο νεκρομαντεῖαι καὶ ψυχοπομπεῖαι (Ἡρόδ. Ε, 92, 7), ἧτοι ἐπικληθεῖς τῶν ψυχῶν, καὶ ἐκεῖθεν φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσ. Α) τὴν ἐπικλησίαν τῶν ψυχῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχέρωντος. Τοῦτο δὲ πολλὰκις σημαίνει καὶ ἀπλῶς μόνον τὰ βῆθη τοῦ Ἄδου. Ἦν δὲ, ὡς πρόσωπον, υἱὸς τῆς Γῆς. — 2) Ποταμὸς ἐν Βρυτανίᾳ, δλεθρὸς τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἐξ Ἠπείρου (Liv. VIII, 24).

Ἀχιλλεύς, ἐπίτροπος καὶ στρατηγὸς Πτολεμαίου ΙΒ, τοῦ Διονύσου, ἴσως ὁ διενεργήσας τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου ὅτε ἐκ Φαραάλων ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον, τῷ 48 π. Χ. (Caes. Β. c. 3, 104. — Liv. Ep. 112).

Ἐπολέμησε δὲ κατὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολιτοκρουμένου Καίσαρος, καὶ ἐδολοφονήθη (Caes. αὐτ. 108).

Ἀχιλλεύς, υἱὸς Πηλεῖος (Πηλεΐδης), βασιλέως τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας. Μήτηρ δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ἢ ἐν Φθίᾳ τιμωμένη Νηρηΐς Θετίς. Ἦν δ' ἔγγονος τοῦ Δία τοῦ, δι' ὃ καὶ Δίακίδης ἐπιλέγεται. Τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν αὐτὸς ὁ πρῶτιστος ἥρωας, καὶ κατ' αὐτὴν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλῶς τὸν ἀνέθρεψεν. Ὁ Φοῖνιξ, ὅστις φεύγων τὸν πατέρα του Ἀμύντορα, εἶχε καταφύγει παρὰ τῇ Πηλεΐ, τὸν ἐδίδαξε τὴν βητορειάν καὶ τὴν πολεμικὴν, καὶ ὁ Κένταυρος Χείρων τὴν ἰατρικὴν (Ἰλ. 1, 444. Α, 832). Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ Πατρόκλου, ὅστις ἐκ τῆς πατρίδος του Ὀπούντος εἶχε καταφύγει παρὰ τῷ Πηλεΐ, μετὰ τοῦ πατρός του Μενoitίου, ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ Αἰακοῦ, διότι ἀκουσίως εἶχε φονεύσει παῖδά τινα εἰς τοὺς κύβους (Ἰλ. Ψ, 84). Ἡ μάτρα ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεΐ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ μακροῦ καὶ ἀπράγμονος ἢ βραχέος καὶ ἐνδόξου βίου, καὶ ἐξελέξατο τὸν δεύτερον (Ἰλ. 1, 410), διὸ καὶ προθύμως παρεκλούθησε τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν Νέστορα, ὅτε ἦλθον εἰς Φθίαν νὰ τὸν παραλάβωσιν εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Α, 765), καὶ συναπέλευσε μετ' αὐτῶν, ἔχων 50 πλοῖα, καὶ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου καὶ ὑπὸ τοῦ Φοῖνικος (Ἰλ. Β, 681). Ἦν δ' ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἐκεῖ ἡρώων, καὶ ὑπὸ τῆς Ἠρας καὶ τῆς Ἀθηνῆς προστατευόμενος, 12 πόλεις κατέστρεψε διὰ θαλάσσης καὶ 11 διὰ ξηρῶς. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 10ον ἔτος τοῦ πολέμου, ὀργισθεὶς διότι ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρσε τὴν Βρισηΐδα (Ἰπποδάμειαν), κέρον τὸν Βρισηῖος, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Λυρνησσῷ, ἠνεῖχεν αἰχμαλωτεύσει, ἀπεσῶρθη εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀπέχων τῶν μαχῶν (Ἰλ. Α), καὶ ὅτε μόνον οἱ Τρῶες εἰσέβαλον εἰς τὸ ἐλληνικὸν στρατόπεδον, ἐπέστρεψε τῷ Πατρόκλῳ ν' ἀντιταχθῇ αὐτοῖς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων,

δοὺς αὐτῷ καὶ τὰ ὄπλα του (Ἰλ. Η, 97). Ὅτε δ' ὁ Πάτροκλος ἐφονεύθη καὶ ἐσυλήθη ὑπὸ τοῦ Ἔκτορος, τότε ὤμοσεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκδίκησιν (Ἰλ. Σ, 333), καὶ νέα ὄπλα λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς του, ἔπαρκαλῆσαι αὐτῆς λαμπρὰ τῷ κατεσκευάσεν ὁ Ἡραϊστος (Ἰλ. Σ, 478—607), κειῖ τούτος Τρῶας, δῶκεν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν, φονεύσει

διὰ τῆς λόγχης του τὸν Ἔκτορα, καὶ τρεῖς τὸν οὖρει νεκρὸν περὶ τὰ τείχη (Ἰλ. Χ). Τότε δὲ μόνον κηδεύει καὶ τὸν Πάτροκλον (Ἰλ. Ψ)· τὸ δὲ σῶμα τοῦ Ἔκτορος θέλει νὰ ρίψῃ εἰς τοὺς κύβους καὶ εἰς τὰ ὄρνεα· ἀλλ' ὅτε ὁ γέρον Πρίαμος, ἐλθὼν διὰ νυκτός εἰς τὴν σκηνὴν του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν υἱὸν του, συγκινηθεὶς ἐνδίδει (Ἰλ. Ω). Πρὸ τῆς ἁλώσεως δὲ τῆς Τρωάδος,

έφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν μάχῃ εἰς τὰς Σκαιᾶς πόλεις, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν πόλιν (Ἰλ. Γ, 417. X, 359). Ἐθρήνησαν δ' αὐτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἡ Θέτις καὶ πᾶσαι αἱ θαλάσσιαι θεαί, καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ οἱ Ἕλληνες ἐθαψάν τὰ ὀστέα αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἀντιλόχου παρὰ τὸν Ἑλλησποντον (εἰς τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον), ὑψηλὸν ἐπιγύσαντες χῶμα (Ὀδ. Ω, 36). Ἐν τῷ Ἄδῃ δ' εὔρεν ὁ Ὀδυσσεὺς τῶν τριῶν τούτων φίλων τὰς ψυχὰς μετὰ τῆς τοῦ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀδ. Λ, 467). — Ὁ κατὰ τὸν Ὀμηρον νεανικὸς, ἀτρήμητος, ὠραῖος ἦρωας, ἐστὶ συγχρόνως φίλος τῆς λύρας καὶ τοῦ ἄσματος, καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων ἐμπνεόμενος αἰσθημάτων. — Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ μύθους, ἡ Θέτις, θέλουσα νὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀθάνατον, δι' ἡμέρας μὲν τὸ ἔχρειε δι' ἀμβροσίας, διὰ νυκτὸς δὲ τὸ εἰσῆγεν εἰς φλόγας, ὅπως καύσῃ τὰ θνητὰ αὐτοῦ μέρη. Ἄλλ' ἐπελθόντος ποτὲ τοῦ Πηλέως, μετὰ τρόμου τὸ γινόμενον ἰδόντος, καὶ θελήσαντος νὰ ἐξαγάγῃ τὸ παιδίον ἐκ τοῦ πυρός, διεκόπη τὸ ἔργον, καὶ ἡ Θέτις, ἀφείσα πατέρα καὶ υἱὸν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ διηγήσεις δ' ἔτι μεταγενεστέρως, ἐνέβαπτε τὸ παιδίον εἰς τὴν Στύγα, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν κατὰ μόνην τὴν πτέρναν ἀφ' ἧς τὸ ἐκράτει. Ἄφ' οὗ δ' ἔφυγεν ἡ Θέτις, τότε ὁ Πηλεὺς ἔφερε τὸν Ἀχιλλέα πρὸς τὸν Χείρωννα, πρὸς παιδαγωγίαν (Πίνδ. Νεμ. Γ, 43). Κατὰ δὲ τὰ Κύπρια ἔπη, ἐπειθὲ ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ὁ Κάλχας προέειπεν ὅτι χωρὶς αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκυριεύετο ἡ Τρωάς, ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερεν εἰς Σκύρον, καὶ ὑπὸ γυναικεῖον ἔνδυμα τὸν ἐκρυψε μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Λυκομήδους, γινώσκουσα ὅτι θὰ ἐφρονεῖτο εἰς τὴν Τρωάδα. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς, ἵνα τὸν ἀνακαλύψῃ, μεταχειρίσθη τὸν δόλον τοῦτον παρουσιασθεὶς ὡς ἔμπορος εἰς τὰς κβρας, ἐξέθηκε πρὸ αὐτῶν διάφορα γυναικεῖα κοσμήματα, ἀλλὰ σὺν αὐ-

τοῖς καὶ ἀσπίδα καὶ λόγχην καὶ ἐν ᾗ αἱ Ἕλληται περὶ τὰ ἄλλα ἠσχολοῦντο, ὁ Ἀχιλλεύς ἤρπασε τὰ ὄπλα, καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη (Ἀπλδ. Ἰβδ. Γ, 13, 8) Ἰδ. Τήλεφος, Κόκκνος, Ἑρωϊκὸς πόλεμος. Ὡς πρὸς τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀχιλλεύως τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἀκολουθοῦσι τὴν ὀμηρικὴν διήγησιν μέχρι τινός, οἷον ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην, ἢ ὠδήγησε τὸ βέλος τοῦ Πάριδος (Virg. Αἆ, VI, 56). Κατ' ἄλλας δὲ διηγήσεις, θέλων ὁ Ἀχιλλεύς νὰ νυμφευθῇ τὴν Πολυξένην, κόρην τοῦ Πριάμου, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἄοπλος εἰς τὸν ἐν Θύμβρω νῆον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκεῖ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος, τοξευθεὶς εἰς τὴν πτέρναν, τὸ μόνον τρωτὸν αὐτοῦ μέρος. Οἱ δ' Ἕλληνες, εἰς Θράκην ἀφιχθέντες, ἐθυσίασαν τὴν Πολυξένην, ὡς ἡ σκιά του ἐζήτησε πρὸς ἐξίλασμέν (Εὐρπ. Ἑλ. 1. — Ον. Μετ. XIII, 448). Πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀχιλλεύς ἐτιμᾶτο ὡς ἦρωας, καὶ εἶχε νῆον ἐν Ἡλίδι, ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἡ νῆσος Λεὺκη (ἢ Ἀχιλλεία) εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, τῆ ἦν ἀφιερωμένη, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς νῆον Ἡλύσιου, διότι ἐκεῖ εὐδαίμων συνέζη μετ' ἄλλων ἠρώων καὶ ἡρωίδων. Ἡ παρακειμένη εἰκὼν νεανίου εὐγενοῦς μορφῆς καὶ σωματικοῦ σχηματισμοῦ, νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν μὲν ὡς Ἀχιλλεύς, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς Ἄρης.

Ἀχιλλεύς Στάτιος, ζῶν πιθανῶς ἐν τῷ 6' αἰῶνι μ. Χ., καὶ γράφας σχόλια εἰς τὸ διδακτικὸν ποίημα τοῦ Ἀράτου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Φαινόμενα».

Ἀχιλλεύς Τάτιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἔγραψε μυθιστόρημα «τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα» εἰς βιβλία ἦ', παράστασιν τῶν συμβάντων τῶν δύο ἐραστῶν, μετὰ περιγραφῶν τῆς φύσεως, παντοίων καλλιτεχνημάτων, κτλ., ἐνίοτε ὁμῶς ὑπερβαίων τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς καλαισθητικῆς καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἐγράφε δὲ φαίνεται, περὶ τὰ μέσα τοῦ 1' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν τῷ με-

σαίῳ πολὺ ἀνεγνωσάκετο, δι' ὃ καὶ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων αὐτοῦ ἀντίγραφα.

Ἀψίνης, ἐκ Γαδάρων, ῥήτωρ, γράφων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μαξίμου. Ὑπὸ τὸ ὄνομα

αὐτοῦ σώζεται σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «τέχνη ῥητορικὴ, περὶ προσομίλου» ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ ἀπεδείχθη ἀνήκον εἰς τὸν Λογγίνον.

Ἀψίς, Ἰδ. Θόλος.

Β

Βαβρίας, ποιητής μύθων, ζήσας κατά τινος 150 ἔτη π. Χ., κατ' ἄλλας κρίσεις ὁμῶς ἐπὶ Δομιτιανῷ ἢ καὶ μετέπειτα, καὶ στιχουργήσας, κατὰ παράδειγμα τοῦ Σωκράτους (ἴδ.), τοὺς Δίωσιπείους στίχους εἰς χωλιάμβους ἢ σκάζοντας (καταλήγοντας εἰς τροχαῖον ἢ σπονδεῖον). Τὸ σύγγραμμά του περιεῖχε 10 βιβλία. Χειρόγραφον 123 μύθων αὐτοῦ εὑρεν εἰς μονὴν τοῦ Ἁθωνος ὁ ἡμέτερος Μινᾶς Μινσιδης, καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον μετ' ἄλλων 95 μύθων, ὧν ἡμισοδητῆθη ἢ γνησιότης· ἕτεροι δ' ἔξ, τέως ἀγνωστοὶ μῦθοι, εὐρέθησαν ἐν τινι χειρογράφῳ ἐν τῷ Βατικανῷ.

Βαθυκλῆς, ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ, περὶ τὰ 560 κατασκευάσας ἐν Λακεδαιμόνι, διὰ τὸ ἀρχαῖον ξέανον τοῦ Ἀμμυλαίου Ἀπόλλωνος, λαμπρὸν κατάγλυφον θρόνον, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὁρῶν (Παυσ. Γ, 18).

Βαθύλος, παῖς ὠραῖος, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος, οὗ καὶ ἀγάλμα ὑπῆρχεν ἐν τῇ πατρίδι του Σάμῳ (Hof. Epod. XIV, 9).

Βατύλος, βατύλιον, λίθοι κωνικοί ἢ σφηνοειδεῖς, ὑποτιθέμενοι ὅτι ἔπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἴσως τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ἐξ ἀερολίθων. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ ἐχρίοντο δι' οἴνου, ἐλαίου καὶ αἵματος (Φώτ. σ. 1047.—Rhin. XVII, IX, 51). Ἐν Δελφοῖς παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν εἰς τοιοῦτος λίθος, ὃν καθ' ἑκάστην ἔχριον, εἰς τὰς πομπὰς δὲ περιέφερον ἐναειλιγμένον εἰς ἔριον. Ὑπετίθετο δ' ὅτι ἦν ὁ λίθος ὃν ἡ Πῆα εἶχε

δώσει τῷ Κρόνῳ νὰ καταπῆ ἀντὶ τοῦ Διὸς (Παυσ. I, 24, 6).

Βάκις, πιθανῶς ψευδώνυμὸν τινος, προφητείας ἐκδόντος καὶ χρησμούς, ὡς τοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Μουσαίου κτλ. ἀπὸ τῆς 4' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διαδομένους, καὶ ἰδίως ὑπὸ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατείδων συλλεγέντας καὶ κύβος λαβόντας, ὡς τε καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις ἐπενήργουν ἐνίοτε. Ὁ Βάκις ἐλέγετο Βοιωτὸς ἐξ Ἐλευθῶνος, ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐμπνευσθεῖς. Μετὰ ταῦτα δ' ἀνέκυψαν καὶ ἄλλαι τοιαῦται συλλογαί, καὶ πλὴν τοῦ Βοιωτοῦ μνημονεύονται καὶ εἰς Ἀρκὰς Βάκις, καὶ εἰς ἐξ Ἀττικῆς (Hrd. H, 20.—Σγλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 107).

Βάκχαι, **Βάκχος**, ἴδ. Διόνυσος.

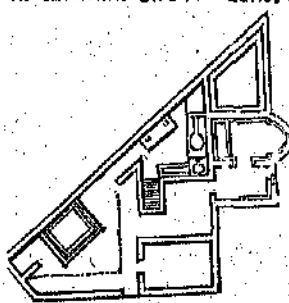
Βακχεῖος, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἔγραψε περὶ ἀρμονικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν. Καὶ μία Εἰσαγωγὴ τέχνης μουσικῆς φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Βακχιῶται, γενεὰ ἡγεμόνων Κορινθίων ἐξ Ἀλήτου τοῦ Πρακλείδου καταγομένη. Ἑπτὰ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ 144 ἔτη, μέχρι 748 π. Χ. Εἶτα δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν μεταπεσοῦσης τῆς κυβερνήσεως, διατηρήθησαν ἔτι ἐπὶ 90 ἔτη, ὅτε τέλος ὁ Κόψελος, καὶ αὐτὸς ἐκ μητρὸς Βακχιάδης, κατώρθωσε, βοηθεῖα τοῦ ἔχλου, νὰ ἐξώσῃ παντάπασι τοὺς διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν μισητοὺς (658 π. Χ.), καὶ ν' ἀναδειχθῇ τύραννος· οἱ δὲ κατέφυγον εἰς τὴν Σπάρτην (Hrd. E, 92. ΣΤ, 128).

Βάκχιον, νήσος παρά τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Φωκαίας, ἔχουσα λαμπροὺς ναοὺς, οὓς εὐλόγησάν ἐπὶ Ἀντιόχου οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦ συμμάχου αὐτῶν Εὐμένους (Liv. XXXVII, 21).

Βακχυλίδης, λυρικός ποιητὴς ἐξ Ἰουλίδου τῆς Κέας, ἀνεψιὸς τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου, ἀκμαίων περὶ τὸ 472 π. Χ., σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. Ἐπὶ πολὺ διέμεινε μετὰ τοῦ Σιμωνίδου παρά τῶν Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις μεθ' ὃ μετέβη, ἀγνωστῶς διατῆ, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὡς πρὸς τὴν ποιήσιν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ θεοῦ του, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκείνου τὸ ὄψος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ἐκ τῶν σωζομένων δ' αὐτοῦ ἀποσπασμάτων φαίνεται δι' ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας τοῦ ὄψους ἐξαγοράζων τὴν ἔλλειψιν ἀνώτερον ποιητικῶν προτερημάτων.

Βαλανεῖον. Καὶ πρὸς καθαριότητα καὶ δι' ὑγιεινοὺς λόγους εἶχον οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἰδίῶν καὶ δημόσια θερμὰ λουτρά ἢ βαλανεῖα, ἀλλὰ κατάχρησιν αὐτῶν δὲν ἐποιούνητο, θεωροῦντες ὅτι ἐκλίσει καὶ ἐκθλινοῦσι. «Κάκιστόν ἐστι καὶ δεῖλόν ποιεῖ τὸν ἄνδρα,» λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Np. 992. — Ἰδ. καὶ Ἀθην. Α, 18. — Δρυσ. κ. Πολυκλ. 1217. — Πλούτ. Φωκ. Δ), οὐδ' ὑπάρχουσιν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λουτρῶν περιγραφαί, ἀλλὰ μόνον ἐκ χωρίων συγγραφέων ἐστὶ γνωστὸν ὅτι ὑπάρχον ἐν αὐταῖς πύελοι ἢ λεκάναι (παρ' Ὀμηρῶ Ἀσάμινθοι), εἰς αἷς εἰσῆρχετο ὁ λουόμενος, καὶ ἄλλο τίειδος, λουτήρ ἢ λουτήριον λεγόμενον, μεθ' ὃ ποστὰ του, διὰ τοὺς ὀρθῶς λουομένους. Πυρραῖαι δὲ ἢ πυρρατῆραι ἦσαν τὰ θερμὰ μέρη πρὸς Ἱδρωσιν ἀποδυτήριον ἔνθα ἀπέθετον τὰ ἐνδύματα οἱ εἰσερχόμενοι

εἰς τὸ λουτρόν ἀλειπτήριον ἢ ἐλαϊόθεσιον, ἐνθα ἠλείφοντο ἔλαιον οἱ λουθέντες, καὶ μάλιστα οἱ παρασκευαζόμενοι διὰ τὰ γυμνάσια σπλεγγίς δὲ ἢ ξύστρα ἦν τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οὗτοι ἀπέφερον ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ λουτροῦ ἐλέγετο βαλανεύς, παραχῆται δ' οἱ ὑπηρέται, καὶ ἀρύαινα ἢ ἀρύταινα τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἤρῳοντο πρὸς χύσιν τὸ ὕδωρ. Ἦν δ' ἐπὶ Λουκιανοῦ διώβολον ἢ τιμὴ τῆς χρήσεως τοῦ βαλανείου. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων ἢ χρήσις τῶν βαλανείων ἐξέπεσεν εἰς κατάχρησιν ἠδυσπαθείας καὶ ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας πολυτελείας, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνιαχοῦ (ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ βασιλικῷ κήφῳ) σώζονται λειψάνα Ῥωμαϊκῶν βαλανείων, ἔχοντα πολλακις ψηφόμενα καὶ κατάκοσμα τὰ ἐδάφη. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παρίσταται βαλανεῖον εἰς γωνίαν ἰδιωτικῆς οἰκίας ἐν Πομπηίᾳ. Ἡ εἰσοδος (ἐκ τῆς αὐλῆς) ἐστὶν ἄνω. Δεξιῶς ἔχει τὸ ἀποδυτήριον, ἀριστερῶς, ὀπίσω ὀρθογωνίου στοᾶς, τὸ ἀλειπτήριον. Ἐπέκεινα τοῦ ἀποδυτηρίου, τὸ ἡμικυκλικῶς προέχον πυρρατῆριον εἰς δὲ τὴν κάτω προέχουσαν γωνίαν, δεξαμενὴν.

Βαλάντεον, ἦν συνήθως δερμάτινον, ἢ ἐκρεμάτο διὰ λωρίδος ἀπὸ τοῦ ὤμου, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ λύχνου.

Ἐν λύχνου γυμνασίου

Βάπτει, ἴδ. Κότυς.

Βάραθρον, ἢ ὀρυγμα, ἐν Ἀθήναις χάσμα φρεατιῶδες καὶ σκοτεινόν (Σηλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 431), κείμενον ἐν τῷ δήμῳ τῶν Κεῖριαδῶν, πιθανῶς ἐν τοῖς βράχαις ΝΔ τῆς πόλεως, καὶ ἔχον εἰς τὰ πλευρὰ ὄγκινους, ἧτοι σιδηρᾶ ἄγκιστρα, εἰς αἷα κατεσπίζοντο οἱ εἰς αὐτὸ ριπτόμενοι κατάδικοι. Ἐπὶ τῶν μηδικῶν ἦτο ἐν χρήσει (Ἡρόδ. Ζ, 133), καὶ ἔτι ἐπὶ Ἐενοπῶντος (Ἑλλ. Α, 7, 21. —

Λυκ. κ. Λεωκρ. 221. Δεῖν. κ. Δημ. 46) εἶτα δὲ κατεχώσθη (Τὸ ἄνω Σηλ.).

Βάρβιτος, ἴδ. Μουσική.

Βάρβαροι. Διὰ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐπὶ πολὺ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν, ἦν πᾶς μὴ Ἕλληνας (δηλαδὴ μὴ ἑλληνιστὶ ὁμιλῶν) βάρβαρος, καὶ ἐθεώρουν οἱ Ἕλληνες τοὺς βαρβάρους ὡς αὐτὸ τοῦτο δούλους, καὶ ἑαυτοὺς, ἐνεκα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, ὡς ὠρισμένους ἀρχειν πῶν βαρβάρων (Εὐρύπ. Ἰρ. Αὐλ. 1379. — Ἀριστ. Πολ. Α, 2, Ζ, 6). Μετὰ ταῦτα περιλήθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν μὴ βαρβάρων, καὶ βραδύτερον, καθ' ὅσον ἐξείτεινετο ὁ πολιτισμὸς, καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰσπανοί.

Βαρβαλοῦς, δούλοι Ἰλλυριοί, οὓς ὁ Μάριος μετεχειρίζετο ὡς ἐκτελεστὰς τῶν ὠμοτήτων του. Ὁ Σεπτάριος ἀπέσφαξε τετρακισχιλίους ἐξ αὐτῶν (Πλούτ. Μάρ. ΛΔ. Σεπτ. Β).

Βάρδυλις, Ἰλλυρὸς στρατηγός, κατακτήσας μέρος τῆς Μακεδονίας, τῷ 359 π. Χ. ἔπεσεν ὁμως τὸ ἐπίδον ἔτος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ Φιλίππου (Διόδ. ΣΤ, 4).

Βαργύλια (τὰ), πόλις τῆς Καρίας ἐν τῷ ὁμώνυμῳ κλίπῳ, ἦν ἀφαιρέσαντες οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 197 π. Χ. ἀπὸ Φιλίππου Γ' τοῦ Μακεδόνος, ἀφῆκαν αὐτόνομον. Παρ' αὐτῇ ἴστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Κινδυάδος Ἀρτέμιδος, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι, καίτοι ἐν τῷ ὑπαίθριῳ, οὐδέποτε ἐδρέχετο (Πλούτ. Φλαμ. ΙΒ. — Στράβ. ΙΔ, 653. — Liv. XXXVII).

Βάρης, ἴδ. Ναυτιλία.

Βάρικα, πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἀπὸ τοῦ 560 ὑπὸ τῶν ἐν Κυρῆνῃ Ἑλλήνων πρωτεύουσα γενομένη ἰσχυροῦ κράτους, ἀντιπάλου τῆς Κυρήνης, μέχρις οὗ, τῷ 510, ἐκυριαύθη ὑπὸ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Δ, 164. 167. 171. 200).

Βαραβήνη, 1) Κόρη τοῦ Δαρείου, ἦν ἐνυμφεθῆ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἡρακλῆ (Ἄρρ. Ζ, 4, 6). — 2) Θυγάτηρ τοῦ σατραπῆ Ἀρταβάζου, γυνὴ τοῦ Ῥοδίου Μένωνος, ἠγγαλιωτεύθη τῷ 333 ὑπὸ Ἀλε-

ξάνδρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ μετὰ ταῦτα ἐνυμφεθῆ τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. Α. — Just. XV, 2, 3).

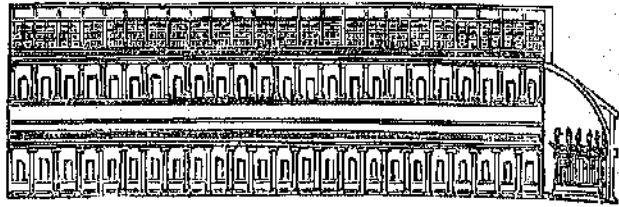
Βάσανος, ἐλογίζετο ὡς τρόπος ἀποδείξεως πρὸ τῶν ἀττικῶν δικαστηρίων, καὶ μάλιστα ὡς μᾶλλον τελεσφόρος ἢ οἱ μαρτυρίαι (Ἰσ. π. Κίρ. κλ. 202. — Ἀνξίμ. ῥήτ. ΙΣΤ, 1). Ἀλλὰ ψήφισμα προταθὲν ὑπὸ Σκαμανδρίου (Ἀνδκ. Π. Μυστ. ΜΓ) ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν αὐτῆς κατ' ἐλευθέρων, πλὴν συνεπέα ἰδίου ψηφίσματος (Ἰσοκρ. Τραπ. ΙΕ. — Δμοθ. Πανταίν. Μ) ἐφηρμόζετο ὁμως εἰς τοὺς δούλους, οὓς ὁ ἀττικὸς νόμος δὲν παρεδέχετο ὡς μάρτυρας, καὶ ἐδικαιοῦτο πᾶς ἐλεύθερος ἢ γὰ παραδῶσθαι τὸν ἴδιον δούλον εἰς βάσανον, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδίας ἀθωότητος, ἢ γὰ κλητήσθαι, δι' ἐπισήμου πράξεως, ἧτις ἐκαλεῖτο πρὸ σκλησίς, (Δμοθ. κ. Στφ. 1106), τὸν τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ ὁ ἀρνούμενος ἐδίδεν ἰσχυρὰν πρόληψιν καθ' ἑαυτοῦ. Αἱ καταθέσεις δὲ τῶν βασανιζομένων ἐγίνοντο οὐχὶ σπανίως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (Δμοθ. κ. Νικοστρ. 1254), ὅτε ὁ δῆμιος ἐνήργει αὐτάς (Αἰσχ. π. Πρασθ. 281), ἀλλ' ἐνώπιον πρὸς τοῦτο ἐκλεγομένων βασανιστῶν.

Βασίλειος, ὁ μέγας, γεννηθεὶς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἐξ ἐπισήμων γονέων, ἐτράφη ἐν Ἀθήναις, ἐνθα συνεδέθη διὰ φιλίας μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης. Πρεσβύτερος τῷ 362 μ. Χ., καὶ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῷ 370, οὗτος ἐκάνονισεν τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀφιερῶσας δὲ πᾶσαν τὴν περιουσίαν του εἰς Ἱδρωσιν νασοκομείου, ἔζη αὐτὸς ἐν πένιᾳ, καὶ ἀπέθανε τῷ 379. Ἦν δὲ καὶ φίλος καὶ προστατῆς τῶν γραμμῶν, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιστολαί, καὶ ἡ τοῖς φιλομαθεῖσι λίαν ἀξιόσπουτος πραγματεία «Ὁ πῶς ἐν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὠφελοῦντο λόγων.»

Βασιλεύς, ἴδ. Ἀναξ καὶ Ἀρχων.

Βασιλική. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀγορᾷ στοὰ βασιλείος ὀνομαζομένη, διότι ἐν αὐτῇ εἶχε τὴν ἐπίσημον ἑδραν τοῦ

καὶ τὸ δικαστήριόν του ὁ ἄρχων βασιλεύς. Ταύτης ἐπὶ Ῥωμαίων ἐδόθη εἰς πολλὰς δημοσίας στοὰς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, ὃ ἦν, φαίνεται, ἐπίμηκες οἰκοδόμημα, ἔχον ἐντὸς δύο σειρὰς κιόνων παρὰ τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, καὶ κατὰ τὴν μικρὰν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου διαίρεσιν τινὰ, συνήθως ἡμικυκλικὴν διὰ τὴν εἴδραν τῶν δικαστῶν, ἢ ἄλλων ἀρχόντων ἐπιτηροῦντων τὰ ἐν τῇ στοᾷ.

Ἡ ἐν Περσῶν Βασιλική.

Ἐπὶ δὲ τοῦ χριστιανισμοῦ τινὲς τῶν στοῶν τούτων προωρίσθησαν εἰς ἐκκλησίας, ἢ καὶ ἐκκλησιαί ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ σχέδιον αὐτῶν, κληθεῖσαι ἐπίσης Βασιλικαί.

Βασκανία, γοητεία διὰ τοῦ βλέμματος ἢ διὰ τῆς γλώσσης ἐνεργουμένη κατ' ἀνθρώπων εὐτυχοῦντων ἢ κατὰ βρεφῶν (Πλούτ. Συμπ. Ε, 7. — Ἀλκιφρ. Ἐπ. α, 15. — Ἡλιόδ. Αἰθ. Α, 7). Πρὸς ἀποσθήσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἔπτυν τρίς, ἢ ἐπρόφερον λόγια τινὰ (Θεοκρ. Στ. 39) εἶχον δὲ καὶ τινὰ φυλακτήρια, ὡς ὁ Πεισίστρατος ἀνήρτησε πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὁμοίωμα ἀκρίδος (Ψούχ. λ. Κατηγήσει).

Βατεία, ἰδ. Ἀάρθανος.

Βατῆ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιῆδος φυλῆς.

Βαττιάδης, ἰδ. Καλλιμάχας.

Βάττος, 1) Υἱὸς Πολυμνήστου, Θηραῖος, καταγόμενος, ὡς ἐν Θῆρα ἐπιστεύετο, ἐκ τῶν Μινυῶν. Κατὰ χρησμόν ἔκτισε τὴν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ, ἀφ' οὗ μεγάλως κακοτυχίας ὑπέστη, τῇ 631 π. Χ., καὶ ἀνέστη αὐτὴν τῷ Ἀπόλλωνι. Ἦρξε δ' ἐκεῖ χρηστῶς καὶ δικαίως ἐπὶ 40 ἔτη (Πινδ. Πυθ. Ε, 89-92. — Ἡρόδ. Α, 157). Ἀπόγονοι δ' αὐτοῦ ἦσαν οἱ μετέπειτα βασιλεῖς. — 2) Βάττος Β (ὁ εὐδαίμων), ἔγγονος τοῦ πρώτου. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κυρήνη, δι' ἐποικήσεων Πελοποννησίων, Κρητῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν, ἠῤῥησεν ἐπισημότατα, καὶ ἀντέστη (τῷ 570) εἰς

(Ἡρόδ. Α, 150).

Βαυκίς, ἰδ. Φιλήμων.

Βαυκαλήματα, νανούρισμα, μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου (ΙΔ, 10, σ. 618), ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο διατηρήθη. Τὸ δὲ λίκνον, εἰς ὃ ἐκλουνοῦντο τὰ βρέφη, φαίνεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι.

Βέθγλος, κυρίως ὁ μὴ μεμυημένος, ἰδίως εἰς τὰ Ἑλευσίνια, ὡς τε καὶ ὅτε οἱ μνηθέντες εἰσῆγοντο, ἐπεφωνεῖτο: «ἐκὰς βέθγλοι.» Ἔτα δ' ἐπεκράτησεν ἡ ἔκφρασις καὶ ἐπὶ παντός ἀνιέρου.

Βέλινα, νησίδιον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος (ν. Ἀγ. Γεώργιος), εἶχε κατοίκους τὸ πάλαι (Ἡρόδ. Η, 125) καὶ ἀνήκει εἰς τὴν Ἀττικὴν (Στράβ. Η, 375. Θ, 398).

Βελλεροφόντης, ἢ **Βελλεροφῶν**, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔγγονος τοῦ Σισύφου ἢ, ἄλλως, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, νέος ἥρωος προσεληθὲς τοῖς θεοῖς. Ἰκπύσιος κατ' ἀρχὰς καλούμενος, ἔλαβε τὸ νέον ὄνομα διότι ἐφόνευσε τὸν Κορίνθιον Βέλληρον, δι' ὃ καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν βασιλέα Πραῖτον. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἡ γυνὴ Ἀντεία, τὸν εὐκοφάντησαν, ὁ Πραῖτος τὸν ἐπέμψε πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Ἰοδάτην, βασιλέα τῆς Λυδίας, δούς αὐτῷ σημάτια λυγρὰ (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 168), ἧτοι γραπτὰ σημεῖα (ἕπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ), δι' ὧν τῷ πατήρῳ γέλλε νὰ φονεύσῃ τὸν νέον. Ἀλλ' ὁ Ἰοδάτης, μὴ θελήσας νὰ πράξῃ τούτο ὁ ίδιος, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν Βελλεροφόντην νὰ

φονεύσῃ τὴν Χίμαιραν (ἰδ.) ἀφ' οὗ δὲ τούτο οὗτος κατέρωθεν ἐπέλας τοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου, παρηγγέλη νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Σολύμους καὶ τὰς Ἀμαζόνας. Καὶ μετὰ τοῦτον δὲ τὸν ἀθλόν, ἐνίκησε μίαν ἐνέδραν τοῦ Ἰοδάτου, καὶ τότε οὗτος ἀναγνωρίσας αὐτοῦ τὴν θεῖαν κατα-

γωγὴν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του (Φιλονόην, Ἀντικλειαν ἢ Κασσάνδραν), ἐξ ἧς ἔσχε τρία τέκνα, τὸν Ἰσωνδρον, τὸν Ἰκπόλοχον καὶ τὴν Λαοδάμειαν, καὶ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς ἐξουσίας του. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε θεομισῆς, διότι ἠθέλησε διὰ τοῦ Πηγάσου ν' ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανόν, ὃ δὲ Πηγασος, ὑπὸ τοῦ Διὸς μαστιγωθεὶς, τὸν κατέρριψε, καὶ οὕτω χωλωνθεὶς καὶ τυφλωθεὶς, περιεφέρετο ἀπελπίς εἰς τὸ Ἀλῆϊον πεδίον (Ὀμ. αὐτ. — Πινδ. Ὀλ. ΙΓ, 60. Ἰσθμ. Ζ, 44). Ἐν Κορίνθῳ ὁ Βελλεροφόντης ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας, εἶχε κοπιρίσιον ἱερὸν ἄλσος ἐν τῷ Κρανείῳ, καὶ μετὰ τοῦ Πηγάσου παριστάτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως τοῦ Ἰπκίου.

Βένδις ἢ **Βενδῖς**, θρακικὴ θεότης, ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ταύτιζομένη καὶ ἔχουσα ναὸν ἐν Πειραιεῖ, τὸ Βενδίδιον (Σεν. Ἑλλ. Β, 4, 11).

Βερέκυνθος, ἕρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κρήτης (Διόδ. Ε, 64).

Βερενίκη, ὁ Μακεδονικὸς τύπος ἀντὶ Φερενίκης. 1) Θυγάτηρ Λάγου, γυνὴ Φιλίππου καὶ μήτηρ Μάγας, τοῦ κυριεύσαντος τὴν Κυρήνην. Ἐγενήθη 340 π. Χ. Ἔτα ἐνυμφεῖται τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν της Πτολεμαῖον Α ἐν Αἰγύπτῳ (Πλούτ. Πύρ. Δ, — Θεοκρ. ΙΖ, 38). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μάγας, ἐκ

Κυρήνης, ἐξανέστη (250) κατὰ τῆς μητρὸς της Ἀρσινόης, νυμφευθεὶς τὸν μνηστῆρα

τῆς κόρης Δημήτριον, υἱὸν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Φονεύσασα δὲ τὸν Δημήτριον, ἐνυμφεῖται τὸν πρὶν ἤδη αὐτῇ μεμνηστευμένον Πτολεμαῖον Γ τὸν Βυεργετῆν ἐξ Αἰγύπτου, τῷ 246 π. Χ. (Just. XXVI, 3). Ἐφονεύθη δὲ τῷ 220 ὑπὸ Σωσιθέου τινὸς φίλου Πτολεμαίου Δ' καὶ τῆς ὥραίας κόρης αὐτῆς τὴν μνήμην δαιμονίων, ὠνόμασεν ὁ ἀστρονόμος Κόνων κατ' αὐτὴν ἓνα τῶν ἀστερισμῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου (Catull. LXVI). — Τὸ ὄνομα ταῦτα ἔφερον καὶ διάφοροι πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ Κυρήναίᾳ.

Βέρμιος, ἕρος πρὸς τῷ Ἀλιάκμονι, διήρει τὴν ἄνω καὶ κάτω Μακεδονίαν (Ἡρόδ. Η, 138. — Στράβ. Ζ, 390).

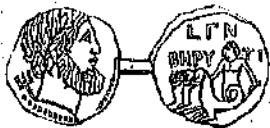
Βέροια ἢ **Βέρροια**, 1) Πόλις τῆς Συρίας παρὰ τῷ ποταμῷ Χάλην (ν. Χαλέπιον), ἠῤῥήθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος (Στράβ. ΙΣΤ, 751). — 2) Πόλις ἐν Ἠμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας (Θουκ. Α, 61. — Πολύβ. ΚΖ, 8, 5). Παρεδόθη τοῖς Ῥωμαίοις μετὰ τὴν

ἐν Πύδνα μάχην, τῷ 168 π. Χ. Ἐνταῦθα

δ' ἐδίδαξεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος (49—65 μ. Χ.).

Βηρυτός, ἀρχαιότατον ἐπίγειον τῆς Φοινίκης, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαγῶρα ἠδξήθη καὶ κατεκοσμήθη ἰδίως ὑπὸ τῶν αὐ-

τοκρατόρων Αὐγούστου, Κλαυδίου καὶ Καρακάλλα, καὶ εἶχαν ἐπίσημον νομιστὴν σχολήν (Στράβ. ΙΣΤ, 756).

Βήμηα, ἡ ὑψηλὴ θέσις ἀφ' ἧς οἱ ῥήτορες ἠγόρευον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἦτο τὸ τῆς Πνυκὸς (ἴδ.).

Βηρωσσός ἢ **Βήρησσος**, γεννηθεὶς ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ἀκράσας μέχρι ἐπὶ Πτολεμαίου Β', ἔγραψεν ἐλληνιστὶ Βαβυλωνιακὰ ἢ Χαλδαϊκὰ εἰς 3 βιβλία, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγχειρίων συγγραμμάτων πολυτίμους εἰδήσεις ἀρυσθεῖς, καὶ ἐκείνων ἀκολουθῶν τὴν χρονολογίαν. Ἐγράφη δὲ καὶ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Βήσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Βησσαὶ ἢ **Βεσοὶ**, Θρακικὸς λαὸς παρὰ τὸν Δίμον, μέχρις Ἰλλυρίας, ποτὲ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρῶτως παρακμάσας (Ἡρόδ. Ζ, 111). Ὑπετάγησαν δὲ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ὅτε καὶ οἱ Μακεδόνες (Λίν. ΧΧΧΙΧ, 53).

Βήσσοι, σατράπης τῆς Βακτριανῆς, μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλει μάχην συνέλαβε καὶ ἔσυρε μεθ' αὐτοῦ δέσμιον τὸν Δαρεῖον,

ἐπιχειρήσας αὐτὸς ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Καταδιωχθεὶς δὲ, ἐτραυματίσθη θανάσιμος καὶ ἐγκατέλειπε τὸν βασιλεῖα, φυγὼν αὐτὸς εἰς τὰς βορείας ἐπαρχίας (Ἄρρ. Γ, 13. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΜΒ), ἔνθα ἀνεκέρυθη βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξέρξου Δ' ἀλλὰ καταδιωχθεὶς, συναλήφθη ἐν τῇ Σογδιανῇ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου, καὶ εἰς Περσῶν στρατοδικεῖον ὑποβλήθη, καταδικάσθη δὲ διασπασθῆ ζῶν (Ἄρρ. Γ, 28. — Curt. V, 7, 13. VI, 3, 10. — Just. XI, 15. XII, 5).

Βέας, ἴδ. Μελάμπους, Νηλεὺς, Ἐπτὰ σοφοί.

Βιβλιοθήκη. Ἦδη κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι μέρημα περὶ συλλογῆς βιβλίων. Ὁ Πεισιστρατος εἶχε πρῶτος ἰδρύσει βιβλιοθήκην ἐν Ἀθήναις (Ἀθῆν. Α, 3. — Aul. Gell. VI, 17), ἢ ὁ Ξέρξης ἀπεκόμισε, καὶ ἕλλην ὁ Πολυκράτης ἐν Σάμῳ. Ἰδιαιτέρας βιβλιοθήκας εἶχον πολλοί, ὡς ὁ Εὐκλείδης, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Θεόφραστος. Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλοῦντο βιβλία, ἴσως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὀρχήστρᾳ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου (Πλάτ. Ἀπολ. ΙΣΤΓ). Κατὰ Στράβωνα (ΙΓ, 1), ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδαξε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ περὶ ἰδρύσεως βιβλιοθήκης, καὶ πρώτην μεγαλοπρεπεστάτην τοιαύτην ἐσύστησεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγίος, ἢ ἐξέτεινεν ὁ Πτολ. ὁ Φιλάδεμος, τάξας ἐπ' αὐτῇ βιβλιοθηκάριον τὸν Ζηνόδοτον τὸν Ἐφέσιον. Δύο δ' ἦσαν αἱ ἰδρυθεῖσαι συγχρόνως βιβλιοθήκαι, ἡ μεγάλη, ἐν τῷ τμήματι τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ Βρουχείῳ, παρὰ τῷ Μουσεῖῳ, περιέχουσα βιβλία 500,000 (Ἰώσηπ.), ἢ ὄχι 700,000 (Aul. Gell.), πυρποληθεῖσα ἴσως μόνον ἐν μέρει ἐπὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Καίσαρος (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Μετὰ ταύτην δὲ τὴν μεγάλην συνέστη καὶ ἄλλη μικροτέρα ἐν τῷ Στεραίῳ ἥτις καὶ θυγάτηρ ὀνομάσθη αὐτῆς (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Καὶ ἐν Περγάμῳ δὲ συνέλεξεν

ἐπίσημον βιβλιοθήκην Ἐθμένης ὁ Β', καίτοι ἀντιπραττόντων τῶν Πτολεμαίων δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς οὐ μόνον βιβλίων, ἀλλὰ καὶ παπύρου εἰσέτι, ἕπερ ὅμως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐφεύρεσιν τοῦ περιγραμνοῦ. Ταύτην δὲ τὴν βιβλιοθήκην 200,000 χειρόγραφα περιέχουσαν, ἐδωρήσατο ὁ Ἀντώνιος τῇ Κλεοπάτρᾳ, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς καταστραφείσης ὑπὸ Καίσαρος. Ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἐγένοντο καὶ ἀντίγραφα τῶν ἀπρηξαιωμένων, πιθανῶς βεβλαμμένων, χειρογράφων (Just. Dom. XX). Παραδίδθη δὲ καὶ αὕτη ἡ βιβλιοθήκη εἰς τὰς φλόγας ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῶν ὑπὸ τὸν Ὀμάρ τῷ 640 μ. Χ. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων τὰ ἀντίγραφα ἐγένοντο ὑπὸ δούλων ἢ ἀπελευθέρων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ δι' ἀπαγορεύσεως εἰς πολλοὺς ἄνθρωποι.

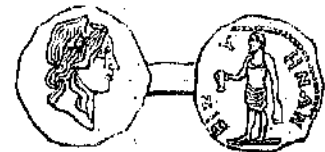
Βίβλος, ὁ φλοιὸς τοῦ αἰγυπτιακοῦ καλάμου τοῦ λεγομένου παπύρου. Ἐκ τοῦ φλοιοῦ τούτου, κατεργασμένου καὶ συγκεκολλημένου, κατασκευάζοντο τὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἔγραφοι οἱ ἀρχαῖοι τὰ χειρόγραφα, συγκολλῶντες πολλοὺς φλοιούς. Βιβλία δ' ἐκλήθησαν τὰ ἐκ πολλῶν τοιαύτων φύλλων συσκευασμένα. Καὶ ἀφ' οὗ δ' ἐν Περγάμῳ, ἐπὶ Ἐθμένους Β' ἐτελετοποιήθη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων, τὰ περιγραμνὰ, πάλιν ἔμεινεν ὁ πάπυρος ἡ προτιμωμένη ὕλη διὰ πάσης τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Βίβλος (Bibulus), υἱὸς Πορκίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάτωνος, καὶ Βιβίου, συνπατεύσαντος μετὰ τοῦ Καίσαρος, ἀιχμαλωτευθεὶς εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην ὑπὸ Ἀν-

τωνίου, ὑπ' αὐτοῦ δαικητῆς εἰς Συρίαν περιφθεις, ἀποθανὼν τῷ 31 π. Χ. Ἐγράφη Ἀπομνημονεῦματα Βρούτου (Πλούτ. Βρούτ. ΙΓ, ΚΗ. — Ἀππ. Δ, 136).

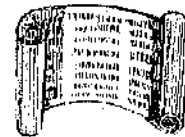
Βιδεαῖοι, Βιδεοὶ ἢ Βιδεῖοι (πιν. Γιδιαῖοι, οἱ γινώσκοντες), ἀρχὴ ἐν Σπάρτῃ ἐκ πέντε ἀνδρῶν, οἵτινες προσηρῶντο τῷ παιδονόμῳ, καὶ ἐπέβλεπον τὰς ἀσκήσεις τῶν παιδῶν. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐλέγετο πρέσβυς βιδέων (Πaus. Γ, 11, 2).

Βιζύνη, ἐν Θράκῃ, πόλις ἐπίσημος (Pl. VI, 18).

Βιθυνία, χώρα τῆς Μικρασίας ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἐδξείνου, ἐκτεινομένη Α μέχρι Παφλαγονίας, Δ μέχρι Μυσίας, Ν μέχρι Γαλατίας καὶ Φρυγίας. Περιλαμβάνει ὅρος τὸν Ὀλυμπον. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοὶ τῆς ἦσαν ὁ Ῥύνδακος, ὁ Ῥήβας παρὰ τῷ Βοσπόρῳ, καὶ ὁ Σαγγάριος. Πόλεις ἐν ἄλλαις διάσημοι, ἡ Νίκαια, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ, ἡ Προῦσα, κατὰ τὸν Ὀλυμπον, ἡ Νικομήδεια, ἡ Χαλκηδὼν, ἡ Κίος, τὸ Βιθύνιον, κτλ. Οἱ Θράκες Θυνοὶ καὶ Βιθυνοὶ κατέκτησαν τὴν χώραν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Μυσῶν καὶ Βεβρότων δὲν ὑπετάγησαν δὲ οἱ τὰ ΒΑ οἰκοντες Μαρνανδυνοί. Εἶτα δὲ ὑπέκυψαν τοῖς Πέρσαις, ὡν τὸν ζυγὸν ἀπέσεισε Νικομήδης Α' (246 π. Χ.) ὁ δὲ Νικομήδης Γ' ἐκληροδότησε τὴν χώραν τοῖς Ῥωμαίοις (Στράβ. ΙΒ, 562).

Βιθύνιον, πόλις τῶν Μαρνανδυνῶν, ἐν τοῖς Α τῆς Βιθυνίας, ὑπὸ Ῥωμαίων κληθεῖσα Κλαυδιουπόλις, πατρίς τοῦ Ἀντινόου (ἴδ.). Παρ' αὐτῇ εἰς τὰ Σάλωνα πα-

Ἐκ χειρῶν ἐν Περσῶν.

Ἦν ἀναγνώστης.

ρήγατο ὁ περίφημος Σαλωνίτης τυρὸς (Στρεβ. IB, 565).

Βίκος, «στάμνος ὡς ἔχων» (Ήσυχ. — 18. Ἡρόδ. Α, 196. — Ἀθήν. Γ, 116. — Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. σ. 1445. — Πολυδ. ΣΤ, 14. Ζ, 162, I, 73).

Βισαλτία, γῶρα μακεδονική, Β τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Βισάλτου διαρροομένη (Ἡρόδ. Η, 116. — Θουκ. Β, 99. Δ, 106).

Βισάνθη, ἡ εἶτα Τραϊεστὸς, θρακική πόλις ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία Σαμίων (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Ξενφ. Ἀνθ. Ζ, 2, 28. Ε, 8).

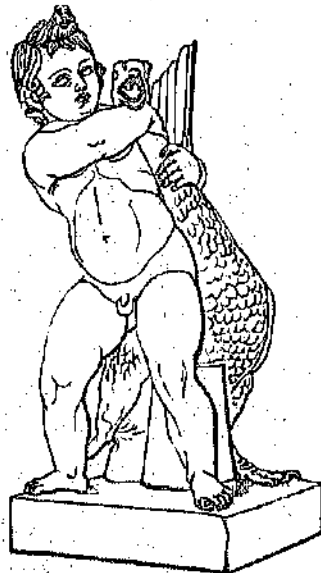
Βιστονες ἢ Βιστωνες, Θρᾷκες πρὸς τῇ Αἰγαίῳ, παρὰ τῇ Βιστωνίδι λίμνῃ, Α τῶν Ἀδδῶρων (Ἡρόδ. Ζ, 110. — Στρεβ. Ζ, 331).

Βίτων, ἴδ. Κλέοβις.

Βίων, ἴδ. Θεόκριτος.

Βλέμμυες, ληστρικός λαὸς ἐν Αἰγύπτῳ, Α τῆς Αἰγύπτου (Στρεβ. ΙΖ, 786).

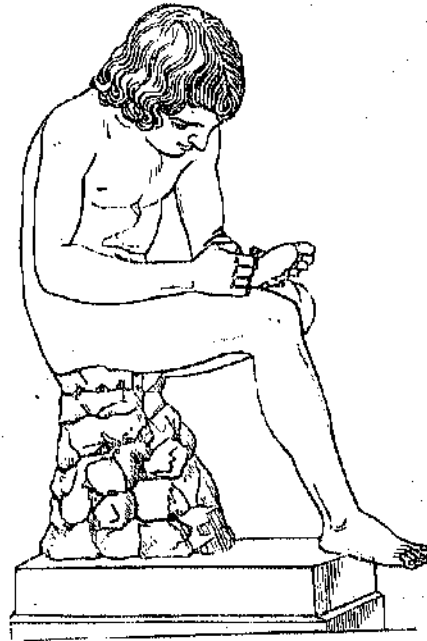
Βοηδρομία, ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 7 βοηδρομιῶνος (22 Σεπτεμβρίου), εἰς μνήμην, κατὰ τοὺς μὲν (Πλούτ. Θησ. ΚΖ)

τῆς νίκης τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τοὺς δὲ (Ἡρόδ. Ἰων. 59. — Σουΐδ.—

Μ. Ἐτυμ.), τῆς ἐπὶ Ἐραχθέως ὑπὸ τοῦ Πλούτου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος τοῖς Ἀθηναίοις θεοθέσις ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἑλευσινίων. Βοηδρομία δὲ ἦν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθετοῦ ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ.

Βοηθός, ἐκ Χαλκηδόνος, ὑπὸ Πανσανίου δὲ (Ε, 717) ἐσφαλμένως Καρχηδόνιος λεγόμενος, ἐπίσημος τορευτὴς καὶ γλύπτης τοῦ β' αἰῶνος π. Χ., ἰδίως διαπρέπων εἰς παιδίων παράστασιν, ἴσως ὁ ἐργασθεὶς τὸν γνωστὸν παῖδα τὸν ἀποπνίγοντα χῆμα, καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀποσπῶντα ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του (Pl. XXXIV, 19, 24. — Cic. Ver. IV, 14).

Βοιωτάρχαι ἢ Βοιωτάρχαι (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4, 10) ἡ ἐκτελεστική ἀρχὴ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν, εἰς ἣν αἱ μὲν Θῆβαι ἐπεμπον δύο, αἱ δὲ λοιπαὶ τὸ κοινὸν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἀνά τρία ἄρχοντα, ὥστε ὁ ὅλος ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἦν πάντοτε ὁ αὐτός, ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ τῶν πόλεων αἵτινες ἐκάστοτε ἐγκαθριθμοῦντο ἐν τῇ κοινῇ. Ἐἶχον δὲ μάλιστα τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ ἐν πολέμῳ.

ἄντες ὑπεύθυνοι κατὰ τὰς τέσσαρας βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν, ἀπὲρ ἅπαν τὸ κῆρος ἔχουσι» (Θουκ. Β, 38), καὶ αὐτῶν ὀφειλοντες νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς. Ἦσαν δ' ἐλευθεροί, καὶ ἐδύνατο μὲν νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ διὰ τὸ ἐπιθὸν ἔτος, ὡς ὁ Πελοπίδας, ἐνδεκάκις κατὰ σειρὰν ἐκλεγθεὶς βοιωτάρχης ἀλλ' ὁ κατακρατῶν τὴν ἀρχὴν ἐπέκεινα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄνευ ἐκλογῆς, εἰς θάνατον καταδικάσθετο, καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσῆχθη εἰς δίκην διὰ τῆς αὐτῆς παραβάσεως, ἀλλ' ἀπελύθη ἕνεκα τῶν μεγάλων του ὑπηρεσιῶν, καὶ διότι ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ εἰς τοῦτο ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν στρατὸν ἐν ἐχθρική γῶρᾳ (Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ. — Πλουτ. Θ, 14, 3. — Θουκ. Δ, 91. — Διόδ. ΙΕ, 51).

Βοιωτία, γῶρα τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς Ἀττικῆς, Φωκίδος, Μεγαρίδος, τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης καὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη, ὅρη περίφημα ἔχουσα τὸν Ἐλικῶνα, κατοικίαν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὰ ἸΑΝ τοῦ Παργασσοῦ, καὶ τὸ ἐπίσης τῇ Ἀπόλλωνι καθιερωμένον Πῆϊον πρὸς τῇ Ἀττικῇ δὲ τὸν Κιθαίρῳνα μεγάλην λίμνην τὴν Κωπαΐδα, τρεφομένην ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Μέλανος, καὶ δι' ὑπογείων καταβοθρῶν εἰς τὸν εὐβοϊκὸν κόλπον ἐκβάλλουσαν, καὶ ἐτέραν, ΝΑ, τὴν Ἰλίκην ποταμούς δ' ἐν ἄλλοις καὶ τὸν Ἀσωπὸν καὶ τὸν Ἰσμηθὸν,

εἰς τὴν λίμνην, καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371 π. Χ.). Αἱ Κῶπαι, παρὰ τῇ λίμνῃ ἢ Ἀλαρτος, ὁμοίως, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ξέρξου (480 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ῥωμαίων (171 π. Χ.) Κορώνεια, Λεβάδεια, Θεσπιαί, Ἰάναγρα, Ἀνοθηδῶν ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ ταύτας πολιτευομένων μυσίας μάλιστα τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ Πλαταιαί, ἐνθα κατετροπῶθη ὁ Μαρδόνιος (479 π. Χ.), κατεστράφησαν δ' ὑπὸ τῶν Θηβαίων τῇ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῇ 373. Αἱ Ἀλαλκομεναὶ ἔχουσαι ἱερὸν τῆς Παλλάδος ἢ

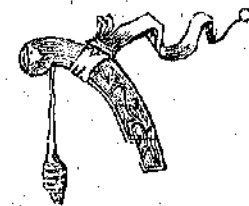

Χαιρώνεια, παρ' ἧς ὁ Φίλιππος κατετρόπωσε τὴν Ἑλλάδα τὰ Λεύκτρα, περίφημα διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἐπαμεινώνδα (371 π.

Χ.). Ἡ Ἀύλις, ὅθεν ἐλέγοντο ἐκπλεοσαντες οἱ Ἕλληνας εἰς τὴν Τροίαν τὸ παρ' αὐτὴν Δῆλιον, ἐνθα ὁ Σωκράτης ἔσωσεν εἰς τὴν μάχην τὸν Ἀλκιβιάδην ἢ Θισβη, ἧς μνημονεύει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Β. 502).

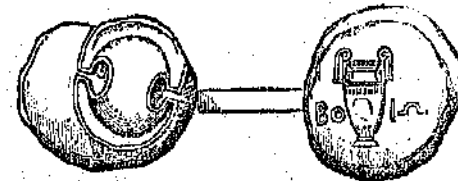
Βόλβη, μεγάλη λίμνη ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας, κοινωθεῖσα μετὰ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου (Θουκ. Α, 58. Δ, 103).

Βόλξ, μολυβδίνη, ἢ βοθιζομένη εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου, ἠλείφετο πρὸς τοῦτο κάτωθεν διὰ λίπους.

Ἀνάγλ. ἐς Βρετ. Μουσείον.

Βόμβυξ, τὸ μεταξοκουνκούλιον, ὁ σκώληξ ὁ παράγων αὐτὸ, καὶ ἡ μετὰ αὐτὴ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ μακρὸν ἐξ ἀκοῆς σχεδὸν μόνον εἶχον τὸ προῖον τοῦτο, καὶ τὸν, πιθαυῶς Ἰυδικὸν ἢ Σινικὸν, λαὸν τὸν καλλιεργούντα αὐτὸ ἔλεγον Σῆρας, ταύτσημον πρὸς σκώληκας, εἴτε τῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ μεταπεσοῦσης εἰς τὸ προσωροικὸν, ἢ καὶ τ' ἀνάπαλιν (Διον. Περιηγ. 752. — Ἡσυχ.

καὶ πηγὰς διασήμους, τὴν Ἰπποκρήνην ἐν τῇ Ἐλικῶν, καὶ τὴν Δίρκην παρὰ ταῖς Θῆβαις. Πόλεις δ' αἱ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστότεραι ἦσαν, ἐκ μὲν τῶν αὐτοῦνομων, αἵτινες καὶ τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν ἀπετέλουν, αἱ Θῆβαι, τῆς Βοιωτίας πρωτεύουσα, ὁ Ὀρχομενός, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ

— Ίουλιαν. Ἐπιστ. ΚΔ) σηρικὸν δὲ νη-
μα (Ἄρρ. Πρπλ. Ἐρθρ.) ἢ καὶ βομβύκι-
νον (Ἄλλιφρ. Α, 39) ἦν ἡ μετάξι, ἣτις ὁ-
μως σπανίως ἤρχετο κατεργασμένη εἰς τὴν
Εὐρώπην. Πρώτην ὑφάσμαν αὐτὴν ἐν τῇ νή-
σῳ Κῶ λέγει Παμφύλην τινα ὁ Ἀριστο-
τέλης (Ζ. ἱστ. Ε, 67). Παρὰ Μήδοις καὶ
Πέρσαις ἡ χρῆσις τῆς μετάξις ἦν ἰκανῶς
ἀρχαία (Ἡρδ. Γ, 84)· εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ
φαίνεται ὅτι αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου
τὴν διέδωκαν πρώται (Κῶ αἰσθῆς), καὶ
κυρίως κοινὴ ἐγένετο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ-
λοσηρικὸν δὲ ἐλέγετο τὸ ὑφάσμα τὸ μόνον
μετάξιον περιέχον, ἐλαφρὸν σχεδὸν πάντοτε καὶ
διαφανές, εἰδόμενα χροίη λειμῶν (δος
ἀνθεσι ποίης (Διον. Περιηγ. 755) ὁ π-
σηρικὸν δ' ἦν τὸ καὶ μετ' ἄλλου στήμονος
ὑφανόμενον. Ἐμνε δὲ πάντοτε τόσον σπά-
νιον καὶ πολυδάπανον τὸ ξένον τοῦτο προῖον,
ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων
ἐπελέγετο ἰσόχρυσον διὰ τὴν τιμὴν αὐ-
τοῦ, καὶ ὁ Τιβέριος ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἀν-
δράς τὴν πολυτέλειαν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων
(Δ. Κασσ. ΝΖ, 15.— Σουῖδ. λ. Τιβέρ.). Ἡ
παραγωγὴ δ' αὐτῆς τῆς μετάξις διεδόθη εἰς
τὴν Εὐρώπην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθα,
ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, μοναχὸς τὴν ἐκόμισεν ἐκ
τῆς Ἀσίας (Σηρίνης) (Προκόπ. Ἰστ. Ἀρν.
ΚΕ).

Βορεάδες, ἴδ. Ἀργοναυταὶ καὶ
Κάλαϊς.

Βορέας, ἴδ. Ἄνεμοι.

Βορεασμὸς, ἑορτὴ ἦν ἐτέλειον οἱ
Ἀθηναῖοι τῷ ἀνέμῳ Βορέα, ὅστις ἦν ὁ σφο-
δρότερος καὶ ἐκαιοτήτερος ἐν Ἀθήναις,
ἐμυθεῖτο ὡς ἀρκάσας Ὀρέθουαν, τὴν κόρην
τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὰς ὄχλας τοῦ Ἰλισσοῦ,
καὶ διὰ τοῦτο, ὡς κηδεστῆς αὐτῶν, κατὰ
χρησμὸν, ἐπὶ Ἐρέθου τὸν στόλον τῶν Περ-
σῶν διαλύσας διὰ καὶ βωμῶν εἶχεν ἐπὶ τοῦ
Ἰλισσοῦ (Ἡρδ. Ζ, 189).

Βόρσιππς, τὰ πόλις παρὰ τῷ Βού-
ρρατῇ, Ν. τῆς Βαβυλωνίως, γνωστὴ διὰ τὰ

λιγὰ τῆς ὑφάσματα καὶ διὰ τὴν χαλδαίαν
ἀστρονομικὴν αἵρεσιν τῶν Βορσιππιῶν (Στρά-
β. ΙΕ, 739.— Just. ΧΠ, 13).

Βορυσθένης, εἶτα Δάναπρις, πα-
ταμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων
εἰς τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλε-
στὸς κατὰ Στράβωνα (Ζ, 289, 306) ἐπὶ
600 στάδια. Ἐνθα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ
Ἰπανίς (νῦν Βούγ), ἕκαστο ἡ πλουσία πό-
λις Βορυσθένης, ἡ Ὀλβία, ἀποικία Μιλη-
σίων (Ἡρδ. Δ, 17, 53, 71).

Βόσπορος, σημαίνει στενὸν ὁ καὶ
βόυς δύναται νὰ διαπλεύσῃ νηχόμενος 1) ὁ
τῆς Θράκης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Τὸ στενωτέρον αὐτοῦ μέρος, μάλιστα πεντα-
στάδιον, ἐγαφύρωσεν ὁ Δαρειὸς (Ἡρδ. Δ, 33,
85). — 2) Ὁ Κιμμέριος συνδέων τὴν
Μαυριτιδα μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (Δ. 12, 28) ἰσχυρῶς πηγνύμενος τὴν
χευμῶνα. Ἡ ἐπ' αὐτοῦ Μιλησίων ἀποικία, τὸ
Παντικαπαίον (ν. Κέρτς) ἐγένετο πρῶ-
τεύουσα κράτους ἀνεσῆτος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀσιακὴ
ἡρέτο τὸν οἶτον αὐτῆς. Ὁ πρῶτος αὐτοῦ
βασιλεὺς ἐκαλεῖτο Σπάρτοκος, ὁ δ' ἔσχα-
τος, Παιρσιάδης Β', ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξω-
σθεὶς παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Μιθριδάτῃ, μεθ' οὗ
διατήρησε μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ τῇ Ῥώμῃ ὑπο-
κειμένους (Στράβ. Ζ, 475. ΙΑ, 494).

Βοτταία, χώρα ἐν Μακεδονίᾳ, Δ.
ἐπὶ τοῦ Ἀξιῶ (Ἡρδ. Ζ, 185. Η, 127).
Πρὸς τοὺς ἐγγυρῶν κατήκησαν αὐτὴν καὶ
Κρήτες. Κυριώτεροι πόλεις ἡ Πέλλα καὶ
αἱ Ἰχναί (Ἄρρ. Α, 2, 5).

Βούαι, ἴδ. Ἀγέλαι.

Βούδασσος, πόλις καὶ κλῆπος τῆς
Καρίας Α. τῆς Κνίδου (Ἡρδ. Α. 174.—
Διόδ. Ε, 62)

Βούδασις, θεότης αἰγυπτιακὴ, θυγά-
τηρ τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, γαλῆς
πρῶσιπον ἔχουσα, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β,
59. 137. 156), εἰς τὴν Ἄρταμιν, ὡς σελή-
νην, ἀντιστοιχοῦσα. Τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ἐπα-
νηγύριζε μεγάλη συρροὴ ἀνθρώπων εἰς τὴν

Α. τοῦ Νείλου κεκλήνην ὁμώνυμον αὐτῆς πό-
λιν, παρ' ἣ ὁ Ψαμμήτιχος εἶχε συνοικήσαι
Ἰωνας καὶ Κῦρας, ἦν δ' ἐκυρίευσαν οἱ Πέρ-
σαι ἐπὶ Μέμνονος, τῷ 352 π. Χ.

Βουδῆνοι, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 108),
λαὸς πολυάριθμος, ἐν Σκυθίᾳ Ἑλληνικῆς
καταγωγῆς, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλληνιστὶ καὶ
Σκυθιστὶ ὁμιλοῦντες, καὶ πέραν τοῦ Ταναΐ-
δος, εἰς 15 ἡμερῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μαι-
ώτιδος, ξυλόκιστον πόλιν αἰκοῦντες, Γελο-
νὸν καλουμένην.

Βουζόγης, 1) ἐπίθετον τοῦ Τριπτο-
λέμου ἢ τοῦ Ἐπιμενίδου, ὡς πρώτου Ζεῦ-
ξαντος βόας. — 2) Ὁ ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις
τῶν ἱερῶν βοῶν ἐπιμελούμενος.

Βουθρωτὸν, Ἑκπειρωτικὴ πόλις ἀπέ-
ναντι τῆς Κερκύρας, εἶχε φρούριον καὶ λιμέ-
να ὅστις Πηλώδης ἐλέγετο. Κατὰ τινὰς
ἰδρῶθι ὑπὸ Ἑλένου μετὰ Ἑρώων φυγάδων
(Διον. Ἀλ. Α, 51).

Βουκεφάλως, ὁ περιφέρμος ἵππος Ἀ-
λεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὃν μόνος οὗτος, παῖς
ἔτι, ἐδάμασε στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ τὸν τρομάξῃ ἡ σκιά. Τὸν εἶχε δὲ διὰ
πάσας τὰς ἐκστρατείας του, καὶ τὸν ἐτίμησε
φορευθέντα (Ἰδ. Βουκεφάλως). (Πλούτ.
Ἀλέξ. ΣΤ, ΕΑ. — Ἄρρ. Α, 19. — Curt.
VI, 5, 18).

Βουκεφαλία, ἡ Βουκέφαλα (τὰ)
πόλις ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἀφ' οὗ ἐνίκησε τὸν
Πᾶρον, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τοῦ χελίους τοῦ Ὑδά-
σπου, ἐπωνύμου τοῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος ἴπ-
που του (Ἄρρ. Ε, 19, 4. 29, 5). — 2) Τὸ
ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος (Παυσ. Β,
34, 8).

Βουκολικός, ἴδ. Θεόκριτος.

Βουλῆ. Ἐπὶ τῶν ἀνάγκων συνέκαιτο
αὕτη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν (μεγα-
θύμων γερόντων). Ἡ γῆτορες ἡ δὲ
μέδοντες. Ὀμ.), ἀλλ' εἶχε μόνον συμβου-
λευτικὴν δικαιοδοσίαν. Μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθή-
ναις ὁ Σόλων ὀργάνισεν αὐτὴν ἐκ τετρα-
κασίων ἀνδρῶν, ἀνὰ 100 εἰς ἐκάστης φυ-

λῆς, ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, πλὴν τῶν θη-
τῶν, ἵνα προβουλεύωσιν, ἢ προπαρα-
σκευάζωσι τοὺς νόμους (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ).
Ἐπὶ Κλεισθένης δὲ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν
10 φυλῶν, καθηρέθη ἐκ 500, ἦτοι ἐκ 50
εἰς ἐκάστης φυλῆς, κληρουμένων κατ' ἔτος,
καὶ ἐπὶ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διεπόντων τὰ
τῆς Βουλῆς, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν Πρυτάν-
ων, κατὰ διαδοχὴν ὑπὸ τοῦ κληρου-
μένων. Ἐκάστης δὲ φυλῆς ἐκλεροῦτο καθ'
ἐκάστην εἰς πρέεδρος, καὶ ὁ τῆς Πρυτανευού-
σης, λεγόμενος Ἐπιστάτης, προήδρευεν
ἀνωτάτως πάσης τῆς Βουλῆς. Ἐλάμβανον
δ' οἱ βουλευταὶ μισθὸν τὸ βουλευτικόν,
ἀνὰ 1 δραχμὴν δι' ἐκάστην συνεδρίασιν, ἦσαν
ἀπηλλαγμένοι τῆς στρατείας, εἶχον ἑδραν ἐν
τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔφερον μύρτου στέφανον ἐν
τῷ Βουλευτηρίῳ, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους
ἔδιδον εὐθύνας. Ἡ Βουλῆ δὲ προεβού-
λευεν, ἦτοι προανεζέετε· πάντα ὅσα ἐμελλ-
λον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
δήμου ἐνίοτε δ' ἐψηφίζε καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ
μόνον ἐπέτεια, ἦτοι ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος ἰσχύ-
οντα ψηφίσματα. Ὁ δῆμος δ' ἐδύνατο εἰς τινὰς
περιστάσεις νὰ κηρύξῃ κυρίαν αὐτὴν ἢ αὐ-
τοκράτορα, καὶ τότε ἐψηφίζεν ὀριστικῶς. Ἡ-
κομε δὲ καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν, καὶ
ἐδέχετο ξένους πρέσβεις. Προσέτι δ' εἶχε καὶ
ἀνωτάτην οικονομικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ πρὸ
αὐτῆς ἐγένετο τῶν ἀρχόντων ἡ δοκιμασία. Ὁ
Ἀριστείδης κατήργησε τὴν ἐξαιρέσιν τῶν
θητῶν, ὥστε πᾶς Ἀθηναῖος ὑπερτριανκοντού-
της ἐδύνατο νὰ κληρωθῇ βουλευτῆς. Ἐπὶ
Ἀντιγόνου δὲ (307 π. Χ.) οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ
κολακείας προσέθηκαν εἰς τὰς 10 φυλάς των
ἄλλας δύο, ἐπωνύμους αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του
Δημητρίου, δι' ὃ ἠϋξήσαν καὶ τὸν ἀριθμὸν
τῶν βουλευτῶν ἐκ 500 εἰς 600. Ἐπὶ Ἀδρια-
νοῦ δὲ προσθέντες καὶ 13ην φυλὴν, ἦτις νὰ
φέρῃ αὐτοῦ τὸ ὄνομα, ἐπανήγαγον τὴν Βου-
λὴν εἰς 500 (Παυσ. Α, 5). Ἀλλ' ἐπ' Αὐ-
ρηλιανοῦ ἀπαντάται Βουλῆ τῶν 750, καὶ
μεταγενεστέρως ἐκ μόνων 300 (Haeckh. G. J.

Ἄρ. 372. 380). Συνήρχατο δ' ἡ Βουλὴ καὶ ἐκάστην, πλὴν τῶν ἑορτῶν, εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἦσαν δημόσιαι· οἱ δὲ Πρυτάνεις ἔμενον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Πρυτανείῳ, καὶ συνεσιτοῦντο ἐκεῖ, εἶτα δὲ ἐν τῇ παρακειμένῃ Θόλῳ. Ἐξέλεγε δὲ ἡ Βουλὴ καὶ ἕνα Γραμματέα καὶ ὑπογραμματεῖς, καὶ ἐκάστη πρυτανεία ἐπίσης τὸν ἴδιον ἑαυτῆς. Βουλὴ δ' ἐλέγετο καὶ τὸ ἀνώτατον φονικὸν δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἰδ.).

Βούλις, 1) Σπαρτιάτης, μεταβάς μετὰ τοῦ Σπαρθίου παρὰ τῷ Ξέρξῃ, ὅπως διὰ τοῦ ἐκουσίου θανάτου τῶν ἐξιλεώσῃ τὸν ἐγχώριον ἥρωα Ταλθύδιον, ὀργισθέντα κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὅτι ἐθανάτωσαν τοὺς πρόσβεις τῶν Περσῶν. Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τοὺς ἀπέπεμψε, μὴ δεχθεῖς τὸν ἱλασμόν. Καὶ τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἐσυγχώρησεν ὁ Ταλθύδιος, μετὰ πολλὰ ἔτη ὁμοῦς ἐπέριψε τὴν τιμωρίαν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν δύο τούτων, προδοθέντας κατ' εἰσῆγησίν του εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ φονευθέντας (Ἡρόδ. Ζ, 134 — Θουκ. Β, 67, — Δουκ. Δμ. ἐγκ. ΑΒ). — 2) Πόλις παράλιος τῆς Φωκίδος ὑπὸ τὸν Ἐλευκῶνα. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἄλιεῖς κορφόρας (Στράβ. Β, 423. — Πaus. Γ, 37, 2).

Βούξεντον, ἀρχαιότερον Πυξίδος, πόλις ἐν Λευκανίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 467 ὑπὸ Μικύθου, τυράννου τῆς Μεσσηνίας (Στράβ. ΣΤ, 252).

Βούπαλος, υἱὸς τοῦ Ἀνθέριου, ἢ Ἀρχέριου (ἰδ.), χῆρος γλύπτης, περὶ τὰ 540 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀθήνιδος ἐργαζόμενος. Περὶ αὐτῶν διηγοῦντο τὸν μῦθον, ὅτι μὴ ἀνεχόμενοι τὰ σατυρικά βέλη τοῦ δυσμόρφου Ἐφεσίου ποιητοῦ Ἰππώνακτος, οὗ τὸν ἀνδριάντα εἶχον παραστήσει γελιογραφικῶς, ἢ ἐν ὁ Βούπαλος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ γαμβρόν του, ἠτύχησάν (Σουίδ. λ. Ἀθηνίς, λ. Ἰππώναξ. — Pl. XXXIV). Ἦσαν δ' ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐκφράσιν δόντων, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐκάρμησεν

ὁ Ἀδγούστος ἀστύματα καθὼν ἐν Ῥώμῃ. Ἐν δ' ὁ Βούπαλος συγχρόνως καὶ ἀρχιτέκτων (Paus. Δ, 30).

Βούπορθμος, ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ἐρμιόνη, ἔχον καυὸς Διμητρος καὶ Κόρης, καὶ Ἀθηνᾶς (Pausan. Β, 34, 8).

Βουπράσιον, ἀρχαιοτάτη χώρα τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ «Κοίλῃ Ἡλίδι» παρὰ τὸν Λάρισσον ποταμὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 615). Ἄν εἶχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐξέλιπεν ἔπειτα (Στράβ. Η, 340).

Βούος, εἰς τὰ ἀττικὰ νομίσματα ὁ Θεσεύς ἐχάρησε τὸ πρῶτον β ο ὦ ν (Πλούτ. Θρα. ΚΒ), εἰς οὗ ἐσφαλμένως ὑπεστήθη ὅτι πρόκυψε ἢ παροιμία «β ο ὦς ἐπὶ γλώσσει βέβηκε.»

Βούσιρις, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεῖς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναίδος Ἀυτομάτης ἢ κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἢ Ἀυτομάτη ἐφόνευσε τὸν Αἰγύπτιον, ὁ δὲ Βούσιρις ἤρξε τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐθυσίασε τοὺς ἐκεῖ ἐργαζόμενους ξένους κατ' Ἀπολλοδώρον (Β, 8, 11), υἱὸς ὢν τοῦ Πισαίδωνος καὶ τῆς Λυσιστάσης. Λόγον περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης (Ἄρρ. Γ, 3, 1. — Gell. II, 8).

Βουστροφηδόν, ἰδ. γράμματα.

Βούτεια ἢ **Βουτόδα**, δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς.

Βούτης, 1) Ἦρωες Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανθίωνος καὶ Ζευξίπτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ γενάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Βουταδῶν ἢ Ἐτεοβοταδῶν κατὰ τινας δὲ, υἱὸς Τελέοντος καὶ Ζευξίπτης, πολέμιστος, καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) Βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῶν ἑσμάτων τῶν Σειρήνων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἢ Ἀφροδίτη σώσασα αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς Λιλιύβιον καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἐρυκα (Διόδ. Δ, 83. — Ἀπολλοδώδ. Α, 9, 25. — Ἀπλλ. Ῥόδ. Δ, 913). — 3) Υἱὸς Βορέου ἐν Θράκη, ὑπὸ τοῦ

ἀδελφοῦ τοῦ Λυκούργου ἐκβλήθει, κατέλαβε τὴν νῆσον Στοργύλην, καὶ ἐν Διονυσιακῇ ἑορτῇ ἐν Θεσσαλίᾳ ἤρπασε τὴν Κορωνίδα· τῇ ὀργῇ δὲ τοῦ θεοῦ παρεφρόνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς φρέαρ (Διόδ. Ε, 50). — 4) Πατὴρ Ἰπποδαμείας τῆς γυναικὸς τοῦ Πειριβοῦ (Διόδ. Δ, 70). — 5) Πατὴρ τοῦ Πολυκάρου (Paus. Δ, 2, 1). — 6) Ἀργεῖος, ἄρξας ἐν Ῥόδῳ (Διόδ. Ε, 59). — 7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πάλλαντος (Ὀμ. Μαι. VII, 500). — 8) Δύο Ἑρῶες ἐπαῖοι τοῦ Αἰνείου (Virg. Ἀ. IX, 646, IX 691).

Βουτώ, αἰγυπτία θεότης, ἔχουσα κῶνον καὶ χρηστηριον εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν. Ἡ ἴσις, φεύγουσα τὸν Τυφῶνα, τῇ ἐνεπιστεύθη τὰ τέκνα τῆς Ὠρον καὶ Βούβαστι. Οἱ Ἑλληες τὴν ταυτίζουσι μετὰ τῆς Λητοῦς (Ἡρόδ. Β, 83. 152. 155).

Βοῶναι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις τὴν ἐπιμέλειαν ἔχουσα τοῦ ἀγοράζειν βοῦς διὰ τὰς θυσιᾶς καὶ τὰς δημοσίας ἐστιάσεις (Δημοσθ. Μακδ. 171. — Πολύδ. Π, 114. — Ἀρκοκρ.).

Βοῶτης, ἰδ. Ἀστερισμοί.

Βραγχιδαί, ἡ γενεὰ τῶν ἐν Μιλήτῳ (ἰδ.) τῶν χρηστήριον τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος ἐπιμελουμένων. Ὁ γενάρχης αὐτῶν Βράγχοις, υἱὸς Σμικροῦ, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν μαντικὴν δύναμιν αὐτῷ δωρησαμένου, εἶχεν ἔλθει ἐκ Δελφῶν. Ἐπι τῶν Περσικῶν ἠναγκάσθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ξέρξην τὸν θησαυρὸν τοῦ καθ' αὐτῶν· φοβηθέντες δὲ μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετακίσθησαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν εἰς τὴν Βακτριανὴν, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκδικῶν τοὺς Ἑλληνας, κατέστρεψε τὰ ἱερὰ αὐτῶν καὶ τὸ χωρίον, ἐπίσης Βραγχιδαί λεγόμενον (Curt. VII, 5).

Βρασίδας, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Σπάρτης, ἐβίωσε (431 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραιτηθῶσι τῆς κατὰ τῆς Μεθώνης ἐκστρατείας τῶν (Θουκ. Β, 25, 93). Τῷ 424 πολλὰς πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν αἷς καὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ἀποσπάσας τῶν Ἀθηναίων, προσ-

ἤρτησεν εἰς τὴν Σπάρτην (Θουκ. Δ, 84). Μετὰ δύο δὲ ἔτη, καίτοι νικήσας ἐν Ἀμφίπολει τὸν Κλέωνα, ἔπεσον ὁμοῦς καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ ἀντίπαλός του εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Δ, 78, 120. Ε, 6. — Διόδ. ΙΒ, 72). Διὰ τὰς ἀρετὰς του δὲ, μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρωος.

Βραυρών, ἰδ. Ἀττικὴ.

Βραχυμάνες, ἡ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν ἱερέων (Ἄρρ. Ἰνδ. ΙΑ), ἐνίστε καὶ οἱ τῆς θρησκείας αὐτῶν ὀπαδοὶ (Ἄρρ. Ἀν. ΣΤ, 7, 4. — Plin. VII, 17). Ὁ Πτολεμαῖος τοὺς λέγει οἰκοῦντας ὑπὸ τὸ ὄρος Βέττιγον, καὶ ἔχοντας πρωτεύουσαν Βράχμην.

Βρέννος, 1) ἀρχηγὸς Γαλάτης, κυριεύσας τὴν Ῥώμην τῷ 390 π. Χ., καὶ ἀπελθὼν ἀφ' οὗ ἔλαβε λύτρα. — 2) Ἀρχηγὸς Γαλάτης, τῷ 280 καὶ 279 π. Χ. εἰςβαλὼν ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 (Just. XXIV, 6) εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατατροπωθεὶς δ' ὑπὸ 4,000 Ἀθηναίων ἐν Δελφοῖς, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀπόλλων βράχους ἐσφενδόνιζε κατὰ τῶν βαρβάρων. Πᾶς ὁ στρατός του, πλὴν τῶν φθάντων νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατεστράφη, καὶ ὁ ἴδιος ἠτύχησεν (Paus. Ι, 19. — Διόδ. ΚΒ, 11. — Just. XXIV, 6).

Βραύρωος, ἰδ. Ἐκατόγχειρες.

Βριζῶ, ἐν Δήλῳ θεὰ ἢ αἱ γυναῖκες προσέφερον ἐδέσματα εἰς ἀγγεῖα ἔχοντα σχῆμα πλοῦ, καὶ ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν δι' αἴσιον πλοῦν (Ἀθην. Η, 3).

Βριλησσός, ἰδ. Ἀττικὴ.

Βρίσης καὶ Βρισηῆς, ἰδ. Ἀχιλλεύς.

Βριτόμαρτις, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, ἢ κατ' ἄλλον μῦθον, νόμφη ὀπαδὸς αὐτῆς. θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἥτις τοῦ Μίνως τὸν ἔρωτα φεύγουσα, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ὑπὸ δικτύων τῶν ἀλιέων, δι' ὃ καὶ Δικτυοννα ἐλέγετο· ἢ αὕτη τῇ ἐν Αἰγίῳ Ἀφαίᾳ (Paus. Β, 30. Γ, 14).

Βροντεῖον, μηχανὴ ἐν τοῖς θεάτροις,

τήν βροντήν μιμουμένη υπό τὸ μετασκήμιον, εἴτε λίθων κυλινδουμένων ἐντός χαλκῶν λεθῆτων, εἴτε ἐπὶ χαλκῶν ἐλασμάτων κινουμένων ἀσκήων.

Βρόντης, ἰδ. Κύκλωπες.

Βρούχιον, ἰδ. Ἀλεξάνδρεια.

Βυβλίς, θυγάτηρ Μιλήτου καὶ Εἰδοθείας, ἀπέθανεν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀδελφόν της Καῦνον, καὶ ἐκ τῶν δακρύων της ἀνέβλωσε πηγὴ (Ον. Μετ. ΙΧ, 446).

Βύβλος, πόλις φοινικικὴ (ν. Τζεβέλ), μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ἡ κυριώτερα εἶρα τῆς λατρείας τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁ ποταμὸς Ἀδωνίς τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Βύβλου. (Στράβ. ΙΣΤ, 755).

Βυζακίς (Πολύβ. Α, 29), Βυζάνκιον ἢ Βυσακίτις, χώρα αὐτοῦρος τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Καρχηδόνος, Νουμιδίας, τῆς ἑσῶ Λιβύης καὶ τῆς θαλάσσης πρὸς Δ. Αἱ κυριώτεροι πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Λέπτις, ἡ Θύστρος, τὸ Ἀδρῦμιτον (Διόδ. Κ, 8).

Βυζαντινοί ἢ Βυζαντινοὶ λέγονται οἱ ἐν Βυζαντίῳ γράψαντες συγγραφεῖς ἀπὸ Κωνσταντινου τοῦ Μεγάλου. (325 μ. Χ.), μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). Πόλυτιμα εἰσὶν ἰδίως τὰ ιστορικὰ αὐτῶν συγγράμματα, οὐχὶ τοσοῦτον διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἀκριβείαν τοῦ ὕφους καὶ τὴν κρίσιν τῶν συγγραφέων, ὅσον ὡς μόναι πηγαὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῖς συμβάντων. Ὁ Ζωναρᾶς (1118), ὁ Νικήτας Χωνιάτης ἢ Ἀκομινάτος (1216), ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς (1359), ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης (1463), ἔγραψαν ἀλληλοδιαδόχως μέρη συναπαρτιζόντα πᾶσαν τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν.

Βυζάντιον, ἰδρύθη τῷ 658 π. Χ. ὑπὸ Βυζάντος, μετὰ Μιλησίων, ἐπὶ δύο λόφων κατὰ τὸν κόλπον Χρυσόκερας, εἰς τὴν Δαϊσοδὸν τοῦ Βασπόρου καὶ τῆς Προποντιδός. Ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, οἱ κάτοικοι ἀπεσῦρθσαν εἰς Μεσημβρίαν τοῦ Πόντου, καὶ ἡ πόλις κατεστράφη (Ἡρόδ. ΣΤ, 33) ἀλλ' ἀ-

νέκυψε πάλιν, ἰδίως ἐπιμελεῖα τοῦ Σπαρτιάτου Παισαίου. Εἶχε δ' ἡ πόλις 40 σταδίων περίμετρον. Κατὰ Φιλίππου ἰσχυρὰ βοήθειαν λαβόντες οἱ Βυζάντιοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐχορήγησαν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας (340 π. Χ.). Ἀνταμάχοντο δὲ καὶ κατὰ τῶν περιοικίων Θρακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν τὰ κυριώτερα προϊόντα ἦσαν σίτος καὶ ταριχευτοὶ ἰχθῆς ἐκ τοῦ Εὐξεινίου πόντου, καὶ τότε καὶ ὠχυρώθη ἡ πόλις. Τῷ 196 μ. Χ. ἡ πόλις ὑπέστη μεγάλης ζημίας ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ὑπὲρ οὗ εἶχε κηρυχθῆ. Τῷ δὲ 330 μετέκτισεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσάν τῷ κράτους ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, συμπληρώσας εἰς ἐπτὰ λόφον τὴν πόλιν, ἧτις ἐλάβεν 1 1/4 γεωγραφικῶν μιλίων ἑκτασίον, διαιρουμένη εἰς 14 τμήματα (ἢ βεγιδίνας), καὶ μετωνομάσθη Κωνσταντινουπόλις.

Βύζας, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κρεούσσης ἢ, κατ' ἄλλους Μεγαρέως, ἀγαγὼν ἀποικίαν Μεγαρέων εἰς Θράκην καὶ κτίσας τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν (Διόδ. Δ, 59. — Στράβ. Βυζ. — Ἡσῶχ.).

Βουκάνη, ὄργανον ἐμπνευστὸν, ἢ ἀφ-

Ἐκ χαλκοῦ πρωτοτύπου

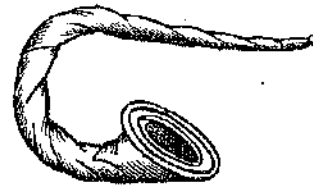
λεστάτη τῶν σαλπίνγων, κατ' ἀρχαίαν κόγχην

Ἐκ λόγγου παραίτου.

εἰς χρῆσιν τῶν βουκέλων καὶ νυκτοφυλάκων, εἴτα δὲ χαλκῆ, ἐν χρῆσει τοῖς ναυτικοῖς. Κυρ-

κτὴν δ' εἶχον αὐτὴν εἰς τὸν στρατὸν οἱ βουκανισταὶ ἢ βουκανηταί.

Ἐξ ἀναγλύφου.

Βωλοκόπος, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἵνα σπείρωσι συνέτριβον τοὺς διὰ τοῦ

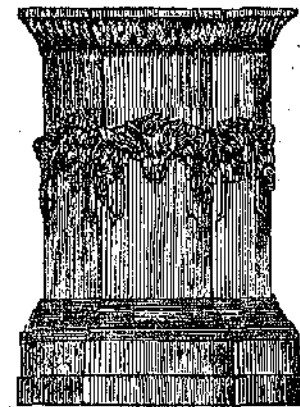
ἀρότρου παραχθέντας βώλους. Ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο εἰς τῶν γεωργῶν ἐνίστη, ἵνα τὸν καταστήσῃ βαρύτερον.

Βωμιαεὶς, Αἰτωλοὶ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐδήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄρος Κέρακα, Δ οἰκοῦντες, παρὰ τισὶ λόφοις οἴτινες ἔνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκαλοῦντο βωμοὶ (Στράβ. Ι, 451).

Βωμονόμοι, ἐν Σπάρτῃ, οἱ παῖδες οἴτινες, κατὰ τὴν διαμαστίγωσιν (ἰδ.) πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (ἰδ.), καρτερικώτατα ἀντείχον εἰς τὴν δοκιμασίαν.

Βωμός, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι, ἢ ἐκαίοντο τὰ ἱερεῖα, ἐκ γῆς ἢ ἐκ λίθων κατεσκευασμένου, συνήθως δὲ μονόλιθον, διαφόρου σχήματος, οἷον τετραγώνου πρίσματος, πολυγώνου ἢ κυλινδρικοῦ, ὡς καὶ διαφόρου ὕψους, πάντοτε δὲ μίαι ἐλάσσονος τοῦ θεοῦ ἀγάλματος, ὅταν ἰδρύετο πρὸ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ διὰ γλυφῶν κοσμοῦμενον. Βωμοὶ ἴσταντο πρὸ τῶν

ναῶν, βωμοὶ πρόβατοι (Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 197), ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς θύαν ἦσαν ὑπαιθροὶ ἢ αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἄσυλα διὰ τοὺς εἰς αὐτοὺς προσφεύγοντας. Οἱ δ' ἄμύοντες ἔθετον συνήθως ἐπ' αὐτῶν τὴν χεῖρα (Cic. p. Balb. V). Εἶς τινα ἱερὰ ὁ βωμός ἦν ἔθος γὰ κατασκευάζεσθαι ἐκ τῆς τέφρας τῶν ἱερῶν, ὥστε ἀδιακόπως ἤξανον αἱ διαστάσεις αὐτοῦ. Οὕτω, κατὰ Παισαίαν (E, 13), ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦ Διὸς εἶχεν 22 ποδῶν ὕψος, καὶ ἤρετο ἐπὶ οἰκοδομήματος λίθινου 125' περίμετρον τῆς βάσεως, καὶ εὐρεῖαν κλίμακα ἔχοντος. Ὅμοιος δ' ἦν καὶ ὁ

τῆς Περγάμου, οὗ ἡ ἐσχάτως ἀνασκαφείσα βᾶσις μετὰ τῆς ἀναβάθρας ἦν μεγαλοπρεπεστάτη καὶ διὰ τὰς διαστάσεις καὶ διὰ τὰ πολυτελέστατα γλυπτικὰ κοσμήματα. Ἐλέγετο δ' ὁ βωμός καὶ ἐσχάρα (ὅτε ἐκαίοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα), καὶ θυμιατήριον (διὰ τὸν λιθανωτὸν ὅστις ἐπ' αὐτοῦ ἐκαίετο) καὶ θυτήριον, καὶ ταύτας τὰς δύο τελευταίας ἐπωνυμίας ἔφερον ὁ ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων συγκείμενος ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ὁ ὑπὸ τὸν σκορπίον, ΝΔ τοῦ τοξοῦτου (Ἀρατ. Φαιν. 402. — Cic. N. D. II, 44. — Ον. Μετ. II, 139).

Γ

Γάββαλα, πόλις καὶ λιμὴν ἐν τῇ Σι-
λευκίᾳ τῆς Συρίας.

Γάγγης, ποταμὸς ὁ διαρρέων πᾶσαν τὴν
Ἰνδικήν, πρὸ τῆς ὁμωνύμου πόλεως καὶ
εἰς τὸν Γαγγητικὸν κόλπον ἐκβάλλων διὰ
πάντε ἡέπτα στομίω (Πτολ.—Μελ.), κατὰ
δὲ Στράβωνα καὶ Πλίνιον, δι' ἑνὸς, θεωρού-
μενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ μέγιστος πο-
ταμὸς τῆς γῆς, 80 ἢ 100 σταδίων πλάτος
δῆθεν ἔχων. Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 93) τῷ
ἀποδίδωσι 32 (=3 ἀγγλικ. μίλια), ὅπερ
καὶ ὀρθόν.

Γάβειρα, πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν
Φοινίκων (Γάδιρ, φοινικιστὴ τὸ φρούριον)
κατὰ τὴν ΔΜ ἄκρην τῆς Ἰσπανίας, ἐκτὸς
τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἐπὶ τῆς νήσου Ἐ-
ρωθείας (ν. Λέων), συνδεομένης διὰ στενοῦ

πύργου μετὰ τῆς στερεᾶς. Ἐπὶ τοῦ πρώτου
Κρχρηθονικοῦ πολέμου κατελήφθη ὑπὸ τῶν
Φοινίκων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου παρεδόθη τῇ Ρώ-
μῃ, καὶ ἔλαβε διάφορα πλεονεκτήματα, καὶ οἱ
κάτοικοι αὐτῆς τὴν δωρεάν τῆς πολιτείας.
Ἦτο δ' ἐμπορικωτάτη, καὶ ὁ Στράβων (Γ,
168) μόνον τὴν Ρώμην λέγει πολυανθρωπο-
τέραν αὐτῆς. Ἐίχε δὲ γὰρ τοῦ Κρόνου, καὶ
ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἡρακλέους.

Γάζα, 1) πόλις ἐν Σογδιανῇ τῆς Περ-
σίας, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, καὶ

ἐφρονεῦθσαν αὐτῆς οἱ κάτοικοι (Ἄρρ. Δ, 2,
I, 3).—2) Πόλις, κατοικία θερινὴ τῶν βα-
σιλέων τῆς Μηθίας ΒΔ τῶν Ἐκβατάνων
(Στρβ. ΙΑ, 523).—3) Πόλις μετὰ λιμένας
ἐν Παλαιστίνῃ. Τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Ἀλέξαν-
δρος μετὰ πεντάμηνον πολιορκίαν (Ἄρρ. Β,
26, 2. 27, 6.—Διόδ. ΙΖ, 18). Πολλὰκις
δ' ἔπειτα καταστραφεῖσα καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα,
ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἐπίσημος διὰ τὴν θέσιν τῆς.

Γαλα, **Γῆ**, ἀρχαιότατα ἤδη θεωρουμέ-
νη ὡς θεὰ τὰ πάντα τρέφουσα καὶ τὰ πάντα
ζωοποιούσα. Ἐν Ἀδωνῶν συνελαιτρεύετο μετὰ
τοῦ Διὸς ὡς παμμήτωρ. Παρ' Ὀμήρῳ μέ-
λαν ἄρνιον θύεται εἰς αὐτήν, καὶ αὐτὴν ἐπι-
καλοῦνται οἱ ἑμύοντες ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διὸς,
τοῦ Ἥλιου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ἄδου (Ἰλ.
Γ, 104, 277. Ο, 36. Τ, 258). Τέκνα δ' ἔ-
χει πολλὰ καὶ ἰδίως ὄντα ὑπεράνθρωπα καὶ
φοβερά, ὡς τὸν γίγαντα Τιτυδὸν (Ὀδ. Η, 324,
Λ, 576). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 117, 126,
183, 232) προήχθη ἐκ τοῦ Χάου, καὶ ἔτε-
κεν ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ἑαυτῇ ὁμοῖον Οὐρανὸν,
τὰ Ὄρη καὶ τὸν Πόντον, μετὰ δὲ τοῦ Οὐ-
ρανοῦ τοὺς Τιτάνας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς
Ἐκατόγχειρας ἀκρωτηριασθέντος δὲ τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὰς Ἐρινύας,
τοὺς Γίγαντας, τὰς Μελιάδας Νύμφας, μετὰ
δὲ τοῦ Πόντου τὸν Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, τὸν
Φόρκυν, τὴν Κητώ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Γῆ γε-
νεῖς δ' ἐλέγοντο ἐν γένει καὶ οἱ αὐτόχθονες,
ὡς ὁ Ἐρεχθεύς. Ἡ Γῆ, καὶ ἄρουρα κα-
λουμένη, ὡς ἀρουμένη, ἦν προσέτι κουρο-
τρόφος, τοὺς νέους τρέφουσα, καὶ προσέτι
θεὰ μαντικὴ, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξήρχοντο οἱ τοὺς
χρησιμοδοτοῦντας ἐμπνέοντες ἄνθρωποι. Αὐτῆς
χρησιμὸς ἦν τὸ πάλαι ὁ ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἐλα-
τρεύετο πάντοτε, ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐν
Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ ἀ-
γάλματα αὐτῆς ἀναφέρονται ἔχοντα κλειῖδα

εἰς τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν διατηρήθη.
Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐταυτίζετο
πολλαχοῦ μετὰ τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Δήμητρος.

Γάζων, ἀκόντιον ἰσχυρὸν καὶ βαρὺ,
ἴσως σιδηροῦν (Πολδ. Ζ, 156.—Stat. Theb.
IV, 64).

Γαλακτοφάγοι, ἔθνος Σκυθικὸν τῆς
Ἀσίας, οὗ μνημονεύουσιν ὁ Στράβων καὶ ὁ
Πτολεμαῖος.

Γαλάτεια, θηγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ
τῆς θαλασσίας Νύμφης Δωρίδος, Νύμφη τὴν
γαλήνην προσωποποιούσα (Ἰλ. Σ, 45.—Ἡ-
σιόδ. Θεογ. 250). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέ-
ρους (Θεοκρ. ΣΤ. ΙΑ) ἠγαπήτο ὑπὸ τοῦ Κό-
κλωπος Πολυφήμου, ἀλλ' ἠγάπα ἐκείνη τὸν
ἄρκιον Ἄκιον, υἱὸν τοῦ Φαῖνου, ἐν ἐκ ζη-
λευτίας διὰ βράχου φονεῖσι ὁ Κύκλωψ, καὶ
ὁ Ἄκις μεταμορφοῦται εἰς πηγήν (Ὀν. Μετ.
XIII, 750). Καὶ ἡ ψυχὴ δὲ γαλήνη ἐ-
προσωποποιεῖτο ὁμοίως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων,
ἀλλὰ φέρουσα δάφνης στέφανον, κόπην καὶ
στάχυας.

Γαλατία ἢ Ἑλληνίς. Ὅτε ἐκ τοῦ
Ἰστρου καὶ τῆς Θράκης εἰσέβαλον εἰς τὴν
Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα βάρβαροι φυλῆς
Γαλατικῆς, καὶ ἠττηθέντες ἐκεῖ ἔφυγον (τῷ
275 π. Χ.) τινὲς αὐτῶν εἰς τὴν Μικρὰν

Ἀσίαν, κληθέντες ὑπὸ τοῦ Νικομήδους τῆς
Βιθυνίας, περιεφέροντο μὲν κατὰ πᾶσαν τὴν
χώραν, κατακτήσεις θηρεύοντες, ἀλλὰ τῷ
235 ὁ Ἄτταλος ἐκ Περγᾶμου, νικήσας αὐ-
τούς, τοὺς περιώρσεν εἰς τὴν οὕτω κληθεῖ-
σαν Γαλατίαν, μεταξὺ Βιθυνίας, Καππαδο-
κίας, Φρυγίας καὶ Πόντου, χώραν ἔχουσαν
εὐφύρους πεδιάδας πρὸς νότον, πρὸς τὰ βο-
ρειοδυτικὰ δὲ ὄρη, τὸν Ὀλυμπον, τὸ Ὀρ-
μίνιον καὶ τὸν Δίδυμον, καὶ ποταμοὺς

τὸν Σαγγάριον καὶ τὸν Ἄλυον. Ἐνταῦ-
θα δὲ, Γαλλογραῖκοι μετὰ ταῦτα ὑπὸ
τῶν Ῥωμαίων κληθέντες, διηροῦντο εἰς τρεῖς
φυλάς, τὴν τῶν Τρόκιμων, ὧν Ταβίθα ἦν
ἡ πρωτεύουσα, Ἀ τοῦ Ἄλυος, τὴν τῶν Τε-
κτοσάγων, πρωτεύουσαν ἐχόντων τὴν Ἀγ-
κυραν, καὶ τὴν τῶν Τολιστοβοίων, ὧν
πρωτεύουσα ἡ Πεσινοῦς. Ἐκάστη δὲ φυλὴ
διηρεῖτο εἰς τετραρχίας, διοικουμένας ὑπὸ
τετραρχῶν. Ὁ Πομπήιος τὸν Δειόταρον, ἐ-
νώσαντα πᾶσαν τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτὸν, ἀνε-
γνώρισε ὡς βασιλεῖα τῆς Μικρᾶς τότε λεγο-
μένης Ἀρμενίας. Τῷ δὲ 25 π. Χ. ὁ Αὐγου-
στος, ἐνώσας τὴν Γαλατίαν μετὰ τῆς Πα-
φλαγονίας καὶ μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκήρυξεν
αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν (Στρβ. ΙΒ, 566.
—Cic. Deiot. VI, 17. VII, 21). Τοῦ Ἀπο-
στόλου Παύλου ὑπάρχει «ἡ πρὸς Γαλάτας»
ἐπιστολή, κυρίως πρὸς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους
Ἑλληνοτουδαίους.

Γαληνός (Κλαύδιος), γεννηθεὶς τῷ
131 μ. Χ. ἐν Περγᾶμῳ, ἐκ πατρὸς Νίκω-
νος, εὐτόρου ἀρχιτέκτονος. Ἐσπούδασε τὴν
φιλοσοφίαν ὑπὸ περιπατητικῶν, ἰδίως δὲ τὴν
ιατρικὴν καὶ ἀνατομίαν ὑπὸ ἐπισήμους διδα-
σκάλους ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ εἶτα ἐν Σμύρ-
νῃ, Κορίνθῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Εἰς Πέργα-
μον ἐπανελθὼν 27έτης, διωρίσθη ἰατρός τῶν
μονομάχων, ἔνθα πολὺ ἡσχίθη περὶ τὴν χει-
ρουργίαν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 164 ἀπῆλθεν εἰς Ρώ-
μην, καὶ περιήλθε διάφορα μέρη, μέχρις οὗ
προσελήφθη ἰατρός τοῦ νέου Κομμύδου. 125
ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν,
πολλὰ εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ ναοῦ τῆς Εἰρή-
νης. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς
γ' ἑκατονταετηρίδος. Μεγίστη ἦν ἡ ἐπιστη-
μονικὴ καὶ φιλολογικὴ αὐτοῦ δραστηριότης.
Ἰατρικαὶ δὲ συγγραφαὶ αὐτοῦ σώζονται 100,
ἄλλων 19 μόνον ἀποσπάσματα, 18 ἢ γνη-
σιότης ἀμφιβάλλεται, καὶ 24 εἰσὶν οὐκ ἰγνή-
σια. Ἐπραγματεύθη δὲ πάντα τὰ ἱατρικὰ ζη-
τήματα, καὶ μεγαλοφύεστατα τ' ἀνατομικὰ
καὶ φυσιολογικά. Τὸ περὶ ἀνατομικῶν

ἐ χειρῆσεων (μυῶνων, πνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων, μυελῶ) σύγκαιται ἐξ ἑ βιβλίων. Τῆς αὐτῆς κατηγορίας εἰσὶ τὰ περὶ δαστῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν νεύρων ἀνατομῆς· μήτρας ἀνατομῆς· μυῶν κινήσεως· τῶν τῆς ἀναπνοῆς αἰτιῶν· σπέρματος· δασφῆσεως δόγανου, κτλ. Ἐξοχὸν ἐστὶ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων, παραδεχόμενον ὑπερβίον ὑπερτάτου σχεδίου ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῆς πλάσεως. Ἐν τῇ παθολογίᾳ τὸ ἀγγινοῦστατον σύγγραμμά του περὶ πεπονθότων τόπων περιλαμβάνει β' βιβλία, περὶ διαφορᾶς νοσημάτων συμπτωμάτων διαφορᾶς τῶν ἐν τοῖς νόσοις καιρῶν· διαφορᾶς πυρετῶν· δυσπνοίας· πλήθους· τρόμου καὶ παλμοῦ καὶ σπασμοῦ καὶ ῥίγους· μαρασμοῦ. Ταύτης δὲ τῆς κατηγορίας εἰσὶ καὶ τὰ σχόλια εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ τὰ κατὰ Λύκου καὶ Ἰουλιανοῦ. Ἐν τῇ Σημειωτικῇ ἐπραγματεύθη περὶ σφιγμοῦ, περὶ κρίσεων καὶ κριτικῶν ἡμερῶν, καὶ περὶ ὀνείρων δὲ κατὰ τὰς τότε προλήψεις. Ἐπι δὲ περὶ φαρμακευτικῆς, τὰ περὶ κράσεως καὶ δυνάμεως τῶν ἀπλῶν φαρμάκων, εἰς βιβλία θ', περὶ δυνάμεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, εἰς βιβλία ι', περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ γένη, εἰς βιβλία κ', οἷς προσθετέα καὶ τὰ βιβλία περὶ ἀντιδότων καὶ περὶ θηριακῆς. Ἐν τῇ Θεραπευτικῇ παραδέχεται ὡς ὁ Ἱπποκράτης τὴν ἀρχὴν τῶν ἀντιδότων, πολεμῶν τὸ θερμὸν διὰ τοῦ ψυχροῦ, τὸ ξηρὸν διὰ τοῦ ὑγροῦ, καὶ τὰ ἰδ' αὐτοῦ βιβλία τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου ἐπίσης βαίνουσιν ἐπὶ τῶν Ἱπποκρατικῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης εἰσὶ καὶ τὰ περὶ ἀφαιμάξεως, περὶ βδελῶν, περὶ θεραπείας ἐπιληπτικῆς. Ἡ δὲ τέχνη ἰατρικὴ αὐτοῦ ἦν ἐπὶ μακρὸν τὸ κυριώτερον διδακτικὸν βιβλίον. Ὑγιεινὴν ἔγραψεν ἐν β' βι-

βλίοις, καὶ ἐν γ' περὶ διαιτητικῆς καὶ φύσεως τῶν τροφῶν. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψεν, ἀλλ' αὐτὴν ἐν Ῥώμῃ ἤσκειν εἰδικὸι χειρουργοί. Τόσα δὲ γράφας, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐπιμεληθῇ τὸ ἔργον του, καὶ δύναται πολλὰκις νὰ ἐλεγχθῇ ὡς οὐχὶ λίαν φιλοκάλως λεξιθῆρας καὶ σχολιοτενῆς.

Γαληνός, 1) πόλις κατὰ τὴν Θρακικὴν παραλίαν, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου (Θουκ. Δ, 107. Ε, 6.—Πλούτ. Δίμ. Παῦλ. ΚΓ.—Λίν. XLIV, 45). — 2) πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἐν τῷ Τρωναίῳ κόλπῳ (Ἡρδ. Ζ, 122).

Γαλιλαία, τὸ ΒΔ τῆς Παλαιστίνης, περιέχον καὶ μὴ Ἰουδαίους κατοίκους (Σπρ. ΙΣΤ, 760). Αἱ πρώτιστοι αὐτῆς πόλεις ἦσαν ἡ Ναζαρέτ, Κανά, Καπερναοὺμ, Τιβεριὰς, Ἐνδῶρ, Μάγδαλα, καὶ Ναῖν.

Γαμήλια, ἐστίασις προσφερομένη εἰς τοὺς φράτορας (γ. εἰσφέρειν) ὅτε ἡ νύμφη εἰσῆγγοτο τὸ πρῶτον εἰς τὴν φρατριάν (Δμσθ. Εὐδουλ. ΜΓ, 69).

Γαμηλιῶν, ἰδ. ἔτος.

Γάμος, ἦν, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν πόλειων καὶ τῶν οἰκογενειῶν σχεδὸν ἡποχρεωτικὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐν Σπάρτῃ ὑπέρχε γραφὴ ἀγαμίου, καὶ προσέπι καὶ ὀψιγαμίου καὶ κακογαμίου διὰ τοῦ ἐπὶ πολὺ τὸ καθήκον τοῦτο παραμελοῦντας, ἢ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὑπεστώτας νόμους νυμφευόμενος (Πολυδ. Η, 40.—Πλούτ. Λυκ. ΙΒ). Ἐπειδὴ, ἐν Ἀθήναις κἂν, αἱ γυναῖκες ἦσαν κατάκλειστοι, οἱ γάμοι ἐγίνοντο οὐχὶ ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως καὶ κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατ' ἀπόφασιν τῶν γονέων ἢ Κυρίων (Εὐριπ. Ἀνδρμ. 987), καὶ μάλιστα ὅν ἡ κόρη ἦν ἐπὶ κληρὸς (ἰδ.), κατὰ διατάξεις τοῦ νόμου. Ἀδελφοὶ ἑτεροθαλεῖς ἡμιπάτριοι, οὐδέποτε δ' ἡμιμήτριοι, ἐνίοτε ἐνυμφεύοντο, ἀλλ' ἐπαινετὸς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ τοιοῦτος γάμος. Ὁ γάμος ἂν συνήπτετο οὐχὶ μεταξὺ ἀστοῦ καὶ ἀστῆς, ἀλλὰ μετὰ ξένου

ἢ ξένης, τὰ τέκνα ἦσαν νόθα, καὶ ἐδικαιοῦντο μὲν εἰς κληρονομίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ πάλῳ 1,000 δρ., τὰ λεγόμενα νόθεια, κατὰ νόμον Σολωνίου, ἀνανεωθέντα καὶ ὑπὸ Περικλέους (160 π. Χ.), καὶ αὐθις ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (τῷ 403). Ἡ σύζυγος, γαμετὴ καὶ ἐγγυητὴ, ἐλέγετο κουριδίη ἄλοχος ἐπὶ Ὀμήρου. Ἐνίοτε δ' ἀπαντᾶται καὶ ἡ ἐκδιαιτησιν ἡθῶν ἀποδεικνύουσα παλλακίς. Τοῦ γάμου ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ προηγηθῆ ἡ ἐγγυησις (μνήστευσις) ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅστις ὤφειλεν ἐγγυῆν ἢ ἐκδεῖσθαι, τὴν νύμφην ἄλλως τὰ τέκνα δὲν εἶχον τῶν γνησίων τὰ δικαιώματα. Ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως δὲ, πλὴν τῶν ἀμοιβαίων ἀποδείξεων τῆς νομιμότητος, ἐδίδοτο καὶ ἡ προίξ ἢ φερνή, ἥτις ὅμως δὲν ἦτο νομιμῶς ἀναπόφυστος, καὶ ὁ ἀνὴρ εἶχε μόνον τὴν ἐπικαρπίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῆς. Τὰ δὲ ἱμάτια καὶ εἴ τι ἄλλο ἡ νύμφη ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, ὁ Σόλων περιώρισεν εἰς ἐλάχιστον ὄρον (Πλούτ. Σόλ. Κ). Οἱ δὲ τοῦ Ἀλυκαίου νόμοι ἀπηγόρευον πᾶσαν προίκα, ἵνα μὴ περιέρχονται δύο κτήματα εἰς κτήσιν ἑνός. Κατὰ τὴν προτερίαν τοῦ γάμου ἐτελεῖτο εἰς τοὺς γαμηλιῶς θεοὺς, τὸν Δία, τὴν Ἥραν, τὴν Ἄρτεμιν, τὰς Μοῖρας καὶ πιθανῶς ἐπίσης εἰς τοὺς ἐγχωρίους θεοὺς, Θυσία, τὰ προγάμεια ἢ προτέλεια γάμων λεγομένη κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἐλοῦντο ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη εἰς ὕδωρ ὃ ἔφερον ἢ (ἢ ὄσαν.) λουτροφόρος ἐκ πηγῆς ὠρισμένης, ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Καλλιρρόης ἢ Ἐννεακρόνου· μετ' ἄλλας δὲ τελετὰς, ἐκάθητο εἰς τὴν γαμικὴν ἐστίασιν ἢ θοῖνην, αἱ γυναῖκες μετὰ τῆς νύμφης εἰς ἄλλην τράπεζαν ἢ οἱ ἄνδρες· μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ ἐσπέρας, ἦγγοτο ἡ νύμφη εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίας ἐφ' ἀμάξῃ, ἐν ἣ ἐκάθητο μεταξὺ τοῦ νυμφίου καὶ τοῦ παρὰ νύμφου ἢ παρὸ χου, ἑνὸς τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐπεκράτει τὸ ἔθος ν' ἀρπάξῃ, δη-

λαδῆ νὰ προσποιῆται ὅτι ἀρπάζει ὁ νυμφίος τὴν νύμφην. Ἐπὶ δευτέρου γάμου ἡ νύμφη ὠδηγεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ ὑπὸ συγγενοῦς ἢ φίλου τινοῦ νυμφαγωγοῦ. Οἱ εἰς τὸν γάμον παρευρισκόμενοι ἐφόρουσαν ἐορτασίμους στολὰς καὶ ἦσαν ἐστεφανωμένοι, ἢ δὲ νύμφη ἔφερε καὶ κάλυμμα. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀνήπτε τὴν νυμφικὴν δάδα, καὶ λαμπαδοφοροῦσα ἐχώρει ἢ κομπῆ ἐν αὐλοῖς καὶ κιθάραις. Εἰς δὲ τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ὅστις ἦν καὶ αὐτὸς κεκοσμημένος διὰ στεφάνων καὶ κλάδων, ἔρραινον τοὺς προσερχομένους διὰ παντοίων καταχυσμάτων, καὶ εἶπετο συνήθως δεύτερον δαίπνον, εἰς ὃ παρετίθεντο πέμματα ἢ πλακοῦς γαμικὰς, ἐκ σησάμου πεποιημένους· εἶτα δ' ἐγκεκαλυμμένη ἡ νύμφη ἦγγοτο ὑπὸ τῆς νυμφευτρίας εἰς τὴν παστὰδα ἢ τὸν θάλαμον, καὶ πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ ἐψάλλετο ὁ ἐπιθαλάμιος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ, ἐπαύλια, ἢ ἴσως μᾶλλον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ὁ ἀνὴρ καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔφερον τῇ γυναικὶ δῶρα, ὅπτηρια ἢ ἀποκαλυπτήρια καλούμενα, διότι ἔκτοτε ἐδικαιοῦτο νὰ παρουσιάσῃται ἄνευ καλύμματος. Τῆς ἐγγάμου γυναικὸς ἡ κατοικία ἦν ὁ γυναικωνίτις (ἰδ. οἶκος). Συνηστίατο δ' αὕτη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, πλὴν ὅτε εἶχε ξένους. Διεῖπε δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, τῆς τροφῆς, τῆς ἰατρικῆς θεραπείας καὶ τὰ τῆς τῶν παιδῶν ἀγωγῆς, τῶν μὲν υἱῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς εἰς τὴν διδασκαλίαν φοιτήσεως (ἰδ. Παιδαγωγία), τῶν δὲ θυγατέρων μέχρι τοῦ γάμου των. Αἱ πλουσιώτεροι δ' εἶχον καὶ μίαν ταμίαν ὡς βοηθὸν, καὶ δούλας ὡς ὑπηρετίας. Κύριος δὲ τῆς οἰκίας ἦν ὁ ἀνὴρ, καὶ ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ἡ τάξις αὕτη ὑπὲρ τῶν πολυφέρων γυναικῶν, ἐπιθυμεῖ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις του (ΣΤ, σ. 774) τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης προικῆς. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἦν ἀνωτέρα ἢ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ ἀνὴρ ἔμενε πολὺ συνηθέστερον μακρὰν αὐτῆς δι' ὃ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Λυκ. ΙΔ) λέγει ξένη πρὸς Λάκαινον· Μόναι τῶν ἀν-

δρων ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. Ἡ συζυγική πίστις ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ἀπαιτεῖτο αὐστηρότατα ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ παραβιάζετο συνεχέστερον ἢ ἐν Σπάρτῃ, εἰ καὶ ἐδικαιοῦτο ἐκεῖ ὁ σύζυγος νὰ φονεύῃ τὸν ἐκ' αὐτοφθόρου συλληφθέντα· κατὰ τῆς γυναικὸς δὲ κατεγινώσκετο ἀτιμία, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀντὶ τὴν ἠνείχετο παρ' ἑαυτοῦ, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποπέμψῃ, ὅπερ καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις ἐδύνάτο (Ἰδ. ἀποπομπή).

Γάνος, θρακικὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς, ὃ πεπεσθῆκε Σελύνης, ὃ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, νὰ δώσῃ τοῖς ἐξ Ἀσίας ἐπιστρέφουσι μυριάς (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 5, 8).

Γανυμήδης, γῆρας Τρωῶν, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ἀδελφὸς Ἴλου καὶ Ἀσπαράχου, «ὃς κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων», καὶ ὃν οἱ θεοὶ ἤρασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα συζῆ μετ' αὐτῶν καὶ οἶνοχοσῆν τῷ Διὶ (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 232), ἀνε' αὐτοῦ δ' ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Τρῶα γενεῶν σπανίων ἴππων (Ἰλ. Ε, 208). Ἀπὸ Πινδάρου (Ὀλ. Α, 44) ἰδίως ἀγαπητὸς τοῦ Διὸς· καὶ εἰς τὴν τέχνην καριστάτο ὡς ἀρπαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ, ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ὑπὸ μορφήν αὐτοῦ (Ἰδ. Λεωχάρης). Καθ' ὃ τὴν φιάλην τοῦ Διὸς πληροῦντα, τὸν ἐτάβτισαν οἱ μεταγενέστεροι μετὰ τοῦ δαίμονος τῶν πηγῶν τοῦ Νεῖλου, καὶ τὸν εἰσήγαγον καὶ εἰς τὸν ζωδιακόν.

Γάργυρα (τά) ἢ **Γάργαρον**, 1) μία τῶν δύο ὑψίστων κορυφῶν τῆς Ἰδης παρὰ τῇ Τροίᾳ (Ἰλ. Θ, 14. Ε, 292. 362). — 2) Π. ἐν τῷ Ἀδραμυτινῷ κόλπῳ, μετὰξὺ Ἀσσοῦ καὶ Ἀντιάνδρου (Στράβ. ΙΓ, 606. 610).

Γαργητῆς, (ν. Γαργητῆ) δῆμος τῆς Ἀττικῆς ΝΔ τοῦ Πεντελικοῦ. Ἐκεῖ οἱ Παλλαντιδαὶ ἐνήδρευσαν κατὰ

τοῦ Θησέως καὶ οὗτος κατηράσθη τὰς Ἀθήνας, (Πλούτ. Θησ. 15. Α).

Γάρρον ἢ **Γάρρος** (ἡ) ταριχεύμα ἐξ ὠμῶν σκομβρίων (Ἀθήν. Ι, 121), εἶδος αὐγοταράχου ἢ χαδιαρίου.

Γαυγάμηλα (τά), ἐν Ἀσσυρίᾳ, ἐνθα συνεκροτήθη ἢ μεταξὺ Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρρείου ἐσχάτη μάχη, ἢ, ἤττον ἀκριβῶς, καὶ τῶν Ἀρσῆλων λεγομένη (Ἀρρ. Γ, 8, 7. ΣΤ, 11, 5. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΑ).

Γαυλός, εἶδος πλοίου στρογγύλου.

Γαυλός, ἴδ. Μελίτη.

Γαυλός, ἀγγεῖον ποιμενικὸν διὰ γάλα.

Γαυρός, ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, μεταξὺ Κόμης καὶ Νεαπόλεως (ν. Πουτελί), ἔχον ἐσβεσμένους καὶ εἰς λίμνας μεταβληθέντας

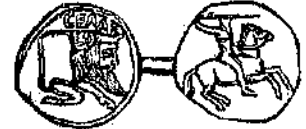

κρατήρας. Ὁ Στράβων (Ε, 246) μνημονεῖ ἐκεῖ «Ἀγορᾶς τοῦ Ἡραίου» (ν. Σολφάταρα).

Γεθρωσία, πρὶν Γαθρωσία, χώρα τῆς Ἀριανῆς ἐν Περσίᾳ, ὑπετάγη ἐπ' ὀλίγον χρόνον μόνον εἰς τὸν Ἀλεξάνδρον (Ἀρρ. Γ, 28, 1. ΣΤ, 22, 1. 23, 1. 27, 1).

Γέζον, τὸ προέχον μέρος τῆς ὄροφης. Ἰδ. Ναός. Ἐκ τούτου καὶ τὰ προμετωπίδια εἰς τινὰς ἐπιπερικεφαλαίας (Πολύδ. Α. 125).

Γέλα, πόλις δωρικῆ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σικελίας, κτίσμα Ἀντιλήμου τοῦ Ροδίου καὶ Ἐντίμου τοῦ Κρητῆς (690

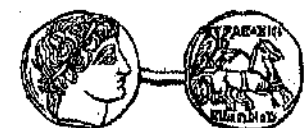
π. Χ.). Πολίται καὶ τύραννοι αὐτῆς ὑπῆρξαν ὁ Γέλων, ὁ Ἴέρων, ὁ Θρασύβουλος. Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 272) ἦν ἔρημος. Ἐν Ἀελλῶν πεδίον» λέγει πυροφόρον ὁ Αἰσχύλος, ὅστις καὶ ἐνταῦθα θανὼν ἐτάφη.

Γελάνωρ, υἱὸς Σθενελάου, ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Γελέοντες, ἴδ. Φυλή.

Γελλίας, πλούσιος καὶ μεγαλόδωρος Ἀκραγαντίνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. ἐπυρολόγησε τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα εὖσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν βεβηλώσεων τῶν τὴν πόλιν κυριεύσαντων Καρχηδονίων (Διόδ. 15, 839. 90. — Val. Max. ΙV, 8).

Γέλων, 1) Δεινομόνους, ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, ἵππαρχος ἐπὶ τοῦ τυράννου Ἰπποκράτους (Ἡρόδ. Ζ, 154), μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ (491), ἐπίτροπος τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

εἶτα ἄρξας ἐν ἰδίῳ ὄνυματι. Τοὺς Γεωμύρους ἢ πλουσίους, διωχθέντας ἐκ Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν, καὶ καταφυγόντας εἰς Καρμένην, κατήγαγεν ὀπίσω, κυριεύσας τὰς Συρακούσας, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν (485—484), ἀφείς τὴν Γέλαν εἰς τὸν ἀδελ-

φόν του Ἴέρωνα (Διόδ. ΙΑ, 73). Ἐνυμφεῦθη δὲ τὴν θυγατέρα Θήρωνος, τοῦ τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Τοὺς Ἕλληνας ἠνυφήθη νὰ βοηθήσῃ κατὰ τοῦ Ξέρξου, μὴ λαχὼν τῆς ἀρχηγίας τὴν ἡξίου, καὶ προὔτιθετο νὰ προστεθῇ τοῖς Πέρσαις ἐὰν ἐνίκων (Ἡρόδ. Ζ, 157). Ἡξήσῃ δὲ πολὺ τὰς Συρακούσας, συνοικίσας ἐκεῖ κατοίκους ἐξ ἄλλων πόλεων. Ἐνίκησε δὲ κατὰ κράτος ἐν Ἰμέρα καὶ τὸν ὑπὸ τὸν Ἀμύλκων ἰσχυρὸν στρατὸν καὶ στόλον τῶν Καρχηδονίων, οὗς εἶχε καλέσει εἰς Σικελίαν ὁ ἐξ Ἰμέρας Ἀναξίλαος (Ἡρόδ. Ζ, 163. 166. — Πίνδ. Πυθ. Α, 146), καί οἱ Σικελοὶ διατείνοντο ὅτι ἡ μάχη αὕτη συνεκροτήθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετὰ τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμίνας, ὅτι τοὺς Καρχηδονίους οἱ Πέρσαι διήγειρον κατὰ τῆς Σικελίας, καὶ ὅτι πρὸς αὐτοὺς συνωμολογήθη εἰρήνη ἐπὶ τῷ ὄρω βτι θέλουσιν ἀπέχει ἀνθρωποθυσιῶν (Διόδ. ΙΑ, 20). Μετὰ δὲ τὴν νίκην ἀνευφημήθη ὁ Γέλων βασιλεὺς (Διόδ. αὐτ. 26. 27), καὶ ἡ νῆσος ἐπ' αὐτοῦ εὐημέρει. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 478, ἐτιμήθη ὡς ἥρωας (Αὐτ. 38), καὶ διάδοχον ἔσχε τὸν Ἴέρωνα.—2) Υἱὸς Ἰέρωνος Β. 50ετῆς ἀποθανὼν πρὸ τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τὸν τίτλον βασιλείως τῶν Συρακουσῶν λαβὼν.

Γελωνοί, Σαρματικὸς λαὸς παρὰ Βωρσθάνει (ἐν Οὐκρανίᾳ) (Ἡρόδ. Δ, 108, 123). εἶχον πόλιν Γελωνόν, καὶ ἦσαν, κατάστικτοι (Ρισί, Virg. Γεωργ. ΙΙ, 118. ΙΙΙ, 461).

Γενέθλια (τά), ἢ γενέθλιος ἡμέρα, ἐτησίως ὑφ' ἐκάστου ἑορταζομένη. Γενέθλιοι δὲ θεοὶ ἦσαν οἱ τῆς γενέσεως ἰδίως προστατοῦντες, πιθανῶς ὁ Ζεὺς, ἢ Ἡρα, ἢ Ἄρτεμις καὶ οἱ πατέρες τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἔθνων, ἐν ᾧ ἰδίως πατέριοι θεοὶ καὶ πάτρια ἱερά ἐλέγοντο τὰ τὴν ὄλην πατρίδα ἀφορῶντα.

Γεραιστός, ἴδ. Εὐβοία.

Γεράνεα, ἴδ. Μεγαρίς.

Γέρανος 1), Μήχανῆ πρὸς ἄρσιν βαρέων ἀντικειμένων, ἰδίως ἐκ τῶν πλοίων, καὶ

πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος· προσέει καὶ ἡ εἰς τὸ θέατρον τοὺς θεοὺς κτλ. ἀνωθεν καταδιβάουσα. — 2) Χορὸς παιδῶν ἐγκυκλιος, ἰδίως ἐν Δήλῳ, τὰς κινήσεις τῶν πετωμένων γεράνων μιμούμενος, ἢ, ὡς ἔλεγον, τὰς στροφὰς τοῦ λαβυρίνθου τῆς Κρήτης, διότι δῆθεν πρῶτος ὁ Θησαύς ἐχώρυσεν αὐτὸν μετὰ τῶν σωθέντων ἐκεῖθεν παιδῶν (Πλουτ. Θησ.).

Γέφυθος ἢ Γέφυγος, πόλις μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τρωάδος ὑπὸ τῶν Τεύκρων καὶ Μυσῶν ἀνατολικῶς τῆς Ἰδης κτισθεῖσα. Ἐπὶ Αὐγούστου εἶχεν ἐξαφανισθῆ (Ἡρδ. Ε, 122. Ζ, 43. — Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 15).

Γερηνία, (ν. Ζαρνάτα), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μεσσηνίας, εἶτα τῆς Λακωνίας, ἐνθα κατέφυγεν ὁ Νέστωρ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς κατέστρεψε τὴν Πύλον (Στρβ. Η, 340, 360).

Γερουσία. Ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῶν Ἀνάκτων, παρ' αὐτοῖς ἐκάθητο, συμβουλευτικὴν ἔχουσα δικαιοδοσίαν, ἢ βουλή τῶν «μεγαθύμων γερόντων» καθ' Ὀμηρον, οὐ μόνον ἐκ τῶν γεροντοτέρων, ἀλλ' ἐν γένει ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κωμῶν συγκειμένη. Μετὰ ταῦτα δ' ἔμεινεν εἰς τινὰς πόλεις ἐν ἀνώτατον πολιτικὸν σῶμα, διοικητικὰ καθήκοντα ἐξασκοῦν. Οὕτως ἐν Σπάρτῃ συνέκειτο ἡ Γερουσία ἐκ τριάκοντα μελῶν, ἧς συγκατηριθμοῦντο καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, ἔχοντες ψῆφον ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν προεδρείαν. Ἐξελέγοντο δ' εἰς αὐτὴν μόνον ὑπερεξηκοντούταις, καὶ ὡς ἄθλον ἀρετῆς (Δημ. πρ. ελεπτ. 489) ἐθεωρεῖτο ἡ εἰς αὐτὴν ἐκλογή. «Ὅτε δ' οἱ Ὀμοιοὶ (ἰδ.) διεκρίθησαν τῶν λοιπῶν πολιτῶν, τότε ἐξ ἐκείνων μόνον ἐλαμβάνοντο οἱ Γερουσιασταί. Ἦσαν δ' ἰσάβιοι καὶ ἀνεύθυνοι, ὥστε ἐτήρουν τὴν ἰσορροπίαν μετὰ τῶν βασιλέων καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ συνεζήτουντο τὰ νομοσχέδια πρὶν ἢ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἦσαν ἀκυροὶ ἀνευ τῆς ψῆφου τῆς ἐκκλησίας. Εἶχε δὲ καὶ δικαστικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων κατηγοριῶν τῶν δικῶν, ὡς τῶν φοιτικῶν καὶ

τῶν κατὰ τῶν βασιλέων. «Ὅτε δ' ἠδύνησε μετ' ἐπειτα ἡ ἐπισημότης τῶν ἐφόρων, ἠλαττώθη μετὰ τῆς τῶν βασιλέων καὶ ἡ τῆς Γερουσίας, καὶ ἐν γένει ἡ ἀκρίβεια τῆς τοῦ Λυκούργου νομοθεσίας. — Ὁμοία ἦν καὶ ἐν Κρήτῃ ἡ ἐξουσία τῆς Γερουσίας, ἣτις ἐκεῖ Βουλὴ ἐκαλεῖτο, καὶ φαίνεται ὅτι συνέκειτο καὶ αὐτὴ ἐκ 30 ἢ 20 μελῶν. Ἐξελέγοντο δὲ τὰ μέλη ἐκ τῶν δέκα κόσμων (ἰδ. Κρήτη), ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ Ἀρεοπαγίται ἐκ τῶν ἀρχόντων.

Γέρρα (τὰ), αἱ ἐκ λύγων πλεκταὶ μικραὶ ἀσπίδες, ἰδίως τῶν Περσῶν (Ἡρδ. Ζ, 61. Θ, 61. — Σενφ. Ἀνθ. Β, 1, 6).

Γέτααι, Θρακικὸς λαὸς παρὰ τῷ Ἰστρῷ (Ἡρδ. Δ, 93. — Θουκ. Β, 56). Μέρους αὐτοῦ ἐπ' Αὐγούστου ἐλέγοντο Δάκες, λαὸς αἰσθηθῆς καὶ χαρτοφάγος (Στρβ. Η, 294), ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατατροπωθεὶς ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ καθυποταγείς ἐπὶ Τραϊανῷ.

Γέφυρα, ἡ ἀρχαιοτάτη μνημονευομένη ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Ἡρδ. Α, 186. — Διόδ. Β, 8). Τὸν Βόσπορον ἐγεφύρωσε διὰ τὸν Δαρδῆλον ὁ Σάμιος Μανδρακλῆς (Ἡρδ. Δ, 87. Ζ, 34). Ἐπὶ Ὀμήρου αἱ γέφυραι ἦσαν ἐν πλῆθει χρήσαι, καὶ ὁ Πηλεΐος ἀναφέρει τὴν τῆς Χαλκίδος (IV, 24), ἵσως ἔργον χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Γεωγραφία, ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ τέσσαρας διαφόρους περιόδους. Ἐν τῇ πρώτῃ, οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐκ τῶν εἰδήσεων τῶν θαλασσοπῶν ἀριόμενοι, ἔλεγον τὴν γῆν κύκλον περιεπερικυμένον ὑπὸ θαλάσσης, καὶ κέντρον ἔχοντα τὴν Ἱερουσαλήμ. Παρ' Ἑλλήσι δὲ, κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ ἰδίως τὸν Ὀμηρον, τὸν κύκλον τῆς γῆς περιεζώνουν ὁ ποταμὸς Ὀκεανὸς, πρὸς δυσμὰς μὲν εἰσρέων εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἀνατολὰς δ' ἔχων λίμνην περικαλλῆ (Ὀδ. Γ, 1. Κ, 508. Μ, 1). Κέντρον δὲ τοῦ κύκλου ἦν ἡ Ἑλλάς, καὶ μάλιστα ὁ Ὀλυμπος, εἶσα τῶν θεῶν. Ὁ χαλκὸς οὐρανὸς βαίνει πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος, καὶ ὁμοίως θολωτός ἐστι καὶ ὁ Τάρταρος

ὑπογίως. Ἐκ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μόνον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν μνημονεύει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Μ, 240. Ὀδ. Ν, 241), ἐκ χωρῶν δὲ μόνον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μνημονεύει δὲ καὶ ὀνομάτων πινῶν ἄλλων, ὧν ἕνια μυθικά, τῆς Θράκης μετὰ τῶν Ἰππομολγῶν καὶ Ἀθίων, τῆς Φοινίκης, πρὸς ἄνω καὶ βορειότερον που τῶν Ἐρέμβων, Αἰθιοπῶν καὶ Ἀρίμων, νοτιῶς δὲ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καὶ τῶν Λωτοράγων, καὶ δυτικῶς, μετὰ τῶν μυθικῶν νήσων τίθησι τὴν Θρινακίαν, εἶσαν τῶν Κυκλώπων καὶ Λαιστρυγόνων. Ἡ δ' Ὠκευγία ΒΔ κατέχει τὸ κέντρον τῆς θαλάσσης. Πέραν δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς δυσμὰς, οἰκοῦσιν οἱ Κιμμέριοι. Ὁ δὲ περὶ τὰ 800 π. Χ. ἀκμάσας Ἡσιόδου γνωρίζει ἤδη τὴν Αἴτναν, τοὺς Τυρρηνοὺς καὶ Λατίνους ἐν Ἰταλίᾳ, τοὺς Λίγυας ἐν Γαλλίᾳ. Παρὰ δὲ τοῖς Κυκλώσις, παρὰ τῷ Πενδάρφῳ (522 — 442 π. Χ.) καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (455 — 406), γνωστὰ εἶσι τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ κόσμου, ἡ Ἀσία, ἡ Λιβύη καὶ ἡ Εὐρώπη, μετὰ τῶν Φάσιδος, τοῦ Νείλου, τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· ὁ δ' Ὠκεανὸς ἐστὶν ἡδὴ θάλασσα παρ' αὐτοῖς. Ἡ θαλασσοπλοῖα καὶ αἱ ἀποικίαι εἶχον ἐκτείνει τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις. Τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς οἱ φιλόσοφοι, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμανης, πρὸ πάντων ὁ Πυθαγόρας (548 π. Χ.), ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Δημόκριτος, ἰδίως ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ὕψους τῆς γῆς, καὶ πρῶτος ὁ Πυθαγόρας συνέλαβε τὴν ἰδέαν σφαιροειδοῦς αὐτῆς σχήματος. Οἱ δὲ λεγόμενοι Λογογράφοι, οἱ πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἱστορικοὶ, ἰδίως ὁ Ἐκκασίος (540 — 488 π. Χ.) καὶ ὁ Ἑλλάνικος (496 — 411), κατέγραψαν ἐν τοῖς ἔργοις των, ὅσον ἦν τοῦ πρώτου ἢ «Γῆς περιόδου», τὰς μέχρις ἐκείνου κεκτημένας καὶ βαθμηδὸν προϊούσας γεωγραφικὰς γνώσεις, καὶ ἀκριβέστερον ἤδη ἐγώριζον τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον χώ-

ρας, ὡς τὴν Ἰθρίαν (Ἰσπανίαν), τὴν Ἰταλίαν, τὸν Πόντον καὶ τὰ περὶ αὐτὸν. Πρὸς δυσμὰς αἱ γνώσεις αὐτῶν χωροῦσι μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν Θρακικῶν ὄρεων, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ Πόντου, τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ περσικοῦ κράτους· πρὸς νότον δ' ὀλίγα γνωρίζουσι. Μνημονεύονται δὲ περιοδεῖαι γενόμεναι δι' ἀνακαλύψεις, ὡς ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ Νεχῶ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (610 π. Χ.), οἱ Καρχηδόνιοι περιέπλευσαν τὴν Ἀφρικὴν. Διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ἰσάτου, Σκύλαξ ὁ Καρυανδεὺς (ἐκ Καρίας), περιελθὼν ἐν Ἀσίᾳ, κατέστησε γνωστὸν τὸν Ἰνδὸν καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου παραλίαν. Καὶ τῷ 500 π. Χ., περιπλεύσας ὁ Καρχηδόνιος Ἄνων τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῆς νήσου Κέρνης, ἱδρύσεν ἀποικίαν. Συγχρόνως δ' ὁ Ἰμίλκων ἀνακάλυψε τὰς Βρετανικὰς νήσους. — Δευτέρα περίοδος. Ὁ Ἡρόδοτος (484 — 408 π. Χ.) περιῆλθεν αὐτὸς πολλὰ τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ του περιέλαβε τὰς πολυπληθεῖς καὶ ἐξυνοῦς του παρατηρήσεις. Κατ' αὐτὸν, ἡ γῆ ἐστὶν ὡσεὶδὼς τρογγύλη, καὶ τὸ μὲν βόρειον αὐτῆς περιλαμβάνει τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας τὰ ὑπὲρ τὸν Φάσιν καὶ τὴν Κασπίαν, τὸ δὲ νότιον τὴν ἐπίλοιπον Ἀσίαν μετὰ τῆς Λιβύης, μέρους ὄντος αὐτῆς. Γνωρίζει δὲ καὶ τὴν Κασπίαν ὡς ἐσωτερικὴν θάλασσαν. Περὶ τῆς Ἀσίας, τῶν κατοικῶν, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν πολλὰ ἐν μέρει μυθώδη εἶχε γράψει καὶ ὁ ἱατρὸς Κτησίαιος (400 π. Χ.) εἰς τ' ἀπολασθέντα συγγράμματά του. Ὁ Ξενοφῶν (445 — 355) ἀφηγεῖται μετ' ἀκριβείας περὶ τῶν χωρῶν ἃς ἐπισκέφθη μετὰ τῆς Ἰγρίδος καὶ Εὐφράτου καὶ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀφθόνους δὲ γεωγραφικὰς πληροφορίας ἰδίως περὶ Ἑλλάδος περιέχει τοῦ Θουκυδίδου ἡ ἱστορία ((471 — 400 π. Χ.) καὶ ἰδίως ἐπλούτισαν τὴν γεωγραφίαν ὁ Ἐφορος, ὁ Θεόπομπος, καὶ

πρὸ πάντων ὁ Εὐδοξος (360 π. Χ.), θεωρῶν τὴν γῆν ὡς σφαῖραν διαιρουμένην εἰς 5 ζώνας, καὶ ἐγκύβας καὶ εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ εἰς τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων χωρῶν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἀλεξάνδρου αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ τὰ συνεπεῖρα αὐτῶν ἰδρυθέντα ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνικὰ κράτη καὶ ἀποικίαι, ἠβξήσαν μεγάλως τὸν πλοῦτον τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων. Ἐξόχως ὁμοῦς συνετέλεσαν εἰς τοῦτο οἱ Σελευκίδαι διὰ τῶν ἰνδικῶν των πολέμων, οἱ Λαγίδαι καὶ οἱ Πτολεμαῖοι, διὰ τῶν ἀνακαλύψεων κατὰ τὰς ἐχθρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀραβίας. Αἱ καταμετρήσεις τῶν ὁδῶν ἅς διέτρεχον τὰ στρατεύματα, διὰ καταμετρητῶν, οἵτινες ἐκλήθησαν βηματισταί, καὶ ἡ ἔστω καὶ ἀτελής ἐκτίμησις τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους διὰ τῆς σκιᾶς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, παραῖχον ἤδη ἀσφαλτεράς βάσεις πρὸς κατὰστρωσιν γεωγραφικῶν πινάκων καὶ πρῶτος χάρτην σχεδιάσας ὀνομάζεται ὁ ἐκ Μεσσάνιας Δικαίταρχος (310 π. Χ.). Ὁ Ἀριστοτέλης (384—322 π. Χ.), καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Θεόφραστος καὶ Ἡρακλείδης ἰσχυρότατα ὑπηρέτησαν τὴν ἐπιστήμην, τοῦ πρώτου ἀποδείξαντος τὸ σφαιροειδές τῆς γῆς, ὑπολογισθείσης εἰς περιφέρειαν 250,000 σταδίων (=6,250 γεωγρ. μιλίων) καὶ παραδεχθέντος νότιον ἡμισφαίριον. Ὁ Μασσαλιώτης Πυθέας (334 π. Χ.) ἐπεχείρησε περιοδεῖαν ἀνακαλύψων πρὸς τὰ ΒΔ., καὶ ἔφερεν ἀκριβεστέρως πληροφορίας περὶ τῶν Βρετανικῶν ἀκτῶν, τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Γερμανικῶν, προσανακαλύψας καὶ τὴν νῆσον Θούλην, ἣν ἄλλοι ὡς ἄλλην ἐξέλαβον, τινὲς ὡς τὴν Σουηδίαν, ἄλλοι ὡς τὴν Ἰσλανδίαν. — Τριτὴ περίοδος. Ἐπὶ τῶν διδομένων τούτων ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἐρατοσθένης (276—196 π. Χ.) ἐστήριξε πλήρες γεωγραφικὸν σύστημα. Τὸν Ἰσημερινὸν διαιροῦντα τὴν γῆν εἰς δύο ἴσα ἡμισφαίρια, κατέτεμεν εἰς 60 μέρη, καὶ ἤγαγεν ἐπὶ τῆς σφαιρας 8 παραλλήλους κύκλους καὶ 7 μεσημβρινούς. Ἀλλὰ, κατ' ὁρθῶς γωνίας τού-

τους ταμῶν, μετέθεσεν ἐσφαλμένως πολλὰς χώρας, παραλιπῶν τὴν βορειανατολικὴν Ἀσίαν καὶ τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν, καὶ οἱ τὴν ἀληθῆ δούς διέθουον εἰς ταύτης τὴν δυτικὴν ἀκτὴν. Τὴν δὲ Κασπίαν, παρὰ τὴν γνῶμην τοῦ Ἡροδότου, παρέτεινε μέχρι τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ, σῶζουσαν τῷ ὄντι ἰχνηθὴ ἐξετεινετο ποτὲ βορειότερον τῆς σημερινῆς τῆς περιφέρειας. Λάθῃ δὲ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐπανώρθωσε πολλὰ ὁ μέγας ἀστρονόμος Ἰππαρχος (150 π. Χ.), καὶ διὰ τῆς ἀστρονομίας τὰς προόδους τῆς γεωγραφίας ἰσχυρῶς βοηθήσας. Ταυτοχρόνως περιῆλθεν ὁ Ποσειδώνιος τὴν Αἴγυπτον, Αἰθίωην, Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ πολύτιμοι πληροφορίαι, ἐξ αὐτοῦ ἀρυσθεῖσαι, ἀπαντῶνται εἰς τὰς ἱστορικὰς συγγραφὰς τοῦ Πολυβίου (μέχρι 122 π. Χ.). Τὸ δὲ πρῶτον, συστηματικῶς διατεταγμένον καὶ πᾶσαν τὴν τότε γνωστὴν γῆν περιλαμβάνον σύγγραμμα, ἐστὶ τὸ μέγα σωζόμενον τοῦ Στράβωνος (66 π. Χ.—24 μ. Χ.) εἰς 17 βιβλία, ἀρυσθέντος μετ' εὐθυκρισίας ἐκ τῶν προηγουμένων συγγραμμάτων καὶ ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν πολέμων πολλὰς περὶ τῶν δυτικῶν χωρῶν πληροφορίας συλλέξαντος. Ὁ Τύριος Μαρῖνος ὀλίγον πρὶν εἶχε πράξει τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν νοτιανατολικῶν χωρῶν. Ὁ Πευτιγέριος λεγόμενος πίναξ ἐστὶν ὁ πρῶτος μετ' ἀκριβείας τινὸς καταρτισθεὶς (230 μ. Χ.) ἐπὶ τῆς βάσει τῶν στρατιωτικῶν ὁδομετρεῶν. Ἄξιον μνημῆς ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Πομπωνίου Μελά (γεν. 40 μ. Χ.) σύγγραμμα de situ orbis, ὡς καὶ πολλὰ τῶν περιεχομένων εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου (23—79 μ. Χ.). — Τετάρτη περίοδος. Τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου (120 μ. Χ.) ἡ «γεωγραφικὴ ἀφήγησις», περιέχουσα ἐπιστημονικῶς ἐξαιρετικῶς πᾶσαν τὴν ἕως τότε ὑπάρχουσαν ὕλην, μέχρι καὶ τοῦ ἐ' αἰῶνος ἐμεινε τὸ μόνον γενικῶς παραδεδομένον διδακτικὸν τῆς γεωγραφίας βιβλίον, ὡς καὶ ἔτι μένει μετὰ τοῦ Στράβωνος ἡ κυριώτερα

πηγὴ τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας. Ἐν αὐτῷ ὀρίζεται ἀκριβῶς, καὶ διὰ πλάτους καὶ μήκους, τὰς θέσεις τῶν πόλεων, ὁρέων, κόλπων, κτλ. Συνουθεύουσι δ' αὐτὸ καὶ χάρται ἀκριβῶς διαγεγραμμένοι, κατὰ μαθηματικὰς γραμμὰς, αἵτινες ὡς κύκλοι καὶ οὐχὶ ὡς εὐθεῖαι διατεμνῶνται. Ἐν Ἀσίᾳ γνωρίζει τὴν Σινικὴν, τὴν Ἰάβαν, ἀλλ' ἔχει ἀτελεῖς ιδέας περὶ τῆς συναφείας τῆς Ἀσίας μετὰ τῆς Ἀφρικῆς, ὁμοίως καὶ περὶ τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν. Τὴν τοπογραφίαν προήγαγεν ἔτι μᾶλλον ὁ Ἀρρίανδης (β' αἰὼν μ. Χ.), μάλιστα δ' ἡ ἐκθεσις περὶ τοῦ περιπλοῦ τοῦ Πόντου ὃν διέταξεν ὁ Ἀδριανὸς (137 μ. Χ.). Διὰ τὴν Ἑλλάδα δ' ἰδίως σπουδαῖον σύγγραμμα ἐστὶν ἡ περιήγησις τοῦ Παυσανίου (174 μ. Χ.). Τοῦ δὲ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου (στ' αἰὼν μ. Χ.) τὰ «ἔθνικα» εἰσὶ λεξικὸν ἐπιμελέστατα συναρτισθὲν ἐκ 300 συγγραμμάτων. Οἱ μικροὶ Γεωγράφοι ἐξεδόθησαν ἐν νεωτέροις χρόνοις εἰς συλλογὴν.

Γεωμετρία, ἴδ. μαθηματικὴ.

Γεωμόρος, ἐν Ἀθήναις, ἴδ. Φυλῆ. — Ἐν Δωρικαῖς πολιτείαις, ὡς ἐν Συρακούσαις (γαμόρος), ἡ τάξις τῶν πλουσιῶν καὶ εὐγενῶν, οἵτινες τὰς πόλεις κατοικοῦντες, ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματά των διὰ χωρικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑπατάγηντων κατοίκων.

Γεωπονικοί, οἱ περὶ καλλιέργειας γράψαντες ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Ὁ «Οἰκονομικὸς λόγος» τοῦ Ξενοφῶντος, πολλὰ ἐν Ἀριστοτέλει καὶ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Θεοφράστῳ, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ πολλῶν ἀπολασθέντων συγγραμμάτων ἠρανίστατο κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ζ' (950 μ. Χ.) ὁ Βιβλὸς Κασσιανὸς Βάσσοις 20 βιβλία Γεωπονικῶν. Εἰς τὴν ἐπιστήμην δὲ ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα ἐπεδέθησαν, καὶ ἐν αὐτοῖς διαπρέπει ὁ Τερέντιος Οὐάρρων, καὶ τοῦ Βιργιλίου

τὰ Γεωργικά, περιέλαβον αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν.

Γεωργία, ἴδ. Ἰβηρία.

Γῆς ἀναδοξαμῶς, ἴδ. Σεισάχθεια.

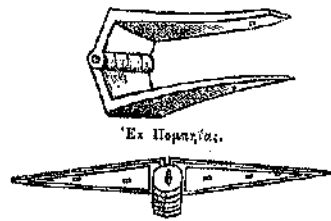
Γίγαντες, κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 185), υἱοὶ τῆς Γῆς, ἐκ τοῦ ἀίματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, τεράστιοι τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν, καὶ εἶχον, κατὰ μεταγενεστέρους ποιητάς, ὄφεις ἀντὶ τῶν ποδῶν. Ἐπαναστατήσαντες, ὡς οἱ Τιτᾶνες, μετ' ὧν συγγέρονται, κατὰ τῶν θεῶν, καὶ κατ' ἄλλους ἀλλαγῶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ, Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Παλλήνην, τὴν μακεδονικὴν ἢ τὴν θρακικὴν, διὰ βράχων καὶ κορμῶν δένδρων αὐτοῖς προσβαλλόντες, ἐθανατώθησαν πάντες, συμπράττοντος μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλοδ.

Α, 6, 1). Ὄνόματα τινῶν ἐξ αὐτῶν μνησθέντων ταῦτα Ἀλκυονεῖς, Πορφυρίων, Ἄγριος, Ἐφιάλτης, Πάλλας, Ἐγκέλαδος, Κλύτιος, Θόων, Ἰππόλυτος, Πολυδότης, Εὐρυτος. Τὴν πάλην ταύτην συνεχῶς παρίστα ἡ ἀρχαία τέχνη, ὡς ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηναῖς, ὁ Πολύγνωτος εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ἐν Ἀργολίδι Ἡραίου, οἱ Περγαμῖνοι καλλιτέχναι εἰς τὸν μέγαν ναὸν τῆς Περγᾶμου. — Ὁ δ' Ὀμηρος τοὺς λέγει «λαὸν ἀτάσθαλον» καὶ τοῖς δίδει βασιλεῖα τὸν Εὐρυμέδοντα (Ὀδ. Η, 58. 206. Κ, 120).

Γίγλυμος, ἄρθρωσις, κλειδίωσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, καὶ κατὰ μεταφορᾶν,

των μηχανών, εργαλείων κτλ., ως αὐτῆς εἰκόνας.

Ἐκ τοῦ Βριττ. Μουσείου.

Γλαύκη, 1) ἴδ. Ἀργοναῦται. — 2) ἴδ. Αἰακός.

Γλαυκίαι, 1) Αἰγινήτης γλύπτης, διάσημος διὰ τὴν ἔκφρασιν ποιήσας χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ Γλαυκίως σκιαμαχοῦντος, περὶ Ὀλ. 70 (Παυσ. ΣΤ, 10. — Ραγκ. Ἀπ. ΙΓ, 172). — 2) Σοφὸς ἰατρός, εἰς τῶν πρώτων ἐξηγητῶν τοῦ Ἱπποκράτους.

Γλαυκός, 1) θεὸς θαλάσσιος (πύριος), μαντικός. Κατ' ἀρχὰς ἐλατρεύετο ἐν Ἀθηναίοις τῆς Βοιωτίας· εἶτα ἐρρέθη ναυπηγὸς καὶ πηδαλιούχος τῆς Ἀργούσ, καὶ ἐγένετο θαλάσσιος δαίμων. Ὡς διηγοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, φαγὼν ποτε φῶκος ἐφ' οὗ εἶδεν ἀναψάντας νεκροὺς ἰχθύς, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Θέτις τὸν κατέταξαν μετὰ τῶν θεῶν. Κατ' ἄλλους, κατοικία του ἦν ἡ Δῆλος, ἐνθα συμμαντεύων μετὰ τῶν Νηρηίδων, αὐτὸς ἐδίδαξε τῶν Ἀπόλλωνι τὴν μαντικὴν. Πατὴρ αὐτοῦ λέγεται, ὑπ' ἄλλων ἄλλος, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Κοπεύς, ὁ Πόλυβος, ὁ Ἀθηδῶν. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς γέρον, μακρὸν ἔχων πύγωνα, καὶ τὸ σῶμα εἰς ἰχθὺν ἀπολήγον. Ἐν Κορίνθῳ δ' ἐλέγετο υἱὸς Σισύφου καὶ Μερόπης, σύζυγος Εὐρυμέδης καὶ πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 172), σπαραχθεὶς ἐν Ἰωλκῷ ἐπὶ τῶν ἐπιηρηδίων ἀγῶνων τοῦ Πελίου ἀπὸ τῶν ἐκμανέντων του ἵππων, καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ὡς δαίμων ταραξίππος, τοὺς ἵππους εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἐκφοβίζων. Κατ' ἄλλην δόξαν ὅμως ἦν ὁ Βελλεροφόντης υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὡς διασηγόνος δ' αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἕτερος Γλαυκός, υἱὸς

Ἱππομάχου, βασιλέως τῆς Λυκίας, υἱοῦ τοῦ Βελλεροφόντου, ἀνδρείος σύμμαχος τοῦ Πριάμου, καὶ ξένος τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 876. Ζ, 119. Μ, 309. 387. Ε, 426. Π. 490), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, ὡς παιδίον πηγεῖς εἰς πύθον μέλιτος, καὶ ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυίδου ἀναστηθεὶς (Ἀπολλοδ. Γ, 3, 1. 2). — 3) Γλύπτης Χῖος (Ὀλ. 22-40) ἐφευρὼν τὴν κόλλησιν τοῦ σιδήρου (Ἡρόδ. Α, 25. — Παυσ. 1, 16, 1). — 4) Ἔτερος, ποιήσας ἐν Ὀλυμπῷ συμπλεγμα μετὰ Ὀλ. 78 (Παυσ. Ε, 6).

Γλαυξ, ἱερὰ τῇ Παλλάδι, παρὰ τῇ θαρ̄ παριστωμένη, εἰς τὰ νομίσματα τῶν Ἀθηναίων ἐπιγεγραμμένη, καὶ νίκης καὶ εὐτυχίας ἀγγελος, ὅθεν τὸ λόγιον γλαυξ ἴπταται, ἐπὶ χρηστοῦ οἰωνοῦ. Γλαυξ εἰς Ἀ-

θήνας (φέρειν) δ' ἐσήμαινε τὸ περιττὸν πλέγειν ἢ πράττειν, ἔνεκα τῶν πολλῶν γλαυκῶν αἵτινες ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον.

Γλυκέρα, ὠραία νέα Σικυωνίς, τὸ πρότυπον τῆς στεφανοπλόου, περιφήμου εἰκόνας τοῦ Πανσιού (ΡΙ. XXXV, 129).

Γλύκων, 1) Ἕλληνας λυρικὸς, καθ' ἃν ἐκλήθη ἰδίον τι μέτρον. — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὁ ἐργασθεὶς τὸν Φαρνέσιον Ἡρακλῆ κατὰ πρωτότυπον τοῦ Λυσίππου (Ραγκ. Ἀπ. ΙΓ, 404).

Γλυπτική, ἴδ. Πλαστική.

Γλώσσα, 1) παρὰ τοῖς γραμματικαῖς ὁ εἰς τινὰ μέρη ἢ εἰς τινὰς ἐποχὰς ἰδιαιτέρος τρόπος τοῦ ἐκράζεσθαι, ἢ ἡ ἰδιαιτέρα λέξεων τινῶν χρῆσις. Καὶ ἐν Ἀθήναις μὲν ἤδη εἶχεν ἀρχίσει ἢ τοιοῦτων λέξεων συλλογὴ πρό

πάντων ὅμως ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν χρόνων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ἢ προσοχῇ, καὶ τοιοῦτοι γλωσσόγραφοι, γράψαντες, γλωσσάρια τῆς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικῆς ἦσαν ὁ Ἡσύχιος, ὁ Σουλδας, ὁ Πολυδεύκης, ὁ συντάξας τὸ Μέγα ἐτυμολογικόν. Εἶτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ πολλὰ ἐγράφησαν, ἀφορῶντα τὰς λέξεις τῆς ἀρχαίας λατινικῆς. — 2) ἢ γλωττίς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ τὸ εἰσέρχόμενον εἰς τὸ στόμα. — 3) Λωρίον τῆς ὑποδέσεως.

Γνωμικὴ ποίησις, ἢ ὡς ἀντικείμενον ἔχουσα γνώμας καὶ διδάγματα, τὰ τελευταῖα παρίσματα πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἐφηρμοσμένης εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὸν κοινὸν βίον. Παρὰ τοῖς Ἕλλησι ποιηταῖς, παρὰ Πινδάρῳ, παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἄλλοις πολλὰ ἀπαντῶνται γνωμικὰ ἐν ὠραίοις στίχοις ἐκπεφρασμένα. Τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διστίχα, ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἐπιγεγραμμένα, ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ ὑπῆρχον δὲ, κατὰ τοὺς πρώτους μάστα χρόνους, καὶ ποιηταὶ ὧν ἡ Μοῦσα διὰ τοιοῦτων ἰδίως ἔργων, ὧν τινὰ ἐλάβανον διαστάσεις ἐλεγείων (ἴδ.), ἐπενήργει ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Σόλων, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ πάντων ὁ Θεόγνις καὶ ὁ Φωκυλλίδης. Ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Εὐθύνος, προσέτι καὶ ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος ἐκαλλιέργησαν μᾶλλον τὸ ἐπίγραμμα, πρῶτον ἤδη τῆς τέχνης, καὶ οὐχί, ὡς τὰ γνωμικὰ, ἀμέσως ἐκ τοῦ πρακτικοῦ βίου προκύπτον καὶ τὴν γνωμικὴν ποίησιν διεδέχθη μετὰ ταῦτα ἡ διδακτικὴ, ἥτις οὐχὶ ἀποφθέγματα, ἀλλὰ σκέψεις ἡτιολογημένας στιχοῦργεῖ.

Γνώμων, ἴδ. Ἡμέρα.

Γνώριμος, ἦν μία τῶν λέξεων ἥτις ἐνέφαινε τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς, ἕτεροι δὲ ἦσαν ἐπιφανεῖς, χαρῖεντες, ἐπεικεῖς, καλοὶ κάγαθοὶ, ὑπέροχοι, δυνατοὶ, ἀριστοὶ, βέλτιστοι καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῶν πλούσιοι, εὐπο-

ροι, παχεῖς. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ τοῖς ἦν ὁ δῆμος, καὶ ἦσαν οἱ κακοὶ, οἱ δειλοὶ, οἱ πονηροὶ, ἦτοι οἱ τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Γοητεία. Οἱ ἀρχαῖοι, τὴν μαντικὴν (ἴδ.) δεχόμενοι ὡς δύναμιν δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος, ὑπερπηδῶν τὰ ὅρια τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων, δύναται νὰ ἐμβλέψῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ τοῦτο ὡς ὄργανον μᾶλλον θείας ἐμπνεύσεως, εὐκόλως ἐκ τῆς βαθμίδος ταύτης κατήρχοντο εἰς ἄλλην κατωτέραν προλήψεων, τὴν τῆς γοητείας, καθ' ἣν τινὲς ἀντιποιοῦνται, καὶ ὑπὸ τῶν εὐπίστων νομίζονται κεκτημένοι δύναμιν ὑπερφυσικῆν. Τὰς τοιαύτας δόξας ἐπιδιώκει καὶ ἐκμεταλλεῖται παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς ἡ ἀγυρτία, καὶ θῦμα αὐτῶν γίνεται ἡ ἀμάθεια. Ὅπως ὑπῆρχον μάγοι παρὰ τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας, παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Πέρσαις, τοῖς Καλδαίοις, τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἤδη ἀπαντῶνται ἔχνη μαγείας· οὕτω μαγικὸν ἦν τὸ φάρμακον τῆς Ἑλένης (Ὀδ. Δ, 220), καὶ γοητεία ἦν ἡ ἐπασιδῆ, δι' ἧς οἱ παῖδες τοῦ Αὐτολύκου ἐμπόδισαν τὴν ροὴν τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Γ, 457), καὶ γοητείας ἐνήργουν ἡ ράβδος καὶ τὰ φάρμακα τῆς Κίρκης, μεταμορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς χοίρους καὶ λέοντας, καὶ τὸ δοθὲν τῷ Ὀδυσσεῖ ἀντιφάρμακον μῶλυ, καὶ τοιαῦτη ἦν καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἡ νεκρομαντεία (Ὀδ. Κ, 503, ἐπ. Α, 1). Ἐπενήργησε δὲ μετὰ ταῦτα ἐτι μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀσιανὴ πίστις εἰς τὴν μαγείαν διὰ τῶν συγγενῶν ὀρησκυμάτων. Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀνεβίβαζον αἱ προλήψεις τὴν μαγικὴν ἐνέργειαν καὶ εἰς τοὺς ἥρωας καὶ εἰς τοὺς θεοὺς. Οὕτω, πλὴν τοῦ Ἑρμοῦ, παρ' οὗ ἐδόθη τὸ μαγικὸν μῶλυ, καὶ αὐμαγικὴ ἦν ἡ ράβδος, καὶ πλὴν τοῦ μαγικοῦ κροτοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Ἐκάτη ἦν πρὸ πάντων ἡ τῆς γοητείας θεὰ, ἡ νυκτερινὴ καὶ ὑπόγειος, ἥς τὰ μυστήρια ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς ἐτελοῦντο καὶ διὰ παρουσίας παντοίων

φαντασμάτων (Θεόκρ. Β, 15. — Virg. *A.* 4511). Ὡς δὲ τῆς σελήνης θεά, ταυτίζεται μετὰ τῆς Ἐκάτης συναχθῆς καὶ ἡ Ἀρτεμις, καὶ αὐτὴ μαγικὰ διδάσκουσα λόγια καὶ ποτὰ παράγουσα καὶ εἰς παραφροσύνην ἐμβάλλουσα. Μία δὲ τῶν κυριωτάτων θεοτήτων τῶν γοητειῶν ἦν ἡ Φρυγία Μήτηρ Θεῶν. Αὐτῆς οἱ ἱερεῖς παντοίας ἐξετέλουν μαγείας καὶ δηλητήρια παρεσκεύαζον· αἱ δὲ φρυγικαὶ πομπαὶ περιγράφονται ὡς γοητεῖαι καὶ μαγεῖαι καὶ περιδρομαὶ καὶ τυμπανισμοὶ καὶ καθαρμοὶ. Ἡρώες δὲ μάγοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Δαίμων τῆς Γεμεσίας (Στράβ. ΣΤ, 255. — Πάυσ. ΣΤ, 6, 7), ὁ Λακεδαιμόνιος Ἀστράβακος (Ἡρόδ. ΣΤ, 61, 69). Τοιαῦτα μαγικὰ ὄντα εἰσὶ παρ' Ὀμήρῳ καὶ αἱ Σειρήνες (Ὀδ. Μ, 39), ἡ θυγάτηρ τοῦ Δύγειου Ἀγαμήδη (Ἰλ. Α, 740), ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Κίρκη, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς γόησσαι θεωρούμεναι (Ἡρόδ. ΣΤ, 61. — Ονίδ. Μετ. XIV, 346), καὶ Μήδεια, θυγάτηρ τῆς Ἐκάτης καὶ τοῦ γόητος Αἰήτου, διδαχθεῖσα παρὰ τῆς μητρὸς τῆς τὴν μαγικὴν, καὶ ὡς ἡ ὑπερτάτη αὐτῆς παραστάτις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φημιζομένη, τὰ νέφη διοικοῦσα, δάση καὶ ὄρη σείουσα, δένδρα ἐκρίζουσα, τὴν σελήνην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατασπῶσα. Ἐκ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἡρώων, πλὴν τοῦ Αἰήτου, ὁ Πέρσης, πατήρ τῆς Ἐκάτης, ὁ Ἡρακλῆς, εἰς τῶν Ἰταλίων Δακτύλων, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, οἱ Ἰταλοὶ δαίμονες Πίος καὶ Φαῦνος, καὶ οἱ Καβεῖροι, Κυρὺθαντες, Κουρηταί, Τελχιναί. Τοιοῦτοι κατωτέρως τάξεως δαίμονες ἦσαν καὶ οἱ Κέρκοπες, ἡ Ἐμκουσα, αἱ Λάμναι, ἡ Γελλῶ, κατὰ τὴν δόξαν τῶν Λεσβίων κῆραι νέαι ἀποθανοῦσαι, αἵτινες φονεῦσαι βρέφη καὶ τρώγουσι τὸν σπλῆνα αὐτῶν· αἱ Στρίγες (ν. Στρίγλαι), κατὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιητὰς (Hor. — Ον.), δαίμονες ὑπὸ σχῆμα πτηνῶν, ραφῶσαι τὸ αἷμα καὶ τὰ ἐντόθια τῶν βρεφῶν, τὴν δύναμιν ἀφαιροῦσαι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόν-

των πολλακίς ἐπιφαινόμενα ἐβασάνιζον τοὺς ζῶντας. — Ἀνθρωποὶ δὲ, μαγικὴν κεκτημένοι δύναμιν μνημονεύονται ὁ Ὀρφεὺς ἐκ τῶν μυθικῶν προσώπων· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὁ Πυθαγόρας, εἰς ἐν δημῶδες παραδόσεις μαγείας ἀπέδιδον, ὡς μυθῶδες ὁδοιπορίας, εἰς ἄβου καθοδῶν, σχέσεις μετὰ τῶν Ἰουδαίων, Βραχμάνων, Αἰγυπτίων καὶ Μάγων· ὁ Ἐμπεδοκλῆς, οὐ μαθητὴς ἐπὶ μαγείᾳ ἦν ὁ Λεοντίνος Γοργίας, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Δημόκριτος, μαθητεύσας παρὰ τῷ Πέρσῃ Ὀσθάνῃ. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων δὲ τάττονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὁ Μελάμπους (Ἡρόδ. Β, 49), ὁ Ἐπιμενίδης, ὁ Μουσαῖος (Ἡρόδ. Ζ, 6. — Πλάτ. Πρωτ. 316), ὁ Βάκις (Ἡρόδ. Η, 96), ὁ Ἀθαρῖς (Ἡρόδ. Δ, 36. — Πλάτ. Χαρμ. 158). — Οἰκογένειαι δὲ ἐπὶ γοητεῖα περιβόητοι ἦσαν οἱ Ἰαμίδαι ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ Κτυτίδαι ἐν Τροίᾳ, ὡς τοιαῦτα ἦσαν καὶ αἱ Σιδύλλαι ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ἡ δεισιδαιμονία πολὺ μᾶλλον ἐκορυφώθη ἢ ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. — Ἑπαιτεῖαν δὲ ἤσκουν, τὴν μαγείαν ἐπαγγελλόμενοι παρὰ τῷ ὄχλῳ, οἱ ἄγύρται, Μηναγύρται, Μητραγύρται, Ὀρφεοτελεσταί, οἵτινες καὶ φαρμακομάντις, ἰατρομάντις, ἀπομάνται, καθαρταί, βωμολόχοι ἐπωνομάζοντο, καὶ ὠνόπαδοι ἦσαν γραῖαι εἰς τὴν μαγείαν ἐπιδιδόμεναι, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκοθέα (Διμοθ. π. Στρ. 314. — Θεόκρ. Β, 92. — Πλάτ. Πολ. Β, 364. — Mart. XI, 85. — Ον. Μετ. — Gen. d. h. vit. 26). Ἐν δὲ τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει περιεφέροντο ὑπὸ τὰ ὀνόματα μάγων, Βαθυλωνίων, Χαλθαίων, μαθηματικῶν, Ἰερῶν τῆς Ἰσιδος, σμήνη τυχοδιωκτῶν, πάντα δόλον καὶ πᾶσαν κακοήθειαν ἐξασκούντων. — Ἐν τοῖς μυθικῶν χρόνοις ἡ κυρίως πατρίς τῆς μαγείας ἦν ἡ Κολχίς, ἔδρα τῆς τοῦ Αἰήτου οἰκογενείας· εἶτα δ' ἡ Θεσσαλία, καὶ μάλιστα ἡ πόλις Ὑπάτη. Ἐν Ἰταλίᾳ δ' ἠνεκίτο ἡ μαγεία μάλιστα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, Σαβίνοις καὶ

Μαρσοῖς. — Μετεχειρίζοντο δ' οἱ παντοῖοι οὐδοὶ γόητες κυρίως ἐπὶ φάσας, ὅτε καὶ ἐπαοιδοὶ ἐλέγοντο· προσετί ἀράς, πολλακίς ἀκαταλήπτους, ἐκ βαρβάρων γλωσσῶν. Ὡς ἰσχυρότατον φυλακτήριον, ὃ καὶ ὁ Κροῖσος ἔφερον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐθεωροῦντο αἱ ἐπὶ τοῦ βάρου, τῆς ζώνης καὶ τοῦ στέμματος τῆς Ἐφρασίας Ἀρτέμιδος ἐπιγεγραμμένοι αὐταὶ λέξεις· Ἄσκι (ἢ ἄσκιον), κατᾶσκι (ἢ κατᾶσκιον), λιξί (ἢ λιξί), τέτραξ (ἢ τέτραξ), δαμνομενεὺς, ἀΐσια, δηλοῦσαι δὲ θεῶν· «Σκότος, φῶς, γῆ, ἔτος, ἥλιος, ἀληθὴς φωνή.» Προσέτι μετεχειρίζοντο οἱ ἀγύρται τὰ φάρμακα, ὡς τὸ μῶλυ, τὸ πόλιον ἢ τριπόλιον, τὸν ἀσφῶδελον, τὴν σιδηρίτιν (καὶ ἱεροδοτᾶνην καλουμένην) κτλ. ἄπερ ἐνομίζετο ὅτι μετὰ δυσχερειῶν καὶ κινδύνων ἐξεριζοῦντο (Ὀμ. Ὀδύσ. Κ, 305. — Pl. XXX, 2). Ἰσχυρότεροι δὲ τῶν φαρμάκων καὶ σωτηριῶδεις πάντοτε ἦσαν οἱ μαγικαὶ λίθοι, εἴτε ἀερόλιθοι, εἴτε ἐκ μυστικοῦ ἐδάφους ἀνασκαπτόμενοι, καὶ φερόμενοι πολλοὶ ὡς περιεπτα, περιάμματα, τελέσματα, ἐνεπίγραφα πολλακίς καὶ διὰ συμβολικῶν γραμμάτων (ὡς Ἀθρακαδάβρα), δακτύλιοι, ὡς ὁ τοῦ Γύγου (Πλάτ. Πλ. Β, 359), μαγικαὶ καταδέσεις ἢ καταδεσμοὶ (Πλάτ. Νομ. ΙΑ, 933), ζῶναι, στέμματα, μαγικοὶ ἀριθμοὶ, μουσικῆ, ζωγικαὶ οὐσείαι, (ὕαινης, βάρτραχοι, ὅσα ἀνθρώπινα). — Διὰ τῶν γοητειῶν δ' ὑπετίθετο ὅτι κατεβιάζετο ἡ σελήνη, ἐσκοτίζετο ὁ ἥλιος, οἱ ἀστέρες ἐξετρέποντο, ἡ γῆ ἐσχίζετο, δάση καὶ ὄρη ἐσειόντο, τῶν ποταμῶν ὁ ῥοῦς ἀνεστέλλετο (Πλάτ. Γοργ. 513. — Ον. Μετ. VII. — Virg. *A.* IV. — Hor. Ep. V). Ἐπιδαί καὶ ἄλλαι μαγείαι προὔχουσαν ἢ ἐμάκρυνον καταγίδας, βροχάς, χιόνα, γάλαζαν, εὐφωρίαν κτλ. ἀψυχα ὄντα ἐγίνοντο ἐμψυχα (Λουκ. Φιλοφ. ΝΒ), θηρία ἐτιθασσεύοντο, καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαρσοὶ ἦσαν οἱ ἐξημεροῦντες τοὺς ὄφεις. Ἀνθρώποι ἐβάσκαυον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδίως αἱ διπλῆν κόρην ὀφθαλμοῦ

ἔχουσαι γυναῖκες, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν ἀσθενείας, θάνατον, καὶ αὐτὴν τὴν εἰς ζῶα μεταμόρφωσιν. Ἄλλ' ἡ μαγεία ἠδύνατο νὰ ἰάνη κάλιν τὰ θεινὰ ἢ αὐτὴ ἐπέφερε. Κλάδοι δάφνης καὶ ἄλλων τινῶν φυτῶν, ἢ κρανία ἀναρτώμενα εἰς τὰς θύρας, ἔσωζον τὰς οἰκίας καὶ τὰ ἐργαστήρια ἀπὸ βασκανίας· ἐν Ῥώμῃ δὲ λίαν ἐπιτήδεια πρὸς τοῦτο ἐθεωροῦντο τὰ ἑλληνικὰ λόγια. Ἡνοιγον δ' οἱ μάγοι καὶ θύρας, καὶ εἰσέπεμπον ἢ ἐξέπεμπον οἰκιακὰ δαιμόνια. Καὶ ἐρωτικὰ δὲ φίλτρα κατασκευάζοντο, καὶ ἡΐυγξ (σεισουράδα) εἰς τροχὸν στρεφόμενη, ἐπανεφέρει τὸν ἄπιστον ἐραστὴν (Θεόκρ. Β). Μάγοι ἐπέτων διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ ὄβελῶν, ὡς ἔπτη ὁ Ἀθαρῖς ἐπὶ βέλους ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ψυχὴ τῶν πολλακίς ὠδοιπόρει μακρὰν τοῦ σώματος, καὶ συγχρόνως παρίσταντο πολλαχού (ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος). Διὰ τοῦ Ἀστροβόλου, μέλανος πολυτίμου λίθου, στόλοι καὶ πόλεις ἐνικήθησαν κατὰ Πλίνιον (XXXVII, 9), καὶ διὰ μαγείων λαοὶ ὑπετάγησαν. Ἐν Σπάρτῃ διὰ τοῦ Γερτυνίου Θαλήτου, ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ Ἐπιμενίδου, καὶ ἀλλαχόσε δι' ἄλλων, μαγικὰ ἄσματα καὶ μουσικὴ ἐκάθαιρον τὰς πόλεις ἀπὸ ἐπιδημιῶν. — Πρὸς σκοποὺς μαντικῶς μετεχειρίζοντο τὴν νεκρομαντεῖαν (νεκύαν) ψυχαγωγοὶ, ἐπικαλούμενοι ἐκ τοῦ ἄβου τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν (Ὀμ. Ὀδ. Λ, 23), καὶ ἐν Ῥώμῃ γνωστοὶ ἄνδρες, ὡς ὁ Ἀππίος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων, ἐπίστευον καὶ ἐπεδίδοντο εἰς ταύτην τὴν τέχνην. Οἱ νεκρομάντις ἀπετέλουν καὶ αὐτοὶ συντεχνίαν, ὡς οἱ λοιποὶ γόητες· ὑπῆρχον ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Θεσπρωτίᾳ παρὰ τῷ Ἀχέρωντι (Ἡρόδ. Β, 92), ἐν Φυγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ὠρισμένα νεκρομαντεῖα ἢ ψυχοπομπεῖα. Ὅτε ἄνθρωποι κατελαμβάνοντο ὑπὸ δαιμόνων, καὶ ἦσαν δαιμονιζόμενοι, δαιμονιόληπτοι, ἐνεργούμενοι, ἀπληλάττοντο διὰ ριζῶν, δακτυλίων, τριχῶν, ὀνύχων, πτυσμάτων, λογίων Ἐφε-

σίων ἢ, εἶτα, τοῦ Σολομῶντος. Καί εἰς δουλείαν δ' ὑπεβάλλοντο δαίμονες, καὶ τοῦτο κυρίως ἐλέγετο γοητεία, κατ' ἀντίθεσιν τῆ λοιπῆ μαγείᾳ, ἢ γοητεία καὶ μαγεία, κατ' ἀντίθεσιν τῆ θεωργίας καὶ τελετουργίας. — Οἱ ὑπὸ τοῦ Μελάμποδος, Μουσαίου, Ἐμπεδοκλέους κτλ. ὑποτιθέμενοι ὅτι εἰσήχθησαν καθαρμοί, καθάρσεις, τελεταί, λύσεις, ἀποτροπιασμοί, κτλ., ἀπέδλεπον παρὰ Ῥωμαίους καὶ Ὑρρηνοὺς καὶ τοὺς ὑπερτάτους θεοὺς, μάλιστα τοὺς ξένους· ἀλλὰ κυρίως τοὺς ὑποχθονίους ὡς τροπαίους, λυσίους, καθαρσίους, φυξίους, ἀγνίτας, ἀποπομπαίους ἐπικαλουμένους, οὗς θυσίαι, προσευχαί, πομπαί, μαγικαὶ ῥήσεις, ὡς καὶ ἀπειλαὶ ἤθελον ἰλέους νὰ καταστήσωσι, πρὸς δ' παντοῖα ἐχρησίμευον μαγικανέματα, οἷον Κρητικὰ φυτὰ, αἰγυπτιακὰ πτηνὰ, ἰδηρικὰ ὄστᾶ, γῶμα τῆς Λήμνου, διωπτῆρες διαδεδεμένοι διὰ μαγικῆς κλωστῆς, χρυσοῦς κύκλος μετὰ σαπφείρου, καὶ ταῦτα πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν, βλάβην τῶν ἐχθρῶν, ἀποτροπὴν τῆς ὀρχῆς μαγικῶν θεοτήτων, ἐξίλασμον ἰδίων ἀμαρτημάτων ἢ τῶν τεθνεώτων, καὶ ἰδίως ἀπόλαυσιν τῶν μετὰ θάνατον ἀγαθῶν. Οἱ τοὺς ἰλασμοὺς τελούντες ὑπεβάλλοντο εἰς νηστείαν, εἰς θαλάσσιον βάπτισμα, ἐπὶ ἡμέρας ἕμμενον καθήμενοι ἢ ἔκαινο ἐπὶ τῶν νῶτων· καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων συνέστη ἡ θεωργικὴ μαγεία τῶν Νεοπλατωνικῶν, δοξαζόντων ὅτι ἡ ψυχὴ, ἀπόρρητος τοῦ ἀπολύτου, δι' αὐστηρῶν ἀσκήσεων, παντοίων τελετῶν καὶ μαγικῶν συσκευῶν ἠδύνατο νὰ συνδεθῇ μετὰ τῶν θεῶν ἐν μυστικῇ ἐνότητι, τὴν θεϊαν δύναμιν οὕτως ἰδιοποιουμένη. Ἡ θεωρία δ' αὕτη, δι' ἄσχυρίζοντο οἱ αὐτὴν προσθεύοντες, ὅτι ἀνῆκε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ οὐχὶ τῇ μαγικῇ. — Ἡ πολιτεία ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπηγόρευεν οὐδὲ κατέδωκε τὴν μαγείαν· ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐπωφελεῖτο αὐτῆς, ὡς ἀποτελούσης μέρος τῆς θρησκείας. Οὕτως ὡς πολιτικοὶ χρησμοὶ ἐξελαμβάνοντο ἐν Ἀθήναις οἱ τοῦ Μουσαίου καὶ

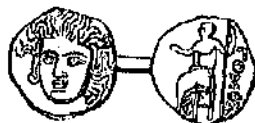
οἱ τοῦ Βάκιδος (Ἡρδ. Ζ, 6), καὶ ὁ Ἐπιμενίδης ἐκλήθη ἐκαὶ πρὸς ἐξαγνισμὸν τῆς πόλεως. Ὁμοίως καὶ Θεσσαλοὶ ψυχαγωγοὶ ἐκλήθησαν εἰς Σπάρτην κατὰ τοῦ φαντάσματος τοῦ Πανσανίου. Ἡ θεωρία καὶ ὁ Νίνος κατηγγέλοσαν τῶ ὄντι ἐν Ἀθήναις καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλ' οὐχὶ ἕνεκα τῆς μαγείας, ἀλλ' ἕνεκα τῆς κακούργου χρήσεως ἣν αὐτοὶ ἐποιήσαντο. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ κατεδίωκετο ἡ μαγεία μόνον ὅταν ἐγίνετο ἐγκληματικὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς, καὶ εἶτα δεῖ οἱ εἶναι ἀγύρται ἠπειλοῦν τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐγγχωρίων χρησμοδόγων. Ἀπηγόρευσαν δὲ τέλος αὐτὴν οἱ αὐτοκράτορες μετὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γολγοῖ, πόλις τῆς Κύπρου, ἱερὸν τοῦ Σικυωνίου Γολγοῦ, ἔχουσα ναὸν Ἀρροδέτης (Θεοδρ. ΙΕ, 100. — Πaus. Η, 5, 2).

Γόμφος, φρούριον ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς

τῇ Ἡπειρῷ (v. Παλαιὰ Ἑπισκοπὴ). Κατε-

στράφη ὑπὸ Καίσαρος, καὶ εἶτα ἀνιχυδομήθη.

Γόννος ἢ Γόννος, πόλις τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τερπῶν (v. Λυκαστομον, μετ' ἐρείπιων). (Ἡρδ. Ζ. 128. 173. — Πολύβ. ΙΖ. 23. ΙΗ. 10).

Γόρδιος δεσμός. Εἰς τὴν πόλιν Γόρδιον, ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ὁ Ἀλέξανδρος εὗρεν εἰς ναὸν τινα δι' ἀλύτου δεσμοῦ προσδεδεμένον ζυγόν, περὶ οὗ διηγουῖτο τοιαῦτα· ὅτι γεωργός τις, Γόρδιος καλούμενος, εἶδε ποτε ἄετον καταβάνα καὶ

καθεσθέντα εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του· νέα δὲ τις μάντις ἐκ Τελμησσῶν τῶ εἶπεν ὅτι τοῦτο προμηνύει βασιλικὴν ἐξουσίαν. Καὶ τῶ ὄντι μετ' ὀλίγον οἱ Φρύγες, εἰς οὓς ὁ χρησμός εἶχε παραγγεῖλαι νὰ ἐκλέξωσι βασιλέαν ἐν πρώτον ὁ ἀπῆντων ἐφ' ἀμάξης ὀχοῦμενον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἀπῆντησαν καὶ ἀνηγόρευσαν τὸν Γόρδιον, ὅστις ἐγένετο ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας καὶ τῆς πόλεως. καὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του προσέδεσαν εἰς τὸν ναὸν διὰ δεσμοῦ δυσλύτου, περὶ οὗ ὁ χρησμός ἀπεφῆναι, ὅτι ὁ λύσων αὐτὸν ὁ ἀποκτήσει τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀδυνατῶν νὰ τὸν λύσῃ, κατὰ τοὺς μὲν τὸν ἔκοψε, κατὰ τοὺς δὲ ἀφῆρεσε τὸν πάσσαλον ὅστις τὸν συνετήχε (Ἡρδ. Α. 14. 35. (45. — App. Β. 3. 1. — Πλουτ. Ἀλέξ. 14).

Γοργίας, 1) Ἐκ Λεοντινῶν τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους κατὰ τινες, ἦλθε τῶ 427 π. Χ. ἐν προεδρηκίᾳ ἡλικίᾳ, μετὰ τοῦ Τισίου εἰς Ἀθήνας ὡς πρέσβυς τῆς πατρίδος του, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Συρακουσῶν, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. Ἢίτα δ' ἐπανελθὼν καὶ αὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδίδασκε, κατὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ προδιδάξαντας Τισίαν καὶ Κόρακα, πρῶτος ἐναυθῶν τὴν ῥητορείαν, καὶ ἐπεδίδοτο ἰδίως εἰς ῥητορικὰς ἐπιδείξεις, ὡς ἐλέγοντο. Ἐκατεντούτης ἦν ἐν Ἀρίστῃ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀπέθανε μετὰ τὸν Σωκράτην, ἴσως κατὰ τὸ 375. Ἐπεδίδοτο δὲ καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔγραψε περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως, ἐπόμενος τῶ δόγματι τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐστὶ μία καὶ ἀναντίρρητος. Ἀντέταττεν ὁμοῦ μᾶλλον τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν πείραν ταῖς φιλοσοφικαῖς θεωρίας, καὶ διαφόρους ἀποδίδων σημασίας εἰς τινὰς λέξεις, ὡς εἰς τὴν λέξιν εἶναι, διασχυρίζετο ὅτι «οὐδὲν ἐστίν,» εἰ δὲ τί ἐστὶν «οὐκ ἐστὶν αὐτοῦ ἐπίγνωσις,» εἰ δὲ καὶ ἐπίγνωσις ὑπάρχει, «ἐστὶν ἀδύνατος ἡ αὐτῆς ἐκφρασις.» Ἐν φιλοσοφίᾳ τῆς ἀρετῆς δὲν ἐπιγγέλετο, ἀλλ' οὐδὲν ἐδίδασκεν ἐναντίον τῇ

ἀρετῇ. Ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ του διδασκαλίᾳ διετινέτο ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως καὶ τεχνασμάτων διαλεκτικῶν, ὧν νὰ πείθῃ ἢ ὁμοιολῆθαι. Ἐπειδὴ δ' ἡ Ἑλλάς διετέλει ἐτι τότε εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτῆς περίοδον, καὶ τὰ ὅσα τῶν Ἑλλήνων ἔθελγεν ὁ ρυθμὸς τότε κυρίως, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Γοργίας ρυθμικὰς ἐπέδιωκε μᾶλλον φράσεις καὶ ῥητορικὰ σχήματα εὐγλωττότερα ἢ πειστικώτερα, ὥστε καὶ μετὰ ταῦτα Γοργίεια σχήματα τοῦτα ὠνομάζοντο, καὶ γοργιάζειν τὸ κατ' αὐτὰ ὁμιλεῖν. Ἐξεγείρεται δ' αὐστηρῶς ὁ Πλάτων (Γοργ. 417. Μεν. 75) κατὰ τῆς τοιαύτης ῥητορικῆς. Τοῦ ῥήτορος τούτου σώζονται δύο λόγοι· Ἑλένης ἐγκώμιον καὶ Παλαμήδου ἀπολογία, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης αὐτῶν. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἀποπεμφθεὶς κατ' εἰσήγησιν τούτου. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρα βιβλία «περὶ σχημάτων διανοίας καὶ λέξεως.»

Γόργη, 1) θυγάτηρ Οἰνείως καὶ Ἀλθαίας, γυνὴ Ἀνδραίμονος. — 2) Μία τῶν Δαναίδων.

Γοργίδας, Θηβαῖος, ἵππαρχος, παραμεινας εἰς Θήβας μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας ὑπὸ Φοιβίδου· ἀλλὰ συνεννοούμενος μετὰ τῶν φυγάδων, ἐστρατολόγησε μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου σώμα νέων πολεμιστῶν, εἰτινες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Θηβῶν διέπρεψαν εἰς τὴν ἐν Τεγύρᾳ μάχῃ (375 π. Χ.), καὶ μετὰ ταῦτα ἀπετέλεσαν ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν τὸν Ἰερὸν Λόγον. Τῶ δὲ 378 ἐξελέγη ὁ Γοργίδας Βοιωτάρχης (Πλουτ. δ. Σωκρ. Β. Πελοπ. ΙΔ. ΙΗ. — Πολύβ. Β, 8, 2).

Γοργώ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 270) παραδέχεται τρεῖς Γοργόνας, τὴν Σθενῶ, τὴν Εὐρυάλην καὶ τὴν Μέδουσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκου (δι' ὃ καὶ Φορκίδες ἐπιλέγονται) καὶ τῆς Κητοῦς. Κατ' αὐτὸν δὲ κατ' αὐτὸν εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας, πλησίον τῶν

Ἐσπερίδων καὶ ἦσαν ὄντα φοδερὰ, ὧν ἀπελίθου τὸ βλέμμα, καὶ εἶχον τὴν κόμην ἐξ ὄφρων, καὶ ὄφεις περὶ τὴν ὄσφυν. Μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Μέδουσαν, ἐφόνευεν ὁ Περσεύς, βοηθῆς τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἔκτοτε ἔφερε τὴν φοδερὰν αὐτῆς κεφαλῆν, τὸ Γοργόνειον, ἐπὶ τῆς αἰγίδος τῆς. Οἱ καλλιτέχναι δὲ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ καλὸν μόνον ἐπεξίηται ἡ τέχνη, παρίσταν αὐτὴν ὠραίαν, καίτοι ὑπ' ὄφρων περιβεβλημένη, (Ἠδ. Θεογ. 270). Καὶ ὁ Ὅμηρος δὲ (Ὀδ. Α, 654, Ἰλ. Β, 741, Θ, 349) μνημονεύει τῆς «Γοργείας κεφαλῆς» ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦ Διός. — Ἐκ τῆς Μεδούσης δ' ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν δύο τέκνα, τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάωρα (πατέρα τοῦ Γηρυόνου καὶ τῆς Ἐχιδνῆς), γεννηθέντα ὅτε τῆ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ. (Ἠσ. Θεογ. 278).

Γοργοφόνος, ἴδ. Περσεύς.
Γόρτυς, ἢ Γόρτυνα, 1) Πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ (ν. Καρύταινα), παρὰ τῇ Μεγαλοπόλει, κτίσμα Γόρτυνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Στυμπίλου, (Παυσ.). — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Ληθαίου ποταμοῦ κατὰ τὸ νότιον τῆς νήσου, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἐκατομβαίου Διός, κτίσμα Γόρτυνος υἱοῦ τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 646. — Παυσ. Η, 53. — Στρεβ.). Παρ' αὐτῇ εὐρέθησαν ἐπι-

γραφὰι σπουδαιόταται περὶ τῆς νομοθεσίας τῆς Κρήτης (Ἰδ. Παρ. Ἀπαντα Τ. ΙΣΤ'). — 3) Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ (ν. Γορδίτσα) (Θουκ. Β, 100. — Στ. Βυζ.).

Γοσαύπιον, φυτόν τῆς ἄνω Αἰγύπτου, οὗ τὸ λεπτότατον νήμα ἐχρησίμευεν εἰς ὑ-

φανσιν ἱερῶν ἐσθῆτων (Pl. XIX, 14. XII, 39).

Γραῖαι, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, κατὰ Ἡσίοδον (Θεογ. 270) ἢ Περφρηδῶ καὶ Ἐνυῶ, αἷς μετὰ ταῦτα προστίθεται καὶ Δεινώ. Ἐλέγοντο εὐπάρετοι, εἰ καὶ ὑπελευκον ἔχουσαι τὴν κόμην. Κατ' Αἰσχύλον (Προμ. 393), εἶχον κύκνου μορφήν, ἕνα κοινὸν ἐφθαλμὸν καὶ κοινὸν ἔδοντα, καὶ ὄκου ἐν τοῖς Γοργονεῖσι πεδίοις τῆς Κισθῆνης (ἐν Λιδύῃ), αὐδέποτε οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἡλίου οὐδ' ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμεναι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς φύλακες τῶν Γοργόνων.

Γράμματα. Τὴν εὔρεσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἄλλοι εἰς ἄλλους ἀποδίδουσιν, εἰς τὸν Προμηθεῖα (Αἰσχλ. Πρ. 463), εἰς τὸν Ἑρμῆν (Πλάτ. Παῖδρ. 274. — Διόδ. Α, 16), τὰς Μούσας (Διόδ. Ε, 74) ἢ εἰς ἕνας, ὡς τὸν Ὀρφέα, τὸν Μουσαῖον, τὸν Κέκροτα, καὶ κοινότερον εἰς τὸν Παλαμήδην, υἱὸν Νηπλίου (Εὐριπ. Παλαμ. Ἀποσπ.), ὅστις ὅμως καθ' ἑτέραν παράδοσιν (Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρέστ. 422) ἀντικατέστησε μόνον (ἢ καὶ κατ' ἄλλους (Διόδ. Γ, 67) Δίνος ὁ διδασκαλὸς τοῦ Ἡρακλέους) 16 (ἢ 17, 10 ἢ 11) γράμματα ἐλληνικὰ εἰς τὰ ἦδη ἐν χρήσι ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἐ' ἑκατονταετ. π. Χ. εἰσαχθέντα φωνητικά. Καὶ τὸ ἀρχικὸν δὲ σχῆμα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων κροῦσιν τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης καταγωγὴν των. Πολλοὶ ἐκ τῶν νεωτέρων δισχυρίζονται ὅμως ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῆς γραφῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι πολὺ μεταγενεστέρη, καὶ ὅτι οὔτε τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη οὔτε αἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐγράφθησαν ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀπόδειξις ἐξ ἀναγκῆς, αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ποιεῖται λόγον περὶ γραπτῶν σημάτων (Ἰλ. Ζ, 169) ἢ δὲ δωρική νομοθεσία ἦν ἄγραφος συμφώνως πρὸς τὰ δωρικὰ ἦθη καὶ πρὸς διατάττουσαν αὐτὸν ῥήτραν (Πλούτ. Λυκ. Π'). Ἡ ἑλληστικὴ γραφικὴ ὄλις ἀτόπως προτείνεται ὡς τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύουσα. Κατ' ἀρχὰς, καθ' Ἡρόδοτον (Ε, 58), βάρβαροι καὶ Ἴωνες ἔγραφον ἐπὶ

δεξιῶν (δερμάτων), ἢ κατ' ἄλλους, καὶ ἐπὶ φλοιῶν καὶ φύλλων, ἢ ἐπὶ πινάκων, μεταλλίνων, καὶ μολυβδίνων (Παυσ. Θ, 16), ἢ ξυλίνων κηρῶ κεχρισμένων, ἢ, τὰς ἐπιγραφὰς, ἐπὶ λίθου. Ἀπὸ Ψαμμητίχου (650 π. Χ.) εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ βίβλος, καὶ ὁ κατ' ὀλίγον ἔπειτα τελειοποιηθεὶς πάπυρος, ἐφ' ᾗ μεταγενεστερῶς ἔγραφον διὰ δόνακος, σχοίνου ἢ καλάμου, ὄξυνομένων διὰ τοῦ καλαμογλύφου, καὶ ἐμβαπτομένων εἰς τὸ γραφικὸν μέλαν. — Ἦσαν δὲ τὰ ἀρχαιότατα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰσαχθέντα γράμματα 21 ἢ 22 τὸν ἀριθμὸν, ἐλλειπόντων δευραδὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ ταῦτα πλήρους ἀλφαβήτου τῶν μακρῶν ἢ καὶ ὠ καὶ τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων τελευταίων (υ, φ, χ, ψ, περιεχομένων ὅμως τινῶν ἃ ἔπειτα πολλαχῶς ἐφ' ἑκαστὸν διετηρήθησαν, καὶ ἦσαν τὸ δίγαμμα, τὸ σημεῖον τῆς δεξιᾶς καὶ τὸ κόππα. Διὰ τοιούτων γραμμάτων εὐρίσκονται καὶ ἀρχαιόταται ἐπιγραφὰι, πιθανῶς ὅμως οὐχὶ προγενέστεραι τῆς 40ῆς Ὀλυμπιάδος· ἀλλὰ τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα σπανίως παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀπαντῶνται. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἀπὸ τῆς 9ῆς Ὀλυμπιάδος (400 π. Χ.) εἰσῆχθη διὰ νόμου ἢ καὶ πρό τινος χρόνου ἦδη ἰδιωτικῶς ἐν χρήσει οὖσα ὀρθογραφία, ἥτις ἔκτοτε κατέστη ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἔχουσα τὰ μακρὰ καὶ διπλὰ γράμματα, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸ δίγαμμα, τὸ κόππα καὶ τὸ δασύ. — Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φαίνεται ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά· μετὰ ταῦτα δὲ, πάντοτε εἰς λίαν ἀρχαίους χρόνους, ἤρξαντο γράφοντας βουστροφρόν, ἦτοι τὴν πρῶτην γραμμὴν ἐκ δεξιῶν, τὴν δευτέραν ἐξ ἀριστερῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐναλλάξ. Ἀπὸ τῆς 80ῆς δὲ Ὀλυμπιάδος (450 π. Χ.) βεβαίως, ἴσως ὅμως καὶ ἐκ προτέρων χρόνων, ἐγκατελείφθη ὁ τρόπος οὗτος τῆς γραφῆς, καὶ ἐγράφοντο πᾶσαι αἱ γραμμαὶ ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἀρχόμεναι. — Ἐν Κύπρῳ δὲ (Ἰδ.) εὐρέθησαν ἐπιγραφὰι χρῆσιν ποιούμεναι γραμ-

μάτων παραδῶδων, ὅπως διαφόρων τῶν Ἑλληνικῶν, ὅτινα φαίνονται μορφωθέντα κατὰ τὰ ἐν Ἀσσυρίᾳ σφηνοειδῆ, καὶ ἐχώρουν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἐπεκράτει δ' ἡ γραφὴ αὕτη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., καὶ ἤρξατο καταλιμπανομένη ἀπὸ Εὐαγόρου (410 π. Χ.).

Γραμματεῖον, ληξιαρχικόν, ὁ ἐν Ἀττικῇ παρὰ τοῖς δημάρχους πίναξ τῶν δημοτῶν, εἰς ἐν ἑκαστος πολίτης, ἐνηλιξ γέννητος, καὶ τὸ δικαίωμα κτάμενος τοῦ ἀρχειν τῆς λήξεως, ἦτοι τῆς μερίδος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ὧφειλε νὰ ἐγγράφηται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, μετὰ δοκιμασίαν, ἦτοι ἐξέλεγετο τοῦ τοιούτου αὐτοῦ δικαίωματος. Ἡ ἐγγραφή δ' ἐγένετο ἅπασ κατ' ἔτος κατὰ τὸ τέλος ἢ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, εἰς ῥητὴν ἡμέραν, ὅτε ἐγένοντο καὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι (Λυκ. κ. Σωκρ. 76. — Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 18). Ἐπὶ τούτων δὲ τῶν Γραμματεῖων ἐστήριζοντο καὶ πάντες οἱ λοιποὶ κατάλογοι οὗς συνέταττον καὶ ὧν χρῆσιν ἐποιούοντο αἱ ἀρχαί. — Γραμματεῖον δὲ φρατορινὸν ἢ κοινὸν ἦν τὸ τῶν μελῶν ἐκάστης φρατρίας (Ἀρποκρ. λ.).

Γραμματεὺς. Πᾶσα ἀρχὴ ἐν Ἑλλάδι εἶχε τὸν γραμματεῖα τῆς, εἴτε διδόμενον αὐτῇ, εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἐλλεγόμενον. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον τρεῖς Γραμματεῖς, ὧν ἡ θείας ἦν σπουδαιότατη· α) ὁ κατὰ πρυτανείαν, κληρούμενος ἐκ τῶν βουλευτῶν, ἔχων τὴν φύλαξιν τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἃ συνέταττεν ἐπὶ τῆς Πρυτανείας του, ὁ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις ψηφίσμασιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν μνημονευόμενος (Δημοσθ. κ. Τιμοκρ. 720. — Πολδ. Η, 98). β) ὁ Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἢ τῶν βουλευτῶν, κατ' ἔτος χειροτονούμενος πρὸς φυλακὴν τῶν νόμων (Δημοσθ. Αὐτ. 713. π. Στφ. 238. Rang. Ant. Hell. I, σ. 167). γ) Γραμματεὺς τῆς πόλεως ἢ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Δήμου, ἢ καὶ Ὑπογραμματεὺς, καὶ οὗτος χειροτονητὸς, ὁ τὰ ἐγγραφα εἰς

τάς συνεδριάσεις αναγινώσκων (Δημοσθ. Πρῆρβ. 419. π. Αεπτ. 485. — Σουίδ. λ.). Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο ἐπίσημοι Ἀντιγραφεῖς, α) ὁ τῆς Βουλῆς, συνυπογράφων τὰ λογιστικά αὐτῆς ἔγγραφα, καὶ ἀπαξ κατὰ πρυτανείαν τῷ δήμῳ λόγον τῶν εἰσπράξεων διδούς· χεῖροτονητὸς τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ κληρωτὸς. Ὁ τῆς διοικήσεως, τῷ ταμίᾳ τῆς διοικήσεως προσηρτημένος, πρὶς ἔλεγχον τῆς λογιστικότητος (Ἄρποιρ. λ. — Πολυδ. Η, 98. — Σουίδ. λ.). Πλὴν δὲ τούτων ὑπῆρχον καὶ εἰς πλείστας ἀρχὰς προσηρτημένοι ὑποδέσποτοι γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς, ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων, πολλὰκις καὶ ἐκ δημοσίων δούλων λαμβανόμενοι. Ἀντιγραφεῖς δὲ κατωτέρας τάξεως παρεμποδίζοντο τοὺς ταμίαις τῶν στρατευμάτων (Δημοσθ. π. τ. ἐν Χερρ. 191). — Παρὰ δὲ τῷ Ἀχαικῷ καὶ τῷ Αἰτωλικῷ δεσμοῖ ἦν ὁ γραμματεὺς, ὡς καὶ ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἵππαρχος, αἰρετὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ εἰς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων.

Γραμματικοί, αἱ λέξεις γραμματικῆς καὶ γραμματικῆ τέχνης ἀπαντῶνται τὸ πρῶτον παρὰ Πλάτῳ, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς σχέσεις τῶν γραμμάτων ἢ στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ γραμματισταί, τάξις οὐχὶ μεγάλης κατ' ἀρχὰς ἀπολαμβάνουσα ὑπολήψεως, ἦσαν οἱ τὰ στοιχειώδη διδάσκοντες γράμματα. Ἀλλὰ βαθυηδὸν, μὴ περιοριζόμενοι εἰς τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν, οἱ διδάσκαλοι ἤθελον καὶ νὰ ἐξηγῶσι τὸ ἀναγνωσκόμενον, καὶ ἐπιμένως καὶ νὰ διαρθῶσι τὰ ἐφαλμένα κείμενα, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρου, ὃν συνήθως ἐδίδασκον. Οὕτω προέκυψε κατ' ὀλίγον ἐν τῇ πράξει ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἑρμηνευτικὴ. Ἀλλὰ πρῶτον ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ ἐποχῇ ἀνεδείχθησαν σπουδαῖοι γραμματικοί, τὴν ἀκριβεῖαν τῆς γλώσσης, καὶ τὴν σύμπασαν γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος ἐπιδιώκοντες (Cic. de Or. I, 42). Αἱ ἔννοια γραμματικῆς, φιλόλογος καὶ κριτικῆς ἐκτυπώθησαν· ὅτε δὲ διεκρί-

νοντο, ὑπὲρ τὸν μὲν πρῶτον ἐνοεῖτο ὁ ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ τεχνικὴν, ὁ δὲ τελευταῖος ὁ ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἐποψίν τὰ γεγραμμένα ἐρευνῶν καὶ ἐπανορθῶν. Τὴν γραμματικὴν διήρουν εἰς τρία μέρη, εἰς τὸ τεχνικόν, ἦτοι τὸ κυρίως τεχνικὸν καὶ γραμματικόν, τὸ ἱστορικόν, τὸ τὴν ἔννοιαν καὶ τὰ πράγματα ἐρμηνεύον, καὶ τὸ ἰδιαιτέρον. Ὁ Διονύσιος ὁ Θραξ ἀποδίδωσιν αὐτῇ ἑξ μέρη, τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ἐξήγησιν, λέξεων καὶ πραγμάτων ἐρμηνείαν, ἐτυμολογίαν, ἀναλογίαν, κριτικὴν. Πῶτα δὲ διέστειλον μεταξὺ κατωτέρας καὶ ἀνωτέρας γραμματικῆς. ἔχοντες δ' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εὐρείας τῆς ἀρχαιότητος γνῶσεις, ἐνεκύπτον εἰς ἔρευναν καὶ εἰς διορθώσεις ὁλοκλήρων συγγραμμάτων, ὡς κυρίως τῶν Ὀμηρικῶν, καὶ εἰς ἀναγραφὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν θεωρημένων ὡς κλασικῶν συγγραμμάτων. Ἦσαν δ' οἱ ἐπιστημότεροι ἐξ αὐτῶν Ζηνόδοτος (280 π. Χ.) Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος (221-180) Ἀρίσταρχος (περὶ 160) Κράτης ὁ ἐκ Μάλλου ἀντίπαλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν (περὶ 170) Διονύσιος ὁ Θραξ (60) Δίδυμος ἐξ Ἀλεξανδρείας (30) Ζώϊλος, Ἀσκληπιάδης Τρύφων ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπ' Αὐγούστου) Ἀἴλιος Διονύσιος ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (ἀπὸ τοῦ 31 ἐν Ρώμῃ) Ἀπολλώνιος Δύσκολος ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπὶ Ἀδριανῶν καὶ Ἀντωνίνου) οὐκ αὐτοῦ Ἀἴλιος Ἡρωδιανὸς Δράκων ἐκ Στρατονίκης Ἡφαιστίων, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐέρου Διονύσιος Κάσιος Λαγγίνος (περὶ 250 μ. Χ.) Πρόκλος Ἀρκάδιος Δοσίθεος Λεσβῶναξ Γεώργιος Χοιροβοσκός.

Γραμικός, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζων καὶ εἰς τὴν Προποντιδα ἐκβάλλων, μεταξὺ Κοζιίου καὶ Πριάπου, ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὸν Μιθριδάτην ὁ Λαόνικουλος (Στρβ. Π', 837. — Ἀρρ. Α, 13, 1. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΙΣΤ. Λούκ. ΙΑ. — Διόδ. ΙΖ, 18).

Γραφή· οὕτω, καὶ δημοσία δίκη, ἐλέγτο ἐν Ἀθήναις πᾶσα δίκη ἐφαπτομένη δημοσίου συμφέροντος, διότι ἡ καταμήνουσις ἐπρεπε ἐγγράφως νὰ γίνηται. Τὴν γραφὴν ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ (γράφεσθαι) οὐ μόνον ὁ ἀδικηθεὶς, ἀλλ' ὁ βουλομένης Ἀθηναίων, οἷς ἔξεστι (Πλδ. Η, 14. 40), πλὴν τῶν φονικῶν, ἃς ἐδικαιοῦντο νὰ εἰσάγωσι μόνον οἱ συγγενεῖς τοῦ παθόντος. Ἐἴδη δὲ γραφῆς ἐλέγοντο καὶ ἡ ἀπαγωγή καὶ ἡ ἐφήγησις, ἦτοι τὸ διάδημα δι' οὐδ' ἐνάγων, ἐπὶ αὐτοφώρων ἐγκλημάτων, ἔφερε τὸν ἐγκληματὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας (Δυσθ. πρ. πρ. 431. — Λυσ. ἡ Ἀγορ. 85 ἢ τούτους ἔνθα ἐτελεῖτο τὸ ἐγκλήμα (Δυσθ. κ. Ἀνδρτ. 602. — Λυσ. π. Ἐλ. 22), καὶ τὸ ἔγγραφο δι' οὐδ' ἐστήριζε τὴν καταγγελίαν. Φάσις δ' ἐκαλεῖτο ἡ γραφή, ὅτε μέρος τῆς ἐπιβαλλομένης χρηματικῆς ποινῆς ἐδίδετο εἰς τὸν καταγγέλλοντα (τὸν φαίνοντα) πρὸς δῆμον, ὡς καταχρήσεις δημοσίων χρημάτων, ἢ καὶ ὀφρατικῶν, πρὸς προστασίαν τῶν ὀφρατικῶν (Πλδ. Η, 47). Ὁ Πολυδεύκης ἀπαριθμεῖ 24 εἴδη ἢ ἀντικείμενα γραφῆς, εἰς α καὶ ἄλλα ἄλλα προσθέτουσιν. Αἱ κυριώτεροι ἦσαν: ἡ Γραφὴ ἀγαμίου, ἀπὸ Σόλωνος, ἵσως κατὰ τῶν καταλαβόντων ὑπηρεσίαν ἀπαιτοῦσαν ἔγγαμον, ὡς τὴν τοῦ στρατηγοῦ, ἢ παραδόντα ἀστυνομικὴν τινα διάταξιν περὶ γάμου. Ἦν δὲ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἀρχόντος. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχον γραφαὶ ὀψιγαμίου καὶ κακογαμίου. — Ἀγραφίου, κατὰ τοῦ διαγραφέντος ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν δημοσίων ὀφειλετῶν πρὶν ἢ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν θεσμοθετῶν. — Ἀλογίου, κατὰ τῶν μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεως των. — Ἀναυμαχίου, κατὰ τοῦ ἐκπλεύσαντος μετὰ τοῦ πλοίου του, ἀλλ' ἀποσχόντος ναυμαχίας. Δικαιοδοσία τῶν στρατηγῶν. Ποινὴ ἀτιμία. — Λειποναυτίου. — Ἀστρατείας. — Λειποστρατείου. — Λειποταξίου τοῦ

ρίψαι τὴν ἀσπίδα· ἀνάλογοι τῇ προρηθείᾳ. — Ἀνδραποδισμού, κατὰ πειρατῶν, ἀνδραποδίζοντων ἐλευθέρους, ἢ ξένους δούλους. Ποινὴ θάνατος. — Ἀποστασίου, ἴδ. Δούλοι. — Ἀπροστασίου, κατὰ μεταίκευ, μὴ ἐκλέξαντος Ἀθηναίων προστατῆν, ὅστις νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τὰ δικαστήρια. Δικαιοδοσία πολεμάρχου. — Ψευδεγραφῆς ξένου εἰς πολίτας, ἴσως κατὰ τοῦ ἐγγράφοντος. — Ἀργίας, κατὰ τοῦ μὴ ἔχοντος ἐργασίαν τιὰ ἢ ἐπάγγελμα. Δικαιοδοσία Ἀρείου πάγου. Ποινὴ πρόστιμον, καὶ ἐν ὑποτροπῇ ἀτιμία. — Ἰεροσυλίας. — Ἀσεβείας, κατὰ τῶν μὴ σεβομένων τὸ ἐγκύριον θεῶν κειμα καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Δικαιοδοσία τοῦ Ἀρείου πάγου ὡς καὶ τῶν Ἡλιαστῶν. Ὁ ἀγὼν ἦν τιμητὸς, ὡς ὁ κατὰ τοῦ Σωκράτους. — Παρανόμων, κατὰ τῶν προτεινάντων, νόμους ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀντιβαίνοντας εἰς προϋπάρχοντας ἄλλους· ἐγένετο ὄπλον τῶν δημαγωγῶν ὀλέθριον, καὶ κατὰ τῶν ἀναγκαιοτάτων μεταρρυθμίσεων τῆς νομοθεσίας. Ὁ ἐγκαλῶν ὑπεβάλλετο εἰς ὑπώμοσιαν, ὅρκον ὅτι προσβάλλων τὸν προταθέντα ἢ κυρωθέντα νόμον, δέχεται, ἐν περιπτώσει ἤττης, νὰ ὑποδληθῇ εἰς τὰς συνεπείκας. Τοῦ προσβαλλομένου νόμου ἢ ψηφίσματος τότε ἐπαυεν ἡ συζήτησις, ἢ, ἂν εἶχε κυρωθῇ, ἀνεστέλλετο ἡ ἐνέργεια μέχρι περατώσεως τῆς δίκης. Ὁ δὲ τὸν νόμον προτείνας ἦν ἐπὶ ἐν ἔτος ὑπεύθυνος δι' αὐτὸν, καὶ τῆς δίκης διεξαγομένης πρὸ τῶν 9 ἀρχόντων· ἐὰν δ' ἐνίκητο, καταδικάζετο ὑπ' αὐτῶν εἰς οἶαν δὴποτε ἐνέκρινον ποινὴν, καὶ μέχρι θανάτου. Τούλάχιστον δ' ὁ τρίς παρανόμων ἀλοῦς (καταδικασθεὶς), δὲν ἠδύνατο ποτὲ πλέον νὰ προτείνῃ νόμον ἢ ψήφισμα. Ἄλλαι γραφαὶ ἦσαν, πλὴν τῶν φονικῶν (φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, φαρμάκων, πυρκαϊῆς), προσέτι Προδοσίας. — Ἰδρυεως. — Μοιχείας. — Ἐταιρήσεως. — Δώριον, ἦτοι δωροδοκίας ἀρχόντος. — Δεκασμου δικαστοῦ. —

Ψευδοκλητείας, ψευδοῦς ἐγγραφῆς κλητήρος. — Ξενίας, θωροξενίας, κατὰ ξένου παρανόμως καὶ διὰ δώρων λαβόντος καὶ ἐξασκούντος πολιτικά δικαιώματα. — Παρπρεσβείας, κατὰ πρέσβειων μὴ ἐκτελεσάντων τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, κατὰ τὸ καθήκον. Πρὸς ἀνεύρεσιν δὲ τῶν περιστάσεων ἐγκλήματος, διωρίζοντο πολλάκις ἰδιαιτέροι ζήτηταί (Ἀνδ. π. Μυστ. 14).

Γραφική. Ἡ τέχνη αὕτη τῆς διὰ γραμμῶν καὶ χρωμάτων μιμήσεως τῆς φύσεως ἤσκειτο ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ ἐκορυφώθη ἔπειτα εἰς μεγάλην ἐντέλειαν. Ἐπὶ Ὀμήρου ἦν τῶν βαφῶν ἡ χρῆσις γνωστὴ (Ἰλ. Α, 141. Σ. 538). Ἦν δ' ἐπίσης καὶ ἡ τοῦ διαγράμματος, ὡς πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ μνημονεύμενα κοσμήματα ἀποδεικνύουσι (Ἰλ. Γ, 26. Τ, 225). Κατὰ Πλίνιον (XXXV, 12, 43) ἡ θυγάτηρ τοῦ Σικυωνίου Διέου τῆς πρώτης ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιάν τοῦ μνηστήρος τῆς, κατ' Ἀθηναγόραν δὲ (Προβ. ὑπ. Χρ. 59), πρῶτος διέγραψεν οὕτω τὸν ἵππον τοῦ Σάμιος Σαυρίας, καὶ πρῶτος ὁ Σικυώνιος Κράτων ἐπέχρισεν ἐπὶ λευκοῦ πίνακος διὰ χρώματος τὴν σκιάν ἀνδρός καὶ γυναικός. Ὁ δὲ Κορίνθιος Ἐκφαντος πρῶτος ἔτριψε κέραμον πρὸς κατασκευὴν χρώματος. Εἰκόνα δ' ὑποτιθεμένην ἔργον τοῦ Δαιδάλου ἀναφέρει ὁ Σέρβιος (Ad Aen.) ἐν τῷ ναφί τοῦ Ἀπόλλωνος τῷ ἐν Κόμῃ. Ὡς πρῶτον δὲ βῆμα προόδου τῆς τέχνης μνημονεύεται ἡ τῶν μονοχρωμάτων γραφή, ὅταν διατήρησεν ἡ κεραμευτικὴ (Ἰδ.), καὶ ὁ Πλίνιος (XXXV, 34) ἀναφέρει τὸν Ἀθηναῖον Εὐμαρον (540 π. Χ.), ὡς αὐτὸν πρῶτον τρίψαντα κέραμον ἵνα κατασκευασθῆ ἡ χροῖα, καὶ πρῶτον τῆς παραστάσεως διαφόρων σχημάτων ἀποπειραθέντα. Τὴν δὲ ἰσοψιν δ' ἡ καταγραφὴν πρῶτος εἰσαγάγων εἰς τὴν γραφικὴν, καὶ τὴν τέχνην ἐκ τῶν σπαργάνων αὐτῆς ἐξαγαγὼν, λέγεται Κίμων ὁ Κλεωναῖος, περὶ τὰ Μηδικὰ (490) (Αἰλ. Π. Ι. Η.— ΡΙ. XXXV, 34). Ἀλλ' ἤδη ἐν Ὀλ. 60 (537

π. Χ.) οἱ Φωκαεῖς, ἐγκαταλιπόντες τὴν πόλιν των, ἀφῆκαν ἐν αὐτῇ, πλὴν ἄλλων καὶ γραφῆς κατ' Ἡρόδοτον (Α, 164), καὶ ὁ Σάμιος Μανδροκλής, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γεφύρας τοῦ Δαρείου, ἀνέθηκεν εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον πίνακα παριστῶντα τὴν διόδον (Ἡρδ. Α, 88). Μῆνα δὲ σωζόμενα λείψανα τῆς τότε γραφικῆς εἰσὶ τὰ τῆς κεραμογραφίας (Ἰδ.). Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Παρικλέους δ' ἤρχισε μάλιστα ἀνοῦσα ἡ γραφικὴ, καὶ κατὰ Πλίνιον (XXXV, 34) πρὸ τῆς 90ης Ὀλυμπιάδος (457 π. Χ.) οὐδεὶς ἀνεφάνη ἐν Ἑλλάδι ἐπίσημος ζωγράφος. Ἐν γένει δ' ὁ χαρακτήρ αὐτῆς, μᾶλλον πλαστικὸς ὢν, ὀλίγον ἐπέδιδεν εἰς τὰς συντηρήσεις, καὶ τὰ ζῆδια ἐφρόντιζον οἱ ζωγράφοι καὶ μακρύνουσιν ἅπ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ συγχέωνται τὰ διαγράμματα καὶ βλάπτωνται ὑπὸ τῶν σκιῶν τῶν ἐτέρων (Quint. VIII, 5, 26). Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀνεπτύχθη ἡ τέχνη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα, πλὴν πολλῶν ἄλλων, διέλαμψαν ὁ πολυγραφώτατος καὶ μεγαλογράφος καὶ ὡς ἠθογράφος φημιζόμενος Πολύγνωτος, ἐπὶ Κίμωνος (470 π. Χ.) οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Μίκων καὶ Ἀπολλόδωρος, ὁ εὐρὴν τὴν τῆς σκιάς φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν ὁ τῆς σκηνογραφίας ἐπιμεληθεὶς Ἀγάοαρχος (455 π. Χ.) ὁ Νικίας, ἥδη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — Μετέβη δ' ἐξ Ἀθηνῶν καὶ εἰς Ἰωνίαν ἡ γραφικὴ, χαρακτῆρα ἐκεῖ λαβοῦσα ἀβρότερον, καὶ σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου ἦν ὁ Κολοφώνιος Διονύσιος· ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπισημότατοι ζωγράφοι ἀνεδείχθησαν ὁ Ζεῦξις, ἐν Ἐφέσῳ ἐργαζόμενος, καὶ τὴν σκιαγραφίαν τελειοποιήσας, καὶ ὁ Ἐφέσιος Παρράσιος, τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς προσωπογραφίας ἰδίως ἐπιμεληθεὶς· καὶ ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ὁ διὰ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἐπιμελείας του πάντας ὑπερακόντισας Ἀπελλῆς, ἐφ' οὗ ἡ γραφικὴ ἔθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς μέρος ἀναγκαῖον τῆς τῶν νέων

ἀγωγῆς (Πολιτ. Κ, 3). — Καὶ ἐν Πελοποννησίῳ δ' ἐκαλλιεργεῖτο ἡ τέχνη μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Ἴσθμιος Εὐφράνωρ ἐπαινεῖται δι' ἣν ἔδωκεν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ διὰ τὴν συμμετρίαν ἐν τοῖς ἔργοις του. Ἀλλὰ περὶ τὰς ἀναλογίας κυρίως ἐνέκυψεν ὁ Σικυώνιος Πάμφιλος, καὶ ὁ μαθητῆς αὐτοῦ Πασίας, ὁ πρῶτος τὴν ἐγκαυστικήν εἰσαγάγων, καὶ ὁ τὴν οὐσίαν τῆς Ἰφιγενείας ζωγραφίσας Τιμάνθης. — Καὶ εἰς τὰς Θήβας δὲ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἀνεπτύχθη ζωγραφικὸν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐπαινοῦνται ὁ Νικόμαχος, διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ εὐχέρειαν τῆς γραφίδος του· ὁ Ἀριστείδης, διακριθεὶς διὰ τοῦ ἠθους καὶ τῶν παθῶν τὴν παράστασιν. — Καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων δὲ δὲν ἔπαυσεν ἐπιμελῶς καὶ κατ' ἀρχάς ἐπιτυχῶς ἀσκουμένη ἡ τέχνη, ὡς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τοῦ Πρωτογένους, ὃν ἐξετίμα καὶ ἐπροστάτευεν ὁ Ἀπελλῆς· προσέτι ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀντιμάχου, οὗ μεγαλοφυῆς ἔργον ἦν ἐν ἄλλοις ἡ Μήδεια· ὑπὸ τοῦ Σικυωνίου Νεάλλκου, ἐπαινουμένου ὡς δξήνοος καὶ ἐφευρετικοῦ. Ἀλλὰ βαθμηδὸν μετὰ τῶν ἡθῶν ἐξέπεσε καὶ ἡ τέχνη εἰς ἀκολάστους καὶ μικροῦ λόγου ἀξίας παραστάσεις καὶ εἰς ῥωπο-

Γελοῖατο ζωγρ. Ἐργαστηρίου Πομπηίας

γραφίας, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν ἐπῆλθε ταχέως καὶ ἡ ὕλική παρακμὴ τῆς. — Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τούτους ἤρξατο ἀναπτυσσομένη ἡ τέχνη τῶν ψηφροτετημάτων, ἧτις ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐξηκολούθησεν ἀσκουμένη ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ παρακμάσασα ζωγραφικὴ, ἰδίως ὑπὸ δούλων. Ἦν δὲ τὸ πρῶτιστον θεμα αὐτῶν ἡ διακόσμησις τῶν πλουσιῶν μεγάρων τῶν κυρίων αὐτῶν, δι' ἐντοιχιῶν γρα-

φῶν, αἵτινες παρίστων πολλάκις τοπογραφίας καὶ ἄλλα ἀντίγραφα ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων, καὶ εἰσὶν, ὡς αἱ ἐν Πομπηίᾳ εὑρεθεῖσαι εἰς μέγα πλῆθος, κατὰ τοῦτο πολῦτιμοι, ὅτι διατήρησαν μέχρι τοῦδε καὶ γνωστὰ κατέστησαν πολλῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων τοῦλάχιστον τὸ γενικὸν σχῆμα καὶ τὴν διάθεσιν. Τέλος δὲ καὶ ἐκεῖθεν ἡ γραφικὴ κατέπεσεν εἰς τὴν βυζαντινὴν ἀγιογραφικὴν χειρουργίαν μᾶλλον ἢ τέχνην· ἀλλ' ἐκ τοῦ σπέρματος ἐκείνου ἀνέκυψεν αὖθις ἡ νέα καλλιτεχνία.

Γρῆφος, κυρίως εἶδος δικτύου, ὅθεν μεταφορικῶς καὶ εἶδος αἰνιγμάτων καὶ λογοπαιγιῶν ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, ὡς τὸ Ἐντορα τὸν Πιριάμου Διομήδης ἐκτανεν ἀνὴρ, ἔνθα τὸ διομήδης ἦν δῆθεν ἐπίθετον, αἰνιττόμενον τὸν Ἀχιλλέα.

Γρύλλος, Ἀθηναῖος, 1) πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ξενοφῶντος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος, ἀνδρείως ἐν Μαντινείᾳ πεσών. Κατὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐπλήγωσε βαρέως τὸν Ἐπαμεινώνδαν (Παυσ. Η, 9, 5, 1, 4, 11).

Γρύνεια ἢ Γρύνειον, πόλις ἐν Μυσίᾳ εἰς τὸν Ἐλαίτην κόλπον, ἔχουσα ναὸν καὶ χρησμόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Παρμενίων κυριεύσας αὐτὴν ἐξηνδραπόδισε τοὺς κατοίκους (Ἡρδ. Α, 149. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 1, 6. Διόδ. ΙΖ, 7).

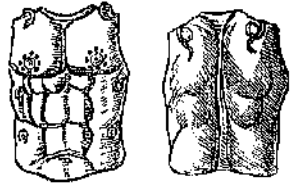
Γρύψ (δ), τέρας μυθώδες, ἔχον λέοντος σῶμα καὶ κεφαλὴν ἀετοῦ. Οἱ γρύπες ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, παρὰ τοῖς Ὑπερβορείοις, ἢ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἢ Αἰθίοφι, καὶ φρουροῦντες τὸν χρυσὸν αὐτῶν. Κατ' αὐτῶν ἦλθον ἐπιπκοὶ αἱ μονόφθαλμοι Ἀριμάσπαι ἐν ἀρκάσῳ τὸν χρυσόν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ τέχνῃ πάντοτε ἀντιμάχονται γρύπες καὶ ἵπποι. Ὁ μῦθος ἦν ἀσιατικῆς καταγωγῆς.

Γρύλλον, τὸ ἡμιθωράκιον τῶν ὀμηρι-

Ἐ. ἀγγλ. ἐγγύσιου.

κῶν χρόνων, ὅτε ὁ θώραξ συνέκειτο ἐκ δύο γυάλων, ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένων εἰς τὸ σῶμα καὶ συνδεομένων διὰ πορπῶν. Ὁ γύαρος δ' ὠνομάζετο στάδιος θώραξ, καὶ με-

ταγενεστέρως Γυαλοθώραξ (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 99. 489. Ν, 507. 587 κτλ). Ὁ Πausanias εὐδέποτε εἶδε τοιοῦτον (1, 26, 6). Ὁ ἐνταῦθα παριστάμενος ἐστὶν ὁ μόνος γνωστός, εὑρεθεὶς ἐν Ποσειδωνίᾳ τῆς Ἰταλίας.

Γύαρος, μικρὰ νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, μεταξὺ Τήνου καὶ Κέας. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν τόπος ἐξορίας (Στράβ. 1, 485. — Tac. Ann. 111, 68. IV, 30).

Γυγαία λίμνη, 2 ὥρας ὑπὲρ τὰς Σάρδεϊς. Παρ' αὐτῇ ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλείων τῆς Λυδίας (Ἡρόδ. Α, 93. — Στράβ. ΙΑ, 626).

Γύγης, Λυδός, ὅστις, κατὰ παραδόσεις, ἐπιτραπέϊς παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κανδαύλου νὰ ἰδῇ κρυφίως τὰ κάλλη τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἐξηγέρθη ὑπ' αὐτῆς νὰ φρονεῖσθαι τὸν Κανδαύλῃν, καὶ λάβῃ τὸν θρόνον, οὕτως εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1221 π. Χ. ἄρχουσαν δυναστείαν τῶν Ἡρακλειδῶν ἀντικαταστήσας τῷ 716 π. Χ. τὴν τῶν ἐγγυαρίων Μερναδῶν. Ἐξέτεινε δὲ τὸ Λυδικὸν κράτος μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἔνα ἐλικύση τὴν φιλίαν τῶν Ἑλλήνων, ἐπεμψε πολυτίμητα δῶρα εἰς Δελφούς· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπεχείρησε νὰ καθυποτάξῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς ἀποικίας.

Γύγη, ἴδ. Ἐκατόγχειρες. — Ἰδ. Ἄρον.

Γύθειον ἢ Γόθειον, παράλιος πόλις καὶ φρούριον τῆς Λακωνικῆς, θεωρουμένη παρὰ τοὺς ἀρχαίους ὡς ὁ λιμὴν τῆς Σπάρτης, ἐνθα ἐστάθμευον αἱ νῆες τῶν Λακεδαιμο-

νίων ἀπὸ τῶν Μηδικῶν (Πλούτ. Θερμ. Κ. Ἄρστωδ. Κ. — Πολύδ. Ε, 19, 7). Τῷ 455 π. Χ. ὁ Ἀθηναῖος Γολμίδης κατέστρεψεν αὐτόθι τὸν Λακωνικὸν στόλον· μετὰ δὲ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371) ἐλεηλάτησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τὴν χώραν (Ἐν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24). Τῷ δὲ 195 ἐκυριεύθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δὲ μετὰ τῶν Ἑλευθερολακῶνων καταριθμουμένη, προσηρτήθη εἰς τὸν Ἀρχαῖκὸν δεσμόν. Ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπ' Αὐγούστου, ἦν τὸ κυρίως ἐμπορεῖον τῆς Λακωνίας, καὶ ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων σώζονται καὶ ἱκανὰ εἰρηπία.

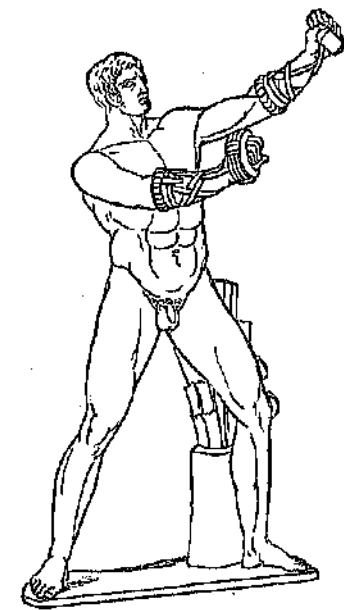
Γύλιππος, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου καὶ Εὐλώτιδος, ὄθεν Μόθων, ἦτοι μικτῆς καταγωγῆς. Στρατηγὸς αἰρεθείς, ἔφερε τῷ 414 π. Χ. Σπαρτιατικὸν στρατὸν οὐχὶ πολυάριθμον, εἰς Σικελίαν, πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς Ἰμέραν δὲ καταπλεύσας, βοήθειαν καὶ τῶν ἐγγυαρίων ἤλθεν εἰς Συρακούσας καὶ ἐκυριεύσε τὰς Ἐπιπολάς· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος κατετρόπισσε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἠχημαλώτευσεν τὸν Νικίαν καὶ τὸν Δημοσθένην, θανατωθέντας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων παρὰ τὴν θάλασσαν τοῦ (Θουκ. ΣΤ, 93, 104. Η, 13. — Πλούτ. Νικ. ΙΘ). Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῶν Ἀθηναίων, ἐντολήν λαβὼν παρὰ τοῦ Λυσάνδρου (404 π. Χ.) νὰ φέρῃ εἰς Σπάρτην τὸν ἐκ λαφύρων θησαυρὸν, κατησχύνθη φωραθεὶς ὅτι ὑπεξήρесе μέρος αὐτοῦ, καὶ ἐξωρίσθη (Πλούτ. Λυσ. ΙΣΤ. Νικ. ΚΗ. — Διόδ. ΙΓ, 106).

Γυμνασαρχία, ἴδ. Λειτουργία.

Γυμνάσιον. Ἡ γυμναστική, ὡς τελειοποιῶσα καὶ κρατύνουσα τὸ σῶμα, οὗ ἡ ἀρτία ἀνάπτυξις συμβάλλεται καὶ εἰς τὴν τοῦ νοῦς, ἐτόγγχανε γενικῆς καὶ διαρκοῦς ἐπιμελείας παρὰ τοὺς ἀρχαίους, καὶ ἤδη ἤσκητο ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ εἰς τοὺς ἥρωας ἀπεδίδοτο ἐμπειρία περὶ τὴν πάλην, ἧς διδασκαλεῖα ἐλέγοντο εἰσαχθέντα εἰς Ἀθήνας ἀπὸ Θη-

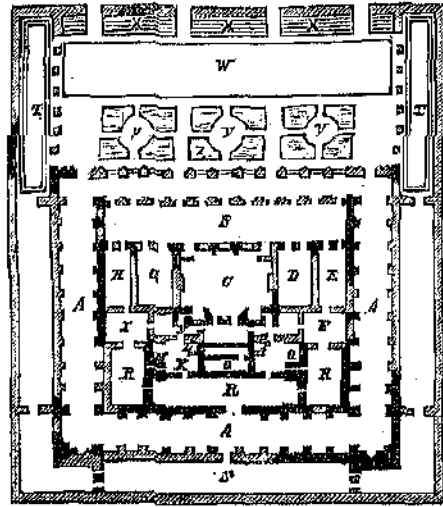
σέως (Πaus. Α, 39, 3). Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς, ἡ γυμναστική, καὶ διὰ τοὺς δημοσίους ἀγωνίας ἀπαραίτητος, ἤσκητο ἐπιμελέστατα καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα δὲν ὑπῆρχε πόλις μὴ ἔχουσα τὸ γυμνάσιον αὐτῆς, τινὲς δὲ καὶ πλείονα τοῦ ἐνός, ὡς ἐν Ἀθήναις ἦσαν τὸ Λύκειον, ἡ Ἀκαδημία, τὸ Κυνόσαργες διὰ τοὺς νέους, ἦτοι μὴ ἀρτίους πολίτας. — Τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκόμενα καὶ ἀσκούμενα ἀγωνίσματα ἦσαν α') ὁ δρόμος (ἢ στάδιον, σταδιοδρομία), ὅστις ἐλέγτο δίαυλος ὅτε ἦν διπλοῦς, καὶ ὁπλιτῶν ἢ ὁπλίτης δρόμος, ὅτε ἔτρεχον ἔνοπλοι· δόλιχος δὲ (ἴδ.) ἡ μακροτέρα σταδιοδρομία. Ἰδίως ὤφειλον οἱ παῖδες ν' ἀσκῶνται εἰς τὸ στάδιον· β') τὸ ἄλμα· γ') ἡ πάλη (παλαισμοσύνη, καταβλητική), ἧτις ἦν ἡ κυρίως γυμναστική· δ') ὁ δίσκος ἢ δισκοβολία, τὸ μακρὰν ῥίπτειν μετάλλινον δίσκον· ε') ὁ ἀκοντισμός. Οἱ πέντε δὲ οὗτοι ἀγῶνες ὁμοῦ ἀπετέλουν τὸ πένταθλον, ὃ ὁ Σμυωνίδης ἐν ἐνὶ πενταμέτρῳ οὕτω περιλαμβάνει· ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην. Ὁ νικητὴς δ' εἰς ἕκαστον μετέχε καὶ τοῦ ἐπομένου, καὶ ἂν ἐνίκα καὶ εἰς τὸ τελευταῖον ἀγώνισμα, τὸ τῆς πάλης, ἀνεκρύττετο νικητῆς τοῦ πεντάθλου. ζ') Ἡ πυγμή. Οἱ πύκται ἢ πυγμαχοὶ ἐκτυπῶντο καὶ ἠμῶντο ἀμοιβαίως πύξ, διὰ τῆς πυγμῆς, περὶ ἣν εἶχον προσδεδεμένους ἱμάντας, εἰς οὓς ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις προσέθετον καὶ ὄξεις ἡλους. ζ') Πυγμαχίον, ἕνωσις τῆς πάλης καὶ τῆς πυγμῆς, εἰς ἣν ἀπεκλείοντο οἱ ἱμάντες. Τοῦτο καὶ τὴν πυγμὴν δὲν εἶχον οἱ Σπαρτιάται. Ἀλλ' ἡ τελειοποίησις εἰς ταῦτα τὰ εἶδη ἦν ἔργον πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλητῶν ἢ τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις παιδοτρειβῶν καὶ γυμναστῶν τῆς νεολαίας. Εἰς τὰ γυμνάσια οἱ ἀγωνιζόμενοι ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον γυμνοὶ· διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις ἢ εἰς αὐτὰ πρόσδος ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας, ἐν Σπάρτῃ

δ' ἐπιτρέπετο εἰς μόνους τὰς παρθένους. Διάφορα μέρη Γυμνασίων μνημονεύονται παρ' ἀρχαίους Ἑλλησι συγγραφεῦσιν, ὡς παρὰ Πλάτωνι τὸ ἐφηβεῖον ἢ ἰδίως διὰ τοὺς ἐφήβους ὠρισμένη αἴθουσα, τὸ βαλανεῖον μετὰ τοῦ πυριατηρίου, δηλαδὴ τοῦ ἰδρωτηρίου, τὸ

ἀποδυτήριον, ἐνθα οἱ ἀγωνιζόμενοι κατέθετον τὰ ἐνδύματά των, τὸ ἐλαιοθέσιον ἐνθα ὁ ἀλείπτης ἔχριε τὸ σῶμα τοῦ παλαιστοῦ, τὸ κονιστήριον, ἐνθα κόνις ἐπερίπτετο εἰς τ' ἀλειφθέντα σώματα, τὸ σφαιριστήριον διὰ γύμνασιν εἰς τὴν σφαῖραν, ὁ δρόμος διὰ περιπάτους. Οἱ δὲ ξυστοὶ ἦσαν εἶδη σταδίων ἔχοντα ὑψώματα ἑκατέρωθεν διὰ τοὺς θεατὰς, καὶ ἄλλα δ' ὄντα κατὰ τὸ μέσον διὰ τοὺς παλαιστάς. Ἐρηπία ἀρχαίων γυμνασίων εὐρέθησαν καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαγῶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, ἅτινα, συνδυαζόμενα μεθ' ὅσων μανθάνομεν παρὰ Βιτρούβιου (V, 11), ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὐχὶ μὲν ἐν πᾶσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις ἠκοδομοῦντο πάντα ἐπὶ ὁμοίου σχεδίου, εἴτε ἐπιμήκους, εἴτε τετραγώνου, ὡς τὸ ἐπίσυναπτόμενον, περίβολον ἔχον δύο σταδίων (1200 ποδῶν), περίστυλον κατὰ τὰς τρεῖς πλευράς

(Α), κατὰ δὲ τὴν νοτίαν μετὰ διπλοῦ περι-
στυλίου (Β), φέρον εἰς τὸ ἐφηβείον (C)
περὶ ὃ οἱ λουτρώνας μετὰ τοῦ ἀποδυτη-
ρίου, κονιστηρίου, ἐλαιοθεσίου κτλ.

καὶ προσέτι δωμάτια διὰ τὰς συνεντεύξεις
τῶν σπουδαίων (Δ, Ε, F, Θ, Η, Ι, Κ, Λ,
Μ) εἶτα τὸ σφαιριστήριον (Π), καὶ περὶ
τὸ γυμνάσιον ἢ παρ' αὐτῶ οἱ ξυστοὶ (Τ)
διὰ τοὺς παλαιστὰς, οἱ δρόμοι καὶ παραδρο-
μιδες μετὰ φυτειῶν (Α), καὶ τὸ στάδιον (Ω)
μετὰ ἑδρῶν διὰ τοὺς θεατὰς (Χ). Κατεκο-
μοῦντο δὲ συνήθως τὰ Γυμνάσια διὰ πολυ-
τίμων ἔργων τῆς πλαστικῆς.

Γυμνήτες ἢ Γυμνήσιοι, δούλοι ἐν
Ἄργεϊ, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Σπάρτῃ Εὐ-
λωτας. Ἴσως καὶ ὡς φίλοι στρατιῶται ἐν
ταῖς μάχαις ταττόμενοι.

Γυμνοπαίδεαι, ἐπισημοτάτη ἑορτὴ
ἐν Σπάρτῃ, ἐν μέσῳ τῷ θέρει, ἐπὶ 6 ἡμέρας
ὑπὸ τῶν παιδῶν κυρίως διὰ μουσικῶν, ὀρχη-
στικῶν καὶ γυμναστικῶν ὀρχήσεων τελουμέ-
νη, καθ' ἣν πᾶσα ἡ πόλις ἦν ἐν εὐθυμίᾳ, καὶ
ξένοι ἐπεδήμου. Λέγεται δὲ τὴν ἀρχὴν λα-
βοῦσα τῇ Ὀλ. 27 γ' (870 π. X.) ἀλλὰ
μετ' αὐτῆς συνεδέθη στενωῶς ἡ μνήμη τῶν ἐν
Θυρέᾳ τῆς Ἀργολίδος τῷ 541 π. X. πε-
σόντων 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρόδ. Α, 82. —

Θουκ. Ε, 82. — Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 16. —
Πλούτ. Ἄγεις, Β, 28, 29. — Πλάτ. Νομ.
Α, 638. — Ἀθῆν. ΙΑ, 30. ΙΕ, 22).

Γυμνοσοφισταί, τάξις Ἰνδῶν σοφῶν,
γυμνῶν ζώντων εἰς τὰ δάση, διαιρουμένων
δὲ εἰς δύο αἰρέσεις, τὴν τῶν Βραχμάνων καὶ
τὴν τῶν Σαμαναίων.

**Γυναικονόμος ἢ Γυναικολό-
σιμος**, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἴσως ἀπὸ Σόλων-
νος γενομοθετημένη, ἀλλ' ἀπὸ Δημητρίου τοῦ
Φαληρέως ἰδίως ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας λα-
βοῦσα, καὶ ἀστυνομικῶς ἐπιτηροῦσα οὐ μόνον
τὴν κοσμιότητα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γυναι-
κῶν εἰς οδοὺς καὶ δημόσια μέρη, ἀλλὰ καὶ
ἐν γένει τὴν πολυτέλειαν. Εἰς συμπόσια καὶ
γάμους ὄφειλον νὰ ἐπιβλέπωσι μὴ ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν συγκαληθέντων ὑπερβαίνει τοὺς 30,
καὶ πρὸς τοῦτο ὄφειλον αὐτοῖς λόγον οἱ μά-
γειροι. Τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀρχαὶ ἀπαντῶν-
ται καὶ ἀλλαγῶ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Χαι-
ρωνείᾳ καὶ ἐν Συρακούσαις (Πλούτ. Σδλ. ΚΑ.
— Ἀριστ. Πολ. Α, 12. ΣΤ, 5. — Ἀθῆν.
ΣΤ, 245. — Πολδ. Η, 112).

Γυναικωνῆτες, ἴδ. Οἶκος.

Γύνθης, ἡμέρους τοῦ Ἰγγιδος, ἐν τῇ
Ἀτροπατηνῇ. Ὁ Κύρος τὸν κατέτεμεν εἰς
360 κλάδους, ὧν οὐδὲν ἔχνος σώζεται (Ἡρό-
δ. Α, 189, 202. Ε, 52).

Γυρτώνη, εἶτα **Γυρτών**, πόλις ἐν
Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ (Ἰλ. Β, 738. —
Θουκ. Β, 22. — Πολδ. ΙΑ, 5. — Στράβ. Ζ,
329. Θ, 443). Κατὰφκεῖτο ὑπὸ Φλεγύων.

Γύψος, ἐν Συρίᾳ καὶ Φοινίκῃ ἐκ κεκαυ-
μένων ἀσβεστολίθων, ἀλλ' ἐν Κύπρῳ ἐξ ἀνα-

Ἐξ ἄγγελοι.

σκαφῶν. Ἐχρησίμευσεν εἰς
ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα,
εἶτα δὲ καὶ εἰς ἐπίχρισιν
τῶν καρπῶν πρὸς διατήρη-
σιν, καὶ εἰς προσθήκην εἰς
τὸν οἶνον.

Γωρυτός, (ὁ), ἡ το-
ξοθήκη (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 54). Ἐνίοτε ἦν συγ-
χρόνως καὶ φορέτρα.

Δάαι, πολυάριθμος Σκυθικός λαός, ἀνατολικῶς τῆς Κασπίας (ν. Δαίσταν). Ἐξ αὐτῶν ἰππεῖς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιόχου (Ἀρρ. Γ, 11, 3. ΚΗ, 9. Ε, 12, 2.—Curt.—Liv.—Tac.).

Δᾶδες, ἦσαν ξύλα ῥητινώδη, ἢ κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου πεύκης, φρυγάνων, στυπείου καὶ καννάθεως, ἐμβεβαμμένων εἰς κηρὸν ἢ πίσσαν, καὶ ἐχρησίμευον ἀρχαιοτάτα ἀντὶ λύχνων, καὶ ἐνίστε εἰς ἐπισήμους περιστάσεις πρὸς φωτοχυσίαν τῶν δοῦν. Ἐν Ῥώμῃ ἔφερον αὐτάς δοῦλοι πρὸ τῶν κυρίων των. Αἱ δὲ νυμφικαὶ ἀνῆπτοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς νύμφης, καὶ ἐδίδοντο νὰ παρακολουθῶσι τὴν νυμφικὴν ἀμάξαν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῆς πομπῆς ἔφερον δᾶδας, καὶ μετὰ λαμπάδων ἐδέχετο τὴν πομπὴν εἰς τὴν οὐραν τῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ νυμφίου ἢ μήτηρ.

Δαδοῦχοι, ἴδ. Ἐλευσίνα.
Δαίδαλα, (τά), 1) Ὀρη μεταξὺ Κασπίας καὶ Αὐδίας, ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥοδίων κατεχομένη χώρα Περσεία, καὶ αὐτόθι πόλις Δαίδαλα ἐν τῷ Γλαυκίῳ κόλπῳ (Liv. XXXVII, 22). — 2) Πόλις Ἰνδικὴ ἀγνώστου θέσεως (Curt. VIII, 10.—Just. XII, 7). — 3) Ἐορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ τῶν γάμων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ εἰκὼν τῆς θεᾶς συνωδεύετο ὑπὸ παρανόμφου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κιθαίρωνος, ἐνθα ἐθέτετο αὐτῇ μὲν δάμαλις, τῷ δὲ Διὶ ταῦρος. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ μισθὰ λεγόμενα Δαίδαλα ὑπὸ τῶν Πλαταιέων κατὰ ἑπταεσίαν ἐν ἄλσει τῶν Ἀλαλακομενῶν, ἐνθα κατετέμνετο δρυς, ἦν ὄρνις ὑπαδεύετο, καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκευάζοντο Δαίδαλα, ἧτοι ξύλινα ἀγαλμάτια τῆς Ἥρας. Τὰ δὲ Μεγάλα ἐωρτάζοντο ἀνά 6 ἔτη ὑπὸ πάντων τῶν Βοιωτῶν, καὶ 14 Δαίδαλα

διενέμοντο εἰς τὰς 14 πόλεις τοῦ Βοιωτικοῦ δεσμοῦ κομιζόμενα δ' εἰς τὸν Κιθαίρωνά, ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (Πaus. Θ, 3).

Δαιδάλειον, ἴδ. Κάυξ.
Δαίδαλος, Ἀθηναῖος, Ἐρεχθεΐδης, υἱὸς Μητίωνος ἢ Πολεμῶνος, ἢ, κατ' ἄλλους Εὐφῆμου καὶ Φρασιμήδης ἢ Εὐπολέμου, πάντων συμβολικῶν ὀνομάτων, ὡς καὶ τὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐκ τοῦ δαιδάλειν (γλύφειν καὶ διαποικίλλειν), ἐλέγετο σύγχρονος τοῦ Θησέως καὶ Μίνως, καὶ ἦν ὁ ἀρχαιοτάτος ἀντιπρόσωπος τῆς ἀναπτύξεως τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο ἡ ἐφεύρεσις διαφόρων ἐργαλείων, ὡς τοῦ πρίονος, τοῦ πελέκειος, τοῦ τρυπάνου, τῆς κόλλης τῶν ξυλουργῶν, τῶν ἰσθῶν καὶ κεραιῶν τῶν πλοίων καὶ οἱ δὲ κλαδίαι δίφροι ὑπ' αὐτοῦ λέγονται κατασκευασθέντες. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, γαμβρὸν ἔχων καὶ μαθητὴν τὸν Τάλων, ἐφθόνησεν αὐτὸν ὡς ἐπίσης ἐφευρέτην ἐργαλείων καὶ ἰδίως τῶν κεραιμευτικῶν, καὶ τὸν ἐφόνευσε, δι' ὃ φυγὼν, ἀπήλθεν εἰς Κρήτην. Ὡν δὲ καὶ ἀρχιτέκτων, ἀποδόμησεν ἐκεῖ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μίνως, τὸν ναὸν τῆς Βριτομάρτιδος ἢ Δικτύνης, καὶ τὸν ὑπόγειον, ἐκ περιπεπλεγμένων διόδων συγκείμενον Λαθύρινθον διὰ τὸν Μινώταυρον, καὶ προσέτι, κατὰ χωρίον τοῦ Ὀμήρου, χορὸν διὰ τὴν Ἀριάδνην, κόρην τοῦ Μίνως, ὃν ἐπισταύθη ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἀναπαρέστησεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 520.—Ἄλλ' ἴδ. Ῥαγκ. Ἰστ. ἀρχ. Καλλιτ. Δ, σ. 9). Ἐπειδὴ δ' ἐβοήθησε τὸν Θησέα, δαὸς τῇ Ἀριάδνῃ τὸν μίτον ὅστις ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ Λαθύρινθου, ὁ Μίνως τὸν ἐνέκλεισε πρὸς τιμωρίαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰκάρου. Ἄλλ' ὁ Δαίδαλος, πτερὰ κατασκευάσας καὶ διὰ κηροῦ προσκολλήσας αὐτὰ εἰς τὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ του, ἀπέπηγε μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ὁ Ἰκαρὸς ὁ-

μως, πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς του πετάξας πολὺ ὑψηλὰ, ἐφθάσε πλησίον τοῦ ἡλίου, καὶ τοῦ κηροῦ ἀναλυθέντος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς τὸ πέλαγος τὸ παρὰ τὴν Σάμον, ὀνομασθὲν ὑπ' αὐτοῦ Ἰκάριον. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐλέγετο σκάφας τὴν Κολυμβήθραν, καταβόθραν δι' ἧς ἐξερχάτο ὁ ποταμὸς Ἀλαδὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πόλεις ἔκτισεν ἐπὶ κρημνῶν, καὶ ἐν Σαρδεῖ καὶ Ἰταλίᾳ μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ ναοὺς, καὶ πρόπυλον τοῦ Ἱερατοῦ ἐν Σάμῳ. Ὡς ἀντιπρόσωπος δὲ τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τοῦ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου ἐν Ἀθήναις, λέγεται πρῶτος διαστειλίας τῶν ἀγαλμάτων τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τὰ βλέφαρα, καὶ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ, τραχὺς μὲν ἔτι, εἶχεν ὅμως τι τὸ ἔνουν καὶ ἔνθεον. Ἀποδίδονται δὲ

Ἀνάγλ. ἐν Ρώμῃ.

πολλὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀγαλμάτων εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν Σικελίᾳ τὸν λέγουσιν ἀποθανόντα, ἐν ᾧ κατ' ἄλλους ἐκ Κρήτης συνώδευσε τὸν Θησέα εἰς Ἀθήνας.

Δαίμων, παρ' Ὀμήρῳ ταυτόσημον τῷ θεῷ, ὅταν ἐξασκῆ ἀγαθὴν ἢ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μεταγενεστέρως ἢ λέξις ἐνέφαιεν ὄντα τὴν μέσην ἐπέχοντα θεῶν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Οὕτω, καθ' Ἡσίοδον (Ἔργ. κ. Ἡμ. 122), οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος μετὰ θάνατον ἐγένοντο δαίμονες, ἀνώτερα τινὰ ὄντα ὑπὲρ τὴν γῆν φερόμενα, τοὺς ἀνθρώπους ἐφορῶντα, τὸ δίκαιον καὶ ἀδίκον ρυθμίζοντα καὶ τὸν πλοῦτον παρέχοντα· ἀλλὰ τινες, φρονούντες ὅτι ἡ περὶ δαιμόνων δόξα ἦν νεώτερα, ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὡς μετὰ ταῦτα παρεμβληθέν. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἠρώρες ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώτερα ὄντα καὶ αὐτοὶ, παρεναβλήθησαν οἱ δαίμονες μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑψοῦντο καὶ ἐμακρύνοντο τῆς

μετὰ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας κατὰ Πλάτωνα (Συμπ. 202 B), καὶ ἔφερον τοὺς θεοὺς τὰς εὐχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς διαταγὰς τῶν θεῶν. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξαν τὴν περὶ τῶν δαιμόνων θεωρίαν οἱ Νεοπλατωνικοὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἡ εἰς αὐτοὺς πίστις διεδόθη βαθμηδὸν καὶ εἰς τὸν λαόν, ὅστις διέκρινεν αὐτοὺς εἰς ἀγαθοὺς, ἀγαθοδαίμονας, καὶ εἰς κακοποιούς, ἀλάστορας, ἐπιρροὴν ἐξασκούντας ἐπὶ αἰτίμων, ἐπὶ γενῶν ἢ καὶ ἐπὶ πόλεων. Ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος προέκυψεν ἡ δόξα ὅτι εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς γενετῆς του προτίθεται εἰς δαίμων (τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους) ἠθικῶς αὐτὸν ὀδηγῶν, καὶ μεταγενεστέρως προσήρτησαν εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον δύο δαίμονες, ἕνα ἀγαθὸν καὶ ἕνα κακόν. Οἱ δ' Ἰουδαῖοι καὶ Χριστιανοὶ εἰς τὴν λέξιν ἔδωσαν τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ δαιμόνος, τοῦ διαβόλου.

Δακία, ἡ σήμερον Ῥουμανία μετὰ τῆς

Βουκεβίνης καὶ Ἐπαπόλειως, ἐγκλείουσα τὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβου, καὶ ἔχουσα πλὴν τούτου ἄλλους μεγάλους ποταμοὺς τὸν Ἰερασόν (Προβτον), τὸν Ἀλούτρην (Ὀλτον), καὶ Μαρπίαν (Μαρίτσαν). Οἱ Δάκες, λαὸς Θρακικὸς, ἦσαν φιλοπόλεμοι. Τοὺς τὰ νοτιώτερα οἰκόντας Μαισοὺς (Μουζίκους) ὑπέταξεν ὁ Αὐγουστος. Ὁ δὲ Τραϊανὸς, μετὰ πεισματώδη πόλεμον (101—109 π. X.), κατετρόπωσε τὸν βασιλέα τῶν Δακίων, καὶ ἐπεμψεν εἰς τὴν χώραν στρατιωτικὰς ἀποικίας, αἵτινες μετέβαλον καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς διήρπασε τὴν Δακίαν εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν. Ἀπὸ Γαλιηνοῦ δὲ (257), τῶν Ῥωμαίων ἀποχωρησάντων, εἰσέβαλον οἱ Γότθοι. Καθέδρα δὲ βασιλικὴ ἦν ἐπὶ Δεκεβάλου ἢ Σαρμισηγέτουσα, ἡ δὲ πολεμικὴ τῶν Ῥωμαίων τὸ Ἄπουλον (ν. Καρλεσβούργ) (Δ. Κάσσ. ΝΑ, 22. — Εὐτρ. Η, 6. — Ταρ. 79. — Οἰ. Οδ. III, 6 13. ΡΙ. IV, 12).

Δακτυλοθήκη, πολυτελής θήκη ἐν ἣ ἐφυλάττοντο οἱ πολυτιμότεροι τῶν δακτύλων.

Δακτύλιος, ἴδ. σφραγίς.

Δάκτυλοι (ἰδοῦοι), ἀρχαιοτάτοι Φρυγικοὶ δαίμονες ἐπὶ τῆς Ἰδίας, οἱς ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις καὶ πρώτη ἐξεργασία τοῦ σιδήρου. Μετὰ ταῦτα δ' ἐθεωροῦντο ὡς καλλιτέχναι ἐν γένει καὶ ὡς μάγοι προσέτι. Συνεδέοντο δὲ μετὰ τῆς Φρυγίας Ῥέας Κυβέλης, καὶ ἐπομένως μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς Κουρητῶν (Παυσ. Β, 7) καὶ Κορυβάντων, καὶ ἐνότιζε ἐξελαμβάνοντο ἀντὶ τῶν Καβείρων τῆς Σαμοθράκης καὶ τῶν Τελχίνων. Δάκτυλοι ἐλέγοντο διὰ τὴν τῶν δακτύλων τῶν ἐπιδεξιότητά, ἢ διότι κατώκουν εἰς τοὺς δακτύλους, τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τοῦ ὄρους· καὶ τρία εἰσὶν αὐτῶν γνωστὰ ὀνόματα, Κέλμεις, Δαμνάμενεὺς καὶ Ἀκμων. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον (Α, 1129) ἦσαν παῖδες τῆς κόμης Ἀγχιάλης, καὶ συνώδευσαν τὴν Κυβέλην εἰς τὴν Ἰδὴν τῆς Κρήτης, ἐν-

θα πρῶτοι καὶ τὴν χρῆσιν εὖρον τοῦ πυρὸς, καὶ ἐλέγοντο ὄντες πέντε, ἰσάριθμοι τοῖς δακτύλοις, κατ' ἄλλους δέκα (5 ἄρρηνες καὶ 5 θήλειαι), καὶ ἔτι κατ' ἄλλους (Φερεικ.) 52, ἢ καὶ 100.

Δαλματία, χώρα κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ΒΑ γωνίας αὐτῆς μέχρι τῆς Ἠπείρου. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν τὸ Δελμίνιον ἢ Δάλμιον, καὶ ἐπίσημοι, μετὰ ἄλλων πόλεων, ἦσαν ἡ Σαβδρα καὶ τὰ Σάλωνα (ν. Σπαλάτρον). Τὴν χώραν διασχίζουσι κατὰ μῆκος τὰ Βέδια ὄρη καὶ παρατείνουσι πολλὰ νῆσοι. Οἱ Δαλματοὶ ἦσαν γνωστοὶ ἐπὶ πειρατείᾳ. Τῷ 156 κατὰ πρῶτον κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Καίσαρα δ' ὑπετάγησαν ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀντίστησαν ἐπὶ τῶν ὀρέων αὐτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων δ' ἐτῶν μ. X. ἀπετέλεσαν μέρος τοῦ Ἰλλυρικοῦ (Στρεβ. Ζ, 315).

Δαλμάτιος, 1) ἑτερομήτριος ἀδελφὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπέθανε πρὸ αὐτοῦ, εἰς βαθμὴν τιμητοῦ προχειρισθείς. — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εὐφυῆς καὶ πεπαιδευμένος, ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ὅστις τὸν ἐξετίμα, βαθμὴν λαβὼν Καίσαρος, ὑπέταξε τὴν ἐπαναστάσαν Κύπρον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου τὰς Θρακικὰς ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπαναστάντων (Εὐτρ. I, 9).

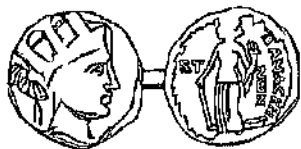
Δάμαλις ἢ Βοῦς, ἀκρωτήριον καὶ χωρίον τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ἐντεῦθεν ἐλέγετο διαπλεύσασα τὸν Βόσπορον ἡ Ἰὼ, δι' ἧς καὶ οἱ Καλχηδόνιοι τῆ ἔστησαν ἐνταῦθα χαλκὴν δάμαλιν, καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως ἐπιστεύετο ταφεῖσα ἡ Δάμαλις, γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγεῦ Χάρητος (Πολδ. Β, 53).

Δαμαρέτης, γυνὴ τοῦ τυράννου Γέλωνος, καθ' ἣν Δαμαρέτειον ἐκλήθη καὶ τὸ Σικελικὸν τετράδραχμον, ὃ ἐκοψεν αὐτὸς τῷ 480 π. X. (Διόδ. ΙΑ, 26).

Δαμασθίου, υἱὸς Κανδαύλου, τοῦ

ήγεμόνος τῆς Καρίας, παρακολουθήσας τὸν Ξέρξην, ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖν ναυμαχίαν.

Δαμασκός, ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας, παρὰ τὸν Χρυσορρῶαν ποταμὸν, οὐ μακρὰν τῶν ὄρεων τῆς Παλαιστίνης. Κατ' ἀρχὰς ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ Δαυὶδ,

εἶτα δ' ἀλληλοδιαδόχως οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Β, 11, 9, 15, 1. — Στρβ. ΙΣΤ, 755). Ὁ Διοκλητιανὸς ἱδρύσεν ἐν αὐτῇ ὁπλοποιεῖα, φημισμέντα ἰδίως διὰ τῶν ξιφῶν τὰς λεπίδας.

Δαμαστής, 1) Ἰδ. Θησεύς. — 2) Ἑλλην ἱστορικός, λέγεται μαθητῆς τοῦ Ἡροδότου καὶ Ἑλλαίνου, καὶ φαίνεται γράψας Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Δαμῖα, ἴδ. Αὐξήσια.

Δαμοκλῆς, αὐλικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὄν, ἐξαίροντα τοῦ τυράννου τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχύν, ἐκάθησεν οὗτος εἰς τράπεζαν πολυτελεστάτην, ἐπικρεμάσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μάχαιραν ἐκ τριῶν, ἵνα τῷ δειλῇ ὁποῖα ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ φθονοῦμεναι εὐτυχίαι (Cic. Tus. V, 21. 61).

Δαμοσίαι, οἱ περὶ Δαμοσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 8, 6, 14), ἡ συνοδία τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης εἰς τὸν πόλεμον, συνισταμένη ἐκ τῶν πολεμαρχῶν, τῶν μάντων, τῶν ἱατρῶν, κτλ.

Δαμῶ, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ εἰς οὐδένα δοῦσα τὰ συγγράμματά του, εἰ καὶ διετέλει εἰς ἐσχάτην πενίαν (Διογ. Λαερτ. Πυθ).

Δάμων, ἴδ. Φιντίας.

Δαναή, ἴδ. Περσεύς.

Δαναΐδες, ἴδ. Δαναός.

Δανάκη, ὁ ὄβολος ὁ τιθέμενος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ὡς ναύλος τῷ Χάρωνι, κατ' ἀρχὰς νόμισμα Περσικὸν οὕτω καλούμενον.

Δαναοί, ἴδ. Ἑλλάς.

Δαναός, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Βήλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ὑπὸ τούτου διωχθεὶς, ἦλθεν εἰς Ἄργος μετὰ τῶν 50 θυγατέρων του· ἀλλ' ἐκεῖ τὸν παρεκλούθησαν οἱ 50 υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, καὶ ἀπῆτησαν αὐτὰς εἰς γάμον. Καὶ τὰς ἔδωκε μὲν ὁ Δαναός, ἀλλὰ, κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, αἱ Δαναΐδες ἐθανάτωσαν τοὺς ἀνδρας των, πλὴν μιᾶς, κατ' Ὁρότιον (Od. III, 11, 25), τῆς Ὑπερμνήστρας, φεισθείσης τοῦ Λυγκῆ. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν πραγματεύονται αἱ Ἰκέτιδες τοῦ Αἰσχύλου. Μίαν δὲ τῶν Δαναΐδων, τὴν Ἀμμυώνην, ἠγάπησεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χάριν αὐτῆς ἐνήργησε καὶ ἀνέβησει

πηγῇ αὐτῆς τὸ ὄνομα φέρουσα. Κατεδικασάν ἄμωσ οἱ θεοὶ τὰς ἀνδροφόνους Δαναΐδας ἐν Ἄδου ν' ἀγωνίζονται αἰωνίως νὰ πληρώσωσι δι' ὕδατος ἀγγεῖον ἄνευ πυθμένου. Τὸν Δαναὸν δὲ, ψηφισθέντα βασιλέα τοῦ Ἄργους ἀντὶ τοῦ μέχρι τότε βασιλεύοντος Γελάνου, ἐφόνευσεν ὁ περισηθεὶς υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Λυγκῆς, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἀποθανὼν ἐκεῖνος φυσικῶς, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Λυγκῆα, ὅστις, ὅτε οὐδὲς του Ἄβας, ὁ κτίστης τῆς φωνικῆς πόλεως Ἀβδῶν, τῷ ἔφερε τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ Δαναοῦ, ἐχάρησεν αὐτῷ τὴν ἀσπίδα τούτου, ἔχουσαν τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ νὰ καταστήλ-

λη ἐπαναστάσεις, καὶ ὁ Ἄβας, ἀναρτήσας αὐτὴν εἰς τὸ Ἡραῖον, ἱδρύσει τὴν ἑορτὴν τὰ Ἡρατα. Ἐν Ἄργει ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Λυγκῆως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, καὶ τοῦ Δαναοῦ ὁ τάφος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς. Τὸ δ' ὄνομα Δαναοί, τοῖς Ἀργείοις ἴδιον, ἀποδίδωσιν ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ μέχρι τούδε οἱ Ἀργεῖοι Δάνοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου. (Ἀπολλόδ. Β, 1. — Πaus. Β, 10. — Ἡρόδ. Β, 19, Ζ, 94).

Δανούβιος, ὁ μέγιστος τῆς Εὐρώπης ποταμὸς, φέρων κατὰ τὰ κατώτερα μέρη αὐτοῦ, τὴν Πανωνίαν καὶ τὴν Μοισίαν, τὸ ὄνομα Ἰστρος, ὁ πρὶν ὄλος ἔφερεν, ἦν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις ὅτι ἐπήγαγεν ἐκ Γερμανίας (Tac. Germ. 1), καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον δι' ἐπτὰ στομιῶν, τοῦ Ἰεροῦ, τοῦ Ναράκου, τοῦ καλοῦ, τοῦ Ψευδοστόματος, τοῦ Βορείου, τοῦ Φίλου (δ καὶ Θιαγόλα ἐλέγετο). Ὁ Ἡσίοδος γνωρίζει τὸν ποταμὸν (Θεογ. 338)· ὁ δ' Αἰσχύλος κατάγει ὕδρον ἐκ τῶν Ὑπερβορείων καὶ τῶν Ῥιπαίων, καὶ κατ' Ἡρόδοτον (Β, 33. Δ, 50, 99) κατερχόμενος ἐκ Πυρρήνης ἀπὸ τῆς Κελτικῆς (ἐκ τῶν Πυρηναίων), διαρρέει πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Τινὲς τὸν εἶπον διευθυνόμενον καὶ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν (Στρβ. Ζ, 305).

Δάρα ἢ **Ἀναστασιόπολις**, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου ἐπὶ τῶν μεθωρίων τῆς Περσίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας κτισθεῖσα.

Δαρδανία, 1) πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τὴν Ἰθην, παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδάνου (Ομ. Ἰλ. Υ, 216). — 2) Μικρὰ χώρα ὑπὲρ τὴν Τρωάδα, ἡγεμονία τοῦ Αἰνείου κατὰ τοὺς Λατίνους. — 3) Ἡ ἄνω Μοισία, (ν. Σερβία) ἀπὸ τοῦ ὄρους Σκάρδου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Μάργου.

Δάρδανοι, 1) παρ' Ὁμήρῳ αὐτοὶ οἱ Τρωᾶες. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρ-

δανίας, λαὸς ἀκάθαρτος, ἀλλὰ φίλος τῆς μουσικῆς (Στρβ. Ζ, 315, 316. — Liv. LX, 57. — Cic. B. G. III, 4).

Δάρδανος, 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἠλέτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἐξ Ἀρκαδίας μεταβάς εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Τεύκρος τῷ ἔδωκε χώραν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς πόλεως Δαρδανίας. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Χρύσης εἰς προῖκα τὸ Παλλάδιον λαβὼν καὶ τὰ ἱερά ἃ τῇ εἶχε δωρήσει ἡ Ἀθηνᾶ, εἰσήγαγε μὲν αὐτῶν τὴν λατρείαν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἀλλὰ τὰ ἀγάλματα ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Δαρδανίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ τὰ μετέφερον εἰς τὴν Τρωάδα. Δευτέρᾳ δὲ γυνὴ του ἦν ἡ Βατεία, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ἐριχθόνιον, τὸν πλουσιώτατον τὸν ἀνθρώπων, οὐ οἶδς ἦν ὁ Τρώες (Ομ. Ἰλ. Υ, 215). Ἄλλοι δ' ἔλεγον τὸν Δάρδανον ἐκ τῆς Τρωϊκῆς χώρας καταγόμενον, ἢ ἐκ Κρήτης, ἢ ἐξ Ἰταλίας (Πλούτ. Καμ. Κ). Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Πρίαμος, Ἰλίας, Ἀγχίσης, λέγονται Δαρδανίδαι παρ' Ὁμήρῳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, νοτίως τῆς Ἀβύδου, ἴσως ἡ αὐτὴ τῆς Δαρδανίας. Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Η, 106). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς εἰρήνης μετ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐκήρυξαν ἐλευθέραν τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸ Ἴλιον, ἐκ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἱστορίαν (Liv. XXXVIII, 39). Ἐνταῦθα δὲ καὶ συνωμολογήθη ἡ συνθήκη ἡ περατώσασα τὸν πρῶτον Μιθριδατικὸν πόλεμον.

Δαρεϊκός, χρυσοῦν περσικὸν νόμισμα, ἔχει ἀξίαν 27 1/4 δρ.

Δαρεῖος, σημαῖνον παρὰ Πέρσαις ὁ ἰσχυρὸς (Ἡρόδ. ΣΤ, 98), ὄνομα διαφόρων Περσῶν βασιλέων. 1) Ὁ Ὑστάσπου, ἀπό-

γονος τοῦ Κύρου, ὑπὸ Καμβύσην ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦν εἰς ἐν τῶν ἐπτά συνομωσάντων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν ψευδοσμέρδην καὶ εἶτα ἀπεφάσισαν ἐκείνος ἐξ αὐτῶν νὰ βασιλεύσῃ, οὗ ὁ ἵππος πρῶτος ὡς προσεχρημέτιζε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· τοῦτο δὲ κατωρθώθη ὑπὲρ τοῦ Δαρείου, διὰ

τεχνάσματος τοῦ ἱπποκόμου αὐτοῦ. (Ἡρόδ. Γ, 70. 84). Κατ' ἀρχάς κατετρόπως τὴν ἐπαναστάσαν Βαβυλώνα (517 π. Χ.) διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ζωπύρου (αὐτ. 150). Εἶτα δ' ὑπερέβας τὸν Ἑλλησποντον μετὰ 700,000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦσαν καὶ Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γεφυρώσας τὸν Δούναβιν, εἰσῆλθασεν εἰς τὴν Σκυθίαν· ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἐπανήλθεν, ὅτε ὁ Μιλτιάδης συνεβούλευσε καὶ σχεδὸν ἐπεισε τοὺς Ἕλληνας νὰ καταστρέψωσι τὴν γέφυραν τοῦ Δουναβίως, ἀφίνοντες τοὺς Πέρσας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Σκυθῶν. ὁ δ' Ἰστιάος ἀπέτρεψε δι' ἐναντίας γνώμης τὸν κίνδυνον (Ἡρόδ. Δ, 87). Ὁ στρατηγὸς δὲ τοῦ Δαρείου Μεγάβαζος, μείνας ἐν Θράκῃ, ὑπέταξε τὰς ὑπὲρ τὸν Βόσπορον Θρακικᾶς χώρας, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς εἰσέπραξε κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλ' ὑποτάξας καὶ τὰς ἐπαναστάσας Ἑλ-

ληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἃς ἐδοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἑρετριεῖς (494 π. Χ.), ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξέπεμψεν (492) ὑπὸ τὸν γαμβρὸν τοῦ Μαρδόνιον στόλον, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τρικυμίας περὶ τὸν Ἄθω, αἱ στρατὸν, κυριεύσαντα μὲν τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ τέλος καὶ αὐτὸν ἀναγκασθέντα νὰ ὑποχωρήσῃ. Πρέσβεις σταλέντας ὑπ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐθανάτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται. Τότε μέγας στόλος καὶ στρατὸς ἐπέλαθον ὑπὸ τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην, κατέστρεψε τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Ἑρέτριαν, ἐξανδραποδίσας καὶ εἰς Σοῦσα τοὺς κατοίκους μετακίσας, ἀλλ' ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι (Ἡρόδ. ΣΤ, 94. 102. — Πλούτ. Ἀριστ. Ε, 1). Ἀπέθανε δ' ὁ Δαρειός τῷ 486 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ, 1). — 2) Δαρ. Β' ὁ Νόθος, νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μακρόχειρος, βασιλεύσας διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν του, σύγχρονος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, καὶ ἀπέθανε τῷ 404 π. Χ. — 3) Δ. ὁ Κοδομανός, υἱὸς Σισυγάρμιδος, Ουγατρὸς τοῦ δευτέρου Ἀρταξέρξου, ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Εὐνούχου Βαγρά, φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀρόην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν κακοῦργον Βαγδάν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην (330 π. Χ.) ὁ Δαρειός ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν ὑπηκόων του (Ἀρρ. Γ, 19. — Διόδ. ΙΖ, 75).

Δάριος, ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 9), ἐπιστεύετο γράφας ἐπὶ φύλλων φοινίκων Ἰλιάδα ἀρχαιοτέρην τῆς τοῦ Ὀμήρου, ἣν ὁ Αἰλιανὸς (Π. Ἰ. ΙΑ, 2) λέγει ὅτι εἶδεν. Ἰγάρχει λατινικὸν π ἀγγραμματικὸν τὴν ἐπιγραφὴν *Excidio Troia*, (ἡ ἰε) ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος δῆθεν μεταφρασθῆν ἐκ τινος *Dagos Phrygius*. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ πτωχοῦ αὐτοῦ ὕφους κρίνε-

ται μᾶλλον ὡς ἔργον μεσαιωνικόν, ἀρυσθῆν ἕως ἐξ ἀγνώστων πηγῶν.

Δασσαρηῖται, κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἰλλυρίᾳ, Δ. τῆς Μακεδονίας. Ἠόλις αὐτῶν ἡ Δουχινίδος (ν. Ὀρχεῖα) (Στράβ. Ζ, 316. 318).

Δαταφέρωνης, Πέρσης, σύντροφος τοῦ Βήσου, παρέδωκε τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (Ἀρρ. Ι, 30)· εἶτα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπαναστὰς, παρεδόθη καὶ κατεδικάσθη (Curt. VII, 5. VIII, 3).

Δάτις, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μετ' Ἀρταφέρωνος εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου· ἐπιπέσον καὶ λεηλατήσας αὐτάς, ἐπίειτο δ' ἐν Μοραθῶνι κατατροπωθεὶς (Ἡρόδ. ΣΤ, 54).

Δάτων, ἀκτὴ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπέναντι τῆς Θάσου, παρατομικῆ γεννημένη διὰ τὰ παρ' αὐτῆ, ἐν τῇ Παγγαίᾳ ἔρει, πλοῖστα χρυσορυχεῖα (Ἡρόδ. Θ, 75).

Δαυλῖς, (εἶτα καὶ ν. **Δαυλιῶς**), πόλις τῆς Φωκίδος, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Δελφῶν, ἐπὶ ἀποτόμου ῥέχματι κειμένη, μετ' ὄχρου κυκλωπέου φρουρίου. Ἐκεῖ ὁ μῦθος εἶπε τὰ κατὰ τὸν Ἰγέρην (Ἰδ.) (Ὀμ. Ἰλ. Β, 520. — Ουκ. Η, 29. 39). Κατεστράφη ὑπὸ Ξέρξου, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πάντοτε ὀχυρὰ (Linn. XXXII, 18).

Δαυνός, Ἰδ. Διομῆδης.

Δάφνη, 1) Ἰδ. Ἀπόλλων. — 2) Ἰδ. Δελφοί. — 3) Προάστειον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, καθιερωθῆν τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ Σκλεῦκου τοῦ Νικᾶτορος. Ὁ ἐν αὐτῷ οἰκοδομηθεὶς λαμπρὸς ναὸς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις καὶ ἄσυλον ἦν, καὶ περὶ ὃν ἐτελοῦντο ἀγῶνες, ἐπιρπολήθη τῷ 362 π. Χ. Ὁραῖον τέμενος Δαφνῶν μετὰ κυπαρίσσιων, 80 σταδίων περιφέρειαν ἔχον, προσέθεται εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ μέρους, ὃ ἕως μέχρι τέλους ἐδυσφημίσθη ἐπὶ ἐκδιωτῆσει τῶν εἰς αὐτὸ φοιτῶντων.

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Δαφνηφόρος, ἑορτὴ ἐννεκετῆς ἐν Δελφοῖς, εἰς τὰ Τέμπεα καὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀγομένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὴν καθάρσιν αὐτοῦ ὅτε ἐφόνευσεν τὸν Πύθωνα (Ἰδ. Δελφοί). Ἐν Θήβαις ἐτελεῖτο τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι, καὶ τότε ἐν μεγάλῃ παρατάξει ὁ παῖς ὁ λεγόμενος Δαφνηφόρος ἔφερεν εἰς τὸν ναὸν ξύλον ἐλαίας κεκοσμημένον διὰ Δαφνῶν, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, καὶ ἀνω μὲν διὰ χάλκῃς σφαίρας, ἐξ ἧς ἐκρέμαντο 165 ἄλλαι μικραὶ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἄλλης ἐλάσσονος τῆς πρώτης· καὶ ἡ μὲν παρίστα τὸν ἥλιον, ἡ δὲ τὴν σελήνην, καὶ αἱ μικραὶ τοὺς ἀστέρας, ἡ μᾶλλον τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους (Πρόκλ. Ἰρ. Χρυστ. ΙΙ. — Πλυσ. Θ, 10, 4. — Πλούτ. Ἰλλ. Κερ. ΙΒ).

Δάφνης, νέος καὶ ὠραίος ἦρας τῶν ποιμένων ἐν Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ καὶ Νύμφης, βουκόλος, θεοεὐτῆς καὶ τῆς σύριγγα ὑπὸ τοῦ Πανὸς διδασθεὶς. Ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐξετέθη εἰς Δαρῶνα ἐντὸς κοιλάδος, ἐνθα τὸν ἀνέθρεψαν ποιμένες ἢ νύμφαι. Οἱ βουκολοὶ ποιηταὶ τὸν ψάλλουσι πολλαῖς καὶ διαφόροις. Κατὰ τὸν Θεόκριτον (Α. Ζ), ἀπέθανεν ἐξ ἐργῆς τῆς Ἀφροδίτης, διότι δὲν ἐπέισθη ν' ἀγαπήσῃ ἣν ἐκεῖνη ἠθέλη. Κατ' ἄλλους, ὑποσχθεὶς πίστιν εἰς τὴν ἐρωμένην του τὴν Νύμφην (Ναΐδα, Νομίαν ἢ Ξενίαν), ἀλλ' ἀπιστήσας, ἐτυφλώθη ἢ ἀπελιθώθη ὑπ' αὐτῆς, ὃ δ' Ἐρμῆς μετήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὅθεν τὸν ἀπήγαγεν, ἀνέδρασε πηγὴ ὀνόμαος αὐτῆ, εἰς ἣν ἔθουον κατ' ἔτος οἱ Σικελοί. Ὁ δὲ Βιργίλιος (Ecl. V) ὑπὸ τὸ ἔννομα αὐτοῦ ψάλλει τὸν ὑπὸ τῆς Τριανδρίας ἀποθιωθέντα Καίσαρα (42 π. Χ.).

Δεῦγμα, οὕτως ἐλέγοντο καὶ αὐτὰ τῶν ἐμπορευμάτων τὰ θεϊμάτα, καὶ τὰ δημόσιον κατάστημα ἐν ᾧ αὐτὰ ἐξετίθεντο. Ἐν τῶν Ἀθηνῶν ἦν ἐν Παιραιεῖ (Πλούτ. Δμοθ. ΚΓ'. — Ἀροστ. Ἰπ. 974. — Δμοθ. Π. Λακρ. 932. — Πολδ. — Ἀρχαί.).

Δαίναρχος, ὁ τελευταῖος καὶ ἦττον

ἐπίσημος τῶν δέκα ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς ἀριθμῶν αὐτοὺς ὁ Ἀλεξάνδριος κανὼν, υἱὸς Σωτράτου, γεννηθεὶς ἐν Κορίνθῳ τῷ 361 π. Χ., διετέλεσεν ἐν Ἀθήναις φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, καὶ ἔζη δημογραφίας γράφων δι' ἄλλους. Πολιτικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κασσάνδρου ἀπῆλθεν ἐξόριστος εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ τῷ 292 ἀνεκλήθη μεσιτεία τοῦ Θεοφράστου. Τῷ δὲ 290, μετὰ τοῦ Θεοφράστου τὸν θάνατον, τὸν Δειναρχον, 70ῆτη ἦδη, καὶ πένητα διότι τὴν πᾶσαν περιουσίαν αὐτοῦ κατεχράσθη τις καλούμενος Πρόξενος, κατεδίωξεν εἰς θάνατον Ἀντίπατρος ὁ Πολυσπέρχων. Ἐφιλοτιμηθεὶς δ' ὁ Δειναρχος νὰ μιμηταί τὸν Δημοσθένην, ἀλλ' οὔτε κατὰ τὴν σαφήνειαν οὔτε κατὰ τὴν τέχνην ἦτο ἐκείνου ἐγάμιλλος, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινων χλευαστικῶς ἐπωνομάζετο Δημοσθένους ὁ κριθίνος. Λόγους λέγεται γράψας τοὺλάχιστον 58' ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνον διετηρήθησαν, ὁ «κατὰ Φιλαλέους», ὁ «κατ' Ἀριστογείτονος» καὶ ὁ «κατὰ Δημοσθένους», οὗ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης.

Δεινοκράτης, ἀρχιτέκτων μεγαλοπύβηλος, καὶ ἐν τισι παράβολοις, τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνωκοδόμησε τὸν ἐπὶ τῆς γεννησέως αὐτοῦ πυρποληθέντα ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔδωκε τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς, οὗ ἡ ἀγορὰ ἦν αὐτοῦ ἐκώνυμος, ἐπρότεινε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ λαξέσθῃ τὸ ὄρος Ἄθω εἰς ἀνδριάντα αὐτοῦ, κραταῦντα ἐν τῇ ἀριστέρῃ μυριάδῳ πόλιν, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ποταμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατεσκεύασε τὴν πολυτελεστάτην σαρὸν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ Ἡφαιστίωτος ἐπὶ δαπάνῃ 12 χιλιάδων ταλάντων, ἧτοι ἐξαπλασίῃ τῆς ἀπαιτηθείσης διὰ τὴν οἰκοδομήν τῶν Προπυλαίων, καὶ ἐμελέτησε νὰ κατασκευάσῃ τὸν τάφον Ἀρσινόης, τῆς ἀδελφῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, θέτων τὴν λάρνακα μετὰ δύο μαγγητῶν, ὥστε νὰ μένη

μετέωρος. (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΒ. — Vit. II. Praef. — Pl. XXXIV, 42).

Δεινώ, ἴδ. Γοργῶ.

Δεῦπνον, ἴδ. Ἐστίασις.

Δεκαδοῦχοι, ἐν Ἀθήναις προσωρινή, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐκλεγείσα διοικήσις ἐκ 10 ὀλιγαρχῶν, ἐνὸς ἐκ φυλῆς ἐκάστης, καὶ ὑποστηρικθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσάνδρου, μέχρις οὗ, διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ Παισαυρίου, ἐπανῆλθον αὐτῶς εὐδημοκράται εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅτε οἱ δεκαδοῦχοι ἀπεσύρθον εἰς τὴν Ἐλευσίαν, ἐπανελθόντες μόνον ἐπὶ τῆς ἀμνηστίας τοῦ Θρασυβούλου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 24. — Luc. Ἐρατοστ. 54).

Δεκάτη, 1) ἦν ὁ συνήθης τελωνιακὸς φόρος. Τοῦτον φέρ' εἰπεῖν ἐπέβαλον ὁ Ἀλιεδιάδης καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ τῷ 411 π. Χ. εἰς πάντα τὰ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐκ τοῦ Βύξινου εἰσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 22), καὶ τὸ δεκατευτήριον (τελωνιακόν) ἦν ἐν Χρυσόπολει τῆς Χαλκιδικῆς. Ἡ ἐν Αἰγῶς Ἡσταμοῖς ἦτα διέκοψε τὸ τέλος τοῦτο, ὃ ὁ Θρασυβούλος αὐτῶς ἐπέβαλε (Αὐτ. Δ, 8, 27), καὶ ὁ πιθανῶς πάλιν κατηργήθη ἐπὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου (372). Δεκάτην δ' εἰσέπραττον συνήθως καὶ οἱ τύραννοι παρὰ τῶν ὑπηρέτων, καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνηκόντων δημοσίων κτημάτων, ὡς καὶ οἱ καὶ ἐκ τῶν τεμενῶν αὐτῶν, πρὸς ὃ ὑπῆρχον οἱ δεκατολόγοι (εἰσπράκτορες), ἡ δεκάτῶνες (ἐνοικιασταί). Τὰς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνταχθείσας Ἑλληνικὰς πόλεις προὔτιθεντο οἱ Ἕλληνας νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς δεκάτην, ὑπὲρ τοῦ καὶ τῶν Δελφῶν (Ἠρδ. Ζ, 132). Τὴν δεκάτην δὲ τῶν λαφύρων συνήθως ἀφιέρουν τοῖς θεοῖς, καὶ ἐκ τῆς τῶν λαφύρων ἐκ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸ φειδακίδιον ἄγαλμα τῆς Πρασίνης τῶν κατασχέσεων καὶ χρηματικῶν πει-

ῶν ἡ δεκάτη ἀνήκεν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς.—2) Ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα δεκάτη ἐπανηγυρίζετο καὶ ἡ 10ῃ ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννησέως βρέφους, καὶ ἔθος ἦν δεκάτην θύειν ἢ ἐστίαν. Ἦν δ' αὐτὴ συνήθως ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, μετὰ δώρων, ἐδίδοτο εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ τέλεισις τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ ἀνεγνώρισε τὴν γνησιότητα τοῦ παιδίου.

Δεκέλεια, δῆμος Ἀττικῆς μετὰ τοῦ Πάρνηθος καὶ Πενταλικῶς, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ν. Βασιλικὸν κτήμα, καὶ Γατοί).

Δέλτα, ἴδ. Νεῖλος.

Δελφίνια, ἑορτὴ τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τῇ 6 Μουνηχιῶνος διὰ τὸν πρῶτον ἐκπλοῦν τῶν πλοίων. Ἐπ' αὐτῆς παρθένοι, κλάδους ἔχουσαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐπόμπευον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ παρὰ τῷ Ἰλισφῷ (Πλούτ. Θησ. ΙΗ).

Δελφίνιον, 1) πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς νήσου Χίου, ἔχουσα καλὸν λιμένα καὶ φρούριον (Θουκ. Η, 38, 40).—2) Λιμὴν ἐν Ἀττικῇ παρὰ τῷ Ὠρωπῷ, ἔχων χρηστήριον τοῦ Ἀμφιαράου (Στράβ. Θ, 403).—3) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐδρεῖον ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἔνομοι φόβοι. Ἰδ. Ἐφέται.

Δελφὲς ἢ Δελφῶν, 1) ὁ ἰχθύς, σύμβολον τῆς θαλάσσης καὶ τῶν θαλασσιῶν θεῶν, αἰνιτικόμενον προσέτι καὶ τὰς θαλασσοπορικὰς καὶ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον. Πολλὰ οἱ ποιηταὶ ἀφηγούντο ἢ ἐπλαττον περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἰχθύων τούτων, τῆς τάσεως αὐτῶν νὰ παρακολουθῶσι τὰ πλοῖα, ὅταν μάλιστα οἱ ναῦται τοῖς προσεσύριζον, νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, πρὸ πάντων ἐπιχειρημένης τρικυμίας, καὶ ὡς ἵνα προσειδοποιῶσι τοὺς ναυτιλλομένους. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, τὸν Μελακέρην, πεσόντα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Ἰουῆς, ἔφερε δελφίν ἐπὶ τῶν νώτων του

εἰς Κόρινθον ὁμοίως καὶ τὸν Ἀρίωνα, οὗ καὶ τὸ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀνάθημα ἀνέκειτο ἐν Γαϊνάρφῳ ἐπὶ Ἡροδότου (Α, 23), ἴσως κυρίως ἐπιχώριος παράστασις τοῦ Ποσειδῶνος.—2) Ἰδ. Ἀστερισμοί.—3) Μηχανήμα ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, μολύβδινον ἢ μετάλλινον, δελφίνος σχῆμα ἔχον, ἐκ τῶν κεραιῶν κρεμώμενον, καὶ καταφερόμενον κατὰ τῶν ἐχθρῶν πλοίων ὅπως διατρύπησῃ αὐτὰ (Θουκ. Ζ, 41—Ἀριστ. Ἰππ. 762).—4) Πολυτελὴ σκευὴ παντοῖα, δελφίνων ἔχοντα σχῆμα.

Δελφοί, ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος (ἴδ.), κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὴν τοῦ Παρνασσοῦ, περιέχουσα τὸν περίφημον ναὸν καὶ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' Αἰσχύλον (Εὐμ. 1) πρώτη ἡ Γαῖα ἐνταῦθα ἐχρησιμοδότη παρέδωκε δὲ τὸ χρηστήριον εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Θέμιν, αὐτὴ δ' εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φοῖβην, παρ' ἧς ἔλαβεν αὐτὸ ὡς δῶρον κατὰ τὴν γέννησίν του, ὡς «γενέθλιον δόσιν», ὁ Ἀπόλλων. Κατ' ἄλλον μῦθον, τὸ χρηστήριον εἶχεν ἡ Γαῖα κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς ὕμνης τῶν ὄρεων Δάφνης, εἶτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὴν μερίδα αὐτῆς ἔδωκεν ἡ Γαῖα εἰς τὴν Θέμιν, αὐτὴ δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα,

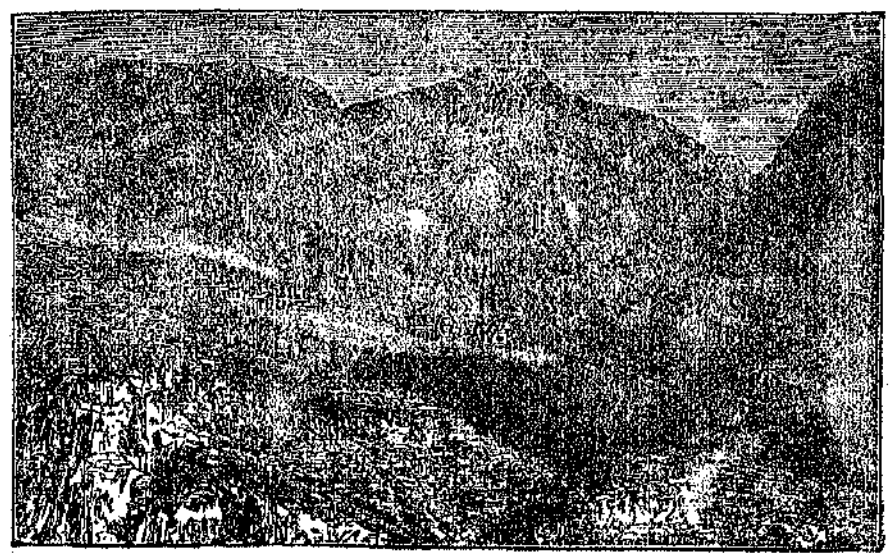
ἵστις καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ποσειδῶνος ἔλαβε, δούς αὐτῷ τὴν Καλαυρίαν. Κατὰ δὲ τὸν ὁμηρικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα, ἐκ τῆς Δήλου προσελθὼν ὁ Ἀπόλλων μικρὸν μετὰ τὴν γέννησίν του, κατέλαβε τὸ χρηστήριον κατατοξεύσας τὸν φρουροῦντα αὐτὸ δράκοντα Πύθωνα (ἢ Δελφίνα), υἱὸν τῆς Γῆς, καὶ ἐγκατέστησεν ὡς πρῶτους ἱερεῖς ἐκεῖ Κρήτας ἐκ Κνωσσοῦ. Πρὸς κάθαρσιν δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἠναγκάσθη ὁ Ἀπόλλων νὰ φύγῃ καὶ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ποιμὴν ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη (ἕνα μέγαν ἑνιαυτὸν), καὶ εἰς μνήμην τούτου ἐτέλουν ἑορτὴν οἱ Δελφοὶ ἀνά ὀκταετηρίαν. Τότε, ἀφ' οὗ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐκυρπέλουν καλύβην, ἧτις παρίστα τὴν τοῦ Πύθωνος, καὶ ἔφευγον μετὰ πάσης βίας, εἰς πᾶσις,

παριστώων τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπήρχετο μετὰ πομπῆς, καὶ διαβάς τὴν Λοκρίδα, τὴν Δωρίδα, τὴν Οἴτην, τὴν γῆν τῶν Διυιάνων καὶ τῶν Μελίων, ἐτέλει καθαρμὸν εἰς τὰ Τέμπη. Καθαρισθεὶς δ' ὁ Ἀπόλλων, παρέλαβε τὸ χρηστήριον ἵνα ἀγγέλλῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς, καὶ παρασκευάσῃ χρόνους ἠθεωτέρου πολιτισμοῦ. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐν τῷ ἄδύτῳ τοῦ ναοῦ, ἐπὶ χαράδρας ἐξ ἧς ἀνεπέμποτο ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις ἐρέθιστικά, ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ ποιμένων οὔτινες εἶδον αἶγα εἰς σπασμούς περιπεσοῦσαν ἐκτ. Ἰστατο δ' ἐπὶ τοῦ χάσματος ξύλινος ἐπίχρυσος τρίπους, καὶ ἐπὶ τούτου ἔκειτο σκαυῆτι λεγόμενον λέδης, φίλης, κύκλος ἢ ὄλμος, ἔλασμα στρογγύλον, ἐπίπεδον, ἢ ὀλίγον κεκοιλωμένον, ἐφ' οὗ ἀνήρχετο ἡ χρησιμώτερος Πυθία, ἥτις ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἦν παρθένος, εἶτα δὲ πεντηκοντούτις γυνὴ παρθενικὸν ἔνδυμα φέρουσα. Ἐπὶ τῆς ἀμῆς τοῦ χρηστηρίου ὑπῆρχον δύο Πυθίαι ἐναλλασσόμεναι, καὶ εἶχον καὶ τρίτην, ὡς ἀντικαταστάτιν. Ἡ κυρίως ἐποχή καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ ἐρωτᾶται τὸ μαντεῖον, ἦν ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τοῦ ἔαρινου μηνὸς Βυσίου, περὶ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, γενέθλιον ἡμέραν τοῦ θεοῦ, μετέπειτα δὲ ῥητὸς χρόνος ἐκάστου μηνὸς, ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν. Διὰ λαχνοῦ δ' ὠρίετο ἡ τάξις τῶν ἐρωτημάτων τὸ μαντεῖον (τῶν θεοπροπίων), οὔτινες καὶ δῶρα πάντοτε ἔφερον εἰς τὸν ναόν, καὶ θυσίας ἐτέλουν (χρηστήρια). Ἄν δ' ἡ θυσία ἦν αἰσία, καὶ δὲν ἐκίρυντε τὴν ἡμέραν ἀποφράδα, τότε ἡ Πυθία, μετ' ἀπολούσεως καὶ καθαρμῶν, ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα καὶ χρυσοῦν κόσμον εἰς τὴν κόμην, ἀνήρχετο εἰς τὸν τρίπουν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων δῆθεν ἐρεθιζομένη, ἐχρησιμώδετο· καὶ, ἐὰν τὸ μαντεῖμα ἦν εἰς λόγον πεζόν, ὑπῆρχον ποιηταὶ εἰς τὸν ὑψηλοῦν τοῦ ναοῦ, στιχουργοῦντες αὐτὸ παραχρῆμα κατ' ἐπικὴν γλῶσσαν καὶ προσοδίαν· ἀλλ' ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδίδοντο εἰς χρησμοὶ καὶ εἰς πεζὸν λόγον, κατ'

ἐκφρασιν δὲ σκοτεινὴν σχεδὸν πάντοτε, διαφορμένην καὶ συμβολικὴν. Τῶν χρησμῶν δὲ διετηροῦντο συλλογαί, εἰς ἃς προσέφευγον οἱ θέλοντες νὰ συμβουλευθῶσι τὰς θείας βουλάς, ὡς τοιαύτην εἶχε καὶ ὁ Πεισίστρατος (Ἡρόδ. Β, 90). Παρὰ τῷ χρηστηρίῳ ὑπῆρχον καὶ οἱ ὄσιοι, εἰς τὰ 5 ἀνώτατα δελφικά γένη ἀνήκοντες, ὑπερτάτοι δ' ὄντες τοῦ ναοῦ ἐπιστάται καὶ θύται· προσέτι οἱ προφηταὶ, ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν, αἱ πρόσοποι γυναικες ἐν τῷ ναῷ ὑπηρετοῦσαι· καὶ οἱ περιάγοντες τοὺς ξένους περιηγηταί. Ἡδὲ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Θ' 79) μνημονεύεται τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον, καὶ ἤσκει ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος, προερχομένην πάντως ἐκ τῆς αὐτοῦ ἔδρας τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπερτάτη ἦν ἡ πρὸς τὸ χρηστήριον ἀφοσίωσις καὶ ὑπόληψις τῶν βασιλέων καὶ μάλιστα τῆς Σπάρτης. Καὶ ἐπέκεινα δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐξετείνετο ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπόληψις, ὡς ἐν Λυδία (Ἡρόδ. Α, 13, 14, 19, 25, 46) καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἄλλ' εἰς τὰ πολιτικά πολλὰκις ἀναμειγνύεται, καὶ ἐκ φιλοπροσωπίας, ἐξ ἰδιοτελείας ἢ ἐκ φόβου τὰ συμφέροντα τῶν τῆς ἡμέρας ἰσχυρῶν ὑπηρετοῦν, ἐκίνησε καὶ ἑαυτοῦ βαλμηδὸν περιφρόνησιν καὶ ὀργήν, καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ παρακμὴν συνετέλεσε καὶ ἡ ἀναπτυχθεῖσα ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ὥστε καὶ μέχρι τέλους παρεμειλίθῃ περιφρονημένον, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυβερνήσεως οὐδεμιᾶς ἐτύγχανε προσοχῆς. Ἐκ φιλαρχαίου μόνον πνεύματος ἠθέλησε νὰ τὸ ἀναζωογονήσῃ ὁ Ἀδριανός· ἀλλὰ καὶ τότε ἀφοριστὴν πλέον δὲν εἶχε νὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ δημόσια, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀσέβους ἰδιωτικὰς σχέσεις περιορίζετο. Καταπολεμηθὲν δ' ἐπὶ Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, καταδικωμένον καὶ λεηλατούμενον ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, κατηργήθη τέλος ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου (290 μ.Χ.)—Ἐν ναῶν τῶν Δελφῶν ἐλέγοντο οἰκοδομήσαντες τὸ πρῶτον ὁ Τριφύλιος καὶ ὁ Ἀγαμέμνης, ἐκ πτερωτῶν (πιθανῶς περὶ

πτερον). Πυρποληθέντα δὲ τῷ 548 π. Χ., τὸν ἀνηκοδόμησαν διὰ 300 ταλάντων (1,800,000 δρα.) μεγαλοπρεπέστατον οἱ ὑπὸ τοῦ Πεισίστρατου ἐξ Ἀθηνῶν ἐκβλήθentes Ἀλκμαιωνίδαι, εὐρίων, ὡς ἀποδιδυνοῦσι τ' ἀνευρεθέντα αὐτοῦ λείψανα, ἐνδον δὲ δι' Ἰωνικῆς κωσμημένον στοᾶς καὶ ὑπαίθριον, καὶ ἐν τοῖς ἀετοῖς ἔχοντα, ἐν μὲν τῷ προσώπῳ, τὴν Ἀητῶ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐν δὲ τῷ ὀπισθίῳ τὸν Διόνυσον μετὰ τῶν Θυάδων, καὶ τοῦ δίφρου τοῦ δῶντος (ἴσως καὶ ἐτέρωθεν τοῦ ἀνίσχοντος) ἡλίου, καλλιτεχνήματα τοῦ Πραξίου καὶ Ἀνδροθέου, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἐπερατώθη πρὸ τῶν 430 π. Χ., ὅτε οὗτοι ἔζων. Τὰ ἐπιστύλια ἐξωτερικῶς ἐκόσμων

ἀγάλματα τῶν Μοιρῶν, καὶ παρ' αὐταῖς τὸ τοῦ Μοιραγέτου Διὸς καὶ παρ' αὐτῷ τὸ τοῦ Μοιραγέτου Ἀπόλλωνος, προσέτι δὲ καὶ ἕτερον χρυσοῦν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας ἔκειτο ἄσθετον πῦρ. Παρὰ τῇ ἐσχάρα δ' ἦν ὁ Ὀμφαλὸς τῆς γῆς, λίθος ἔχων σχῆμα κωνοκαλοῦρου, διὰ ταινιαῶν περιβεβλημένος, εἰς οὗ τὰ δύο πέριπα ἴσταντο δύο χρυσοὶ ἀετοί, τοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὰ δύο ἀντίθετα πέρματα τῆς γῆς ἐκπεμφθέντας παριστώοντας, οὔτινες ἐνταῦθα εἰς τὸ κοινὸν κέντρον σνηνητήθησαν. Ὅπισθεν δὲ τοῦ στοῦ τοῦ ναοῦ ἦν τὸ σπηλαιώδες ἄδυτον, τὸ περιέχον τὸ χάσμα ἐφ' οὗ ὁ τρίπους, καὶ ἐν τῷ ἄδύτῳ ἴδρυτο καὶ ἄλλο χρυσοῦν ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔθαλλεν ἀρχαία

χρυσῆ ἀσπίδας ἐκ λαφύρων τῶν ἀπειλησάντων τὸν ναὸν Περσῶν καὶ Γαλατῶν, ἐν δὲ τῷ προνώπῳ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα τὰ σοφὰ δόγματα «Γνωθὶ σαυτὸν» καὶ «Μηδὲν ἄγαν» ἐπὶ τῆς εἰσόδου δὲ τὸ καὶ τοῖς ἀρχαίοις δυσεξηγήτων ΕΙ (Ἰδ. Στ. Καραθεοδωρῆ) «Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ΕΙ.» Ἐν τῷ Προνώπῳ δ' ἦν ἰδρυμένον καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ὀμήρου. Ἐν τῷ ναῷ δ' ἦσαν τὰ

δάφνη. Εἰς αὐτὸ δ' ἐχεῖτο διὰ τοῦ περιόλου ἡ πηγὴ Κασταλία, ἐξ ἧς ἐπινεν ἡ Πυθία καὶ ἔτρωγεν ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης πρὶν ἢ ἀναβῆ εἰς τὸν τρίποδα. Περιεῖχε δ' ὁ περίβολος παντοίους ναίσκους, λέσχας, θησαυροὺς διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων (Ἡρόδ. Β, 180. Ε, 62), ἀγάλματα καὶ ἄλλα ἀφιερῶματα πλουσιώτατα, τῆς εὐφορίας τοῦ ναοῦ προερχομένης· οὐ μόνον ἐκ τῶν χρηστηρίων

ἢ δόρων τῶν συμβουλευομένων τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὄλων δεκατῶν διδομένων πολλακίς ὑπὸ πόλεων δι' αἰσίων τινα χρησίμων καὶ τίσιν ἀφρονίαν χρημάτων ἐλέκτη- το ὁ ναός, ὥστε πολλακίς αὐτὸς καὶ ἐπὶ τό- κῳ ἐδόνειζε. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἦν τὸ μέγα θυσιαστήριον, καὶ παρ' αὐτῷ, μετὰ τὰ Μηδικά, ἰδρῶθι ὁ χρυσοῦς τρίπους ὃν οἱ Ἕλληνας ἀνέθηκαν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην (Ἡρόδ. Θ. 81) ἐπὶ χαλκῆς στήλης παριστάσης τρεῖς περιπεπλεγμένους ὄφεις, ἐφ' ἧς ἐπεγράφον τὰ ἐνόματα τῶν τότε συ- ναγωνισαμένων πόλεων, ἧτις δὲ ἤδη ἐστὶν ἐσθημένη ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ (v. Ἀττιμεῖδαν) τοῦ Βυζαντίου.

Δεξιόθεος, ποιητῆς Ἀθηναῖος (Ἄριστοφ. Ἄχρν. 14).

Δεξιόπιπος, (Π. Ἐρρένιος), ἱστορικὸς Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἐριμου, ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἐκατόνταετηρίδι, ἀποκρούσας τῷ 269 τοὺς βαρβάρους τοὺς κυριεύσαντας τὰς Ἀθήνας, ἀπέθανε τῷ 280. Τρία συγγράμματα αὐτοῦ μνημονεύονται, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, χρονολογία ἀπὸ τῶν μυθωδῶν χρόνων, καὶ τὰ περὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρ- βάρων, οὗ σώζονται οὐκ ὀλίγα τεμάχια (Φωτ. Μυριόβ. — Βυζαντ. Vit. Rom.).

Δέρματα, περιδέματα συνήθως τοῖς παι- δίοις περιτιθέμενα, καὶ τοῖς ἐκθέτοις ὡς γνω- ρίσματα μάλιστα χρησιμεύοντα (Ἑρότ. Ἰων. 1438. — Δ. Χρσ. Δ. 25).

Δερκετώ ἢ **Δερκέτις**, Συρία θεᾶ, μήτηρ τῆς Σεμιράμιδος, ὑπὸ Σύρου τινός, ἐν εἰτα ἐφόρευσε, ῥιφθεῖσα αὐτὴ εἰς τὴν θάλασ- σαν, ἐνθα μετεβλήθη εἰς ἰχθύν, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Σύρων ὑπὸ τὸ σχῆμα κατὰ τὸ ἥμισυ γυναικὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθύος.

Δερκυλλίδας, Σπαρτιάτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διέπρεψεν ἐν Ἀ- σίᾳ κατὰ τὸ 411 π. Χ. καὶ μάλιστα τῷ 399, ὅτε, στρατηγὸς ἐλεγεθῆς, ἐκπαύθη τὴν πειθαρχίαν, καὶ δι' ἐπιδοξότητος καὶ πα- ναυργίας, δι' ἣν καὶ Σίσυφος ἐπεκλήθη (Ξεν.

Ἑλλ. Γ. 1, 6), τοὺς Πέρσας ἐνίκησε, καὶ τὸν Ἰπσοφέρνην καὶ τὸν Φαρνάβαζον καταρθείσας νὰ διαιρέσῃ, ἐκυρίευσεν ἐπὶ τούτου τὴν Αἰα- λίδα, ἐξησφάλισε κατὰ τῶν Θρακῶν τοὺς ἐν τῇ Χερσονήσῳ Ἕλληνας, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τέλος ἐπέβαλε τοῖς Πέρσας ἀ- νακωχὴν, μέχρι τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης (397) δι' ἧς αἱ Ἴωνικαὶ πόλεις ἐκηρύ- χθησαν ἀνεξάρτητοι, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἀπῆλ- θον τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 35. — Διόδ. ΙΔ, 37). Ἄλλ' ἐπειδὴ, οὐχ ἤττον ὀπλιζο- μένου τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Σπάρ- τη ἐπεμψεν εἰς Ἀσίαν τὸν Ἀγησίλαον, παρέμεινε καὶ οὗτος ἐτι ἐκαί, καὶ ἔσωσε τὴν Σηστών καὶ τὴν Ἄβυδον, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος ἀνεκτέθησαν δύναμιν. Ἐκτοτε δὲ δὲν μνημονεύεται πλέον, καὶ φαίνεται περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν (Αἰσ. Δ. 8. 9. 32).

Δεσμωτήριον. Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπὸ τῶν ἀρχαιότερων χρόνων κατεγινώσκατο ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν ὑπερημέρων ὀφειλετῶν, ἐπιφέρουσα καὶ ἀτιμίαν. Ἄλλ' ὁ Σόλων ἠπό- ρησε τὴν αὐστηρὰν ταύτην τοῦ νόμου διάτα- ξιν (Ἰδ. Φυλ. ἦ). Ἐκτοτε δὲ μόνον οἱ ὀφει- λῆται καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ δημοσίου ἄνευ δίκης, καὶ μόνον ἀποφάσει τῆς Βουλῆς (Ἰδ.) ἐπετρέπετο δεθέντες νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸ δε- σμωτήριον. Καὶ τρίτηρχοι δὲ, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων παραμε- λούντες, κατεδικάζοντο εἰς τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν Ἀποστολέων. Ἐπὶ δημοσίων γραφῶν τὸ δεσμωτήριον ἐπέβάλλετο πολλα- κίς ὡς προστίμημα, ἦτοι ἐπιβάρυνσις τῆς ποινῆς (Ἰδ. Μιλτιάδης). Ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει δὲν ἐπετρέπετο πολίτης νὰ δεθῇ καὶ ῥιφθῇ εἰς δεσμωτήριον, ἂν τρεῖς ἕτεροι πολῖται ἠγγυῶντο ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ἐτι τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ταῖς καλουμέναις ἀπαγωγῆ, ἐφήγησις, ἐνδειξις, εἰσαγγελία, ἢ τοιαύτη ἐγ- γύησις ἀπῆλλατε τῆς ἀμέσου φυλακίσεως. Ἦν δὲ τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τοὺς Ἐνδεκα,

χρησιμεῖον συγχρόνως καὶ ὡς φυλακὴ, καὶ ὡς τόπος ἐκτελέσεως κασῶν τῶν σωματικῶν ποι- νῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς τοῦ κωνεῖου. Οἱ δ' ὑπερέ- ται καὶ ἐκτελεστοὶ τῶν ποινῶν τούτων ἦσαν οἱ δεκάμοιοι δοῦλοι καὶ οἱ τοξόται λε- γόμενοι.

Δέσποινα, ἐπίθετον πολλῶν θεαινῶν, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρος καὶ Ἰδίας τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας (Ὀδ. Γ, 403. Η. 34).

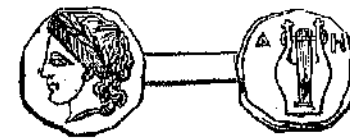
Δευκαλίων, υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς Φθίας ἐν Θεσ- σαλίᾳ. Ἐπὶ τοῦ κατακλιουμοῦ δι' οὐδὲ Ζεὺς ἐξηράνισε τὸ χαλκοῦν γένος τῶν ἀνθρώπων, ὁ Δευκαλίων, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρ- ρας, θυγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐσώθη ἐπι- νέουσι τοῦ Διὸς, ἐπὶ πλοίου ὃ ἐναυπήγησε βοηθεῖα τοῦ Προμηθέως, καὶ ἐπὶ 9 ἡμέρας πλανηθεὶς ἐπὶ τῶν κυμάτων, προσωρμίσθη τέλος εἰς τὸν Παρνασσὸν (τὴν Ὀθρον, τὸν Ἄθω, τὴν Ἀίτην), ἐνθα ἔθουσε τῷ Φυξίῳ Διὶ. Τὸ δὲ μαντεῖον τῆς Θεμίδος, ἐν Δελ- φοῖς, ἐρωτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, πῶς νέον γένος ἀνθρώπων ν' ἀναγεννηθῇ, ἀπεφάνετο, νὰ περι- κλοσθῶσιν ἀμφότεροι τὴν κεφαλὴν, νὰ διαζω- σθῶσι τὰς ἐσθῆτας, καὶ οὕτω νὰ ῥίπτωσιν ὀπίσω τὰ ἐστὰ τῆς μεγάλης γενετέρας· ὡς τοιαῦτα δὲ τοὺς λίθους ἐνόησαντες, ἔρριπτον αὐτοὺς ὑπὲρ τοὺς ὤμους των, καὶ ἐγένοντο οἱ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος ἄνδρες, οἱ δὲ τῆς Πύρρας γυναι- κες, ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ λ ἄ α ς, λ α ὄ ς. (Ἀπολλόδ. Πρὸς Γ, 1088. — Ἀπολλόδωρος Α. 7, 2).

Δημόφοδος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν ἀνδρειότερων μετὰ τὸν Ἑκτορα, φίλος καὶ τοῦ Αἰνεῖου (Ὀμ. Ἰλ. Μ. 94. Ν. 186), μετὰ τοῦ Πάριδος φονεύσας τὸν Ἀχιλλεῖα. Τὴν Ἑλένην συνώδευσε εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Δουριεῖου Ἰπποῦ (Ὀδ. Δ. 276), καὶ αἰ μετὰ ταῦ- τα παραδόσεως (Ἑρότ. Τρωάδ. 952) τὸν λέ- γουσι νυμφευθέντα αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος. Ὡς ἐναντιούμενος εἰς αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν, ἐμισεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρώτη μετὰ τὴν ἄλωσιν κατεστράφη ἢ οἰκία

τοῦ ὑπὸ τοῦ Μεγαλέου καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς (Ὀδ. Η, 517) κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Αἰν. VI, 494) προδοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ἠρωτηθήσθη ὑπὸ τοῦ Μεγαλέου.

Δήλιον, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τῇ Τανάγρα καὶ τῷ Ἐυρίπῳ, ἔχουσα μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ φρούριον κατέ- σχον αἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τῷ δὲ 424 π. Χ. ἠττήθησαν αὐ- τόθι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν (Θουκ. Δ. 90, 100. — Στράβ. Θ. 403). (v. Δήλιαι).

Δῆλος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ Κυνήια, Ὀρτυγία, Χλαμυδία καλουμένη, νήσος μικροτάτη, νῦν ἀκατοίκητος, περιήρημος δ' ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαίῳτι, ὡς τόπος γεννή- σεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἔχει δὲ καὶ ὄρος, ὃ ἐκαλεῖτο Κύνθιος, καὶ ῥόακα, τὸν Ἰνωπὸν. Κατὰ τὴν παρά- δοξιν ὁ Ποσειδῶν ἐκτόπησε τὰ κῆματα διὰ τῆς τριάντης, καὶ ὁ σκόπελος ἀνεφάνη, ἐγέ-

νετο δῆλος, καὶ ἐφέρθη πλέων εἰς τὴν θά- λασσαν, μέχρις οὗ ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐστερέωσε μεταξὺ Μυκόνου καὶ Πάρου. Ἔβια δ' ἀπέθη γενικὸν ἐμπορεῖον, καὶ ἰδίως δουλεμπορεῖον διὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταμεῖον μεγί- στων θησαυρῶν, οὗς ἔσωζεν ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου, ὄντος ἄλλως ἀτειχίστου. Καὶ αὐτοὶ οἱ Πέρσαι ἐφείσθησαν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Μηνοφάνης ἐλεηλάτησε τὴν νῆσον ληστεύσας τὸν θησαυρὸν (Ἡρόδ. ΣΤ. 96. — Ctes. de imp. Rom. XVIII). Εἰς τὸν παρὰ τῷ λιμένι κείμενον λοκικρὸν ναὸν τοῦ θεοῦ ἐτελεῖτο μεγάλη ἐορτὴ κατὰ πενταετίαν, εἰς ἣν αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπέμπον θεωρίας καὶ θεωροὶ ἐλέγοντο οἱ ἐρχόμενοι ὑπὸ ἀρχιερέων, καὶ ἐντὸς πλοίου ὃ ἐλέγετο θεωρίς. Ἦσαν δ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Ἴω- νες, ὑπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κόδρου εἰς αὐτὴν ἐλ- θόντες, καὶ αὐτοῖς προσετέθησαν καὶ Ἀθη-

ναίοι κληροῦχοι (τῷ 506 π. X.). Ἐνταῦθα κατατέθη καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ 476 (Θουκ. Δ, 96), μέχρις οὗ ὁ Περικλῆς μετέθεσεν αὐτὸν (454) εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Περ. IB'). Οὐδὲν νεκρὸν ἐνεταριάζετο εἰς τὴν ἱερὰν νῆσον, ἀλλὰ πάντα μετεκομίζοντο εἰς τὴν παρακειμένην Ἰήνην ἢ Κνῆν ἢ Ἰωνίδα, ἢ ὁ Φωκίων συνέθεσε διὰ γεφύρας μετὰ τῆς Διήλου ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὡς ἀρχιεπίσκοπος.

Δημογραφία. Ἡ δημογραφία ἦν ἐξάμυλον καὶ ἀσθένεια τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος ἀκράτου δημοκρατίας. Ὅτε ἡ δύναμις πᾶσα ἦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολλῶν, οἱ θέλοντες ὑπὲρ ἑαυτῶν αὐτῆν νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι εἴλωσαν εἴτε διὰ δόρων, εἴτε διὰ λόγων ἐπαγωγῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ ἔθλου, ἔλγον δεκτικῶς ἐμμερόθυμοις ἐκτιμήσεως τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ συμφερόντων, καὶ, δημογραφοῦντες, ἀνεδείκνυτο προστάται ἢ προστάται τοῦ δήμου, εὐσεβήσαντες αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δημογραφῶν τῶν ἐντελῶς ἀνευθύνων. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦν ζωηρὸν ἐν ταῖς παποιθήσεσι τὸ πρὸς τὸν νόμον σέβας, καὶ τὴν δημογραφίαν ἐξήσκουν ἄνδρες μεγαλεπήβολοι, ὡς ὁ Περικλῆς, μεγάλα διὰ τὴν πόλιν ἦσαν καὶ τ' ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κινδυνώδους ὁδοῦ ταχέως ἐξετράπη ὁ δῆμος διαφθαρεῖς, καὶ τὸν Περικλῆ διεδέχθησαν δημογραφοὶ παταποὶ καὶ ἰδιοτελεῖς, τοὺς νόμους ἀνκτρέποντες, τὸν λαὸν διαφθείροντες καὶ τὰ ταπεινότερα αὐτοῦ πάθη ἐξάπτοντες. Οἱ δὲ ὕστερον (μετὰ τὸν Περικλῆ), ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἑδονὰς τῶ δῆμῳ τὰ πράγματα ἐκδεθῶναι (Θουκ. Β, 65).

Δημιόβιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀλιείας, διὰ τὴν σπανίαν τοῦ εὐχάριτον περὶ τὸ λέγειν καὶ τὴν εὐφυίαν τῆς εὐλωτικῆς του μεγά-

λως διακρίθει, βλάφας δὲ τὴν πόλιν διὰ τοῦ χαρακτήρος του, ὥστε καὶ ὁ Πλούταρχος τὸν λέγει ναυάγιον τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τῆς ἐχθροπαθείας του κατὰ τοῦ Δημιόβιου, εἰς οὗ καὶ τὸν ὀνόματι ὑποτίθεται συντελέσας (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΗ). Ἐν Χαριωνεῖ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου αἰχμαλωτευθεὶς, κατόρθωσε διὰ τῆς παρησιαίας του ν' ἀφεθῆ ἑλευθερίας, ὡς καὶ πάντες οἱ συναϊχμαλωτοὶ του (Διόδ. 181, 87), καὶ ἀφροσύνης ἔκτοτε εἰς τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν, ἔτυχε καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ καὶ κατόρθωσε, συνεργεῖα καὶ τοῦ Φιλωνίου, ν' ἀποτρέψῃ τὴν ὕβριν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ' καὶ Η. I. ΙΑ). Διὰ τὰς ἀσωτίας του κατεδικάσθη πολλὰκις εἰς πρόστιμα καὶ εἰς ἀτιμίαν. Ὅτε δὲ, τῷ 319 π. X., ἐπέμπεθ' ἐπὶ τὸν Ἀντίπατρον ἵνα ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Μουνηχίας ἀπὸ τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς, ἐξ ἐπιστολῶν ὅς συνέλαβεν ὁ Ἀντίπατρος μαθεὶν ὅτι ὁ Δημιόβιος ὑπενήργει συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐθανάτωσε (Διόδ. ΙΗ, 48). Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ οὐδεὶς διασώζεται.

Δημιόρατος, 1) υἱὸς Ἀρίστωνος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ὁ ἕτερος τῶν βασιλείων, Κλεομένης Α, συνεννοήθει μετὰ τοῦ Λεωτιχίδου, εἰσελάσαν αὐτὸν ὡς δῆθεν μὴ γνησίας καταγωγῆς (Περδ. ΣΤ, 63), δι' ἧ καὶ χλευαζόμενος καὶ περιφρονούμενος, ἔφυγε παρὰ τῷ Δακρίῳ, ἐν καὶ προσέτρεψε νὰ ἐκλέξῃ τὸν Εὐρέτην ὡς διάδοχον τοῦ Περικλοῦ Ὁρόντου (Περδ. Ζ, 3). Τούτων δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν του, ἀλλ' αἱ συμβουλαὶ του δὲν ἔτυχον ἀκροάσεως (Περδ. Ζ, 101.—Διόδ. ΙΑ, 63). Τῷ ἐδόθη δὲ μικρὰ τις χώρα ἐν Διολιδί, ἣν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἴτι εἶχον μέχρι τοῦ 399 π. X. (Ξεν. Ἀνά. Ζ, 8, 17. Ἑλλ. Γ, 1, 4).—2) Κορινθίος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Κυψέλου εἰς Ἱππηνίαν φυγῶν.

Δημιόχοι, ἴδ. Δημιόχοι.
Δημιόχοι, (=Ἰημήτηρ), ἡ Δη-

μητέρα, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς (Ἡσιόδ. Θεογ. 454), θεὰ τῶν φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἰδίως τοῦ σίτου, καὶ τῆς γεωργίας, ἀγαθοεργὸς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέφουσα. Ὁ Ὅμηρος, ὡς πολέμων καὶ πλανήσεων ἀσίδος, σπανίως ποιεῖται μνείαν αὐτῆς καὶ τοῦ Βάκχου, οὐδὲ καταριθμεῖ αὐτὴν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ διηγᾶται μόνον τὸν μῦθον τοῦ Ἰασίου καὶ αὐτῆς, τεκούσης τὸν Πλούτον ἐν Κρήτῃ ἐπὶ ἀγροῦ τρεῖς ὄργωνθέντος· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ζηλοτυπήσας, ἐκεκρύβωσε τὸν Ἰασίωνα (Ὀδ. Ε, 125.—Ἰδ. Ἡσιόδ. Θεογ. 969). Τὴν ἐκ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 326. Ὀδ. Α, 217) θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην (ἴδ.) ἤρπασεν ὁ Πλούτων (Ὀμ. Ἰμν. εἰς Δήμ.) ἀνθή συλλέγουσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἡ Δημήτηρ πανταχοῦ τὴν ἐξήγησε, τέλος τῇ 10ῃ ἡμέρᾳ ἔμειθε πρὸς τὸ παντόπουτο Ἥλιον τὴν ἀπαγωγὴν. Ὀργισμένη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς, ὡς τὴν ἀρπαγὴν ἐπιτρέψαντος, περιεφέρετο ἀνά τὴν γῆν, καὶ τέλος ὑπὸ τὸ στήμα γραιίας γυναικὸς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δηώ (ἡ Ζητούσα) ἦλθεν εἰς Ἐλευσίνα, εἰς τὴν οἰκίαν Κελεοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐλευσίνου, καὶ ἀνεδέχθη τὴν ἀντροπὴν τοῦ βρέφους Δημιόφοντος, υἱοῦ τοῦ Κελεοῦ, ἐμπιστευθέντος αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς Μεταναίρας. Θελήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ παιδίον ἀθάνατον, ἔχρειν αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, καὶ τὴν νύκτα τὸ εἶχεν εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλ' ἐπειδὴ μία νύκτα, ἰδοῦσα τούτο ἡ μήτηρ, ἀνέκραξεν ἔντρομος, ἀπέσχεν ἡ Δημήτηρ, καὶ ἀπεκαλύφθη ὡς θεὰ, καὶ ἐν ναυὶ οἰκοδομηθέντι αὐτῇ ἐπὶ τῆς Καλλιχόρου πηγῆς ἐδίδασκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς λατρείας τῆς ἀπέφευγεν ὁμῶς τὸν Ὀλυμπόν, καὶ ἄφρον καθίστα τὴν γῆν, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς τὴν ἐπράυνεν, ἀνακαλέσας ἐκ τοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμῶς τοῦ νὰ μένη ἐν τέταρτον τοῦ ἔτους παρὰ τῷ Πλούτων πάντοτε, ὅπερ ἤνιττα τὸν σπῆρον, μένοντα ἐπὶ τρεῖς μῆνας τεθαμμένον πρὶν ἢ βλαστήσῃ.

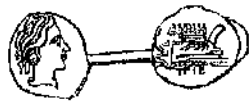

στήμα (ἴδ. Ἐλευσίνα). Ἦν δ' ἐξ ἀπατάτων χρόνων ἡ Ἐλευσίς ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Δημήτρος, κυρίως ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, καὶ ἐπομένως τῶν μονίμων ἀσκήσεων, τοῦ νομίμου γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς αὐταξίας, δι' ἧ καὶ Θεσμία καὶ Θεσμοφόρος ἐπεκαλεῖτο. Ὁ Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἐλευσίνου (ἡ τοῦ Κελεοῦ, ταυτικόμενος πολλὰκις μετὰ τοῦ Δημιόφοντος) λέγεται τὸ ἄροτρον ἐφευρῶν, καὶ, ἐνεολῆ τῆς Δημήτρος, ἐπὶ ἀρχαίως συραμένον ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων τὴν γῆν περιελθὼν καὶ τὴν σποράν τοῦ σίτου διδάξας, ἀρξάμενος δ' ἀπὸ τοῦ Ραρίου πεδίου ΒΑ τῆς Ἐλευσίνου, ἐνθα καὶ βωμὸν εἶχε, καὶ χώρος τις ἐλέγετο «Τρι-

πτολέμου ἄλλως.» Καὶ ἡ Δημήτρια δὲ, ἐν ᾗ ἐζήτει τὴν κόρην της, λέγεται πολλαχού εἰς τοὺς ποιμένεας τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου διδάξασα. Ὡς θεᾶ τῆς περὶ τὴν γῆν ἐργασίας ἐλέγεται Χθονία, καὶ Χλόη δι' ἃ ἀπέδιδε πρῶτα χόρτα, καὶ Ἀνησιδώρα, καὶ πολλαχού ἐλέγεται νευμφευμένη μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ εἰς τὴν γεωργίαν ἀναπορεύτου στοιχείου τῆς ὑγρασίας. Ἐπελέγεται δὲ καὶ Πελασγίς, διότι ἡ λατρεία αὐτῆς ἦν ἀπὸ τῶν Πελασγικῶν χρόνων γενικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδεδομένη, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, Βοιωτίᾳ, Ἀττικῇ, Μεγάρῳ, Κορίνθῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἡ εὐφορῶτατή δὲ Σικελία ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ Κορίνθου καὶ ἐκ Μεγάρων, καὶ διαφορὸς ἑορτᾶς εἶχε κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον καθιερωμένας εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, τὰ Ἀνθεσφόρια, τὰ Θεογάμια, τὰ Ἀνακαλυπτήρια, τὰ Κόρεια, τὰ Θεσμοφόρια. Ἡ ὑπερίσχυσις τῶν Δωριέων, φυλῆς φιλοπολέμου, ἠλάττωσε πολλαχού τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξάσκησιν τοῦ κυρίως εἰρηνικῆν τάσιν ἐχοντος τούτου θρησκευματος, μέχρις οὗ ἡ νέα τῶν Ἰώνων ἐπιρροή ἐξέτεινεν αὐτὸ αὐθις, ἰδίως ἐξ Ἀττικῆς ὑπὸ νέαν μορφήν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εἰς τὴν Δημήτριαν ἐθύοντο καὶ ταῦροι καὶ δαμάλεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων οὐσες, διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, καὶ προσέτι καρποὶ καὶ μέλι, καὶ ἱερὰ ἦσαν αὐτῇ οἱ ἀστῆχεις, ὁ μήκων, τὰ καρποφόρα δένδρα. Ἡ τέχνη δὲ παρὶστα αὐτὴν ὁμοίαν τῇ Ἡρᾷ, ἀλλ' ἠπιωτέραν, καὶ μᾶλλον φιλοστοργίαν πνεύσαν, φέρουσαν ἀτέμμη ἀστάχυνον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὴν δῶρα τῶν μυστηρίων καὶ πολλάκις καρπῶν κἀνιστρον, καὶ ἀστάχεις ἢ μήκωνας εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐτέραν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Ceres καὶ Cerealia ἐκαλεῖτο ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, τελευμένη τὸ ἔαρ.

Δημητριᾶς, ὄχυρὰ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ἐν τῇ μυχῷ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἐκτίσθη (290 π. Χ.) ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἐφημιζέτο ἐ-

νεκα τῆς διὰ τὸ ἐμπόριον προσφόρου αὐτῆς ὀσσεως, ὡς κλεῖς τῆς Ἑλλάδος (πέδαι Ἑλληνικαί), καὶ

πολλάκις ἦν καὶ ἔδρα τῶν βασιλέων. Ἐνταῦθα

προσωρμίσθη ὁ μέγας Ἀντίοχος ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πλδ. ΙΖ, Η. — Στρβ. Θ, 436).

Δημήτριος, 1) ὁ Πολιορκητῆς, υἱὸς Ἀντιγόνου, ἐγενν. 337 π. Χ., νέος συνεπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς του κατὰ τοῦ Εὐμένους, τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Λυσίμαχου καὶ κατ' ἄλλων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀμφισβητούντων αὐτοῦ τὴν διαδοχὴν. Δι' ἀνδρείας καὶ στρατηγικῶν περποικισμένους προτερημάτων, ἐνίοτε ἀπετύγγανεν ὁμοῦ παρα-

συρόμενος ὑπ' ἀπερὶσκέπτου ὁρμῆς, ὡς ἐν Γάζῃ (312) κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ἐν Συρίᾳ μικρὸν μετὰ ταῦτα κατετρόπωσε τοὺς Αἰγυπτίους (Πλούτ. Δημ. Ε, ΣΤ. — Διόδ. ΙΘ, 80, 93). Τὴν Βαβυλῶνα κατακτῆσας, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς φρούριον, ὃ γενναίως ὑπερήσπισεν ὁ Σέλευκος, ἠναγκάσθη τέλος ν' ἀποσυρθῇ (Πλούτ. Δημ. Ζ). Εἶτα δ' αὐθις κατενίκησε τοὺς στρατοὺς τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου (307), ἐσελάσας θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν Μουνησίαν, προσέφερε τοῖς Ἀθηναίοις πλοῦσιον δῶρον σίτου καὶ ξυλείας, καὶ ἐγένετο ἐκεῖ δεκτὸς μετὰ βασιλικῶν τιμῶν. Μετακλήθῃ δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου πόλεμον, καὶ ἐν Κύπρῳ ἐνίκησε τὸν Μενέλαον, ἀδελφὸν τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Σαλαμίνα, πρωτεύουσαν τῆς

νήσου. Καὶ ἰσχυρῶν μὲν εὗρεν ἀντίστασιν, εἰ καὶ ἀξιολογωτάτας ἐπετόρησε πολιορκητικὰς μηχανάς, δι' ἃς καὶ τὸ ἐπάνωμιον τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ ἐδῶθη ἄλλὰ μόνον ἀφ' οὗ εἰς ναυμαχίαν ἐνίκησε τὸν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του προσδραμόντα Πτολεμαῖον, τότε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν, καὶ ἔκτατε (306) αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του ἀνέλαβον τὸν τίτλον βασιλέων (Πλούτ. Δημ. Η, ΙΕ. — Διόδ. Κ, 47). Τὴν Τρόδον ὁμοῦ πολιορκήσας (304), ἀπέτυχεν, καὶ συνθηκολογήσας, ἀπήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ὁ Κάσσανδρος ἠπειλεῖ τὰς Ἀθήνας. Διεχείμασε δ' ὁ Δημήτριος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα αἱ κολακαῖαι ὦν ἔτυχεν, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὅτι κατακρίσθη ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ὦν δῆθεν ἀδελφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπεδείκνυσεν τῶν Ἀθηναίων τὴν ἠθικὴν παρακμήν. Τὸ ἐπόμενον δ' ἔτος ἠναγκάσθη νὰ σπεύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα ὁ Κάσσανδρος, ὁ Λυσίμαχος, ὁ Σέλευκος καὶ ὁ Πτολεμαῖος εἶχον συμμαχήσει κατὰ τοῦ πατρὸς του ἄλλ' ἐκεῖ, ἐν Ἰψῷ ἐνίκηθη κατὰ κράτος (Πλούτ. Δημ. ΚΘ), ὁ Ἀντίγονος ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην, καὶ ὁ Δημήτριος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἐφεσον μετ' ὀλίγων πεζῶν καὶ τετρακισχιλίων ἵππων. Καὶ ἤλπισεν μὲν, διὰ τῶν ναυτικῶν του δυναμῶν καὶ τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν ἐπισημοτέρων νήσων καὶ πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον, ἐξ Ἀθηνῶν, ὡς κέντρον, ὁρμώμενος ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἠρνήθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας των εἰς τὸν ἠττηθέντα, ὃν ἐθεοποιῶν ὡς νικητὴν (Πλούτ. Δημ. Λ.). Μεταβὰς δὲ τότε ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς παραλίας τῆς Θράκης εἰς Συρίαν, συνεδέθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ Σελεύκου, ψυχρανθέντος πρὸς τοὺς ἀρχαίους συμμαχοῦς του, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Στρατονίκην, καὶ δι' αὐτοῦ διεγλάγη καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἀρνηθεὶς ὁμοῦ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σέλευκον ἦν κατ' ὁδὸν κατέλαβε Κιλικίαν, διεγένητο αὐθις πρὸς τοὺς νέους του φίλους, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα

μετὰ νέου στρατοῦ καὶ στόλου, ἐκυρίευσεν τὴν Αἰγίνα καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας (297), ὡς ὁμοῦ ἀντὶ νὰ τιμωρήσῃ, ἐξ ἐναντίας ἐπέπλησε δῶρων, μόνον ἐλέγξας αὐτὰς διὰ τὴν ἀχαριστίαν των (Πλούτ. Δημ. ΛΓ). Καὶ τοὺς Σπαρτιάτας δ' ἐν Μαντινείᾳ νικήσας, μετέβη εἰς Μακεδονίαν, πρὸς Ἀλέξανδρον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ νέου βασιλέως Ἀντιγόνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἐφάνη τὴν ἀρρωγὴν του μὴ προθύμως δεχθεὶς, καὶ ἐστράφη πρὸς Πύρρον, τὸν βασιλέα τῆς Ἡπείρου, διενήργησε τὸν φόνον αὐτοῦ, ἀνεκρήρυθη αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν τὰ γενόμενα μὴ στεργόντων Βοιωτῶν, μετ' αὐστηρᾶν πολιορκίαν ἐκυρίευσεν τὰς Θήβας καὶ προσηνήθη πρὸς αὐτὰς ἡπίως. Κατόπιν δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πύρρου εἰς Ἡπειρον, ὑποστηρίζοντος τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Αἰτωλοὺς (289), καὶ ἀφ' οὗ ἐδήλωσε τὴν χώραν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν (Πλούτ. Πύρρ. 2. Διμτρ. ΜΑ). Ἄλλὰ τὸ ἐκδηδηγημένον τοῦ βίου καὶ ἡ ὑπεροψία αὐτοῦ διέθεσαν κατ' αὐτοῦ τοὺς νέους του ὑπηκόους οὐχ ἦττον ὁμοῦ ἐμελέτα ὁ Δημήτριος τὴν ἀνάκτησιν τῶν χωρῶν αἰτίνας ἄλλοτε ἀνήκον εἰς τὸν πατέρα του, καὶ πρὸς τοῦτο, διὰ τρόπων βιαίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξώπλισεν στρατὸν 110,000 ἀνδρῶν καὶ στόλον ἐκ 500 πλοίων, δι' ὃ καὶ ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Πτολεμαῖος συνέδεσαν αὐθις (288) νέαν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν καὶ ἐν τῷ στρατῷ δ' αὐτοῦ τοσαύτη ἐξερράγη δυσαρέσκεια κατ' αὐτοῦ, ὡς πάντας, καὶ τὰ ἐχώρια ἤθη περιφρονούντος, ὥστε πρὶν ἢ τι ἐπιχειρήσῃ, ἠναγκάσθη (287) νὰ φύγῃ κρυφίως (Πλούτ. Διμτρ. ΜΑ). Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Αὐτ. ΜΣΤΓ). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠύδακμι: εἶτα δὲ Ἀγαθοκλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Λυσίμαχου, τὸν ἐξεδίωξεν εἰς Φρυγίαν. Κατὰ Σελεύκου δὲ τὸν ὑπὲρ Κιλικίας πόλεμον, ἀνευ ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἐπαναλαβὼν, καὶ ὑπὸ βα-

ρείας νόσου προσβλήθει, αποκοπείσης δ' αὐτῆ καὶ τῆς διὰ θαλάσσης ὑπεκφυγῆς, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν γαμβρὸν του· ὁ δὲ Σέλευκος ἀπέκρουσε μετ' ἀγαπητικῆς αἰσῆς ὡς ὁ Λυσίμαχος τῆ προσέφερε μεγάλας ποσότητας, ἂν τὸν ἐφόρευεν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως παρακλήσεις τοῦ Δημητρίου. Ἀπέθανε δ' οὗτος μετὰ τριῶν ἐτῶν αἰχμαλωσίαν (283) ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, τιμῶν τυχὼν καὶ μετὰ θάνατον ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Δημήτριος ἦν φιλόδοξος, δραστήριος, εὐχαρὶς τοὺς τρόπους, εὐφυῆς, στρατηγὸς δεξιὸς, μεγαλεπήβολος, ἀλλὰ πολλὰκις καὶ παραδόξως ἐπιχειρηματίας, προσέτι δὲ εἰς πᾶσαν τρυφήν ἐκδοτὸς ἄνευ μέτρου. Τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ περιγράφει ὁ Διδώρων (Κ, 92).—2) Δημήτριος Β', ὁ ἕγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ, υἱὸς δ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, βασιλεύσας 10 ἔτη ἐν Μακεδονίᾳ, κατ' ἄρξην εἰς διηλεκτικὸν πολέμῳ πρὸς τοὺς περιοικοὺς λαοὺς (240—230) π. Χ.—3) Δημήτριος Δ, Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, διέμενεν ἐπὶ τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας ἐν

Ρώμῃ ὡς ὄμηρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ζητήσας μάτην γ' ἀπελευθερωθῆ, ἐδραπέτευσεν (162 π. Χ.), ἵνα διεκδικήσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀντιόχου, τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Συρίας, καὶ κυριεύσας τὸν θρόνον, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ρώμης, ἧτις εἶχε πρὶν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀντιόχον, ἐνασμενιζομένη, ὡς φαίνεται, εἰς τὰς οἰκονομικὰς ταύτας διχνοίας, δι' ὧν κατεστρέφετο τῆς Συρίας ἡ δύναμις (Πολθ. ΛΑ, 23. ΛΒ, 4). Τοὺς Βαβυλωνίους ἐλευθέρωσας ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ σατραπικοῦ αὐτῶν Τιμάρχου, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν ἐπωνυμίαν Σωτήρ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ κατ

τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐπιτυχίας. Μίθους δὲ καὶ ὠμῶς, ἐμισήθη ἐν Συρίᾳ, καὶ ἔπεσε πολέμων πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βέλαν (150 π. Χ.). (Πολθ. ΔΓ, 14).—4) Δημήτριος Β, ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ἐπέμφθη ὡς ὄμηρος τοῦ πατρὸς

του εἰς Ρώμην· ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς Συρίαν, ἐξέβαλε, βοηθεῖα Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀνεκτίσαστο τὸν πατρικὸν θρόνον (147 π. Χ.), ἐφ' οὗ, ὑπ' ἀδιακόπων ἐπαναστάσεων πολέμουμένος, ἐστρηχθη διὰ ξένων μισωτῶν βοηθεία τοῦ Μακάβαίου Ἰωνοθάν (Α. Μακκ. ΙΑ, 39.—Just. ΧΧΧV, 2). Μῆ τρησῆς ὁμῶς τὰς πρὸς τεύτην ὑποσχέσεις του, ἀπώλεσε σχεδὸν πᾶν τὸ κράτος του, καὶ μετὰ δυσχερεῖς ἀνεκτίσαστο αὐτὸ πάλιν. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ κατὰ τῶν Πάρθων (140), ἐπέτυχε κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡχμαλωτέθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἀρσάκου, ὅστις καὶ τῆ ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον (Just. ΧΧΧVI, 1), τὸν εἶχεν ὁμῶς οὐχ ἥτιον αἰχμαλωτὸν, καὶ μόνον ὅτε ὁ ἀδελφὸς του Ἀντίοχος ἐπολέμησε τοὺς Πάρθους, ἀπηλλάγη, καὶ ἀνεκτίσαστο καὶ τὸν θρόνον μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τὸν θάνατον (130). Τέσσαρα δ' ἔτη μετέπειτα ἐφονεύθη ἐν ἐπαναστάσει (Just. ΧΧΧIX, 1).—5) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἐγεννήθη τῆ 345 π. Χ. καὶ ἐμάθητευσεν παρὰ τῶ φιλοσόφῳ Θεοφράστῳ καὶ τῶ κωμικῷ ποιητῇ Μενάνδρῳ. Ὁ Κάσσανδρος ἀνέθετο (317—307) αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ οὕτως πρὸς ὄφελος καὶ εὐχαρίστησιν τῆς πόλεως ἐκυβέρνησεν, ὥστε εὐγνωμονοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀνήγαγον 360 ἀνδριάντας (Cic. IIP, I, I.—Nep. MibI, V). Ἐναγκάσθη ὁμῶς νὰ φύγῃ, ὅτε Δημήτριος

ὁ πολιορκητὴς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, καὶ ὁ παλιμέουλος ἔχλος τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Πλούτ. Δμτρ. Κ). Μικρὸν δ' ἐν Θήβαις διημεῖνας, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Λόγιον, ὅστις πολλὰκις τὸν συμβουλεύετο· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν ἡνω Ἀίγυπτον, ἐνθα ἀπέθανε τῆ 283, δεχθὼς ὑπὸ βροχῆς. Ἦν δ' οὐ μόνον πολιτικὸς διαπρεπὴς ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν Ἀθήναις τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἐμφυσάσας, καὶ προσέτι χαριέστατος ῥήτωρ, εἰ καὶ ἤδη μᾶλλον εἰς τὴν παρακμάζουσαν ἀνήκων σχολῆν (Cic. Or. ΧΧVII, Brut. ΙΚ, ΙΧΧΧII.—De Or. II, 23.—Quint. X, 1, 80). Ἐκ τῶν πολλῶν ἱστορικῶν, φιλοσοφικῶν, γραμματικῶν καὶ ῥητορικῶν συγγραμμάτων του οἱ τίτλοι διετηρήθησαν μόνον. Ἐγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπίσης ἀπολεσθέντα. Πραγματεία Περὶ ἐρμηνείας, περιλήψις οὐχὶ ἀναξία λόγου κανόνων τῆς ῥητορικῆς ἐκφράσεως, φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐστὶ χρονονυμίου μεταγενεστέρων.—6) Δημ. ὁ Σουνιεύς, κωμικὸς φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ρώμῃ, περὶ 40—90 μ. Χ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ λιτότης, ζῶντος ὡς ἐπαίτου ἐν μέσῳ τῶν τότε πολυτελέστατα βιοῦντων Ρωμαίων, ἐῖλκυσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πολλῶν τῶν τότε ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν· τὸν σεβασμὸν, καὶ ὁ Σενέκας συναναστρέφετο μετ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Θρασέας κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του συνδιέλεχθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Sen. Ben. VII, II—Suet. Varr. XIII).—7) Δημ. ὁ ἐκ Γαδάρων, ἀπελεύθερος τοῦ Πομπηίου, ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ προστασίας μέγαν κτησάμενος πλοῦτον (Πλούτ. Πομπ. Β, 40).—8) Εὐνοσὺμενός τις τοῦ Καίσαρος, μετὰ τούτου τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου διοικητῆς τῆς Κύπρου διορισθεὶς (Δ. Κάσσ. ΜΗ, 40).—9) Δημ. ὁ Σκηψίσιος, ἱστορικὸς, γράψας εἰς 30 βιβλία ἌΤρωϊκὸν διὰ κόσμον, ἐν

ᾧ ἐπραγματεύθη τὰ κατὰ τὸν ἐπὶ Ὀμήρου βίον ἐν Τρωάδι, ἀρυσθεὶς ἐξ Ἀριστάρχου καὶ Ἡγησίου. Σκώζονται δὲ τινὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα.—10) Γλύπτης ἐξ Ἀλωπεκῆς τῶν Ἀθηναίων, προγενέστερος τοῦ Λυσίππου, ἰδίως περὶ τὴν ὁμοιότητα μᾶλλον ἢ τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἀσχολούμενος, ὥστε καὶ ἀναθροιστογράφος ἐπωνομάσθη (Δ. Δαέρτ. Ε, 21). Ἐπλασεν ἀγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Πελέου. **Δημιούπρατα**, τὰ ὑπὸ τῶν πωλητῶν δημευόμενα (δημοσιευόμενα ἢ ἀπογραφόμενα) καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πωλούμενα ἰδιωτικὰ κτήματα. Περὶ αὐτῶν ἐδίδετο λόγος εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καθ' ἐκάστην πρυτανείαν. Ἐξετίθεντο δὲ δημοσίᾳ πίνακες αὐτῶν εἰς γυνῶσιν πάντων. Ἦν δὲ καὶ ὡς κοινὴ συνγεστάτη ἡ τῶν κτημάτων κατάσχσις, οὐ μόνον τῶν ἐφαλλόντων εἰς τὸ δημοσίον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς ἀτιμίαν περιπιπτόντων, καὶ τῶν ἐξοριζομένων (οὐχὶ ὁμῶς τῶν ἐξοστρακιζομένων), καὶ τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων ὥστε ἐφημερεύετο εἰς διάφορα ἐγκλήματα, οἷον φόνον, ἱερουσίαν, κτλ. Καὶ σύμμαχοι δ' ἐνίοτε κατεδικάζοντο εἰς τὴν δημευσιν, ἂν ἐνομιζοντο πλούσιοι. Ταύτην δὲ τὴν ποινὴν ἐπέφερε καὶ ἡ γραφὴ ξενίας, ἢ κατὰ ξένου ἀποδειχθέντος ὅτι παρανόμως ἀντεποιήσαστο δικαιώματα πωλίτου, ὡς καὶ ὁ διὰ διαψήφισεως τοῦ ἰδίου δήμου ἐκβλήθει, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐφεσιβαλὼν καὶ ἠττηθεὶς, προσέτι δὲ καὶ ὁ ἠττηθεὶς εἰς γραφὴν μετοικεσίου, ἤτοι μέτοικος καθ' οὗ δικαστικῶς ὁ ἀπαδεικνύετο ὅτι δὲν ἐπλήρωσε τὸ μετοίκιον. **Δημιουργοὶ**, 1) μία τῶν ἐπὶ Θησεῶς φυλετικῶν διαίρεσεων. Ἰδ. Φυλαί. 2) Δημιόσιοι ὑπηρέται εἰς τινὰς πολιτείας. Παρὰ τῷ Ἀρχαίῳ δεσμῷ ἦσαν οἱ 10 δημιουργοὶ ἀνώτατοι ἄρχοντες. (Πολθ. ΚΗ, 6, 9.—Liv XXXII, 32).—3) Οἱ χειρῶνακτες οἵτινες καὶ ὀλίγην εἶχον πολιτικὴν σημασίαν. Ἐν Σπάρτῃ τὰς βαναύσους τέχνας μετῆρχοντο κυρίως οἱ περιοικοὶ, καὶ ἐν Ἀθήναις

βαθμηδόν περιήλθον αὐταὶ κυρίως εἰς τοὺς μεταίκοις ἐν δὲ Πρώμῃ ἐξεσκούντο πρὸ πάντων ὑπὸ δούλων.

Δημόδοκος, ὁ τυφλὸς αἰεὶδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, ὅστις, ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τούτῳ ἐξενίσθη, ἔψαλεν εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τῆς ἐριδος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεύου, τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἄρως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περὶ τοῦ Δουρείου ἴππου (Ὀμ. Ὀδ. Θ. 44). Ὡς ὁ αὐτὸς ἐξελέγη ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὁ αἰεὶδὸς ὃν κατέλιπεν ὁ Ἀγαμέμνων παρὰ τῆ Κλυταιμνήστρα (Ὀδ. Γ. 267).

Δῆμος. Ἐν Ἀττικῇ, ὁ δῆμος μὲν κυρίως ἐλέγετο τὸ σύνολον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ πολιτικῆν ἔποψιν· δῆμοι δὲ ἰδίως ἦσαν τῶν φυλῶν αἱ ὑποδιαίρεσεις. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν αἱ φυλαὶ ἦσαν 4 τὸν ἀριθμὸν. Ὁ δὲ Κλεισθένης (510 π. X.), ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὴν πολιτικὴν σημασίαν, ὠργάνωσε καὶ συνέστησε πάντα τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς εἰς 100 δῆμους, καὶ ἀνὰ 10 ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε τοπικῶς συνεχόμενα, ἀπετέλεσαν ἀνὰ μίαν φυλὴν, ὥστε ὑπῆρξαν αὐταὶ 10 τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲν ἦσαν πολιτικῶς αὐθόπαρτοι, ἀλλ' αἱ συναλεύσεις ἢ ἀγοραὶ αὐτῶν ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ (Θ, 396) εἶχεν αὐξήσει τῶν δῆμων ὁ ἀριθμὸς εἰς 174. Ἐκαστος πολίτης τὸ πρῶτον ἀνήκεν εἰς τὸν δῆμον ἐνθα εἶχεν ἰδιοκτησίας· ἀλλὰ, μεταβαλλομένων βαθμηδόν τῶν κτηματικῶν σχέσεων, πολλοὶ πολλὰκις εἶχον κτήματα καὶ εἰς ἄλλους δῆμους, ὅπερ ἐλέγετο ἔγκλησις, δι' ἣν καὶ φόρος τις, τὸ ἐγκλητικὸν, ἀπετίετο εἰς τὸν δῆμον εἰς ὃν τὸ κτήμα ἔκειτο. Εἶχον δὲ τὰ ὀνόματα οἱ δῆμοι εἴτε ἐκ τῶν χωρίων ἃ περιελάμβανον, εἴτε ἐκ γενῶν πιθανῶς τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, ὡς τὸ τῶν Βουταδῶν, ἐν ᾧ οἱ Ἐτεοβουτάδοι δῆμον δὲν ἀπέτελουν· οὐδὲ πᾶς Βουτάδης τὸ γένος ἦν ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃται εἰς τὸν δῆμον τούτου· ἀλλὰ πᾶς πολίτης ἀνήκεν ἀναγκαιῶς εἰς ἕνα δῆμον, καὶ ὅτε ἐπισημῶς

ὀνομάτι ἐμνημονεύετο, προσετίθετο αὐτῷ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν καὶ τὸ δημοτικὸν, οἷον «Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς.» Κατὰ δὲ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἕκαστος νέος ἐνγράφετο εἰς τοῦ δήμου τὸ ληξιαρχικόν, καὶ μετὰ δύο ἔτερα ἔτη εἰς τὸν ἐγκλησιαστικὸν πίνακα, δι' οὗ ἐκτάτο τὸ δικαίωμα τῆς μετοχῆς εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἢ ἐγκλησίαν τοῦ δήμου (τῶν Ἀθηναίων). Οἱ δημόται συνεδέοντο διὰ κοινῶν δημοτικῶν ἱερῶν, εἶχον δημοτικὰς κτήσεις, δημοτικὸς φόρος καὶ δημοτικὸς δαπάνης, καὶ ὁσάκις ἐκτεχτοὶ ἀνάγκη παρουσιάζοντο, συνεισέφερον καὶ δημοτικὰς εἰσφορὰς εἰς τὸν δῆμον, ἐφ' ὧν καὶ εἶχον καὶ ταμίαν τοῦ δήμου, καὶ ἐκάστου δήμου προϊστάτο καὶ εἰς δῆμαρχος, συγκαλῶν καὶ διευθύνων τὴν δημοτικὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ληξιαρχικὰ συντάττων βιβλία, καὶ νέους ἐγγράφων δημότας. Ὅσάκις δ' ὑπῆρχεν ὑπόνοια περὶ παρεγγράπτων, ἦτο εἰς τοὺς καταλόγους ἐγγραφέντων ξένων μὴ κεκτημένων τὸ τοῦ πολίτου δικαίωμα, ἀνεγινώσκετο ἐπ' ἐκκλησίαις ἐκ νέου ὁ κατάλογος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ἐγίνετο διαψήφισις, ὃ δ' ἀποψήφισθαις ἀπλῶς διεγράφετο ἄνωγως προέβαιναν εἰς ἔφεσιν καὶ ἤττατο; ἐμλακίζετο, ἐδημεύετο ἢ περιουσία του, καὶ ἤδύνατο καὶ δούλος νὰ πωληθῇ. Ἐποικίη διαψήφισις ἐστὶν ἢ ὑπόθεσις τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους κατ' Εὐβουλίθου, ἀπαβληθέντος ἀπὸ τοῦ δήμου του.

Δημοκλήδης, ἐκ Κρότωνος τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἦλθε νέος εἰς Αἴγιναν, καὶ ὡς ἰατρὸς διακρίθεις, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ Σάμνον, ὅθεν ἐκλήθη εἰς τὴν αὐλὴν Δαρείου τοῦ Α', ἵνα θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα αὐτοῦ πόδα. Δὲν ἐδέχθη ὅμως τὴν πρότασιν τοῦ νὰ μείνῃ ἐν Περσίᾳ, καὶ πλούσια λαθῶν δῶρα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ δὲ, μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος πολιτευθείς κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, κατεδιώχθη ὑπ' αὐτῶν, ἐφυγαδύθη, καὶ τιμῆς προκηρυχθείσης

ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του, ἐθανατώθη ὑπὸ τινος Θεαγοῦς. Ἦν δ' ὁ Δημοκλήδης ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι διαπρεψάσης ἰατρικῆς σχολῆς (Ἠρδ. Γ, 129).

Δημόδοκος, ὁ καὶ **Δημόδοκος** καὶ **Δῆμος** λεγόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐκτελεστής τῶν σωματικῶν ποινῶν καὶ βασάνων, «ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρετήτης» (Πλάτ. Φαιδ. 116 B).

Δημοκρατία, ἴδ. Πολιτεῦματα.

Δημόκριτος, 1) ἐξ Ἀδδῆρων τῆς Θράκης, γεννηθεὶς μεταξύ 470 καὶ 460, π. X. ἔζη ἐπὶ Σωκράτους. Τὸν μέγαν πλοῦτον τοῦ πατρὸς του, ὅστις καὶ τὸν ἔβρεξεν, ἐστρατεύοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε φιλοξενήσει, ἐδαπάνησε, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ υἱὸς εἰς ὁδοπορίας εἰς Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν. Περὶ αὐτοῦ διηγούνται ὅτι ἐξηκολούθησε περιηγούμενος ἐπὶ ὀδοθήκοντα ἔτη· ἀλλὰ τοῦτο θεωρήσαντινες κριτικοὶ ὡς παρεξηγήσιν ἐκ συγχύσεως μεταξύ Π=80 καὶ Π. συγκοπῆν τοῦ πέντε. Ἐβρέθη προσέτι, πιθανῶς ὑπὸ μυθογράφων, Ουμασία ἐπιδικημάτων ἀκούσματα (Cic. Fin. V. 29, 87), ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐμυθήθη τὰ μυστήρια τῶν Μάγνων στηρίζεται μόνον ἐπὶ παρεξηγήσεως χωρίου τοῦ Ἡρόδοτου (H, 120). Ἄλλοι δὲ τὸν φέρουσι καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Γυμνοσοφιστὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέχων τοῦ πολιτεύεσθαι, παρὰ τὰς προτροπὰς τῶν συμπολιτῶν του, ἐπαδόθη εἰς φιλοσοφικὰς καὶ φυσικοῖστορικὰς σπουδὰς, καὶ ἀπεβίωσε λίαν πρεβεθῆκως, τῷ 361 π. X. Διδάσκαλος αὐτοῦ ἦν ὁ Λεύκιππος, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ θεωροῦνται ὡς οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας. Ὁ Δημοκρίτος παρεδέχετο μίαν κόσμου ψυχὴν, πρώτην θεϊαν οὐσίαν, συγκεκριμένην ἐξ ἰδιορροθμῶν λεπτοτάτων ἀτόμων, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ τε θεοὶ, καὶ αἱ ψυχαὶ παντὸς τοῦ ζῶντος, τρεφόμεναι διὰ τῆς ἀνοσποήσεως τῶν ἐν τῷ αἵματι διαπερμένων ἐκείνων μορίων (Cic. N. D. I. 43, 170).

Διέφερον δὲ κατ' αὐτὸν αἱ οὐσίαι μόνον κατὰ ποσότητα, οὐχὶ καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου του ἐλέγετο· «Στοιχεῖται μὲν τὸ πλῆρες καὶ τὸ κενὸν εἶναί φασι, λέγοντες τὸ μὲν ὄν, τὸ δὲ μὴ ὄν.» Διέκρινε δὲ μεταξύ ἀντιλήψεως καὶ ὑπάρξεως, διασχυρίζόμενος ὅτι κατὰ τὴν πρώτην μόνον (νόμῳ) ὑπάρχει ψῦχος καὶ θερμῆ, τὸ σκληρὸν ἢ μαλακόν, γλυκὸ ἢ πικρὸν κατ' ἀλήθειαν δὲ (ἐτε ἢ) οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει ἢ τὰ ἀδιαίρετα μόρια καὶ τὸ κενόν. Τὴν ψυχὴν ἔλεγε συνισταμένην ἐξ ἀτόμων σφαιροειδῶν, καὶ ἐνεκρυψεν εἰς τὰ περὶ ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεως, ἣν ἐξήγει παραδεχόμενος ὅτι αἱ λεπταὶ ἐπιφάνειαι ἀποσπῶμεναι ἐκ τῶν ἀντικειμένων, εισέρρουσιν εἰς τὰ αἰσθητήρια. Διεικνέτο προσέτι ὅτι τὰ ὄντα διετέλουν εἰς ἀέναν κίνησιν ἐν τῷ κενῷ, διὸ καὶ ἄπειροι ὑπάρχουσι κόσμοι, διάφοροι κατὰ μέγεθος (Cic. Acad. pr. 17, 55) καὶ κατ' ἀποστάσεις, τινὲς οὐδ' ἠλίον ἔχοντες οὐδὲ σελήνην, ἄλλοι μεγαλύτερους τῶν ἡμετέρων, καὶ ἄλλοι πλείονας· καὶ τινὲς μὲν διατελοῦσιν εἰς αὐξήσιν, ἄλλοι δ' εἰς μείωσιν, καὶ τινὲς στεροῦνται καὶ ζῶν καὶ φυτῶν καὶ ὑγρασίας. Ἦν δ' ἄτομα εἰς πάντοτε ἕμοια τὴν ποιότητα, ἀλλὰ τὸ σχῆμα διάφορα· ἢ δὲ συνεχέουσα καὶ συνδυάζουσα αὐτὰ δύναμις ἐστὶν οὐχὶ σκεπτομένη, ἐπίγνωσις καὶ λογικὸν κεκτημένη τις ἀρχή, οὐχὶ νοῦς, ἀλλὰ τυφλὴ σύμπτωσις ἢ αὐθαίρετος τύχη. Ἡ ὕλιστικὴ αὐτοῦ αὐτὴ δοξασία ἀπέκρουε τὴν ὑπαρξίν τῆς τῶν διεπισύσης προνοίας, καὶ ὅμως οὐχ ἤττον παρεδέχετο ἐκ θείας οὐσίας προερχόμενα εἶδωλα, ἀγαθοποιὰ καὶ ἄλλα κακοποιὰ, διὰ τοῦ σώματος εἴτε ἐν δναίρῳ εἴτε ἄλλως εἰς τὴν ψυχὴν εἰσχωροῦντα, καὶ τῇ ὁράσει ἢ τῇ ἀκοῇ αἰσθητὰ, πολλὰκις ὡς μαντέιον τὸ μέλλον προλέγοντα. Σκοπὸν δὲ πάσης ἀντιλήψεως παρεδέχετο ἦν καλεῖ εὐθυμία ἢ καὶ δι' ἄλλων παντοίων ὀνομάτων, οὐχὶ σωματικῶς ἐνοῶν ἀπολαύσεις, ἀλλὰ μάλλον

ήθικῶν ψυχῆς ἡρεμίαν, «καθ' ἣν γαλήνην καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους.» Διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὀνομάσθη γελᾶστος, ὁ αἰ γελῶν, ὡς κατ' ἀντίθεσιν αὐτοῦ ὁ Ἡρόκλειτος ἐρρέθη ὁ αἰ κλαίων. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του μνημονεύεται ὁ «μικρὸς διάκοσμος.» Περιελάμβανον δ' αὐτὰ τὴν ἠθικὴν, φυσικὴν, φυσικὴν ἱστορίαν, μαθηματικά, τεχνικὴν, μουσικὴν, γεγραμμένα εἰς ὕψος ἀνθρώπων καὶ σχεδὸν ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπηλλαγμένον Ἀδδηρικῶν ἰδιωτισμῶν (Cic. Or. XX). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων Θρασύλειος τις συνέλεξε καὶ διήρυσεν αὐτὰ εἰς τετραλογία ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξέλιπον, καὶ μόνον ἐλάχιστά τινα αὐτῶν ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 2) Ἀρχιτέκτων, περὶ τὰ 400 π. Χ. πρῶτος χρῆσιν ποιησάμενος τῆς ἀψίδος, καὶ μετ' Ἀναξαγόρου γράψας περὶ τῆς σκηρικῆς διασκευῆς (Vitruv. VII, Praef. II).

Δημοσθένης. 1) Ἀλικισθένης, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 426 π. Χ., περιέπλευσε τὴν Πελοπόννησον μετὰ 30 πλοίων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πρὸς δυσμὰς συμμάχων πόλεων, ἐλεγκάσθη τὴν Λευκάδα, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἐλπίζων ἐκεῖθεν καὶ διὰ τῆς Φωκίδος νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Βοιωτίαν· ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἀπέπεμψε τὸν στόλον εἰς Ἀθήνας, αὐτὸς δ' ἔμεινεν εἰς Ναύπακτον, φοβούμενος τὴν ἀργὴν τοῦ δήμου (Θουκ. Γ, 91—98). Ἐκεῖ δὲ προσβλήθεις ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐρυλόχου, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ εἶτα αὐτὸς κατὰ κράτος, εἰς Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ ἐπέφερε διχοστασίαν εἰς τοὺς ἔχθρους, ἐπιτρέψας μόνον εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ν' ἀπέλθωσιν ἀνέμωχοι, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας εὐκόλως κατατρόπασας (Θουκ. Γ, 102, 107). Ἐπανελθὼν δὲ τότε εἰς Ἀθήνας, ἐξεστράτευσεν αὐτὸς τῷ 425, ἐκυρίευσεν τὴν Πύλον ἐν Μεσ-

σηνίᾳ, ἐνέκλεισεν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Σπαρτιάτας ὀπλίτας, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσι, συμπράκτορα ἔχων καὶ τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα (Θουκ. Δ, 21). Μετὰ ταῦτα ἀπέτυχεν προσβαλὼν τὰ Μέγαρα, ἀλλ' ἐκυρίευσεν τὸν λιμένα αὐτῶν, τὴν Νίσαιαν (Θουκ. Δ, 66). Ἐν Σικελίᾳ δὲ, δεινωθείσης τῆς θέσεως τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σπαρτιάτου Φιλίππου, ἐπέμφθη ἐκεῖ εἰς βοήθειαν τοῦ Νικίου τὸ πρῶτον ὁ Εὐρυμέδων (τῷ 414), καὶ τὸ ἐπιπὼν ἔτος (413) ὁ Δημοσθένης μετὰ στόλου. Ἀλλ' ἡ κατὰ τῶν Ἐπιπολιῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν, προσβολὴ τῶν Ἀθηναίων ἀπέτυχεν, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπρότεινε ν' ἀποσυρθῇ ἐκεῖθεν ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Ὁ Νικίας ὁμοῦ, ἐκ δεισιδαιμονίας δι' ἐπαλθοῦσαν ἐνλαίψιν σελήνης, τῆς καταλλήλου στιγμῆς μὴ ἐπωφεληθεῖς, ἀπώλεσε τὸ πρῶτον τὸν στόλον, καὶ εἶτα καὶ τοῦ στρατοῦ κατὰ κράτος νικηθέντος, ἡχημαλωτίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῶν ἐξαγριωθέντων Συρακουσίων, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 413 (Θουκ. Ζ, 42). Ἐν γένει δ' ἦν ὁ Δημοσθένης δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας, οὐχ ἥτιον ὁμοῦ συνετὸς καὶ προβλεπτικὸς, στρατηγικὰ σχέδια ἐπινοῶν, καὶ ἡξυμένων τὴν στιγμὴν πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν νὰ ἐκλέγῃ, καὶ κατὰ τοῦ ἔχθρου ἀπροσδοκῆτως νὰ ἐπιπίπτῃ, ἐπιδεξιῶς εἴτε τῶν ὀπλιτῶν εἴτε τῶν φίλων χρῆσιν ποιούμενος. Πολιτικὴν ἐπιρροὴν δὲν ἐξήσκει, οὐδὲ διητύθηεν αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ πολέμου ἀπορᾶσεις τῶν Ἀθηναίων. Ἦτο δὲ χαρακτῆρος ἀνεπιλήπτου, καὶ οὕτως αὐτὸς τὸν παριστᾷ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰππεῦσι. — 2) Δημοσθένης Δημοσθένης Παιανιεὺς, γεννηθεὶς πιθανῶς ἐν Ὀλ. 98, δ' (385 π. Χ.), ἐκ γονέων πλουσίων, ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ἑπταετῆς ὄν, τὴν δὲ περιουσίαν του δι' ἀπίστου διαχειρίσεως τῶν ἐπιτρόπων του. Τὴν ῥητορικὴν ἐδιδάχθη κυρίως παρὰ τῷ Ἰσαίῳ, ἐπὶ διδάκτορις μυρίων

δραχμῶν, καὶ δι' ἐπιμόνου ἐπιμελείας ὑπερένικησε τὴν ἀσθένειαν τοῦ τε σώματος καὶ τῶν φωνητικῶν του ὀργάνων. Δηγοῦνται ὅτι ἔνχ βιάζεται νὰ μὲν οἰκᾶδε μελετῶν, ἔκτειρε τὸν ἥμισυ πώγωνά του, καὶ ἵνα θεραπεύσῃ τὴν τραυλότητα τῶν ὀργάνων του ἐλάμβανε μικροὺς χάλικας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἀπέναντι τῆς βοῆς τῶν θραυμένων κυμάτων, ἀπήγγελλε μεγαλοφώνως (Πλουτ. Δημοσθ. Δ. ΣΤ). Ἡ πρώτη αὐτοῦ δημηγορία ἦν ἡ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἀφόβου καὶ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ὀνήτορος. Ἀλλὰ, καὶ ται καταδικασθέντος ἐκείνου, ὁ Δημοσθένης οὐδέλλως ἐπανακτήσατο τὴν περιουσίαν του· προσέτι ἡ δίκη αὕτη ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ τὸν ἰσχυρὸν ἐν Ἀθήναις Μειδίαν, ὅστις βιαίως εἰσέβαλεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημοσθένους, καὶ κατεδικάσθη μὲν, ἀλλὰ κατώρθωσεν ἐπὶ ὀκτώ ἔτη νὰ διαφύγῃ τὴν ποινὴν του, καὶ μάλιστα, τῷ 354 π. Χ., ὅτε ὁ Δημοσθένης ἀνεδέχθη τὴν Διονυσιακὴν χορηγίαν, ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ. Καὶ ταύτην δὲ τὴν δίκην κατώρθωσεν ἐπὶ μακρὸν ν' ἀναβάλῃ, μέχρις οὐ διὰ παρακλήσεων ἔπεισε τὸν Δημοσθένην ν' ἀποστῇ αὐτῆς. Ἠναγκάσθη δ' αὐτὸς εἰς τοῦτο ἐνορῶν ὅτι οὐδὲν ἐδύνατο κατὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντιπάλου του· ὁ δ' ἐχθρὸς του Διοσχίνης τὸν διέβαλεν ὅτι ἔπραξεν οὕτω δωροδοκηθεὶς 30 μνᾶς (3000 δρ.). Περί τὸν αὐτὸν χρόνον (355) ἠγόρευσε κατὰ Λεπτίνου καὶ Ἀνδροτίωνος, καὶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων παρεσκευάσθη βαθμηδὸν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ πολιτικὸν στάδιον, ἀρχόμενος ἀφ' ὅπου Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀνεμίγη δραστηρίως εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἦδὲ ἀπὸ τοῦ 358 εἶχεν οὕτος ἀρχίσει προσβάλλων καὶ κυριεύων τὰς βορείους τῶν Ἀθηναίων κτήσεις, ὡς τὴν Ἀμφίπολιν, τὴν Πύδναν, τὴν Ποτίδαιαν, τὴν Μεθώνην. Τὴν ταπεινώσιν δὲ ταύτην καὶ ἐξασθένεισιν τῶν Ἀθηναίων ἐθεώρησεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἐκήρυξεν ἐν τοῖς (ΑΡΧ. ΔΕΣ. Α' Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Ὀλυμποκκοῖς καὶ Φιλιππηκοῖς αὐτοῦ λόγοις, ὡς ἀπειλοῦσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπέφερε πᾶν τὸ ἀποτέλεσμα ὃ ἐπεδίωκε, διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων εἶχεν ἤδη πολὺ ἐκπέσει τῆς προτέρας αὐτοῦ δραστηριότητος, οὐδὲ στρατηγόν τινα εἶχεν ἐφά-

Δημοσθένης ὡς ῥήτορ. Ἐπιτύχημα ἐν τῷ Βατικανῷ.

μιλλον τοῦ Φιλίππου, καὶ προσέτι ἀντετάχθη τῷ ῥήτορι ἀντίπαλος οὐκ εὐκαταφρόνητος ὁ Αἰσχίνης (ἴδ.), κηρυχθεὶς φίλος τῶν Μακεδόνων, εἰ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους ἔκλινε μᾶλλον. Τῷ 345 ὁμοῦ ὁ Δημοσθένης

συνεβούλευε τὴν μετὰ τοῦ Φιλίππου εἰρήνην, βλέπων τῆς πόλεως τὴν ἀδυναμίαν, καὶ προσήπτεν εἰς τὸν Αἰσχίνην ὅτι ἤθελε τοῦ πολέμου τὴν ἐξακλουθῆσθαι μὲνον ἵνα συμπληρωθῇ τῶν Ἀθηναίων ἡ καθυπόταξις εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τῷ 343 ἐπανέλαβε τὴν κατηγορίαν του. Ὅτε δὲ μετ' ἄλλα δύο ἔτη ἀπειλητικώτερος ἐπῆλθεν ὁ Φίλιππος, ἐπέδωξεν ὁ Δημοσθένης γενικὴν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν, καὶ κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ ἐστάλη ὁ Φωκίων εἰς Βῆβαιον, καὶ ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐγκατασταθέντας τυράννους. Διὰ ταύτας δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσπάθειάς του, ὡν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν μετὰ ταῦτα αἱ ἐν Περὶνθῳ καὶ Βυζαντίῳ νίκαι, τῷ ἀπενεμήθη τῷ 340 χρυσοῦς στέφανος εἰς τὰ Διονύσια. Καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς δὲ διαχειρίσεως καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ δαπάνης τῶν πρὶν κατασπαταλωμένων χρημάτων πολὺ ἐμερίμνησεν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅτε ὁ Αἰσχίνης ὡς Πυλαγόρας εἰς τοὺς Δελφούς πεμφθεὶς, προῦκάλεσε τὸν δευτέρου ἱερὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Φιλίππου κατ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων, πάντων καταπλαγέντων, μόνος ὁ Δημοσθένης ἐμεινεν ἀπτόητος, καὶ ἐκ τοῦ βήματος εἰς περισκεψίαν τοὺς Ἀθηναίους προτρέπων, ἐπέφερε τὴν Ἀττικοβοιωτικὴν συμμαχίαν, ἥτις καὶ οἰς τὸ πρῶτον ἐνίκησε. Τῷ 338 ὁμοῦς ἐπῆλθεν ἡ φοβερά ἡττα ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐνθα καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς ὀπλίτης ἐπολέμησε, καὶ εἴτα παρὰ πάσας τὰς ἀντιπράξεις τῆς μακεδονικῆς μερίδος, αὐτὸς ἐξελέγη ἵνα ἀπαγγείλῃ τῶν πεσόντων τὸν ἐπιτάφιον, καὶ ὁ Κτησιφῶν ἐπρότεινε νὰ τῷ δοθῇ αὖτις χρυσοῦς στέφανος καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ εἰς τὰ Διονύσια. Ἀλλ' ὁ Αἰσχίνης ἀντεξάνεσθαι, κατώρθωσε ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ ὅκτω ἔτη ἡ ἀπόφασις, καὶ τότε, ὀμιλήσας κατὰ Κτησιφῶντος, ἀπεκρούσθη διὰ τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους τοῦ «περὶ στεφάνου», καὶ καταδικασθεὶς, ἐξωρίσθη. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Φιλίππου νῆαν διεπράξατο ὁ Δημοσθένης ἀντι-

μακεδονικὴν συμμαχίαν, ἣν ὁμοῦς διέλυσε ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ μάλιστα διὰ μεστειτίας τοῦ Δημάδου ἀπεσοδῆθη ἡ ἀπαιτηθεῖσα παράδοσις τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυκούργου. Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρπαλος ἦλθεν εἰς Ἀθῆνας, ἀπαγαγὼν ἐκ Βαβυλῶνος τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν πόλιν κατὰ τῶν Μακεδόνων, αἱ ἀντίπαλοι τοῦ Δημοσθένους κατηγόρησαν καὶ αὐτὸν ὡς δωροδοκῆθέντα, καὶ κατώρθωσαν νὰ καταδικασθῇ εἰς πρόστιμον, ὃ μὴ ἀπαίτας, ἐφυλακίσθη καὶ ἐδραπέτευσε μετὰ βαρεῖας καρδίας διὰ τῆς πατρίδος του τὴν ἀγνωμοσύνην. Ὅτε δ' ἠγγέλθη τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ θάνατος, τῷ 323, ἀνεσκήρτησε πᾶσα ἡ ἑλλάς, ὁ Δημοσθένης πανταχοῦ ἐκήρυττε τὴν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἐξέγερσιν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐμφαντὰς τριήρη, ἀνεκαλέσαντο αὐτὸν πανηγυρικῶς (Πλούτ. Δμσθ. ΚΖ). Μετὰ τὴν νίκην ἕως τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, κατηγορήθησαν ὁ Δημοσθένης μετὰ τῶν φίλων του, καὶ προτάσει τοῦ Δημάδου καταδικάσθησαν εἰς θάνατον. Τότε δὲ κατεργεῖν ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν νῆσον Καλαυρίαν (ἢ Πύρον) εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐλθόντων τῶν Μακεδόνων καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν συλλάβωσι, φαρμακευθεὶς ἤτοκτόνησε (Πλούτ. Δμσθ. ΚΘ) τῇ 15' Πυανασιῶνος τῆς 114, γ' Ὀλυμπ. (30 Σεπτ. 322 π. Χ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην αὐτοῦ στήσαντες αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀνδριάντα χαλκοῦν. Αἱ δημογορίαι τοῦ Δημοσθένους, πρότυπα δεινότητος περὶ τὸν λόγον, καὶ ἐντόνου οὐχὶ δὲ πεφουσημένης, ἀλλ' ἐμδριστεῦς εὐγλωττίας, μεγαλορρήμονας ἐν τῇ ἀφελείᾳ των, ἐντεχνῶς ἀλλ' οὐχὶ ἐπιτετηθευμέναι, εἰσὶ συγχρόνως ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ ὕψους τῆς διανοίας καὶ τῆς εὐγενείας τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων του. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον 65 ἐξ αὐτῶν, διετηρήθησαν δὲ 61, ἐξ ὧν τινες ἐκρίθησαν μὴ γνήσια.

Δημοτικά ἔσιμα. Ἀπὸ τῶν ἀρ-

χαριστάτων χρόνων ἡ ποιητικὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ φαντασία καὶ αἰσθησις παρήγε παρ' αὐτῷ ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτα δημοτικά ἔσιμα, εἴτε ὀρησκευτικῷ χαρακτήρῳ, εἴτε εἰς τὸν ἐν τοῖς ἀγοραῖς ἢ τὸν κατ' οἶκον βίον ἀναφερόμενα, μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῆς ἐντέχνου παιήσεως ἐπὶ τὸ τελειότερον καλλιεργηθέντα. Τοιοῦτος ἦν ὁ γοερὸς Ἀΐλινος, ἢ καὶ Οἰτόλινος, (ἦτοι θάνατος τοῦ Αἴνου) (Παυσ. Θ, 29), ἐκ τοῦ «Αἶλινε», ὡς ἤρχιζε καὶ ἔληγε ὀρθνός τις εἰς τὸν Αἴνον, τὸν ἐν ἀκμῇ νεότητος ὑπὸ τῶν κυνῶν σπαραχθέντα. Ἐν Ὀμηρῳ (Ὀλ. Ε, 569) ὁ Αἴνος ψάλλεται κατὰ τὸν τρυγητὸν, καὶ ἕως συγγενὲς τῷ ληνῶς, ἦν συμβολικὴ ἐπωνυμία τῆς ἀκμῆς τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῶν κυνικῶν κοιμημάτων ἀρχομένης νὰ ἐκκλίνῃ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὁ Αἴνος ἐπροσωποποιήθη εἰς ποιητὴν, διδάσκαλον τοῦ Μουσαίου. Καὶ ἄλλα δὲ ὑπὸ ἄλλια νεανιῶν ὀνόματα ἐψάλλοντο ὅμοια ἐλεγεία πολλοῦ τῆς ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἀναλόγους περιστάσεις, ὡς ὁ Ἰάλεμος, ὁ Σκέφρος ἐν Τεγείᾳ, ὁ Λιτυεργῆς ἐν Φρυγίᾳ ἐπὶ τοῦ θερτισμοῦ ψαλλόμενος, ὁ Βόρμος, παρὰ τοῖς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Μαρυανδινῶς. Τοιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ εἰς Ἀδωνιῶν ἔσιμα, καὶ τούτοις συγγενῆ καὶ τὰ εἰς νεκροῦς μοιρολόγια, οἱ ὀρθῆνοι (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 720). Ὄρησκευτικά ἔσιμα ἦσαν οἱ παιᾶνες πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, πίστιν, εὐγνωμοσύνην, ἐλπίδας ἐκφράζοντες (Ὀμ. Ἰλ. Α, 473. Χ, 391. Ὑμν. πρὸς τὸν Ἀπόλλ. Π60. 336), ἢ ὕμνοντες ἐπικῶς τὸν θεὸν καὶ τὰς πράξεις του. Ἐκ μεταγενεστέρων χρόνων γνωστοὶ εἰσὶν, ἐντέχνως συντεταγμένοι, πρὸ πάντων ὕμνοι εἰς τὸν Διόνυσον, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη βαθυμῆδον ἢ δραματικὴ. Ὄρησκευτικῷ χαρακτήρῳ ἦσαν καὶ οἱ Ὑμέναιοι (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 493). Καὶ πολλὰ δὲ καὶ παντοῖα ἄλλα οἰκιακὰ καὶ δημοτικά ἔσιμα μνημονεύονται παρὰ τοῖς ἑλλησιν, οἷον τὰ πρὸς ὄρχηριν, τὰ διὰ τὰ παιδία, αἱ καταβαυκαλίσεις διὰ τὰ βρέ-

φη, τὰ τῶν χελιδόνων, τὰ τῶν μυλωθρῶν, τῶν κωπηλατῶν, τοῦ ληνοῦ, τὰ τῶν ἐπαιτῶν, ἡ Εἰρεσιώνη (ἴδ. Πυανασιῶνα). Καὶ τὰ σκολλὰ δὲ ἦσαν ὄδοι τῶν οἰνοποτῶν, καὶ βουκολικά ἐψάλλοντο ἔσιμα, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη ἔπειτα ἡ βουκολικὴ ποίησις (ἴδ. Θεόκριτος).

Δημοφάνης. ἴδ. Ἐκδημος.

Δημοφῶν καὶ Δημοφῶν. 1)

ἴδ. Δημήτηρ. — 2) Ὑῖος Θεσείως καὶ Φαίδρας, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Διομήδης), κατὰ τὰς μετὰ τὸν Ὀμηρον παραδόσεις συνεξστράτευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνάμαντος (ἴδ.) εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἡλευθέρωσε τὴν μάμμην του Αἰθραν, ἥτις ὡς δούλη εἶχε παρακλουθῆσαι ἐκεῖ τὴν Ἑλένην (Ἰλ. Γ, 144. — Παυσ. I, 25, 3). Κατ' Ὀβιδιον (Her. II), ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐμνηστεύθη Φυλλίδα, τὴν θυγατέρα Σίδωνος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπῆλθε δὲ πρὸ τοῦ γάμου εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως διατάξῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν, ἡ Φυλλίς ἀπηγγονίσθη καὶ μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπερμαχησας ὁ Δημοφῶν ἐν Ἀθήναις, ἐφόνευσε τὸν καταδιώκοντα αὐτοὺς Εὐρυσθέα (Εὐριπ. Ἡρακλειδαί).

Δημοχάρης. ἀνεψιὸς (ἴδ. ἀδελφῆς) τοῦ ρήτορος Δημοσθένους, ὑπ' αὐτοῦ διδαχθεὶς, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ δραστηρίως ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν (Πλούτ. Δμσθ. ΚΑ. Δμτρ. ΚΔ). Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, τὴν δημοκρατίαν αὖτις ἐγκαταστήσας ἐν Ἀθήναις, ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του. Ἀλλὰ τῷ 308 ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηναίων, ἐπανῆλθεν ὁμοῦς τῷ 298, καὶ αὖτις ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημητρίου, ὠχύρωσε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὰς ἐνισχύσῃ, τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ τακτικώτερον ἀνοργανίσας. Ἐπέμφθη δὲ καὶ πολλάκις πρέσβυς πρὸς διαφόρους τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνων. Ἀπεβίω-

σε δε, φαίνεται, τῷ 280 π. Χ. (Πολβ. ΙΗ, 13). Ο εὐγενὴς πατριώτης ἔγραψε καὶ ιστορίαν τῶν κατ' αὐτὸν χρόνων, εἰς τοὺλάχιστον 21 βιβλία (Cic. Brut. LXXXIII), μὴ διασωθεῖσαν (Πλουτ. Δμσὺ. Α.)

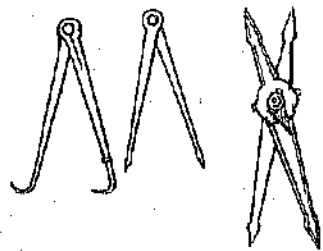
Δημιώναξ, Κύπριος, γεννηθεὶς πιθανῶς τῷ 90 μ. Χ., ἤμαζεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ, φιλόσοφος στωϊκὸς, ἐπὶ τὰ ἔχνη βαίνων τῶν Κυνηκῶν, τὴν αὐτάρκειαν πρεσβεύων καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἀπολαύσεων, ὡς ἐπιφέρουσαν τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ἡθελε, κρῶς διδάσκων, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν βελτίωσιν τῶν συγχρόνων του· καὶ ἐπολιτεύετο δὲ, πολλῆς ὑπολήψεως ἀπολαύων. Ἐκτοντούτης σχεδόν, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ἀσθενείας τοῦ βαθέος γήρωτος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἀρνούμενος τροφήν, καὶ ἐνεταφιάσθη μεγαλοπρεπῶς, δημοσίᾳ δαπάνῃ, τῶν φιλοσόφων φερόντων τὸ φέρετρον εἰς τὸν τάφον, ἡ δὲ λιθινὴ εἶδρα ἐφ' ἧς ἐκάλητο θεωρεῖτο ὡς ἱερά. Φίλος τις τοῦ Λουκιανοῦ συνέγραψε τὰ περὶ αὐτοῦ.

Δία, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς γῆσου Νάξου (Διόδ. Ε, 50). — 2) Ἰδ. Κρήτης.

Διάδιαθρονον, εἶδος ὑποθήσεως γυναικείας (Πύστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε, 3), ἣν ὁ Πολυδαύκης (Ζ, 90) ἐσφαλμένως λέγει κοινήν εἰς τὰ δύο φύλα.

Διαδατήρια, ἴδ. Ἀθηνᾶ.

Διαδότης, εἰς χρῆσιν τῶν γεωμετρῶν,

Ἡρώτησαν ἐν Ποικυλῇ.

ἀρχιτεκτόνων, γλυπτῶν, διαφόρων σχημάτων κατὰ τὴν διάφορον χρῆσιν.

Διαγύρας, 1) Ῥέδιος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλλήνων ἀθλητῶν, σύγχρονος

τοῦ Πινδάρου, ἀναθέντος αὐτῷ τὴν ἕ' ὥδην τῶν Ὀλυμπίων. Ἦν δὲ περιδοκίμης, ἦτοι νικητὴς καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους ἀγῶνας, καὶ παρώτρυνε καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐγγόνους του ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔχνη του. "Ὅτε ἐν Ὀλυμπίᾳ δύο τῶν υἱῶν του συγχρόνως ἐνίκησαν, τῷ ἐπέθηκαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τοὺς στεφάνους οὓς ἐκέκρθησαν, καὶ τὸν περιήγαγον μεταξὺ τοῦ ἐπευφημούμενος πλήθους, ρίπτοντος εἰς αὐτὸν στέφανον ἐξ ἀνθέων. Εἰς δὲ Σπαρτιάτης τῷ ἐφώνησε τότε· «Ἀπόθανε, Διαγύρα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀναβῆς» (Πλουτ. Πελπ. ΕΙ, — Cic. Tus. I, 46, III). Ἀνδριάς δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν Ὀλυμπίᾳ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς ἄθεος, υἱὸς Τελεκλείδου, ἐκ Μήλου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, Σιμωνίδου, Δημοκρίτου, Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους, κατὰ τὴν μέσον τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἔζησε τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητός του ποιητὴς, ἔγραψεν ὕμνους καὶ διθυράμβους· εἶτα δ' ἐπέδωκε εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου, καὶ κηρυχθεὶς κατὰ τοῦ παραδόχου ὀρθοκλήματος, ἀρνούμενος τὴν ὑπάρξιν τῶν θεῶν, καὶ περιφρονητὴς τῶν μυστηρίων, ἃ, μυθεῖς, διέδιδε καὶ ἐγχεύαζε, καὶ ἀπέτρεπεν ἄλλους τῆς εἰς αὐτὰ πίστεως. Ἄλλοι οἱ Ἀθηναῖοι παροργισθέντες, ἐξηφάνισαν τὰ συγγράμματά του, προέγραψαν αὐτὸν, καὶ ἐθνετο τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, φυγόντος εἰς Κέρνρον (Ἄριστφ. Ὀρν. 1073, καὶ Σχόλ.), ἔνθα καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε (Cic. N. D. I, 1, 2, 23, 63, 42, 117. II, 37, 89). Δύο μικρὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων του σώζονται ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν.

Διογραφεῖς, ἴδ. Ἐπιγραφεῖς.

Διάδημα ἢ μίτρα, ταινία λευκὴ, στενὴ, καὶ μόνον κατὰ τὸ μέσον εὐρυτέρα, ἐξ ἐρίου ἢ ἐκ μετάξης, περὶ τὸ μέτωπον δενημένη, εἰς κόσμον τῶν ἡγεμόνων, ἐξ Ἀσίας δὲ πρὸ πάντων προελθοῦσα. Πρῶτος εἰσαγαγὼν αὐτὸ λέγεται ὁ Διόνυσος, διότι, λέγει

ὁ Διόδωρος (Δ, 4), ἐκ μέθης περιεδέθη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ (Κρήδεμνον) ἔχει τὰς δύο ἄκρας κραιμαίνας παρά τοὺς μῆνιγας. Ἐν Αἰγύπτῳ εἶχεν ἐπιεργασμένον τὸν ἱερὸν ὄφιν, ἐν Περσίᾳ περιεδέτο περὶ τὴν τιάραν, καὶ ἦν κυανόλευκον. Ἐπειδὴ

Ἡρώτησαν κατὰ Παντοκλήθεον, δὲ τὸ διάδημα ὁ προσέφερεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸν Καίσαρα· ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ ἐπόμενοι αὐτοκράτορες ἀπέκλεισαν ἀποτροπαζόμενοι τὸ σύμβολον τοῦτο· τὸ παρεδέχθη δὲ πάλιν ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τὸ ἐκόσμησε διὰ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Καὶ οἱ νικηταί δ' εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας περιεδέοντο τὴν κεφαλὴν δι' ὀμοίας νικητηρίου ταινίας, ὡς παρέστησε τὸν χαλκῶν Διαδοῦμενον ὁ Πτολύμειος (ἴδ.) (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. — Plin. XXXI, 19, 2), οὗ λίθινα ἀπομιμήματα σώζονται.

Διαδικασία, ἐν γένει πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην, ἰδίως δὲ αἱ δίκαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν διάρκειαν μεταξὺ πολλῶν ἀντιποιοιμένων τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἢ ἀμφισβητούμεν τὴν αὐτὴν εὐδυνῆν. Κατέβαλλε δ' ἕκαστος τῶν εἰς ταυταύτην δίκην ἀντιγραφόμενων ἢ ἀξίωσιν ἐγειρόντων, ποσότητά τινα, ἧτις ἐκαλεῖτο παράστασις.

Διάδοχοι, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἱστορικῶν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διενεμήθησαν τὸ κράτος του. — **Διάδοχος** ἐπεκλήθη ὁ νεοπλατωνικὸς Πρόκλος (412 μ. Χ.), ὡς διαδεχθεὶς τὸν Συριανόν.

Διαζύγιον, ἴδ. Γάμος.

Διάζωμα, 1) διάζωμα κατὶν ἀπὸ τῆς ἀσφύδος μέχρι τῶν γονάτων, ὃ κατ' ἀρχὰς ἔφερον οἱ ἀθληταί, ἔπειτα δὲ κατέλιπον οἱ Ἕλληνας, παρουμεχόμενοι γυμνοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν χρῆσει δὲ καὶ εἰς τοὺς

Ἐξ ἀρχαίου λίκνου.

ἐργάτας ἐπιπόνων ἐργασιῶν. — 2) ἴδ. Θεάτρον. **Δίαιτα**, 1) τόπος διαμονῆς. — 2) Δικαστικὴ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν. **Δικαιτηταί**, δικασταί ἐν Ἀθήναις, οὐχὶ οἱ τακτικοί, οἱ τῆς Ἡλιαίας, ἀλλ' οἱ ἀναλογοῦντες πρὸς τοὺς σήμερον αἰρετοὺς κριτὰς. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν. Οἱ μὲν αὐτῶν ἦσαν δημόσιοι, ὑπερπενηκοντούταις ἢ ὑπερεξηκοντούταις, κληρούμενοι ἀνὰ 44 ἐξ ἐκάστης φυλῆς καὶ ὀρκιζόμενοι (Ὀδλπ. εἰς Δημοσθ. καὶ Μειδ. 542 Rang. Ant. Hell. II, N. 1163)· ὁ δ' ἀργούμενος περιέπιπτεν εἰς ἀτιμίαν. Οἱ παρ' αὐτοῖς διάδικαι προκατέβαλλον ἕκαστος ἀνὰ μίαν δραχμὴν, τὴν καλουμένην παράστασιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ διαδικασία αὕτη ἦν καὶ ὀλιγοδάπανος καὶ ἀπηλλαγμένη πολλῶν τύπων, πολλοὶ ἐπροτίμων αὐτὴν τῆς τακτικῆς δίκης· καὶ τινὲς μάλιστα (Λεξ. ῥητ.) διίσχυρίσθησαν ὅτι πάντες ὄφειλον νὰ υποβάλλωσι τὰς δίκας τῶν εἰς τοὺς διαιτητὰς πρὶν τῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἐσφαλμένον (Δημοσθ. κ. Διονυσιοδ. 1288). Τῆς καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως) ἐδύνατο νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ (τὴν μὴ οὔσαν ἀντιλαχεῖν) εἴτε δι' ἄλλων διαιτητῶν, εἴτε δι' ἐφέσεως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀνευ ἄλλων προδικαστικῶν διατυπώσεων, διότι κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες ἡγεμόνουσαν καὶ τῶν διαιτητικῶν καὶ τῶν ἄλλων δικαστηρίων, καὶ αἱ διὰ τὰ πρῶτα ἐνεργηθεῖσαι διατάξεις ἐφηρμόζοντο καὶ εἰς τὰ δεύτερα. — Οἱ δ' ἄλλοι διαιτηταί ἦσαν οἱ δι' ἐπιτροπῆς (Δημοσθ. π. Ἀπατούρ.) κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν τῶν ἀντιδικῶν ἐκλεγόμενοι. Οὗτοι ὀρκιζόμενοι, ἐδικάζον ἐνώπιον μαρτύρων ἀνεκκλήτως. Καὶ οἱ μὲν ὁμῶς καὶ οἱ δὲ τῶν διαιτητῶν ἐδύνατο νὰ καταμηρυθῶσιν εἰς τὸν δῆμον

ἐπὶ φιλοπροσώπων ἐτυμολογία, καὶ ὑπέκειντο εἰς βραβείας ποινάς (Δημοθ. κ. Μετδ. 545).

Διακρία, ἴδ. Ἀττική.

Διάκτορος, ἴδ. Ἐρμῆς.

Διαλεκτική, παρὰ Πλάτωνι ἡ λογική, ἢ ἡ μέθοδος τῆς θεωρητικῆς σκέψεως. Ὁ δ' Ἀριστοτέλης διέκρινε τὰ ἐπιστημονικὰ συμπέρασματα τῶν ἀπλῶς διαλεκτικῶν ἢ ἐπιπιθανότητος στηριζομένων. Οὕτω βαθμῶδ' ἐκλεκτικῶς ἐπεκλήθησαν οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐν ταῖς συζητήσεσι τεχνάσματα ἐπιδιώκοντες. Ἐἴτα δὲ περιήλθεν ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς διαφόρους φιλοσοφικὰς σχολὰς, ἰδίως τὴν Μεγαρικὴν ἢ ἐριστικὴν κληθεῖσαν, καὶ τὴν στωϊκὴν. Ἰδίως δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Κλειτομάχου, μαθητοῦ τοῦ Καρνεάδου, ἰδρυθεῖσα σχολή.

Διαμαρτυρία, ἐν τῇ ἀττικῇ δικονομίᾳ τὸ ἐναντίον τῆς εὐθυδικίας (ἴδ.), ὅτε ὁ διάδικος ζητῆν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς δίκην, ὡς π. χ. ἐπὶ ἀμυσιβητήσεως κληρονομίας, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ προσεχέστερος συγγενής.

Διαμαστίγωσις, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφῆβων μαστίγωσις πρὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ὑπετίθετο ἐλθὼν ἐκ τῆς Ταυρικῆς, ἴσως τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθος ἦν μετρίαισι μόνον τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνθρωποκυσιῶν, παραδεχθεῖσα ὑπὸ τῆς Λυκούργειου νομοθεσίας ὡς μέτρον ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ σκληραγωγίας. Μνημονεύονται παραδείγματα ἐφῆβων πεσόντων νεκρῶν ὑπὸ τὴν μάστιγα, χωρὶς οὐδὲ κραυγὴν νὰ ἐκφέρωσι. Καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπεκράτει ἔτι τὸ ἔθιμον τοῦτο (Πλάτ. Λυκ. ΙΗ, Ἀριστδ. 12. — Ἀθην. Η, 350. — Cic. Tusc. II, 14. V. 27).

Διάσασα, μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Μεληχίου Διὸς, ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐξιλέωσιν πανηγυριζομένη τῇ κγ' Ἀγθεστηριῶνος ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον παρὰ τὸν Ἰλισσὸν (Θουκ. Α, 128), δι' ἀναιμάκτων θυσιῶν.

Διασκευαστος, Διασκευαστής, ἴδ. Ὀμηρος.

Διάυλος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Διαψήφισις, ἴδ. Δημός.

Διδασκαλία, ὠνομάζετο τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, τὸ περιέχον τὸ ὄνομα τοῦ διδασκέντου καὶ νικήσαντος δράματος, τὰ τοῦ ποιητοῦ, τῶν ἀνταγωνισθέντων αὐτοῦ, καὶ τὰ τῶν ἠθοποιῶν μετὰ τόπου καὶ χρόνου τῆς παραστάσεως· διότι διδάσκειν ἐλέγχετο τὸ παριστῆναι δράματα ἀπὸ σκηνῆς. Ἐν Ἀθήναις ἀνεγράφοντο αἱ τοιαῦται διδασκαλῖαι ἐπὶ πινακῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ συγγράμματα ἐξ αὐτῶν ἀρυσθέντα καὶ τὰ δράματα χρονολογικῶς διατάξαντα, μετὰ προσθήκης καὶ παρατηρήσεων φιλολογικῶν καὶ διασαφίσεων, ὠνομάσθησαν ἐπίσης διδασκαλῖαι. Πρῶτος τοιαύτην συντάξας λέγεται ὁ Ἀριστοτέλης, δὲ ἐμιμήθησαν Ἀλεξανδρινοὶ, ὡς ὁ Δικαίταρχος, ὁ Καλλιμάχος, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀριστάρχος, κτλ. Ὦν πάντων ἀπωλέσθησαν τὰ συγγράμματα· ἐξ αὐτῶν δ' ἐδανείσθησαν οἱ γραμματικοὶ καὶ σχολιασταὶ τὰς σπανίας εἰδήσεις τὰς ἀπανταμίνας εἰς τὸν δραμάτων τὰς ὑποθέσεις.

Διδραχμῶν, νόμισμα ἀττικῶν σπα-

Διδραχμῶν.

νωτάτων, καὶ αἰγινητικῶν, ὀλίγον μεγαλύτερον καὶ κοινότερον, οὐ ἢ ἄνω εἰκῶν.

Δίδυμα, ἴδ. Μίλητος.

Δίδυμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων γραμματικῶν, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων τοῦ Χαλκέντερος διὰ τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ μεγάλην δραστηριότητα (Ἀθην. Δ. σ. 139. — Sen. Ep. 88). Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 3,500 συγγράμματα, ἐν οἷς πολλὰ περὶ Ὀμήρου, καὶ ἐν τῶν πρωτίστων «περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως»· πολλὰ δὲ καὶ περὶ Πινδάρου, Σοφοκλέους, Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων ποιητῶν, ὡς καὶ

περὶ τῶν ἀττικῶν ῥητόρων. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Διδῶ ἢ Ἐλευσσα, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Βήλου, ἢ Ἀγῆνορος, ἀδελφῆ τοῦ Πυγμαλιῶνος, διαδεχθέντος τὸν πατέρα του. Ἐνωμφεύθη δὲ τὸν θεῖόν της Ἀκέρβαντα, ἢ, κατὰ τὸν Βιργίλιον (Ae. I. 343), τὸν Σιγαῖον, ἱερέα τοῦ Ἡρακλέους. Φονεύσαντος δὲ τοῦ Πυγμαλιῶνος τὸν Ἀκέρβαν, ἵνα κυριεύσῃ τοῦ; θησαυροῦς του, ἔφυγεν ἡ Διδῶ μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ πλῆθος Τυρίων κατ' ἀρχάς εἰς Κύπρον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀφρικὴν, ἐνθα παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰάρβα ἠγγύρασε τόσον χώρον ὅσῃν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ δέρμα θαλάσσιον· κόψασα δὲ τὸ δέρμα εἰς λεπτότατας λωρίδας, περιέλαβεν ἐντὸς αὐτῶν τόπον ἰκανόν, ἐφ' οὗ ἔκτισε τὸ φρούριον Πύρσαν (Βιργ. Ae. I. 338), καὶ οὕτως ᾤκησε τὴν Καρχηδόνα, τῷ 888 π. Χ. Βλέπων ὁ

Αὐτὸ ἐν χειρογράτῳ τοῦ Βιργιλίου.

Ἰάρβας τὴν πόλιν ἰσχυράν γενομένην, ἵνα καταλάβῃ αὐτήν, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Διδῶς, ἄλλως πόλεμον ἀπειλήσας. Ἀλλ' ἀποτροπιαζομένη τὸν γάμον μετὰ βαρβάρου, ἢ Διδῶ κατεσκάασε πυρὰν, ἀνέβη εἰς αὐτήν, καὶ ἐνέπηξε τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθος της (Just. XVIII, 4—7). Ὁ Βιργίλιος δὲ μετέφρασεν ἐν τῇ Αἰνείαδι τὴν τὴν παράδοσιν ταύτην, τὴν ἐποχὴν τῆς Διδῶς εἰς τὴν τῶν τρωικῶν ἀναδιβάσας, καὶ ποιήσας ὅτι αὐτὴ ἠτύχουνη ἐπὶ τῆς πυρᾶς διότι ὁ Αἰνείας κατ' ἐντολήν της Βίβαρμένης καὶ τοῦ Διὸς κρυφίως τὴν ἐγκατέλιπε (Ae. IV). Ἦν δὲ,

φαίνεται, ἡ Διδῶ κατ' ἀρχάς ἡ πολιοῦχος θεὰ τῆς Καρχηδόνας, ἢ αὐτὴ τῇ Ἀσιάρτῃ τῶν Φοινίκων, μετὰ ταῦτα εἰς ἱστορικὸν πρόσωπον μεταποιηθεῖσα.

Διθύρας ὑπερῶν, ἴδ. οἶκος.

Διθύραμβος, λέξις ὑποθεθεῖσα ὑπὸ τινῶν συγγενῆς τὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τίτυρος, Σάτυρος, καὶ ἐμφαίνουσα ἄσμα ἐμπνεύσεως ἐξημεμένης καὶ παραχῶδους, ἐκ τῶν ψαλλομένων κατὰ τὴν ἑαρινὴν τοῦ Διονύσου ἐορτὴν, καὶ ἀφηγουμένων τοῦ θεοῦ τὰ ἔργα κατὰ τὴν ἱστορίαν. Ἐὰ ἄξιμα ταῦτα ἴσως καὶ αὐτὰ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου ἐκ Λυδίας καὶ Φρυγίας ἐλθόντα, ἐψάλλον ἀτέχνως καὶ ἀκανονίστως στίχῃ ἐκθεσθακευμένα ἐν Ἀττικῇ, ἐν Φωκίᾳ, Σικυωῖνι, Κορίνθῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθα μάλιστα ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο, μέχρις οὗ ὁ Ἀρίων (ἴδ.) ἐν Κορίνθῳ τὸν διθύραμβον ἐκανόνισε, διὰ τοὺς κυκλίους χοροὺς εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς αὐτὸν διαθείς, ὅθεν ἐξέφυ τὸ δράμα. Ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ κατ' ἑαυτὸν ἀνεπτύχθη παραιτέρω ὁ διθύραμβος διὰ διαγωνισμῶν κατὰ τὰ Διονύσια ποιητῶν ἐπισήμων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, οἳ ἦσαν ὁ Λόσος ἐξ Ἐρμιόνης (περὶ τὰ 500 π. Χ.), ὁ Σιμωνίδης ἐκ Κέου, ὁ Πίνδαρος, κλπ. Οἱ διθύραμβοι τῶν πρώτων ἐκαίνων χρόνων ἀνεπεροῦντο μὲν καὶ αὐτοὶ ἐν ὀρμῇ ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ἐπέδρα καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἐμφρῶν δυναμὶς καὶ ἀξιοπρέπεια διετήρει αὐτοὺς ἐντὸς κεκανονισμένων ὁρίων. Ἀπὸ τοῦ Μηλίου Μελανιππίδου ὁμοῦς, τοῦ νεωτέρου (415 π. Χ.), ὑπερεπήδησεν αὐτὰ ὁ Διθύραμβος ἡ μουσικῇ, ἄρχουσα ἔκτοτε τῆς ποιήσεως, ἀπέβη ἐκτεθηλυμένη καὶ ἐπιτετηθευμένη ἢ φαντασία ἀγαλνιωτος ἐφέρετο καὶ ἐξεφράζετο διὰ φράσεων κρυπῶδων τὴν λέξιν μᾶλλον ἢ τὴν ἔννοιαν, καὶ διὰ παραβόλων εἰκόνων ἢ τῶν ἀντιστροφῶν διάταξις κατηργήθη, καὶ πάντες οἱ ρυθμικοὶ κανόνες παρημελήθησαν. Οἱ ἐπισημότεροι ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ ἐκ-

τραχηλισμού και της παρακμής του διθυράμβου ήταν ο έν Κυθήρων Φιλόξενος, άποθανών τῷ 380 π. Χ., ο Άθηναίος Κινεσίας και ο Μιτυληναίος Φρύωνος περί τῷ 418, ο Μιλήσιος Τιμόθεος, άποθανών τῷ 317, και ο σύγχρονος αὐτῶν Πολύειδος και Τελέστης. Δι' αὐτῶν οί διθυράμβοι εξέκλιναν βαθμηδόν εἰς μουσικούς μίμους, έκταλουμένους οὐχί πλέον ὑπὸ χορῶν, ἀλλ' ὑφ'ένος προσώπου. Καί οί ἀρχαιότεροι ποιηταί εἶχον ἤδη ἀρχίσει νά ἐκλέγωσιν ὡς ἀντικείμενα τῶν διθυράμβων των ἐκ τῆς μυθολογίας ἡρώων και ἡρώιδων, ὧν αἱ πάλαι και αἱ περιπέτειαι εἶχόν τι κοινόν μετὰ τῶν τοῦ Διωνύσου, και τὸ παράδειγμα τούτων ἠκολούθησαν και οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ ἄριστον διθυράμβου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ χοροῦ τῶν Βακχῶν (64 — 165) τοῦ Εὐριπίδου. Σῶζονται δὲ και τινὰ ἀποσπάσματα διθυραμβογράφων, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν ποιητῶν (και τῆ τοῦ Bergk).

Δικαστήριον ἢ **Δικαστήριον**, και Βουφόνια λεγόμενα, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελούμενη τῇ 18 Ἀνθεστηριῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, και κατ' ἦν ἔθυσον βοῶν πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιεύς Διός. Εἰς καθιέρωσιν δὲ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ εἰς τοὺς ἀροτήρας βόας, ἐξετίθετο σῖτος και κριθὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, και ἅμα ὁ βοὺς ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱερεὺς τὸν ἐφόνευεν. Ἀλλ' ἅμα ὕσας αὐτὸν, ἐφευγεν ἀμέσως, και ἀντ' αὐτοῦ ἐδικάζετο ἐν τῷ προτανεῖω, και καταδικαζόμενος ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πέλεκυς τοῦ δὲ βοῦς τὸ δέρμα ταριχεύομενον, προσεδεῖτο εἰς ἄροτρον.

Δικαστήριον, πόλις και λιμὴν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα τῷ 521 π. Χ. ὑπὸ τῶν ἐν Κύμῃ Ἑλλήνων, και μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Πευτιολία.

Δικαστήριον, ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελιωτικῆς, φιλόσοφος περιπατητικῆς, μετὰ τοῦ Ἀριστοξένου και τοῦ Θεοφράστου συμμαθητεύσας παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλει, διητῆτο κυρίως

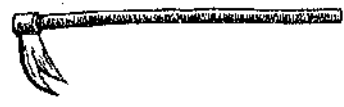
ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐγραψε δὲ «βίον Ἑλλάδος», ἣτοι ἱστοριογεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ και περί τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ και περί τῶν ἠθῶν αὐτῆς, περιτιθεῖς και χωρία ποιητῶν. Τοῦ συγγράμματός τούτου μόνον δύο ἀποσπάσματα σῶζονται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται και συγγραφή «περὶ μουσικῶν ἀγῶνων», ἣως μέρος τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος. Ἡ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρουμένη ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος, ἐκ στίχων 150 ἰαμβικῶν, οὐχί λίαν ἀξιολόγων, ἐστὶ πιθανώτερον ἔργον Διονυσίου τοῦ Καλλιφώντος. Τὰ φιλοσοφικὰ δ' αὐτοῦ ἔργα, ἐπαινούμενα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, ἀπώλεσθησαν.

Δικασταὶ κατὰ δῆμους, ἐν Ἀττικῇ τριάκοντα, μετὰ δὲ τὸν Θερασόουλον ἀμίσει τοῦ ἀριθμοῦ εἰς 40 ἀξερθέντες (Πολδ.), τοὺς δῆμους περιερχόμενοι, κατὰ δῆμους περιεῖδοντες» (Ἀριστ. Πολ. Δ. 13, 2), και δικάζοντες τὰ μικρὰ πλημμελήματα αἰκίας και βιαιῶν καὶ ὀφειλάς μέχρι 10 δραχμῶν (Δμσθ. Πανταίν. ΔΓ).

Δικαστήριον. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σιλωνας ὑπῆρχον ὀργανισμένα ἰδίως δικαστήρια ἄλλα διὰ τὴν ποινικὴν και ἄλλα διὰ τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν. Τὰ πρῶτα ἦσαν ὁ Ἀρειος Πάγος (ἴδ.) διὰ τὰ ἐκ προμελέτης φονικά, ἐδρεύων ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου αὐτῶ λήφου, και οἱ Ἐφέται (ἴδ.) διὰ τὰ λοιπὰ ποινικά. Τὰς πολιτικὰς δὲ δίκας ἐδίκαζεν ἡ Ἡλιαία (ἴδ.), ἣ οἱ Ἡλιασταί, εἰς δέκα διάφορα δικαστήρια κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης κληρούμενοι. Ἐπειντο δὲ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορῇ. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχόμενοι, ἐλάμβανον ἕκαστος πινακίδα μεταλλίνην, «σὺμβολον» καλουμένην, και βακτηρίαν, ἢ ἐξερχόμενοι ἀπέδιδον, και ἐλάμβανον ὡς μισθὸν παρὰ τῶν Κωλακρετῶν (ἴδ.) τὸ δικαστικὸν ἢ ἡλιαστικὸν λεγόμενον τριῶδον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν πρυτανείων, ἣται τῶν προκαταβολῶν ἀμοτέρων τῶν διαδίκων πρὸ τῆς δίκης. Συνίσταντο

δὲ ταῦτα δι' ἕκαστον τῶν διαδίκων εἰς 3 δραχμάς, ἐν τὸ τίμημα τῆς δίκης ἦν 100 — 1000 δραχμῶν, εἰς 30 δὲ ἂν ἦν ὑπὲρ τὰς 1000 μέχρι 10,000, και ὁ ἠττηθεὶς ὀφείλε ν' ἀποδώσῃ και τὸ τοῦ ἀντιδίκου (Πολδ. Η, 38).

Δίκη, ἢ Σμινύη, σακάνη γεωργικὴ ἔχουσα δύο ὀδόντας.

Ἐκ φέρου γλυπτός.

Δίκη, ἢ προσωποποίησης τῆς δικαιοσύνης, ἢ κατ' ἀξίαν τιμωροῦσα και ἀμείβουσα θεότης κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 901) θυγάτηρ τοῦ Διὸς και τῆς Θέμιδος, μία τῶν Ὀρῶν, τοῦ Διὸς πάτερρος, πάντα ἀδικον δικαστὴν εἰς αὐτὸν καταγγέλλουσα (Ἡσίοδ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 256. — Σοφ. Οἴδ. Κ. 1374). Κατ' Ἡσίοδον ἦσαν ἀδελφαὶ αὐτῆς ἡ Εἰρήνη και ἡ Εὐνομία, και κατὰ Πίνδαρον (Πυθ. Η, 1) θυγάτηρ αὐτῆς ἦν ἡ Ήσυχια. Κατὰ τοὺς τραγικούς (Αἰσχλ. Χορη. 639. 947), ἐστὶ θεὰ αὐστηρὰ, μετὰ τῶν Εὐμενίδων συνδεδεμένη, τὸν κακοῦργον ἀμειλίχτως τιμωροῦσα, και εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ βεβαίαν ἐπιχειρῶσα ποινὴν. Κατ' Ὀβίδιον (Met. I. 150) ἐκαλεῖτο Ἀστραία, κατόκει τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τελευταία ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν, και ἐτάχθη μετὰ τῶν ζφιδίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Παρθένος.

Δίκη, ἐν γένει μετὰ δύο ἀμφισθητούντων μερῶν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς συζητήσις και ἀπόφασις πρὸς ἐξέφρασιν τοῦ δικαίου. Ἐν Ἀθήναις δὲ κυρίως δίκη ἐλέγετο ἡ ἰδιωτικὴ (ἀγῶν ἴδιος), ἢ δὲ δημόσιον συμφέρον (ἀγῶν δημόσιος), ἀφορῶσα τοιαύτη ἀμφιστήτησις ἐλέγετο γράφη (ἴδ.). Δίκην ἠδύνατο νά κινήσῃ ὡς ἐνάγων (δικῶν) μόνον ἀνὴρ, ἐλεύθερος, ἐνήλιξ και ἐπίτιμος, μὴ εἰς ἀτιμίαν (ἴδ.) περιπεσὼν, ὁ νομίζων αὐτὸν ἀτομικῶς ἀδικούμενον· ἐν ᾧ γράφη ἠδύνατο ὁ ἀβουλόμενος, οἷς ἔξεστιν, ἣται

ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἐμφανίζεσθαι γυνὴ δὲ, ἀνήλιξ ἡ δούλος μόνον διὰ τοῦ Κυρίου (ἴδ.) ἠδύνατο νά ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐένους εἰς ἰδίας δίκας ὑπεστήριζον συνήθως οἱ πρόξενοι τῆς πόλεως αὐτῶν. Τῶν δικῶν ἡγεμόνες ἦσαν οἱ ἐννέα ἄρχοντες και οἱ ἐνδεκα διὰ τὰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορώσας, και παρέπεμπον τὰς ἰδιωτικὰς εἰς ἐκεῖνο τῶν δικαστηρίων τῆς Ἡλιαίας (ἴδ.), εἰς δ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑπαίγοντο. Δι' ἀτομικὰ ἀδικήματα, ἂν ἀπετύγχανον ἀπόπειραι συμβιβασμοῦ, ὁ δίκων ἐκλήτευε τὸν φέροντα (ἐναγόμενον), ἣτοι ἐξῶθεν τῆς οἰκίας του, ἣτις ἐθεωρεῖτο ἄσυλος, προσεκάλει αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον μαρτύρων, καλουμένων εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κλητήρων, ἢ, ἂν παρέλειπε ταῦτο, δὲν εἶχε δικαίωμα εἰς τὰ ὀφελήματα τῆς κατ' ἐρήμην δίκης. Κατεδικάκετο δὲ ψευδοκλήτείας ὁ ψευδῶς διατεινόμενος ὅτι ἐνήργησεν ὡς κλητὴρ. Αἱ δίκαι εἰσήγοντο κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, πλὴν τῶν ἀποφράδων· ἐξηροῦντο ὅμως τινές, ὡς αἱ ἐμπορικαί, δι' ἄς, πρὸς εὐκόλιαν τῶν διαδίκων, ἦσαν ὠραι τινές τοῦ ἔτους προσδιωρισμέναι. Μετὰ τὴν κλήσιν δὲ, εἶδεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἄρχοντα τὴν ἔγγραφον αὐτοῦ καταμήνυσιν, ἣτις λήξις ἐλέγετο, και ὅτι ἐλάγχανε δίκην, ἣτοι ἐκτῶτο τοῦ διαδίκου τὰ δικαιώματα. Εἰς τινὰς μάλιστα ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ἐνεκα π. χ. τῆς θέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἐζητεῖτο πρῶτον διὰ τῆς λεγομένης προβολῆς ἡ ἀδεια τῆς καταδιώξεως. Οἱ διάδικοι δὲ κατέθετον ἵππειτα ἐκατέρωθεν τὴν ποσότητα ἣτις ἐκαλεῖτο πρυτανεῖα (ἴδ.), ἐξ ὧν ἐλαμβάνετο τὸ ἡλιαστικὸν (ἴδ. Ἡλιαία), ἣτοι ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν. Ἐπ' ἀμφιστήτησεως δὲ ἡ κτημάτων δημευθέντων, ἢ κληρονομίας ὑπ' ἄλλου κατεχομένης, ὁ δίκων κατέβαλλε τὴν παρακαταβολήν, ἣσην ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῷ πέμπτῳ, ἐν τῇ δευτέρῃ δὲ τῷ δεκάτῳ τῆς ἀξίας τῆς ἀμφισθητουμένης ποσότητος, και περιερχομένην εἰς

τὸ δημόσιον, ἂν ἤττατο ὁ διώκων. Ἡ δὲ παράστασις ἦν μία μόνον δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ διώκοντος, οὐχὶ ἐπὶ δίκης, ἀλλ' ἐπὶ γραφῆς, ὡς ἐνδιαφερούσης τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων δὲ κατεβάλλετο ποσότης τις, ἀγνοεῖται πόση, ἥτις παράβολον ἢ παραβόλιον ἠνομάζετο. Ἦσαν δ' αἱ δίκαι ἢ πρὸς τινα, ὅτε ἀπλῶς προὔκειτο περὶ ἀμφισβητουμένου δικαιώματος, ἢ κατὰ τινος, ὅτε προσήπτετο εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅτι ἐβλάψε τὸν ἀντίδικον δι' ὠφελήματος, οἷον κλοπῆς, αἰκίας, κτλ. Ἀνεγράφετο δ' ἡ δίκη ἐπὶ πίνακος ἢ λευκώματος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, φέρωντος τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς ἄρχοντος, τὸ τῶν κλητῆρων, τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς, καὶ τότε ἤρχετο ἢ πρὸ τοῦ ἄρχοντος ἀνάκρισις, εἰς ἣν ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ὁ διώκων, ἢ ἀπόφασις κατεγινώσκετο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ γραφῆς κατεδικάζετο οὗτος καὶ εἰς πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν μερικὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τοῦ λοιποῦ ἄλλην ὁμοίαν γραφήν ἂν δ' ἀπαίχεν ὁ ἐναγόμενος, κατεδικάζετο ἐρήμην, ἂν δὲν εἶχε παρουσιάσει δεδικαιολογημένην αἴτησιν ἀναβολῆς. Ἄν οἱ διάδικοι ἐπρωτίμων, ἠδύνατο ἀντὶ, ἢ πρὸ τῆς δίκης νὰ προσφύγῃσιν εἰς διαίτητάς (ἴδ.), ἄλλως ἂφ' οὐ καὶ ὁ ἐναγόμενος ἐνεχείριζε τὴν ἀντιγραφὴν, ἦτοι τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμὸν του, ὡμνον ἀμφότεροι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν, καὶ ὁ διπλοῦς ὄρκος ἐλέγετο διωμοσία, ἀντωμοσία, καὶ, κατὰ τοὺς γραμματικούς, ἀμφορμία, ἀμφομοσία, καὶ τότε ὁ φεύγων ἠδύνατο ἢ τὴν εὐθείαν (εὐθουδικία) εἰσεῖναι, ἦτοι ἀμέσως ν' ἀντικρούσῃ τοῦ ἀντιδίκου του τοὺς ἰσχυρισμούς, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς προδικαστικὰ ἐκστάσεις (παράγραφας), ὡς, φέρ' εἰπεῖν, δίσχυριζόμενος «τὴν δίκην μὴ εἰσαγάγειμιον εἶναι», εἴτε λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὡς περὶ τῆς ὑποθέσεως οὐδὲν τοῦ νόμου προβλέποντος, εἴτε δι' ὑπερημερίαν, οἷον ἐπὶ

ὀφειλῶν καὶ ἐπιτροπικῶν ὑπαρχούσης νενομισμένης ὀκταετοῦς προθεσμίας. Οἱ διάδικοι ἠδύνατο νὰ φέρωσι μάρτυρας ὑπὲρ τῶν δίσχυρισμῶν των (δικμαρτυρία) κατὰ τούτων δὲ τῶν μαρτύρων ἠδύνατο ἐκάτερος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίου. Ἄν δ' ἡ δίκη ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, τότε ἀπέτινε οὗτος εἰς τὸν φεύγοντα τὴν ἐπωθελίαν (ἐναδόλον δι' ἐκάστην δραχμὴν), ἦτοι τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἦν παρ' αὐτοῦ ἐζήτει, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς βλάβης καὶ ἀνησυχίας ἦν εἰς αὐτὸν ἐπροξένησεν. Βίς τὴν ἐπωθελίαν δ' ὑπέκειτο καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὅταν, καταφυγὼν εἰς ἀντικατηγορίαν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἀγωγὴν (εἰς ἀντιγραφὴν) ἤττατο δι' ὅσον δήποτε ψήφῳ. Ὁ διάδικος ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ἢ παρὰ τρίτου διὰ προκλησεως ἐμμαρτύρου (ἐγγράφου ἀπαιτήσεως) τὴν εἰς ἐμφανῶν κατὰστασιν, ἦτοι παρουσίαν ἐγγράφου ἀποδεικνύοντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δὲν ἦν μὲν ὑπόχρεως ὁ ἀντίδικος νὰ ὑποκύψῃ εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἢ ἄρνησις του διέθετε κατ' αὐτοῦ τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν. Ἐν γένει δ' ἐθεωροῦντο αἱ μαρτυραὶ σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς ἀποδείξεως, καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν δυναμένην νὰ προκαλέσῃ δίκην, ἐπεζητοῦντο πάντοτε μάρτυρες. Μάρτυς δὲ κλητευθεὶς καὶ μὴ παρουσιασθεὶς, ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν καὶ εἰς δίκην λειπομαρτυρίου ἢ βλάβης. Πᾶς ἐλεύθερος ἐνήλιξ καὶ ἐπιτιμος, καὶ ξένος ἔτι, ἦν δεκτὸς ὡς μάρτυς. Τὸ δ' ἀκοήν μαρτυρεῖν, δηλαδὴ οὐχὶ δι' αὐτοψίας, ἐπετρέπετο μόνον ὅτε ἀπέθανεν ὁ ἐξ οὐ τι ὁ μάρτυς ἤκουσε. Κωλυόμενος δ' ὁ μάρτυς διὰ σπουδαίου λόγου νὰ ἐμφανισθῇ, ἠδύνατο ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι ἢ ἐκμαρτυρεῖσθαι, ἦτοι ἐγγράφως νὰ καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του, ἀλλὰ τοῦτο ἐνάπιον μαρτύρων, αἵτινες εἶχον μαρτυρεῖν τὴν ἐκμαρτυρίαν. Ἄλλ' ὁ μὴ θέλων νὰ μαρτυρήσῃ, παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὤφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ

ἔρρισθῇ ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ οὗ ἐζητεῖτο, διατρέχων ὅμως τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς δίκην βλάβης. Αἱ μαρτυραὶ κατετίθεντο γραφαί ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ κατὰ τὴν δικασίμον ἡμέραν ὤφειλον νὰ παρευρίσκωνται οἱ μάρτυρες ἵνα ἀκούσωσι τὰς καταθέσεις των. Δούλοιο ἐμαρτύρου μόνον διὰ βασάνου, καὶ αἱ καταθέσεις αὐτῶν ἐθεωροῦντο ἰσχυραὶ (ἴδ. βάσανος). Οἱ διάδικοι ἠδύνατο καὶ ὄρκον παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἔτι καὶ παρὰ γυναικῶν, ν' ἀπαιτῶσιν ἢ νὰ δέχωνται (ὄρδοῦναι ἢ δέξασθαι). Πάσας δὲ τὰς ἀποδείξεις ἐθετε καὶ ἐσφράγιζε δικαστικὸς ὑπηρέτης, καλούμενος ἐμπήκτης εἰς κίβωτιον λεγόμενον ἐχίτων, ἐνθα ἐφυλάττοντο παρὰ τοῖς ἄρχουσι μέχρι τῆς δικασίμου, ἥτις ἐλέγετο ἡ κυρία (ἡμέρα), καὶ ἢ ἡ δίκη ἐκρίνετο ἐν τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἥτις ἦν συνήθως ἢ 30 ἀπὸ τῆς παρουσιάσεως τῆς ἀγωγῆς, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐμμήνουσ λεγόμενας δίκας «ἐὰν μὴ τι δημόσιον κωλύῃ» (Δρμθ. κ. Μειδ. 529). Ἄλλ' οὐ σπανίως καὶ ἐπὶ ἔτη παρεταίοντο αἱ δίκαι δι' ἀναβολῶν, ὧν οἱ λόγοι ἐστηρίζοντο δι' ὄρκου (ὑπωμοσίας) τοῦ αἰτοῦντος καὶ ἀνυπομοσίας τοῦ ἀποκρούοντος αὐτάς. Ἄλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ κυρίᾳ ἠδύνατο, πρὸ τῆς δίκης, οἱ διάδικοι δι' ἐπιτροπῆς (ἐκ κοινῆς συγκαταθέσεως) νὰ προσφύγῃσιν πρὸς συμβιβασμὸν εἰς αἰρετοὺς διαίτητάς (ἴδ.), ἂφ' ὧν ἐφεσις δὲν ὑπῆρχεν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀπεδίδοντο αἱ χρηματικαὶ προκαταβολαί. Πρὸ τοῦ δικαστηρίου, συγκειμένου ἐκ 501 ἡλιαστῶν (ἴδ. Ἡλιαία) ἀνεγινώσκετο πρῶτον ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἢ ἀντιγράφῃ ἢ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως· εἶτα δ' ἐλάμβανε τὸν λόγον, εἰσὶτε ὑπ' ἄλλου γεγραμμένον, ὁ διώκων, καὶ ἔπειτα ὁ φεύγων· τὸν δὲ πρῶτον λόγον ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ὕστερος ὑπ' ἀμφοτέρων. Ὄφειλε δ' ἕκαστος ὁ ἴδιος νὰ ὁμιλῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἐπίστε δ' ἐζητεῖτο τῶν δικαστῶν ἢ ἄδεια ἵνα καὶ τις συνήγο-

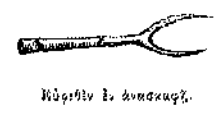
ρος ἢ σὺνδικος, ὅστις ἀπηγορεύετο ἐπὶ ποινῇ νὰ λαμβάνῃ πρὸς τοῦτο ἀντιμισθίαν, προσθέτῃ ἓνα ἐπίλογον. Βαθμηδὸν ὅμως τῶν συνηγῶν τούτων οἱ λόγοι, πολλαπλασιαζόμενοι καὶ εἰς δευτερολογίαν καὶ τριτολογίαν, ἀπέβησαν αὐτοὶ οἱ κυριώτεροι τῆς διαδικασίας. Ἐν ταῖς πλείεσταις δὲ δίκαις ἦν περιωρισμένος ὁ χρόνος τῆς ἀγορεύσεως ἐκάστου τῶν διαδίκων, καὶ ἐμετρεῖτο διὰ κλειψύδρας. Αὐταὶ ἐλέγοντο δίκαι πρὸς ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀνευ ἢ χωρὶς ὕδατος· δι' ὃ καὶ «ἐν τῷ ἐμψύδατι» λέγοντες οἱ ἀγορευόντες, ἐνόουν ἐν τῷ χρόνῳ μέχρις οὗ ἐπετρέπετο ἢ παράτασις τοῦ λόγου αὐτῶν. Διέφερε δὲ τὸ μέτρον κατὰ τὰς δίκας. Οὕτω διὰ κληρονομικὰς δίκας ἐπετρέπετο εἰς ἀμφορέας (ἄγνωστον ἐπὶ πόσον χρόνον ἔρρεε), καὶ διὰ τὴν δευτερολογίαν ἡμισυς, διὰ δὲ τὴν περὶ παραπροσεβίας, ἐνδεκα. Ἄν πολλοὶ ἦσαν οἱ κατήγοροι ἢ ὑπερασπισταί, διενέμοντο καὶ παρέδιδον ἀλλήλοις τὸ ὕδωρ. Ἄν δ' ὁ ἀγορεύων ἤθελε, μεταξὺ λέγων, ν' ἀκουσθῶσι μάρτυρες, ἢ ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἐγγραφα ἀποδείξεων, ἔλεγε τῷ ἐφ' ὕδωρ (τῷ ἐπὶ τῆς κλειψύδρας ὑπηρέτῃ), «ἐπιλαθε (κράτησον) τὸ ὕδωρ.» Νὰ διακόπῃ τὸν ἀγορευόντα δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ ἀντίδικος, ὤφειλεν ὅμως νὰ τῷ ἀπαντᾷ εἰς ὅ,τι ἠρωτᾷτο. Ἐδύνατο δ' οἱ δικασταὶ νὰ τὸν ἀνακόπτωσιν ἂν τι ἄτοπον ἔλεγε καὶ νὰ τῷ ἀποτεινῶσιν ἐρωτήσεις ἢ τῷ ζητῶσι διασαφήσεις. Παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δὲν ἐπετρέποντο παρεκτροπαὶ ἐκ τοῦ κυρίου θέματος (ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν)· παρὰ τοῖς λοιποῖς ὅμως δικαστηρίοις ἦσαν αὐταὶ συνήθειαι, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ἀπεταίοντο τοῖς κριταῖς ἱκεσίαι πολλακίας, ἅς ὑπεστήριζον προσερχόμεναι καὶ αἱ σύζυγοι, τὰ τέκνα, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ἡ ψηφοφορία ἐγένετο μυστικὴ (κρυβδην), ἐκάστου δικαστοῦ λαμβάνοντος δύο ἢ κεράμους ἢ ψήφοσ (λιθάρια), ἢ χοίρινάς (ὄστρακα),

λευκά και μέλανα, τὰ μὲν ἀθωωτικά, τὰ δὲ καταδικαστικά, καὶ μεταγενεστέρως σπονδυλοῦς (μικροὺς μεταλλίνοὺς δίσκους), πλήρη τὸν ἀθωοῦντα καὶ τετραπυμένον τὸν καταδικάζοντα. Ἐρριπτε δ' ὁ δικαστὴς ἢ ἤθελε ψῆφον εἰς κἀδίσκον μεταλλίνον, καλούμενον κύριον, καὶ τὴν ἄλλην, ὡς ἀχρηστον, εἰς ξύλινον ἄλλον. Ἐπὶ ἰσοψηφίᾳ, ἐν ποινικῆς δίκαις ἐλέγετο ὅτι ἐνίκα ἢ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἀπελύετο ὁ κατηγορούμενος. Πρὸ τοῦ Εὐκλείδου ὁ δικαστὴς ἐλάμβανε μίαν μόνον ψῆφον, καὶ ὑπῆρχον δύο κἀδίσκοι, ὁ ἀπολύων (ἀθωωτικὸς) καὶ ὁ ἀπολλύς (καταδικαστικὸς) (ἱερὸν νιχ. ἐν Σουῖδ. καὶ Ἀρπύρ.). Ἄν δ' ἦσαν πολλοί, τὸ αὐτὸ ἀμρισητοῦντες, ἐτίθεντο ἰσαριθμοὶ αὐτοῖς κἀδίσκοι. Ἐπὶ τιμητῶν ἀγώνων (ἴδ.) ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων ἐζήτει ἐπιβολὴν ὀρισμένης χρηματικῆς ποινῆς, ἐγένετο μετὰ τὴν πρώτην δίκην δευτέρα, πάλιν πρὸς ὕδωρ, περὶ τῆς τιμῆσεως, ἥτοι τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Προστίμημα δ' ἐλέγετο ἢ ἐνότε ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη ἀνωτέρα ποινή. Ἡ Ἡλιατικὴ δίκη ἦν αὐτοτελής, δηλαδὴ ἐφῆσιν δὲν ἐπεδέχετο ὡς ἡ τῶν διαιτητῶν. Ἐξ τινὰς περιστάσεις ἄμως, ἂν ὁ διάδικος ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ σπουδαίας παρατυπίας κατὰ τὴν δίκην, ὡς ὅτι παρανόμως ἐκρίθη ἐρήμην ἢ ἀπερρίφθη ἢ δι' ὑπωμοσίας ὑπ' αὐτοῦ ζητηθεῖσα ἀναβολή, ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε πρόσκλησιν, ἐπετρέπετο ἢ ἀναδικία ἢ παλινδικία, καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὴν δίκην (τὴν ἔρημον) ἀντιλαχεῖν. Δίκη ψευδομαρτυριῶν, κακοτεχνιῶν (στραφοδικίας) κλπ. ἂν δὲν ἐπέφεραν ἀναδικίαν, ἠδύνατο ἄλλως ἀποφάσεως νὰ δικαιοῦσθαι τὸν ἀδικηθέντα. Ὁμοίαν ἐφῆσιν ἐπεδέχοντο καὶ αἱ δίκαι ἀπὸ συμβόλου (ἴδ. ἐκκλητικός). Τὰς ποινὰς (τὰ ἐπιτίμια, αἶτι, δεῖπαθεῖν ἢ ἀποτίσαι) ἐπὶ δημοσίων δικῶν (γραφῶν) συνισταμένας εἰς θάνατον, εἰς φυλάκισιν, πρᾶσιν ἐπίδουλειᾳ, ἀειφυ-

γίαν, ἀτιμίαν, δήμευσιν τῶν ἀκινήτων, πρόστιμον, ἢ καὶ πολλῶν τούτων ὁμοῦ, ἐξετέλων οἱ ἄρχοντες, διὰ τὴν θανατικὴν (διὰ κωνεῖου, στραγγάλης, βαράθρου κτλ.) καὶ διὰ τὴν ἀθειρξιν, παραδιδόντες τὸν καταδικασθέντα εἰς τοὺς Ἐνδεκά (ἴδ.). Ἀπὸ Σόλωνος ἡ πώλησις ἐπὶ δουλείᾳ (διὰ τῶν πωλητῶν) ἐφηρμόζετο μόνον εἰς δούλους. Ἡ ἀειφυγία, ἐπιφέρουσα καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς περιουσίας, ἀπλῶς ἐγνωστοποιεῖτο τῷ καταδικασθέντι, καὶ ἂν ἢ δὲν ἐφευγεν, ἢ ἐπέστρεφεν ἀνευ ἀδείας, ὑπέκειτο εἰς ποινὴν θανάτου. Περὶ τοῦ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντος, ἂν ἐξηκολούθει ἐξασκῶν πολιτικὰ δικαιώματα, ἴδ. ἐνδεξις καὶ ἄτιμος. Διὰ τῶν κτημάτων τὴν δήμευσιν, οἱ πωληταί, παρὰ τοῦ ἄρμοδίου δημάρχου κατάλογον αὐτῶν λαθόντες, τὰ ἐπώλουν, ἀφ' οὗ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἀνεγίνωσκον αὐτῶν, εἰς γνῶσιν τῶν ἀντιποιουμένων δικαιώματα ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν. Χρηματικὰ πρόστιμα, τὰ μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰσέπραττον οἱ πράκτορες, τὰ δὲ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων ὁ δὲ ὀφείλων αὐτὰ ὡς καὶ οἱ κληρονόμοι του, ἦσαν μέχρι τῆς ἀποτίσεως ἄτιμοι. Τοῦ ὑπερπροθέσμου ὀφειλέτου τοῦ προστίμου ἐδιπλασιαζέτο ἢ ὀφειλή, καὶ ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐπωλοῦντο αὐτοῦ τὰ κτήματα μέχρι ἀποτίσεως ἂν δὲ δὲν ἐπύρουν, ἔμενον αὐτὸς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν ἐφρόντιζε μόνον ὁ ἐπιτυχὼν ἐνάγων, πλὴν ὅταν ἢ ἀπόφασις, (ὡς π.χ. ἐπ' ἐγκλημάτων κλαπῆς) περιελάμβανε καὶ ποινὴν ἢ καὶ πρόστιμον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἢ εἰς τὰς ἐμπόρικὰς δίκαις (ἴδ.). Ἐβλίδετο δ' εἰς τὸν ἠτώμενον, πρὸς ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς, πρῶσιμιά, δυναμένη δι' ὀμοιότητας συγκαταθέσεως καὶ ἐνώπιον μαρτύρων, νὰ παραταθῇ. Ἐν περιπτώσει δ' ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου, ἐφηρμόζετο ἢ ἐνεχυρίασις, καὶ κατὰ τοῦ εἰς αὐτὴν ἀνδισταμένου, ὡς καὶ τοῦ ἀποκρούοντος τὴν ἐμβαστείαν, ἥτοι τὴν κατάληψιν

τῶν ἐπιδικασθέντων ἀκινήτων, ἐκινεῖτο δίκη ἐξ ὀφίλης. Ταύτης δὲ συγγενεῖς ἦσαν καὶ ἡ ἐνοικίου καὶ ἡ καρποῦ δίκη, κατὰ τοῦ ἐνοικιστοῦ τοῦ μὴ ἀποτίσαντος τὸ ἐνοίκιον ἢ μὴ δόντος τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος ὃ κατέχει.

Δίκρανον, καὶ Δικρῶν (Ἀριστ. Βίρ. 626), ἐργαλεῖον χρησίμου εἰς τοὺς ἀγρούς.

Δίκη, ἴδ. Κρήτη. **Δίκτυνα** καὶ **Δικτυναῖον**, ἴδ. Βριτόμαρτις καὶ Κρήτη.

Δίκτυον, ἐκ λινοῦ ἢ κανάβου κατασκευαζόμενον, ἐχρησίμευε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἀλιεῖαν (Ὀμηρ. Ὀδ. X, 386. — Διόδ. ΙΖ, 43), καὶ ἦν διαφόρων εἰδῶν. Τὸ εὐρύτερον, περιλαμβάνον μεγάλην ἔκτασιν, καὶ ἔχον φελλοὺς εἰς τὰ ἄκρα διὰ νὰ ἐπιπλέῃ καὶ μολυβδίδας εἰς τὸ μέσον (Αἰλ. Ζ. Ἰστ.

ΙΒ, 43. — Πaus. Η, 12, 1) ἐλέγετο σαγήνη ὠνομάζετο δὲ γρίφος (Ὀπ. Ἀλειου. Γ, 81) ὁ καὶ ἔτι γρίπος λεγόμενος, καὶ ὑποχή ἦτο ὁ καὶ ἦδη ἐν χρῆσει ξύλινος κύκλος, εἰς ὃν προσαρτάται σάκκος δικτύου. Ἐχρησίμευε δὲ τὸ δικτυον καὶ εἰς τοὺς ὀρνιθοθήρας (Ἀριστ. Ὀρν. 533), καὶ εἰς τοὺς θηρευτάς, περικλείοντας δι' αὐτοῦ μέρος τοῦ θάλασσης, ἐνθα νὰ κατακλείθῃται ἢ ἄγρα.

Δίκτυς, 1) ἴδ. Περσεύς. — 2) Δ. ὁ Κρής, δῆθεν ὀπαδὸς τοῦ Ἰδομενέως εἰς Τρωάδα, καὶ γράφας ἐφημερίδα τῆς ἐκ-

στρατείας διὰ φοινικτικῶν γραμμῶν ἐπὶ φύλλων φοινίκων, ἐνταφιασθέντων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κνωσσῶ, ἐνθα σεισμὸς συμβᾶς ἐπὶ Νέρωνος ἠνέωξε τὸν τάφον, καὶ ἐν μολυβδίνῃ θήκῃ εὐρεθεῖσα ἡ Ἐφημερίς, ἐξεδόθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὑπὸ τινος Ἑλλήνος, Πράξιδος ἢ Εὐπραξίδου καλούμενου. Κατὰ τὸν δ' μ. Χ. αἰῶνα ὡς ἔργον σπουδαιότατον μετεφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν ὑπὸ τινος Σεπτιμίου. Ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἀπωλέσθη κατὰ τὸν 15' αἰῶνα. Φαίνεται δὲ μᾶλλον ὅτι σὺδέποτε ὑπῆρξε, καὶ ὅτι ἢ ὑπὸ τοῦ Σεπτιμίου ὡς μετάφρασις δοθεῖσα ἦν ἀληθῶς ἔργον αὐτοῦ πρωτότυπον.

Διμάχαι, τάγμα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ὀργανωθὲν, οὗ οἱ στρατιῶται ὑπηρέτου συγχρόνως καὶ ὡς πεζοὶ καὶ ὡς ἵππεις, ἕκαστος ὑφ' ἐνὸς δούλου παρακολουθούμενος (Πολδ. Α, 122).

Δίνδομον, 1) Ὅρος παρὰ τὴν Κύζικον. — 2) Ὅρος μεταξὺ Φρυγίας καὶ Γαλατίας.

Δίνος ἢ **Δεῖνος**, ἀγγεῖον δι' οἶνον

εὐρὺ καὶ βαθύ (Ἀθην. ΙΑ, 467). Ἐν τῇ εἰκότι ὁ Ὀδυσσεὺς προσφέρει ἐν αὐτῷ οἶνον τῷ Πολυφῆμῳ.

Διογένης, 1) ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς Κρήτης, γνωστὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἢ καὶ ὁ φυσικός, σύγχρονος, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Ἀναξαγόρου, τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς λεγομένης σχολῆς ὀπαδός, ἔγραψε σύγγραμμα ἀπολασθὲν ἀπερίφρασεως, συνταχθὲν δὲ μετὰ τὸ 405 π. Χ., διότι ἐν αὐτῷ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν

Λίγος ποταμούς ναυμαχίας πεσόντος ἀερολίθου. Μετὰ τοῦ Ἀναξιμένους παρεδέχτο ὁ Δ. ὡς τῶν πάντων ἀρχὴν τὸν ἀέρα, ἐξ οὗ ἐπήγαζον πάντα τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄλλον θεὸν ζῶντα, πλάττοντα καὶ νοοῦντα (Διογ. Λ. Θ, 57.—Cic. N. D. I, 12, 29). — 2) Δ. ὁ Κύων, τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ὁ ἐπισημότερος, γεννηθεὶς τῷ 404 π. Χ. ἐν Σινώπῃ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰκεσίας καλούμενος, ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του ὡς παραχαράκτης, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Διογένην. Ἐκεῖ δὲ, κατὰ παράκλησιν, δεκτὸς οὗτος γενόμενος παρὰ τῷ Ἀντισθένει, οὐ μόνον συνεπέστατα ἠκολούθησεν αὐτοῦ τὸ σύστημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὑπερηκόντισεν αὐτὸ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπιδιώκων διὰ τῆς ἀπαιτίας ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ὑπερέβη πᾶν ὄριον κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, διότι κανὼς ἐτρέφετο, καὶ πολλάκις ἐστραφεῖτο τροφῆς καὶ κατέφευγε καὶ εἰς ἐπιταίαν. Δι' ἡμέρας περιήρχετο τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηναίων ἀνυπόδητος, ἄνευ ἐπενδύτου, μακρὸν φέρων τὸν πώγωνα, μακρὰν ῥάβδον ἔχων διὰ χειρῶν καὶ πήραν ἐπὶ τοῦ ὤμου· τὴν δὲ νύκτα ἐκοιμάτο εἰς τὴν Βασιλείου στοάν, δι' ὃ καὶ ἐλεγετο ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τῷ φιλοδοξίᾳ λαμπρὸν κατάλυμα ἔτι δὲ συνηθέστερον διέτριβεν ἐν τῷ πίθῳ παρὰ τῷ Μητρώῳ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Πλέον ποτὲ εἰς Ἀθήνας, ἀνελήθη ὑπὸ πειρατῶν, οἵτινες θελήσαντες νὰ τὸν πωλίσωσιν εἰς Κρήτην, τὸν ἠρώτησαν τί ἤξευρε· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ἀνὰ ἀρχὴν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τὸν κήρυκα εἶπε νὰ προκηρύξῃ· «Τίς θέλει ἢ ἀγοράσῃ αὐτόν;». Τὸν ἠγόρασε δ' ὁ Κορίνθιος Ξενιάδης, καὶ τῷ ἐνεπιστάθῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων του. Ἐκτοτε ἔζη τὸν χειμῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ θέρος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα καὶ ἀπῆντησεν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κρανναίῳ ἐντὸς τοῦ πίθου του, καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ παρ' αὐτοῦ·

«Νὰ μὴ μοὶ καλύπτῃς τὸν ἥλιον,» τῷ ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, καὶ τότε ὁ Μακεδὼν ἤρως εἶπε πρὸς τοὺς ὑπακοῦς του· «Ἄν δὲν ἤμην Ἀλέξανδρος, ἤθελον νὰ εἶμαι Διογένης» (Cic. Tusc. V, 32, 92). Ὁ Πλάτων ἐν ἀπεκάλει «Σωκράτην μαινόμενον.» Ἐθῶν ποτε εἰς τοῦτου τὸν οἶκον, καὶ πατῶν τοῖς πλουσίου τοῦ τάπητος δι' ἀκαθάρτων ποδῶν, εἶπε· «Πατῶ τὸν τύπον τοῦ Πλάτωνος.» «Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ δι' ἄλλου τύπου.» Ἡ πᾶσα φιλοσοφία του ἦν ἐντελῶς πρακτικὴ,

περιοριζομένη εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ διαίταν, ὥστε καὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔγραψεν, οὐδ' ἐνεθάβουνε εἰς θεωρίας, οὐδ' οἰκογένειαν εἶχεν ἢ εἰς ἰδίαν πατρίδα ἢν προσηλωμένος, δι' ὃ καὶ κοσμοπολίτης ἐλέγετο. Τῷ ἀποδίδονται ὅμως ὑπὸ τινῶν συγγραφαί, «Πηλιτεία» καὶ «πραγματεία περὶ Πολιτείας» ἀλλὰ βαβαιότεραι εἰσὶ πολλαὶ εὐφυεῖς αὐτοῦ ἀπαντήσεις. Οὕτω ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τυράννου πινὸς τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος χαλκὸς πρὸς χρῆσιν ἀνδριάντων, ἀπήντησεν, «ὁ ἐξ οὗ ἐχούθησαν οἱ τοῦ Ἀρμυδίου καὶ Ἀριστογείτονος.» Ἀπέθανε δ' ἐν Κορίνθῳ, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὑπεροδοηνοκότης, καὶ ἀνδριάντες τῷ ἐστήθησαν καὶ ἐκεῖ καὶ ἐν Σινώπῃ. — 3) Δ. ὁ Βαβυλώνιος,

ἐκ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Ἰγίριδος, φιλόσοφος στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, εἰς οὗ τὸ δόγμα ἐνέμεινε. Μετὰ τὸν Ζήνωνα δὲ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς ταύτης διαμεινας, καὶ λίαν ἐπίσημος γενόμενος (Cic. Off. III, 12, 51), μετέσχε τῆς εἰς Ῥώμην πρεσβείας τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ περιπατητικοῦ Κριτολάου, τῷ 158 π. Χ., δι' ὧν καὶ τὸ πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβον γινῶσιν τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἧς κυρίως ἐπεμελεῖτο, μαθητὴν εἶχε τὸν Καρνεάδην. Τὰ δὲ πολυάριθμα συγγράμματά του περὶ παντοίας φιλοσοφικῆς ὕλης ἀπωλέσθησαν πάντα (Cic. de Or. II, 38, 157. Acad. II, 45, 139. Tusc. IV, 3, 5). — 4) Δ. ὁ Λαέρτιος, ἐκ Λαέρτης τῆς Κιλικίας, γραμματικὸς, ζῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αὐγούστου ἢ μικρὸν μετ' αὐτόν. Τούτου σώζεται τὸ περὶ αἰθῶν καὶ γινῶμῶν τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων σύγγραμμα εἰς 10 βιβλία, ἐράνισμα ὁπωσούν ἄτακτον, καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀκριβὲς ὡς πρὸς τὰ καθεκαστα καὶ τὴν κριτικὴν, ἀλλ' ἀμερόληπτον ἄλλως, ἐκτὸς τῶν ἰσχυρῶν τοῦ συμπαθειῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐπικούρου. Ἐστὶ δὲ πολύτιμον δι' ἃ διέσωσεν ἀποσπάσματα ἀρχαίων ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη διὰ σαφῆν τινα Ῥωμαῖον, Ἀρίαν καλουμένην, καὶ μέρος αὐτοῦ κρίνεται ὡς μὴ γνήσιον.

Διόδωρος, 1) ἐξ Ἐρυθρῶν τῆς Ἰωνίας, γράψας ἀπολεσθείσας Ἐφημερίδας Ἀλεξάνδρου, ἐξ ὧν ἠρώσθησαν ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Σοφὸς στωϊκὸς παρὰ Κικέρωνι οἰκῶν, τούτῳ διδάξας τὴν διαλεκτικὴν, καὶ ὅτε ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέθανε, πάντοτε τὰς ἐπιστημὰς καλλιερῶν, ἀφῆς αὐτῷ εἰς κληρονομίαν τὴν περιουσίαν του (Cic. Tusc. V, 39, 113. N. D. I, 3, 6. Ad Att. II, 20, 6).

Διόδωρος, 1) Τύριος, περιπατητικὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς

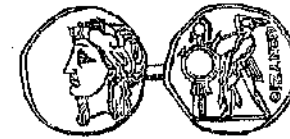
τῶν μετὰ ταῦτα ἀρχηγῶν τῆς σχολῆς αὐτοῦ (Cic. Fin. V, 5, 14). — 2) Δ. ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος, ἐξ Ἰάσου τῆς Καρίας, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ζῶν παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτήρι, ἐπίσημος διαλεκτικὸς (Διογ. Λ. B, 111.—Στρβ. ΙΑ, 658. ΙΖ, 838). — 3) Δ. ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου, περιήλθεν ἐπὶ ὄλα 30 ἔτη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν ἵνα γνωρίσῃ πάσας τὰς ἱστορικὰς θέσεις, καὶ διέμεινε ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ (Διόδ. Α, 4). Ἐκ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων καὶ τῶν πηγῶν ἃς εὗρισκεν ἐν Ῥώμῃ ἀρυσθεὶς, συνέταξε «Βιβλιοθήκην ἱστορικὴν» εἰς 50 βιβλία, ἐξ ὧν 6 περιστρέφονται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν, 11 εἰς τὴν ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ 33 τὴν ἔκτοτε μέχρι τῶν 60 π. Χ. Διεσώθησαν δ' ἐξ αὐτῶν τὰ βιβλία Α—Ε, περιέχοντα τὴν Ἀσιανὴν καὶ Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ΙΑ—Κ, ἀπὸ τῶν Περσικῶν (480 π. Χ.) μέχρι τῶν Διαδόχων πρὸς τῆς ἐν Ἰψῷ μάχης (301), καὶ ἄλλα οὐ μικρὰ ἀποσπάσματα. Ἐν τῷ μυθολογικῷ μέρει ἐστὶν ἡ ἔκθεσις ἐθνογραφικῆ, ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρονολογικῇ, δι' ὃ ἐλλείπει ἐν αὐταῖς ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, καὶ, ἄνευ ἀκριβοῦς χαρακτηρισμοῦ τῶν ἔθνων ἢ ἀτόμων, μνημονεύονται κυρίως συμπάντα μὴ συνεχῆ οὐδ' ἱκανῶς ἠτιολογημένα. Ἄμοιρος ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐδῆκεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ αἰνιγματοῦς μόνον ἀνθρωπίνων περιπετειῶν, ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ διορᾷ πανταχοῦ πρόνοιαν διέπουσαν τὰ συμβάντα. Τὸ ἀξιόπιστον αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τῶν πηγῶν ἃς μᾶλλον ἀδασανίστως ἐδέχετο, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ γλῶσσά του, κατ' αὐτὰς πολλάκις παικιλομένη, ἄλλως ὅμως ἀφελῆς καὶ εὐκρινῆς, εἰ καὶ συντομίας ἐνίστα καὶ γλαφυρότης στερουμένη. Ἦσαν δὲ, ὡς φαίνεται, αἱ κυριώτεροι τῶν πηγῶν τούτων, ὁ Θεόδοτος, ὁ Ἐφορος, ὁ Τίμαιος, ὁ Κτησίας, ὁ Κλείταρχος, ὁ Δοῦρις καὶ ὁ Μεγασθένης. Ὅπως εἴηποτε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ

κῆθη ἐν Συρακούσαις. Ἄλλ' ἀντέσχε γενναίως, ἐκέρδησε διὰ περιποιήσεων τὴν εὐνοίαν τῶν πολιτῶν, καὶ τέλος ἐσώθη, τῷ 396, διὰ λοιμοῦ ἐνακλήφαντος εἰς τὸν Καρχηδονικὸν στρατὸν (Διοδ. ΙΔ, 45). Καὶ ὁ μὲν Ἰμλικῶν ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ του, τὸν πόλεμον ὁμῶς ἐξηκολούθησεν ὁ Μάγων μέχρι τοῦ 392, ὅτε ἐκλείσεν εἰρήνην, παραχωρήσας τὸ Ταυρομένιον. Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐδείχθη ὠμὸς ὁ Διονύσιος, πολλοὺς πολίτας θανατώσας ἵνα προμηθευθῇ χρήματα διὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ἐἶτα δ' ἐστράφη κατὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἐνίκησε τοὺς Κροτωνιάτας, ἐκυρίευσεν μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν δι' Ἀσιτίας τὸ Ρήγιον, καὶ σκληρῶς προσνήχθη πρὸς τοὺς πολίτας (Διοδ. ΙΔ, 10, 111). Μετὰ τινὰ δ' εἰρηνικὰ ἔτη, ἐρ' ὧν συνέθεσε σχέσεις μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐξησφάλισεν τὴν δύναμίν του ἐν τῇ Ἀδριατικῇ, ἤρχισε νέον πόλεμον κατὰ τῶν Καρχηδονίων (383), καὶ ἐνίκησε μὲν τὸν Μάγωνα ἐν Καβάλα, ἠττήθη ὁμῶς ἐν Κροαίῳ, καὶ ἀναγκασθεὶς εἰς παραχωρήσεις, ἐδέχθη τὸν Ἀλυκὸν ὡς μεθόριον (Διοδ. ΙΕ, 12). Ἐβουλεύθη ἔπειτα νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς Ἡπείρου καὶ τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἤρξατο τετάρτου πολέμου κατὰ Καρχηδόνας, τὸ πρῶτον ἐπιτυχῶς· ἀλλὰ τοῦ στόλου του καταστραφέντος ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἐρυκος, συνωμολόγησεν ἀνακωχὴν, καὶ μετ' ὀλίγον, τῷ 367, ἀπέθανε, κατὰ τοὺς μὲν, ἐξ ἀκρασίας, κατὰ τοὺς δὲ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ χαρᾶς ὅτε ἐνίκησεν εἰς διαγωνισμόν τραγικῆς ποιήσεως (Διοδ. ΙΕ, 74). Ὁ Διονύσιος οὗτος θεωρεῖτο ὡς τὸ πρότυπον τῶν μεταγενεστέρων τυράννων, οὐδὲν ἰσρὸν ἔχων, ὠμὸς, χαρακτῆρος δυσπίστου πρὸς τοὺς ἐγγυτέρους αὐτοῦ (Πλούτ. Δίων, Ε.—V. Max. I, 1. IV, IX, 17.—Cic. Tusc. V, 21, 22). Δὲν ἐστερεῖτο ὁμῶς καὶ φυσικῶν τινῶν εὐγενῶν βλαπῶν (Ἰδ. Φιντίας), οὐδ' ἐτύφλωτε πρὸς τὴν δυσχέρειαν τῆς ἰδίας του θέσεως. Ἐἶχε

δὲ καὶ τὴν δυστυχῆ ἀξίωσιν ὅτι ἦν παιητῆς, καὶ ἔγραψε τραγωδίας, μετὰ παρρησίας κατακρίθεισας ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου, καταγελασθείσας δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλ' ἐν Ἀθήναις ἐνίκησε, τῷ 367, μία ἐξ αὐτῶν, ἐπιγραφομένη «λύτρα Ἐκτορος», καὶ ἦς ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται. — 3) Δ. ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προαρρηθέντος καὶ τῆς ἐκ Λοκρῶν Δωρίδος. Ἐπὶ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ὁ πατήρ του ἐκ δυσπιστίας τὸν εἶχε μακρὰν τῶν πραγμάτων. Τῷ 367 δὲ π. X., τριακονταετῆς διεδέχθη τὴν ἀρχὴν, καὶ ἤμιστα ὦν πολεμικὸς, διηλλάγη τυγχέως μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Βλέπων δ' αὐτὸν ὁ Δίων μὴ ἔχοντα τὴν ὠμότητα τοῦ πατρὸς του, οὐδὲ φυσικῶν προτερημάτων ἐστερημένον, μετακλήσατο τὸν Πλάτωνα ἵνα δι' αὐτοῦ τὸν μορφωθῆναι εἰς ἡγεμόνα ἱκανὸν καὶ ἐνάρετον. Καὶ ἔτυχεν μὲν κατ' ἀρχὰς ἐντίμου ὑποδοχῆς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ δι' ἐνεργείας κολάκων, ὡς τοῦ Φιλίστου, ἐξωρίσθη ὁ Δίων, καὶ ἀπεπέμφθη καὶ ὁ Πλάτων, εἰ καὶ ὁ Διονύσιος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐπανήλθε μὲν αὐθις ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ προσκλήσει τοῦ Διονυσοῦ, ἀλλὰ τῷ 360 ἀνεχώρησεν ἐκ δουτέρου, βλέπων τὰς προσπαθείας του πάσας ἀνωφελεῖς, καὶ ἐκτεθεὶς εἰς καταδρομὰς καὶ κινδύνους· ὁ δὲ Διονύσιος παρεδόθη εἰς τῆς τυραννίδος τὰς ἐκδικατήσεις καὶ τὰ ἐλαττώματα. Ἐν ᾧ δ' ἐξοστράτευσε κατὰ τῶν Λοκρῶν, ἐπιστρέψας ὁ Δίων μετὰ μικροῦ στρατοῦ, κατέλαβε τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Διονύσιος κατέφυγε τῷ 356 εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῦς, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του, ἐνθα δεκτὸς γενόμενος, ἀνεδέχθη τυράννος σκληρότατος. Παρέμεινεν ὁμῶς ἐκεῖ ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ εἶτα ἐπανελθὼν κατέλαβεν ἐκ νέου τὰς Συρακούσας ἐπὶ ἄλλα τρία ἔτη, μέχρις οὗ ὁ Τιμολέων ἦλθεν ἐκ Κορίνθου τῷ 343 ἵνα ἐλευθερώσῃ τὰς ἐλληνικὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ ὁ Διονύσιος, ἀδυνατῶν ν' ἀντιστῆ, παρέδωκε τὸ φρούριον ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ν' ἀπέλθῃ ὁ ἴδιος εἰς Κορίνθον. Ἐκεῖ δ' ἔχ-

σεν ὡς ἰδιώτης, καὶ κατὰ τινὰς ἠραγιάσθη ν' ἀνοίξῃ σχολεῖον ἵνα πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Διοδ. ΙΕ, 16. ΙΣΤ, 70.—Αἰλ. Π. I. Θ, 8.—Πλούτ. Δίων, Τιμολ.).—4) Δ. Κολοφώνιος, ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, καὶ ἐκείνου ἐφάμιλλος, ἀλλ' ἤτον ὑψηλὸς τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν πραγματικότητα μᾶλλον ἐπιδιδύκων (Αἰλ. Π. I. Δ, 3.—Ἄριστ. Ποιητ. Β.—Πλούτ. Τιμολ. ΛΣΤ), δι' ὃ καὶ ἀνθρωπογράφος ἐπεκλήθη (Pl. XXXV, 37).—5) Ἐτερος ζωγράφος ἐπὶ Καίσαρος (Pl. XXXV, 11).—6) Γλύπτης μετὰ Ὀλ. 78 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐργαζόμενος. Ἐλέγετο ποιήσας θῆλειαν ἔκπον, ἣ οἱ ἔκποι προσέδραμον χρεμετίζοντες (Παυσ. Ε, 27).—7) Δ. Μιλήσιος, ἔζη ὀλίγον μετὰ τὰ Περσικά, καὶ ἦν ὁ πρῶτος ἀπόπειραθεὶς τὰ σχεδὸν σύγχρονα αὐτῷ συμβάντα νὰ ἐξιστορίσῃ, γράψας Περσικά ἢ τὰ μετὰ Δαρείου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ περιήγησις οἰκουμένης.—8) Δ. Σάμιος, τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἔγραψε μυθολογικὰ συγγράμματα, ὧν ἐν ὀνομάζετο Κύκλος, καὶ ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Διόδωρος.—9) Δ. ὁ Θράξ, 100 π. X., ἔγραψε πρῶτος τέχνην γραμματικὴν μεγάλως ἐκτιμωμένην, μὴ διατηρηθεῖσαν δὲ, ὡς φαίνεται, ἐν γνησιότητι.—10) Δ. ὁ Ἀλικαρνασεύς, ἔζηπε περὶ τὰ 30 π. X. εἰς Ρώμην, ἐνθα ἐπὶ 22 ἔτη διαμείνας, ἐσπούδασε τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν. Ἀπέθανε δὲ τῷ 8 π. X., γράψας, πλὴν ἄλλων ἀπολοσθέντων, Ρωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων μέχρι τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων, εἰς βιβλία 20, ὧν μόνον τὰ 9 πρῶτα σώζονται, τῶν 2 ἐπομένων μέγα μέρος, καὶ τῶν ἄλλων ἀποσπάσματα μόνον. Τὴν συγγένειαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων θέλων ν' ἀποδείξῃ, καὶ τῆς πολιτικῆς ἀξίας τούτων θαυμαστής, διηγῆται τὰ κατὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν νομοθεσίαν, δι' ἣν εἶσιν αὐτὸς ἡ κυριώτερα πηγή, συγγένων ὁμῶς πολλάκις τοὺς χρόνους καὶ τὰ Ἑλλη-

νικὰ μετὰ τῶν Ρωμαϊκῶν. Εἰς τὸ ὄψος φιλοτιμεῖται νὰ μιμηθῆται τὸν Πολύβιον καὶ τὸν Θουκυδίδην, παρεμβάλλων, ὡς οὗτος, καὶ ῥητορικοὺς λόγους εἰς τὸ κείμενον, καὶ ἐν γένει δὲν στρεφεται εὐφραδείας καὶ χάριτος. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ῥητορικὴ πραγματεία, καὶ τέχνη ῥητορικὴ, περίληψις μόνον, ἢ μὴ γνήσιον ἔργον τῶν παλαιῶν (συγγραφέων) χαρακτῆρες, περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων ὑπομνηματισμοί, ἦτοι κρίσεις περὶ Θουκυδίδου, Δημοσθένους, κτλ. τέλος Ἐπιστολαί.—11) Δ. ὁ Περσηγῆτης, καταγόμενος, κατὰ διαφόρους, ἐκ Βυζαντίου, Χάρακος, Ἀλεξανδρείας ἢ Λιθύης, ἔγραψεν, ἐπὶ Αὐγούστου, Δομιτιανοῦ καὶ Σεπτ. Σεβήρου, Περιήγησιν οἰκουμένης ἐν ἀπταιστοῖς ἐξαμέτροις.—12) Δ. τύραννος Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, περὶ τὰ 338 π. X. ἐνυμφεῖσθαι Ἀ-

μαστριν, τὴν ἀνεψιάν τοῦ Δαρείου, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ ἡπιότητι καὶ δικαιοσύνη. Ἐλαβε καὶ τίτλον βασιλέως, καὶ ἀπέθανε πνιγὸς ἐκ τοῦ πάχους.—13) Δ. ἐξ Ἡρακλείας, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, φιλόσοφος στωϊκὸς, μεταβάς εἰς τὴν Ἑλεατικὴν σχολήν.

Διονυσόπολις, ἰδρυθεῖσα ἐν Φρυγίᾳ ὑπὸ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους.

Διονύσιος, καὶ **Βόιχος**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 325), ἐξ οὗ ὑπετέθη ὅτι ἡ

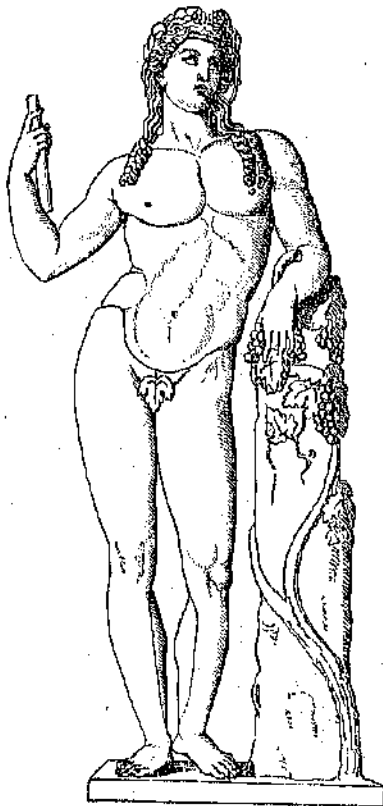
λατρεία αὐτοῦ προήλθεν ἐκ τῶν ἀρχαῖότατα ἐν Βοιωτίᾳ οἰκούντων Ὀρχικῶν. Κατὰ τὸν μῦθον, ἔπεισαν ἐκ ζηλιτοῦτας ἢ Ἡρα τὴν Σεμέλην νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διὸς νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἐν πάσῃ του τῆ λαμπρότητι, ὃ ὑποσχεθεὶς ὁ θεὸς, ὅτε ἤλθε φέρων τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς του, ἐπυρολήθη ἢ οἰκία, καὶ ἔπεσε νεκρὰ ἢ Σεμέλη, τεκοῦσα ἄωρον παιδίον, ὃ λαβὼν ὁ Ζεὺς, ἔσχευε τὴν κνήμην του καὶ τὸ ἐνέκλεισεν εἰς αὐτὴν καὶ ὅτε ἐγκαίρως ἐγεννήθη, τὸ παρεδωκεν εἰς Ἴνῶν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Ὀρχομενῶ ἵνα τὸ ἀνατρέψῃ. Ὅτε ὁμῶς ἐξ ὀργῆς τῆς Ἡρας ὁ Ἀθάμανς ἐμάνη, καὶ ἢ Ἴνῶ ἔφυγε, παρέλασθον νόμφαι τὸ βρέφος καὶ ἔθραψαν αὐτὸ δι' ἠδείας τροφῆς, ἐν σπηλαίῳ κεκρυμμένον, ἐντὸς τῆς συμφύτου κοιλάδος ἥτις ἐλέγετο Νύσα, ἐξ οὗ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Διόνυσος. Ἄλλ' ἄλλοι μῦθοι τὴν Νύσαν ταύτην, ἥτις ἄγνωστον ἂν ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐν Βοιωτίᾳ, μετέθετον εἰς Θράκην, Ἀραβίαν, Ἰνδίας, κτλ. Αὐξήσεις δ' ὁ Διόνυσος, ἐγένετο θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπέλων, καὶ ἐλέγετο διὰ τοῦτο κχάρμα βροτοῖσι, καὶ «Λυαῖος,» οἶον λυσίπονος, καὶ διὰ τὰς δῆθεν θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ οἴνου, «ἰατρόμαντις,» καὶ αὐτὸ τοῦτο «σωτήρ.» Ἐνεκα τῆς ἦν προκαλεῖ εὐθυμίας καὶ ἐμπνεύσεως, ἦν φίλος τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὸς Μελοποιός, καὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ προϊόντα ἦσαν ὁ Διθύραμβος καὶ τὸ δράμα. Ὡς δὲ τὴν καρποφορίαν τῆς ἀμπέλου προστατεύων, ἐθεωρεῖτο καὶ εἰς πᾶσαν βλάστησιν εὐνοῦς, καὶ ἐλέγετο πολλάκις Ἀνοθεύς, Ἀνοθεός, Φλοῖος (ἐκ τοῦ φλοῖω), Δενδρίτης, Ὑψης, καὶ ὡς καὶ ἢ Δῆμητρα τὴν ἐξημέραςιν τῶν ἠθῶν προκαλῶν, ἔφερε μετ' αὐτῆς τὸ ἐπίθετον θεσμοφόρος. Τὰς ὀργαστικὰς δ' αὐτοῦ τελετὰς, εἶτε ἐκ Θράκης, εἶτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως αὐτῶν προερχομένας, γνωρίζει ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Ζ, 130), εἰ καὶ οἷδ' αὐτὸν οὐδὲ τὴν Δῆμητραν ἀναμίξας ποτὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ πάντοτε ὡς

θεοὺς οὕτως εἰπεῖν ἐπιγεύους αὐτοὺς ἀναφῆραιν. Ἐξετάθη δ' ἢ λατρεία αὐτοῦ ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἠσκαίτο ἰδίως ἐν Ἀττικῇ, Κορίνθῳ, Σικυῶνι, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τῶν νήσων, οἶον Λέσβου, Νάξου, ἔνθα ἐκ τῆς Ἀριάδνης (ἰδ. Θεσεύς) ἔσχευε υἱοὺς τὸν Οἰνοπίονα, τὸν Εὐάνθην καὶ τὸν Στάφυλον. Τῆν κατὰ τῆς μέθης ἀποστραφὴν τινῶν αἰνίττεται πιθανῶς ὁ Ὀμηρικὸς μῦθος (Ἰλ. Ζ, 130) ὅτε Λυκοῦργος ὁ Δρύωντος, βασιλεὺς τῶν Ἠδωνῶν, ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ Νισαϊκῶν πεδίων τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἔρριψαν κατὰ γῆς τὰ ἱερὰ σκεύη, τὸ δὲ θεῖον βρέφος ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Θετίδος, δι' ὃ ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐτύφλωσε τὸν Λυκοῦργον κατὰ δὲ μετέπειτα μύθους ἐπήλθε καὶ ἀφορία εἰς τὴν χώραν, καὶ ὁ Λυκοῦργος μαίνεται, ἐξέλαβε τὸν υἱὸν του ὡς σταφυλὴν καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, εἶτα δὲ τὸν ἔσφραξεν εἰς τὸ Πάργαιον ὄρος, ἔνθα, ἐντολῇ τοῦ Διονύσου, ἵπποι τὸν ἐσπάραξαν (Ἀπολλ. Γ, 5, 1. — Σοφ. Ἀντ. 955). Ἐν Ἀργεὶ τὰς γυναῖκας αἵτινες ἔφευγον τὴν λατρείαν του ἐνέδαλεν ὁ Διόνυσος εἰς μαγίαν, ὥστε καὶ τὰ ἴδια παιδία των φονεύσασαι ἔφαγον. Τυρρηνοὺς δὲ πειρατὰς, οἵτινες τὸν συνέλαβον, μετεμόρφωσεν εἰς δελφίνας, πλὴν τοῦ κυβερνήτου, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Ὑπὸ οὐίλου Μαινάδων καὶ Βακχίδων, Σατύρων καὶ Σιληνῶν, φερόντων τὸν φύλλοις ἀμπέλου περικεκοσμημένον ὄρυον (ἰδ.) συνωδεύετο περιελθὼν τὴν Ἑλλάδα, πᾶσαν χώραν βαρβάρων, καὶ αὐτὰς τὰς Ἰνδίας, αἵτινες ὁμῶς προσετέθησαν εἰς τὸν μῦθον μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐκστρατεῖαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐκ δὲ τοῦ Ἄδου μετέφερε τὴν μητέρα του εἰς τὸν Ὀλυμπον μετονομασθεῖσαν Θουόνην, ὡς καὶ αὐτὸς καὶ Θουαεὺς (ὁ μέθη ἐνθουσιῶν) ἐπεκαλεῖτο. Ὁ χαρακτηριστὴρ τῶν ἐορτῶν του ἦν ζωηρότης καὶ εὐθυμία καὶ τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ Πλούταρχον, ἦσαν ἀπλαῖ. Ἀμφοτέρους οἴνου καὶ σταφυλαὶ ἐφέροντο εἰς αὐτὰς, καὶ

ὀπίσω τούτων κριός, καὶ ἕτερας φέρων κόρινθον σύκων. Βαθμηδὸν ὁμῶς ἀπέδῃσαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θυροῦδεις καὶ ἐρεθιστικαί, καὶ οἱ πανηγυρίζοντες, μετ' αὐλῶν καὶ τυμπάνων ἐν παραφόρῳ ἐξάψαι περιφέροντο «εὐοὶ εὐόν» κραυγάζοντες, ψάλλοντες, ζῆα σπαράττοντες καὶ τὰς αἰμοσταγῆς σάρκας των κατατρώγοντες, ἐξ ὧν καὶ ὁ θεὸς προσέτι *Εὐύτος καὶ βρόμιος καὶ Βάκχος* (παρὰ τοῦ *ἰαχῆ, ἰαχῆ*) ἐλέγετο. Ἐτελεύοντο δ' αἱ παράφοροι αὐταὶ ἐορταὶ συνήθως διὰ νυκτός, δι' ὃ καὶ *Νυκτάλια* ἐλέγοντο (Πλουτ. Συμπ.) καὶ ὁ θεὸς προσέτι *Νυκτάλιος*. Συνωργίζον δὲ αἱ *Βάκχαι*, καὶ *Μαινάδες* λεγόμεναι, *Θυάδες*, *Μεμαλλόνες* (ἐν Μακεδονίᾳ), *Βιστονίδες* (ἐν Θράκῃ), *Βχσσαρίδες*, ἔθεν καὶ ὁ θεὸς *Βασσαρεύς*, ἐκ τῆς *Βασσάρας*, μακροῦ χιτῶνος, ἐν ἐφόρῳ ἐν *Θράκῃ*, διότι ἐκεῖθεν προήλθε φαίνεται ἢ θυροῦδης αὐτῆ ἐορτῆ. Τούτου ἐνεκα καὶ ἐσχετίζετο ἢ λατρεία τοῦ Διονύσου μετὰ τῆς τοῦ Ἄττος καὶ τῆς Κυβέλης, ἀσιασῶν παραγωγῶν θεοτήτων, καὶ αὐτὸς καὶ Μαδάκιος ἐπεκαλεῖτο, σύμβολον ὧν τότε τῆς ἀνθούσης φύσεως, ἥτις θνήσκει καὶ ἀναγεννᾶται. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἠντίτετο καὶ ὁ *Ζαγρεὺς* ἢ ὑποχθόνιος Διόνυσος, οὗδὲ λεγόμενος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης. Κατὰ τοὺς Ὀρφυκούς ἐνθροισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐσπαράχθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ὃ δὲ Ζεὺς, τὴν καρδίαν αὐτοῦ καταπιὼν, ἔτεκεν ἔπειτα τὸν Διόνυσον. Ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δῆμητροῦ λέγεται *Ἰαχχος*, καὶ παρίσταται ὡς παῖς, κόρος, ἀδελφὸς ἡμνηστῆρ τῆς Κόρης. Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦσαν 4 αἱ Διονυσιακαὶ ἐορταί, α' *Διονύσια* τὰ μικρά, ἐν ἀγροῖς ἢ κατ' ἀγρούς, ἐν Ποσειδεῶνι, τέλει δεκαεμβρίου, ὅτε ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ χωρίοις κατὰ πρῶτον ἐγένετο γρηῖσις τοῦ νέου οἴνου. Συνίσταται δὲ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 241, 263) εἰς γενικὴν πομπὴν τοῦ χωρίου πρὸς τὴν θυσίαν, μετὰ κωμικῶν ὀρχήσεων καὶ παντοίων ἀστεϊσμῶν,

τοῦ πυρῆνος ἐξ οὗ ἀνεπτύχθη ἢ κωμῳδία καὶ μεταβατικοὶ δ' ὑποκριταὶ παρίσταν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐν τοῖς χωρίοις δράματα ἃ εἶχον ἤδη διδαχθῆ ἐν Ἀθήναις. Μία δὲ τῶν συνήθων διασκευάσεων ἦσαν καὶ τὰ ἀσκόλια (ἰδ.). — δ'. τὰ *Ληναῖα*, κατὰ Γαμηλιῶνα. (τέλος Ἰανουαρίου), ἐν Ἀθήναις πανηγυριζόμενα κατὰ τὸ Ληναῖον, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, Ν. τῆς Ἀκροπόλεως. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἢ κατὰ τὴν πύλιν ἐξακολούθησις τῶν μικρῶν Διονυσίων, διότι καὶ ἐν αὐταῖς κυρίως τὸν νέον οἶνον ἔπινον, καὶ συνώδευε τὴν τελετὴν ἐστίασις, εἰς ἣν ἢ πόλις παρεῖχε τὸ κρέας, καὶ τὰς ὁδοὺς διέτρεχε πομπή, καθ' ἣν ἐγένοντο ἀσταῖαι προκλήσεις ἐξ ἀμαξῶν, καὶ ἐδιδάσκοντο δράματα, μάλιστα κωμῳδία — γ'. Τὸν δ' ἐπόμενον μῆνα, τῇ 11—13 Ἀνύεστηριῶνος, ἐορτάζοντο τ' Ἀνύεστηρια καὶ ἢ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο *πιθολογία* (ἢ ἀνοιξίς τῶν πιθῶν) ἢ δευτέρα ἐλέγετο οἱ *Χόες*, καὶ κατ' αὐτὴν, εἰς κοινὴν ἐστίασιν, ἔπινον, καθ' ἀμύλλαν, τίς περισσότερον, τὸν νέον οἶνον, καὶ ὁ πρῶτος πῶν τὴν μερίδα του ἐλάμβανεν ὡς ἐπαθλὸν ἀσκῶν οἴνου. Τὸ δ' ἐπισημότερον μέρος τῆς τελετῆς ἦν μυστικὴ θυσία ἢ ἢ γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως ἔφερε τῷ θεῷ εἰς τὸ Ληναῖον, καὶ ἢ μετ' αὐτοῦ σύζευξις τῆς. Ἡ δὲ τρίτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο *Χύτροι*, διότι κατ' αὐτὴν ἐν πηλίνας χύτρας ἐξετίθεντο ἐψημένοι καρποὶ εἰς θυσίαν τῷ χθονίῳ Ἐρμῇ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων. — δ'. Τὰ κυρίως *Διονύσια*, τὰ *μεγάλα*, κατ' ἄστου ἢ ἀστυκά, ἐπανηγυρίζοντο ἀπὸ τῆς 8—13 Ἐλαφηβολιῶνος (τέλος Μαρτίου), καὶ πολλοὶ συνέρρον εἰς αὐτὰ ἐκ τε τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὸ ἐξ Ἐλευθερῶν εἰς Ἀθήνας κομισθὲν ἀρχαῖον ξάνον τοῦ θεοῦ ἐφέρετο ἐν μεγάλῃ παρατάξει κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Ληναίου εἰς μικρὸν ναὸν τοῦ Διονύσου ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀγούσης, ἐνθα ἴσως ἴστατο κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπὶ ἀνήγετο εἶτα πάλιν εἰς τὸ Λη-

νατων εν μέσω του πλήθους των εορταζόντων και τότε άντήχουν εν ευωχία ψαλλόμενοι λαμπροί διθύραμβοι προς τον Έλευθεριον Διώνυσον, οὗς συνέθετον προς τον σκοπόν τουτον οι έπισημότεροι των ποιητών, και έντευθεν έλαβε την πρώτην γέννησίν της ή δραματική ποιησις. Τάς δε τρεις τελευταίας ημέρας έδιδάσκοντο νέα δράματα («καινοίς τραγωδοίς») επί «μεγίστη δαπάνη, και παρουσία μεγάλου πλήθους και έγχοριων και ξένων, δι' ό και εκεί, ένώπιον πάντων τούτων των θεατών, άπενέμοντο αι μεγάλαι δημόσιαι διακρίσεις, ως έδόθη τῷ Δημοσθένει ο στέφανος. Διά τας παραστάσεις δε ταύτας ήγειρε κατ' αρχάς ο Θεσπις Ικρία, και ότε

Μουσίου Παριάνου.

ήγασαν ταύτα, ψυχοδομήθη το πολυτελές Διονυσιακό θέατρον (Ιδ.). Παρίστατο δ' εν τῇ

τέχνῃ ο Διώνυσος είτε, ως εξ 'Ινδιών προερχόμενος, πρεσβύτης μεγαλοπρεπής, μακρόν έχων τὸν πάγονα και τὴν κόμη, ποδῆρη φέρων αναβολήν, και καθαρούς και εύγενείς του προσώπου τούς χαρακτήρας. "Η παρίστατο ως έφηβος, εύειδής, ρεμβάζων, τῆς κόμης τούς ίούλους έχων μακρούς και περιδεδεμένους διά σταφυλῶν και κισσού, τὸ σῶμα γυμνόν, άνθηρόν και μάλλον θηλυπρεπές, συνήθως έλαφρώς που έπεριδόμενον, και πολλάκις επί των ώμων κεκαλυμμένον διά δορῆς έλάφου. Πολλάκις δ' εν γλυφαῖς και γραφαῖς παριστάται συνοδούμενος υπό παροισάντος θιάσου Σιατύρων, Σιλητιῶν, Κενταύρων, Νυμφῶν και Μουσῶν, ήρεμος και γαλήνιος αὐτός εν τῷ μέσω των, ένιοτε και μετά τῆς ώραιας μνηστῆς του, τῆς 'Αριάδνης. Ίερά αὐτῷ εἰσιν εκ μὲν των φυτῶν τὸ κλήμα τῆς άμπέλου και ο κισσός, εκ δὲ των ζώων ο πάνθηρ, ο λύγξ, ή τίγρις, ο τράγος, ο όνος, και εκ των ίχθύων ο δελφίν.

Διοπειθης, Σουιεύς, εις των άριστων 'Αθηναίων στρατηγῶν, σύγχρονος του Δημοσθένους, άντιταχθείς τῷ Φιλίππῳ, ότε, τῷ 343 π. Χ. ἐκινήθη κατὰ των εν Χερσονήσῳ 'Ελληνιδων πόλεων. Κατήγγειλε δ' αὐτόν ο Φιλίππος εις τούς 'Αθηναίους ως τὴν εἰρήνην παραδάντα, άλλ' ο Δημοσθένης (π. Χερσον., και Φιλίπ. Γ') ώμίλησεν υπέρ αὐτοῦ, και αὐτός ο Φωκίων συνεδούλευσε τούς συμπολίτας του ν' άντιστάωιν εις τας αξιώσεις του Μακεδόνος. Έκειθεν επήγασε, τῷ 340, ο τελευταίος κατὰ Φιλίππου πόλεμος. "Επεσε δε μετ' ελίγον ο Διοπειθης εν μάχη.

Διοσκορίδης, 1) Ιδ. 'Ανοσολογία. — 2) Δ. Πεδάνιος, "Ελλην εκ Κιλικίας, Ιατρός επί Νέρωνος, έγραψεν εις 5 βιβλια σωζόμενον σύγγραμμα περι βλης Ιατρικῆς, επί πολὺ θεωρούμενον ως κυριωτάτη πηγή. Προστίθενται δ' αὐτοῖς ένιοτε 2 έτερα βιβλια, «άλεξιφάρμακα» και «θηριακά» επιγραφόμενα· φαίνεται όμως ότι εἰσιν έργον

άλλου τινός Διοσκορίδου, 'Αλεξανδρέως. Το δε «περι εύπορίστων άπλών τε και συνθέτων φαρμάκων» εις αὐτόν αποδιδόμενον, δεν αναγνωρίζεται γνήσιον. — 3) 'Επίσημος ψηφογλύπτης εκ Κιλικίας, γλύφας εν άλλοις κεφαλήν Αύγουστου επί δακτυλλου, εν ο αυτοκράτωρ έφερεν ως σφραγίδα (Pl. XXXVII, 1).

Διώνυσοι, Κάστωρ και Πολυδεύκης, υἱοί του Διός, μεταμορφωθέντες εις κύνων, και τῆς Αῆδας, γυναικός του Τυνδαρέω, βασιλέως τῆς Σπάρτης, δι' ο και Τυνδαρίδαι πολλάκις λέγονται. Θεωροῦνται δε διάσημοι και επί ηρώσιμῳ, και εις μὲν τον Κάστωρα διδεται τὸ επίθετον Ιππόδαμος, εις δε τον Πολυδεύκην πύξ άγαθός. "Ότε ο Θησεύς ήρπασε τὴν αδελφήν των

Νόμισμα Βριτανικού Μουσείου.

Ελένην, εισήλασαν εις τὴν Αττικὴν ἵνα τὴν έλευθερώσωσι. Συνεξέπλευσαν δε και μετά των 'Αργοναυτῶν, και έπολέμησαν τούς υἱούς του 'Αφαρέως Ίδαν και Λυγκέα, ών ήρπασαν και ένυμφεύθησαν τας μνηστας, Φοίβην και Ίλάειραν, Λευκιππίδας, ήτοι θυγατέρας του κοινοῦ θεοῦ των Λευκιππου. "Επεσε δ' εις τὴν μάχην ο Κάστωρ, όστις ήν ο θνητός

Διπλοῦς.

εκ των δύο· ο δε Πολυδεύκης, όστις ήν άθάνατος, ήθελεν, εξ άγάπης προς τον αδελφόν του, να συναποθήνη μετ' αὐτοῦ· άλλ' ο Ζεὺς επέτρεψεν, εκάτερος ανά μιαν ήμέραν να μένη εκαλλάξ εις τον 'Αδην ή εις τον ούρανον. 'Εν Σπάρτῃ έθεωροῦντο ως πολιούχοι, και ξένιοι, και προστάται των θλασσοπορούτων, και εις τα πλοῖα ως εμφαινουσα τὴν παρουσίαν αὐτῶν εξελαμβάνετο ή 'Ελένη (τὸ εις τούς Ιστούς επικαθήμενον φως). 'Εν δ' 'Αθήναις επελέγοντο "Ανακεις (ήτοι 'Ανακτες), και αι εορται αὐτῶν, ήσαν τὰ Διονυ-

σια ή 'Ανακεια. Σύμβολα δε των Διονυσιων ήσαν εν Σπάρτῃ τὰ δοκανα, δύο παράλληλοι ράβδοι δια δύο έγκαρσιων ένέυμειναι, και ταύτα συνώδευον πάντοτε τούς βασιλεῖς εκστρατεύοντας. "Ότε δ' απεφασίσθη εις μόνος βασιλεύς να εκπέμπηται, συνενομοθετήθη να συνοδεύηται ύφ' ενός μόνου εκ των δύο δοκάνων.

Διώνυσις, 1) Ιδ. Κάβειρα. — 2) Πόλις εν τῇ Κάτω Αιγύπτῳ (Στρεβ. ΙΖ, 802). — 3) Δ. ή μικρά εν Θηβαῖδι τῆς Αιγύπτου, όθεν και ο νομὸς Διονυσιότης (Αὐτ. 814). — 4) Ιδ. Θῆβαι. — 5) Δ. ή Λύδδα (πόλις εν Παλαιστίνῃ).

Διοτίμα, κατὰ Πλάτωνα, εν Συμποσίῳ, υποτιθεμένη ίέρεια εκ Μαντινείας, εξηγοῦσα τῷ Σωκράτει τὴν περι έρωτος θεωρίαν της.

Διότιμος, 1) Στρομβίχου, στρατηγός 'Αθηναῖος εν τῷ πολέμῳ των Κορινθίων και Κερκυραίων (Θουκ. Α. 45. Η, 15). — 2) Ναύαρχος 'Αθηναῖος εν τῷ κατὰ Σπάρτης πολέμῳ των 'Αθηναίων μετὰ των Περσῶν (Ξενοφ. 'Ελλ. Ε, 1, 22). — 3) Διοπειθους, Εὐώνυμεύς, ναύαρχος 'Αθηναῖος, όπαδός των αρχῶν του Δημοσθένους. 'Ο 'Αλέξανδρος απήτησε τῷ 335 π. Χ. να τῷ παραδοθῇ ('Αρρ. Α, 10).

Διοτρεφῆς, 'Αθηναῖος, αρχηγός ξενικῶν στρατευμάτων, μεθ' ών, φέρων αὐτὰ όπισω, έλεηλάτησε τὴν εν Βαιωτίᾳ Μυκαλησ-

Ἄρρ. έργον εκ 'Αγγλίου.

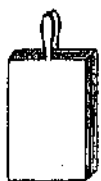
σόν. Τῷ 411 διατάχθη να εισαγάγη εις τὴν Θάσον τὴν ολιγαρχίαν, δι' ο ή νῆσος απεσπασθη των 'Αθηναίων (Θουκ. Ζ, 29. Η, 64).

Διπλοῦς, ή διπλάξ, εύρύ επίβλημα διπλούμενον (ως τὰ νῦν σάλια) όταν εφέρετο υπό των γυναικῶν. 'Ως άφελές, τὸ εφερον και οι κυνικοί.

Δίπλωμα, ἦν, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ διπλοῦ χάρτου γεγραμμένον, εἶδος διαδωτήριου, ἢ μᾶλλον συστατικοῦ διδομένου εἰς ὄδοιπάρους.

Δίποινος, Κρής, γλύπτης πανάρχαιος, λεγόμενος, ὡς καὶ ὁ συνεργάτης αὐτοῦ Σκόλλεις, μαθητὴς καὶ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (Παυσ. Β, 15, Γ, 17), πάντως δ' ἀρχαιότερος τοῦ Κύρου (Pl. XXXVI, 41). Ἀμφότεροι δὲ πρῶτοι, ἀντὶ τῆς μεταλλουργίας εἰς τὴν γλυφὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιδοθέντες, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀρχαϊκωτάτης τῶν λιθοξόων σχολῆς. Ἀδικηθέντες ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ὡς πρὸς τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας των, ἔφυγον εἰς Αἰτωλίαν λιμοῦ δ' ἐνακλήσαντες εἰς Σικυῶνα, ἀνεκλήθησαν καὶ ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον των, σύμπλεγμα παριστῶν, ὡς φαίνεται, τὴν περὶ τὸν τρίποδα ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέος.

Δίπτυχα, δύο πινακίδες συνδεδεμέναι δι' οἰκιακὰς σημειώσεις καὶ ὑπολογισμούς. Ἐἶχον ὑπερέχοντα περιθώρια ἵνα μὴ ἐγγίξωσιν ἀλλήλας, οὕσαι κεχρισμέναι διὰ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἔγραφον διὰ στυλοῦ. Ἐξῶθεν ἐκλείοντο

διὰ δύο ξυλίνων πινακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων πολυτελέστατα, χρυσελεφάντινα κατασκευαζόμενα ἐλέγοντο καὶ τρίπτυχα καὶ πολύπτυχα, περιέχοντα πλέον τῶν δύο σελίδων.

Ἦσαν δὲ λίαν ἐν χρήσει ἔπειτα καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Δύρκη, ἴδ. Ἀμφίων καὶ Θῆβαι.

Δίσκος, λίθος περιφερῆς (Ὀμ. Ὀδ. Η, 190), διαμέτρου συνήθως 10" ἢ 1', ἐνίστε καὶ σιδηροῦς, ὅτε μάλιστα φαίνεται καὶ σόλος ἐκαλεῖτο (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 286). Ἡ ῥίφις αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον σημεῖον, ἢ εἰς ὅσον ἐνήν μείζονα ἀπόστασιν (δισκοβολία) ἦν ἐν τῶν πρωτίστων ἀγωνισμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦδη ἐπὶ Ὀμήρου. Περιφημον ἔργον πλαστικῆς ἦν ὁ χαλκοῦς δισκοβόλος τοῦ Μύ-

ρωνος (Λουκ. Φιλοξ. 18.—Quinet. II, 13), οὐ ὁμοιώματα μεταγενέστερα σώζονται.

Πεττανικοῦ Μουσίου.

Δίσυλλος, Ἀθηναῖος, ἐξηκολούθησε τοῦ Ἐφόρου τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 357 μέχρι τοῦ 336, καὶ εἰς ἄλλο σύγγραμμα μέχρι τοῦ 298 π. Χ.

Διφθέρα, ἴδ. Ἰματισμός.

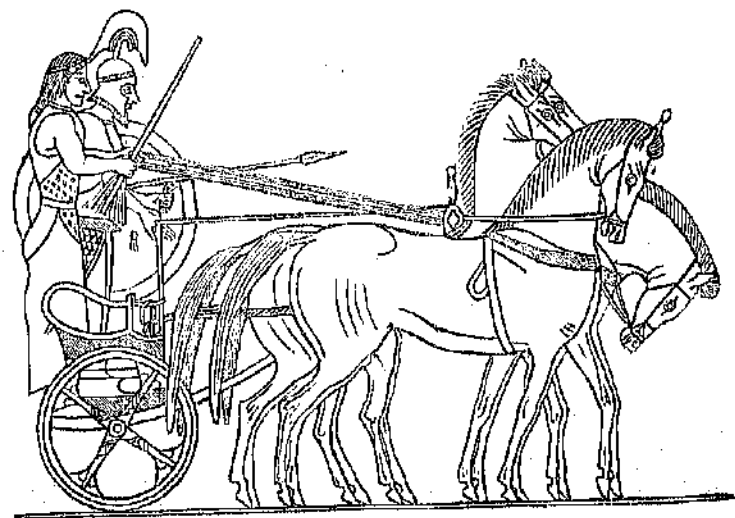
Δίφιλος, Σινωπεύς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μενάνδρου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σμύρνῃ. Ἐγραψε περὶ τὰ 100 δράματα, ἐξ ὧν 50 εἰσὶ γνωστὰ διὰ τῶν τίτλων ἢ ἐξ ἀποσπασμάτων αὐτῶν. Συνήθως ἐξεργάζετο μυθικὰς ὑποθέσεις, καὶ τῆς ἀλληγορίας χρῆσιν ποιούμενος. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν καθαρά, ἀφελὴς καὶ φυσικὴ. Ἰπῆρξε δ' αὐτὸς ἐν τῶν προτύπων ἀἰκιδολούθησαν οἱ Ῥωμαῖοι κωμικοὶ ποιηταί. —2) Ἐτερος ποιητὴς, γράψας Θησηίδα καὶ τινὰ σατυρικά ποιήματα. —3) Φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἐπαφάντου καὶ τοῦ Στίλπιωνος (Διογ. Λ. Β, 113). —4) Στωϊκὸς, σύγγρανος τοῦ Παναιτίου (Διογ. Λ. Ε, 84). —5) Στωϊκὸς, ἐπικληθεὶς Λαθύρινθος διὰ τὸ περιπεπλεγμένον τῶν θεωριῶν του (Λουκ. Συμπ. 6, 9). —6) Σίφιτιος ἰατρός μετ' Ἀλέξανδρον, γράψας ἐπὶ Λυσιμάχου σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ὑγιεινῆς τροφῆς δι' ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς. —7)

Ἀρχιτέκτων γράψας περὶ μηχανῶν (Vitruv. Praef. VII.—Cic. ad Quinet. fr. III, 1, 9).

Διφρίδας, στρατηγὸς Σπαρτιάτης, διέβη τῷ 393 π. Χ. τὸν Θίμβρανα εἰς τὴν διαίκωσιν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ στρατοῦ (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 8, 20—23). Ἰσως ὁ αὐτὸς καὶ ἔφορος (Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ).

Δίφρος, 1) ἔδρα ταπεινὴ, κυρίως ἀνευ ἀνακλίντρου ἔχουσα τοὺς πόδας ἢ καθέτους ἢ χιαστῶς διασταυρουμένους, οὕτως ὥστε νὰ κλείηται ὁ δίφρος, ὅτε καὶ ἐπελέγετο ὁ κλαδίαις ἐφευρεθεῖς, ὡς ἔλεγον, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, (Παυσ. Θ, 11), καὶ χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ μεταφέρηται εὐκόλως, διότι οἱ δούλοι ἐφερον συνήθως δίφρους κατόπιν τῶν κυρίων των, καὶ εἰς τὰς πομπὰς, τοῦλάχιστον τὴν τῶν Παναθηναίων, αἰθυγατέρες τῶν μετοίκων ἐδίφροφρον κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν εὐπατριδῶν. Ἰδ. Καθέδρα. —2) Ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις τὸ πολεμικὸν ἄρμα (ἴδ.), καὶ μετὰ ταῦτα τὸ τῶν ἵπποδρομιῶν, δίτροχον, περιλαμβάνον τὸν ἥμιονον καὶ τὸν παραβάτην. Κατ' ἀρχὰς δ-

τὸ κέντρον ἦν ἢ πλήμνη ἢ χοιρινικὴ, δι' ἧς διήρχετο ἡ κενὴ σύριγξ· εἶχε δ' ἐσωτερικῶς δακτύλιον καλούμενον ἄταρνον, γάρνον ἢ δίστρον, ἐξωτερικῶς δὲ δύο κύκλους μεταλλίλους, ὧν ὁ μὲν ἦν ὀπίσω ὁ δὲ ἔμπρὸς τῶν κνημῶν, πλημνόδετος ἢ θώραξ λεγόμενος, καὶ μετὰ αὐτῶν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς πλήμνης αἱ κνήμαι, ἧτοι αἱ ἀκτίνες τοῦ τροχοῦ, ὅτι παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγείων, ἴσως συμβολικῶς, μόνον τέσσαρες. Ὁ δ' ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ τροχοῦ, ἴτυς, συνέκειτο ἐκ τεσσάρων τμημάτων, λεγομένων ἀψίδων. Περιεβάλλετο δ' ὁ τροχὸς ὑπὸ σιδηροῦ κρίκου, ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπίσωτρον. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐπικαθήμενον μέρος, ὁ κυρίως δίφρος, ὠνομάζετο, σχετικῶς πρὸς τὸ ὅλον ἄρμα, ὑπερτερία. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐτίθετο ὁ τόνος ἢ ἡ ἰμάντωσις τοῦ δίφρου, ἧτοι τὰ πρῶτα ξύλα ἐφ' ὧν προσηλοῦνται αἱ σανίδες (ἢ πτέρνα) εἰς σχῆμα ἡμικυκλικὸν ἢ μᾶλλον ἡμιελλείψους, τὴν διάμετρον ἐχούσης πρὸς

μαξικυκλικῶς δίφρος ἐλέγετο τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος, εἰς δ' προστίθεντο οἱ τροχοί, μικροὶ συνήθως, ἔχοντες 2/3 τοῦ μέτρου διάμετρον, ὁ δ' ἄξων εἶχε μῆκος περίπου 2.20", καὶ τὸ ἔδρον πλάτος τοῦ δίφρου 1 1/2". Τοῦ τροχοῦ

τὰ ὀπίσω, περὶ τὴν περιφέρειαν δὲ ἐκ ῥάβδων πεπλεγμένων (δι' ὅ καὶ παρ' Ὀμήρῳ δίφρος εὐπλεκτος λέγεται), περιφραγμα καὶ ταρτίον λεγόμενον, ὑψούμενον εἰς τὰ ἔμπρὸς (πρὸς τοὺς ἵππους) μέχρι τῶν

γονάτων, πρὸς τὰ ὀπίσω δὲ ταπεινούμενον. Ἐπεκαλύπτετο δὲ τὸ περιφραγμα διὰ θερμάτων κατὰ τῶν ἐγθρικών βολῶν, ἢ κατεσκευάζετο καὶ αὐτὸ ἐκ σανίδων ὑπὲρ πᾶν δὲ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἦν ὁ μεταλλικός ἀντιπυρρῆς, χρησιμεύων πρὸς τὰ ὀπίσω μὲν ἵνα ὁ παραβάτης, λαβόμενος αὐτοῦ, ἀναβαίνει εὐκόλως, ἐμπρός δὲ, ἵνα προσδέωνται οἱ χαλινὸι εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν ἄξονα δ' ἐνηρμόζετο ὁ ῥυμβός, κοσμούμενος συνήθως ἐμπρός, ὡς καὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, διὰ μεταλλίνων κεφαλῶν ζώων. Εἶχε δὲ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμβός πολλὰ κίς ἤλον ὄρθιον, ὅστις ἐλέγετο ἑστῶρ, καὶ ἐπερατοῦτο εἰς κρῖνον δι' οὗ διήρχοντο οἱ χαλινὸι.

Διωθελία, ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πτωχοὺς διανομὴ 2 ὀβολῶν εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, διὰ τὸ εἰσιτήριον εἰς θέατρον (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 7).

Διὼξιππος, 1) ποιητὴς τῆς νέας κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, οὗ σώζονται 4 — 5 δραμάτων οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. — 2) Ἀθηναῖος πυγμαχὸς Ὀλυμπιονίκης. Ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐνίκησεν ἄσπλος Μακεδόνα τινὰ ἑνοπλον. Τοῦτο ἐξήγειρε τὴν κατ' αὐτοῦ ζηλοτυπίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του (Διόδ. ΙΖ, 100. — Quart. ΙΧ, 9).

Ἐκ κειμένου Μουσείου Νικηολέως, χρησιμεύων εἰς τήρησιν οἴνου.

Διῶρτος, ἰδ. Ἀυτομάδων καὶ Ἀμαρυγκεύς.

Δόκινα, ἰδ. Διόσκουροι.

Δοκιμασία, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο πᾶς Ἀθηναῖος ἀξίων νὰ ἐξασκήσῃ, οἷον δήποτε πολιτικῶν προνόμιον. Εἰς τοιαύτην φέρ' εἰπεῖν ὑπεβάλλετο παρὰ τοῖς ληξιάρχοις ὁ ἀντιποιούμενος δικαιώματα πολίτου ἐδοκιμάζετο εἰς ἄνδρας ὁ ἐφηβὸς ὁ ἀξίων ὅτι ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐξασκεῖν δικαιώματα ἐνήλικος.

Οἱ εἰς ἀρχὰς ἐκλεγόμενοι ἐδοκιμάζοντο ἤτοι ἀνεκρίνοντο πρὸ τῆς Βουλῆς ἢ πρὸ δικαστηρίου, ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχον οὐχὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα, διότι ταύτην προϋπέθεταν ἡ ἐκλογὴ, ἀλλὰ τὰ διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, οἷον τὴν ἐκ πολιτῶν γηγασίων καταγωγὴν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις τὴν ἐκ τριγενείας (μέχρι πάπου) τοιαύτην, τὴν δέουσαν ἡλικίαν, ὅτι δὲν ὑπέκειντο εἰς ἀτιμίαν, εἰς τινὰς περιστάσεις, ὅτι ἦσαν ἐγγαμοί, ὅτι ἦσαν ἐστρατευμένοι κτλ., πρὸ τοῦ Ἀριστιδίου δὲ καὶ τὸ (χρηματικὸν) τίμημα εἰς ἀνήκον. Τρεῖς λόγοι τοῦ Λυσίου, ὁ κατ' Εὐάνδρου, ὁ κατὰ Φίλωνος, καὶ ὁ ὑπὲρ Μαντιθέου, τοῦ πρώτου ἐκλεγέντος ἀρχόντος, τῶν δύο ἄλλων βουλευτῶν, ὑπάρχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Καὶ παρὰ τῶν ῥητόρων δ' ἀπηρτῆτο δοκιμασία, ἰδίως ἂν δὲν εἶχον περιπέσει εἰς ἀτιμίαν. Καὶ ἂν μὲν, ἐπιβεβλημένης αὐτοῖς τοιαύτης, παρουσιαζόντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἠγόρευον, ἐκινεῖτο κατ' αὐτῶν ἐν δειξίς, ἤτοι καταγελία περὶ παρανόμου πράξεως, ἂν δ' εἶχον πράξει τι προκαλοῦν ἀτιμίαν, οἷον δειλίαν ἐν μάχῃ, κακὰ σὶν ἡσόνων, κατὰ σπατάλησιν τῶν πῦρ φῶν κτλ., ἀλλὰ δὲν εἶχον καταδικασθῆ εἰς αὐτήν, ἠδύνατο νὰ κινηθῆ κατ' αὐτῶν ἐπαγγεῖλια δοκιμασία, ἣτοι νὰ ζητηθῆ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δοκιμασίαν διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας, πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ὁ ῥήτωρ πικρῶς ἠναγκάζετο ν' ἀπέχη τῆς ἐκκλήσεως μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Δολίχη, 1) Πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸν Ὀλυμπον δυτικῶς (Liv. XLII, 53. XLIV, 32.)

— 2) Πόλις ἐν Κομμαγινηῇ τῆς Συρίας, ἐφ' ἣν ἐπίσημα θερμὰ λουτρά καὶ νάβη Διδὸς τοῦ Δολιχηνοῦ. 3) ἰδ. Ἐχινάδες.

Δόλιχος, ἰδ. Γυμναστικῆ.

Δολίων. Δολίονες, λαὸς παρὰ τῇ Κυζικῷ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ρυνδάκου καὶ Αἰσώπου, φιλικῶς ὑποταχθεὶς τοῖς Ἄργ.

νόταις, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν νύκτα ἐκ παρανοήσεως πολέμησας αὐτοὺς (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 536. — Στράβ. ΙΒ, 575).

Δόλογοι, ἔθνος Θρακικὸν ἐπὶ τῆς Θρακ. Χερσονήσου, παρ' οἷς ἤρξεν ὁ πατήρ τοῦ Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 34).

Δόλοπος, ἰδ. Ἐλλάς.

Δόλων, ἰδ. Ναῦς.

Δουδύσσα, 1) Πόλις Ἀχαϊκὴ, ἣν κατέστρεψαν οἱ Σικυώνιοι (Πaus. Ζ, 26, 13).

— 2) Νῆσος τοῦ Αἴγαίου, Ἀ. τῆς Νάξου, τόπος ἐξορίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν. (Tac. Ann. IV, 30).

Δορίσκος, πόλις ὄχυρὰ καὶ πεδιάς τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐβρου, ἐνθα ὁ Ξέρξης, στρατεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεθεώρησε τὸν στρατόν του. (Ἡρόδ. Ζ, 58).

Δορυλαίον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος, ἔχουσα θερμὰ λουτρά (Στράβ. ΙΒ, 576. — Διόδ. Κ, 108).

Δορυφόρημα, ἐπὶ τῶν θεάτρων ἑλεγὸν περιληπτικῶς τὰ κωφὰ ἢ καὶ κενὰ λεγόμενα πρόσωπα, δορυφόρους καὶ ἄλλους.

Δορυφόροι, τῶν τυράννων, ἦσαν μάλιστα ξένοι μισθωτοί, καὶ κατ' Ἀριστοτέλην (Πολ. Γ, 9, 4) αὕτη ἦν μία τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν νομίμων ἡγεμόνων καὶ τῶν τυράννων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περιστοιχίζοντο ὑπὸ τῶν πολιτῶν, οὗτοι δ' ὑπὸ ξένων.

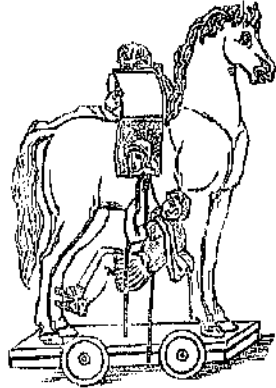
Δουκέτιος, Σικελὸς ἰθαγενὴς, ἐπιχειρήσας κατὰ τὸ 451 π. Χ., ὅτε αἱ ἐκεῖσε Ἑλληνικαὶ πόλεις, ἀποβαλοῦσαι τοὺς τυράννους, προσήλθον εἰς ἀλληλομαχίαν, νὰ συνασπίσῃ κατ' αὐτῶν τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμόν, καὶ ν' ἀποσεισῇ τὸν ζυγόν των. Ἀλλ' ἤττηθείς ἐν Συρακούσαις, ἔφυγεν εἰς Κόρινθον, καὶ εἶτα ἐπανεθῶν, ἀπέθανε τῷ 440 (Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΒ, 29).

Δούλοι. Ἐπὶ Ὀμήρου, οἱ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτευθέντες ἐλαμβάνοντο ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δούλοι (Ὀδ. Υ, 382), καὶ τῶν πορθουμένων πόλεων οἱ πολλοὶ, οἱ δοροῖ ἀλωτοί,

ἐπαίχον θέσιν μεταξὺ δούλου καὶ ἐλευθέρου. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὅμως ἐπαυσε βαθμῶδην τὸ ὑποβάλλειν Ἕλληνας, καὶ ἔπειτα αἰχμαλώτους ἐν γένει, εἰς δουλείαν (Πλάτ. Πολ. Ε, 469), καὶ οἱ δούλοι ἦσαν ἀργυρώνητοι μόνον ἐκ βαρβάρων, Κάρες, Λυδοὶ καὶ Σκυῖται καὶ ἦν ἡ ἀξία τοῦ δούλου συνήθως 200 μέχρι 500 δραχμῶν, ἴση τῇ τῆς ἡμίονου καὶ ἡμίσεια τῆς τοῦ ἵππου. Ὑπεβάλλοντο δ' ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰς πᾶν εἶδος ἐργασίας, εἰς ἧς μέρος τοῦ προϊόντος, τὴν ἀποφορὰν, ἔδιδον εἰς τὸν κύριον, τὸ δ' ἐπίλοιπον ἀνήκεν αὐτοῖς. Πολλάκις δὲ καὶ ἐξεμισθοῦντο δούλοι ὀβολοῦ τῆς ἡμέρας. Ἡ πρῶτης δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος ἡλόφρονε τὴν θέσιν αὐτῶν, ὥστε καὶ ἐνίοτε γάμοι συνήπτοντο μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων ἀλλ' οἱ ἐκ τούτων γεννώμενοι ἦσαν ἐστρατημένοι πολιτικῶν δικαιωμάτων, οἱ δ' ἐκ γονέων δούλων (ἀμφιδουλοὶ) ἔμενον δούλοι, καὶ τῆς θέσεως ταύτης μόνον δι' ἀπελευθερώσεως ἀπηλλάττοντο. Ἐπροστάτευσεν δ' ὁ νόμος, ἐν Ἀθήναις καὶ τὴν ζωὴν καὶ τιμὴν τῶν δούλων κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν δεσποτῶν (Εὐρπ. Ἐκ. 288. — Δμοθ. ΚΑ, 46. — Αἰσχ. Α, 17. — Ξενφ. Πολ. Ἀθ. Α, 10). Πρὸ τῶν δικαστηρίων ἐπετρέπετο, ἀπηρτῆτο μάλιστα, νὰ ὑποβάλλωνται οἱ δούλοι εἰς βάσανον, ἵνα μαρτυρῶσι περὶ τῶν κυρίων των. Ἐπετρέπετο δὲ τοῖς δούλοις καταφυγὴ κατὰ τῆς ὠμότητος τῶν κυρίων των εἰς ἄσυλα, ἰδίως ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Θησεῖον, πρὸς πρᾶσιν, δηλαδὴ ἵνα εἰς ἕτερον πωληθῶσιν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ δημόσιοι δούλοι, εἰς γραφικὰς καὶ κατωτέρας ἐργασίας τῶν ἀρχῶν χρησιμεύοντες. Πολλάκις οἱ δούλοι ἀπηλευθεροῦντο, ἢ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν νὰ ἐξαγοράζωνται. Πολλαχοῦ δὲ, ὡς ἐν Δελφοῖς, οἱ οὕτως ἐξαγοραζόμενοι ἐνεγράφοντο ὡς πωληθέντες εἰς τὸν θεόν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των. (Rang. Ant. Poi. II, ἀρ. 903—945 σ. 643). Ἦσαν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν 500,000

κατοίκων οὓς περιείχεν, οἱ 400,000 περίπου δούλοι.

Δούρειος ἢ **δουράτιος**, ὁ ξύλινος

ἵππος, δι' οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμνηστεύθη τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 493, 512).

Δούρος, Σάμιος, γράφας περὶ 250 π. Χ. «Ἱστορίας» ἢ «Ἑλληνικά» καὶ «Μακεδονικά», ἀπὸ 370 μέχρι Δημ. τοῦ Πολιορκητοῦ προσέτι «τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα», «Σαμίων ὄρας» κ. ἄ. Μνημονεύεται συνεχῶς ὑπὸ Διοδώρου, Πλουτάρχου, Ἀθηναίου καὶ ἄλλων.

Δράβος, ποταμὸς τῆς Πανθείας καὶ τοῦ Νορκεῦ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναεν (Στράβ. Ζ, 314).

Δρακίον. 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων ἐν Ὀλ. 39, α (624 π. Χ.) καὶ νομοθέτης. Μετὰ τὴν κατάλωσιν τῆς τῶν Ἀνάκτων ἀρχῆς, ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις φρονηματιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἤρξατο ἀπαιτῶν γραπτὴν νομοθεσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἐγράψε λοιπὸν τοιαύτην ὁ Δράκων, οὐχὶ περὶ ὀργανισμοῦ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ ποινικοῦς μόνον νόμους (Ἀριστοτ. Πολ. Β, 99) ὧν τινὰς, ἴσως ἕνεκα τῆς τότε ἠθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, εἴηκε τόσοσ ἀστηροῦς, ὥστε ὁ Δημάδης ἔλεγεν αὐτοὺς γεγραμμένους δι' αἵματος, οὐχὶ διὰ μέλανος. Ἦς περὶ φοινικῶν ὁμοίως διατάξεις αὐτοῦ διήρησε καὶ ὁ Σόλων (Πλουτ. Σόλ. 12). Ἄλλ' ἢ ἀστηρότης αὐτῶν ἐξήγειρε κατ' αὐ-

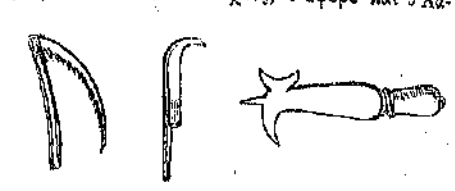
τοῦ στάσιν τοῦ πλήθους, ἐξ ἧς ὠφεληθεῖς Κόλων, κατέλαβε τὴν τυραννίδα. Ὅτε δ' οἱ νικήσαντες αὐτὸν Ἀλκμαιονίδαι ἀπέσραξαν ἀσεβῶς τοὺς ἱκέτας, τότε αὐτοὶ μὲν ἀπεδιώχθησαν ὡς ἐναγῆς, εἰς τὸν Σόλωνα δ' ἀνετέθη νὰ συμπληρώσῃ καὶ καταρτίσῃ τὴν νομοθεσίαν. Ὁργάνωσε δὲ προσέτι ὁ Δράκων καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν (Πολυτ. Η, 124.—Corp. 1. Att.).

Δροῦμα, ἴδ. Κωμφοδία. Τραγοφθία, Θεατρικαὶ παραστάσεις.

Δρέπανον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ

μέγα διὰ τοὺς ἀστάχεις, ὁ ἔφερε καὶ ὁ Χά-

ρων, καὶ τὸ μικρὸν, τῆς χειρὸς, ἢ ἀρπη, δὲν διέφερον τῶν σήμερον ἐν χρήσει.

Δρέπανον. Πολλὰ ἀκρωτήρια ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διὰ τὸ σχῆμά των. 1) Τὸ κατὰ Ν. τῆς Κύπρου (ν. Κεράλας).— 2) ἐν Ἀχαΐα.— 3) Δ. καὶ Δρέπανα εἰς τὸ Β τῆς Σικελίας (ν. Τραπάνι), μεθ' ὁμονόμου πόλεως ἰδρυθείσης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ Ἀμίλκα (Διόδ. ΚΓ, 14).

Δρούμος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Δρούδες, ἴδ. Νύμφαι.

Δρούμος (Ἡρόδ. Η, 38) ἢ Δρυμαία (Πλουτ. Ι, 33, 12), 1) πόλις εἰς τὸ Β τῆς Φωκίδος, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος.— 2) Πολίτην μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. 3) Χωρίον τι τῆς Βυβίας.

Δρούπες, ἴδ. Ἑλλάς.

Δρούψ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Σπερχεῖοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, ἢ τοῦ Λυκάονος καὶ τῆς Δίας, γενάρχης τῶν Δρούπων. Οἱ Μεσσηνιοὶ Ἀσινῶται τὸν ἐθεώρουσαν ἐπίσης ὡς γενάρχην, καὶ τὸν εὐόραζον ἀνὰ πᾶν δευτέρον ἔτος (Πλουτ. Δ. 34, 6).

Δυμᾶνες, ἴδ. Φυλῆ.

Δύμας, ἴδ. 1) Πρίαμος, — 2) Λιγυμῶς.

Δύμη, 1) Πόλις εἰς τὰ Δ. τῆς Ἀχαΐας, συνοικισθεῖσα μετὰ τὸ 750 π. Χ. ἐξ οὐκὼ διασφύρων χωρίων. Ὁ Πομπήσιος κατέκτισεν ἐκεῖ περὶ τὰς ἐν Κιλικίας (Στράβ. Η, 378). — 2) Πόλις ἐν Θράκη ἐπὶ τοῦ Ἑδρου.

Δυναστεία. Δυναστὰς καλεῖ ὁ Ἡρόδοτος τοὺς μικροὺς ἡγεμόνας μὴ ἐλληνικῶν χωρῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 5, 1) δυναστεῖαν λέγει τὴν κατάχρησιν τῆς ὀλιγαρχίας, «ὅταν ἀρχὴ μὴ ὁ νόμος, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες,» ἔχουσιν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὡς ἡ τυραννίς πρὸς τὴν βασιλείαν, ἢ ἔχλοκρατία πρὸς τὴν δημοκρατίαν. Καὶ ὁ Θουκυδίδης ἤδη λέγει περὶ τῶν Θεσσαλῶν ὅτι «δυναστεία μᾶλλον ἢ ἰσονομία ἐγγρῶντο,» καὶ ἐν τῇ ἀγορεύσει τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Πλαταιέων (Γ, 62, 2) ἀντιτίθεται ἡ «ὀλιγαρχία ἰσόνομος» τῇ «δυναστεία ὀλιγίων,» διὰ τοὺς ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνους, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς οὕσαν «ἐγγύτατα τυράννου.» Ὁ δ' Ἀθηναγόρας (Θουκ. ΣΤ, 38, 2) συνδέει τὰς ατυραννίδας καὶ δυναστείας ἀδίκους.

Δύρας, ποταμὸς Φθιώτιδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχεῖον, ἀλλὰ τὸ πάλαι βορείως αὐτοῦ εἰς τὴν Θάλασσαν (Ἡρόδ. Ζ, 198).

Δυρράχιον, ἴδ. Ἐπίδαμνος.

Δυσούλης, πατὴρ τοῦ Τριπολέμου καὶ Εὐβουλείως, ἀδελφὸς τοῦ Κελεοῦ, διωχθεὶς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φλιασίων, ἐξ Ἑλευσίνος ὑπὸ τοῦ Ἴωνος, εἰσῆγαγεν εἰς Φλιούντα τὰ Ἑλευσινιακὰ μυστήρια (Πλουτ. Α, 14, 2. Β, 14, 2).

Δυσπόντιον, ἴδ. Ἥλις.

Δύσωρον ὄρος, ἐν Μακεδονίᾳ, χρο-

σφόρον καὶ χωροῦν ἐκ Β. πρὸς Ν. μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρόδ. Ε, 17).

Δωριεὺς. 1) Διὰ τὸ ἐθνικὸν, ἴδ. Δωρίς.— 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρίτου καὶ ἀδελφὸς Κλεομένους Α', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἀξιώσιν ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ὁ Θρόνος, ἔφυγε τῷ 540 π. Χ. εἰς Λιβύην, καὶ ἐκείθεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἑγεσταίων καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρόδ. Ε, 41, Ζ, 185, 205.—Διόδ. Δ, 23). — 2) Υἱὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλ. Ζ) ὑμνηθέντος Ῥοδίου ἀθλητοῦ Διαγόρου, ἐνίκησε καὶ αὐτὸς ὡς παγκρατιστῆς, τρίς ἐν Ὀλυμπίᾳ, 8^α ἐν τοῖς Ἰσθμίοις, 7^α ἐν τοῖς Νεμέοις, καὶ ἀπαξ ἐν τοῖς Πυθίοις, ὥστε ἦν περιδοσίνης, ὡς ἐλέγοντο (Θουκ. Γ, 8.—Πλουτ. ΣΤ, 7, 1). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῆς πατρίδος τοῦ Ῥόδου νὰ φύγῃ εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ἐῖτα δ' ἐλήθων εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταχθεὶς εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν, ἠχμαλωτεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ χάριν τῆς φήμης του ἀφέθη ἐλεύθερος (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 19.—Πλουτ. ΣΤ, 7, 1).

Δωρεῖς, 1) μικρὰ, μόλις 4 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα ἐλληνικὴ χώρα μεταξὺ Αἰτωλίας πρὸς Δ., Θεσσαλίας Β., Ὀζολίας Λοκρίδος καὶ Φωκίδος Ν. καὶ Ἐπικνημιδίας Λοκρίδος Ἀ., ἐκαλεῖτο καὶ Δρυοπίς ἕνεκα τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων, τῶν Δρούπων. Σπουδαιότητα δ' εἶχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς κοιτίς τῆς ἐπὶ πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἐφαπλωθείσης φυλῆς τῶν Δωριέων. Ἡ τραχέια αὕτη χώρα περικλείεται ὑπ' ὄρεων, τῆς Οἴτης, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Κόρακος καὶ τῶν Β. λόφων τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ διαρρέεται ὑπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισσοῦ. Ἦν δὲ τόσοσ πτωχὴ, ὥστε καὶ λιμοδωρεῖς ἐχλευάζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς (Στράβ. Θ, 427). Πόλις εἶχε τέσσαρας, τὴν Πίνδον (ἧτις πρώτῳ κατεστράφη), τὸν Ἐρινεὸν, τὸ Κυτίτιον, καὶ τὸ Βόϊον, ἀποτελούσας τετραπόλιν, ἧς ἀγνωστος ὁ ὄργα-

νισμός. Μετά τὴν πτώσιν δὲ τῆς Σπάρτης
 ἠνώθησαν αὐταὶ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν. — 2)
 Μέρος τῆς Κασίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῶν
 παρακειμένων νήσων, κατοικοῦμενον ὑπὸ δω-
 ριέων καὶ ὀργανωδῶν εἰς Ἐξάπολιν, πε-
 ριέχουσαν τὴν Κνίδον καὶ Ἀλικαρνα-
 σὸν ἐπὶ τῆς στερεᾶς, τὴν Ἰαλυσὸν,
 Αἰνδον καὶ Κάμειρον ἐπὶ τῆς Ῥόδου,
 καὶ τὴν Κῶ ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου (Ἡρόδ.
 Α, 144). Εἶχον δὲ καὶ κοινὰς συναλεύσεις
 εἰς τὸ Τριοπικὸν ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος
 καὶ τῆς Δήμητρος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρω-
 τηρίου παρὰ τῇ Κνίδῳ καὶ τόσος ἦν ὁ πρὸς

τὸ ἱερόν τοῦτο σεβασμός, ὥστε ἡ Ἀλικαρ-
 νασὸς ἀπεκλείσθη τοῦ δεσμοῦ ὅτε εἰς πο-
 λίτῃς αὐτῆς ἠσέθησε πρὸς αὐτὸ (Ἡρόδ. αὐτ.).
 Ὁ Ἡρόδοτος (2, 93) λέγει τοὺς Δωριεῖς
 τούτους ὑπεκόους τοῦ Ξέρξου, ὃ δὲ Θουκυ-
 δης (B, 9) συμμάχους τῶν Ἀθηναίων. Πολι-
 τικὴν ἔμως σπουδαιότητα ὁ δεσμός δένεχε.

Δωρίς, ἴδ. Νηρεύς.

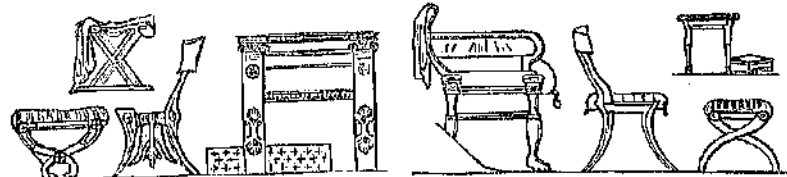
Δῶρος, ὁ γενάρχης τῶν Δωριέων,
 υἱὸς τοῦ ἐν Φθίᾳ Ἑλλήνορος καὶ τῆς νόμφης
 Ὀραγίδος, ἀδελφὸς Ξούθου καὶ Αἰόλου, πα-
 τὴρ Τεκτάμου, ἢ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Φθίας,
 ἢ Περσειδῶνος (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3, 6).

κεδονίας (ν. Βοδενά), καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στρώ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΓ).—2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόνη ἢ Ὀρρόνη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχεια Καλλιπρόη καλουμένη, ἐν ἣ ἔφονεύθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσοῦσαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὴν ἀνωκοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἔδρα, πᾶν σκεῦος προωρισμένον ἵνα κἀθῆται ἐπ' αὐτοῦ. Μνημονεύονται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔδραι παντοῦ σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ παριστῶνται καὶ εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα. Ἡ μεγίστη καὶ ὑψηλο-

τες ἂν σφαιρὴν οὕτω προσείναι (Θουκ. Ζ, 28, 4), καὶ ἔταξαν εἰκοστολόγους ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως. Ἄλλα τοῦτο ἐπὶ πολὺ δὲν διήρκεσε, διότι τῷ 409 μνημονεύονται πάλιν φόρους εἰσπράττοντες.

Ἐλεύθερα, Εἰλήθουια, Ἐλείθουια, καὶ Ἐλευθῶ, ἢ θεὰ τοῦ τοκετοῦ, τοῦ ὀνόματος παραγομένου, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ εἴλω, εἰλέω (ἐπιφέρω πόνους), κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐλυθ- (τὸ ἐρχόμενον), ἴσως δμως συγγενὲς καὶ τῷ ἐλευθερῶ. Ὁ Ὅμηρος λέγει πληθυντικῶς Εἰλείθουιας, καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς

τάτη ἦν ὁ θρόνος (ἴδ.), ἔχων στηρίγματα καὶ διὰ τὰ νῶτα πρὸς ἀνάκλισιν καὶ διὰ τοὺς βραχίονας, καὶ ἀποδιδόμενος πρὸ πάντων εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἡ ταπεινότης δ' ἦν ὁ δίφρος (ἴδ.) ἄνευ ἐρείσματος· ὅτε δ' ἦν κατασκευασμένος ὥστε νὰ συστῆλθῃ καὶ κλειθῆται ἐλέγχοτο ὁ κλαδίας (ἴδ.). Ὅσοι δ' εἶχον ἐρείσματα διὰ τὰ νῶτα, ὡς αἱ σημερινὰ ἔδραι (σακμαῖα), ἐλέγοντο κλισμοί, κλινηραί. Ἐπὶ τῶν καθεδρῶν δὲ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐδωλίων τῶν θεάτρων, ἔθετον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ καθίσωσι, προσκεφάλαια, ἢ δέρματα, ἢ ὑφάσματα. Καθέδρα δ' ἦν μετὰ ταῦτα κυρίως ἢ τῶν ῥητόρων καὶ φιλοσόφων.

Ἦρας (Ἰλ. Α, 269. Τ, 119). Ἐνικῶς δ' ἀποκαλεῖ αὐτὴν, ἔχουσαν σπήλαιον ἐν Ἀμνισφῇ τῆς Κρήτης (Ἰλ. Π, 187. Τ, 103. Ὀδ. 188.—Ἡσιόδ. Θεογ. 922). Φέρουσι δὲ τ' ὄνομα καὶ αὐτὴ ἢ Ἦρα καὶ ἢ Ἀρτεμις, ὡς βοηθητικαὶ εἰς τοὺς τοκετούς, καὶ μετεδόθη, φαίνεται, ἢ λατρεῖα τῆς θεᾶς ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ Δήλου εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ ναὸς αὐτῆς ἦν ἡ σήμερον ἐκκλησίαι τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἐύλωτες, Εἰλῶται, Ἐλώτες. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δαυριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μέρος τοῦ ἀρχαίου πληθυσμοῦ διετήρησε τὰς κτήσεις αὐτοῦ καὶ τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἐπὶ ἀποτίσει φόρου, καὶ ἐκαλοῦντο περσοίκοι, διότι τὰς πόλεις κατεῖχον οἱ κατακτηταί, καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὠνομάζοντο Λακεδαιμόνιοι, ἐν ᾧ Σπαρτιᾶται ἦσαν οἱ τὴν Σπάρτην οἰκήσαντες Δαυριεῖς. Ἄλλ' ἕτερον μέρος τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ, πιθανῶς οἱ ἐπιμόνως ἀντιστάντες καὶ θοράλωτοι γενόμενοι, περιήλθον εἰς δουλείαν, μόνον πλεονέκτημα ὑπὲρ τούτων ἄλλους δούλους ἔχοντες, ὅτι δὲν ἐπε-

Ε

Ἔδρος, (ν. Μαρίτσα), ὁ πρῶτιστος κατακτὴς τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Ροδόπης καὶ Σκοπίου (Θουκ. Β, 96), καὶ πολλὰ δεχόμενος παραποτάμια, ἐκθάλλει, πλωτὸς ἀπὸ τῆς Φιλιππουπόλεως, εἰς τὴν Θάλασσαν διὰ δύο βραχιόνων, ὧν ὁ εἰς ῥέει πρὸ τῆς Αἴνου (Ἡρόδ. Ζ, 59. Δ, 90).

Ἐγγύζον, πόλις εἰς τὰ Β. τῆς Σικελίας παρὰ τῷ ποταμῷ Μονάλω, κτίσμα Κρητῶν, ἔχουσα ναὸν τῆς Μεγάλης Μητρός (Πλούτ. Μάρ. Β).

Ἐγγύησις, ἴδ. γάμος.

Ἐγεστα ἢ Ἀύγεστα, ἴδ. Σέγεστα.

Ἐγκάρπια (τά), στέφανοι καρπῶν καὶ ἀνθέων εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν.

Ἐγκαυστική, εἶδος ζωγραφικῆς, καθ' ἣ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεκδίαπτου χρώματα ἐπὶ μετάλλων, ἢ διὰ πεπυρακτωμένων ἐργαλείων καὶ κηροῦ ἐπὶ μικρῶν προσέτι εἰκόνων.

Ἐγκέλαδος, ἴδ. Γίγαντες.

Ἐγκοίμησις, ἴδ. Μαντική.

Ἐγκόμωμα ἢ Ἐπέδλημα, λευκὴ ποδιὰ ἢ αἱ δούλαι φερον ἐπὶ τῆς ἐξωμίδος (Πολυδ. Α).

Ἐγκυτησις, ἢ κτήκη ἀκινήτων ἐν ξένη γῶρῃ. Ἡ ἄδεια δι' αὐτὴν ἐχορηγεῖτο μόνον διὰ ψήφισματος.

Ἐγκύκλιος παιδεία, ἀγωγή, ἐγκύκλια μαθηματα, κατ' ἔκφρασιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ πλήρης κύκλος ὡς καὶ ἐκάστη τῶν γνώσεων τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἐλευθεροῖς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένους νεανίας, καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν.

Ἐγκώμιον, κατ' ἀρχαίαν τὸ ἐπαινετικὸν ἄσμα μεθ' οὗ κατὰ τοὺς ἀγῶνας πρόειπε τὸν νικητὴν ὁ κῶμος, ἦτοι ἡ πανηγυρικὴ συνοδεία, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐπικηλοῦ, ἀδομένου ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ναῷ. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέπεσον ἢ λέξις εἰς τὴν σημασίαν ἐπαινετικῆς ἀγορεύσεως, συγγραφῆς ἢ ποιήσεως.

Ἐκθεσσα, 1) πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στρώ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΓ).—2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόνη ἢ Ὀρρόνη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχεια Καλλιπρόη καλουμένη, ἐν ἣ ἔφονεύθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσοῦσαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὴν ἀνωκοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἐκθεσσα, 1) πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στρώ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΓ).—2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόνη ἢ Ὀρρόνη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχεια Καλλιπρόη καλουμένη, ἐν ἣ ἔφονεύθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσοῦσαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὴν ἀνωκοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἐγκύκλιος παιδεία

πρέπετο νὰ πωλῶνται ἐκτὸς τῆς χώρας. Ἐν Κρήτῃ οὗτοι ἐλαλοῦντο κλαρώται καὶ ἀφαιμῶται, ἐν Σικυῶνι κορυνηφόροι, ἐν Ἀργεὶ γυμνήτες ἢ γυμνήσοι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἦσαν ἐν τοιαύτῃ θέσει οἱ Πενέσταί· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο Εἰλωτες, ἐκ τῆς πόλεως Ἐλους, ὡς ἐνόμιζον οἱ ἄρχαῖοι (Παυσ. Γ, 20. — Ἀρκρ.), ἔνθα ὑποτίθεται ὅτι μᾶλλον ἀντέστησαν, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ αἰρέω, ὡς ἀλόντες, θοριάλωτοι. Ἦσαν δὲ δοῦλοι δημόσιοι, τοῖς ἐλευθέροις Σπαρτιάταις πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν κατανεμόμενοι, ἐξ ὧν ἀπέτινον τοῖς κυρίοις ὠρισμένον μέρος τῶν προϊόντων (82 μεδμῖνοις κριθῆς, κλπ.), τὰ λοιπὰ ὑπὲρ αὐτῶν διατηροῦντες. Ὑπερέτινον δὲ καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐν τῇ στρατῷ ὡς ψιλοὶ (Ἡρόδ. Θ, 10, 28), καὶ σπανίως ὡς ὀπλίται (Θουκ. Δ, 80. Ε, 34. Ζ, 19), καὶ εἰς τὸν στόλον ὡς ναῦται (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 12), καὶ ἐνίοτε, εἰς ἀμοιβὴν ἀνδραγαθιῶν, ἀπηλευθεροῦντο (Θουκ. Ζ, 58. Δ, 80. Ε, 34), δημοσίῳ ψηφίσματι, καὶ τότε ἐλέγοντο νεοδαμῶδεις. Ὡς δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς δούλοις, καὶ παρ' αὐτοῖς τινὲς ἀπέκτων περιουσίαν (Πλούτ. Κλεομ. ΚΓ). Πολίτου δὲ δικαιομάτα ἐν ἐκτάτοις περιστάσεσι μόνον ἀνεκτινῶντο, ὡς μετὰ τὰς μεγάλας ζημίας τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου οἱ κληθέντες ἐπέβανακτοί. Μόθιακες δὲ ἢ Μόθωνες ἦσαν οἱ ἐκ Σπαρτιατῶν καὶ Εἰλωτιδῶν, ἐλεύθεροι, καὶ πολιτικῶς δυνάμενοι ν' ἀποκτήσωσι δικαιώματα δι' υἰοθεσίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Γύλιππος, ὁ Λύσανδρος, ὁ Καλλικρατίδας. Ὑπερέτινον δ' ἀριθμητικῶς οἱ Εἰλωτες τῶν Λακεδαιμονίων, διότι ἐπὶ ὀλικῷ πληθυσμῷ ἐκ 400,000, πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, οἱ Εἰλωτες ἦσαν 244,000, ὥστε καὶ ὡς ἐπίφοδοι ἐθεωροῦντο. Ἐντεῦθεν ὁ ἀπαίστιος ἐξαφανισμὸς 2000 εἰλωτῶν, περὶ οὗ ὁ Θουκυδίδης (Δ, 80), καὶ ἡ βδελυρὰ κρυπτεία, ἣτις ὅμως, κατὰ Πλάτωνα (Νομ. Α, σ. 633. ΣΤ, σ. 763) δὲν ἦν ὅσον κοινῶς

ἐνομιζέτο αἵματηρὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων οἱ ἔφηβοι ἐξεπέμποντο εἰς μυστικὴν ἐπισκόπησιν τῆς χώρας καὶ πρὸ πάντων κατεσκόπευον τοὺς πάντοτε ὑπόπτους εἰλωτας.

Εἰρα. ἰδ. Ἰρά.

Εἰρενες ἢ Ἰρενες, ἐν Σπάρτῃ οἱ νεοὶ 20—30 ἐτῶν. Μελείρην ἦν ὁ 18ετής (Πλούτ. Λυκ. ΙΖ). Διγροῦντο δ' εἰς πρώτηρας, τοὺς νεωτέρους καὶ σφαιρεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἦσαν στρατεύματα, ἐπέβλεπον τὰς ἀγέλας τῶν παιδῶν, καὶ διηρύθουν αὐτῶν τὰ γυμνάσια.

Εἰρεσιῶται, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Κηρισῷ.

Εἰρεσιώνη, ἰδ. Πυανέφια καὶ Ὀμηρος.

Εἰρικτῆ, φρούριον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ Πανόρμῳ, ὀρμητήριον τῶν Φοινίκων ἐν τῷ Α' Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολβ. Α, 56).

Εἰσαγγελία, ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ εἰς τὸν δῆμον ὑπὸ ἰδιώτου καταμνήσις ἐγκλήματι ἀφορῶντος τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἢ προσέτι ἐκ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν νόμον, ἃ οἱ ῥήτορες ἄγραφα ἐγκλήματα ἀπεκάλουν. Ὑπῆρχε δ' ἰδιαιτέρως εἰσαγγελικὸς νόμος, καθ' ὃν ὁ κατηγορὸς ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἐγγραφὴν τὴν κατηγορίαν (πινάκιον, εἰσαγγελίαν), καὶ ἂν αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, ὁ κατηγορούμενος ἐφυλακίζετο εὐθύς, ἂν τῇ προσήκῃ προθεσίᾳ περὶ καταλύσεως τοῦ δήμου, καὶ εἰς πᾶσαν ἔτι ἄλλην περίπτωσιν, ἂν δὲν εἶδε ὁ ἐγγυητὴς. Εἰσήγον δ' οἱ Πρυτάνεις τὴν δίκην εἰς τὴν βουλὴν, ἣτις, ἂν τὸ ἐγκλημα ἦ μικρὸν, ἐπέβαλλε πρόστιμον 500 δρ., ἂν δὲ σπουδαῖον, ὤφειλε νὰ παραδώσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν τὸν ἐνγόμενον εἰς τὸν δῆμον ἢ τοὺς Θεσμοθέτας, ἢ καὶ δικασθῇ ἐν λαν δὲ σπουδαίαις ὑποθέσεσιν, ἔκρινεν ὁ δῆμος ἐπ' ἐκκλησίας ὁ ἴδιος, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐρικτῶν αὐτὸς τὴν ποινὴν, καὶ συγχρόνως εἶδεν καὶ ὁ συνηγόρους τῷ εἰσαγγέλλοντι, ὅστις, ὡς

ἀπλῶς καταμνηστὴς, μὴ κυρίως ἐνδιαφερόμενος, εἰς οὐδεμίαν ζημίαν ὑπέκειτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐγένετο τῆς εἰσαγγελίας κατάχρησις, νέος νόμος ἐπέβαλλε 1000 δρ. πρόστιμον εἰς τὸν εἰσαγγέλλοντα, οὗ ἡ εἰσαγγελία ὁ ἀπερρίπτετο ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲ τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τοῦ δήμου. Εἰσαγγελίαι δ' ἐπεκλήθησαν καὶ ἄλλαι τινὲς δίκαι, ὅσαι διὰ τοὺς καταγγέλλοντας ἦσαν ἐπίσης ἀζήμιοι, πρὸς ἐμψύχωσιν αὐτῶν, καὶ προστασίαν ἀδυνάτων, εἰς τὴν περὶ κακώσεως ὀρφανῶν, γονέων καὶ ὁμοίως κατὰ διαιτητῶν παρανομησάντων, διότι ὁ τὴν ἀπειρασιν αὐτῶν ἀδίκως ἐφεισβάλλων κατεδικάζετο εἰς ἀτιμίαν μὲν, οὐχὶ δ' εἰς πρόστιμον.

Εἰσαγωγεῖς, οἱ καὶ ἄλλως ἡγεμόνες τῶν δικαστηρίων λεγόμενοι, οἱ ἄρχοντες οἱ εἰς αὐτὰ τὰς δίκας εἰσάγοντες, πλὴν τῶν Ἐνεία· προσέτι οἱ στρατηγοί, οἱ λογισταί, κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος δικαιοδοσίαν ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἐνδεκα, οἱ εἰσάγοντες τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων δίκας, καὶ οἱς ὑπῆγοντο ἢ τῶν κακούργων ἢ νδεῖς, ἀπαγωγῆ καὶ ἀφῆγῆσις.

Εἰσότηρια, ἰδ. Βουλῆ.

Εἰσφορά, ἰδ. οἰκονομικὰ.

Ἐκάλη, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τὸν Μαραθῶνα ἐπὶ τῆς πρὸς Ἀθήνας ὁδοῦ (Πλούτ. Θρη. ΙΔ).

Ἐκαμήθη, θυγάτηρ Ἀρσινόου ἐν Τενέδω, δούλη γενομένη τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον (Ὀμ. Ἰλ. Λ, 621. Ε, 6).

Ἐκαταξος, υἱὸς Ἡγησάνδρου, τοῦ λογογράφου λεγομένου, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενεῖας ἐν Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Β, 143), γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, περὶ τὸ 549, ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Κατ' ἀρχὰς περιῆλθε πολὺ τῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως δὲ τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν ἔδωκε συνετάς συμβουλὰς, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη (Ἡρόδ. Β, 36. 125). Ἐπεδόθη δ' εἰς συγγραφὴν, καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῇ

(ΑΡΧ. ΑΒΕ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

ὡς ὁ πρῶτος Ἑλλήνιστος ιστοριογράφος, διότι δὲν περιωρίζετο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ μεταγράψῃ τὰ ἔργα τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν εἰς πεζὸν λόγον παιητικόν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τῶν μύθων ἐπροσπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν, καὶ εἰς τῶν λαῶν οὐς ἐπεσκέφθη τὴν ἱστορίαν ἐνέκυπτεν. Ἐγραψε δὲ ἰωνιστῶν, καθ' ἕνα ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, δύο συγγράμματα «Περὶ ὁδοῦ γῆς» καὶ «Γενεολογίας». Οἱ δ' ἄλλοι αὐτῷ ἀποδιδόμενοι τίτλοι, ὡς «περιγηγήσεις» καὶ «ἱστορία», εἰσὶν ἢ οὐχὶ γνήσιοι ἢ μερῶν μόνον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἡ Περὶ ὁδοῦ, ἢ ἡ γνησιότης ἀδίκως ἠμφισβητήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, περιελάμβανεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐν ἑτέρῳ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην. Σώζονται δὲ πολλὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 2) Φιλόσοφος καὶ ιστορικὸς ἐξ Ἀδδῶν, συνοδεύσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Ἀσίαν, καὶ εἶτα ὁπαδὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάχου. Φαίνεται γράψας ἱστορίαν τῶν βορείων λαῶν καὶ ἑλλην τῆς Αἰγύπτου. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτὸν, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ὡς οὐχὶ γνήσιον θεωρούμενον, «Βιβλίον περὶ τῶν Ἰουδαίων.» — 3) Ὑρρανὸς τῆς Καρδίας καὶ ἀντιπολιτευόμενος τῷ Εὐμένει, ὅστις ἐμείψτευσεν, ἀλλὰ ματαίως, παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ν' ἀπολλάξῃ αὐτοῦ τοὺς Καρδιανούς. Εἶτα δ' ἀπῆλθε πρέσβευς πρὸς τὸν Λεωνάτον, ἵνα καλέσῃ αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν (Πλούτ. Εὐμ. Γ').

Ἐκκάτη, κατὰ διαφόρους μύθους θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Δήμητρος, ἢ τοῦ Ταρτάρου, ἢ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 411—452) τὴν λέγει θεῶν λατρευομένην ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκοῦντας Τιτῶνας, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διότι ἐν ἄλλοις ἦν καὶ θεὰ τῆς σελήνης, ἐλέγετο καὶ τριμορφος, καὶ οὕτω πολλὰς παρίστατο. Ἐφερε δ' εὐτυχίαν, νίκην, φρόνησιν εἰς συνελεύσεις καὶ δικαστήρια, εὐπλοίαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὰ κυνηγέσια,

καὶ τῶν νέων τὴν ἐπίδοσιν, καὶ τῶν ποιμνίων τὴν αὐξήσιν. Διὰ τῶν Ὀρφικῶν συγκατηριθμήθη καὶ συνεχέετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὡς μυστηριωδῶν θεωρουμένων θεοτήτων, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τῆς Ῥέας Κυβέλης ἐπίσης δὲ καὶ μετὰ τῆς κουρατρόφου Ἀρτέμιδος, καὶ αὐτῆς Ἐκάτης ἐπικληθείσης, καὶ ὡς τοιαύτη ἦν θεότης τῆς σελήνης, καὶ ἡγεμονίς τῆς νυκτός. Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη δὲν μνημονεύεται ἄλλ' ἐν τῷ πρὸς Δῆμητρον Ὕμνῳ (στ. 25. 52. 441), ἐν χωρίῳ οὐ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀναφέρεται ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεὴν ταύτην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὡς πιστὴ ὑπαδὸς, βοηθοῦσα ἐκαίνην εἰς τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀναλήθησιν. Οἱ τραγικοὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς θεὴν ὑποχθόνιον, ἥτις καὶ Κρατεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐπιλέγεται, πλανᾶται μετὰ τῶν σκιάων, καὶ ὡς νυκτίων φαντασμάτων θεότης, ἄρχη ἐπὶ κακοποιῶν δαιμόνων, ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, καὶ δι' ἀποτροπῶν ἐμφανίσεων καταπλήττει τοὺς ζῶντας. Ὑπὸ στυγίων κυνῶν παρακολουθουμένη, πλανᾶται μετὰ τῶν εἰδώλων τῶν νεκρῶν ἐν νυκτὶ κατὰ τὰς τριόδους καὶ ἐπὶ τῶν τάφων, δι' ὅ καὶ ἐνοδία ἢ αἰνοδία, τριοδίτις καὶ τυμβοδία ἐπελέγεται, καὶ ὕλακαὶ καὶ ὀρθῆνοι τῶν κυνῶν ἀγγέλλουσι πανταχοῦ τὴν ἀόρατον τῆς ἐμφάνισιν. Ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἴστανται καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὰς φθοροποιὸς αὐτῶν ῥήσεις αἱ φαρμακεῦσαι, αἱ ἐν νυκτὶ τὰ μαγικά φυτὰ συλλέγουσαι, τὰ εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης χυμοῦ πληρούμενα. Δημοσίως ἢ μυστικῶς ἐλατρεύετο ἡ Ἐκάτη καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μάλιστα ἐν Σικυθρίᾳ, ἐν Λήμνῳ, ἐν Αἰγίῳ. Πρὸ τῶν οἰκίων, ἐντὸς αὐτῶν καὶ εἰς τὰς τριόδους ἴδρυν αὐτῇ Ἐκάτεια, ὡς ἐλέγοντο τὰ ἀγάλματά της, καὶ τῇ παρέθετον πρὸ τῶν τελευταίων κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς Ἐκάτης δαίπνον, ἥτοι βρώματ' ἃ ἔτρωγον οἱ πτωχοί. Προσεφέροντο δ' αὐτῇ εἰς θυσίαν κύνες, μέλαιναὶ ἀμνίδες,

καὶ μέλι. Οἱ ποιηταὶ τὴν περιγράφουσι ἐκτε ὡς φρικώδη ἐμφάνισιν, ἔχουσαν ἐξ ὄψεως τὴν κόμην καὶ τοὺς πόδας, τρικέφαλον, κατὰ τινὰς εἰσεως τῆς μιᾶς κεφαλῆς κύνος, τῆς ἄλλης ἵππου καὶ τῆς τρίτης λέοντος. Ἡ τέχνη ἡμῶς τὴν παρίστα πολλὰκις μὲν τριπλῆν, ὅτε ἴδρυντο

εἰς τὰς τριόδους, ἀλλὰ μετὰ τριῶν κεφαλῶν γυναικῶν, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἀπλῆν. Σύμβολα δ' αὐτῆς ἦσαν κύνες, ὄφεις, δαῖδες, κλειδιά, ἐγγχειρίδια.

Ἐκατόγχιρες, τρεῖς γίγαντες πεντηκοντακέφαλοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως (ὅστις καὶ Αἰγαιῶν, ἥτοι ὁ πόντιος ἐλέγεται, Ὀμ. Ἰλ. Α, 401), ὁ Κόττος καὶ ὁ Γύης. Ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς των, ἐκρατοῦντο δέσμοι εἰς τὰ βῆθη τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς Τιτανομαχίας οἱ θεοὶ τοὺς παρέλαβον ὡς συμμάχους, καὶ ἔκτοτε αὐτοὶ φυλάττουσι τοὺς Τιτῶνας δεσμίους εἰς τὸν Ἄδην (Ἡσιόδ. Θεογ. 147. 614. 734).

Ἐκατόμυθ, ἴδ. Θυσία.

Ἐκατόμυλος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παρθικῆς, ὑπὲρ τὴν Κασπίαν, οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κληθεῖσα, διότι εἰς αὐτὴν συνηγῶντο πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῆς χώρας (Στράβ. ΙΑ. 514).

Ἐκιάτων, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, γράφας ἐν ἄλλοις «περὶ καθηκόντων» εἰς βιβλία 45 ἢ καὶ πλεονα (Cic. of. III. 15, 63. 33, 89), καὶ πολὺ τιμώμενος παρὰ τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ καὶ τοὺς μεταγενεστέρους. Μνημονεύονται δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν του ἔργων καὶ τὰ «περὶ ἀγαθῶν», «περὶ ἀρετῶν», «περὶ παθῶν», «περὶ παρα-

δόξων», «περὶ τέλους» ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη (Διογ. Λ. Ζ, 87, Θ, 101, 110).

Ἐκιάτων, πρωτεύουσα τῆς Μηθίδος, καὶ εἶτα τῶν Περσῶν καὶ τῶν Πάρθων βασιλείων. Ἰδρύθη ὑπὸ Διήκου (Ἡρόδ. Α, 98). Ἡ πολυτελεστάτη αὐτῆς εἴλωσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Σελευκιδῶν.

Ἐκδημιος καὶ Δημοφάνης, δύο φίλοι ἐκ Μεγαλοπόλεως, παρὰ τῷ Ἀκαδημαϊκῷ Ἀρκεσίλαῳ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάζοντες, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἐνασχοληθέντες. Ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐξέβαλον τὸν τύραννον Ἀριστόδημον, καὶ ἐκ Σικυῶνος, συμπράξει καὶ τοῦ Ἀράτου, τὸν Νικοκλῆ. Ἐν Κυρήνῃ δ' ὠργάνωσαν τὴν πολιτείαν, καὶ εἶτα οὐκ ἔπαυθη ἄνελαβον τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Φιλοποίμενος (Πλούτ. Φιλίπ. Α. Ἀρατ. Β. — Πολυθ. Ι, 25).

Ἐκδικος ἐλέγεται ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ὁ τὴν διεξαγωγὴν δικῆς ὑπὲρ δημοσίων οικονομικῶν συμφερόντων ἀναλαμβάνων.

Ἐκχειρία, ἀνακαχὴ πάσης δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἐχθροπραξίας, κηρυττομένη διὰ τινὰς τελετάς καὶ δημοσίους ἀγῶνας, ἵνα πάντες ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος δύνανται ἀκωλύτως νὰ προσέρχωνται. Διήκει δὲ μῆνα, δι' ὃ καὶ ἱερομηνία ἐπελέγεται. Ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται ὁ Ἰφίτος εἰσγωγεὺς αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Ἰφίτου δίσκος ἐλέγεται ὁ ἐφ' οὗ αἱ διατάξεις αὐτῆς διατηροῦντο ἐκεί ἀναγεγραμμένα (Παυσ. Β, 20, 1).

Ἐκκλησία, ἡ γενικὴ τοῦ λαοῦ συνέλευσις, ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν ταῖς δημοκρατίαις, διαδεχθεῖσα τὰς μόνον τὸ πολὺ συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν ἐχούσας ἀγοράς, ἐπὶ τῶν Ἀνακτῶν. Ἐν Ἀθήναις ἐδικαιοῦτο νὰ παρίσταται εἰς αὐτὴν πᾶς πολίτης Ἀθηναῖος, εἴτε ἐν τῇ πόλει οἰκῶν, εἴτε ἐξ ἄλλων δήμων ἐπιδημῶν, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἐγίνοντο τὸ παλαιότερον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως,

μετὰ ταῦτα δ' εἰς τὸν πέραν τοῦ Ἀρείου Πάγου λόφον τῆς Πυκνῆς, καὶ ἐν εἰτε μεταγενεστέρους χρόνοις, πλὴν ἐπὶ ἀρχαῖσιν, εἰς τὸ θέατρον. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν συνηχέτο ἀπαξ ἡ ἐκκλησία κατὰ πρυτανείαν (τὸ δέκατον τοῦ ἔτους), μετέπειτα δὲ τετράκις κατὰ πρυτανείαν, καὶ τὸ ἄρθότερον, 36 κατ' ἔτος, καὶ ἡ πρώτη τῶν τεσσαρῶν ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐννομοὶ ἢ νόμιμοι ἐκαλοῦντο, ἐλέγεται κυρία. Εἰς δ' ὅλως ἐκτάκτους καὶ σπουδαίας περιστάσεις συνεκαλεῖτο, ἀναγγελλομένη διὰ πάσης τῆς χώρας, καὶ ἔκτακτος συνεδρίασις, ἥτις καὶ κατακλήσια, ἢ κατακλήτος ἐ. ἡ σύγκλητος ἐλέγεται. Ἐπὶ τῆς κυρίως ἐκκλησίας ἤρευνῶντο αἱ εὐθύαι τῶν ἀρχῶν, ὑπεβάλλοντο αἱ κατηγορίαι δι' ἐγκλήματα κατὰ τοῦ δημοσίου (εἰσαγγελίαι), καὶ τὰ περὶ δημοσίων εἰς τὴν δευτέραν ὑπεβάλλοντο αἱ αἰτήσεις (ἰετηρίαι) εἰς τὴν τρίτην παρουσιάζοντο οἱ ξένοι πρέσβεις ἢ δ' συνεζήται ὑποθέσεις ὀρθοκευτικῆς. Ἡ σύγκλητος ἐγίνετο ὑπὸ τῶν πρυτάνων διὰ κηρύκων, ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις φερόντων εἰς τὰς χεῖρας αἰσχυρίων μεμιλημένον, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἔφευγον πάντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ χρισθέντες ὑπὸ τῆς μίλτου, ἐλεγχοῦσιν ὡς μὴ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσίου καθήκοντος. Πέντε δὲ ἡμέρας πρὶν, προῦγράφοντο ἢ προῦτίθεντο διὰ προγραμμάτων τὰ συζητητέα, καὶ ἀπρόγραφος δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἦ ἡ ἐκκλησία. Ἐτίθετο δὲ καὶ σημεῖον ἀναγγέλλον τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως, ἀρχομένης πρὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ ληγομένης πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ὄφειλε νὰ σχολάζῃ ἢ ἀγορά. Ἐπέδλεπον δ' οἱ ληξιαρχοὶ μὴ τις εἰσέλθῃ μὴ δικαιοῦμενος, ἢ ἐξέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους, καὶ ἕκαστος τῶν παρευρεθέντων ἐλάμβανεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκκλησίας τὸ λεγόμενον ἐκκλησιαστικόν, συνιστάμενον τὸ πρῶτον εἰς ἓνα ὄβολον, ἀπὸ δὲ Ὀλ. 06, δ' αὐξήθεν εἰς τριῶβολον, καὶ φέρον ἐτη-

σίαν δαπάνην 30 — 35 ταλάντων (Ἀριστ. Ἐκκλ. 284, 303, 315, 404). Ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως περιεφέρετο καθάριστον ὕδωρ, καὶ ὁ κήρυξ ἤρχετο εἰς τὸν Ἰπατον Δία, καταρῶμενος τῶν ἐπὶ δώροις πολιτευομένων, καὶ τότε οἱ πρυτάνεις προέτεινον τὰ πρὸς συζήτησιν (απερίων χρη χρηματιζέειν), ἀλλ' οὐδὲν ἀπροβοδύλευτον, δηλαδὴ μὴ ἐν τῇ Βουλῇ προσυζητηθὲν ἂν δὲ καὶ τι ἐξαιρετικῶς κατεπεῖγον καὶ ξένον τῇ τῆς ἡμέρας διατάξει ὑπεβάλλετο, ἀπεφάνετο ἢ ἐκκλησία διὰ προχειροτονίας ἂν βέλγη ἢ ἀσχοληθῆ εἰς αὐτό. Ἔπειτα δ' ἠρώτα ὁ κήρυξ «τίς ἀγορεύειν βούλεται,» καὶ ἦν καιρὸς ὅτε οἱ ὑπερπεντηκοντούται πρῶτοι ἐλάμβανον τὸν λόγον ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε μετὰ ταῦτα, καὶ μόνον κώλυμα τοῦ λέγειν ἦν ἢ ἀτιμία, ἥτις, ἂν ἠμφισθητέτο, ἀπεδεικνύετο διὰ τῆς δοκιμασίας. Τὰ ψηφίσματα δὲ ἐπρωτεύοντο γραπτὰ, δι' ὅ καὶ συγγραφεῖς ἢ συγγραφόμενοι ἐλέγοντο οἱ τοιοῦτα ὑποβάλλοντες. Ὀμίλων δ' οἱ ῥήτορες ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ τοὺς παρεκτερομένους ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς διακόπτοντας τὸν ἀγορεύοντα ἐκώλυον οἱ προεδρεύοντες, βοηθεῖα ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν Σκυθῶν, ἢ κλητήρων. Ὀμοίως δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ πᾶς ἄλλος δι' ὄρκου (Ἰπωμασιαις), ἐδύνατο νὰ κωλύσῃ τὴν ψηφοφορίαν προτάσεως ἢν ἔκρινε παράνομον, ἀλλ' ἐπ' ἰδίᾳ εὐθύνη, τοῦ ῥήτορος δικαιουμένου ἢ ἀντικατηγορήσῃ τὸν αἴτιον τῆς παρακωλύσεως τῆς ψηφοφορίας γενόμενον. Ἀπὸ Περικλέους δ' ἐγκατέστησαν καὶ ἐπὶ νόμο φύλακας πρὸς ἐπαγρύπνησιν τῆς τῶν νόμων τηρήσεως. Ὅτε δ' οἱ πρόεδροι ἐπεψήφίζον (ἦτοι ἐκάλουν εἰς ψηφοφορίαν), αὕτη, καίτοι καὶ ψήφιας λεγομένη, ἐγένετο διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), πρῶτον μὲν καταχειροτονούντων τῶν ἐγκρινόντων, εἶτα δ' ἀποχειροτονούντων τῶν ἀποδοκιμαζόντων. Δι' ἐκφωνήσεως δὲ «Ναί» ἢ «Οὐ» ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν εἰς ἀρ-

χὰς προτεινομένων, πρὶν ἢ αὐταὶ, ἀπὸ Ἀρστέιδου, γίνωσι κληρωταί. Αἱ συνεδριάσεις ἐλύοντο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διὰ τοῦ κήρυκος ἐκφωνοῦντος «Λύσις λεῶ.» Τὰ ψηφίσματα κατετίθεντο εἰς τὰ ἀρχεῖα ἐν τῇ μητρώφῃ, καὶ πολλάκις ἀνεγράφοντο εἰς στήλην χαλκῆν ἢ λιθίνην· ὁ συνήθης δ' αὐτῶν εἰσαγωγικὸς τύπος ἦν ὡς ὁ τοῦ ἐξ Ὀλ. 86, γ'. «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δῆμῳ· Κεκροπίς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευε, Εὐπείδης ἐπεστάται· Καλλίας εἶπε· ἀποδιδόναι, κτλ.» Ἐνίοτε ἢ χρονολογία ἐπιπληρεστέρα, ὡς ἐν τῇ ἀπὸ Ὀλ. 100, γ': «Ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἰπποθοοντίδος ἐβδόμενης πρυτανείας,» καὶ προσέτι, ἐξ Ὀλ. 109, δ'. «Ἐνάτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας.» Ἀπὸ τῆς Ὀλ. 102 προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτου (ἡμερησίου προέδρου τῆς βουλῆς), καὶ ἀπὸ Ὀλ. 114 «καὶ συμπαρόδροι.» Ἐν ἀντικείμενῳ δ' ἐφ' ὧν ἀπεφάσκειν ἢ ἐκκλησία ἦσαν κυρίως, α') νομοθετικά. Ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει ἐκάστου ἔτους ὁ βουλομένης ἐπρωτεύειν οὗς ἐνόμιζε παραδεκτούς νόμους, καὶ οἱ πρόεδροι ὑπέβαλλον ὅσους τῶν παλαιῶν ἐθεώρουν μεταδλητέους, καὶ ἀνέγραφον αὐτοὺς εἰς μέρη ὠρισμένα πρὸς γνῶσιν ἐκάστου. Ἡ ἐκκλησία δ' ἐξέλεγε συνηγόρους ἢ συνδίκους πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὑφισταμένου νόμου, καὶ κατὰ τὴν τρίτην συνεδρίαν Νομοθέτας, οἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Θεσμοθετῶν, ὡς δικαστήριον ἔκρινον μεταξὺ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν προτεινομένων. Οὐδεὶς δὲ νόμος ἐψηφίζετο, μὴ ἀκυρουμένου συγχερόντος τοῦ προὔρχοντος. — β') Ἀρχαιρασιαίων χειροτονητῶν ἀρχῶν (οὐχὶ τῶν κληρωτῶν, οἳ ἦσαν πάντοτε αἱ στρατιωτικαὶ καὶ οἰκονομικαί), καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ ἐκάστης Πρυτανείας, ἐπιχειροτονία, ἥτοι ἐπιχώρισις τῶν ἀρχῶν, ὅσαι δὲν ἐκρίνοντο ἀποδλητέαι. — γ') ψηφίσματα κατ' ἀτόμων, ὡς τὸν

ὁ στρακισμὸν, ἐκτελούμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ πλειονοψηφίας, ἢ ἕως διὰ ψήφων τούλαχιστον 6000. — δ') Παραδοχὴ προδολῶν ἢ εἰσαγγελιῶν, ἦτοι προτάσεων τοῦ νὰ παραδεχθῆ ὁ δῆμος καὶ παραπέμψη εἰς τὰ δικαστήρια καταγγελίας τὸ δημόσιον ἀφορώσας. — ε') Ἡ ἀπόφασις περὶ πασῶν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, περὶ ὧν ἢ βουλή ἐπροβούλευσε. — στ') Ἀπονομή πληρεξουσίων εἰς τοὺς πρόεδρους, ὑποδοχὴ τούτων ὡς καὶ ξένων πρέσβεων, ἀφ' οὗ τοὺς ὑπεδέχτο ἢ Βουλῇ ἀποφάσις περὶ χρήσεως τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ μεταβολῆς τῶν φόρων· τ' ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν, παραδοχὴν νέων λατρείων, κτλ. ἀπονομή τιμῶν καὶ δωρεῶν (μετὰ τῆς Βουλῆς: «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ»), πολιτείας, κτλ. — β') Ἐν Σπάρτῃ ἢ ἐκκλησία ἐλέγετο Ἀλία, καὶ περιελάμβανε πάντας τοὺς ὑπερτρικονταετῆς, μὴ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντας Σπαρτιάτας, οὐχὶ δὲ, πιθανῶς, ὡς τινες διίσχυρίζονται, καὶ τοὺς περιοίκους. Καὶ κατεῖχε μὲν ἢ Γερουσία πᾶσαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἢ Ἀλία ἦν ἢ ἔδρα τῆς κυριαρχίας, δικαιουμένη νὰ παραδέχεται ἢ νὰ ἀπορρίπτῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ μεταρρυθμίῃ, τὰς προτάσεις τῆς τε Γερουσίας καὶ τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦτο κατὰ πεποιθῆσιν καὶ ἀσυζητητί, διότι οὐδεὶς ἠγόρευεν ἐν αὐτῇ ἄνευ ἀδείας τῶν ἀρχῶν ἢ δ' ἀποφάσις ἐδηλοῦτο «βοῆ ἢ οὐ ψήφῳ» (Θουκ. Α, 87), καὶ μόνον ἐπὶ ἀμφισβητούμενον ἀποτελέσματος διεστέλλοντο εἰς δύο μέρη οἱ διαφωνοῦντες. Συνήρχετο δὲ ἢ Ἀλία, κατὰ τὸν Λυκούργειον νόμον, «μεταξὺ Βαθύκης καὶ Κνακίωνος,» πλησίον τῆς πόλεως, (Ἰδ. Λακωνικῆ), μεταγενεστέρως δ' ἐν τῇ Σικιάδι κατὰ τὴν ἀγορὰν, καὶ οἱ συναρχόμενοι δὲν ἐκάθητο, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἔστατο ὄρθιοι. Μετὰ δὲ τὴν δ'. ἐκατονταετηρίδα π. Χ., ἀφ' οὗ ἠλαττώθη ὁ ἀρχικὸς τῆς πόλεως πληθυσμὸς, καὶ διὰ τοῦ νόμου τοῦ Ἐπιτάδεω τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν ἐλευθερίαν τῶν κτήσεων διά-

θεσιν, ἠλλοιώθη ἢ ἀρχικὴ ἰσότης τῶν περιουσιῶν, καὶ οἱ πολλοὶ διεκρίθησαν εἰς μᾶλλον καὶ ἦσαν εὐπέρους, εἰς τοὺς ὁμοίους καὶ τοὺς ὑπομείονας, ἔκτοτε πρὸς τῇ Ἀλίᾳ μνημονεύεται καὶ συνέλευσις τῶν Ὀμοίων, οἵτινες ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψίν ἐκκλητοὶ ὠνομάζοντο (Ἰεν. Ἑλλ. Β, 4, 38. ΣΤ, 3, 3. Ε, 2, 11), καὶ ἄγνωστον τίνα ἦσαν τὰ προσάλληλα ὄρια τῶν δύο συνέλευσεων. Τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀλίας ἐν γένει ἦσαν, ἢ ἐκλογὴ τινῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, ἢ ἀπόφασις ἐπ' ἀμφισβητήσεως τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, ἐβλώτων ἀπελευθέρωσις, νομοθεσία, συνθηκολογία, διαπραγματεύσεις περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης (Θουκ. Α, 67—88). Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ δωρικαῖς πόλεσιν, οἷον ἐν ταῖς Κρητικαῖς, ἦσαν ἐπίσης περιωρισμένα τὰ προσόντα τῆς συνέλευσεως, ὡς ἐν Ἀριστοτέλει (Πολιτ. Β, 10): «Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες· κυρία δ' οὐδὲν ὅς ἐστιν, ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσει τὰ δοκοῦντα τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κόσμοις,» ὅπερ ὅμως δηλοῖ ὅτι ἐδύνατο καὶ νὰ ἀπορρίπτωσιν. — Ὁ δ' Ἀρχαῖος δεσμὸς συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ἐν Διγίῳ εἰς [ἐκκλησίαν, ψηφίζουσαν κατὰ πόλεις (Πολιτ. Β, 54. Δ, 37).

Ἐκκλητεῦσιν, Ἰδ. δ' ἰ κ η.

Ἐκκλητος πόλις. Ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν (συμβόλων) μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὁ ἐν δίκῃ (ἀπὸ συμβόλων δ.) ἠττηθεὶς πολίτης ἐκατέρας αὐτῶν, ἢ καὶ αὐτῇ, ἂν πρὸς τὴν ἄλλην δικαζομένη ἠττάτο ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐκαίνης, ἢ δύνατο τῇ καινῇ συγκαταθεῖν ἢ ἀναθέσθαι τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλην τρίτην, ἀμερόληπτον πόλιν, ἥτις ἐλέγετο τότε ἐκκλητος, ὡς καὶ ἡ δίκη. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν δ' αἱ Ἀθηναῖοι, βίβασαι τοὺς συμμάχους νὰ φέρωσιν εἰς τ' ἄττικὰ δικαστήρια οὐ μόνον τὰς μικτάς μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἰδίας αὐτῶν δίκας, διεξαγομένας πρὸ τῶν

Θεσμοθετῶν, ὠνόμαζον καὶ αὐτὰς καταχρηστικῶς ἀπὸ συμβόλων (Ξενοφ. Πολ. ἈΟ. Α, 14—18).

Ἑκκρόκλημα, μηχανὴ θεατρικὴ δι' ἧς ἀνοιγόμενον τὸ μετασκήνιον, εἰδείκνυε τὸ ἔνδον τῆς αἰτίας. Κατὰ τινὰς τὸ μετασκήνιον ἀπεσύρετο δι' αὐτῆς ἐκατέρωθεν, καὶ εἰδείκνυε τὴν ἐπίσω αὐτοῦ παράστασιν, ὡς ἐν Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1372 (ἴδ. 1379. 1438.—Σοφκλ. Ἀντ. 1239. Αἰ. 334.—Εὐριπ. Μήδ. 1314. Ἰππόλ. 869. Ἠλέκτρ. 1187.—Ἀριστοφ. 408. Θεσμοφ. 96).

Ἑκκλησιάζεις, φαιτειῶν οὐρανίων σωματίων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀρχαιοτάτα ἠσχυρίσθησε τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος. Πρῶτος ὁ Μιλήσιος Θαλής προεῖπε τὴν ἐν ἔτει 584 π. Χ. συμβῆσαν, τὴν ἀληθῆ αὐτῆς αἰτίαν ἀναγνωρίσας.

Ἑκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις, καὶ συλλογεῖς, ζήτηταί, ἐπιγραφεῖς ἢ καὶ ἀργυρολόγοι λεγόμενοι, οἱ καθῆκον ἔχοντες νὰ εἰσπράττωσιν ὀφειλομένους φόρους, καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους προσεῖτε πρὸς τοῦτο στελλόμενοι, τοὺς μὴ ὡς ὤφειλον πέμποντας καὶ παραδίδοντας τοὺς φόρους τοῖς ἀποδέκταις ἐπὶ τῶν μεγάλων Διονυσίων (Θουκ. Γ, 13).

Ἑκμάρτυρα, ἴδ. Δίκη.

Ἑκνομος λόφος, ὄρος εἰς τὰ Ν. τῆς Σικελίας, λαβὼν τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τύραννος Φάλαρις εἶχε στήσει ἐπ' αὐτοῦ τὸν χαλκὸν ταῦρον ἐν ᾧ ἔκειε τοὺς καταδικαζομένους. Ἐνταῦθα κατέπευσεν ὁ Δίων ὅτε ἐκινήθη κατὰ τοῦ Διονυσίου (Πλούτ. Δίων, ΚΣΤ), καὶ τῷ 257 π. Χ. ἠττήθη ἐνταῦθα ὁ Καρχηδονικὸς στόλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (Πολυβ. Α, 25—29).

Ἑκπώματα, ἴδ. κέραμοι.

Ἑκπύρις, ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι καὶ αὐτοὶ τῆς παρὰ τὸν Ἀσωπὸν Βοιωτίας, καταστραφέντες ὑπὸ λοιμοῦ (Πaus. Θ, 5, 1).

Ἑκτυπον, τὸ ἀπὸ ἐγγύφου, ξυλίου ἢ ἄλλου τύπου ἐκτετυπωμένον, κυρίως ἐκ γύφου. Ἐκτυποὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ ψῆφοι

ἔσαι εἶχον ἀναγλύφους καὶ οὐχὶ ἐγγεγραμμένας τὰς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις. (Cambr.)

Ἑκτωρ, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάτης, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος προστατευόμενος, ἀρχηγὸς τοῦ Τρωϊκοῦ στρατοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 816), καὶ ὁ ἀνδρείοτατος ἐν αὐτῷ, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀιστάζει νὰ προσδόλη (Ἰλ. Γ, 60, Η, 113), γεννητὸς, εὐσεβῆς υἱὸς, φιλόστοργος πατήρ, πιστὸς φίλος. Καὶ προσέδωκε μὲν τὴν πύσιν τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐθεώρει καθῆκον μέχρις ἐσχάτων νὰ προμάχηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὲρ τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο τὸ ὄνειδος. Ἐὰ ἀισθήματα ταῦτα ποιητικώτατα ἐκφράζει πρὸς τὴν γυναῖκά του Ἀνδρομάχην, δευτέρωθεν εἰς τὴν μάχην (Ἰλ. Ζ, 392. Η, 243). Ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων τοῦ ἀνδραγαθημάτων δύνανται νὰ μνημονευθῶσι, τὸ ἐκ ἐπρωμάχησε τοῦ Σαρπηδόου (Ἰλ. Β, 680), ἢ μετὰ τοῦ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου μονομαχία του (Η, 1), ἢ ἐφοδος κατὰ τοῦ οὐρανίου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ῥῆξις τῆς πύλης (Μ), ἢ πυρπόλησις τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων, ὅτε καὶ τὸν Πάτροκλον ἐθανάτωσε (Π, 822). Φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὴν κόνιν, βράν τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἢ Ἀφροδίτῃ, χρίσασα αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, τὸ ἐπροφύλαξε κατὰ σήψιν, καὶ ἀπ' οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ εἶσυρεν ἐπίσω τοῦ ἀσματος του τρίς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου (κατὰ μεταγενεστέρους, τρίς περὶ τὴν πόλιν), ὁ Ἀπόλλων τὸ προφύλαξε πάσης περικτέρω βλάβης (Ω, 15), μέχρις οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Πρίαμον τὸ σῶμα, κομισθὲν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰλίου, ὅπου ἐν τιμῇ ἐτάφη. Καὶ

ἐνταῦθα λήγει ἡ Ἰλιάς. Ἐξ Ἀνδρομάχης τῆς Ἡετιῶνος, διαπρεποῦς γυναίκης, ἔσχεν ὁ Ἑκτωρ υἱὸν τὸν Ἀστυάνακτα ἢ Σκαμάνθριον (Ἰλ. Ζ, 400), κατ' Ὀδύσειον (Met. ΧΙΠ, 415), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος κρημνισθέντα ἐκ τῶν τειχῶν, διότι ὑπῆρχε πρόρρησις ὅτι θὰ ἐπανώρθου κοτὲ τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταστραφέν κράτος.

Ἑκφαντίδης, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίνου, ὅστις, ὀλίγον νεώτερος, τὸν ἐχλεύαζεν, ἀποκαλῶν αὐτὸν Καπνίαν, ὡς τοῦ ὕφους του μὴ ἔχοντος «λαμπρὸν χαρακτῆρα». Τῷ προσῆπτε δὲ καὶ ὅτι εἰς τὴν ποίησιν τῶν κωμῳδιῶν του τὸν ἐβοήθει ὁ δοῦλος του Χοιρίλος. Αὐτοῦ ὀλίγα μόνον σώζονται ἀποσπάσματα, καὶ ὁ τίτλος μᾶς κωμῳδίας «Σιάτυρος» (Συλλ. Ἀριστοφ. Σφκ. 152).

Ἑκφαντος. 1) Θάσιος, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἀπέσεισεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐν ἔτει 409 π. Χ. τὸ σπαρτιατικὸν πολίτευμα, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν ταῖς Ἀθήναις (Δμοσθ. Λεπτ. σ. 474). — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν (Στοβ).

Ἑκφυλλοφόρησις. Οἱ Βουλευταὶ ἐν Ἀθήναις, ὅτε ἐνόμιζον ἀναγκαῖον ν' ἀποβάλωσιν ἕνα τῶν συναδέλφων των, ἐψήφισαν εἴτε διὰ δύο διαφόρων φύλλων, εἴτε δι' ἐνός, ῥιπτομένου ὑπὸ μόνων τῶν θελόντων τὸν ἀποκλεισμόν. Τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφόρησις, καὶ ἂν ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἀποβαλλομένου, τότε προσέβαινον εἰς δευτέραν ταχυτὴν ψηφοφορίαν (Αἰσχλ. κ. Τιμάρχ. 45).

Ἑλαία, ἴδ. Λιολίς.

Ἑλαίος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, μεθ' ἠμώνιμου πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, ὀνικῶς τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας.

Ἑλακοῦς ἢ Ἑλεοῦς. 1) Ἀρχαία ἀποικία Τηίων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μαστουσίας τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ἐλαῖ ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἡρωτεσιλάου (Ἠρόδ. ΣΤ, 140. Ζ,

33.—Θουκ. Η, 102. 107). — 2) Δῆμος ἐν Ἀττικῇ.— 3) Πόλις ἐν Τήρῳ.— 4) Νησιῶτον Α. τῆς Ρόδου παρὰ τὴν ξηρὰν, καλούμενον καὶ Ἑλαιοῦσα (Στράβ. ΙΔ, 651).

Ἑλακος, πόλις ἐγγυρὰ παρὰ Καλυδῶνι ἐν Αἰτωλίᾳ, ἣν κατέλαβε τῷ 219 π. Χ. ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας (Πολυβ. Δ, 65).

Ἑλάτεια, ἴδ. Φωκίς.

Ἑλατος, 1) Πῆς τῶν Κενταύρων. — 2) Υἱὸς Ἀρκάδος καὶ Λεανείρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκადίας, ἀνὴρ δὲ τῆς Λαοδικῆς καὶ πατὴρ τοῦ Στυμφάλου, Αἰπύτου, Κυλλήνης καὶ Περύως, (Ἀπολλοδ. Γ, 916. 10, 3) ἐκ Κυλλήνης μετέβη εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισε τὴν Ἑλάτειαν (Πaus. Ι, 34, 3). — 3) Ἡγεμῶν τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τριῶν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, πολυλάκεις ἀντὶ τοῦ Ἀρκάδος ἐκλαμβανόμενος.

Ἑλεγεῖα (τά), εἶτα ἑλεγεῖα (ῆ), εἶδος λυρικῆς ποιήσεως. Ἡ λέξις ἑλεγεῖα, ἐδοῦτο ἴσως τὸ πρῶτον οὐδὲν ἕτερον ἢ ἄσμα, καὶ εἰς τινα ἐποχὴν πιθανῶς ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται οὕτως οἱ ᾄδόμενοι ὁρῆνοι, ἂν τοιοῦτου χαρακτῆρος τῷ ὄντι ἦσαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιότητι τὰ ὀνομασθέντα ἑλεγεῖα ποιήματα. Ἐπήγασαν δ' ἐκ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου, τοῦ μόνου ἴσως τότε ἐπι γρήσει, κατὰ τοῦτο αὐτοῦ ἐκτραπέντα, ὅτι συνέκειντο οὐχὶ ἐκ συνεχῶν ἐξαμέτρων, ἀλλ' ἐναλλάξ ἐξ ἐνός ἐξαμέτρου καὶ ἐνός πενταμέτρου, συγγενῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἐπικά, μεθ' ὧν πιθανῶς κοινὴν εἶχον καὶ τὴν πατρίδα. Τ' ἀρχαιότατα ὅμως γνωστὰ οὐδόπως εἰσὶ ὀλιγοβρά, ἀλλὰ πάσης φύσεως ποιήματα. Ὁ πρῶτος μνημονευόμενος ἑλεγεϊακὸς ποιητὴς ἦν ὁ Ἐφέσιος Κολλῆνος, κατὰ τινὰς περὶ τὰ 776, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 652 π. Χ. ἀκμάσας, καὶ αὐτοῦ σώζεται ἐν ποίημα πατριωτικῶν, τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ζητοῦν νὰ ἐκκαύσῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸν πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν. Τοιαῦτα ἐποίησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ὁ Τυρταῖος, ὁ Στόλων, ὁ Θεόγνις, κατὰ μέρος καὶ ὁ Ἀρχιλόχος,

ὁ Μίμνερος, ὁ Ξενοφάνης. Ὁ δ' εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, Ἄσιος ὁ Σάμιος, ἦν συγχρόνως καὶ ἐποποιός. Ἐλέγοντο δὲ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Σβλων, ὁ Θεόγνης, ὁ Ξενοφάνης, καὶ γνωμικοὶ ποιεῖται, διότι εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτῶν ἐλεγείας παρενέβαλλον καὶ γνωμικά, εἰς ἃ καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ μέτρον εἶδον ἀφορμὴν. Πλὴν δὲ τούτων ἐγένετο χρῆσις τῶν ἐλεγειακῶν ποιημάτων καὶ εἰς τὰ συμπόσια (συμποσιακά), καὶ εἰς ἐρωτικά ἄσματα καὶ εἰς Ὀρηνώδη, ἐξ ὧν, ἴσως ἐν τινὶ ἐποχῇ τῶν πλησιεστέριον, ἐδόθη πιθανῶς τὸ ὄνομα εἰς τὸ στιχογραφικὸν μέτρον. Συμποτικῶς ἐλεγείου πρῶτον παράδειγμα ἐστὶ τοῦ Ἀρχιλόχου. Ὀρθοκεντρικὰ ἐποίει ὁ Κεῖος Σιμωνίδης, ἐρωτικά ὁ Μίμνερος. Εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τοῦτο ἐπέδωκον καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, μετ' Ἀντίμαχον, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, Ἐρμησιάναξ, Φανοκλής, Ἐρατοσθένης, Φιλήτας, Καλλιμάχος, παρ' ὧν παρέλαβον καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἑλένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 426), γυναικὸς Τυνδάρεω, τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἀδελφῆ δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, τῶν Διοσκούρων, καὶ τῆς Τιμάνδρας καὶ Φιλονίης, ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν τότε γυναικῶν, ἠρπάγη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς νεότητι ὑπὸ τοῦ Θησέως, καὶ ἐκομίσθη εἰς Ἀφιδναν τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὅμως τὴν ἠλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς. Τὴν ἐνέμψευσε δ' ὁ πατὴρ τῆς μετὰ τοῦ Μενελάου, βασιλεύσαντος εἰς Σπάρτην. Ἐπαύσεως δ' αὐτοῦ ἠρπάγη μετὰ πολλῶν Θησαυρῶν εἰς τὴν Τρωάδα ὑπὸ Πάριδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ὅπερ ἐπέφερε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 40. 156). Ἐπ' αὐτοῦ μένει ἐν Τρωάδι ὡς σύζυγος τοῦ Πάριδος, καὶ ἕνεκα τοῦ κάλλους [τῆς] θαυμάζεται καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν Τρώων (Αὐτ. 161). Ἄλλ' αὕτη, ὡς εὐγενὸς, εἰ καὶ ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς περιγραφομένη, μεταμελεῖται καὶ ὁμο-

λογεῖ τὴν κομψότητα τῆς νεότητός τῆς. (Αὐτ. 139. 171). Τοὺς Ἀχαιοὺς ἀγαπᾷ, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν πατρίδα τῆς, τὸν πρῶτόν τῆς σύζυγον, τὴν θυγατέρα τῆς Ἐρμιόνης (Ὀδ. Δ. 260). Τινὲς, οὐχὶ ὅμως ὁ Ὀμηρος, τὴν εἶπον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος νυμφευθεῖσαν τὸν ἀδελφόν του Διόφοβον, ἐν ὃ Βιργίλιος (Βη. VI, 517) λέγει ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν Μενέλαον. Μετ' ὀκταεταεῖς δὲ πλανήσεις μετὰ τούτου, ἐπιστρέφουσιν ἀμφοτέρω καὶ συζῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἡσυχίᾳ ἐν Λακωνίᾳ (Ὀδ. Δ), ἐνθα εἶχε κοινὸν μετὰ τοῦ Μενελάου τάφον ἐν Θεραπναῖς (Παυσ. Γ, 19, 9). Κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις, μετὰ τοῦ Μενελάου τὸν θάνατον, ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκῶν του, ἔφυγεν εἰς Τρόδον, ἐνθα ἀπηγγεγόσθη εἰς δένδρον, καὶ οἱ Ῥόδιοι ἤγειραν ναὸν εἰς Ἑλένην τὴν δευδρίτιδα. Ἐπιστεῦον δ' ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ἐνυμφεύθη τὸν Ἀχιλλεὺς καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον. — 2) θυγάτηρ Πάριδος καὶ Ἑλένης. — 3) θυγάτηρ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας. — 4) μήτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπασθεῖσα τὸν χριστιανισμὸν, καὶ τὸν σταυρὸν ἀνευροῦσα. — 5) θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Φαύστης, σύζυγος Ἰουλιανῶ τοῦ παραβάτου, τῷ 355 μ. Χ., ἀποθανοῦσα δὲ τῷ 360.

Ἑλενίς, ἴδ. Πριάμος.
Ἑλεως, ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δαίμων, καὶ εἶχε βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς ὃν προσέφευγον οἱ τὴν ἀρωγὴν τῆς πόλεως ἐπικαλούμενοι ξένοι (Παυσ. Δ. 17, 1. — Ἀπολλοδ. Β. 8, 1, Γ', 7, 1).

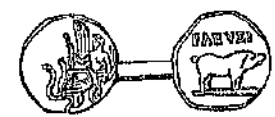
Ἑλεοῦς, ἴδ. Ἐλεοῦς.
Ἑλέπολις, μηχανὴ πολιορκητικὴ ἣν ἐφευρε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, καὶ τὸ πρῶτον ἐποίησατο χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τῆς Ῥόδου (Διόδ. [Κ, 95. — Vitruv. X, 22). Ἦν πύργος ἐννεάδομος, ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο μηχανήματα καὶ ἐσφενδονίζοντο βέλη κατὰ τῶν τοιχῶν.

Ἐλευθεραὶ, ἴδ. Ἀττικῆ.

Ἐλευθέρια, ἑορτὴ, 1) μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐλευθερώσεως ἀπὸ τῶν Περσῶν ὡς πανελληνίως καθιερωθεῖσα, μετ' οὐ πολὺ ὅμως εἰς τοπικὴν μεταπεσοῦσα (Στράβ. Θ, 632. — Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ). — 2) Ἐν Σάμῳ, ἑορτὴ εἰς τὸν Ἐρωτα, ὡς ἐν ταῖς μάχαις τοὺς νεανίας ὁμοῦ συνέχοντα εἰς τὰς τάξεις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. — 3) Ἐορτὴ τῶν ἀπελευθέρων.

Ἐλευθερολόκιωνες, ἐπὶ Ῥωμαίων κάτοικοι μέρου: τῆς Λακωνικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων περιοίκων καὶ Εἰλωτῶν, καθ' ἑαυτοὺς πολιτευόμενοι. Ὁ Αὐγουστος ὤρισεν εἰς εἴκοσι καὶ μίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν πόλεων αὐτῶν (Στράβ. Η, 365. — Παυσ. Γ, 21, 6).

Ἐλευσίνια, ἑορτὴ γεωργικὴ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τελοῦμένη ἀρχαῖοτάτα ἐν Ἐλευσίνῃ, πόλει ὑπερκειμένη εὐρέως

ἀροσίμῳ, τοῦ Ῥαρίου πεδίου, καὶ ἐκεῖθεν, ὡς ὑπετίθετο, μεταβάσα καὶ εἰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνίκησε τὸν Εὐμόλοπον, καὶ ἦνωσε τὴν Ἐλευσίνια μετὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειδὴ δ' ἡ ὑπὸ τὴν γλῆν σπορὰ τοῦ σίτου καὶ ἡ ἀναβλάστησις αὐτοῦ ἔχει τι τὸ μυστηριώδες ὁρῶντο καὶ ὁ μῦθος τῆς Περσεφόνης, καὶ συγγενὲς πρὸς τὰς περὶ Ἀθηνῶν τῆς ψυχῆς δοξασίας, διὰ τοῦτο ἡ ἑορτὴ αὕτη περιεῖχε μυστήρια ὡς ἱερώτατα θεωρούμενα. Ἰδρυτὴν αὐτῆς ἄλλοι μῦθοι καὶ παραδόσεις ἔλεγον τὸν Εὐμόλοπον, τὸν Μουσαῖον, τὸν Ἐρεχθεῖα, κομισάντα σίτον ἐξ Αἰγύπτου, ἢ αὕτην τὴν Δημήτραν, ὅτε ἤλθε ζητοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς. Κατ' ἕτος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ἐν Ἀνοσθηριῶνι (τέλος φεβρουαρίου) ἐτελοῦντο εἰς τὸν ἐν Ἄγραϊς τῶν Ἀθηνῶν (πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ) ναὸν τῆς Δήμητρος τὰ μικρὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, καθιε-

ρωθέντα, ὡς ἐπιστεύετο, χάριν τοῦ Ἐρακλέους, εἰς ὃν, καθ' ἕνον, δὲν ἐπέτρεπεν ὁ νόμος τὴν ἐν Ἐλευσίνῃ μύθην. Οἱ θέλοντες νὰ μυηθῶσιν ἤρχίζον ἀπὸ τούτων, ἐμυσῶντο τὰ μικρὰ μυστήρια, καὶ ἐλέγοντο μύσται, τὰ δὲ μεγάλα Ἐλευσίνια ἐωρτάζοντο τὸ φθινόπωρον, ἀπὸ τῆς 15 Βοηδρομιῶνος (τέλη Σεπτεμβρίου), ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἐλέγτο Ἀγυρμῶς, διότι κατὰ ταύτην συνήρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ ἐορτάσωσιν ἢ δευτέρα δ' ἐκαλεῖτο Ἀλαθε μύσται, διότι κατ' αὐτὴν οἱ μύσται κατέβαινον πρὸς καθαρμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Σουῖδαν εἰς τοὺς Τυτοὺς, παράλιον λίμνην ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ (Παυσ. Δ, 38). Εἶτα δ' ἐνήστευον, τρώγοντες μόνον πλακούντα σησάμου καὶ μέλιτος τῇ δ' ἡμέρᾳ ἐτελεῖτο ἡ καλὰ θοῦ καθόδος, καθ' ἣν γυναῖκες, μυστικὰς κόστεις ἐν χερσίν ἔχουσαι, περιέφερον ἐν πομπῇ καὶ ἐν τῷ ἀμάξῃ ὑπὸ βαδῶν συρομένης κάλαθον περιέχοντα ῥόδια καὶ μύκωνας. Ἡ ε' ἡμέρα ἦν ἡ τῶν λαμπάδων, καὶ κατ' αὐτὴν οἱ μύσται ἀνήρχοντο εἰς Ἐλευσίνια λαμπαδοῦχοῦντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ δεαδοῦχου, καὶ διενυ-

κτέρουον ἐν τῇ ναῖ τῆς θεᾶς. Ἡ δὲ σ' ἡμέρα ἦν ἡ τῆς μεγάλης πομπῆς, καθ' ἣν, πλὴν τῶν ἱερέων, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν μυστῶν, μέγα πλῆθος παρηκολούθει εἰς μυριάδας ἀριθμούμενον (Ἡρόδ. Η, 65). Ἐλάμβανον δὲ μετὰ μισημῶν ἀπὸ

τοῦ ἐν τῇ πόλει Ἐλευσινίου, ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς, τὸ ἄγαλμα τοῦ μετὰ τῆς Δήμητρος καὶ μυθολογικῆς καὶ συμβολικῆς σχέσιν ἔχοντος Ἰάκχου (Βάκχου), γεωργικοῦ θεοῦ καὶ αὐτοῦ, καὶ σελίνοις καὶ μύρτιν ἄστειμένον, ἔφερον αὐτὸ πανη-

γυρικώτατα, μεθ' ὕμνων καὶ χαρμωδούντων εὐφημιῶν, διὰ τῆς ἐκ τῆς κομπῆς ταύτης Ἱερᾶς κληθείσης ὁδοῦ εἰς Ἐλευσίνα, ἐνθα λαμπαδουχοῦντες ἐφθάνον τὴν ἑσπέραν, καὶ κατέθετον αὐτὸ εἰς τὸν μυστικὸν σηκὸν τοῦ Ἀνακτόρου, Μεγάρου, Τελεστηρίου, ὡς ὁ ναὸς ἐκαλεῖτο. Ἐμυσθῆναι δὲ τότε οἱ μύσται εἰς τὰ μυστήρια ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγίνοντο ἐπόπται, ἐκ βαθέος σκότους εἰς κατάφωτον ἄδυτον, εἰς φωταγωγίαν ὀδηγούμενοι, ἐνθα τοῖς ἐπιτρέπετο ἢ ἐποπτεῖα ἢ αὐτοψία, ἥτοι νὰ ἴδωσι τὰ κρυπτὰ καὶ ἀπόρρητα, παρευρισκόμενοι εἰς δρᾶμα μυστικόν, παριστῶν ἴσως τὴν ἱστορίαν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Ἰάνχου. Τῇ ἑβδόμῃ δ' ἐπανήρχετο ἢ πομπή, καὶ οὕτως διήρχετο ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισοῦ (ἐν τῷ Ἀττικῷ πεδίῳ), οἱ ἐκεῖ συνηγμένοι καὶ περιμένοντες αὐτήν, τὴν ἐδέχοντο μετὰ κραυγῶν καὶ εὐφημιῶν καὶ παντοίων σκωμμάτων, ἅτινα παροιματικῶς γεφυρισμοὶ ὠνομάσθησαν. Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἀκουσίως καθυστερήσαντας εἰς τὴν ἑορτήν, ἐλέγετο Ἐπιδαύρια, καθιερωθεῖσα δὲ οὕτως ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθε ποτὲ κατόπιν ἑορτῆς ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν αὐτῆς ἀμέτοχον (Φιλόστρ. Β. Ἀπολλ. Δ, 6). Ἡ δὲ 9' καὶ τελευταία ἐκαλεῖτο Πλημοχόαι διότι κατ' αὐτήν, εἰς περάτωσιν τῆς ἑλης ἑορτῆς, ἐκ δύο κεράμων, οἵτινες πλημοχόαι ἐλέγοντο, ὁ ἱερεὺς εὐχὰς προφέρειν, ἔχον ἐὶν οἶνον ἢ ὕδωρ, ἐκ τοῦ μὲν πρὸς ἀνατολᾶς, ἐκ τοῦ δὲ πρὸς δυσμᾶς (Πολδ. Ι, 74. — Ἀθῆν. ΙΑ, 496). Ἐγόντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῶν ἑλευσινίων, ὧν τὰ βραβεῖα ἦσαν στάχυες. Ἐπὶ τῆς ἑορτῆς δ' οὐδεὶς συναλαμβάνετο ἐπὶ ἀδικήματι, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἰς ἀτίμους δὲν ἐπετρέπετο, οὐδ' εἰς ἰκέτας, ἢ εἰς αὐτὴν παρουσία (Ἀνδρ. π. Μυστ. 54). — Τῆς τελετῆς ἐπέμελειτο ὁ Βασίλειος μετὰ 4 ἐπιμελητῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ

τοῦ δήμου, ἐξ ὧν οἱ 2 ἔπρεπε νὰ λαμβάνονται ἐκ τῶν γενῶν τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ τῶν Κηρύκων, παρ' οἷς κληρονομικὴ ἦν ἡ ἱερὰ τεῖα. Ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς εἰς τὴν ἑορτήν ἦν ὁ ἱεροφάντης, ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, ὃ ἀνέκειτο ἢ δειξίς τῶν ἱερῶν, ἐπίσης εἰς τῶν Εὐμολπιδῶν (οἵτινες ἴσως ἦσαν κυρίως οἱ ψάλται τοῦ ναοῦ). Προήρχε δὲ καὶ γυνὴ ἱεροφάντης διὰ τὰς γυναῖκας. Τοῦτοις καὶ τῷ θαδοῦχῳ ἀνέκειτο τὸ μυστὴν τὰ Ἐλευσίνα. Ἐκ τῶν ἱερῶν λειτουργῶν ἦσαν καὶ ὁ ἐπιβώμιος ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὅστις εἶλεκε τὸ γένος ἐκ τοῦ κήρυκος τῶν θεῶν Ἐρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ Κήρυκος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐμόλπου. Ἀπετέλουν δὲ πάντες οἱ ἱερεῖς ὁμοῦ ἱερὰν βουλήν, ἔχουσαν τὴν ἐξέγησιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ τινὰ δικαιοδοσίαν ὡς πρὸς τὰ τῆς λατρείας. Τὰ Ἐλευσίνα ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς εὐσεβείας μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων. Ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων δὲ ἤρχισε καταστροφὴ ἢ Ἐλευσίς, καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὸν 8' μ. Χ. αἰῶνα ὁ Ἀλαρίχος μετὰ τῶν Γότθων, συνοδεῖα καὶ μοναχῶν, ἐλεηλάτησε καὶ ἠρήμωσε τὸν ναόν, ὁ Θεοδοσίος κατήργησε τὰ μυστήρια.

Ἐλευσίς ἢ **Ἐλευσίνα**, ἴδ. Ἀττικῆ. **Ἐλεφαντένη**, νῆσος τοῦ Νεῖλου εἰς τὰ ὄρια Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, ὑπὸ τοῖς καταρράκταις, ἀπέτανι τῆς Συήνης (Ἡρόδ. Β, 17. 29. 30).

Ἐλεφαντίες, γυνὴ συγγραφῆς καὶ ποιήτρια ἀσέμων συνθέσεων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αυτοκρατόρων (Suet. Tib. XLIII).

Ἐλέφας, ἐλέγετο οὐ μόνον τὸ ζῷον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄστρον τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Τὸ ζῷον μνημονεύεται πρῶτον παρ' Ἡροδότου (Δ, 191) τοὺς δ' ὀδόντας, διὰ τοῦ ἐμπορίου προμηθευομένους, ὡς ὕλην κοσμητικὴν συναχθῆς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ε, 583. Ὀδ. ΙΗ, 196), πολλάκις καὶ ἐπιχρισμένην (Ἰλ. Δ, 141). Μεταγενεστέρως δὲ, ἀλλ' ἤδη

ἀπὸ τῆς 500' Ὀλυμπιάδος, [ἐκ πλακῶν 12 — 15 τετρ. δακτύλων ἐλέφαντος πρὸς τοῦ καίμαλασσαμένου ἢ λυγρίζομένου κατὰ τέχνην τὴν σήμερον ἐκλιπούσαν, συνδεδεμένων δὲ μετὰ χρυσοῦ, κατασκευάζοντο τὰ πολυτελέστατα χρυσελέφαντινα ἀγάλματα, οἷα ἦσαν τὰ κυριώτερα ἀριστουργήματα τοῦ Φειδίου. Εἰς αὐτὰ ὁ ἐλέφας κατέχει μάλιστα τὰ γυναικῶν τοῦ ἀγάλματος μέρος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζῷον ἦν ξύλινον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἐλέφας προσκολλᾶτο, διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀποσπᾶται ξηραίνόμενος, ἔπρεπε μετὰ πολλῆς φροντίδος νὰ βρέχεται συνεχῶς. — Τὸ δὲ ζῷον, ὁ ἐλέφας, χρήσιμον εἰς τὰς μάχας, ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε οἱ ἐπίκουροι τῶν Περσῶν Ἰνδοὶ ἔφερον καὶ τινὰς ἐλέφαντας μετ' αὐτῶν (Ἀρρ. Γ, 8. — Πaus. Α, 12, 4). Ἐξ Ἰνδῶν δ' ἐπεμψεν ὁ Ἀλέξανδρος 200 εἰς τὴν Καρμανίαν, καὶ παρεδέχθη αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν στρατὸν του, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων ἀπετέλουν αὐτοὶ τὴν κυριωτέραν δύναμιν τοῦ στρατοῦ, δι' ὃ καὶ πᾶσαι αἱ φατρίαι ἐπροσπάθουν νὰ περιποιοῦνται τὸν ἐν τῇ Ἰνδικῇ σατραπὴν Εὐδήμον, ὅστις ἐπρομήθευε τὰ θηρία. Εἰς τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην εἶχεν ὁ Σέλευκος 400—480 ἐλέφαντας. Ἦν δ' ἐν ταῖς μάχαις εἰς πρὸ πάντων ὁ ἡγούμενος, καὶ τοῦτον μάλιστα ἠγωνίζοντο νὰ φονεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι (Διόδ. ΙΗ, 33). Ἡ πλήρης πανοπλία τοῦ ζῴου συνίστατο εἰς πύργον ἐν ἔφερον ἐπὶ τοῦ νώτου, ἐγκλείοντα τέσσαρας τοξότας. Μετὰ ταῦτα προσετέθη αὐτοῖς καὶ προμετωπίδιον, κλισμημένον ἐνίοτε διὰ λόφου περῶν. Κατὰ Πολύβιον, εἰς ἀμυναν κατὰ τῶν ἐλεφάντων οἱ ἀντίπαλοι ἔχριον χεῖρους διὰ πίσης, καὶ ἀνάπτοντες αὐτοὺς, τοὺς ἔριπτον κατὰ τῶν ἐλεφάντων, οἵτινες τρομάζοντες ἐκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν βασιζομένων ζῴων, ἐστρέφοντο κατὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν· δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντίγονος διέταξε τοῖς Ἰνδοῖς νὰ τρέψωσι πάντοτε χοίρους μετὰ τῶν ἐλεφάντων. ἵνα οὐ-

τοι συνηθίζωσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῶν. Καὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ τὸ ἱππικὸν ἐτρόπη πρὸ τῶν ἐλεφάντων τοῦ Πύρρου, καὶ περιέφερον εἰς σύγχυσιν καὶ τὸ περικλινόν (Liv. Ep. XIII. 7) καὶ μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοὺς κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα (Liv. XXXI, 36), ἀλλ' ὀριστικῶς δὲν τοὺς παρεδέχθησαν, καὶ μόνον οἱ αυτοκράτορες τοὺς εἶχον ἵνα ἐνίοτε σύρωσι τὸ ἄρμα των.

Ἐλεφεῖνωρ, υἱὸς τοῦ Χαλκιδόντος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδάντων, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 540. Δ, 462).

Ἐλέκη, 1) ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ἀχαιῆς, ἐλέγετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἴωνος, εἶχε 12 στάδια ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σελιναιῶνος, ναὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἀχαιῶν ἱερὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 575. Θ, 203). Ἐπὶ μεγάλου σεισμῷ, τῷ 373 π. Χ., κατεποντίσθη διὰ νυκτὸς καὶ ἐξηφανίσθη (Πaus. Ζ, 24. — Διόδ. ΙΒ, 24. — Στράβ.), ὡς καὶ ἡ ἀπώτερον τῆς θαλάσσης καίμενη Βούρα, ἥτις ὅμως μετὰ ταῦτα ἀνεκαίνισθη. — 2) ἴδ. Ἀστερισμοί.

Ἐλεκίων, ἡ περίπυστος διαμνητὴ τῶν Μουσῶν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρος εἰς τὰ Ν τῆς Βοιωτίας, 1570' ὑψηλὸν, κατάφυτον καὶ συσκίους καὶ τερπνάς ἔχον κοιλιάδας, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρήσιμα μόνον καὶ οὐδὲν ἐπιβλαβὲς τρέφον φυτὸν, καὶ διαρρεόμενον ὑπὸ τῆς πηγῆς Ἀγανίπης, καὶ τῆς τοῦ ποιητῆς ἐμπνεύσεως Ἰπποκρήνης, ὅφ' ἦν ἐξετείνετο τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, κατὰ κτισμὸν ὑπ' ἀγαλμάτων τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν (Πaus. Θ, 29—31).

Ἐλεμιέως, Ἐλεμιεῶτις, χώρα Μακεδονική, πρὸς Ν διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλιάκμωνος, καὶ ἔχουσα πόλιν Ἐλόμαν (Ἀρρ. Α, 7, 6. — Θουκ. Β, 99. — Στράβ. Ζ, 326).

Ἐλευσίνας, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, παρ' ὃ ἡ Μεγαλόπολις (Πaus. Β, 12, 2. Ζ, 1).

Ἑλλάνας, συγγραφεὺς ἐκ Μυτιλήνης, γεννηθεὶς τῷ 480 π. Χ., ζήσας 85 ἔτη, ἄρα μέχρι τοῦ 395. Τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 28 τίτλοι, καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. Ἐγγραφε δὲ α') γενεαλογικά Δευκαλιώνειαν, Φορωνίδα, Ἀτλαντιάδα, Τρωϊκά. β') χρονολογικά Ἀθίδια μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Αἰολικά ἢ Λεσβικά, Περσικά. γ') χρονολογικά ἱερείας τῆς Ἥρας, Καρνεονίκας. Τὰ δὲ λοιπὰ δὲν κρίνονται γνήσια. Ὁ Στράβων (I, 451) θεωρεῖ αὐτὸν ὡς οὐχί λίαν ἀξιόπιστον.

Ἑλληνοδοκία, ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἑλλάς, κατ' ἀρχὰς πόλις καὶ χώρα Θεσσαλικῆ μεταξὺ Ἐνιπέως καὶ Ἀσωποῦ, ἢ ἔδρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὁμ. Ἰλ. Β, 683. I, 395. Ὀδ. Α, 496), ὅθεν τὸ ὄνομα ἐξετάθη κατὰ πᾶσαν τὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου (Ὀδ. Α, 344, Ο, 80), καὶ τέλος, κυρίως ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑπ' Ἑλλήνων κατοικουμένην. Ὅρια δ' εἶχε τότε ΒΔ. τὴν Ἰλλυρίαν, Β. τὴν Μακεδονίαν, Δ. τὸ Ἴόνιον, καὶ Ν. καὶ Α. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ περιελάμβανε τὴν Στερεάν ἢ κυρίως Ἑλλάδα, ὄρεινὴν, μεταξὺ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Μαλιακοῦ, Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου τὴν Πελοπόννησον, καὶ τὰς παρακειμένας νήσους. Τὸ πρὸς Β. ὄριον ἀπετέλουσαν ὄρη μὴ συνεχῆ, τὰ Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια, μετ' ὀρεινῶν ἀκρωτηρίων, καὶ Α. ὁ Ὀλυμπος, ἔδρα τῶν θεῶν καὶ κέντρον τῆς γῆς κατ' Ὀμηρον. Μετ' αὐτῆς δὲ σφίγγονται, διὰ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν χωριζόμενα, τὸ ὄρος Ὄσσα καὶ Πήλιον, ΝΑ. παρὰ τὴν ἀκτὴν παρατεινόμενα μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπτίας. Τὸ μεταξὺ δ' Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ὄριον ἀποτελεῖ ὁ Πίνδος οὗ τὰ Β. ἐκαλοῦντο Ἀάκμων καὶ Τύμφη, διαβαίν τὰ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰ πρὸς τὸ Αἰγαῖον ῥέοντα ὕδατα. Ἐκπέμπει δὲ πρὸς Α. τὴν 1700' ὕψος

ἔχουσαν Ὀθρυον, ἣτις διαιρεῖ τὸν Μαλιακὸν κόλπον τοῦ Παγασαίου, καὶ Ν. συνέχεται μετὰ τοῦ Τυμφρηστοῦ καὶ τοῦ Βωμίου ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡ Οὔτη πρὸς Δ., τὴν νοτιάν ὄχθην τοῦ Σπερχεῖο παρακολουθεῖσα, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, τὸ ἱστορικὸν, σήμερον ἐν μέρει συγχωσθὲν, στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ συνέχεται μετὰ τῆς Κνημίδος, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Πτώου, τοῦ Μεσσαπίου, παρατεινόντων πρὸς μεσημέριαν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ, πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον χωροῦσιν ὁ Παρνασσός, ὁ Ἑλικῶν, ὁ Κιθαιρῶν, καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑψαῖται ὁ Πάρνης, ὁ Βρυλησοῦς (ἢ Πεντελικὸν) καὶ ὁ Ἰμμητός. Μετὰ τοῦ Πίνδου δ' ἐνοῦνται καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὰ ὄρη, ὁ Κόραξ, Ταφιασός, Ἀράκινθος, ἢ Χαλκίς. Προφανῶς δὲ συνδέονται μετὰ τῶν ὄρων τῆς Στερεῆς γεωλογικῶς καὶ αἱ νῆσοι. Ἡ Ἀστυπαλαία ἀνήκει ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην εἰς τὴν Εὐρώπην, ἢ Κῶς ἦδη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡ Εὐβοία, ἢ Ἄνδρος, ἢ Τήνος, ἢ Μύκος ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ὀθρυον, ἢ δὲ Κέως, ἢ Σῦρος, ἢ Πάρος, ἢ Νάξος, ἢ Ἀστυπαλαία εἰσὶ, διὰ τοῦ Σουνίου, ἢ ἐξαιχολοῦθις τῆς ἄλλης σειρᾶς. Ἀνεξάρτητα δ' ἐκείνων εἰσὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ Ἴσομοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 80 μέτρα. Βορείως αὐτοῦ ἐν Μεγαρίδι κεῖνται τὰ Ὄνεα καὶ τὰ Γεράνεα ὄρη. Ἡ δὲ Πελοπόννησος, πλὴν ὄρεινῶν ἀκρωτηρίων, περιέχει κατὰ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, ἰδίως κατὰ τὰς ΒΑ., ἀλλεπάλληλα, ἀπ' ἀλλήλων ὁμῶς διασχίζόμενα ὄρη, τὴν Κυλλήνην, τὸν Ἐρμόμανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ μετὰ πολλῶν διακλαδώσεων, τὸ Ἀραχναῖον μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, τὸ Ἀρτεμίσιον, τὸ Παρθένιον, τὸν Πάρωνα Ἀ. τῆς Ἀρκαδίας, καὶ Ν. τὸν Μαίναλον, τὸν Ταύγετον. Ἰδίως κατὰ τὰ Ἀ. τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι

πέδια πενταχόθεν ὑπὸ ὄρων περιβαλλόμενα, καὶ λίμνας οὐ σπανίως ἀποτελουμένα, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ Β. τῆς Ὀθρυος ἢ μεγάλη Βοιωτικὴ λίμνη, ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Κωπαῖς, ἐν Ἀρκαδίᾳ ἢ Στυμφαλῖς, ὁ Φενεδός, καὶ τὰ πεδία τῆς Τεγέας, τῆς Μαντινείας. Ἐν δὲ τῇ δυτικῇ Ἑλλάδι τοιοῦτο παράδειγμα παρέχει μόνη ἢ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ἀκρωτήρια δὲ, πλὴν τῶν δύο προμνημονευθέντων, τοῦ Ἀκροκεραυνίου καὶ τῆς Σηπτίας, ἄξια μνησθῆναι εἰσὶν ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἄντιρριον, τὸ μετὰ τοῦ Ἰσίου τῆς Πελοποννήσου ἀποτελοῦν τὴν στενὴν διόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὸ Σούνιον, ἐσχάτη ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, ἢ Ἥρα Ἀκραία, δυτικὴ ἄκρα τοῦ Ἴσομοῦ, αἱ Ὀλυμπαὶ αὐτόθι. Ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πρὸς Β. ὁ Ἄραξος, τὸ Ἰόνιον, τὸ Δρέπανον, ΒΔ. ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, τὸ Σπειραῖον, ἀπέναντι τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σαλαμῖνος Νοτίως ὁ Μαλέας, τὸ Ταίναρον, τὸ νοτιώτερον τῆς χερσονήσου, ὁ Ἀκρίτας. Πρὸς Δ., τὸ Κορυφάσιον, Κυπαρίσιον, Ἰχθὺς (ν. Κατάκωλον), Χελωνάτας (ν. Κλαρέντζα). Ἐπὶ ἐκτάσεως περίπου 1130 τετραγ. μιλίων, ἔχει ἢ Ἑλλάς 340 μιλίων ἀκτίας. Ποταμοὺς, ῥέοντας καὶ χειμάρρους ἔχει μὲν πλείστους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνύδρους, κατὰ τὸ ὄρος ἀποξηρανομένους, καθ' ὅσον μέγιστα δὲν ἔχουσι μακρὸν ῥοῦν διὰ τὰς μικρὰς διαστάσεις τῆς χώρας. Ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου ἀπέχει ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μόνον 35 μίλια, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ ὁ Μαλιακὸς κόλπος μόνον 17, καὶ αἱ ἄκται ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Πελοποννήσου, 12. Ἐπὶ δὲ τῶν ποταμῶν οἱ ἐπισημότεροι ὁ Πηνειὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτάσεως 24 μιλίων ὁ Σπερχεῖος αὐτόθι, 14 μ. ὁ Ἀχελῷος μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, 28 μ. ὁ Εὐφηνος ἐν Αἰτωλίᾳ, 12 μ. ὁ Κηφισσοῦς ἐν Φωκίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ, 10 μ. Ὁ Ἀσωπός, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, 8 μ. Ἐν δὲ Πελοποννήσῳ ὁ Ἀλφειὸς,

ἐν Ἠλίδι, 16 μ. ὁ Εὐρώτας ἐν Λακωνίᾳ, 11 μ. ὁ Πάμισος ἐν Μεσσηνίᾳ, πάντων εὐρύτατος, ἀλλὰ μόνον 2 1/2 μ., καὶ τοι δεχόμενος ἡμέρους 8 μ. Καὶ αἱ Ἀθηναὶ δύο μόνον εἶχον πηγὰς. Ὡς ἡραϊστία γῆ ἔχει πολλαχοῦ καὶ θερμὰ ὕδατα ἢ Ἑλλάς, καὶ πολλάκις ὑπέστη καταστροφὰς ἐκ σεισμῶν. Τῶν λιμνῶν δ' αἱ κυριώτεραι ἦσαν ἡ Παιμῶντις, Β. τῶν Ἰωαννίνων ἐν Ἠπείρῳ πρὸς τὴν Δωδώνη ἢ Βοιωτικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ Ξυνιάς, αὐτόθι ἢ Κωπαῖς ἐν Βοιωτίᾳ διρροροὶ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ ἢ Στυμφαλῖς ἢ Μετώπα, ὁ Φενεδός ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρέχουσαι πᾶσαι πλουσίας βροχίας. Κόλποι δ' οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Παγασατός (Βόλου), ὁ Μαλιακὸς (Λαμία), εἰς τὰ ΒΑ. τῆς Ἑλλάδος ὁ Σαρωνικὸς μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Ἀττικῆς, μετὰ τῶν κόλπων Ἐλευσῖνος καὶ Κεγχρεῶν ὁ Ἀργολικὸς, ὁ Λακωνικὸς, ὁ Μεσσηνιακὸς, ὁ Κυπαρίσιος, ὁ Χελωνάτας, ὁ Κυλλήνιος, οἱ 3 τελευταῖοι Β. τῆς Πελοποννήσου ὁ Κορινθιακὸς, ἐν ᾧ ὁ Κρισσαῖος (Γαλαξειδίου), ὁ τῆς Ἀντικίας (Ἄσπρα σκήτια), ὁ Ἀλκυόνιος (ν. Λιβαδοῦρου) ὁ Ἀμβρακικὸς (Ν. Ἀρτης) ὁ Εὐβοϊκὸς πορθμὸς μετὰ τοῦ Ὀπουντίου κόλπου (Ἀταλάντης) ὁ Εὐριπός, μεταξὺ Στερεῆς καὶ Εὐβοίας. Ἰδιόκλημα ἐθαυμάζετο ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. I, 106) διαφέρει δ' ἢ θερμοκρασία κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν χειμῶνα λευκαίνονται μὲν αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὄρων, ἀλλ' εἰς τὰ ταπεινότερα ἐπέρχεται μόνον ἀθάνατος ὁμβρός, καὶ οὐ σπανίως ψυχρὸς ὁ βόρειος ἀνεμὸς. Προϊόντα δ' εἶχε παντοῖα ἢ Ἑλλάς, ἰδίως ἐξαιρετὸν μάρμαρον. Εὐγενῆ μέταλλα παρήγον τὸ Λαύρειον, ἢ Σίφνος, ἢ Θάσος, χαλκὸν ἢ Εὐβοία, σίδηρον αὐτὴ καὶ ἢ Λακωνία φυτὰ πάντα τὰ τῶν νοτίων κλιμάτων, ἰδίως ἐλαίας, ἀμπέλους καὶ δημητριακοῦ καρποῦς, ἀλλὰ τούτους, διὰ τὴν

σπάνιων τῶν πεδιάδων, οὐχὶ ἐπαρκεῖς, ὥστε ἀνεπλήρου τὴν ἔλλειψιν ἢ Θράκη, αἱ γῶραι τοῦ Εὐξείνου καὶ ἡ Αἴγυπτος. Ζῆλα ἀφθονα ἦσαν τὰ ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων, ὁμοίως καὶ ἰχθύες· ἄγρια δὲ θηρία ἦσαν σπάνια, καὶ λέοντες μνημονεύονται μόνον ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις (Ἡρδ. Ζ, 126). Αἱ δ' ἀκρίδες ἦσαν τοῦ τόπου πληγὴ. Ἡ Βόρειος Ἑλλάς περιεῖχε Β τὴν Ἡπειρον, Ἀ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπὸ ταύτας ἐκ Δ πρὸς Α τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίαν, τὴν γῶραν τῶν Ὀζολαίων Λοκρῶν, τὴν Δωρίδα, τὴν Ἐπικνημιδίαν καὶ Ὀπουντίαν Λοκρίδα, τὴν Φωκίδα, Βοιωτίαν, Μεγαρίδα καὶ Ἀττικὴν. Ἡ Πελοπόννησος τὴν Κορινθίαν, Σικυωνίαν, Φλιασίαν, Ἀχαΐαν, Ἡλείαν, Μεσσηνίαν, Λακωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. — Νῆσοι δ' ἦσαν ἐν τῇ Ἰωνίῳ πελάγει ἡ Κέρκυρα, ἡ Λευκάς, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Ζάκυνθος, Κίθωρα· ἐν τῇ Σαρωνικῇ κέλυψι ἡ Καλαυρία, Αἴγινα, Σαλαμίς· ἐν τῇ Αἰγαίῳ ἡ Εὐβεία, καὶ βορειότερον ἡ Ἀἴγιος, Σαμοθράκη, Θάσος· αἱ Κυκλάδες περὶ τὴν Δῆλον· ἐν τῇ Κρητικῇ πελάγει ἡ Κρήτη. — Ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύονται οἱ Πελασγοί, ὧν ἐπώνυμος ἔμεινε μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιῶτις· καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐγκαταρρίζοντο ἐπὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις καὶ οἱ τὴν βορείαν παράλιον τοῦ Αἰγαίου οἰκοῦντες. Ἐξετάζοντο δὲ καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα καὶ ἐπὶ μικρὸν παρέμεινε τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Ὑρρηνοῖς. Λέγονται δ' ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι κατοικοῦντες καὶ, πιθανῶς κλάδοι τῆς αὐτῆς πελασγιῆς ῥίζης, Κᾶρες, Λέλεγες εἰς τὰς νοτίας καὶ δυτικὰς παραλίας τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἡλίδαν, Αἰτωλίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Εὐβοίαν, καὶ συγχρόνως Καrückωνες ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ, Ὑαντες, Ἀθαντες, Ἀσνες ἐν Φωκίδι, Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ· οἱ δὲ περὶ τὴν Δωδώνην λέγ. Ἡπειρῶ Ἑλληνας ἐλέγοντο

Γραικοί. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Ἑλλάδος ἄνω διέκρινον ἀφ' ἑαυτῶν οἱ Ἑλληνας τοὺς τοῦ κοινοῦ κέντρου μᾶλλον μακροκρυσμένους, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ δι' ἐπιμειξίας μετ' ἄλλων λαῶν εἰς ταπεινότεραν βαθμίδα ἀναπτύξεως ἱσταμένους ὁμοφύλους αὐτοῖς, ὡς τοὺς Ἡπειρώτας, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Ἰλλυριοὺς, τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Πελασγοὺς, κτλ. Συνετέλεσε δὲ καὶ ἡ Δωρικὴ εἰσβολὴ καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς ἀμφικτυονικὸς δεσμός τῶν πόλεων εἰς τὸ νᾶ ἐντείνῃ βαθμίδην ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὴν ἐπώνυμίαν τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν δ' ἢ εὖτω γενικῶς κληθεῖσαι, γνωστὰ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων κατὰ τέλους διάφορα φυλῶν ὀνόματα, α) τῶν Ἀρκάδων καὶ Κυνουρέων· β) τῶν Δαναῶν ἐν Ἀργεῖ, μέχρι τοῦ νῦν παραμειναν· γ) τῶν Ἰώνων (Ἰατῶνων), ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τοὺς Ἑλληνας ἐμφοῦρον, ἐπικρατοῦν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐν Βηβοίᾳ καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου· δ) τῶν Καδμείων ἐν τῇ Ν. Βοιωτίᾳ, καὶ Ὑρρηνοῦν Πελασγῶν καλουμένων. Βορείως δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ὀνομάζοντο Ἑλληνας, πλὴν τῶν Θεσσαλῶν Πελασγῶν, περιλαμβανόντων Αἰμονεῖς, Μάγνητας, Δρύπας, Δόλοπας, Περραιβοὺς κτλ., προσέτι αἱ φυλαὶ τῶν ε) Δωριέων, πρῶτον τὸν Ὀλυμπον, εἶτα τὴν Οἰτῆν οἰκούντων καὶ τὸν Παριασόν· στ) Ἀχαιῶν, Ν τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν εἰσήλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον (Ἀργεῖ, Λακωνίαν, Πίσαν παρ' Ἀλφειῶν)· ζ) Αἰολέων, τῶν καλουμένων Μινυῶν, ἐν Δ τῆς Θεσσαλίας, εἶτα δ' ἐκεῖθεν κατελθόντων εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Ἑλλάδος, εἰς Βοιωτίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν. — Ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ 1014 μεγάλης τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν μετακινήσεως, ἄλλοια ἐγένετο ἡ αὐτῶν διαίρασις καὶ ἐγκατάστασις, οἱ παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων· ἦτοι Θεσσαλοί, ἐξ Ἡπειρου προσερχόμενοι, κατέλαβον τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν γῶραν· ἐκεῖθεν δ' Αἰολεῖς Βοιωτοὶ εἰσήλασαν εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν Βοιω-

τίαν· οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἀπῆλθον πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῖς Ἑπείους εἰς Ἡλίδαν· οἱ Δωριεῖς κατέλαβον τὰ Ν καὶ Δ τῆς Πελοποννήσου ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ Δρύοπας, καὶ ἐξετάθησαν μέχρι Κρήτης. Ὅσοι τῶν Ἀχαιῶν ἐξεβλήθησαν τῶν ἰδίων οἰκήσεων ὑπὸ τῶν Δωριέων, κατέλαβον τὴν Β Ἰωνικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ προσέτι μετῴκησαν εἰς Λέσβον, καὶ εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἴδρυσαν Αἰολικὰς ἀποικίας. Οἱ δ' ἐξωσθέντες Ἴωνες τῆς Πελοποννήσου κατέλαβον τὴν Εὐβοίαν, τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων, καὶ μετ' ἄλλων Αἰολοπελασγῶν τὴν Δυτικὴν παραλίαν, ἰωνικὰς ἀποικίας ἐκεῖ ἐγκαταστήσαντες. — Μεγάλῃ δ' Ἑλλάς ἐκλήθη (τὸ πρῶτον ὑπὸ Πολυβίου) ἡ μεσημβρινὴ Ἰταλία, ἡ Λευκανία, κατωτέρω τοῦ ποταμοῦ Σιλάρου, ὡς ὑπὸ πλείστων οἰκουμένη Ἑλλήνων, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος εἰς τὰς πόλεις Ποσειδάωνιον (Pestum), Βελίαν (Ἡλείαν), Θουρίους, Μεταπόντιον, Ἡρακλείπολιν. Ὁ δὲ Στράβων περιλαμβάνει εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὴν Σικελίαν.

Ἑλλέβορος, φυτὸν χρησιμεῖον ὡς φάρμακον. Ὁ μέλας ἐδάσταθεν εἰς τὴν Οἰτῆν, ὁ δὲ λευκὸς, ὡς ἐμετικὸν μάλιστα χρησίμως, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀντικύραν (Στράβ. Θ, 418). Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ἐθεράπευε καὶ τὴν παραφροσύνην, δι' ὃ καὶ πολλὴ ὑπῆρχε ζήτησις αὐτοῦ ἐν Ἀντικύρῃ.

Ἑλλη, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἑλλην, ἴδ. Δευκαλίων.

Ἑλληνοταμίαι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, πρὸς εἰσπραξίν τῶν συμμαχικῶν φόρων (ἴδ. Συμμαχία), συμποσούμενον τὸ πρῶτον εἰς 460 τάλαντα ἔτησίως, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀναθισθέντων εἰς 1300. Διέπρον δὲ τὸ ἐν Δῆλῳ κατατεθειμένον συμμαχικὸν ταμεῖον, μετατεθὲν τῷ 460 π. Χ., προτάσει τῶν Σαμίων, εἰς Ἀθήνας.

Ἑλλησποντος, ὁ πορθμὸς ὁ διαίρων τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τῆς Ἀσίας,

ἰδίως τῆς Τρωάδος. Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ὀνομάσθη κατὰ τὴν Ἑλλην, θυγατέρα τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ κριοῦ ἐφ' οὗ ἐφευγεν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ πνιγείσασιν ἐνταῦθα, δι' ὃ καὶ ὑπ' Αἰσχύλου (Πέρσ. 69) λέγεται πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἑλλης. Ἐὶ στενωτέρω σημεῖον τοῦ πορθμοῦ ἐστὶ 7 σταδίων (1350'), μεταξύ Σηροῦ καὶ Ἀδύδου, ἐνθα λέγεται ὅτι διηγήθητο αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ ἡ περίεξ χώρα δὲ, μάλιστα ἡ κατ' Ἀσίαν, Ἑλλησποντος ἐλέγετο (Θουκ. Β, 9. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2), καὶ Ἑλλησποντίας, εἰς ἐκείθεν πνέων ἄνεμος (Ἡρδ. Ζ, 188).

Ἑλλοῖ, ἴδ. Ζεὺς.

Ἑλλύχνηον, ἢ Θρυαλλίς, τὸ φωτόλιον τοῦ λύχνου, συνιστάμενον ἐξ ἐντερῶν φυτόν, ἢ χονδρῶν κλωστῶν, ἢ καπύρου (Πολδ. 1).

Ἑλλώτια, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Κρήτῃ τῇ Εὐρώπῃ (ἴδ.), καὶ ἐν Κορίνθῃ τῇ Ἀθηναῖ, ἐκ τοῦ Ἑλλωτίς, σημαίνοντος μέγαν μυρσίνης στέφανον (Ἠούχ. — Μ. Ἰ. τυμ.).

Ἑλος, 1) ἐν Λακωνίᾳ, πόλις παράλιος ἐπὶ Ὀμήρου (ἄεφαλον πτολίεθρον, ἴδ. Ἰλ. Β, 584), παρακμάσασα ἴσως διὰ τὸ ἐλῶδες τοῦ τόπου. Ἐπὶ Στράβωνος (Η, 363), ἦν χωρίον, ἐπὶ Πausanίου (Γ, 22, 3), ἐν ἐρείπιοις. Τῆς πόλεως ταύτης ἐπώνυμοι νομίζονται οἱ Ἑλλωτες. — 1) Χωρίον ἐν Ἡλίδι ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Στράβωνος (Ζ, 350) ἀγνωστον.

Ἑλωρος, ἀρχαία ὄχυρὰ πόλις εἰς τὴν Α. παραλίαν τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐξελῶδας τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μεταξύ Συρακουσῶν καὶ τοῦ Παχόνου ἀκρωτηρίου, ὅσας τῶσον ὥραία, ὥστε ἐκαλεῖτο «τὰ Ἑλωρία Ἰέμνη» (Ἡρδ. Ζ, 154. — Πίνδ. Νεμ. Θ, 40).

Ἐμβόατης, ἡ ἡμιδιήμετρος τῆς βάσεως τοῦ κίονος εἰς τὴν νεωδομίαν χρῆται-

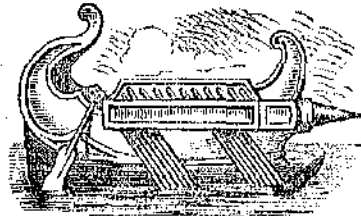
μούσα εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας ὡς μόνος τοῦ μέτρου τῆς ὅλης οἰκοδομῆς (Ἰδ. Κ(ω)ν).

Ἑμβοατήριος, ὄνομα γεγραμμένος ἐν ἀνακαίτοις στίχοις διὰ τὸν στρατὸν χωροῦντα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ (Ἰσοκρ. Ἀποσπ. ΙΒ, ΙΣΤ'), καὶ ἡ δὲ αὐτὸν μουσικὴ ἐπ' αὐτῶν ἀξυτόνων, αὐλοῖς ἐμβοατήριος. Οὕτως ἐλέγετο καὶ θυσία τελομένη κατὰ τὸν ἐπιδησιασμὸν εἰς τὰ πλοῖα.

Ἑμβόλημα, 1) κόσμημα μετάλλινον, ἐπικολλώμενον εἰς μετάλλινον ἀγγεῖον. — 2) Λιθάρια ἐντιθέμενα πρὸς σύνθεσιν τοῦ ψηφιδωτοῦ. — 3) ὕψωμα ἐντιθέμενον εἰς τὰ υποδήματα, ὑπὲρ τὸ πέλμα, πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν ἀπὸ ὑγρασίας.

Ἑμβόλιον, παρέχθαις ἐν τοῖς λόγοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰς τὸ θέατρον, ἡ μεταξὺ δύο δραμάτων παρεμβολὴ μικρῶς τινοῦ κωμωδίας ἢ ὀρχήσεως.

Ἑμβολον, ἢ ἔμβολος (b), πᾶν ὄργανον ὄξύ, κατασκευασμένον ἵνα τρυπᾷ

ἰδίως τὸ προέχον ὑπὸ τὴν πύρραν τῶν τριήρων, εἰς προσβολὴν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων. Ἐν Ῥώμῃ τὸ βῆμα τῶν ῥητόρων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐπειδὴ ἐκασμεῖτο ὑπὸ τοιούτων ἐμβόλων (κυριευθέντων ἐπὶ τῶν Βόλσκων τοῦ Κιτίου Liv. VII, 14), ἐκαλεῖτο οἱ ἐμβόλοι (Rostra) (Πολύβ. ΣΤ, 53, 1). Ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ σφηγεὶς παρὰ τὰς τῶν στρατιωτῶν (Ἔξ. Ἐλ. Ζ, 5, 22).

Ἑμβόσα, πόλις ἐν Συρίᾳ, Ἰσὶ τοῦ Ὁρόντου, πατρίς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἡλίου, οὗ ἱερεὺς ἦν ὁ Ἡλιογάβλος (Ἡρωδιαν. Β, 3).

Ἑμβόσος, Ἰδ. Νικόπολις.

Ἑμμελέσια, ἡ ὀρχησις τῶν τραγικῶν χορῶν, σεμνὴ καὶ σοβαρὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κωμικὸν Κόρδακα καὶ τὴν σατυρικὴν Σίξινιν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ ἐκφραστικὴ τῶν ἀδοκίμων ἐνοιῶν, κατ' ἐπίνοιαν, ὡς λέγεται, πρῶτον τοῦ Τελέστου, χορευτοῦ τοῦ Αἰσχύλου. Τρόπος τῆς ἐμμελείας ἦν ὁ ξιφισμὸς, ὅτε ὁ χορὸς εἰς πολεμικὰ ἔργα εἴτε εἰλκε τὰ ξίφη, εἴτε ἐμμελεῖτο τὴν ξιφισίαν διὰ τῶν χειρῶν.

Ἑμμελέσια, ἀρχαῖον γένος ἐν Γελλῶν καὶ Ἀκράγαντι, ἀξιοῦν ἐτι κατήγετο ἐκ Πολυνείκου. Κρημνίσαντες τὸν τύραννον Φάλαριν, ἀνέλαβον αὐτοὶ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκράγαντι τῷ 550 π. Χ. Θήρων, ὁ ἐπιστημύτης, ἐξ αὐτῶν (488—472), μετέσχε τῆς ἐν Ἰμέρῃ νίκης ὁ ὠμὸς υἱὸς αὐτοῦ ὄμως, ὁ Θραυδαῖος, ἀπεβλήθη τῷ 470. Συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν ἦν ὁ Πίνδαρος (Πινδ. Ὀλ. Β, 5. Γ, 38).

Ἑμμελέσια, δίκαι ἐν Ἀθήναις αἱ καταπιέγουσαι, ὧν ἡ ἀπάρασις ἔπρεπε νὰ ἐκδῆθῃ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἐμπορικαὶ, αἱ ἐραγικαὶ, αἱ μεταλλικαὶ, αἱ προικτικαὶ (Δημοθ. Ἀπατοῦρ. ΚΓ'. Ἀλων. ΙΒ).

Ἑμπεδοκλής, δωριστὴς ἢ ἔγκλησις, τὸ ξένοις χορηγούμενον δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα.

Ἑμπεδοκλής, φιλόσοφος, ἐξ ἐπισήμου καὶ πλούσιας οἰκογενείας τοῦ Ἀκράγαντος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 490 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέτων συνετέλεσε τῷ 470 εἰς τὴν πύρραν τοῦ τυράννου Θραυδαίου· αὐτὸς δὲ, τῷ 444, ἀνέτρεψε τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀπέκρουσε τὸν προσηνεχθέντα αὐτῷ Ὁρόνον, καὶ καθιέρωσε τὴν δημοκρατίαν. Ἀπαξ μόνον μετέβη εἰς τὸ Θούριον· ἄλλως δὲ φαίνεται ὅτι ἔμεινε σταθερῶς εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του μέχρι λίαν προθέτηκας ἡλικίας, ὅτε τοῦ δήμου δυσμενοῦς καταστάνας πρὸς αὐτὸν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οἱ ἐχθροὶ του κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀποκλέσωσι τὴν ἐπι-

στροφήν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένη περὶ τὸ 430 π. Χ., καὶ κατὰ τινὰς ὁ τάφος του ἐδείκνυτο εἰς τὰ Μέγαρα. Ἐπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἔξοχος πολιτικὸς, φιλόσοφος, φυσιοδίφης, ἰατρός, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ ἐκτιμώμενος, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τοῖς θεοῖς φίλος καὶ θαυματουργός, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὡς ἥρωας. Παντοῖοι δὲ μῦθοι, ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν θαυμασμῶν τῶν φίλων του καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ καταδρομῆς τῶν ἐχθρῶν του προελθόντες, περιέβαλλον τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατόν του, καὶ μία τῶν διαδόσεων ἦν ὅτι, ἵνα πιστευθῇ ἡ εἰς οὐρανὸς ἀνάληψις καὶ ἡ θεία καταγωγὴ του, ἐρρίφθη εἰς τὴν κρατήρα τῆς Αἴτνης, ὅστις μετὰ ταῦτα ἐπρόδωσε τοῦτο, ἐξήμεσας ἐν τῶν σανδαλίων του. Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Τὰ συγγράμματά του πάντα, καὶ αὐτὰ τὰ φιλοσοφικά, συντάξεν ἐμμέτρως. Ὡς τὸ κυριώτερον μνημονεύεται τὸ περὶ φύσεως ἢ τὰ φυσικὰ, συγκείμενον ἐκ στίχων 2,000 εἰς 3 βιβλία, ὧν τὸ πρῶτον ἐπραγματεύετο τοὺς γενικοὺς κανόνας τοῦ εἶναι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Παντός, τὸ δεύτερον τὴν εἰδικὴν τῶν ὄντων προαγωγήν, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μέγιστα τὴν τῆς ψυχῆς διάπλασιν καὶ ἀνάπτυξιν. Οἱ καθαρμοὺς περιέχοντες 3,000 στίχοι ἐπραγματεύοντο ἠθικὰς θεωρίας. Ἐπὶ ἀποδιδόνται προσέτι λόγοι ἰατρικαί, κτήμα διδασκτικὸν περὶ ἰατρικῆς· πλὴν τούτων δὲ καὶ τραγωδίαι, ἀλλὰ τοῦτο ἀναποδείκτως· καὶ ἄλλα ἔργα πολιτικὰ καὶ ἱστορικά. Ἐγραφε δ' εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκρίνετο ὡς σκληρὸν καὶ τραχὺ. Διεσώθησαν δ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς ἃ διαφαίνεται ἀφθονία ἰδεῶν καὶ ζωηρότης εἰκόνων. Μαθητὴς λεγόμενος τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Παρμενίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἄλλων, ἡ τὰς θεωρίας αὐτῶν σπουδάσας, ἀπεπειράθη, ὡς φαίνεται, νὰ συνδυάσῃ τὴν Ἰωνικὴν φυσικὴν μετὰ τῆς Ἑλεατικῆς μεταφυσικῆς, ὡς καὶ μετὰ τῶν Πυθαγο-

ρίων ἀρχῶν περὶ ἀρμονίας. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν παράγεται καὶ οὐδὲν ἀφανίζεται, ἀλλὰ μίξις μόνον ὑπάρχει, καὶ τῶν μειγμένων διάλυσις. Ἐν ἀρχῇ δ' ἦσαν τέσσαρα εἰζώματα (στοιχεῖα ἢ βάσεις τοῦ παντός), ἃ οὕτω μυθικῶς ὀνομάζει Ζεὺς ἀργῆς, Ἡρῆ τε φερέσβιος, ἡ δ' Ἀἰδωνεὺς, Νηστὶς θ' ἡ θακρυόεσσα, καὶ πλὴν τούτων δύο πλάττουσαι ἀρχαί, ἡ φιλία καὶ τὸ νεῖκος. Ταῦτα δὲ τὰ εἶξ ὀνομάζει καὶ ψυχᾶς καὶ θεοῦς, καὶ λέγει αὐτὰ ἀνάκθην συνδεόμενα εἰς σφαῖραν, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὑπὸ μυθικὴν ἔποψιν, ἐφ' οὗ ἡ Κύπρις μόνη ἤρχεν ἐν τῷ κόσμῳ, πνευματικῶς μὲν δηλοῦντα τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν καὶ ἐνότητά, τὸν ἀληθῆ θεόν, ὀλικῶς δὲ τὴν συνύπαρξιν τῶν στοιχείων, τὸ χάος. Τοῦ νεῖκου ἢ δύναμις παράγει τῶν στοιχείων κίνησιν καὶ διάστασιν· ἀλλ' ἡ φιλία συνδέει αὐτοὺς εἰς μορφὰς διαφόρους. Ἐκ τῆς πρῶτου κακῶς συντεθειμένων διαπλάσεων παράγονται τὰ ζῷα, ὧν ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ τὸ πῦρ καὶ ἡ φιλία. Ὡς ἐνωσις δὲ πάντων τῶν στοιχείων, ἡ ψυχὴ μετὰ πάντων συνδέεται, καὶ τὸ γινώσκειν καὶ νοεῖν ἔγκειται εἰς τὰς αἰσθησεις, καὶ ἡ νόησις ἐστὶν αἰσθησις. Ἀλλὰ καὶ ἀνωτέραν τινα πνευματικὴν βαθμίδα παραδέχεται, διότι μνημονεῖται καὶ τινα τρίτην δύναμιν, ἣτις ἐστὶν ἡ ἐσωτερικὴ τάσις τοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν ὁμοῖον, ἀνωτάτη ἀρχὴ, τὴν ἀλληλοδιάδοχον ἐκνήκῃσιν τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων ἐπιφέρουσα, ὁ δίκαιος λόγος, συναγωνιζόμενος τῇ φιλίᾳ, ἐν καὶ Μοῦσαν καλεῖ. Ἡ δ' ἠθικὴ αὐτοῦ θεωρία στηρίζεται ἐπὶ νόμου αἰωνίου καὶ γενικοῦ, ἐν λέγει ἀνάγκην, ἐπικρατοῦντα πανταχοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Παραδέχεται συγχρόνως καὶ εἶδος Πυθαγορείου ἀσκητικῆς διαίτης, ἵνα ἡ δι' ἐγκλημάτων μαλνομένη ψυχὴ, καθαρισθεῖσα, αἴρηται αὐτὴ εἰς τὴν πρῶτην θέσιν αὐτῆς, πρὸς ὃ συντελεῖ καὶ ἡ διὰ ζῶν καὶ φυ-

τῶν μετεμψύχων. Ἄλλ' ἐνταῦθα δύσκολος ἔστιν, ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ἔνδυμα, ἡ διάγνωσις τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφικῆς ἐννοίας, διότι πλὴν τῆς ψυχῆς μνημονεύονται καὶ δαίμονες, ἀποσπώμενοι τῆς σφαιρας καὶ ἐξοριζόμενοι, καὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω μνημονευομένους θεοὺς, προσέτι καὶ ἡ τοῦ δημόδου θρησκείματος.

Ἑμπορευτικοί, ἡ ἱατρικὴ σχολή, ἦτις, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰπποκράτους, ἐστρατιάζετο ἐπὶ τῆς πείρας, ἀντί, ὡς οἱ δογματικοί, καὶ θελῶν ἐπὶ γενικῶν θεωριῶν νὰ ἐποικιοδομήσῃ τὴν τέχνην. Ἄλλ' ὅμως πολλάκις ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρεξέλινον αὐτοὶ εἰς ἐπόψεις ὑλιστικὰς καὶ ἥμισυ ἐπιστημονικὰς. Ἡ σχολὴ αὕτη διατηρήθη ἀπὸ τοῦ 280 π. Χ. μέχρι τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Κόου. Ὁ ἔσχατος δ' αὐτῆς ἐπαδὸς ἦν συγχρόνως καὶ ὀπίσθημότερος τῶν διδασκάλων τῆς Θεόδωρος ὁ Λαοδικεὺς.

Ἑμπέλωροι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ἀγορανόμοι, ἔχοντες πιθανῶς καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν.

Ἑμποροῦρον ἢ **Ἑμπόριον**, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἀποικία τῶν Φωκαέων Μασσαλιωτῶν.

Ἑμπόριον, ἐμπορικὸς λιμὴν, ἢ πόλις μετερχομένη ἐμπόριον. Ἐπιστημότερον ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ Πειραιεὺς, φέρων καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸ μέρος ὠρμίζοντο τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, μετὰ τῶν παρακειμένων στοῶν καὶ τοῦ Δείγματος πρὸς ἐκθεσίαν τῶν ἐμπορευμάτων.

Ἑμποροί. Ἑμπόριον, ἦτοι ἡ, κυρίως διὰ θαλάσσης, μεταφορὰ ξένων προϊόντων πρὸς πώλησιν, ἀπαντᾷται ἤδη καὶ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδυσ. Α, 184, 261), εἰ καὶ τότε οἱ ὑδιτικὲς κυρίως ἐξήσκουν αὐτό, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξαν οἱ Κρήτες μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενοι. Κατώτερος δὲ τοῦ ἐμπορίου ἦν ὁ αὐτοπώλησις, ὁ πωλῶν τὰ ἐμπορεύματα (γεννήματα, τεχνουργήματα) ὁ ἴδιος παρήγε, καὶ ἔτι κατώτερος ὁ εἰς μικρὰς πωλήσεις ἀλλοτρίων προϊόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ περιορι-

ζόμενος κάπηλος ἢ καὶ καλιγκάπηλος, ἄνθρωπος ἀγοραῖος, καὶ τῇ ἐσχάτῃ κοινωνικῇ τάξει ἀνήκων, καὶ συνήθως ὑποπτος ἐπὶ δόλῳ. Ἦν δὲ τὸ Ἑλλ. ἐμπόριον κυρίως ὑπερθαλάσσιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα διὰ ξένων, Φοινίκων, Καρῶν, κτλ. ἀσκούμενον, καὶ οὐ σπανίως συνεδέετο καὶ μετὰ τῆς τότε οὐχὶ ὡς ἀτίμου θεωρουμένης πειρατείας (Θουκ. Α, 5). Τῶν ἐλληνικῶν δ' ἐμπορίων τὸ ἀρχαιότατον ἦν ἡ Κόρινθος, καὶ βαθμηδὸν μετ' αὐτὴν ἀνεπτύχθησαν ἡ Αἴγινα, ἡ Χίος, αἱ Ἀθήναι. Ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνίττεται πιθανῶς ἐμπορικὴν ἐπιχειρήσιν ἴσως μετὰ πειρατείας. Ἡ τρωϊκὴ ἀποδεικνύει ναυτικὴν τινα ἀνάπτυξιν. Ὁ Κορίνθιος Ἀμεινοκλῆς πρῶτος ἐναυπήγησε τοὺς Σαμίους τριήρεις. Ἡ Ἑλλὰς ἐν γένει ἀπεδείχθη θαλασσοκράτωρ, καὶ αἱ παράλιοι πόλεις ὑπερίσχυον. Συντέλει δ' εἰς τοῦ ἐμπορίου τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὁ δημοκρατικὸς ὀργανισμὸς τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν ὁ αἱ ὀλιγαρχικαὶ μερίδες κινδύνουν τὸ ξενικὸν ἐμπόριον μᾶλλον ἢ τὸ τοὺς κοινούς πολίτας πλουτίζον ἐγχώριον. Ἑμπορικὸν δὲ χαρακτῆρα εἶχον καὶ αἱ μεγάλα ἑορταί, εἰς ἃς ἡ ἐκχειρία ἐχορήγει ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Αἱ Ἀθήναι ὅμως, πασῶν κατὰ θάλασσαν τῶν πόλεων ὑπερέχουσαι, διετήρησαν καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τὴν ὑπερτάτην αὐτῶν ἐμπορικὴν θέσιν. Ἐνεψύχου δὲ καὶ ἡ νομοθεσία αὐτῶν τὴν θαλασσοπλοίαν διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ναυτιλλομένων ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ὀρισμοῦ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου, τῆς συνομολογήσεως ἐμπορικῶν συνθηκῶν (συμβόλων). Διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἀντεπροσώπευσον τὰς πόλεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Πρῶξενοί (ἴδ. Ἐλένος). Μετὰ τὴν ἐντελῆ τῶν Ἀθηναίων ἐξασθένειν ἤνοιε ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ ἐμπόριον τῆς Ρόδου. Ἦν γένει δ' εἶχεν ἡ ἐμπορικὴ ἐνέργεια καὶ ἡ δρα-

στήριος θαλασσοπλοία ὡς ἄριστον ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἴδρυσιν ἀποικιῶν κατὰ πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, αἵτινες καὶ τὰς μετὰ τῶν μεσογείων βαρβάρων σχέσεις ἐφικτὰς καθιστᾶσαι, συνετέλουν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐμπορικῆς ἀκμῆς. Οὕτως ἠνεώχθησαν βαθμηδὸν αἱ ἐπόμεναι κυριώταται τοῦ ἐμπορίου ὁδοί: α) ἡ ἀνατολική, διὰ τῆς Ἑρέσου, πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας β) ἡ βορειανατολική, διὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τοῦ Αἰγαίου εἰς Θράκην, τὸ Παντικέπαιον, τὴν Φαναγορίαν, τὴν Ὀλβίαν, ὅθεν ὁδοὶ διεκλαδεύοντο πρὸς τ' ἀπώτατα τῆς Σκυθίας γ) ἡ νοτιοδυτικὴ, καὶ νοτιὰ πρὸς Κύπρον, Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, καὶ ἐκείθεν, διὰ Ναυκράτιδος, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς δ) ἡ βορειοδυτικὴ, πρὸς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, κέντρον ἔχουσα τὴν Ἐπίδαμον ε) ἡ δυτικὴ, μέχρι τῶν Σιτηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, διὰ Μασσαλίας. Ἦσαν δὲ παντοῖα τ' ἀντικείμενα τοῦ μεγάλου ἐμπορίου, καὶ ἰδίως σιτηρὰ, εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποικιῶν τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἐκ Σικελίας, Αἰγύπτου ἑλληνικὸν οἶνον, ξυλεία πρὸς ναυπηγίαν, μέταλλα, δοῦλοι, κτήνη οἰκιακά, κτλ. Ἦν δὲ ἐμπόριον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς εὐκολίας τῶν ἀνταποκρίσεων. Ὁ τοῦ φορτίου ἰδιοκτήτης τὸ συνώδευεν αὐτός, ἢ ἐξέπεμπε τινὰ καὶ τὸ συνοδεύει. Ἰδιοκτῆται τοῦ πλοίου ἢ ναυλωταὶ ἦσαν συνήθως πολλοὶ ἑμοῦ, ἐνίοτε ὅμως καὶ εἰς μόνος ἐκ τῶν πλουσιωστέρων, τὸ πλεῖστον ξένοι· οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοῦτο ἐδίδον εἰς υποθήκην τὸ φορτίον ἐπὶ τόκῳ μέχρι 36 0/0. Διὰ δὲ τὰ θαλασσοδάνεια ἐδανείζετο ὁ ναυλωτῆς ἢ ἰδιοκτήτης, πρὸς παρασκευὴν τοῦ πλοίου, ἐπὶ τόκῳ πολὺ ὑπερβαίνοντι τὸν νεομισθόμενον, ὑποθηκεύων τὸ τε πλοῖον καὶ τὸ φορτίον. Καὶ πάντας μὲν τοὺς κινδύνους τοῦ πλοῦ ἀνελάμβανεν ὁ δανειστής, ἀλλ' αὐτὸς καὶ διεῖραφε τὸ σχέδιον τῆς ὅλης θαλασσοπλοίας, ὀρίζων καὶ τὰς περιστάσεις καὶ ὡς ἐπετρέπετο τῇ ναυλωτῇ

να παρεκβῆ ἀπ' αὐτοῦ ἐπ' ἐλπίδι μείζονος κέρδους, ὡς καὶ τὴν εἰς αὐθαιρέτους παρεκβάσεις συμφωνουμένην ποινήν. Ἀπατίνατο δὲ τὸ δάνεισμα, ἂν μὲν ἦν ἐτερόπλουον, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐξέπλευσεν, εἰς ἐπίτροπόν τινα τοῦ δανειστοῦ, συνεκπλέοντα ἐπὶ τοῦτω ἂν δὲ ἀμοτερόπλουον, ἦτοι μέχρι τῆς τοῦ πλοίου ἐπιστροφῆς, εἰς αὐτὸν τὸν δανειστήν. Ἄν δ' ὁ ἐφειλέτης δὲν ἐπλήρωνεν, ὁ δανειστής εἶχε δικαίωμα, πλὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, συγχρόνως καὶ ἐπὶ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Βλάβη τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου ἐπὶ τοῦ πλοῦ ἦν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ, λαμβάνοντος ὅμως εἰς ἀποζημίωσιν τὰ ἐναπολειπόμενα εἰς τὸ ναυάγιον.—Αἱ ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπέφερον εἰς τὸ ἐμπόριον μεγάλας μεταβολὰς, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἔκτοτε τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, ἐκταθέντος ἐπὶ Ρωμαίων μέχρις Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς. Διὰ τὰς κυρίως δ' Ἑλληνικὰς συναλλαγὰς ἀφετηρία ἦν τότε ἡ Ρόδος.—Ἐν Ἀθήναις τὰ τοῦ ἐμπορίου διεῖπεν ὁ Ἑμπορικὸς νόμος. Κατ' αὐτὸν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ ἐξαγωγή ναυπηγικῆς ξυλείας καὶ σιτηρῶν, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δ' αὐτῶν πᾶσαι ἐγίνοντο εὐκολαί. Κατὰ Πλούταρχον μάλιστα (Σόλ. ΚΔ.) ὁ Σόλων ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἄλλην ἐξαγωγὴν πλὴν τῆς τοῦ ἐλαίου, ὡς μόνου ἀφθόνου προϊόντος τῆς χώρας. Οἱ δ' εἰσάγοντες σιτηρὰ ὤφειλον τὰ 2/3 αὐτῶν τούλάχιστον νὰ πωλῶσιν ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις. Θάνατος δ' ἦν ἡ ποινὴ τοῦ ἀγοράζοντος πλείονος τῶν 50 μεδίωνων, ὡς κερδοσκοποῦντος. Αἱ ἐμπορικαὶ δικαιοῦθηγοντο εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου ἢ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἡ καταμήνουσις εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς φάσεως, δηλαδὴ μέρος τοῦ ἐπιβαλλομένου προστίμου ἀνήκεν εἰς τὸν καταμηνύοντα. Εἰς εἰδικὰς δὲ τινὰς συνέκειτο τὸ δικαστήριον ἐξ ἐμπελίων ναυ-

το δεικνῶν. Ἡ ἐποχή αὐτῶν ἦν ὠρισμένη ἀπὸ βοηδρομιῶνος μέχρι μουνηχιῶνος, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χρόνου τὴν μὴ πρόσφορον εἰς ναυτιλίαν ἦσαν δ' ἔμμηνοι, τῆς ἀποφάσεως ὑπόχρεωτικῶς ἐκδιδομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἣν μὴ παρακωλύεται ἢ ἐμπορικῆ κίνησις ὁ δ' ἠττηθεῖς, ἂν δὲν ἐπληρωγὴν ἀμέσως, ἐφυλακίζετο. Ἐπίστε, εἰς σπανίας περιπτώσεις, καὶ δι' ὠρισμένα ἐμπορεύματα ἐψηφίζοντο μονοπώλια, καὶ εἰς ἐχθρικός πόλεις ἀπηγορεύετο ἢ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ.

Ἑμπουσα, φάσμα νυκτερινόν, φόβητρον τῶν παιδίων, ὄνου πόδας ἔχον, δι' ὃ καὶ ὄνοσελίς καὶ ὄνοκώλη ἐλέγετο (Ἄριστοφ. Βάτρ. 293. Ἑκκλ. 1102), κατὰ τινας συρόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, κατ' ἄλλους ἢ Ἑκάτη αὐτῆ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὡς ἦν ἢ Λαμία, ἢ Μορμῶ, ἢ Μορμολύκη, αἰτινες, ὠραίων κορῶν ἐρρόφων τὸ αἷμα καὶ ἔτρωγον τὰς σάρκας, ὡς καὶ ἡ Ἀκκῶ, Γοργῶ, Ἀληκτώ.

Ἑμπαυρομαντεία, ἴδ. Μαντεία.

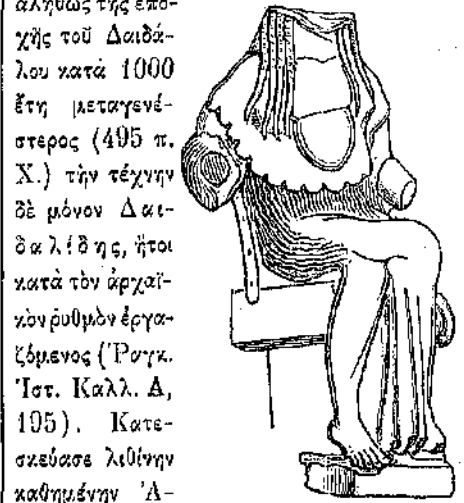
Ἐνορέτη, ἴδ. Ἀγολος.

Ἐνοβεξίς, ἐν τῇ ἀττικῇ νομοθεσίᾳ ἐν γένει μὲν πᾶσα καταμήνουσις, ἴδια δ' ἢ ἐπ' αὐταποδείκτου ἐγκλήματος, καθ' ἣν ὁ ἄρχων ἀμέσως, καὶ ἂνευ κλητεύσεως, ἐφυλάκιζε τὸν ἐνδειχθέντα μέχρι περαιώσεως τῆς δίκης, ἐκτὸς ἂν εἶδε τρεῖς ἐγγυητάς.

Ἐνδεκα, ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ τῶν ποιῶν ἐπιμελουμένη, συσταμένη δὲ κυρίως ἐκ δέκα, κληρουμένων ἐκάστου ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐνὸς προστιθεμένου γραμματέως. Προΐσταντο δὲ τῶν φυλακῶν καὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ὁποφάσεων, καὶ ἰδίαν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ ἐγκλημάτων αὐταποδείκτων, ἧτοι ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένων (ἐφ' ἡγήσεως, ἀπαγωγῆς, ἐνδείξεως). Εἰσήγον δὲ καὶ πᾶσαν δίκην κατ' ἀμφισθητόντων κτήματα δημευθέντα, καθ' ὅσον ποιγὴ ἦν καὶ ἢ δήμευσις. Ἐπιλέγονται δ' ἐπίστε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν κακοῦργων, ὅ ἐστὶ τῶν διὰ κακούρ-

γῆμα καταδικασθέντων, καὶ ἐν μεταγενετέροις χρόνοις μνημονεύονται καὶ ὡς Θεσμοφύλακες (κατὰ γλωσσικὴν παραφθορὰν βεβαίως ἀντὶ Δεσμοφύλακες), καὶ συγχέονται μετὰ τῶν Θεσμοδετῶν.

Ἐνδοιοις, γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητῆς λεγόμενος τοῦ Δαιδάλου καὶ συνοδούσας αὐτὸν εἰς Κρήτην (Παυσ. Α, 26), ἀλλ' ἀληθῶς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαιδάλου κατὰ 1000 ἔτη μεταγενέστερος (495 π. Χ.) τὴν τέχνην δὲ μόνον Δαιδαλίδης, ἧτοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ρυθμὸν ἐργαζόμενος (Ρογκ. Ἰστ. Καλλ. Α, 195). Κατεσκεύασε λιθίνην καθήμενὴν Ἀθηναῖαν παρὰ τῷ Ἐραχθεῖ, τὴν πιθανῶς εἰσέτι σωζομένην, καὶ προσέει Χάριτας καὶ Ὡρας. Εἰργάζετο δὲ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ (Παυσ. Η, 46.—Ἀθηναγ. π. Χ. 17).

Ἐνδρομίς, ὑψηλά ὑποδήματα τῶν θηρευτῶν, οἷα καὶ ἡ Ἄρτεμις παλλάκις ἐφ-

ρει. Παρὰ Ῥωμαῖοις τὸ κάλυμμα ὃ ἐφόρουσιν ἀθλοῦται μετὰ τὸν ἀγῶνα προφυλάττον αὐτοὺς ἵνα μὴ κρυώσωσιν.

Ἐνδυμίων, ἡγεμῶν τῆς Ἡλίδος

οῦς τοῦ Ἀεθλίου (ἀθλητικοῦ ἀγῶνος), ἢ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Καλύκης πατὴρ δὲ τοῦ Ἐπειοῦ, τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τοῦ Παίονος, ὑποσχεθεὶς τὸν ὄρνον, ὡς ἐπαθλον, εἰς ἐκάτερον ἐξ αὐτῶν, ὅστις θὰ ἐνίκα εἰς σταδιοδρομίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐπειός. Ἐξόχου δ' ὦν καλλοῦνης, ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς 50 θυγατέρας, αἰτινες αἰνιττοῦνται τοὺς 50 σεληνιακοὺς μῆνας, τοὺς μεταξὺ ἐκάστης Ὀλυμπιάδος. Κατ' ἄλλους μύθους, μεταγενετέρους, ἦν νέος θηρευτῆς ἢ ποιμὴν ἐκ Καρίας, καὶ ὁ Ζεὺς, εἴτε ἐκ συμπαθείας διὰ τὴν ὠραιότητά του, ἢ ἐξ ὀργῆς διότι ἐπεθελευθῆ ποτὲ τὴν τιμὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἀπεκόμισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ἄρουρ Λάτιμου, καὶ ἐκεῖ ἀπαντήσασα αὐτὸν ἡ Σελήνη ἢ Ἄρτεμις, ἠράσθη αὐτοῦ, καὶ ἤρχετο ἀνά πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον. Πᾶς δ' οὗτος ὁ μῦθος ἦν προφανῶς σύμβολον τοῦ ἥσυχου ὕπνου εἰς τὸ σῆς τῆς σελήνης.

Ἐνδυσις, ἴδ. Ἐσθής.

Ἐνέχυρα. Ἐν Ἀθήναις, ἂν ὁ εἰς χρηματικὸν τόκον καταδικασθεὶς δὲν ἐπλήρωνεν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας, ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ ἐδικαιοῦτο νὰ μεταδύνη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, μόνος ἢ συνοδίᾳ τοῦ δημάρχου ἢ δικαστικοῦ τινοῦ ὑπηρετοῦ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν κινήτων αὐτοῦ ὅσα ἤθελεν εἰς ἐνέχυρα (ἐνέχυρα λαβεῖν, ἐνεχυριάζεσθαι), καὶ ἂν πάλιν δὲν τῷ ἐδίδοτο τὰ ὀφειλόμενα, νὰ ἐκποιῇ αὐτὰ πρὸς ἀποζημίωσιν· ἂν δὲ ταῦτα δὲν ἐξήρουν, φαίνεται ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ κατόσχη καὶ ἀκίνητα, ὑπερῆμβατεια ἐλέγετο, διότι ἐνέβαινον εἰς τὸ ἄλλου τὸ δικαίωμα ιδιοκτησίας, καὶ ἐξαγωγῆ διὰ τὸν ἐκβαλλόμενον (Δημοθ. πρ. Ὀνήτ. 864). Ὁ δ' εἰς τὴν ἐνεχυρίασιν ἀντιτάμενος ὑπήγετο εἰς τὴν δίκην ἐξούλης, καθ' ἣν, ἂν ἠττήτο, ὀφείλε ν' ἀποτίσῃ καὶ πρόστιμον, ὥστε ὑπέκειτο τότε καὶ εἰς τὰς συνεπείας τῆς δημοσίας ὀφειλῆς.

Ἐννα, ἀρχαιοτάτη ὄρχυρὰ πόλις κατὰ

τὸ κέντρον τῆς Σικελίας, Ὀμοφαλὸς Σικελίας, εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Πέργου. Ἐΐχεν ἐπίσημον ἱερὸν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐπιστεύετο καὶ ἐντεθεῖεν ὁ Πλούτων ἀρπάσας τὴν Περσεφόνην. (Διόδ. Β, 3.—Στράβ. ΣΤ, 272).

Ἐννεαετηρίς, διάστημα 8 ἐτῶν, ὥστε καὶ ὁ κταετηρίς ἐλέγετο, καὶ ἦν ὁ καλούμενος μέγας ἐνιαυτός, περιέχων 5 ἄρτια καὶ 3 ἐμβόλιμα ἔτη. Οὗτος ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ ἀστρονομικὸς κύκλος, οὗ ὁ κανονισμὸς ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἐνεδίον Κλεόστρατον, ἐν τοῖς χρόνοις μεταξὺ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἀθηναίου ἀστρονόμου Μέτωνος (432 π. Χ.)· ἀλλὰ πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἦν πολὺ ἀρχαιότερος, ἴσως τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος καὶ ἐτι πρὶν, ἂν τότε δὲν ἐπεκράτει ἡ τριετηρίς, διότι ἐννεαετηρικὰ ὑφίσταντο πολλὰ ἑσρταί, ὡς οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οἱ Πύθιοι καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐκ τῆς ἐννεαετηρίδος διχαζομένης προέκυψεν ἡ πενταετηρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ τριετηρίς. Καὶ διάφοροι ἑσρταί ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὡς ἐκ τῶν χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ ἐτελεῦντο, οἷον τὸ Σεπτήριον, ἢ Ἡρώς καὶ ἡ Χάριλα (ἴδ.).

Ἐννεάκρουνος, ἴδ. Ἀττικῆ.

Ἐννέα ὄδοι ἐν Θράκῃ, ἐνθα ὠκοδομήθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις (Ἡρόδ. Ζ, 114. Θουκ. Α, 100. Δ, 102).

Ἐννομος, 1) ἐκ Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, ἐπίσημος αἰωνοσκόπος (Ἰλ. Β, 853. Ρ, 218). — 2) Τρῶς δὲν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς (Ἰλ. Α, 422).

Ἐνοκίου δίκη, ἴδ. Δίκη.

Ἐνόπη, πόλις τῆς Λακωνίας παρὰ τὴν Μεσσηνίαν. Ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ὑπόσχεται ὡς προῖκα τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Κ, 150. 292). Ἐἴτα μετωνομάσθη Γερήνια.

Ἐντασις, ἴδ. Κίον.

Ἐνταφιασμός, ἴδ. Τάφος.

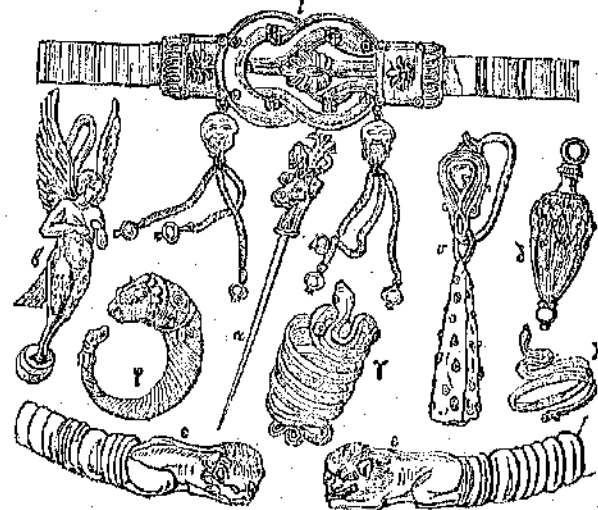
Ἐντελλια, 1) πόλις τῆς Σικελίας εἰς τὰ Δ. (Διόδ. ΙΑ, 9. ΙΕ, 73. ΙΣΤ, 67). — 2) Ἰστορὸς ἐν Τυρρηνίᾳ (Πτολ.)

Ἐνύαλος, ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ἢ ἐπίθετον αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. N. 519, X, 132). Ἔστι δὲ παράγωγος τῆς λέξεως Ἐνυώ.

Ἐνυώ, 1) θεὰ τοῦ πολέμου, συνοδὸς τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς μάχας (Ὀμήρ. Ἰλ. E. 592). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 275. — Ἄπολλδ.).

Ἐνωμοτία, κατὰ Λυκούργιον διάταξιν, διαίρεσις τις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, ἥς ἡ δύναμις ἢ δὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτῆ, ἢ καλῶς δὲν ἐγινώσκετο, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (A. 65) ἐκ τριακάδων συγκειμένη, ἡ ἐνωμοτία περιεῖχε κατὰ μὲν Θουκυδιδην (E. 68) 32, κατὰ δὲ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. ΣΤ. 4, 12) 36, πεζοὺς, 2 δ' ἐνωμοταί ἀπετέλουν μίαν πεντηκροστήν, 2 πεντηκροστῆς ἕνα λόχον, δύο λόγοι μίαν μοίραν.

Ἐνώτια, ἔφερον συνεχῶς αἱ γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι, ποτὲ δὲ αἱ ἄνδρες, ὡς παρὰ τοῖς

βαρβάρους. Ἦσαν δὲ πάντα χρυσᾶ, καὶ πολλὰς εἰχὼν, ἐκλεγεμῆ μεγάλης καλλιτεχνικῆς λεπτότητος καὶ ἐντελείας.

Ἐξάγγελος, εἰς τὸ θέατρον ὁ ἀγγέλλων τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβάντα, ὡς Σφκλ. (Ἀντ. 1277. Οἰδ. T. 1228), ἐν ᾧ ὁ ἄγγελος ἔφερε τὰς ἐξῶθεν καὶ μακρόθεν εἰδήσεις.

Ἐξέδρα, ἐν γυμνασίοις καὶ οἰκίαις τὸ

συνήθως ἡμικυκλικὸν μέρος συναθροίσεων, ἐνθα ἐκάθηντο οἱ πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀκρόασιν.

Ἐξελιγμὸς, ἡ τῆς φάλαγγος ταχὺ μεταστροφή, ὅταν ὁ ἐχθρὸς προσέβαλλεν ὀπίσθεν, διότι οἱ μάχιμοι ἄνδρες ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὰς πρώτας τάξεις, αἱ δὲ τῶν ὀπισθίων τάξεων ἐχρησίμευον μόνον πρὸς πίεσιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν προσθίων. Ἐγίνετο δὲ ἢ κατὰ λόγους ἢ κατὰ στήχους καὶ κατὰ ζυγόν, διαφέροντος τοῦ Λακωνικοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ ἐξελιγμοῦ.

Ἐξετήρια, ἴδ. Βουλῆ.

Ἐξούλης δίκη, ἡ κατὰ τοῦ μὴ συναινοῦντος νὰ παραχωρήσῃ τὸ εἰς τὸν ἀντιδικὸν ἐπιδικασθὲν κτήμα ἢ ὅ,τι δήποτε δικαίωμα. Ὁ δ' ἄλοὺς ἐξούλης προσκατεδικάζετο εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὸ δημίσιον.

Ἐξώμις, ὁ ἑτερομάσχαλος χιτῶν τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν. Ἰδ. Ἐσθῆς.

Ἐξωμοσία, ἐν Ἀθῆναις ὁ ὅρκος δι' αὐτὸς ἠρνεῖτο ὅτι ὤφειλεν ἐπιβαλλομένην αἰτιῇ λειτουργίαν, ἢ ὅτι ἐγνώριζέ τι περὶ ζητουμένης παρ' αὐτοῦ μαρτυρίας, ἢ ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἐστὶν εἰσαγωγίμος.

Ἐξώστρα, θεατρικὴ μηχανή, χρησιμεύουσα ὡς τὸ ἀνακύλημα (ἴδ.) εἰς τὸ νὰ φέρῃ εἰς τὸ προφανὲς ἀντικείμενον πᾶσι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ. Πιθὰν εἶδος ἐξώστου τοῦ ἀνωτέρου δῆμου. — 2) Ἰδ. Πολιορκία.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδέα, χώρα τῆς N. Μακεδονίας οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν Ἐορδῶν (Ἡρδ. Ζ. 185. — Θουκ. Β. 99. — Πολδ. ΙΗ, 16, 3. — ΛΔ, 12, 6).

Ἐπαγγελία, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπίσημος, ἀνίστα καὶ μεθ' ὅρκου, ἀπαίτησις δοκιμασίας ῥήτορας πινος, ὡς ὑποκειμένου εἰς ἀτιμίαν. Ἐπειδὴ δ' εἶχε τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀδείας

τοῦ λαλεῖν εἰς τὸν ῥήτορα, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως, αἱ πολιτικοὶ ἀντίκαλοι μετεχειρίζοντο πολλὰκις τὸ ὄπλον τοῦτο κατ' ἀλλήλων.

Ἐπαγωγή, 1) ἡ μαχικὴ ἐπίκλησις καταχθονίων θεῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἡ κακῶν πνευμάτων, ὡς φοβήτρων, συνδεδεμένη πολλὰκις καὶ μετὰ τῆς ἐπιφθῆς. — 2) Ἐν τῇ λογικῇ, καὶ τῇ ῥητορικῇ τὸ ἐναντίον τοῦ συλλογισμοῦ, ἦτοι ἡ ἐκ τῆς πείρας ἀποδείξις, ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὅλον ἀνάστασις.

Ἐπακρία, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Μαραθῶνι, ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὄρεων.

Ἐπακταὶ (ἡ μέραι), αἱ ἐν παραθέσει δύο χρονολογικῶν ὑπολογισμῶν εἰς τὸν ἕνα προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν μετὰ τοῦ ἑτέρου, ἴδιως αἱ 11 τὸ σεληνιακὸν ἔτος μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἐξισοῦσαι ἡμέραι.

Ἐπαμεινώνδας, Θηβαῖος, υἱὸς Πολύμνιδος, τῷ 418 π. X. γεννηθεὶς ἐξ ἐπισήμου ἀλλ' ἀπόρου οἰκογενείας, ἐν ἀρεταῖα καὶ ἐγκρατεῖα τραφεὶς ὑπὸ τὸν ἐκ Τάραντος Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιον. Φίλος ἐπιστήμιος τοῦ Πελοπίδου, καὶ δημοκρατικῶν ὧν διαθήσει, ἀπέσχεν ὁμῶς πάσης ἀναμιξείας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του, μέχρις οὗ, τῷ 371 ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς εἰς Σπάρτην, καὶ ἵνα παραδεχθῇ τὴν μετ' αὐτῆς συναμολόγησιν εἰρήνης, εἶπε, καὶ λίαν εὐγλώττως ὑπεστήριξεν, ὅτι τότε αἱ Θῆβαι ὀπίστωσιν, ὡς παρ' αὐτῶν ἀπηρεῖτο, τῆς ἐπὶ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων ἡγεμονίας, ὅταν καὶ ἡ Σπάρτη ἀπελευθερώσῃ τὰς Λακωνικάς. Τότε ὁ Ἀγησίλαος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Οἱ Θηβαῖοι, καίτοι περιφοβοὶ, διότι εἶχον μόνον 6000 ἂν αντιτάξωσιν εἰς 34,000 τῶν ἐχθρῶν, ἐξελέξαντο ὁμῶς στρατηγόν, κλήν τοῦ Πελοπίδου καὶ τὸν Ἐπαμεινώνδαν, ὅστις ἀνεπίθετο ἀπροσδοκῆτως μεγάλην στρατιωτικὴν ἰκανότητα, κατὰ τῆς δυσνικήτου φάλαγγος τῶν Σπαρτιατῶν ἀντέταξεν ἣν ἐπενόησε λολὴν φάλαγγα, τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρασ εἰς βῆλος 50 ἀνδρῶν ἐναγύσας, τὸ δὲ ἀσθα-

νὸς δεξιὸν ἀποσύρας ὀπίσω, καὶ οὕτως ἐν Λεύκτροις, τῇ 5 ἑκατομβαιῶνος (ἐν Ἰουλίῳ), βοηθεῖς καὶ τοῦ Πελοπίδου μετὰ τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἐνίκησε νίκην περιφανῆ, ἐν ᾗ ἔπεσαν 1000 Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κλεομβρότου· εἰς δὲ τὸν λοιπὸν ἡττηθέντα στρατὸν ἐπέτρεψεν ὁ πάντοτε ἐπεικῆς Ἐπαμεινώνδας ν' ἀποσυρθῇ. Προσκληθεὶς δ' ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, οἵτινες ἀπεσύρθησαν τότε ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ ἔδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, εἰσέβαλε τὸ ἐπιὸν ἔτος εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ συγκεντρώσας στρατὸν 60,000 περὶπου, προέβη μέχρι τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ φεισθεὶς αὐτῆς, ἐτρέπη πρὸς τὴν Μεσσηνίαν, ἣν ἠλευθέρωσεν, ἰδρύσας καὶ τὴν πόλιν Μεσσήνην ὑπὸ τὴν Ἰωάνην. Καὶ κατηγορήθη μὲν τότε ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὅτι εἶχε μείνει Βοιωτάρχης 4 μῆνας ὑπὲρ τὸν ὀρισμένον χρόνον, ἀλλ' ἠἐκκλησία τὸν ἐδικαίωσε. Μετά τινα δὲ χρόνον, ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος διὰ προδοσίας ἠγχαλώτευσεν τὸν Πελοπίδαν, καὶ οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν στρατὸν κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Κλεομένην, συνεχεστράτευσεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ὡς ἐθελοντῆς ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ στρατὸς δι' ἀδεξιοῦ διοικήσεως περιήλθεν εἰς κίνδυνον, ἀνέλαβεν ὁ Ἐπαμεινώνδας κατὰ κοινὴν προτροπὴν τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔφερε σῶον ὀπίσω· εἶτα δ' ἐκστρατεύσας ἐκ νέου, ἐπέτυχεν τοῦ Πελοπίδου τὴν ἀπαλλαγὴν (368). Τὸ ἐπιὸν δ' ἔτος εἰσῆλθε πόλιν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ περιεποίησεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν συμμαχίαν τῆς Ἀχαιῶν. Εἶτα δ' ἐπιμεληθεὶς τῆς Θαλασσίας δυνάμεως τῆς Βοιωτίας, κατώρθωσε τὴν ναυπήγησιν 100 τριήρων, καὶ ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτῶν εἰς Βυζάντιον. Τῷ 362 ἐκστρατεύσας τὸ τέταρτον εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰσῆλθε, καὶ εἰς αὐτῆς τῆς Σπάρτης τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκείθεν ἐτρέπη εἰς Μαντίνειαν κατὰ τοῦ προχωροῦντος ἐχθροῦ, καὶ ἔτρεψεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀλλ' ἔπεσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν μάχην. Ἰδὸν δ' ὅτι ἡ ἀσπίς του δὲν περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐρωτήσας καὶ μαθὼν

ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἐνίκησαν, ἀπέσπασε τὴν αἰχμήν τῆς λόγχης ἐκ τῆς πληγῆς του, καὶ ἐξέπνευσε παρανέσας τοὺς συμπολίτας του νὰ δεχθῶσι τὴν εἰρήνην, διότι ἐνόησε ὅτι μετ' αὐτὸν οὐδεὶς ἔμενεν ἰκανὸς νὰ τοὺς ἀναδείξῃ νικητὰς. (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, Ζ, 5. — Πολύβ. Θ. 8, 3. — Διόδ. ΙΕ, 51-78. — Πλούτ. Πελοπ. καὶ Ἀγγοσ. — Πaus. Θ. 13-15).

Ἐπίκριτοι. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τῆς Σπάρτης τὴν ἐξασθένεισιν οἱ Ἀρκάδες ἀπετέλεσαν κοινὸν ἀνεξάρτητον, δὴν οἱ μύριοι, ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ ἐξ αὐτῶν στρατολογηθέντες καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν διατελοῦντες πεντακισχίλιοι. (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 22, 33. 36. Ε, 3).

Ἐπειγεύς, υἱὸς Ἀγακλέους, εἰς τῶν Μυρμηδόνων, φυγῶν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τρωάδα, ἐνθα ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ἰλ. Π, 571).

Ἐπειοί, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῶν Β. τῆς Ἡλίδος, ἐπώνυμοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, (Ἰλ. Β, 619), κατὰ δὲ τὰς παραδόσεις, ἐλθόντες ἐκ Θεσσαλίας. Ὡς ἀφηγεῖται δ' ὁ Ἐφορος (Στράβ. Ι, 464), ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μετέβησαν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνίκησαν τοὺς Κουρήτας, καὶ ἀνεμίγησαν μετ' αὐτῶν. Ἀνήκον δ' ὡς καὶ οἱ Αἰτωλοὶ εἰς τὴν φυλὴν τῶν Δελέγων.

Ἐπειός, 1) Ἰδ. Ἐνδυμίων. — 2) Υἱὸς Πανοπέως, ὁ μετὰ τῆς Ἀθηναῖς τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας, συγγρόνως καὶ πύκτης διάσημος (Ὀδ. Θ. 492. Α. 523. — λ. Ψ. 664. 840). Ἦλθεν ἐκ τῶν Κυκλάδων εἰς Τροίαν, καὶ λέγεται ἰδρυτὴς τῆς Ἰταλικῆς Πίσης καὶ τοῦ Μεταποντίου. Μεταγενέστεροι μῦθοι τὸν λέγουσι παροιμιακῶς δειλόν.

Ἐπένοκτες, Ἰδ. Ἐλωτες.

Ἐπήρατος, 1) εἰς τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 3, 10. — 2) Ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας, στρατηγὸς μακεδονίζων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου (Πολύβ. Δ, 82, 8. Ε, 91, 4).

Ἐπιβάται, ἐν Ἀθήναις πάντες οἱ

πλοίου ἐπιβαίνοντες, πλὴν τῶν ναυτῶν, ἰδίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν ὀνητῶν, τῆς τελευταίας τάξεως τῶν πολιτῶν ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, καὶ σπανίως, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν, ἐκ τῶν ἄλων (Θουκ. Γ, 16. Η, 24). Ἐν Σπάρτῃ ἔλέγοντο οὕτως οἱ τῶν ναυάρχων ὡς σύμβουλοι προσαρτῶμενοι (Θουκ. Η, 61).

Ἐπιβλήμια, Ἰδ. Ἐσθής.

Ἐπιβολή, πρόστιμον ὠρισμένου ποσού, ὃ ἐν Ἀθήναις οἱ ἀρχόντες, οἱ προσωρινὰ καὶ ὠρισμένα καθήκοντα ἔχοντες ἐπιμηταί, ἢ Βουλὴ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ μικρὰς παραβάσεις ὑποπιπτούσας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν περιπτώσει δ' ἀρνήσεως τῆς ἀποτίσεως αὐτῆς, παρεπέμπτο ὁ ἀρνούμενος εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐφρεσι κατ' αὐτῆς ἄλλη δι' ὑπῆρχεν.

Ἐπιβώμοος, Ἰδ. Ἐλευσίνια.

Ἐπιγαμίαι, τὸ δικαίωμα τοῦ διὰ γάμου συνδέεσθαι. Εἰς ἀριστοκρατικὰς τινας πολιτείας δὲν ἀνεγνωρίζετο τοιοῦτο μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν. Ἐν Ἀθήναις ἀπεκλείοντο αὐτοῦ μόνον οἱ μέτοικοι καὶ οἱ ξένοι· ἀλλὰ καὶ εἰς τινας τούτων ἐδίδοτο ἐνίοτε ὡς ἐξαιρετικὴ πολιτικὴ δωρεὰ, ἔμοῦ μετὰ τῆς πολιτείας, διὰ ψηφίσματος· ἐδόθη μάλιστα ποτε καὶ εἰς πάντας τοὺς Πλαταιεῖς, ὅτε ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ κατὰ Λυσίαν (ὑπ. τ. πολιτ. 3) καὶ εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ τοὶ μὴ πολιτογραφηθέντες.

Ἐπιγέννης, 1) Σικυώνιος τραγικὸς ποιητὴς, προγενέστερος τοῦ Θεσπίδος, περὶ οὗ οὐδὲν ἕτερον γινώσκειται. — 2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους. Πέντε τῶν τίτλων τῶν κωμῶν αὐτοῦ καὶ τινα ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 3, 4) Υἱὸς Κρίτωνος καὶ υἱὸς Ἀντιφάντος, μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν. Γ, 12, 1). — 5) Ῥόδιος, ἔγραψε περὶ γεωργικῆς μὴ διασωθέν. — 6) ὁ Γνωμονικός, ἐκ Βε-

ζαντίου, ἀστρονόμος σπουδᾶσας παρὰ τοῖς Χαλδαίοις, οὗ τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν.

Ἐπίγονος, 1) Ἰδ. Ἄδραστος. — 2) Τίτλος κυκλίου ἔπους (Ἰδ. Ἐπος), ἀποδιδόμενου ὑπὸ τινῶν τῶ Ὀμήρω (Ἡρόδ. Δ, 32).

Ἐπιγραμμια, κατ' ἀρχὰς ἐπιγραφὴ εἴτε ἐπιτάφιος, εἴτε ἀναθηματικὴ, καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα παντοῖα ἐπιτομία ποιημάτων, περιέχοντα ἐν ἐλίγοις πλήρη ἐννοιῶν εὐφυῶς τινος ἰδέας. Καὶ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἀπειράθησαν ἐπιγραμμιάτων· ὁ δ' αὐτὰ κυρίως εἰς τὴν φιλολογοίαν εἰσαγαγῶν ἦν Σιμωνίδης ὁ Κεῖτος, γράψας ἰδίως ἐπιγράμματα τοῖς πεσοῦσιν εἰς τοὺς περσικοὺς πολέμους, ποιητικὰ τὴν ἀντίληψιν, ὁξεία τὴν ἐκφρασίαν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀφελῆ. Βαθμυρδὸν δὲ μετέπεσε τὸ ἐπιγράμμα πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν σημασίαν του, ἀγχινοῦς ἐπιγραφῆς περὶ προτύπων, πραγμάτων ἢ περιστάσεων, καὶ πολλὰ σώζονται ἐπιγράμματα πλήρη χάριτος καὶ λεπτότητος, ἐπιδεικτικῶς περὶ παντοίων ἀντικειμένων πραγματευόμενα. Τὰ πλεῖστα ἐγράφοντο εἰς διάστιχα ἐξ ἐνός ἐξαμέτρου καὶ ἐνός πενταμέτρου, συνήθως εἰς τὴν ἐπικὴν διάλεκτον. Ἐξηκολούθησαν δὲ γραφόμενα ἐπιγράμματα, ἐλάσσονος ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀξίας, καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, καὶ πάντα συλλεγέντα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.

Ἐπιγραφαί, ἐπὶ λίθου ἢ μετάλλου συνήθως κεχαραγμένα, ἐγράφοντο παντοῖαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δημόσια ἢ ἰδιωτικά, πολιτικά ἢ τοῦ κοινῶ βίου, ἐπιτάφια, ὧν οὐκ ὀλίγα καὶ ἔμμετροι, ἢ ἐπὶ ἀγγελίων. Ἐκ τῶν δημοσίων πολλά εἰσιν ἐπίσημα ψηφίσματα, ἢ κατάλογοι ἀρχόντων, νικητῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἱερῶν, ἱερῶν χρημάτων ἢ ἀναθηματικά, πολλοὶ πολῦτιμοι δὲ ἄς περιέχουσιν ἱστορικὰς εἰδήσεις. Αἱ ἀρχαιότεραι δὲν ὑπερβαίνουν τὴν 50^{ον} Ὀλομπίδα. Εἰς δὲ πᾶσαι γεγραμμένα κεφαλαίως γράμματα, καὶ μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων σχεδὸν πάντοτε ἄνευ διασημάτων μεταξὺ τῶν λέξεων. Ὑπὲρ τὰς

60,000 ἐπιγραφαὶ ἑλληνικαὶ καὶ λατινικαὶ ἀνευρέθησαν καὶ καθ' ἑκάστην ἀνευρίσκονται δι' ἀνασκαφῶν πανταχοῦ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ ἐπικρατεστέρη συλλογὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡ τοῦ Aug. Basilii. Διὰ τὰς ἑλληνικάς, τὰς εὐρεθείσας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι 1855 Ἰδ. A. R. Rangabé, Ἀπτιγ. ἱαλλήνικους· διὰ δὲ τὰς ἑκτοτε, τὴν Ἀρχαιολ. ἐφημερίδα. Πάσας δ' ὁμοῦ ἐκδίδει ἡ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημία, ἀλλ' ἄνευ σχολίων.

Ἐπιγραφεῖς ἢ διαγραφεῖς ἢ ἐπιγνώμονες ἢ ἐκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραχημένοι τὸν εἰς τὰς φανεράς οὐσίας τῶν πολιτῶν ἢ τῶν σιμμάχιων καταλογισμὸν καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἐπίθαμνος, Κερκυραϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Χερσονήσου τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, πόλις ἐμπορικὴ, ἐπίσημος ὡς πρώτη ἀφορμὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα Δυρράχιον (Θουκ. Α, 24. Λίν. XXI, 12).

Ἐπιθαύρια, ἔορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τελομένη πιθωνῶς τὴν δ' ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (Πaus. Β, 26, 7).

Ἐπίθαυρος, Ἰδ. Ἄργος.

Ἐπίθαυρος Λιμηρῶ, Ἰδ. Λακωνική.

Ἐπιθεσπινίς, τὰ τραγῆματα κατόπιν τοῦ δειπνοῦ.

Ἐπιθόσεις, ἐν Ἀθήναις, εἰς σπουδαίως ἀνάγκας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προκαλούμενα ἔκτακτοι εἰσφοραὶ, εἰς ἃς οἰεῖσθαι ἐκούσιως ὑπεβάλλοντο, ἀναλαμβάνοντες ἐνίοτε καὶ λειτουργίας εἰς ἃς δὲν ὑπεχρεῶντο (Δημ. κ. Μειδ. 44. 45. — Ἀθην. Δ, 67).

Ἐπιθρομοσ, 1) τὸ πρὸς τὴν πρόμην τελευταῖον ἰστίον, ἴσως καὶ ὁ ἴστος αὐτοῦ (Πολυδ. Α, 91. — Isid. Or. XXI, 3, 3). — 2) Σχοινίον δι' οὗ συνεστέλλετο τὸ κνηγετικὸν δίκτυον (Ξενφ. Κυνηγ. ΣΤ, 9).

Ἐπιζεφύριοι, Ἰδ. Λοκροί.

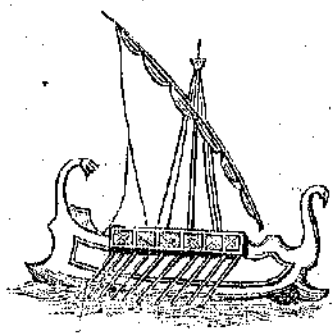
Ἐπιθαλάμιον, Ἰδ. Ἀυρικὴ ποίησις.

Ἐπικράτης, ἴδ. Οἰδίπους.
Ἐπικληροσία, ἀττικὸς δῆμος ἐπὶ τοῦ Κηρισσοῦ, ἀγνώστου θέσεως.
Ἐπικληρος, ἴδ. Κληρονομία.
Ἐπικνημίτις, ἴδ. Λοκροί.
Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, διάσημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος, γεννηθεὶς τῷ 342 π. Χ., ἐν τῷ δήμῳ Παργητιῶ, μετὰ τοῦ πατρὸς του ὡς παιδίον εἰς Σάμον μεταβάς, καὶ δεκαοκταέτης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα μετὰ τῶν πλατωνικῶν Σενοκράτους καὶ Θεοφράστου συνῶν, ἐσπούδασε τοῦ Δημοκρίτου τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἐδίδαξεν ὁμῶς κατ' ἀρχάς ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Λαμψάκῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐγκαταστάς ἐκεῖ εἰς κήπον ὃν ἠγάρασεν, ἔζη ἐν αὐτῷ ἐν ἐγκρατεῖα, καὶ τῇ μελέτῃ ἐπιδοδόμενος. Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ διηρῆτο εἰς Κανονικὴν, Μεταφυσικὴν, φυσικὴν καὶ ἠθικὴν. Ἐν τῇ Κανονικῇ παρεδέχτο τρεῖς βαθμίδας τῆς διαγνώσεως, τὴν αἴσθησιν, ἣν ἐτίθετο ὡς βᾶσιν πάσης γνώσεως, τὴν πρὸ ληψιν, ἣτοι τὴν ἐν τῷ νῷ παράστασιν τοῦ υπάρχοντος, καὶ τὴν δόξαν, ἣτοι τὴν ἰδέαν ἣν συλλαμβάνομεν, καὶ ἐθεώρει τὴν αἴσθησιν ὡς τὴν βᾶσιν, ἀπ' ἐναντίας τῶν στωϊκῶν, οἵτινες τὴν νόησιν ἐξελάμβανον ὡς τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν. Ὡς ἀρχὴν τοῦ παντὸς παρεδέχετο τὰ ἄτομα καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν συνδυασμούς, τὴν δὲ ψυχὴν ἐπέσβευσεν οὖσαν λεπτοτάτην στρογγύλην ἀτόμων σύνθεσιν, ἐν τῷ σώματι παρεσπαρμένην. Σκοπὸν ἐπιδικτικὸν παρεδέχετο τὴν ἡδονὴν, οὐχὶ ὁμῶς ἐντελῶς τὴν τῶν αἰσθητηρίων, ὡς οἱ παρεξηγούντες αὐτὸν μεταγενέστεροι Ἐπικουρείοι, διότι ἐπίστευεν ὅτι κρεῖττον ἐστὶν «εὐλογίστεως ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστεως εὐτυχεῖν» καὶ ἦσαν δι' αὐτὸν καταστηματικαὶ (ἣτοι θεμελιώδεις) ἡδοναὶ ἢ ἀπονία καὶ ἡ ἀταραξία, δι' ὃ καὶ ἐξελάμβανεν ὅτι καὶ οἱ θεοί, ὧν τὴν φύσιν ἐκῆρυτταν ἀφθαρτον, καὶ τὴν ἀντιληψιν

ἐναργῆ, ἔζων ἐν ταῖς μεταχειρίσεσιν τοῦ σώματος, ἐνθα τὰ ἄτομα ἐπ' αὐτῶν δὲν ἐνήργουν καὶ ἔλειπον τῆς γῆς οἱ ὄμβροι καὶ αἱ καταγίδες. Πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλὰ μὴ διασωθέντα, γνωστὰ δεξιμόνον ἐκ τῶν ἀτελῶν ἐκδόσεων Δωγένου τοῦ Λαερτίου, διατηρήσαντος ὅμως καὶ 3 ἐπιστολάς περὶ φυσικῆς καὶ μετεωρολογίας καὶ τὴν διαθήκην, καὶ προσέτι 44 ἠθικὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα (κυρίως ἡ ῥήτις δόξας). Ἐν Ἡρακλείῳ δὲ τῆς Ἰταλίας ἀνευρέθησαν ἀποσπάσματα οὐχὶ σπουδαία τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ φύσεως, ὃ περιείχε 39 βιβλία. Τὰς φυσικὰς αὐτοῦ θεωρίας ἐξέθελεν ἐν ποιήματι ὁ Ῥωμαῖος Λουκρέτιος, περὶ δὲ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ δογμάτων ἔγραψεν ὁ Σενέκκας (de vil. beat. XII. καὶ XIII).

Ἐπίκρανον, ἴδ. Κίων.
Ἐπικράτης, ἐξ Ἀμβρακίας, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 350 π. Χ. Πέντε κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν φαίνεται εὐφυῆς, δηκτικὸς, καὶ διαπρέπων κατὰ τὸ ὕφος καὶ τὴν στιχομυθίαν.

Ἐπίκριον, τὸ ξύλον τὸ ἐγκαρσίως τοῦ

ἰστοῦ δεδεμένον, καὶ φέρον τὸ ἰστίον (Ἰταλ. Ἀντέννα).

Ἐπίκτητος, ἐξ Ἰεραπόλεως τῆς Φρυγίας, δοῦλος καὶ εἶτα ἀπελευθέρου τοῦ Ἐπαφροδίτου, ἀπελευθέρου τοῦ Νέρωνος. ἠθέλησε νὰ διδάξῃ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ, ἀλλ' ἐπὶ Δομιτιανοῦ (τῷ 94 μ.Χ.) ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν μεθ' ὄλων τῶν φιλοσόφων, ἀπικρατέστη εἰς Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ἐνθα μέχρις Ἀδριανοῦ ἐδίδασκε κατὰ τὴν

Στωικτικὴν μέθοδον ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς στοαῖς. Συγγράμματα δὲν ἀφήκεν, ἀλλ' ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἀρριανὸς ἔγραψε μετὰ θάνατόν του «διατριβὰς Ἐπικτήτου» εἰς 8 βιβλία, ἐξ ὧν 4 σώζονται, καὶ ἄἘπικτήτου ἐγχειρίδιον,» περιέχον τὰς συγκεφαλαιώσεις τῶν θεωριῶν του. Ἐν τῶν κυριωτέρων γινωμικῶν του ἦν «ἀνέχου καὶ ἀπέχου,» διότι ὡς ἀρετὴν ἐθεώρει τὸ ἀπέχειν παντὸς δεσμεύοντος τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν. Ἐν γένει δὲ συνεδύαζε τὰς στωϊκὰς θεωρίας μετὰ τῶν περὶ ἀρετῆς Στωικτικῶν διδαγμάτων, παραδεχόμενος, ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς ἀνθρώποις προσδεδομένα δαιμόνια.

Ἐπικύβητος, 1) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους (Πλούτ. Θεμ. ΣΤ).—2) Συρακούσιος ἐν Καρχηδόνι γεννηθεὶς, ἐπέμφθη τῷ 215 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰπποκράτους πρὸς τὸν Ἰερώνυμον εἰς Συρακούσας, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων. Φονευθέντος δὲ τοῦ Ἰερώνυμου ὅτε οἱ Συρακούσιοι ἐδόθησαν τοῖς Ῥωμαῖοις, μετέβη παρὰ τοῖς Λεοντινοῖς ἵνα ἐξεργάσῃ αὐτοὺς, εἶτα μετέσχε τῆς κατὰ Μαρκελλοῦ ἀμύνης τῶν Συρακουσῶν, καὶ μετὰ τούτων τὴν ἄλωσιν ἀπήλθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ ὅτε καὶ αὐτὴ ἐκυρισθῆ (210 π. Χ.), φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Καρχηδόνα (Πλούτ. Μάρκ. ΙΔ.—Liv. XXIV. XXVI.)

Ἐπιλαχόντες. Ἐπὶ τῶν κληρωτῶν ἀρχῶν ἐν Ἀθήναις ἐσημειώθη καὶ οἱ ἐπιλαχόντες, οἵτινες ἐπλήρουν τὰς τυχόν κενουμένας θέσεις ἐπὶ δ' αἰρετῶν, κενωθείσης θέσεως, ἀπαιτήτο νέα ἐκλογή (Δμοθ. Θεόκρ. 29.—Aisch. κ. Κτησ. 62).

Ἐπιμαχία, συμμαχία περιορισμένη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ βοηθεῖν τὸν σύμμαχον μόνον ἂν ὑπότινος προσεβάλλετο (Aisch. Δ, 14).

Ἐπιμεληταί, ἀρχόντες ἐν Ἀθήναις ὡς οἱ 10 τοῦ ἐμπορίου, καὶ οἱ 10 τῶν νεωρίων, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῶν φυλῶν διοριζόμενοι δι' εἰδικούς ὠρισμένους σκοπούς, ὡς

τὴν ἐπιμέλειαν οἰκοδομῶν, ἐορτῶν, κτλ. (Aisch. κ. Κτησ. 398).

Ἐπιμενίδης, ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης, ἐν Κνωσσῷ οἰκῶν, σύγχρονος τῶν 7 σοφῶν, μεθ' ὧν καὶ συγκατηριθμεῖτο. Ἐῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ μαγικαὶ ιδιότητες, καὶ ἡ βιογραφία του ἦν μετὰ μύθων συμπεπλεγμένη. Πειραθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς ἀναζήτησιν ἀρνίου, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον, ἐνθα κατακλιθεὶς, ἐκοιμήθη 57 ἔτη, καὶ ὅτε ἐπανήλθεν οἰκαδε, ἐξεπλάγη ἰδὼν γέροντα τὸν νέον του ἀδελφόν. Οἱ Ἀθηναῖοι, τελούντες ὑπὸ τὸ Κυλώνειον ἄγος, τὸν μετεκάλεσαν (τῷ 596 π. Χ.) πρὸς καθαρικὸν τῆς πόλεως, ἐν καὶ ἐτέλεσε διὰ τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ δι' ἰδρύσεως διαφόρων βωμῶν. Ἐῷ ἀπεδίδετο δὲ καὶ πολλῶν αἰῶνων μακροβιότης. Ἐκάθηρε δ' ἐπίσης καὶ τὴν Δῆλον (Πλούτ. Σόλ. ΙΒ.—Διογ. Λατ. Δ. 109). Τινὲς κοσμογονικαὶ γινῶμαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν ὁμοίως δὲ καὶ συγγράμματα περὶ καὶ ἔμμετρα, ἐξ ὧν ἴσως γνήσιοι εἰσὶν οἱ χρησιμοὶ καὶ οἱ καθαρμοί.

Ἐπιμηθεύς, ἴδ. Προμηθεύς.

Ἐπίμορτοι, ἐν Ἀθήναις θῆτες ἀποτίνοντες εἰς τοὺς γαιοκτήμονας τὸ 1/6 τῆς προσόδου τῶν γαιῶν αὐτῶν ἢς ἐκαλλιέργουν, δι' ὃ καὶ ἐκτεμῆριοι προσέτι ἐλέγοντο.

Ἐπινέκεια, 1) ἐορταζόμενα μετὰ νίκην ἐν ἀγῶσι δι' ἐστιάσεως ἣν παρέθετεν ὁ νικητῆς, ἢ αὐτῷ οἱ φίλοι του.—2) ἄσματα, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις νίκαις ποιούμενα, καὶ πολλὰ εἰς τὰς ἐστιάσεις ψαλλόμενα, οἷα ἐποίησαν ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σιμωνίδης.

Ἐπιόνη, ἴδ. Ἀσκληπίος.

Ἐπιπαιματις, ἐν Σπάρτῃ ὅτι ἐν Ἀθήναις ἢ ἐπικληρος (ἴδ. κληρονομία).

Ἐπισημακένεσθαι, ἴδ. Λογισταί.

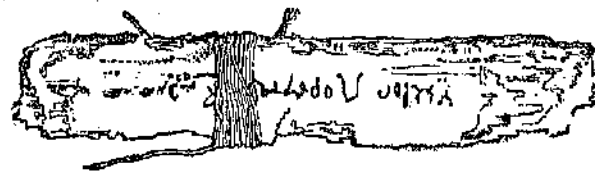
Ἐπισέτιοι, πτωχοὶ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ μόνῃ τῇ τροφῇ (Πλάτ. δημ. Δ, 420 Α).

Ἐπίσκοποι, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους πεμπόμενοι ἵνα ἐπιτηρῶσι τὰ κατ' αὐτοὺς (Ἀριστ. Ὀρν. 1023 καὶ σχλ.).

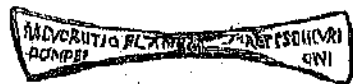
Ἐπιστάτης, ὁ ἐν Ἀθήναις ἡμερήσιος

πρόεδρος τῆς Βουλῆς (ἰδ. Βουλῆ). — Ἐπιστάται τῶν δημοσίων αὐτόθι, οἱ ταίχοποιοί, ταφροποιοί, τριηροποιοί, τῆς κατασκευῆς τῶν ὑδραγωγείων, οἰκοδομῶν δημοσίων κτλ. ἐπιμελούμενοι (Δισχ. Κτησ. 27), τὰς δαπάνας διὰ τὸ ἔργον οὐ προϊστάντο ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου λαμβάνοντες.

Ἐπιστολή. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔγραφον τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ διπτύχων

(ἰδ.) ἢ ἐπὶ παπύρου διὰ μέλανος, μεθ' ὃ ἐδιπλοῦτο ὁ πάπυρος, περιεδέετο διὰ κλωστής, ἐπιτίθετο ἢ σφραγίς, καὶ ἐπεγράφετο ἢ διεβουνοίσι. Παρὰ Ῥωμαίους δαῦλοι ἔγραφον συνήθως τὰς ἐπιστολάς. Ἐπέμποντο δ' αὐταὶ δι' ἰδίου ταχυδρόμου γραμματοφόρου, καὶ ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἐγένετο ἡ πρώτη

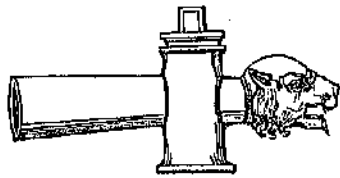
Ἐξ ἀγγλ. ἀγγλ. αἰτ' ἰταγ. Tabularius.

ἀπόπειρα ἰδρύσεως τακτικῶν ταχυδρόμων (tabulario). Ὁ δὲ συνήθης τύπος τῶν ἐπιστολῶν ἦν οὗτος: Ὁ θεῖνα τῶ θεῖνι χαίρειν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγράφετο ἔρρωσο.

Ἐπιστολιεφάρος (ἔνοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 25), ἢ ἐπιστολεὺς συνηθέστερον, ἐν Σπάρτῃ ἀντιναύαρχος ἢ τῶ ναύαρχῳ προσηρημένος πρὸς ἄεγγον. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οὐδεὶς ἐδύνατο δις ἀλλεπαλλήλως νὰ ναυαρχῆ, διωρίσθη ὁ Λύσανδρος ἐπιστολεὺς, καὶ οὐχ ἦντον διέκει τὸν στόλον (αὐτ. Β, 1, 17).

Ἐπιστάμιον. 1) ἡ ἀλυσὶς τοῦ χαλι-

νοῦ ἢ εἰσπερχομένη εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὁ ῥυμός εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. — 3)

Χαλινοὺν ἐκ Πομπήιας.

Τὸ τιθέμενον εἰς τὸ πέρας σωλήνος διὰ τῆν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐπίστροφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου, ἐγγονος τοῦ Φωκέως Ναυόλου, ὠδήγησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σχεδίου τοὺς Φωκαῖς εἰς τὴν Τροίαν (Ἰλ. Β, 517, Ρ, 306). — 2) Ἰπὸς Εὐθύνου, φονεὺς ὑπ' Ἀχιλλέως εἰς Λερνησοῦν τῆς Μυσίας. — 3)

Ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων (Ἰλ. Β, 856). — 4) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμήτου, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Ουγατέρας τοῦ Κλεισθέου ἐν Σικυδίῳ (Ἠρδ. ΣΤ, 127).

Ἐπιστύλιον, ἰδ. Θριγύδος.

Ἐπιταδεὺς, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγησίλαου, ὡς φαίνεται, νέον νόμον εἰσαγαγόν, ἐπιτρέποντα τὴν δωρεὰν καὶ ἐλευθερίαν κληροδοτήσιν, ἴσως καὶ εἰς Ουγατέρας, τῶν ἀκινήτων, ὅπερ ταχέως ἐπέφερε τὴν συγκέντρωσιν αὐτῶν εἰς ὀλίγων χεῖρας καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοκτητῶν (Πλούτ. Ἄγρις. — Ἀριστ. Πολιτ. Β, 6).

Ἐπιτάλιον, ἰδ. Ἥλις.

Ἐπιτάφιος λόγος, ὃν ῥήτωρ, ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθὲς, ἀπήγγελλε πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς πατρίδος πεσόντων, καὶ πρὸς ἐξέγερσιν τῶν πολιτῶν εἰς ἀμίλλαν. Πρῶτος τιοῦτος ἐπίσημος λόγος μνημονεῖται ὁ τοῦ Ἀριστέιδου ὑπὲρ τῶν ἐν Πλαταιαῖς πεσόντων ὁ δὲ Περικλῆς ἠγόρευσεν ὑπὲρ τῶν θανόντων ἐν Σάμῳ, καὶ εἶτα ἀπήγγειλεν εἰς

τιμὴν τῶν ἐν τοῖς πρώτοις ἔτεσι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεσόντων τὸν ἐπιτάφιον ἐν διετήρσει κατὰ λέξιν ὁ Θουκυδίδης (Β, 35). Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπίσημοι ῥήτορες, ὡς ὁ Γοργίας, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ὑπερίδης, ὁ Δημοσθένης, συνέταττον τοιοῦτους ἐπιτάφίους καὶ ἀνευ δημοσίας ἐντολῆς καὶ ἐν ἔτι μεταγενεστέροις χρόνοις ἐγράφοντο, ἐπὶ Ῥωμαίων μάλιστα, καὶ διετηρήθησαν τοιοῦτοι πανηγυρικοὶ, ἀφορῶντες τὴν μνήμην ἰδιωτῶν, ἀνεξαρτήτως πάσης ὑπηρεσίας πρὸς τὸν δημοσίον.

Ἐπίτιμος, ἐν Ἀθήναις, ὁ μὴ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ἰδ. Ἀτιμία.

Ἐπιτροπή, ἐν Ἀθήναις ἡ δι' ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως τῶν διαδίκων ἀνάθεσις τῆς δίκης αὐτῶν εἰς διαιτητὴν, ἐπὶ χρηματικῆ προστίμῳ διὰ τὸν μετὰ ταῦτα τυχόν ἀρνούμενον ἐλέγετο δ' ἡ τοιαύτη δίκη πρόδικος, καὶ ἦν ἀνέκκλητος (Δημοσ. κ. Μειδ. 545).

Ἐπίτροπος, ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ πατὴρ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἐγκαταστήσει διὰ διαθήκης πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλικίων τέκνων του. Ἄν δὲ τοιοῦτος δὲν ὑπῆρχεν, ἐγκαθίστα αὐτὸν ὁ ἐκώνυμος ἄρχων. Κατ' ἐπιτρόπων δὲ κακῶς ἐκτελεσάντων τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολὴν ἐδύνατο νὰ κινηθῆ ἡ ἐπιτροπῆς δίκη. — Ἐπίτροπος ἦν καὶ εἰς τινας τῶν θεῶν, οἷον τὸν Ἑρμῆν (Πίνδ. Ὀλ. Α, 106), ἀποδιδόμενον ἐπιθετον, ἐκδηλοῦν τὸν προστάτην.

Ἐπιτύμβιοι λιθοὶ ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κειμένου νεκροῦ. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἦσαν στήλαι, τὸ ὄνομα ἐπὶ αὐτοῦ φέρουσαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὀμιως κεκοσμημένα καὶ διὰ πολυτελοῦς ἀκρωτηρίου. Ἄλλοτε δ' ἔφερον μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποθανόντος, ὅτε ἐνίοτε προσεπεγράφετο καὶ τοῦ γλύπτου τὸ ὄνομα (ἰδ. Ἀριστοκλῆς). Συνεχέσιμα ὁ νεκρὸς παριστᾶται καθήμενος, καὶ ἔχει παρ' ἑαυτοῦ ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐνέχαιρεν ἐπὶ ζωῆς του,

οἷον πολύτιμα κοσμήματα ἐπὶ γυναικῶν, ἐπὶ ἀνδρῶν ὄπλα, ἵππον, κτλ. Ἄλλ' ὁ ἵππος πολλακίς παριστᾶτο καὶ μένον ὡς σῆμα τῆς εἰς ἄδου ἀποδημίας. Πολλακίς εἰς τὸν καθήμενον νεκρὸν ὁ ἐγγύτατος συγγενῆς, ἢ σύζυγος, ὁ πατὴρ, δίδει τὴν χεῖρα εἰς ἀποχαιρετισμόν. Ἄλλοτε παριστᾶται ἡ τελευταία ἐστίασις πρὸς ἀποχαιρετισμόν, μεθ' ἧς ὁμοίως ἐστίν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται, ἡ παράστασις ἱεσίας πρὸς τὸν Ἀσκληπιῶν (ἰδ.).

Ἐπίτυρον, ἔδεσμα ἐξ ἐλαίων μετ' ἐλαίου καὶ ὄξυδιου.

Ἐπιφάνεια, 1) πόλις ἐν τῇ Ἀ. Κιλικίᾳ, Β τῆς Ἰσσοῦ. Ἐπὶ τοῦ πειρατικοῦ πολέμου ἔκτισεν ὁ Πομπήιος ἐκεῖ πειρατὰς. Πρὶν ἐκαλεῖτο Οἰνιάγδος. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, φοινικικὴ ἀποικία, αὐξήθεισα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἐπίχαριμος, Κῶος, υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἠλοθαλοῦς, περὶ τὰ 540 π. Χ. γεννηθείς, μετέβη νέος ἐπὶ καὶ διέμεινε εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Σικελίας, ἰδίως εἰς τὰ ἐκεῖ Μέγαλα, μεθ' ὧν τὴν καταστροφὴν ἀπῆλθεν εἰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς, διεκρίθη ἔπειτα ὡς ἔξοχος κωμικὸς ποιητῆς, καὶ διέπλασε τὴν ἐντεχνον δωρικὴν Σικελικὴν κωμωδίαν, εἰς ἣν διεκρίθησαν μετ' αὐτοῦ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σώφρων καὶ ὁ Ξέναρχος. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 450, περίπου ἑνενηκοντούτης. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν του 35 ἔθεωροντο ὡς γνήσιαι, καὶ πῶζονται αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα· οἱ δὲ πλείστοι τῶν τίτλων εἰσὶν ἀπλᾶ ὀνόματα, πλὴν τινῶν ἱστορικῶν ἢ μυθολογικῶν, οἷον Ἀθας (Ἡθῆς) γάμος· Ἀφαιστός (Ἡφαιστός) ἢ κωμασταί, Βούσειρις, Ἀμυκος, Κύνκλωψ, Ὀδυσσεὺς ναυαγός, Πύρρα καὶ Προμαθεὺς, Σειρήνες, κτλ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 1, 58)

οἵτινες ἐγνώριζον τὰ ἔργα του, ἢ διάλεκτός του ἦν καθαρὰ δωρικὴ, ἢ στιχομετρία του ἀπλή, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἀκριθῆς, καὶ ἐπρωτίμα τὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον, ὅστις καὶ Ἐπιχάρμιος ἐπεκλήθη, ἢ δὲ πλοκὴ τῶν κωμωδιῶν του οὐδὲν εἶχε τὸ ἐντεχρον καὶ ἐκζεζήτημένον, οὐδ' ἦν λίαν ἐπιτήδειος τῶν προσώπων ὁ χαρακτηρισμός.

Ἐπιχειροτονία. 1) Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν πρώτην (κυρίαν) ἐκκλησίαν ἐκάστης πρυτανείας, ἕκαστος ἐδύνατο νὰ κατηγορήσῃ (προβάλλασθαι) οἷον δῆποτε τῶν ἐν τέλει ἀρχόντων ὅτε προϋταίνετο ἢ ἐρώτησις εἰ δοκεῖ καλῶς ἀρχεῖν ἕκαστος. Ἡ ἐκκλησία τότε ἀπεφάσιζε διὰ χειροτονίας, ἦτις ἐπιχειροτονία ἐλέγετο, ἂν παρεδέχετο τὴν κατηγορίαν, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἄρχων ἔπαυεν ἀμέσως ἐκτελεῖν τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεπέμπετο εἰς ἡλιαστικὸν δικαστήριον. — 2) Αὐτόθι, ἢ ἐ. τῶν νόμων, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ ἐπικύρωσις τῶν ὑφισταμένων νόμων, καὶ πρότασις περὶ μεταβολῆς τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἦτις παρεπέμπετο εἰς τοὺς Νομοθέτας.

Ἐπίχουαις, ἀγγεῖον ἔχον τὸ στόμιον

Βίβλιον ἐν Σταβίαις

ἐξῆ, ἐξ οὗ προερχέτο ὁ οἶνος εἰς τοὺς κυάθους.

Ἐποικοί, ἢ ἀποικοὶ σχετικῶς, πρὸς τὴν χώραν εἰς ἣν ἐγκαθίστανται.

Ἐπόπηγος, ἴδ. Ἐλευσίνα.

Ἔπος, καθ' Ὁμηρον λέξις, λόγος, διήγησις ἱστορικὴ ἀπὸ Πινδαρου καὶ ἔπειτα ἤρξατο δηλοῦν τὴν ποίησιν, καὶ ἰδίως τὴν διηγηματικὴν, καθ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικήν. Ἡ ἐντέλεια τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπίτομος καὶ παραδεικτικὴ μνεία πολλῶν συμβάντων καὶ ὀνομάτων

εἰσὶν ἤδη ἀποδείξεις ὅτι δὲν ἦσαν αὐτὰ ἢ πρώτη ἀπόπειρα τοιαύτης ποιήσεως, ἦτις πρῶτος ἤρξατο εἰς τὰς θεωρουμένας ὡς ἔδρας τῶν Μουσῶν, περὶ τὴν Πιερίαν, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Παρνασσὸν καὶ τὸν Ἐλικῶνα διὰ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τῶν ὡς θρησκευτικῶν ποιητῶν μνηνευομένων Ὀρφέως, Εὐμόλπου, Μουσαίου, Θαμύριδος, τοῦ τελευταίου τούτου ἐπικὸν ἦδη ἔχοντα τὸν χαρακτήρα (Ἰλ. Β, 594), φαλλόντων πάντων πιθανῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὀμηρος, εἰς τελευτὰς καὶ εἰς τὰς ἀυλὰς τῶν Ἀνακτων ὕμνους οὐ μόνον περὶ ἡρώων, ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν, τῶν ἔργων καὶ τῆς αὐτῶν λατρείας. Καὶ καθ' αὐτὸν δὲ τὸν Ὀμηρον ὁ Δημόδοκος ψάλλει παρὰ τοῖς Φοῖβιξι, ὅπως ἐπικῶς, τοὺς ἔρωτας τοῦ Ἀρεως, τὴν ἔριν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ὀδυσσεως καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ δουρείου ἔπου (Ὀδ. Θ, 74, 266, 299), καὶ ὁ Φῆμιος ἐν Ἰθάκῃ εἰς τῶν μνηστῆρων τὸ δεῖπνον, τὰ κατὰ τὸν νόστον τῶν Ἀχαιῶν ἐξ Ἰλίου (Ὀδ. Α, 326). Ἐκ τούτων τῶν ἀοιδῶν καὶ ἄλλων δημοτικῶν ἀσμάτων τὰς παραδόσεις ἀρυσάμενος ἐν τῇ φιλεληνητικῇ καὶ πρὸς τὴν ποίησιν μᾶλλον ἀποκλινοῦσθαι Ἰωάνης, ὁ Ὀμηρος, συνιδύσασεν αὐτὰς εἰς ἐνότητα ἐντεχρον καὶ μεγαλοπρεπῆ, τελειοποιήσας συγχρόνως καὶ τὴν παραδεδομένην στιχομετρίαν τῶν δακτυλικῶν ἐξαμέτρων, ἦν, ὡς καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ἐπικήν διασκευὴν αὐτῶν καθιέρωσε καὶ διετήρησε διὰ τῶν αἰώνων ἢ Ἑλληνικῇ ποίησις. Ζωηρὰ, πλήρης ἐμπνεύσεως, ἀλλ' ἡσυχὸς καὶ ἀπαθὴς ἀφήγησις τῶν πράξεων τῶν θεῶν καὶ ἡρώων ἐστὶν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἰρῶικου ἔπους. Ἐνα περίπου αἰὼνα μετὰ τὴν Ὀμηρον ἔγραψεν ὁ ἐξ Αἰολίας Ἡσίοδος τὰ διδακτικὰ αὐτοῦ, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν χαρακτήρα ἔχοντα, ἐπι. Ἀπ' ἀρχῆς δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων ἤρξατο καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταὶ ἐπὶ τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου βαδίζοντες, καὶ τὸν κύκλον τῶν ἀνθέσεων αὐτῶν ζητοῦντες νὰ συμπληρώ-

σῶσιν, ἀλλὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ λειπόμενοι καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ἀφέλειαν διὰ φιλοσοφικῶν θεωρημάτων καὶ ἀλληγοριῶν ἀντικαθιστῶντες. Ἐξ αὐτῶν ἦν ὁ Κύβριος Στράσιος, περὶ τὴν 1 Ὀλυμπ. τὰ «Κύβρια ἔπη» γράψας, καὶ περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος ὁ Μιλήσιος Ἀρκτίμος, σύγχρονος ἐκείνου, ποιήσας ἔπος, οὗ τὸ πρῶτον μέρος, «Ἡ Αἰθιοπίς,» ἦν ἢ ἄμεσος ἐξακολούθησις τῆς Ἰλιάδος, διηγουμένη τὸ τέλος τοῦ Μέμνονος, ἡγεμόνος τῆς Αἰθιοπίας, τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν περὶ τῶν ὄπλων ἔριν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Ἀλάντος, τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἦν ἢ «Ἰλίου πέρις.» Ὁ Μιτυληναῖος Λέσχος ἔγραψε περὶ τὰ 708 π. Χ., ἢ καθ' ἄλλους περὶ τὰ 650, τὴν «μικρὰν Ἰλιάδα» εἰς συμπλήρωσιν τῆς μεγάλης, περιέχουσαν τὰ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Νεοπτολέμου, μέχρι τῆς ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου. Ὁ Ἀγίας ἢ Ἡγίας ἐκ Τρωάδος, ἔγραψε τοὺς «Νόστους» τῶν ἐκ Τρωάδος δ' ἐκ Κυρήνης Εὐγάμων, περὶ τὸ 570 π. Χ., τὴν Τηλεγονίαν, ἐξακολούθησιν τῆς Ὀδυσσεΐας εἰς 2 ῥαφιδας διηγουμένην τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἄλλα δὲ κυκλικὰ ἔπη ἦσαν καὶ ἢ Οἰδιπόδεια, ἴσως τοῦ Κιναιθῶνος, ἢ Θηβαῖς, οἱ Ἐπίγονοι, ἢ Ἀλκμαϊονίς, κτλ., καὶ ἀποσπάσματα τινῶν ἐξ αὐτῶν διεσώθησαν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δ' ἀπέβαινον τὰ ἔπη ξηραὶ μᾶλλον ἱστορικαὶ ἀφήγησις, τῶν Ὀμηρικῶν ἀπομιμήσεις, ἀλλὰ τοῦ ὕψους ἐκείνων ἐστερημένα, καὶ ὀλίγης δημοτικότητος ἀπολαύουσαι, ὡς τοῦ Πεισάνδρου ἐκ Καμάρου τῆς Ρόδου, περὶ τὰ 648, ἢ Ἡράκλεια εἰς 2 ῥαφιδας, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα οὐχὶ ἐν συνεχεῖ ἀφέλειᾳ, ἀλλὰ καθ' ἐκλογὴν διηγουμένη τοῦ Κολοφώνιου Ξενοφάνους, γεννηθέντος πρὸ 620 ἢ 568 ἢ «Κτήσις Κολοφῶνος» τοῦ Πανυάσιος ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (480) ἢ «Ἡρά-

κλεια» εἰς 14 ῥαφιδας. Ὁ δὲ Σάμιος Χοιρίλος ἐποίησε περὶ τὰ 404 τὸ καθαρῶς ἱστορικὸν ἔπος «Περσηΐς» (περὶ τῶν Περσικῶν πολέμων), καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῷ Ἀντίμαχος ἐκ Κολοφῶνος (ἴδ.) τὰ ἐντεχνα αὐτοῦ ποιήματα «Θηβαῖδα» καὶ «Λύδην.» Καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δ' ἐξηκολούθησαν πολλοὶ εἰς τὴν ἐποποιίαν ἐπιδιδόμενοι, ἀλλὰ μικροτέρως ἐκλέγοντες ὑποθέσεις, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Καλλιμάχος, ὁ Κρῆς Ριανδός (275—195 π. Χ.), γράψας Ἡράκλεια, Ἀχαικά, Μεσσηνιακά ὁ Εὐφορίων ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, θελήσας μὲν οὗτος νὰ ἐπανελάβῃ εἰς τὴν Ὀμηρικὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν. Περὶ τὴν ε' δὲ μ. Χ., ἑκατονταετηρίδα ἀνέθαιεν ἢ ἐπική ποίησις ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ κληθέντι Πυθαγορείῳ ἔπει, οὗ εἰς ποιητῆς ἦν ὁ Συμωναῖος Κόβιντος, ὁ Κλαυδραῖος ἐπικληθεὶς, διότι τὸ ποίημα αὐτοῦ «τὰ μετ' Ὀμηρον», ψυχρὰ καὶ ἀφύσως ἀπομιμήσις τοῦ Ὀμήρου, ἀνευρέθη κατὰ τὴν 15' ἑκατονταετηρίδα ἐν Καλαβρίᾳ. Ταύτης τῆς κατηγορίας ἦν καὶ ὁ Νόννος ἐκ Πανοπόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ γράψας ποίημα «Τὰ Βοσπορικά» ἢ «Διονυσιακά» (τοὺς βασιλικούς μύθους), καὶ εἶτα, τὸν χριστιανισμὸν παραδεχθεὶς, ἐπικήν παράφρασιν τοῦ καθ' Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἀμφότερα τὰ ἔργα αὐτοῦ διετηρήθησαν. Οὗτος μετερρῦθιμιε τὸν ἐξάμετρον, καὶ εἶχε μὲν ὀργῶσαν τὴν φαντασίαν καὶ ὑπερβάλλον πάθος περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐποποιίας. Τῆς ἀρχῆς δ' ὡς φαίνεται τῆς 15' ἑκατονταετηρίδας ἦσαν ὁ Τρυφιθώδωρος, γραμματικὸς ἐξ Αἰγύπτου, ποιήσας «Ἰλίου ἄλωσιν» ὁ Κόλουθος ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως, οὗ σώζεται ἢ «Ἄρα γῆ Ἐλένης» ὁ Μουσαῖος, οὗ τὸ ἐπύλλιον, «τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεωνδρον» διαπρέπει καθ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μεταξὺ ὄλων διὰ τὴν χάριν τῆς στιχομε-

γίας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τελευταῖος δὲ τῶν περὶ τὸ ἔπος ἀσχοληθέντων ἐστὶν ὁ πεπαιδευμένος μὲν, ἀλλ' ἀφιλόκαλος γραμματικὸς Ἴω. Τζέτζης, ὁ κατὰ τὴν 16' ἑκατονταετηρίδα γράψας Ἰλιακά. — Καὶ τὸ διδακτικὸν δ' ἔπος τοῦ Ἡσιόδου ἔσχε τοὺς παδοῦς του, οἳ ἦσαν ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Παρμενίδης (γεν. 516 π. Χ.), γράψαντες ποιήματα «περὶ φύσεως» ὁ ἐξ Ἀράγαντος Ἐμπεδοκλῆς, περὶ 444, ἐν ἄλλοις «φυσικά». Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δ' ἐπεκράτησε τὸ ταυτοῦτο ἔπος, εἰς δ' ἡ ἐπιστήμη ὑπερέχει τῆς ποιήσεως. Ἐκεῖ διέπρεψαν ὁ ἐκ Σόλων Ἄρατος, περὶ τὰ 150 π. Χ. ὁ ἐκ Κολοφῶνος Νίκανδρος, οὗ σώζονται τὰ ἀλεξίφάρμακα καὶ τὰ «θηριακά,» κατὰ τοῦ δῆγματος τῶν ὄψων, ἔργα σκοτεινά, ἐστερημένα ζωηρότητος καὶ ποιήσεως. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ μετὰ Χριστὸν ἡ ἥμισυ ποιητικὴ καὶ ξηρὰ αὐτῆ διδακτικὴ ἐποποιία ἀσκουμένη ἐπὶ ἱατρικῆς, ἀστρονομίας, γεωγραφίας καὶ ἄλλων πρακτικῶν ἀντικειμένων, μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, ἐν τῷ Κανόνι ἐν παρεδέχοντο τῆς ἐποποιίας, κατέταττον τὸν Ὀμηρον, τὸν Ἡσιόδον, τὸν Πανύασιν, τὸν Ἀντίμαχον καὶ ἴσως καὶ τὸν Χοιρίλον.

Ἐπιτὰ σοφοί, (οἱ), ἄνδρες κατὰ τὸν 5' π. Χ. αἰῶνα εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἐπὶ τῇ πρακτικῇ καὶ τελειοφῶν, κοινωνικῇ ἢ πολιτικῇ, διὰ τοὺς ἀπιωτάτους δ' ἐκείνους χρόνους ἐξαισίῳ αὐτῶν συνέσει θαυμασθέντες. Ἦσαν δὲ οὗτοι: Πιττακὸς ὁ Λέσβιος· Σόλων ὁ Ἀθηναῖος· Κλεόβουλος ὁ Ῥόδιος· Περιάνδρος ὁ Κορίνθιος· νομοθέται οὗτοι ἢ κυβερνήται τῶν πατρίδων αὐτῶν· Χίλων ὁ Σπαρτιάτης, θεωρούμενος ὡς ὁ πρῶτος χρηματίας ἔφορος, καὶ ἀποθανὼν ἐκ χαρᾶς ὅτε ὁ υἱὸς του ἀνεδείχθη Ὀλυμπιονίκης· Θαλής ὁ Μιλήσιος, πείσας τὰς Ἴωνικὰς πόλεις ν' ἀποτελέσωσι τὸ πανιώνιον, κέντρον ἔχον τὴν Τέω συνώδευσε

δὲ καὶ τὸν Κραῖσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν του, καὶ ἀποστρέψας τὸν Ἄλωνα ποταμὸν, ὠδήγησεν ἐν ἀσφλίᾳ ὑπὲρ τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν Λυδικὸν στρατὸν· Βίας ὁ ἐκ Πριήνης τῆς Καρίας, ἀπέτρεψε τὸν Κραῖσον ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν συνεβούλευσε τοὺς Ἴωνας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις των καὶ νὰ μετακινήσωσιν εἰς Σαρδηνίαν (Ἡρδ. Α. 27. 170). Τῆς σοφίας αὐτῶν ἐκφράσεις διεδίδοντο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, βραχέα καὶ εὐμνημόνευτα ἀποφθέγματα, κατὰ ζῆλον τῆς Λακωνικῆς βραχυλογίας, ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει, συντέταγμένα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, ἕνα ἕνα ὑπ' ἄλλων ἄλλοις ἀποδιδόμενα, τὰ ἐξῆς: Τοῦ Πιττακοῦ «καίρων γυνῶσι» τοῦ Σόλωνος «μηδὲν ἄγαν» τοῦ Κλεοβούλου «πᾶν μέτρον ἄριστον» τοῦ Περιάνδρου «μελέτη τὸ πᾶν» τοῦ Χίλωνος «γνώθισαυτὸν», (κατὰ τινὰς τοῦ Σόλωνος, αὐτοὶ δὲ «τέλος ὄρῳ μακροῦ βίου») τοῦ Θάλητος «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα» (ἐγγύσις φέρει βλάβην) τοῦ Βίαντος, «οἱ πλείους κακοί» (πολλοὶ ὁμοῦ βλάπτουσι). Τὰ ταυτοῦτα γνωμικὰ, βραχέως χρῆσιμους διεδίδοντο ἀληθείας, ἦσαν συγγενῆ τοῖς χρησμοῖς, ὥστε καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμπνεόμενοι, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦντες. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου ἀναφέρουσιν ἄλλον ὁμώνυμον, καὶ ἄλλοι τὸν Μύσωνα.

Ἐπωθελία. Ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ ἰδιωτικῶν δικῶν, ὅτε ὁ ἐνάγων καὶ ἀπαιτῶν ποσότητὰ τινὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἐλάμβανεν ὑπὲρ αὐτοῦ οὐδὲ τὸ 1/8 τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, ὤφειλεν εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπιθελίαν, ἢ ἔτι ἕνα ὄβολον κατὰ δραχμὴν, τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἢν ἀπῆτει, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς ἐνοχλήσεως ἢν ἀδίως τῷ ἐπέφερε.

Ἐπωδός. (1) Εἰς τὰς λυρικὰς ποιή-

σεις καὶ τοὺς δραματικούς χορούς τὸ μετὰ τὴν στροφήν καὶ ἀντιστροφήν, ὅς ἔφαλλον οἱ δύο ἡμίχοροι τμήμα, τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ παντὸς ὁμοῦ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1211. Τραχίν. 497. — 2) Ἐξ τινὰ ποιήματα μέχρι τινὸς εἰς ὠρισμένας ἀποστάσεις ἐπανερχόμενοι, ὡς ἐν Θεοκρ. Εἰδ. Β. Λέγονται δ' οὗτοι καὶ ἐπιφθεγματικοί.—3) Ἐν εἶδει τινὶ λυρικῶν ποιημάτων μικρὸς (ἐπιφθός) στίχος ἐπόμενος ἄλλῳ μικρῷ, οὐχὶ ὁμοῦ ὁ τῶν ἐλεγείων. Τούτους ἐπετίθησεν ὁ σατυρικός Ἀρχιλόχος, καὶ ἐριμήθη ἐξ αὐτοῦ ὁ Ὀράτιος.

Ἐπώνυμος, ὁ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἢ διαιρέσιν τινὰ πολιτικὴν παρέχων. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐπώνυμοι τῶν δέκα φυλῶν ἦσαν οἱ ἥρωες καθ' οὓς ὁ Κλεισθένης ὠνόμασεν αὐτάς, καὶ ὧν ἀγάλματα ἴδρυντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Καὶ πολλοὶ τῶν δῆμων εἶχον τοὺς ἐπώνυμους αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν δέκα ἐτησίων Ἀρχόντων, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ κυρίως Ἀρχων, ἦν ὁ Ἐπώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ψηφισμάτων (Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος) ἐνέβαινε τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος. Ἐν Σπάρτῃ ἐπώνυμοι ἦσαν οἱ Ἐφοροί, εἴτα δ' οἱ πατρονόμοι ἐν Ἀργεῖ ἡ ἱέρεια τῆς Ἥρας, ὡς ἐν Θουκ. (Β. 2): «Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργεῖ τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης» ἐν Βοιωτίᾳ, διὰ τὸν Βοιωτικὸν δεσπῆν, ὁ Βοιωτάρχης ἐν Κρήτῃ ὁ πρωτόκοσμος, κτλ. Ἐπώνυμοι δὲ τῶν ἡλικιῶν ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις διὰ τοὺς στρατευσίμους νέους ἐκεῖνοι οἱ ἐπώνυμοι ἄρχοντες, ἐφ' ὧν ἕκαστος τῶν νέων κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς Ἀθηναῖος ἦν στρατεύσιμος ἐπὶ 42 ἔτη, διὰ τοῦτο 42 ἡριθμοῦντο καὶ οἱ ἐπώνυμοι τῶν ἡλικιῶν (Ἀριστ. ἐν Ἀριστ. λ. Στρατεία).

Ἐπωπεύς, υἱὸς Ἀλωέως καὶ Κανάκης, ἡ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς Πισειδῶνος, ἐκ Θεσσαλίας προελθὼν, ἐβασίλευσεν ἐν Σικωνί, καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντιόπην (Ἰδ. Ἄμ. (ΑΡΧ. ΔΕΕ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α.)

φίω) ἐκ Θηβῶν, ἢ τὴν ἐδέχθη φεύγουσαν, δι' ὃ τὸν ἐπολέμησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Νυκτεὺς, καὶ ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐκ τῶν πλεγμάτων των (Παυσ. Β, 1, 1-6, 1-11, 1. — Ἀπολλ. Γ. 5, 5).

Ἐραυνα (ἡ), πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὸ Κυπαρίσιον ἀκρωτήριον (Στράβ. Η, 348).

Ἐρανοί, τὰ διὰ καταβολῶν (συμβολῶν) συσσίτια, ὡς ἦδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α, 226), καὶ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὰ φιδίτια, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐνίστε πρὸς συνεστιάσεις, ἰδίως τῶν εἰς κοινὴν τινα λατρείαν συνδεομένων, οἵτινες καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐρανισταὶ ἐλέγοντο, καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀρχιερανιστῆς ἢ ἐρανάρχης. Καὶ προσωρινοὶ ἔρανοι, πρὸς ἀρρωγὴν τινῶν ἐν ἀνάγκῃ διατελοῦντων, οἵτινες καὶ συνήθως αὐτοὶ εἰσέπραττον τὸν ἔρανον (ἢ καὶ φορὰν, εἰσφορὰν) καὶ ταῦτο ἐλέγετο δι' αὐτοὺς αἰτεῖν, εἰσφέρειν, ἐρανίζειν τινί· καὶ ὤφειλεν ὁ οὕτω βοηθούμενος καὶ ὑπηρεσίας ν' ἀντιποιήσῃ, καὶ τὸν ἔρανον νὰ ἐξοφλῇ ὅτε ἐβελτιοῦντο αἱ περιστάσεις του. Πρὸς τοῦτο δ' ὑπῆρχον νόμοι ἐρανικαί, καθ' οὓς διεξήγοντο δίκαι ἐρανικαί, πιθανῶς πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, κατὰ τοῦ μὴ καταβαλόντος ἢ τοῦ μὴ ἀποδόντος τὸν ἔρανον, καὶ ἦσαν ἐμμηνοί, δηλ. ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἐρασιπινίδης, 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ δημοαγωγῶ Ἀρχιδάμου ἐπὶ κατασχρήσει δημοσίων χρημάτων καὶ παραβιάσει τῶν καθηκόντων του κατηγορηθεὶς, εἴτα δὲ (406 π. Χ.) εἰς τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις (Ἰδ.) στρατηγῶν, τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5. ΣΤ, 16. Ζ, 2).—2) Στρατηγὸς Κορίνθιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐλθὼν πρὸς τοὺς Συρακουσίους μετ' ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 7).

Ἐρασιγόος, ποταμὸς ἐν Ἀργολίδι καὶ ἄλλοι ἀλλαγῶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρασιστρατος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς

Φαίακος, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἐνὶ τῶν Α' (Θουκ. Β, 4.—Ἐεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Ἐξ Ἰουλίθου τῆς Κέω, περὶ τὰ 304 ἰατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ σχεδὸν ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἰδιαιτέρα σχολὴ ἐπωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἐρασιστράτεια (Πλούτ. Δημ. ΑΘ.—Ρι. XXIX, 1, 3).

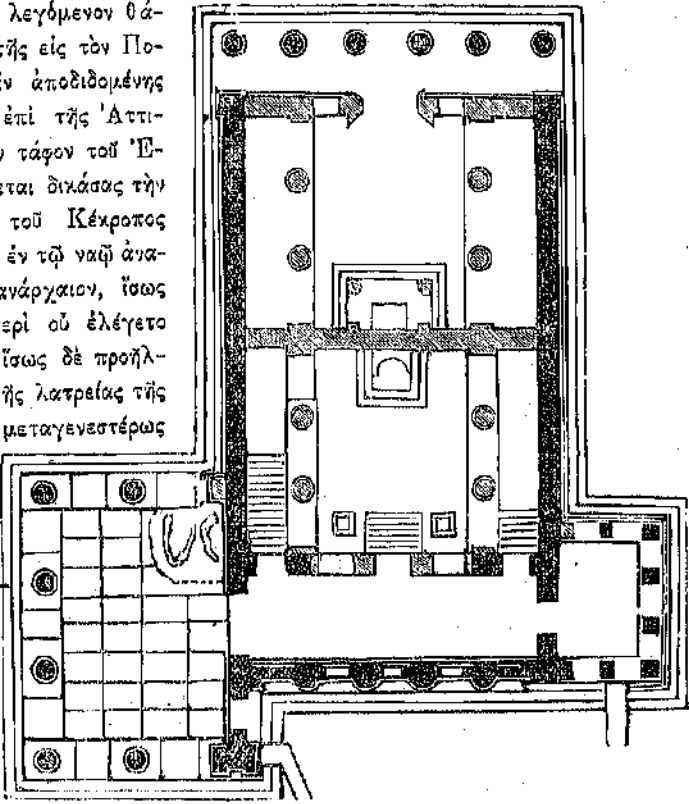
Ἐρατοσθένης, 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν Α, φίλος τοῦ Θηραμένου. Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Α ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀμνηστίας, ἀλλὰ κατηγγέλοθι ὑπὸ τοῦ Λυσίου ὡς συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίρχου· ἀγνωστὴ δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατηγορίας (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ.—Ἐεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). Καὶ περὶ Ἐρατοσθένους φόνου δὲ ἔγραψε δημογραφίαν ὁ Λυσίας, ἀλλ' ἄλλου Ἐρατοσθένους. — 2) Ἐρατοσθένης ἐκ Κυρήνης, ὁ μέγιστος γεωγράφος τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τῷ 275 π. Χ. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδάχθεις παρὰ Λυσανίᾳ καὶ Καλλιμάχῳ, ἠκροῦσατο ἔπειτα ἐν Ἀθήναις τῶν φιλοσόφων Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, Ἀρκεσίλαου καὶ ἄλλων. Ἐκείθεν δὲ μετακλιθεὶς αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, τῷ 280, τὸν κατέστησε διάδοχον τοῦ Καλλιμάχου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνθα λέγεται ὅτι τὴν ὄρασιν ἀπολέσας ἀπέθανεν ἐκούσιον θάνατον σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης, τῷ 194. Μαθητὰς εἶχεν ἐπιστήμους, ὡς τὸν Μνασίαν, τὸν Βυζάντιον Ἀριστοφάνην. Ἀπεκάλει δ' αὐτὸς ἑαυτὸν φιλόλογον ὡς ἐν γένει τὴν σπουδὴν φιλοῦντα· ἄλλοι δὲ τὸν ἔλεγον πένταθλον, ὡς πάσας τὰς ἐπιστήμας ἀγωνιζόμενον, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ βῆτα, καθ' ὅ ἴσως τὴν δευτέραν δῆθεν θείαν ἐν αὐταῖς κατέχοντα. Ἰδίως δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Οὐχ ἦν τὸν ὅμοιος ἔγραψε καὶ ποιήματα, ἐν οἷς ἐλεγείων ἐπιγραφόμενον Ἐριγόνη, καὶ ἔπος μαθηματικὸν καὶ ἀστρονομικὸν, τὸν Ἐρμῆν, ὃν ἀμφοτέρων σώζον-

ται ἀποσπάσματα. Συνέγραψε δὲ ἐν γλώσσῃ καθαρωτάτῃ καὶ χρονογραφίᾳ καὶ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, καὶ πάμπολλα φιλοσοφικά, μαθηματικά καὶ γεωγραφικά, ἐν οἷς διέπρεπον τὰ ἐν τρισὶ βιβλίοις γεωγραφούμενα αὐτοῦ, ἡ πρώτη γραφεῖσα ἐπιστημονικὴ γεωγραφία. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὸ α' περιεῖχε τὴν ἐκτίμησιν τῶν πηγῶν, ἰδίως τῶν ποιητικῶν, καὶ τὴν φυσικὴν γεωγραφίαν τὸ δ' τὴν μαθηματικὴν γεωγραφίαν ἐπὶ ὠρισμένῳ μέτρῳ μοιρῶν, καὶ τὸ γ' τὴν χωρογραφίαν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ πλείστα ἠρήθη ὁ Στράβων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηροῦνται οἱ καταστέρισμοί, ξηρὰ ἀπαριθμητοὶς 44 ἀστερισμῶν, μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγομένων μύθων, βεβαίως ἔργον πολὺ μεταγενέστερον, ἴσως ἐκ τοῦ λατινικοῦ τοῦ Ὑγινοῦ, ὅστις πιθανὸν νὰ ἐδανείσθη τὴν πρώτην ὕλην του ἐκ τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Ἐρατοσθένους.

- Ἐργάδας**, ἴδ. Φυλῆ.
- Ἐργάνη**, ἴδ. Παλλάς.
- Ἐργζνος**, ἴδ. Ἡρακλῆς· Ἀγαμήδης Ἀργοναυταί.
- Ἐργαστένας**, ἐν Ἀθήναις, νέαι κέραι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, κατ' ἔτος ἐκλεγόμεναι ἵνα ὑφαινοῦσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηναίας ἐν τῷ Ἐρεχθεῖῳ.
- Ἐρεβος**, ἴδ. Ἄδης, Χάος.
- Ἐρεμῖοι**, καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Δ, 84), λαὸς παρὰ τοῖς Σιδωνίοις, καθ' Ἑλληνικὸν καὶ τοὺς πλείστους γεωγράφους, τραγλοῦται (ἐκ τοῦ ἔρα καὶ ἐρμῆσιν), οἰκοῦντες ἐν Ἀραβίᾳ, κατ' ἄλλους ἐν Κύπρῳ, ἢ συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Αιθίοπων.
- Ἐρεσὸς ἢ Ἐρεσσός**, ἴδ. Ἀέρεος.
- Ἐρετρία**, ἴδ. Ἐθιοπία.
- Ἐρετριακοί**, ἴδ. Μενέδημος.
- Ἐρεχθεῖον**, ὁ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων ναὸς τῆς Πολιάδος Ἀθηναίας καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, φέροντος ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἐρεχθεῖως. Ἐῖχε δὲ τ' ὄνομα ὁ ναὸς (καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ θεὸς) ἐκ τῶν δι-

έκειτο ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν παναρχαίων ἀνακτήρων τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον, οὗ λείψανα ἀνευρέθησαν, καὶ ἐνθα ὁ Ὅμηρος λέγει εἰσερχομένην τὴν Ἀθηναίαν (Ὀδ. Η, 84). Περιεῖχε δ' ὁ ναὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ τὴν ἱεράν ἐλαίαν καὶ τὸ φρέαρ τὸ λεγόμενον Θάλασσαν, τὰ μνημεῖα τῆς εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηναίαν ἀποδιδομένης ἔριδος περὶ κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ προσέτι καὶ τὸν τάφον τοῦ Ἐρεχθεῖως, ὅστις καὶ λέγεται δικάσας τὴν ἔριν ἐκείνην, καὶ τὸν τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 36). Ἦν δ' ἐν τῷ ναῷ ἀνατεθειμένον ἄγαλμα πανάρχαιον, ἴσως ξέανον, τῆς Ἀθηναίας, περὶ οὗ ἐλέγετο δεῖ ἔσπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ἴσως δὲ προήλθεν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τῆς λατρείας τῆς Νηθ, διότι ὁ πολὺ μεταγενεστέρως πιθανῶς, σωζόμενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ποιήσας Ἐνδοῖας (ἴδ.), ἔδωκεν αὐτῷ, βεβαίως κατὰ τοῦτο τὸ πρωτότυπον, σχῆμα ἐντελῶς αἰγυπτιακόν. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος ναὸς ἐκπορλήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν τῷ 475 π. Χ., καὶ πλείστα τῶν γλυπτικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἀνευρέθησαν ὑπὸ γῆν. Ἀνακοδομήθη δὲ περὶ τὰ 406 π. Χ. (ἴδ. Rang. Ant. Hell. I, n. 57), ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον, ἐπὶ ἀνισπέδου ἐδάφους, ἕνεκα τῶν ἱερῶν αὐ περιελάμβανε, συγκείμενος δὲ, ὡς πάντες οἱ μεζονες Ἑλληνικοὶ ναοί, ἐκ δύο διαίρεσεων, τοῦ κεντρικοῦ ἱεροῦ, ἀφιερωμένου ὅμοῦ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀθηναίᾳ, καὶ τοῦ ἀδύτου, ἀντιστοιχοῦντος τοῖς ἀλλαχοῦ ὀπισθοδόμοις, καὶ ἀφιερωμένου ἰδίως τῇ Πανδρῶσιν (ἴδ.), περιέχοντος δὲ τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, τοὺς δύο τάφους, καὶ πιθανῶς τὴν ἐλαίαν, δι' ἣ καὶ πρὸς δυσμὰς ἔχει εὐρέα παράθυρα. Ἐὶ δὲ

ἄγαλμα (ξέανον) τῆς Ἀθηναίας ἔδρευτο εἰς ὑψηλὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ τοίχου, καὶ ἀπέναντι μὲν εἶχε πολυτελὲς ὄρωμα, πρὸς αὐτὸ ἰδίως φέρον, ὀπισθεν δὲ πρὸς τῶν Καρυκτιδῶν (ἴδ.), διατεθειμένων κατὰ ζῆλον αἰγυπτιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

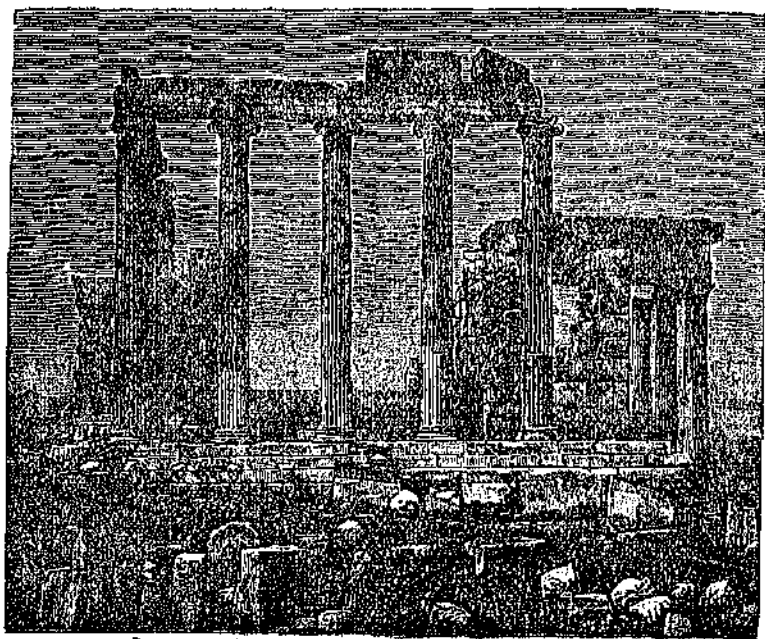

Ἐρεχθεὺς, κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτὸς τῷ Ἐριγόνει, εἶτα δὲ (Εὐρύκ. Ἰων 280) ἐκείνου διακριθεὶς, μυθικὸς ἦρωας καὶ εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἀνάκτων τῶν Ἀθηναίων. Ὑῖος τοῦ Ἡρακίτου καὶ τῆς Γῆς (ἢ τῆς Ἀτθίδος, κόρης τοῦ Κρανναοῦ), ἐδόθη, ὡς νεογνόν, ὑπὸ τῆς Ἀθηναίας ἐντὸς κίστης, εἰς τὰς θαλάσσας τοῦ Κέκροπος, Πάνδρου, Ἀγραιῶν καὶ Ἐρσην εἰς φύλαξιν ὅτε δ' αἱ δύο τελευταῖαι, παρὰ τὴν ἐντολὴν τῆς θεᾶς, ἠνέφξαν τὴν κίστην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὸν Ἐρεχθεῖα ὑπὸ ὄψεως περιτετυλιγμένον, ἢ αὐτὸν ὑπὸ μορφῆν ὄψεως (τοῦ συμβάλου τῆς αὐτοχθονίας), καὶ παραφρονήσασαι, κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τῆς

Ἀνροπόλεως, ἐν ᾧ ἡ Πάνδροςος, ὡς πιστὴ μείνασα, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ δ' Ἐρεχθεύς, ἐκβαλὼν τὸν Ἀμφικτύονα, ἐδασίλευσε τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ ἴσως αἰνίττεται ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ πόλις ἀπεσπάσθη ἀπὸ ἀμφικτυονικοῦ τινος δεσμοῦ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ ἱέρους τοῦ ἀρχαίου ναοῦ αὐτῆς (ἴδ. Ἐρέχθειον), ἀφ' οὗ ἐδίκασε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσει-

Ποσειδῶνος, ὅστις κατὰ τινὰς ἀπήτησε καὶ τὴν θυσίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρεχθεύς· ἐκείναι δὲ (ἡ Πρόκρη, Ἀρεΐουσα, Ἐθωνία καὶ Ὠρεΐουσα) ἀπέθανον καὶ αἱ τέσσαρες ἐκουσίως.

Ἐρημος δίκη, ἴδ. δίκη.
Ἐριάνθος ἢ Ἐριάνθης, Θεβαῖος, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ συμβούλιον τῶν συμμάχων τὸν παντελεῖ ἔξαφανισμὸν τῶν Ἀθηνῶν προτεί-

δῶνος ἔριν. Πρῶτος ζεύξας τέθριππον, καθιερώθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς ὡς ἠνίαχος. Εἶχε δ' ἐκ τῆς Ναϊάδος Πραξιθέας υἱὸν τὸν Πανδίωνα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν, ἔσχεν ἐκ τῆς Ζευξίπκης τοὺς διδύμους Βούτην (ἴδ.) καὶ Ἐρεχθέα Β, κατ' ἀρχὰς θεωρούμενον ὡς τὸν αὐτὸν μετ' Ἐρεχθεύς Α, καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκην καὶ Φιλομήλαν. Βασιλεύσας δ' ὁ Ἐρεχθεύς Β, ἔσχεν ἐκ Πραξιθέας υἱὸν τὸν Κέρροπα. Ἐπειδὴ δ' ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἐδμολπον, βοηθουντα τοὺς Ἐλευσίνους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτὸν κατ' αἴτησιν τοῦ

ναοῦ, ἐξ οὗ ἔωσεν αὐτὰς Φωκεὺς τις ὅστις ἔφαλε στίχους τοῦ Εὐριπίδου (Πλούτ. Αἰσ. ΠΕ.—Ἐν. Ἑλλ. ΙΒ, 3, 8).

Ἐρεΐθουα, ἴδ. Ἀλευάδα.
Ἐριγόννη, ἴδ. Ἰκάριος Ὁρέστης.
Ἐριγύδας, ὁμόρρους τοῦ Ἀξίου ἐν τῇ Μακεδονικῇ Παιονίᾳ (Ἀρρ. Α, 5, 5) ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Ἀγριάνῃ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 90).
Ἐρεθιοί, οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι αἱ Ἐριθοὶ δὲ, αἱ κυρίως ὑπηρετοῦσαι εἰς τὴν ὑφαντικὴν (ἴδ. ἰστὸς).
Ἐρινύες ἢ Ἐρινύδες ἢ Ἐδμίμενέδες εὐφημιστικῶς λεγόμεναι, θεαὶ τοῦ

Ἄδου ἐκδικήτριαι κατὰ παραβατῶν τῶν ἠθικῶν νόμων, φονεῶν, ἐπιόρκων, ἀσεβῶν πρὸς γονεῖς κτλ., τιμωροῦσαι ἐν ἄδου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνθα ὡς κύνες λυσσῶσαι καταδιώκουσι τὰ θύματα αὐτῶν· πολλάκις δὲ καὶ αὐταὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακὸν παρασύρουσαι, ἵνα τὸν τιμωρήσωσιν (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 87. Ὀδ. Ο, 233). Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῶν ἐνικῶς ἢ πληθυντικῶς ὁ Ἡσίωδος (Θεογ. 185) τὰς λέγει κόρας τῆς Γῆς, προσελθούσας ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κράνου. Ὁ Εὐριπίδης τὰς λέγει τρεῖς, Ἀληκτώ, Τισιφόνην καὶ

Μέγαιραν. Ἐν Ἀθήναις εἶχον ἱερὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Κολωνοῦ, καὶ σπήλαιον ὑπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, καὶ ἐλέγοντο μάλιστα Σεμναί· ἐν Παρρασίᾳ τῆς Ἀρκαδίας Μανίαι, καὶ ἦσαν αἰ μέλαιναί, τιμωροῦσαι, καὶ αἱ λευκαί, ἐξιλεούσαι (Παυσ.

Η, 34, 1). Ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ ἐπελέγετο ἡ παρωργισμένη Δημήτηρ, Ἐρινύς, φοβερῶς κατατρέχουσα τοὺς Λαθρακιδᾶς μέχρι τοῦ Οἰδίποδος. Αἱ τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις φοβεραὶ καὶ μισηταὶ αὐταὶ θεότητες περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου (Εὐμην.), ὡς εἰδεχθεῖς γραῖται, ἔχουσαι κόμην ὄφρων, αἰματηροῦς ὀφθαλμοῦς, ὀξεῖς ὀδόντας καὶ προκρεμασμένην τὴν γλῶσσαν, μελανεῖμονες μετ' ἐρυθρᾶς ζώνης· ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης τὰς παριστᾷ ὡς νέας ταχύποδας κυνηγούς, ἐχούσας δάδας καὶ ὄφεις εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτως συνήθως καὶ ἡ καλλιτεχνία. Θυσίαι δὲ προσεφέροντο εἰς αὐτὰς μέλανες ἄμνοι, καὶ σπονδαὶ ἄνευ οἴνου.

Ἐρεός, ἀδελφὴ τοῦ Ἄρεως, «ὀλιγὴ μὲν πρῶτα... αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» (Ὀμ. Ἰλ. Δ. 442), ἐπιχαίρουσα εἰς τοὺς

πολέμους καὶ ἐμμένουσα εἰς τὰς μάχας καὶ ἀφ' οὗ ἀποσυρθῶσιν οἱ ἄλλοι θεοὶ (Ἰλ. Α, 3. 74. Γ, 48). Καθ' Ἡσίωδον, θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς, μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Αὐτὴ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πέλοπος, φρονήσασα τὰς ἐκεῖ συγκεκλημένους θεάς, ἔβρισε μεταξὺ αὐτῶν τὸ μῆλον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ καλὴ λαβέτω», καὶ διενεχθεῖται αἱ θεαί, ἐκρήθησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), ὅστις ἔδωκε τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἀγαθὴ Ἐρίς, ἡ τῶν ἀγώνων (Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 11).

Ἐριστικοί, ἴδ. Εὐκλειδῆς.

Ἐριφίλη, ἴδ. Ἀλκμαίων Ἀμφιάραος.

Ἐρμαγόρας, 1) ῥήτωρ τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διέγραψε κανόνας περὶ ῥητορείας, ἣν διέκρινεν εἰς 4 στάσεις. Εἶχε δ' ἡ σχολὴ τοῦ καὶ ὁπαδοῦς οἵτινες ἐλέγοντο Ἐρμαγόρειοι. — 2) Νεώτερος ῥήτωρ, ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου, μαθητὴς Θεοδώρου τοῦ ἐκ Γαδάρων. Τοῦτου μνημονεύεται σὺγγράμμα «περὶ πραγματικῆς.»

Ἐρμαῦ, ἐπειδὴ ὁ θεὸς Ἐρμῆς ἦν ἐν ἄλλοις ἔφορος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο αἱ παρ' αὐταῖς ἱδρυόμεναι στήλαι ὡς ὁδοδείκται, ὡς καὶ αἱ ἐνδεικνύουσαι τὰ ὄρια δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ἦσαν πολλαχοῦ βεβαίως αὐτῶ καθιερωμέναι, καὶ ἐπὶ τῶν στηλῶν τούτων ἐπετίθετο καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε νὰ καλῶνται αἱ τοιαῦται στήλαι Ἐρμαῦ, καὶ φαίνεται δι τὴν καταγωγὴν μάλιστα εἶχον ἐξ Ἀρκαδίας (Παυσ. Η. 13), καὶ συνηθίζοντο τετράγωνοι· ἐλεῖθεν δὲ ἔξετάθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Δ. 23.—Θουκ. ΣΤ, 27), ἐνθα οἱ Πεισιστρατίδαι ἱέρυσαν τοιοῦτους εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐπιγράφοντες καὶ, πλὴν τῆς διευθύνσεως τῆς ὁδοῦ, προσέτι καὶ ἔμμετρον τι ἠθικὸν παράγγελμα, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Ἦν δ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἐρμῆ γενειῶσα,

ως αρχαιότερα περιστατό ο Έρμής, μάλιστα εν Άρκαδία, και πολλάνικς ην ή στήλη τρικέφαλος ή και τετρακέφαλος, ότε ίστατο επί διασταυρώσεως οδών: και προσέτι είχε εν τῷ μέσῳ συνήθως έμβλημα φαλλού, επ' αὐτῆς δ' ή γλυπτική παράστασις κατήρχετο μόνον μέχρι τῶν ώμων, επ' ὧν ενίστε ην και επίβλημα έπερριμμένο. Μετά ταυτα ηρχισαν κατασκευάζόμεναι, μέχρι και επί τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, και άλλων θεῶν, προσέτι και ανθρώπων όμοιαι παραστάσεις, έκταθεισαι πανταχοῦ τῆς Ελλάδος κυρίως ες Άθηνῶν, ενθα συχνότατα, και εν ταῖς στοαῖς και πρὸ τῶν οίκιῶν παμπληθεῖς υπήρχον τοιαῦται στήλαι: μία δὲ τῶν μεγάλων στοῶν τῆς πόλεως «στοα τῶν Έρμιῶν» ή «οι Έρμαί» ελέγετο, και ην ίσως αὐτῆ ή περιέχουσα τοὺς άνευρεθέντας Έρμῆς, ὧν τὸ έμπροσθεν έστιν αὐτὸ τοῦτο τὸ άγαλμα, προέχον πρὸ τῆς όπισθεν αὐτοῦ τετραγώνου στήλης. Ην δὲ τὸσον συνεχῆς εν Άθήναις ή έργασία τῶν Έρμιῶν, ὡστε έπεκράτησεν εκεί οι γλύπται να λέγωνται Έρμογλύφαι.

Έρμεία. Ὡς αι παρόδοι στήλαι άριερούντο τῷ Έρμῆ, οὕτω και οι σωροὶ τῶν λίθων, οι εκ τῆς καθάρσεως τῶν οδῶν προερχόμενοι ή πρὸς έπιστρωσιν αὐτῶν συγκομιζόμενοι, ὠνομάζοντο Έρμεία, και ησαν «λιθολογείως Έρμείο (ιδρύσεις)» (Άνθολ. Παλ. ΣΤ, 253).

Έρμιαρχος, εκ Μιτυλήνης, μαθητῆς τοῦ Έπικούρου, και διαδεχθείς αὐτὸν εις τὴν διαθύσιν τῆς σχολῆς του. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει Διογ. ὁ Λαέρτιος (I, 25): μιαν δ' έπιστολήν τοῦ Έπικούρου πρὸς αὐτὸν εἶδεν ὁ Κικέρων (Fin. II, 30).

Έρμιαφρόδιτος, υἱὸς τοῦ Έρμού και τῆς Αφροδίτης, ενὼν εν εαυτῷ τὰ δύο γένη, ίσω: κατὰ μῦθον ες Άσίαν προσελθόντα. Ὁ Ὀβίδιος (ίσως κατ' ιδίαν έπίνοιαν, Μοι. IV, 285) διηγείται ότι υπό Νυμφῶν επί τῆς Ἰδης άνάτραφαις, εν Καρία ήγαπήθη υπό τῆς νόμφης τῆς πηγῆς Σαλιματίδος, εν ή

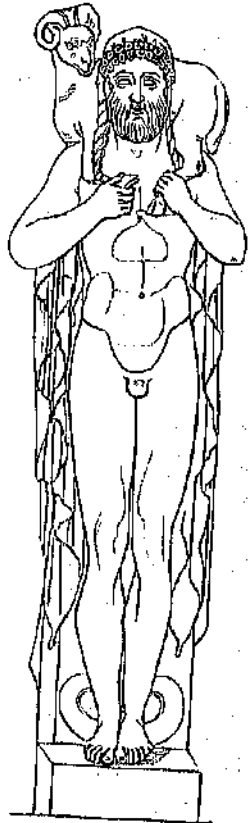
έλουετο, αλλά δὲν τὴν άντηγάπα. Οι θεοὶ δ' εὖσπλαγχνισθέντες αὐτὴν, ότι ηνωσαν τὰ δύο σώματά των οὕτως, ὡστε άπετέλεισεν εν.

Έρμείας, 1) άγνώστου έποχῆς. Ὁ Άθήναιος διετήρησε (Iδ, 563 d) πέντε χειλιάμενους αὐτοῦ, χλευάζοντας τῶν Στωϊκῶν τὴν υποτιθεμένην έγκράτειαν. — 2) ὁ Άταρνεύς. ιδ. Άριστοτέλης.

Έρμῆς (και Έρμείας παρά ποιηταῖς), υἱὸς τοῦ Διὸς και τῆς Μαιίας, θυγατρὸς τοῦ Άτλαντος, γεννηθείς εις Κυλλήνην, τὸ όρος τῆς Άρκαδίας. Νεογέννητος, άπέρχεται εις Πισίριαν και κλέπτει 50 βόας εκ

τῆς άγέλης τῶν θεῶν ην έποικμινεν ὁ Άπόλλων. Κρύψας αὐτοὺς εις σπήλαιον εν Πύλῳ, έπιστρέφει κρυφίως εις τὰ σπάργανά του: δι' ὃ και ως θεὸς τῆς κλεπτοσύνης έθεωρεῖτο. Ἄλλ' ὁ Άπόλλων, διά τῆς μαντικῆς, τὸν άνακαλύπτει και τὸν ενάγει πρὸ τοῦ Διὸς: άκούσας ὁμῶς αὐτοῦ καιζοντος τὴν λύραν ήν έπινοήσας κατασκεύασεν εκ χειλώνης, τὸν συγχωρεῖ, και τῷ χαρίζει τοὺς βόας. Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν κατέστησε κήρυκα

τῶν θεῶν, και καταβιβάζοντα τὰς ψυχὰς εις τὸν Ἄδην (Όμ. Ἰμν. Έρμ.), δι' ὃ και παριστάται συνήθως ως νέος πτερωτὸν έχων πέτασον και πτερωτὰ πέλαια, ή πτερά εις τὴν κεφαλὴν και τοὺς πόδας, και εις τὰς χεῖρας κη-

Έν Μουσείῳ τῆς Περθερίας

ρύκειαν, ράβδον περιτυλιγμένην δι' ὄφρων, αντί τῶν ταινιῶν, ως αι τῶν κηρύκων. Ην δ' εν γένει ὁ άνώτατος και έπιδειξιώτατος εκτελεστῆς τῶν θεῶν βουλιῶν (διάκτωρ, εκ τοῦ διάγω). Έπειδή δὲ, διαταγῆ τοῦ Διὸς, έφόνευσε τὸν τὴν Ἰὸ φυλάττοντα Ἄργον, είχε και τὸ έπίθετον Ἄργειφόντης. Ἄλλως δ' έπεκαλεῖτο και ψυχαιγωγὸς ή ψυχασομπός: καθ' ὃ δὲ θεὸς διάκονος και διαρκῶς φερόμενος ανά τὰς ὁδοὺς, άρα προστάτης αὐτῶν, ελέγετο εν ὀδισς, ή γεμόνιος, και αὐτῷ ήσαν άνατεθειμένοι οι ὁδοδείκται κίονες (ιδ. Έρμιαί), και έρμια ελέγοντο τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς εύρισκόμενα άδέσποτα πράγματα: ην δ' αὐτὸς και τοῦ έμπορίου ὁ άνώτατος θεὸς, φέρων τὸ έπίθετον Έμπολαίος. Ὡς έπιθέσις περι τοὺς λόγους ελέγετο και λόγιος, και άποδοδοται αὐτῷ ή έφεύρεσις τῶν γραμμάτων και αριθμῶν, τῶν τελετῶν, τῆς σύριγγος, και ή εὔρεσις τῆς ελαίας. Προίστατο δὲ και τῆς γυμναστικῆς ως εν αγώνιος. Ὡς δ' εν γένει τοῖς ανθρώποις εὐτυχίαν

παρέχων και δῶρα, έπιλέγεται παρά τοῖς ποιηταῖς και διαφόρως: χαριτοδοτῆς, δοτήρ έχων, έριούνιος, άκάκητα. Ἦν τετάρτην ήμεραν εκάστου μηνὸς έπανηγυρίζοντο τὰ Έρμεία, θυσίαι επ' αῖς εθύοντο τῷ Έρμῆ άρνία, αιγίδια, χοιρίδια, και τῷ προσεφέροντο αι γλώσσαι αὐτῶν, και προσέτι πλακοῦντες, μέλι, σῦκα ξηρά και λιθανωτὸς. Ένιστε παριστῶ αὐτὸν ή τέχνη και άπτερον, φέροντα δ' εις τὴν άγκάλην τὸν Βάκχον ὃν έλαβε παρά τοῦ Διὸς ὅμα γεννηθέντα, ως τὸ εν Ὀλυμπία άνευρεθὲν άγαλμα τοῦ Πραξιτέ-

λους (Παυσ. Β, 17). Ἄλλοτε έχει, ως έμπολαίος, βαλάντιον εις τὴν χεῖρα. Κατὰ δὲ τοὺς αρχαιότετους χρόνους, και μάλιστα εν Άρκαδία, παριστάτο, οὐχι ως νεανίας, άλλ' ως άνηρ εὔρωστος, πώγωνα φέρων, οίος ην τοῦ Καλάμιδος ὁ κριοφόρος εν Ἰανάγρα, οὕτω κληθείς και παριστώμενος, διότι έσωσε τὴν πόλιν εκείνην από λοιμοῦ, περιφέρων κριὸν εις τοὺς ὄμους του (Παυσ. Ζ, 26).

Χαλκῶν έμβλημα Η Έρμηλείου.

Ἄντίγραφον δ' αὐτοῦ υπάρχει και εν τῷ Μουσείῳ τῆς Περθερονίας εν Άγγλία, και εύρέθη και επί τῆς Ἄκροπόλεως.

Έρμησιάνναξ, Κολοφώνιος, ελεγειακὸς ποιητῆς επί Ἄλεξάνδρου. Τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ έπιγραφομένου Λεόντιον, εκ τοῦ δνόματος τῆς έρωμένης του εις ην τὸ άριερόν, διετήρησεν ὁ Άθήναιος (II, 597) στίχους 98 εκ τοῦ τρίτου και τελευταίου βιβλίου: άλλὰ τὸ κείμενον, λίαν παρεσφαρμένον, άποβαίνει πολλαχοῦ δυσνόητον. Περι-

στρέφεται δ' εἰς ἐρωτικὰ ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, καὶ ὑποδεικνύει εὐχέρειάν τινα περὶ τὴν εὐρεσίαν, καὶ γλῶσσαν βέουσαν, ἐνίστε δὴμος ἐπιτετηθευμένην.

Ἑρμιόνη. 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Συρακούσαις. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, δευτέρα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς γάμον τῷ Νεοπτολέμῳ (Ὅμ. Ὀδ. Δ, 4). Κατὰ μύθους μεταγενεστέρους εἶχε μνηστευθῆ, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, τῷ Ὀρέστῃ, ὅστις ζητήσας αὐτὴν παρὰ τοῦ Νεοπτολέμου καὶ ἀποκρουσθεὶς, ἐφόρευεν αὐτὸν διὰ τῶν Δελφῶν, καὶ ἀπήγαγε τὴν Ἑρμιόνην ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Πηλεΐδου (Ἑβρ. π. Ἀνδρομ. 840). Παρὰ Βιργιλίῳ δὲ (Αἶ, III, 327) ἡ διήγησις ἐστὶν ὀλίγον ἠλλοιωμένη. Ἐκ τοῦ Ὀρέστου δ' ἔαχεν υἱὸν τὸν Τισαμενδὸν (Παυσ. Α, 33, 7. Β, 18, 6). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἑρμιονίδι τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμιονίου κόλπου. Οἱ πλεῖστοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Δρύοπες. Ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ (Πολύβ. Β, 14). Ὁ Παυσανίας (Β, 34) μνημονεύει ἐν αὐτῇ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας Δήμητρος, ἐπὶ τοῦ ὄρους Πρωῆος, καὶ παρ' αὐτῷ χάσματα δι' οὗ ὁ Ἑρακλῆς ἀνεκόντισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Στράβ. Η, 373).

Ἑρμιππος. 1) Λύσιδος Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Κατὰ Σουΐδαν ἔγραψε 40 κωμῳδίας, 9 δ' ἐξ αὐτῶν εἰσι γνωσταὶ κατὰ διασωθέντας τίτλους ἢ ἀποσπάσματα, ἀριστα ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῆς γλώσσης καὶ στιχομυθίας. Εἶχον δὲ τάσιν πολιτικὴν, κατὰ τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας, ἀλλὰ καθήπτοντο καὶ τοῦ Ὑπερόδου. Λέγεται δὲ γράψας καὶ παρωδίας (τοὺς μορφοφόρους) καὶ ἰάμβους κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀρχιλόχου. — 2) συνήθως ὁ Σιμυρναῖος ἢ ὁ περιπατητικὸς καλούμενος, περὶ τὰ 220 π. Χ. ὁπαδὸς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καλλιμάχου, ἔγραψε σύγγραμμα ὃ ἐπέγραψε βίαι, τοὺς τῶν 7 σοφῶν, τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἄλλων φιλοσόφων. Ἐσώθησαν

δ' αὐτοῦ ἄσκημα μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα. — 3) ἐκ Βηρυτοῦ, μαθητὴς τοῦ Φίλωνος, ἔγραψεν ἀστρονομικὰ, πιθανῶς ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Τραϊανοῦ.

Ἑρμιογένης. ἐκ Ταρσοῦ, 15ῆτης, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου ἐνεφανίσθη ἐν Ῥώμῃ ὡς βήτωρ, πρὸς γενικὸν θαυμασμόν· ἀλλὰ 24ῆτης παρεφρόνησεν, ἀπέθανεν ὁμοίως γέρον. Ἰατροχουσι δ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «τέχνη ῥητορικὴ», πέντε συγγράμματα, α) περὶ στάσεων, ὃ ἔγραψε 18ῆτης, περὶ τῶν κυριωτέρων ἀφορισμῶν τῶν συγκρούσεων εἰς τὰς πολιτικὰς στάσεις· β) περὶ εὐρέσεων, ἦτοι τρόπου τῆς συντάξεως δημηγοριῶν· γ) περὶ ἰδεῶν, ἦτοι περὶ ῥητορικῶν τρόπων καὶ σχημάτων, μετὰ παραδειγμάτων ἐκ ῥητόρων, ποιητῶν καὶ φιλοσόφων· δ) περὶ μεθόδου δεινότητος, ἦτοι περὶ τῆς καταλλήλου εφαρμογῆς τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ συγγράμματι· ε) προγυμνάσματα. — 3) Ἐ. Τιγέλιος, μουσικὸς ἐπὶ Ἀνγούστου, θετὸς υἱὸς τοῦ ψάλτου Τιγέλλου ἐκ Σαρδηνίας, ἀντίπαλος τοῦ Ὀρατίου.

Ἑρμιογλύφος, ἴδ. Πλαστικὴ.

Ἑρμιόδωρος, 1) Σαλαμίνιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ 6' αἰῶνος π. Χ. ὠκοδόμησεν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ Ἄρεως καὶ ἄλλα. — 2) Ἑφέσιος, ἐκ τῆς πατρίδος του ἐκβλήθει, συνέδραμεν ἐν Ῥώμῃ τὴν δεκανδρίαν εἰς σύνταξιν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, δι' ἃ καὶ ἐπιμήθη δι' ἀνδριάντος.

Ἑρμιοκράτης, υἱὸς Ἑρμιῶνος, Συρακούσιος, στρατηγὸς διαπρέπων καὶ πατριωτικὸς, ἐματαιώσε τὴν πρώτην προσβολὴν τῶν Ἀθηναίων οὗς εἶχον ἐπικαλεσθῆ οἱ Λαοκίτιοι, διὰ κοινῆς εἰρήνης συνδέσας τὰς σικελικὰς πόλεις ἐν Γέλα, κατὰ τὸ 424 π. Χ. Ἐπελοθόντων δ' ἐκ νέου τῶν Ἀθηναίων προσκλήσει τῶν Σεγεσταίων, προσέτριψε τοὺς Συρακούσιους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἀντέκρουσεν αὐτὸν ὁ δημαγωγὸς Ἀθηναγόρας, καὶ μόνον εἰσηκούσθη ὅτε ὁ κίνδυνος ἐπεκρέματο, καὶ στρατηγὸς αἰρεθεὶς, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν

τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Κορίνθου, καὶ μετὰ στόλου ἐκπλεύσας τῷ 412, διεκρίθη ἐν πολυλαῖς μάχαις, ἀλλὰ τῷ 410, ὑπὸ τοῦ Διοκλέους ὡς ἀριστοκράτης κατηγορηθεὶς, ἐξωρίσθη. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ δ' ἐστρατολόγησε κατὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ οὕτω τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ κερδήσας, ἀνέτριψε μὲν τὸν Διοκλέα, ἀλλὰ δὲν ἀνεκλήθη, καὶ μετὰ 3000 ἀνδρῶν ἐπαελλθῶν, εἰσήλασεν ἀπερισκέπτως μετὰ μικρῆς φρουρᾶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐθανατώθη. Ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐνυμφεύθη Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, οὗ ὁ πατήρ ἐπίσης Ἑρμιοκράτης ἐκαλεῖτο (Θουκ. Γ, 58.—Στράβ. 32, 72, 73, 43. 73. Η, 85.—Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 27.—Διόδ. 15, 63. 75.—Πλούτ. Νικ. 21. 26).

Ἑρμιοκοπίδαί, ἴδ. Ἀλκιβιάδης, Εὐβουλίδης.

Ἑρμιος, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ Δινδύμου ὄρους τῆς Φρυγίας, ῥεεὶ διὰ τῆς Λυδίας, δεξιόμενος ὑπὸ τὰς Σάρδεις τὸν Πακτωλὸν, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ἐξ αὐτοῦ κληθῆντα Ἑρμιόκλιν κόλπον τῆς Σμύρνης (Ἡρόδ. Α, 80.—Στράβ. ΙΒ, 554. ΙΓ, 592. 595).

Ἑρμιούπολις, 1) ἡ μικρὰ, πόλις τῆς Αἰγύπτου, Ν. τῆς Ἀλεξανδρείας. — 2) ἡ μεγάλη, ἐπὶ νήσου τοῦ Νεῖλου, εἰς τὸ νότιον ὄριον τῆς Αἰγύπτου. Παρ' αὐτῇ ἐφορολογοῦντο τὰ ἐκ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου προσερχόμενα πλοῖα (Στράβ. ΙΖ, 802. 813).

Ἑρση, ἴδ. Κέκρωψ.

Ἑρσόθεια, ἴδ. Ἑρακλῆς.

Ἑρσορὰ θάλασσα, καὶ Ἡρόδοτος (Β, 153) ἡ μεταξὺ Ἰνδικῆς, Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ «περὶ πλους τῆς Ἑρσορᾶς θαλάσσης» φαίνεται ἐπίσης αἰνιττόμενος. Ὁ δ' Ἀγαθήμερος ἐν Πτολεμαίῳ περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν γνωστὴν αὐτῆς ἔκτασιν.

Ἑρσοραὶ ἢ Ἑρσόθραι, 1) Βοιωτικὴ πόλις παρὰ τὸ πεδῖον τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν (Ἡρόδ. Θ, 15. 19), ἔρημος ἐπὶ Παυσανίου, γνωστὴ δὲ τῷ Ὀμηρῳ (Ἰλ. Β, 499). — 2) Ἡ μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων,

ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀποικισθεῖσα ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Χίου. Τὴν κατέλαβε δ' ὁ

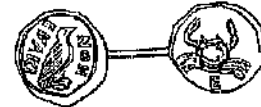

Κοδριδῆς Κνώπος, ἐξ οὗ καὶ Κνωπόπολις ἐπωνομάσθη (Ἡρόδ. Α, 142. Στράβ. ΙΔ, 644). Εἶχε 2 ἀρχαιοτάτους ναοὺς, τῆς Ἀθηναίας καὶ τοῦ Ἑρακλέους. — 3) Παραλία πόλις τῶν Ὀζωλῶν Λοκρῶν, Α τῆς Ναυπάκτου.

Ἑρσοκίνα, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἑρουξ.

Ἑρσόμανθος, 1) Ὄρος. ἴδ. Ἀρκαδία. Ἀχαΐα. — 2) Ποταμὸς. ἴδ. Ἀλφειδός.

Ἑρουξ, 1) Ὄρος μεμονωμένον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰ Δρέπανα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἦν ὁ ἀρχαῖος καὶ πλούσιος ναὸς τῆς Ἑρσοκίνης Ἀφροδίτης, ἴσως κατ' ἀρχὰς κτίσμα Φοινικικόν. Εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους ὑπῆρχε καὶ ὀμώνυμος πόλις, καταληφθεῖσα

ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ Πύρρου, καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου ὑπ' αὐτῶν καταστραφεῖσα, ὅτε οἱ κάτοικοι μετόπισαν εἰς Δρέπανα (Ἡρόδ. Δ, 45.—Θουκ. ΣΤ, 2.—Διόδ. Δ, 83.—Στράβ. ΣΤ, 272). — 2) Ὑψὸς τῆς Ἑρσοκίνης Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Βούτου, ὅστις, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν πλέων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῶν Σειρήνων ἐλκυσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Λιλύθαιον. Ὁ δ' Ἑρουξ ἐβασίλευσε τῶν Ἑλύμων ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα ἦν τὸ ὀμώνυμον αὐτοῦ ὄρος, καὶ ἦν ἰσχυρώτατος πύκτης ἀφαιρέσας δὲ ἓνα ἐκ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου, οὗς εἶχε καταλάβει ὁ Ἑρακλῆς, ἐφρονέθη ὑπὸ τούτου (Ἀπολλοδ. Β, 5, 10).

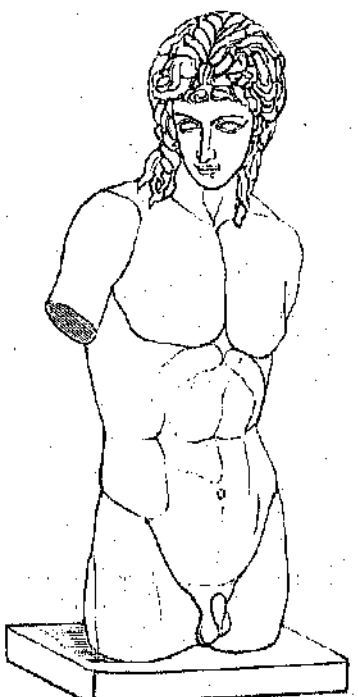
Ἔρωξίμαχος, υἱὸς Ἀκουμένου, ἐπίσημος ἰατρός ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Ἰππίου. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 186) ἐκτίθηται καὶ αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ ἔρωτος ἰδέας του.

Ἔρωσίχθων, 1) Θεσσαλὸς, υἱὸς Γριόπα, βεβήλως δενδροτομήσας τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάρου του, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αἰωνίαν βουλιμίαν καταδικασθεὶς (ἰδ. Μήστρα). — 2) Υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἐκέρμισε ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας τῆς Εἰλειθυίας τὸ ἀγάλμα. Ἀπέθανεν ἄτεκνος πρὸ τοῦ πατρὸς του (Παυσ. Δ, 2, 6. 18, 5. — Ἀπολλ. Γ, 14, 2).

Ἔρχία, δῆμος Ἀττικῆς, πατρίς τοῦ Ξενοφάντος.

Ἔρωξ, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, δὲν μνημονεύεται εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη· ὁ δὲ Ἡσίοδος

δύναμιν, τὴν ἀπατελοῦσαν τὴν ἁρμονίαν τῆς κλάσεως. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν ἀρχαῖον Ἔρωτα ἐτέλουν οἱ Θεσπιεῖς κατὰ πενταετηρίδα τὰ Ἐρώτεια ἢ ἔρωτίδεια. Ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐπὶ τῆς τῶν δύο φύλων πρὸς ἀλλήλα ἀγάπης γενικῶς μὲν ἐγνωρίζετο ὡς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρειου, κατ' ἄλλους δὲ μύθους τοῦ Διὸς, τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἰριδὸς καὶ τοῦ Ζεφύρου, ἢ ἀγνωστοῦ πατρὸς, ἢ καὶ ἀγνωστων γονέων. Συνέθετε δὲ πολλὰ καὶ ἄνδρας πρὸς ἀλλήλους διὰ θερμότητος φιλίας, δ' ὁ καὶ αἱ Ἀθηναῖοι ὡς σωτήρᾳ των τὸν ἐτίμων ἕνεκα τῶν φιλιῶν δεσμῶν τοῦ Ἀρμόδιου πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Παριστάτο δ' ὑπὸ τῆς τέχνης κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπὶ Πραξιτέλους ἔτι, ὡς χαριέστατος πρόηθος νεανίας· μετέπειτα δὲ, ὡς ὠραῖον καὶ πονηρὸν ὑπόπτερον παιδίον, φέρον τόξον καὶ

Περθευκαίου Μουσαίου.

(Θσογ. 120), καταριθμῶν αὐτὸν, καὶ ὁ πλάσθεντα ἀμέσως μετὰ τὸ Χάρος, μετὰ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἐαρτάρου, ἐνοσεὶ τὴν ἐλκτικὴν

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀπέναντι.

βέλη ἐντὸς φαρέτρας ἢ καὶ δῶδα ἐνίοτε. Τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ ἀδελφός, ὁ Ἄντερωξ. Ἡ ψυχὴ, ἧς ὁ Ἔρωξ κρατεῖ καὶ ἦν βρασανίει, πολλὰ καὶ παριστάται ὡς ψυχὴ (τὸ περωτὸν ἐντομον, πεταλοῦδα) πτερυγίζον ὑπὲρ τὴν δῶδα αὐτοῦ, ἄλλοτε δ' ὡς νέα κόρη ἔχουσα ψυχῆς πτερά. Ὁ Ἀπαυλῆτος δὲ, ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν αὐτοῦ, ἔπλασε μῦθον ἐπικρατήσαντα ἕκτοτε, καὶ ὃν βασιλεὺς τις εἶχε τρεῖς θυγατέρας, ὧν τὴν νεωτέραν, Ψυχὴν,

ἠγάπησεν ὁ Ἔρωξ, ἀλλὰ δὲν τῇ ἐπέτρεψε πατέρ να τὸν ἰδῆ. Προτραπέισα δ' αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἀνήψε τὸν λύχνον ἐν ᾧ ἐκοιμήτο ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἐβλεπε, σταγὼν τοῦ θερμοῦ ἐλαίου τὸν ἐξύπνησε, καὶ εὐθὺς ἀπέπη καὶ τὴν ἐγκατέλιπε, μέχρις οὐ αἱ μακρὰί βάσανοί τῆς τὸν ἐξελίεωσαν καὶ ἐπέστρεψε. Μετὰ τοῦ Ἐρωτος παριστάνονται πελλάνιος καὶ ὁ Πόθος, ὁ Ἴμερος, ἢ Πειθῶ, αἱ Χάριτες, αἱ Μοῦσαι, ἢ Τύχη.

Ἐρωτικανός. Γραμματικὸς τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἔγραψε «Τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων συναγωγὴν», σαζόμενον, εἰ καὶ οὐχὶ ἐντελῶς κατὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ σύνταξιν.

Ἐρωτίδια, ἰδ. Ἔρωξ.

Ἐσοθῆς. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυσις, περιλαμβάνει δύο κατηγορίας, τὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὴν τῶν ἐπιβλημάτων ἢ περιβλημάτων. — Α. Τὸ κυρίως ἐνδυμα ἦν ὁ χιτῶν, ὁ μὲν δωρικὸς βραχὺς καὶ ἄνευ χειρῶν, ὁ δ' Ἴωνικὸς, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν, μακρότερος, καὶ ὁ μὲν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀμφιμάσχαλος, ἢτοι ἔχων δύο ὀπὰς διὰ τοὺς βραχίονας ἢ καὶ βραχέϊας χειρῖδας, ὁ δὲ τῶν δούλων καὶ ἀποχειροβιῶτων ἐτερομάσχαλος, καὶ ἐξωμῆς λεγόμενος, ὀπὴν ἔχων μόνον διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τοῦ δεξιτοῦ, ὡς καὶ τοῦ στήθους, μένοντος ἐλευθέρου διὰ τὴν ἐργασίαν. Ἐν Ἀθήναις δ' οἱ καὶ δες, μέχρι τοῦ 12 ἔτους, ἦσαν μονοχιτῶνες, ἢτοι οὐδὲν ἄλλο ἔφερον ἢ τὸν χιτῶνα, ἐν ᾧ ἀχιτῶν ἐλέγετο ὁ μὴ φέρων παντελῶς χιτῶνα, ἀλλὰ μόνον περιδελμα. — Καὶ αἱ γυναῖκες δ' ὅμοιον ἔφερον χιτῶνα βραχὺν ἐν Σπάρτῃ, ὑπὲρ τοὺς ὤμους συμπορούμενον, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ τῶν πλευρῶν μόνον μέ-

χρι τῆς ὀφύος συνερραμμένον, καταπέρω δὲ ἐπίσης διὰ πορπῶν συνεχόμενον· ἐν δ' Ἴωνίᾳ καὶ Ἀθήναις μακρόν, οὐ μόνον μέχρι τῶν ποδῶν, ποδῆρη, ἀλλὰ καὶ ἐπέκεινα ἐν πυκναῖς πτυχαῖς κατιόντα, καὶ εἴτε χειρῖδων, εἴτε ὑπὲρ τοὺς ὤμους πορούμενον. Πάντες δὲ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἔφερον ὑπὲρ τὸν χιτῶνα, καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνην, ζώνιον ἢ στρόφιον, οὐ διάφορος ἦν ἡ μί-

Ἰωνία. Ἐκ Μουσ. τῶν Παρισίων.

Ἐν Ποσειδωνίᾳ.

τρα (ταινία, ἀπὸ δεσμοῦ ἢ στηθοδεσμη), ἦν ἔφερον ἐνίοτε ἐν χροῖ αἱ γυναῖκες,

Τοιχογραφία ἐκ Παμφυλίας.

εἰς περιστολήν τῶν στηθῶν. Ὑπὲρ τὰς ζώνας δὲ ταύτας ἀναϊλκον αἱ γυναῖκες τὸν μακρὸν χιτῶνα ἵνα μὴ σύρηται κατὰ γῆς, καὶ ἀπετέλουσαν τὸν λεγόμενον κόλπον, πίπτοντα εἰς γραφικωτάτας πτυχάς. Φαίνεται δ' ὅτι αὐτὸς ἐλέγετο καὶ διπλοῖς· ἢ πιθανώτερον διπλοῖς ἦν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ χιτῶνος ὑπὲρ τὴν ζώνην ῥιπτόμενον· μετὰ ταῦτα δὲ, χωρισθεῖσα ἢ διπλοῖς, ἀπετέλεσεν ἴδιον, κομψὸν μέρος τῆς ἐνδυμασίας, ἵσως τὸ

καὶ ἀμπεχθὴν λεγόμενον. — Β. Ἐπιβλημα ἢ περιβλημα ἦν τὸ ἱμάτιον,

Χαλκῶν ἀγαλμάτων.

μον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο «ἐπί δεξιᾶ ἀμφιβάλλεσθαι.» Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμά-

Ἄνδρες ἄρχαιου.

τιον τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ βραχύτερον ἐθεωρεῖτο ἄκοσμον· κατὰ δὲ τὰ ἄκρα εἶχε πολλαχοῦ βάρη τινὰ μικρὰ, ἵνα μὴ εὐκόλως μετακινῆται καὶ ἐκτοπίζηται. Οἱ ἔφηβοι ἐν Ἀθήναις ἔφερον ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τὴν στενωτέραν, ἀλλ' ἐπίσης ἐπι-

Γυναῖκ. ἀρχαί. ἐν Ἀθήναις.

μήκη χλαῖναν ἢ χλαμύδα, ἣν ἐπόρκουν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἢ ὑπὲρ τὸ στῆθος, καὶ, ἐπειδὴ προῆλθεν ἐκ Θεσσαλίας, τὰ κρεμύμενα αὐτῆς ἄκρα ἐλέγοντο Θεσσαλικά πτερά ἢ πτέρυγες. Ἦν δ' αὐτὴ τὸ σύνθηδες ἱμάτιον τῶν ἱππέων, τῶν ὄδοιπόρων καὶ τῶν στρατιωτῶν. Τὸ δὲ μακρότερον, καὶ ἐξ Ἀσίας μᾶλλον προσλθὼν ἐπιβλημα, ἐλέγετο μανδύας, μανδύη, μανδύς (ὁ τῶν Ἀσιαστῶν Κάνδυς). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, καὶ οἱ λακωνίζοντες ἔφερον βραχείας ἀνκθολάς, αἰτίνες καὶ τρίβωνες ἐλέγοντο ἢ τρίβωνια. — Τὰ ὑφάσματα τῶν Δωριέων ἦσαν ἐξ ἐρίου, τῶν Ἰώνων λιναῖ.

Φυλίων Μουσ. Νισαῖ.

Αἱ γυναῖκες δὲ μετεχειρίζοντο καὶ Βύσσινά (ἴσως βαμβακερὰ), καὶ τὰ ἐτι λεπτότερα ἀμόργινα. Ἐπὶ τῆς ἐπικοινωνίας δὲ μετὰ τῆς Ἀσίας ἐκοιμίζοντο διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὃ κέντρον ἦν ἡ νῆσος Κῶ, καὶ βραμβάκινα, σηρικὰ ἢ μετὰξίνα ὑφάσματα, ἡ εἴματα διαφανῆ. — Ἦσαν δὲ τὰ ἐνδύματα ποικίλων χρωμάτων, φαῖά, πορφυρᾶ, κροκωτὰ, καὶ πολλαῖς κατὰστικτα, μάλιστα κατὰ τὰς ὥσας καὶ παρυφάς, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ ἐπὶ πολλῶν σωζομένων ἀγαλμάτων, προσέτι καὶ τὸ ἱμάτιον, ὃ τότε λέγεται ἔγκυκλον, περίνησον, παράπηχυ, καὶ ἐνίπτε ἦν καὶ κροσσωτόν. Αἱ ξυστίδες καὶ αἱ ἐφεστρίδες ἦσαν μᾶλλον τάπητες καὶ καλύμματα ἢ δὲ διφθέρα δερμάτινον ἐνδύμα μάλιστα τῶν ποιμένων, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. — Εἰ καὶ οἱ Ἕλληγες ἐν ταῖς οἰκίαις ἔβαινον συνήθως ἀνυπόδητοι, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, μνημονεύονται ὅμως πλεῖστα ὑποδημάτων ἐνδύματα, καὶ ἡ τέχνη διετήρησε πολλὰ καὶ διάφορα

αὐτῶν σχήματα· ἀλλὰ πῶς ἀντιστοιχοῦσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστον. Ἐν γένει ὑπῆρχον τρεῖς κατηγορίαι

(γ. Πράσινο ἀκρωτήριον, Capo Verde), εἰς τὸ νότιον πέρασ τοῦ Ἑσπερίου κόλπου, ἐκλαμβάνεμενον τότε ὡς τὸ τῆς Ἀφρικῆς νοτιώτατον. Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι τοῦ Στράβωνος (Γ, 150) εἰσὶν αἱ τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου.

ὑποδήσεων, α', αἱ ἔχουσαι μόνον πέλημα δερμάτινον ἢ ἐκ φελλοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἠήττον εἰς τὸν πόδα προσδεδεμένον διὰ τοῦ λεγομένου ζυγοῦ, ὡς αἱ βλασται, τὰ σάνδαλα (1—5) β', αἱ καλύπτουσαι τὸν πόδα ὡς αἱ ἡμέτεραι ἐμβάδες (β.7), τὰ κοῖλα ὑποδήματα,

καὶ γ', αἱ ὡς τὰ ὑποδήματα καλύπτουσαι καὶ μέρος τῆς κνήμης (8), αἱ ἐνδρομίδες. Ὡς δ' ἀνυπόδητοι, οὕτως καὶ ἀσκαπεῖς τὴν κεφαλὴν ἔβαινον συνήθως οἱ Ἕλληγες, πλὴν ἐπὶ ὄδοιποριῶν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἦν πῖλος καὶ κυνή. Ὁ πέτασος ἦν Θεσσαλομακεδονικῆς καταγωγῆς, ἔχων, μάλιστα ἡ λεγομένη καυσία, ὀριζόντιον καὶ εὐρὸν τὸ σκιάδιον· ὁ δὲ πῖλος τῶν ναυτῶν καὶ χειρωνακτῶν ἦν ἀνευ σκιάδιου (ἰδ. κόμωσις).

Ἑσπερία, ἰδ. Ἰσπανία, Ἱταλία. Ἑσπερίδες, ἰδ. Ἄτλας. Ἑρρακλῆς. Ἑσπέρου ἄκρα, εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς τὸ νοτιώτατον σημεῖον μέχρις οὗ ἀφικνοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κίχοντο. Ὁ Ὀμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

κίχοντο. Ὁ Ὀμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

ἀναφέρει αὐτὴν ὡς θεῖαν προσωποποίησιν (Ἡσιόδ. Θεογ. 453. — Ὅμ. Ὑμν. ΚΔ. ΚΘ εἰς Ἔστ. Δ εἰς Ἄρρ. 22 — 32. Ὀδ. Ε, 159. Ρ, 156. Τ, 302. Υ, 131). Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ πόλις ὡς μεγάλη οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο, διὰ τοῦτο εἶχεν ἡ Ἔστία ἴδιον θάλαμον ἐν τῷ πρυτανείῳ, καὶ ἀγαλλμα πρὸ τῆς ἐστίας αὐτοῦ, ἐνθα ἄσβεστον ἔκατε πῦρ, καὶ ἔφερε καὶ τὸ ἐπωνύμιον Πρυτανεῖτις. Ἐλάμβανον δ' ἐκείθεν πῦρ καὶ διετήρουν αὐτὸ ἐπίσης παρ' ἑαυτοῖς ἄσβεστον οἱ εἰς ἵδρυσιν ἀποικίας ἀπαρχόμενοι. Ἐθύνοντο δ' αὐτῇ μονοστεῖς δαμάλις, καὶ τῇ ἀφιερόντο οἱ πρῶτοι καρποὶ καὶ σπονδαὶ ὕδατος, οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἐπειδὴ, πλὴν τῶν ἐν τοῖς πρυτανείοις, ἀλλοῦς σχεδὸν δὲν εἶχε ναοὺς, ἦσαν σπάνια καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῆς. Παριστᾶτο δὲ νέα, εὐγένεις ἔχουσα τοὺς χαρακτῆρας καὶ ἀφελεῖς. Τινὲς τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν ἐν αὐτῇ τοῦ παντός τὴν ἐστίαν, τὸ κεντρικὸν πῦρ τοῦ κόσμου, συγγέροντες αὐτὴν καὶ μετὰ τῆς Κυβέλης, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἔστιαία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Ἀ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ὑμητόν.

Ἔστιαεῶτες ἢ **Ἔστιαεῶτις** (Ἰστυαῖτις (Ἡρόδ. Α, 56), 1) χώρα Θεσσαλική, ὀριζομένη πρὸς Δ ὑπὸ τῆς Ἠπείρου, πρὸς Β ὑπὸ τῆς Μακεδονίας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν οἱ Γόμφοι, φρούριον πρὸς τῇ Ἠπειρῷ, καταστραφέν ὑπὸ Καίσαρος. Αὐτῆς ΝΑ ἡ Τρίκκαλη (ν. Τρίκκαλα), ἔχουσα ἀρχαιότατον ναὸν Ἀσκληπιοῦ τὸ Πελιμναῖον ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἢ Μητροπόλις, καὶ ἐν τῷ Ὀμηρῷ ἤδη γνωσταί· Ἰωώμη, κλιμακώεσσα ἐπιλεγομένη ὡς ἐν τῆς θεσεῶς τῆς Οἰχαλίας, Ὀλοσσῶν, Μυλαί, Φάλαννον, κλπ. — 2) Ἐν Εὐβοίᾳ, ἡ χώρα ἢ παρὰ τὴν πόλιν Ἔστιαίαν ἢ Ἰστυαίαν (Ἡρόδ. Ζ, 175. Η, 23) καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 537) μνημονευομένη. Ἐκείτο εἰς τῆς νήσου τὰ Β, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ 445 π. Χ., πέμφαντες ἀκαί-

κους εἰς Ὀρεδὸν, μετόπισιν ἐκεῖ καὶ αὐτῆς τοὺς κατοίκους.

Ἔστιάσις, ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δεῖπνον ἐπὶ προσκλήσει. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ τάξις τῶν γευμάτων διέφερε κατὰ χώρας καὶ γέννη. Ἐν Σπάρτῃ εἰς τὰ συσσίτια ἐπεκράτει ἄκρα ὀλιγάρκεια, πολυτέλεια δὲ καὶ ἐδεσμάτων ποικιλία ἐν Ἀθήναις, ἐν Βιωτίᾳ, καὶ ἐτι μᾶλλον ἐν Σικελίᾳ. Τρεῖς ἦσαν γενικῶς αἱ καθ' ἐκάστην ἐστιάσις, α) τὸ πρόγευμα, ἀκράτισμα, συνιστάμενον ἐξ ἄρτου, ἐμβαπτομένου εἰς ἄκρατον οἶνον β) τὸ ἄριστον, πιθανῶς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκ θερμῶν βρωμάτων συγκαίμενον, καὶ γ) τὸ δεῖπνον ἢ δόρπον, ἡ κυριώτερα τῶν ἐστιάσεων, πρὸς τὸ ἑσπέρας. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ τρεῖς ἀπαντῶνται ἐπωνυμῖαι, ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον, ἴσως ὅμως οὐκ ἀκριβοῦς ταῖς μετέπειτα ἀντιστοιχεῖσαι. Εἰς τὸ δεῖπνον μάλιστα συγκαλλοῦντο συνδαιτυμόνες, εἴτε ἐπὶ οἰκιακῶν ἐορτῶν, γενεθλίων, ἀφορμῆς ἀποδημήσεως ἢ ἐπιστροφῆς φίλων, εἴτε ἐπὶ δημοσίων τελετῶν, ὅτε δαῖτες ἐκαλοῦντο οἱ δεῖπνοι, καὶ ἕκαστος ἐλάμβανε τὴν μερίδα του, εἴτε ἐπὶ δεῖπνῶν ἀπὸ συμβολῶν (ἐράνων καθ' Ὅμηρον), διδομένων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐνὸς τῶν συνδαιτυμῶν ἢ τινος ἀπελευθέρου. Τὰς προσκλήσεις ἐπεμπε συνήθως ὁ ἐστιάων ἀθημερόν· ἀλλὰ καὶ ἀκλήτοι ἢ αὐτόματοι ἦσαν προθύμως πολλάκις δεκτοί, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Σικελτῆς φέρει τὸν Ἀριστοδήμον εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀγάθωνος, φιλικώτατα δεχομένου τὸν ἀπρόσκλητον (Πλάτ. Συμπ. σ. 174, Ε). Ἐνίοτε ὅμως καὶ κατάγρησις ἐγίνετο τῆς τοιαύτης φιλοξενίας ὑπὸ τῶν παραστίτων (Ἰδ.), ἔργον ἐχόντων νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ πλούσια δεῖπνα, μάλιστα τῶν νεωτέρων, ὡς γελωτοποιοί, ὡς κλόακες ἢ ὡς θεραπευτικοί, δηλαδὴ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας πρόθυμοι, προσπαθοῦντες νὰ γίνωνται εὐάριστοι καὶ δεκτοί. Προσῆρχοντο δ' οἱ κεκλημένοι ἐνδεδομένοι ἐπιμελῶς. — Ἐπὶ Ὀμήρῳ

οἱ ἐστιάμενοι ἐκάθητο· ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις, πλὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποκλειομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν δεῖπνων τῶν ἀνδρῶν, οὗτοι ἔτρωγον κατακεκλιμένοι, συνήθως ἀνά δύο εἰς μίαν κλίνην.

στηριζόμενοι διὰ τῆς ἀριστερῆς εἰς προσκεφάλιον τεθειμένον εἰς τὰ νῦτα αὐτῶν. Τὰς θέσεις προσδιώριζε συνήθως ὁ ἐστιάων, καὶ ἡ ἐντιμότερα φαίνεται ὅτι ἦν ἡ παρ' αὐτῷ. Πρὸ τοῦ δεῖπνου οἱ δούλοι ᾤφειλον ὑπολύειν (ν' ἀφαιρῶσι, τὴν ὑπόδυσιν) καὶ ἀπονίξειν (νὰ πλύνωσι τοὺς πόδας) τοὺς συνδαιτυμόνας.

Ἐῖτα δὲ ὕδωρ κατὰ χεῖρας ἐδίθετο, ἦτι ἐνίπνοντο οἱ ἐστιάμενοι καὶ ἀπεμάττοντο εἰς χειρῶμακτρον, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, καὶ ἦν τοῦτο τῶν μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον χρῆσις μαχαίρων καὶ περονίων οὐδεμίαν ἐγίνετο. Περὶ τινῶν τῶν μᾶλλον πολυφάγων (ὀσφράγων) λέγεται ὅτι εἴθιζον τὰς χεῖρας εἰς τὴν θέρμην, ἢ ἔφερον χειρῶν ἵνα δύνανται νὰ τρώωσι τὰ ὄψα θερμά. Ἐπὶ τῆς ἐστιάσεως ἐκαθάρριζον τοὺς δακτύλους τῶν διὰ τεμαχίων ζύμης (ἀπομαγαλαίας Ἰδ.) διὰ δὲ τὸν ζωμὸν εἶχον μυστίλας ἢ μύστρα (χοχλιάρια). Ὀθόνη δὲ (τραπεζομάνθουλον) δὲν ἐκάλυπτε τὰς τραπέζας. Ὑπε-

ρέτουν δ' εἰς τὴν τράπεζαν οἱ δούλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ πολλάκις καὶ οἱ τῶν κεκλημένων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ τραπεζοποιοῦ, δούλου καὶ αὐτοῦ. — Τὰ ἐδέσματα, ἀπλᾶ ἐν τῇ ἀπωτέρα ἀρχαίῳ, ἐγένοντο βαθμυδὸν πολυτελέστερα. Ἐἰδός τι μάζης κριθίνης ἦν ἡ συνηθετέρα τροφή τῶν πτωχῶν. Προσέτι ὑπῆρχεν ὁ ἄρτος, παντοῖα λαχανικά καὶ φυτὰ, ὡς ῥάφανος ἢ κράμβη, ἡμαλάχη, ὁ θρίδαξ (μαρούλιον), οἱ κύαμοι, αἱ φακαῖ, τὰ κρόμμυα, κτλ. Κρέατα δ' ἦσαν τὰ ἄρνεια, τὰ ὕεια (χοιρινά), προῖόντα τῆς θήρας, καὶ μεγάλη ποικιλία ἰχθύων, οἷτινες καὶ κυρίως ὄψον ἐλέγοντο (ὄψαρια). Ἐμαγαίρευον δὲ κυρίως δούλοι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς οἰκοδεσποίνης διὰ δὲ συμπόσια προσελαμβάνετο καὶ μάγειρος, καὶ περίφημοι ἐπὶ τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἦσαν πρὸ πάντων οἱ Σικελοί. — Μετὰ τὴν ἐστίαν ἀπεκόμιζον (αἶρειν, ἀπαίρειν, ἀφαιρεῖν, βαστάζειν) τὰς τραπέζας, τὸ ἔδαφος ἐσαροῦτο, τὸ ὕδωρ πρὸς πλῆσιν περιεφέρετο μετὰ σμίγματος (εἶδος σάπωνος), καὶ πολλάκις καὶ μετ' ἀρωμάτων καὶ στεφάνων, καὶ σπονδαὶ ἀκράτου προσέχοντο μετὰ τῆς ἐπιφωνήσεως «Ἀγαθοῦ δαίμονος,» ἢ «Υγείας.» — Ἐῖτα δ' ἐφέροντο αἱ δεύτεραι τράπεζαι, εἰς αἷς παρειθύνοντο ὀπῶραι, ἄλλας (ἴσως διὰ τοὺς ξηροὺς καρπούς), καὶ ἐν μεταγενεστοῖς χρόνοις παντοῖα τραγήματα, τυρὸς, μάλιστα σικελικὸς, καὶ πέμματα. Τότε δ' ἤρχιζε καὶ κυρίως ἡ πόσις (τὸ συμπόσιον), ἥς τὴν εὐθυμίαν προὐκάλουν, μετὰ τοῦ οἴνου, μουσικῆ, χορδῶν, καὶ παντοῖαι ἀστεῖσμοι, χαριεντισμοὶ καὶ εὐφυσίαι συνδιαλέξεις· ὡς δεῖγμα δ' ἔχομεν τοῦ Πλάτωνος τὸ συμπόσιον, ἐκτὸς τῆς σπουδαιολογίας αὐτοῦ καὶ τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, ἣν ὁ Πλάτων ἐπατηδέσθη. Ἦσαν δὲ τῶν οἴνων οἱ ἀριστοὶ ὁ Θάσιος, ὁ Λέσβιος, ὁ Νάξιος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Χίος. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμίγνυον αὐτοὺς ἀλλήλοις, καὶ ἄλλοτε προσέθετον ἀρώματα, μέλι, κτλ. Σχεδὸν πάντοτε ὁ οἶνος

ἐπίνετο κεκραμένως μεθ' ὕδατος (κρασί), ἐνίοτε μὲν θερμοῦ, ἄλλοτε δὲ ψυχροτάτου καὶ μετὰ χιόνος (πόσις διὰ χιόνος)· τὸ δ' ἄκρατον πίνειν ἐθεωρεῖτο ὡς βαρβάρων ἰδιον, ἔτι δὲ ἢ ἐξ ἴσου κρᾶσις (ἴσου ἴσφ) ἐκρίνετο ὡς ὑπερβολικὴ, καὶ συνηθέστατα εἰς 3 μέρη ὕδατος ἐνεχεῖτο 1 μέρος οἴνου,

ἢ τὸ πολὺ δύο. Ἐγίνετο δ' ἡ κρᾶσις ἐν τῷ κρατήρι, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπληροῦτο ἡ οἰνοχόη, ἐξ ἧς ἤντλουν οἱ κύαθοι. Εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, αἰρετός ἡ κληρωτός, ἀνεκηρύττετο ἄρχων τῆς πόσεως, συμποσάρχος ἢ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς προσδιώριζε τὴν ἀναλογίαν τῆς κρᾶσεως, ἐμρίμνα περὶ τῆς τερπνῆς διαχύσεως, καὶ ἐπέβαλλε ποινὰς, ὧν ἡ συνηθεστάτη ἦν τὸ ἀπνευστί (διὰ μιᾶς καὶ ἀνευ διακοπῆς) πᾶσαν τὴν κύαθον πίνειν. Μεταξὺ τῶν διασκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ οἱ γρίφοι, καὶ παίγνια τινά, ὧν τὸ κυριώτερον ἦν ὁ κώτταθος, συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ βίπτηται τὸ λείψανον τοῦ ἐν τῷ κύαθῳ ἐκάστου μένοντος οἴνου, τὸ καλούμενον λάταξ ἢ λατάγη, εἰς κρεμασμένην τινὰ πλάστιγγα, καὶ ἐκ τοῦ μελλόνος ἢ ἐλάσσονος κρότου θν παρῆγεν, ἢ ἐκ τῆς κλίσεως ἢ ἐδίδεν εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐξηρτᾶτο τὸ παίγνιον, θπερ ἐποικίλλετο εἰς ἐννέα διαφορὰ εἶδη, καὶ ἀπεφασίζετο ἡ νίκη. Συνήθως ὁ ἡττηθεὶς ὑπεχρεοῦτο πίνειν πρὸς βίαν μεγάλην ποσότητα οἴνου. Πολλάκις δὲ καὶ προέπινον ἀλλήλοις οἱ συνδαιτυμόνες, ἀέπινον ἐπὶ δεξιᾷ, ἕκαστος πρὸς τὸν δεξιῶς αὐτοῦ καθήμενον. Εἰς τὴν εὐωχίαν συνετέλει οὐ σπανίως καὶ παρουσία αὐλητρίδων καὶ μιμικῶν παραστάσεων. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τιῶν ἑορτῶν ἐδίδοντο μεγάλοι πάνδημοι Ἑστιάσεις, ὧν ἡ δαπάνη ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ θεω-

ρικοῦ. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς παρακμῆς αἰται μετ' ἄλλων διασκεδάσεων τοῦ λαοῦ κτήνησαν νὰ ἐξαντλῶσι τοὺς δημοσίους πόρους. Ἡ δ' ἑστιάσεις τῶν φυλετῶν (τὰ φυλετικὰ δεῖπνα) ἦν μίαν τῶν λειτουργιῶν (ἴδ.).

Ἑσχαῖρα, ἴδ. Βωμός.

Ἑτηζορα, κυρίως φίλαι. Ἐδὸνομα ἔμιας κατ' ὀλίγον μετέπεσαν ἐπὶ τὴν σημασίαν ἐκδεδιγημένων κοινῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπαπόλασαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κορίνθῳ, τῇ πρωΐστη ἑδρᾷ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης (ἴδ. ἱεροδουλοί). Ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπῆρχον πυνές ἐξ αὐτῶν διανοητικῶς λίαν ἀνεπτυγμένα καὶ τὰς ἐλευθέραις γυναικῶν κατὰ τοῦτο ὑπερβαίνουσαι, δι' ὅ καὶ συνῆγον περὶ αὐτὰς ἄνδρας διακεκριμένους καὶ φιλοσόφους καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πρῶτα φέροντας, καὶ πολλὰ αὐτῶν, καὶ πολιτικὴν εὐγλωττίαν ἀνεπέδειξαν ἄλλαι, αἱ ὠραιότεραι, ἐχρησίμευον τοῖς κάλλιτέχναις ὡς θαυμάσια πρότυπα, καὶ ἡ νέα κωμῳδία περὶ αὐτὰς κυρίως περιστρέφεται. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν ἡ Ἀσπασία, ἡ ἔνυμφεῦθη ὁ Περικλῆς, ἡ Θαις, ἡ Μυρρίνα, ἡ Λαμία, ἡ Θαργυλίαι, ἡ Λαίς, ἡ Λέαινα, ἡ Θεοδότα, καὶ πρὸ πιασῶν ἡ Φρύνη ἐκ Θεσπιῶν, ἡ ὡς πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους χρησιμεύουσα.

Ἑταιρεῖαι, ἐν ταῖς ἀπολύτοις δημοκρατίαις αἱ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀποτελούμεναι, ἵνα ἀνθίστανται εἰς τοῦ ὅχλου τὴν πίεσιν, ἀλλήλως ὑποστηρίζεσθαι, ὡς ἐν ἐλλογαῖς, ἐν δίκαις, κτλ. Βαθμηδὸν δ' ἠέξησεν ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν, καὶ ἐγένοντο μᾶλλον ἐπικίνδυνοι, διότι, ἐν κρυπτῷ ὀργανίζεσθαι, καὶ ἐπιτηδεῖας συμπράττουσαι, ἀφελόντο πάσης περιστάσεως ἵνα διὰ κοινῆς ἐνεργείας οὐδετεροῦσι τοῦ δήμου τὴν δύναμιν, καὶ βλέπτωσιν αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Οὕτω μνημονεύει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 9) τοῦ ὅρκου τούτου ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν. «Καὶ τῷ δήμῳ κακόν οὐς ἔσομαι καὶ βουλεύεσθαι ὅ,τι ἂν ἔχω κακόν.» Ἐξέτεινον δι-

τὰς διακλαδώσεις των καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ συνεσκέπτοντο. Οὕτως ἐκ τειούτου συνδέσμου μεταξὺ τῶν Ἑταιρειῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης προέκυψεν ἡ ἀρχὴ τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ αὐτῶν προηγουμένη προσωρινὴ κυβέρνησις. Ἐπ' αὐτῶν, στήριχθεὶς ἐπέφερον ὁ Λύσανδρος τὴν ἀσφαλίαν ἀνατροπῆν τῶν ἐλληνικῶν πολιτευμάτων· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκκίνησην τῶν ὀλιγαρχικῶν τοιαῦτα πάλιν συνέστησαν καὶ ἐν ταῖς ἀντιθέτοις μερίσι, καὶ αἱ συγκρούσεις αὐτῶν ἐγένοντο μίαν τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς καταπτώσεως καὶ παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἑτεοθουτάδαι, ἴδ. Βούτης.

Ἑτεοκλῆς, ἴδ. Οἰδίπους. Χάρις.

Ἑτεοκλος, ἴδ. Ἴφις.

Ἔτος, ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλησι σεληνιακόν. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ἡμέρα, εἰς ἧς τὴν ἑσπέραν ἀνέτελλεν ἡ νέα σελήνη, ἐλέγετο ἡ πρώτη ἡμέρα, ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι. Ἡ πανσέληνος ἐπομένως συνέπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός. Ἐπειδὴ δ' ὁ μὴν συνέκειτο ἐξ ἡμερῶν 29 καὶ ὠρῶν περίπου 13, εἶχον τινὰς τῶν μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν (πλήρεις), καὶ τινὰς ἐξ 29 (κοίλους). Πρὸς ἐξίσωσιν δὲ τοῦ σεληνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, εἰς τὸ 3ον, 6ον καὶ 8ον ἔτος ἐκάστου Μεγάλου ἐνιαυτοῦ, ὡς ὠνόμαζον τὴν περίοδον 99 ἐτῶν, προσέθετον ἀνά ἓνα μῆνα ἐμὲ ὅλιγον ἐξ 29 ἢ 30 ἡμερῶν, οὕτως ὥστε τὸ μὲν κοινὸν ἔτος συνέκειτο ἐκ 354 ἡμερῶν, τὸ δ' ἐμὲ ὅλιμον ἐκ 383 ἢ 384. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριετηρίς, μετὰ τοῦ ἐμβολίου ἔτους, ἦτο πάλιν κατὰ 7 1/3 ἡμέρας πολὺ μακρὰ, δι' ὅ ἦν ἀνάγκη νὰ παραλείπηται ἐνίοτε εἰς ἐμβόλιμος μῆν. Ἐπὶ Περικλέους ὁ ἀστρονόμος Μέτων εἰσήγαγε τὴν ἐννεακαιδεκαετηρίδα, ἧτις διώρθωσε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἑλλειψιν. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐλληνικῶν πόλεων δὲν συνεφώνουν τὰ ἡμερολόγια, καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὰ ἑορτολόγια. Ἐδὲ ἀττικὸν ἔτος ἤρχιζεν ἐπὶ τῆς πρώτης νομηνίας μετὰ τὴν ἑσπέρην τροπήν, τὸ

δὲ Σπαρτιατικὸν κατὰ τὴν φθισπωρινὴν ἰσημερίαν, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπήν. Ἐν Ἀθήναις ἐπομένως ὁ 1^{ος} μῆν, Ἐκατομβαιῶν, περιλαμβάνει (κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον) τὸ 6^{ον} ἡμισυ τοῦ Ἰουλίου καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Αὐγούστου ὁ 2^{ος}, Μεταγειτνίων, τὸ 6^{ον} τοῦ Αὐγ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ 3^{ος}, Βοηδρομιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Σεπτ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ 4^{ος}, Πυανεψιών, τὸ 6^{ον} τοῦ Ὀκτ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Νοεμβρίου ὁ 5^{ος}, Μαιμακτηριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Νοεμβρ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Δεκεμβρίου ὁ 6^{ος}, Ποσειδεῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Δεκ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Ἰανουαρίου ὁ 7^{ος}, Γαμηλιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἰαν. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Φεβρουαρίου ὁ 8^{ος}, Ἀνοσητηριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Φεβρ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Μαρτίου ὁ 9^{ος}, Ἐλαφβολιῶν τὸ 6^{ον} τοῦ Μαρτ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Ἀπριλίου ὁ 10^{ος}, Μουνουχιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἀπρ. καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Μαΐου ὁ 11^{ος}, Θαργυλιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Μαΐου καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Ἰουνίου ὁ 12^{ος}, Σκίροφοριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἰουνίου καὶ τὸ 1^{ον} τοῦ Ἰουλίου. Ὁ ἐμβόλιμος μῆν παρεντίθετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ὡς Ποσειδεῶν δευτέρας. Ἐκαστος δὲ μῆν διηγεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, α'. ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου β'. μεσοῦντος ἢ ἐπιδέκα γ'. φθίνοντος, παυομένου, λήγοντος ἢ ἀπιόντος. Αἱ ἡμέραι τῆς τρίτης ἢ τελευταίας δεκάδος ἠριθμοῦντο ἀντιστρόφως, ἦτοι δεκάτη φθίνοντος ἐλέγετο ἡ 21^η, ἐνάτη φθίνοντος ἡ 22^η, καὶ οὕτω καθεξῆς. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις λέγεται ὁ Ῥωμῆλος πρῶτος διαιρέσας τὸ ἔτος εἰς 10 μῆνας, καὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσας κατὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἄρη (Mars), Μάρτιον. Ὁ Ἀπρίλιος ἐστὶν ὁ τῆς ἀνοίξεως τῶν ἀνθέων. Ὁ Μάιος ὀνομάσθη κατὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ Μαίαν. Ὁ Ἰούνιος κατὰ τὴν Ἥραν (Juno), οἱ δὲ λοιποὶ, ἀπὸ τοῦ πέμπτου, κατὰ τοὺς ἀριθμούς. Μεταγενεστέρως δ' ἐλάβεν ὁ πέμπτος (Quintilis) τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ὁ ἕκτος (Sextilis)

τό τοῦ Αὐγούστου. Ἀλλὰ τοὺς 12 μῆνας ἀρχαιότατα παρεδέχθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸν Ἰανουάριον λέγεται ὀνομάσας ὁ Νουμάς κατὰ τὸν Ἰανόν. Ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἀρχόμενοι, ἤβηλινον τὸ συμβιβάσαι τὸ σεληνιακὸν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ διὰ προσθήκης ἐνὸς ἐμβολίου μετὰ 2 ἔτη ἐκάστοτε. Τὴν δ' ἐντεῦθεν προερχομένην ἀνακρίθειαν ἐξήγητῃς νὰ διορθώσῃ ἡ Δεκανδρία τῷ 451 π. X., ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διὰ νόμου δὲ τοῦ Μ. Ἀκίλιου Γλαβρίωνος ἐπετράπησαν τῷ 191 π. X. οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ νὰ παρεμβάλλωσι τὰ ἐμβόλια ἔτη κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο ἤβησε τὴν σύγκυρσιν, καὶ οἱ μῆνες δὲν ἀντιστοιχοῦν πλέον εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, δι' ὃ ὁ Καίσαρ, ὡς ἀνώτατος ἀρχιερεὺς (Pontifex Maximus) τῷ 46 π. X., μετακαλεσάμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Ἕλληνα ἀστρονόμον Σωσιγένην, ἐκάνεισε δι' αὐτοῦ τὸ ἡμερολόγιον ἐπὶ νέας βάσεις. Πρὸς τοῦτο δ' ἐδέξατο πλὴν τοῦ ἐμβολίου μῆνος, κατὰ Φεβρουάριον νὰ παρεμβληθῶσι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἄλλαι 67 ἡμέραι μετὰ τοῦ νοεμβρίου καὶ δεκεμβρίου. Ἦρχιζε λοιπὸν τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ 153 π. X. ἐγκαθιστῶντο οἱ Ἰπάτοι. Τὸ ἐμβόλιον δ' ἔτος ὀνομάσθη bisextilis, διότι κατ' αὐτὸ, ἂν ὁ Φεβρουάριος εἴχεν 29 ἡμέρας, τὴν 24^{ην} καὶ 25^{ην} ὀνομάζον sextas calendae Martias. Καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἦν πρώτη τοῦ μηνὸς ἡ τῆς νοεμβρίας, ἦν ἐκ τῆς σκοπιᾶς τῆς καλουμένης Quarta Calidina ὡσεὶ τίς τοῦτο ἐπιτετραμμένος, καὶ ἐν μετέπειτα χρόνοις ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ν' ἀναγγέλλῃ (καλεῖν Kalare, ὄθεν Kalenda). Ἡ μεσομηνία ὀνομάζετο Idus (idus turronum, νικῶς τὸ διαρῆν), καὶ ἦν ὁ χρόνος τῆς πανσελήνου, ὡν, κατὰ τὸ διάφορον μῆκος τοῦ μηνὸς, ἐνίστατο, (τὸν μάρτιον, μῆιον, ἰούλιον καὶ ὀκτώβριον) τὴν 15^{ην} τοῦ μηνὸς, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας τὴν 13^{ην}. Nonis δὲ ἐλέγετο ἡ ἐνάτη ἡμέρα πρὸ τῶν Ἰδῶν, καὶ ταύτης καὶ αὐτῶν συναριθμομένων. Αἱ δὲ

λοιπαὶ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ τῆς μέσης ἀντιστρόφως, διὰ τῆς ἐκφράσεως ante diem Kalendas. Αἱ ἐβδομάδες ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἦσαν ἐξ 7 ἡμερῶν, πρὶν δὲ ἐξ ἐννέα (nundinae), καὶ αἱ ἡμέραι διεκρίνοντο εἰς τὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων.

Ἐτρουρία, ἴδ. Τυρρηγία.

Ἐυάγγελος, 1) θεῦλος τοῦ Περικλέους, πεπαιδευμένος, γράφας Ἰατρικὰ, σύγγραμμα στρατιωτικόν, ἐκτιμώμενον ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος (Πλούτ. Φιλπ. Β). — 2) Ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδας, οὗ σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα. (Σουλ. Meineke, Fragm. Com. Graec.)

Ἐυαγόρας, 1) ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος. Ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ Φοίνικας τινος, ὅστις εἶχε καταλάβει τὴν ἀρχὴν ὡς τύραννος, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ (410 π. X.) καὶ φιλόκαλος καὶ ἐξηγουερισμένος, καλλιερῶν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, προήγαγε τὴν Σαλαμῖνα εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Ἑλληνικὰς δὲ συνδέσας σχέσεις μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, συνέδραμε τὸν μετ' αὐτοῦ συνεννοημένον Κόνωνα, τὸν Ἀθηναίων ναύαρχον. Καὶ ὅτε μὲν ἐκυριεύθησαν αἱ Ἀθηναίαι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐδῶκεν ἄσυλον εἰς τὸν Κόνωνα ὅτε δ' ἐβίος, νικῆσας ἐν Κυδίῳ, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τῆς πατρίδος του τὴν ἀπελευθέρωσιν, τότε ὁ Εὐαγόρας ἰσχυρῶς τὸν συνέδραμε δι' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες, ὅτε συνεταράχθησαν αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκρήχθησαν. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδου, συμμαχῆσας μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξανέστη τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τῶν Περσῶν (387), ἀλλ' ἐνίκηθη διὰ θαλάσσης ἐν Κιτίῳ καὶ ἐπολιορκήθη ἐν Σαλαμῖνι, καὶ μόνον μετὰ δεκαετῆ πόλεμον ἐπέτυχε συνθήκην ἐντιμὸν (370). Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἐδόλοφονήθη (Ἰσχυρ. Εὐαγ. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 24. — Διδ. ΙΔ, 110. ΙΒ, 8, 3, 47). — 2) Ἰεργονος τοῦ ἀνωτέρου

υἱὸς Νικοκλέους, ἐπ' ὀλίγον βασιλεύσας, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Πρωταγόρου, ἐπ' ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν ἀρρωγῆ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἐξεδιώχθη αὐθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, συκοφαντήσαντος αὐτὸν παρὰ τοῖς Πέρσαις, καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς βίαιον θάνατον (Διδ. ΙΣΤ, 12).

Εὐάδων, 1) ἴδ. Ἰαμος. — 2) γυνὴ τοῦ Κακάνεως, ἀγαπῶσα τόσον τὸν ἄνδρα τῆς, ὥστε συνετάφη μετ' αὐτοῦ (Ἑβριπ. Ἰκ. 937. — Ἀπολλδ. Ι', 7, 1).

Εὐάνδρος, υἱὸς Ἐρμού καὶ Νύμφης τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἢ, κατὰ τοὺς Λατίνους, τῆς μάντιδος Καρμίντης, κατ' ἄλλους Νικοστράτης, ἢ Θεμίδος κλυομένης, ἢ τοῦ Ἐχέμου (ἴδ. Ἑρακλῆς) καὶ τῆς Τιμάνδρας. Λέγεται 60 ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἰλίου ἀγαθὸν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Παλλαντίου εἰς Λάτιον, καὶ εἰς τὸ Παλατινὸν ἔβρος, ἐνθα μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη, ἰδρῶσας πόλιν κληθεῖσαν Παλλανταίαν, κατὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὡς ἄλλοι θέλουσι κατὰ Πάλλαντα, τὸν πάππον, υἱὸν ἢ ἐγγονὸν του. Ἐμῶνσε δὲ τοὺς ἀγροίκους τότε Λατίνους πρῶτος εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν μουσικήν, καὶ εἰς ἄλλας τέχνας, καὶ τοῖς ἐδίδαξε τὴν λατρίαν τῆς Δήμητρος, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἑρακλέους, τοῦ Λυκαίου Πανός, ὅστις ἐν Λατίῳ ὀνομάσθη Φαῦνος ἢ Ἰανός. Ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτίματο ὡς εἰς τῶν αὐτοχθόνων ἡρώων μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Καρμίντης.

Εὐβοία, νῆσος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας παρατεινομένη καὶ μῆκος ἔχουσα 1200 σταδίων (25 μιλ.), δι' ὃ καὶ Μάκρις προσελέγετο τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς διαφέρει ἀπὸ 320 μέχρι 6 σταδίων, καὶ ἐπιφάνειαν ἔχει 76 □ μιλίων. Διήκει δὲ διὰ πάσης τῆς νήσου ἕρος, οὗ τὸ βόρειον ἐκαλεῖτο Τελέθριον, τὸ μέσον καὶ ὕψιστον (1745 μέτρ.) Δίφρυς (ν. Δέλις) καὶ Κοτυλάτον, τὸ νότιον (ἐκ σχιστολίθου) Ὀζη. Ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀποτόμων ἀκτῶν ὑπῆρχον ἐπὶ Ἡρόδοτου κενῶμαι παραθαλάσσιοι πρὸς θυμῶς δ' ἐξεταί-

νατο τὸ καρποφόρον Ἀηλάντιον πεδίον παρὰ τῇ Χαλκίδι, ἀφορμὴ γενόμενον μακρῶν ἐρίων μετὰ Χαλκιδέων καὶ Ἑρετριῶν. Τὰ δυτικώτερα δὲ τῶν πεδίων ταύτων μέρη ἐλέγοντο Κοτλα, ὡς πανταχόθεν, καὶ ἐκ τῆς ἀντιπέρας ζῆρας, ὑπ' ὁρέων περιβαλλόμενα. Τὸ ἀκρωτήριον Κηνάτον (ν. Αιθάδα) ἀντιστοιχεῖ τῇ ἀντιπέραν Οἴτη, καὶ ἴσως συνείχετο ποτὲ μετ' αὐτῆς. Διαιρεῖ δὲ τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς στεραῆς ὁ πορθμῶς τοῦ Εὐρπίου, καθ' ὃν καὶ πᾶσα ἡ νῆσος ὀνομάζετο ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις παραφθορῆν δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ ὄνομα εἰς Ἑγριπος, οἱ Ἐνετοὶ μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς Negro monte, τῶσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ στενωτέρον, 240' πλάτος ἔχον καὶ ὅλως ἀβαθεῖς μέρος αὐτοῦ, μὴ διαπλεόμενον ὑπὸ μεγάλων πλοίων, ὑπῆρχε γέφυρα κατεσκευασμένη. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριον τῆς νήσου ἦν τὸ ἐξ οὗ εἶχε ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κληθὲν Ἀρτεμίσιον, ἐνθα κατεναυμαγήθησαν οἱ Πέρσαι τῷ 480 π. X. Τὸ πρὸς Α ἦν τὸ καλούμενον Χερσονήσος, τὸ ΝΑ ὁ Καφηρεὺς, τὸ ΝΔ ὁ Γεραιστὸς καὶ τὸ ΒΔ τοῦτου, ἡ Λευκὴ ἀκτὴ. Ῥύσας ἔχει τὸν Βούδωρον πρὸς Δ, καὶ τὸν Ἀήλαντα διὰ τοῦ ἡμιγῶμου πεδίου. Τοὺς κατοίκους καλεῖτο Ὀμηροὶ Ἀθαντας πρὸς Β δὲ κατοίκων ἦδη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ Ἰστιαεῖς καὶ Ἑλλοπεες, πρὸς Ν. Δρύοπεες, καὶ ἰδίως ἐν Χαλκίδι καὶ Ἑρετρίῳ Ἰωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τοῦ 446 π. X. ἡ Εὐβοία ὑπέκυψε τοῖς Μακεδόσι, καὶ αἱ Ῥωμαῖοι προσήρτησαν αὐτὴν εἰς τὴν Μακεδονικὴν ἐπαρχίαν. Πόλεις δ' αὐτῆς ἦσαν κατὰ τὴν Δ. παραλίαν ἀπὸ Β. ἡ Αἰθῆψος, μετ' ἀξιολόγων θεϊούχων θεριμῶν πηγῶν αἱ Ὀροδίαι, μετὰ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, καταστραφείσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 426 ἢ Χαλκίς, κατὰ τὸ στενωτέρον τοῦ πορθμῶ. ἡ Ἑρετρία, μετὰ λιμένος καλουμένου Πορθμῶ, τῷ 490 καταστραφείσα ὑπὸ τοῦ Πέρσου Δάτιδος, ὅστις μετέκτισε τοὺς κατοίκους εἰς

Σούσα (Ἡρδ. ΣΤ', 99), ἀνοικοδομηθεῖσα δ' ἄλιγον μετὰ ταῦτα μεσημερινώτερον, βοήθεια τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ἐπανελθόντων φυγάδων, ὡς Νέα Ἐρέτρια. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος, ἰδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Κατωτέρω ἢ Ἀμάρυθος εἶχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα τὰ Στύρα καὶ ἡ Κάρυστος εἰς Ν. μετ' ἀξιολόγων λατομείων μαρμάρου. Πρὸς Α. δ' ἡ Κλέρινος ἐπὶ τοῦ Βουδάρου, καὶ Β. ἡ Ἴστίατα, ἧς τὸν εἶνον ὁ Ὀμηρος ἐπαινεῖ (Ἰλ. Β. 537), καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ εἰς 2000 Ἀθηναίους κατακλήρουγηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὠρεός. Ὁ Ἡρακλῆς δὲ κατέστρεψε τὴν Οἶχαλαν ἀγνώστου θέσεως (Στράβ. Ι. 444).

Εὐβουλίδης, 1) Μιλήσιος, μαθητὴς Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως, τὴν διαλεκτικὴν ἐκείνου προσπαθήσας νὰ τελειοποιήσῃ, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν πολλάκις ἐχλευάζετο, κωμῳδίας καὶ ὁ ἴδιος γράψας. Διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, λέγεται γυμνάσας αὐτὸν εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ ἀπροσκόπτως, ὃ πρὶν ἐδυσκολοῦετο Ρ. — 2) Ἀθηναῖος (Κρωπίδης), γλύπτου Εὐχέριος υἱὸς καὶ πατήρ, γλύπτης καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰργάσθη ἐν ἄλλοις σύμπλεγμα Ἀθηναῖς Παιονίας, Δίδος, Μνημοσύνης, Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἀνατεθὲν εἰς τὴν τῷ Μελπομένῳ Διονύσῳ ἀφιερωθεῖσαν οἰκίαν τοῦ Πολυτίωνος, κτήμα ποτὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐξ ἧς κατηγορήθησαν ὡς ἐξορμηθέντες οἱ Ἐρμοκοπίδαι (Παυσ. Α. 2, 4. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Εὐβουλος, 1) υἱὸς Εὐφράνορος, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀκμᾶσας περὶ τὰ 376 π. Χ. Λέγεται γράψας 104 κωμῳδίας· σώζονται δὲ 50 ἐξ αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ ἀποσπάσματα, ὕψος εὐχάρι καὶ λαμπρὸν μαρτυροῦντα (Συλλ. Meinzake, Fragm. Com. Graec.). Τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ ἤρθετο κυρίως ἐκ τῆς μυθολογίας, καὶ ἐχλευάζεν ἐν παρωδίαις τοὺς πρὸ αὐτοῦ τραγικούς, ἰδίως τὸν Εὐριπίδην. — 2) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύ-

στιος, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ δημοφιλῆς, ὄλεθρίας ἐπιρροῆς, διότι τὸν ὄχλον κολακεύων, προὐκάλεσε ψήφισμα καθ' ὃ τὰ περισσεύματα τῶν ταμείων ἔπρεπε νὰ δίδωνται οὐχὶ εἰς στρατιωτικὰ καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως ἀλλ' εἰς θεωρίαν (ἴδ.), καὶ ποιήνῃ θανάτου ἐπεκρέμασεν εἰς ὄντινα ἤθελε προτείνει τοῦ ψήφισματος τὴν κατάργησιν, ἧτις ἐπετεύχθη μόνον ἄλιγον πρὸ τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας. Ἦν δὲ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, συνηγορήσας ὑπὲρ τοῦ Μειδίου καὶ τοῦ Αἰσχίνου (π. Πρροβ.), ὅστις ἦν πρὶν γραφεὺς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν δῆμον ὑπὲρ αὐτοῦ διαθείς. Πρὸςθεύσας παρὰ Φιλίππου, ἐκερδήθη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ συνωμολόγησε τῷ 346 συνθήκην ἀσύμφορον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ Δημοσθένους, τῷ 330 π. Χ. Αἱ περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ μαρτυρίαι τοῦ Θεοπόμπου (Σουίδ. λ. — Ἀθῆν. σ. 166) εἰσὶν οὐχὶ εὐμενεῖς. — 3) Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωικῆς. — 4) Ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίας, Πυθαγόρειος.

Εὐγάμμων, ἴδ. Ἔπος.

Εὐγγραμμος, **Εὐχχεῖρ** καὶ **Κλέφαντος**, τρεῖς πηλοπλάσται καὶ ζωγράφοι, κατὰ τὴν 307ῃ Ὀλυμπιάδᾳ (650 π. Χ.) τὸν Δημάρατον εἰς Τυρρηνίαν συνοδεύσαντες, καὶ ἐκεῖ πρῶτον τὴν τέχνην εἰσαγαγόντες.

Εὐδοαμίδας, Σπαρτιάτης στρατηγός, ἐκστρατεύσας τῷ 383 κατ' Ὀλύμπου, ἀπέτυχε διότι ὁ ἀδελφὸς του Φοιδίδας, ἀντὶ νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν του, ἔμεινε εἰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2, 24), καὶ ἠττήθη ὑπὸ τῶν Ὀλυνηθίων (Διόδ. ΙΕ, 26), καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, κατὰ Δημοσθένην.

Εὐδῶνιμος, Ῥόδιος, εἰς τῶν κυριωτέρων μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους (Gell. XII, 5). Ἰατρός καὶ μαθηματικός, ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας, καὶ σχόλια εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, μεθ' ὃ πληρῆστατα συναφάνει. Ἐπιστεῦετο δὲ γράψας καὶ Ἡθικὰ Εὐδῶνιμια. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Spengel).

Εὐδοξία ἢ **Εὐδοκία**, 1) γυνὴ τοῦ

αὐτοκράτορος Ἀρχαδίου, θυγάτηρ Βαύτου, ἀρχηγῶ Φράγκου, καὶ μήτηρ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, ἐχθρὰ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπέθανε τῷ 404 μ. Χ. — 2) Ἀθηναῖς, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Λεοντίου, γεννηθεῖσα τῷ 401 μ. Χ., μετωνομάσθη Εὐδοξία, παραδεχθεῖσα τὸν χριστιανισμόν. Τῷ 421 ἐνομήφθη αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος ὁ Β'. Ἐγραψε δὲ ποιήσεις χριστιανικάς, καὶ τῷ 445 ἀπελοῦσα εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπέθανεν ἐκεῖ τῷ 460. — 3) Σόζυγος Κωνσταντίνου Γ', τοῦ Δούκα, εἶτα τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, ἀπὸ δὲ τοῦ 1071 μονάσασα, συνέγραψε σωζόμενον ἱστορικομυθολογικὸν λεξικόν, ὃ ὠνόμασεν Ἰωνίαν (Ἐκδ. Vilvoison, 1781).

Εὐδοξος, 1) Κνίδιος, περὶ τὸ 408 γεννηθεὶς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὰς περὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς δόξας τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Ἀριστάρχου μᾶλλον παραδεχθεὶς. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψας, περὶ τὸ 370 εἰσήγαγε νέον πολίτευμα εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦν δὲ καὶ ἰατρός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπίσημος ὡς μαθηματικός, ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπιστημονικῶς τὸ σφαιροεἶδός τῆς γῆς ἀποδείξας, καὶ εἰς ζώνας αὐτὴν κατατεμάων. Ἰδρυσεν δ' ἀστεροσκοπεῖα, ἐπεδόθη εἰς παρατηρήσεις καὶ διώρθωσε τοῦ Κλεοστράτου (540 π. Χ.) τὴν ὀκταετηρίδα, σκοπεύσας τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς τὰ φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, ἃ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρατος (ἴδ.) ἐστιχούργησεν. — 2) Ἐκ Κυζίκου, περὶ τὸ 100 π. Χ., ἔγραψεν ἑδοικτορίας, ἐξ ὧν ἠρόσθη ὁ Στράβων (Β, 98).

Εὐδωρος, 1) γῆς Ἐρμού καὶ Πολυμήλης, θυγατὴρ τοῦ Φύλαντος, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων κατὰ τῆς Τρωάδος. — 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γράψας σύγγραμμα περὶ Νείλου, ὃ μνημονεύει ὁ Στράβων (ΙΖ, 790).

Εὐεργέτης. Ἐένος ἐλληνικὴν πόλιν

εὐ ποιῶν, ἀνεγνωρίζετο πολλάκις ὑπ' αὐτῆς διὰ ψηφίσματος ὡς εὐεργέτης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγχρόνως καὶ ὡς πρόξενος.

Εὐήμερος, πιθανῶς ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας, Κυρηναῖκός φιλόσοφος, τῶν παρὰ τῷ Κασσάνδρῳ, ἔγραψε τὴν ἦν ἐκάλεσεν «Ἱερᾶν ἀναγραφῆν», καὶ ἐν ἧ' πλάττει, ὅτι πεμφθεὶς εἰς Ἀραβίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις νῆσον, ἣν καλεῖ Παγχαίαν, εὗρεν ἐν τῷ ναῦ τοῦ Τριφυλίου Δίδος χρυσοῦν στήλην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένην πᾶσαν τὴν πανάρχαιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Οὐρανοῦ, καθ' ἣν πάντες οἱ περὶ θεῶν μῦθοι εἰσὶ πράξεις ἀνθρώπων θεοποιηθέντων ὑπὸ τῶν παραδόσεων, δι' ὃ καὶ ἐπινομάσθη ἄθεος, εἰ καὶ ἡ πίστις εἰς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμίθεους, τὰς θεοποιήσεις, τὰ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τάφου Δίδος πιστευόμενα, δὲν ἦσαν ἄλλως ἕνεκα πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, ἧτις καὶ ἀπ' αὐτοῦ, δόντος αὐτῇ σύστασιν, Εὐήμερισμός ἐπεκλήθη (Αἰλ. Π. Ἰστ. Β, 31. — Πλούτ. — Cic. N. D. I, 41, 119). Καὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἀρχαίων, ὡς ὁ Καλλιμάχος, ὁ Ἐρατοσθένης, ἐπολέμησαν τὸ πέζον καὶ ἀντιθηρακευτικὸν τοῦτο σύστημά του. Οἱ πατέρες ὅμως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀρύνονται πολλάκις ἐπιχειρήματα ἐξ αὐτοῦ.

Εὐήνος καὶ **Εὐήνιος** 1) Δύο Πάριοι ἐλεγειακοὶ ποιηταί, ὧν ὁ ἕτερος (ἀγνωστὴν ἀνὸ ἀρχαιότερος) ἔζη ἐπὶ Σωκράτους καὶ ἦν εἰς τῶν διδασκάλων αὐτοῦ (Πλάτ. Ἀπολ. σ. 20. Φαῖδ. σ. 60. Φαῖδρ. σ. 267). Τινὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται, ὡς καὶ τινὰ ἐρωτικά ἐπιγράμματα ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἄλλου ὁμωνύμου ποιητοῦ, ἢ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν (Συλλ. Bergk. Poet. Iyr. Graec.). — 2) Ποταμὸς Αἰτωλίας (ἴδ.). — 3) ἴδ. Ἰδίας.

Εὐδόδημος, 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, συνυπογράφας μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην καὶ εἶτα μετ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν ἐκπεμφθεὶς (Θουκ. Ε, 19. Ζ, 14). — 2) Σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ἐν Χίῳ γεννηθεὶς, δια-

τρίφας ἐπὶ μακρὸν εἰς Θουρίους. Αὐτοῦ τὸ ὄνομα φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 3) Ὁ Πλάτων μνημονεύει καὶ ἄλλου Εὐθυδήμου, υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Λυσίου. — 4) Υἱὸς Διοκλέους, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ὑφ' οὗ μάλιστα ἐκαλεῖτο ὁ καλὸς (Πλάτ. Συμπ. 222. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ, 2). — 5) Βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς, γεννηθεὶς ἐν Μαγνησίᾳ, τὸ κρά-

τος του ἐκτείνας καὶ ἰσχυρὸν καταστήσας· προσδληθεὶς δὲ περὶ τὰ 212 π.Χ. ὑπὸ Ἀντιόχου, καὶ μετ' αὐτοῦ συνδηλογήσας.

Εὐθυκράτης, υἱὸς τοῦ περιφήμου Σικυωνίου γλύπτου Λυσίππου, ἀνδριαντοποιὸς καὶ αὐτὸς, ἀποκλίνων μᾶλλον πρὸς τὸν αὐστηρὸν ἀρχαῖζοντα ρυθμὸν, ποιήσας πλὴν ἄλλων ἀγαλμάτων πολλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Pl. XXXIV, 19, 7).

Εὐθύμοιος, 1) Πύκτης ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Λοκρῶν ἐπὶ Ξέρξου, ἐπιστεύετο ἐλευθερώσας τὴν πόλιν Τέμισσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ δαίμονος Πολίτου (ἐνὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ὀδυσσεύς, εἰς ὃν ἐτήσιως εὐύετο παρθένος, καὶ εἶτα ἀναληθεὶς ἐκ τῆς γῆς (Παιουσ. ΣΤ, 6, 2). — 2) Λευκάδιος, ἱππαρχος ἐν Σικελίᾳ συμμαχῶν μετὰ τῶν Καρχηδονίων, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμολ. Α. ΑΒ.).

Εὐθύοναι, ἐν Ἀθήναις ὁ λόγος ἐνέφρατον πάντες οἱ ἐν τέλει τῆς ἐτήσιας διαχειρίσεως τῶν, καὶ ὃν ἔδιδον, φαίνεται, κατὰ τὰς 30 πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς. Οἱ δὲ χρέηματα διαχειρισόμενοι ἔδιδον καὶ ἀπολογιστῶν (κυρίως λόγον) αὐτῶν εἰς τοὺς λογιστάς, παρ' οἷς καὶ αἱ καταγγελλοί ἐγίνοντο ἐπὶ καταχρήσεσι, σφετερισμοῖς, καταπιέσει κτλ., καὶ αὐτοὶ, μετὰ τὰς δεύσας ἀνα-

κρίσεις, εἰσήγον εἰς τοὺς Ἡλιαστὰς τὴν δικὴν εὐθύνων.

Εὐθύονοι, ἴδ. Λογισταί.

Εὐθύνοος, 1) Ἀθηναῖος οὗ σώζεται λόγος κατὰ τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) Θεσπιεὺς, ἀναγγεῖλας τῷ Ἀγχιλαῷ τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἐπαμινώνδου τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὴν Σπάρτην, ὅτε καὶ οἱ Σπαρτιάται, παρασκευασθέντες, ἐκώλυσαν τὴν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν προσβολὴν (Πλούτ. Ἀγχισ. ΑΔ).

Εὐθύτονα, ἴδ. Καταπέλται.

Εὐκαρπία, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ

τὰς πηγὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἐν εὐφῶν πεδίῳ.

Εὐκλεία, ἑορτὴ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 2).

Εὐκλείδης, 1) ἄρχων ἐπάνυμος ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλ. 94, 6 (403 π.Χ.), ἐφ' οὗ πλήρης ἐψηφίσθη ἀμνηστία καὶ παλινορθωσις τῆς Σολωνείου νομοθεσίας, ἀναθεωρηθείσης ὑπὸ Νικομάχου (Λυσ. εἰς Νικῶμ.). Τότε εἰσήχθη τὸ πρῶτον ἐπισήμως καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἀλφάβητον τῶν 24 γραμμάτων (Πλούτ. Ἀριστ. Α). — 2) Μαγαρεὺς, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, πρὸς ὃν, καίτοι ὑπὸ πονηρῆς θανάτου ἀπειλούμενος, ἤρχετο οὐχ ἥττον, ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένος ἐκ Μεγάρων διὰ νυκτὸς (Cell. VI, 10)· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου τοῦ ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ στενὴ συνεζέθη φιλία μεταξὺ αὐτῶν, εἰ καὶ διεφέρον κατὰ τὰς θεωρίας. Ἐγένετο δ' ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μαγαρικῆς σχολῆς (τῶν Μεγαρικῶν), συνδυάζων τὰς Σωκρατικὰς θεωρίας μετὰ τῶν Ἑλεατικῶν ἃς εἶχε προδιδάχθῃ (Cic. Acad. II. 42), εἰς τὴν ἀπόλυτον τούτων μονάδα ἠθικὴν τινα ὑπόστασιν ὑποβαλὼν, καὶ πρᾶξιων ὅτι ἐν

μόνον ὑπάρχει τὸ ἀληθές, ἕπερ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, φέρον ὅμως καὶ ἄλλα ὀνόματα, θεὸς, φρόνησις, νοῦς δυναμένον νὰ κληθῇ. Ἀπέκρουεν ἐπομένως τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν ὄντων. Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο ὑπεστήριξε κατὰ τῶν διδαγμάτων τῆς πείρας διὰ σοφιστικῆς διαλεκτικῆς. Ταύτην δὲ, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ διδασκάλου τῶν ἐν ὑατέρων μέρει τιθέμενοι, ἀνέπτυξαν ἐπιμύλλον οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Εὐδουλίδης καὶ Διόδωρος Κρόνος, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκλήθησαν Διαλεκτικοὶ ἢ Ἐριστικοί. Λέγεται δὲ συντάξας ἐξ διαλόγους (Διογ. Λαέρτ. Β, 418), οἵτινες ἀπωλέσθησαν. — 3) Ἐνδοξος μαθηματικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π.Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ συγγράφας α) Στοιχεῖα (μαθηματικῆς) εἰς 13 βιβλία, εἰς ὃ Ὑψικλῆς, περὶ τὰ 170, ἕτερα δύο προσέθηκε. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέστησεν εἰς ἀχρηστίαν πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἀπηλλοτριμένον τινῶν σφαλμάτων, ἔμεινε μέχρις ἐσχάτων τὸ πρῶτον μαθηματικὸν διδακτικὸν βιβλίον. Ὁ Πρόκλος, καὶ Θεών ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἔγραψαν αὐτοῦ σχολία, καὶ ὁ Βοήθιος αὐτὸ παρηκολούθησεν. Εἰς τὸν μεσαίωνα δ' ἐγνώσθη τὸ βιβλίον διὰ λατινικῆς μεταφράσεως, γενομένης ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ. — β) Δεδομένα, 90 (ἢ 95) θεωρήματα ἰδιαιτέρων περιπτώσεων τῆς γεωμετρικῆς ἀναλύσεως. — γ) πορίσματα, ὧν ὁ Πάππος διετήρησεν ἀποσπάσματα. Αἱ δὲ λοιπαὶ μαθηματικαὶ αὐτοῦ συγγραφαὶ ἀπωλέσθησαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καὶ δύο πραγματεῖαι περὶ θεωρίας τῆς μουσικῆς. Βεβαιωτέρα ὅμως ἐστὶν ἡ γνησιότης τοῦ διατηρηθέντος ἀστρονομικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, τοῦ ἐπιγραφομένου Φαινόμενα (Πρώτ. Ἐκδ. Grégoire, 1703).

Εὐκράτης, ἐπίσημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, ἐπὶ Κλέωνος, καθ' οὗ ἀντέπραπτε μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Διοδώρου (Θουκ. Γ, 41)· εἶτα δ' ὑπεχώρησεν εἰς αὐτὸν (Ἀριστ. Ἰπκ. 129).

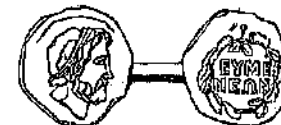
Εὐκρατίδης, βασιλεὺς τῆς Βακτρια-

νῆς, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς προβάς τροπαιοφόρος (Just. XXXIV, 6, 1).

Εὐμαίος, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Εὐμένης ἢ **Εὐμηνία**, πόλις Φρυγικὴ πρὸς τῇ Ἀπαμείᾳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

Ἀττάλου Β, καὶ ἐπονομασθεῖσα κατὰ τὸν προκατόχον καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, Εὐμένην Β. (Στράβ. ΙΒ, 576. — Εὐτρη. Δ, 2).

Εὐμένης, 1) Ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς ἐν Θράκῃ Καρδίας, ἰδιαιτερός καὶ λίαν εὐνοούμενος γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου καὶ εἶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνὴρ συνετὸς καὶ ἐπιτήδειος, φθονούμενος δ' ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ λοιπῶν μεγιστάνων, οἵτινες τῷ προσήπτον φιλοχρηματίαν καὶ ἀπληστίαν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνομφεύθη εἰς Περσίαν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον Βαρσίνην, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἰδίας τοῦ συζόγου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἐπὶ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν καὶ περιπλοκῶν ἃς παρήγαγεν ἡ δυσκωνδιστὸς αὐτοῦ κληρονομία, ἀνέπτυξε, πλὴν τῶν πολιτικῶν, καὶ στρατηγικὰ προτερήματα. Κατ' ἀρχὰς, ὡς μὴ Μακεδῶν, ἀπέσχε πάσης μετοχῆς εἰς τοῦ κράτους τὴν διανομὴν (Πλούτ. Εὐμ. Γ), καὶ ὑπεστήριξε τὸν Περδικκάν, ὡς τῆς βασιλείας ἐπίτροπον. Εἶτα δὲ τῷ ἐδόθη ἡ Καππαδοκία καὶ αἱ περὶ αὐτὴν ἐπαρχίαι, ἃς ὅμως ἐδίασθη πρῶτον νὰ κατακτήσῃ. Ὅτε δ' ὁ Περδικκας ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀνέλαθεν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, καὶ μετὰ Νεοπτόλεμον, τὸν σατράπην τῆς Ἀρμενίας (Διόδ.

ΙΗ, 30), ἐνίκησε καὶ τὸν Κρατερὸν, πεσόντα εἰς τὴν μάχην. Τὸν ἐκίβησε δὲ μεγαλοπρεπῶς, ἐξιλεούμενος τοὺς Μακεδόνας οὓς εἶχεν ἐν τῷ στρατῷ του, καὶ οἵτινες λίαν ἠγάπων ἐκείνον, δι' ὃ καὶ οὐδέποτε ἤθελον νὰ συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Εὐμένην τὸν θάνατόν του. Διὰ τοῦτο ὠργάνωσε νέον στρατὸν ἐκ τῶν ἐγγυρίων τῆς σατραπείας του, πιστὸν εἰς αὐτόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε τὸν Ἀντίγονον (319—316) μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας. Μετὰ μεγίστης δ' ἐπιδεξιότητος, ἀνδρείας καὶ καρτερίας ἠμύνατο καὶ ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ Καππαδοκικῷ φρουρίῳ Νόβα, πιστὸς μένων πάντοτε εἰς τὴν πρὸς τὸν βασιλικὸν οἶκον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀφοσίωσίν του. Κατάρθωσε δ' ἐπιτηδείως νὰ διαφύγῃ καὶ ἐκείθεν, καὶ ὁ Ἀντίγονος, βλέπων ὅτι ἠδυνάτει νὰ τὸν καταβάλῃ, ἐκέρδησε τοὺς ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ Μακεδόνας, καὶ δι' αὐτῶν τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐθανάτωσεν εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν. Καὶ ὡς συγγραφεὺς δὲ διέπρεπεν ὁ Εὐμένης. συντάξας «Ἐφημ. ρ(δ) ας Ἀλεξάνδρου», λίαν ἐπαινουμένως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων (Αἰλ. Π. Γ. Β. 23).—2) Εὐμένης Α, ἀνεψιὸς τοῦ Φιλιπταύρου, βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου (263 π. Χ.), ἐνίκησεν Ἀντίγονον τὸν Δ (Σιωτήρα) περὶ τὰς Σάρδεες, ἐξέτεινε τὸ κράτος του, καὶ ἦν προστάτης τῶν ταχῶν καὶ ἐπιστημῶν.—3) Εὐμένης Β. υἱὸς Ἀττάλου Α, ἐβασιλεύσεν ἐν Περγᾶμῳ ἀπὸ 197—159 π. Χ., καὶ διετέλεσε διαρκῶς τοῖς Ῥωμαίοις προσηλωμένος, ἐξ οὗ καὶ ἡ μικρὰ αὐτοῦ ἐπικρατεία σπουδαίως ἠρύνθη. Τῷ 195 συνετέλεσεν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ τυράννου τῆς Σπάρτης Νάβιδος, ὑπεστήριξε τὴν Ῥώμην κατ' Ἀντίχου τοῦ μεγάλου τῆς Συρίας, καὶ ὅτε ἐπισκέφθη μετὰ ταῦτα τὴν Ῥώμην, μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι τοῦ Ταύρου, προσετέθη εἰς τὴν ἐπικρατείαν του. Ἀλλὰ κατὰ Προυσίου βασιλείας τῆς Βιθυνίας, ὃν διὰ τῶν συμβουλῶν του ὑπεστήριξεν ὁ Ἀννίβας, πολεμήσας, ἐνίκηθη· καὶ μόνον διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ῥώμης ἐσώθη, ὡς

καὶ διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς ἐνίκησε τὸν ἐν Πόντῳ Φαρνάκην· οἱ δὲ Ῥόδοι, μεθ' ὧν ἦλθεν εἰς Ῥήξιν (172), τὸν κατήγγειλαν πικρῶς εἰς τὴν Ῥώμην. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ, καὶ τοὶ ἐπίτηδες ἐξεγείροντες τὰς ἐριδας ταύτας ἵνα μὴ τὸν ἀφήσωσι νὰ γίνῃ πολὺ ἰσχυρὸς, τὸν ἐδέχθησαν διμῶς εὐμενεστάτα ὅτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπεδήμησεν εἰς Ῥώμην, καὶ τοὶ μεγάλως διὰ τοῦτο ἀγανακτοῦντος Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου (Πλούτ. Κάτ. πρ. Η). Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου του, διερχόμενος διὰ τῆς Ἑλλάδος, περιῆλθεν εἰς κίνδυνον, ἵσως ὑποκινήσει τοῦ ἐκ Μακεδονίας Περσέως, καὶ ἐν Ἀσίᾳ διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου του, ὁ ἀδελφὸς του Ἀττάλος ἠτοιμάζετο νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, ὅτε ἐφάνη ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ πρὸς τὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων δυσαναγκαστῶν, ἐβασίλευσε μὲν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ Περσέως πόλεμον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολλοῦ ζήλου, καὶ ἀπεπειράθη καὶ συνθηκολογίας μετ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ δυσμενεῖς γενόμενοι οἱ Ῥωμαῖοι, ἠθέλησαν νὰ τῷ παρέξωσι πράγματα, καὶ παρεκίνησαν τοὺς ἐχθροὺς του νὰ τὸν κατήγορήσωσιν ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ ἀπηγόρευσαν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Τὸν δ' ἀδελφόν του Ἀττάλον, ὃν ἐπειψεν ἵνα ὑπεραπολογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπεριποιήθησαν εὐπρεπῶς, ἐλπίζοντες νὰ τὸν ἀντιτάξωσιν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἀττάλος ἦν ἀφωσιμημένος τῷ ἀδελφῷ του· ὁ δ' Εὐμένης ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῷ 159 π. Χ., πλήρης ἡμερῶν, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν προσεγαγὼν διὰ τῆς προστασίας του, καὶ τὴν ἐν Περγᾶμῳ βιβλιοθήκην μεγάλως πλουτίσας.

Εὐμένιος, γεν. 250 μ. Χ., διδάσκαλος Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, παρηκολούθησεν αὐτόν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς ἐσατρατείας του, καὶ εἶτα, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, τὸ Λύγουστόδουον (Aulun) τῆς Γαλλίας, ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἔγραψε, λατινιστῶ, πανηγυρικοὺς τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἄλλους.

Εὐμενίδες, ἕτερον ὄνομα τῶν Ἐ-

ριγγύων (ἴδ.) ἐκδικητριῶν θεῶν τοῦ Ἄδου. Ἦσαν τρεῖς, ὡς ἔρρέθη. Εἰς τὴν ἀνωτέρω

εἰκόνα τῶν δύο ἐξ αὐτῶν, προστίθεται ἐνταῦθα καὶ ἡ τρίτη, κατ' ἀρχαίον ἀνάγλυφον.

Εὐμόλοπιδα, μετὰ τῶν Κηρύκων, τὰ δύο ἀρχαιότερα τῶν ἱερέων γένη ἐν Ἀττικῇ (οἱ ψάλλται καὶ οἱ κήρυκες). Ἐξ αὐτῶν ἐλαμβάνοντο οἱ ἐπισημότεροι ἱερεῖς, καὶ μετὰ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ μετὰ πλείστων διακόνων ἐμύοντο εἰς τὰ Ἐλευσίαια, καὶ μιμικῶς παρίσταντο τὰ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης. Ἐἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν διὰ τ' ἀφορῶντα παραβάσεις τῶν μυστηρίων (Δημότ. Ἀνδρῶτ. 27). ἴδ. Ἐλευσίαια.

Εὐμόλοπος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἐκ Θερμῆς εἰς Ἐλευσίαια κατελθὼν, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, ἀοιδὸς καὶ συγχνῶνος πολεμιστῆς. Βοηθήσας τοὺς Ἐλευσινίους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐθανατίωθη μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Φόρβαντος καὶ Ἰμμάραδου, ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθεῦς. Κατ' ἄλλον μῦθον ἐφονεύθησαν ὁ Ἐρεχθεὺς καὶ ὁ Ἰμμάραδος, καὶ οἱ Ἐλευσινιοὶ ὑπετάγησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρει ὅτι αὐτὸς μόνος νὰ προΐσταται τῶν μυστηρίων, ὃ, εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου εἰσῆγαγε πρῶτος ὁ Εὐμόλοπος, (Ὀμ. Ὑμν. Δῆμ. 154, 476), τελῶν αὐτὰ μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ. Ἐναπέμεινε δ' εἰς τὰς ἀπογόνους αὐτοῦ, τοὺς Εὐμόλοπιδας (ἴδ.) τὸ δικαίωμα τῆς αὐτῶν τελέσεως. Τῷ Εὐμόλοπῳ ἀποδίδεται καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν

δένδρων καὶ τῶν ἀμπελῶν. Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων παρεδέχοντο πολλοὺς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· α') τὸν Θράκα οὗ υἱὸς Κήρυξ ἦν ὁ γενάρχης τοῦ ἀττικῆς ἱερατικῆς γένους τῶν Κηρύκων· β') υἱὸν τοῦ Κήρυκος· γ') υἱὸν τοῦ Μουσαίου, εἰσαγαγόντα τὰ μυστήρια.

Εὐνόας, λίθοι εἰς τὴν ἀκτὴν εἰς οὓς ἐστήριζον τὰ πλοῖα πρὸ τῆς ἐραυρέσεως τῶν ἀγκυρῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 436. Ε, 77. Ὀδ. Β, 418).

Εὐνόπιος, σοφιστῆς περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔγραψεν ἐν γλώσσῃ ἐπιτετηθευμένη «βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν», 23 συγχνῶνων του, καὶ ἐξακολούθησιν τῆς ιστορίας τοῦ Δεξιππου, «αἰχρονικὴν ἱστορίαν μετὰ Δέξιππου» εἰς ἰδ' βιβλία, ὧν μακρὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Dind. Hist. Graec. min.).

Εὐνεως, **Εὐννης** ἢ **Εὐνεύς**, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Τυπύλης, βασιλείσσης τῆς Λήμνου, καὶ αὐτὸς τῆς Λήμνου βασιλεὺς, ἐμπροσθεν μετὰ τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑλλάδος (Ὀμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747).

Εὐνομία, ἴδ. Ὄραι.

Εὐνομοσ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῶν Εὐρυποντιδῶν, πατήρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ τοῦ Λυκούργου· ἐφονεύθη ἐν στάσει (Πλούτ. Λυκ. Β).

Εὐνους, ἐκ Συρίας, δεῦλος ἐν Ἰβνῆ τῆς Σικελίας, φήμην μάγου ἀποκτήσας, ἐξήσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνδούλων του, καὶ ἐξήγειρεν αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην τῶν δούλων στάσιν ἐν Σικελίᾳ, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἐκατοντάδας χιλιάδων δούλων ἐστρατολόγησεν αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ Κλέων. Ἡ συνωμοσία, ἀρξαμένη, ὡς φαίνεται, περὶ τὰ 141—140 π. Χ. ἐξεργάγη τῷ 135, καὶ ἐπανειλημμένως ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους· ἀλλὰ τέλος ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Ρουπιλίου, καὶ ὁ Εὐνους συνελήφθη ἐντὸς σπηλαίου, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ καταδικασθῆ, τῷ 132 (Πλούτ. Σύλλ. ΑΣΓ. — Διόδ. Ἀποσπασμ. ΑΔ).

Εὐξενος, ἴδ. Πόντος.

Εὐπάλαμος, ἴδ. Δαίδαλος.

Εὐπάλιον, πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος, Δ. τῆς Ἀντικύρας, ἔχουσα λιμένα τὰς Ἐρυθράς (Θουκ. Γ, 95, 96. — Στράβ. Θ. 427).

Εὐπέειος, Ἰθακήσιος, στάσιν ἐξεγείρας κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, φνεύσαντος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντίνοον, φνευθεὶς δ' ὑπὸ Λαέρτου (Ὀδ. Α, 383. Β, 424. Ω, 469, 523).

Εὐπόλις Σωσιπόλιδος, εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Κρατίνου καὶ Ἀριστοφάνους, ἤρξατο ἡδὴ 17έτης τὸ στάδιον αὐτοῦ, ἴσως ὑπὸ ξένον ὄνομα, καὶ ἐνίκησεν ἐπτάκις. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τοῦ τέλους του, καὶ ὁ τάφος του ἐδείκνυτο πολλαχοῦ. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Ἀριστοφάνους, μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀντίπαλος αὐτοῦ. Ἐπαινοῦσι δ' οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔξαρσιν τῆς φαντασίας του καὶ τῆς γλώσσης του τὴν χάριν, τὴν πλαστικὴν καλλονὴν, τὴν εἰρωνικὴν εὐφυΐαν του, τὸν θερμὸν πατριωτισμὸν του τῶν προσάπτουσι ὅμως κακολογίαν καὶ τρυφηλότητα. Δράματα λέγεται ὡς 20 γράψας, 15 ἐξ αὐτῶν οἱ σωζόμενοι τίτλοι θεωροῦνται ὡς ἀσφαλεῖς, ὡς κλιτὰ ποσάσματα ἐκ 12. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν οἱ Δῆμοι, διακωμωδοῦν τὰ τῆς διοικήσεως τῶν Ἀθηναίων αἱ Πόλεις, πραγματευόμενον τὰς τῶν συμμάχων καταπίσεις· οἱ Βάπται, κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς ἐκδιαιτήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἐταίρων του· οἱ Κόλακες, κατὰ τοῦ πλουτοῦ (τοῦ Λακκοπλοῦτου) Καλλίου καὶ τῶν παρασίτων αὐτοῦ (ἐνίκησε τῶ 422 π. Χ. τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἀριστοφάνους). Ὁ Μαρικᾶς (νικήσας τῶ 421), κατὰ τοῦ δημογυγῶ Ὑπερόλου, τοῦ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Κλέωνος θέλοντος νὰ βαδίσῃ.

Εὐπομπός, Σικυώνιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, κωμωδόμενος, ὅτι διδάσκαλον εἶχε τὴν φύσιν (Pl. XXXV, 36, 3).

Εὐπυρρίθαι, ὄμιλος Ἀττικῆς, πιθανῶς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ Ἐλευσίνιον πεδίον.

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, εἰς τῶν μεγίστων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, εὐ πολλὰ τῶν ἔργων διεσώθησαν. Ἐν Σαλαμῖνι, ἐνθα οἱ γονεῖς του εἶχον καταφύγει ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, ἐγεννήθη τῶ 480 π. Χ., κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ναυμαχίας, ὡς ἐπιστεῦθη. Ὡς ὀρθότερον ὅμως ἐκλαμβάνεται ὅτι τὸ 485 ἦν τῆς γεννήσεώς του τὸ ἔτος. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Μνήσαρχος ἢ Μνησαρχίδης, καὶ ἦν, ὡς νομίζεται, κάπηλος· ἡ δὲ μήτηρ του, Κλειτώ, ὀψοπωλις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἐδόθη αὐτῶ ἐπιμελὴς ἀγωγή, καὶ λέγεται ὅτι ἐνίκησέ ποτε ὡς παῖς εἰς τοὺς ἐν Παναθηναίοις γυμνασιακοῦ ἀγῶνας, ὡς καὶ ἐν Θαρρηγίαις ἦν μεταξὺ τῶν παιδῶν τῶν οἰνοχοοῦντων τοῖς ὄρχησταῖς, ὅπερ ἦν τιμὴ ἐξαιρετικὴ, μόνον τοῖς ἐλευθέροις πολίταις ἐπιφυλαττομένη. Λέγε-

ται δὲ καὶ περὶ τὴν ζωγραφικὴν ἀσκηθεῖς, καὶ εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ἐξειργασμένη ἐδείκνυτο μετὰ ταῦτα ἐν Μεγαρίοις. Ὡς ἔφηβος, ἐμαυήτευσε παρὰ τῶ Ἀναξαγόρῃ, καὶ εἶτα παρὰ τοῖς σοφισταῖς Προδίκῳ καὶ Πρωταγόρῃ, καὶ μετὰ τοῦ Σωκράτους συνεδέθη διὰ δεσμῶν διαρκοῦς φιλίας. Περιέχουσι δ' αἱ τραγωδία του καταφανὴ ἔχνη τῶν ῥητορικῶν διδαγμάτων τῶν σοφιστῶν, ὡς καὶ τῆς διαίτης του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐξ ἧς ἀπέκτισεν ἦθος σκυθρωπὸν, ἐγίνε μισογελῶς, ἴσως καὶ μισογύνης, ὡς πολλάκις τῶ προσάπτεται καὶ ὡς εἰς τινὰ τῶν δραμάτων του, ἰδίως τὸ Ἴπτόλυτον, φαίνεται, ἂν μᾶλλον δὲν ὀφείλε-

ται εἰς τὰς συζυγίας του σχέσεις ἢ ἀποστρεφῆ αὐτὴ πρὸς τὰς γυναῖκας· ἀλλ' αὐτῶν τὸν χαρακτήρα προφανές ἐστὶν ὅτι καλῶς ἐσπούδασε, καὶ πολλάκις ἀποδίδωσιν αὐταῖς διεικασίαν. Τῆς ἐμβριθεῖς του ἀγωγῆς ἀπόδειξις ἐστὶ καὶ ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἣν ἐκέκτητο. Τὸ πρῶτον ἐνυμφεῖσθαι τὴν θυγατέρα τοῦ Μνησιλόγου Χοιρίνην, ἢ μᾶλλον Χοιρίλην, ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Μνησαρχίδην, ἔμπορον, τὸν Μνησιλόγον, ὑποκριτὴν, καὶ τὸν ἐπίσης Εὐριπίδην καλούμενον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔφερον ἐπίσης εἰς τὴν σκηνὴν τινὰς τραγωδίας αὐτοῦ. Ἀπιστήσαντες ὅμως, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐνυμφεῖσθαι τὴν Μελιτώ, ἥτις, οὐχὶ καλλητέρα τῆς ἄλλης, αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειπε. Κατὰ τοὺς μὲν ἤρξατο τοῦ ποιητικοῦ τοῦ σταδίου κατὰ τὸ 26, κατ' ἄλλους κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐν τῶν πρώτων του ἔργων ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον Πελιάδες, καὶ ἀπολεσθέν. Ἐγράψε δὲ, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν βιογράφων του, 92 δράματα, ἐξ ὧν 8 σκηνικά· οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ τῶ ἀποδίδουσι 78, ἐξ ὧν 3 μὴ γνήσια· ἀλλ' εἰσὶ γνωστοὶ 80 τίτλοι ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἄλλων μόνον ἐστὶ γνωστὸς ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐδιδάχθησαν. Ἐνίκησε δὲ μόνον τετράκις· ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν γνωστότατα καὶ ἀπελάμβανον πολλῆς δημοτικότητος, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διήγησις ὅτι οἱ ἐν Σικελίᾳ αἰχμάλωτοι Ἀθηναῖοι στρατιῶται στίχους αὐτοῦ ἔξευρον ἐκ στήθους καὶ ἀπήγγελλον, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἐσώθησαν, καταθέλξαντες τοὺς ἐχθροὺς. Ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Ὀρέστου του (408), μετέβη εἰς Μαγνησίαν, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὡς ξένος τῆς πόλεως. Ἐκεῖθεν δ' ἀπήλθεν εἰς Πέλλαν τῆς Μακεδονίας, εἰς τοῦ βασιλέως Ἀρχιλάου τὴν αὐλήν, καὶ ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μετὰ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος, τοῦ μουσικοῦ Τιμοθέου καὶ τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος, λίαν τιμώμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπέθανεν

ἐν Ὀλ. 93, 6' (406), κατὰ παράδοσιν οὐχὶ λίαν πιθανὴν δηγθεὶς ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν. Τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ τῶν προσώπων αἱ χαρακτηριστικὲς ἐπιθιώκουσιν ἦττον τὴν ἰδανικότητα ἢ τὰ τῶν προκατόχων αὐτοῦ, καὶ ἀρούονται μᾶλλον ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ ἐκ τῶν τότε ἐπικρατούντων φιλοσοφικῶν δογμάτων. Οἱ διάλογοί του ποιοῦνται οὐ σπανίως χρῆσιν σοφιστικῆς διαλεκτικῆς, αἱ δὲ μακροὶ διηγήσεις ἐν ταῖς προλόγοις, ἢ οὐχὶ λίαν ἐξηρημημένη οἰκονομία καὶ θέσις τῆς ὑποθέσεως, ἢ λύσις διὰ θεῶν ἐκ μνηχανῆς, ὁ μὴ ἀναγκαῖος σύνδεσμος τῶν χορῶν μετὰ τοῦ διαλόγου, δὲν ἐμφαίνουσιν ἐξοχὸν τέχνην δραματοουργικὴν διαπρέπει ὅμως εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐλέγχετο τραγικώτατος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὑπὲρ πάντας τὸν ἔλεον κινῶν. Ὡς ὁπαδὸς τοῦ Ἀναξαγόρου, διαφωνεῖ πολλάκις πρὸς τὰς κοινὰς δοξασίας, εἶτε πρὸς μύθους πιστὴν ἀρνούμενος, εἶτε πράξεις φημιζόμενας καὶ θαυμαζόμενας χαρακτηριστικῶς καταδικάζων, δι' ἃ δ' Ἀριστοφάνης, ὡς μετὰ τῶν συγχρόνων του ταπεινοῦντα τὴν τραγωδίαν, καὶ ὡς ὄργανον καὶ ἠγῶ γινόμενον τῆς ὀχλοκρατίας, συνεχῶς τὸν χλευάζει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Βατράχοις. Διατηροῦνται δὲ τοῦ Εὐριπίδου 18 τραγωδία καὶ 1 δράμα σατυρικόν. Εἰσὶ δὲ ταῦτα: α') ἡ Ἐκάβη, διδαχθεῖσα τῶ 423, καὶ περιέχουσα τὴν θυσίαν τῆς Πολυξένης εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλεύου, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἐκάβης κατὰ Πολυμήτηρα, τοῦ φνεύσαντος τὸν Πολύδωρον. β') Ὀρέστης, ἐδιδάχθη τῶ 408. Ὁ Τυνδάρεως κατηγορεῖ ὡς μητροκτόνον τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀρέστην, ὅστις μάτην ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ Μενελάου, ἀποφασίζει νὰ φνεύσῃ τὴν Ἑλένην, σωζομένην ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τέλει διπλοῦς τελεῖται γάμος, μεταξύ Ὀρέστου καὶ Ἐριμόνης καὶ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας. Τὸ δράμα ἐστὶν ἐν τῶν ἀσθενεστέρων τῶν πλοκῶν. γ') Αἱ Φοίνισσαι, κατὰ τὸν ἐκ φοινισσῶν γυναί-

κῶν συγκαίμενον χρόνον οὕτω κληθῆναι, πραγματεύεται τὸ δράμα τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν ἀδελφῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ ἦν ἐν τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἀθήναις διδραχθέντων, καὶ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων. δ') Μήδεια, ἐδιδάχθη τῷ 431, περιστεφόμενον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς Μηδείας κατὰ τοῦ Ἰάσωνος, διανοουμένου νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου. Φανεύσασα αὐτὸν καὶ τὰ ἴδια τέκνα τῆς, φεύγει ἐρ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ περρωτῶν δρακόντων εἰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν Αἰγέα. ε') Ἰππόλυτος στεφανοφύρορος, ἐδιδάχθη καὶ ἐστεφανώθη τῷ 428, πραγματεύεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Φαίδρας γυναικὸς τοῦ Θησέως, πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰππόλυτον. Ἰπ' αὐτοῦ μὴ ἀνταγαπωμένη, ἀποθνήσκει, διαβαλοῦσα αὐτὸν, δι' ὃ Ὁησεὺς τὸν ἐξορίζει, προκαλέσας τὸν θάνατόν του. Εἶτα ἄνωγ' ἢ Ἀρτεμις ἀποκαλύπτει τὴν ἀθωότητά του. Τὴν αὐτὴν ὑπέθεσιν εἶχεν ἐξεργασθῆ καὶ πρὶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰππόλυτος ἀποκαλυπτόμενος. Τοῦτο τὸ δράμα καὶ ἡ Μήδεια εἰσὶ τοῦ Εὐριπίδου τ' ἀριστουργήματα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς δραματουργικῆς τέχνης. ς') Ἀλκίσις, 438, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων αὐτοῦ δραμάτων. Ἡ Ἀλκίσις ἀποθνήσκει ἐκουσίως ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀδμήτου· ἀλλ' ὁ ἄλλοτε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ φιλοξενηθεὶς Ἡρακλῆς τὴν ἐπικραφεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐπειδὴ δὲ ἦν τετραλογία τὸ τέταρτον, ἐνθα συνήθως ἐτίθεντο δράματα σατυρικά, ἔχει περὶ τὸ τέλος καὶ ἐλαφρά τινα μᾶλλον κωμικὰ μέρη. ζ') Ἀνδρομάχη, κατὰ τὸ 420. Ὁ Νεοπτόλεμος, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήρην τοῦ Ἐκτορος, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἐριμόνην, κόρην τοῦ Μενελάου καὶ μνηστῆν τοῦ Ὀρέστου, φονεύεται ὑπὸ τούτου, ἐπαναγαγόντος τὴν μνηστῆν του εἰς Σπάρτην. η') Ἰκέτιδες, ἐδιδάχθη πιθανῶς περὶ τὸ 410. Αἱ μητέρες τῶν πετόντων ἐπὶ τῷ Ὄϊδῳ, ἔρχονται μετ' Ἀ-

δράστου, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῶν, εἰς Ἐλευσίνα, καὶ ἐπιτυχῶν οὖν ἐκεῖ παρὰ τοῦ θεοῦ νὰ καθύσσει τὰ σώματα τῶν υἱῶν τῶν, ὁ ἀπηγγέρευεν αὐταῖς ὁ Κρέων, καὶ ὁ Ἀρτεμιος ὑπόσχεται ὅτι ποτὲ αἱ Ἀργεῖοι δὲν ἔσονται πολέμῳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Περιέχεται δὲ καὶ πολλαὶ πολιτικαὶ νύξεις τῆς πρὸς τοὺς Βασιτοὺς ἐριδος μετὰ τὴν μάχην τῆς Δηλίου. θ') Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ἀυλίδι, διδραχθέν, ὡς καὶ αἱ Βάνχαι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ. Τὴν Ἰφιγένειαν, μέλλουσαν νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, σώζει ἢ Ἀρτεμις, ἀντικαθιστῶσα Ἐλαφρινὴν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐγκαθιστᾷ ὡς ἱέρειαν ἐαυτῆς ἐν Ταυρίδι. Τὸ τέλος, ἀπὸ στ. 1506 θεωρεῖται μὴ γνήσιον. ι') Ὀρέστεις, ἐντολῆ τῷ Ἀπόλλωνος, ἔρχεται εἰς Ταυρίδα ἵνα ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλὰ οὐκ ἔλαβεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θούριος, μέλλει νὰ θυσιασθῇ, ὅτε ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἀειφῆς τοῦ Ἰφιγένειας, καὶ συμφωνήσαντες λαμβάνουσι τὸ ἄγαλμα καὶ φεύγουσιν ὁμοῦ ἢ δ' Ἀρτεμις ἀποτρέπει τὸν θάνατόν τῆς κατὰ διώξεις, ια') Πήσος, οὐχὶ γνήσιον, ἐκ τῶν Ἀ τῆς Ἰλιάδος, ἢ νυκτερινὴ εἰσβολὴ τῶν Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸ ἐχθρὸν στρατόπεδον, καὶ ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος καὶ τοῦ Θρακῆς ἡγεμόνος Πήσου. Εἶχε γράψῃ Πήσον καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ σωζόμενον ἔργον πρωτοπείρου τινὸς ἐστίν. ιβ') Τρωάδες 415. Παράστασις, εἰς μᾶλλον ἀσυντήτους σκηνάς, τῶν συμφορῶν τῆς οἰκονομίας τοῦ Πριάμου κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. ιγ') Βάνχαι. Ἡ ἔλευσις τοῦ Βάνχου εἰς Θήβας, καὶ ὁ φόνος τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ἀγαθῆς, διότι ἀντίθετος εἰς τὸν θεόν. ιδ') Ἡρακλεῖδαι, 421. Ὁ Ἡρακλεῖδαι, καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ Εὐφροσθέως, καταφεύγουσιν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Δημοφῶν τοῖς δίδει ἄσυλον, ἐν Ἐφύρσθεος συλλαμβάνεται καὶ φονεύεται. Περιέχει πολιτικὴν νύξιν περὶ τῆς ἀγῶν-σύνης τῶν Δωριέων πρὸς τὰς Ἀθήνας. ιε')

Ἐλένη, 412. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἔλθων ὁ Μενέλαος εἰς Αἴγυπτον, εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν Ἐλένην καὶ μανθάνει ὅτι ἡ ἐν Τρωάδι ἦτο φάσμα ψευδές. Ἐν Αἰγύπτῳ θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ βασιλεὺς Θεοκλύμενος, ἀλλὰ διὰ δόλου διαφεύγει μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς. ις') Ἴων, ἴσως περὶ τὸ 420. Κρέουσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος, μαθοῦσα ἐκ χρησμῶν ἐν Δελφοῖς ὅτι ὁ ἐν τῷ ναῦ ὑπηρετῶν Ἴων ἦν υἱὸς τοῦ ἀνδρός τῆς Εὐθύου, θέλει νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἄπιστον σύζυγόν τῆς. Ἀλλ' εἶτα ἀναγνωρίζει τὸν Ἴωνα ὡς ἴδιον ἐαυτῆς υἱὸν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ Εὐθύος τὸν υἱοθετεῖ καὶ τὸν καθιστᾷ διάδοχόν του. ιζ') Ἡρακλῆς μαινόμενος περὶ τὰ 422. Ἐκμανεὶς διὰ τῆς Ἡρας ὁ Ἡρακλῆς, φονεύει τὴν σύζυγόν του Μεγάρην καὶ τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ συνελθὼν, προσφέρει ἱλαστήριους θυσίας, καὶ καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ἵνα εὐρῇ ἡσυχίαν. ιη') Ἡλέκτρα, ὁ φόνος τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας, τὸ πάντων ἀσθενέστατον. ιθ') Κόκλῳ φ, τὸ μόνον σατυρικὸν δράμα ἢ τύρλωσις τοῦ Κόκλωπος Πολυφῆμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὸ Ἀ τῆς Ὀδυσσεύς. Ὁ χορὸς συνίσταται ἐκ Σατύρων, μετὰ τοῦ Σιληνοῦ ὡς χορηγοῦ, εἰς τὴν νῆσον ναυαγησάντων. Ἦν κείμενον τοῦ Εὐριπίδου ἐστὶ πολλαχθῶς ἐσφαλμένον ἐξ ἀβλεψίας ἢ ἀμαθείας ἀντιγραφέων.

Εὐριπίος, ἴδ. Εὐβοία.

Εὐρος, ἴδ. Ἀνεμοί.

Εὐρύαλη, ἴδ. Γοργῶ.

Εὐρύαλος, ἴδ. Ἀδραστος, Διομήδης, Νίσος.

Εὐρύναξ, υἱὸς Δωριέως, Σπαρτιάτης, συστράτηγος τοῦ Πausανίου ἐν Πλαταιαῖς (Ἡρόδ. Θ, 10, 53).

Εὐρυδάτης, 1) Ἰοακήσιος, κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Τρωάδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδ. Γ, 246). — 2) Κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Α, 320. Ι, 170).

Εὐρύδατος, 1) Ἐφέσιος, πεμφθεὶς

ὑπὸ Κράσσου ἵνα στρατολογήσῃ, ἐπρόδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κύρον, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέχῃ παροικιακῶν ἐπὶ προδοσίᾳ (Πλάτ. Πρωταγ. 327). — 2) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης παλαιστής ἐν Ὀλ. 18. — 3) Κερκυραῖος ναύαρχος εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων ναυμαχίαν κατὰ τὴν νῆσον Σάβοτα (Θουκ. Α, 47).

Εὐρυπεία, 1) θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Πόντου, γυνὴ τοῦ Τιτανοῦ Κοίου (Ἡσιόδ. Θεογ. 230, 375). — 2) θυγάτηρ Θεσπιῶ, τεκοῦσα ἐξ Ἡρακλέους τὸν Πολύλοον. — 3) Ἀμαζὼν φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρυπείαδης, υἱὸς Εὐρυπείου, Σπαρτιάτης ἀρχηγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ Εὐρέου. Μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχίαν, εἰς ἣν δλίγον συνετέλεσεν, οἱ Σπαρτιάται τῷ ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας, τὰ δὲ τῆς φρονήσεως εἰς τὸν Θεμιστοκλήν (Ἡρόδ. Η, 2, 42, 74, 124. — Πλούτ. Θειστ. ΙΑ, 12).

Εὐρυδάμας, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. — 2) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς. — 4) Τρώες μάντις καὶ ὄνειροπόλος (Ἰλ. Ε, 149).

Εὐρυπείκη, 1) Ἰδ. Ὀρφεύς. — 2) γυνὴ τοῦ Νέστορος, θυγάτηρ Κλυμένης (Ὀδ. Γ, 452). — 3) γυνὴ Κρέοντος ἐν Θήβαις (Σοφ. Ἄντ. 1180) καλεῖται Ἡυόχη παρ' Ἡσιόδου (Ἀσπ. Ἡρ. 83). — 4) θυγάτηρ Ἀδράστου, γυνὴ Ἰλου (Ἀπολλ. Γ, 12, 8). — 5) γυνὴ Ἀκραιοῦ (Ἀπολλ. Β, 2, 2).

Εὐρύκλεια, δούλη ὑπὸ Λαέρτευ ἀγορασθεῖσα, τὸν Ὀδυσσεὺς καὶ εἶτα τὸν Τηλέμαχον ἀναθρέψασα. Ἀνεγνώρισε τὸν ἐπανεληθόντα Ὀδυσσεὺς ἐξ οὐλῆς εἰς τὸν πόδα, ὅτε τῷ ἐπλυνε τοὺς πόδας, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Πηνελόπην (Ὀδ. Α, 249. Δ, 742. Υ, 353. Χ, 391. Ψ, 1).

Εὐρύλοχος, συγγενὴς καὶ ὄπαδός τοῦ Ὀδυσσεὺς, κληρωθεὶς ν' ἀπέλθῃ μετὰ

του ἡμίσεος τῆς συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κίρκης, καὶ μόνος μὴ μεταμορφωθείς εἰς χεῖρον. Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας, πείσας τοὺς συντρόφους του νὰ φονεύσῃσι τινὰς τῶν βοῶν νοῦ Ἠλίου, ἐπέφερε τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ ἐκείνων ('Οδ. Κ, 203. Λ, 23. Μ, 339).

Εὐρουμέδων, 1) Ἴδ. Γίγαντες. —

2) Ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος ('Ομ. Ἰλ. Δ, 228), μετ' αὐτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λίγισθου. — 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 425, εἰς Κέρκυραν, πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δημοκρατῶν, ἐνίκησε τῷ 426 ἐν Τανάγρα, ἐπλευσε τῷ 425 μετὰ στόλου εἰς Σικελίαν, ἐνθα οὐδὲν ἐπραξεν, ἀλλ' οὐχ ἤετον ἐπέμφοι αὖθις ἐκεῖ τῷ 415, καὶ τῷ 413 εἰς Συρακούσας (Θουκ. Γ, 80. 91. Δ, 52. 65). — 4) Πλωτὸς ποταμὸς τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Κίμωνος, τῷ 469 π. Χ. (Θουκ. Δ, 106. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 30).

Εὐρυνόμη, 1) Ἴδ. Χάρις. — 2) Θαλαμηπύλος ἢ ταμίη τοῦ Ὀδυσσεύος ('Οδ. Ρ, 405. Τ, 96).

Εὐρύπυλος, 1) Υἱὸς Εὐαίμονος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξέπλευσε μετὰ 40 πλοίων εἰς Τροίαν, ἐνθα διέπρηνεν ἐπ' ἀνδρείᾳ, προκαλέσας τὸν Ἐκτορα εἰς μονομαχίαν. Ἐπληρώθη δ' ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ὁ Πάτροκλος ἴανε τὴν πληγὴν ('Ιλ. Β, 736. Η, 167. Λ, 500. 809. Ο, 390). Ἐν Ἰρίᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλέγετο ἦρωας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐν δὲ Κυρήνῃ βασιλεὺς, καὶ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου Αἰουμνήτου συνδεθεμένος. Κατασκευάσας ὁ Ἡφαίστος εἰκόνα τοῦ Διονύσου, ἔδωκεν αὐτὴν ἐντὸς λάρνακος ἐγκεκλεισμένην εἰς τὸν Δάρδανον. Ὅτε δ' αἱ Ἕλληνες διενεμήθησαν τὰ τρωϊκά λάρυρα, ἔλαβεν ὁ Εὐρύπυλος τὴν λάρνακα ἄλλ' ὅτε τὴν ἠνέωξε παρεφρόνησε, καὶ ὁ χρησμός τῶν Δελφῶν τῷ εἶπεν, ὅτι ἵνα ἰα-

τρυσθῇ, ὤφειλε ν' ἀφιερῶσθαι τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἀπῆντα ἀνθρώπους προσφέροντας καρδοξὸν τινα καὶ βάρβαρον οὐσίαν. Ἐν Ἀρήνῃ λοιπὸν τῆς Ἀχαιῶν εἶρε τοὺς κατοικοῦντας προσφέροντας κατ' ἔτος εἰς τὴν Τριχλαρίαν Ἄρτεμιν τὸν ἄραιοτέρον νέον καὶ τὴν ἄραιοτέραν νέαν. Ἔδωκε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν εἰκόνα, καὶ τοῦ Αἰουμνήτου Διονύσου ἡ λατρεία ἀντικατέστησε τὴν ἀπάνθρωπον αἵματηρὰν λατρίαν (Πaus. Ζ, 19, 1. 6. 21. 7). — 2) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυκαλαίας, βασιλεὺς ἐν Κῶ, καὶ, ἐπὶ τῆς ἐπανόδου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Χαλκιοπίης ἔσχεν υἱὸν τοῦ Θεσσαλῶν ('Ομ. Ἰλ. Β, 677. — Ἀπολδ. Β, 7, 1). — 3) Υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχου τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ἦλθεν ἐπίκουρος τῷ Πριάμῳ, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς του, εἰς ἣν ὁ Πριάμος πρὸς τοῦτο ἐχάρισε τὸ χρυσοῦν κληῖμα ἐὶς Ἡφαίστος κατεσκευάσας, καὶ ὁ Ζεὺς εἶχε χάρισει εἰς τὸν Τρῶα, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ Γαυμήδου. Ἐπ' ἀνδρείᾳ δὲ διακριθεὶς ὁ Εὐρύπυλος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου ('Οδ. Μ, 520).

Εὐρυσάκης, ἴδ. Αἴας.

Εὐρυσθένης, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυσθεύς, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυτίων, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων, εἰς τῶν προσβαλόντων τὸ σπήλαιον τοῦ Φίλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ἢ Εὐρυτος, υἱὸς ἢ ἕγγονος τοῦ Ἀκτορος Ἀργοναύτης. Ἴδ. Αἴας ὁς. — 3) Βουκόλος τοῦ Γηρυόνου.

Εὐρυτος, 1) κατ' ἄλλους Ἐρυτός, υἱὸς Ἐριμοῦ καὶ Ἀντιανείρας, Ἀργοναυτὴς (Πινδ. Πυθ. Δ, 179. Ἀπολδ. Ροδ. Α, 61). — 2) Υἱὸς Μελανέως, βασιλεὺς τῆς Οὐγγλίας, πατὴρ τῆς Ἰόλης (ἴδ. Ἡρακλῆς). — 3) Εἰς τῶν Μολωνιδῶν (ἴδ. Ἡρακλῆς). — 4) Ἴδ. Εὐρυτίων. — 5) Ἴδ. Γίγαντες.

Εὐρώπη, 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος

ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) Ἴδ. Εὐφρημος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης ('Ομ. Ἰλ. ΙΔ, 321), ἢ, κατὰ μεταγενεστέρους μύθους, θυγάτηρ τοῦ Ἀγῆνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Ὁ Ζεὺς, ἐρασθεὶς αὐτῆς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον, καὶ ἀρπάσας αὐτὴν, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων του εἰς Κρήτην, ἐνθα νυμφευθεῖσα

γινώσκει πλείονα περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ περὶ τὴν Μεσόγειον, ἢ δὲ πρὸς βορρᾶν ἑκτασις αὐτῆς τῷ ἦν ἄγνωστος, καὶ ἡ ἐσχίστη Θούλη καὶ ἐν πολὺ μεταγενεστέρους χρόνοις εἶτι ἦν σχεδὸν μυθικὴ χώρα. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὡς ἔκρι αὐτῆς ἐξελαμβάνοντο ὁ Φάσις καὶ ὁ Ἀραξίς, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Τάναϊς καὶ ἡ Μαιώτις. Τὸ γαιολογικῶς δὲ

πρόσφορον αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ ἀναγνωρίζει ὁ Στράβων.

Εὐρώπας, 1) Ἴδ.

Λακωνία. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Τίταρῆσιος (Εὐριπ. Ἀνδρομ. 802. — Στράβ.).

Εὐσέβιος, γεννη-

θεὶς ἐν Καισαρείᾳ περὶ τὰ 264 μ. Χ., χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς τῷ 315, καὶ ἀποθανὼν τῷ 340. Ἐγρα-

τὸν βασιλεῖα Ἀστερίωνα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ ('Ἡρδ. Α, 173), ἢ, κατ' ἄλλους, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Δίος, υἱὸς τὸν Μίνωα, τὸν Ραδάμανθυον καὶ τὸν Ζαρηθόνα, γενάρχην τῶν Λυκίων. Ἐν Κρήτῃ ἀπελάμβανε θείων τιμῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐλάωτις, καὶ ἤγετο αὐτῇ ἑορτὴ, τὰ Ἑλλάωτια. — 4) Τὸ μικρότερον τῶν τοῖς ἀρχαίοις γνωστῶν τριῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον αὐτὸ τὸ μεγαλύτερον, ὥστε καὶ ὁ Πλάτων τῷ ἀποδίδει τὸ ὄνομα τῆς ἁπλῆς ἐκτάσεως τῆς γῆς. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα, οὗ ἡ παραγωγὴ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις ἔδωκεν ἀφορμὴν, κατὰ δὲ τοὺς μύθους ἦν ἡ χώρα ἐπώνυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος, ἢ ἀρχαίως τινὸς βασιλέως Εὐρώπου. Ὁ Ὀμηρος ('Υμν. εἰς Ἀπολ. 251) Εὐρώπην λέγει μόνον τὴν βόρειον Ἑλλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 36. 42. 45)

ψεν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία 10, κατεῖσαν μέχρι τοῦ 324. Συνέταξε δὲ καὶ πολλὰς πραγματείας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς τὴν Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως προκατασκευὴν, πολλὰ ἀρυσμένην χωρὶς ἐκ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Συνέγραψε δὲ καὶ βιογραφίαν τοῦ Κωνσταντίνου, οὐχὶ λίαν ἀκριβῆ, καὶ προσέτι, ὑπὸ τὸν τίτλον παντοδαπῆ ἱστορία, χρονικὸν διατηρηθὲν μόνον ἐν Λατινικῇ μεταφράσει τοῦ Ἰερωνύμου, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἀρμενικῇ.

Εὐστάθιος, 1) ἐκ Καππαδοκίας Νεοπλατωνικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, λίαν εὐγλωττος, τῷ 359 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Σαπόρην πεμφθεὶς (Amm. Marc. XVII, 14). Καὶ ἀπέτυχε μὲν ἡ ἀποστολὴ

του, ἀλλ' οἱ Πέρσαι μεγάλην συνέλαβον ὑβ-
ληψιν πρὸς αὐτόν. — 2) Ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως, ἐν τῇ 16' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἀρ-
χιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, συνέταξε παρθε-
νολόγος (σχόλια) εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ
Ἄδύσσειαν, ἐκ δευτερευουσῶν μὲν ἀλλ'
οὐχ ἥττον πλουσιωτάτων πηγῶν
δεδαγισμένα.

Εὐτέρπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Εὐτρόπιος, 1) εὐνοῦχος,
καὶ τὸ πρῶτον δοῦλος, εἶτα εὐ-
νοοῦμενος τοῦ αυτοκράτορος Θεο-
δοσίου, καὶ ἐτι μᾶλλον τοῦ Ἀρ-
καδίου, ἐφ' οὗ (τῷ 395 μ. Χ.),
ἀνατρέψας τὸν ἱμνωτοῦν Ῥου-
φῖνον, ἀντικατέστησεν αὐτόν, τῷ
δὲ 398 καὶ εἰς ὑπάτον ἐπροχει-
ρίσθη. Πλεονεξία, ἀνανδρία, ἐμ-
μότης ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ
αὐτοῦ. Ἄντι τὸ κινδυνεῦον κρά-
τος νὰ ὑπερασπίση κατὰ τῶν
Γότθων, ἀπέκλινεν ἐξ ἐναντίας
πρὸς τὸν Ἀλαρίχον, καὶ ἐδείκνυ-
το ἐχθρικός πρὸς τὸν ἀγαθὸν καὶ
εὐγενῆ Βάνδαλον, τὸν Στυλίχω-
να. Ἀλλὰ τῇ ἐπιμονῇ τῆς βα-
σιλομήτορος Εὐδοξίας καὶ τοῦ
Γότθου Γαίνα, ἐξωρίσθη εἰς Κύ-
προν, καὶ ἐκεῖθεν μετετέθη εἰς
Χαλκηδόνα, ἐνθα ἐθανατώθη. —
2) Ὁ γραμματεὺς τοῦ Μεγάλου
Κωνσταντίνου, γράφας λατινι-
στὴ ἱστορίαν τῆς Ῥώμης εἰς 10
βιβλία.

Εὐτυχιδής, Σικυώνιος, γλύπτης μετὰ
τὸν Ἀλέξανδρον, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.
Τὸ περιφημότερον αὐτοῦ ἔργον ἦν Ἡρώς
Ἀντιοχείας (Παυσ., ΣΤ', 2), χαραχθὲν
καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καὶ ἀνευρεθὲν σῶον, ἢ
αὐτὸ, ἢ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ καὶ
χαλκοῦν ἀγάλμα τῶν Εὐρώτα, « τέχνης ὑ-
γρατέρας τοῦ ποταμοῦ, » κατὰ Πλίνιον
(XXXIV, 16, 6).

Εὐφημία, τὸ σεμνὸς καὶ εὐτάκτως

λέγειν, μὴ θορυβεῖν διὰ λόγων, συνιστᾶται
ὑπὸ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν θυσιῶν
καὶ προσευχῶν διὰ τῶν λέξεων «Εὐφημία
ἔστω!» «εὐφημεῖν χρὴ» ἢ «εὐφημεῖτε.»

Εὐφημος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώ-
πης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἰς τῶν Φλε-

Ἡ Εὐφροσύνη. Μουσεῖον Βατικανό.

γαῖν ἐκ τοῦ ἐν Φωκίᾳ Πανοπέως, εἶτα δ' εἰς
Ταϊνάρον οικήσας, ἐνομφεῦθη τὴν Λασνόμα,
ἀδελφὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τὴν Ἀλκμήνην,
θυγατέρα τοῦ Λασνόμου καὶ ἦν εἰς τῶν θε-
ρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ εἰς τῶν
Ἀργοναυτῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ τὸ
δῶρον νὰ βαίῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν
Τριτωνίαν λίμνην ὁ Τρίτων, ὑπὸ τὴν μαρτὴν
τοῦ Εὐρυπύλου, τῷ ἔδωκε βῶλον γῆς, καὶ
ἢ Μήδεια τῷ προεῖπεν ὅτι, ἂν ῥίψη τὸν βῶ-

λον εἰς τὸ χάσμα τοῦ Ταϊνάρου, τὴν εἰς Ἀ-
δου κατάβασιν, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς τετάρ-
την γενεάν θά ἐβασίλευον ἐν Λιβύῃ ἀλλ' ὁ
βῶλος ἀπωλέσθη εἰς τὴν νῆσον Καλλιπτήν
(τὴν Θήραν), δι' ἧς καὶ ἐκεῖθεν, οὐχὶ ὁ τέταρ-
τος, ἀλλ' ὁ δέκατος ἑβδομος ἀπόγονος τοῦ
Εὐφῆμου Βάττος μετέβη εἰς Λιβύην καὶ
ἐπίσπε τὴν Κυρήνην (Πίνδ. Πυθ. Δ.—Ἡρδ.
Δ, 150).

Εὐφορβος, υἱὸς Πανθόου, ἀνδραῖος
Ἑρῶς, τὸν Πάτροκλον πληγώσας, καὶ φονευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου (Ἰλ. Π, 806. Ρ, 1),
δοτις καὶ τὴν ἀσπίδα του ἀνέθηκεν εἰς τὸ
παρὰ ταῖς Μυκῆνας Ἑραῖον. Ὁ τὴν μεταμ-
φύχωσιν πρεσβύτων Πυθαγόρας δὴσχυρίζετο
ὅτι τοῦ Εὐφῆρου τούτου ἦν ἡ ψυχὴ του
(Διογ. Α. Η, 1, 4).

Εὐφορίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεῦς
καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου
Λευκῆς (ἴδ. Ἀχιλλεὺς), καὶ οὕτω καλούμε-
νος διότι ἐν τῇ Λευκῇ ἐτιμᾶτο ὁ Ἀχιλλεὺς
ὡς τοῖς ναυτιλλομένοις εὐδίων φέρων πλοῦν.
—2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύ-
λου.—3) Υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, τετράκις μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του κινήσας διὰ δρα-
μάτων τούτου, προσέτι δὲ καὶ δι' ἰδίας τετρα-
λογίας τὸν Σοφοκλέα κινήσας καὶ τὸν Εὐρι-
πίδην. Δύο στίχοι αὐτοῦ διατηρήθησαν παρὰ
Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Ε, σ. 718.—4) Ἐκ
Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας. Γεννηθεὶς τῷ 276
π.Χ., ἀποθανὼν δ' ὡς βιβλιοφύλαξ Ἀντιόχου
τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἦν πε-
καδευμένος καὶ πολυγράφος ποιητὴς, ἐφά-
μιλλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ἡ γλῶσσα τῶν
ποιμάτων του μᾶλλον ἐξημερημένη καὶ σιο-
τεινὴ. Ἐγράφε δ' ἔπη τὸν Ἡσίοδον, τὴν
Μοφοπλαν καὶ ἄλλα, καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπι-
γράμματα, ὧν ὀλίγοι στίχοι διατηρήθησαν
προσέτι δὲ καὶ πεζὰς πραγματείας. Ἐκ τῶν
Ῥωμαίων παρ' οἷς ἐξετιμᾶτο, νομίζεται ὅτι
ἐμμήθη καὶ μετέφρασεν αὐτὸν ὁ ἐλεγεῖακός
ποιητὴς Κορνήλιος Γάλλος.

Εὐφροσύνη, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κο-
(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Δ')

ρίνθου, ἔξοχος καλλιτέχνης ἐπὶ τῶν πρώτων
χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μαθητὴς τοῦ Λυ-
σίππου, καὶ περὶ τέχνης συγγράφας. Ὡς
γλύπτης, ἐποίησε θεῶν κολοσσούς, καὶ πρῶ-
τος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 40) ἔδωκεν ἐκ-
φρασιν εἰς τοὺς ἠρώας του. Ὡς ζωγράφος,
ἦν μαθητὴς τοῦ Θηβαίου Ἀριστείδου, καὶ
μνημονεύονται αὐτοῦ ἀξιόλογα ἔργα (Παυσ.
Α, 3.—Ρί. XXXV, 36, 2), ὧν ἐπαινεῖ ὁ Φι-
λόστρατος (Ἀπολ. Τυαν. Β, 9) τὸ εὐσχεῖον,
τὸ εὐπνοῦν, τὸ εἰσέχον τε καὶ ἐξέχον.

Εὐφροσύνης, ποταμὸς πηγάζων ἐν τοῦ
ὄρους Ἀραράτ, καὶ παραρρέων τὰ Σαμάρσα-
τα, διαιρεῖ τὴν Συρίαν τῆς Μεσοποταμίας,
καὶ ἐνοόμενος μετὰ τοῦ Τίγριδος, ἐκβάλλει,
1,000 στάδια κατωτέρω, εἰς τὸν Περσικὸν
κόλπον.

Εὐφροσύνη, ἴδ. Χάριτες.

Εὐφρων, 1) Σικυώνιος, ἐπὶ Ἐπαμει-
νώνδου, κατέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν,
βοηθεῖα τοῦ πένητος ὄγλου, καὶ ἐδυνάστευε
τοὺς πλουσίους, οἵτινες τέλος τὸν ἐξέβαλον,
καὶ φυγὼν εἰς Θήβας, ἐφονεύθη ἐκεῖ (Ξεν.
Ἑλλ. Ζ, 1, 44. 2, 11. 3, 2). — 2) Ποιη-
τὴς τῆς νέας κωμῆδας, περὶ τὰ 315 π. Χ.
Ὀλίγα ἀποσπάσματα καὶ τίτλοι τινὲς τῶν
ποιημάτων του διασώθησαν (Συλλ. Meinecke).

Εὐχαιρ, ἴδ. Εὐχαρισμῶς.

Εὐχὴ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς ἓνα τῶν
θεῶν, ἢ ἡ εὐχαριστήριος, ἢ εἰς ἀναγνώρι-
σιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἢ εἰς παράκλησιν ἀ-
ρωγῆς καὶ χορηγίας τινῶν ἀγαθῶν, ἀνευ θρη-
σκευτικῆς πεποιθήσεως περὶ τοῦ τελεσφόρου
αὐτῆς. Ἐν Ὀμήρῳ μετὰ τὴν ἐπίκλησιν πρὸς
τοὺς θεοὺς ἔπεται συνήθως τὸ ἀντικείμενον
τῆς εὐχῆς, καὶ ὁ λόγος ἐφ' οὗ στηρίζεται ἢ
ἐλπίς εἰσακούσεως, ὡς προσενηχεῖσθαι θυσίαι,
προγενέστεραι εὐχαι ἐπίσης εἰσακουσθεῖσαι
(Ἰλ. Ε, 115. Κ, 39. 451). Πολλάκις δ' οἱ
προσευχόμενοι ἀπενίπτοντο πρὶν, ἵνα καὶ
τὸ σῶμα ὡς καὶ τὴν ψυχὴν καθαροὶ προσ-
έρχωνται τοῖς θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 265. Ὀδ. Β,
261. Ὑψου δὲ τὰς χείρας οἱ εὐχόμενοι, ἢ,

ἀν προσήχοντο πρὸς θαλασσίους θεοὺς, ἐξέτεινον αὐτὰς ἐνίοτε καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν (Ἰλ. Α, 351. Οἶδ. Ι, 526), ἀν δ' εἰς ὑποχθονίους, πρὸς τὴν γῆν (Ἰλ. Ι, 588). Ἐν τῷ ναῷ, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἢ ἐνηγκαλλίζοντο τὸν βωμὸν. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἀπὸ θεοῦ πρέπει νὰ ἀρχῆται πᾶσα ἐπιχείρησις, καὶ ὅτι ὁ χρηστός ἀνὴρ πρέπει διὰ θυσιῶν ν' ἀποδίδῃ τιμὰς εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ δι' εὐχῶν καὶ δεήσεων νὰ διατελῇ ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῶν.

Συνήθως ἐπεκαλοῦντο τριάδα θεῶν ἔθνον δὲ καὶ προσήχοντο ἀσκεπεῖς, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας ὕψουν ὄπισθεν καὶ ἐρριπτον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὸν μανδύαν των. Διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν ἐνήρχοντο καὶ οἱ Ἕλληγες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τῶν δημοσίων αὐτῶν υποθέσεων,

τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, καὶ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ἔθνον καὶ προσήχοντο εἰς Δία τὸν Βουλαῖον. Ἑύχη ἦν καὶ ἡ ἀρά ἢ ἀραὶ, κατάραι, ἐκφερόμεναι εἴτε ὑπὸ ἀτόμου βαρέως προσβεβλημένου, ὡς ὑπὸ τοῦ Οἰδίπου κατὰ τῶν υἱῶν του, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως διὰ τοῦ ἱερέως, ὡς κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπικαλούμεναι τοὺς θεοὺς, ἰδίως τοὺς καταχθονίους, εἰς ὄλεθρον τοῦ ἐπαράτου. Ἐν Ἀθήναις, καταρώμενος ὁ ἱερεὺς, ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκίνει εἰς τὸν ἀέρα ὑψάσματα αἱματοβαφῆ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, προσευχθέντες, κατηρώντο τὴν πόλιν ἢ νῆδλον νὰ πορθήσῃσι.

Ἑύωνυμαῖς, ὄμιλος Ἀττικῆς παρὰ τὸν Κηφισόν.

Ἐφεδρος, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁ ὑπεράριθμος, μὴ κληρούμενος, καὶ ἐπομένως περιμένων ἵνα ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν τελευταῖον νικητὴν (Πλούτ. Σολ. ΚΘ. Πομπ. ΝΘ).

Ἐφέσια (τὰ), νυκτερινὴ ἑορτὴ τῆς

Ἀρτέμιδος μετὰ τελετῶν μᾶλλον ἐκλελυμένων, ὥστε εἰς ἐγγάμους καὶ κοσμίας γυναίκας δὲν ἦσαν προσιτὰ (Θουκ. Γ, 104. — Στράβ. ΙΔ, 639. — Διον. Ἀλκ. Δ, σ. 229).

Ἐφέσια γραμμιατα, ἢ καὶ Φρύγια, αἰνιγματώδη τιμὰ, ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς Ἰθαίους ἢ Φρυγίους Δακτύλους, ἢ κατ' ἄλλους, ἐπιγεγραμμένα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἔχοντα μαγικὰς ιδιότητας διὰ τοὺς φέροντας αὐτὰ ὡς φυλακτῆρια (Ἀθῆν. ΙΒ, 548).

Ἐφεσις, ἦτοι ἐκκλησίαι, ἀπὸ τοῦ ἡλιαστικοῦ δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις εἰς ἕτερον δὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει ἀποφάσεως κατ' ἐρήμην, ὅτε ὁ διάδικος διεταίετο ὅτι ἢ ἀκουσίως ἀπῆν ἢ οἱ λόγοι τῆς ἀπουσίας του δὲν ἐξετιμῆθησαν δεόντως· τότε ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἐπιτρέπετο δὲ ἔφεσις καὶ τῶν ἀποφάσεων δημοσίων διαιτητῶν (ἰδ.), ὅτε ἐλέγετο τὴν ἐρήμην ἀντιλαχεῖν.

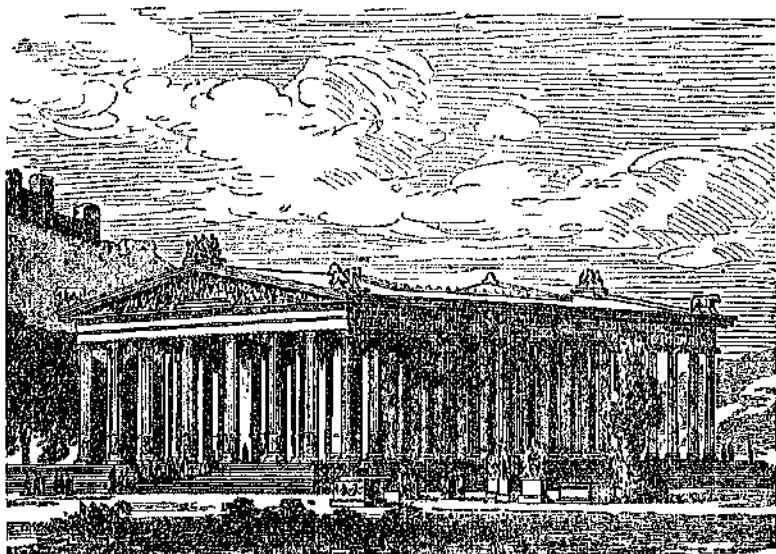
Ἐφεσος, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καύστρου. Ὁ παρ' αὐτῇ ΒΑ περίφημος ναὸς τῆς

Ἀρτέμιδος, ὃν ἤρξατο οἰκοδομῆν ὁ Κνωσσίας Χερσίφρων, καὶ ὅστις ἐπερατώθη μετὰ 120 ἔτη, ἐκυρωλήθη ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου (τῆ 9/21 Ἰουλ. 356. π. Χ.), καὶ ἀνηγειραν αὐτὸν πάλιν οἱ Ἰωνικαὶ πόλεις, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Δεινοκράτους μετὰ τῶσδε πολυτελείας, ὥστε ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν 7 θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἦν δ' Ἰώνιος, δίπτερος (ἰδ. ναὸς), τετράκις μεζῶν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοὺς 60 ὕψηλους κίονας αὐτοῦ ἐπέ-

σιμον κατὰ τὸ κάτω μέρος ἀνάγλυφα. Ἡ Ἐφεσος ἐλέγετο κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, κατοικηθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Καρῶν καὶ Λελέγων, μέχρις οὗ κατέλαβεν αὐτὴν Ἀνδρόκλος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἦν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας

δικαστήρια, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μεταβαίνοντες, κατὰ τὴν φύσιν τῶν δικῶν, ἦτοι α') τὸ ἐν Παλαδίῳ, ἐν ἀρχαίῳ ναῷ παρὰ τὸν Ἰλισσόν, τοὺς κατηγορουμένους ἐπ' ἀκούσῳ φόνῳ καὶ ἐπὶ προτροπῇ εἰς φόνον, ὡς καὶ ἐπὶ φόνῳ δούλων, μετοίκων καὶ ξένων.

Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀσίας. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ ἐλεγεσιακὸς ποιητὴς Καλλίνος, ὁ ἱαμβογράφος Ἰππώναξ, ὁ φιλόσοφος Ἡράκλειτος, οἱ ἔξοχοι ζωγράφοι Ἀπελλῆς καὶ Παρράσιος. Ἐπεσεκέρθησαν δ' αὐτὴν, καὶ ἀπῆρθον ἐπιστολάς τοῖς Ἐφεσίοις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Χρυσόστομος. Ἐν Ἐφέσῳ σώζονται καὶ μεγάλα ἑρεπία χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Ἐφέται, ἐν Ἀθήναις δικασταὶ, πικρῶς ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑφιστάμενοι, ὑπὸ τοῦ Δράκοντος δὲ κυρίως ὀργανωθέντες, καὶ ἰδίως τὴν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἀκουσίων φόνων. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν 51, ἴσως ἐνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις εἰσήγε παρ' αὐτοῖς τὰς δίκας, καὶ ἐδίκαζεν, ὡς λέγεται ἐν τῷ νόμῳ (Rang. Ant. Hell. Ι, Ἀρ. 259), καὶ ἐξελέγοντο ἀρστένδην, ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰ 50 ἔτη γεγονότων, καὶ τῶν ἀριστα βεδιωκῶτων. Ἐδίκαζον δ' εἰς 4

ἡμέρας. Ὁ ἀποδειχθεὶς φονεὺς ὑπεβάλλετο εἰς φυγὴν, μέχρις οὗ καμπτόμενος, ἐσυγχώρου αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φνευθέντος (ἔως ἂν αἰδέσθηται τῆς τιμῆς ἐν γένει). (Δημοστ. Ἀρστροκ. § 72.) β') Τὸ ἐν Δελφίνῳ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἐπίσης παρὰ τῷ Ἰλισσῳ, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἀξιούντες ὅτι δικαίως ἐφόνευσαν, ὡς ἐπὶ ἀμύνης, ἐπὶ φόνου φονεὺς κακούργησαντος ἐντὸς μερῶν ἀπηγορευμένων, ὅτε ποινὴ δὲν ἐπαβάλλετο γ') τὸ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, διὰ τὰ ἄψυχα ὄργανα φόνου, ἄτινα, ἂν φονεὺς δὲν ὑπῆρχεν, ἐξεβάλλοντο ἐκτὸς τῆς χώρας δ') Τὸ ἐν Φρεαττύ, λιμενίσκῳ ἐκτὸς τοῦ παρὰ τῷ Πειραιεῖ κόλπου τῆς Ζέας, ἐνθα ἐδικάζοντο, ἐντὸς τῶν πλοίων ἰστάμενοι, καὶ μὴ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν γῆν, οἱ διὰ προηγουμένης ἄλλης καταδίκης ἐξόριστοι. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλινορωσέως τῶν Σολωνίων νόμων μετὰ τοὺς Τριάκοντα,

τά δύο πρώτα τῶν δικαστηρίων τούτων ἀπαδόθησαν τοῖς Ἡλιασταῖς, καὶ τὰ ἐφετικά δικαστήρια ἔμειναν βαθμηδὸν ἀνευ σημασίας, καὶ ἐξέλιπον.

"Εφηβοί, ἴδ. "Ηθῆ.

"Εφιάλης, 1) ἴδ. Ἀλκιβιάδης. — 2) Γίγας (ἴδ.). — 3) Μαλιεύς ἢ Τραχίνιος, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ δίδων ὑπὲρ τὸν Καλλίδρομον, δι' οὗ ὁ Ὑθάρνης περιεκύκλωσε τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιάτας (Ἡρόδ. Ζ, 213. — Διόδ. ΙΑ, 8). Ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη ἐν Ἀντικύρα. Καθ' Ἡρόδοτον ἀποδίδεται καὶ εἰς ἄλλους αὐτῆ ἢ προδοσία. — 4) Υἱὸς Σοφωνίδου, Ἀθηναῖος, πολίτης ἐντιμος, πτωχὸς ἀλλ' ἐλευθέριος, τὸν Περικλῆ εἰς τὰς δημοκρατικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὑποστηρίζων (Πλούτ. Κίμ. Ι), ἀντιστὰς εἰς τὸν Κίμωνα προτείνοντα νὰ βοηθῆσωσι τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ τῶν ἐπαναστάτων Εἰλωτίων (Αὐτ. ΙΖ). Κατὰ πρότασιν αὐτοῦ οἱ ἄξιονες οἱ φέροντες τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κατετέθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον (Πολύδ. Η, 128) τῷ δὲ 461 π. Χ. ἐπρότεινε τὴν ἐλάττωσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3). Ἡ ὀλιγαρχικὴ μερὶς τὸν ἐθεώρει ὡς δημαγωγὸν, καὶ, ὅτε ὑπερίσχυσε, τὸν ἐφόνευσε, τῷ 457 (Πλούτ. Περ. Ι). — 5) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐνεργῶν κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ἀπήτησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐκδοσὶν του· ἀλλ' αὐτὸς ἐφυγεν εἰς Περσίαν (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ) καὶ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐκδραμῶν ἐφονεύθη (Ἀρρ. Α, 10, 4).

"Εφίππιον ἢ ἐφίππιον (στρώματα), τὸ κάλυμμα τοῦ ἵππου, κατ' ἀρχὰς ἀπλοῦν, ἔπειτα διὰ ζωῆς περιδεόμενον, ἥτις ἐλέγετο ἐποχον, καὶ ἐκοσμεῖτο ποικίλως.

"Εφούδιον, τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τα-

μείου ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πρέσβεις διδόμενα ὀδοπορικὰ, συμποσούμενα εἰς 2—3 δραχμὰς καὶ ἡμέραν (Ἀριστ. Ἀχαρν. 66).

"Εφοροί, ἐν Σπάρτῃ πέντε ἐτήσιοι ἄρχοντες, κατὰ τὴν χειμερινὴν ἡμερίαν, τὴν ἀρχὴν τοῦ Λακωνικοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀέξ ἀπάντων, ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον, ἐκλεγόμενοι. Κατ' ἀρχὰς, εἴτε ἐπὶ Λυκοῦρου (Ἡρόδ. Α, 65. — Ξενφ. Πολ. Λακ. Η, 3. — Πλούτ. Ἀγησ. Β.), εἴτε ἐπὶ Θεοπόμου (Ἀριστ. Πολιτ. Ε, 9, 1), εἴτε ἐπὶ τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων (Πλούτ. Κλεομ. Ι), φαίνεται ὅτι συνέστησαν ἵνα ἀντιπροσωπεύωσι καὶ ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀπουσιάζοντας βασιλεῖς· καὶ προσέτι ἵνα συνοδεύωσιν ὡς σύμβουλοι αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν των ἀλλὰ βαθμηδὸν ἠῤῥῆσαν ἢ δικαιοδοσίαν των, ὥστε καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, καὶ ὀδηγίας ἐπεμπόν καὶ ἐντολάς, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἔπαινον καὶ ἐφυλάκισον, καὶ συνεδίκαζον μετὰ τῆς Γερουσίας, καὶ συνθήκας ὑπέγραψον, καὶ πῦλινον ἐκήρυττον. Ἐἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, τὴν ἐπὶ τῶν συμβολαίων, ἥτοι τῶν πολιτικῶν δικῶν, διότι τὰς φονεῖς εἶχον ἢ Γερουσία. Κατήνησε δὲ νὰ καλῶσιν ἐνάπιον τοῦ δικαστηρίου των καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες μόνον προνόμιον διετήρησαν, ἀντὶ νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν κλήσιν αὐτῶν, ὡς ἀφειλον πάντες· οἱ ἄλλοι, νὰ προσέρχωνται μόνον βάθην (Πλούτ. Κλεομ. Γ. — Ξενφ. Α, Πολ. Η, 2). Προσέτι εἶχον τὴν ὑπερτάτην ἐπιμέλειαν τῆς Ἀγορᾶς, ἐν ἣ ἔκειτο τὸ Ἐφορεῖον, καὶ ἐκεῖ συνηστίατο καὶ ἐκάλουν τοὺς ξένους εἰς ἐστίασιν. Ὑπὸ κριντο ὁμῶς καὶ αὐτοὶ εἰς εὐθύναις, ἀφ' οὗ ἐξήρχοντο τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον πρὸ τῶν διαδεχόμενων αὐτοὺς (Πλούτ. Ἀγ. ΙΒ). Ἦν δ' ἐν Σπάρτῃ ὁ πρῶτος τῶν Ἐφῶρων ἐκόνυμος τοῦ ἔτους. — Ἐν Ἀθήναις πέντε ἀνδρες ἐγκαταστάσαντες ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμῶν μάχην ἵνα προαγάγωσι τὰ συμφέροντα τῶν ὀλιγαρχικῶν, καὶ προδοτικῶς κωλύσωσι τὴν ἄμυναν τῆς πόλεως κατὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν Σπαρτιατικῶν, παρ' ὧν ἠλπίζον ὑποστηρίξειν (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ. 43).

"Εφοροί, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, ζήσας μετὰ 405 καὶ 330 π. Χ., οὐδὲ Δημαφίλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας μυηθεὶς. Πολλὰς χώρας περιελθὼν, καὶ ἐκ πολλῶν ἀντλήσας πηγῶν, συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὸν σκοπὸν νὰ συγγράψῃ γενικὴν ἱστορίαν («τὰ καθ' ὅλου» Πολύδ. Ε, 33) ἀλλ' εἴτα παραιτηθεὶς τῶν μυθικῶν χρόνων, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ συνέγραψεν ἐν λ' βιβλίῳ τὰ μέχρι 340 π. Χ., ἥτοι τὴν ἱστορίαν 750 ἐτῶν κατὰ Σουίδα. Τοῦ 30 βιβλίου ἕμως, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνέθετο τὴν συγγραφὴν εἰς τὸν υἱὸν του Δημόφιλον. Ἐκασταχοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς γεωγραφικῆς περιγραφῆς, ἀνέφερεν ἱστορικῶς τοὺς ἐπιτοπίους μύθους, καὶ διὰ τῆς κριτικῆς καὶ ἀναλυτικῆς του μεθόδου προωδοποίησε τὸ ἱστορικὸν σύστημα τοῦ Πολυβίου. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν μὲν καθαρὰ, ἐπιμελημένη, καὶ πῶς ῥητορικῆ, ἀλλ' οὐχ ἦτον μονότονος. Ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ἀνεγινώσκετο πολὺ τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρήσθη ὁ Διόδωρος, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἦσαν πολλοὶ καὶ οἱ τὰ ἐπιμομφα ἐν αὐτῷ εὐρίσκοντες. Διειρηθήσαν δὲ ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ (Συλλ. Müller, Fragm. hist. graec).

"Εφυρα ἢ Ἐφύρη, ὄνομα (ἴσως ταῦτο τῷ Γέφυρα) πόλεων πελασγικῶν, τὸ ἀρχαῖον τῆς Κορίνθου· ἐν Ἠλιδί ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελήεντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 659. Ζ, 152)· ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ ἔπειτα Κρανῶν· ἐν Αἰτωλίᾳ κώμη (Θουκ. Γ, 106, 111)· ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἢ εἴτα κληθεῖσα Κίχωρος (Θουκ. Α, 46), ἴσως ἢ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 259) μνημονευομένη. Κατ' ἄλλους αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς Ἠλίδος, κατ' ἄλλους δὲ πάλιν εἰσὶν ἡ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας μία καὶ ἡ αὕτη,

ἐν Ἀργολίδι. Οὕτω δ' ἐκαλεῖτο καὶ νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

"Εχεκράτης, εἰς τῶν τελευταίων πυθαγορίων, ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῆς σχολῆς αὐτῶν μεταθὰς ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ῥηγίου εἰς Φλιούντα, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πόλις τῆς καταγωγῆς τῶν προγόνων τοῦ Πυθαγόρου (Παυσ. Β, 13). Ὁ Πλάτων φαίνεται ὅτι ἐμαθήτευσε παρ' αὐτῷ ἐν Ἰταλίᾳ (Cic. d. Fin. V, 29. — Val. Max. VIII, 113), καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ αὐτοῦ, τῷ Φαίδωνι, εἰς αὐτὸν διηγᾶται τοῦ Σωκράτους τὰς ἐσχάτας λέξεις, καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὰς περιπετείας.

"Εχελέδα, χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

"Εχεμος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

"Εχετλος, Ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης ἐθεάθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀνὴρ ἀγροῖκος, ἄροτρον ἔχων εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐτοῦ φονεύων ἐχθρούς· εἴτα δ' ἐγένετο ἀφανής. Ἐρωτηθεὶς δ' ὁ χρησμός, παρήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις νὰ τιμῶσι τὸν Ἐχετλάτῳν ὡς ἥρωα (Παυσ. Α, 15, 4). ἴδ. Ἄροτρον.

"Εχετος, ὠμὸς βασιλεὺς ἐν Ἠπειρῷ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους, καὶ τυφλώσας τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Μετόπην (Ὀμ. Ὀδύς. Σ, 81. Φ, 308).

"Εχεῖνα, θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης (Ἡσ. Θεογ. 295), ἡ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀποτρόπαιον καὶ ἀρπακτικόν, κατὰ τὸ ἥμισυ κόρη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις. Ἐκ τοῦ Τυφάωνος ἐν Κιλικίᾳ ἔτεκε τὸν κύνα τοῦ Γηρύονος Ὀρθρόν, τὸν Κέρβερον, τὸν Λέοντα τῆς Νημείας, τὴν Λερναίαν Ὑδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα, τὴν Σκύλλα, κτλ. (Ἡσίοδ. Θεογ. 306). Ὁ δὲ Πανόπτης Ἄργος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ τὴν ἐφόνευσεν.

"Εχινάδες, αἱ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφοῦ (ἴδ. Ἀκαρνανία) εὐφοροὶ νῆσοι. Μνημονεύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 625). Μίαν αὐτῶν καλεῖ ὁ Στράβων Δο-

λίχαν, φρονῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἄρθῶς, ὅτι αὐτὴ ἐστὶ τὸ Δουλίχιον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 246 Ε, 335 Π, 247). Πιθανῶς ἢ νῦν Ὀξεῖα, πρὸ αὐτῆς τῆς ἐκβολῆς (Στρεβ. Ι, 158).

Ἐχίνος, μετάλλινον ἢ κεράμινον ἀγγεῖον παρὰ τοῖς ἀττικοῖς δικαστηρίοις, εἰς ὃ ἐφυλάττοντο κεκλεισμένα αἱ γραπταὶ ἀποδείξεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Ἐχίνος, 1) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον (Pl. IV. 1, 2, 5) τὸ ἐμπορεῖον πιθανῶς τῆς 1 ὥραν

μεσογειῶς ἀπεχούσης πόλεως Θυρίου (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 37). — 2) Πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθιώτιδι, εἶτα δὲ τῶν Μαλιῶν κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἀριστ. Λυσιστρ. 1171. Ἐχίνοδος. — Δημοθ. Φιλ. Γ', σ. 120). ν. Ἀχινός.

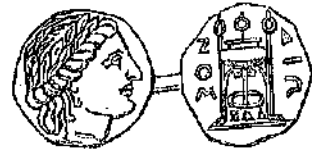
Ἐχίων, 1) ἴδ. Κάδμος. — 2) Ἰῶς Ἰβρμού καὶ Ἀντιανείρας, ἐν Ἀλόπη, Ἀργοναύτης καὶ θηρευτῆς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου (Πίνδ. Πυθ. Δ, 179).

Ἐωσφόρος, οἶδος τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἥως, ὁ πρωτὸς ἀστήρ (Ἡσίοδ. Θεογ. 381).

Z

Ζάδατος, ἰδ. Λύκος.
Ζάγκλη, ἰδ. Μεσσήνη.
Ζαγρεύς, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ Πλούτωνος.
Ζάγρος, κλάδος τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Μηδίᾳ καὶ Ἀσσυρίᾳ (Πολβ. Ε. 55. — Στρβ. ΙΑ, 522).
Ζάκυνθος, ἀρχαῖστατα Ὑβλη, νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους, δυτικῶς τῆς Πελοποννήσου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα τῆς Ἡλίδος, ἔχουσα ἐπιφάνεια 5 1/2 μ., εὐφορος, οὐχὶ ὁμιῶς πλέον ὑλήεσσα (θαλάσσης), ὡς τὴν λέγει ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Α, 246. Π, 123). Ὁρος αὐτῆς μνημονεύεται ὁ Ἐλατος (Ἰσως ν. Σκοπός, εἰς τὴν ΝΑ ἀκτὴν). Ὑψηλότερα δὲ εἰσι τὰ Β ὄρη (760μ'). Ὁ Ἡρόδοτος ἤδη μνημονεύει (Γ, 195) τὰς ἐπιτοκίας πύργου πηγῆς αὐτῆς (εἰς Κερί). Οἱ κάτοικοι ἦσαν Πελοποννήσιοι Ἀχαιοὶ (Θουκ. Β, 90). καὶ Ὅμηρον δὲ (Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Α, 246. Ι, 24. Π, 25) ἦν ἡ νῆσος μέρος τοῦ κράτους τοῦ Ὀδυσσεύος. Ὅτι δ' εἶχεν ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν ἀποδεικνύει ἡ ἔξοδος ἀποικία εἰς τὴν Κυθωνίαν τῆς Κρήτης, ἣν ὁμοίως μετέ-

πειτα κατέλαβον οἱ Σάμιοι (Ἡρόδ. Γ, 59). Τῷ 456 π. Χ. ἐβίβασεν ὁ Τολμίδης τοὺς Ζακυνθίους νὰ προσχωρήσωσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μεταξὺ τῶν μὴ ὑποτελῶν συμμάχων αὐτῶν διετέλεσαν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 66. Ζ, 57. — Διόδ. ΙΑ, 84). Μετὰ ταῦτα ὑπετάγη ἡ νῆσος εἰς Φι-

λιππον Γ' τῆς Μακεδονίας. Τῷ 191 ἠγγρασθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ Φλαμίνιος δὲ τὴν ὑπέταξεν εἰς τὴν Ρώμην, ἥτις τὴν ἀπέδωκε τὴν αὐτονομίαν, ὥστε καὶ ἀνέθαλε πάλιν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ εἰς τὴν Α παραλίαν κειμένη πόλις αὐτῆς Ζάκυνθος εἶχεν ὄχι μόνον ἀκρόπολιν, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἰωφίς (Στρβ. Ι, 458).

Ζάκορος, ἰδ. Νεωκόρος.
Ζάλευκος, νομοθέτης τῶν Ἐπιερσίων Λοκρῶν, πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τοῦ 7 αἰῶνος π. Χ. Συνεχῶς οἱ ἀρχαῖοι συγγένουν αὐτὸν μετ' ἄλλων νομοθετῶν, ἰδίως τοῦ

Χαρώνδου. Θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος δούξ γραπτῶς νόμους, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν μόνον γνωστὸν ἐστὶν δι' ἀπέβλαπον κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν τάξιν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου βίου, ἤθελον νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἰσότητά τῶν ἀκινήτων κτήσεων, ἀντικατέστησαν ὠρισμένας ποινὰς ἀντὶ τῶν ἀυθαγῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστῶν, καὶ ὠργάνωσαν διαφόρους ἀρχάς, οὐχὶ ὁμοίως καὶ τὸ ὅλον σύστημα τῆς πολιτείας (Διόδ. ΙΒ, 20. — Cic. Legg, II, 6).

Ζάμολις, ἢ Ζάμοξις, Γέτης (Σκύθης ἢ Θράξ) διατελέσας ἐν Σάμῳ δεῦλος παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ, εἶτα δ' ἀπελευθερωθεὶς καὶ πλοῦτον κησάμενος ἐν Ἑλλάδι, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διαδώσῃ ἐκεῖ τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς θεωρίας του, ἰδίως τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμῆθη ὡς δαίμων (Στρβ. Ζ, 297. — Διόδ. Α. 94. — Πλάτ. Χαρμ. Θ).

Ζάραξ, ὄρος ἀπότομον, 1000μ' ὕψηλον, εἰς τ' Α τῆς Λακωνικῆς, Β. τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρῆς. Εἶχε καὶ ὁμώνυμον πόλιν (Πaus. Γ. 24. — Πολβ. Δ. 36).

Ζαρίασσα, πόλις τῆς Βακτριανῆς, ἢ αὐτὴ καὶ Βάκτρα (Στρβ. ΙΑ, 514. 516. — Plin. VI, 16, 18), εἰ καὶ ὁ Ἀρριανὸς (Δ, Ι, 5. Ζ, Ι, 15, 6) τὰς διακρίνει. Ἐκεῖ διεχειμασεν ὁ Ἀλέξανδρος τῷ 328 — 327 π. Χ. καὶ ἐτιμώρησε τὸν φονέα τοῦ Δαρείου Βῆσσον.

Ζέα, ἰδ. Πειραιεύς.
Ζέλευα, πόλις Τρωϊκῆ, ὑπὸ τὴν Ἰδην, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Αἰσῆπου, ἐνθα ὁ Δαρεῖος συνεκέντησε τὸν στρατὸν του κατὰ τοῦ Ἀλέξανδρου (Ὀμ. Ἰλ. Α. 824. Δ. 103. — Ἀρρ. Β. ΙΖ, 8. — Στρβ. Β, 587).

Ζέμα, χύτρα, ἀγγεῖον μαγειρικόν.
Ζευγέται, ἰδ. Φυλή. — Ἰδ. Τριήρης.
Ζευγεταινή, τὸ Β. τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς, τὸ Β. τῆς νῦν Τυνησίας.
Ζεῦγμα, πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπέναντι τῆς Ἀπαιμίας, ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ

τῆς δεξιᾶς ἕχθης τοῦ ποταμοῦ, 2000 στάδια Β τῆς ἀρχαιοτέρας διαβάσεως κατὰ τὴν Θάψακον (Στρβ. ΙΣ, 746. 747).

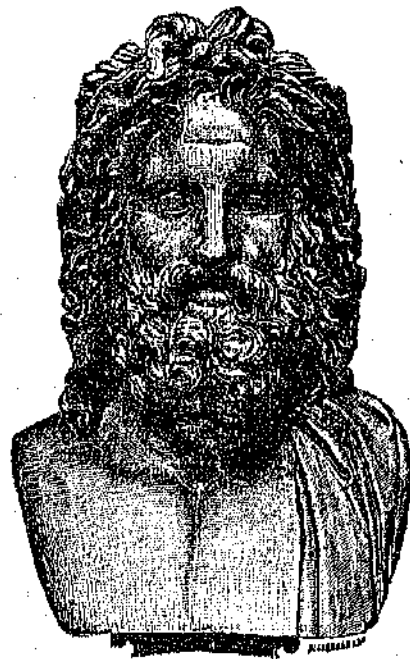
Ζευξίδαμος, 1) υἱὸς Λεωτοχίδου, πατὴρ Ἀρχιδάμου Β, βασιλέως τῆς Σπάρτης (Ἡρόδ. ΣΤ, 71. — Θουκ. Β, 47. — Ἰδὸς Ἀρχιδάμου τινός, ἔγγονος τοῦ Θεοπόμπου, καὶ τούτου διάδοχος εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, 718 π. Χ. (Πaus. Γ, 7. 6).

Ζεύξινπος, Βοιωτὸς, πολεμῆσας ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ τοῦ Μακεδόνα, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἀπήτησαν τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπέστησαν ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀντιστάσει τῶν Βοιωτῶν (Πολβ. ΛΒ, 2).

Ζεῦξις, 1) Ἐπίσημος ζωγράφος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἑρακλείας τῆς Ἰταλικῆς, ὅθεν μετέβη εἰς Ἐφεσον. Ἰδίως ἐπεμελήθη τῆς σκιαγραφίας, καὶ ἀπέβλεπεν ἡ τέχνη του, ὡς καὶ ἡ τότε γλυπτικὴ, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ κάλλους καὶ εἰς τὸ μᾶλλον ἢ εἰς τὸ πάθος τὴν ἔκφρασιν. Πλεῖστα δὲ θαυμάσια αὐτοῦ ἔργα μνημονεύονται, οἷον ὁ Ἑρακλῆς βρέφος πνίγων τοὺς δράκοντας, ὁ Μενέλαος κλαίων τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡ αἰδήμων Πηνελόπη, οἱ δώδεκα θεοὶ, ἡ Ἑλένη, διὰ τοὺς Ἀκραγαντίνοους, δι' ἣν κατ' ἐκλογὴν ἐμιμήσατο τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς πόλεως, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐπὶ μισθῷ μόνον ἐδείκνυεν, ἡ θήλεια Κένταυρος, θηλάζουσα τὰ παιδία τῆς, ὁ δεδεμένος Μαρσύας, κλπ. Ἐκόμπαζε δὲ καὶ ἐμεγαλαύχει ὁ ἴδιος ἐπὶ τῇ τέχνῃ του ἐνεκα τοῦ θαυμασμοῦ οὗ ἀπελάμβανε, καὶ περιεφέρετο πολυτελῶς ἐνδεδυμένος εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ ὄνομά του χρυσοστικτον φέρων εἰς τὴν χλαμύδα του, καὶ εἰς μίαν τῶν εἰκόνων του ἐπιγράφας: «μωμῆσεταιί τις μᾶλλον ἢ μιμῆσεταιί». (Ἀριστοτ. Παιητ. ΣΤ. 15. — Πλούτ. Περ. ΙΓ. — Pl. XXXV, 36).

Ζεύς, υἱὸς τοῦ Κρόνου (ἰδ.) καὶ τῆς Ρέας (Ἡσίοδ. Θεογ. 458), δι' ὃ καὶ Κρονίων ἢ Κρονίδης ἐπελέγετο, ἀδελφὸς τοῦ

Ποσειδῶνος, τοῦ Πλούτωνος, τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ταύτης σύζυγος, ὁ ὕψιστος καὶ ἰσχυρώτατος τῶν θεῶν, «πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων συνανατρέψας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, διενεμήθη μετ' αὐτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἰσχύον, καὶ ἀφείλε τῶν Ποσειδῶνι τὸν πόντον, τῶν Πλούτωνι τὸν Ἄδην, ἔλαβεν εἰς μερίδα του τὸν οὐρανόν. Πάντες δ' ὁμοῦ ἤρχον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὡς πάντων κραταιότερος καὶ σοφώτερος ἦν ὁ πάντων βασιλεὺς (Ἡσ. Θεογ. 881. — Ὀμ. Ἰλ. Ο, 185), καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ὑπερέβαλλε τὴν δύναμιν πάντων ὁμοῦ τῶν θεῶν (Ἰλ. Θ, 18), δι' ὃ καὶ πάντες σέβονται καὶ φοβοῦνται αὐτόν. Πολλὰ μὲν διὰ βίας ἢ δόλου ἀντιπράτ-

τουσιν αὐτῷ ἢ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ αὐτῇ ἢ Θυγάτρῃ του Ἀθηνᾶ (Ἰλ. Α, 399. Ξ. 247. Ο. 18. Θ, 60), ἀλλ' ἀποτυγχάνουσι πάντοτε καὶ τιμωροῦνται. Κατοικεῖ δ' εἰς τὸν Ὀλύμπου, τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ἀνατείνον τὰς κορυφάς του μέχρι τοῦ

αἰθέρος, καὶ πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα ἀπ' αὐτοῦ προέρχονται. Τὸ φοβερόν αὐτοῦ ὄπλον ἐστὶν ὁ κεραυνός, συναίρει καὶ σκορπίζει τὰ νέφη, καὶ ὅταν σείη τὴν τρομερὰν του αἰγίδα, ἐκπέμπει βροντὰς, καταιγίδας καὶ ἀστραπὰς δι' ὃ καὶ ὑψιθρεμέτης, ἐρίγδουπος, τερπικέραυνος, ἀσπερόπητης, νεφεληγερέτης, κελαινεφής, αἰγίωχος ἐπιλέγεται, καὶ προσέτι εὐρύουσι, διὰ τοὺς τὰ πάντα ἐπιβλέποντας ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ἐπίσης πραινέει τὰ στοιχεῖα καὶ κατευνάζει τὰς τρικυμίας, δι' ὃ καὶ ἀέθριος, οὐριος τότε ἐπικαλεῖται. Αὐτὸς διέπει τὴν τάξιν τῆς φύσεως, καὶ τέκνα αὐτοῦ καὶ τῆς Θέμιδος εἰσὶν αἱ Ὁραὶ. Ἐπίσης δὲ διευθύνει τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, ἃς ἔχει ἐν τῇ χειρὶ του. Δύο πίθοι εἰσὶ παρ' αὐτοῦ, ὁ τῶν καλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν δώρων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 527), καὶ εἰς χρυσὴν στάθμην ἐζύγιζε τὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (Ἰλ. Θ. 69, X, 209). Ἄλλ' οὐχ ἤττον τῆς Μοίρας (ἰδ.) τὴν δύναμιν οὐδ' ὁ ἴδιος δύναται νὰ διαφύγῃ. Γινώσκει δὲ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, δι' ὃ καὶ πανομφαίος (μαντικὸς) λέγεται (Ἰλ. Θ, 250). Ἀποκαλύπτει δὲ τὴν θέλησίν του παντοίως, δι' ὄνειρων, ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, οἰωνῶν καὶ χρησμῶν, καὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν μαντιῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλ' ὁ παντόπτης καὶ πάνσοφος θεὸς ὑπόκειται εἰς τὴν Ἄτην καὶ τὴν ἀπάτην (Ἰλ. Ξ, 247, T, 95). Καὶ πᾶσα δ' ἡ πολιτικὴ καὶ δημοσια τῶν ἀνθρώπων τάξις, ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτῶνται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατεύονται, καὶ αὐτὸς ὁ ἀναξ, παντᾶναξ, βασιλεὺς ἐν Ὀλύμπῳ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὁ ἰδρυτὴς τῆς βασιλείας, ἐξ οὗ καὶ Διογενεῖς ἐλέγοντο τὸ πρῶτον οἱ βασιλεῖς, καὶ προσταεῖ τῶν νόμων, καὶ τῆς ἱερότητος τῶν ὀρκίων, ἐξ οὗ καὶ ὀρκίος λέγεται, ἀγορατὸς δὲ καὶ βουλατὸς, ὡς τῆς ἀγορῆς ἢ συνελεύσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς προστατῆς, συνεργοὺς ἔχων τὴν Θέμιν, τὴν Δίκην καὶ τὴν Νέμεσιν. Καὶ ὡς τῆς οἰκίας δεσπότηρ

καὶ προστατῆς, ἔρκειος ἢ ἔροκεῖος, ἔχει ἐν μέσῳ τῶ οἴκῳ βωμόν· ὡς δ' ὑπὲρ τῶν ξένων καὶ τῶν ἱκετῶν κηδόμενος, ἐπικαλεῖται ξένιος καὶ ἱκέσιος, καὶ ἐν γένει κηδεμονεὺς πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου, τῶν ἠθῶν ἢ τῆς ὀρησκείας καθιερωμένων. Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐορτῶν τοῦ Διὸς ἦν ἡ τῶν ἐν Ὀλυμπίῳ ἀγῶνων, ἐξ ἧς καὶ ἀγῶνιος προσέτι ἐλέγετο, καὶ ἧς μετέχον πάντες οἱ Ἕλληνας. Ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπειροῦ ὡς Δωδωναῖος, Πελασγικὸς (Ἰλ. Π, 234), ἀπελάμβανεν ἀρχαιοτάτης λατρείας, χρησιμοδοτῶν

(ἰδ. Ἠπειρος) διὰ βοῆς τῆς ἱερᾶς φηγοῦ (θύρας), οὗς χρησμούς ἐξήγγον οἱ ἀνυπόδητοι καὶ ἀκητοὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς γῆς δὲ κοιμώμενοι ἱερεῖς, οἱ Σελλοὶ ἢ Ἐλλοὶ (Ἰλ. Π, 234) προσετέθησαν δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὡς

φαίνεται, καὶ ἄλλα εἶδη μαντιῶν, ἐκ τοῦ φλοίσβου πηγῆς ἣτις ἔρρεεν ὑπὸ τὴν φηγὸν, ἐκ τῆς πηΐσεως τῶν τῶ Διὶ ἱερῶν πτηνῶν, ἐκ τοῦ ἤχου χαλκῶν κρημαμένων λεβήτων, ἐκ κλήρων, κτλ. Συμπεριελήθη δ' εἰς τὸν ναόν καὶ ἡ λατρεία τῆς Διώνης, καὶ εἰκάζεται ὅτι ἔκτοτε εἰσῆχθησαν εἰς αὐτὸν πλὴν τῶν ἱερέων καὶ αἱ ἱέρειαι Πελειάδες, ὧν τὰ ἄσματα

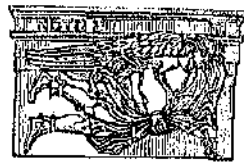
ἔλεγον ὅτι ὁ Ζεὺς ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσεται. Καὶ μετὰ τὴν ἐπιπράτησιν δὲ τοῦ χρησιμοῦ τῶν Δελφῶν ἐξηκολούθησε κύβρος ἔχων ὁ Δωδωναῖος, μάλιστα δὲ τὸν ἐσέβοντο οἱ Ἠπειρώται, οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀκαρῶνες. Ἐν Κρήτῃ δ' ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Πέα ἔτεκε τὸν Δία κρυφίως, ἵνα μὴ τὸν καταπῆ ὁ Κρόνος, καὶ ἐναπισταύθη εἰς τοὺς Κουρήτας τὴν ἀνατροφὴν του· αἱ δὲ Νύμφαι Ἰθὴ καὶ Ἀδράστεια, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, ἔθρεψαν τὸ βρέφος διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγῆς Ἀμαλθείας καὶ διὰ μέλιτος ὃ ἔφερον αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ὀρέων. Ἐθείνοντο δ' ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ τάφος τοῦ Διὸς, διότι, ὡς ἡ φύσις, ἐλέγετο ἐκεῖ ἀποθνήσκων καὶ ἀναγεννώμενος, τὴν δ' ἀναγέννησιν αὐτοῦ ἐώρταζον μετ' ὀργίων, μουσικῆς καὶ χορῶν ἐν ὄπλοις, οἱ ἱερεῖς οἱ λεγόμενοι Κουρήται, ἐν ᾧ πένθος καὶ θρήνοι συνώδευον τὴν τελευτὴν τοῦ θανάτου του. Ὡς ταῦρος δὲ, ἴσως τὸ σύμβολον τῆς καλλιτεργείας, ἤρπασεν ὁ Ζεὺς καὶ ἐκόμισεν εἰς Κρήτην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνωα. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐλέγετο εἰσαχθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ Λυκάονος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ, καὶ βωμὸν πανάρχαιον εἶχεν ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐνθα οἱ Ἀριάδες παρεδέγοντο ὅτι ἐτρέφθη ὑπὸ Νυμφῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις προσεφέροντο τῶ θεῷ καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ὡς Λαφυστίῳ, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, ἀνθρωποθύσαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Ἀμμων (ἰδ.), ἔχων χρηστήριον ὁμοίον τῷ Δωδωναίῳ. Καὶ ἐν Λεβαδείᾳ δ' ὑπῆρχε χρηστήριον καὶ ναὸς τοῦ Τροφωνίου Διὸς. Τέκνα τοῦ Διὸς ἦσαν, ἐκ τῆς Ἥρας ὁ Ἄρης,

ὁ Ἡρακλής, ἢ Ἡβή ἐκ τῆς Λητοῦς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἢ Ἄρτεμις ἐκ τῆς Μαίας ὁ Ἑρμῆς ἐκ τῆς Δήμητρος ἢ Περσεφόνη ἐκ τῆς Διώνης ἢ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς Σαμέλης ὁ Διόνυσος ἐκ τῆς Θέμιδος αἱ Ὠραι καὶ αἱ Μοῖραι ἐκ τῆς Εὐρυνόμης αἱ Χάριτες ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μούσαι τὴν δ' Ἀθηνᾶν ἔτεκεν αὐτὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καταπιὼν τὴν πρώτην οὐκυνὸν του, τὴν Μῆτιν (φρόνησιν). Ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν καὶ πάμπολλοι ἥρωες, ὧν αἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ Περσεὺς ἐκ τῆς Δανάης, αἱ Διόσκουροι ἐκ τῆς Λήδας. Ἱεραὶ ἦσαν τῶ Διὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, αἱ δρυς, σύμβολα δ' αὐτοῦ ὁ ἀετὸς, τὸ σκῆπτρον, ὁ κεραυνὸς, ἢ αἰάλη τῶν θυσιῶν ἔφερε δὲ πολλάκις καὶ τὴν Νίκην ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ὁ τῶν ἀγῶνων προστάτης καὶ τῆς νίκης υπέρτατος δωρητής. Ἐίχε δὲ προσέτι καὶ τὰ ἐπιθετὰ ἀλάστωρ καὶ ἀλιτήριος (ἐκδικητής), ἀλεξίκακος, ἐλευθερίος, ἐφέστιος, γαμήλιος καὶ ζύγιος (προστάτης τῶν συζεύξεων), γενέθλιος (γενάρχης), Ἑλληνίος, Πανελληνίος, Ἰέτιος (φέρων βροχὴν), ὕπατος, ὑψιστος, Ἰδαίος, καθάρσιος, καταιβάτης (ὁ κατιῶν ἐν νεφέλαις), μελιχίος (γλυκὺς, ἔλεως), μόριος (προστάτης τῆς μορίας, τῆς ἐλαίας), νικηφόρος, πατρίος, φράτριος (προστάτης τῶν φρατριῶν), φύξιος (τοῦς φυγάδας σώζων), πολιεύς (προστάτης τῆς πόλεως), σωτήρ, σαώτης, στρατίος. — Ἡ θουμασιωτάτη παράστασις τοῦ Διὸς ἦν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, ὡς πρότυπον λαβόντος τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 528), καὶ παραστήσαντος αὐτὸν εἰς πᾶν τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως, καὶ συγχρόνως τοῖς ἀνθρώποις προσηγῆ καὶ συγκαταβατικόν. Ἦν δ' εὐθρόνος, περὶ τοὺς 40' ὕψους, ἐπὶ βάσεως 12'. Ἀπὸ τοῦ ἐλεφαντίνου γυμνοῦ του σώματος ἐπιπτεν ὁ χρυσοῦς του μανδύας ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, εὐρὺ καὶ αἰ-

θροῖον ἄνω, ἐκλυτοῦτο ὀγκοῦμενον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπτε δασεῖα ἐκατέρωθεν ὡς χαιτή ἢ χρυσοὴ κόμη του, ἦτις, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Α, 528), ὅταν ἐκινεῖτο, ἔσειε τὸν Ὀλυμπον. Ὁμοίως δὲ πλούσιος κατήρχετο ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ὁ χρυσοῦς πάγων του· οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοίγοντο μεγάλοι καὶ ἥρεμοι, αἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξέφραζον μεγαλοπρέπειαν συγχρόνως καὶ ἡμερότητα· τὸ δὲ στήθος ἦν εὐρὺ, τὸ σῶμα εὐρωστον, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ προτεταμένων μυῶνων. Τὸ ἀμνημον (Pl. XXXIV, 8) τοῦτο ἀριστούργημα διατηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλιανοῦ (Λιβαν. Ἐπιστ. 1052). Πλεῖστα δ' ἐγένοντο αὐτοῦ ἀπομιμήματα, καὶ διατηροῦνται ἐτι ἐν Μουσεῖοις τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ζεφύριον, ὄνομα ἀκρωτηρίων 1) Τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τῆς Ἰταλίας ἐν Βρουτίαις. — 2) Τὸ Β τῆς Κρήτης πρὸς τὴν Ἀπολλωνίαν (ν. Τριάντι). — 3) Τῆς Κύπρου πρὸς τὴν Πάριον. — 4) Τῆς Κιλικίας, Α. τῶν Σόλων. — 5) Ἐν Πόντῳ (ν. Ζάφρα). — 6) Ἐν Κυρήνη.

Ζέφυρος, εἰς τῶν ἀνέμων (ἴδ.) υἱὸς Ἀστράου καὶ Ἡούς, συγκατοικῶν μετὰ τοῦ

Βορέου ἐν Θράκη, ἔσχεν ἐκ τῆς Ἀρκαίας Ποδάργης τέκνα τοὺς δύο ἴππους τοῦ Ἀχιλλεύου Πάνθον καὶ Βαλίον.

Ζῆθος, ἴδ. Ἀμφίων.

Ζηνοδοτος, σοφιστῆς περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐκδοὺς συλλογὴν παροιμιῶν, καὶ μεταφράσας ἐλληνιστὶ τὸν Σαλλουστιον.

Ζηνοδοτος, 1) Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλητᾶ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς πρῶτον βιβλιοφύλακα τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγκαταστάς καὶ πρῶτος τὰ ὀμηρικὰ ἐπη κριτικῶς σχολιάσας καὶ ἐκδοὺς· πολλὰ δὲ καὶ ἄριστα

τῶν διορθώσεων του διατηρήθησαν εἰς τὰ ὀμηρικὰ σχολία. Ἐγράψε δὲ καὶ ὀμηρικὰς γλώσσας, εἰς διάφορα περὶ Ὀμήρου ζητήματα περιστρεφομένας. — 2) Ἀλεξανδρινὸς, διάφορα γράψας περὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου. — 3) Ἐκ Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, ὁπαδὸς τοῦ γραμματικῶ Κράτητος, ἔγραψε περὶ Ὀμήρου ἐν ἄλλοις « περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας » εἰς 10 βιβλία. Πιθανῶς αὐτοῦ εἰσὶ καὶ τινὰ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματα, φέροντα τ' ὄνομά του. — 4) Τροϊζήμιος, γράψας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ρώμης (Πλούτ. Ρωμ. 18).

Ζήνων, 1) Ἐλεάτης, περὶ τὸ 460 π. Χ. μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Σωκράτην μετὰ τοῦ διδασκάλου του Παριμενίδου. Ἡ πόλις αὐτοῦ κατὰ τοῦ τυράννου Νεάρχου, εἰς ἣν ὑπέκυψε, δὲν κοροῦται ἱστορικῶς. Οἱ ὁπαδοὶ του ἐκαλοῦντο Ἐλεατικοί. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἦσαν περὶ, καὶ μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Mullach, Eleat. philos. fragm.). — 2) Ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἔζη περὶ τὰ 300, σύγχρονος τοῦ Ἐπικούρου. Τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔμπορον, συνώδευσεν συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοπορίας του, καὶ αὐτῶ πολλὰ γνωρίσας φιλοσοφικὰ συγγράμματα ἠσθάνθη κλίσειν πρὸς τὴν σπουδὴν ταύτην, κορυφωθείσαν ὅτε ποτὲ, εἰς Ἀθήνας πλέων, ἐναύαγησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐμαθήτευσεν παρὰ τῶ κυνικῶ Κράτητι, εἶτα παρὰ τοῖς Μεγαρικοῖς Στίλπωνι καὶ Διοδάρῳ, καὶ τέλος παρὰ τοῖς ἀκαδημαϊκοῖς Πωλέμωνι καὶ Ξενοκράτει, καὶ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐσύστησε τὴν ἰδίαν, λίαν ἐπιδοκιμασθεῖσαν σχολὴν. Καὶ ἡ ἠθικὴ δὲ τάσις αὐτοῦ πολὺ ἐθαυμάζετο. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐστεφάνωσαν χρυσοῦ στεφάνῳ, τῷ ἡγεῖραν στήλην, ὡς καὶ οἱ Κύπριοι, καὶ ὅτε λίαν προσέθηνος ἀπέθανεν, ἐκηδεύθη δημοσίᾳ ἐν τῷ Κεραμεῖκῳ. — 3) Ἐκ Ἐπικούρου, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ στωϊκοῦ Χρυσίππου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπώλεσθησαν. — 4) Ρόδιος, σύγχρονος τοῦ Πολυβίου, ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἣς ὁ Πολύβιος κρι-

νει τὴν φράσιν προτιμότεραν τοῦ περιεχομένου. Ἀποσπάσματα τινὰ αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Muller, fragm. hist. graec.). — 5) Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ Ἀττικῶν καὶ ὑπὸ Κικέρωνος.

Ζήρουνθος, πόλις τῆς Θράκης παραθαλασσία παρὰ τὴν Αἴνου, εἶχεν ἄντρον τῆς Ἐκάτης, ἐνθα προσεφέροντο κύνες εἰς θυσίαν τῇ Ἀφροδίτῃ (Λυκόφρ. — Στ. Βυζ.).

Ζήτης, ἀδελφὸς τοῦ Καλάγιδος, (ἴδ.)

Ζητηταί, ἴδ. Γραφή. Οἰκονομικά.

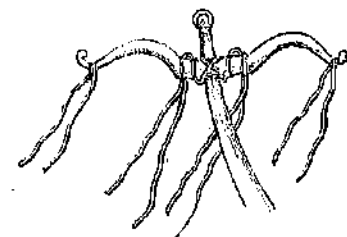
Ζιποῖτης, 1) Βιθυνὸς ἡγεμὼν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, τὰς ἐπὶ τῆς Προποντιδος Περσικὰς κτήσεις καταλαβὼν καὶ ἐπὶ τῶν Διαδόχων (326—258 π. Χ.) βασιλεὺς ἀνακηρυχθεὶς (Διόδ. ΙΘ, 60—Πλούτ. Ζητ. ἑλλ. 49). — 2) Ὁ νεώτερος υἱὸς αὐτοῦ, πολεμήσας τὸν πρεσβύτερον Νικιόδημον, καὶ τέλος ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν Γαλατῶν ἠττηθεὶς τῷ 277 (Liv. XXXVIII, 16).

Ζοιτία καὶ Ζοίτεον, χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔρημον ἐπὶ Πausanίου (Στ, 38).

Ζοῦχης, πόλις ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῶν Σόρτων, πορφύραν παράγουσα (Στρ. ΙΖ. — Στ. Βυζ.).

Ζυγίτης, ἴδ. Τριήρης.

Ζυγὸν ἢ ζυγὸς, 1) τὸ ξύλον εἰς ὃ

προσδέονται τὰ τὴν ἄμαξαν ἔλκοντα ζῶα,

ἐνίοτε, διὰ τοὺς βόας πρὸ πάντων, ἔχον κατὰ

τὸ ἄκρον ἐγκαρσίως δύο κοῖλα ξύλα διὰ τὸν τράχηλον. Ζύγιος ἐλέγτο ὁ εἰς ζυγὸν προσδεόμενος ἴππος. — 2) Πᾶσα ἐγκαρσία δοκὸς, οἷα ἡ τῆς στάθμης, κτλ. — 3) Εἰς τὴν λύραν τὸ μικρὸν ξύλον τὸ κάτωθεν υποστηρίζον τὰς χορδὰς (Ὀμ. Ἰλ. 185). — 4) Τὰ ζυγά, αἱ ἔδραι τῶν κωπηλατῶν ἐν τοῖς πλοίοις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 99. Ν, 21).

Ζυθος, ποτὸν μεθυστικὸν προσλθὸν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ παραγόμενον ἐξ ἀναξούσης κριθῆς (Ἡρδ. Β, 77).

Ζωγράφος, ἴδ. Γραφικὴ.

Ζώδια, **Ζωδιακός**. ἴδ. Ἀστερισμοί. ἴδ. Μαθηματικὴ ἢ γεωγραφία.

Ζωῖλος, ρήτωρ ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Μακεδονίας, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, 285—247 π. Χ. Ἐψέγε μικρολόγως τὸν Ὀμηρον, δι' ὃ καὶ Ὀμηρομᾶστιξ ἐπωνομάσθη, καὶ διὰ τὴν δηκτικὴν γλωσσάν του ἐν γένει κύων ῥητορικὸς.

Ζωναράς Ἰωάννης, ἔζη τὸν 18 αἰῶνα μ. Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ὑψηλοῖς ἀξιώμασιν ἀπεσύρθη δ' ἔπειτα καὶ ἐμόνασεν εἰς τὸν Ἄθω. Ἐγράψε δὲ εἰς τὴν βιβλίαν Χρονικὸν ἀπὸ κρίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του, μὴ στερούμενον φιλολογικῆς ἀξίας, διότι ἠντιλεσε διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν αυτοκρατόρων ἐκ τῶν νῦν ἀπολεσθέντων βιβλίων τοῦ Δίωκος Κασίου, ὡς καὶ ἐν γένει ἐκ Πολυβίου, Ἀππιανοῦ καὶ Πλουτάρχου, καὶ παραθέτει αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα.

Ζώνη, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ ἠμωνύμου ἀκρωτηρίου τοῦ Αἰγαίου (Ἡρδ. Ζ, 39), ἐνθα,

κατὰ Π. Μελᾶν (Π, 2, 8) ὁ Ὀρφεὺς ἐκίνει ποτὲ δάση καὶ ποταμούς διὰ τῆς λύρας του.

Ζώνη, 1)

εἰς τὰς γυναίκας ὑπὸ τὸ στήθος, συνέχουσα τὴν ἐσθῆτα εἰς τὰς κόρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα εἰς τοὺς ἀνδρας

περὶ τὴν ὄσφυν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος. ἴδ. Ἐνδυμασία. — 2) Εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς ἢ σειρὰ τῶν μετοπῶν καὶ τριγλύφων (ἴδ.). Λέγεται καὶ Διάζωμα.

Ζωοφόρος καὶ Ζωφόρος εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν ἐπιστυλίων καὶ τοῦ γείσου, κοσμοῦμενον ἔξωθεν διὰ σειρᾶς τριγλύφων καὶ μετοπῶν (ἴδ.), ἢ εἰς τοὺς μέζονας ναοὺς τὸ μέρος τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐπιστύλιον καὶ κοσμοῦμενον κατ' ἀρχὰς διὰ πολυτελῶν συμπλεγμάτων, ὡς π. χ. ἡ τοῦ Παρθενῶνος καρίσται τὴν Παναθηναϊκὴν πομπήν.

Ζώπυρος, 1) Πέρσης, ὅτε Δαρεῖος ὁ Α' ἐπολιόρκει τὴν Βαβυλωνίαν, προσελθὼν αἱματόφυρτος, καὶ ψευθεὶς ὅτι ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Οὕτως ἀπατήσας τὴν πόλιν, τὴν ἐπρόδωκε, καὶ ὁ Δαρεῖος τὸν ἐγκατέστησε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἄλλ' εἰς δευτέραν ἐπανάστασιν οἱ κάτοικοι τὸν ἐρένευσαν (Ἡρδ. Γ, 150. 203). — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, βοηθήσας τὸν πατέρα του Μαγάβου, ἐπαναστάντα, ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔπεσεν εἰς πολιορκίαν τῆς Καρικῆς Καύου (Ἡρδ. Γ, 160). — 3) Φυσιογνωμολόγος ὅστις ἐξέφερε κρίσιν περὶ τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ Σωκράτους (Cic. Tusc. IV, 37. Fat. 5).

Ζωροάστρης, μεταρρυθμιστὴς τῆς Ἀριανῆς θρησκείας, ἀρχαιότερος τῶν θρησκευτικῶν Ζενδικῶν βιβλίων, τῆς Ἀθέστας, εἰ καὶ οἱ Πέρσαι αὐτοὶ τὸν ἐνόμιζον σύγχρονον τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὑστάσπου. Τότε ἴσως τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθὲν θρησκευμα συνεμίγη μετὰ τοῦ τῶν Μάγων, καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ μεθ' ἑλληνικῶν μύθων, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο θεωρούμενος ὁ Ζωροάστρης ὡς ὁ εὐρέτης καὶ τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαγείας καὶ πολλὰ περὶ τούτων συγγράματα εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο.

Ζώσιμος, ἱστορικὸς τοῦ τέλους τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας εἰς 5 βιβλία, κατὰ τὸ πλεῖστον διατηρούμενα, ἱστορίαν νέαν ἢ ἱστορικὸν νέας ἐκδόσεως,

περιλαμβάνον ἐν περιλήψει μὲν τὰ ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι 395, λεπτομερῶς δὲ τὰ ἔκτοτα μέχρι 410. Ὡς κυριώτερον αἰτίον τῆς παρακμῆς τῆς Ῥώμης θεωρεῖ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀρχαίου θρησκευματος. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν στερεῖται εὐθυκρίσιας.

Ζωστήρ, ἡ στρατιωτικὴ ζώνη, δερμα-

τίνη, ἔχουσα πόρπας ἐκ μετάλλου.

Ζωστήρ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς (ἴδ.).

Ἡδῆ, ἡ προσωποποίηση τῆς νεότητος, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (Ἡσιόδ. Θεογ. 950), τοῖς θεοῖς τὸ νέκταρ προχέουσα (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 2), νυμφευθεῖσα τὸν Ἡρακλῆα ὅτε κατετάχθη ἐν τοῖς θεοῖς. Ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Φλιοῦντι ἐκαλεῖτο Γανυμήδα καὶ Δία. — 2)

Ἡλικία καθ' ἦν οἱ νέοι ἔπαυον λογιζόμενοι ὡς παῖδες· ἤρχιζε δ' ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ιε' ἔτους· ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τέλους τοῦ ιε' μέχρι τέλους τοῦ ιε' διέτρεχον τὸ στάδιον τοῦ ἐπὶ διετέσ ἡ β' α' ν, καθ' ὃ οἱ πρόσηβοι ἐγυμνάζοντο καὶ προπαρσκευάζοντο· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ιη' ἔτους ἐνεγράφοντο εἰς πολίτας, ὠμυνοῦν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγραύλου τὸν ὄρκον τῶν ἐφήθων, κατετάττοντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ τόπου φρουρὰν, τὴν λεγομένην ἐν τοῖς μέρεσι (τοῖς ἀκινδύνοις), καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶχον πρῶτον, ἀλλ' ἄνευ ψήφου. Ἐπαυον δ' ὡς ἐφήβοι θεωρούμενοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες τελειοπολίται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κ' ἔτους. Ὁμοίως καὶ ἐν Κρήτῃ ἦν τὸ ιε' ἔτος ὁ ὅρος τῶν ἐφήθων, οἵτινες ἐκεῖ ἐλέγοντο ἀγελαστοί, διότι κατετάττοντο τότε εἰς τὰς ἀγέλας, τὰ στρατιωτικὰ τάγματα. Καὶ ἐν Σπάρτῃ αἱ σχέσεις τῆς ἡλικίας ἦσαν αἱ αὐταί, ἀλλ' οἱ ἐφήβοι διηροῦντο εἰς εἰρηνας, τοὺς Ἱθέτεις, καὶ μελήρηνας, τοὺς τῶν 18 ἐτῶν πρῶ-

τείρηνας δ' ἐλέγοντο αἱ 20ετείς, καὶ μετὰ ἐν ἑτι ἔτος ἦσαν κυρίως ἄνδρες, σφαιρεῖς καλούμενοι.

Ἡγέλογος, 1) ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις τὸν στίχον 270 τοῦ Ὀρέστου τοῦ Εὐριπίδου, ἐνθα λέγεται γαλὴν ὄρω (γαλῆν ὄρω) ἐπρόφερεν ἀδεξίως, ὡς γαλῆν ὄρω καὶ κατεγέλασθη (Ἀριστφ. Βάτρ. 304). — 2) Εἰς τῶν ἱκπάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἀσίᾳ.

Ἡγεμόνη, ἴδ. Χάρις, Χάριτες.

Ἡγεμονία, 1) κράτους τινὸς Ἑλληνικοῦ ἢ πολιτικῆ ὑπεροχῆ ὑπὲρ ἕτερα μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένα, καὶ ὧν τὴν συμμαχίαν αὐτὸ διηθύνεν ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς του καὶ τῶν ὄρων τοῦ συνδέσμου. Καὶ διοικητικῶς μὲν ἦσαν τὰ εἰς τὴν ἡγεμονίαν ὑποκείμενα κράτη ἕκαστον ἀνεξάρτητον, καὶ ἐν τῇ συμμαχίᾳ συμβουλίᾳ, ἀποφασίζοντι περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἕκαστον εἶχεν ἴσῃ ψήφον. Κέντρον ὅμως ἦν τὸ ἡγεμονεῖον κράτος, ὠδήγει εἰς τὸν πόλεμον, εἰσέπραττε τοὺς φόρους, ὥριζε τὰς στρατευσίμους ἡλικίας, καὶ ἔδιδε τοὺς στρατηγούς, οἵτινες, τῶν συμμαχῶν ἡγούμενοι, καὶ ξεναγοὶ ἐλέγοντο. — 2) Ἡγεμονία δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ διαφόρων ἀρχῶν διεθύνουσα αὐτῶν κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης. Ἡ ἡγεμονεύουσα ἀρχὴ ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν, προαπέκρινε, καὶ προήδρευε τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης. — 3) Περὶ ἡγεμονίας συμμοριῶν, ἴδ. Λειτουργία.

Ἡγερία (καὶ Αἰγερία), ἐν Ἰταλίᾳ νότιον πηγῆς μαντική, πρὸς ἣν ὁ Νουμῆς ἤρχετο κρυφίως εἰς σπήλαιον, καὶ τὴν ἐσυμβουλευετο διὰ τὰς ὀρησκειτικὰς διατάξεις ἃς ἤθελε εἰσαγάγει εἰς Ῥώμην (Liv. I, 19).

Ἡγήσανδρος, 1) Συστράτηγος τοῦ Ξενοφάντος ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν μυρῶν (Ξεν. Ἀνάβ. ΣΤ, 1, 5). — 2) ἐκ Δελφῶν, περὶ τὸν 6' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψεν ὑπομνήματα, διάφορον ἕλην περιέχοντα, καὶ ἐξ ὧν πολλὰ ἤρυστο ὁ Ἀθήναιος, καὶ προσέτι σύγγραμμα περὶ καλλιτεχνημάτων, ὑπόμνημα ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Ἡγησίας, 1) ὀπαδὸς τῆς Ἰκρυνητικῆς σχολῆς, ζήσας τὸν 7' αἰῶνα π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατ' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία ἦν τὸ ἄνθος, καὶ ὁ σκοπὸς ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ ὁμοῦ εἰς πολλὰ δυστυχήματα ἦν ἐκτεθειμένος ὁ ἄνθρωπος, ἐνόμιζεν ἀνεπιτευκτον τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔλεγε τὸν θάνατον προτιμότερον τῆς τοιαύτης ὑπάρξεως, καὶ τόσον ζωηρῶς ἐξέθειχε τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ ἐπιγραφομένου ἀποκαρτερῶν, ὥστε πολλοὶ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἐλέγοντο Ἡγησιακοί, ἐπεχείρησαν ν' αὐτοκτονήσωσιν αὐτὸς δ' ἐπεκαλεῖτο Πεισιθάνατος (Cic. Tusc. I, 34). — 2) Σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς τῷ Σιπύλῳ, ἔζη περὶ τὸ 300 π. Χ. Ὁ Κικέρων (Brut. 83. Or. 69) ἀναφέρει ὡς πρότυπον αὐτοῦ τὸν Χαρίσιον, μιμητὴν τοῦ Λυσίου. Λέγεται ἐπιδιδῶν τοῦ ὕφους τὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ πάντῃ ἀνεπιτυχῶς, καὶ κατακρίνεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριτικῶν. Καὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαν φαίνεται γράψας, οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον (Πλούτ. Ἀλέξ. Γ.—Gall. IX, 4).

Ἡγησίλοχος, 1) Ῥόδιος, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας ἐν Ῥόδῳ ἴδρυσεν τὴν ὀλιγαρχίαν, τῷ 356 π. Χ., ἀρωγῆ καὶ τοῦ Μουσώλου ἐκ Καρίας, ὅστις ἐπωφάσθη εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Ῥόδου. Ἄλλ' ἡ ἀκρατος

αὐτοῦ ἐκδιδάττει τὸν κατέστησε μισθῶν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μουσώλου ἠλευθερώθησαν πάλιν οἱ Ῥόδιοι. — 2) Τῷ 171 π. Χ. ἀρχηγὸς τῶν Ῥοδίων, φίλος τῶν Ῥωμαίων (Liv. XLII, 45).

Ἡγησίνομος, ἐκ Περγάμου, τῷ 185 π. Χ. Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Εὐάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Κερνεάου (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6, 16).

Ἡγησίππος, 1) Ἀθηναῖος, πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ, ἀύχρονος τοῦ Δημοσθένους, νομίζεται ὁ συντάξας τὸν τούτῳ ἀποδιδόμενον καὶ σωζόμενον λόγον περὶ Ἀλόννησου. — 2) Ἐκ Μικυθέρνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔγραψε, πλὴν ἄλλων, Παλληνικὰ καὶ Μιλησιακὰ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς (A, 49) τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀρχαίων καὶ λόγου ἀξίων. Διατηροῦνται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Müller, fragm. iustoi. græc.). — 3) Τοῦ Ἰωσήπου (Ιουδαϊκῆς ἱστορίας) ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἦν ἐπὶ πολὺ γνωστὴ ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόματι, παραφθαρὲν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς.

Ἡγησίστρατος, 1) υἱὸς Πεισιστράτου, ἄρξας ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ του ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς Μιτυληναίους (Ἡρόδ. E, 94). — 2) Ἡλείος ἐκ τῶν Τελλιαδῶν (Ἡρόδ. Θ, 37). — 3) Υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του πρὸ τῆς ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίας πρὸς τὸν βασιλέα Λεωτιχιδην, καὶ παρακαλέσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ἐλληνικῶν πόλεων ἀπὸ τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Θ, 90).

Ἡγητόρια. Ἰδ. Πλεκτήρια.

Ἡγίας, πιθανῶς ἄρθότερον Ἡγησίας (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. Ῥήτ. διδ. Β, 4), γλώπτης Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων, εἰργάσθη ἀγαλμα Ἀθηνᾶς, Διοσκούρους καὶ Κελητόντας παῖδας (Pl. XIX, 85).

Ἡδωνικοί, ἴδ. Ἀριστιππος.

Ἡδωνες ἢ Ἡδωνοί, ὀρηκτικὸς λαὸς μετὰ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ Φιλίππου Β' εἰς

τὴν Μακεδονίαν. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις (Horat.), τὸ ὄνομα ἐμφαίνει τοὺς Θρᾷκας (Ἡρόδ. Ζ, 100. — Θουκ. Δ, 109).

Ἡετίων, 1) βασιλεὺς τῆς Θήβης ἐν Μυσίᾳ, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, γυναικὸς τοῦ Ἑκτορος. Κυριεύσας τὴν Θήβην ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ 7 υἱοὺς του, καὶ τῷ ἤγειρε τύμβον. Ἐν τοῖς λαφύροις δ' εὗρε βραχίον σιδηρῶν σφαιρῶν, ἃν εἶχε ῥίψει ποτὲ ὁ Ἡετίων, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐξέθεικεν ἐπειτα ὡς γέρας εἰς τοὺς ἐπινηδείους ἀγωνίας τοῦ Πατρόκλου, καὶ προσέτι τὸν ἵππον του Πήδασον, καὶ πλουσίαν φόρμιγγα, ἃν λαβὼν ἐπαίξεν εἰς τὴν σκηνὴν του (Ἰλ. Ζ, 396, 415. I, 186. II, 152. Ψ, 826). — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰμβρίου, ξένος Λυκάονος, ἐνδὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. Ὅτε τοῦτον αἰχμαλωτίσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐπόλησεν εἰς Ἀθῆμνον, ὁ Ἡετίων τὸν ἐξηγόρασε, καὶ τὸν ἐπέμφεν εἰς Ἀρισθὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου (Ἰλ. Φ, 40). — 3) Εἷς Τρωαδῆτης, οὗ Πύδης ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς (Ἰλ. Ρ, 575). — 4) Πατὴρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Πaus. Β, 4, 4).

Ἡετωνία, ἀκρωτήριο κατὰ τὴν Δαρδανέλιαν τοῦ Πειραιῶς. Οἱ Ἀ' τὸ ἐτείχισαν ἐνα προμηθεύσειν ἀσφαλὴ ἔκπλου εἰς τοὺς Σπαρτιάτας.

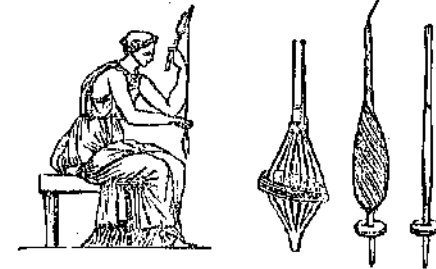
Ἡετομῆς ἢ Ἡεθάνιον (Ἡούχ.), στρατηγικόν, ἐκ καλάμων, σπαρτίων ἢ τριγῶν, εἰς σχῆμα κώνου ἀνεστραμμένου. Ἐνίοτε δὲ, πρὸς διήθησιν οἴνου διὰ πάγου εἰς τὰς τρα-

πέλας, εἶχε σχῆμα λεκάνης, καὶ ἦν ἐξ ἀργυροῦ σφραγιστοῦ, ἢ ἐξ ἀργύρου διατρήτου (Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 1147. — Ἀθην. ΙΑ, 470).

Ἡελακότη, (ν. ῥώκα), δι' ἣς νήθοισι τὸ ἕριον, ὁμοιοτάτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῇ

παρ' ἡμῶν, ἦν ῥάβδος, συνήθως κάλαμος, εἰς τὴν ἀριστεράν κρατούμενη ἢ εἰς τὴν ζώνην

ἐμπηγνυμένη, καὶ ἄνω ἔχουσα εἰληγμένην τὴν το λύπην τοῦ ἔριου. Ἡ νήθοισα διὰ τῆς δεξιᾶς εἴλκεν ἐξ αὐτῆς κλωστήν, ὅπερ ἐλέγετο στήμονα κατάγειν, καὶ ἐλίξασα αὐτὴν περὶ τὸ ἀγγιστρον τοῦ ἀτράκτου, συνισταμένου ἐκ βραχέος ῥαβδίου ἔχοντος κάτω σφόνδυλον βαρύτερον, ἔστρεφε τὸν ἀτρακτον δι' ἄκρων τῶν δακτύλων, καὶ

ἀφ' οὗ οὗτος ἐνηθε τὴν κλωστήν, εἴλισσεν αὐτὴν περὶ τοῦ ἀτράκτου τὸ ξύλον, μέχρις οὗ ἦν πλήρες, ὅτε ἀφαιρούσα τὸν κλωστήρα (κουβάρι), τὸν ἐρριπτεν εἰς κάλαθον ἢ τάλάρων, ἐν εἶχε πλησίον τῆς. Καὶ ἐπὶ Ὀμήρῳ ἦν γνωστὴ ἡ χρῆσις τῆς ἡλακότης, καὶ ἡ τῆς Ἐλένης ἦν χρυσοῦ, καὶ χρυσελάκατοι ἦσαν πολλαὶ καὶ αἰθεαί, ἰδίως ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς Ἐργάνη. Ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς νύμφης, ὅτε εἰσῆρχετο τὸ πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ἤγετο συνήθως ἡλακότη. Ἡ ἀπέναντι εἰκῶν, ἐκ Ῥωμαίου ψηφιδωτοῦ, παρίστανται τὸν Ἡερακλήν νήθοντα παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ. ἴδ. Μεγαρα.

Ἡελεῖος, ἦρωε τῆς Ἡλίδος 1) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν (Πaus. E, 1, 6). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰαντάλου, ὁ δούε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς

τὴν Ἡλιδα. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων (Παυσ. Ε, 3, 4).

Ἡλεκτρον, 1) θυγάτηρ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, ἐκ Θαύμαντος τεκοῦσα τὴν Ἴριν καὶ τοὺς Ἀρπυίας (Ἰσίδ. Θεογ. 265). — 2) Μία τῶν Πλειάδων, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὸν Ἰασίωνα καὶ τὸν Δάρδανον, πρὸς δὲ ἔφερε τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Τρωάδα. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, καθ' ἣν ἐπωνομάσθησαν αἱ Ἡλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰδ. Ὀρέστης. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Λατίνου, ἐξ Ἰταλοῦ, τοῦ βασιλέως τῶν Οἰνωτρῶν, τεκοῦσα Ῥώμον, τὸν κτίστην τῆς Ῥώμης.

Ἡλεκτρον, (τὸ ἀκτινοβόλον, διότι ἡλεκτρον ἦν ὁ ἥλιος), ἡ γνωστὴ ὀρυκτὴ ὕλη, ἣτις ἐν τῇ θαλάσῃ μάλιστα εὐρίσκειται, ἣν γνωστὴ ἐν τοῖς ὀμηρικῶς χρόνοις (Ὀδ. Δ. 73. Ο. 460. Σ, 205) ἀλλ' ἀρχαϊκώτατα ἐπεκράτησε τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ μίξεως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὡς ὅμοιον χρᾶμα πιθανῶς παραγούσης, καὶ δὴ $\frac{1}{8}$ χρυσοῦ καὶ $\frac{1}{8}$ ἀργύρου (Pl. XXXIII. 4, 23), ὥστε δυσδιάκριτον ἐστὶ τίνα τῶν δύο ὑλῶν ἐκάστοτε μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Κατὰ τὸν Φιλήμονα, τὸ κυρίως Ἡλεκτρον ἦν διαφόρων χρωμάτων, λευκὸν ὅμοιον πρὸς κηρὸν, ὑπέρυθρον, εὐρισκόμενον ἐν Σικυθίᾳ. Ὁ Καλλίστρατος λέγει εἶδος αὐτοῦ χρυσοχρουν καὶ εὐφλεκτον· ὁ δὲ Παυσανίας (II, 5) μνημονεῖ ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναῶ ἀγάλματος τοῦ Διὸς ἐξ Ἡλεκτροῦ καὶ οὐχὶ ἐκ μετάλλου. Ἐποιοῦντο δὲ χρῆσιν τοῦ Ἡλεκτροῦ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πρὸς θυμιάσιον, πρὸς περιδέρακα, δακτυλίους καὶ ἄλλους κόσμους τῶν γυναικῶν, εἰς κατασκευὴν μικρῶν πολυτίμων ἀγγείων, ἐπικόσμησιν τῶν δελίων, φυλακτήρια, κτλ. Ἐπιτίμων δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ ὑπέρυθρον καὶ οἰνόχρουν. Κατ' ἀρχὰς ἔφερον αὐτὸ οἱ Φοίνικες θαλασσοπόροι· ἀλλ' ἔπειτα ἤρξατο κομιζόμενον ἐκ τῆς Βαλτικῆς διὰ ξηρᾶς, διὰ τῆς Πανονίας καὶ

ἀπὸ Ἰταλίας εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας γόρως. Οἱ Τυρρηνοὶ δ' ἔφερον αὐτὸ ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου, διὰ τῶν πόλεων Ἀδρίας καὶ Σπίνας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ μῦθος ἐπὶ τῆς ὄχθας τοῦ Πάδου κληθέντος Ἐριδανῶ (Ἰδ.) αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος (τοῦ λάμποντος), εἰς λαῦκας μεταμορφωθεῖσαι, χύνουσι ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν δάκρυα μεταβαλλόμενα εἰς Ἡλεκτρον (Ου. Μετ. II. 364). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἡ μεγάλη εἰσαγωγή τοῦ Ἡλεκτροῦ ἠλάττωσε πολὺ τὴν τιμὴν του. **Ἡλιοδότης**, Ἰδ. Ἡλιος.

Ἡλιακά, λέξις σημαίνουσα σύνθετος, ἐκ τοῦ ἀλιάζεσθαι (συνέρχεσθαι), ἣν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπωνυμία τοῦ δικαστικοῦ σώματος ἔχοντος τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικῶν, καὶ συγκεκριμένου ἐξ 6000, κατ' ἔτος πρὸς τοῦτο ὡς καὶ διὰ ψήφισιν τῶν νόμων κληρουμένων ἐκ τῶν ὑπερτριακονταετῶν, καὶ ἐν Ἀρδρητῷ, ὑπὲρ τὸ στάδιον, ὀμνούντων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σπουδαίων τῶν καθηρῶν, δι' ὃ καὶ ὀμωμοκάτες ἐλέγοντο (Δμοσ. π. Λεπτ. 75. Κ. Τιμαρχ. 746). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἴσως αὐτὴ ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, ἣτις ἀποφάσεις ἀφορώσας εἰς ἄτομα δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ δι' ὀλιγωτέρων τῶν 6,000 ψήφων, καὶ μεταγενεστέρως πιθανὸν ὅτι οὗτοι καὶ μόνον ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρον σῶμα, τὴν Ἡλιακὴν, διὰ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις. Οὐδέποτε δὲ συνεδίκαζον πάντες ὅμοῦ, ἀλλ' ἐκκληροῦντο εἰς δέκα δικαστήρια ἢ φυλάξας, ἄλλας τῶν δημοτικῶν, καὶ ἕκαστον συνέκειτο ἐκ 501 δικαστῶν, καὶ αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις οὐχὶ πάντοτε ὅμοῦ συνεργουμένων, ἀλλὰ μόνον 201, 401 ἐν ᾧ ἄλλοτε, ὡς ἐπὶ εἰσαγγελιῶν (Ἰδ.), δύο ἢ τρία δικαστήρια συνελοῦντο εἰς ἐν καὶ συνεδίκαζον (Πολυδ. Η, 123). Ἀναλόγως δὲ τῆς φύσεως τῆς δικῆς ἄλλοι ἀρχόντες ἦσαν ἄλλων εἰσαγωγῆς καὶ συνήγον αὐτὰ εἰς διάφορα καταστήματα, πολυλαχοῦ τῆς πόλεως καίμενα, πιθανῶς δέκα, ἐξ ὧν μνημονεῖονται παρὰ τῶν ἀρχαίων τὰ

λεγόμενα τρίγωνον, βατραχιοῦν, φοινικιοῦν, παράβυστον (Παυσ. Α, 28. Πολυδ. Η, 121), Βασιλεῖον, τῶν Θεσμοθετῶν, τῶν Ἐνδεκα, τὰ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ (Ἀριστ. Σφ. 1147. — Πολυδ. Θ, 44. — Ἀνθ. Μυστ. 28). Ἐκαστος δὲ δικαστὴς ἐλάμβανε μετὰ τὸν ἕρκον μικρὸν χαλκοῦν πινάκιον, φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐν γράμμα, δηλοῦν τὴν φυλὴν εἰς ἣν ἐκληρώθη. Προεγράφοντο δὲ, ἦτοι διὰ τοιχοκαλλήσεως ἀνηγγέλλοντο, ὑπὸ τῶν Θεσμοθετῶν (Πολυδ. Κ, 87) αἱ δικάσιμοι ἡμέραι, αἵτινες δὲν ἤδύνατο νὰ ὦσιν οὐδ' αἱ ἑορταὶ οὐδ' αἱ ἀποφράδες (αἱ 3 τελευταῖαι ἐκάστο μηνός)· καὶ καθ' ἕκαστην δικάσιμον δι' ἄλλης κληρώσεως διενέμετο αἱ 10 φυλαὶ εἰς τὰ διάφορα δικαστήρια. Εἰσερχόμενοι δ' αἱ δικασταὶ, ἐλάμβανον ἕκαστος ἀνά μίαν βακτηρίαν, ἔχουσαν τὸ χρῶμα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἴσως κατὰ τὸν σύμβολον (Δμοσ. π. Στφ. 298), ὁ παρουσιάζοντες εἶτα τοῖς Κωλακρέταις (Ἡσυχ.—Σχλ. Ἀριστ. Σφ. 693, Ὀρν. 1540), ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν τῶν μισθῶν, συνιστάμενον εἰς τριώβολον κατὰ συνεδρίασιν (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3).

Ἡλιαστήριον, ἐπίπεδος στέγη, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον. Ἡλιακός, (Στφ. 12).

Ἡλιοδωρος, 1) Ἀθηναῖος, ἐπικηλούμενος ὁ Περιγηγῆτης, συνέγραψε περὶ 150 π. Χ. περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἰσθίβλια, ἧς ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα σώζονται. — 2) Ἐκ Συρίας, σοφιστῆς, γραμματεὺς τοῦ Ἀδριανοῦ, εἶτα διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ διασημοῦ στρατηγοῦ Ἀδριανῆ Κασαίου, τοῦ ἐξαναστάντος κατὰ τοῦ Μάρκου Ἀυρηλίου. Κατὰ τινες αὐτὸς ὁ γράψας καὶ μετρικὴν, ἣν ὅμως ἄλλοι εἰς ἄλλον ὀνόμαζον, φίλον τοῦ Ὀρατίου (27 π. Χ.) ἀποδίδουσι. — 3) Υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἐμέσης τῆς Συρίας, περὶ τὰ 400 μ. Χ. ἐπίσκοπος Τρίκκης (Τρικιάλων) ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅτε ἦν νέος, ἔγραψε τὸ Αἰθιοπικὸν ἔρωτικὸν μυθιστόρημα εἰς 10 βιβλία, τὸ πρῶτον (ἈΡΧ. ΛΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

τῶν γνωστῶν τοῦ εἶδους τούτου Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, καὶ τὸ ἄριστον κατὰ τὴν πλοκὴν, τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν ἠθικὴν τάσιν, διηγούμενον τὰς περιπετείας Χαρικλείας, τῆς θυγατρὸς Ὑδάσπου, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὰς τοῦ Θεσσαλοῦ Θεαγένους. Διὰ δεσμῶν ἀγαπῶν ἔρωτος συνδεόμενοι, εἰ καὶ πολλάκις χωρίζονται, καὶ διὰ διαφόρων πειρασμῶν καὶ κινδύνων διέρχονται, διατηροῦσιν ἄνωγ πάντοτε ἐν αἰδήμονι διαγωγῇ τὴν πρὸς ἀλλήλους πίστιν, μέχρις οὗ, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ πρὸ τοῦ βωμοῦ εἰς δὲ ὁ Θεαγένης ἐμελλε νὰ θυσιασθῇ, λαμβάνουσι τῆς ἀρετῆς τῶν τὸ βραβεῖον.

Ἡλιοκάμενος, παρὰ Ῥωμαίοις δωματίου μεσημβρινῶν, μὴ δεόμενον θερμάνσεως τὸν χειμῶνα (I. Ep. III).

Ἡλιος, ποιητ. Ἡέλιος, υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, Τιτᾶν καὶ Ὑπεριωνίδης, ἡ καὶ αὐτὸς Ὑπεριων καλούμενος, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἡούς. Τὸ πρῶτ' ἀνήρκετο ἐκ τῆς λιμνῆς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ λαμπρὸν του τέθριππον, ὑπὸ πυριπνῶν ἵππων συρόμενον, διέτρεχε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸ ἑσπέρας κατεδύετο πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν· διὰ νυκτὸς δὲ φέρεται ἐντὸς χρυσοῦ κελύφους διὰ τῶν Ὑπεριονίων τῆς γῆς αὐτῆς πρὸς Ἐω, ἐνθα εἶχε λαμπρὸν μέγαρον. Ὁ Ὀμηρὸς ὅμως δὲν μνημονεῖ τούτων τῶν λεπτομερειῶν, ἀλλ' ὁ Ἡλιος κατ' αὐτὸν, πανταχοῦ διὰ τῶν ἀκτινῶν του εἰσδύων, βλέπει τὰ πάντα, ἐστὶ πανδερκής, δι' ὃ καὶ οἱ τὰ κεκρυμμένα καὶ ἀγνωστα ὀμνύοντες πολλάκις ἐπικαλοῦντο αὐτὸν (Ἰλ. Γ, 277). Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας εἶχεν ἐπτὰ ἀγέλας βοῶν καὶ ἐπτὰ ποίμνια, ἕκαστον συγκείμενον ἐκ 50 ζῴων, οὔτε αὐξομένων οὔτε ἐλαττουμένων ποτὲ (Ὀδ. Μ, 127), σύμβολα βεβαίως τοῦ ἔτους, συνισταμένου, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους, ἐκ 50 ἑβδομάδων, ὧν ἕκαστη εἶχεν 7 ἡμέρας καὶ 7 νύκτας. Ἐποίμενον δὲ τὰς ἀγέλας καὶ τὰ

ποιμνία ταῦτα αἰ ἐκ τῆς Νεοίρας θυγατέρες τοῦ Φαέθουσα (ἢ Φωτεινῆ) καὶ Λαμπετώ. Ἐκ δὲ τῆς Πέρσης ἢ Περσηίδος ἔσχε τέκνα τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Κίρκην, ἐκ Κλυμένης τὸν Φαέθοντα, οὗ τὸ ὄνομα ἦν καὶ τοῦ Ἡλίου ἐπίθετον (Ὁδ. Β, 479). Οὗτος, ἐφθόσος ἦδη, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ τὴν ἄδειαν ἐπὶ μίαν ἡμέραν αὐτὸς νὰ ὀδηγήσῃ τοῦ Ἡλίου τὸ ἄρμα. Ἄλλοι φλογεροὶ ἴπποι, ἀφηνιάσαντες ὑπὸ τὴν ἀδέξιον αὐτοῦ χεῖρα, ἐφέροντο ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἐνέπρησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Ζεὺς, ἐνα προλάθῃ τὴν παντελῆ τοῦ κόσμου καταστροφὴν, ἐκαρπύωσε τὸν Φαέθοντα, ὃν, πεσόντα εἰς τὸν ποταμὸν Ἡριδανόν, θρηνοῦσιν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἡλιάδης ἢ Φαέθοντιδες, μεταμορφωθείσαι εἰς ἐλάτας ἢ λεύκας, τὰ δὲ δάκρυα αὐτῶν ἐγένοντο ἤλεκτρον. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνοις συνεταιρίσθη ὁ Ἡλιος μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐκ τούτου καὶ Φοῖβος ἐπιλέγεται, ὁ τὰ πάντα βλέπων θεὸς, μετὰ τοῦ τὰ πάντα εἰδότης θεοῦ τῆς μαντείας. Ὁ Ἡλιος πολλαχοῦ ἐλατρεύετο, ὡς ἐν Κορίνθῳ, ἐν Ἀργεῖ, ἐν Ἡλιδι καὶ μάλιστα ἐν Ῥόδῳ, ἔνθα κολοσσαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἐν τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων, ἔδρυτο κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Ἴσρα δ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλέκτωρ, καὶ λευκὰ ζῶα, ἰδίως ἴπποι. Τὸν παρίστα δ' ἢ τέχνη ὅμοιον τῷ Ἀ-

Νόμισμα Ῥόδου.

πόλλωνι, ἵσως τι μᾶλλον σωματώδη.

Ἡλιοτρόπιον, ἴδ. Ἡμέρα.

Ἡλίου κρήνη, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος, ἐν Λιβύῃ. Τὸ ὕδωρ τῆς ἦν, καὶ ἔτι ἐστὶ, θερμὸν τὸ μεσονύκτιον, ψυχρὸν τὴν μεσημέριαν (Δισχ. Πραμ. 808. — Ἡρδ. Δ, 184. — Διόδ. ΙΖ, 50).

Ἡλίου λίμνη, παρ' Ὀμήρῳ (Ὁδ. Γ, 1) ἢ ἐξ ἧς αἴρεται ὁ ἥλιος πᾶσαν αὐγῆν.

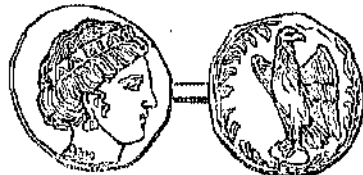
Ἡλίου πόλις, 1) (Ἀσσυριακῆ Βασι-

λέν), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας πρὸς τῷ Λιβάνῳ, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀράτου, ἢ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρίας τοῦ Βάαλ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀτὲ μὲν ὡς τοῦ Ἡλίου, ὀτὲ δὲ ὡς τοῦ Διὸς θεωρουμένου, δι' ἃ καὶ ὁ Ἀντωνίνος ἐνταῦθα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἤγειρε. Ταύτης σώζονται ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀνατολικώτερον τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῆς διώρυγος δι' ἧς ἐκκινῶνται ὁ ποταμὸς μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα κυρίως ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ἐμβλημα αὐτοῦ, ὁ ἱερός ταῦρος Μνεύις. Ἐνταῦθα ἦν καὶ ἡ θέσις τῆς περὶ τοῦ Φοίνικος διηγήσεως καὶ ἔορται ἐτελοῦντο μεγάλα (Ἡρδ. Η, 3, Ζ, 59). Ἐπὶ Καρβύσου καταστράφη ἡ πόλις, καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔμενε μόνος ὁ ναὸς, (Στρ. ΙΖ, 805. — Διόδ. Α, 84).

Ἡλιος ἢ Ἡλεια, (κατὰ τὴν ἐγγύριον διάλεκτον Βάλις, Βαλεία, ἦτοι Βάλιες, Γαλεία), ἢ Δ. ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κατεργασμένη ἀπὸ Ἀγαίας μέχρι Με-

σηνίας, καὶ Ἀ. ἔχουσα τὴν Ἀρκαδίαν, Δ. δὲ τὴν Θάλασσαν. Ἀπετέλουν δ' αὐτὴν α' ἢ κυρίως Ἡλιος, Β. ἢς τὸ δυτικὸν ἐλέγετο

Κοίλη Ἡλιος, πρὸς Α. δ' εἶχεν ὄρος Ἀκράσιαν καλούμενον β' ἢ Ἡ Πισαίτις ἢ Πισαία, ἐν τῷ μέσῳ γ' ἢ ὄρεινῃ Τριφυλίᾳ εἰς Ν. Ἄλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔπωσεν ἢ διαίρεσις αὐτῆ οὔσα πολιτικῇ. Τὰ Ἀχαϊὰ καὶ Ἀρκαδικὰ ὄρη εἰσχωρεῖσι καὶ εἰ-

αὐτῆν. Πρὸς Β. ἢ ἀπότομος Σκόλλις ἐστὶν ἵσως ἡ Ὀμηρικὴ ἀπέτρη Ὠλενίην· ὁ Ἐρμάνθος (ν. Ὠλενός, 2225¹) ἢ Ἀάμπεια (ν. Ἀστρας), ἔχουσα λαμπύσας χιονοκαπεῖς κορυφάς. Πρὸς Ν. ἢ 600¹ ὕψηλῆ πεδιάς Φολόγη (Λάλα), πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, ὅθεν ἐκτείνεται τὸ Κρόνιον καὶ ἡ Σαῦρου δειράς. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ χωροῦσι πρὸς Δ. τὸ ὄρος Φελλόν (ν. Πλατιὰ), ὄριον πρὸς τὴν Πισαν' ἢ Μίνθη (ν. Ἀθήνη), 1220¹ ὕψ. καὶ ἡ Λάπιθος, ἢ Δ. παρέκτασις τοῦ Λυκαίου ὄρους. Ἡ παραλία ἐστὶ τὸ πλείστον ἐπίπεδος καὶ πολλὰκις ἐλώδης· ἀλλὰ τραχέα προκύπτουσι δύο ἀκρωτήρια πρὸς Β. ὁ Χελωνάτας (Τορνέζο), τὸ ΒΔ πέρας τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ν. ὁ Ἰχθύς (ν. Κατάκωλον), κατ' ἀρχάς, ὡς φαίνεται, νῆος, προσχωθεῖσα μετέπειτα. Ποταμὸς διαρρεῖ ὁ Πηνειὸς τὴν Κοίλην Ἡλιδι, ἐξ Α. καὶ τὸν Λάδωνα δεχόμενος, ὅστις καὶ Σελλήεις ἐλέγετο· Ν. δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰχθύος, ῥέει, ἐξ Ἀρκαδίας πηγάζων, ὁ Ἀλφειὸς, ἔχων παραποτάμια δεξιῶς τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλάδεον, τὸν Ἐνιπέα, καὶ ἀριστερῶς τὸν Διάγοντα, ὄριον τῆς Ἀρκαδίας, τὸν Δαλίωνα, τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Σελινοῦντα. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ μνημονεύονται ὁ Ἄνιγρος, ὁ ὀμηρικὸς Μίνυητιος (Ἰλ. Α, 722) μετὰ τοῦ παραποταμίου τοῦ Ἀκιδιᾶ ἢ Ἰαρδάνου, ἔχων ἔλη κατὰ τὰς ἐκβολάς· Ν. δὲ ἡ Νέδα ῥέει μετὰ τὸ Ἡλιδος καὶ Μεσσηνίας.—Ὁ Κυλλήνιος κόλπος, κατὰ τὴν πόλιν Κυλλήνην κληθεῖς, φθάνει Ν. μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα· μετὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ Ἰχθύος ἀνοίγεται ὁ Χελωνάτας κόλπος, μεθ' ὃν Ν. ἔπειτα ὁ Κυπαρισσιος. Κυρίως δὲ λιμένας ἢ παραλία δὲν ἔχει. Πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐτόχθονας τῆς χώρας, τοὺς τοῦ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος, λέγονται καταλιθίντες πρὸ Ὀμήρου ἦδη καὶ δύο Θεσσαλικοὶ λαοί, οἱ Ἐπειοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, εἰς τὴν πόλιν Ἡλιν. Εἰς τὴν Τριφυλίαν μνημο-

νεύονται Κάκονες καὶ Μίνυες ἐκ Λακωνίας, ὧν πολλὰς πόλεις κατέστρεψαν οἱ Ἡλείοι (Ἡρδ. Δ, 148). Ἡ ἕκτασις τῆς χώρας ἦν περὶ τὰ 50 τετραγ. μίλια· ὁ δ' ἀρχαῖος αὐτῆς πληθυσμὸς ἐκτιμᾶται ὑπὲρ τὰς 180,000.—Πόλις ἐν τῇ κυρίως Ἡλιδι ὑπῆρχον τὸ Βουπράσιον, δ καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Α, 756) λέγει αἰτοφόρον (πολύπυρον), καὶ ἵσως πεδίον τότε μᾶλλον ἢ πόλιν. Ἡ Μύρσινας, εἴτα Μυρτούντιον ἢ Κυλλήνη, πόλις ἔχουσα λιμένα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ὀξύλου. Ὠχυρώθη δὲ τῷ 471 π. Χ. ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς, καὶ τῇ ἐδόθησαν τρία γυμνάσια· Πύλος, ἢ Ἡλεικὴ λεγομένη, πρὸς διάκρισιν τῆς Τριφυλικῆς καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς· ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Λάδωνος, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν, 70 στάδια ΒΔ τῆς Ὀλυμπίας· Ἐφύρα, ἀρχαία πόλις Πελαγονικὴ ἐν τῇ Σαλαμίνιδι.—Ἐν τῇ Ἀκρωρείᾳ ἔκειτο τὰ ὄχυρά μεθόρια χωρία Λάσιον, Θραῦστος ἢ Θραῖστος, Θαλάμαι, Ἀλιον, Εὐπάγιον καὶ Ὀποῦς. Εἰς τὴν Πισαίτιν ἢ Πισα ἢ Πίσα, ἀρχαιοτάτη πόλις ἐπὶ Πέλοπος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν δὲ μετὰ τὸν γ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐντελῶς καταστραφεῖσα (455 π. Χ.), ὥστε καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐδίσταζον περὶ τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς της· ἡ Ὀλυμπία, εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔνθα εἰσβάλλει ὁ Κλάδεος εἰς αὐτὸν, θέσις πολυτελῶν ἀγωνιστικῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἱερῶν. Ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἀγούσης παραλίας ἱερᾶς ὁδοῦ ἔκειτο τὸ Δυσπόντιον (ν. Πύργος), καταστραφέν ἐν πολέμῳ μετὰ τὸ Ἡλείων καὶ Πισαίων· Ἀρπίννα, Κυκισιον, Λετρίνοι, Φεία. Ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τὸ Ἐπιτάλιον, ἢ Ὀμηρικὴ Θρυόεσσα, Ν. τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ ἢ Σκιλλοῦς ἐπὶ τοῦ Σελινοῦντος, ἦν οἱ Σπαρτιατῶν ἐδωρήσαντο τῷ Ξενοφῶντι (Παισ. Ε, 6, 4.—Ξεν. Ἄν. Ε, 3, 7. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 2), Β. αὐτῆς τὸ φρούριον Τυπατὸν, ἐξ οὗ κατε-

κρημνίζοντο ὅσαι γυναῖκες ἐτόλμων νὰ ἴδωσι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τὸ Σαμιθῶν ἢ ἡ Σάμος, ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνθα ἐτελοῦντο αἱ ἐορταὶ τῆς Τριφυλιακῆς συμπολιτείας, καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν δὲ θέσιν αὐτοῦ σπουδαῖον, ὡς κείμενον ἐπὶ τῆς στενωποῦ μεταξὺ τοῦ ὄρους Μίνθης καὶ τῶν παραθαλασσίων τελευμάτων ἢ Τριφυλιακῆ Πύλος, οὐχὶ ἡ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μαμάου ὁ Λέπρεος τὸ Ἐπειον, τοῦ Ὀμήρου τὸ Ἐύκτερον αἰπύ ἢ Πύργος κτλ. (Στρβ. Η. 335).

Ἡλύσιον, ἐν Ὀμήρῳ ὠρεῖον πεδίον εἰς τὴν Δεσκατιάν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν τοῦ Ὀκσεανοῦ, ἐνθα οὔτε χιῶν ὑπάρχει, οὔτε θύελλα ἢ βροχὴ, ἀλλὰ διαρκῆς πνέει δρασσερός ζέφυρος ἐκ τοῦ Ὀκσεανοῦ, καὶ ἐν μακαριότητι ζῶσιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον, ὁ ξανθὸς Ραδάμανθυς καὶ οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ Διὸς, οἷον ὁ Μενέλαος, καθ' ὃ γαμβρὸς τοῦ θεοῦ (*Ιδ. Εὐρπ. Ἐλ. 1678). Ὁ Ἡσίοδος (*Ἐργ. 167) μνημονεύει νήσων μακάρων ἐν τῇ Ὀκσεαῖ, ἐνθα οἱ ἦρωες τῆς τετάρτης γενεᾶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τὸν Κρόνον εὐδαίμονες διάγουσιν. Ὁ Πίνδαρος (Ὀλ. Β, 61) διακρίνει μεταξὺ τοῦ Ἡλυσίου, ὅπερ ἦν ἡ ὑπὸ γῆν διαιωνή των δικαίων, καὶ μεταξὺ τῶν νήσων τῶν μακάρων. Κατὰ τὴν Ὀρμηκὴν Πυθαγόρειον θεωρεῖαν τῆς μετεμψυχώσεως εἰς ταύτας ἔρχονται οἱ τρεῖς διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (τοῦ Ἡλυσίου) διαβάτες χωρὶς ποινῆς νὰ γείνωσιν ἄξιοι. Ἐκεῖ βασιλεύει ὁ Κρόνος, πάρεδρον καὶ δικαστὴν προσλαβὼν τὸν Ραδάμανθον, καὶ ἐκεῖ κατοικοῦσιν ὁ Πηλεὺς, ὁ Κάδμος καὶ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἡμαθία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 226) διετηρήθη δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ἕν ἐκ τῶν τμημάτων αὐτῆς, τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονας καὶ Ἀξιῶ, ὃ διαρρέει ὁ Λουδίας (ἢ Λουδίας). Ἐνταῦθα ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη ἔδρα τῶν βασιλείων, καὶ πόλεις περιέχοντο ἐν αὐτῇ ἢ Βέρροια, αἱ

Αἰγαί (ἢ Αἰγαῖαι), εἴτα ἡ Ἐδεσσα, ἐνθα ἐφρονεῦθη Φίλιππος ὁ Β', ἢ Εὐδρωπος, ἢ Ἰδομένη, τὸ Κίτιον, ἢ Κύρρος, κτλ. Καὶ πόλις Ἡμαθία προσέτι μνημονεύεται.

Ἡμαθίων, ἴδ. Ἡώς.

Ἡμέρα, ἡ φυσικὴ, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κατ' ἀντίθεσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς. Ἡ νύξ κατὰ τοὺς μύθους, καὶ κατὰ τὰς Ὀμηρικὰς ποιήσεις (Ἰλ. Ξ, 259) ἐδάμαζε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ τὴν εὐσαρεστῇ. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἡμέρα ἦν τὸ ἡμερονύκτιον (τὸ νυχθήμερον) παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἀπὸ δύσεως μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ μεσονυκτίου ἕως μεσονύκτιον, παρὰ Βαβυλωνίους ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν, παρ' Ὑβρῖοις ἀπὸ μεσημέριος εἰς μεσημέριον. Ἐπὶ Ὀμήρῳ, καὶ μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἡ ἡμέρα δὲν διαιρεῖται εἰς ὥρας, ἀλλ' ὀρίζεται ὁ χρόνος κατὰ τὴν πρόδον τοῦ λυκαυγῆος καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ διακρίνεται ἡώς, πρωί, πρὶν τῆς ἡμέρας, ἔπειτα μέσον ἡμαρ ἢ μεσημβρία, καὶ τέλος δεῖλη, διαιρουμένη εἰς δεῖλην πρωίαν καὶ δεψίαν ἢ δεφελὸν ἡμαρ (Ὀδ. Ι, 54. Ἰλ. Φ, 111). Ὑπῆρχον δὲ καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐκφράσεις δηλοῦσαι τὰς ἐποχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ ἰδίως δεδανεισμένοι ἐκ τῶν συνήθων καθημερινῶν ἐργασιῶν, οἷον «πλήθουσης τῆς ἀγορᾶς» ἢ «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν». Ἀλλ' ἤδη περὶ τὰ 500 π. Χ.

ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἀναξίμανδρος εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν Βαβυλωνί, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον ἐπισηθὲν ἡλιακὸν ἢ σκιαθρικὸν ὠρολόγιον ἢ πῶλον καθ' ὃν γνώμων, βελόνη κάθετος ἐπὶ εἰπέδου ἢ κοίτης ἐπιφανείας, ἐδείκνυε διὰ τῆς σκιάς τῆς τὴν μεσημέριον, τὴν ἡμερίαν, καὶ τὰς τροπὰς, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ βαθμιαίων τελειοποιήσεων, καὶ τὰς εἰς ὥρας διαι-

ρήσεις τῆς ἡμέρας. Διηρέθη δὲ εἰς 12 ὥρας, ὧν τὸ μῆκος διέφερε κατὰ τοῦ ἔτους τὴν ἐποχὴν. Καὶ ἡ νύξ ἔχει ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Κ, 252) τρεῖς μέρη ὡς καὶ ἡ ἡμέρα, τὸν ἔσπερον, τὸν νυκτὸς ἀμολγὸν μεσονύκτιον, καὶ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, τὰ ἐξήμερῶματα (Ἰλ. Η, 433). Βραδύτερον, ἐκ τῆς τάξεως τῶν στρατοπέδων εἰσῆλθον τρεῖς νυκτὸς φυλακαί, ἀνὰ 4 ὥρας ἐκάστη. Πολυτελὲς ὠρολόγιον σκιαθρικὸν ἐκκοδόμησε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρρήστου, δεκάπλευρον πύργον σωζόμενον, εἰς οὗ τὰς ἐξω ἐπιφανείας γραμμαῖαι δεικνύουσι τὸ καθ' ἐκάστην ὥραν μῆκος τῆς σκιάς χαλκῶν ῥάβδων, ὡς ἀπολεσθεῖσας, ἐνήρμοσεν αὐτὸς μετ' ἐμβριθῆ σπουδῆν ὁ πλοίαρχος Παλάσκας, ἐντὸς δὲ εἶχε κλεψύδραν, δεξαμενὴν οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως προρρέουσαν ὑπόγειον καὶ ἀφανῆ πηγὴν, τὴν Κλεψύδραν, μετοχευθεῖσαν ἐνταῦθα δι' ἐτι σωζομένου ὀδραγωγείου, καὶ στρέφουσαν τὸ πάλαι μυχάνημα δεικνύον τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ὡς καὶ τὰς κατὰ τὰς ἀνηλιούς ἡμέρας. Ἰξέωθεν δ' ὁ πύργος εἶχε καὶ τὰς παραστάσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτῶ κυριωτέρων ἀνέμων, καὶ ἦν ἀνεμοδείκτης πολυτελεστάτος (ἴδ. Ἄνεμοι).

Ἡμεροδρόμοι, δημόσιοι ταχυδρόμοι, τὰς ἀγγελίας κομίζοντες (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Πaus. ΣΤ, 16) οἱ αὐτοὶ καὶ δρομοκῆρυκες (Ἀρποκρ. Ἡσύχ.) ἡμεροσκοποὶ δὲ (Ἡρδ. Ζ, 181. 192. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1. 2), οἱ ταττήμενοι ἵνα ἐπιβλέπωσι καὶ ἀγγέλωσι τὰ συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ μαχῶν.

Ἡμερόκοιτος, ὁ τὴν ἡμέραν κειόμενος καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, ὡς οἱ κλέπται (Ἡσ. Ἐργ. 607).

Ἡμεθωράκιον, ἴδ. Θώραξ.

Ἡμύνα, μέτρον ξηρῶν ἢ βρευστῶν, μάλα παρὰ Σικελοῖς, τὸ ἡμίση τοῦ ἕστατου, ἢ τῆς κοτύλης (Ἀθήν. ΙΑ, 479. ΙΔ, 648. — Ἡσύχ. λ. Ἡμύνα).

Ἡμεολία, ἴδ. ναῦς.

Ἡμίονος, ζῶον ἐπιζήτητον καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις διὰ τὴν ἐργατικὴν τητὰ του (ταλαεργός. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 654. Ρ, 742) σῦρον, ἀχθοφόρον ἢ ἰππευόμενον. Ἀπὸ τῆς 10 Ὀλυμπιάδος ἐγένετο δεκτὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ, διότι δὲν διαπρέπει ἐπὶ κομψότητι. Καὶ χλευάζεται μὲν ἐνίοτε ὡς ζῶον εὐηθές (Plaut. Cistell. IV, 2, 12), ἀλλὰ δὲν περιεφρονεῖτο.

Ἡνίοχοι, λαὸς εἰς τὴν ΒΑ παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὴν ἀσιατικὴν Σαρματίαν καὶ τὸ Ἡράκλειον ἀκρωτήριον, ὑπὸ τὸ Κοράξιον ὄρος. Ἐπὶ Μιθριδάτου συνίσταντο ἐκ 4 φυλῶν, ἐκάστης ὑπὸ ἴδιον βασιλέα. Καὶ τὴν σήμερον μία τῶν λεσγικῶν φυλῶν, καλεῖται Ἄινοσχος.

Ἡνίοχοι, ἔθνος σαρματικὸν εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου οἴκου, καὶ λεγόμενον ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἡνίοχου τῶν Διοσκούρων (Στρβ.), εἰς τὴν πειρατεῖαν δ' ἐπιδομένον.

Ἡνίοχος, ὁ εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς μάχας ὀδηγῶν τοὺς ἵππους δίφρου ἢ τεθρίππου, ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις φίλος ἢ ὀπαδὸς τις τοῦ μαχομένου ἥρωος, ἀλλ' ἐκείνου κατώτερος· εἰς δὲ τοὺς ἀγῶνας οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ ἄρματος δὲν διηθῦνον αὐτὸ οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἐνεπιστεύοντο αὐτὸ εἰς φίλους· εὐ-

Ἐξ ἀρχαίου κειμένου

ρύστους καὶ ἐνησχημένους, οὓς ἀντέμειθον, συνήθως διὰ χρημάτων, μετὰ τὴν νίκην. Ὁ Νέριων ὁμοῦς Ἡνίοχαι αὐτὸς, καὶ ἠγωνίσθη οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος Ἡνίοχοι, κατ' ἀρχὰς δο-

λοι, εἶτα ἄνω ἐπεκράτησεν ἔθνος, μάλιστα ἀπὸ Νέρωνος, νὰ διευθύνωσι τὸ ἄρμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοκτῆται. Οἱ ἡνίοχοι ἴσταντο τὸ πλεῖστον ὄρθιοι, καὶ ἵνα ἔχωσι ἐλευθέρας τὰς χεῖρας, προσέδιδον τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν ζώνην των, καὶ ἔφερον μάχαιραν ἵνα δύνανται νὰ κόπτωσιν αὐτοὺς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος. Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τὸ πρόβλημα διὰ τὸν νικητὴν ἦν νὰ φθάσῃ πρῶτος, ἀφ' οὗ ἐπίτακτις παρήρηχετο περὶ τὸ τέρμα καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ. Διεκρίνοντο δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ἀντίπαλοι διὰ διαφόρων χρωμάτων τῆς ἐνδυμασίας των, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπεκράτησαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν κοινωνίαν διαιρέσαντα δύο κόμματα τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενέτων (κυανῶν), ἀποδεικνύοντα τὴν ἐλευσινήν τότε κατάπτωσιν τοῦ δημοσίου πνεύματος.

Ἡοῦαι, ἴδ. Ἡσιόδοτος.

Ἡπειροσκοπία, ἴδ. Μαντικὴ.

Ἡπειρος, ἡ δυτικωτέρα ἄκρη τῆς βαρείας Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 200 τετραγωνικῶν μιλίων περίπου, καὶ ἄ μὲν τὸ Ἴωνιον πέλαγος, Α δὲ τὴν Θεσσαλίαν, Β τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ Ν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν. Ἐπὶ Ῥω-

μαίων δὲ περιλαμβάνετο μετ' αὐτῆς καὶ ἡ Ἀκαρνανία. Πεδιάδα ὅπως οὖν εὐρεῖαν ἔχει παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, καὶ τὴν ἄλλην, περὶ τὰ 400^μ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑψομένην, τὴν περὶ τὰ Ἰωάννινα, ἔχουσαν καὶ λίμνην τὴν Παμβωτιδα, ἄνευ ὄρατῆς ἐκροῆς. Ἄλλως ἡ χώρα ἐστὶ πλήρης ὄρεων ἐσπαργμένων δι' ἡραισιταίων. Πρὸς Β ἐκτείνονται τὰ Κεραυνία, ἀπολήγοντα εἰς τὸ Ἀκροκεραυνίον ἀκρωτήριον (ν. Γλώσσα). Πρὸς Α καθορίζει αὐτὴν ὁ τραχὺς Πίνδος 2800^μ ὑψηλὸς εἰς τὰ Ν. μέρη δ' αὐ-

τοῦ εἰσὶν ἡ Τύμφη, ὁ Λάκμων, ὁ Τυμφρηστὸς, μετὰ στενωποῦ Φαίικας (ν. Διυγλιανῆς), σχεδὸν ἀδιαβάτου ἐν χειμῶνι καὶ ὑπὸ τὰς χιόνας. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὴν Δωδώνην, ὑψοῦται ὁ Γράρος ἢ Τόμαρος ἐκ τοῦ Λάκμωνος, κειμένου εἰς τὴν Βάγωνίαν τῆς χώρας, πηγάζουσι 4 ποταμοὶ, ὁ Ἄϊος, πρὸς τὰ ΒΔ, ὁ Ἀλιάκμων, πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ὁ Πηνειὸς πρὸς τὰ ΝΑ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὁ Ἀραχθὸς πρὸς τὰ Ν. Ποταμὸς δὲ πηγάζει ἀπὸ τῆς ΝΔ ὑψιστίας τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐκαλεῖτο Ἰναχος, καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν ἐκ Δολοπίας ρέοντα Ἀχελῷον. — Οἱ πρῶτοι τῆς χώρας κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ, φέροντες τὴν ἐπωνυμίαν Γραικοί, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκβαρβαρωθέντες διὰ τῆς γεινιότητος τῶν Ἰλλυριῶν. Δηροῦντο δ' εἰς Χάονας εἰς τὰ ΒΔ μέχρι Θυάμιδος, Θεσπρωτοὺς ΝΔ εἰς τὴν παραλίαν, Μολοσσοὺς μεσογείως, Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Μνημονεύονται δὲ μετὰ αὐτῶν καὶ Ἀθαμίαι, Ἑλλοπεες, Κασσωποῖοι, Ἀτινταῖες, κτλ. Οἱ ἰσχυρότεροι ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ Χάονες, ἔχοντες δύο ἀρχηγούς ἐξ ἀρχαίου γένους, κατ' ἔτος ἐναλλασσομένους (Θουκ. Β, 80) ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὴν ἡγεμονίαν κατέλαβον οἱ ἐξ Αἰακιδῶν καταγόμενοι βασιλεῖς τῶν Μολοσσῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς Πύρρος ἐγκατέστησε μίαν κοινὴν καὶ ἰσχυρὰν βασιλείαν, ἣν ὁμοῦ οἱ Ῥωμαῖοι ἀνέτρεψαν (Στράβ. Ζ, 321—2). — Πόλεις ἐν Χαονίᾳ, ἡ Ἀντιγόνην ὁ Ὄρικος (ἢ τὸ Ὄρικον) εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰλλυρίας, Κολχικὴ ἀποικία μετ' ἀφ' οὗ τοῦ λιμένος, ἀμφότεραι πέραν τῶν Κεραυνίων Παλαίστη, ἐνθα ὁ Καίσαρ προσημίθη, πολέμων τὸν Πομπήιον (Ἀππ. Π. Κ. Β, 54). Τὰ ἐμπορεῖα Φοινικῆ, Πάνορμος, Ὀγγεσμός, Βουθρωτόν. — Ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρα καὶ Κίχωρος εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχέροντος Νικόπολις (ν. Πρέβεζα), μετὰ πολλῶν ἑραπίων, ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἀπέτανε τοῦ Ἀ-

κίου, ἰδρυθεῖσα τῷ 31 π. Χ. ὑπ' Αὐγούστου μετὰ τὴν νίκην κατ' Ἀντωνίου ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου πρωτεύουσα τῆς Ἡπειροῦ Πανδοσία, Ἐλλάτρηια ἢ Ἐλλάτια, Βιτία καὶ Βουχέτα ἐν τῇ Κασσωπαίᾳ. — Ἐν τῇ Μολοσσίδι τὸ Πάσσαρον ἢ Δωδώνη (ἢ καὶ Δωδών), εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τομάρου. Πολύτιμα αὐτῆς ἐρείπια ἀνεῦρεν ὁ Κ. Καρχηάκος, ἀνασκάψας ΝΔ τῶν Ἰωαννίνων, τὴν Ν ἀκτὴν τῆς Παμβωτιδος λίμνης (τῶν Ἰωαννίνων). Τὴν χώραν ὁ Ὀμηρὸς λέγει δυσχεῖμερον (Ἰλ. Β, 750). Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἦν ἀρχαιότατον καὶ περιφημον. Οἱ ἱερεῖς ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου διηγούντο (Ἡρόδ. Β, 54) ὅτι Φοίνικας, ἀπαγαγόντες δύο ἱεράς γυναῖκας ἐξ Αἰγύπτου, ἐπώλησαν τὴν μὲν αὐτῶν εἰς Λιβύην, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεθῆεν τὰ δύο χρηστήρια, τοῦ Ἀμμωνος καὶ τῆς Δωδώνης· οἱ δὲ Δωδωναῖοι διηγούντο ὅτι δύο ἄγρια μέλαινα περιστεραὶ ἀπέπησαν ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν Θηῶν, ἡ μὲν εἰς Λιβύην, ἡ δὲ εἰς Δωδώνην, καὶ αὕτη ἐπὶ δρυὸς καθεσθῆσα, διέταξε δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς νὰ ἰδρυθῇ ἐνταῦθα χρηστήριον καὶ λέγει ὁ Ἡρόδοτος τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δύο περιστεραὶ ἐμφαίνουσι τὰς δύο γυναῖκας διὰ τὸ ἀλλόγλωσσον καὶ τὴν μελανίην τῶν Αἰγυπτίων χροιάν, καὶ ὅτι ἐρρέθησαν ἀνθρωπίνην φωνὴν ἀφίεσαι ὅτε ἔμαθον τὴν ἐγγώριον γλῶσσαν. Τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ ἦν ἡ ἱερὰ δρυς ἢ φηγὸς τοῦ Διὸς· εἰς τὴν ῥέξαν δ' αὐτῆς ἀνέβρυν πηγῆ, ἧς ὁ κέλευθος, ὡς καὶ ὁ ἦχος τῶν κινουμένων φύλλων τῆς δρυὸς, ἡρμηνεύετο ὑπὸ τῶν ἱερείων, τῶν Πελειάδων. Ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις προσετέθη ὡς μαντικὸν καὶ τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον, λέβης ἰδρυμένος ἐπὶ κίονος, ἐν ᾗ ἐπὶ παρακειμένου ἄλλου ἰσοῦφοῦ ἴστατο παῖς, ἔχων μάλιστα εἰς τὰς χεῖρας, ἧς ἡ ἄκρη, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη, ἐκτύπα τὸν λέβητα (Στράβ. Ζ, 317). — Ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἐν τῇ Δωδωναίᾳ, λέγονται οἱ Ἑλλοπεες ἢ Ἑλλοῖ (=Σελλοῖ), ὅθεν πιθα-

νῶς τὸ Ἑλληνας. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη Δωδώνη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐνεκα τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου (Ἰλ. Β, 750). — Εἰς τὴν Ἡπειρον κατηριθμοῦντο πολλάκις καὶ ἡ Ἀμβρακία, Β τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου κόλπου, καὶ τὸ Ἀμβρακικὸν Ἄργος, Α αὐτοῦ.

Ἡρ, υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου, Παμφύλιος, εἰς μάχην πεσὼν καὶ μετὰ 10 ἡμέρας εἰς τὴν πυρὰν ἀναζήσας καὶ διηγηθεὶς τί εἶδεν ἐν Ἄδου. Τὰ περὶ αὐτοῦ ἀνεφέροντο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Πλάτ. Δημ. Ι, σ. 614. — Cic. R. p. V, 3, 2. 6, 6. 7, 7).

Ἡρα (Ἥρη), ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, τραπέσσα παρὰ τῷ Ὀκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 200), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διὸς, ὅστις, κατὰ Σαμιακὸν μῦθον, ἐκήρυξε τὸν γάμον του μετ' αὐτῆς μετὰ 300 ἐτῶν μυστικὴν συμβίωσιν. Ἔστι δὲ τῶν Θεαινῶν ἡ ὑψίστη καὶ σεβαστοτάτη, ἣν καὶ ὁ Ζεὺς συνεχῶς συμβουλεύεται, χωρὶς ὅμως πάντοτε νὰ ἐνδίδῃ εἰς πάσας τὰς ἀξιώσεις τῆς (Ἰλ. Α, 536). Εἰς δὲ τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῆς ἦν καὶ ἡ ζηλοτυπία, συνεχῶς προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ μῖστος ἔτρεφε κατὰ τῶν μὴ νομίμων τέκνων τοῦ ἀνδρός τῆς, ὡς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους. Οὕτως ἐπεμφέ ποτε τὸν Ἰπνον ν' ἀποκαιμίῃ τὸν Δία ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπέπλεεν ἐκ Τροίας, καὶ ἐξήγειρεν εἰς φοβερὰν τρικυμίαν τὴν θάλασσαν κατ' αὐτοῦ. Ἐξυπνήσας δ' ὁ Ζεὺς, ἤθελε νὰ ρίψῃ τὸν Ἰπνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσώθη καταφυγὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς σεπτῆς Νυκτός, τὴν δὲ Ἥραν ἐνέδωσεν ὁ Ζεὺς εἰς χρυσᾶς ἀλύσεις, ἀκμονας κρεμάσας εἰς τοὺς πόδας τῆς (Ἰλ. Ε, 249. Ο, 18). Πολλάκις δὲ κατὰ τοῦ πανισχύρου Θεοῦ κατέφηνεν ἡ Ἥρα εἰς δόλους (Ἰλ. Ε, 215. Τ, 97). Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν προστατεύει τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Τρώων (Ἰλ. Α, 7, 50. Ω, 25). Ὡς ἡ μόνη νόμιμος σύζυγος μετὰ τῶν Θεῶν, ἐλέγετο τελεία, γαμηλία, ζυγία, εἰ-

λείθουα, καὶ θυγατέρες τῆς λέγονται αἱ Εἰλεΐθουαι, αἱ θεαὶ τοῦ τοκετοῦ (Ἰλ. Α, 270)· αἱ δ' εἰς τὰς ἐορτάστας τελεταὶ ἀπέδλεπον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἱερὸν γάμον. Ἱερὸς αὐτῇ ἦν ὁ κόκκυξ (κούκος), σύμβολον

τοῦ ἔαρος, ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Δία, καὶ προσέτι ὁ ταῦς εἰς τὴν χεῖρα δ' ἔφερε τὸν καρπὸν τῆς βοῆς (τὸ βόδιον), ὡς σύμβολον τοῦ γάμου καὶ τῆς πολυτεχνίας. Ἡ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρείας τῆς ἦν τὸ Ἄργος, καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ Ἄργου καὶ Μυκηθῶν, ἦν τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς χρυσελεφάντινον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου, ἐν τῷ Ἡραίῳ, οὗ τὰ εἰρήνια ἀνευρῶν ἀνεσκαφῆν ὁ Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Παρ' αὐτῷ ἦγοντο κατὰ πενταετίαν τὰ Ἡραῖα, μετ' ἀγῶνων. Εἶχε δὲ καὶ ἀλλαγῶ ἐπισήμους ναοὺς ἢ θεᾶ, καὶ ἰδίως ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα αἱ γοφά γος ἐλέγετο διὰ τὰς προσφερομένας αὐτῇ θυσίας αἰγῶν, ἐν Πλαταιαῖς (Ἰδ. Δαίδαλα), ἐν Σικυῶνι, ἐν Σάμῳ, κτλ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτῇ ἐν εὐγενεῖ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὠραϊ-

τηπι, σέβας ἐπιβαλλούση, μεγάλους ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς (βοῶπιιν), εὐκομον καὶ στέφανον φέρουσαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πολυκλείτου ἦν εὐθρονον, ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς εἶχεν ἐπικεχαραγμένας τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ἥρας, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα σκῆπτρον καὶ κόκκυγα ἐπικαθήμενον αὐτῇ, εἰς τὴν ἄλλην τὸν καρπὸν τῆς βοῆς. Ἐφερα δὲ χρυσοῦν χιτῶνα διεζωσμένον, καὶ ἰμάτιον ἐπ' αὐτοῦ, τοὺς βραχίονας μόνον καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ τραχήλου γυμνά ἔχουσα (Παυσ. Β, 17, 4. — Στρεβ. Η, 372). Τὸ δὲ νυμφικὸν κάλυμμα εἶχε συνήθως κρεμᾶμενον ὀπίσω τῆς κεφαλῆς.

Ἡραία, 1) πόλις εἰς τὰ ΝΑ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ πρὸς τῇ Ἠλιδί, εἶχεν

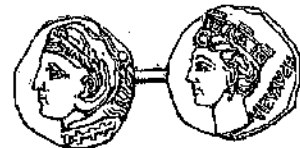
ἐπισήμους ναοὺς καὶ ἄλλα μνημεῖα (Παυσ. Η, 26. — Θουκ. Β, 67. — Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 11). — 2) Ἡραῖα ὄρη ἐν Σικελίᾳ, ἐκτεινόμενα πρὸς Ν. καὶ ΝΑ μέχρι τοῦ Παχῶνου ἀκρωτηρίου (Διόδ. Δ, 84.

Ἡραία, (τὰ), ἐορτὴ τῆς Ἡρας, πρὸ πάντων ἢ ἐν Ἄργει τελουμένη κατὰ τετραετίαν, ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ 8' ἔτους ἐκάστης Ὀλυμπιάδος (Büsch, Ἀθή. ἱ. Βιλ. Δε. 1818 — 9, σελ. 92), καὶ χρησιμεύουσα ὡς βάσις τῆς χρονολογικῆς ἀριθμῆσεως τῶν Ἀργείων (Θουκ. Β, 2). Ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει, ἐν οἷς ὁ ἐπιτυχῶν νὰ τοξεύσῃ χαλκῆν ἀσπίδα κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ θέατρον ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον αὐτῇ (δι' ὃ καὶ Χάλκεια λέγει ὁ Πίνδαρος (Νερμ. Μ. 41) τὸν ἀγῶνα), καὶ στέφανον μύρτου. Εἶτα δὲ πομπή, ἦν συνώδευεν ἐφ' ἄρματος ἢ πρώτῃ ἰέρεια τῆς θεᾶς, ἔφερα ἐκατόμβην εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοικῶν εἰς δῶρον περιήτου ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἄργου καίμενον ναὸν τῆς θεᾶς. Ἡραῖα λαμπρότατα ἐτελοῦντο καὶ ἐν Σάμῳ, ἐνθα ἡ λατρεία ἐξ Ἄργου μετέβη, καὶ πλὴν

ἄλλων μερῶν καὶ ἐν Ἠλιδί, ἐπίσης, κατὰ τετραετίαν, εἰς τὸ 8' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, καὶ 16 πρεσβύτεραι καὶ ἐπίσημοι γυναῖκες προσῆγον τῇ θεᾷ πέπλον δν ὕφαινον, νεάνιδες δ' ἐσταδιοδρόμου, καὶ κλάδος ἐλαίας ἐδίδοτο ταῖς νικῶσαις (Παυσ. Ε, 19, 2).

Ἡραῖον, ναὸς τῆς Ἡρας. Τὸ Ἄργος, ἐνθα πρὸ πάντων ἢ θεᾶ ἐλατρεύετο, εἶχε τρεῖς Ἡραῖα, ἐν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἕτερον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὲρ τὸ στάδιον, καὶ τρίτον, τὸ πάντων περιφημώτατον, εἰς 48 σταδίων ἀπόστασιν, πρὸς ταῖς Μυκηναίς, ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοικῶν. Τοῦτου ἀνασκαφέντος τῷ 1855, εὐρέθησαν ἀξιόλογα εἰρήνια, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἦν ἐξάστυλον δώριον καὶ ὅτι ἐμπροσθέντι πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, (Ἰδ. Rang. Das Heragon). Ἀνασκαφέντος δὲ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραίου, εὐρέθη ἐπίσης ἐκατ' ἑκάστου δώριος, 51, 10¹ μῆκος, 18, 30¹ πλάτος ἔχων, ἐξάστυλος μὲν κατὰ τὰς μικρὰς πλευρὰς, εἰς δὲ τὰς μακρὰς ἀντὶ 13 ἔχων 16 κίονας καὶ διαιρούμενος εἰς πρόναον, ὀπισθόδομον καὶ τὸν σηκόν, ὅστις διαστάσεις ἔχων 27, 84 × 8, 34, ἐκοσμεῖτο, ὡς ὁ Παρθενῶν, δι' ὑποστύλων στοῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Ἡράκλεια, ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν αἱ γνωστότεραι 1) ἐν Μηδίᾳ ὑπὸ τῶν

Μακεδῶνων κτισθεῖσα. — 2) Ἡ ἢ ἐν Πόντῳ, πρὸς τοῖς Μαρυαγδινοῖς ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὰς

ἐκβολὰς τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ὑπὸ Μεγαρέων τῷ 540 π. Χ. κτισθεῖσα. Ὁ ἀριστος λιμὴν

αὐτῆς τῇ ἔφερε πλοῦτον καὶ δόναμιν, κορυφωθεῖσαν, ὑπὸ διοικήσιν τυράννων, ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν. Ἐπὶ Μιθριδάτου ὅμως ἐξέπεσε. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείδου (Ἰδ. 3) (Ξεν. Ἀν. ΣΤ, 2. — Στρεβ. ΙΒ, 542). — 3) Ἐν τῇ Λυγκιστίδι τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, παρὰ τῇ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀγοῦσῃ στενωπῷ (Ges. Β. C. III 79). — 4) Σιντικῆ, ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. — 5) Ἡ Πέρινηθος, ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Προποντίδα, μετ' ἀρίστου λιμένος, κτίσμα τῶν Σαμίων. — 6) Ἡ ἐν Τραχίνι, ἢ Φθιωτικῇ, ἐν τῇ Μαλιδί τῆς Ν. Θεσσαλίας, παρὰ ταῖς Θερμοπόλεις, ἕσταθια ἀπὸ τῆς Τραχίνος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κτισθεῖσα τῷ 8¹ ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ δὲ 371 π. Χ. ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν κατακτηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα. Εἶχε περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀνοικοδομηθεῖσα αὐθις, προσετέθη τῷ 280 εἰς τὸν Αἰτωλικὸν δεσμὸν, ἀπὸ δὲ 189 — 146 εἰς τὸν Ἀχαικόν. Εἶτα δ' ἐκυρίευσαν καὶ κτεστρεψαν αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι. — 7) Ἐν τῇ Πισατίδι τῆς Ἠλίδος, ΝΑ τῆς Ὀλυμπίας, κατὰ τὸν Κυθήριον ποταμὸν, εἶχεν ἱερατικὴν πηγὴν καὶ ἱερὸν τῶν Νυμφῶν. — 8) Νῆσος μεταξὺ Ἴου, Νάξου καὶ Ἀμοργοῦ. Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ σώζονται ἐπ' αὐτῆς εἰρήνια ἐχυρώματος. — 9) Ἡ πόλις, κτίσμα τῶν Ταραντίνων ἐν Λουκανίᾳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκέριδος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, ἀντικατέστησε τὴν ἀρχαῖον Ἰωνικὴν Σίριν. Ἐνταῦθα συνῆλθον εἰς σύνοδον αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας, καὶ τῷ 280 π. Χ. συνεκροτήθη ἡ μάχη μεταξὺ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων (Πλουτ. Πυρ. ΙΣΤ, ΙΖ), καὶ αὐτὴ ἦν ἡ πατὴρ τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος. — 10) Ἡ ἢ Μινῶα, εἰς τὴν Ν. παραλίαν τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ μελλοῦς Ἀλύκου, κατ' ἀρχὰς φοινικικὸν κτίσμα, περὶ δὲ τὸ 500 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἰκισθεῖσα (Ἡρδ. Ε, 46). Τῷ 460 κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Καρχηδόνιοι (Διόδ. Δ, 23), ἀλλὰ τὴν

ἀνφοδομήσαν πάλιν, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῖς ἦτο ἀναγκαῖα, καὶ ἐν τῷ δ' *καρχηδονικῷ* πολέμῳ τὴν εἶχον ὡς ὀρμητήριον, (ν. Κάπο Βιάγκο, περιέχον ἐρείπια). Καὶ ἄλλαι μικρότεραι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ὑπῆρχον ἐν Ἰνδία, ἐν Λιβύῃ, ἐν Καρία.

Ἡρακλειδαί, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὧν πρωτότοκος ἦν ὁ Ὑλλος, καὶ αἱ τούτων ἀπόγονοι. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον ὁ Εὐρυσεύς καταδίωξεν αὐτοὺς καταφυγόντας εἰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ βοήθεια τοῦ Θηρέως τὸν ἐνίκησαν οὗτοι κατὰ τὰς Σκιρωνίδας πέτρας, καὶ τὸν ἐφόνευσαν ὁ Ὑλλος ἢ ὁ Ἰόλαος. Ἡ Ἀΐζωφόρος τοῦ Θησείου παριστᾷ τὴν νίκην ταύτην. Πρὸ τῆς μάχης δὲ, ἡ Μακκαρία, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηάνειρας, ἐφρονεῖτο ἐκουσίως πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς. Εἶτα δ' οἱ Ἡρακλειδαί εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐνεκα λοιμοῦ ἀναγκασθέντες ν' ἀποχωρήσωσιν, ἀπῆλθον δι' Ἀθηναίων εἰς Θεσσαλίαν, ἐνθα ὁ Αἰγίμιος παρεχώρησε τῷ Ὑλλῳ τὸ τρίτον τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ. Λαβὼν δὲ χρησμοῦν ὁ Ὑλλος, περιμένοντας τὸν τρίτον καρπὸν οἱ Ἡρακλειδαί νὰ εἰσβάλωσι διὰ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τὸ τρίτον ἔτος εἰσώρησε διαβάς τὸν Ἰσθμὸν κατὰ τῶν Ἀτρεΐδων (10 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου), ἀλλ' εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος ἔπεσεν ἐν μονομαχίᾳ μετὰ τοῦ Ἐχέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀερόπου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μαχόμενον ὑπὲρ τοῦ Ἀτρείως. Οἱ Ἡρακλειδαί εἶχον ὑποσχεθῆ, ἂν ἐπιπτεν ὁ Ὑλλος, ἐπὶ 50 ἢ 100 ἔτη νὰ μὴ προσβάλωσι πλέον τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Κλεοδαῖος, υἱὸς τοῦ Ὑλλου, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστόμαχος, ἐπεχείρησαν νέαν εἰσβολὴν ἐπὶ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐπεσαν. Τέλος οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστομάχου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ Ἀριστόδημος, ὁ τρίτος καρπὸς, ἦτοι ἡ τρίτη γενεὰ μετὰ τὸν Ὑλλον, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ χρησμός εἰπὼν πορθμὸν, δὲν ἐνόει τὸν

Ἰσθμὸν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσέθησαν πρὸς ἓνα μόνον, ἐκεραυνώθη ὁ Ἀριστόδημος. Εἰπόντες δὲ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ἀρχηγὸν τῶν ἑνα μονόφθαλμον, ἔλαβον τὸν Αἰτωλὸν Ὀξυλον, ἐν συνήντησαν, μονόφθαλμον καθήμενον ἐπὶ ἡμίονου. Ὑπερβάντες δὲ τὸν κόλπον κατὰ τὴν Ναύπακτον μετὰ στρατοῦ Δωριέων, ἐφόνευσαν τὸν Τισαμενὸν, καὶ διανεμηθέντες τὴν χώραν, ἔλαβον ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δ' υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσεύνης τὴν Λακεδαιμόνα· ὁ δ' Ὀξυλος μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀποκατέστη εἰς τὴν Ἠλιδα (Ἀπολλοδ. Β, 8, 1). Ἐκτοτε τὰ περὶ Ἡρακλειδῶν ὑπάρχονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀρχοῦσιν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀργολίδος, τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, καὶ ἕτερος Ἡρακλειδῆς, ὁ Ἀλήτης, ἔλαβε τὴν Κόρινθον. Οἱ καταλαβόντες τὴν Πελοπόννησον Δωριεῖς, ἵνα νομιμοποιήσωσι τὴν κατόκτησίν των, ἐπενόησαν προφανῶς ταύτην τὴν περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς νομίμων δῆθεν κυρίων αὐτῆς, θεωρίαν, καὶ ὡς γενάρχην τῆς δωρικῆς φυλῆς τῶν Ὑλλέων ἢ Ὑλλων ἔπλασαν Ὑλλον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ ἤρξαν οὕτως οἱ Ἡρακλειδαί ἐν Λακωνίᾳ μέχρι τοῦ 231 π. Χ., ἀλλαγῶ δμως πολὺ βραχύτερον. Καὶ οἱ Μακεδόνες δὲ βασιλεῖς, ἀξιοῦντες διήσαν ἐξ Ἡρακλειδῶν καὶ αὐτοὶ (Ἡρδ. Η, 137), ἤθελον οὕτως ἀναμφισβήτητον νὰ καθιστῶσι τὴν ἑλληνικὴν αὐτῶν καταγωγὴν ἀπέναντι τῶν περιοίκων βερβάρων. Καὶ ἐν Λυδία ὑπῆρχε δυναστεία Ἡρακλειδῶν, ἀξιοῦσα ὅτι κατήγετο ἐξ Ἡρακλέους καὶ εὐλῆς τινὸς τοῦ Ἰαρθάνου, καὶ ἀρχοῦσα ἐκεῖ ἐπὶ 505 ἔτη πρὸ τῶν Μερμανιδῶν (Ἡρδ. Λ, 7). Ἀλλ' ὁ Σάνδων τῶν Ἀσσυρίων ἐλέγετο Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὥστε ὑπετέθη ὑπὸ τινων ὅτι τὰ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων ἐμφαίνουσιν ἴσως ἀρχαίαν τινὰ ἐπέκτασιν τῆς Ἀσσυριακῆς ἐξουσίας ἐπὶ

τῆς Λυδίας. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δ' ὑπῆρχον τινες Ἡρακλειδῶν οἰκογένεια, πιθανῶς τὴν ἀρχῆν των ἀνάγουσαι εἰς τὰς ἐγγχωρίους θεότητες (ὅσον τὸν Σάκρον τῶν Σαβίνων), τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

Ἡρακλειδῆς, 1) Ἴππαρχος Διονυσίου τοῦ ν., εἶτα φυγάς, μετὰ τοῦ Δίονος συναργήσας, καὶ θανατωθεὶς ὡς στασιαστῆς (ἔδ. Δίων)—2) Ἰατρός, πατήρ τοῦ Ἴπποκράτους.—3) Ἐκ Τάραντος, ἰατρός τῆς γ'. ἑκατοστ. π. Χ., γνωστός διὰ τὴν μεγάλην του ἐπιμέλειαν καὶ εὐσυνειδησίαν, οὐδὲν θέλων νὰ γράψῃ οὐδὲν ἔλαβε πείραν ὁ ἴδιος. Συνέγραψε «περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων».—4) Ἐξ Ἐρυθρῶν, ἐπὶ Χριστοῦ, ἐξεργάσθη τὰ συγγράμματα τοῦ Ἴπποκράτους.—5) Ἡρ. ὁ Ποντικός, ἦτοι ἐκ τῆς Ἡρακλειῆς τοῦ Πόντου, ἐξ εἰκῆς ἐπισήμου καὶ εὐπόρου, ἠμαρξε περὶ τὰ 340 π. Χ. Μαθητεύσας ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτωνι καὶ Σκευσιππῳ, συνέπραξεν ἐν τῇ πατρίδι του εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Κλεάρχου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιεφρονήθη ὡς μεταρχόμενος ἀπάτην καὶ δόλον, καὶ λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἀπόπληκτος ὅτε ἔπεισε διὰ ψευδοῦς χρησμοῦ τοὺς συμπατριώτας του νὰ τῷ ἀπονεύμωσι χρυσοῦν στέφανον. Ὑπὲρ τὰ 50 συγγράμματα τῷ ἀπεδίδοντο, περὶ γραμματικῶν, φυσικῶν, ἠθικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν ζητημάτων, πολυμάθειαν μὲν ἀποδεικνύοντα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαταμίξεως τεραστίων διηγημάτων καὶ μύθων παιδαριωδῶν ἑλλησιν ἐλέγχοντα κρίσεως. Σώζονται ἀποσπάσματα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκ τῶν Ἡρακλειδοῦ περὶ πολιτειῶν». Ἀλλὰ τοιοῦτο σύγγραμμα αὐτοῦ ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται· ὥστε πιστεύεται ὅτι τὸ σωζόμενον ἐστὶ μᾶλλον συλλογὴ ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, καταρτισθεῖσα ἐν τῷ Μεσαιῶνι.—6) Ἄλλος Ἡρακλειδῆς, ἔγραψεν ἀληγορίας ὀμηρικὰς, εἰς δικαιολογίαν, κατὰ Στωϊκῶς θεωρίας, τοῦ ποιητοῦ κατὰ

τῶν προσαπόντων αὐτῷ ἀθεῖαν, καὶ ἐξηγήσιν τῶν παραδοξοτέρων μύθων ἐπὶ τὸ φυσικώτερον. Καὶ οὗτος ἐπικαλεῖται Ποντικός, ἀλλ' ὑπὸ τινων ὀνομάζεται Ἡρόκλειτος, καὶ φαίνεται μᾶλλον ζῆσας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Ἡράκλειον, ἐλέγετο πᾶς ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐφερον δὲ καὶ πόλεις καὶ ἀκρωτήρια τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἡ πασῶν ἐπισημοτέρα ἐστὶν ἡ ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας ΝΑ τῆς Νεαπόλεως, εἰς τοὺς Δ. πρόποδας τοῦ Βεσοβίου, πλησίον τῆς θαλάσσης, πόλις τὸ πρῶτον Ὀσκική, εἶτα Τυρρηνική, κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τέλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατοικηθεῖσα· ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 63 μ. Χ. καὶ τέλος καταχρῆσθη τῷ 79 ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τέφρας τοῦ Βεσοβίου εἰς 50—100' βάθος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ πόλις Portici. Τῷ 1721 διὰ φρέατος σκαφέντος εὐρέθη τὸ πρῶτον ἡ πόλις. Ἐκτοτε δ' ἐξηκολούθησαν ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἐν τέλει συστηματικῶς, αἱ ἀνασκαφαί, μὴ δυνάμεναι ὅμως ἔνεκα τοῦ βάθους καὶ τῆς ἀπφοδομημένης πόλεως νὰ προσῶσι μεθ' ὅσης ἐντελείας ἦν ἐπιθυμητὸν, διότι ἡ πόλις φαίνεται ὅτι ἦν μεγάλη καὶ ἔσχε μετὰ τῶν κατοίκων τῆς πολλοὺς πλουσίους καὶ φιλοκόλους, ὥστε εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐρευνηθέντα μέρη καὶ ἀγάλματα καὶ ζωγραφίαι πολῦτιμοι καὶ χειρόγραφα Ἑλληνικὰ, ταῦτα ὅμως μέχρι τοῦδε τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἰδίως, ὡς τοῦ Ἐπικούρου, τοῦ Φιλοδήμου, κτλ.—2) Πόλις τῆς Ν. Μακεδονίας, κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.—3) Ἐν τῇ Κυρριστηνῇ χώρῃ τῆς Συρίας.—4) Ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθὲν (Ἡρδ. Β. 113).—5) Ν. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας παρὰ Βρουττίρις (ν. Σπαρτιθέντων).

Ἡρόκλειτος, Ἐφέσιος, περὶ τὸ 500 π. Χ. κατὰ μέρος σύγχρονος τοῦ Παρμενίδου, ἐπεδέθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ μαθητεύσας παρὰ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγόρειῳ Ἰπάσῳ, ἐμόναζε φιλοσοφῶν, ἀρνηθεὶς

καὶ τοῖς συμπατριώταις του ν' ἀναμιγῆ εἰς τὴν διέδουσαν τῶν δημοσίων, καὶ Δαρείῳ τῷ Ὑστάτῳ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Σκεπτικὸς δὲ πάντοτε, σκυθρωπὸς καὶ δυσπρόσιτος, ἐπιστεύετο ὅτι, ὅπως φιλοσοφίαν παραδεχόμενος, πάντοτε ἔκλαιε, δι' ὃ καὶ κλαυσίγνος ἐκλήθη. Λέγεται δὲ γράφας ἐν σύγγραμμῳ μόνον, ἐπιγραφόμενον, κατὰ τοὺς μὲν Μουσαιοῖ, κατ' ἄλλους περὶ φύσεως, καὶ κατέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐνθα φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα εὐρίσκειτο. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ δύσληπτον τῶν ἐνοιῶν καὶ πιθανῶς καὶ τῆς γλώσσης του ἐπινομάζετο προσέτι σκοτεινός. Ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐβάδισαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Εἰς τῶν φιλοσοφικῶν διισχυρισμῶν του ἦν «πάντα εἶναι καὶ μὴ εἶναι» ἄλλος δὲ «οὐδὲν μᾶλλον τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος εἶναι» ὥστε εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀφρημένου εἶναι θεωρίαν ὑπερακοντίζει καὶ τοὺς Ἑλεάτας. Τὸ Ἀπόλυτον ἔστι κατ' αὐτὸν ἡ ταυτότης τῆς ὑπάρξεως καὶ μὴ ὑπάρξεως τὸ ὄν ἐξαλάμβανε συνιστάμενον εἰς τὴν μεταβολὴν, καὶ τὸ γίνεσθαι ἔστιν ἡ ἀρχὴ πάσης ὑπάρξεως καὶ ἀληθείας. «Πάντα ῥοῦς,» διίσχυρίζεται, δηλαδὴ οὐδὲν μένει ἀμετάβολον, ἐπιπροσθέτων ὅτι οὐδὲν ἐπανακόμπει εἰς τὸν αὐτὸν ῥοῦν. «Ἐν μόνον, λέγει παρ' Ἀριστοτέλει, ἐμμένει, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ πάντα μεταμορφοῦνται. Οὐχὶ δὲ μόνον διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ καὶ πραγματικώτερον ἐξέφραζε τὴν θεωρίαν του, δι' ὃ καὶ ὑπότινων εἰς τὴν ἰωνικὴν σχολὴν κατηγορηθῆναι, εἰ καὶ σπουδαίως αὐτῆς ἀφιστάμενος. Ἐν ἄλλοις ἐπρέσθευεν ὅτι ὁ χρόνος ἔστι τὸ πρῶτον σωματικόν (ἐννοῶν αἰσθητὸν) ὄν, ἡ πρώτη μορφή τῆς παραγωγῆς, τὸ πρῶτον τῶν ἀντιληπτῶν. Ἀλλὰ τὴν ἐνεργειαν τοῦ χρόνου διὰ τῆς φυσικῆς ἐρευνῶν, παρεδέχθη ὡς πρῶτον τῶν ὄντων τὸ πῦρ, ὃ ἐθεώρησεν ὡς τὸν φυσικὸν χρόνον, τὴν αἰκινήσιαν, τὴν ἀπόλυτον διάλυσιν τοῦ συντι-

θεμένου, τὴν παρέλευσιν καὶ τὴν αἰώνιον ἀστασίαν. Τὸ στοιχεῖον δὲ τοῦτο σπουδαίως, εὐρεν ὡς ἰδιότητα αὐτοῦ τὴν τὰ ὑφιστάμενα μεταβάλλουσαν ἀναθυμίασιν, δύο, κατ' αὐτὸν, κεκτημένην ἐπόψει· τὸ πῦρ πυκνοῦται εἰς ὑγρασίαν, ἣτις διὰ τῆς στάσεως γίνεται ὕδωρ, ὃ σκληρυνόμενον γίνεται γῆ· καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ὁδὸς κάτω. Ἐἴτα δὲ πάλιν ἡ γῆ γίνεται ῥευστή, καὶ ἐκ τοῦ ῥευστοῦ πηγάει ὑγρασία, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἀναθυμίασις τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς τὰ πάντα παράγονται αἷτη δὲ ἔστιν ἡ ὁδὸς ἄνω. Τοὺς ἀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὄτα ἔλεγε ψευδομάρτυρας, ἀλλ' ἐκείνους τούτων ἀξιολογώτερος· δικαστὴν δὲ τῆς ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ ὡς συνείδησεν ταύτης τὴν γενικὴν συνείδησιν· ἐν δὲ τῇ μεμονωμένῃ σκέψει ἐδίδεκε τὴν ἀπάτην, ὡς καὶ τὸ πονηρὸν ἐν τῇ μονῶσει ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἐπίστευεν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, λέγων «ὅτε ἡμεῖς ἀποθνήσκωμεν, τὰς ψυχὰς ἀναδιδόντες καὶ ζῆν» ἡ ἀρίστη δὲ τῶν ψυχῶν ἦν κατ' αὐτὸν ἡ ξηροτάτη, ἣτοι ἡ μάλλον ἔμπυρος. Καὶ ἔλεγε μὲν ὅτι τὸ πᾶν ὁμοειδὲς θεοῦ καὶ οὐδαμῶς ἀνθρώπου ἐπλασεν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἦν καὶ μένει ἀείζων πῦρ, κατ' ἴδιον μέτρον ἀναπτύμενον καὶ σβεννόμενον· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν γενικῆς τοῦ κόσμου πυρκαϊῆς ἔλεγεν ἀποκύημα τῆς φαντασίας (Πλάτ. Συμπ.—Διογ. Α.—Αἰλ. Π. I, Η, 13).

Ἡρακλέους πόλις, 1) ἡ μεγάλη, ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, ΝΑ τῆς Ἀρσινόης καὶ τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος, πρωτεύουσα νομοῦ, ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ ἰχθυήμονος Στρεβ. ΙΖ, 789. 809-812).—2) ἡ μικρὰ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μεταξύ Τάνιδος καὶ Πηλουσίου.

Ἡρακλῆς, τὸ πρότυπον τῶν ἥρώων, τῶν ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς λεγομένοις χρόνοις τοὺς κακούργους καὶ τὰ κακοποιὰ ζῆα ἐν Ἑλλάδι ἐξολοθρευόντων. Ἐγεννήθη ἐκ συνεντεύξεως τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Ἀλκμήνης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, βασιλέως τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι· ὅτε ὁ θεὸς ἐνεδύθη τῇ

μορφήν τοῦ Ἀμφιτρώωνος, παρατείνας τὴν μίαν νόκτα εἰς τρεῖς, δι' ὃ καὶ τρεῖς περὶ εὐνοίας λέγεται ὁ Ἡρακλῆς. Ἦν δ' ὁ Ἀμφιτρώων υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, οὗ ὁ ἄλλος υἱὸς, Ἡλεκτρώων, ἐβασίλευεν ἐν Μυκῆναις. Οὗτος, ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Ταφίων, διότι εἶχον ἀρπάσαι τὰς ἀγέλας του, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν εἰς τὸν Ἀμφιτρώωνα, δούς αὐτῷ εἰς γάμον καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην. Ἀλλ' ἀκουσίως θανατώσας ὁ Ἀμφιτρώων τὸν Ἡλεκτρώωνα, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Σθενέλου, ἄλλου υἱοῦ τοῦ Περσέως, καὶ ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς Θήβας παρὰ τῷ πρὸς μητρὶ θεῖῳ του Κρέοντι, ὑπὲρ οὗ καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Τάρον. Ἐκεῖ δ' ἐν Θήβαις ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς, δι' ὃ καὶ Θεβογενῆς ἐνίστε ἐλέγετο, καὶ προσέτι καὶ Ἀμφιτρωωνιάδης. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς γεννήσεώς του, εἰπόντος τοῦ Διὸς καὶ ὁμοσάντος ἐνώπιον τῶν θεῶν ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τεχνησόμενος θά ἤρξει πάντων τῶν περιοίκων καὶ τοῦ γένους τῶν Περσίδων, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, διενήργησεν ἡ Ἥρα, ὡς θεὰ τῶν τοκετῶν, νὰ γεννήσῃ, οὐχὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρώου, ἀλλ' ἡ τοῦ Σθενέλου, υἱὸν τὸν Εὐρυπύου, ὅστις διὰ τοῦτο ἤρξει τῶν Μυκηνῶν, ἢ δ' Ἀλκμήνην, πλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἔσχε καὶ ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώωνος υἱὸν τὸν Ἴφικλῆν (Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρακλ.—Πίνδ. Νερμ. I, 19. Ἰσθ. Ζ, 5.—Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. Ἡρακλδ. 37, 210). Τὸν Ἡρακλῆν, ἀγαπώμενον καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐμίσει καὶ κατέτρεχε πάντοτε ἡ Ἥρα, καὶ καθ' Ὀμηρον καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα μύθους (Πίνδ. Νερμ. Α, 49), ἐπεμφε δύο μεγάλους ὄφεις νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸ λίκνον του· ἀλλὰ τὸ βρέφος, συλλαβὸν αὐτοῦς διὰ τῶν μικρῶν ῥωμαλέων χειρῶν του, τοὺς ἀπέπνιξεν. Ὁ πατὴρ του Ἀμφιτρώων τῷ ἐδίδαξε τὸ ἡνιοχεῖν, ὁ Κᾶστωρ τὴν ὀπλοσκήν, ὁ Ἀδύλοκος τὴν πάλην, ὁ Εὐρυπύου τὸ

τόξον, ὁ Χείρων ἡ ὁ Λῖνος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν μουσικὴν ὁ Εὐρυπύου ἡ ὁ Λῖνος, ὃν ὁμοῦς ἐφόνευσεν διὰ τῆς λύρας. Τότε δ' ὁ πατὴρ του, φοβηθεὶς τὴν ἀγρίαν ὀργὴν του, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ πτόμιόν του εἰς τὸν Κιθαίρων, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσεν τὸν ἰσχυρὸν Κιθαίρων, καὶ τοῦτου τὴν λεοντήν, ἢ κατ' ἄλλους, τὴν τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, παρίσταται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ γυμνοῦ τοῦ σώματος φέρων, καὶ ὡς κρᾶνος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ σοφιστὴς Πρόδικος ἔγραψεν εἶδος μυθιστορήματος, καθ' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ διασταυρουμένης ὁδοῦ καθήμενος, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ βίου ὃν ἀφείλε νὰ ἐκλέξῃ, ὅτε παρέστησαν αὐτῷ δύο γυναῖκες, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἡδονή, καὶ ἐζήτησαν ἐκάστη νὰ τὸν ἐκλύσῃ ὡς ὀκαδὸν τῆς, ὃ δ' Ἡρακλῆς ἐξελέξατο τὴν ἀρετήν. Τίθησι δὲ τὴν σκηνὴν ταύτην ἐν ταῦθα, εἰς τὸν Κιθαίρων (Ἐαν. Ἀπομν. Β. 1, 11). Εἰς Θήβας δ' ἐπιστρέψας ἰδέτης, εὐρεν ἐκεῖ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Μινυῶν Ἐργίνου, ἐλθόντας νὰ λάβωσι τὸν ἀφαιλούμενον αὐτῷ φόρον 100 βοῶν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, ἀκρωτηριάσας αὐτοὺς τὰς ρίνας καὶ τὰ ὄτα, τοὺς ἀπέπεμφε δεσμίους, καὶ πολεμήσας τοὺς Ὀρχομενίους, τοὺς ἐδίωκε ν' ἀποδώσωσι διπλοῦν τὴν φόρον· δι' ὃ εὐγνωμονῶν ὁ Κρέων, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Μεγάραν (Ὀμ. Ὀδ. Α. 209). Ὁ δ' ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Τύρινθι βασιλεύων Εὐρυπύου, μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τῷ ἐπέβαλε δώδεκα ἄθλους, οὓς ἂν ἐξετέλει θ' ἀπελάμβανε τὴν ἀθανασίαν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς· καὶ ὅτε ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς τῷ διέταξε νὰ ὑπακούσῃ, ἐξεμάχη, καὶ ἐφόνευσεν τὰ ἐκ τῆς Μεγάρης τρία τέκνα του, καὶ δύο τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἴφικλέους. Καὶ ἐλέγετο ὅτι Ἀλκαίῳ ὡς τότε καλούμενον, διὰ τε τὴν ἀλκήν του, καὶ διότι ὑπετίθετο ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ χρησμὸς οὗτος τὸν ὠνόμασε κατὰ πρῶτον Ἡρακλέα, ὡς τὸ κλέος του ἐκ τῶν καταδρομῶν τῆς Ἥρας ἀρούμενον. Ὅτι 12 ἦσαν οἱ ἄθλοι δὲν λέγει

ούτε ο Όμηρος ούτε μετ' αὐτούς, καὶ ἴσως

Ἡ ἔργου λέγων.

οὐκ ἔστιν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν του (δεικνύμενον ζι), τὸν ἐπιξεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του. "Ο-

τε δ' ἐπέστρεψεν εἰς Μυκήνας, φέρων τὸν λέοντα νεκρὸν, τρομάξας ὁ Εὐρύσθευς, ἐκρύβη ἐντὸς ἐκεῖ παρὰ κειμένου χαλκοῦ ἀγγείου, καὶ τὸν διέταξεν ἄλλοτε τὴν λείαν του ν' ἀφίγη ἐκτὸς τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 1.). 6) Ἡ Λερναία ὕδρα,

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

ἕκ τῶν αὐτῶν γονέων, εἰς τὸ ἔλος Λέρναν, Ν. τοῦ Ἄργους, τεράστιος ὄφις, ἔχων 9 κεφαλὰς (κατὰ τινὰς 100 ἢ 10,000), εἰς

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

ὧν μία ἦν ἀθάνατος, αἱ δὲ λοιπαί, ὅταν ἀπεκόπτοντο, ἀνεγεννῶντο διπλάσιαι. Ὁ Ἡρακλῆς διὰ φλεγομένων δένδρων κατέκαυσε τοὺς ἀποκοπτομένους τραχήλους, καὶ τὴν ἀθάνατον κεφαλὴν συνέτριψεν ὑπὸ μέγαν βράχον' εἰς τὸν ἰὸν δὲ τοῦ δράκοντος ἐμβάψας τὰ βέλη του, κατέστρεψε τὰς πληγὰς αὐτῶν ἀνιάτους. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν νίκην ταύτην τὸν συνόδου ὁ ἡμίονος του Ἴδακος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰφικλέους, ὁ Εὐρύσθευς δὲν ἤθελε ν' ἀνα-

γνωρίσῃ τὸν ἄλλον μεταξὺ τῶν δώδεκα (Αὐτ. 2).—γ) Ὁ κάπρος τῆς Ἐρυμανθίας, ἐρημῶν τὴν Ἀρκαδίαν, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς βαθεῖαν χίονα, καὶ συνελήφθη ζῶν (Αὐτ. 4). "Οτε δ' ἀπήρχετο πρὸς τὴν θήραν ταύτην, διὰ τοῦ ὄρους Φολόης, ἐπιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Φόλου, παρασθέντος αὐτῷ ὀπτιὰ κρέα. Ὡς δ' ἠθέλησε νὰ τῷ ἀνοίξῃ καὶ τὸν πίθον τοῦ οἴνου, τὸν κινῶν εἰς πάντας τοὺς Κενταύρους, ἐπέπεσαν οὗτοι κατ' αὐτοῦ ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς τοὺς κατεδίωξε μέχρι τοῦ Μαλείου, καὶ ἐκεῖ ἐπλήρωσεν ἀνιάτως τὸν κένταυρον Χείρωνα, ὃν αἱ Λαπίθαι εἶχον διώξει ἐκεῖ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους. Τὰ κατορθώματα δὲ ταῦτα, τὰ μὴ ἐκτελούμενα ἐντολῇ τοῦ Εὐρύσθεως, ἐλέγοντο πάρεργα. — δ) Ἡ Κερόνεια ἔλαφος, ἐπὶ τοῦ Μαινάλου τῆς Ἀρκαδίας, χρυσόκερος

Ἔργον ἐν Νεαπόλει.

καὶ χαλκόπους, ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐπὶ ὄντος ἐδίωξεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τέλος συνέλαβεν αὐτὴν ζῶσαν, ὡς ὤφειλε παρὰ τῷ Ἀρκαδικῷ Λάδωνι, ἢ παρὰ τοῖς Ἱπερβηρίοις, κατατοξέσασα αὐτὴν εἰς τὸν πόδα (Αὐτ. 3).—ε) Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες, ἐν τῇ Στυμφάλῳ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσαι χαλκοῦς θνυγας, καὶ πτερὰ δ' ἐξετόξευον ὡς βέλη. Ὁ Ἡρακλῆς τὰς ἐξήγειρε διὰ σημαντρίου χαλκοῦ, καὶ οὗτοι τὰς κατετόξευσε (Αὐτ.). — στ) Ἡ ζώγνη τῆς Ἴππολύτης, βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, ἦν ὤφειλεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φέρῃ εἰς Ἀδμήτην, τὴν κόρην τοῦ

Δακτυλίδιος ἐν Φλωρεντίᾳ.

Εὐρύσθεως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνένευσεν ἢ Ἴππολύτη νὰ τὴν δώσῃ οἰκειοθελῶς. Ἀλλ' ἢ Ἡρα ἐξήγειρε μάχην, καθ' ἣν ἢ Ἴππολύτη ἐφρονέθη. Ἐπὶ τῆς ἐπαύσεως τοῦ δ' ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς· καὶ ἐν θαλάσσιον τέρας κατὰ τὴν Τρωάδα, εἰς δ' εἶγεν ἐκτεθῆ Ἡσίβην ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος. Καὶ τῷ εἶχε μὲν ὑποσχεθῆ εἰς ἀμοιβὴν ὁ Λαομέδων τοὺς ἵππους οὓς τῷ εἶχε δώσει ὁ Ζεὺς εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Γανυμήδου, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλῶν (Αὐτ. 9.—Ὀμ. Ἰλ. Υ, 145. Ε, 638).—ζ) Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου. Ὁ Αὐγείας ἢ Αὐγείας ἦν υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ἢ τοῦ Ἡλείου, ἢ τοῦ Φόρβαντος, βασιλέως τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἡλίδι, κεκτημένος παμπληθεῖς ἀγέλας. Ὁ Ἡρακλῆς, τὴν ἐντολὴν λαβὼν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ καθαρίσῃ τὴν εἰς ὄρη

Ἡ ἀνάγλυφον ἐν Πάρῳ.

σωρευθεῖσαν κόπρον αὐτῶν, παραγέτευσε εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ τὸν Ἄλφειον καὶ τὸν Πηνειόν. Ὁ Αὐγείας ὑποσχεθεὶς διὰ τὴν ὑπερησάν ταύτην τὸ δέκατον τῶν βοῶν του, ἠνέθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρύσθεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 5). Τούτου ἕνεκα ἐπῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ στρατοῦ. Ἀλλ' ἀσθενήσαντος αὐτοῦ, ἐνίκησαν τὸν στρατὸν του εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Ἡλίδος οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Αὐγείου, οἱ Μολινοῖται Εὐρυτος καὶ Κτέατος, ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτοὺς ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος, ὡς καὶ τὸν Αὐγείαν καὶ τοὺς υἱοὺς του, δηώσας τὴν χώραν μεθ' ὁ ἴδρως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος (Ἀπολλοδ. Β, 7, 2.—Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 24. Γ, 13).—8) Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ποσειδὼν προήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ κατέστησεν ἐμμανῆ, διότι ὁ Μίγως δὲν τὸν ἔθυσεν ὡς ὀφεί-

λεν. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἔφερε ζῶντα εἰς Μυκήνας, καὶ εἶτα τὸν ἀφῆκεν ἐλευθέρων τῶτε δὲ, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους μυθογράφους, ἤλθεν ὁ ταῦρος εἰς Μαραθῶνα, ἐνόησεν τὸν συνέλαβεν ὁ Θησεύς (Ἀπολλοδ. Β, 5, 7).—θ) Αἱ ἔπιποι τοῦ Διομήδους, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Βιστυνῶν, ὄστις τοὺς ξένους ἔδιδεν ὡς βορὰν εἰς τὰς ἀγρίας τοῦ ἵππου. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, νικήσας αὐτὸν, τὸν ἔδωκε τὸν ἴδιον βορὰν εἰς τὰς ἵππους του. Τὰς δὲ ἵππους ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρύσθεα, ὅστις τὰς ἀφῆκεν ἐλευθέρως (Αὐτ. 8).—1) Ὁ Γηρυόνης, υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυσίαι εἰς τὴν Δ. ἄκρην τοῦ Ὠκεανοῦ, εἶχε τριπλοῦν τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καὶ ἐκείνη το πλουσίας ἀγέλας, ἃς ἐφρούρει ὁ βουκόλος Εὐρυτίων καὶ ὁ κύων Ὁρθρος ἢ Ὁρθος. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε διὰ νὰ τὰς ἀρπάσῃ, διαπορευθεὶς διὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης, ὅτε καὶ ἔστησε μεταξὺ τῶν δύο τὰς φερωνύμους αὐτοῦ στήλας. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος τὸν ἐνώχλει ἐνταῦθα διὰ τῆς πολλῆς του θερμότητος, ἐτόξευσε κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ θεὸς, θαυμάσας τὴν τόλμην του, τῷ ἔδωκε τὸ λαμπρὸν χρυσοῦν πλοῦν του, ἐφ' οὗ διέπλευσεν

Ἀνάγλυφον ἐν Πάρῳ.

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

Ἀνάγλυφον Μουσείου Νεαπόλεως.

εἰς τὴν Ἐρυθραίαν, καὶ φονεύσας τὸν Ὀρθρον καὶ τὸν Εὐρυτίωνα, ἤρπασε τοὺς βόας. Τὴν ἀρπαγὴν δὲ μαθὼν ὁ Γηρυόνης παρὰ τοῦ Μήνοϊου, ὅστις ἐκεῖ ἐθεσε τοὺς βόας τοῦ Ἄδου, ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπέστρεψε δ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τῶν Πυρρηναίων, τῶν Ἀλπειῶν καὶ τῆς Ἰταλίας (Αὐτ. 10), καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι συνέδεσαν διαφόρως τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ τῆς ἀρχαιοτάτης ἱστορίας τῆς Ῥώμης. Καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι δὲ εἰς τὸν ἄθλον τοῦτον ἀνάγονται καὶ ἄλλα πάρεργα, ὡς τὰ κατὰ τὴν πάλιν μετὰ τοῦ Ἀνταίου (Ἰδ.), τοῦ Ἐρικοῦ (Ἰδ.), τοῦ Ἀλκυονέως (Ἰδ.). — ια) Τὰ χρυσαῖα μῆλα τῶν Ἐσπεριδῶν, βεβαίως τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἔκτακτος σπανιότης γνωσθέντα πορτοκάλια, δωρηθέντα ὑπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Ἡραν κατὰ

Ἀνάγκυρον ἐν Ῥώμῃ.

ἡν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς, καὶ φάμενα εἰς κῆπον ἀγνώστου θέσεως κατὰ τ' ἀπώτατα δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς, ἐνθα τὰ ἐφρούρουσιν αἱ Ἐσπεριδίδες νύμφαι καὶ ὁ δράκων Λάδων. Ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν δράκοντα, ἔλαβε τρία μῆλα καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις τῶν τ' ἀπέδωκε. Κατ' ἄλλους δὲ μύθους ὁ Ἡρακλῆς, ζητῶν τὸν κῆπον, ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Ἀφρικῇ, ἐνθα ὁ γίγας Ἄτλας (Ἰδ.), ὁ φέρων τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἔδωκεν αὐτὴν ἐπ' ὄλιγον εἰς τὸν Ἡρακλῆν γὰρ τὴν φέρη, καὶ ἀπελθὼν, ἔλαβε καὶ τῶν ἐκόμισε τὰ μῆλα. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν γὰρ ἐπαναλάβη τὸ φορτίον, ἀλλὰ διὰ δόλου ὁ Ἡρακλῆς τῶν τ' ἀπέδωκεν (Αὐτ. 11). — ιβ) Ἡ ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναγωγὴ τοῦ Κερβεροῦ. Καταβάς ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ Ταινάρου, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἄδου τὴν ἄδειαν γὰρ φέρη τὸν Κέρβερον εἰς

τὴν γῆν, ἂν ἐδύνατο τοῦτο ἄνευ ὄπλων, ὅπερ ὁ ἦρωας ἐπραξεν, ἄγχιων καὶ δεσμεύων αὐτὸν, καὶ, δεξίας αὐτὸν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, τὸν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἄδην (Αὐτ. 12). — Πλὴν δὲ τῶν 12 ἄθλων καὶ ἄλλα πάμπολλα κατορθώματα ἀπαδίδοντο εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ἐν

Θήβαις ἐνύμφευσεν τὴν πρώτην τοῦ σύζυγόν Μεγάρην εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἰόλαου, ζητήσας εἰς γάμον αὐτὸς τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας (ἐν Θεσσαλίᾳ, Μεσσαθίᾳ ἢ Εὐβοίᾳ). Ἀλλ' ὁ Εὐρύτος ἠρνήθη τόσῳ μῶλλον, καθ' ὅσον τὸν ὑπώπτευσεν ὡς κλέπτην τῶν βοῶν του, ὡς ὅμως ὁ Αὐτόλυκος εἶχε κλέψει. Περὶ τῆς μὴ ἐνοχῆς τοῦ Ἡρακλέους πεπεισμένος Ἴφιτος, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς ἀναζήτησιν τῶν κλαπέτων. Ἀλλ' ἐν Τύρριθι, ἐν στιγμῇ μανίας ὁ Ἡρακλῆς ἔρριψε τὸν νεόν ἀπὸ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀπολλοδ. Β, 6, 1, 2). Διετάχθη δὲ τότε ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ γὰρ δουλεύειν ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τῆ Ὀμφάλῃ, χήρᾳ τοῦ Ἰμώλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ἐκεῖ βίως ἐκθελυθησὶς, ἐνήθην ἔριον εἰς ἡλακίτην, ἐν ᾗ ἡ βασιλὶς ἔφερε τὸ ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντήν. Οὐχ ἤττον ὅμως ἐπὶ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του κατετρόπωσε τοὺς πανούργους Κέρκοπας ἐν Ἐφέσῳ, ὡς ὅμως ἀπέλυσε πάλιν, θελγθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστειοτήτων αὐτῶν (Αὐτ. 3). Μετὰ 18 πλοίων ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐκυρίευσεν τὸ Ἴλιον καὶ ἐθανάτωσε τὸν βασιλέα Λαιομέδοντα μετὰ τῶν υἱῶν του, πλὴν τοῦ Ηοδάρκου, ὃν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἡσιόνη, ἡ ὡς γέρας δοθεῖσα εἰς τὸν Τελαμόνα, διότι πρῶτος εἰσεπήδησεν εἰς τὴν πόλιν, ἐξηγόρασε, δοῦσα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Πρίαμος (ὁ ἀγοράστεις) μετωνομάσθη. Ἐν

Ἑλλάδι ἐπολέμησεν ἔπειτα τὸν Αὐγείαν, καὶ ἐν Πύλῳ ἐξωλόθρευσε τοὺς Νηλεΐδας, πλὴν τοῦ Νέστορος, καὶ ἐτραυμάτισε τὸν Ἄδην, ἐλθὼντα εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν (Ἀπολλοδ. Β, 7, 2, 3. — Ἰδ. Ὀμ. Ἰλ. Γ', 145, Ε, 638. Ε, 249. Ο, 18. Λ, 689, Ε, 395). Κατόπιν δ' ἐνυμφεύθη Δηϊάνειραν, τὴν κόρην Οἰνέως τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἐκ Καλυδῶνος μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς Τραχίνα, ἐνθα ὁ Κεύξ τὸν ἐφιλοξένησε. Τὸν Εὐῆνον δὲ ποταμὸν διαβαίνων, ἐφόνευσε τὸν κένταυρον Νέσσον, προσβαλόντα τὴν Δηϊά-

νειρα πολυταλῆ χιτῶνα, ἐν Οηήσκων ὁ Νέσσος τῇ εἶχε δώσει, ἐμβάψας αὐτὸν εἰς φίλτρον, ὃ τῇ εἶπεν ὅτι ὅα τῇ ἐξησφάλιζε τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός τῆς. Ὡς δὲ τὸν ἐνεδύθη ὁ Ἡρακλῆς, ἐκολλήθη αὐτὸς εἰς τὰς σάρκας του, καὶ ἤρριψε φοικτῶς γὰρ τὸν φλέγη, ὥστε βία τὸν ἀποσπάσῃ ἐξέσχισε διὰ τῶν χειρῶν του τὰ μέλη του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ ἐσφενδόμισεν ἐκ τῶν βράχων εἰς τὴν Θάλασσαν τὸν Λίχαν, ὅστις τῶν τ' εἶχε φέρει. Ἡ δὲ Δηϊάνειρα, μαθοῦσα ποῖον δυστύχημα ἐπέφερον ἀκουσίως, κῆτοκτόνησε. Διετάξας δ' ὁ Ἡρα-

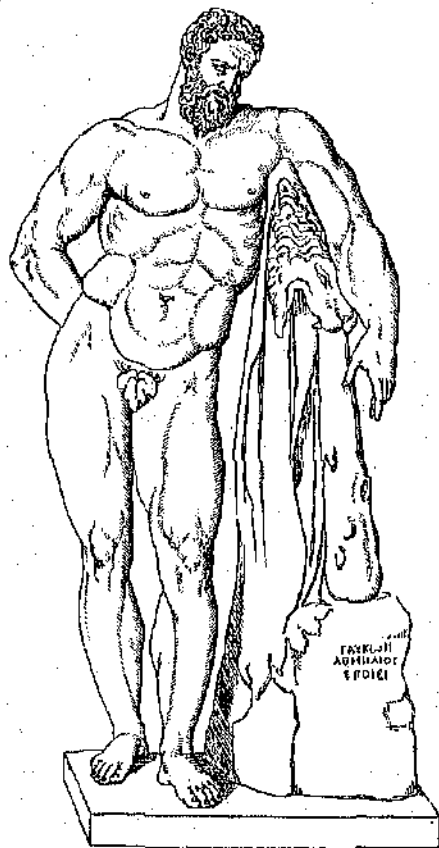

Ὁ τυφρὸς τῆς Κρήτης.

νειραν, καὶ παρὰ τῆ Τραχίनि τὸν Κύκνον, υἱὸν τοῦ Ἀρσῆ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου, καὶ ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς, ἐν ᾗ τὸν Κύκνον ἐφόηθει ὁ Ἄρης, ὅστις καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ.). Ἦλθε δ' ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς βοήθειαν καὶ τοῦ Αἰγίμοιου (Ἰδ.) (Ἀπολλ. Β, 9, 7). Ἐκ Τραχίνος δ' ἐξεστράτευσεν εἰς Οἰχαλίαν κατὰ τοῦ Εὐρύτου, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του καὶ ἤρπασε τὴν Ἰόλην. Ὅτε δ' ἐπέστρεψε, τῶν ἐπεμφεν ἡ Δηϊά-

κλῆς τὸν υἱὸν του Ἰλλον γὰρ νυμφεῦσθαι τὴν Ἰόλην, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἴτης, καὶ ἀναβάς εἰς πυρὰν ἣν ἐσώρευσεν, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐκεῖθεν διαβαίνοντος Ποίαντος, ἢ παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοκτήτου, γὰρ ἀνάψῃ τὴν πυρὰν, δοὺς αὐτῶν εἰς ἀμοιβὴν τὰ βέλη του. Ὡς δ' ἐνεπίχθη εἰς τὰς φλόγας, ἐν βρονταῖς καὶ ἐν ἀστραπαῖς ἤρθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτάχθη ἐν τοῖς ἀθανάτοις, ἐξιλείψας τὴν Ἡραν, καὶ νυμφεῦθεὶς τὴν Ἠβὴν, ἐξ ἧς ἔσχε δύο υἱούς, τὸν Ἀλιεΐξ-

ρην καὶ τὸν Ἀνίκητον. Κατὰ τινάς, ὁ Ὀμηρος ἀγνοεῖ τὴν ἀποθῆσίν του, καὶ τὸ χωρίον ἐνθα αὐτῆς μνημονεύει (Ὀδ. Δ, 601) θεωρεῖται ὡς μεταγενεστέρως παρεῖσα κτον ὑπὸ τοῦ Ὀνομακρήτου. — Ἐπὶ τῆς κυρῆς του ἐπρόσθερον αὐτῷ, ὡς ἤρωϊ, ἀμέσως θυσίαν οἱ φίλοι του. Ὡς θεὸν δὲ λέγεται πρῶτος λατρεύσας αὐτὸν Δίωμας ὁ Κλυττεῦς ἐν Ἀθήναις. Οἱ ναὶ καὶ αἱ ἐρεταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο

Ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, καὶ ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν του. Καὶ τὰ Διῶμια ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν του ἐπανηγουρίζοντο ἐν φαιδρότητι καὶ ἐν εὐθυμίας. Ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς καὶ προστάτης τῶν ἀγῶνων ἐλέγετο ἐναγῶνιος, πρостаτῶν τῶν γυμνασίων, καλλινικὸς δὲ, ὡς πανταχοῦ νικητῆς. Παριστάτο δὲ πολλῶν καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀγῶνων του

ἀναπαυόμενος, καὶ τότε ἐτέρπετο εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ σχετιζόμενος πρὸς τὰς Μούσας, ἐγένετο Μουσαγέτης. Πλεῖστα δὲ καὶ ἄλλα ὑπῆρχον αὐτοῦ ἐπιθέτα, ὡς ἀλεξίκακος, μυίαγρος, ἰποκτόνος, κοροναπίων (ὡς βοθητικὸς εἰς τὴν ἐξάλειψιν παντὸς ὄντος ἐπιθλασῶς, καὶ αὐτῶν τῶν ἐντόμων), πρέμαχος, καλλινικός, παλαίμων, ἐλύμπιος, Ἰδαίος (δάκτυλος), ἀρχηγέτης, μάντις, βουφάγος, ἀδελφάγος, φιλοπότης. Ἰερά ἦν εἰς αὐτὸν ἡ αἰγείρος (λεύκη), ἡ ἐλαία, ὁ κισσός, αἱ θερμαί πηγαί. — Ἡ τέχνη τὸν παρίστα καὶ ὡς βρέφος καὶ ὡς νεανίαν, καὶ ὡς ἄνδρα, ὡς τοιοῦτον ἐξοχιεῦρωτίας, ῥοπαλοφόρον ἢ ταξίτην, λεωτήν περιβεβλημένον, βραχέϊαν ἔχοντα κόμην, καὶ τὴν ἐκφρασιν σοβαρὰν. Περιφημον ἀγαλμα ἦν ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς τοῦ Λυσίππου, οὐ σώζεται ὠραία ἀπομίμησις, ἡ τοῦ Ἀθηναίου Γλύκωνος, διατηρουμένη ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης. Οἱ 12 ἄθλοι ἦσαν ἐπειρασμένοι εἰς τὰς ἑπτὰ ἐν μέρει σωζόμενας μετόπισ τῷ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τοῦ Θησεῖου ἐν Ἀθήναις. Ὁ Τάντας ἀναφέρει (Γεινη. 3) καὶ Ἡρακλῆν τῶν Γερμανῶν. Ἰσως δ' ἦν αὐτός ὁ Donar, ἥρωϊς ἐν ἄδοντες ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης οἱ Γερμανοί.

Ἡρεθιανός, 1) ποταμὸς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὴ μνημονευόμενος καὶ Ἡσιόδου ὁ ὀμώνυμος αὐτῷ θεὸς ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανῶ καὶ τῆς Τηθύος (Θεογ. 337), κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον (I, 115) ἔρρεε κατὰ τὰ Δ. τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν Β. Ὠκεανόν, καὶ παρήγε τὸ ἤλεκτρον, δι' ὃ μετὰ ταῦτα ὡς Ἡριδανὸς ἐξελήθη ὁ Πάδος τῆς Ἄνω Ἰταλίας, ἐνθα ἦν τοῦ ἤλεκτρον τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον. Λέγεται δὲ ῥέων καὶ ἐν Ἄδου. — 2) Πάρα ποτάμιον τοῦ Ἰλισσοῦ παρὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡριλλος, Καρχηδόνιος, στωικός, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 260 π. Χ. Ὡς ὑπέρισταν τέλος ἐκλήρυτε τὴν γυνῶσιν καὶ τὴν ἐπιστήμην παρεδέχετο εἰ

διὰ τοὺς πολλοὺς, τοὺς ἀνεπιστήμονας καὶ κατωτέρων βαθμίδων, ἣν ὕποτελίδα ἐλέγετο τὸ δὲ μεταξύ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀπέκλειε ἀδιάφορον (Διογ. Λ. Ζ, 165. — Cic. Fin. II, IV, V).

Ἡρινονα, ἐπίσημος ποιήτρια ἐκ τῆς νήσου Τήλου, ἢ ἐκ Τέου, ἢ ἐκ Τήνου, ἢ ἐκ Ῥόδου σύγχρονος περὶ τὰ 600 π. Χ., καὶ φίλη τῆς Σαπφούς, παρ' ἣ διαμείνασα ἐλέγετο καὶ Λεσβία καὶ Μυτιληναία. Τινὲς τῶν ἀρχαίων τὴν εἶπον σύγχρονον τοῦ Δημοσθένους, ἐξ οὗ ἐξελήθη ὅτι ὑπῆρχον δύο τοῦ ὀνόματος τούτου. Ἀπέθανε μόλις 19 ἐτῶν. Τὸ περιφημότερον τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἦν ἡ Ἡλακάτη, ἐκ 300 ἐξαμέτρων μὴ διατηρηθεῖσα. Σῶζονται δὲ τρία αὐτῆς ἐπιγράμματα. Λυρικὸν σωζόμενον ποίημα εἰς ὁσαπριχὰς στροφάς, καὶ ἐπιγραφὴν φέρον: αἰεὶς Ῥώμην Μελινῶ ἢ μῦλλον Ἡρίνην Λεσβίαν, ὡς κοσμοκράτορα δὲ τὴν Ῥώμην ὑμνοῦν, ἐστὶ πάντη ξέγον πρὸς τὴν Ἡρινοναν, καὶ ἔργον Μελινῶος, Ἑλληγίδος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιλαφυρίων Λοκρῶν, ἧτις φαίνεται ὅτι ἔζη ἐπὶ Πύρρου, ἢ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου.

Ἡρόδοκος, 1) ἐκ Σηλυμβρίας, παιδευμένος ἱατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Ἴπποκράτους λεγόμενος, ἐπραγματεύθη περὶ ὑγιεινῆς ἐν τῇ γυμναστικῇ. — 2) Βαθυλῶνιος ἀγνώστου ἐποχῆς, γραμματικὸς, οὗ ὁ Ἀθήναιος μνημονεύει τὰ ἀνωμωφούμενα, σύμμετρετα ὑπομνήματα καὶ «πρὸς τὸν Φιλοσωκράτην».

Ἡρόδοτος. Ὁ περιφημότερος τῶν τῶ ὄνομα τούτου φερόντων, ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας, ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 485 π. Χ. ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Λύξας, ἡ μήτηρ του Δρυὴ ἢ Ροιῶ, καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος. Συγγενὴς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ ποιητῆς Πανύσιος ἐν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος τῆς πατρίδος του Λυγδαμῆς. Κατὰ Σουίδαν, ὑπὸ τοῦ

αὐτοῦ τυράννου ἐβιάσθη καὶ ὁ Ἡρόδοτος ν' ἀποδημήσῃ εἰς Σάμιον, ἐνθα ἐξεργάσθη τὸ ἱστορικὸν σύγγραμμά του. Εἶτα δὲ λέγεται ὅτι ἐπανελθὼν εἰς Ἀλικαρνασσόν, συνέπραξεν εἰς τὴν ἐξωπιν τοῦ Λυγδαμίδος, ἀλλὰ κατατρεχθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ φθόνου καὶ ἀχαριστίας τῶν συμπατριωτῶν του, ἀπήλθεν εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ὅπως δὴποτε, ἀναμφισβήτητόν ἐστιν ὅτι ἐπὶ τῆς νεότητός του ἐπαυλειημένως ὠδοιπόρησε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, μέχρι τῶν ἀπωτάτων μερῶν αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ εἰς τὰς νήσους, καὶ εἰς πολλὰς παραλίους ἐλληνικὰς πόλεις. Ἐκ Σάμου μετέβη εἰς Ἀθήνας, 60 ἐν μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἀπήλθεν εἰς Ἰταλίαν, βεβαίως πολλὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεφθεὶς, καὶ τῆς Ἰταλίας ἐπίσης καὶ τῆς Σικελίας διότι συνεχῶς μνημονεύει βῶων ἐπιτοπίως εἶδε καὶ ἤκουσε. Τὰς εἰδήσεις βῶας συνέλεξε φαίνεται ὅτι ἤρχιος διαρρυθμίζων καὶ κατ' αὐτὰς συγγράφων, εἴτε ἐν Ἀθήναις, εἴτε ἐν Σάμῳ, ἀπὸ τοῦ 456 π. Χ., καὶ μάλιστα τὰ περὶ Ἀσίας τότε ἤδη ἐντελῶς ἐξεργασθεὶς. Περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι μέρη τοῦ ἔργου του ἀνεγίνωσκε δημοσίως, ὡς ἐπραξέ ποτε εἰς τὴν ὀμήγουριν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, δετε, καὶς ἑτι ὁ Θουκυδίδης, συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀκροάσεως μέχρι δακρῶων, καὶ συνέλαβεν ἔκτοτε τὴν ἀπόφασιν νὰ συγγράψῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἕτεροι αὐτοῦ ἀναγνώσεις, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Θήβαις, καὶ κατὰ Πλούταρχον καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, προτάσει τοῦ Ἀνύτου, τῷ ἐδόθησαν 10 τάλαντα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου. Φαίνεται δ' ὅτι διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ἀθήναις, διότι συναπλήθον ἐκαθεὶν μετὰ τῶν τῷ 444 εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἴδρυσιν τῶν Θουριῶν ἀπελοθόντων ἀποίκων. Καὶ ἐν Θουρίοις δ' ἔμεινεν ἐφ' ἱκανόν, περὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας του ἀσχολούμενος. Τὸ φθινόπωρον τοῦ 431 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος

ἔπειτα δὲ, ἴσως ἐκ πολιτικῶν περιστάσεων, φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῆς διακοπῆς τῆς 429—428 εἶχε γράσει μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀβελίου, ὃ δὲ ἐπίλοιπον μέρος συνεπλήρωθη ἐντὸς τοῦ ἔτους 428, καὶ ἔκτοτε διεκόπη ἡ ἐργασία. Ἀπέβησε δ' ὁ μέγας ἱστορικός τῷ 421. Τὸ ὅλον ἔργον αὐτοῦ ἦν ἡ πρώτη ἀπόπειρα γενικῆς καὶ συμπαγοῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἐπὶ 320 ἔτη ἐπισημοτάτων συμβάντων τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ

τῆς Ἀσίας, ἀπὸ Γύγου καὶ τῶν πρώτων Λυδῶν βασιλέων, μέχρι τῆς ἐν Μυκάλη ναυμαχίας (479), τῶν Περσικῶν πολέμων ἀποτελούντων τὸ κέντρον καὶ τὸν κυρίως σκοπὸν τῆς εἰς παντοίας καὶ πολυτίμους εἰδήσεις, ὡς εἰς ἐπικὰ ἐπεισόδια πλουσιωτάτης ἐκθέσεως. Καὶ ἠθικὴν δ' ἐνότητά ἔχει κατὰ τοῦτο,

ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς συνεπῶς διέπον τὰς τύχας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν τὸ θεῖον, κατὰ τοὺς ἄρους τῆς Νεμέσεως, ἡ ὑπερτάτης τάξεως καὶ δικαιοσύνης, καὶ φόνον αὐτοῦ ἀποκαλεῖ τὴν ἀποδοκίμασιν παντὸς τοῦ τῆν γενικὴν ταύτην συναρμολογεῖται προσβάλλουτος. Τὸ σύγγραμμα, εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένον, διαρεῖται, ἢ μᾶλλον διήρσαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, εἰς ὀβελία, εἰς ὧν ἕκαστον ἔδωκαν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐπὶ πολὺ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδοτοῦ κακοηθείας) καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης, ἔκριναν πολλὰ τῶν τοῦ Ἡροδοτοῦ ἱστορουμένων ὡς ἀνακριτῆ καὶ μεμυμένον· ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι αἱ τοιαῦται ἐκτιμήσεις ἐπήρσαν μᾶλλον ἐξ ἀμαθείας τῶν ἐπικριτῶν, καὶ ὅτι ἐν γένει εἰλικρινῆς καὶ ἀξιοπιστος ἐστὶν ὁ Ἡρόδοτος, πλὴν διὰ τῆς ἐσφαλμένης ἦσαν αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτὸν πληροφορίαι. (Ὁ Δ. Ραβινὸς καὶ ὁ Δ. Σκαλιδὸς μετέ-

φρασαν αὐτὸν εἰς τὴν καθωμιλημένην).—Τὸ αὐτὸ ὄνομα, μνημονεύονται φέροντες: 1) Ἐκ Θηβαῖος Ἰσομμονίης (Πινδ. Ἴσομ. Β).—2) Ἐκ Ὀλυμπιονίκης (Παυσ. ΣΤ, 19).—3) Ἐκ Ὀλύμπιος γλύπτης, ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἐπὶ Πραξιτέλους (Παυσ. Γ, 18).—4) Ἰατρός ἐκ Ἰαροῦ, διδάσκαλος Σήξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.—5) Ἰατρός ἐπίσημος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἡρόδοτος, 1) ἐξ Ἡρακλείας, ἱστορικός προγενέστερος τοῦ Ἡροδοτοῦ (Ἀρσεν. ζ. ι. ΣΤ, 5. Θ, 12.—Πλουτ. Θρα. ΚΣ), γράψας, περὶ τὰ 500 π. Χ. κτὰ καθ' Ἡρακλέα, εἰς 15 βιβλία τοῦλάχιστον, καὶ «Ἀργοναυτικά».—2) Γραμματικός ἐπὶ Καλιγούλα μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ κολλάκις συγγεόμενος.

Ἡρόστρατος, Ἐφέσιος, ὁ περιπόλησας, κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (356 π. Χ.) τὸν περιήρμον κῆρον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ὥστε μόνον οἱ τοῖχοι καὶ οἱ κίονες αὐτοῦ ἔμεινον. Ἐπραξε δὲ τὸ ἀνοσιούργημα ἐξ ἄφρονος κενοδοξίας, ἵνα ἀπαθανάτιση τὸ ὄνομα τοῦ. Καὶ κατεδικάσθη μὲν ὑπὸ τῶν ἰωνικῶν πόλεων εἰς ἐπίωδον ὀνόματον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς αἰωνίαν λήθην· ἀλλὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ψήφισματος ἀπέτυχεν, διότι τὸ ὄνομα ἔμεινεν ἕσασι γνωστὸν, διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοπέμπτου (Στρεβ. ΙΕ, 640).

Ἡρόφιλος, διάσημος ἱατρός ἐκ Χαλικιδῶνος τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Κάου Πραξαγόρου, καὶ ὄπαδος τοῦ Ἰπποκράτους, οὗ ἐσχολίασε τὰ συγγράμματα. Ἐξῆ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, εἶχε πολυαριθμους μαθητάς, πολλὰ ἐνεωτέρισε περὶ τὴν ἀνατομίαν, καὶ παντοῖα ἔγραψεν ἱατρικά, ὧν μόνον ἀποσπάσματα σώζονται, ἀλλὰ καὶ πλεονα εἰσι γνωστὰ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Τὴν πείραν θεώρει ὡς στοιχεῖον σπουδαιότατον τῆς ἐπιστήμης του, καὶ πρῶτος ἠσχολήθη περὶ τὸν σφυγμὸν. Τὴν ἐμπειρικὴν σχολὴν

ὅμως ἴδρυσεν οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλ' εἰς τῶν μαθητῶν του.

Ἡρῶ, ἴδ. Λέανδρος.

Ἡρώδης, ὁ Ἀττικὸς (Τιβέριος Κλαύδιος), Μαραθῶνιος, γεννηθεὶς περὶ τὰ 103 μ. Χ., διάσημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐν Ῥώμῃ διατρίψας καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν αυτοκρατόρων Ἀντωνίνου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις ἦν καὶ μαθητὴς του. Εὐρῶν δὲ ποτε θησαυρὸν ἔγραψεν ἀναγγέλλων τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ζητῶν τὰς διατάγας του. Λαθῶν δ' εἰς ἀπάντησιν τὸ λακωνικὸν «χρῶ», ἀνταπήντησεν ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦν μέγιστος, εἰς ὃ ἔλαβε δευτέραν ἀπόκρισιν «παρχρῶ» καὶ τὸν μετεχειρίσθη τῷ ὄντι μέχρι καταχρήσεως εὐγενεῶς ἐλευθεριότητος, καὶ ἴδρυσεν σχολὴν ῥητορικῆς, καὶ τὴν Ῥώμην ἐκόσμησε διὰ πλουσιῶν οἰκοδομῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρε τὸ σωζόμενον φιδεῖον ἢ θέατρον ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν (ΝΔ) εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγιλλῆς, καὶ τὸ στάδιον διεσκέυασεν διὰ μαρμαρίνων ἐδωλίων. Εἰς Κηφισίαν, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε λαμπρὰν ἑπαυλίαν, εἰς ἣν συνήγε τους πεκαυμένους εἰς σπουδαίας συζητήσεις, ὡς περιέγραψεν ὁ Ἀύλος Γέλλιος λατινιστὴς εἰς τὰς Ἀττικὰς νύκτας του. Ἐγραψε δὲ καὶ διάφορα· ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα του σωζόμενα δὲν φαίνονται ὄντα γνήσια. Ἀποβίωσας τῷ 179 μ. Χ. ἐτάφη εἰς τὴν κερυφὴν τοῦ Σταδίου· τῆς δὲ εἰκογενείας του οἱ τάφοι ἀνευρέθησαν ἐν Κηφισίᾳ.

Ἡρωδιανὸς, 1) ἱστοριογράφος, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου, τῷ 170 μ. Χ. γεννηθεὶς, καὶ τῷ 240 ἀποθανὼν, ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Τὸ σωζόμενον σύγγραμμά του «τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστορίας», περιλαμβάνει τὰ ἀπὸ Κομμάδου μέχρι Γορδιανοῦ Γ', μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἐκτεθειμένα, πολλὰ ἄλλως ὀλίγον γνωστὰ περιέχοντα, οὐχ ἦττον ὅμως ἕνια ἐκ πρῶτης ἀποσιωπῶντα, καὶ ἐνίοτε εἰς χρ-

νολογικὰ καὶ γεωγραφικὰ λάθη περιπίπτοντα.—2) Ἀγγλῖος Ἡρωδιανὸς, ὀλίγον ἀρχαιότερος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, υἱὸς Ἀπκλωνίου τοῦ Δυσκόλου, εἰς τὴν Ῥώμην πολιτογραφηθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου. Ἐγραψε πολλὰ, ἐν εἰς τὸ «περὶ κασολικῆς προσφάσεως», ἣτι τῆς θεωρίας τῶν τόνων, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ ἄλλα, ὧν πολυαριθμὰ σώζονται ἀποσπάσματα.

Ἡρων, 1) Ἀλεξανδρινὸς τῆς γ', ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἐπὶ Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Εὐεργέτου ἀκμάσας, διάσημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός. Τούτου σώζονται τὰ «πνευματικά», περὶ πίεσεως, «περὶ αὐτοματοποιητικῶν» ἣτοι κατασκευῆς αὐτομάτων. Ἀπωλέσθησαν δ' ἄλλα περὶ ὀπτικῆς καὶ μηχανικῆς.—2) Μαθηματικός, διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου, ἐν τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ.—3) Ὁμοίως, τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἴσως ἔτι μεταγενέστερος.

Ἡρώδων, ἱερὸν ἥρωος. Βραδύτερον καὶ πᾶν κοιμητήριον.

Ἡρως, ἦν κυρίως ὁ ἐν τοῖς παναρχαίσις προϊστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ ἀνδρεία καὶ παντοίως κаторθώμασι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνωρωπότητος διατρέψας, συνήθως ἐκ θεῶν καταγόμενος, ἱδρυτὴς τῶν πόλεων καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν θεῶν ἰδίως εὐνοούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τιμώμενος. Οὐδ' ὡς ἀκριβῶς ἱστορικὰ πρόσωπα, οὐδ' ὡς μυθικῶς συμβολικὰ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἥρωες, ἀλλ' ὡς πρότυπα ἀνδρικῆς ἀρετῆς, οἱ μὲν ἀληθῶς ἴσως ὑπάρξαντες, ἀλλ' εἰς ἰδανικὴν ἀναχθέντες ἐντέλειαν, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐπὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ἄλλοι καθαρὰ ἐπίνοιαι καὶ προσωποποιήσεις, ὡς οἱ κτίσται καὶ οἰκισταὶ πόλεων, οἱ γενάρχαι φυλῶν, οἷον ὁ Βύζας τοῦ Βυζαντίου, ὁ Δαίδαλος κλπ. ἄλλοι τέλος ἔγιναν (ὡς ὁ Τρωάδιος) ἥρωες ἐκ θεῶν, ἢ εἰσὶν ἢ προσωποποιήσεις ἰδιότητος τινος ἐγὼς τῶν θεῶν. Παρ' Ὀμήρῳ ἥρωες ἐσὶ πᾶς ὁ ἀνδρείος, ἐντιμος, ἐπιχειρηματικὸς,

ελεύθερος ἀνὴρ (Ὀδ. Β, 15, Θ, 483. Ἰλ. Β, 110), καὶ πρὸ πάντων αἰδιογενεῖς, ἡγεμόνες ἢ ἐκ γένους ἡγεμονικῶν, αἰεὶ εὐγενεῖς αἰς ἀντιτίθενται αἰσάνερες δῆμου. Διακρίνονται δὲ πρὸ πάντων διὰ σωματικῆς βάρους, καὶ ὀλίγοι μόνον, τοῖς θεοῖς ἰδίως ἀγαπητοί, ὡς ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Μενέλαος, διαφεύγουσι τὸν θάνατον, καὶ μεταβαίνουν εἰς τὰ Ἥλυσα. Θεῖος δὲ λατρείας μόνον ἀπὸ Ἡσίοδου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀπαντῶνται ἀπολαμβάνοντες. Ἡμιθέους καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ὀμηρὸς μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 23, ὁ δ' Ἡσίοδος συννεχέστερον (Ἔργ. 156). Ἐν Πινδάρῳ εἰσὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀπολαμβάνουσι ὀρθοσκευτικῶν τιμῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν τὰ κυρίως ἡρώα' ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡγείροντο αὐτοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ βωμοὶ καὶ ναοὶ εἰς ὠρισμένους ὅσεις ἢ καὶ πολλαχοῦ μακρὰν τῶν τάφων των. Συννεχῶς ὡς δαίμονες ἐπιχώριοι βοήθουσι τὴν γῶραν εἰς τὴν ἐτάφησαν, ἢ ἐκ τῶν τάφων ἐγειρόμενοι, ἐμφανίζονται ὡς σωτήρες ἐπὶ μαχῶν καὶ ἄλλων κινδύνων (ὡς ὁ Θραεὺς ἐν Μαραθῶνι). Συνίστατο δ' ἢ λατρεία αὐτῶν εἰς ἐναγίσματα, ἥτοι θυσίας διαφόρους τῶν τοῖς θεοῖς προσαγεμένων, συνισταμένας μάλιστα εἰς ὄνον, ὕδωρ, μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα. Ἐτελοῦντο δ' αἰχμαῖα αὐτῶν εἰς ὅπην ἐσκαμμένην ἐμπρὸς βωμοῦ δυτικῶς τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος, καὶ οἱ οὗτοι ἐστρέφοντο πρὸς δυσμὰς, ἐνθα ἦν τὸ σκότος καὶ ὁ Ἄδης. Ἄν δὲ ποτε καὶ ζῶντες ἐθούοντο, τὸ αἶμα ἐχεῖτο εἰς τὴν ὄπην, τὸ δὲ θῦμα ἐκάλετο εἰς τοῦ βωμοῦ τὴν ἐσχάραν. Ἐν μεταγενεστέρους χρόνοις καὶ καθαυτῶν ἱστορικῶν πρόσωπα ἀνεκρήντηντο ἐνίοτε ἥρωες, ὡς οἱ Ὑρανοκτόνοι καὶ ὁ Ἑρακλῆας, καὶ ἐτι μεταγενεστέρως ἐπεκράτησεν ἥρωες νὰ λέγηται ἀπλῶς ὁ ἀποθανών, ὅτι λέγομεν μακαρίτης, ὡς φαίνεται ἐκ πλείστων ἐπιγραφῶν.

Ἡσίοδος. Ὡς ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ διδάσκει, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δίος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολικῆς, μετέβη εἰς Ἀσκραν τὴν ὑπὸ τὴν

Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ, τῇ ἀρχαίᾳ κατεκίε τῶν Αἰολέων, καὶ ἐκεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐγεννήθη (Ἔργ. κ. Ἡμ. 435), καὶ διέμεινε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του. Εἶτα δὲ πρὸς Περσέα τὸν ἀδελφόν του διενεχθεὶς, μετώκησεν, ὡς φαίνεται, εἰς Ναυπακτον, καὶ ἐδολορονήθη ἐν Οἰνέῳ ὑπὸ νέων οἴτινες ἐνόμιζαν ὅτι ἠθέλησε ν' ἀτιμάσῃ τὴν ἀδελφὴν των. Τὸ σῶμά του δ' ἐκομίσθη εἰς τὸν Βοιωτῶν Ὀρχομενόν, ἐνθα εἶχον μετοικήσει οἱ Ἀσκραῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως των ὑπὸ τῶν Θεσπιῶν. Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων ἐνομίζετο σύγχρονος ἢ καὶ ἀρχαιότερος τοῦ Ὀμήρου ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν κατὰ 100 ἔτη νεώτερος, ἀκμάσας περὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ καὶ ὡς ἐκ τῆς πόλεως τῆς γεννήσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς οἰκογενείας του σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς Αἰολίδος, ἐνθα ἐθαλλεν ἢ ἐπικὴ ποίησις, καὶ ἢ εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐπικρατοῦσα λατρεία τῶν Μουσῶν, τὸν παρῶντων πρὸς τὴν ποίησιν, καὶ ἐκαλλιέργησεν, οὐχὶ ὡς ὁ Ὀμηρὸς, τὸ ἡρώϊκον ἔπος, ἀλλὰ τὸ συμφωνότερον πρὸς τὰς εἰρηνικὰς καὶ μῶλλον θετικὰς περιστάσεις ἐν αἷς ἔζη, τὸ διδακτικόν, τὸ ὀρθοσκευτικὸν συγχρόνως ἔχον τὸν χαρακτήρα ὕπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἔχοντα τὰ ἐπιμέμη ποιήματα α) Ἔργα καὶ ἡμέραι, ὁ καὶ μόνον ὡς γνήσιον τῆς Μούσης του πρῶτον ἐξελάμβανον οἱ Βοιωτοί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἶχε, κατὰ τὴν διανομήν τῆς κληρονομίας, ἀδικηθῆναι ὁ Ἡσίοδος ὑπὸ τοῦ νεώτερου του ἀδελφοῦ Περσείως, διοδοκῆσαντος τοὺς δικαστάς. Ὅτε δὲ, σπαταλήσας τὴν περιουσίαν του ὁ Περσεὺς, ἠθέλησε διὰ νέας δίκης νὰ σφετερισθῆ καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ἡσίοδου, τότε ἔγραψεν αὐτὸς τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει περιόμενος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀδικίας καὶ νὰ τὸν παραινήσῃ δι' ἐργασίας νὰ πορίζηται πλοῦτον, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 383 διδάσκων αὐτὸν τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν, τὴν κτυπιάν, τὴν οἰλιακὴν οἰκονομίαν, κτλ. Τὸ δὲ τέλος τοῦ

ποιήματος, αἱ Ἡμέραι, εἰσὶν εἶδος ἡμερολογίου περὶ τὰ αὐτὰ περιστροφόμενον. Περιέχει δὲ τὸ ἔλκεν ποίημα πολλὰς εἰκόνας καὶ μύθους, προεῖτι δὲ πλεῖστα γυναικῶν σχεδὸν ἀλαβητικῶς ἐγκατεσπαρμένα, καὶ στερεῖται ἐνότητος καὶ ἐντέχνου πλοκῆς. Ἐξετιμᾶτο οὐχ ἥττον μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνεκα τῆς ἐξόχως ἠθικῆς αὐτοῦ τάσεως. — β) Θεογονία, ἢ πρώτη ἀπόπειρα συναρμολογίσεως τῶν πανταχῶς τῆς Ἑλλάδος ποικίλως διαδεδομένων ὀρθοσκευτικῶν μύθων, καὶ συνδυασμοῦ καὶ συστηματοποιήσεως τῶν δοξασιῶν περὶ συστάσεως τοῦ παντός, καὶ τῆς βαθμολογίας καὶ τῶν συγγενειῶν τῶν θεῶν. Ὁ Πανσόνιος διηγεῖται, ὅτι οἱ ἐν Ἑλικῶνι περιηγηταί, δηλαδὴ τῶν ξένων ὁδηγοί, ἠρώοντο ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἦν τοῦ Ἡσίοδου, καὶ τινες τῶν νέων κριτικῶν, παραδεχόμενοι τὸν διόχυρισμόν τοῦτον, ἐνόμισαν, ἀλλ' ἄνευ λόγου, ὅτι δύνανται νὰ τὸν στηρίζωσι καὶ εἰς ἀποδείξεις γλωσσικὰς καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐπειδομένας. — γ) Ἀσπίς Ἑρακλέους, ποιημάτων περιγράφον τὴν μονομαχίαν τοῦ Ἑρακλέους μετὰ Κούρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀραῶν, ἐν τῷ Πάγασθικῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἰδίως τῆς ἀσπίδος ἣν ἔφερον ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἑρακλῆς. Ἔστι δ' ἀπομίμησις τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς διαφορῆς ὅτι, αὐτῆς μὲν ἐστὶ πᾶσα πλάσμα τῆς φαντασίας, ἢ δὲ τοῦ Ἑρακλέους πεποιημένη καθ' ὑπάρχοντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη ἀναγνωρίζει τὸ ποίημα τοῦτο ὡς ἔργον μεταγενέστερον, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἡσίοδου. — Ἀπολοσθέν αὐτοῦ ποίημα μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Κατάλογος γυναικῶν, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν γυναικῶν μεθ' ὧν θεοὶ εἶχον σχέσεις ἐρωτικὰς. — Δι' Ἡσίοδος (πρῶτον) ἦσαν ποίημα ἄλλου νεώτερου ποιητοῦ, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἡρώων τῶν γεννηθέντων ἐκ τῶν σχέσεων τούτων τῶν θεῶν μετὰ ὀνητῶν γυναικῶν, καὶ ἴσως ἔγραψεν κατ' ἐμπνευσιν καὶ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἡσίοδου. Εἰς αὐτὸν ἀπο-

δοῦντο καὶ τὰ ἀπολοσθέντα ἔπη Μελαμ...
δία, Αἰγίμιος, Κήρυκος γάμος, ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλεά καὶ Θετίην, Χαίρωνος ὑποθήκαι, ὄρνιθομακρυαία.

Ἡσιόνη, ἴδ. Αἰακός. Ἑρακλῆς.

Ἡσούχιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, λεξικογράφος, κατὰ μὲν τινὰς τῶν νεωτέρων κριτικῶν, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. καὶ οὐχὶ χριστιανός, κατ' ἄλλους οὐχὶ προγενέστερος τοῦ τέλους τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος, πολλὰ ἀρυσθεὶς παρ' ἀρχαιοτέρων, ἰδίως τοῦ Διογενιανοῦ, ἀλλὰ χρησιμώτατον παρέχων βοήθημα διὰ τὴν λεξικολογίαν τῶν ποιητῶν, ῥητόρων καὶ ἱστορικῶν.

Ἡφαιστῆων, 1) υἱὸς Ἀμύντα, φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (ἴδ.). — 2) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, περὶ τὰ μέσα τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἔγραψεν ἐγγειρίδιον περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, περιωθέν, ἴσως οὐχὶ πλήρες. Καί τοι πολλὰ ἔχον τὰ κενὰ καὶ τὰ ἐσφαλισμένα, ἐστὶν ὅμως τὸ κυριώτερον περιεχόμενον εἰς ἡμᾶς ἔργον περὶ μετρικῆς, πολύτιμον μάλιστα καὶ διὰ τὰ κάμπολλα ἀποσπάσματα ἀπολοσθέντων ποιητῶν ἢ παρκαθῆσιν ὡς παραδείγματα. Πραγματεύεται δὲ περὶ μὲν τῆς μετρικῆς ἐν 16, περὶ δὲ τῆς ποιητικῆς ἐν 15 κεφαλαίοις. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ διπλᾶ σχόλια τοῦ συγγραμματος, καὶ πρόλογος ὑπὸ Λογγίνου.

Ἡφαιστος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἢ, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 927), μόννης τῆς Ἥρας, ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ πανίσχυρος θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν ἡφαιστῆων, εἶτα δὲ ὁ μέγας χαλκοῦς (κλυτοτέχνης, κλυτόεργος) τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν. Οὕτω φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἔχων ἐν Ὀλύμπῳ φύσας εἰκοσι (Ἰλ. Σ, 470), καὶ ἐποίησεν ἐκὼτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς χαλκοῦς εἰκας (αὐτ. 370), καὶ ἐχάλλευσεν τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ἐντεχνα ὄπλα, τῷ Διομήδεϊ θώρακα, τῷ Διὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν αἰγίδα (Ἰλ. Β, 101. Ο, 309), τοὺς κόνιας τοῦ Ἀλληνέου (Ὀδ. Ι, 91), τὸ δίκτυον εἰς ὃ περιέπλεξε τὸν Ἄρην (Ὀδ.

Θ, 274. Η, 91. Ω, 74. Ίλ. Σ, 478. Θ, 195. Β, 101. Ε, 238). Κατὰ μεταγενεστέ-
ρους, τὸ σιδηρουργεῖόν του ἔχει εἰς Αἴτναν
μετὰ τῶν Κοκλώπων. Ἐπειδὴ ἐγεννήθη δυσ-
ειδὴς καὶ χωλὸς (κυλλοποδίων), ἡ μή-
τηρ του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ
παρὰ λαβοῦσαι αὐτὸν αἱ θαλάσσιαι θεότητες
Θέτις καὶ Εὐρυνόμη, τὸν ἀνέθρεψαν ἐπὶ θ
ἔτη, ἐφ' ᾧ πανταχοῦτα ἐτεχνόφραξαν (Ίλ.
Σ, 394) ἀφ' οὗ δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ὀ-
λυμπον, θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, διότι ἠθέλησέ ποτε
ὁ Ἡφαιστος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μητέρα του
κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ὅτε
τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, ἔπεσεν εἰς Λή-
μνον καὶ παρέλαβον αὐτὸν ἄνδρες Σίντιες
(Ίλ. Α, 590). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους,
χωλὸς ἔμεινεν ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης. Τὴν
δ' ἠφαιστειον νῆσον Λήμνον ἠγάπα ὑπὲρ πάντα
τὰ μέρη τῆς γῆς. Ὅπως δὲ βοηθῆ τῇ χω-
λώσει του, κατεσκεύασεν αὐτὸς ἑαυτῷ δύο
χρυσᾶς θεραπεινίδας, αἵτινες τὸν ὑπεδάσταζον.
(Ίλ. Σ, 417). Σωζυγὸς του ἦν, κατὰ τὴν Ἰ-
λιάδα (Σ, 382), ἡ Χάρις, κατὰ τὸν Ἡσιόδον
δὲ (Θεογ. 945), καὶ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (Θ,
267), ὁ χωρὶον τινὲς ἐκλαμβάνουσι μεταγε-
νεστέριω προσετέθην, ἡ Ἀφροδίτη. Μετὰ τῆς

Ἀθηνᾶς διατελεῖ ἐν σχέ-
σει, ἐν Ἀθήναις μάλι-
στα, ἐνθα τὰ ἀγάλματα
αὐτῶν κτετιθέντο ἐν τῷ
αὐτῷ ναῷ, καὶ δαδουχίαι
ἦγοντο ἀπὸ κοινοῦ ἀμφο-
τέροις. Ἐκαλοῦντο δ' αἱ
ἑορταὶ Ἡφαιστεια καὶ

Χαλκεία. Ἀλλὰ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς
Λήμνου ὀλίγον ἐλιτρεύετο ἀλλαχοῦ. — Ἡ
τέχνη παρίστηαὶν αὐτὸν πωγωνοφόρον, εὐρω-
στον, τῆς χωλότητος ὀλίγον ὑποφαινομένης.

Ἡχῶ, νύμφη λάλος, εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση
κρυπτομένη, ἐρωμένη τοῦ Πανὸς (Βίων, Εἰδ.
Η, 38. — Πτολ. — Ἡφαιστ.), ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν
Ίουγα. Ὁ Ὀείδιος (Μοι. III, 341) ἐπλασε

τὸν μῦθον ὅτι, δυσαρεστήσασα τὴν Ἥραν, κατε-
δικάσθη οὔτε πρώτη νὰ ἠμιλῆ οὔτε ποτὲ νὰ σω-
πῆ ὅταν ἄλλοι ἠμιλώσιν· ὅτι ἠγάπησε τὸν ἄ-
ρχαῖον θηρευτὴν Νάρκισσον, υἱὸν τοῦ Κηφισοῦ,
ὅστις δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά της, δι' ὃ
ἐκ τῆς θλίψεως ἀπελιθώθησαν τὰ ὀστέα της, καὶ
μόνον ἡ φωνὴ τῆ ἔμεινεν. Ὁ δὲ Νάρκισσος
κατεδικάσθη νὰ ἐρωτευθῆ τὴν ἰδίαν μορφήν του
ἣν εἶδεν ἐν τῷ ῥυακί, καὶ μετεβλήθη εἰς ἄνθος.

Ἡώς, ἡ θεὰ τῆς πρώτης αὐγῆς, διὰ τὰ
ἐρυθρὰ χρώματα ἃ φέρει εἰς τὸν ὀρίζοντα
ἐπιλεγομένη ῥοδοδάκτυλος καὶ κροκό-
πεπλος· θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς
Θυίας. Ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτῆς ἐν τῷ Ὀκεα-
νῷ ἐγειρομένη, προηγείται τοῦ Ἥλιου εἰς
τὸν ὀρίζοντα ἐπὶ δίφρου λευκῶν ἢ ὑποφαίων
ἔπλων. Γυνὴ τοῦ Ἀστραίου, διότι ἀνατέλλει
ἐν αὐτῷ λάμπουσι ἔτι τὰ ἀστρα, ἔσχεν ἐξ αὐ-
τοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους
(Ἡσιόδ. Θεογ. 378) καθ' ὅσον ἐπὶ τῆς πρώ-
της ἀνατολῆς ἐγείρεται συνήθως ὁ ἀνεμος.
Ἐκ δὲ τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ υἱοῦ Λαομέδοντος,
τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, ἐν ἤρπασεν ἐξ ἔρω-
τος, ἔσχε τὸν Μένωννα καὶ τὸν Ἡμλῶνα.
Ὁ Ζεὺς, ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ἔδωκε τῷ
Τιθωνῷ ἀθανασίαν, οὐχὶ ἕμως καὶ τὴν νεότη-
τα, ἣν εἶχε λησμονήσει νὰ ζητήσῃ, δι' ὃ καὶ
κατήντησεν ἐκ γῆριωσ κατεσκλημῶς, καὶ ἐξέ-
λιπεν ἡ φωνὴ του· ἡ δ' Ἡώς τὸν κατέκλεισε
διὰ τοῦτο, ἢ τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τέπι-
γα (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. Γ, 219—238).
Καὶ τὸν Ὠρίωνα δὲ ἤρπασε καὶ τὸν Κλεῖ-
τον, υἱὸν τοῦ Μαντίου (Ὀδ. Ε, 181. Ο, 250)
καὶ ἄνδρα τῆς Πρώκριδος καὶ τὸν Κέφαλον
ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ ἐν Ἀττικῇ (Ὀν.
Μοι. Ζ, 700). Ἰδίαν λατρείαν δὲν εἶχε.
Παριστάτο δ' εἴτε ὀχυρμένη, λαμπρὰ ἐμφά-
νισις, ἢ ὡς ἡνίοχος τοῦ ἡλίου, δᾶδα εἰς τὰς
χεῖρας ἔχουσα. Οἱ τραγικοὶ ταυτίζουσιν αὐ-
τὴν τῇ Ἡμέρᾳ, ἣτις παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ.
124. 742) ἐστὶν ἄλλη θεὰ, θυγάτηρ τοῦ
Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός. — Ἰδ. Ἡμέρα.

Θαῖς, ἴδ. Ἐταῖροι.

Θαλάμια, Πόλεις τῆς Πελοποννήσου, 1) ἐν Λακωνίᾳ, Δ, μεταξύ Οἰτύλου καὶ Πέρνου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἴουσας, καὶ μινυαῖον ὀνειρώτων (Στράβ. Η, 360). — 2) ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τὰς Φεράς, ἐνθα ἐξωσθεὶς ἔζη ὁ Τυνδάρεως. — 3) ἐν τῇ Β. Ἡλιδοῦ (Ξεν. Ζ, 4, 26).

Θαλαμειται, ἴδ. Ναῦς.

Θάλασσα, ἡ ἔσω, ἐν τῷ ἡμετέρῳ, καὶ ἡ μᾶς, κατὰ διακρίσιν τοῦ Ὀκεανοῦ ἐλέγεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ Μεσσηνία τὸ δ' ὄνομα τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται παρὰ Σολίνῳ Λατίνῳ συγγραφεῖ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Θάλασσα, ἴδ. Μοῦσαι.

Θαλήης, 1) εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν, ἐκ Μιλήτου, υἱὸς Ἐξουμίου καὶ Κλεοβούλης ἀκμάσας μεταξύ 639 καὶ 546 π. Χ. Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ὀλίγα εἰσὶ γνωστά. Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 57) συνετέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἴωνικοῦ δεσμοῦ, καὶ μετέστρεψε τὸν Ἄλουν ποταμὸν. Μνημονεύεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς πρῶτος εὐρέτης τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐν γένει τὸ ὄνομα του παρρησιακῶς ἐσήμαινε τὸν σοφόν. Περὶ τὴν φύσιν φιλοσοφῶν, ἐξελάμβανε τὸ ὕδωρ ὡς τὴν βάση τοῦ παντός, πρεσβεύων ὅτι ἡ γῆ πλέει ἐν τῷ ἀρχικῷ ὕδατι πληροῦντι τὸ ἥμισυ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ὡς τὸ λεύκωμα τοῦ ὠοῦ πληροῖ τὸν φλοιὸν αὐτοῦ. Λέγεται προΐδων ἐκλειψῆν ἡλίου, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἀπίθανον, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἔτι τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς οὐρανοῦ σφαίρας περὶ κεκλιμένον τὸν ἄξονα τῆς γῆς. — 2) εἰς σοφιστῆς Σικελός. — 3) εἰς Σικυώνιος ζωγράφος. — 4) εἰς ποιητῆς σύγχρονος τοῦ Ἡσιόδου.

Θαλήτας, μουσικὸς καὶ αἰοδὸς ἐκ Κρήτης (Γόρτυνος ἢ Ἐλώρου), εἰς ὃν ἀποδίδεται

ἡ εὐρεσις τῶν Κρητικῶν ρυθμῶν, τοῦ Παιᾶνος καὶ τοῦ Ὑπορχήματος. Κατὰ χρησιμὸν τῶν Δελφῶν εἰς Σπάρτην μετακλιθεὶς, ἐπράβυε στάσεις διὰ τῆς μουσικῆς καὶ ἐλέγχετο ὑποστηρίξας τὸν Λυκούργον εἰς τὴν ἐπιχείρησιν του. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀναχρονισμὸς, διότι ὁ Θαλήτας ἔζη περὶ τὸ 620 π. Χ. πολὺ μετὰ τὸν Λυκούργον. Ἦν δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν μουσικῶν αἴτινες διεπρόθυμσαν, ἐτελειοποίησαν καὶ συστηματικῶς κατήρτισαν τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθεῖσαν μουσικὴν. Συνείχετο δ' ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ του μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ νόμιμος τάξις ἦν αὐτῆς τὸ πρόβλημα (Πλούτ. π. Μουσ. Θ. 42).

Θαλία, καὶ Θαλεῖα. ἴδ. Χάριτες.

Θαλλὸς ἢ **Θάλλος**, 1) ἱστορικὸς τοῦ α' αἰῶνος μ. Χ. Ἐγραψεν ἱστορίαν τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος μέχρις Ὀλ. 167, εἰς τοὺλάχιστον 3 βιβλία. Ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται. — 2) Ποιητῆς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αυτοκρατόρων.

Θαλλοφόρος, ἴδ. Παναθηναία.

Θαλύσια, ἐορτὴ φθινοπωρινὴ τῆς Δήμητρος, ἢ καὶ τοῦ Διονύσου (Θεόκρ. Ζ).

Θάμυρις, ἴδ. Μοῦσαι, Ἐπος.

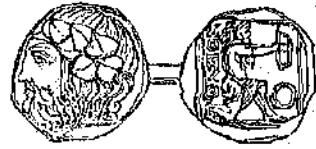
Θάνατος, παρ' Ὀμήρῳ ἔχει ὠρισμένην μορφήν ὡς γενικὸς δὲ νόμος τῆς φύσεως καλεῖται καὶ μόρος, μοῖρα, πότμος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 359. Γ, 101). Ἐπιλέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ θάνατος τανη λεγῆς, δυση λεγῆς, θυμοραϊστῆς, δυσηχῆς, πορφύρος, ὅταν ἐπέρχηται διὰ φόβου. Κῆρ δὲ (καὶ κῆρες) ἦν τοῦ θανάτου ἡ εἰμαρμένη. Ἡ κατάσταση τῶν θανόντων δὲν περιγράφεται ὡς φοβερά παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ὁ θάνατος λέγεται ἀδελφὸς τοῦ ὕπνου (Ὀδ. II, 672. Ξ, 231) παρ' Ἡσιόδῳ δὲ τίεται ἡ

Νύξ ἄφ' ἑαυτῆς τὴν Κῆρα, τὸν Θάνατον, τὸν Ὑπνον καὶ τὰ Ὀνειρα. Ὑπνος δὲ καὶ Θάνατος κατοικοῦσιν εἰς Ἄδου (Θεογ. 211. 758)· ἀλλ' ὁ μὲν Ὑπνος προσέρχεται ἡσυχῶς καὶ προστηδῶς, ὁ δὲ Θάνατος ἀσπλάγγως ἀπονεκροῖ τὴν καρδίαν ἐντὸς τοῦ στήθους. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀλικήστει φέρει τὸν Θάνατον ὡς σκοτεινὸν ἱεροθύτην τοῦ Ἄδου, μελανὰ ἐνδεδυμένον, καὶ κρατῶντα τῶν θυσιῶν τὴν μάχραν, δι' ἧς ἀποκόπτει ἓνα τῶν ἰούλων τοῦ θνήσκοντος. Παριστάτῃ δὲ ὡς νεανίας, ἀνεστραμμένην τὴν δῆρα κρατῶν. Ἰδ. Ὑπνος.

Θαργήλια, ἡ γενεθλίας ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 5' ἡμέραν τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος (Μαΐου—Ἰουνίου), ἐποχὴν τῆς ἤδη ὠριμάνσεως τῶν καρπῶν. (Κατὰ τοὺς γραμματικῶς: Ἰθαργήλια εἰσὶ πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί). Τούτου ἕνεκα ἦν καὶ ἡ 5' τοῦ μηνὸς ἡ γενεθλία ἡμέρα τῆς Δήμητρος, καὶ οὕτως τότε προσεφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ τὴν Χλόην. Ἀμφότεραι δ' ἦσαν ἡμέραι ἐξαγνίσεως καὶ καθαρισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποθυσίαι ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἡ πιθικώτερον παράστασις τις τὰς ἀρχαίας τοικίτης θυσίας ἐμφαίνοντα. Οὕτως ἐλαμβάνοντο δύο κικαῦργαι (φαρμακείες), καὶ δεδόμενοι διὰ σχοινίων συκῆς, ἐσύροντο ἐν ἡχοῖς αὐλῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ κτερρίπτοντο εἰς τὸ βράχθρον ἢ κατελιθοβολοῦντο (μᾶλλον ἐτελεῖτο ἀπομίμησις τις τῆς τσιαούτης καταδικῆς, διότι πᾶσα ἡ τελετὴ ἦν φοιθρὰ καὶ χαρμῶδης). Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ πιθανῶς ἡμέραν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου τῶν παιδιῶν εἰς Κρήτην, ἐξεπέμπετο εἰς Δῆλον ἢ ἱερὰ τριήρης, φέρουσα τῷ Ἀπόλλωνι τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν Ἀθηναίων. Ἐπισημαζοῦντο δὲ τὰ Θαργήλια καὶ εἰς τὰς ἀπεικίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὴν ὑπ' Ἰώνων οἰκισθεῖσαν Μικσαλίαν.

Θάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου θ τετραγωνίαν ἐπιφανείας, ἐγγύτατα τῆς Θράκης, ἀπέτανι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέστου. Ἐν ὀνομα

ἐλέγετο δούς εἰς αὐτὴν Θάσος ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἀγχιόραρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης. Οἱ δὲ Φοίνικες εὗρον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀποφέροντα εἰς τὴν

διοίκησιν τῆς νῆσου περὶ τὰ 300 τάλαντα κατ' ἔτος (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Καταλαβόντες δ' αὐτὴν οἱ Πέρσαι τῷ 708 π. Χ., κατόκησαν ἐκεῖθεν καὶ ἄλλας πόλεις ἐν Θράκη, τὴν Γαληψὸν, τὴν Οἰούμην, τὴν Σιαπτήν Ὑλην, τὴν Ἀπολλωνίαν, τὴν Στρώμην, τὸ Δάκτον καὶ τὰς Κρηνίδας (Ἡρόδ. Ζ, 118.—Θουκ. Δ, 107). Ἐπὶ τῶν Περσικῶν, διαταγῇ τοῦ Μαρδονίου, κατηράρισαν τὰ τεῖχη των καὶ παρέδωκαν τὰ πλοῖά των (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Εἶτα ἀπετέλεσαν μέρος τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας· ἀλλ' ἀποσηκρήσαντες, ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Κίμωνος καὶ ὑπετάγησαν, τῷ 464 π. Χ. (Θουκ. Α, 100). Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκυρίευσαν οἱ Σπαρτιάται τὴν νῆσον, εἶτα οἱ Μακεδόνες, καὶ μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς νίκην οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν.

Θαύμας, 1) Ὑἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς Ὀκεανίδος Ἠλέκτρας ἔσχε τέκνα τὰς Ἀρπυίας καὶ τὴν Ἴριν, ἧτις διὰ τοῦτο καὶ Θαυμασιὰς καὶ Θαυματὶς ἀποκαλεῖται (Ἡσδ. Θεογ. 237, 265).—2) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Θάψακος, ἐπίσημον ἔμπορεῖον ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ διήρχετο ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγροσα. Σώζονται αὐτῆς εἰρήματα εἰς Χαμάμ. (Στράβ. Β. 77).

Θάψος, 1) πόλις ἐπὶ χειρσονήσου εἰς τὰ Α. τῆς Σικελίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Μεγαρέων, καὶ εἶτα ἐγκαταλειφθεῖσα (Θουκ. ΣΤ. 95).—2) Πέλις παραθαλασσίαν ἐν Βοζανίῳ

τῆς Ἀφρικῆς, γνωστὴ διὰ τὴν ἐκεί νίκην τοῦ Καίσαρος τῷ 49 π. Χ. (Cicero. B. Af. XXVIII).

Θεαγένης, 1) υἱὸς Τιμοσθένους, ἱερέως τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θάσῳ. Ἐνεκα τῆς εὐρωστίας του ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Ἡρακλήης, ὡς ὁ πατὴρ του, καὶ διέπρεψεν ὡς ἀθλητῆς, καὶ τῷ ἐστίθη χαλκοῦς ἀνδριάς. Ἐλέγετο ὅτι μετὰ Θάνατον εἰς τῶν ἐχθρῶν του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐμάστιξε, καὶ ὅτι οὕτως καταπεσὼν, τὸν ἐφόνευσε, δι' ὃ κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, καὶ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ τότε ἐπέβλεψεν ἀφ' οὐραίου, καὶ διήρκεσε μέχρι οὗ ἀλιεῖς ἀνεύρον τὸν ἀνδριάντα, καὶ ἀνέστησαν αὐτὸν κάλιν.—2) Ἐκ Νισαίας, τοῦ λιμένος τῶν Μεγάρων, εἶν μετὰ τὸν Δράκοντος καὶ Σόλωνος, καὶ κτιστὰς τύραννος τῶν Μεγάρων, καὶ λατῶν σωματοφυλακίαν, ἐπροστάτευε τοὺς πτωχοὺς κατὰ τῶν πλουσιῶν (Ἀρστ. Πολ. Β, 4). Ἐνύμφευσε δὲ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Ἀθηναίου Κύλωνος, καὶ ἐπεμφεν αὐτῷ ἐπικουρίαν. Μνημονεύεται ῥε καὶ ὕδραγωγίου ἐκεῖθεν εἰς τὴν πόλιν του. Ἐπὶ τέλους δὲ ἀπεδιώθη (Θουκ. Α, 126.—Πλουτ. Α, 40).—3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Χαίρωναις μάχην, τῷ 338 π. Χ. (Πλουτ. Ἀλέξ. ΒΒ).—4) Ἐκ Ῥηγίου, συγγραφεὺς τῆς σι' ἑκατονηταετηρίδος π. Χ. ἐξηγῶν ἀληγορικῶς τὰ ἐν τῷ Ὀμηρῳ μυθολογούμενα.—5) Σοφιστὴς ἐκ Κνίδου, διδάσκαλος τοῦ Ἡρώδου.

Θεάγης, 1) Πυθαγόρειος, γράψας, κατὰ Στοβιῶν, περὶ ἀρετῶν.—2) Μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, οὗ τὸ ὄνομα φέρει διάλογος ἀπεδιδόμενος εἰς τὸν Πλάτωνα. Ἐπεδέθη δ' εἰς τὴν φιλοσοφίαν διότι, ἀσθενικῶς τὴν ὑγίειαν, δὲν ἠθέλησε νὰ πολιτευθῆ (Πλάτ. Ἀπολ. 34).

Θεαίτητος, 1) υἱὸς Εὐφρονίου ἐκ Σουνίου, Σωκρατικὸς, γνωστὸς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, ἦν κατ' ἀρχὰς μαθητῆς τοῦ ἐν Κυρῆνῃ Θεοδώρου. Καίτοι διὰ δολιότητος τῶν ἐπιτρόπων

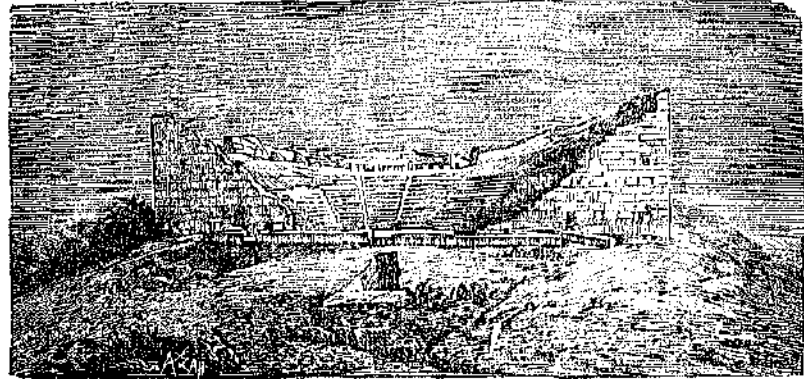
του στερηθεὶς τοῦ πλείστου τῆς περιουσίας του, ἦν ὁμῶς ἐλευθέριος, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ γεννητῆς.—2) Πυθαγόρειος, νομοθέτης ἐν Ῥηγίῳ.—3) Συντάκτης ὃ ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τῆς Ἀνθολογίας.

Θεανῶν, 1) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστὴ τοῦ Φάντου.—2) Ἰδ. Κισσεύς.—3) Θυγάτηρ Πυθώναντος, γυνὴ τοῦ Πυθαγόρου κατ' ἄλλους θυγάτηρ Βρεντινίου ἐκ Κρέωνος· Τῆς ἀποδίδονται τινὰ συγγράμματα, ὅτινα ὅμως φαίνονται μεταγενέστερα, εἰς τὴν ἀπερίευσθῆς καὶ περὶ οἰκονομίας, κτλ.—4) Νεώτερα Πυθαγορεῖα ἐκ Θουρίου ἢ Μεταποντίου, θεωρεῖται ὡς θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ λέγεται διάφορα γράψασα περὶ αὐτοῦ.—5) Θυγάτηρ Μένανος, ἱέρεια, ἀρνηθεῖσα ἐπιμύθως νὰ ἐμφέρῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἀλικιεύτου ἀρὰν (Πλουτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Θεατρικαὶ παραστάσεις. Ἐν θεάτρῳ ἐν Ἑλλάδι ἀφετηρίαν εἶχε τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. Εἰς τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ Ἀθηναῖα, τὰ Ἀνθεστήρια καὶ τὰ μεγάλα Διονύσια ἐψάλλοντο χοροὶ πανηγυρικοὶ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τούτους ὁ Θεσπις (530 π. Χ.) πρῶτος παρενέβαλεν ἐν πρόσωπον ἀφηγεόμενον διήγησιν τινὰ σχετιζομένην κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦστον πρὸς τοὺς χορούς ἢ πρὸς τ' ἀφορῶντα τοὺς διονυσιακοὺς μύθους, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπ' ἄλλων ποιητῶν αὐθιγῆς ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων, ἀπετέλεσε τὸ δράμα (Ἰδ. τραγῳδία, κωμῳδία, σατυρικὸν δράμα). Ὡς κυρίως λοιπὸν εἰς τὴν λατρείαν ἀνήκουσαι αἱ παραστάσεις, ἦσαν οὐχὶ ἱερωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ δημοσίου, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τῶν παραστάσεων τῶν Ἀθηναίων ἐπιμελουμένη ἦν ὁ ἀρχὼν βασιλεὺς, διότι τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἦσαν τ' ἀφορῶντα τὰ τῆς θρησκείας· ἀλλὰ τῶν παραστάσεων τῶν μεγάλων Διονυσίων προέστατο ὁ ἐπάνωμος ἀρχὼν, διότι ἡ ἑορτὴ ἐκεῖνη, εἰς ἣν καὶ ἔκειτο τὸ πλεῖστον ἐπεδήμου, ἐλάμβανε πολιτικὸν τινὰ χαρακτήρα. Πρὸς τοῦ-

τους τοὺς ἄρχοντας ἀπετείνετο ὁ ποιητὴς ὁ θέλων νὰ προτείνῃ δρᾶμά του εἰς παράστασιν, καὶ χορὸν αἰτεῖν, δηλαδή νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραχωρηθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ ψάλλωσιν εἰς τοὺς χοροὺς του. Ἄφ' οὗ δ' ὑπέβαλεν ὁ ἄρχων τὸ δρᾶμα εἰς προσέτασιν τινι, ἂν τὸ ἐνέκρινεν, ἀπεφάσκει χορὸν διδόναι. Ἀλλὰ τὴν ἐνίστε οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰν διακόσμησιν καὶ παρασκευὴν τοῦ χοροῦ, τὸ χορηγίον, ὡφείλε ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τῶν πολιτῶν ὅστις ἐκάστοτε εἶχε τὸ καθήκον τῆς χορηγίας (ἴδ. Λειτουργία). Οἱ δὲ ποιηταί, ἂν τὰ ἔργα αὐτῶν ἐγίνοντο δεκτὰ, δὲπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ ποσότητά τινα παρὰ τοῦ δημοσίου τα-

καὶ ὠρῆζε τοὺς ἀγνωστούς, ἔχοντας νὰ κρίνωσι περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων, τῶν χορηγῶν καὶ τῶν υποκριτῶν. Πόσοι ἦσαν οἱ κριταὶ ἀμφιβάλλεται ἐκλαμβάνεται ὅμως ὅτι ἦσαν πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν καὶ πέντε διὰ τὴν κωμῳδίαν. Ὁ ποιητὴς ὑπὲρ οὗ οἱ κριταὶ ἀπεφαίνοντο, ἕστερονυθο δημοσίως πρὸ πάντων τῶν θεατῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτάτη τιμὴ, ἧς ἤξιουτο ποιητῆς ἐν Ἀθῆναις. Καὶ ὁ νικῆσας χορηγὸς ἐπίσης ἕστεραναύτο, καὶ ἔθος ἦν ν' ἀφιεροῖ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνάθημά τι, συνήθως τρίπουν, ἐν ἴδρμεν ἤ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἢ ἐντὸς τοῦ θεάτρου, ἢ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κληθεῖσαν τῶν Τριπόδων, πολλάκις εἰς πολυτελῆ οἰκοδομήματα πρὸς τοῦτο

Ἐπίτιον ζωμικῶν θεάτρων τῆς Σαγίτης.

μείου. Διὰ τὰς κωμῳδίας δὲ ἰδίως ἀπαιτεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη τις ἡλικία τοῦ ποιητοῦ, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη. Εἰς τὰς παραστάσεις παρήσαν οἱ μαστιγοφόροι, ἀτυνομικαὶ ὑπηρέται, ἐπιτηροῦντες τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῶν παραστάσεων. Τὰ παριστάμενα (διδασκόμενα, ὡς ἐλυριολεκτεῖτο) δρᾶματα διηγωνίζοντο πρὸς ἄλληλα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτεθειμέναι κάλπαι ἐσφραγισμέναι, περιέχουσαι ὀνόματα τῶν ὡς ἀγωνοθετῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' μετὰ τὴν παράστασιν δὲ ὁ ἄρχων ἀπεσφράγιζε τὴν κάλπην, ἐξῆγε τὰ ὀνόματα,

ἰδρυόμενα (ἴδ. Λυσικράτης)· οἱ δὲ κωμικαὶ χορηγοὶ ἀνέθετον ταινίας, ὄρσους, κτλ. Ἀνεγράφοντο δὲ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς τὰ ὀνόματα τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τοῦ νικῆσαντος χορηγοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ (ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδίδασκε), καὶ ἐνίστε καὶ τῶν υποκριτῶν. Τῆς ἀρχαιοτέρας γνωστῆς τοιαύτης ἐπιγραφῆς μνημονεύει ὁ Πλούταρχος (Θεμιστ. Ε.—ἴδ. καὶ Ἀριστ. Δ') καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν συνετάχθησαν μετὰ ταῦτα αἱ Διδασκαλίαι (ἴδ.). Εἰς τοὺς υποκριτάς, πλὴν τοῦ μισοῦ ἐδίδοντο καὶ χρηματικὰ βραβεῖα· ἀλλ' οἱ κατὰς ὑποκριθέντες ἐμαστιγοῦντο ἐνίστε δημοσίαι. Τοσοῦτον δὲ περὶ πολλοῦ ἐποιούνη τὰς

θεατρικὰς ταύτας νίκας καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ χορηγοὶ καὶ αὐταὶ αἱ φυλαὶ εἰς ἃς οὗτοι ἀνήκον, ὥστε οὐ μόνον εἰς μεγάλας ὑπεβύλλοντο δαπάνας ἵνα ὑπερισχύωσι τῶν ἀντιπάλων των, ἀλλὰ κατέφευγον καὶ εἰς ἀποπέρας διαφορὰς τῶν ἀρχόντων καὶ ἀγωνοθετῶν (Δημοσ. Μειδ. 518. 519. 520). Περὶ τοῦ χώρου ἐνθα ἐγίνοντο αἱ παραστάσεις ἴδ. Θεάτρον. Τὸ δὲ προσωπικὸν συνέκειτο συνήθως ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν υποκριτῶν. Οὗτοι δὲ ἦσαν πάντες ἄνδρες, καὶ τὰ γυναικῶν ὑποκρινόμενοι πρόσωπα, πλὴν ἄλλων λόγων καὶ διότι εἰς τὰ Διονύσια, ὧν ἀνά-

πτύξις ἦν ἡ δραματικὴ, αἱ γυναῖκες εὐδόλως συνέπραττον εἰς τὴν τελετήν. Ὑποκριταὶ δὲ, μετὰ τὸν ἕνα τοῦ Θεσπίδος, εἰσήχθησαν ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου κατ' ἀρχὰς δύο· εἶτα δ' ὁ Σοφοκλῆς, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχύλος κατόπιν παρηκολούθησε, παρεδέχθη καὶ τρίτον, καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς μαρτυρίας προκύπτει ὅτι ἠῤῥῆθη ποτὲ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πιθανῶς μεγάλων δαπανῶν, καὶ ἵνα τὰ στοιχεῖα τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοθετῶν μὴ ὦσι λίαν διάφορα. Τὰ τοῦ δρᾶματος πρόσωπα ἠδύ-

ναντο νὰ ὦσι καὶ περισσότερα, ἀλλὰ πάντα ἀνελάμβανον μόνον οἱ τρεῖς, ἐξ ὧν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῶν μερῶν, ὁ εἰς ἐλέγετο πρωταγωνιστῆς, ὁ ἄλλος δευτεραγωνιστῆς, καὶ ὁ ἄλλος πάλιν τριταγωνιστῆς. Οὕτω τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἠλέκτραν ὑπεκρίνετο ὁ πρωταγωνιστῆς, τὴν Ἰσμήνην καὶ τὴν Χρυσόθεμιν ὁ δευτεραγωνιστῆς, ἔχων μέρος ἤττον δυσχερὲς καὶ περιπάθες εἰς τὴν παράστασιν· ὁ δὲ τριταγωνιστῆς εἶχε βεβαίως τὰ μέρη τὰ ἤττον πάθος καὶ μίμησιν ἀπαιτοῦντα, τὰ ἀπλῶς διηγηματικὰ, τὰ τῶν ἀγγέλων, κτλ. Ἡ πληροφορία

Κωμικὴ σκηνή

προσέθετεν ὡς παραχορήγημα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ἐμιλούντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωβά) πρόσωπα, ὡς θεράποντες, θεράπαινοι, δορυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθῆκον εἶχε νὰ διακοσμήσῃ καὶ περιηγεύῃ ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν υποκριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δευγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐλκυστῇ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

προσέθετεν ὡς παραχορήγημα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ἐμιλούντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωβά) πρόσωπα, ὡς θεράποντες, θεράπαινοι, δορυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθῆκον εἶχε νὰ διακοσμήσῃ καὶ περιηγεύῃ ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν υποκριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δευγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐλκυστῇ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

ἐπίσημοι ἔφερον χιτῶνα χειριδιῶν ποικίλον καὶ κατὰστικτον, ποδῆρη πιθκνῶς οἱ πρεσβύτεροι, οἱ δὲ νεώτεροι μέχρι τῶν γονάτων κατιόντα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίβλημα μέχρι τῶν ποδῶν, πράσινον, ἢ πορφυροῦν ἢ χρυσοπάρουρον. Οἱ κατώτεροι βασιλέων ἔφερον βραχιυτέρων, ἐρυθρῶν, χρυσοστρικτον μανδύων, καὶ πλουσίαν ζώνην, ὑψηλήν, ἥτις μασχαλιστήρ ἐκαλεῖτο, καὶ προσέτι περὶ τὸ στήθος κάλυμμά τι καλοῦμενον κῶλπωμα. Οὕτως

ἐπίβληματος. Δυστυχεῖς, ἱκέτιδες, ἔφερον κελανὰ φορέματα ἢ φοιὰ, ἢ ῥυπαρῶς λευκὰ. Τῆς ἐνδυμασίας δὲ μέρη ἦσαν καὶ τὰ στήθη, αἱ λόγχοι, τὰ τῆξ, αἱ φαρέτραι, τὰ κηρύκεια, ῥόπαλα, ἐγγχειρίδια καὶ ἄλλα τοῖς τραγικῶς προσώποις ἀναγκαιῶς ἢ ἀρμόζοντα ἐργαλεῖα. Εἰς τὰ σκυρικὰ δράματα χρῆσιμα ἦσαν πατοῖα δέρματα ἐλάφων, κριῶν, τράγων, ποιῆλοι καὶ χρυσοῦς ὑφασμένοι χιτῶνες διὰ Σατύρους καὶ Σιληνοῦς. Κόρης ὄγκος, ἦτοι

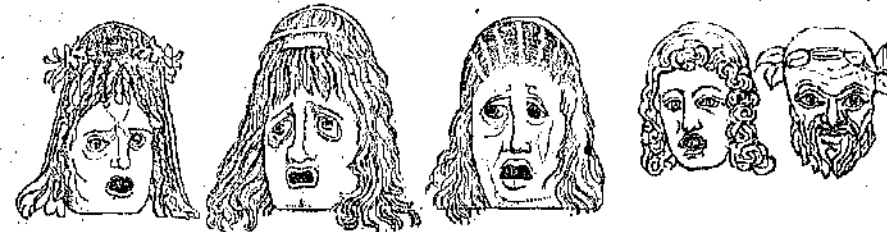
ἔνεφανίζοντο ἐνδεδυμένοι ὁ Ἄτρεὺς, ὁ Ἄγαμέμνων καὶ ἄλλοι. Τῶν μάντευν δὲ τὸν χιτῶνα ἐκάλυπτε δικτυωτὸν τι μάλλινον ἔνδυμα. Αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἔφερε χιτῶνα πορφυροῦν, κρεμᾶμενον ἐκ ποικίλου δεσμοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦν ἐρριμμένον λεπτὸν ἔνδυμα κροκωτῶν· εἰς δὲ τὴν δεξιάν εἶχε θύρσον. Βασιλῆς ἔφερε πορφυροῦν σύρμα, ἦτοι μακρὸν χιτῶνα σφράμιον ὄπισθεν, καὶ λευκὸν κάλυμμα περὶ τοὺς βραχίονας· ἢ δὲ πενθοῦσα, μέλαν ἔνδυμα μετὰ κωνοῦ ἢ βαθῶς κίτρινου

σίαν. Οἱ ἄνδρες ἔφερον λευκὸν χιτῶνα, οἱ νεοπορφυροῦν· οἱ δούλοι ποικίλους καὶ ἐπίβλημα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· αἱ μάγισσοι ἀκατέργαστον διηλοῦν ἐπίβλημα, οἱ χωρικοὶ δέρμα, ἢ χιτῶνα καὶ πήραν ἐξ ὑφάσματος τριχυτοῦ· οἱ πρῶτοι γοῖς χρωματιστῶν χιτῶνα καὶ κολύχρων μπι-

δάων. Αἱ γυναῖκες ἔφερον φοιῶν ἢ βαθῶ κίτρινον ἔνδυμα, αἱ δ' ἱέρειαι λευκὸν· αἱ μητέρες τῶν ἐταίρων καὶ αἱ προαγωγοὶ πορφυροῦν ταινίαν

μέσον τὸ μέτωπον, καὶ ἐπιπταν εἰς ἰούλους ὑπὲρ τὰ νῶτα, ὁ δὲ πάγων ἦν πυκνὸς καὶ εὐρύς. Τῶν χορευτῶν τὰ προσωπεῖα ἦσαν φυ-

εἰς τὴν κεφαλὴν, κτλ. — Συνεπλήρουν δὲ τὴν ἐνδυμασίαν προσωπεῖα, ἴσως μὲν ἐξ ἔθους

οἰκᾶ ὁμοίως καὶ τὰ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, ὡς καὶ πᾶσα ἡ ἀνα-

τῶν ἀρχαίων Διονυσίων πηγάζοντα, ἀλλὰ πρὸ πάντων σκοπὸν ἔχοντα νὰ καθιστῶσιν ὁρατὸν τὸν εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκρινομένων ἴδιον χαρακτήρα. Καὶ εἶχον μὲν τὸ ἐλάχιστον ὅτι δι' αὐτῶν ἐξέλειπεν ἢ εἰς τὴν παράστασιν

βολή· ἢ δὲ μέση καὶ νέα κωμῳδία εἶχε διάφορα προσωπεῖα διαφόρους χαρακτήρας ἐμφαίνοντα. Τῶν σατύρικῶν δραμάτων οἱ χοροὶ εἶχον πρόσωπα σατύρων καὶ σιληνῶν· οἱ δὲ παριστῶντες ζῶα (ὡς αἱ σφῆνες, αἱ ἔρμιδες, οἱ βάλτραχοι τοῦ Ἀριστοφάνους) ἔφερον προσωπίδας μόνον αὐτῶν χαρακτηριστικὰς, ἢ δὲ λοιπὴ ἀναβολή, ἢ συνήθως ἀνθρωπίνην μένουσα, τὰ ἀνάλογα μόνον

τόσον ἀναγκαῖα μιμνῆσθαι τοῦ προσωποῦ· ἀλλ' εἰς τὰς ἀποστάσεις εἰς ἃς οἱ θεαταὶ ἐκάθητο ἦν δυσδιάκριτος αὐτῆ, καὶ τὰ προσωπεῖα τοῦλάχιστον παρίσταν τὴν γενικὴν ἔκφρασιν. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦσαν ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, ὥστε ἐπέτεινον τὴν φωνὴν ἐν εἰδει σαλπίγγων. Καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται δυσπίστευτον, τοῦλάχιστον ἐκ σωζομένων παραστάσεων φαίνεται ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ στόμα οὕτω διηρηγμένον, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται οὐδὲ καταστέλληται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Λισχύλος παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νέαι καὶ θεαὶ ἦσαν ξανθότεριχες ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ ἄδου θεότητες, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβυταί. Τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἡ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

χρῶματα παρεδέχετο (πράσινον διὰ τοὺς βατράχους). Οἱ Ῥωμαῖοι φαίνονται ὅτι ἐπὶ Πλάτωνος ἔτι δὲν εἶχον, ἀπὸ Γαργαντίου δὲ μόνον παρεδέχθησαν τὸ ἐλληνικὸν προσωπεῖον· ἀλλὰ πολλὰκις καὶ τὸ ἀπέθετον. — Παρὰ τῶν ὑποκριτῶν ἀπηχεῖτο φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπαγγελία καθαρὰ καὶ ἐκφραστικὴ· ἦν ἐπὶ τῆς παραστάσεως ὑπεστήριξε πάντοτε καὶ αὐτὸς συνοδῶν αὐτήν. Τόση δ' ἦν ἢ εἰς αὐτὴν ἐντέ-

ταῖς ἀποστάσεις εἰς ἃς οἱ θεαταὶ ἐκάθητο ἦν δυσδιάκριτος αὐτῆ, καὶ τὰ προσωπεῖα τοῦλάχιστον παρίσταν τὴν γενικὴν ἔκφρασιν. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦσαν ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, ὥστε ἐπέτεινον τὴν φωνὴν ἐν εἰδει σαλπίγγων. Καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται δυσπίστευτον, τοῦλάχιστον ἐκ σωζομένων παραστάσεων φαίνεται ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ στόμα οὕτω διηρηγμένον, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται οὐδὲ καταστέλληται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Λισχύλος παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νέαι καὶ θεαὶ ἦσαν ξανθότεριχες ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ ἄδου θεότητες, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβυταί. Τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἡ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

λεια τῶν διακεκριμένων ὑποκριτῶν, ὥστε καὶ οἱ ἀριστοὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Δημοσθένης, ἐδιδάσκοντο παρ' αὐτοῖς. Ἀπήγγελλον δὲ

καθ' ὑποβολέα (Πλούτ. Πολ. Περ.—Ψίλων). Κατ' ἀρχὰς οἱ ποιηταὶ ὑπεκρίνοντο αὐτοὶ τὰ ἴδια αὐτῶν δράματα, μέχρι Σοφοκλέους, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐνίοτε ὑπέδύθη τινὰ τῶν προσώπων ἢ ἐποίησε. Μετὰ ταῦτα τινὰς δια-

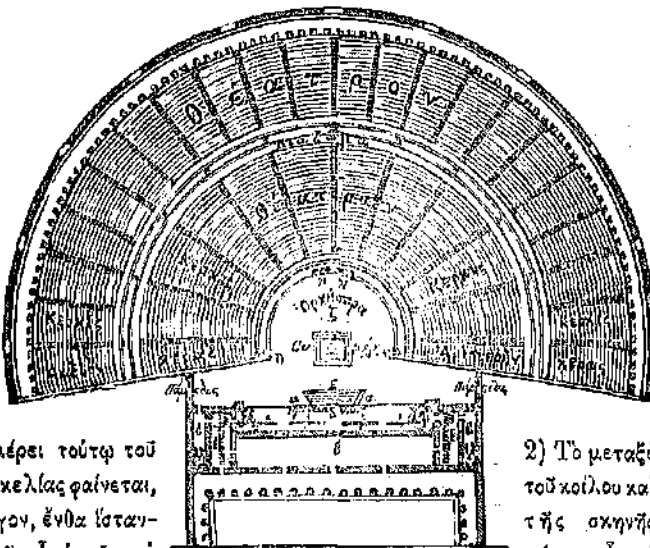
κεκριμένους ὑποκριτὰς ἐκιοιοιοῦντο ἐνίοτε οἱ ποιηταί, αὐτοῖς κατὰ προτίμησιν τὴν παράστασιν τῶν ἰδίων ἔργων ἀφιέντες. Δὲν περιεφρονεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὡς μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ, ὅτε κυρίως δοῦλοι ἐξήτκουν αὐτό. Πολλὰκις δ' ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς μνημεῖα ἀνεγράφοντο ἐξαιρέτων ὑποκριτῶν ὀνόματα, καὶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ σκουδαταὶ πολιτικαὶ ἀποστολαὶ ἐνεπιστεύοντο.

Θέατρον. Αἱ Διονυσιακαὶ τελεταὶ ἦσαν ὁ πυρὴν ἐξ οὗ ἐβλάστησε τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ παρουσίᾳ τοῦ περιουνηγμένου πλήθους, ψαλλομένους τῷ θεῷ διθυράμβους προσθεῖς ἐν Ἀθήναις ὁ Θεῖσις ἐν δραματικῶν πρόσωπον, ἀνήγειρε πρῶ-

τος καὶ ἰκρία διὰ τὰς ἀτελεῖς ἐτι καὶ σταχειώδεις ταύτας παραστάσεις. Ὅτε δὲ ταῦτα ἔπεσον, κατὰ τὴν 70ην Ὀλυμπιάδα (490 π. Χ.), ἀντικατέστησεν αὐτὰ τὸ πρῶτον λίθινον θέατρον παρὰ τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου, τῷ Ἀθηναίῳ, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἄλλ' ὁ ὅλος κόσμος αὐτοῦ συνεπληρώθη κατ' Ὀλ. 110 (337 π. Χ.), ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Λυκούργου μετασκευασθὲν δ' αὐτὸ ἔπειτα ἐπὶ Ἀδριανοῦ, σῴζεται ἐτι ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑραπίῳ. Διηγεῖτο δ' ἀρχιτεκτονικῶς πᾶν θέατρον εἰς 3 κύρια μέρη 1) τὸ κυρίως Θέατρον, ἐνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί 2) τὴν σκηνήν 3) τὴν μετὰ τῶν δύο ὀρχήστραν. Κατὰ Βιτρούβιον τοιοῦτο ἦν τὸ θεμελιώδες σχέδιον τοῦ θεάτρου. Ἦγετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλος περὶ ὃν ἐμελλεν νὰ κτισθῶσιν αἱ ἐδραὶ τῶν θεατῶν ἐν αὐτῷ δ' ἐνεγράφετο ἐκ τεσσάρων χορδῶν τετραγώνιον οὗ ἡ τοῖς θεαταῖς ἀντικειμένη γραμμὴ διέγραφε τὴν ἀρχὴν τῆς σκηνῆς. Παράλληλος δὲ μετ' αὐτῆς, τοῦ κύκλου ἐξαπτομένη ἦν ἡ γραμμὴ τοῦ προσκηνίου, ὅστις λίαν ἀβαθεῦς. Ἐπὶ ἐπίλοιπον τοῦ κύκλου ἦν ἡ ὀρχήστρα, καὶ περὶ αὐτὴν αἱ ἐδραὶ τῶν θεατῶν. Ἦγειροντο δὲ τὰ θέατρα συνήθως εἰς πρόποδας λόφων, οὕτως ὥστε αἱ ἐδραὶ ὑψούντο ὑπὲρ ἀλλήλας ἐν τῇ κλιτικῇ, κατὰ τὸ κλειστον ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμέναι. Ἡ δὲ ἔκτασις αὐτῶν ἦν ἀνάλογος τῷ πληθυσμῷ. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ 30,000, ἐν Μεγαλοπόλει 40,000 θεατῶν. — 4) Τὸ κυρίως Θέατρον, τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί, ἐλέγετο καὶ κοῖλον καὶ ἦν ὑπαίθρον. Ἡ διάθεσις αὐτοῦ εἰς ἡμικύκλια τὰ μὲν ὀπίσω τῶν δὲ, εὐρύτερα καὶ ὑπὲρ ἀλλήλα ἐγειρόμενα, καθίστων ἀγχερῆ τὴν ὄρσιν καὶ τὴν ἀκοήν εἰς πᾶν τὸ συνερχόμενον πλήθος. Εἰς τὰ μείζονα θέατρα, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς κοινωνίας, παρενεβάλλοντο μετὰ τῶν ἡμικυκλίων τῶν ἐδωλίων μία ἢ δύο εὐρύτεραι διαβάσεις, αἵτινες ἐλέγοντο διαζώματα, διαιρούσαι τὸ θέατρον εἰς δύο ἢ τρεῖς ζώνας. Ἐκάστη δὲ ζώνη εἶχε κλίμακας ὡς

ἀκτίνας διατεθειμένας, καὶ διαιρούσας αὐτὴν εἰς σφηνοειδῆ τμήματα, λεγόμενα κερκιδας. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων εἰσιν αὐταὶ 14, καὶ ἐν γένει ἀνελόγει ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς τοῦ θεάτρου τὸ μέγεθος, καὶ φαίνεται ὅτι εἰς μὲν τὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἦν ἄριστος, εἰς δὲ τὰ Ῥωμαϊκὰ περιττός. Ἐκάστου ἐδωλίου τὸ ὀπισθεν μέρος ἦν ὀλίγον κεκοιλωμένον, διὰ τοὺς πόδας τοῦ εἰς τὸ ἀνώτερον ἐδωλίον καθήμενου. Τοῦτου ἕνεκεν ἦν τοῦ ἐδωλίου τὸ πλάτος ὑπερδιπλάσιον τοῦ ὕψους αὐτῶν. Οὕτως ἐν Ἀθήναις, ὕψ.=0,345, πλ.=0,782. Ἐπὶ τῶν Ἰλιῶν δὲ, πρὸς ἄνεσιν, ἔθετον συνήθως προσκεφάλαια. Τὰ δὲ δύο ἄκρα (κέραια) τῶν ἡμικυκλίων ἐπερατοῦντο εἰς τοίχους, μὴ πολὺ αἰρομένους ὑπὲρ αὐτὰ, ἵνα μὴ καλύψαι τὴν θέαν. — Ὑπὲρ τὸ τελευταῖον ὀπίσιον ἐδωλίον, εἰς ὕψος ἀνδρόμυκας περιεβάλλον ὄλον τὸ κοῖλον τελευταῖον διάζωμα, ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν, ἀποτελοῦν, ὡς ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τούτῳ τοῦ θεάτρου ἐν Τυνδαριδὶ τῆς Σικελίας φαίνεται, στοῶν περίστυλον καὶ ὑπόστεγον, ἐνθα ἴσταντο οἱ δοῦλοι. Ἐδ' ὀπίσω δ' αὐτῆς ἦν ὀπίσιον ὀπίσιον τὸν περιβολὸν τοῦ θεάτρου. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐδωλίων εἶχον τοὺς ἰδιοκτήτας των, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγεγραμμένων ὀνομάτων. Ἐν τῶν κερκιδῶν ἡ μέση καὶ ἐμπροσθία ἐκαλεῖτο Βουλευτικὸν, διότι ἐκεῖ ἐκάθητο οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἐν τέλει, ἡ ὀπισθία δὲ, ἢ μία τῶν ὀπισθίων, ἐφηδική, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἐφέθους, καὶ ὀπίσω τῶν ἀνδρῶν ἐκάθητο αἱ γυναῖκες, ὅτε καὶ ὅσαι ἐπεσκέπτοντο τὸ θέατρον. Ἴσως εἰς τὰς λοιπὰς κερκιδὰς νὰ διηροῦντο οἱ ἄνδρες κατὰ φυλάς, εἰ καὶ οὐδέμια ὑπάρχει μαρτυρία περὶ τούτου. Κατέχευται δ' εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον τῶν Ἀθηναίων

πᾶν τὸ κατώτερον ἐδωλίον ὑπὸ 67 σωζομένων ἰδιαιτέρων ἐδρῶν, προωρισμένων διὰ τὰς ἀρχὰς ὧν φέρουσι τὰς ἐπιγραφὰς, δι' ἱερεῖς καὶ ἱερέας, καὶ τὸ μεσαίτατον καὶ πολυτελέστατον διὰ τὸν ἱερέα Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως. Ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ ἰδρυμένη ἐδρα διὰ τὸν ἀτοκράτορα. Κατέρχονται δὲ τὰ ἐδωλία ταῦτα, κατὰ μεταρρίθμισιν ἐπίσης τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ θέατρα τὸ τελευταῖον ἐδωλίον ὑψοῦτο κατὰ 6' περίπου ὑπὲρ τὸ ἔδαφος.—

2) Τὸ μετὰ τὸ κοῖλον καὶ τῆς σκηνῆς μέρος ἦν ἡ

Ὀρχήστρα, ἡ καὶ δρόμος καλουμένη, ἐπίσης ὑπαίθρος καὶ αὐτὴ. Ἴσως δὲ διότι ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκεῖ ἀγῶνες εἰς τὰ Διονύσια ἐτελοῦντο, ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ κονίστρα. Ἐνταῦθα εἰς τοῦ κύκλου τὸ κέντρον ἴστατο βωμὸς, ὁ τοῦ Διονύσου βεβαίως, ἡ ἀρχικὴ τῶν θεατρικῶν ἐορτῶν ἀφορμὴ, θυμέλη καλούμενος (1). Περὶ αὐτῶν, ὡς ἀνεκαθεν, ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ δραματικὸς χορὸς, ὅστις ἀρχικῶς ἔφαλλε τοὺς διθυράμβους. Προσέρχεται δ' ἐκεῖ ἐκ τῶν δύο πλαγιῶν μερῶν, ἅτινα ἐλέγοντο πάροδοι. Ἦν δ' ἡ ὀρχήστρα κατὰ ὕψος ἀνδρῶν περίπου ταπεινότερα τοῦ κατωτέρου ἐδωλίου

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΔΗ ΤΟΜ. Α΄.)

τοῦ κοίλου, ἵνα μὴ οἰθεῖται ὡς πλησίον τῶν χορευτῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κυλιώνται ὑπ' αὐτῶν καὶ νὰ βλέπωσιν. Ἐκινῶνται δὲ τὸ κοῖλον μετὰ τῆς ὀρχήστρας διὰ δύο καταθαμῶν ἀπὸ τοῦ Βουλευτικοῦ, καὶ, ὡς ὑποτίθεται, μεταξὺ αὐτῶν, ὕψος ὑπὸ τὸ κοῖλον ἀνοιγμένη (αἱ Χαρῶναι κλίμακας) ἐχρησίμευον εἰς τὰς ὑποχθόνους ἐμφα-

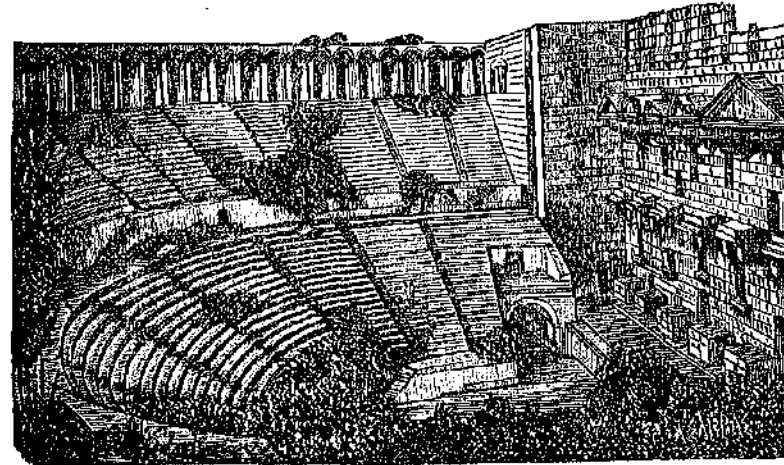
νίσεις. — 3) Κατέναντι δὲ τῶν θεατῶν ἦν ἡ σκηνή, κατὰ τὴν γραμμὴν, ὡς ἐρρέθη, τοῦ ἐγγεγραμμένου τετραγώνου καὶ ἤγειρετο ὑπὲρ τὴν ὀρχήστραν ὅσον καὶ τὸ κοῖλον, κωνοῦσα καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ διὰ βραχέως κλίμακος, στηριζομένη δ' ἐμπρὸς ἐπὶ τειχίου, συνήθως καταλύτου, ὃ ἐκαλεῖτο προσκήνιον. Εἰς βάθος δὲ μικρὸν, μόνον μέχρι τῆς ἐφαπτομένης, ἐγείρεται τὸ μετασκήνιον, μετὰ τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ δωμάτων, καὶ τῶν παρασκηνίων, ἅτινα, διώροφα καὶ ὑπόστεγα, ἐχρησίμευον εἰς ἐναπόθεσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν μηχανῶν, εἰς ἐνδυτήρια τῶν ὑποκριτῶν καὶ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ τοῖχος τοῦ μετασκηνίου εἶχε τρεῖς εἰσόδους

πλησίον ἀλλήλων, ὧν ἡ μέση, ἐλέγετο βασίλειος, αἱ δὲ δύο πλάγαι ξέναι (ἴδ. Θεατρ. παραστάσεις). Τὸ δὲ πρὸ τοῦ μετασκηνίου μέρος, ἢ κυρίως σκηνή, ἐλέγετο καὶ λογεῖον, φαίνεται ὅτι ἦν σανιδόστρωτος, καὶ τὸ κυρίως μέρος ὄθεν ὠμίλουν οἱ ὑποκριταί· τὸ δ' ὑπ' αὐτὸ κενὸν ἦν τὸ ὑποσκήνιον, καὶ πιθαιότερον φαίνεται εἰς αὐτὸ νὰ ἔφερον αἱ χαρῶναι κλίμακας, καὶ ἐσφαλμένως νὰ ἐρρέθη ὅτι ὑπὸ τὸ κοῖλον. Ἰνὲς δι' ἄσχυρίσθησαν ὅτι τὸ λογεῖον ἦν ἐπιτόσις Ῥωμαϊκῆ, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον καὶ οἱ ὑποκριταί ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἀπήγγελλον, ἢ δὲ σκηνῇ ὅτι ἦν μόνον ἢ ἀποθήκη τῶν ἐνδυμάτων καὶ μηχανῶν, καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἐξετίθετο ὁ σκηνικός κόσμος. Ἄλλ' ἢ ὑπόθεσις αὕτη οὐδ' ἀποδεδειγμένη φαίνεται οὐδὲ πιθανή. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θεάτρον, — ἀγνοεῖται ἂν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, — ὑπῆρχεν αὐλαία πρὸ τῆς σκηνῆς, ἣτις κατεβιβάζετο ὅταν ἤρχιζεν ἡ παράστασις, καὶ ἀνεβιβάζετο ὅταν ἔπαυε. — Ἡ σκηνικὴ αὕτη διακόσμησις ἦν ἀπλουστάτη. Σκηνογραφία ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους γνωστὴ (Ἀρστ. ποιητ. Δ. 16), καὶ ὁ Σάμιος Ἀγάθαρχος ἐξωγράφει σκηνὴν διὰ τὸν Δίσχυλον (Vitr. VII. Prof. X). Συνήθως αἱ τραγῳδαὶ ἀπῆλθον παραστάσιν

βασιλικῷ μεγάρῳ ἢ ναοῦ, καὶ σκηνικαὶ μεταβολαὶ ἦσαν σπανιώταται. Δι' αὐτὰς δὲ, ὅταν συνέπιπτον, ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς αἱ περιεχτικοί, δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρίσματα, ἅτινα περὶ ξύλινον ἄξονα στρέφόμενα, ἐδείκνυον ἄλλην εἰκόνα ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν των, καὶ μετέβαλλον κατὰ μέρος τὴν ὄψιν τῆς σκηνῆς. Τὸ δ' ἐκκύκλημα (Πολδ. Ε, 127, 132) ἦν μηχανήμα διανοῖγον μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δεικνύον τὰ ὀπισθεν αὐτῆς, τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἐν φ' ἡ ἐξώστρα ἐξ ἐννυτίας ἦν μέρος προκύπτον καὶ φέρον ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς τὰ πρὶν ὀπισθεν κρυπτόμενα. Τὸ Θεολογεῖον ἦν μηχανὴ ἐκ τῶν ἀνω προερχομένη, ἐξ ἧς οἱ θεοὶ ὠμί-

λου, καὶ αὕτη καὶ κυρίως μηχανὴ ἐλέγετο, ὄθεν τὸ «θεὸς ἐκ μηχανῆς». Διώρημα ἦν μηχανὴ εἰς τὸν ἀέρα φερόμενῃ, καὶ γέρανος ἢ ἄνωθεν κατερχομένη ἵνα ὀρπάκη τι. Εἰς τὸν δεύτερον δ' ὄροφον, τὴν διστεγίαν, ἦσαν καὶ τὸ βροντεῖον καὶ τὸ κεραυνοσκοπεῖον. Τὸ φρυκτωῖον ἦν πύργος διὰ πυρὸς ἀγγεῖας μεταβιβάων. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἡ χεῖρα, πιθαιότερα γὰρ κοῖλα ἀγγεῖα περὶ τὸ κοῖλον ἐντετειχισμένα, πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν ὑποκριτῶν. Τὰς δαπάνας τῶν παραστάσεων (πλὴν τῶν χορηγικῶν) ἀνελάμβανε θεατρῶν ἡγετῆς, ἢ ἀνήκον καὶ αἰείσ-

διὰ τῆς ἐκφωνήσεως αὐτοῖς ἰ). Ἐπὶ δὲ τῶν καιρωδῶν διεγείρετο πολλάκις ἄσθεστος γέλως. Καθ' ἡλίου καὶ βροχῆς δ' ἐπροστάτευον μόνον εὐρεῖς πέτασοι καὶ μανδύαι. Ἄξιολογώτατον πάντων τῶν θεάτρων ἀρμονίας ἔνεκα καὶ κάλλους, λέγει ὁ Πausanias (B, 27) τὸ ἐν Ἐπιδαύρῳ, οὗ ἐρείπια ἀνευρέθησαν ἐπ' ἐσχάτων. Ἐν τῶν ἀξιολογώτατα διατηρουμένων ἐστὶ τὸ ἐν Ἐγέστη τῆς Σικελίας. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θεάτρον, μὴ δεόμενον ὀρχήστρας διότι δὲν εἶχε χοροῦς, ἢ σκηνῆς ἄφ' ἐνὸς ἐχώρει μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κοῖλον κατήργητο μέχρι τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἡ ὀρχήστρα δ'

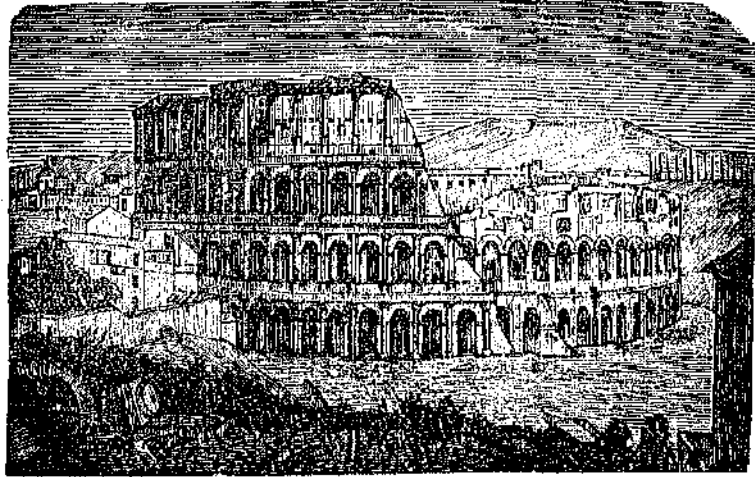

Θέατρον Ἀσπίδου

πράξεις, διότι ἡ εἴσοδος ἦν ἐπὶ πληρωμῇ, ἦν ὁ Περικλῆς ἀνέλαβεν ἢ χορηγῆ τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου (ἴδ. Θεωρικόν). Αἱ παραστάσεις ἤρχιζον ἀπὸ πρωίας διὰ τοῦτο οἰθεῖται, ὅσοι δὲν ἤρχοντο ἐξώρορας, ἢ δὲν ἀνεχώρουν πρὸ τοῦ τέλους, ἤτιαντο ἐντὸς τοῦ θεάτρου. Ἐπὶ τῆς παραστάσεως ἐπεκράτει ἡσυγία· ἀλλ' ἐπιδοκιμασιαὶ καὶ ἀποδοκιμασιαί, κατὰ τοῦ ποιητοῦ ἢ κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, θορυβωδῶς ἐγίνοντο. Ἐνίοτε δ' ἐξεφράζετο μεγαλοφώνως καὶ κινή δυσμένεια κατὰ τινος τῶν παρόντων θεατῶν. Τῆς ἐπιδοκιμασίας ἐνδείξεις ἦν τὸ χειροκρότημα, τῆς ἀποδοκιμασίας ὁ συριγμός, καὶ εὐαριστηρᾶντων χωρίων ἐξητεῖτο ἢ ἐπανάληψις

αὐτὴ ἐχρησίμευον ὡς θεάτρον, διὰ τοῦς ἐπισημοτέρους τῶν ἐν τέλει, καὶ τὸ ὑπαιθρον τῶν, ὡς πολὺ μικρότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκαλύπτετο ἄνωθεν δι' ὑψίσματος (valarium). Ἐκδομοῦντο δὲ, ἰδίως ἐν Ῥώμῃ, μετ' ἐκτάκτου μεγαλοπρεπειᾶς καὶ πολυτελείας καλλιτεχνικῆς. Ἐν τῶν ἐντελέστατα διατηρουμένων Ῥωμαϊκῶν θεάτρων ἐστὶ τὸ τῆς Ἀσπίδου ἐν Παμφυλίᾳ. Ὅτε δ' ἐν Ῥώμῃ τ' ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς μούσης διεδέχθησαν τὰ θεάματα τῶν μονομάχων καὶ τῶν θηριομάχων, τότε ἀντὶ θεάτρων ἤρχισαν οἰκοδομοῦμενα ἀμφιθέατρα, ἐλλειψοειδῆ στάδια τῶν ἀγῶνων ἐκείνων, περιστοιχίζόμενα περίεξ πανταχόθεν ὑπὸ ἐδωλίων τῶν θεατῶν,

ὡς ἂν δύο θέατρα εἶχον ἐνωθῆ εἰς ἓν, καὶ ἔχοντα ὑπὸ τὰ ἐδῶλια ταῦτα σπηλαιώδεις ὀπὰς, διὰ τὰ θηρία καὶ τοὺς μονομάχους. Ἐξωθεν δ' ἔχουσιν ἐπαλλήλους σειράς ἀψίδων, ὧν ἡ κατωτέρα φέρει εἰς ἐσωτερικὴν περιπᾶν τὸ ἀμφιθέατρον χωροῦσαν δίεδρον, ἐξ ἧς ἀναβάθραι φέρουσιν εἰς τὰ ἐδῶλια. Τὸ περιφερμέτερον ἐν τῇ ἀρχαϊότητι ἦν τὸ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ἐπισημοτάτῳ ἐρετικῷ ὕψους 154' ἐν

Ἄμφιθέατρον Κολλισαίου

Ῥώμῃ σωζόμενον, τὸ Κολλισαίου λεγόμενον, οὗ τὴν οἰκοδομὴν ἤρχισεν ὁ Βεσπασιανός, ἐπεράτωσε δ' ὁ Τίτος τῷ 80 μ. Χ. Τὰ ἐδῶλια αὐτοῦ ἦσαν δεκτικὰ 87,000 θεατῶν καὶ ἢ ὑπὲρ αὐτὰ στοὰ ἐτέρων 20,000.

Θεία, 1) Τιτανίς, θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἐκ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Σελήνης (Ἡσίοδ. Θεογ. 135. 371. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, μήτηρ τῶν Κερκύων.

Θεοῦς, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Λακωνίᾳ (Πaus. Η, 25, 2).

Θεοῦσα, 1) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ΝΑ ἐν Παρρασίᾳ, ἐπὶ τῆς Β. κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους. — 2) Ἄλλη αὐτόθι, ἐν τῇ Ὀρχομενίᾳ, παρὰ τῷ Ὀρχομενίῳ, παραποταμίῳ τοῦ Ἀλφειοῦ (Πaus. Γ, 27, 4. 38, 3).

Θέλπουσα, ἢ Θέλφουσα, πόλις τῆς

Β. Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Λάδωνι. Ἐῖχε ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐῖτε ἔρημος (Πaus. Η, 25, 2).

Θέμις, 1) Θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἔτεκεν ἐκ Διὸς τὰς Μοῖρας καὶ τὰς Ὀφρας (Ἡσίοδ. Θεογ. 135. 901) ἡ προσωποποίησις

τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὁ Ὀμηρος μνημονεῖ αὐτῆς ὡς θεᾶς, μετὰ τοῦ Διὸς προστατεύουσας τὸ δίκαιον, καὶ τὰς πολιτικὰς συναλεύσεις συγκαλοῦσας (Ὀδ. Β, 68). Καὶ ἐν Ὀλύμπῳ δὲ προϊστάτο τῆς εὐδοκίας καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως, καὶ πάρεδρος τοῦ Διὸς, οὐδέποτε μεμψιμοιρεῖ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ εἰσάγει τὴν τάξιν ἐν τῇ φύσει καὶ παρὰ ταῖς ἀνθρώποις, ὥστε καὶ τὰ ἐπιθετὰ σώτεια καὶ εὐβουλος τῇ ἀποδίδονται. Καὶ τοὺς χρησμούς δὲ (Θέμιστας) τοῦ Διὸς ἀγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτὴ κατεῖχε τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον (Αἰσχ. Εὐμ. 2. — Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 1181). Πολλαχού λατρευομένη, παριστάτο ὡς θεὰ νεοστάθμην καὶ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, μήτηρ τοῦ Ἀγχιίου.

Θεμισκυρα, πόλις πεδινή ἐν Πόντῳ, κατοικία τῶν Ἀμαζόνων, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Θερμῶδοντος, ἐπὶ Ῥωμαίων, ὡς φαίνεται, μὴ ὑπάρχουσα πλέον (Αἰσχλ. Προμ. 722. — Ἡρόδ. Δ, 86. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Θεμιστος, υἱὸς τοῦ ἐκ Παφλαγονίας φιλοσόφου Εὐγενίου, ρήτωρ καὶ φιλόσοφος, ἐν τῇ δ' ἑκατονταστηρίδῃ μ. Χ. ὑπὸ Κωνσταντίνου, Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτῶν λίαν ἐκτιμώμενος διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, δι' ἣν καὶ εὐφραδῆς ἐπωνομάσθη, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Γρηγόριος Βασίλεα λόγων τὸν ἔλεγε. Ὁ Φώτιος μνημονεῖ 36 λόγων αὐτοῦ, ἐξ ὧν 33 μόνον σώζονται, καὶ προσέτι εἰς εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. Οἱ πλεῖστοι εἰσι πανηγυρικοὶ αυτοκρατόρων τινὲς δ' ἀναφέρονται καὶ εἰς φιλικὰς σχέσεις, εἰς τὴν γεωργίαν, κλπ. Διητηρήθησαν δὲ καὶ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἔργων 4 παραφράσεις ἢ σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην.

Θεμιστογένης, Συρακοῦσιος, μνημονεῖται ὡς συγγραφέας ἀνάδοσιν τοῦ Νεωτέρου Κάρου εἰς Ἀσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 2. — Πλούτ. π. δ. Ἀθ. 345. — Τσέτο. Χιλ. Ζ, 937). Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα κρύπτεται ὁ Ξενοφῶν ἄλλοι ὅτι οὗτος συνειργάσθη εἰς τὴν Ἀνάδοσιν τοῦ Ξενοφῶντος.

Θεμιστοκλῆς Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φρεάρριος. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἦν ξένη, ἐκ Καρίας, ἢ Θρᾷσσα, ἦν οὗτος κατὰ τὸν νόμον νόθος. Ἀλλ' ἡ ἔκτακτος ἱκανότης του τὸν ἀνέδειξεν ἀνώτερον τῶν πλείστων ἐκ τῶν γνησίων. Τῷ 493 π. Χ. ἄρχων διατελέσας, ἔκτισε τὸν λιμένα Πειραιᾶ, ἐννοῶν ὅτι πρέπει νὰ καταστήσῃ τὴν Ἀθῆνας πόλιν ναυτικὴν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν ἰσχυρὰ φύσει καὶ διανοίᾳ του ἦν οὐχὶ λίαν λεπτός ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν τρόπων τῆς ἐπιτυχίας (Ἰδ. Θουκ. Α, 138), διεφώνησε πρὸς τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ 483 ἐπέτυχεν αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν. Ὁ Περσικὸς δὲ πόλεμος ἠνέμψε πρὸ πάντων εὐρὺ τὸ στάδιον

εἰς τὴν φιλοδοξίαν του. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ὑπὲρ πάντα ἄλλον προεῖπεν ὅτι αὐτὴ ἦν προσιμὸν πάλης μακρᾶς, καὶ ὅτι πρὸ πάντων εἰς τὴν θάλασσαν ἔκπεπε νὰ ἐγκηται τῶν Ἀθηναίων ἡ δύναμις δι' ἃ, ἐπὶ προφάσει πολέμου κατὰ τῆς Αἰγίνης, προὔκαλεσε, καὶ τοι ἀντιστάντος τοῦ Ἀριστείδου, ψήρισμα, καὶ οἱ ἀντιστάτες τῶν ἀργυρείων τοῦ Λαυρείου προσδιορίζοντο εἰς οἰκοδομὴν πλοίων, καὶ οὕτως ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων συνέστη ἐκ 200 τριήρων (Ἡρόδ. Ζ, 144. — Θουκ. Α, 14. — Πλούτ. Θεμ. Δ, ΙΑ). Συμπράξει τῶν Τεγεατῶν, κατώρθωσε νὰ συγκαληθῇ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ συνέδριον, οὗ ἡ Σπάρτη προϊστάτο, καὶ ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, ἐξελέγη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ὡς συνετὸς πολιτικὸς, ἐπεζήτησε πρὸ πάντων τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τοὺς συμπατριώτας του ὅτι ὁ χρησιμὸς, παραγγέλλων αὐτοῖς νὰ κλεισθῶσιν εἰς ξυλίνα τεῖχη, ἐνδοεῖ τὰς τριήρεις (Ἡρόδ. Ζ, 141). Ἀλλ' ὑπερίσχυσε ἡ γνώμη νὰ πεμφθῇ μετὰ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐαινέτου εἰς τὰ Τέμπη. Ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου ὅμως πληροφορηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι περὶ οὗ διέτρεχον κινδύνου νὰ κυκλωθῶσι διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ἐγκατέλιπον τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς μετὰ τῶν Ἀττικῶν πλοίων προσῆλθεν εἰς τὸν κατὰ τὸ Ἀρτεμισίον Σπαρτιατικὸν στόλον, τὸν ὑπὸ τὸν Εὐρυβιάδην (Ἡρόδ. Η, 1. — Πλούτ. Θεμ. Ζ), ὅστις ὑπέφερον ἐκ τρικυμίας ἐκεῖ, καὶ μετὰ ναυμαχίαν ἦν προὔκαλεσε ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἦτις οὐδὲν ἔσχε βέβαιον ἀποτέλεσμα, μαθὼν τὴν ἐν Θερμοπύλαις καταστροφὴν, ἀπεσύρθη διὰ τοῦ Εὐρίπου εἰς Σαλαμίνα. Διὰ δόλου ἐπροσπάθησεν ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ καταστήσῃ ὑπόπτους εἰς τοὺς Πέρσας τοὺς μετ' αὐτῶν συνεκστρατεύσαντας Ἴωνας εἰς τὸ Φάληρον δὲ καταπλεύσας, ἐπέισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν των (Ἡρόδ. Η, 40). Ὅτε δ' οὕτως ἐγκαταλείφθη, κατελήφθη ἡ Ἀκρόπολις ὑπὸ τῶν

Περσών, εἰ μὲν ἄλλοι στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Σαλαμίνα καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἄλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς, πεπεισμένος ὅτι ἐνταῦθα μόνον ὑπῆρχε πιθανότης εἰς νίκην, ἠγωνίσθη παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τοὺς Ἕλληνας νὰ μείνωσι, καὶ ἐν ἄλλοις μετεχειρίσθη πρὸς δωροδοκίαν τινῶν καὶ ἔειχε λάβει 30 τάλαντα παρὰ τῶν Εὐβοέων. Καὶ ὁ μὲν Εὐ-

ρυβιάδῃ· ἐνέδωκεν, ἀλλ' ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπέμεινε πεισματωδῶς· δι' ὃ ὁ Θεμιστοκλῆς κατέφυγεν εἰς δόλον, μὴνύσας, ὡς εἶπεν φίλῳς ἢ προδότης, τῷ Ξέρξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελέτων ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συλλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ σπῶσιν νὰ τοὺς περικυκλώσῃ. Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου μετὰ 1,000 τουλάχιστον τριήρων οἱ Πέρσαι ἐγκλείσαντες προσέβαλον τὰς 375 ἑλληνικὰς ἐν τοῖς στενοῖς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς, ἀλλ' ἠττήθησαν

κατὰ κράτος, τῇ 8/20 Σεπτεμβρίου 480, ἀπολέσαντες μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ πλείστα τῶν πλοίων τῶν. Ἀνηγγεῖλε δὲ καὶ αὐτῷ ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν Ξέρξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες προὔθιθεντο νὰ τὸν καταδιώξωσι, δι' ὃ αὐτὸς ἔφυγεν ὅσον τάχος, καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπηλλάγη ἀνευ ἄλλων ἀγῶνων (Ἡρόδ. Η, 88.—Πλούτ. Θεμιστ. ΙΑ, 127. Ἀριστ. Η), καὶ ὡς σωτὴρ γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς, εἰ καὶ τὸ δεύτερον γέρας μόνον αὐτῷ ἐδόθη. Ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς νησιώτας ὅσοι συνεστράτευσαν μετὰ τῶν Περσῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ, δικαίως ἢ οὐ, τῷ ἀπεδόθησαν καταγρήσεις, ἀντικατεστήθη εἰς τὴν στρατηγίαν ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου. Θέλων δὲ νὰ δαμώσῃ τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιῶται ἀνθίσταντο, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Ἀθριωνόχου, καὶ ἐπιτηδείως παρέτεινε τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ συνεπληρώθη ἡ δαμώσις (Θουκ. Α, 89), καὶ ὁμοίως, κατὰ συμβουλήν του, ὠχυρώθη καὶ ὁ Πειραιεὺς (477) (Θουκ. Α, 93). Ὁ Φρόνιχος ἠμνησε τὰ κατορθώματά του εἰς τὸ ἐν ἔτει 476 διδασχθὲν δρᾶμά του τὰς Φοινίσσας, καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (πιθανῶς τῷ 472) πάντων τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν. Ἄλλ' ὁ μεγαλεπήβολος ἐν κινδύνοις δὲν ἦν ἄμειπτος ἐν ἡσυχίαις κατοῖς, διὲς δὲν ἦν τὸ στοιχεῖόν του ἡ νόμιμος τάξις, οὐδ' εἴγε, φαίνεται, τὰς χεῖρας ἐντελῶς καθαρὰς (Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ)· δι' ὃ καὶ ἡ δημοτικότης του ἠλαττώθη βαθμυδῶν, ὑπενεργεῖα καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὥστε καὶ κατηγορήθη ἐπὶ Μηδισμῷ καὶ ἀπελύθη μὲν τότε· ἀλλὰ τῷ 471, ὑπερισχύσαντες οἱ ἀντίπαλοί του, ἐπέτυχον κατ' αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν (Θουκ. Α, 137). Διατρίβων δ' ἐν Ἀργεῖ ὅτε ἐθανατώθη ἐν Σπάρτῃ ὁ Πausanias ἐπὶ προδοσίᾳ, κατηγορήθη ὡς συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν Σπάρτῃ πρὸ γενικοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων

κληθεὶς ν' ἀπολογηθῆ. κατεδικάσθη ἐρήμην. Τότε ἔφυγεν εἰς Κέρκυραν, ἐκέϋθη πρὸς Ἀδμήτρον τὸν βασιλέα τῶν Μολοσσῶν, καὶ εἶτα διὰ Πύθνης καὶ Νάξου εἰς Ἔφεσον, καὶ 80—100 τάλαντα τῷ ἐδημεύθησαν, εἰ καὶ οἱ φίλοι του μέγα τῷ ἔσωσαν μέρος τῆς περιουσίας του (Πλούτ. Θεμ. ΚΙΒ). Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν νειωσὶ τὰς ἡμέρας ἀναλαμβάνοντα Ἀρτιάξερξῆν (465), ἀνέμνησεν αὐτῷ ὅσα διετεινετο ὅτι ὑπηρετήσας τῷ Ξέρξῃ ἐν Σαλαμίῃ, ὑπεσχέθη νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς καθυπόταξιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔλαβε πλοῦσια δειγμάτων τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως. Πρὶν ἢ ὅμως παρέλθῃ τὸ ἔτος, καὶ ὁ ἐμελλε νὰ ἐκμάθῃ τὴν περσικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ περσικὰ ἔθιμα, ἀπέθανε (τῷ 461) ἐν Μαγνησίᾳ, 65 ἔτης, πιθανῶς ἐκ φυσικοῦ θανάτου (Θουκ. Α, 135), τὰ δὲ ἔστιά αὐτοῦ, κρυφῶς μετακομισθέντα εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐτάφησαν εἰς τὸν ἐπιὸν ὑπάρχοντα τάφον κατὰ τὸ ἀκριτέριον Ἄλκιμον, δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Θεόγνης, ποιητὴς Μεγαρέως, ζήσας περὶ τὰ 540—500 π. Χ., μέλος τῆς ζωρικῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, ἀπώλεσεν ἐπὶ στάσεως πᾶσάν του τὴν περιουσίαν, καὶ πικρῶς καθάπτεται τῶν ἀντιπάλων του ἐν τοῖς ποιήμασι του, ἅτινα ἦσαν ἐλεγειακά, εἰς τὰς τότε περιστάσεις τοῦ βίου ἀναφερόμενα, τινὰ καὶ συμποσιακά μετὰ γνωμικῶν παραινετικῶν, καὶ ἀπετεινόντο τὰ πλείστα εἰς νέον τινὰ εὐπατρίδην, Κύρνον Πολυκάιδος. Συλλογὴ τῶν γνωμικῶν τούτων ἦν εἰσηγμένη εἰς τὰ σχολεία. Ἄλλ' ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομά του διττηρουμένων 1389 στίχων τινὲς εἰσὶ τοῦ Σέλωνος, τοῦ Ἰυρταίου, τοῦ Μιμνέρμου καὶ ἄλλων· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ στίχου 1231 εἰσὶν ἐρωτικοὶ, μικροῦ λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαίως μεταγενέστεροι. Πλὴν δὲ μικρῶν τινῶν ἐντελῶν ἐλεγείων ἐν αὐτοῖς, τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἀποσπάσματα ἀνευ συναφείας, καὶ πιθανῶς ἐκ παραθέσεων ἄλλων συγγραφέων συλλεγέμενα.

Θεοδέκτης, 1) ἐκ Φωκῆδος τῆς Λυκίας, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος

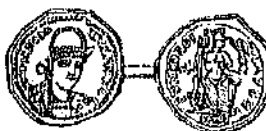
καὶ Ἀριστοτέλους, ζήσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν ῥητορείαν, εἶτα εἰς τὴν τραγικὴν ποιήσιν, καὶ ἐδραβεύθη εἰς διαγωνισμὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας εἰς τιμὴν τοῦ Μαυτίλου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πατρίδος του τῷ ἐστῆθη ἀνδριάς. Συγγράμματα δὲ τῷ ἀποδίδονται Σωκράτους ἀπολογία Νόμοι· μία ῥητορικὴ 50 τραγῳδίαί, ὧν μόνον τίτλοι τινὲς καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἐκδ. Nauck. Tr. Ingm.). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, ῥήτωρ καὶ αὐτὸς.

Θεοδοσία, Μιλησίαν ἀνοῦσα ἀποικία ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ (Κριμαίᾳ), διατηρούσα ἐτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Στράβ. Ζ, 309)

Θεοδόσιος, 1) ἐκ Βιθυνίας, τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., γεωμέτρης, ἀφῆκε τρία συγγράμματα μαθηματικά. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ἀφῆκε συγγράμματα γραμματικά. — 3) Ὁ Μέγας, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 379—395 μ. Χ.

υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἰσπανίας, στρατηγοῦ διακεκριμένου, ὃφ' ὄν ἐγυμνάσθη καὶ διεκρίθη. Τοὺς Γότθους πολλακίς κατετρόπωσε, καὶ ὡς νομοθέτης διέπρεψεν. Ἀσπασθεὶς τὸν Χριστιανισμὸν, κατεδίωξε τὴν πολυθεῖαν καὶ τοὺς Ἀριανούς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, τῷ 393 ἔπαυσε καὶ ἡ κατ' Ὀλυμπιάδας ἀριθμησις. Κατὰ τῶν Θεσσαλονικέων, οἵτινες ἐν στάσει ἐφόνευσαν τὸν προὔχοντα αὐτῶν ἐν τῷ ἱεροδρόμῳ, εἰς ὃ τοὺς προσέκλεισε, κροδοτικῶς θυσιάσας, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἄφεσιν τῆς ἀμαρτίας του. — 4) Ὁ ἑγγονος αὐτοῦ, αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 408, ὅτε ἦτο ἑπταετής, μέχρι 450 μ. Χ. Ἦν χαρκτηρὸς ἀσθενοῦς, καὶ ἡ ἔμφρων καὶ εἰσεδῆς

αυτοκράτειρα Πουλχερία ἐκυβέρνηα κυρίως ὑπὸ τὸ ὄνομά του. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ἡ σύνταξις τῆς συλλογῆς τῶν νόμων, τῆς καλουμένης κώδικε Θεοδοσιανῆς.

Θεόδοτος, 1) Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Λυσιστάχου, ὁ παραδούς τὰς Σάρδεϊς εἰς τὸν Σέλευκον. — 3) Ναύαρχος τοῦ Ἀντιγόνου ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ Πτολεμαίου τῷ 315 π. Χ. — 4) Αἰτωλὸς, στρατηγὸς Πτολεμαίου Δ' κατ' Ἀντιόχου Γ'. — 5) Σοφιστὴς, διδάσκαλος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, συνεδούλευσε τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου, καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ὅμως ἐν ὄργῃ τὸν ἐδίωξεν· εἶτα δὲ, συλλαβὸν αὐτὸν ὁ Βρούτος, τὸν ἐθανάτωσε, τῷ 43 π. Χ. — 6) Πυθαγόρειος, ὅστις λέγεται διὰ τῶν ὀδόντων του ἀποκόψας τὴν γλῶσσάν του ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ προδώσῃ τοὺς ἐν συνωμοσίᾳ τινὶ συντρόφους του. — 7) Ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ, τῷ 221 π. Χ. (Ναον. ἐν Faesi).

Θεοδώρα, ἴδ. Ἰουστινιανῆς.

Θεόδωρος, 1) Ὁ Ῥοίκου, Σάμιος, ἀνοδόμησε τὴν ἐν Σπάρτῃ Σικιάδα καὶ ἐπεμελίωσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ (605 π. Χ.) συγχρόνως γλύπτης καὶ χαλκούργου. — 2) Ὁ Τηλέκλου, γλύπτης τὸν σμαράγδινον δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους, καὶ κατασκευάσας ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς κράτηρας διὰ τὸν Κροῖσον καὶ ἄλλους (Ἡρόδ. Γ' 41). — 3) Ἐκ Ῥαδάρων τῆς Παλαιστίνης, σοφιστῆς, ἰδρυτῆς σχολῆς ἐν Ῥόδῳ «τῶν Θεοδορείων», καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἰσίδωρου. Συγχρόνως καὶ συγγραφεὺς οὗ οὐδὲν σὴνεται.

Θεοκλύμενος, 1) υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, μάντις ἐν Ὑπερβία τῇ Ἀργολικῇ. Ἐνεκα φόβου φυγὰς ἦλθεν εἰς Πύλον πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ συνώδευσε αὐτὸν εἰς Ἴθάκην, ἐνθα ἀνήγγειλε τῇ Πηνελόπῃ τὴν παρούσαν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ εἰς τοὺς μνηστήρας προσέτε τὸν ὄλεθρον των (Ὀδ. Ο, 256. 507. Ρ, 158. Υ, 350). — 2) ἴδ. Πρωτεύς.

Θεόκριτος, Συρακοῦσις, διάσημος

βουκολικὸς ποιητὴς, ζήσας περὶ τὰ 272 π. Χ. μέρος μὲν ἐν τῇ πατρίδι του, ἐπὶ Ἰέρωνος Β, μέρος δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αὐτὸς διερρῶθιμεν εἰς ἰδιαιτέρον εἶδος τῆν βουκολικὴν ποιήσιν, ἧτις ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς ἀφελείᾳ εἴθιστο καὶ ἤσκητο ἀνεκιδεν μεταξὺ τῶν βουκόλων τῆς Σικελίας, περιστροφόμενῃ ἰδίως εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, δι' ὃ καὶ οὗτος θεωρεῖται ὁ πρῶτος αὐτῆς ἐπινοητῆς. Ἦνὰ λοιπὸν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῶν ποιμενικῶν ἀσμάτων διατηρήσας ὁ Θεόκριτος, ὡς ἐπίστε τὸν σύμμετρον διαγωνισμὸν, ἄλλοτε τὴν ἐπανάληψιν παρεμβαλλομένων στίχων, ἔγραψε τὰ ὠραία του Εἰδύλλια, ἧτοι μικρὰς εἰκόνας, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε μόνου τοῦ ποιμενικοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ βίου τῶν κατωτέρων ἐργατικῶν τάξεων. Εἰσὶ δ' ἀφελεῖς καὶ φυσικαί, ἀλλ' οὐχ ἥττον ποιητικαὶ παρκατάσεις ἀληθῶν χαρακτήρων μετὰ δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ φαιδρότης ἐστὶ πάντως ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν, τὸ δ' αἶσθημα τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἐστὶ ζωηρότατον ἐν αὐταῖς. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἰσχυρὰ, γλαφυρὰ καὶ εὐγενής, ἡ δὲ διάλεκτος ἡ ἐν Σικελίᾳ δωρική, ἀλλὰ μετ' ἰδιωτισμῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων πεπλουτισμένη. Ἀνευρέθη δ' ἐσχάτως καὶ ποιήματι αὐτοῦ, τέως ἀγνωστον, ἐκ στίχων 33 εἰς διάλεκτον Λιολικὴν. Τὰ σωζόμενα αὐτοῦ εἰδύλλια εἰσὶ 30 τὸν ἀριθμὸν. Ἐπειδὴ δὲ πάντα δὲν φέρουσι τὸν καθαροῦ βουκολικὸν χαρακτῆρα, ἠμφοσθητήθη ἐπίστε ἡ γνησιότης πάντων αὐτῶν. Σώζονται δὲ καὶ 22 ἐπιγράμματα, καὶ ἀποσπάσματα ποιημάτων τινος ἐπιγραφομένου Βερενίκῃ. Πρὸ τοῦ Θεοκρίτου λέγεται ἦδη γράψας μ. ἐ λ η β ο κ ο λ ι κ ἄ ὁ Στρησίχορος, καὶ ἰδίως τὰ περὶ Δάφνιδος· ἀλλὰ πιθανῶς ἦν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χαρακτῆρ ἐπικὸς ἢ λυρικός. Μαθητῆς δὲ καὶ μιμητῆς τοῦ Θεοκρίτου ἦν ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Βίων ὁ Σμυρναῖος, καὶ αὐτὸς τὰ τελευταῖά του ἔτη ἐν Συρακούσαις ἐγκατατίωσας. Σὴνεται δ' αὐτοῦ

ποίημα, ὁ Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος, καὶ ἄλλα ἐλάσσονα ἢ ἀποσπάσματα. Τοῦτου δὲ μαθητῆς ἐκλαμβάνεται ὁ Μόσχος ἐκ Συρακουσῶν, οὗ σάζεται ὁ Ἐπιτάφιος Βίωνος, δύο μεγάλα εἰδύλλια ἐπικοῦ χαρακτήρος, καὶ ἄλλα μικρὰ ποιήματα. Ἄλλ' ἀμφοτέροι, ἐπιτετηδευμένοι, περιπαθεῖς, ἀλλὰ τῆς φυσικῆς ἀφελείας καὶ τῆς δραματικῆς στερούμενοι ζωηρότητος, εἰσὶν ἐξωτερικῶς μόνον μιμηταὶ τοῦ ἐξόχου των διδασκάλου, ὅστις μένει ὁ μόνος πρωτότυπος καὶ ἀληθῆς βουκολικὸς ποιητῆς τῆς Ἑλλάδος.

Θεολογεῖον, ἴδ. Θέατρον.

Θεόμνητος, 1) Ζωγράφος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ (ΡΙ. XXXV, 10, 36). — 2) Γλύπτης, ἴδ. ὁ ἀθλητῶν (Παυσ. ΣΤ, 15, 2.—ΡΙ. XXXIV, 9). — 3) Ἀκαδημαϊκός, διδάσκαλος τοῦ Βρούτου, περὶ 43 π. Χ. (Πλούτ. Βρ. ΚΔ.).

Θεονόη, ἴδ. Θέστωρ. Πρωτεύς.

Θεοξένεια, ἐορτὴ καθ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι ὁ ἐορταζόμενος θεὸς ἐξένιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγγυρῆους θεοῦς. Τοιαῦτα μνημονεῦονται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαιίας, ἐν Δελφοῖς, ἐν Πάρῳ, ἐν Ἀκράγαντι. Συνηθέστατα ἐτελοῦντο τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ ἐν Πάρῳ καὶ Ἀκράγαντι τοῖς Διοσκούροις, ὡς φιλοξένους. Εἰς τὰς ἐστιάσεις τῶν θυσιῶν προσεκαλοῦντο πολλάκις καὶ ἐπίσημοι ξένοι, ὡς ὁ Πίνδαρος καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς Δελφοῦς.

Θεόπομπτος, 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐξεργάγη καὶ ἐπερατώθη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 724 π. Χ.) (Παυσ. Γ, 3, 2), καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδοται ἡ ἐγκατάστασις τῆς ἀρχῆς τῶν Ἐφόρων (Ἀριστ. Πολ. Β, 9). — 2) Ἱστορικός, υἱὸς Δαμασιστράτου ἐκ Χίου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 380 π. Χ., ἦλθε, κατ' ἐπίστε εἰς Ἐφέσον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξέπαιδεύθη ὑπὸ τὸν Ἰσοκράτην. Εἰς πολλὰς πόλεις διεπρεφένως δικηγόρος πρὸ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἰδίως διεκρίθη εἰς τὸν ῥητορικὸν διαγωνισμὸν τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας πρὸς τι-

μὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Μουσώλου, καὶ ἐνίκησε τὸν Θεοδέκτην ἐκ Φασηλίδος καὶ ἄλλους (Goll. X, 18, 6). Εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὸς ἐρεῦνας, μέγα μέρος τῆς περιουσίας του εἰς αὐτὰς δαπανήσας. Διέμεινε δ' ἐτι ἐπ' ἐλίγον ἐν Χίῳ· ἀλλὰ δυσανασχέτων πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ δημοκρατικὴν μεριδα, ἀπήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐνθα ὁμοῦς λέγεται ὅτι ὁ Πτολεμαῖος δὲν τὸν ἐδέχθη πολὺ φιλοφρόνως. Ὡς ἱστοριογράφος θεωρεῖται ὡς λίαν φιλόσοφος, καὶ εἰς τὸ ἐλάττωμα ταῦτα καὶ τὴν ἀλήθειαν θυσιαζῶν πολλάκις (Πλούτ. Λυσ. Α.—Νερ. Αλεξ. ΧΙ). Προσέτι δὲ καὶ μύθους πολλοὺς παρενέρει εἰς τὰς διηγήσεις του, καὶ εἰς παρεκβάσεις ἐνασμενίζεται. Τὸ ὄφρος του τινὲς τῶν ἀρχαίων ψέγουσιν ὡς οὐχὶ ζωηρόν οὐδ' ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀντικειμένων· ἀλλὰ τὸ λέγουσιν εὐκρινῆς, ὑψηλόν. Σώζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον τῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα ἐπεγράφοντο «Ἐλληνικὰ» ἢ «Ἐλληνικὰ καὶ ἱστορικά», καὶ ἄλλο «Φιλιππικὰ» πραγματευόμενον τὰ ἐπὶ Φιλίππου συμβάντα ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· ἐπίστε δὲ καὶ τῶν πολυαριθμῶν δημογοριῶν του. Ἐξ αὐτῶν πλεῖστα ἠρύσθησαν ὁ Διδώρος ὁ Σικελιώτης καὶ ὁ Πομπηῖος Ἐρῶτος. — 3) Ποιητῆς τῆς ἀττικῆς κωμῳδίας, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σὴνεται 20 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. (Müller, fragment. hist. gr.).

Θεῖς, ἴδ. Ἀποθέωσις.

Θεοῦ πρόσωπον, βράχος ἀποτόμως εἰς τὴν θάλασσαν βυθιζόμενος εἰς τὰ Β τοῦ Λιβάνου (Πολ. Β, 68.—Στράβ. ΙΣΤ, 754).

Θεοφάνης, Μυτιληναῖος, συνοδούσας τὸν Πομπηῖον εἰς τὰς ἐστρατείας του, γράψας τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, καὶ συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, δι' ὃ καὶ μεγάλως ὑπ' αὐτῆς ἐτιμήθη· ἔλαβε δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφίας (Πλούτ. Πομπ. ΜΒ.—Cass. Β. C. III, 18.—Cic. Arch. X, 24. The. Ann. VI, 18).

Θεοφάνεια, έορτή εν Δελφοίς δια τήν έπιστροφήν του Θεού (ως ήλιου), άπόντος δη-
θεν τον χειμώνα (Πολυδ. Α, 34).

Θεόφιλος, 1) ποιητής της μέσης κω-
μωδίας. Σώζονται 8 δραμάτων αυτού άπο-
σπάσματα.—2) Συγγραφεύς περί γεωργικής
(Varr. R. R. I, 1, 9). — 3) Παιδαγωγός νομικός, ού σώζεται ή έλληνική μετάφρασις
των λατινικών κωδίκων. — 4) Ιατρός των
χρόνιων του Γαληνού.

Θεόφραστος, κυρίως Τύρταμος
καλούμενος, περιπατητικός εξ Έρεσού της
Λέσθου, μαθητής του Πλάτωνος, έτα μαθη-
τής και φίλος του Άριστοτέλους, όστις και
τάν έγκατέστησεν έπίτροπον του υιού του και
κληρονόμον της βιβλιοθήκης του. Τῷ 306
π. Χ. άπήλθε των Άθηνών, άλλ' έπανελθών
τό έπίον έτος, έδίδαξε τήν Άριστοτελικήν
φιλοσοφίαν άπέθανε δε τῷ 287 π. Χ, κατά
τό 85 έτος αυτού, υπό πάντων αγαπώμενος
και τιμώμενος. Έγραψε δε πολλά, εξ ών
σώζονται α) ήθικοί χαρακτήρες εις
30 κεφάλαια, ούς τινες, δλωσ άνακτίως έθεώ-
ρησαν ως μεταγενεστέραν μεταρρύθμισιν του
αρχικού έργου β) περί φυτών ιστορίας,
εις 10 βιβλία γ) αίτια φυτικά, εις 8
βιβλία, ών τά β πρώτα σώζονται δ) περί
λίθων, ως φαίνεται άπόσπασμα άλλου μεί-
ζονος συγγράμματος ε) περί πυρός, εις
βιβλία 2, ών τό έν μόνον σώζεται. Πολλών
δ' άλλων γνωρίζονται μόνον αί έπιγραφαι.
Θεωρείται δ' ως πατήρ της βοτανικής, ως ό
Άριστοτέλης ήν πατήρ της ζωολογίας.

Θεοφάνεια, 1) πόλις εν Βοιωτία με-
ταξύ των Θηβών και του Άσωπού (Στράβ.
Θ, 409.—Έύρωπ. Βάσιχ. 1029).—2) Θείσις
ΒΑ της Σπάρτης επί του Εύρώτα, έχουσα
ιερόν του Διονύσου και τάφους του Μενελάου
και της Έλένης (Ηρόδ. ΣΤ, 61. — Πολύδ.
Ε, 18.—Πλουσ. Γ, 14, 9, 10, 4).

Θεοπόνοτες, 18. Πολιτεύματα.

Θεριαστής, άμνητήρ. Οι άρχαίοι έθε-
ρίζον τον σίτον δια μικράς δρεπάνης, της

μεγάλης χρησιμυούσης εις Θερισμόν του χέρ-
του. "Επισπε δ' ό Θεριαστής τους στάχυς ύψη-
λώς ύπέρ τήν γήν, και όλί-
γον ύπό τον καρπόν.

**Θέριστρον ή Θερί-
στρον**, ένδυμα Θερινόν,
κατά τινας κάλυμμα της
κεφαλής κατά του ήλιου
(Θεόφρ. ΙΒ, 69).

Θέριατα, μέρη έχοντα θερμάς πηγάς
1) "Ιδ. Σελινούς.—2) "Ιδ. Τμέρα.—
3) Ούτως έκάλεσαν οι Ρωμαίοι και τά Θερ-
μά αυτών λουτρά, τά μετά μεγάλης πολυ-
τελείας οικοδομούμενα κατά μήρησιν ού μόν-
ον των βαλανείων, άλλ' και των γυμνασίων
(Ιδ.) των Έλληνικών.

Θέριαη, πόλις έπίσημος της Μακεδο-
νίας, επί της Β. άκρας του κατ' αυτήν κλη-
θέντος Θερμαίου ή Θερμαϊκού κόλ-
που. Ο Κάσσανδρος αύξήσας, και εις πρω-
τεύουσιν άναδείξας αυτήν, τήν μετωνόμασε
Θεσσαλονίκην, κατά τήν σύζυγόν του, θυγα-
τέρα του βασιλέως Φιλίππου (Ηρόδ. Ζ, 132.
127.—Τασ. Απμ. V, 10).

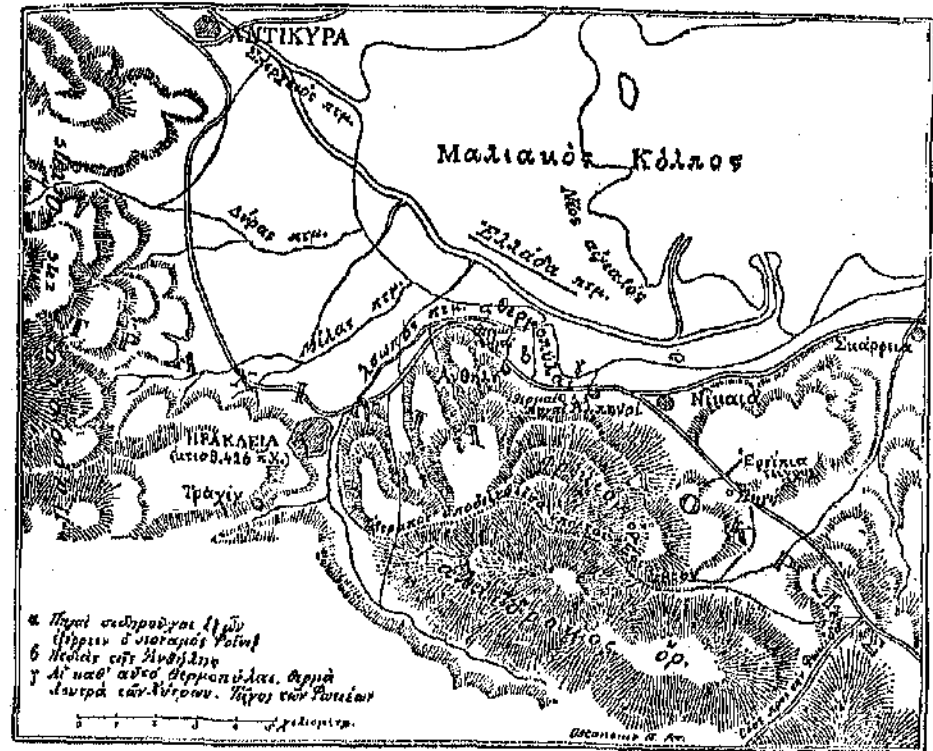
Θέριαιν, ή Θέρμας (δ), ή πρωτεύ-
ουσα της Αιτωλίας, επί του Πανατωλικού
όρους Α. της Τριχωνίδος λίμνης, εις θέσιν
δύσβατον καιμένη, και δια τουτο άταξήσας.
Ηκει συνήρχετο τό αίτωλικόν συνέδριον.
Ητο δε πόλις ώραια και πλουσία, ότε κα-
τέστρεψεν αυτήν Φίλιππος ό Γ, τῷ 218 π.Χ.
(ν. Πετροχώρι). (Πολύδ. Ε, 6.—Στράβ. Ι 463).

Θερμοπόλεις, ή περίφημος στενωπός
μεταξύ της Θαλάσσης και του Καλλιδρό-
μου, της Α. κορυφής της Οίτης, ήν ή μόνη
αΐσδος εις τήν Θεσσαλίαν. Άνομάσθη δ'ούτω
έν των παρ' αυτήν Θερμών θεούχων πηγών
ιερών τῷ Ηρακλεί (Ηρόδ. Ζ, 176). Τήν
στενωπὸν διατέμνουσι βύακες ό Άσωπός και
ό Φοίνιξ, και Β αὐτῆς βύακες ό Μέλας, ό
Δύρας και ό ποταμός Σπαρχαϊός. Είχε δ' ή
διόδος γενικῶς μὲν 60 βημάτων πλάτος
(Λίν. XXXVI, 15), άλλ' εις δύο μέρη ήν

στενωπότη, εις τό έν μόλις άμαξίτιδες,
δηλαδή έπιδοχομένη άμάξης διάβαιναι (Ηρόδ.
Ζ, 200). Προς Δ δε, ένθα ηϋρύνετο, έκαιτο
ή πόλις Άνθήλη μετά ναών της Άμφικτυο-
νίδος Δήμητρος και του Άμφικτύωνος, και
του οικοδομήματος εις ό συνήρχοντο οι Άμ-
φικτύωνες κατά φθινόπωρον. Προς όχύρωσιν
του στενωπού έτείχισαν οι Θεσσαλοί τας Θερ-
μάς πηγάς (Ηρόδ. Ζ, 176. 225), και εις

Θερμοπόλιν, έν Ρώμη, μαγει-
ρείον δια τους πένητας (Plant. Trin. III 4,
6, Plun. II, 45 κτλ.).

Θερμώδων, 1) ποταμός βραχύς και
πλατύς έν Πόντω, κατά τά Θερμίσκυρα, τήν
έδραν των Άμαζώνων (Έν. Άν. Ε, 6, 9
ΣΤ, 2, 1.—Ηρόδ. Θ, 27).—2) Ρύαξ έν
Βοιωτία, πηγάζων έν του Υπάτου, και έκ-
βάλλων εις τον Άσωπὸν προς τῇ Τανάγρα

άπόστασιν 40 σταδίων ήγειραν οι Σπαρτιάται
τήν πόλιν Τραχείαν (Θουκ. Γ, 92), και όχυρά
θείσις ήν και ή Τετχιούς (Στράβ.—Λίν. XXXVI,
16). Σήμερον όμως ηϋρύνθη τό στενόν δια
προσχώσεων της Θαλάσσης, ίσως και δια
μεταβολής του ροϋ του Σπαρχαϊού. (Ο Η λε-
πτά άπέχων λόφος ήν πιθανῶς ό έρ' εϋ
ΐταντο οι 300 ήρωες μετά του Λεωνίδου,
εις έν έστῆθη έπειτα λιθινος λέων, και αί
έπιτύμιοι στήλαι, ως και ή περίφημος έπι-
γραφή περί των πεσόντων (Ηρόδ Ζ, 226.
228.—Στράβ. Θ. 428).

(Ηρόδ. Θ, 43.—Πλουσ. Θ, 19, 3). Ν. Πάρης.

Θέρσανδρος, 1) Υἱός του Πολυμει-
κούς και της Άργείας, εις των Έπιγόνων
(Ιδ. "Αδραστος). Συνεξεστράτευσεν εις
Ίλιον, άλλ' έν Μυσία έφρονούθη υπό του Έγ-
λέφου, δι' ό και έν τῇ εκεί Έβλαία ύπήρχε
μνημείον αυτού, και τῷ προσεφέροντο θυσίαι.
Ο Όμηρος δέν μνημονεύει αύτου, άλλ' ό
Βιργίλιος τίν καταριθμεί μετά των κρυθέν-
των εις τον Δούρειον ίππον. Έν Άκραγαντι
τό γένος των Έμμενιδών, εξ ου ήν ό τυραν-
νος Θήρων, ήξίου ότι κατήγετο εξ αυτού

(Παυσ. Θ, 34, 7). — 2) Υἱὸς Σιούφου, πατήρ Ἀλιάρτου καὶ Κοριωνοῦ.

Θεραϊτής, ὁ δυνειδέστατος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας, ἐκ τοῦ ὄχλου, προσηπτής καὶ μεμψίμοιρος ὑβρίσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ῥαπίζεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 212), ἔχθιστος Ἀχιλλεΐ (Ἰλ. Β, 200), ὅστις καί, κατὰ μεταγενεστέρας, τὸν ἐθανάτωσε, διότι τὴν Πενθεσίλειαν, βασιλίδα τῶν Ἀμαζόνων, ἦν εἶχε φονεύσει ὁ Ἀχιλλεὺς, κατηκόντισεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ διέβαλε τὸν Ἀχιλλεῖα. Ὁ Θεραϊτής λέγεται υἱὸς Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς Οἰνείως ἐν Αἰτωλίᾳ· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν ἦν ὁ ἴδιος.

Θεσίς, ἴδ. Υἱοθεσία.

Θεσιμία, **Θεσιμοφόρος**, ἴδ. Δημήτηρ.

Θεσιμός, ἴδ. Δράκων.

Θεσιμοθέται, ἴδ. Ἀρχῶν.

Θεσιμοφῶρια, ἑορτὴ τῆς Θεσιμοφόρου Δήμητρος, ὡς προστατίδος τῆς γεωργίας, τοῦ γάμου, καὶ ἀπομένως ἐν γένει τῆς κωνομικῆς τάξεως. Ἐν Πελοποννήσῳ ἦν ἀρχαιοτάτη, καὶ ἡ εἰσαγωγή αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς τὰς ἐξ Αἰγύπτου Δαναίδας (Ἡρόδ. Β, 171). Ἀλλ' ἡ λατρεία τῆς Δήμητρος ἦν ἀνεκάλθεν Πελασγική, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων ἐξηκολούθησεν ἀμείζουσα ὅπου ἐκεῖνοι δὲν κατίσχυσαν, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Θεσιμοφῶρια διαρκῶς. Ὁμοίως, πλὴν τοῦ Ἄργους ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ εἰς τὴν Τροιζήνα καὶ εἰς τὴν Πελλήνην προσέτι δ' εἰς Αἴγιον, Ἐρέτριαν, Δελφόν, καὶ πρὸ πάντων εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξ Ἀθηναίων εἰς τὰς ἀποικίας, καὶ προσέτι εἰς τὴν Σικελίαν. Ἦσαν δὲ κυρίως ἑορτὴ τῶν γυναικῶν, καὶ ἐν Ἀθήναις τετραήμερος ἀπὸ τῆς 9—13 ἢ 10—14 Ἰουανησιῶνος (Ὀκτ.—Νοεμβρ.). Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Στήνια, καὶ κατ' αὐτὴν συνηθίζοντο λοιμῶραι καὶ σκώμματα τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐπανηγορίζοντο τὰ Θεσιμοφῶρια εἰς Ἀλιμοῦντα, κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Κωλιάδα. Αἱ τρεῖς

ἄλλαι ἡμέραι ἦσαν αἱ τῆς τελετῆς ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ πρώτη αὐτῶν ἐλέγχετο ἄνοδος, διὰ τὴν ἐξ Ἀλιμοῦντος ἐπάνοδον ἢ δευτέρα ἐκαλεῖτο καὶ ἦτο αὐστηρὰ Νηστεία, καὶ ἡ τρίτη Καλλιγένεια, καθ' ἣν ἡ Δήμητρα ἐτιμάτο διὰ θυσιῶν καὶ χορῶν, ὡς θεὰ τῆς γεννήσεως ὠραίων παιδίων. Ἀπηγορεύετο δ' αὐστηρῶς ἡ παρουσία ἀνδρῶν εἰς τὰς τελετὰς ταύτας.

Θεσιπιάδες, ἴδ. Μοῦσαι.

Θεσι(ε)ταί, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 478) καὶ Ἡρόδοτῳ (II, 50. — Ἰδ. καὶ Παυσ. Θ, 26, 6) Θεσπει(ε)α, πόλις Βοιωτικῆ Δ τῶν Θηβῶν, εἰς τοὺς Ν. πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος. Ἰῆχε ναὸν τοῦ Ἑρωτος, καὶ ἡ ἐξ

αὐτῆς καταγομένη Φρόνη ἔλαβε παρὰ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀγάλμα τῆς θεοῦ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων ἔργων τοῦ καλλιτέχνου, ὃ μετὰ ταῦτα ἤρπασεν εἰς Ῥώμην ὁ Καλιγούλας, καὶ εἶτα, ἀποδοθὲν, αὐτίς ὁ Νέρων, καταταθέντος εἰς τὸν ναὸν ἀντιγράφου μόνου αὐτοῦ, ἐξερρασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Μηνοδώρου. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι ἐν Θεσπιαῖς, δι' ὃ καὶ Θεσιπιάδες ἐπελέγοντο. Ἐπειδὴ οἱ Θεσιπῆς ἐπολέμησαν εἰς Θερμοπύλας, (ὡς καὶ ἔπειτα ἐν Πλαταιαῖς), ὃ Ἐέρβης κατέστρεψε τὴν πόλιν των (Ἡρόδ. Ζ, 202. 226. II, 75. Θ, 30). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἐκλίνον πρὸς τὰς Ἀθήνας αἱ Θεσιπῆς, τὰς ἀπετέλιξαν τῇ 423 π. Χ. οἱ Θηβαῖοι (Θουκ. Δ, 135). Καὶ ἀνεμοδόμησε μὲν τὰ τείχη των ὁ Ἀγχιλλεὺς τῇ 378 (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 4), ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι ἐκ νέου κατέστρεψαν τὴν πόλιν, καὶ ἐκδιώξαντες τοὺς κατοίκους, τὴν προσήρτησαν εἰς τὰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 1. — Διοδ. ΠΙ, 46. — Παυσ. Θ, 13, 3. 14, 2). Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην

δ' ἐνήργησε τὴν ἀνεμοδόμησιν αὐτῆς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦνθει πάλιν ἠπόλις (Στράβ. Θ, 410), ὥστε ὁ Παυσανίας (Θ, 26, 6) εὗρεν ἐν αὐτῇ θέατρον, καὶ ἀξιολόγον ἀγορὰν, καὶ θεῶν ἄξια ἔργα τέχνης.

Θέσις, ἐκ τοῦ ἀντικαὶ δῆμου Ἰκαρίας, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος (530 π. Χ.), πρῶτος εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς παρεμβάλων πρόσωπον, ὃ βεβαίως αὐτὸς ὑπεδύετο, ἐν διηγῆσει καὶ μιμήσει τὰ τῶν ἐορταζομένων μύθων καριστῶν, καὶ οὕτω τὰ πρῶτα θεμέλια θεῖς τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Κατὰ Σουίδαν, πρῶτος ἐποιήσατο χρῆσιν καὶ ψιμῶν καὶ προσωπίου. Μετ' αὐτὸν δ' ὁ Αἰσχύλος ἐπολλαπλασίασε τὰ πρόσωπα καὶ παρήγαγε τὸ πλήρες δράμα (Πλούτ. Σβλ. ΚΘ. — Διογ. Λ. Γ, 56. — Ἄθ. Α, 22).

Θεσπρωτοί, μία τῶν 4 πρωσιτων φυλῶν τῆς Ἡπείρου, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ μόνη. Ὄμιον παρὰ τὴν Θάλασσαν ἀπέκρινε τῆς Κερκύρας, μέχρι Ν. τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Οἱ δὲ μέχρι τοῦ Πίνδου ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιβάρβαροι, καὶ ἔζων κυρίως ἐν ἀγροῖς καὶ χωρίοις. Παρ' αὐτοῖς ἔκειτο ἡ Δωδώνη. Μετὰ ταῦτα καταλαβόντες οἱ Μολοσσοὶ τὰ μεσόγεια, τοὺς περιώρισαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὡς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἡπειρωτικαὶ φυλαί, διηροῦντο καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ εἰς διάφορα γένη, ὧν τὸ ἐπισημώτατον ἦν τὸ τῶν Κασσωπαιῶν (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 115. — Ἡρόδ. Η, 47. — Θουκ. Α, 46 Δ, 35. Ε, 22).

Θεσσαλία, ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις φέρουσα, ὡς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς καὶ τὰ ὀνόματα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πελασγία, Πυρραία. Ἦν δὲ τὸ Α τῆς βορείας Ἑλλάδος, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Μακεδονίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἡπειρον, πρὸς Ν. τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Δωρίδα καὶ τοὺς Ἐπισημησιδούς Λοκροὺς, καὶ πρὸς Α τὸ Αἰγαῖον. Πρὸς Δ ὄρη ἔχει τὸν Πίνδον, τὸν Λάκμωνα καὶ τὸν Τυμφρηστὸν. Μεγάλην δ' ἐσωτερικὴν πεδιάδα ἐγγλείουσιν ὁ πρὸς Β. ὑψόμενος Ὀλυμπος, μετὰ τῆς πρὸς Ν. κραταιομένης Ὀσσαίης καὶ τοῦ

Πηλίου καὶ τῶν Ν. τοῦ Πίνδου διακλαδιζομένων ὀρέων τῆς Φθιώτιδος, τῆς Ὀθρυος, μέχρι τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Ἀλλήνην δὲ πεδιάδα περιβάλλουσιν αἱ παρατάσεις τῆς Ὀθρυος καὶ τοῦ Πηλίου, καὶ τὰ μικρότερα ὄρη ὁ Ἀθάμας καὶ τὸ Ναρθάκιον. Ἡ πρώτη πεδιάς ἀνοίγεται πρὸς τὴν Θάλασσαν διὰ τῆς γραφικωτάτης στενῆς κοιλάδος τῶν Γεμῶν. Παρὰ τὸν Μαλιακὸν δὲ κόλπον παρατείνεται καὶ τὸ ἕρος Οἶτη, ἧς βορείως ῥέει ὁ Σπερχεῖς, καὶ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ἦν τὸ περίφημον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ὃ γύρυνθη ἔκτοτε διὰ φυσικῶν πρσιχώσεων. Ἀλλή στενωπὸς ἔφρεν ὑπὲρ τὸν Ὀλυμπον, πρὸς Β. συνενουμένη μετὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὴν Γόννον καὶ ἄλλη πρὸς Δ. εἰς τὴν Ἡπειρον. Ποταμοὶ μνείας ἄξιοι εἰσὶν ὁ Πηνειὸς, ἐκ τοῦ Λάμμωνος περὶ ἄλων, ἄλλους μικροτέρους δεχόμενος καὶ εἰς τὸν Θερμακικὸν κόλπον ἐκβάλλων ὁ Σπερχεῖς, ἐκ τοῦ Τυμφρηστῆ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον προρρεῖν. Ἄμνη αὐτῆς ἡ μεγίστη ἐστὶν ἡ Βοιθρῆς, ὑπὸ τὰς Β. δ' ὑπαιρείς τῶν Φθιωτικῶν ὀρέων πρὸς ΝΑ ἢ Εὐνίας (ν. Νεζερόν), ἡ Νεσσοσίς, ἕλος ἀπεξηραμένη, δεξιῶς τοῦ Πηνειοῦ. Ἡ Φθία ἦν ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλεῖως καὶ τοῦ Πατρόκλου, χώρα εὐφορος, ἦν ὁ Ὀμηρος λέγει ἐριθώλακα, παρήγε δὲ καὶ ἀρίστους ἵππους (Ἡρόδ. Ζ, 196). Οἱ ἀρχαιοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦσαν οἱ Πελασγοί, ἐξ οὗ καὶ Ἄργος Πελασγικὸν, ἦν μία τῶν ἐκεῖ πόλεων. 60 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κατετρόπωσαν Θεσσαλοὶ Θεσπρωτοὶ (Ἡρόδ. Ζ, 176) τοὺς ἀρχαίους κατοίκους Αἰολεῖς, ὧν ἄλλοι ἀπήλθον εἰς Ἀσίαν (Ἡρόδ. Α, 56) καὶ ἄλλοι ἔμειναν κατὰ χώραν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πενέσται, ὡς δοῦλοι εἰς ἦν θέσιν οἱ Ἑβλωτες ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ὑποτάξαντες δὲ καὶ τοὺς Μάγνητας, τοὺς Ἡεραϊοὺς, τοὺς Φθιώτας (Θουκ. Β, 101. Δ, 78. Η, 3), ἀπετέλεσαν τὴν μεγάλην Θεσσαλικὴν συμπολιτείαν, ἧς αἱ

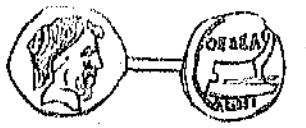
πόλεις, ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα ἔχουσαι, διετέλουν ανεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, μέχρις οὗ τῷ 344 π. Χ. ὁ Φίλιππος ὑπέταξε πᾶσαν τὴν χώραν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τῷ 197, μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχην, οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν, ἀλλὰ τῷ 146 τὴν κατέστησαν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, καὶ ἐπὶ Ἀλεξ. Σεβήρου ἐγένετο ἰδίᾳ ἐπαρχία. Περιελάμβανε δ' ἡ Θεσσαλία

πέντε χώρας α') τὴν Φθιώτιδα, περιέχουσαν τὴν Δολοπίαν, τὴν Οἰτώϊαν, τὴν Μαλίαν, μεταξὺ τοῦ Μαλικίου καὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καὶ κατακουμένην ὑπὸ Λαπιθῶν, τῶν μυθικῶν Κενταύρων, Δολόπων, Πελασγῶν, Μυρμιδόνων (τῶν ὑπηκόων τοῦ Ἀχιλλέως), Αἰνιάνων καὶ Μαλιῶν, καὶ πόλεις ἔχουσαν ἐν ἄλλοις τὴν Ἀλῶν, τὴν Ἴτονα μετὰ νοσὺ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ καρποζέρι πεδίῳ Κροκίῳ, τὰς Φθιώτιδας Θήβας, πόλιν ἐπίσημον, παρ' ἣ ποτε ἔκαιτο Φθία, ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν Πύρασσον, τὸ Πελεδόν, Ἀάρισσαν (τὴν Πελασγίτιδα ἐν πεδιάδι, Ἀάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν ἐπὶ ὄρους, τὸν Ἐχίνον, τὴν Λαμίαν (ἡς ἐπώνυμος ὁ Λαμιακὸς πόλεμος τῷ 314—322 π. Χ.), τὴν Ἀντίκυραν, τὴν Ἠράκλειαν, ἧτις πρὶν ἐκαλεῖτο Τραχίς καὶ ἀνήκε τοῖς Μαλίαις, τὴν Ὑπάτην, πρωτεύουσαν τῶν Αἰνιάνων καὶ ἔδραν φαρμακευτρίων, τὴν Θαυμακὸν, ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τῆς Ὀθρυος, οὕτω κληθεῖσαν δι' ἣν ἡ ἐκεῖθεν πρώτη ὄψις τῆς πεδιάδος τοῦ Σπερχειοῦ ἐνεποιεῖ εἰς τὸν ὄδοιπὸρον ἐντύπωσιν. — β') τὴν Θεσσαλιώτιδα, βΔ τῆς Φθιώτιδος. Πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Φάσσαλος, ἐνθα τῷ 48 π. Χ. ὁ Καῖσαρ ἐνίκησε τὸν Πομπηίου ἢ Ἀρνη, εἶτα μετονομασθεῖσα Κισθίον ἢ

Πιέριον ἢ Μητροπόλις, πόλις ἐπίσημος, δυτικώτερον, καὶ ἄλλαι ἦντον σπουδαῖαι. — γ') Ἡ Πελασγιώτις, λεκάνη τῆς Βοιωτῆδος λίμνης, βΔ μικρὸν ἐκτεινομένη ὑπὲρ τὸν Πηνειὸν, καὶ ΝΔ μέχρι τοῦ Παγασαίου κόλπου. Πόλεις ἐν αὐτῇ ἦσαν ἡ Ἀάρισσα ἢ πασῶν μεγίστη, κατοικία τῶν Ἀλευαδῶν, ἡ Γυρτώνη, ἡ Κρανῶν ἐνθα ἐνίκησεν ὁ Ἀντίπατρος τῷ 322 π. Χ., αἱ Φεραὶ μετὰ λιμένος τῶν Παγασῶν, ἔδρα τοῦ τυράννου Ἰάσονος περὶ τὸ 480 π. Χ., ἡ Σκοτοῦσσα, παρὰ τῷ λόφῳ Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἐνθα ὁ Πελοπίδας ἐνίκησε τὸν Ἰάσονα τῷ 366 καὶ ὁ Φλαμίνιος Φίλιππον τὸν Β' τῷ 197. — δ') Ἡ Μαγνησία βΔ, παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Τεμπῶν καὶ κάτω. Πόλεις αὐτῆς, ἡ Μελιβοῖα, παρ' ἣ οἱ Ἴωνοὶ, σκόπελοι ἐφ' ὧν πολλὰ περσικὰ πλοῖα ἐναυάγγησαν (Ἠρδ. Ζ, 188), Κασθαναία ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ἡ κινδυνώδης Σηπτιάς ἀκτὴ, Δημητριάς (Ἰβ.), σπουδαῖον φρούριον εἰς τὸν Παγασαῖκον κόλπον, Ἴωλκός, Ἀφέται. — ε') Βοιωτιῶτις ἢ Ἰστιαίτις βΔ, ἡς τὸ Ἄ ἢν ἡ Περραιβία, πόλεις δὲ οἱ Γόμοροι, εὖς ὁ Καῖσαρ κατέστρεψεν, ἡ Τρίκκη (ἢ Τρίκκαλα), πρὸς βΑ ἢ Ἰθώμη, κλωμακθεσσα κληθεῖσα διὰ τὴν ἀπτόμαρον θέσιν τῆς, ὁ Γόννος, ἡ Ὀλοσσῶν, ἡ Γρίπολις, συστήσας ἐκ τῶν τριῶν, Ἀζώρου, Δολιχῆς καὶ Πυθοῦ (Στρβ. Θ, 429).

Θεσσαλονίκη, ἐπίσημοτάτη πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν Μυθῶνιᾳ ἢ πρώην Θέρμη (Ἠρδ. Η, 123) ὑπὸ Κασσάνδρου ἀξήθελα καὶ μετονομασθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Ἰνὸν ὀχυρωμένη (Liv. XLIV, 10), καὶ ἐπὶ

Ῥωμαίων ἐπίσημος ὡς πρωτεύουσα ἐνὸς τῶν 4 νομιῶν, καὶ ἔδρα τοῦ Πραιτόρος, καὶ ἔχουσα, ἕνεκα τῆς θέσεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς,

λίαν ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγκατέστησεν ἐκεῖ χριστιανικὴν κοινότητα.

Θεσσαλὸς, 1) υἱὸς Ἀβμωνος ἢ υἱὸς Ἰάσονος, καὶ δὲν ἐκλήθη ἢ Θεσσαλία. — 2) Ἰδ. Βύρουπυλος. — 3) Ἡρακλείδης, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ Δωριέως, καὶ ἐν Σικελίᾳ φονευσθεὶς (Ἠρδ. Β, 46). — 4) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πεισιστράτου (Θουκ. Α, 20). — 5) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, τὸν Ἀλκιβιάδην κατηγορήσας ἐπὶ βεβηλώσει τῶν ἱερῶν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ, 22). — 6) Υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἰπποκράτους τοῦ Κώου, ἐξήγησε τὰ συγγράμματα τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔγραψε τρία βιβλία Ἰατρικῶν. — 7) Ἰατρός εἰς Τράλλεις τῆς Καρίας, ἐπὶ Νέριονος, εἰς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Μεθοδικῆς κληθείσης σχολῆς. — 8) Τραχικὸς ὑποκριτὴς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἀλεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλεξ. Ι, 29).

Θέστως, υἱὸς τοῦ Ἀρῶος καὶ τῆς Δημονίκης, ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἐγγόνος τοῦ Πλευρώνος, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τοῦ Ἰφίλτου, Εὐπίππου, Πηλεξίππου, Βύρουπύλου, καὶ τῆς Ἀθήδας, Ἀλοθίης καὶ Ὑπαρμυνίστρας, καὶ σύζυγος τῆς Λευκίππης ἢ Λαοφόντης ἢ Διχιδαιίας. Ἰβ. Μελέεγρος.

Θέστωρ, 1) Υἱὸς Ἰβμωνος καὶ Λαοθῆς, πατὴρ τοῦ Καλχάντος, τῆς Λευκίππης, καὶ τῆς Θεονόης, ἧτις ὑπὸ πειρατῶν ἀρπαγείσα, ἐπωλήθη εἰς Ἰκαρον, τὸν βασιλέα τῆς Καρίας, καὶ ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ πατὴρ δ' αὐτῆς, ἀπελθὼν εἰς ἀναζήτησιν τῆς, συνελήφθη καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν αὐτὸν Ἰκαρον. Ἡλιθα δὲ καὶ ἡ Λευκίππη, εἰς νεανίαν μεταμορφωθείσα εἰς Καρίαν, καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῆς Θεονόης· ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά τῆς, ζητεῖ ἡ Θεονὴ παρὰ τοῦ Θεέστορος νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλὰ τότε ἐπέρχεται γενικὴ ἀναγνώρισις, καὶ ὁ Ἰκαρος προσφέρει εἰς ὄλους πλούσια δῶρα. — 2) Υἱὸς Ἐνοπος, Τρῶς, ὑπὸ Πατρόκλου φονευσθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Η, 401).

Θεωθωρία, πόλις τῆς ἐν Ἠπειρῷ

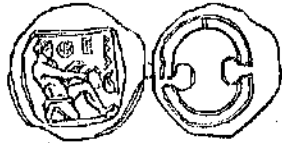
Ἀθαμανίας (Πολδ. Β, 68. — Στρβ. ΙΣΤ, 754).

Θεωρία, ἡ εἰς ξένους πανηγύρεις ὑπὸ πόλεων ἐκπεμπομένη ἐπίσημος συνοδία. Ἐν Ἀθήναις δὲ οὕτως, ἀλλὰ θεωρεῖς ἐλέγετο καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ναὺς, ἧτις καὶ ἰερά ἐκαλεῖτο καὶ ἐθεωρεῖτο, προωρισμένη διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν προσκυνητῶν εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Ἀηλίου Ἀπόλλωνος. Ὁ τὴν θεωρίαν ὀδηγῶν ὀνομάζεται ἀρχιθεωρεός, καὶ αὐτῷ ἐπεδύλλετο ὡς λειτουργία, ἡ πᾶσα δαπάνη, οὕσα ἐνίοτε οὐχὶ μικρά.

Θεωρικόν ἢ θεωρικὰ, τὰ χρήματα τὰ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ Περικλέους τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου χορηγοῦμενα πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὅσον τεύτο ἐναγκιάζετο εἰς Θεατρώνην ἢ ἀρχιτέκτονα λεγόμενον, ὅστις εἰσέπρατταν ἀνὰ 2 ὀβολοὺς δι' ἐκάστην θέσιν. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόνον τῶν μεγάλων Διονυσίων τὰ εἰσιτήρια ἐπὶ πληρωμῇ μετὰ ταῦτα ὁμοῦ καὶ τὰ εἰς ἄλλας ἐορτὰς ἐνθα ἦν τι πρὸς θέαν, καὶ ἐνίοτε ἐλαμβάνετο ἐκ προκαταβολῆς τὸ θεωρικὸν διὰ πολλὰς τῆς αὐτῆς ἐορτῆς θεαμάτων ἡμέρας, καὶ οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ πλούσιαι ἀνταποσῶντο αὐτό. Κατὰ γενόμενους ὑπολογισμοὺς (Boschli) ἐτησίως ἦν πιθανὸν ὅτι συνεποσῶτο εἰς 25—30 τάλαντα. Ἐκ τῶν διδομένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς εἰσιτηρίων, τινὰ ἀνευρέθησαν, μελῶδονα ταῦτα δὲ λαμβάνων ὁ θεατρώνης παρὰ τῶν εἰσερχομένων, ἐξηργύρου εἶτα αὐτὰ παρὰ τοῖς ταμίαις. Ἐὰν οὖν ἐποιεσθαι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἀλλὰ μετὰ τὴν παλινορθοῦσιν τῆς δημοκρατίας ἐγκατέστησαν αὐτοὶ, καὶ διωρίσθησαν καὶ ταμίαι τοῦ θεωρικοῦ, ὡς μὴ τῶν πρωτίστων δημοσίων ἀρχῶν. Ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι ἐνθερμῶς πατριῶται ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς τοιαύτης δημοσίας σπατάλης, καὶ κατέρωσαν τὴν κατάρχησιν αὐτῆς ὀλίγον πρὸς τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἀκτεθέντες, διότι δημοαγωγοὶ εἶχον ἐπιτύχει θάνατος νὰ

καταφρησθῆ κατά τοῦ τολμήσαντος νά προ-
τείνῃ τήν ἀντικατάστασιν τῶν θεωρικῶν διά
πολεμικῶν χορηγιῶν.

Θήβαι. 1) ἀρχαιότατα Θήβη (Ὁμ.
'Ὀδ. Θ, 264, 274), βοιωτικῶς Θεΐβαι, ἡ
πρωτεύουσα πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς χωρίον
λοφώδες, διαρροόμενον καί εὐφορον, ἰδρυθεῖσα,
ὡς ἐπιστεύετο, τὸ πρῶτον ὑπὸ Κάδμου, δι' ὃ
καί ἡ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένη, καί ὑπ' ὄχυρῶν
τειχῶν περιβαλλομένη ἀρχόπολις αὐτῆς ἐλέ-
γετο πάντοτε Καδμεία, καί ἐστὶν ἡ θέσις

τῆς σημερινῆς πόλεως. Ἦτο δ' ἐπτάπυ-
λος (Αἰσχλ. Ἐπτ. 380. — Εὐρ. Φοίν.
1111), καί ἐκκλοντο αἱ πόλεις αὐτῆς 1,
'Ὠγύγιαι' 2, Ἡλεκτραί, αἱ πρὸς τὰς

Πλαταίας 3, Προϊτίδες, αἱ πρὸς Ἐνά-
γραν καί Χαλιδαί 4, Νήϊτες 5, Κρη-
ναίαι (ἢ Βόρρειαι) 6, Ὑψισταί 7,
'Ὀμολοῖδες. Ὁ περίβολος τῆς πόλεως

ἦν 43 σταδίων, καί μετὰ τῶν περι αὐτῶν
κωμῶν (προαστείων) καί κήπων, 70. Τὴν
πόλιν διέρρεεν ὁ ἐκ τοῦ Κιθαίρωνος πηγῆ-
ζων Ἰσμηνὸς, καί ἡ πηγὴ Δίρκη. Πρὸ
τῶν Ἡλέκτρων πυλῶν ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμη-
νίου Ἀπόλλωνος, καί ὀλίγον περαιτέρω τὸ
ιερόν τοῦ Ἀμφικράτου, εἰς ὃ οὐδεὶς Θηβαῖος
ἐπατρέπετο νά κατακλιθῆ ζητῶν χρησίου,
διότι, ἐρωτήσαντος ποτὲ τοῦ ἥρωος τοῦς Θη-
βαίους ἂν τὸν θέλωνσιν ὡς χρησιμοδοτῆν ἢ ὡς
συναγωνιστῆν, αὐτοὶ τὸ δεύτερον ἐξελέξαντο
(Ἡρδ. II, 134). Ἡ δὲ Δίρκη, ὅτε μὲν ῥυαῖς
ὅτε δὲ πηγὴ καλουμένη, ἦν περιφημος διὰ τὸ
καθαρὸν ὕδωρ τῆς, χρήσιμον εἰς τὰς βουκκίαις
σπονδάς, καί τὴν φήμην ἔχον ὅτι ἐκάλλυε
τὰς γυναῖκας καί τοὺς εἰς αὐτὸ ἐμβαπτομένας
ἐσθῆτας. Αἱ Θήβαι ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν
Ἐπιγόνων ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις, καί ἔ-
πειτα πάλιν τῷ 335 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, ὅστις τὰς κατηδάρισε, πλὴν τῶν ἱε-
ρῶν καί τοῦ οἴκου τοῦ Πινδάρου. ἔχον δὲ
τότε 40,000 κατοίκων. Ἀναγκασθῆσαν δὲ
βοηθεῖν τοῦ Κασσάνδρου, ἀλλ' ἐμειναν χωρίον
ἄσημον. — 2) Μία τῶν ἀρχαιοτάτων καί μεγί-
στων πόλεων τῆς Αἰγύπτου, κατὰ Διόδωρον
(Α, 60), ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ κόσμου, ἡ πρω-
τεύουσα καί ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς ἀνω
Αἰγύπτου, μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Διοσπο-
λις. Ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 380) ἐπαινεῖ αὐ-
τῆς τὴν δύναμιν, καί τὴν λέγει ἐκατόμυ-
λον. Ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἦν 140 σταδίων.
Περιέκλειε δὲ τὸ Μενμόνιον μετὰ τῶν πρὸ
αὐτοῦ ἰσταμένων κολοσσῶν τοῦ Μέμνονος,
τὸν λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος (Ἡρδ. Α,
182. Β, 42), τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τάφους
τῶν βασιλέων, καί διάφορα ἄλλα. Ἀφ' οὗ δὲ
μετατέθη ἡ ἔδρα τῶν βασιλέων εἰς Μέμφι,
καί ὁ Καμβύσης ἐπόρθησε καί ἐλεηλάτησε
τὰς Θήβας, δὲν ἀνέλαβον πλέον αὐταί (Στράβ.
II, 746), καί εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῶν θέ-
σιν σώζονται μνημεῖα μεγαλοπρεπῆ εἰς τῶ-
σας σήμερον ἀπ' ἀλλήλων ἀφροσύνας θέ-
σεις, τὸ Λυξὸν, τὸ Καρνάκ, τὸ Γουρνὸν καί

τὸ Μενιέντ-ἰ-βού, ὡς καί διάφορα περιεκείμενα
χωρία. — 3) Θήβαι Φθιώτιδες ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, παρὰ τὸν Παγασαϊκὸν κόλπον, ἔχου-
σα λιμένα ἐμπορικῶν, βλαβεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ δια-
γωνισμοῦ τῆς Δημητριάδος. Τῷ δὲ 217 π.
Χ., κυριεύσας αὐτὴν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν,
ἐπώλησε τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγκατήκισεν
ἐκεῖ Μακεδόνας καί τὴν ὠνόμασε Φιλίπ-
που πόλιν (Πολέ. Ε, 99. III, 2. — Jiv.
XXXIX, 25).

Θηβαϊκὸς πόλεμος. Ἴδε Ἄδρα-
στος.

Θήβη. 1) Ἴδ. Θήβαι. — 2) Πόλις εἰς
τὰ ἐνδότερα τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Πλάκον,
δρος δασυδὲς. Ἦν ἡ πατρίς τῆς Χρυσήδος
καί τῆς Ἀνδρομάχης· κατέστρεψε δ' αὐτὴν
ὁ Ἀχιλλεὺς (Ἰλ. Β, 601. Ζ, 397. Δ, 366).
Ὁ Ξενοφῶν (Ἄν. Ζ, 8, 4) τὴν ἐξήτει με-
ταξὺ Λυτάνδρου καί Ἀδραμυττίου. Κατ' αὐ-
τὴν δὲ καί ἡ εὐφορος πεδιάς κατὰ τὸν Ἀ-
δραμυττίον κόλπον μέχρι Κορυφῶν ἐλέγετο
Θήβης πεδίον (Ἡρδ. Ζ, 42. — Ξεν.
Ἑλλ. Δ, 1, 41. — Στράβ. II, 584).

Θήκη. Ἴδ. Γάφος.

Θήρα. ἀρχαιότερον Καλλίστη, μία
τῶν Κυκλάδων, ἡραιστειον εἰσέτι καίον ἐν
μέσῃ τῇ Θαλάσσει, ἔκτασιν ἔχον 3 1/2 μί-
λιων, καί πολλαχοῦ βράχους ἀπορρώγας, ὁ
ψηλοὺς 800'—1200 καί καθέτως εἰς τὰ κύ-
ματα κατὶόντας. Ἐν τῆς Θαλάσσης, κατὰ
δόξαν καί τῶν ἀρχαίων ἀναδύσα, κατεπον-
τίσθη αὐτὴ κατὰ μέρος τῷ 237 π. Χ., καί
ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἡ Θηρασία, τῷ δὲ 108
ἀνεβάνη ἄλλο νησίδιον, ἡ Γερά (ν. Παλαιο-
καθμένη) κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1573 καί 1707
μ. Χ., ἀνέκυψαν δύο ἑτι νησίδια, ἡ Μιζρά
Καθμένη καί ἡ Νεοκαθμένη. Ἀρχαιό-
τατα κατοικεῖτο ὑπὸ Φαιάκων· εἶτα δ' ἐδέ-
χθη ἀποικίαν ἐκ Λακεδαιμονίων ὑπὸ τῶν
Θήραν, οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. ἔχον δὲ δύο πό-
λεις, τὴν Θήραν καί τὴν Οἶαν, καί ἀποι-
κία Θηραίων ἔκτισεν ἐν Λιβύῃ τὴν Κυρήνην.
Ἐν τῷ μεσαίῳ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑνε-
(ΑΡΧ. ΛΕΜ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

τῶν Σανταρίνη. Κυριώτερον αὐτῆς προῖον
ἦν καί μένει ὁ οἶνος (Ἡρδ. Δ, 147, 153.
— Στράβ. I, 484).

Θηραμένης. ἐν τῇ νήσῳ Κῶ γεννη-
θεῖς, καί ὑπὸ Ἀγωνος, τοῦ ἐκ τοῦ ἀττικοῦ
δήμου Στειρίας, υἱοδετηθεῖς. Μαθητῆς τοῦ
Σωκράτους καί τοῦ Πρωδίκου, ἦν ἀνὴρ νοή-
μων καί εὐγλωττος (Θουκ. Η, 68), φιλό-
πατρις μὲν τὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἐνταυτῇ χα-
ρακτῆρος ἀσθενοῦς καί ἀναποφασίστου, ἀπὸ
μερίδος εἰς μερίδα ἐκλεκτικῶς μεταβαλὼν,
δι' ὃ καί οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ χλευαστικῶς τὸν
ἐπωνόμασαν κόθορον (Ἴδ.) (Ξενφ. Ἑλλ.
Β, 3. — Ἀριστφ. Νερ. 361). Ἠρξάτο πο-
λιτευόμενος τῷ 411 π. Χ., ὅτε συνέπραξεν
εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς δημοκρατίας (Ἴδ. Τε-
τρακόσιοι) ἀλλὰ διαφωνήσας πρὸς τοὺς
ὀλιγάρχας αὐτοῖς, παρίστη ὡς κατήγορος αὐ-
τῶν καί προσηρητήθη εἰς τοὺς μετρίους δη-
μοκρατικούς. Ἐπιρροὴν μεγάλην κτησάμενος,
ἦν εἰς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀργινοῦσιν, καί
τῆς κοινῆς γνώμης κηρυχθεῖσας μετὰ τὴν
νίκην κατὰ τῶν συστρατῆγων του, ὡς δῆθεν
μὴ περισσώσανται τοὺς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας
εἰς τὰ κύματα πεσόντας, προὐκάλεσε καί
ἐπέφερεν αὐτῶν τὴν καταδίχην (Ξεν. Ἑλλ.
Α, β, 9). Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Πο-
ταμοῖς νίκην, ὁ Λύσανδρος ἐπήργετο κατὰ
τῶν Ἀθηναίων, ὑποσχεθεῖς ὁ Θηραμένης νά
ἐπιτύχη παρ' αὐτοῦ δρους ἐπισεικῆς, ἀπεστά-
λη πρέσβυς πρὸς αὐτὸν, ἵνα συζητήσῃ τὰ
τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ φρονῶν ἀναγκαῖον νά μὴ
ἀντιστῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς οἶαν δῆποτε τῶν
Λακεδαιμονίων ἀπαιτήσιν, ἐτεχνάσθη νά πα-
ρατείνῃ τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ οἱ
πολιορκούμενοι, εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντες,
ὑπέκυψαν εἰς πᾶσας τοῦ Λυσάνδρου τὰς ἀπαι-
τήσεις, καί τότε ἀνεδείχθη εἰς τῶν συμπρά-
ξει τῆς Σπάρτης, ἐγκαταστάτων Ἑτριάκοντα
ὀνομασθέντων τυράννων. Ἀλλὰ ταχέως ὑπερ-
ίσχυσεν αὐτοῦ ἕτερος, ὁ ἀποτομώτερος καί
σκληρότερος τῶν Ἑτριάκοντα, ὁ Κριτίας (Ξεν.
Ἑλλ. Β, 2, 3), οὗ ἀπαδοκίμαζε καί κατε-

δίκαζε τὰς ἀνομίας καὶ καταπιέσεις. Τότε ὁ Κριτίας τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς τῶν καθεστῶτων ἐχθρὸν ἐπικινῶν καὶ ἐπίβουλον, καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Καὶ εὐγλώττως μὲν ἐσῆτον ὑπερασπίσαντα, τὸν ἐδικαίωσεν ἡ Βουλὴ, ἀλλ' ὁ Κριτίας δι' ἐνόπλων δορυφόρων του τὸν ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ βωμοῦ εἰς ὃν εἶχε καταφύγει, τὸν καθέτρψε καὶ τῷ ἐπότισε τὸ κώνειον, ὃ ὁ Θηραμένης ἔπει μετὰ φαιδρῶς καὶ ἡμέρου φρενός, ἀξίας σοφοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐγενοῦς πατριώτου (Ξεν. Ἰλλ. Β, 3, 11).

Θήρας, υἱὸς Αὐτεσιῶνος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἄγγονος Ἰσαμενοῦ καὶ διαέγγονος

Ἀνάγκη

τοῦ Θερασάνδρου. Κατὰ χρησμόν ὁ πατήρ του ἐκ Θηβῶν ἀπέβη πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Δωριεῖς· αὐτὸς δὲ, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Μινυῶν, μετέβησεν εἰς τὴν νῆσον Θήραν, τὴν πρὶν Καλλιέστην (Ἡρδ. Δ, 147.— Πaus. Γ, 1, 7, 13, 6).

Θηρασία, ἴδ. Θήρα.

Θηρατής, ἴδ. Κυνηγέτης.

Θήρες, ἴδ. Κένταυροι.

Θηρομαχίαι, ἴδ. Μονομάχοι.

Θήρων, τύραννος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος, ἐνήκησεν τῷ 480 ἐν Ἰμέρα, μετὰ Γέλωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τοῦς ὑπὸ τὸν Ἀμίλλαν Καρχηδονίους (Ἡρδ. Ζ,

165). Ἦν δὲ κυβερνήτης ἥπιος καὶ νομιμαγής, καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν ψάλλει ὡς Ὀλυμπιονίκην (Διόδ. Π, 86).

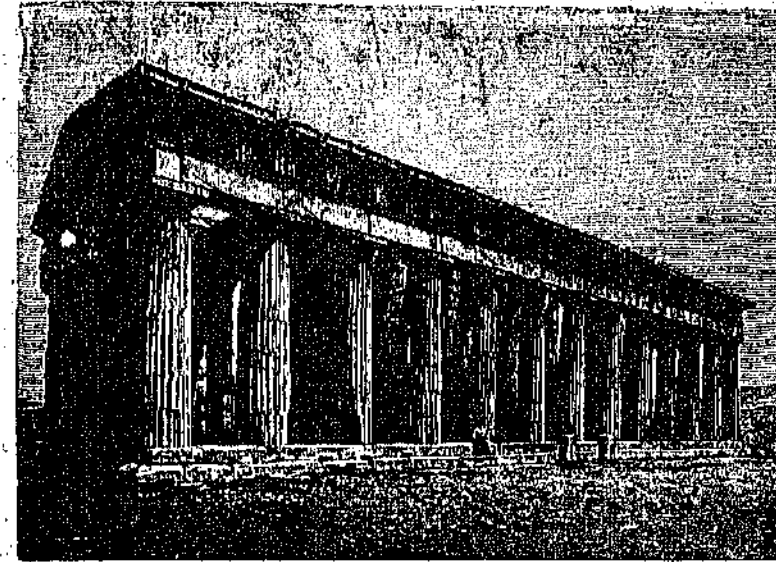
Θησαυρός, ἴδ. Θόλος. Ναός.

Θησεύς, υἱὸς Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν (ἢ Ποσειδῶνος οὐ ἐπίθετον ἦν κυρίως καὶ τὸ ὄνομα Αἰγεύς) καὶ Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ Πελοπίδου Πιπθέως, τοῦ συνοῦ βασιλέως τῆς Τροιζῆνος. Ἐγεννήθη δὲ μετὰ τῶν Τροιζῆνος καὶ Ἐρμιόνης, καὶ τὸ χάριον ἐκεῖνο ἐκλήθη Γενέθλιον (Πaus. Β, 32 ὁ). Παρὰ τῷ Πιπθῆι τὸν ἐδίδαξεν ὁ Χείρων τὴν Θηρευτικήν, παιδαγωγὸς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Κοννίδας, εἰς ὃν διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν

προτερὰν τῶν Θηραίων ἔθουον κρινόν. Ὡς νεανίας ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀνέθικε τῷ θεῷ τὴν κόμην του. Πρὸ τῆς γεννήσεώς του εἰς Ἀθήνας ὁ Αἰγεύς ἀπερχόμενος, εἶχε κρύψει ὑπὸ βράχον ξίφος καὶ πέδιλα, παραγγέλλας, ὅτε ποτὲ, αὐξήσας ὁ Θησεύς, ἤθελε δυναθῆναι ἐπὶ τὸν βράχον, νὰ λάβῃ αὐτὰ πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τοῦτου γενομένου, καθ' ὅδον πολλὰ διεπραξεν ἄλλα ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐφόνευσε τὸν Περικλοῖτην, υἱὸν τοῦ Ἰφαιστοῦ, τὸν καὶ κόρυνητήν λεγόμενον, διότι διὰ βράχου ἐφόνευσε τοὺς ἔδοιπούρους, καὶ λαβῶν καὶ ἔφερον ὁ Θησεύς τὸ βόσκλον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ

ἀκοντήσας Σίνυνιν, τὸν ἐπονομασθέντα Πιπτοκάρπτην, διότι ἔκαμπε διὰ τῶν χειρῶν του τὰ δένδρα πίτυος (κουκουράρας), προσέδραεν εἰς αὐτὰ τοὺς ἔδοιπούρους, καὶ εἶτα ἀφίπων τὰ δένδρα ν' ἀνατιναχθῶσι, τοὺς ἐσπάρατε, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς του Περιγόνης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μελάνιππον (Πλάτ. Θυσ. Η). Εἶτα δ' ἐφόνευσε ἐν Μεγαρίδι τὴν Κρομμυωνίαν σὺν τὴν φαίαν λεγομένην καὶ ἐπὶ τῶν Σκίρωνιδων πατρῶν (Κακῆς Σκάλας), πρὸς τοὺς Μεγάρους, ἐντυχὼν τῷ Σκίρωνι, ὅστις ἐβίαζε

Ἀττικὸν Κηφισὸν ἐξηγγίσθη ὑπὸ τῶν Φιταλιδῶν (ἴδ. Φύταλος) δι' ὃ ἔχυσεν αἷμα, καὶ προσήλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ δὲ παρούσα ἡ Μήδεια μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ φυγὴν της, καὶ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ πείσῃ τὸν Αἰγέα νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ δεῖπνον σύρας ὁ Θησεύς τὸ ξίφος του ἵνα κόψῃ τὸ παρατεθειμένον κρέας, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἡ Μήδεια ἔφυγε, μετὰ Μήδου, τοῦ υἱοῦ ὃν εἶχεν ἐκ τοῦ Αἰγέως, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς Κολχίδα, ἐγκατέστησε πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἄρτι ἐκθρονισθέντα πατέρα της. Παρουσίασε δ' ὁ

Ἰσθμῶν.

τοὺς διερχομένους νὰ τῷ πλύνουσι τοὺς πόδας, καὶ εἶτα διὰ λακτίσματος τοὺς ἐκρήμινεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἐθανάτωσεν ὁμοίως. Ἐν Ἐλευσίῃ, παλαίσας πρὸς τὸν Ἀρχάδα ληστήν Κερκύονα, τὸν ἐθανάτωσεν ἔλιγον κραιτέρω, παρὰ τῷ Ἡρινεῷ, εἰς τὸ Ἐλευσίον πεδῖον, εὔρε τὸν Πρωκρούστην, Δαμάστην ἢ Πολυπήμονα, ὅστις τοὺς ἔδοιπούρους ἤπλου εἰς σιδηρᾶν κλίνην, καὶ ἂν ἦσαν μακρότεροι, τοὺς ἠκρωτηρίαζε, ἂν βραχυτέροις τοὺς ἐξήρπυον τὰ μέλη ἵνα τοὺς ἐξίσωσῃ πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐπίσης τὸν ἐξωλόθρευσε. Εἶς τὴν

Αἰγεύς τὸν Θησεῖα εἰς τὸν λαόν, ὡς διάδοχόν του δι' ὃ ἐρεθισθέντες οἱ τὴν διαδοχὴν ἐλπίζοντες Παλαντίδαι, ὡς ἀπόγονοι νόμιμοι τοῦ Πανδίωνος, οὐ ὁ Αἰγεύς ἦν μόνον θετός, ἐπανέστησαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπρόδωκε Λεῶς τις, καὶ νικηθέντες ἐφονεύθησαν. Μετέπειτα δὲ συνέλαβεν ὁ Θησεύς ζῶντα τὸν πολλὰς βλάβας ἐπιφέροντα Μαραθῶνιον ταῦρον, καὶ τὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δελφῖνον Ἀπόλλωνα. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν χρόνον ἐμελλε τὸ τρίτον νὰ πεμφθῇ εἰς Κρήτην ὁ κατ' ἐννεα ἔτη ἀποτινόμενος φέρος αἵματος ἐξ ὁ παίδων καὶ ὁ

κορασίων, διδομένων εις βοράν τῆ Μινωταύρω ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἐκδικουμένου τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, ἐν εἰχε δολοφονήσει ὁ Αἰγεύς. Τότε ὁ Θησεύς ἐξήγησε, καίτοι μὴ κληρωθεὶς, νὰ συνακολουθήσῃ καὶ αὐτὸς, πεποιθὼς ὅτι θὰ ἐθριάμβευε, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἐπιστροφήν των, ὡς δεῖγμα τῆς σωτηρίας

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου.

των, ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ λευκοῦ τὸ μέλαν ἱστίον ὑφ' ὃ ἀπέπλεον. Ὁ Μινώταυρος κατέβηκε εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λαβυρίνθου, ἐξ οὗ, καὶ ἂν τὸν ἐφόρευεν, ὁ Θησεύς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἡ Ἀριάδνη, θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, εὐσπλαχνισθεῖσα αὐτὸν, τῷ ἔδωκε μίτον (κλωστήν), οὗ τὴν μίαν ἄκρην προδέσας εἰς τὴν εἰσοδὸν, εἰσῆλθεν, ἐφόρευσε τὸ τέρας, καὶ ἔπειτα, βοηθεῖα τοῦ μίτου, ἐξῆλθε πάλιν, ἀπαλλάξας τὰς Ἀθήνας τοῦ σκλη-

Ἀριάδνη ἐν Μουσείῳ τῆς Γέρας.

ροῦ φόρου. Ὅτε δ' ἀνεγύρει, ἤρπασε καὶ τὴν Ἀριάδνην, ἀλλ' ἐν Νάξῳ, κοιμωμένην, τὴν ἐγκατέλιπε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖ δ' εὐρών αὐτὴν ὁ Διόνυσος, τὴν ἐνυμφεύθη καὶ τῇ ἔδωκε τὴν ἀθανάσιαν, καὶ Ὁμηρον (Ὀδ. Δ, 321) φονευθεῖσαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατακλιεὺς δ' εἰς Ἀθήνας ὁ Θησεύς, εἶχε λησμονήσει τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἱστίου, ἐξ οὗ ἀπατηθεὶς ὁ Αἰγεύς, ἐρρίθη ἐν ἀπελπισίᾳ ἐκ τῆς Ἀεροπόλειος, καὶ ἀπέθανε.

Βασιλεύσας δ' ὁ Θησεύς, ἔπεισε τοὺς δῆμους τῆς Ἀττικῆς ὡς κοινὸν κέντρον νὰ ἐκλέξωσι τὰς Ἀθήνας, ἐφ' ἣ περιστασίαι συνέστη ἡ μεγάλη εορτὴ τῶν Παναθηναίων, καὶ ἄλλη, ἣτις συνοικία ἢ μετοίκια ὠνομάσθη (Θουκ. Β, 15. — Πλούτ. Θησ. ΚΔ). Καὶ τὴν Μεγαρίδα δ' ἤνωσε μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὠργάνωσε τοὺς ἰσθμίους ἀγῶνας. Νομίζεται δ' ὅτι τὸ ὄνομα Θησεύς ἀπέδθη εἰς αὐτὸν, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος θεὸς τὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους δ' ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ ἤχημαλῶτευσεν ἢ ἐδελέασε τὴν βασιλίαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἴππολύτην. Πρὸς ἐκδίκησιν ἐξεστράτευσαν αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ παρενέβη ἡ Ἀντιόπη, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐφρονέθη παρὰ τῆς Θησεῖ, ἂν ἡγάπα

περιπαθῆς. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἴππόλυτον. Εἶτα δὲ νυμφευθεὶς Φαίδραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀριάδνης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ τὸν Δημοφῶντα. Καὶ τοῦ Ἀργοναυτικοῦ δὲ πλοῦ μετέσχε, καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου. Φίλοι εἶχε τὸν Πειρίθου, βασιλεῖα τῶν Λαπιθῶν, καὶ βοηθεῖα αὐτοῦ ἤρπασε τὴν

Ἑλένην πρὶν ἢ νυμφευθῆ αὐτὴν ὁ Μενέλαος· ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Διόσκουροι, κυριεύσαντες ἐνάκουσιν τοῦ Θησεῦς τὰς Ἀφίδνας, πόλιν τῆς Ἀττικῆς ἐνθα τὴν εἶχεν ἐγκατεῖσαι, ἤλευθερωσαν αὐτὴν, καὶ ἤχημαλῶτευσαν τὴν μητέρα του Λῆθραν (ἴδ.). Ἀντεδοῆθη δ' ὁ Θησεύς τὸν Πειρίθου εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῶν Κενταύρων, καὶ προσέτι καὶ εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅστις, Αἰδωνεύς, καλούμενος, εἶχεν ὀνομάσαι Κόρην αὐτὴν, καὶ

τὴν γυναῖκά του Περσεφόνην· ἀλλὰ συνελήφθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειρίθους κατεσπαράχθη ὑπὸ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, ὃν εἶχεν ὀνομάσαι Κέρβερον, ὁ δὲ Θησεύς ἐφυλακίσθη, καὶ ἤλευθερώθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Πλούτ. Θησ. ΛΑ, ΛΕ). Ὁ δὲ Βεργίλιος (Αἰ, VI, 393, 617) τὸν μῦθον διηγείται ὡς κατέβασιν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐδ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμπαρασθῆ καὶ ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Α, 631· ἀλλ' ὁ στίχος ἐκεῖνος κρίνεται μεταγενεστέρᾳ προσθήκῃ. Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του δὲ, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν Μενεσεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, δι' ὃ ὁ Θησεύς ἐπεμφε τοὺς υἱοὺς του εἰς Εὐβοίαν πρὸς Ἐλεφήνορα, τὸν υἱὸν τοῦ Καλυδόουτος, καὶ καταρσθεῖς τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Γαργητὸν, ἀπῆλθεν εἰς Σκύρον, ἐνθα ἐξ ὑψηλοτάτου βράχου, ἢ παραπατήσας, ἢ προδοτικῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς χώρας Λυκαμήδου σπρωχθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ἀλλὰ, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ἐπανέλαβε τὸν θρόνον ὁ υἱὸς του Δημοφῶν, καὶ, κατὰ χρησμόν ἐπανάφερον ὁ Κίμων τὰ ὄσπια του εἰς Ἀθήνας τῷ 465 π. Χ., καὶ ἐνταφιάσας αὐτὰ, ἤγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐπισωζόμενον Θησεῖον (Θουκ. Α, 98. — Πλούτ. Θησ. ΛΣΤ), καθ' ὅσον ἐξάστυλον, δῶριον, ἔχοντα εἰς τὰς 10 τοῦ μετόπας ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, εἰς 8 δὲ (ἀνὰ 4 ἐκατέρωθεν) ἄθλους Θησεῦς· εἰς τὴν Δ ζωοφόρον κενταυρομαχίαν, καὶ εἰς τὴν Α, χωροῦσαν μέχρι τοῦ περιστυλίου, τὴν κατὰ τοῦ Βύρουθένους νίκην τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησεῦς, καὶ ἐγκατέστησε τὰ Θησεῖα, εορτὴν πανηγυριζομένην τῇ 8 Πυανεψιώνος, δι' 8 καὶ ὀγδοῖα ἐλέγοντο (Ἀρσεν. Πλούτ. 325), καὶ πᾶσα ὀγδοῆ ἡμέρα ἦν ἱερὰ τῆς Θησεῖ ὡς καὶ τῆς Ποσειδῶνι. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ Θησεύς ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὁ οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς, καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ εἰσὶν ἀπηχησεῖς τῶν ἄθλων ἐκείνου· ἀλλ' ἡ λατρεία αὐτοῦ δὲν ἔλαβε τὴν πινελληνίον σπουδαιότητα ἣν εἶχεν ὁ τοῦ Δωριεῦς ἥρωος. Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δ' ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ὁ

Ἀγάλμα ἐκ Περσέωνος.

θεὸς τὰ θεμέλια τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ, ὁ πρῶτος αὐτῶν νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἡ τέχνη δὲ παρίστησιν αὐ-

τὸν ὁμοίον πρὸς νέον Ἡρακλῆα, εὐρωστον, ἀλλ' οὐχὶ τοσεύτου ἀθλητικὸν ὡς ἐκεῖνον. Ἐν ταῖς ἀρχαιότεραις παραστάσεσιν ἔχει ξίφος, ἐν μεταγενεστέραις ῥόπαλον καὶ λεοντήν.

Θῆτες, ἴδ. Φυλῆ.
Θάλασος, ἰδίως βακχικὴ πομπή (ἴδ. Διόνυσος). Ἐν γένει δ' οὕτως ἐκαλεῖτο πᾶς σύλλογος κοινήν ἀφορῶν λατρείαν, ἢ ὀργανωμένος ἐπὶ σκοπῷ κοινοῦ ἐράνου εἴτε θρησκευτικοῦ εἴτε πρὸς διασκεδάσιν.

Θέβρων, ἢ **Θέμβρων**, 1) Σπαρτιάτης, ὅστις, ὅτε ἐπρόκειτο ἀρχὴ ἐχθροπραξιῶν κατὰ τῶν Περσῶν, τῷ 399 π. Χ., ἐπέμφθη μετὰ στρατοῦ εἰς Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκεῖ Ἑλληνίδων πόλεων (Ἐσν. Ἑλλ. I, 1, 4). Συμπαρελάθων δὲ καὶ τοὺς ἐναπολειπομένους 6000 τοῦ Ξενοφῶντος, ἐπέτυχε μὲν κατ' ἀρχὰς ὀπισσοῦν κατὰ τοῦ Ἰσοταφέρους, ἀλλὰ, στερούμενος στρατηγικῆς ἱκανότητος, δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχίαν, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Δερκυλλίδης (Ἀύτ. 8). Εἶτα ὁμοίως (392) ἐπέμφθη ἐκ νέου εἰς Ἀσίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἐφέσου ἐξέδραμε κατὰ τοῦ Πέρσου Στρούθα, ὅστις ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ἀφισιωμένος. Ἀλλ' ἐπιπεσὼν οὗτος, τὸν ἐφόρευσε μετὰ πολλῶν τῶν στρατιωτικῶν του (Ἀύτ. Δ, 8, 17. Ἀν. Ζ, 8. — Διόδ. ΙΔ). — 2) Σπαρτιάτης, ὅστις τῷ 324 π. Χ., φονεύσας τὸν φυγάδα ταμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἄρπαλον, καὶ ἀρπάσας τὰ χρήματα αὐτοῦ,

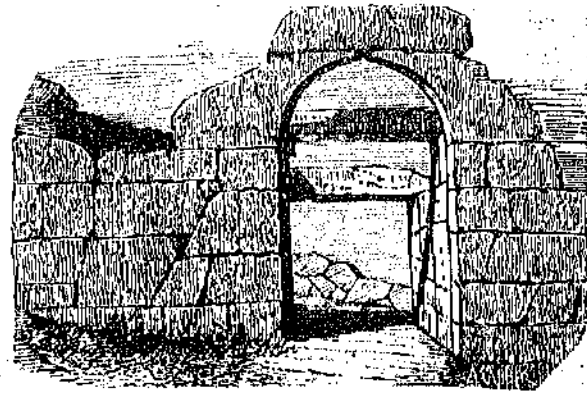
ἐπεγείρησεν ἐκστρατεῖαν κατὰ Κυρήνης. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἀπέτυχεν, εἶτα δ' ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν· ἀλλὰ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀφιλλὰ νικηθεὶς, συνελήφθη, καὶ ἀπέθανε σταυρωθεὶς ἐν Ἀπολλωνίᾳ.

Θίσθη, 1) καὶ Θ (σ θ α ι, πόλις ἐν ταῖς ΝΔ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰς Ν. ὑπερείας τοῦ Ἑλικωνος, παρὰ τῇ ἀκτῇ, εἰς ἧς τοὺς βράχους πολλαὶ περιστραφαὶ ἐφώλευον, δι' ἃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται «πολυτρήρων Θίσθη» (Στρβ. Θ. 411). Ἐρείπια αὐτῆς εἰς Κακόσια. — 2) Νύμφη Βοιωτὶς ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ πόλις. — 3) Κατ' Ὀείδιον (Met. IV. 51) ἐν Βαβυλωνί ὠραία κόρη, ἀγαπῶσα τὸν νέον γαίονά της Πύραμον. Ἐπειδὴ δ' οἱ γονεῖς ἤναντιοῦντο εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, συνεφώνησάν ν' ἀπντηθῶσιν ὑπὸ μίαν συκαμινέαν. Ἡ Θίσθη ἐλθοῦσα πρώτη, ἀπήνησεν ἐκεῖ ἄγριον λέοντα, καὶ ἐντρομος ἐφυγε βίψασα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, ὃ ὁ λέων κατέσχισε διὰ τῶν αἵματος ἀποσταζόντων ὀδόντων του. Ἑλλθὼν δ' ὁ Πύραμος, καὶ εὐρών αὐτὸ, ἐνόμισεν ὅτι τὸ θηρίον ἐσπάραξε τὴν Θίσθη, καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ τὴν συκαμινέαν, ἐξ οὗ οἱ καρπεῖ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθροί. Ἐπὶ τῶμά του δ' εὐροῦσα, ἠτύοκτόνησε καὶ ἡ Θίσθη.

Θύλος, 1) Ἰδ. Ὀρέστης. — 2) Βασιλεὺς τῆς Δήμου, πατὴρ τῆς Ὑψιπόλης καὶ τοῦ Σικίνου. Ὅτε αἱ Δήμναι ἐφόνευσαν πάντας τοὺς ἀνδρας τῆς νήσου, αὐτὸς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἐκρύβη καὶ ἐσώθη· εἶτα ὄμωσ, ἀντικαλυφθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἐφανεύθη ἐπίσης. Κατ' ἄλλους ἐφυγεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ἢ εἰς τὴν παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ νήσον Οἰνόνη, ἧτις κατ' αὐτὸν ἀνομάσθη Σίκινος (Ὀμ. Ἰλ. Ε. 230). — 3) Υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπόλης, ἀδελφὸς τοῦ Εὐνέου. — 4) Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. — 5) Υἱὸς Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 6)

Υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, ἡγεμῶν τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β. 638, Δ. 529, Ν. 216, Ο. 281). — 7) Υἱὸς Ὀρνυτιάνου ἢ Ὀρνύτου. — 8) Τρῶς φρονεθεὶς ὑπὸ Μενελάου (Ἰλ. Π. 311).

Θυλία, Ἰδ. Σικιάδιον.
Θύλος, (ἡ καὶ θ). Ἐπὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν πρωτεύον τοῦτο σχῆμα, ὡς καὶ

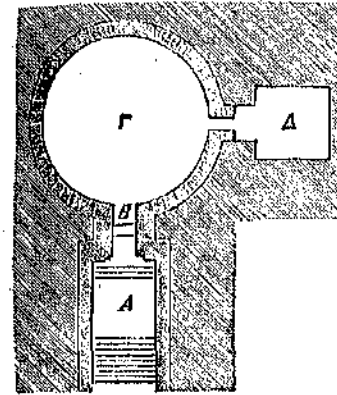

τὸ τῆς ἀψιδος ἐξ ἧς παράχθη, ἦν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν χρήσει ἐν ἀρχαιοτάτοις ἡδὴ χρόνοις, ἐπὶ Ταρκυνίου (650 π. Χ.) καὶ πρὶν. Ἐν Ἑλλάδι δὲ, ἐπὶ τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς εἰ καὶ οὐκ ἄγνωστον (Ἀρσ. Θεσμωφ. 53), ἐν ἐρείπιοις τῆς Ἀκαρναίας (Vit. Pruf. XI) ἀνευρεθῆν, εἰς Ἀθήνας δ' ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Δημοκρίτου εἰσαχθῆν, ἀλλ' εἰς τὴν νεωδομίαν καὶ ἐν γένει τὴν καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν, παραδεχθεῖσαν τὴν εὐρύγραμμον ἀρμονίαν, δὲν ἐφηρμοζέτο. Ἐν τῶν

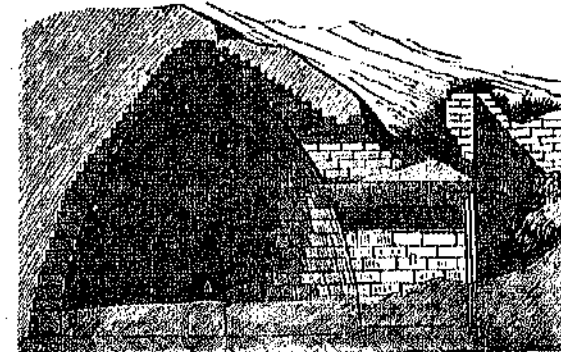
ἡρωϊκῶν χρόνων ὄμωσ σώζονται εὐχὶ ὄμωσ τῆς πολυγώνου ἢ κυκλωπίας τειχοδομίας, ἀξιολογώτατα κτίρια κατ' ἄλλο ἰδιόρρυθμον σύστημα

θολωτά, ἢ τὸν θόλον ἀντικαθιστῶντα. Ταῦτα εἰσὶν ἐν Μυκῆναις, ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ἀπόγαια οἰκοδομήματα, ἐνθα οἱ θησαυροὶ τῶν χρημάτων ἦσαν» (Πaus. ΑΣΤ, 3). Κατ' αὐτὴν τὴν περιγρα-

θησαυρὸς Μυκηνῶν.

φῆν τοῦ Πausανίου (ΑΗ, 2), συνάδουσαν ἐντελῶς πρὸς τὰ εὐρεθέντα εἰρηπία, ἦσαν οἱ θησαυροὶ οὗτοι τὸ σχῆμα περιφερεῖς, ἐκ πυρῶν λίθων ἰσοδόμωις ὠκοδομημένοι, καὶ οἱ ὀριζόντιοι κύκλοι τῶν λίθων μειοῦνται κατὰ διάμετρον βεβημηδὸν ὅσῳ προχωροῦσι πρὸς τὰ ἄνω, οὐχὶ γωνιαίως ἐπ' ἀλλήλων προ-

χοντες, ἀλλ' ἐπιμελῶς λελαξευμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσι σχῆμα κυψέλης παραβολοειδές, καὶ τὴν ἄνω ὀπὴν ἐκάλυπτε μέγας λίθος ἐπιθεμιμένος, μὴ χρησιμεύων εἰς ἀρμονίαν τοῦ παντός, ὡς λέγει ὁ Πausανίας, παραβάλλων πρὸς τοὺς συνήθεις θόλους. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ σύστημα τῶν ὑπὲρ ἀλλήλους προσχόντων λίθων εἰσὶ ὠκοδομημένοι καὶ αἱ ἐν Ἰτρυνί

ὑπόγειοι σύριγγες. Ἐνδὸν δὲ πᾶσα ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαλκῶν πετάλων, καὶ τὴν θύραν εἰς ἣν ἔφερε πρόσοδος κατιοῦσα, ἐκόσμηι πιθανῶς ἀνωθεν τριγωνικὸν τι ἀνάγλυφον. Ὁ ἐν Μυκῆναις θησαυρὸς ἔχει ὕψος 50' καὶ τὴν κάτω διάμετρον 47 1/4' (Ἰδ. Παγκ. Ἰστ. Καλλιτ. τόμ. Α. σ. 52, 128). Τῆς θόλου μνημονεύει καὶ ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδ. Χ, 442, 490), ὡς μέρος τῆς οἰκίας ἔχοντος κίονας. Πιθανῶς ὁμοίον τι καὶ ἴσως ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων σωζόμενον, ἦν καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ Θύλος, ἢ παρὰ τὸ Βουλευτήριον κειμένη, καὶ Σικίας προσέτι λεγομένη, ἐνθα ἔθυσον καὶ συνέτριγον οἱ Βουλευταὶ (Πaus. Α, 5, 1. — Σουῖδ. — Πολδ. Α, 8, 15), κερκομημένη δι' ἀργυρῶν ἀγαλακτίων (Πολυδ. Η, 155. Δημοθ. Ἰρπρωβ. 419). — Ὁμοίος θόλος ἦν πρὸς τῷ Ἀσκληπιεῖ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἦν «περιφερὲς οἴκημα» ὃ ὠκοδομήσεν ὁ ἐπὶ Περικλέους Πολύκλειτος (Πaus. Β, 27).

Θορικίς, ἀρχαιοτάτη πόλις, εἶτα δὴμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν Α. παραλίαν (v. Θορικόν).

Θόρον, 1) Ὄρος τῆς Ἑρμιονίδος ἐν τῇ Ἀργολίδι εἶτα Κολοκίγιος κληθὲν, διότι ὁ Ζεὺς ἐκεῖ μετεμορφώθη εἰς κόκκυγα (κοκκόν). — 2) Ὄρος τῆς Λακωνικῆς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Σελασίας. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ἀπέλλωνος (Πρδ. Δ, 65. — Πaus. 5, 138).

Θουκυδέδης, 1) Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, τοῦ Κίμωνος συγγενῆς, ἀνέλαθε μετὰ τούτου τὸν ὀνάτον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, τοὺς καλοῦς κάγαθοὺς περὶ αὐτὸν συγκεντρῶσας· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ὑπερισχύσας, διεπράξατο τῷ 443 τὴν ἐξουσίαν του. Τῷ 440 ὄμωσ φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπανέλθει, διότι μνημονεύεται στρατηγὸς τοῦ ὀνόματος τούτου. — 2) Θ. Ὀλόρου, Θρακὸς πολιτογραφηθέντος εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν δῆμον Ἀλιμουσίων (Θουκ. Δ, 104), καὶ Ἠγησάπτης, συγγενῆς τοῦ Μιλ-

τιάδου, ἐγεννήθη τῷ 484 (κατὰ τινὰς τῷ 471) π. Χ. Ἐν Σικαπτῇ Ἔλη τῆς Θράκης εἶχε πλοῦσια μεταλλουργεῖα. Ἐκεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις διέμεινε τὰ 40 πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, μεγάλως μὲν ἐνδιαφερόμενος εἰς τοῦ Περικλέους τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς φαίνεται, ἀποσχὼν πολιτικῆς δραστηριότητος μέχρι τῆς ἡ' ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Βρασιδάς εἰσήλασεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ τὸν Θουκυδίδην βλέπομεν κατὰ πρῶτον ἔχοντα ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν του τὸν ἐν Θάσῳ Ἀττικὸν στόλον. Ἐπειδὴ δ-

μῶς, κατέχων τὴν Ἠϊόνα, δὲν ἐπρόφθασε νὰ σώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν, κατηγορήθη ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ ἔφυγε πρὸ τῆς δίκης (Θουκ. Β, 26), μείνας ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, εἴτε ἐν Θράκῃ, εἴτε ὁδοιπορῶν καὶ ἐρευνῶν τὰ περὶ τοῦ πολέμου. Ἐπανήλθε δὲ τῷ 404 εἰς Ἀ-

θήνας (Παυσ. Α, 28, 9), ἐπανακληθεὶς διὰ ψηφίσματος προταθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰνοχίδου, καὶ ἀποθανὼν μετ' ὀλίγα ἔτη, οὐχὶ μετὰ τὸ 395, ἐκ βιαίου θανάτου, εἴτε ἐν Σικαπτῇ Ἔλῃ εἴτε ἐν Ἀθήναις, κατετέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Κίμωνος. Ὁ Θουκυδίδης ἦν ἐμπειρος περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς τινῶν ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἢ τῷ Γοργίᾳ καὶ τῷ Ἀναξαγόρῃ δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀποδείξεων. Διηγούνται δ' ὅτι, παῖς ὢν, εἰς τὰ Ὀλύμπια ἤκουσε τοῦ Ἡροδότου ἀναγινώσκοντος τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἐκλαυσεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δ' ὅτι συνετέλεσε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μέγαν ἱστορικόν. Ἀλλ' ἢ διήγησις περιέχει ἀναχρονισμὸν, καὶ ἴσως ἐν Ἀθήναις ἤκουσεν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀπόσπασμά τι τοῦ Ἡροδότου συγκληθῆσαν αὐτόν. Ἄμα δ' ἀρξαμένου τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατανοήσας αὐτοῦ τὴν σπουδαιότητα, ἤρξατο τῆς περὶ αὐτοῦ συγγραφῆς

του. Καὶ ἐν Σικαπτῇ Ἔλῃ συνέλεξε μὲν ἐν ἀνάσει καὶ ἐν ἀμεροληψίᾳ τὴν ἕλην, φαίνεται ὁμῶς ὅτι ἐν Ἀθήναις τὴν ἐξεργάσθη. Διεκόπη δὲ τὸ ἔργου του ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἔτους 411, τὸ δὲ τελευταῖον βιβλίον φαίνεται οὐχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ἐξεργασμένον ὡς τὰ λοιπὰ. Ἐπάρχει τις παράδοσις ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἐξέδωκε πρῶτος τὸ παραλειπόμενον σύγγραμμα ὅπως δῆπατε αὐτὸς καὶ ὁ Κράτιππος ἤρξαντο τῶν ἰδικῶν των ὅπου διεκόπη ὁ Θουκυδίδης ἢ δ' εἰς βιβλία διαίρεσις, οἷα ὑφίσταται σήμερον, ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἀλλ' ἴσως ὑπὸ Ἀλεξανδρινῶν. Τὴν ἱστορίαν ταύτην γράφων ὁ Θουκυδίδης, ἤξιον ἔφη ἄρῃ ἐν «κτῆμα ἐς ἀεὶ» διὰ τοὺς ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν εὐρεθησομένους πολιτικοὺς ἄνδρας, καὶ ἱκανὸν πρὸς τοῦτο τὸν καλίστα ἢ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξυδέρεται, δι' ἧς εὐστόχως διεγίνωσκε καὶ συνεδύαζεν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ μεγάλη του φιλαλήθεια καὶ εὐγενὴς ἀμεροληψία, ὥστε καίτοι ἐξορισθεὶς, καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἀποδοκιμάζων, δὲν ἤθελεν ὁμῶς νὰ ἐπιφέρῃ κρίσεις ἀδίκους κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκθέτει τὰ γεγονότα ἐν στάθμῃ ἀπολύτου εὐθυδικίας. Γνώμας δ' ἀτομικὰς δὲν ἐκφέρει, καὶ αἱ δημογορίαι ἃς παρεφέρει εἰσὶν ἢ ἀκριβῶς ὡς ἀπηγγέθησαν (Α, 22), ἢ, ἂν ἐνίοτε ὑπ' αὐτοῦ συνταθειμένα, ἐκφράζουσι τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν ὁμιλούντων περὶ ὠρισμένων περιστάσεων καὶ ἀντικειμένων. Τὴν διήγησίν του, ὡς ἀριθμῶν εἰς συμβάντα πολεμικὰ, διαρεῖ κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας. Χρησμῶν (Β, 54, 5, 103) καὶ διοσημείων (2, 50) μνημονεῖ, ἀλλ' ἱστορικῶς μόνον, ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως ἂν αὐτὸς εἰς αὐτὰ πιστεύῃ, δι' ὅ ἴσως καὶ κατηγορεῖτο ὡς ἄθεος. Ὡς τὸ πρὸ πάντων ἐπιδικτικὸν ἐν ταῖς πολιτικαῖς θεωρεῖ τὴν θεωρίαν του εἰς τὰ χρήματα καὶ τὸ καυτικόν. Ἡ γλῶσσά του ἐστὶν ἡ ἀρχαία ἀττικὴ τὸ δὲ ὕφος του, ἀπλοῦν μὲν καὶ ἀπέριττον,

ἀλλ' ἰσχυρὸν καὶ πῶς τραχὺ, συγχρόνως δ' ἀκριβῶς καὶ ἄνευ περιφράσεων τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦν, ὥστε καὶ τὸ τάχος τῆς σημασίας λέγει χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὅστις ὑπὸ ἄλλας ἐπιφθεῖς πάντοτε δὲν τὸν ἐπαινεῖ, καὶ εἰς τὴν φράσιν του ἀποδίδωσι τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ ἰσχυρὸν αὐτῆς βεβαίως αἰνιτικόν. Αἱ δημογορίαι παρ' αὐτῷ, πλήρεις ἰδεῶν καὶ κατὰ ῥητορικὴν τέχνην ἐξεργασμένα, ἀποβαίνουνσι δυσνόητοι ἐνίοτε ἐν τῇ βιβλιοσίᾳ των. Βιογραφίαι αὐτοῦ ἀρχαῖαι ὑπάρχουσι ἢ Μακροκλήνου τινὸς (ἴσως τοῦ Ἀμμιανῶ), πολλαχῶς ἐσφαλμένη, καὶ ἡ τοῦ Διονυσίου.

Θούλη, νῆσος τοῦ Β. Ὠκεανοῦ, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ Πυθέου τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἀπέειχεν ὁ ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῶν Ὀρχάδων, καὶ ὅτι εἶχε 40,000 σταδίων περιφέρειαν, ἀλλ' ὅτι, κειμένη ὑπὸ τὸν πολιχὸν κύκλον, ἐστερεῖτο καὶ καρπῶν καὶ ζῶων. Ἐξελαμβάνετο δ' ὡς τὸ βορειότερον γνωστὸν μέρος τῆς γῆς (Στρεβ. Δ, 201.— Tac. Agr. X.—Virg. G. I. 30). Σήμερον ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ Ἰσλανδία, ἡ μέρος τῆς Νορβηγίας, ἢ σήμερον Θίλη, ἢ ὡς ἐν γένει ἢ Σκανδιναυία, ἢ, ἐπειδὴ ὁ Ἱπτολομαῖος τὴν θέτει νοτιώτερον, ὡς ἡ μεγίστη τῶν Σκετλανδικῶν νήσων.

- Θούρειοι**, ἴδ. Σύβαρις.
- Θούριον** ὄρος, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κηφισοῦ, Ν. τῆς Χαιρινείας. Ἡ κορυφή αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ὀρθόπαγος (Παυσ. Θ, 41, 3.— Πλούτ. Σόλλ. 12).
- Θύων**, 1) Γίγας, φουεθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.—2) Γρῶς φουεθεὶς ὑπ' Ὀδυσσεῶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 422).—3) Ἰὸς Φαίνοπος φουεθεὶς, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ξάνθος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ἰλ. Β, 152).—4) Φαίαξ (Ὀμ. Ὀδυσ. Θ, 113).
- Θύωσα**, ἴδ. Ὀδυσσεύς.
- Θράκη**, (παρ' Ὀμήρῳ Θρηγίη),

ἀρχαιότατα πᾶσα ἢ ὑπερτὴν Ἑλλάδα χώρα μέχρι τοῦ Σαίου ποταμοῦ μετὰ τοῦ Πόντου καὶ τὴν Μακεδονίαν εἶτα δὲ, πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὴν μέχρι τοῦ Ἰστρου (Δουναβίου) ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ μόνον τὴν μέχρι τοῦ Αἴμουνα χώραν, τῆς βορειότερας καλουμένης Μοισίας. Ἐθαιρεῖτο δ' ὡς ψυχρὰ, τραχεῖα καὶ ἄκαρπος (Ξεν. Ἀν. Ζ, 4, 3), εἰ καὶ πρὸς νότον, ἐνθα σκέπουσιν αὐτὴν τὰ ὄρη ἢν εὐκραῖς καὶ καρποφόρος. Οἱ Θράκες, κλάδος τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς οἰκογενείας, ἦσαν λαὸς φιλοπόλεμος καὶ οὐχὶ ἀκαλλιεργητός, ὡς ἀποδεικνύουσιν ὁ Ὀρφεύς καὶ αἱ ὀρησκευτικαὶ παραδόσεις των ἀλλ' οὐδὲ τὴν γεωργίαν ἤσκειν, οὐδ' εὐρυθμόν εἶχον πολιτικὸν ὄργανισμὸν, καὶ ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ ἀκρασίᾳ εἰς τὸ οἰκοπετεῖν (Πορ. Οἰ. I, 36, 14). Τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμησε κατὰ Θρακῶν, ἐν ταῖς ἐνδονκατικαῖς ἐπὶ Ὀδρυσαῖς (ἴδ.). Κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ. παροδικῶς ἤρξαν εἰς τὴν Θράκην οἱ Γαλάται ὁ Κράσσος ὑπέταξε τὰ βόρεια τῆς χώρας μέχρι τοῦ Αἴμου, τὰ ἔκτοτε Μυσία κληθέντα τὸ δὲ νότιον, ἢ κυρίως Θράκη ὑπέκυψεν ἡττηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 80 π. Χ. τῷ δὲ 46 ὡς ἐπαρχία Θράκης ἐργανωθὲν, ὑπέκυψεν ἐντελῶς τῷ 26 π. Χ. Τὰ κυριώτερα ἔρη τῆς Θράκης ἐν τῇ στενωτέρᾳ αὐτῆς σημασίᾳ εἰσὶν ὁ Αἴμος ἢ Νά τὸ Σκόμιον πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ὀρθόπαγος πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἢ Ὀδόπη. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοὶ, Δ πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Νέστος ὁ Ἰσθρος, μετὰ παραποταμίων, ὧν τὸ πρῶτιστον ὁ Ἐργίνης ὁ Μέλας, ῥέων πρὸς τὸν ὀμῶνυμον κόλπον, τὸν ὀρῶντα ΒΔ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον εἰ διὰ τῆς Χερσονήσου εἰς τὸν Ἑλλάσποντον ἐκβάλλοντες Αἰγὸς ποταμοὶ περίφημοι διὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ 405 π. Χ. Λίμνη ὀνομαστὴ ἦν ἢ Βιστονίς (ν. Λαγοῦ), Δ τῶν Ἀδδῆρων ἢ ἐξ ἐνὸς βραχίονος τοῦ Ἰστροῦ τρεφομένη Στεν-

τορίς παρά την Αίον. Ἔθνη δὲ, πολλάκις ἀλληλόμαχα, κατόικον αὐτὴν οἱ Κίχονες κατὰ τὸν Ἔθρον, περὶ τὴν ἀκτὴν· οἱ Ὀδρύσαιοι, ἐπίσης πρὸς τῷ Ἔθρῳ· οἱ Βίστονοι, κατὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην πρὸς τῷ Αἰγαίῳ· οἱ Βίσσοι παρά τῷ Αἴμῳ. Πόλεις δ' αἱ μᾶλλον ἀξιωματιάζοντες, μεταξὺ Νέστου καὶ Ἐθρου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, τὰ Ἀδδῆρα, ἐνθα ὁ Δημόκριτος ἐγεννήθη· ἡ Δικαία· ἡ Μαρώνεια· ἡ Μεσαμβρία· ἡ Ἀίγιος. Ἐπὶ δὲ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἡ Καρδία· ἡ Ἐλαϊοῦς· ἡ Καλλιπολις· ἡ Σηστός· ἡ Λυσιμάχεια. Εἰς δὲ τὴν Προποντιδα ἡ Γάνος· ἡ Βισάνθη· ἡ Πέρινθος· ἡ Σηλυμβρία. Εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον τὸ Βυζάντιον. Εἰς τὸν Πόντον ἡ Σαλμυδησσός· ἡ Ἀπολλωνία· ἡ Ἀγγιλαός· ἡ Μεσαμβρία. Εἰς τὰ ἐνδον ἡ Φιλιππούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Γραϊνούπολις, κτλ. — Ἡ δὲ Μυσία (ἡ ἐν Ἐβρώπῃ), μεταξὺ Αἴμου καὶ Ἰστρου, κατὰ τὸν α' π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑποταγεῖσα, διηρέθη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ εἰς τὴν Ἄνω (Δ) καὶ Κάτω (Α) Μυσίαν, χωριζομένης διὰ τοῦ ποταμοῦ Κίβρου (ν. Κιβρίσας) μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰστρον. Ἀπὸ Διοκλητιανοῦ δὲ διεσπάθη εἰς πέντε μέρη, τὴν πρώτην Μυσίαν (Δ), ἧς πρωτεύουσα ἦν τὸ Βιμινάκιον· τὴν Δαρδανίαν (ΝΔ) ἐπὶ τοῦ Σκάρδου, ἧς πρωτεύουσα οἱ Σκόποι· τὴν Ριπαιάν Δακίαν (Β), μετὰ πρωτεύουσος τῆς Ρατιαρίας· τὴν Ἐσω Δακίαν (Ν), μετὰ πρωτεύουσος τῆς Σαρδικῆς· τὴν Πραιθαλιτάναν μετὰ πρωτεύουσος Σκόδρας. Προστέθησαν δ' εἰς τὴν Θράκην ἡ δευτέρα Μυσία, ἥτις τὸ Α μέρος μεταξὺ Αἴμου καὶ Δουναβείας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Μαρκιανόπολιν καὶ ἡ Μικρὰ Σκυθία, ἥτις τὸ ΒΔ τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἦν ἡ Τόμος ἢ Τόμοι (ν. Τεμιόδαρ). Ποταμοὶ δὲ τῆς χώρας ταύτης ἦσαν

ὁ Δρίνος, ὁ Μάργος, ὁ Κίμβρος ἢ Κίβρος, κλπ. Οἱ δὲ κάτοικοι, οἱ Μυσοὶ, διηροῦντο εἰς διαφόρους λαοὺς, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν οἱ Τριβαλλοὶ (Δ), οἱ Πευκίνοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβείας· οἱ Κρώθυζοι (Ν). — Ἔτι δὲ μυθίας ἀξίον ἦν τὸ φρούριον Σιγιδεῦνον (ν. Βελιγράδιον), εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σαίου εἰς τὸν Δούναβιν· ὁ Νάισσος (ν. Νίσακ)· ὁ Οἰσκός· τὸ Δουρόστορον (ν. Σιλιστρία, βουλγαριστὶ δὲ Δέστραρ)· τὸ Νοβιόδουρον· ἡ Ὀδησσός, κτλ. (Στρεβ. Ζ, 295. 318. 331).

Θρανέτης, ἰδ. Ναῦς.

Θρασύβουλος, 1) τύραννος τῆς Μηλήτου, φίλος τοῦ Κορινθίου Περίανδρου (Ἡρόδ. Β, 92), δι' ἐπιδειξίῳ δόλου τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Λυδοῦ Ἀλυάττου κατὰ τῆς πατρίδος του ἀποκρούσας (Ἡρόδ. Α, 20). — 2) Ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἰέρωνος, διαδεχθεὶς αὐτὸν τῷ 467 π. Χ. Φρουρὰν ἔχων μισωτῶν, ἐπεδέθη εἰς βίαιοπραγίας καὶ καταπίσεις, δι' ἃς ἐξαναστάντες οἱ Συρακούσιοι μετὰ τῶν συμμάχων τῶν μετὰ 11 μῆνας τὸν ἐξεδίωξαν, καὶ ἀπέθανε φυγὰς παρὰ τοῖς Λοκροῖς (Πολύβ. Β, 9). — 3) Λόκου Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Στερίας, ἐνθερμος καὶ δραστήριος πατριώτης, συνειργάσθη τῷ 411 π. Χ. μετὰ τοῦ Θρασύλλου παρὰ τῷ πρὸς τῆς Σάμου στρατῷ εἰς ἀνατροπὴν τῶν Υ' καὶ παλινορθώσιν τῆς δημοκρατίας (Θουκ. Η, 73)· διεκρίθη δὲ πολλάκις καὶ εἰς μάχας ὑπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἰδίως ἐν Ἐλλησπόντῃ. Τριηραρχῶν κατὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, διετάχθη μετὰ τοῦ Θηραμένους νὰ σείσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγοὺς, ἀλλ' ἐκώλυθη ὑπὸ τῆς τρικυμίας (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 7). Ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀ', ἀπῆλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἐκεῖθεν ἐργάσατο καὶ εὐτόλμως ἐξετέλεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Γρίτκοντα), μεθ' ὃ προσέτρεψεν εἰς ψῆφισιν ἀμνηστίας καὶ εἰς ἐπάνοδον εἰς τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4. — Πλούτ. Λυσ. ΚΑ). Ἐπροσπάθηε νὰ συν-

ἄσῃ δεσμὸν φιλίας μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, καὶ τῷ 394 ἐστρατήγηε ἐν Βουτιᾷ καὶ πρὸ τῆς Κορίνθου· τῷ δὲ 391, πεμφθεὶς εἰς Βυζάντιον, ἀποκατέστησεν ἐν Ἐλάσῳ καὶ ἀλλαχού τὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν· ἀλλ' ἴσως ἀντιπάλων τοῦ φθόνου, τὸν διέβαλεν ἐπὶ καταχρῆσαι καὶ λεηλασίᾳ· συμμαχικῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἐδέχθη προτάσεις τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Ἐργοκλέους πρὸς προδοσίαν. Ἐν ᾧ δὲ παρεσκευάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ῥόδου, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσπένδου, ἀγανακτοῦντες διὰ βίαιοπραγίας τῶν στρατιωτῶν του, τὸν ἐβολοφρόνησαν ἐντὸς τῆς σκηπῆς του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5. Δ, 8, 25. — Διόδ. 10, 94)· ὃ δ' Ἐργοκλῆς, καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη. — 4) Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου Κολυττοῦ, συμπράξας τῷ ἀνωτέρῳ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν, μεγάλως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ὑπέστη δὲ δίκας πολλὰς (Δημοθ. Τιμ. 741). Ὀκτὼ δὲ κλοῖα μεθ' ὧν ἐπέμφθη εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, συνελήφθησαν πάντα ὑπὸ τοῦ Ἀνταλκίδου.

Θρασύλος (ἢ Θράσυλλος), 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἰδίως διαπρέψας ὡς ὑπέραρχος τῆς δημοκρατίας συγχρόνως τῷ Θρασύβουλῳ. Πολλάκις ἐν μάχαις διακρίθει, ἐπέμφθη μετ' ἄλλων Θ καὶ μετὰ τοῦ στόλου εἰς Ἐφεσον μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ Ἀντιόχου. Εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, καίτοι νικήσας ἐνθα διακρίθη τριήρῃς, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συστρατῆγων του ὡς ἀμελήσας νὰ περισώσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγοὺς, καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον (Θουκ. Η, 78. 100. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2. 4. 5. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΘ). — 2) Ῥόδιος ἐκ Ῥώμης τὸν Γιβέριον εἰς τὴν ἀστρολογίαν μνησας, μετέπειτα δὲ καταδιωχθεὶς. Ἰγγραψε δὲ καὶ περὶ Πλάτωνος τὰ ἔργα αὐτοῦ διατρέσας εἰς τετραλογία (Γασ. Ἀπμ. VI, 26. — Surt. Tib. XIV).

Θρασύμαχος, 1) ἐκ Χαλκηδόνος,

ἦλθε τῷ 430 π. Χ. εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπεδέθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἶτα δ' εἰς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς. Ἐν ὑφὸς του μαρτυρεῖται ὡς εὐφραδὲς καὶ ἀρμονικὸν (Cic. Or. XII, 39. XIII, 41). Ὁ Πλάτων τὸν συγκαταριθμᾷ μετὰ τῶν σοφιστῶν καὶ φέγει τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Μόνον ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὅλων ῥητορικῶν. Ἐλέγετο δ' ὅτι πρὸς τὴν ζωὴν δυσανασητῶν, κητοκτόνησεν ἀπαγχονεῖς (Ἀθήν. Ι. σ. 454). — 2) Φιλόσοφος Κερνίνθιος, διδάσκαλος Στίλπιωνος τοῦ Μεγαρέως (Δ. Λαέρτ. Β, 103).

Θρασυμήθης, 1) υἱὸς ἀνδρείος τοῦ Νέστου ἐκ τῆς Ἀναξίβειας, μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς Τροίαν ἀπελθὼν καὶ ἐπαυελθὼν ἐνταφιασθεὶς δ' εἰς Πύλον τῆς Μεσσηνίας (Ὀμ. Ἰλ. I, 81. Ξ, 10, II, 321. Ὀδ. Γ, 39. 414. 442, 448). — 2) Πάριος γλύπτης, κατασκευάσας χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ (Πaus. Β, 27) τὸ ἤμισυ μέγεθος ἔχον τοῦ Φειδιακοῦ Διὸς, καὶ ὑπὸ τινῶν τῷ Φειδίᾳ ἀποδοθέν.

Θράσιων, 1) Ἀθηναῖος, βοηθῆσας τοὺς φυγάδας Θηβαίους εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τοῖς Θηβαίοις λίαν ἀγαπητὸς (Δημ. κ. Στεφ. σ. 237). — 2) Γλύπτης περὶ τὰ 320 π. Χ., χαλκᾷ ἀγάλματα ἀληθῶν, καὶ ἀναθήματα κατασκευάσας (Στρεβ. ΙΔ, 641. — ΡΙ. XXXIV, 8, 19).

Θρήνος, ἰδ. Λυρική ποίησις.

Θρηνηψὸς, ἰδ. Κήδευσις.

Θρησκεία. Ἡ ἀρχικὴ Πελασγικὴ Θρησκεία ἦν κυρίως φυσιολατρικὴ, θεοποιουμένων οὐχὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν δυνάμεων αἰτινες ἐν αὐτοῖς φαίνονται ζῶσαι καὶ ἐνεργοῦσαι. Ἐπλαττε δὲ τοὺς θεοὺς καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνως σκεπτομένους καὶ πράττοντας, καὶ ὡς τῶν θεῶν ἰδίως ἐνεργείας ἐξελάμβανε πάντα ὅσα προσέβαλλον τὰς αἰσθήσεις. Καθ' ὅσον δὲ ἀνεπτύσσεται τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τοσοῦτο καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ ἐδέλεπε τοὺς

έργατος οὐ μόνον τῆς φυσικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ὄθως ἡ Δήμητρα, ἡ γῆ μήτηρ, ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν φυτῶν καὶ τῆς χορηγοῦ τοῦ σίτου ἐγένετο ἡ εὐρέτρια καὶ προστατίς τῆς γεωργίας, ἡ ἰδρυτὴς τῶν μονίμων οἰκίσεων, τοῦ γάμου, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ἡ μετατροπὴ καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆ, προῖον πολλῶν αἰώνων βεβαίως, συμπίπτει μετὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς αἱ μακροὶ πλανήσεις καὶ συγκρούσεις τῶν παναρχαίων πατριαρχικῶν φυλῶν ἀνέπτυξαν τὸν κυρίως Ἑλληνικὸν βίον, περίπου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς. Ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς ποιήσεσιν, αἵτινες πιθανῶς οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου ὁρίου, οἱ θεοὶ ἔχουσι ἤδη ἐντελῶς προσωπικούς χαρακτήρας, καὶ σπανίως μόνον ἐπιπλανῶνται, ὡς πρὸς τινὰς ἔχνη τῶν συμβολικῶν αὐτῶν αἰνιγμάτων. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ θεολογία μένει καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἡ αὐτῆ, πλὴν σπανίων τινῶν ἀλλοιώσεων περὶ τὸν χαρακτήρα τινῶν τῶν θεῶν, ἢ ἀλλοίων τινῶν κατὰ τὸν δογματικόν, ἀναπτυχθέντων συγχρόνως πρὸς τοὺς φυσικοὺς χαρακτήρας τῶν διαφόρων χωρῶν, ἢ τῶν διαφόρων φυλῶν τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἀντίληψιν. Ἰσως δὲ συνετέλεσαν καὶ αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις, καὶ αἱ μετ' αὐτάς, ἰδίως αἱ τοῦ Ἡσίοδου, εἰς συγχώνευσιν τῶν τοπικῶν τοῦτων δογμάτων εἰς μίαν γενικὴν ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἕκαστον μέρος εἶχε κατ' ἀρχῆς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θεότητα, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας συνηνώθησαν μετὰ ταῦτα πᾶσαι βαθμῶδ' εἰς ἓνα κεντρικόν Ὀλυμπον. Ἀλλ' αὕτη ἐστὶ βεβαίως ἐσφαλμένη θεωρία, διότι ἡ πολυθεία ἐστὶν ἡ ἀναγκαία τῆς φυσιολατρίας συνέπεια. Ἐπίσης δ' ἀνυπόστατος ἐστὶν ἡ εἰκασία ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία προήλθεν ἐξ ὅθεν, ἐξ Ἀσίας ἢ ἐξ Αἰγύπτου, εἰ καὶ σχέσεις τινὲς θρησκευτικαὶ ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεως βεβαίως δὲν ἐπέλειπον: τινὲς μάλιστα θεότητες δύνανται ἴσως νὰ καταδειχθῶσι καὶ ὡς

ξένης καταγωγῆς, ὡς ἡ Ἀφροδίτη Ἀσιανῆς, ἢ Ἀθηνᾶ (Νηθε) Ἰσως Αἰγυπτιακῆς ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα μετέβαλεν οὕτω τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, ὥστε μεταποιῶντο εἰς Ἰθαγενεῖς. Ἐπὶ τῆς παρακμῆς ὁμοῦ τῆς Ἑλλάδος αἱ ἐξωθεν εἰσαγόμεναι λατρεῖαι δὲν ἠλλοίουν τὸν χαρακτήρα τῆς καταγωγῆς των. Ἡ Τιτανομαχία ἐστὶ τὸ σύμβολον τῆς ἀντικαταστάσεως ἐκείνης τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας ἀντὶ τῆς παναρχαίου φυσιολατρικῆς. Οἱ Ἕλληνας ἐπίστευον ὅτι πρὸ τῶν θεῶν οὓς ἐλάτρευον ἄλλοι ἤρχον, ὁ Κρόνος (ἡ ἀναρχος αἰωνιότης) μετὰ τῶν Τιτάνων (τῶν ἀκανονίστων ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), ὑπόκυψαντες εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, τοὺς θεοὺς τῆς τάξεως, τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Μετὰ τὸν Ὀρίανθον δὲ τοῦ Διὸς, οἱ μὲν τῶν Τιτάνων ἐδεισύνθησαν εἰς τὸν Ἰάρταρον, οἱ δ' ὑπέταγησαν εἰς τὸν νέον νόμον, καὶ ὁ Ζεὺς συμπάρελαβεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ παντὸς τοὺς δύο τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Τινὲς θεότητες, ἄμεσον ἔχουσαι τὴν σχέσιν μετὰ τῆς φύσεως, ὡς αἱ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν, τῶν δασῶν, διετήρησαν μὲν τὸν φυσιολατρικὸν χαρακτήρα των, ἀλλ' ἐν ὑψηλοτέρᾳ τάξει καὶ ἀρμονίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς τὴν ὑπέριστατον νόμον. Ἐν Ὀμήρῳ ὁ Ὀλυμπος παρίσταται ὀργανωμένος ἐντελῶς κατὰ τὸ τότε παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐπικρατοῦν πολιτικὸν σύστημα. Ὁ Ζεὺς ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν παρ' αὐτῆ δὲ καθήκει Ἡουλὴ τῶν ἀνωτάτων θεῶν, ἔχουσα δικαίωμα ἀναγκαιολύμενα ὑπὸ τοῦ Διὸς. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ Ὀλύμπιοι, τῷ Διὶ παρισκόντες, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἡφαιστος, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ αἰκῶν Ποσειδῶν εἰς τούτους προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἑστία, ὡστε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐλέγοντο οἱ δὲ ὅθεν καὶ θεοὶ. Ἐνίοτε δὲ συγκαλεῖ ὁ Ζεὺς καὶ πάντας τοὺς θεοὺς εἰς ἀγορὰν, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν ποταμῶν,

οὐδὲ τῶν νυμφῶν τῶν ῥυάκων καὶ δασῶν (Ὀμ. Δ. Υ, 4). Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων εἰσιν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ Ἄδῃ, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες αὐτοῦ τὴν ὑπεροχὴν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ θεοὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κατηγορίας ἀνήκουσι. Μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν συναριθμοῦνται καὶ οἱ γῆθιοι, οἱ ἐφορῶντες τὴν γῆν καὶ τὴν κάτωθεν αὐτῆς προερχομένην βλάστησιν, δι' ὅ καὶ ἡ κῆρυξ τῆς Δήμητρος ἐστὶ τοῦ Πλούτωνος ἢ γυνῆς. Ὑποδιηροῦντο δ' οἱ θεοὶ καὶ εἰς πρωτεύτους καὶ δευτερεύοντας: οὗτοι δὲ ἐμφαίνουσι τὸ πλεῖστον ἰδιαίτερα μέρη ἢ ιδιότητας τῶν πρωτίτων θεῶν, ὡς αἱ Μετρίαι, ἡ Ἰύχη, ἡ Δίκη, αἱ Ὀραι εἰσὶν ἰδιότητες τοῦ Διὸς, ἡ Νίκη τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἥβη πάντων τῶν θεῶν ἀνεξαιρέτως. Κατὰ μέρος αἱ δευτερεύουσαι αὐταὶ θεότητες ἔχουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν προσωπικότητα, εἰσὶν αὐτοῦσαι, καὶ εἶχον ἐξ ἀπωτάτων χρόνων ἰδίαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἄλραι, αἱ Χάριτες: κατὰ μέρος δὲ εἰσὶ μὲν προσοποποιήσεις, ἀλλ' ἀνευ λατρείας, πλὴν ἐνίοτε καὶ μέχρι τινὸς κατὰ χρόνους μεταγενετέρους. Οἱ θεοὶ ὧν μνημονεύει ὁ Ὀμηρὸς ἐλάτρευοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μείζονος ἢ ἥττονος λατρείας ἀπελάμβανον ἐνίοτε τινὲς αὐτῶν κατὰ μέρη, ἀναλόγως τοῦ ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ ὅστις ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἀπεδίδοτο αὐτοῖς εἰς τινὰς τόπους ἢ ὑπὸ τινῶν φυλῶν. Συνήθως δ' εἶχον ἕκαστον μέρος μίαν πρωτεύουσαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἀθηνᾶς, οἱ Δελφοὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ Ἄργος τὴν τῆς Ἥρας, κτλ. καὶ εἰς ταύτην αἱ πλεῖστα θρησκευτικὰ τιμὰ ἀπεδίδοντο. — Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἦν ἰσχυρὰ παρὰ τῷ λαῷ τοῦλάχιστον, καὶ ἀκλόνητος μέχρι τῶν Περσικῶν καὶ μετ' αὐτά, διὰ τοῖς θεοῖς ἀπέδιδον μετ' εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης οἱ Ἕλληνας τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των ἀπὸ τοῦ ξένου κυρίου. Ἀλλ' ἡ πρόοδος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἤρχισεν ἐπιστηθῆναι ποιεῖσα τὴν ὕλικὴν τοῦ θρησκευτικοῦ φύσιν, παρεκτραπέντος διὰ τοῦ χρόνου

εἰς ἐξωτερικὰς μᾶλλον ἐθιμοταξίας, καὶ μὴ ἱκανοποιούντος τὰς ἀξιώσεις τοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ ἀνάπτυξις προσέτι τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἀπὸ τοῦ 600 π. Χ. εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη εἰς τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας συνετέλεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νὰ κλονίσῃ. — ἀλλὰ κυρίως μόνον ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῆς δολοφονίας ταύτης ἀφετηρίας τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, — ὑποσκάπτουσα σπουδαίως τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα πρῶτον παρὰ τοῖς λογίοις, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀσέβεια μετέβη κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν λαόν, συνεπιφέρουσα καὶ τὴν ἀσυνκτον ὀπαδὸν τῆς τῆν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν, ὡς καὶ τὴν ἐτέραν, τὴν δεισιδαιμονίαν. Εἰς ταύτην δ' ἐβίβον τροφήν τὰ ὄρφικὰ καὶ ἄλλα μυστήρια (ἰδ.). Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ ἕνεκα τῆς πρώτης καταγωγῆς αὐτῶν ἐκ Πελασγῶν καὶ ἐκ Ἑρηνῶν, καὶ ἕνεκα τῆς ἠθικῆς ἐπιρροῆς ἦν οἱ Ἕλληνας ἐπ' αὐτῶν ἐξήσκουν, εἶχον κυρίως τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Ἐνεκα τῆς ἥττον ζωηρᾶς φαντασίας των ὁμοῦς ὀλιγώτεροι μῦθοι ἐμπεριέχονται εἰς τὰς περὶ τῶν θεῶν παραδόσεις των. Διετήρησαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης αὐτῶν ἀρχαιότητος τὴν λατρείαν ἰδιαίτερον τινῶν θεοτήτων τῆς γεωργικῆς καὶ τῆς ποιμενικῆς, καὶ προσέτι εἶχον τὴν τάσιν νὰ προσοποποιῶσι καὶ νὰ θεοποιῶσι καὶ πᾶσαν ὅταν δῆποτε ἀφῆρημένην ἰδέαν, ὅταν τὴν ἀρετὴν, τὴν εὐποιάν καὶ εἴ τι ἄλλο, μέχρις οὐ κατήντησαν νὰ θεοποιῶσι καὶ τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ οὐχὶ πάντοτε τοὺς ἀρίστους.

Ὀρία, δῆμος ἀνατολικῶς τῆς Ἐλευσίνος ἐν τῇ Ὀριασίῳ πεδίῳ, δι' οὗ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων, δι' ὅ καὶ τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθῆναις, ἐξ οὗ ἡ πομπὴ ἐξήρχετο, ἐλέγετο καὶ Ὀριάσαι πύλαι (Περδ. II, 65, Θ, 17. — Θουκ. Α, 114. — Στρεβ. Θ, 392, 395).

Ὀρίανθος, πομπὴ Βακχικὴ (Ζουίδ. λ. Ῥύττειν). Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἐπίδειξις ἢ εἰσέλασις τοῦ νικηφόρου στρατηγοῦ μετὰ μᾶ-

χην παρατίσασαν τὸν πόλεμον, καὶ εἰς ἣν ὑπὲρ τοὺς 5,000 ἐχθροὺς ἐφόρευσε. Παρηκολουθεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαμπροτέρων λαφύρων, καὶ διήρχετο ὑπὸ ὥρασαν ἀψίδα ἣτις ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις καταδαφίζετο μετὰ ταῦτα, ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνηγείρετο μόνιμος.

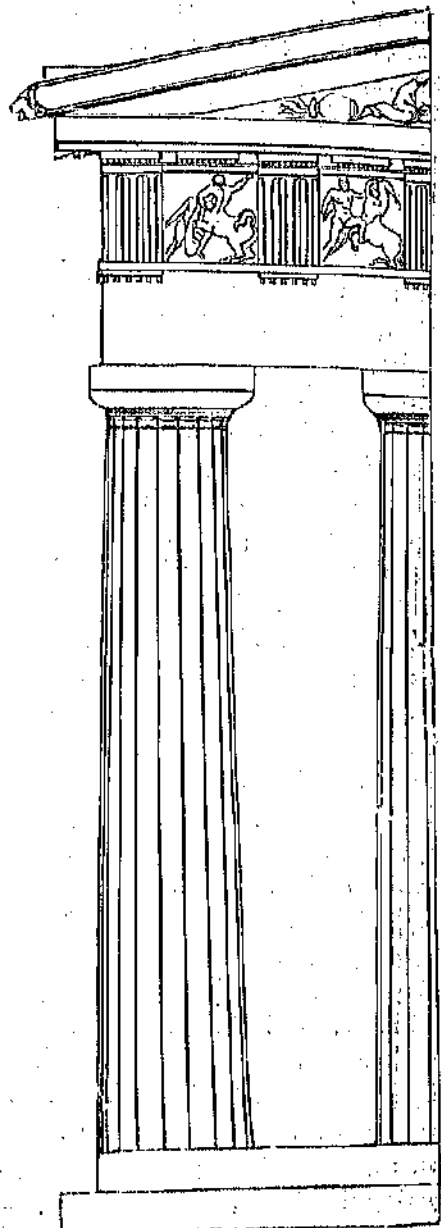
Θρέας, ἴδ. Ἑρμῆς.

Θριγγός, τὸ ἐπὶ τῶν κίωνων καθήμενον μέρος τῆς ὀροφῆς (ἴδ. Νάος. Κίων). Εἰς τὸν δώριον ρυθμὸν τὸ πρῶτον μέρος κάτωθεν ἦν τὸ ἐπιστύλιον, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐν τῇ ξυλοδομῇ ἐπικειμένην δοκόν. Ὑπὲρ αὐτὸ δ' ἔκειτο ἡ ζώνη ἢ διάζωμα, ἐμφαίνουσα τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπικαθημένων τῇ κατωτέρᾳ ἐγκαρσίῳ δοκῶν, διαγεγλυμμένης εἰς τριγλύφους, ἐχούσας τρεῖς καθέτους ράβδους, καλουμένης μηρούς· ὑφ' ἐκάστην δ' ἐξ αὐτῶν ἐξσταγόνες παρίστων τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ξυλίνης δοκεῖ σταλάζον ὕδωρ· ἦσαν δ' αἱ σταγόνες αὗται ἀνάγλυφοι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὡς καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὰς ἐπίπεδον ραβδίον, τὸ λεγόμενον κεφαλὴ τῶν τριγλύφων, καὶ ἡ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς εὐρυτέρα ταινία, τὸ κυμάτιον. Συνήθως δὲ ἐτίθετο ἀνὰ μία τριγλύφος ὑπὲρ ἑκάστον κίονα καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ δύο κίωνων. Τὸ δὲ μεταξὺ δύο τριγλύφων διάστημα, ἐν τῇ ξυλοδομῇ πιθανῶς κατ' ἀρχὰς κενόν, εἶτα δὲ διὰ σανίδων, ἴσως καὶ καταγράφων κλειόμενον, κλείεται ἐν τοῖς λιθοκτίστοις ναοῖς διὰ μαρμαρίνων πλανῶν, αἵτινες καλοῦνται μετόπαι, καὶ κοσμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ἀναγλύφων. Οἱ τοῖχοι δὲ τῶν ναῶν, εἰς τὸ μέρος τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ κινύρανα, ἢ ἐν μεγάλοις ναοῖς τὸ εἰς τὸ κυμάτιον τοῦ ἐπιστυλίου, ἔχουσι τὴν ἐπικρανίδα, ἣτοι ἐπίσης κυμάτιον, πολλακίς διὰ κεχρωματισμένου μαϊάν-

δρου κοσμοῦμενον, καὶ ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτὸ, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν σειρὰν τῶν με-

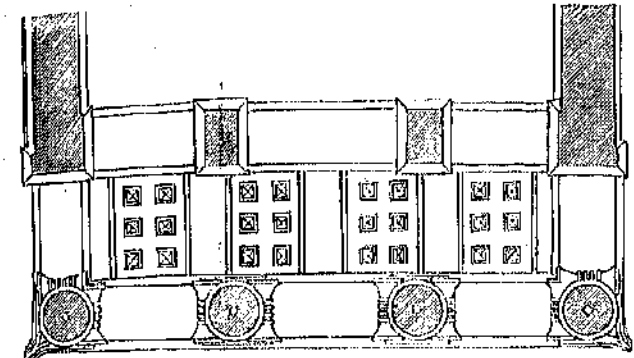
τῶν, ζώνην συνεχῆ ἀναγλύφων, τὴν ζωοφόρον. Ἀπὸ τοῦ περιστυλίου δ' εἰς τὸν τοῖχον, ὑπὲρ τὴν ζωοφόρον, ἢ εἰς μικροῦς ναοὺς, ἐπάνω τῶν τριγλύφων, ἐκτείνονται αἱ δοκοὶ

δοκοῦ δόκοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τετράγωνα φατνώματα, ἢ κοίτως ἐγγεγλυμμένα, ἢ διὰ περιαιρετῶν κεράμων (ὡς εἰς τὸ

Θηραίων) κεκαλυμμένα. Ἡ δὲ στέγη τοῦ ναοῦ, κροκλινῆς πρὸς τὰς δύο μακρὰς πλευράς, ἀπετέλει εἰς ἐκάστην τῶν δύο ἄλλων

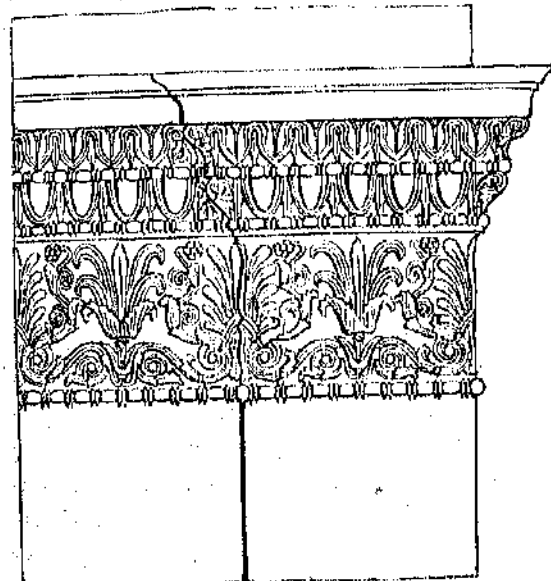
ζωοφόρος, πολλακίς κατάγλυφος, καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ γείσον προέχον, κοίλον δὲ κάτωθεν, καὶ ἐπικαθήμενον ἐπὶ σειρᾷ μακρὰς προεχόντων κύβων, αἵτινες καλοῦνται ὀδόντες, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα μετοχάλ. Ἐπειτα δὲ ἀνωθεν κυμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ὑδρορροή. Ὁ δὲ ἰων. τοῖχος, κρηπίδα ἔχων ὡς οἱ κίονες, ἔχει καὶ ἀντικρὺ τῶν ἐπιστυλίων ζώνην, ἢ ἐπικρανίδα, ἔχουσαν κόσμημα ὡς τὸ

κάθετον τρίγωνον, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα ἢ ἀετὸν, οὐ τὸ ἐμβαδὸν ἢ τύμπανον, λῖαν ταπεινὸν εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς, καὶ ἔχον ὑπὲρ τὰ δύο ἄνω σκέλη τὴν ὑδρορροήν, ἐκοσμεῖτο οὐ σπανίως δι' ὠραίων γλυ-

τοῦ ἐπιστυλίου, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ἔχουσιν οἱ κίονες, ἀπλοῦν κυμάτιον.

Θρόνον, πρωτεύουσα ὠχυρωμένη τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βοαγγεῖου. Τῷ 429 π. Χ. τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κλέοπομπος. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου οἱ Φωκεῖς τὴν ἐλεπήλατησαν, εἶτα δὲ πάλιν ἀνέλαβε (ν. Καινούργιο) (Ὀμ. Ἰλ. Β, 533.— Θουκ. Β, 26).

Θρόνος, ἡ ἐπίσημος ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, ὑπὸ τῆς τέχνης πολλακίς μεγαλοπρεπέστατα κεκοσμημένος. Οὕτως ὁ τοῦ χαλκοῦ κίονος, τοῦ παριστάντος τὸν Ἀπόλλωνα ἐν Ἀμφύκλαις, ἦν τορευτὸς, ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Βαθυκλέους, ἔχων ἀντὶ ποδῶν ἀγάλματα Ὠρῶν καὶ Χαρίτων, ὅλος κατάγλυφος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἔχων πάλιν κατεργασμένα ἀγάλματα (Παυσ. Γ, 18. 19). Ὁ δὲ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ

κολλοσσαίου Διὸς, ἀριστοῦργημα τοῦ Φειδίου, ἦν χρυσελεφάντινος μετὰ καὶ ἑβένου καὶ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος· οἱ πόδες δὲ παρίστων ἑκάστος ἐξ χρυτῶν Νικῶν ἀγάλματα, καὶ ὁ ὅλος θρόνος, ἢ ἔδρα, αἱ χεῖρες, τὸ ἐρείσμα, ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ἀναριθμητῶν

πιτῶν συμπλεγμάτων. Εἰς δὲ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ τὸ ἐπιστύλιον διαιρεῖται εἰς τρεῖς καλυμμένας ταινίας, τὰς ἄνω προεχούσας ὑπὲρ τὰς κάτω, καὶ λήγει ἄνω εἰς κυμάτιον κατάγλυφον συνήθως καὶ κανόνα, καὶ ὑπὲρ τοῦτον ἡ

χρυσῶν ἀναγλύφων καὶ συμπλεγμάτων φου-
σικῶν μεγέθους, καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν στε-
ρεούτων τὸ μεταξὺ

τῶν ποδῶν διάστημα
διέπρεπον ζωγραφίαι
τοῦ ἐπισήμου ζωγράφου
Παναίου (Παυσ.
Ε, 11). Ἔιχε δ' ὁ ὄρ-
νος καὶ ὑποπέδιον ὅπερ
ἐκαλεῖτο Ὀρῆνος.

Θυάδες, ἴδ. Δι-
όνυσος. Θυία.

Θυάμιες, ποταμὸς τῆς Ἡπείρου, ἐκ-
βάλλων ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ἀκρωτηρίου, ἀ-
πέναντι τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 40. — Στράβ.
Ζ, 324).

Θυάμιος, ὄρος τῆς Ἀκαρνανίας (ν.
Σπαρτεβοῦνι), Ν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους
(Θουκ. Γ, 106).

Θυάτειρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Β Λυ-
δίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, φημιζομένη δι'

ἃ εἶχεν ἐργοστάσις πορφύρας, καὶ διὰ τὴν
ἀβρότητα τῶν ἡρώων τῶν κατοίκων τῆς. Ἦν
ἡ ἔδρα μιᾶς τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοι-
νοτήτων (Στράβ. ΠΓ, 625).

Θυέλλα, ἴδ. Ἄρπυϊαί.

Θυέστης, ἴδ. Ἄτρεῦς. Ἄγαμέ-
μνων.

Θυῖα, 1) θυγάτηρ τοῦ Κασταλίου ἢ τοῦ
Κηρισσοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 48), μήτηρ τοῦ Δελφοῦ
ἐν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρώτη τῆ Διονύσου Ὀυ-
σασα, καὶ ὄργια αὐτῷ τελέσασα. Κατ' αὐτὴν
δὲ Θυιάδες ὠνομάζοντο καὶ αἱ Ἀθηναῖαι ἢ

κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρνασσὸν Διονυσιακὰ ὄρ-
για τελοῦσαι μετὰ τῶν ἐν Δελφοῖς Θυιάδων,
αἵτινες ἦσαν ἱέρειαι ὡς αἱ Βάκχαι. "Ὅτε ὁ
Ξέρξης ἐπήρχετο, οἱ Δελφοὶ ἔθυσαν ἐν τῇ
ἱερῇ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀνέμους, διότι τὸ ὄνομα
αὐτῶν κυρίως σημαίνει αἱ ὄρμῶσαι (Ἡρόδ.
Ζ, 178). Διὰ τοῦτο συνεδέοντο καὶ μετὰ τοῦ
Πεσσιδῶντος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος,
ἐκ τοῦ Διὸς τεκοῦσα τὸν Μακεδόνα.

Θυλακος, ἐν γένει σακκία, ἰδίως δὲ
καὶ πλατεῖαι περισκελί-
δες ἄς αἱ βάρβαροι ἔφε-
ρον (Βύριπ. Κυκλ. 382).

Θυμβρη, πόλις
ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποτα-
μοῦ, Β. τῆς Τρωάδος,
ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ ἀρχαιότατα
ἐκλιποῦσα. Παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε λόφος Καλ-
λιολώνη (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 430. Γ, 53. —
Στράβ. ΠΓ, 598).

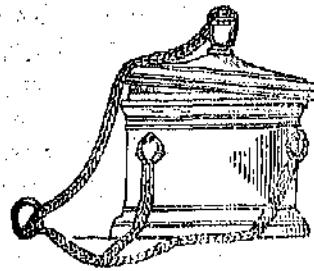

Θυμβρηρα, χώρα Λυδικὴ παρὰ τῇ
Πακκαλίᾳ, ἐνθα ἀνερχόμηναι εἰ τοῖς ἱερέουσιν
ὑποκείμενοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ξεν.
Κ. Π. ΣΤ, 2, 10. Ζ, 1, 45).

Θυμέλη, βωμὸς. Παρὰ δὲ τοῖς ποιη-
ταῖς (Βύριπ.) «Κυκλώπων Θυμέλαι»,
τὰ λείψανα ἀρχαίων κυκλωπέων τειχῶν. Εἰς
δὲ τὸ θέατρον (ἴδ.), ὁ ἐν τῇ κέντρῳ τῆς ὄρ-
χῆτρας βωμὸς, περὶ ὃν ἐκινεῖτο ὁ χορὸς, καὶ
εἰς ὃν τὰς βαθμίδας ἴστατο ὁ ὀδηγὸς τοῦ χο-
ροῦ. Ἐκ τῶν Ἰωμαϊκῶν θεάτρων, οὐδεμίαν
πλέον σχέσιν ἔχοντων μετὰ τῆς λατρείας
τοῦ Διονύσου, οὐδὲ χορὸν κεντημένων, ὁ βω-
μὸς ἐξέλιπε, καὶ Θυμέλη ἐλέγετο τὸ μέ-
ρος ἐνθα ἴστατο ἡ μουσικὴ, καὶ μεταγενεστέ-
ρως καὶ πᾶσα ἡ σκηνή.

Θυμιατήρ(ιον), 1) τὸ σκεῦος δι' ὃ,
πλὴν τοῦ θυμιάματος δ' ἔρριπτον εἰς τὰς
ἐσχάρας τῶν βωμῶν, ἐθυμιάζον τὰ ἀγάλματα
καὶ διὰ τῆς χειρὸς (Αἰλ. Π. 7. ΙΒ, 51),
αὐτὸ τοῦτο δ' παρέμενε καὶ εἰς τὴν ἡμετέ-
ραν ἐκκλησίαν. — 2) Θυμιατήριον ἢ

θυτήριον ὁ καὶ ἄλλως βωμὸς καλούμενος

ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ὑπὸ τὸν
σκορπίον, ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων.

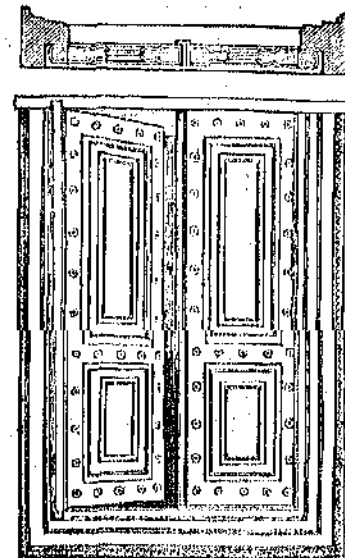
Θυμιάτης, 1) Γέρων Τρώες (Ὀμ.
Ἰλ. Γ, 146). Κατὰ μεταγενεστέρους, ἡ σύ-
ζυγος αὐτοῦ Κόλλα, ἔσχε, καθ' ἣν ἡμέραν
ἐγεννήθη ὁ Πάρις, υἱὸν καὶ οὐτὴ τὸν Μού-
νιππον, ὃν ἐθανάτωσεν ὁ Πάριος, διότι ὁ
χρησμὸς εἶπεν ὅτι παιδίον κατὰ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην γεννηθὲν, θά ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς
Τρωάδος. Διὰ τοῦτο, μνηστικῶν ὁ Θυμιά-
της, εἰσήγαγε τὸν Δούριον ἵππον εἰς τὸ Ἰ-
λίον (Σεν. ad. Virg. Αἰ, 2, 30). — 2) Υἱὸς
Ὁξόθου, δισέγγονος τοῦ Θησεύς, τελευταῖος
Θρακῆς βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Μέ-
λανθος). Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ δῆμος
τῶν Θυμιατῶν.

Θυμιάς, 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν
Θράκη εἰς τὸν Ἡύξεινον Πόντον, ἸΔ τῆς
Σαλμυθρῶσος (ν. Ὑγιάδα). — 2) Νῆσος πρὸς
τῇ Βιθυνίᾳ ἐν Πόντῳ εἶχε ναὸν Ἀπόλλωνος,
καθ' ὃν καὶ ἀρχαιότερον Ἀπολλωνία ἐλέγετο.

Θυσοκύποι, ἴδ. Ἱερεῖς.

Θύρα, ἢ εἰς θυμῶν ἢ εἰς οἰκίαν εἰσο-
δός. Ἡ τελευταία ἐλέγετο Ἀυλί(ει)ος ἢ
αυλί(ει)α θύρα ἢ δ' εἰς πόλιν ἢ φρού-
ριον εἰσάγουσα ἐλέγετο πύλη. Ἡ δ' ὀπι-
σθέα θύρα τῆς οἰκίας ἐλέγετο παράθυρον
ἢ παραθύριον ἂν δ' ἔφερον εἰς τὸν κή-
πον, κηπαία θύρα (Ἀθην. Π, 6). Τὰ δύο
πλάγια τῶν θυρῶν ἐλέγοντο σταθμοὶ καὶ
φλιαί (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 221), κυρίως θυμῶν
φλιά τὸ ἀνώφλιον, ὃ, μεθ' ὅλων τῶν ἀρ-
χιτεκτονικῶν αὐτοῦ κωμημάτων ἐλέγετο καὶ
ὁ πῆρυρον: τὸ δὲ κατώφλιον ἐλέγετο

βηλός, καὶ ποιητικῶς οὐδὰς. Τούτου εἰς
τοὺς ναοὺς, προσέτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας, ἐθεω-
ρεῖτο βέβηλον καὶ δυσσιώνον: γὰρ ἐπιβαίνη τις
διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, δι' ὃ καὶ αἱ εἰς
τοὺς ναοὺς ἄγουσαι βαθμίδες ἦσαν πάντοτε
ἀριθμοῦ περιττοῦ, ὥστε καὶ δι' αὐτοῦ ποδός ἤρ-
χετό τις τῆς ἀναβάσεως, διὰ τοῦ αὐτοῦ γὰρ
βαίνει καὶ εἰς τὸν βωμόν. Εἰς τῶν Ἰωνικῶν
ναῶν τὰς θύρας, κατὰ τὸ ἄνω τῶν σταθμῶν,
ἐκατέρωθεν τοῦ ὑπερθύρου προεῖχον δύο κο-
σμήματα καλούμενα ὡτὰ ἢ κατὰ Βιτροβόιον,
(III, 4) καὶ ἀγκῶνες. Ἔχον δ' αἱ μεγάλαι
θύραι δύο φύλλα, οὐρατρία λεγόμενα, καὶ λι-

σεύδας ἢ σανίδες (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 42) ὅτε
ἦσαν ξύλινα, διότι πολλάκις, εἰς τὰ πολυτε-
λεῖα εἰκοδομήματα, ἦσαν χαλκᾶ, ἐπίχαλκα
(Ἡρόδ. Α, 171) ἢ καὶ χρυσελεφάντινα. Ἐ-
σπερῶντο δ' εἰς τοὺς σταθμοὺς διὰ στρο-
φῶν ἢ στροφέγγων, γιγγλόμενων,
Θαιρῶν, καὶ ἠνοίγοντο ἀπὸ τῆς εἰσόδου κατὰ
διάταξιν πάντοτε πρὸς τὰ ἐντὸς, δι' ὃ καὶ
ἐνδοῦναι ἔλεγον ἐπὶ τοῦ ἀνοίγοντος τὴν
θύραν ὅταν εἰσῆρχετο, ἐπισπάσασθαι δὲ
ἢ ἐφελευσασθαι ἐπὶ τοῦ κλειόντος αὐτὴν
ὅταν ἐξῆρχετο. Ἰσπερσοῦντο δὲ τὰ θυρώ-
ματα κάτω διὰ κατοχέων (Σοφ. Οἰδ. Γ.

136) εισερχομένων εἰς τὴν βελλὸν, καὶ πρὸς ἄλληλα διὰ μαντάλων, κλειθρῶν" (αὐτ. 1262. 1287. 1294), καὶ τὰ μείζονα προσέτι διὰ μοχλῶν εισερχομένων εἰς τοὺς πυθμένας τῆς θύρας, καὶ ὁ ἀνοίγων αὐτὴν ἀφείλεν ἀναμοχλεύειν ἢ τὸν μοχλὸν παραφέρειν (Ἑρπ. Μήδ. 1305). Καθ' Ὁμήρον δὲ (Ὀδ. Α, 442. Ψ, 46) συνείχοντο τὰ κλειθρα τότε καὶ δι' ἰμάντος. Ἐπὶ τῆς ἐκτὸς δὲ ἐπιφανείας τὰ θύρωθρα εἶχον κρίκους, ἕνα ἐλκόμενα κλείωνται, λεγομένους ἐπιπαστήρας (Ἡρδ. ΣΤ, 91), οἵτινες ἐχρησίμευον καὶ ὡς ῥόπτρα (Ἔν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 36.—Ἀρκοκρ. ἐν λ.), δι' ὧν, ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν, ἔκοπτε τὴν θύραν ἐν Ἀθήναις, ἕνα τῶ ἀνοίγῃ, ἢ ἕνα εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνοικοῦντα, ἢ, τούτων ἐλλειπόντων, διὰ ῥάβδου ἢ τῶν δακτύλων (Πλάτ. Πρωταγ. 151. 159), ἐν ᾧ ἐν Σπάρτῃ ἐσύριττε. Πρὸ τῆς θύρας ἐγράφετο πολλακίς, μάλιστα διὰ ψήφων κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἢ προσφώνησις «Χαίρει», ἢ καὶ «Εὐλαβοῦ» (πρόσεξον, φοβήθητι) τὴν κύνα (Canis canem), διότι οὐ σπανίως προσεδεῖτο κύων (Θεόκρ. 10, 42.—Ἀθῆν. Α, 4.—Ἀρσφ. Θεσμ. 423 Λυσιστρ. 1217), καὶ ἐνίοτε καὶ δούλος παρεφύλαττε παρὰ τῇ αὐλῇ. Πρόθυρον δ' ἦν ἢ πρὸ τῆς θύρας σταδ' θυρῶν δὲ τὸ μέρος τῆς οἰκίας εἰς ὃ ἡ θύρα ἀνοίγετο (Σφκλ. Οἰδ. Γ, 1242. Ἡλκτρ. 328) ἐνθα ἦν καὶ τὸ θυρωρεῖον, δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ (Πολυδ. Α, 77).

Θυργωνίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθανῶς παρὰ τὴν Ἀφιδναν.

Θυρεάτις, ἢ Κυνουρία, τὸ τῇ Λακωνικῇ συνεραῖον μέρος τῆς Ἀργολίδος (Θουκ. Β, 27. Δ, 56), οὗ πρωτεύουσα ἢ Θυρέα (Ἡρδ. Α, 82) παρὰ τὸν ὀμώνυμον κόλπον (ν. Ἄστρος) Κατὰ τοὺς μεταξὺ Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων συνεχεῖς πολέμους, ὁ Κλεομένης, μετὰ τὴν ἐν Περυνθί νίκην (524 π. Χ.), κατέλαβε τὴν Θυρέαν (Ἡρδ. Α, 82. ΣΤ, 76). Τῷ 431 παρεχώρησαν οἱ Λακε-

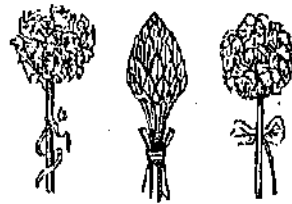
δαιμόνιοι τὴν χώραν εἰς τοὺς Ἀιγινήτας, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐκβάλλει τῆς νήσου των ἀλλὰ μετὰ 7 ἔτη, κυριεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, τὴν ἐπυρπόλησαν, καὶ ἀπήγαγον τοὺς κατοίκους (Θουκ. Β, 27. Δ, 57. Ε, 41). Ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἀνεκτίσαντο, βοήθεια αὐτοῦ, οἱ Ἀργεῖοι τὴν πόλιν (Παιουσ. Β, 20. Γ, 11, 2). Ἦσαν δ' οἱ Κυνουριεῖς, Πελασγοὶ Ἀρκάδες ἐκδωρισθέντες ὑπὸ τῶν Ἀργείων (Ἡρδ. Η, 73).

Θυρεός, ἴδ. Ὀπλισμός.

Θυρίδες, ἴδ. Λακωνική.

Θύριον καὶ Θούριον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας μετ' ἀκροπόλεως, ΝΑ τοῦ Ἀνακτορίου, περὶ μίαν ὥραν ἀπέχουσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνανίων.

Θύρτος, ῥάβδος ἦν εἰς τὰς Διονυσιακὰς πεμπὰς ἐφερον ὁ Βάκχος, ὁ ὄπαδος αὐτοῦ καὶ οἱ πανηγυρισταί. Ἄνω εἶχε κώνον πίτυος, διὰ τὴν χρησιμότητα τῆς ῥητίνης εἰς τὴν οἶνοποιίαν, ἢ δέσμην φύλλων κισσοῦ ἢ

φύλλων ἀμπέλου. Ἐλέγετο δ' ὅτι ὁ Βάκχος μετέβαλλε ποτε τοὺς θύρτους εἰς ὄπλα θανατηφόρα, ἐντὸς τῶν φύλλων ἐγκρύψας αἰγμῆν (Ἀθῆν. ΙΔ, 631.—Διόδ. Γ, 61. Δ, 4).

Θυσία, πᾶσα τοῖς θεοῖς γινομένη προσφορά ἱεστηρίως ἢ εἰς ἐνδειξίαν εὐλαθείας ἢ εὐγνωμοσύνης, κατὰ τοῦτο τῶν ἀναθημάτων διακρινομένη, ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν μόνιμα, ἢ δὲ θυσία προσωρινή καὶ ἐπαναλαμβανομένη. Ἐπομένως καὶ τὰ πρῶτα τῆς γῆς προϊόντα, τὰ ἀκροθίνια, διαρκῆ καὶ αὐτὰ μὴ ὄντα, καταλογίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δ' ἡ θυσία τὸ κυριώτατον μέρος, τὸ κέντρον τῶν θρησκευτικῶν ταλετηῶν, καὶ προσεφέρετο ἐν

ἑορταῖς ἢ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν, ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἰκογενειῶν, φυλῶν ἢ πόλεων δι' οἰονδήποτε συμβάν ἰδιωτικὸν ἢ δημοσίον. Ὑπήρχον δὲ θυσίαι αἱματηραὶ καὶ ἀναίμακτοι. Αἱ αἱματηραὶ ἦσαν αἱ κυριώτεραι, καὶ ἐκ τῶν ζώων τὰ ἀρνία, αἱ αἰγας, οἱ χοῖροι καὶ οἱ βόες τὰ σινηθέστερα, καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἀρσενικά ἐθύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς θεοὺς, τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς θεάς, καὶ λευκὰ μὲν εἰς τὰς ἐπουρανίους, μέλχνα δὲ ἢ μελανὰ εἰς τὰς χθονίας ἢ θαλασσίας θεότητας. Καὶ ἄλλα δὲ ζῆα προσήγοντο εἰς τὰς

θυσίας, τινὰ ἰδίως κατὰ προτίμησιν εἰς τινὰς θεοὺς, εἶτε διότι ἠρέσκοντο εἰς αὐτὰ, εἶτε διὰ τὰ ἀπαχθάνοντο, ὡς ἡ Δήμητρα τὸν χοῖρον, φθείροντα τὰ σπάρτα, ὁ Διόνυσος τὴν αἶγα, βλάπτουσαν τὰ κλήματα. Ἄλλων δὲ πάλιν θυσία ἀπηγορεύετο διὰ τινὰς θεότητας, ὡς τῆς αἰγῆς διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ Ποσειδεὼν ἠγάπα ἰδίως μέλανες ταῦροι νὰ τῇ προσφέρονται εἰς θυσίαν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 6), ἢ ἵπποι, καὶ ἵπποι ἐθύοντο καὶ εἰς τῶν ποταμῶν τοὺς θεοὺς. Ζῆα τῶν δασῶν σπανίως προσήγοντο εἰς θυσίαν, πλὴν ἐλάφων εἰς τὴν Ἀρτεμίνην ἐνίοτε ὁμοῦς πτηνὰ, ὡς ὁ ἀλέλιωρ εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν (Πλάτ. Ψαῖδ. σ. 119 Α), ἢ περὶτερὰ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὁ κορυδαλὸς εἰς τὸν Ἡρακλῆν. Ἐνίοτε ἔθουον τρία διάφορα (ἀρσενὰ) ζῆα ἐνταυτῇ, καὶ ἡ τοιαύτη θυσία ἐλέγετο τριττύα ἢ τριτύς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 131). Πολλακίς δὲ ἦν μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων (ἱερείων), μέχρις ἑκατὸν βοῶν, ὅτε ἡ θυσία ἐλέγετο ἐκατόμη· ἄλλ' οὕτως ἐπιλέγετο, καταχρηστικῶς, καὶ δι' ὀλιγώτερα, ἂν ἐν γένει ἦσαν πολυά-

ριθμα, καὶ οἱ πλούσιοι ἐφιλοτιμοῦντο τὰς δαπάνας τοιούτων μεγάλων θυσιῶν ν' ἀναλαμβάνωσι. Τὰ ἱερεῖα ἀπητέτο νὰ ὦσιν ὑγιῆ καὶ ἀνευ κηλίδος, πλὴν μόνον ἐν Σπάρτῃ (Πλάτ. Ἀλκ. Β, σ. 146 Α), ἡλικίας δ' ὄριμου καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ μὴ εἶχον χρησιμεύσει εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας· πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπατρέπετο ἡ θυσία τοῦ ἀροτήρος βοός. Αἱ δ' ἀναίμακτοι θυσίαι, ἴσως αἱ ἀρχαιόταται καὶ ἀπλοῦσταται (Πλάτ. Νόμ. ΣΤ, σ. 783), ἦσαν ἢ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν ἐτησίων καρπῶν, ἢ πέλανοι, ἢτοι πλακοῦντες, μάλιστα μελίπηκτοι, εἰς οὓς πολλακίς ἐδίδοτο τὸ σχῆμα δῆθεν θυσίμων ζώων, ὡς αὐτὰ πολλακίς ἐμιμοῦντο καὶ ἐκ κηροῦ ἢ ξύλου (Ἡρδ. Β, 47.—Πλούτ. Λουκ. Ι.). Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ σπονδαί, ἰδίως τελοῦμεναι δι' οἴνου ἀκράτου, ἀφ' οὗ ἐπλυεν ὁ θύων τὰς χεῖράς του· συνώδευον δ' αὐταὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας τινος (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 171. Κ, 225. Η, 302), ἢ ἐπισήμους συνθηκολογίας (Ἰλ. Γ, 295), ἢ ἐπικηδείους τελετὰς (Ὀδ. Κ, 518. Α, 26), πολλακίς δὲ καὶ τὰς αἱματηρῶν θυσίας, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐστιάσεις οἱ πίνοντες, πρὶν ἢ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη των τὴν φιάλην, ἔσπενδον ἐξ αὐτῆς εἰς ἐπικλησίαν τῶν θεῶν, τὰς πρῶτας σταγόνας (Ἰλ. Η, 480). Προσέτι δ' ἐσπένδετο καὶ μέλι, γάλα, ἐλαιον· μέλι δὲ σχεδὸν ἀναγκαστικῶς εἰς τὰς ἐπικηδείους σπονδάς. Ἐξ τινὰς θεότητας ὁμοῦς ἢ σπονδῆ ἦν ἀνευ οἴνου, νηφέλιος θυσία, ὡς ἐλέγετο, οἶον εἰς τὰς Μούσας, τὰς Νύμφας, τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, τὸν Ἥλιον, τὰς ἐν Ἀθήναις λατρευομένας Ἑὐμενίδας (Σοφ. Ο. Κ). Εἰς τὰ συμπόσια ἔσπενδον εἰς τὸν Ἀγαθὸν δαίμονα καὶ Δία τὸν Σωτήρα.—Ἀνθρωποθυσίαι, ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας θρησκείας, δὲν ἦσαν ξέναί καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικῇ, ἐνιαχοῦ μὲν ἴσως, ἐνθα ἐπεκράτουσαν τὰ τραχύτερα ἤθη, καὶ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ὅτι ἡ θεότης, οἶον ὁ Λυκάϊος Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ, εὐηρεστεῖτο εἰς ἀνθρωποφαγίαν· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον

πρὸς τὴν δι' ἐνὸς θύματος ἐξιλέωσιν τινος τῶν θεῶν, ἐργιζομένου κατὰ παντὸς τοῦ λαοῦ. Τὰ θύματα ἐλαμβάνοντο τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιδημούντων ξένων· ἀλλ' ἢ ἔμφροτος καὶ πρωτόμωτα ἀναπτυχθεῖσα ἡμερότης τῶν Ἑλληνικῶν ἠθῶν μετερρῶμισε τὸ ἄγριον τοῦτο ἔθιμον, παραδεχθεῖσα τὴν ἀντικατάστασιν ζώων, ἢ καὶ ἀψύχων ὄντων, ἀντὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τῆς θυσίας τῆς Ἰριγενείας, τῆς τοῦ Φοῖβου (Ἰδ. Ἀθάμας). Ἄλλοτε δ' ἐθόοντο οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι κκοῦργοι, καὶ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ἢ διὰ φυγῆς ἢ ἄλλως σωτηρία, ὡς τοῖς κατ' ἔτος ἐν Λευκάδι ἀπὸ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ριπτομένοις, εἰς θυσίαν τῇ Ἀπόλλωνι, καὶ ὡς ἐν Ὀρχομενῷ

κατὰ τὰ Ἀγριώνια (Ἰδ.), ἢ, ὡς ἐν Σπάρτῃ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, ἤρκοῦντο εἰς μὴν τὴν κατάβρεξιν αὐτοῦ δι' ἀνθρωπίνου αἵματος (Ἰδ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Γ. 1470). Ἐπὶ κηδειῶν αἱ ἀνθρωποθυσίαι (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 28) προϋτίθεντο τὴν ἐξιλέωσιν τῆς παρωρισμένης σκιάς τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐκδίχσιν τῶν ἐπιζώντων αὐτοῦ οἰκείων. Τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς προσέφερον καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις ἀνθρώπινα θύματα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐμετρίασαν βασιμῶδον τοῦ ἔθους τὴν ἀγριότητα. Νόμος τοῦ Ῥωμύλου ἀσιέρου τοὺς προδότες τῆς πατρίδος εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς, ὥστε φονεὺς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ θανατῶν τινα ἐξ αὐτῶν· καὶ κκοῦργοι ἐθόοντο εἰς τελευτὰς τινος τοῦ Διός. Ἀντὶ δὲ τῶν βρεφῶν

ἃ εἰς ἀρχαίους χρόνους προσήγοντο ὡς θύματα τῇ Μανίᾳ, ἀπὸ Ἰουνίου Βρούτου ἀντικατεστήθησαν κεφαλαὶ μυκῆτων καὶ σκορδῶν. Ἐπὶ Κράσσου (97 π. Χ.) κατηγορήθησαν αἱ ἀνθρωποθυσίαι διὰ ψηφίσματος (Pl. XXX, 1, 3), ἀλλ' οὐχ ἦντο ἐτελοῦντο ἐτι ἐνίοτε (Suet. Oct. XV). — Ἡ αἱματηρὰ θυσία ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλησι κυρίως ἐστίασις, ἐπὶ προφάσει ἢ σκοπῷ εὐσεβεῖ γινομένη (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 458. Ὀδ. Γ, 439. Ε, 414. — Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 792). Ἐν ἱερῶν ἐστεφανοῦτο δι' ἀνθρώπων καὶ ταινιῶν (οὗ ἔθους ὅμως δὲν ἀπαντᾶται μνεῖα παρ' Ὀμήρου) ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ ἐχρυσοῦντο (Ὀδ. Γ, 384). Ὅτε δ' ἤγετο εἰς τὸν βωμὸν, ἀνεῖπετο ἡλόχως, ἐξελαμβάνετο τοῦτο ὡς καλὸς οἰωνός· καὶ πρὶν δ' ἢ φονεῦσθαι τὸ ζῷον, περιέμενον μέχρις οὗ, κλίνας τὸν αὐχένα, φανῆ ὡς ἂν ἐδίδοσθαι ἀποθνήσκοντος συγκαταθέσεως. Ἐῖτα δ' ἐβύθιζεν ὁ θύτης ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιομένων ξύλων εἰς ὕδωρ, καὶ δι' αὐτοῦ, οὕτως ἀγιασθέντος, ἐρράντιζε τοὺς παρόν-

τας, καὶ προέτρπεν αὐτοὺς εἰς σιγήν, ἐκφώνων «εὐφημαῖν χρή». Κατόπιν δ' ἐπέχεεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ζῴου τὰς τὸν ἄρτον αἰνιτωμένας οὐλας ἢ οὐλοχύτας, χονδρῶς ἠλεσμένην κριθήν, ὅπερ καὶ πρόχους ἐκαλεῖτο, καὶ, προσέφρων εὐχάς, ἐκοπτε τρίγας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὰς ἑκατὸν εἰς τὸ πῦρ· εῖτα δὲ, διὰ πελέκειος ἢ ροπάλου, κατέρριπτε τὸ ἱερεῖον καὶ, ἵνα δι' αἵματος βραχὺ ὁ βωμὸς, ἔστρεψε τότε τὴν κεφαλὴν τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσθια καὶ τὴν ἔταμνε διὰ τῆς μαχαίρας τῶν θυσιαίων. Διὰ τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς ἢ κεφαλῇ τοῦ ἱερέου ἐπιέζετο πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ αἷμα ἐδέχετο ὀπή ἐν τῇ γῇ. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἔσφαζον καὶ τὸ ἐξέδακρον, κατέτεμον τὰ μέλη αὐτοῦ, καὶ ἔκειον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὅσα ἀνήκον τῇ θυσίᾳ, μετὰ σπονδῶν, θυμιαμάτων

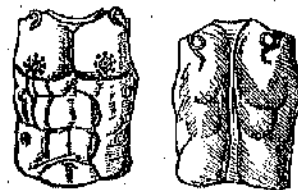
καὶ πλακούντων. Τὰ τοῖς θεοῖς ὠρισμένα μέρη ἦσαν κυρίως τὰ ὀστέα τῶν σκελῶν μετὰ τοῦ λίπους, ἐνίοτε καὶ μετὰ τινῶν μερῶν ἐξ ἑκάστου μέλους· τὰ δὲ λοιπὰ ἔτρωγον οἱ θεῖται, εἴτε ἐν ἐστίασι ἀμύσως μετὰ τὴν θυσίαν, εἴτε κομιζόμενα αὐτοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἱερέουσι, κατ' οἶκον. Σπανιότατα δ' ἐκαίετο ἐντελῶς ὅλον τὸ ἱερεῖον. Ἐκ θυσιαίων δ' ἐπιθανάτων, ἢ ἐκ τῶν ἐκτελουμένων ἐπ' ἀρῆ, οὐδὲν ἔτρωγετο, ἀλλὰ τὸ κρέας κατεστρέφετο ἢ ἐθάπτετο. Εἰσῆγον δὲ καὶ συνώθειον τὰς θυσίας προσευχαί, μουσικῆ, ψάματα, καὶ ἐνίοτε καὶ χορός.

Θυσιαγέται, ἐν Σκυθίᾳ, λαὸς ἐκ τῆς θήρας ζῶν εἰς ἔρημα δάση μετὰ τὸν Ἰαννάδου, Λύκου καὶ Ὀάρου (Ἡρόδ. Δ, 22).

Θύσσης, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τῇ Ἄθωνι (Ἡρόδ. Ζ, 22. — Θουκ. Δ, 169. Ε, 35).

Θώραξ, τὸ ἀμυντικὸν ὄπλον, τὸ καλύπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, μεταλλίνος 8—9 χιλίωγρ. βάρους, συγκείμενος ἐκ δύο πλακῶν (γύαλα), τῆς ἐμπροσθίας καὶ ὀπίσθιας, συνδεομένων διὰ περόνων, πλαγίως καὶ εἰς τοὺς ὄμους, ὅτε καὶ γυαλωτὸς λέγεται, καὶ στατόρος ἢ σταδίτης (Ὀμ. Ἰλ.

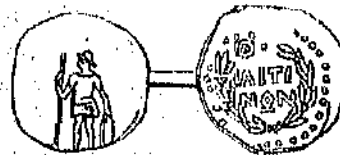
Ε, 99. Ο, 530. — Παισ. Ε, 25 κτλ.). Εἰχον δὲ τὰ δύο γύαλα πολλὰκις τὸ ἀνατομικὸν σχῆμα τῶν μερῶν ἃ ἐκάλυπτον. Ἐπέδεξε δὲ τὸν θώρακα περὶ τὴν ὀσφύον ζώνη ἢ ζωστήρ, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφέρετο πολλὰκις, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σκελῶν, ζῶμα δερμάτινον ἢ ἐξ ὑφάσματος, μετὰ χαλκῶν λεπίδων ἢ ἀλύσσεων (ἀλυσιδωτὸς), ὅπερ ἐκάλυπτε καὶ τὸν ὅλον θώρακα, ὅταν ἦτο δερμάτινος ἢ λινοῦς (λινοῦ θώραξ), ἐξ οὗ τὸ ἐπίθετον

χαλκοχίτων. Ὑπὸ τοῖς ἐλαφροῦς δὲ πιθανῶς τούτους θώρακας ἐφέρετο κατάσαρκα ἐπίχαλκον δέμα, ἢ μίτρα (καρδιοφύλαξ) (Ξεν. Ἀνέ. Γ, 3, 20. Δ, 1, 18), εἰς προφύλαξιν τῶν κυριωτέρων μερῶν (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 135. 187. Ε, 857).

II

Ίαιταί ἢ **Ήεταί**, πόλις Σικελικὴ πρὸς Β παρὰ τῆ Πανόρμου (v. **Ίάβο**).

Ίακχος, ἰδ. Διόνυσος.

Ίάλεμος, ἰδ. Ὑμῆν.

Ίαλυσός (καὶ **Ίάλυσος**), 1) πόλις τῆς **Ῥόδου**, εἰς τὴν Β ἄκρην τῆς νήσου, μετ' ἀκροπόλεως **Ὀρυζομῆς**, ἤδη ὑφ' Ὀμήρου

(Ἰλ. Β, 656) μνημονευομένη, ἀνήκεν εἰς τὴν Ῥοδῖαν τρίπολιν καὶ εἰς τὴν Δωρικὴν ἐξάπολιν (Ἠρδ. Α, 144.—Στράβ. ΙΔ, 654—5). Μετὰ ταῦτα παρήμιασεν, ὥστε ὁ Πλίνιος τὴν συγχέει μετὰ τῆς Ῥόδου (v. ἐρείπια εἰς Φιλέρημον). — 2) Ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς υἱὸς **Κερκάφου**, διανεμηθεὶς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ **Λίνδου** καὶ **Καμείρου** (Πινδ. Ὀλ, Ζ, 74).

Ίάμιν βλεχος, Σύριος ἢ Βαβυλώνιος, τῷ β' αἰῶνι μ. Χ. ἐγραψεν ἐλληνιστὶ μυθιστορημα, φέρον τίτλον **υδραματικόν**, τοὺς

ἔρωτας περιγράφον τοῦ Ῥοδάνου καὶ τῆς Σινωνίδος, πλήρες παραδόξων συμβάντων, ἐν ἄλλοις μαγικῶν καὶ θεωρητικῶν. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται παρὰ Φωτῆ. — 2) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίτης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Νεοπλατωνικὸς, μαθητῆς τοῦ Πορφύριου καὶ τοῦ Ἀνατολίου. Αὐτοῦ σώζονται 5 ἐκ τῶν 10 βιβλίων «περὶ Πυθαγόρου αἰρέσεως». «Βλαστον δὲ τῶν βιβλίων ἀπετέλει ἐν σύλλογον. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται «περὶ βίου Πυθαγορικοῦ,» ἐκ τοῦ δευτέρου μένει μόνον εἰς προτρεπτικὸς λόγος εἰς φιλοσοφίαν,» ἐκ τοῦ τρίτου σώζονται ἀποσπάσματα «περὶ μαθηματικῆς ἐπιστήμης.» Τοῦ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενου «περὶ μυστηρίων» λόγου ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Ἐγραψε καὶ σχόλια ἀπολεσθέντα περὶ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας. Μιγνύων τὰς θεωρίας τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀσιατικῶν θεογνωσμάτων, ἐπρέσβευε τὴν βαθμιδαίαν καταγωγὴν τῶν νοητῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων, τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ τῆς ὕλης, ἐξ ὑπερτάτου φωτεινοῦ καὶ νοήμονος ἀρχικοῦ τινος ὄντος, ἐδίδασκε τὴν ἀνάγκην τῆς μαντικῆς καὶ τῆς θεωρίας πρὸς προσέγγισιν μετὰ τῆς θεότητος ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀνύψου τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν πολὺ ὑπὲρ τὸν χριστιανισμὸν, καὶ, κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Ἐρνάπιον, ἀπέκτησε τὴν φήμην ἀνδρὸς ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ.

Ἰαμβογράφοι. Ἰαμβοί, ὄψιν κατ' Ἰάμβην, μίαν τῶν ὁπαδῶν τῆς Δήμητρος, ἐλέγοντο τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης αὐτοσχεδιαζόμενα εὐτράπελα ἄσματα. Τὸ μέτρον αὐτῶν εἶναι προφανῶς οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὸν δάκτυλον, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ἐλαφρότερον πόδα, οὗ ἡ θέσις (ἢ δευτέρα συλλαβὴ) ἦν, οὐχὶ ὡς ἐν ἐκείνῳ ἴση τῇ ἄρσει, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ ἐκείνης, κατὰ τὸ λεγόμενον γένος διπλάσιον, πρέσφορον εἰς

ποίησιν ἦττον ἐπιδεικτικὴν καὶ ἐπίσημον, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ συνήθους βίου ἐκφράζουσαν. Ὁ τὸ μέτρον τοῦτο τελειοποιήσας, καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρίμετρον ῥυθμίσας, ἦν ὁ Πάριος Ἀρχιλόχος, ὅστις καὶ ἦν ἐν γένει εἰς τῶν πρωτίστων νομοθετῶν τῆς Ἑλληνικῆς στιχοποιίας, πολλὰ καὶ διάφορα ἐφευρῶν μέτρα. Ἐξ ἱερατικοῦ οἴκου καταγόμενος, ἦν υἱὸς τοῦ Τελεσικλέους, ὅστις τῆ 15 ἢ 18 Ὀλ. (720 ἢ 708 π. Χ.) ἔφερε Παριακὴν ἀποικίαν εἰς τὴν χρυσοφόρον Θάσον. Κατ' ἀρχὰς συνώδευεν ἐκεῖ τὸν πατέρα του· εἶτα δ' ἐπανελθὼν εἰς Πάρον, ἔπεσεν ἐν πολέμῳ κατὰ τῆς Νάξου. Ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ ἦν δύσκολος καὶ φιλόψυχος. Τὸν Λυκάμην, μνηστεύσαντα αὐτῇ τὴν νεώτερον τοῦ θυγατέρα Νεοβούλην, καὶ τὴν ὑπόσχασιν παραδόντα, κατεδίωξεν ὁμοῦ μετὰ τῶν θυγατέρων του, διὰ τόσον πικρῶν ἱαμβικῶν σατυρῶν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἐξ ἀπελπίσας κῆρυκτόνησεν ἀπαγχονισθεῖσα· τοσαύτη ἔθεωρεῖτο ἡ δριμύτης τῶν σατυρικῶν ἱάμβων αὐτοῦ. Ἐγραψε δὲ προσέτι καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπιγράμματα, ὕμνους, ἐπιδάς, πολλὰ εἰς τροχαϊκοὺς τετραμέτρους. Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἦν ἀρχαία Ἰωνικὴ· μικρὰ δὲ μόνον σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. Καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ἐπίσης διεκρίθη. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἐξετίμων ἐξ Ἰσού μετὰ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Λογγ. π. Ὑψ. ΑΓ', 5.—Οἰο. ΟΥ. Ι, 2). — Σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος αὐτοῦ, ἦν Σιμωνίδης ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ, υἱὸς Κρήνου, ποιήσας 2 βιβλία ἐλεγείων, καὶ 2 ἱάμβων. Τὸ μόνον γνωστὸν ἐκ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι ἐγεννήθη εἰς Σάμον καὶ ἔφερον ἀποικίαν εἰς Ἀμοργόν. Δύο τεμάρια τῶν ἱάμβων αὐτοῦ σώζονται, ἐν ἐξ 24, ἄλλα ἐξ 178 στίχων, περιέχον γενικὸν χαρακτῆρισμὸν τῶν γυναικῶν, ὧν τὰ ἐλαττώματα ἀνάγει εἰς διάφορα ζῆα, ἐξ ὧν λέγει καταγομένης αὐτάς. Τοῦ Σιμωνίδου οἱ ἱαμβοὶ ἦσαν ἦττον προσωπικοὶ τῶν τοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ καθήπτουτο γενικώτερον ὁλοκληρῶν κα-

τηγορῶν καὶ τάξεων ἀνθρώπων. Ἐλείπετο δὲ πολὺ ἐκείνου κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. — Τρίτος ἱαμβογράφος μινείας ἄξιος ἦν Ἰππώναξ ὁ Ἐρέσιος, ζήσας περὶ τὴν 60ην Ὀλ. (540 π. Χ.). Φυγὼν δ' ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔνεκα τοῦ τυράννου αὐτῆς Ἀθηναγόρου, ἤλθεν εἰς Κλαζομενάς. Ἐνταῦθα δ' οἱ Χῆροι γλύπτει Βούπαλος καὶ Ἀθηνῆς, ἐξέθησαν εἰς κοινὴν χλεύην γελοιογραφικὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ, διότι ἦν δυσειδής καὶ μικρὸσωμος· δι' ὃ ἀντεκδικούμενος αὐτὸς, τοὺς προσέβαλε διὰ τόσον ὀξέων σατυρικῶν βελῶν, ὥστε ἐξ ἀπελπίσας ἀπηγγονίσθησαν. Πικρὸς, ἐμπαθὴς καὶ εὐφυὴς ὡς ὁ Ἀρχιλόχος, κρίνεται ὅμως ἐκείνου κατώτερος κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἐμπνευσιν. Οὗτος τὸν ἱαμβικὸν τρίμετρον μετερρῶθμισεν εἰς χωλίαμβρον ἢ καὶ σκαζοντα λεγόμενον, συνιστάμενον δ' εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ μετὰ τὴν τομὴν κῆλον σύγκειται οὐχὶ ἐκ τροχαίων, ἀλλ' αὐθὺς ἐξ ἱάμβων, ἐξ οὗ ὁ τελευταῖος ποὺς γίνεται τροχαῖος καὶ οὐχὶ ἱαμβός, ὡς εἰς τοὺς συνήθεις τρίμετρος. Ἐγραψε δὲ παραφῶδιαι, ἃς αὐτὸς λέγεται ἐπινοήσας. Καὶ αὐτοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. — Κατὰ τινας τὸν σκαζοντα ἐπένοησεν ὁ Ἀνάγιος, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Ἰππώνακτος, οὗ ἐπίσης διατηροῦνται τινα ἀποσπάσματα· κατ' ἄλλους δ' ἦν μὲν εὐρέτης τοῦ σκαζοντος ὁ Ἰππώναξ, ὁ δὲ Ἀνάγιος τοῦ κληθέντος ἰσχιορρωγικοῦ, κατὰ τοῦτο διαφέροντος, ὅτι ὁ πέμπτος ποὺς (ὁ προτελευταῖος) ἦν ὑποχρεωτικῶς σπονδαῖος. — Μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱαμβογράφων πρέπει νὰ μνημονευθῇ καὶ ὁ Σόλων, χρησὶν ποιησάμενος τοῦ ἱάμβου οὐχὶ πρὸς προσβολὴν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς ἄμικταν ἑαυτοῦ κατὰ τῶν κατηγορῶν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πολιτείας. Ἐν ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ τεμαχίων περιέχει στίχους 21. — Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων σατυρικῶν ἱαμβογράφων γνωστοί εἰσιν ὁ Διοσχρίτων, Σάμιος ἢ Μιτυληναῖος, περὶ τὰ 330 π. Χ. Ὁ Φοῖνιξ ἐκ

Κολοφῶνος, περὶ τὸ 310 π. Χ. Ὁ Παρμένων ἐκ Βυζαντίου. Ὁ Ἑρμείας ἐκ Κουρίου, ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρώνδας, χρόνων Ἀλεξανδρινῶν, ἐπινοήσας τοὺς Μιμιάμβους, μικρὰς δημοτικὰς χαρακτήρων εἰκόνας. Καὶ ἐτι μὲν ὁ ἱαμβὸς καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καθ' οὓς ἐπινοήθη, μόνον εἰς σατυρικὴν ποιήσιν ἐχρησίμειεν, οὐδὲν ἀποδεικνύει. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦν ὁ ἔνδοξος στίχος τῆς δραματικῆς ποιήσεως.

Ἰαμβός, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Εὐάδνης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, περιφημὸς μάντις, γενάρχης τῶν Ἰαμβιδῶν, γένους ἱερέων καὶ μάντεων ἐν Ὀλυμπίῳ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, γεννηθέντα ἐν Ἀρκαδίῳ, τὸν κατέθηκε παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῷ σκοτεινοῦ δάσους ἐπὶ ἱῶν, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη. Ἀναλαδὼν δ' αὐτὸν, τὸν ἀνέθρεψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδῶν Ἀπίτωρ· εἶτα δὲ, κατ' ἐντολήν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπήλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ἐκεῖ ἐχρησιμοῦται, ἐρμηνεύων τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ τὸν καπνὸν τῶν ἱερείων (Πινδ. Ὀλ. ΣΤ', 29).

Ἰανὸς, θεὸς παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπώνυμος τῆς ὕρας (Ianus), σύμβολον πάσης ἐνάρξεως καὶ ἐπομένως καὶ τῆς τοῦ ἔτους, ὅθεν ὁ Ἰανουάριος· καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς ἐπιτεταμένῃν ἔχων λατρείαν. Εἰς μίαν τῶν ἀγορῶν τῆς Ῥώμης, τετραθύρον, παρίστατο καὶ ὁ θεὸς τετραπρόσωπος, συνήθως δὲ διπρόσωπος διὰ τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, τὰς ἐχούσας εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν. Τοιαύτη ἦν μίαν στοὰ, ἧς ἡ ἀνέγερσις ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Νομῶν, καὶ συνήθως ἐλέγετο ναὸς τοῦ Ἰανοῦ, κεκλεισμένη μένουσα ἐπ' εἰρήνης, ἀνοιγομένη δ' ὅτε ἤρχιζε πόλεμος.

Ἰαξάρτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου πηγάζων (Στράβ. ΙΑ', 510. — Ἀρρ. Γ', 30, 7), ῥέων πρὸς ΒΔ, διαίρων τὴν Σογδιανὴν ἀπὸ τῶν Νομάδων Σκυθῶν, καὶ εἰς τὴν Κασπίαν ἐκβάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι συγγέουσι αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Ταννάδος,

διότι καὶ τὴν Κασπίαν ἐξελάμβανον συνεχομένην μετὰ τῆς Μαιώτιδος, καὶ ὡς ὄριον μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἔλεγον ὅτε μὲν τὸν Ἰάνειν ὅτε δὲ τὸν Ἰαξάρτην. Καὶ ἀρ' οὐδ' ἀνεγνωρίσθη ἡ διαφορά μεταξὺ αὐτῶν, πολλοὶ ὠνόμαζον ἔτι Ἰάνειν τὸν Ἰαξάρτην ἕνα εὐαρεστῶσι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (Ἀρρ. Γ, 30, 2). Τινὲς τῶν νεωτέρων (Humboldt) ὑπέλαβον ὅτι ἡ σύγχυσις προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι Ἄλανοι ἔβησαν περὶ ἀμφοτέρους τοὺς ποταμούς, καὶ εἰς αὐτῶν τὴν γλῶσσαν Ἰάν (Δὸν) σημαίνει ἐν γένει τὸ ὕδωρ.

Ἰαπετός. Τῆταν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Κλυμένης ἢ Ἀσίας ἔσχεν υἱοὺς τὸν Προμηθεά, τὸν Ἐπιμηθεά, τὸν Ἄτλαντα καὶ τὸν Μενόιτιον (Ἡσθ Θεογ. 507). Οἱ Ἰαπετίδαι οὗτοι εἰσι σύμβολα, οὐχὶ ὡς οἱ Τιτᾶνες, τῶν ἀγρίων καὶ ἀκανόνιστων δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν εἰς ἃς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀκουσίως καὶ τυφλῶς ὑποτάσσεται· καὶ ὁ μὲν Ἄτλας καὶ ὁ Μενόιτιος ἐμφαίνουσι ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης διαθέσεως, ὁ δὲ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου νοός. Ὁ Ἄτλας, ὁ φέρων, ἐμφαίνει τὴν ἐπιμονὴν, τὴν καρτερίαν, τὴν ὑπομονήν· ὁ Μενόιτιος, ὃν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν φαυλότητα καὶ ἀλαζονίαν του ἐκεραύνωσεν εἰς τὸν Ἰάρταρον, αἰνίττεται τὴν κακὸβουλον ὑπεροψίαν καὶ τὴν ἐμπαιθὴ ὀργήν· ὁ Προμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἀξιοῦσαν νὰ ἀρθῇ ὑπὲρ τὴν θεϊκὴν σοφίαν· ὁ δ' Ἐπιμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην ἀπρονοήσιαν καὶ ἀφροσύνην. Κατεδικάσθη δὲ καὶ ὁ Ἰαπετός εἰς τὸν Ἰάρταρον, διότι μετέσχε τῆς στάσεως κατὰ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 479). Ἐνίοτε συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν Τιγάντων, καὶ λέγεται τότε υἱὸς τοῦ Ἰαρτάρου καὶ τῆς Γῆς.

Ἰάπουδες ἢ Ἰάπυδες. λαὸς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἰλλυρία Β, εἰς τὰ ἐνδότερα, πρὸς τὴν νῦν Κροατία. Ἔφερον ὄπλα Κελτικὰ, καὶ εἶχον τὸ σῶμα κατάστικτον. Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχία ἔγινεν ἡ χώρα τῶν ἐκὶ Αὐγούστου (Στράβ.

Δ, 207, Ζ, 313) (ν. Λιάπιδες, Ἄλδανοι). **Ἰαπυγία ἄκρα,** ἢ ΝΑ τῆς Ἰταλίας, Ἄ. τοῦ κόλπου τοῦ Ἰάραντος (ν. Λεῦκα) (Στράβ. Β, 109, 123 κλπ.).

Ἰάπυξ, γῆς τοῦ Λυκάονος, καὶ ἄλλους τοῦ Δαιδάλου, ἔφερον εἰς Ἰταλὴν ἀποικίαν Κρητῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Ἰάπυγος ἐκαλοῦντο (Ἡρόδ. Ζ, 90.—Στράβ. ΣΤ, 279, 282).

Ἰασίων ἢ Ἰάσιος (Ἡσίοδ. Θεογ. 269), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἢ τοῦ Κορόθου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, προσφιλεῖς τῇ Δήμητρι (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 125). Ἰδ. Πλουτος. Μετὰ τοῦ Δαρδάνου ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἢ τῆς Ἀρκαδίας ἢ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαρμοθήκην, ἐνθα ὁ Ζεὺς τὸν ἐμύησεν εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια. Καὶ τὴν Σικελίαν δ' ἐπιστεύετο περιελθόν, καὶ διαδοῦς ἐκεῖ τὰ μυστήρια. Ἐθωροῦντο δ' ὡς δαίμων τῆς παραγωγῆς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παράγουσι τινες ἐκ τοῦ Γημι.

Ἰασος, 1) γῆς τοῦ Φερωνέως ἐν Ἀργεῖ, ἀδελφὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τοῦ Ἀγήνορος.—2) Κατ' ἄλλας παραδόσεις, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ πάππος Ἄργου τοῦ Πανόπτου.—3) γῆς Ἄργου τοῦ Πανόπτου, πατὴρ τῆς Ἰούς. Ἀλλὰ λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Ἐπίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Φέρβαντος.—4) γῆς τῆς Ἰούς.—5) γῆς τοῦ Λυκούργου, σύζυγος τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Μινύου, καὶ πατὴρ τῆς Ἀταλάντης.—6) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιωνος βασιλέως τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ὀδ. Α, 283).—7) Ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ἰωάδα (Ἰλ. Ο, 332).—8) Βασιλεὺς τῆς Κύπρου (Ὀδ. Ρ, 463).

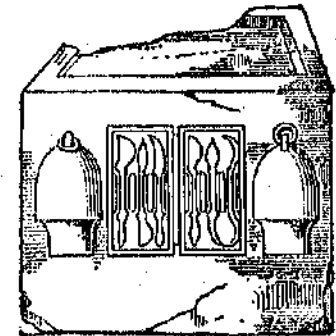
Ἰασίς ἢ Ἰασσις, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ μικρῆς νήσου ἐντὸς ὁμωνύμου αὐτῇ λιμένος, ἰδρύθη ὑπὸ Ἀργείων, καὶ Μιλήσιοι κῆρσαν αὐτήν, ἐπίσημον διὰ τὴν ἀλιείαν τῆς. Παρ' αὐτῇ ἴστατο εἰς τὸ ὑπαιθρον ἄγαλμα τῆς Ἰστίας, περὶ οὗ ἔλέγτο ὅτι οὐδέ-

ποτε ὑγραίνεται ὑπὸ τῆς βροχῆς (Θουκ. Η, 28, 29.—Πολύβ. ΙΓ' 12, ΙΖ, 2, 3.—Στράβ. ΙΔ, 658.—Ἀρρ. Α, 19, 10).

Ἰάσων, ἴδ. Ἀργοναυτικ. Φεραί.

Ἰατρικὴ. Ἡ ἱατρικὴ ἐν τοῖς ἀπώτατοις χρόνοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὁμοίως τῇ συγγενεῖ αὐτῆς μαντικῇ θεωρεῖτο ὡς ἱερά. Ὁ Ὀμηρὸς γνωρίζει μόνον ἱατροὺς τῶν τραυμάτων. Τῶν θεῶν ἱατροὺς ἦν ὁ Παιήων, ὅστις εἶπε τότε δὲν ἦν ὡς μετέπειτα αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Θεὸς δὲ τῆς παρ' ἀνθρώποις ἱατρικῆς ἦν ὁ Ἀσκληπιός (ἴδ.) καὶ, ὡς ἔκγονοι Ἀσκληπιοῦ, Ἀσκληπιάδαι ἐλέγοντο καὶ ἐθωροῦντο πάντες οἱ ἔπειτα ἱατροὶ (Πλάτ. Συμπ. σ. 686. Δημάρ. Γ, 406) ὡς υἱοὶ δ' αὐτοῦ μνημονύονται οἱ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ στρατῇ πρὸ τῆς Τροίας ἱατροὶ Ἡσδαλείριος καὶ Μαγάων. Ἡ ἱατρικὴ ἐπομένως ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐγγὴν ἐλευθερία καὶ εὐγενής, τείνουσα ν' ἀρθῇ εἰς ἐπιστήμην ἢ ἐξάσκησις δ' αὐτῆς ἀπηγορεύετο ἐν Ἀθήναις εἰς γυναῖκας καὶ δούλους, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δούλοι ἦσκον κυρίως αὐτήν. Καθ' Ἡρόδοτον (Β, 84, Γ, 129) ἢ Ἀἴγυπτος εἶχεν ἱατρῶν ἀφθονίαν. ὦν ὅμως ἡ ἐπιστήμη φαίνεται ὅτι περιερίετο εἰς τὴν διαιτητικὴν, ἥτις ἐκεῖ ἐνομιζέτο ἐπιδητέα. Ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, τιμώμενοι οἱ ἱατροὶ ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν πολλαχοῦ εἰς ἄκρην τοῦ δημοσίου (δημοσιεῦστες). Πολλοὶ ὅμως εἶχον ἴδιον ἱατρῆον μετὰ τῶν ἀναγκαίων λουτήριον, χειρουργικῶν ἐργαλείων, πυξίδων, κυλικίδων καὶ φαρμάκων, διότι τότε φαρμακεῖα δὲν ὑπῆρχον· οἱ δὲ λεγόμενοι φαρμακοπῶλαι ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ παντοίας σκευασίας πωλοῦντες, ὅσον δηλητήρια, φημμύθια, κτλ. Ἐν τῇ ἱατρικῇ λοιπὸν οἱ ἱατροὶ ἐδέχοντο, ἢ κατ' οἶκους ἐπεσκεπτόντο τοὺς ἀσθενεῖς, λαμβάνοντες, καὶ πολλὰκις ἐκ προκαταβολῆς διὰ τὰς δαπάνης τῶν μισθῶν, ὅστις καὶ ἱατρῆα καὶ σῶστρο ἀλέγτο. Κατὰ τὴν Θεραπειάν κερήσαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἱατροῦ καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἐν

οἷς ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι ἱατρῶν λειπταί, δούλοι συνήθως· τοὺς δὲ δούλους δούλοι ἐθεράπευον, καὶ οὐχὶ πάντοτε μετ' εὐσυνειδήτου ἐπιμελείας (Πλάτ. Νομ. Δ, 930). Καὶ συμπαθητικαὶ Θεραπεῖαι ἐνίοτε μνημονεύονται. Ἡ αὐτοθεραπεῖα ὅμως κατὰ τινες γενικὰς διατάξεις (ἱατρεῦεσθαι κατὰ γράμματα) ἦν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οὐχὶ δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἐν χρήσει, παρ' οἷς φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ δικαστικῶς ἠδύνατο νὰ καταδιωχθῇ ἱατρός διὰ παραμέλησιν σπουδαίας ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς ἀπηγορεύετο ἄδεια τοῦ δημοσίου, στήριζομένη οὐχὶ μὲν ἐπ' ἐξετάσεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀποδείξεως ὅτι ὁ υποψήφιος ἐδιδάχθη παρὰ καλῶν διδασκάλων (Ξεν. Ἄπ. ν. Δ, 2, 5)· παρὰ δὲ τῶν ἱατρῶν ἀπηγορεύετο ἐμβριθεῖν, εὐσχημοσύνη καὶ καθαρὴν ἦν δ' ὁ ἱατρός συγχρόνως καὶ χειρουργός, κατὰ τὰς τότε στενάς διαστάσεις τῆς τέχνης, καὶ

χειρουργικὰ ἐργαλεῖα εὐρέθησαν καὶ πρωτότυπα, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσιν. Αἱ τομαὶ διὰ ὀρηκευτικῶν λόγων ἀπεφεύγοντο τότε. Ἡ δὲ κατ' εἰδικότητα διαίρεσις εἰς ὀφθαλμιατροῦς, ὀδοντοῖατροῦς, κτλ., ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ἱατρῶν ἦσαν ὁ Ἴπποκράτης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὁ Δημόκριτος ἐν Κρότωνι, μεγάλως μισθοὺς λαμβάνοντες. Εἰς τὴν σπουδαίαν δ' ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης κερνέβαινον πολλαχοῦ αἱ δεῖσιδαίμωναι, καὶ τῶν γοήτων καὶ φαρμακευτικῶν αἱ ἀγυρταί (ἴδ. Γοητεία). Ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ ναός

τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα θεραπευτήριον, εἰς ὃ πολλοὶ ἀσθενεῖς κατέφευγον. Ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ὁ Κάτων (Fragm.) παρήγει τὸν υἱὸν του νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἰατρῶν, «διότι οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς βαρβάρους,» ἐπὶ Κικέρωνος ἤδη ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν τιμῶς ὁ ἐκ Προύσης Ἀσκληπιάδης, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μέγιστοι ἦσαν πολλὰκις τῶν ἰατρῶν οἱ μισθοί. Ἐκτοτε ἀπαντῶνται καὶ εἰδικοί ἰατροί, καὶ φάρμακά τινα ἔτοιμα ἐν τοῖς φαρμακείοις πωλούμενα, καὶ ἀνευρέθησαν ὀφθαλμιατρῶν συνταγαὶ ἐπὶ μολύβδου κεχαραγμέναι. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἰατροσοφισταὶ ἐλέγοντο οἱ οὐ μόνον ἐξασκουήντες, ἀλλὰ καὶ διδάσκοντες τὴν ἰατρικὴν, καὶ περὶ αὐτῆς συγγράφοντες.

Ἰθρηρία, 1) Ἰθ. Ἰσπανία. — 2) Γεωργία ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, χώρα πεδινή ἐπὶ τοῦ Καυκάσου Ἰσθμοῦ, μεταξὺ Καυκάσου πρὸς Β. Ἀρμενίας πρὸς Ν, Κολχίδος πρὸς Δ, καὶ Ἀλβανίας πρὸς Α, διαρροεμένη ἀπὸ τοῦ Κύρου. Οἱ Ἰθρηρῆες ἦσαν κυρίως γεωργοί, Ἰρρανικῆς καταγωγῆς, εἰς 4 τάξεις διαιρούμενοι, τὴν τῶν εὐγενῶν, τὴν τῶν ἱερέων καὶ δικαστῶν, τὴν τῶν γεωργῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὸ τῶν λαῶν γένος, οἵτινες καὶ βασιλικοὶ δοῦλοι λέγονται. Πόλις αὐτῶν πρωτεύουσα ἦν ἡ Ἀρμόγκη (τοῦ Ὀρμυζίδ) ἐπὶ τοῦ Κύρου. Ἡ δὲ Τιφλίς μνημονεύεται ἀπὸ τοῦ 5 αἰῶνος μ. Χ. Ἀπὸ Τραϊανοῦ ὑπέκειτο ἡ Ἰθρηρία, κατ' ὄνομα κἄν, τοῖς Ῥωμαίοις ἐπ' Ἰουλιανοῦ δ' ὑπέκυψε πάλιν τοῖς Πέρσαις.

Ἰθυκος, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, λυρικός ποιητὴς περὶ τὴν 6ῆ Ὀλ. (528 π. Χ.). Διαφόρους χώρας περιελθὼν, παρέμεινε καὶ παρὰ Πολυκράτει, τῷ τυράννῳ τῆς Σάμου. Διηγοῦντο περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐφρονεῖτο ὑπὸ ληστῶν, καὶ ἀποθηήσκων ἐπεκαλέσθη ὡς ἐκδικητὰς γερανοὺς εὖς εἶδεν ἰπταμένους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του· εἰς δὲ τὴν πανήγυριν τῶν

Ἰσθμίων, ὅτι εἰς τῶν ληστῶν ἰδῶν ἐκεῖ τοὺς γερανοὺς διερχομένους, ἔκραξε πρὸς τοὺς λοιποὺς· « Ἰδοὺ οἱ Ἰθύκου γέρανοι. Ἦν καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ κακοῦργοι. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ὑπῆρχον 7 βιβλία· σώζονται δ' αὐτῶν τεμάχια τινα (Bergk, Poet. lyr. graec. p. 997). Ἦσαν δὲ λυρικά, μύθους πραγματευόμενα, κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὕλην συγγενῆ πρὸς τὰ τοῦ Στρησιχόρου τοῦ ἐξ Ἰμέρας. Περιφημότερα δ' ἦσαν τὰ ἐρωτικά αὐτοῦ, πρωτότυπα, καὶ ὑπ' αἰσθημάτων θερμῶ ἐμπνεόμενα.

Ἰγύνη, ἰδ. Ὀλυμπος.

Ἰθαλία, ἰδ. Ῥέα. Κυβέλη.

Ἰθαλός, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Χρυσῆς, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐκ Πελοποννήσου εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα κατέλαβε τὰ κατ' αὐτὸν κληθέντα ὄρη παρὰ τῇ Ἑλλησπόντῳ, εἰσαγαγὼν ἐκεῖσε καὶ τὰ μυστήρια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Διον. Ἀλ. Α, 61). — 2) Υἱὸς τοῦ Τρωῆς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 248. Η, 276. Ω, 325). — 3) Υἱὸς Δάρητος, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Ε, 11). — 4) Ἰθαῖοι Δάκτυλοι, ἰδ. Δάκτυλοι.

Ἰθαλίον ὄρος, εἰς Α. τῆς Κύπρου, περὶ 1000⁰ ὕψηλόν, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς ναὸν Ἀφροδίτης, Ἰθαλίας ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Φαίνεται δ' ὅτι ἦν ἐκεῖ καὶ πόλις Ἰθαλίον (Στράβ. ΙΑ, 682. — Virg. Αἶ, 1, 681. X, 86). Ἐκεῖ εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ δι' ἰδίων κυπριακῶν χαρακτήρων γεγραμμέναι, (ἰδ. Α. Ρ. Γραμμαθ. Ἐπιγραφικὴν, σ. 138).

Ἰθάκι, 1) Ἰθαῖος Δάκτυλος παρὰ τοῖς Ἠλείοις. — 2) Υἱὸς Ἀφαιεύς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρήνης, ἐξ Ἀρήνης τῆς Μεσσηνίας, ἀδελφὸς Λυγκέως καὶ Πείσου (Ἀπολλ. Δ, 10, 3), ἀρπάσας ἐπὶ πτερωτοῦ δίφρου ἐν τῷ ἔδωκεν ὁ Ποσειδῶν, τὴν Μάρπησσαν, θυγατέρα τοῦ Ἰθύου, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐξήγει εἰς γάμον. Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ καὶ τοῦ Ἰθύου διωχθεὶς, ἀρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν τὸν φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ

Ἀπόλλων τὸν ἐφθασεν ἐν Μεσσηνίῃ, καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἰθάκι ἐτόλμησε νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν θεόν. Ὁ Ζεὺς δὲ τοὺς ἐχώρισε, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐκείνη ἐκ φόβου ὅτι ὁ Ἀπόλλων ποτὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπεν, ἐπροτίμησε τὸν Ἰθνην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα τὴν Κλεοπάτραν ἢ Ἀλκυόνην, σύζυγον τοῦ Μελιάργου (Ἀπολλ. Δ, 7, 81. — Ὀμ. Ἰλ. Ι, 556). Ἠγωνίσθη δ' ὁ Ἰθάκι κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ συνεξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκαλεῦντο δ' οἱ δύο ἀδελφοί, Ἰθάκι καὶ Λυγκέως, Ἀφαιεῖται, κατὰ τὸν πατέρα των, καὶ ἦσαν διὰ τὴν Μεσσηνίαν ὅτι οἱ Διδόκουροι διὰ τὴν Λακωνίαν. Καίτοι δ' ἐξ ἀδελφοῦ αὐτῶν, διότι ὁ Ἀφαιεύς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Ἰυνδάρει, ἦσαν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν διανομήν ποιμνίου ὃ εἶχον συλήσει ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ὁ μὲν Ἰθάκι ἐφρόντισε τὸν Κάστορα, ὃ δὲ Πολυδεύκης τὸν Λυγκέα, καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Ἰθνην (Πίνδ. Νεμ. Ι. — Ἀπολλ. Γ, 11, 2). Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον προήλθεν ἡ ἔρις ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Διδόκουροι ἤρπασαν τὰς μετὰ τῶν Ἀφαιεῶν μεμνηστευμένας ἐξαδέλφους των, τὴν Ἰλαίραν καὶ τὴν Φειθήν, θυγατέρας Λευκίππου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀφαιεύς καὶ τοῦ Ἰυνδάρει (Θέοκρ. ΚΒ, 136). Συνέβη δ' ἡ μάχη ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀφαιεύς, ἢ ἐν Λακωνίᾳ (Βάρπ. Ἰλ. 1416), ἐνθα ἐπίσης, παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ἐδείκνυτο ὁ αὐτὸς τάφος (Πaus. Γ, 13, 1).

Ἰθνη, 1) ὄρος ἐκτεινόμενον ἐκ Μυσίας μέχρι Φρυγίας, β τοῦ Ἀδραμυττίου κόλπου. Δι' κορυφαὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Ἰάργαρον καὶ Κώτυλος. Ἦτο δὲ, καθ' Ὀμηρον, δασῶδες, καὶ ἀφόνους εἶχε πηγὰς (πολυπίδαξ) (Στράβ. ΙΙ, 604). — 2) τὸ μέγιστον ὄρος τῆς Κρήτης. ἔχον κορυφήν, τὸ πλαῖστον χιονοσικιπῆ, 2,460⁰ ὕψους (ν. Φιλερρίτης), καὶ ἀποτόμως κατιὸν πρὸς Ν καὶ ΝΔ.

Ἰθμων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀστερίας, θυγατρὸς τοῦ Κορωνοῦ, μάντις συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἰ καὶ

ἤξευρεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του. Καὶ ἀπέθανε τῷ ὄντι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρυανδινῶν, εἴτε ἐξ ἀσθενείας, εἴτε φονευθεὶς ὑπὸ κάπρου ἢ ὄφρατος (Ἀπολλ. Ρόδ. Α, 139, 436. Β, 815). Περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ ἐκτίσαν, κατὰ χρησμῶν, τὴν Ἠράκλειαν οἱ ἱδρυταὶ αὐτῆς Μεγαρεῖς καὶ Βοιωτοί, καὶ τὸν ἐτίμων ὡς πολιτοῦχον — 2) Πατὴρ τῆς Ἀράχνης.

Ἰδοθέα, ἰδ. Πρωτεύς.

Ἰδοί, ἰδ. Ἰετός.

Ἰδομενεὺς, υἱὸς τοῦ ἐν Κρήτῃ Δευκαλιωνός, ἔγγονος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἡγεμῶν τῶν Κρητῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 449. Ὀδ. Τ, 172). Ἦν εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης· ἀλλ' ἐπειτα, μετὰ Μηρυόου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Μώλου, καὶ μετὰ 80 πλείων ἀπήλθεν εἰς Ἰλιον, εἰς τῶν ἀνδρειότερων δειχθεὶς, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Δ, 257) μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπαγήλασε (Ὀδ. Γ, 191). Κατὰ μεταγενέστερους μύθους, ἐμπεσὼν ἐπὶ τῆς ἐκανόδου του εἰς τρίκυμλιαν, ἠύχθη τῇ Ποσειδῶνι, ἂν ἐσώζετο, νὰ τῷ θυσιάσῃ ὅτι πρῶτον ἀπήντα ἐπὶ τοῦ ἀποβασμοῦ του. Ἀπήντησε δὲ πρῶτον τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτε ἐθυσίασεν αὐτὸν, ἐνέσκηψε λοιμὸς εἰς τὴν χώραν, δι' ὃ οἱ ἐγγύριοι τὸν ἀπέβαλον, καὶ ἀπήλθε τότε εἰς Καλαβρίαν, ἐνθα ἤγειρε ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κολοφῶνα, ἐνθα κατόκησε παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Κλαφίου Ἀπόλλωνος. Ἐκεῖ δὲ καὶ λέγεται ὅτι ἐτάφη εἰς τὸ ὄρος Κέρκασον· ἀλλ' οἱ Κρήτες τὸν τάφον του ἐδείκνυσαν ἐν Κνωσσῇ, ἐνθα καὶ ὡς ἤρως ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ Μηρυόου.

Ἰδοιμαζοί, λαὸς οἰκῶν Ν τῆς Παλαιστίνης, χώραν ὄρεινὴν, μῆκος ἔχουσαν 11 μιλίων καὶ πλάτος 3—4.

Ἰδύλλιον, ἰδ. Θεόκριτος.

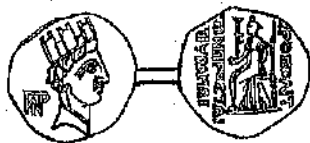
Ἰερὰ, 1) ἡ ὁδὸς, ἢ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, δι' ἧς διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἡλευσινίων. — 2) Μία τῶν Ἀιολίδων νήσων. Ἰδ. Ἀιολία.

Ἰεράπολις, 1) πόλις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ

τῷ Μαιάνδρῳ, μία τῶν πρώτων ἐδρῶν τοῦ

χριστιανισμοῦ.— 2), πρὶν Βαρβύκη, π. ἐν Συρίᾳ ΒΑ, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τῆς Ἀστάρτης.— 3), ἡ Ἱερὸπολις, ἐν Κιλι-

κία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πυράμου, γνωστὴ μόνον ἐκ νομισμάτων.

•Ιεράπυτνα, πόλις τῆς Κρήτης, κατὰ

τὸ στενωτέρον τῆς νήσου, ἀπέναντι τῆς Μινώας. Ἡ Ἱδρυσις αὐτῆς ἦν ἀρχαιοτάτη καὶ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Κορύδαντας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Κάρθα, Πύτνα, Κάμειρος.

•Ιερεῖον, ἰδ. Θυσία.

•Ιερεῖς ἦσαν οἱ κυρίως τελεσταὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων, οἱ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελούμενοι, καὶ ἐν ἱεραῖς χώραις, ὡς ἐν ναοῖς καὶ παρὰ βωμοῖς θύοντες καὶ εὐχόμενοι, δι' ἃ πλὴν ἱερεῖς, προσέτι καὶ ἱεροῦται, ἱερονομοὶ καὶ ἀριτῆρες ἐλέγοντο· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ λειτουργία αὐτῶν ἀνήκειν εἰς ὠρισμέναν ἱερά, διότι τὰ ἐν γένει θρησκευτικὰ καθήκοντα, προσευχὰς καὶ θυσίας, εἰδύνατο νὰ τελέσῃ, καὶ ἄνευ ἱερέως, ἕκαστος πολίτης δι' ἑαυτὸν, ὁ οἰκογενειάρχης διὰ τὴν οἰκογενεϊάν, ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος ἄρχων διὰ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων στερούμενος γνώσεων δὲν ἐπεκαλεῖτο ἀναγκασίως

ἱερέα, ἀλλὰ προσελάμβανεν, ἂν ἤθελεν, ἰδιαίτερον τινα θύτην (Θυσοκόπον) ἢ καὶ μάντιν· διότι οἱ μάντις, εἰ καὶ κατ' ἀρχὰς ἀμέτοχοι εἰς τὴν τέλει τῶν ἱερῶν, καθ' ὅμοιον τὰς βουλὰς τῶν θεῶν ἐξηγοῦντες, καὶ ἐπομένως μεσάζοντες καὶ αὐτοὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εἰς τοὺς μεθωμνηκοὺς χρόνους συμπαρήσαν εἰς τὰς θυσίας ἵνα ἐξετάζωσι τῶν ἱερέων τὰ σπλάγγνα. Ἀλλὰ βελῶμυθον ἀναπτυσσομένης τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἱερέων, ἀπεδόθη καὶ εἰς αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν εὐνοουμένους, μαντικὴ δύναμις, καὶ μάλιστα ὅτε κατ' ὀλίγον αὐτὴ προσηρτήθη εἰς ἰδιαίτερα ἱερά. Ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχον μὲν ἐνιαχοῦ ἱερατικαὶ οἰκογένεαι κατὰ κληρονομίαν, οὐχὶ ὅμοιος καὶ τάξις ἢ φυλὴ ἱερέων· οὐδ' εἶχον αὐτοὶ ἐξαιρετικὴν τινα πολιτικὴν σημασίαν, καθ' ὃ μὴ ὄντες ὁ μόνος καὶ ἀναγκαῖος σύνδεσμος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἀφ' οὗ δ' ἐξέλιπον τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων οἱ βασιλεῖς, ἠλαττώθη ἐτι μᾶλλον ἡ σπουδαίτης τῶν κατὰ κληρονομίαν ἱερέων, καὶ ἡ πόλις, ἢ ἀπονέμουσα τὰς δημοσίας ἀρχάς, αὐτὴ καὶ εἰς αὐτοὺς ἐχορήγει κατὰ βούλησιν δημοσίας θέσεις ἱερατικὰς. Ὡς ἱερεῖς ἐξελέγοντο ἰθαγενεῖς, ἄρτι κεκτημένοι τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀνωτάτων τάξεων· προσέτι ἄμειπτοι τὰ ἦθη καὶ ἀλώβητοι, ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἄξιοι ἵνα ὦσιν ἀρεστοὶ τῷ θεῷ ὃν ὑπηρετοῦν. Εἰς τινὰς λατρείας ἀπῆταιτο παιδικὴ ἢ ἔφηβος ἡλικία, ἢ παρθενία· εἰς ἄλλας τούναντιον νανομμεύεσθαι ἱεραῖαι. Συνήθως τοὺς θεοὺς ὑπηρετοῦν ἱερεῖς, τὰς θεᾶς ἱεραῖαι· ἀλλ' εἰς τὸν κανόνα τοῦτον ὑπῆρχον ἐνιαχοῦ καὶ ἐξαιρέσεις καθ' ὠρισμένας διατάξεις, καθ' ἃς ἐπίσης ὤριζέτο καὶ ἡ ἡλικία τῶν ἱερέων καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἱερωσύνης. Συνήθως ὅμοιος φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἦν ἰσόβιος. Οἱ ἱερεῖς δὲ ἢ ἐξελέγοντο ἢ ἐκληροῦντο, ὡς ὅτε πολλοὶ παρουσιάζοντο ὑποψήφιοι. Ἐν ἱερατικαῖς οἰκογενεαῖς ἐλαμβάνοντο κατὰ πρωτοτοκίαν, ἢ, ἂν τι τοῦτο ἐκώλυε, κατὰ κληρὸν. Ἐνίοτε δ' ἀπεφαίνετο

καὶ τὸ δικαστήριον.— Πλὴν δὲ τῶν ἐν γένει προσευχῶν καὶ θυσιῶν, ὤφειλον οἱ ἱερεῖς νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ τῆς ἀξιοπρεπεῖς διατηρήσεως τῶν ναῶν ἐν οἷς ὑπῆρέτου, καὶ εἰδικὰ εἶχον ἐνιαχοῦ καθήκοντα ἐπιβυλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτοπίου λατρείας, ὡς ἐν Σικυῶνι ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης τὰ τοῦ λουτροφόρου. Ἀπελάμβανον δὲ καὶ ἰδιαίτερον τιμῶν προνομίων· ὡς κτήμα καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν θεωρούμενοι, ἦσαν ἀπρόσβλητοι, μετέτρεχον τῶν εἰσπραξέων αἵτινες ἦσαν ὠρισμένα διὰ τὴν λατρείαν, καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτῆς τῆς τοῦ θεοῦ κατοικίας. Πλὴν τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τῶν ἱερῶν τειμενῶν, ἐλάμβανον καὶ μέρος τῶν ἱερέων καὶ τὰ δέματα αὐτῶν, καὶ προσέτι προῖοντα ἐράνων, κτλ. Ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ εἰς ἄλλας συνελύσεις εἶχον ἔδρας προεχούσας. Ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν ἦν ἐπίσημος καὶ ἀξιοπρεπής, συνήθως λευκὴ, ἐνίοτε ὅμοιος καὶ πορφυρὰ ἢ κροκιοτῆ, ἂν ἢ λέξις ἐνέφανε τὸ γρῶμα. Ἐφερον δὲ κόμην μακράν, τὴν περιέθεον διὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Τινὲς δ' εἰς δημοσίας τελετὰς ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τοῦ θεοῦ ὃν ὑπῆρέτου καὶ ἀντεπροσώπευσον, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δαμιζόμενοι. — Ποιητοὶ τῶν ἱερέων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων τῶν ὑπῆρχον δύο κατηγοριῶν· τινὲς, μὴ ἔχοντες ἱερατικὸν χαρακτήρα, ἐρχομένης εἰς προστυγαυούσας ὑπηρεσίας, οἷον τὴν μεταφορὰν ἱερῶν ἀντικειμένων ἐν πομπαῖς, ὡς ἦσαν καὶ οἱ διὰ τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκλεγόμενοι παῖδες καὶ κοράσια· καὶ παρ' αὐτῶν ἀπῆταιτο εὐγενὴς καταγωγή, ἀμειμπτος ἡθικὴ, κάλλος, εὐπρεπὴς παράστασις, κτλ. Ἡ δ' ἑτέρα τάξις, ἢ τῶν μονίμων ἱερῶν ὑπηρετῶν, ἐλαμβάνετο πιθανῶς κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν βαθμίδων ἐπὶ μισθῷ· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἰδίως ἐπὶ Ρωμαίων, κατέστησαν καὶ αἱ θέσεις αὐταί, ἐνεκα τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν χαρακτήρος, περιβλεπτοὶ καὶ περιζήτητα. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τῆς καθαρότητος καὶ τάξεως ἐν τοῖς ναοῖς ἐπιμελούμενοι νεωκόροι, οἱ κήρυκες, οἱ

κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἐν τοῖς χοροῖς ὕμνοδοί. Πάντες αὐτοὶ συνεστίνοντο, ἂν οὐχὶ πάντοτε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν εορτῶν, ἐν τῷ ναῷ μετὰ τῶν ἱερέων.

•Ιεριχώ, πόλις ὄχυρά τῆς Παλαιστίνης, 150 στάδια Β τῆς Ἱερουσαλήμ, Δ τοῦ Ἰορδάνου, πλουσία εἰς παραγωγὴν βαλσάμου. Ἐδρα προφητῶν.

•Ιέρνη εἶτα Ἰουερνία, ἢ νῦν Ἰρλανδία. Πρῶτος ὁ Πτολεμαῖος διέγραψε τὰς ἀκτὰς αὐτῆς ἀκριβῶς, ἔθηκεν ὅμοιος αὐτὴν πολὺ βορειότερον. Εἶχε δὲ ἤδη ἐρευνηθεῖ κατὰ μέρος τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Ἀγρικέλας, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐξήρουν ἐμπόριον μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ὑπετάξωσιν ἢ νὰ τὴν περιέλωσιν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν φίλης Κελτικῆς, συγγενεῖς τῆ τῶν κατοικίων τῆς βορείου Ἰρετανίας, καὶ ἐνταῦθα εἶχον μίαν τῶν κυριωτέρων τῶν ἐδρῶν οἱ Δραυίδαι, δι' ὃ καὶ ἱερά προσέτι ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος. Μεταξὺ τῶν τοῖς ἀρχαίοις ἐλίγων γνωστῶν αὐτῆς πόλεων ἦν καὶ ἡ Ἐδλάνα, τὸ σημερινὸν Δουβλίνον.

•Ιεροδουλοὶ, ἢ ἱεροὶ ἄνδρες (γυναῖκες, παρθέναι), κατ' ἀρχὰς πάντες οἱ ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετοῦντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς, ἐν Δελφοῖς ἰδίως αἱ ἐν τῷ ναῷ διακονοῦσαι παρθέναι. Συνήθως ὅμοιος τὸ κατώτερον ὑπηρετικόν, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ δούλων συνιστάμενον, ἢ καὶ ἐξ ἐθελοντῶν εἰς τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἀφιερουμένων. Ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰέρου τῆς Σικελίας ὑπῆρχον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἱεροδουλοὶ ἐταῖροι. Ἐν Ἀσίᾳ ἐπεκράτει κυρίως τὸ ἔθιμον τῶν ἱεροδούλων, καὶ ὑπῆρχον ναοὶ ἔχοντες 3,000—6,000 τοιοῦτους (Στρωβ. ΙΓ', 535. 537), ὃν τὰ διάφορα ἔργα ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ψαλμοὶ κατὰ τὰς θυσίας, ἢ γεωργία εἰς τοῦ ναοῦ τὰ τεμένη, ἢ κτηνοτροφία εἰς αὐτὰ, ἢ ὑλοτομία, ἢ ὑδροφορία, κτλ. Καὶ ἐλεύθεροι δ' ἐξ εὐσεβείας ἀφιερῶντο. Πολλὰκις τοῖς ναοῖς ἐκούσιως. Ἀπελεύθεροι δὲ ἐπρωτίμων πολλακίς νὰ ἐγγράφωσιν ὡς τῷ

ναυδ πωληθέντες, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των (Rang. Ant. Hell. II, σ. 642).

•Τεροκλήρουξ, ἴδ. Ἐλευσίνια.

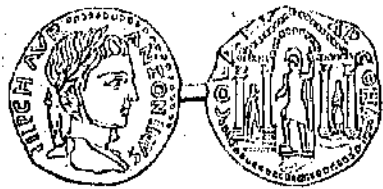
•Τερομαντεία ἢ •Τεροσκοπία, ἴδ. Μαντική.

•Τερομηνία, ἡ ἐποχὴ μεγάλης τινὸς ἐορτῆς, διαρκούσης μίαν ἢ καὶ πολλὰς ἡμέρας, ἢ καὶ ὅλον μῆνα. Ἐπ' αὐτῆς ἔπαυε πᾶσα ἐργασία καὶ πᾶν τὸ συνταράττον τὴν κοινὴν εἰρήνην, ἦν ἀπήτει ἢ πανήγυρις. Διὰ τὰς μείζονας τῶν ἐορτῶν ἐκηρύττετο καὶ ἡ ἐκεχειρία (ἴδ).

•Τερομνήμονες, ἴδ. Ἀμφικτύονες.

•Τεροποιοί, ἐν Ἀθήναις ἐπιμεληταὶ τοῦ ὕλικου καὶ τελετῶν τοῦ τοπικοῦ μέρους τῶν μυστηρίων καὶ τελετῶν (πλὴν τῶν Παναθηναίων), δέκα ἄρχοντες κληρωτοὶ (Hsch. ἀνέκδ. 265). Πιθανῶς δ' ἦσαν ἄλλοι δι' ἄλλας λατρείας, διότι τινὲς λέγονται χειροτονητοὶ (Δημοθ. κ. Μειδ. 519). Οἱ τῶν Σεμιῶν θεῶν, ἦτοι οἱ τῶν Ἐθνεῶν, ἦσαν 3, ὑπὸ τοῦ Ἀρσίου Πάγου ἐγκαθιστάμενοι.

•Τεροσόλυμα, •Τερουσαλήμ καὶ Σόλυμα, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παλαιστίνης, ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἰουδαίας, ἐν τῇ φυλῇ Βενιαμίν, ἐπὶ λόφων κειμένη, ὧν κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι κατοικεῖτο ὁ νότιος, Σιων. Ὁ Δαβὶδ, κυριεύσας τῇ 1050 π. Χ. τὸ Β μέρος,

ἔδρυσεν ἐκεῖ τὴν ἔδραν του, εἰς ἣν ὁ Σολομὼν προσθεῖς τὸ ΒΑ μέρος, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ναὸν, ὃν τῇ 588 κατηράρισαν οἱ Βαβυλώνιοι,

ἀνήγειραν δὲ πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανελθόντες ἐκ τῆς ἐξορίας, τὴν πόλιν ἀνέξήσαντες καὶ περιτειχίσαντες. Τὸν ναὸν δὲ κατεκόσμησεν πολυτελεῶς ὁ Ἡρώδης. Καὶ μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἐπὶ Ἀγρίππα, μεγάλως αὐξήθεισα, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἰτου τῇ 70 μ. Χ., καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῇ 136 ἀνικοδομήθη εἰς ἐλάσσονας διαστάσεις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Αἰλίου Καπιτωλίνης, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ὀνόματον ἐν τῇ χριστιανισμῷ.

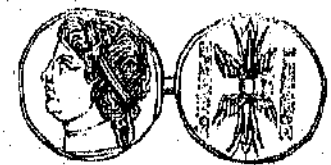
•Τεροφάνται, ἴδ. Ἐλευσίνια.

•Τέρων, 1) Διαδεχθεὶς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Γέλιον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Συρακουσῶν τῇ 484 ἢ 485 π. Χ. Διαφόρους ἐμφυλίους στάσεις ἐν τῇ νήσῳ καταβαλὼν ἢ πρκύνας, τοὺς Κυμαίους βοηθήσας κατὰ τῶν Ὑρρητῶν τῇ 474, τοὺς Ἀκραγντίνους ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ τυράννου Θρασυδαίου, ἐξασφάλισε τέλος τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἀνεδαίχθη προστάτης τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, εἰς τὴν αὐλήν του φιλοξενήσας τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην μετὰ τοῦ ἀνεψιου αὐτοῦ Βακχυλίδου. Ὁ Πίνδαρος τὸν ἔθαλε πολλὰκις εἰς τὰς ᾠδὰς του, καὶ ὁ Δισχύλος, δις ἑλλῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν, ἔγραψε τὰς Αἰτιολίας κατὰ μύθους Σικελικοῦς, ἴσως ὅτι ὁ Τέρων, τὴν Νάξον καὶ τὴν Κατάνην κυριεύσας, καὶ τοὺς κατοικοὺς αὐτῶν διὰ Συρακουσίων καὶ Πελοποννησίων ἀντικατήσας, μετωνόμασε τὴν δευτέραν Αἴτην (Διόδ. ΙΑ, 48). Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῇ 467 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 66. — Ξεν. Ἱερ. ΣΤ. 2). — 2) Τοῦ πρώτου ἀπτόγονος, ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐμορφώθη, καὶ ἠσκήθη εἰς τὴν στρατηγικὴν. Τῇ 270 π. Χ. δημοκρατικῆς στάσεως ἐκράγιστος εἰς Συρακούσας, ἐξελέγη στρατῆγός κατ' αὐτῆς, καὶ καταβαλὼν τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνηγχορεύθη βασιλεὺς τῇ 268 ἢ 265. Καὶ δι' ἐπιδεξιότητος καὶ φρονήσεως ἐπροσπάθησε μὲν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐγγχώριον Ἑλληνικὴν δύναμιν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων

προσβληθεὶς, καὶ μετὰ τῶν Καρχηδονίων συμμάχησας, ἐνικήθη, ἔγινε φόρου ὑποτελής, καὶ περιεστάλη ἡ ἐπικράτεια αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ διαγωγῆς εὐθείας καὶ ἔμφρονος ἐξασφάλισεν ἑαυτῷ καὶ τῶν Καρχηδονίων καὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν εὐνοίαν, ὁ φόρος τῷ ἀφέθη, ἀνέπτυξε τὴν χώραν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ μνημονεύεται ἡ πολυτελεστάτη θαλαμηγὸς αὐτοῦ (Ἀθήν. Β, 32), καὶ ὅτι γενναίως συνεισέφερον εἰς τὴν ἐκ νέου ἀνάγεσιν τοῦ ἐκείνου καταπεσόντος κλοσσού τῆς Ῥόδου τῇ 218 (Πλούτ. Μαρκ. ΙΑ. — Θεοκ. ΙΣ'. — Λίν. ΧΧΙΥ, 21). Ἀπέθανε δὲ τῇ 215 ὑπερευνημονοτούτης, μετὰ βασιλείαν ἐνδοξὸν 54 ἐτῶν, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ κατέρρευσε καὶ τὸ ἔργον του, διότι ὁ υἱὸς του καὶ ἐπίδοχος διάδοχος Γέλιον ἀπέβησε πρὸ αὐτοῦ.

•Τερόνυμος, 1) ἐκ Καρδίας. Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐτραυματίσθη καὶ ἠγγμαλωτίσθη, ἀλλ' ὁ Ἀντιγόνος τὸν ἐπαμφεν ἐπὶ ὑπηρεσίᾳ εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν (Διόδ. ΙΘ, 100). Μετὰ ταῦτα ὁ Δημήτριος τὸν ἐπεμφε πολέμαρχον εἰς Θεσπίας. Ἀπέθανε δὲ πολὺ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Ῥονατῆ (Διόδ. ΙΙΙ, 42). — 2) Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Μνημονεύεται αὐτοῦ πραγματεῖα «περὶ μέθης» καὶ διάφορα ἀπολοσθέντα «Ἰπομνήματα». — 3) ἐκ Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Γέλιου,

ἔγγονος Τέρωνος Β', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 215 π. Χ. Ἡ ἐκδιαιτήσις καὶ ἡ ὠμότης του τὸν κατέστησαν μισητὸν, καὶ ἐν συνωμοσίᾳ

τὸν ἐφόνευσαν οἱ στρατιῶταί του τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας του. Ἐν τῷ β'. καρχηδονικῇ πολέμῳ ἐμάχετο ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων (Πολδ. Ζ, 1).

•Τοάκη, ἡ περίφημος νῆσος τοῦ Ὀδυσσεύς, Α. τῆς Σάμης ἢ Κεφαλληνίας, εἰ καὶ ὁ Ὀμήρος (Ὀδ. Ι, 25) τὴν λέγει «πανυπερτάτην πρὸς ζόφον», δηλ. δυτικωτάτην. Ἐκτασιν ἔχει μόνον 3 τετραγ. μιλίων, διεύθυνσιν δὲ πρὸς ΒΔ, ἀποτελοῦσα πᾶσα ἐν ὄρῳ («ἐν δ' Ἰοάκῃ οὐτ' ἄρ δρῦμοι εὐρέες οὔτε τις λειμῶν». Ὀδ. Δ, 605), οὐ ἢ Β. ἄκρα, 800' ὕψηλῃ, ἐλέγετο Νήριτον (Ὀδ. Ι, 22. Ν, 371. — ν. Ἀνώγι), ἢ δὲ Ν. Νήιον (Ὀδ. Α, 180. Ι', 81. — ν. Στέφανο), καὶ βράχους ἔχει ἀποτόμους, δι' ὃ αἰγίλιψ, κραναὴ παρ' Ὀμήρῳ. Ἀλλὰ τὰ ὕψη αὐτῆς ἦσαν ἄλλοτε σὺδενδρα («Νήιον εἰνοσίφυλλον», Ἰλ. 3, 632. Ὀδ. Δ, 186, Ι, 22 κτλ.), καὶ δὲν ἦν ξηρὰ (Ὀδ. Ν, 245), ἀλλὰ καὶ σίτον παρήγε καὶ ὄνον, καὶ ἐλαίαις καὶ σῦκα (Ὀδ. Ν. 244. Ω, 245), καὶ κτηνοτροφίαν εἶχε («αἰγίβοτος, βούβοτος» Ὀδ. Ν, 246. 404. Ξ, 107). Πρὸς Β. δ' ἦν βράχος Κόραξ καλούμενος, καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Φόρκυνος μετὰ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης (Ὀδ. Ν, 102. 351). Πρὸς Ν. εἰσχωρεῖ βιθέως εἰς τὴν νῆσον ὁ λιμὴν Πέτρος (Ὀδ. Ι, 186), ἴσως ὁ αὐτὸς τῇ Πολυθενοεῖ (ἸΙ, 324. 352), ν. Μέλος. Εἰς αὐτὸν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ Νήιον ἔκειτο ἡ πόλις Ἰοάκη (Γ, 81. Β, 397. ΙΙ, 331) ἐφ' ὕψηλα («ἐπιτραχέων βράχων ὡς φιλέα», Cio. de Or. Ι. 14). Τινὲς τῶν νῦν κριτικῶν διαχωρίζονται διὰ αἰ τοπικαὶ περιγραφῆς τοῦ Ὀμήρου ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς θέσεις ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συμπεραίνουν διὰ τὸ Ὀμήρος δὲν εἶδεν αὐτήν. Ἄλλοι περιηγῆται ἀντιλέγουσιν εἰς ταῦτα.

•Τοώμη, 1) Ὄρος κατὰ μέσην τὴν Μεσσηνίαν, 800' ὕψηλόν, ὁ Δημήτριος ὁ Πολιερκετῆς ἔλεγε τὸ δεύτερον κέρασ τῆς

Πελοποννήσου μετὰ τὴν Κόρινθον (Πολβ. Ζ, 11.—Στράβ. Η, 361). Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἰωαίματα, προστάτου τῆς Μεσσηνίας, ἄνευ ναοῦ ἢ ἀγάλματος λατρευομένου ἐκεῖ διὰ θυσιῶν καὶ μουσικῶν ἀγώνων. Ἦν δὲ καὶ ὄχυρως τετειχισμένη ἢ ἄκρα, ἦν ἐπὶ τοῦ α'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐπὶ 10 ἔτη ἠρωϊκῶς ὑπερήρισαν ὁ Ἀριστόδημος κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Μετὰ τούτα δὲ ἐκ νέου καὶ ἐντελέστερον ὄχυρωθεῖσα, ἐχρησίμευσεν ὡς ἀκρόπολις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνου εἰς τοὺς Ν. πρόποδας τοῦ ὄρους κτισθείσης Μεσσηνίας, ἧς πολλὰ σώζονται ερείπια (Θουκ. Γ, 26. Δ, 15).—2) Πόλις ἐπὶ βράχων Δ. ἐν Θεσσαλίᾳ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετακλήθησαν ἔπειτα εἰς Μητρόπολιν (Στράβ. Θ, 437).

Ἰκαρία, ἴδ. Ἰκαρος.

Ἰκάριος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος, ξενίας τὸν Διόνυσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν οἴνοποιαν διδάχθεις. Ἐκ τοῦ οἴνου, ὃν περιέφερον εἰς ἀσκούς, ἐμεθύθησαν ποιμένες τινές, καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, ἐκλαθόντες ὅτι τοὺς ἐδηλητηρίασαν, τὸν ἐθανάτωσαν, μεθ' ὃ τὸν ἔρριψαν εἰς φρέαρ ἢ τὸν εἴσφιν εἰς τὴν ῥίζαν δένδρου. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐριγόνη, ὑπὸ τῆς κυνὸς Μαιράς συνοδευμένη, τὸν εἰρήνη πανταχοῦ, καὶ εὐροῦσα τὸν τάφον του, ἐκρεμάσθη ὑπὲρ αὐτὸν εἰς δένδρον. Καὶ ὁ μὲν Ἰκάριος μετὰ τοῦ ποτηρίου οἴνου ἐγένετο εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἀστερισμὸς Βούτης ἢ Ἀρκτουρός, ἢ δ' Ἐριγόνη, ἐγένετο ἡ Παρθένος, καὶ ἡ Μαιρά ὁ ἀστήρ Κύων. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ κατέπεμψεν ὁ Διόνυσος λοιμὸν καὶ παραφροσύνην τῶν γυναικῶν, ὥστε ἐκρεμῶντο ὡς ἢ Ἐριγόνη, μέχρις οὗ ἐβύστησαν ἐορτὴν διὰ τὴν Ἐριγόνην, τὴν Ἀλώραν (ἴδ.), καὶ ἦν προσέφερον καρπὸς καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Ἰκάριον. Κατ' αὐτὸν δ' ὀνομάσθη καὶ εἰς δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἰκαρία, ἐπὶ τοῦ Πεντακλινοῦ Β., ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρτίων ἀνασκαφῶν, εἰς τὴν θέσιν τὴν διατηρούσαν ἔτι τὸ

ὄνομα Διόνυσος, καὶ ερείπια ἱεροῦ τοῦ θεοῦ.—2) ἴδ. Ἰπποκόων.

Ἰκαρος, 1) ἴδ. Δαίδαλος.—2) ἢ Ἰκαρία, νῆσος 80 στάδια Δ. τῆς Σάμου, μίξ τῶν Σποράδων, 300 σταδ. περιφέρειαν ἔχουσα. Τὸ ΒΔ ἀκρωτήριον αὐτῆς Δράκωνον ἢ Δρέπανον, ἔφερ καὶ μικρὰν ὀμώνυμον πόλιν. Δ. ἦσαν αἱ πόλιναι Οἰνόη καὶ Ἴστοί, αὕτη ἔχουσα καὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ Ταυροπόλιον. Τὸ περὶ τὴν νῆσον πέλαγος ἐκαλεῖτο Ἰκάριον καὶ κατὰ τὸν μῦθον, τὸ ὄνομα ἐδέθη κατ' Ἰκαρον, τὸν υἱὸν τοῦ Δαιδάλου, πνιγέντα ἐντὸς αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 145.—Ἡρόδ. Σ' 95.—Θουκ. Γ, 92. Η, 99. Ἀρρ. Ζ, 20, 5.—Στράβ. Ι, 488. ΙΔ, 639).—3) Νῆσος τοῦ Περιοικῶ κὸλπου, 120 στάδ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου, ἔχουσα ἄγρην πολλήν, ὀρισμένην πᾶσαν διὰ θυσίας τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Ἀρρ. Ζ, 20, 4).—4) Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, πιθανῶς ΝΔ τοῦ Μαραθῶνος, πρὸς τῆ δῆμον Ἰκαρίας.

Ἰκετηρία, κλάδος ἐλαίας ἐρίφ περιδεδεμένος, (Σχλ. Ἀρσ. Πλούτ. 383), ὃν ἰκέτης ἔφερε διὰ χειρῶν, καὶ κατέθετεν εἰς τὸν βωμὸν ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν κατέφευγεν, εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἰκεσίας του· ὥστε καὶ ἔλεγεν αἰετήρη (α ν τ ι θ ἐ ν α ι ν) (Ἡρόδ. Ε, 51.—Διμοθ.).

Ἰκέτης, 1) Ὀυραννὸς τῶν Λεοντινῶν, ὃν οἱ Συρακοῦσιαι ἐπεκαλέσθησαν κατὰ Διονυσίου τοῦ ν. Ἀλλ' ἐνόησαντες ὅτι διενόηθη αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν των, προσέφυγον εἰς τοὺς Κορινθίους. Τότε δ' ἐνίκησεν αὐτὸν ὁ Τιμολέων εἰς Ἀδρανν, καὶ ἐπὶ δευτέρᾳ ἀποπειρᾷ τὸν συνέλαβε καὶ ἐθανάτωσε (Πλούτ. Τιμ. ΙΒ).—2) Ἡγεμὸν τῶν Συρακοῦσων μετὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μέλινο, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀκρχαντινῶν, καὶ ἀνετράπη ὑπ' αὐτῶν μετὰ 9 ἔτη, τῷ 280 π.Χ. (Διόδ. ΚΒ, 2).—3) Πυθαγόριος ἐκ Συρακοῦσων, καὶ Νικήτας καλούμενος. Ὁ Κικέρων (Acad. Β.

39) ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν τὴν θεωρίαν τῆς στρωφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της.

Ἰκόνιον, πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἐν. Ἀν. Α, 2, 19), Δ. τῆς Φρυγίας, πολυάνθρωπος ἐν εὐφόρῳ χώρῳ ἐπὶ λίμνης κειμένη (Στράβ. ΙΒ, 568).

Ἰκτινός, μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις, τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσίῃ, τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ διάφορον σχέδιον (Παισ. Η, 41, 5.—Στράβ. Θ, 395.—Vita. VII, Praef. 16).

Ἰλαροτραγωδία, ἴδ. Τροίαν.

Ἰλη, ἴδ. Στρατός.

Ἰλιός, ἴδ. Ὀμηρος.

Ἰλιον, ἴδ. Τρωάς.

Ἰλιόνη, ἴδ. Πολύδωρος.

Ἰλισσός, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ἰλλυρία ἢ Ἰλλυριεῖς, (παρὰ Ρωμαίους Ἰλλυρικὸν), περιελάμβανε πᾶσαν τὴν Α. ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς, μετὰ τῶν ὀπίσω αὐτῆς κειμένων θρηνηνῶν χωρῶν, ἦτοι τὴν ν. Δαλματικὴν, Βοσνιαν καὶ Ἄνω Ἀλβανίαν. 1) Τὸ Βόρειον αὐτῆς ἀπέτελει ἀπὸ τοῦ 380 π.Χ. ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν μεγάλως ἐκταθείσαν ὑπὸ τὸν βασιλεῖα Ἀγριαν, καταστραφεῖσαν δὲ τῷ 180 ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἴδρυσαν τὴν κυρίως Ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Ἰλλυρίαν (τὴν καὶ Βάρβαρον Ἰλλυρίαν κληθεῖσαν), μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάβου καὶ Δρίλωνος (ν. Δρίνου) μετὰ τῶν ὑπερκειμένων ὄρεων. Οἱ κάτοικοι, τοῖς Θραξί συγγενεῖς, τραχεῖς, φιλοπόλεμοι, ἀλλ' ὡς δόλοιοι θεωρούμενοι, περιελάμβανον τοὺς Ἰάποδας ἢ Ἰάπυδας (ν. Λιπίδες) εἰς τὰ Β τῆς ἐντὸς χώρας· τοὺς Λιθούρους, φυλὴν ἰσχυρὰν καὶ ναυτικὴν, ἐν τῇ σκόλῃ τοῦ Λύγουστου ἐν Ἀκτίῳ νηυμαχίησαν, καὶ εἰς τὴν Ρώμην τῷ 170 π.Χ. ὑποταγείσαν· τοὺς Δαλμάτας, Ν. μέχρι τοῦ Δρίλωνος, μετὰ μακροῦς πολέμου, μέλις τῷ 23 π.Χ. ὑποταγέντας, ὅτε καὶ ἡ ἐπινομία Δαλματία ἐξετάθη περικιτέρῳ. Λιγυστότε-

ραι πόλεις τῆς Β. Ἰλλυρίας ἦσαν, ἐκ Β εἰς Ν. Μέτουλλον, πρωτεύουσα τῶν Ἰαπόδων, Ἀρούσιον, Σενία, Ἰάδηρ (ν. Ζάρα), Σάλωνα (τά), Σκόδρα (ν. Σκοῦταρι). Πρὸ τῆς ἀκτῆς δὲ κείνται αἱ Λιθούρναι νῆσοι, Κουρίτζα, Ἀψυρτίδες (δύο), Ἀρβα, (ν. Λίσσα), Φάρος (ν. Λεσσίνια), Κέρκυρα μέλαινα (πίτρα) (ν. Κυρκια), Μελιτάτα, ἀποικισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπ' Ἑλλήνων. ἐκ τοῦ Αἰγαίου, εἴτα ὑπὸ Διονυσίου ἐν Συρακοῦσων ἀπὸ δὲ τοῦ 250 ὑπέκειντο τῇ Ἰλλυρίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ 150 π.Χ. τῇ Ρώμῃ.—2) Ἡ Ν. Ἰλλυρία, ἀπὸ τοῦ Δρίλωνος μέχρι τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα τὴν Ἠπειρὸν πρὸς Α. περιελάμβανε τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Ἀλβανίας λίαν ὄρεινῆ, ἔχουσα πρὸς Β. τὸν Σκάροδον, πρὸς Α. τὰ Κανδανία καὶ ποταμοὺς τὸν Γένουσον, τὸν Ἀφον, τὸν Ἀῶν, ῥέοντες πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἦσαν οἱ Ταυλάντιοι παρὰ τὴν θάλασσαν, οἱ Δασσαρῖται μεσογείως, ὡς καὶ οἱ Παρθινοί. Ἀπὸ Φιλίππου Β' ἡ χώρα εἶχε προστεθῆ τῇ Μακεδονίᾳ τῷ δὲ 205 π.Χ. ὑπέκυψε τοῖς Ρωμαίοις· αἱ Ἑλληνικαὶ ὁμῶς πόλεις Ἀπολλωνία καὶ Ἐπίδαμνος (εἴτα Δυρράχιον) ἐκυριεύθησαν ὑπ' αὐτῶν ἤδη τῷ 229. Γνωστὰί ἔτι πόλεις ἦσαν ἡ Ἀβύλων, Α. τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου, λιμὴν τῆς Ἀπολλωνίας, ἢ Λυχνίς (ν. Ὠχρίδα) ἐπὶ τῆς Λυχνιτιδος Λίμνης, τὸ μᾶλλον τῇ Ἠπείρῳ ἀνήκον Ὠρικὸν (ἢ ὁ Ὠρικὸς), ἀποικία τῶν Ἰλλυριῶν (Ἡρόδ. Θ, 93.—Πολβ. Ζ, 19.—Στ. Βυζ.—Στράβ.).

Ἰλος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, θυγατρὸς τοῦ Τεύκρου, ἡγεμὸν τῆς Δαρδανίας, ἀτεκνος ἀποθανὼν, καὶ ἀφείς τὸν υἱὸν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἐριχθόμον.—2) Υἱὸς τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθίου καὶ διατέγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδου, τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Κλοπάτρας, καὶ πατὴρ τοῦ Λαο-

μέδοντος (Όμ. Ἰλ. Γ. 231). Ὅτε ποτὲ ἐν Φρυγίᾳ ἐνίκησεν εἰς πάλην, ὁ ἐκεῖ βασιλεὺς τῷ ἔδωκεν ὡς ἑπαθλον 50 νεανίας καὶ 50 παρθένους, καὶ προσέτι δάμαλιν κατὰστικτον, παραγγείλας αὐτῷ κατὰ χρησιμὸν νὰ ἐγείρῃ πόλιν ἔπου ἢ δάμαλις ἤθελε καθεσθῆ' καὶ οὕτως ἴδρυσεν τὸ Ἴλιον ἐπὶ τοῦ λόφου ὅστις ἐλέγετο τῆς Ἄτης. Εὐχρηθεὶς δὲ τῷ Διὶ νὰ τῷ πέμψῃ σημεῖον τι τῆς εὐαρεσκείας του, εὗρε τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς σκηνῆς του τὸ Παλλάδιον (Ἀπολλῶν. Γ. 12, 9). Ἐξέβαλε δ' ἐκ Παφλαγονίας τὸν Τάνταλον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο εἰς τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον, μεταξὺ τῶν Σκαιοῶν πολῶν καὶ τῶν σκηναῶν τῶν Ἑλλήνων (Όμ. Ἰλ. Α, 166. 371). — 3) Ὑῖος Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας. Εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα, ζήτησαντα αὐτῷ φάρμακον ἀνδροφόνον ὅπως χρίσῃ τὰ βέλη του, ἠρνήθη αὐτὸ, φοβούμενος τοὺς θεοὺς (Όμ. Ὀδ. Α, 359. Β, 328).

Ἡμίοντες, ἴδ. Ἠύκτιης.

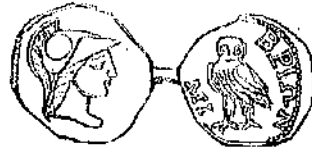
Ἡμίον ὄρος, τὰ τὴν Ἰνδικὴν βορείως ἐκ Δ. εἰς Α. περατεῖνον (Ἰμαλάια) κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους (Πτολεμ.), καὶ τὰ ἔτι βορειότερα μέχρι τῶν Οὐραλίων, ὥστε καὶ ὠμίλου περὶ τῆς «Σκυθίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου.» Πρὸς Α. αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ ὄρος Ἡμιωδός.

Ἡματιομὸς, ἴδ. Ἐσθῆς.

Ἡμθρασος, πρὶν Παρθένιος, ποτάμιον πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Ἀμπέλου εἰς Σάμον, ἧτις καὶ αὕτη κατ' ἀρχὰς τὸ αὐτὸ ἔφερον ὄνομα. Ἐρρεε δὲ διὰ τῆς πόλεως πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἧτις ἐλέγετο εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ γεννηθεῖσα, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἡμθρασία ἔφερε. Τὸ αὐτὸ ὅμως εἶχε καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Ἡμθρος, νῆσος ΝΑ τῆς Σαμοθράκης καὶ Δ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη, δάση καὶ εὐφέρους πεδιάδας. Καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπῆρχεν ἡ λατρεία τῶν Καβαίρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκυ-

ρίευσεν δ' αὐτὴν ὁ Μιλτιάδης, ἐκ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ὄρηθηεις, καὶ ἔκτοτε ἔρειπεν

ὑπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐρείπια πόλεως σώζοντα εἰς τὰ Β. τῆς νήσου.

Ἡμέρα, 1) πόλις Σικελικὴ εἰς τὰ Β. ἰδρύθη τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζάγκλης, Α. τῆς Πανόρμου (Θουκ. ΣΤ, 5). Φαίνεται δ' ὅτι τῷ 540 ἐκυριεύθη ὑπὸ Φα-

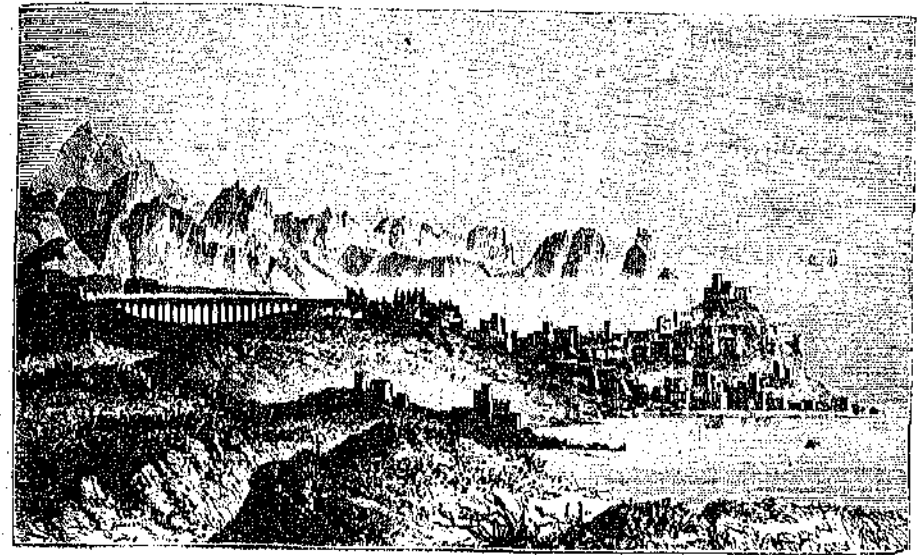

λάριδος, τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Μετὰ ταῦτα ἐκβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀκράγαντινοῦ Θήρωνος ὁ τυράννος αὐτῆς Ἰήριλλος, ἐστράφη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους (Ἡρόδ. Ζ, 165), αἰτινες μεγάλην ἐπιχειρήσαντες ἐκστρατεῖαν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκην, ἐνίκηθησαν τῷ 480 ὑπὸ Θήρωνος καὶ τοῦ συμμάχου αὐτοῦ Γέλωνος ἐκ Συρακουσῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξήτησαν μόνον οἱ Ἱμεραῖοι νὰ διαφύγῃ τὸν Θρασυδαῖον. ὑἱὸν τοῦ Θήρωνος τὸ κατόρθωσαν ὅμως μετὰ ταῦτα βοήθεια Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μεθ' ὧν συνεθεῖσα ἀνέθλαεν ἐν εὐήμερῳ ἡ πόλις των (Θουκ. Ζ, 1). Μετέπειτα, γενναίως καὶ ἐπιμακρὸν ἀντιστάσα εἰς τὸν Ἀννίβαν, κατασκάφη ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ, καὶ 3000 αἰχμάλωτοι ἐθανατώθησαν εἰς τὴν θέσιν καθ' ἣν τῷ 480 εἶχε πέσει ὁ Ἀμίλκας, καὶ μετὰ τοῦτο δυτικώτερον ἐκτίσθη καρχηδονικὴ ἀποικία τὰ Θέρμα (Διοδ. ΙΙ', 59-62), οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς θερμὰς αὐτῆς πηγὰς, αἵτινες Θερμαλαίαι Ἡμεραταίαι τῶν Ἱμεραίων ἐλέγοντο, πολὺ ἐκτιμώμεναι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Διατήρησε δ' ἡ πόλις τὴν αὐτονομίαν της, καὶ ὁ Σικιτῶν τῇ ἀπέδωκε πολλὰ τῶν

ἀγαλμάτων ἃ τῇ εἶχον ἀρπαγῇ. Ἡ Ἡμέρα ἦν πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σησιγόρου, αἱ δὲ Θέρμα τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους. Ἡμέρας δὲ, μικρὸς ποταμὸς, ἐξέβαλλε παρὰ τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ. ΣΤ, 266). Καὶ πρὸς Ν. δ' ἔρρεεν ἕτερος ποταμὸς Ἡμέρας ὁ νότιος, διαιρῶν τὴν χώραν τῶν Συρακουσίων τῆς τῶν Καρχηδονίων ἀλλ' ἐσφαλμένως ἐνομιζέτο ὅτι ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν πηγὴν (Πολύβ. Ζ, 4. — Στράβ. ΣΤ, 272).

τοίων πραγματειῶν, καὶ 36 ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἀποσπάσματα. Διαισώθησαν δὲ 24 ὀλόκληροι λόγοι, καὶ ἐξ ἄλλων τειμάχεια. Οἱ πλεῖστοι δ' εἰσι πανηγυρικοὶ, ἢ εἰς τότε περιστάσεις ἀναφερόμενοι, κατὰ τὸ ὕφος τῆς παραμαζούσης ῥητορικῆς, τότε μὲν θαυμαζομένης, ἀλλ' ἐν γένει ἐπιτετηθευμένης, ὀγκώδους καὶ ἐπιδεικτικῆς, καὶ εἰς σκοτεινὰς ἀλληγορίας ἐνασμανίζομένης.

Ἡμερος, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἡρος.

Ἡμέρα.

Ἡμέριος, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ἀμεινίου, σοφιστῆς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ζήσας 315—380 μ. Χ. Νέος περιόδου πρὸς σπουδὴν, μετέβη δις εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπηγγέλλομαι τὸν ῥήτορα. Οἱ ἐπιστημότεροι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, μετακαλεσάμενος αὐτὸν εἰς Ἀντιόχεια, τὸν προσέλαβεν ὡς γραμματεῖα του· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπανελθὼν, ἐγκατεβίωσεν εἰς Ἀθήνας. Ἦν δὲ καὶ ἔμεινεν ἐιδωλολάτρης, ἀλλὰ τὰ συγγράμματά του, ὧν τινὰ μόνον διατηρήθησαν, πνέουσι ἀνοχὴν καὶ μετριότητα πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Ὁ Φώτιος μνημονεῖ 71 λόγων, μελετῶν καὶ παν-

Ἡμέλιων, ὄνομα Καρχηδονίων. 1) Θαλασσοπόρος, περιελθὼν τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς (Pl. II, 67). — 2) Στρατηγὸς ἡττηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, καὶ αὐτοκτονήσας δι' ἀσιτίας τῷ 406 π. Χ. (Just. XIX, 3). — 3) Στρατηγὸς ἐν Σικελίᾳ, ἠπειλήθη διὰ θανάτου ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διότι διήλλαξε τὸν Ἀγαθοκλήν μετὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλειων (Just. XXII, 3). — 4) Νικήσας στρατὸν τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐν Ἀφρικῇ (Διοδ. Κ, 60). — 5) Ἀντικαταχθεὶς ἐν τῷ Λιλυθαίῳ κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πολύβ. Α, 42). — 6) Ναύαρχος, τὰς Ἰσπανικὰς ἀκτὰς καλύψας καὶ κατὰ ξηρὰν ἐκείστρατηγήσας (Liv. XXII, 49, XXIII, 28), ἐπιτυχῶς ἐν Σικελίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥω-

μαίων, καὶ ἐκεί ἀποθανόντων ἐν λοιμοῦ, τῷ 212 π. Χ. (Λίν. ΧΧΙΥ, 25. ΧΧΥ, 26). — 7) Ἰ. Φαμέας, στρατηγὸς Ἰκανός, πολλὰκις δι' ἐπιδρομῶν τοὺς Ῥωμαίους βλάβας ἐν τῷ τελευταίῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, εἶτα δὲ τῷ 148 π. Χ. παρ' αὐτοῖς μεταβάς μετὰ 2200 ἰππέων, μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν ἀγωνισθεὶς καὶ πολλῶν τυχῶν δώρων καὶ τιμῶν παρὰ τῆς Βουλῆς (Ἄππ. 180).

Ἰνδαρος, ἴδ. Ἀρταξέρξης.

Ἰνδαρος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργου, κυρίως ὁ θεὸς τοῦ διαρρέοντος αὐτὸ ποταμοῦ, υἱὸς τοῦ Ὡκεανοῦ καὶ τῆς Θετιδος, ἔφερε μετὰ τὸν κατακλισμὸν τοῦ Δευκαλίωνος τοὺς Ἄργεῖους ἀπὸ τῶν ὄρεων εἰς τὴν πεδιάδα, καταστήσας ταύτην οἰκήσιμον, διότι συνέλεξε τὰ ἐπ' αὐτῆς ὕδατα εἰς μίαν κοίτην. Ἐρισάντων τοῦ Πρωσείδωνος καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς κτήσεως τοῦ Ἄργου, ἀπεφῆνατο ὑπὲρ ταύτης, καὶ ἔθυσεν αὐτῇ. Ἐθωραεῖτο ὡς αὐτόχθων· ἀλλ' οἱ μετέπειτα μῦθοι τὸν ἔλεγον ἐξ Αἰγύπτου ἔλθοντα. Ἦν Μηλιας νόμης, ἢ ἐκ τῆς Ἀργείας, ἔσχε τέκνα τὸν Φορωνέα, τὸν Δίγναλέα, τὴν Ἰώ, καὶ Ἄργον τὸν Πανόκτην (Ἀπολλ. Β, 1, 3. 4). — 2) Ὁ δὲ ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος πηγάζει ἐκ τοῦ Λυρκείου ὄρους πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, δέχεται Ἀ. τὸν Κηφισὸν, Δ. τὸν πρὸ τοῦ Ἄργου ῥέοντα Χάραδρον (ν. Ξεριῶν), καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν κατὰ τὴν Β. ἀκτὴν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πολλὰκις δι' ἐλῶν διερχόμενος. — 3) Παραποτάμιον τοῦ Ἀχελίου, Β. ἐκ τοῦ Πίνδου εἰς αὐτὸν μετ' ἄρθου ὕδατος προρρέον. — 4) Παραποτάμιον ἐκ δεξιῶν τοῦ κάτω Σπερχεῖος.

Ἰνδία ἢ Ἰνδική, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνώρεε Β. πέραν τῶν ὄρεων Παρπαμίου, Ἰμάου, Ἰμωιδῶν, μετὰ τῆς (ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου) Σχυθίας, τῆς Σηρικῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σινῶν Ἀ. μετὰ ταύτης καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ Ὡκεανοῦ, Ν. μετὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὡκεανοῦ, Δ. πέραν τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ τῆς

Γεδρωσίας, Ἀραχωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παρπαμισσάδων. Ἐξετείνετο δ' εἰς μῆκος περίπου 400 γεωγρ. μιλίων, ἀλλὰ κινεῖ τὴν ἐνόμιζον ἴσπιν τῷ 1/3 τῆς ὅλης γῆς. Ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὴν εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου, καὶ ἐκλαμβάνει τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην, καὶ συνεχομένην μετὰ τῆς Ἀ. τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ποταμοὶ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐκ τῶν βορείων ὄρεων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γάγγης ἐθωραεῖτο ὡς ὁ μέγιστος τῆς γῆς, ἔχων πλεῖστα καὶ σπουδαία παραποτάμια. Ὁμοίως πολλὰ δέχεται παραποτάμια καὶ ὁ Ἰνδός, ὡς τὸν Ὑδάσπην, Ἀκσεινήν, Ὑδραώτην, Ὑφασιν, κλπ. — Οἱ Ἰνδοὶ (Σινδοὶ, ἦτοι κάτοικοι τοῦ Σινδῶ), ἦσαν πανάρχαιον γένος, εἰς διάφορα διαιρούμενοι μοναρχοῦμενα κράτη, ἔξω σχεδὸν ἀγνοούμενοι μέχρις οὗ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἐκστρατείας τοῦ τοῦς κατέστησε προσετούς εἰς τὰς ἐρεῖνας, ἃς ἤρξθησαν καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰ καὶ ὁ Ὀνησίκριτος, ὁ Μεγασθένης καὶ ἄλλοι πολλὰ εἰς τὰς ἐκθέσεις των μιγνύουσι τὰ ψευδῆ μετὰ τῶν ἀληθῶν. Ἦν ἄλλοις μνημονεύουσι Χρυσῆς Χερσονήσου, ἢς Περὶμυλος ἦν ἡ πρωτεύουσα (ἢ ν. Μαλάκκα). Ἦν παρὰ τὸν Γάγγην χώρα πρωτεύουσαν εἶχε τὴν Σαγίδα. Ἀ. αὐτῆς ἦν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου οἱ Πράσινοι ἢ Πράξινοι, ὧν Παλιθσοθρα ἦν ἡ πρωτεύουσα. Εἰς τὸ δέλτα τοῦ Γάγγου ἦν ἐπὶ Γάγγαριδαί. Πρὸς Δ. ἐξετείνετο ἡ Χερσονήσος Συραστρηνή. Ἦν περὶ τὸν Ἰνδὸν χώραν κατέστησε γνωστὴν ἡ Μακεδονικὴ ἐκστρατεία. Οἱ περὶ αὐτὸν Δάρδαί εἰσὶν οἱ ὑπὸ τοῦ Προδῶτου (Γ, 102) μνημονευόμενοι, ὡς λαὸς συλλέγων χρυσόν. Πρὸς Δ. ἦσαν οἱ Γανδάριοι (κατὰ τὸ Καβούλ). Ἀ. δὲ ἦν ἡ πόλις Κασπάπυρος (Ἠρδ. Γ, 102. Δ, 44), πρωτεύουσα τῶν Κασπαίων (κατὰ τὸ Κασμίρ). ΝΑ. αὐτῶν ἔξω οἱ Ἀθισάροι, ὑπὸ ἡγεμόνα Ἀθισάρην (Athisarina). Ἦν δὲ ἡ Ἰνδικὴ ἐκστρατεία ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἦν τὸ Πενταπότα-

μον (Pentischab), ἡ χώρα τῶν 5 δεξιῶν παραποταμίων τοῦ Ἰνδοῦ. Τοῦ Πέρου ἡ ἐπικράτεια ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ὑδραώτου, μέχρις αἰῶν τοῦ Ὑδάσπου πρὸς Β. Ἐκεῖ δὲ, εἰς δύο μέρη κινήσας αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκίεσε τὰς δύο πόλεις Νίκαιαν καὶ Βουκεφάλαν. Βορειότερον, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ταξιλου εἶχε πρωτεύουσαν τὴν Ὑξίλαν. Ἦν πρωτεύουσα δὲ τῶν Μαλλῶν, τῶν ἀνδριστείων ἀντιπάλων τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνομάζετο Μουλασοθᾶνα. Πέραν δὲ τοῦ Ὑδραώτου ἦσαν λαοὶ ἐλευθεροὶ ὡς καὶ οἱ Μαλλοὶ, οἱ Ἀδραῖστοι (Araschitru ἦτοι ἀδασλευται). Τὸ δὲ κράτος τοῦ Μουσικανοῦ ἔκειτο Ν. τῶν ἐκβολῶν τῶν ὑδάτων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τοῦ Ἰνδοῦ τὸ Δέλτα ἔκειτο ἡ Παταληνῆ, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὰ Πάταλα. Ἀ. ἡ ποιμαστικὴ φυλὴ τῶν Ἀδύρων (ἴσως τὸ Ὀφίρ τῆς Π. Γραφῆς). Γαπροβάνην δὲ καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ δὲ Πτολεμαῖος Σαλικὴν τὴν Ν. τῆς Ἰνδικῆς κειμένην νῆσον Κευλάνην, ἣν ἐκλαμβάνουσι πολλοὶ μεγαλειότεραν τῆς ἀληθείας (Στρβ. ΙΕ, 685. — Ἀρρ. Ἰνδ. — Μαλα, ΙΙ, 7, 2. — Ρήν. VI, 17, 21. — Πτολ. Ζ, 1, 2).

Ἰνδός, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς πηγάζων Ν. ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου (Ἀρρ. Β, 41), δέχεται 15 (Στρβ.) ἢ 19 (Ρήν.) μεγάλα παραποτάμια, καὶ 50 σταδίων πλάτος ἔχων (Στρβ.), διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας πρὶν ἐκβάλλῃ εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὡκεανόν, Δέλτα ἀποτελοῦντα (Ἀρρ. ΣΤ, 18, 2. 20, 1). Ὁ Δ. εἶχε 3 στόμια, τὸ Σάγαπα, τὸ Σίνδιον καὶ τὸ Χρυσοῦν· ὁ Α. 4, τὸ Χάριφον, τὸ Σάπαρα, τὸ Λωγιθάρα, καὶ ἄλλο ἓν. Ὁ Ἀκσεινῆς ἐστὶν ὁ ἐπισημότερος τῶν ἐξ Ἀ. εἰς αὐτὸν ἐκβάλλοντων, διότι δέχεται πρὶν τοῦς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς Πενταποτάμους, τὸν Ὑδάσπην, Ὑδραώτην, Ὑφασιν, Χάραδρον. Ἦν Δ. ὁ μέγιστος ἦν ὁ Κοφῆν (Καβούλ). (Ὡς ὁ Ἀλέξανδρος ὑπερέβη τὸν Ἰνδόν (κατ' Ἀλφουατον Σπεττέμβριον), εἶχεν ὕδωρ πολὺ, καὶ ὁ Ἀρ-

ριανὸς (Ε, 20. ΣΤ, 4) εἰς διάφορα μέρη τῷ ἀποδίδει πλάτος 15, 40 καὶ 100 σταδίων. Τὸ ὕδωρ δ' αὐτοῦ λέγει ὁ Κούρτιος (VIII, 9, 4) ψυχρότερον ἢ τὸ τῶν ἄλλων ποταμῶν τῆς Ἰνδικῆς, καὶ ἔχον τῆς θαλάσσης τὸ χροῦμα. Παραδόξως δ' ὑπέλαθον οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον γεωγράφοι ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀκσεινοῦ ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰς τοῦ Νεῖλου, καὶ ὅτι συνέχονται οἱ δύο ποταμοὶ (Ἀρρ. ΣΤ, 1).

Ἰνώ Λευκοῦδα, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἰνώα, ἑορτὴ τῆς Ἰνούς, τελαυμένη ἐν Μεγάροις (Παυσ. Α, 42, 8), ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ (Ἰσέτο. εἰς Λυκάφρ.), καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἔνθα ὑπήρχε μικρὰ λίμνη τῇ Ἰνοὶ ἀφιερωμένη (Παυσ. Γ, 23, 5).

Ἰξίων, υἱὸς τοῦ Φλεγύου ἢ τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Φλεγυῶν ἢ τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Πειριθου. Τὸν πενθερὸν του Διονέα, ὅστις νυμφεύσας αὐτῇ τὴν θυγατέρα του Δίαν, τῷ ἐζήτηι τὰ ἐπιβαλάμια δῶρα, καλέσας εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἔρριψεν εἰς βόθρον πετυρακτωμένον.

Ὁ Ζεὺς δ' ἀντὶ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν· ἐκεῖ δ' ὁ ἀνοιδῆς ἐπιφοβησάμενος εἰς τὴν Ἥραν, δι' ὃ ὁ Ζεὺς τὸν καταδίκασε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ προσδεδεμένος εἰς τροχὸν στρεφόμενον ἐσαεὶ ὑπὲρ φλόγας (Πίνδ. Πύθ. Β, 21). Ἐκ τῆς Νεφέλης δὲ, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς Ἥρας, ἔτεκε, καθ' ἑνὰ τῶν παντοίων μύθων, τοὺς Κενταύρους.

Ἰοθάτης, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἰοκάστη, ἴδ. Ὀιδίπους.

Ἰόλαος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόλη, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόνιος πόντος, ὁ ὑπὸ τὴν Ἀδριατικὴν, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ἔνθα εἰσὶν αἱ Ἰόνιοι νῆσοι. Ἰόνιον μυθὸν λέγει ὁ Δίσχυλος (Προμ. 840) καὶ αὐτὴν τὴν Ἀδριατικὴν. Πιπέωνυμία προήρχετο ἐκ τῆς Ἰούς

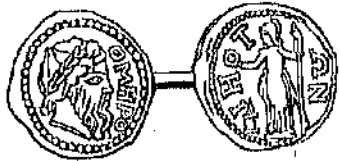

(Αἰσχλ. Πρμ. 850). Ἴσως ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν Ἰωνῶν, οἵτινες κατήκτισαν εἰς Κεφαλληνίαν.

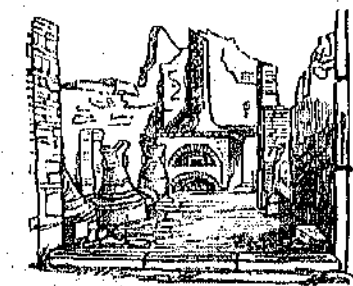
Ἰόππη, πόλις μετὰ λιμένος τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν εὐαυθὴ πεδιάδα Σαρῶν. Καταληφθεῖσαν ὑπὸ πειρατῶν ὁ Βεσπεσιανὸς τὴν κατηδάφισε καὶ ἤγειρεν ἐκεῖ φρούριον. Ἐνταῦθα κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, καὶ ἐνταῦθα ἦν ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.

Ἰορδάνης, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, πηγάζει ἐκ τοῦ Ἑρμῶνος ἢ Ἀντιλιβάνου, καὶ ἐπὶ διάστημα 35 ὥρων διαρρέει τὴν χώραν ἐκ Β. εἰς Ν. τρέφει τὰς λίμνας Μερὸν ἢ Σαμαχωνίτιδα καὶ Γενιζαρέθ ἢ Τιβεριάδα, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀσφαλίτιν.

Ἴος, μία τῶν Κυκλάδων, ἦν τινὲς ὁμοίως καταριθμοῦσιν εἰς τὰς Σποράδας, μεταξὺ Θήρας καὶ Πάρου, ἔχει 2 γειῶν. μιλλίων μῆκος καὶ πλάτος περίπου ἑνός. Ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀμφικτυονίας τῆς Δήλου. Ἐνταῦθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ὀμηρος, καὶ 2 ἑκα-

τονταετηρίδας μ. Χ. εἰδείνυτο ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς ξένους ὁ τάφος του, δὲ ἐν νεοῖς χρόνοις περιηγηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀνεῦρον. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦτο καὶ ἡ Ἴος μία τῶν ναυτικῶν συμμάχιδων τῶν Ἀθηναίων. Οἱ νησιῶται ἐκαλοῦντο Ἰηταί (Παυσ. I, 24, 2. — Στρεβ. I, 484).

του, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἑρείκειου τῆς Ποι-

πήϊας, ἐνθα ἡ κάτω ἀψὶς ἐστὶ διὰ τὰ ξύλα, ἡ ἄνω διὰ τὴν ὀπτησιν, μετὰ καπνοδόχου. Ἐμπρὸς δ' εἶσι καὶ δύο χειρῶν μολαι.

Ἰούλιος, ὁ ἐπικληθεὶς ἀποστάτης, υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίου, ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 μ. Χ., ἐξεκαιδεύθη ἐπιμελέστατα ὑπὸ διδασκάλων Ἑλλήνων, καὶ ἀνετράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἐὰ φυσικὰ αὐτοῦ προτερήματα ὑποβλέπων ὁ φιλόποτος ἐξάδελφός του Κωνσταντίνος, τὸν ἐξέπειμψεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη (345—351) εἰς Καππαδοκίαν, ἐνθα ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ἐν Νικομηδείᾳ οὕτως ἐξέθρεψε τὰς πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν συμπαιδείας του, ὥστε ἕκτοτε ἔμεινε κατ' ἐπιφάνειαν μόνον χριστιανός. Ἐπὶ 355 εἰς Καίσαρα προχειρισθεὶς, ἐπέμφθη εἰς Γαλίαν ἕνα κωλύση τὰς εἰσβολὰς τῶν Γερμανῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἀνδρεία του τῷ περιποίησαν τὴν ἀγάπην τοῦ στρατοῦ, μετ' οὗ συναπεστάτησεν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κωνσταντίνου κατ' ὄδον, ἐν ᾗ ἐξεστράτευε κατ' αὐτοῦ, ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὴν ἀρχαίαν εἰδωλοκρατίαν, ἀπηγόρευσε τοῖς χριστιανοῖς νὰ διδάσκωσι τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἠθέλε τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς νὰ περιβάλλῃ ὑπὸ τύπους πολυθείας, ἔθου καὶ ἐνῆργει ὡς μέγας ἀρχιερεὺς τῶν ἀρχαίων θεῶν ἰδιωτικῶς δ' ἔζη βίον λίαν ἀφελῆ καὶ μέχρις ὑπερβολῆς ἐγκρατῆ Ἰὸν καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ ἠθέλησε ν' ἀνοικοδομήσῃ, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ σεισμοῦ καὶ πυρκαϊῆς. Ἐπιστρατεύσας κατὰ τῶν Περσῶν, ἀφ' οὗ ἀπέρριψε τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις αὐτῶν, εἰς τὴν πρώτην μάχην ὤρμησεν ἄνευ θύρακος κατὰ τοῦ ἔχθρου, καὶ ἐφρονεῖτο κατακοντισθεὶς μετὰ μόλις εἰκοσάμηνον βασιλείαν (361—363), εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, καὶ ἐξέπνευσε τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του συνειδώς, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπιθανάτιός του αὐτῇ ἐκφώνησις «ὄμιμος νενίκηκας, ὃ Γαλιλαῖε!» Αἱ περὶ αὐ-

τοῦ χριστοῦ τῶν συγγρόνων του εἰσι διάφοροι κατ' ὄσον πηγάζουσιν ἐκ δύο ὄλων ἀντιθέτων διαθέσεων, τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν εἰδωλοκρατῶν. Ὅλως δ' ἐνούουσιδν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ φιλολογίας, συνέγραψεν Ἑλληνιστί, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιδεικτικὸς λόγος, καὶ 63 ἐπιστολαί, ὡς τὰς καλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον σοριστικαὶ συνθέσεις, οὐχὶ πᾶσαι γνήσιαι, προσέτι δὲ «οἱ Καίσαρες,» ἀξιόλογος χαρακτηρισμὸς πάντων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ Καίσαρος καὶ τέλος σάτυρα δηκτικὴ κατὰ τῶν Ἀντιοχέων, οἵτινες τὸν εἶχον χλευάσει.

Ἰουλιὸς, ἴδ. Κέως.

Ἰουλος, ἴδ. Λίνας.

Ἰουστινιανός, γεννηθεὶς τῷ 482 μ. Χ., αὐτοκράτωρ τῷ 527, ἀπέβησε τῷ 565. Ἐὸ μέγα ἔργον αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι δι' ἐπιτροπῆς νομομαθῶν συνέταξε πολυτίμον συλλογὴν πάντων τῶν νόμων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, τὴν μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει καὶ ὡς ἀφετηρίαν πασῶν τῶν νέων νομοθεσιῶν χρησιμεύουσαν. Περιλαμβάνει δὲ τὰς Πανδέκτας, τὸν Κώδικα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ᾧ ἔπειτα προσετέθησαν αἱ Ἰστινινοῦται καὶ αἱ Νεαραι. Ἀρχιτεκτονικὸν δὲ μεγαλόεργον αὐτοκράτορος τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας. Κατ' αὐτοῦ δὲ, καὶ πρὸ πάντων τῆς αὐτοκρατορίας Θεοδώρας, γυναικὸς ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων εἰς τὸν ὀρόνον ἀνάβησις, πικρὸς ἐγράψεν ἐλέγχους ὁ Προκόπιος.

Ἰππαιεῖς, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πρὸς Ν διὰ τοῦ ἔλους τῆς Καμαρίνης καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλων κατωτέρω τῆς πόλεως ταύτης (Πινδ. Ὀλ. B, 1, 27).

Ἰππαρχος, 1) ἴδ. Ἰππίας. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμῳδίας, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα τεσσάρων θραυμάτων (Σολλ. Moineke, Rom. Gitta.). — 3) Περσφίμος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας, ἀμύσας περὶ τὰ 160—125 π. Χ., ἐν Ῥόδῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπιμελέστατος, εἰς τὴν ἐξαρβῶσιν τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων ἐπι-

μένων, ἐφεῦρεν ἐργαλεῖα, δι' ὧν ἐπεδόθη εἰς βαθεῖς ὑπολογισμοὺς, καὶ ἀνεδείχθη δι' αὐτῶν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστρονομίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχον αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ πρῶτιστον ἀντικείμενον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν τῶν ἀστέρων· εἶτα δ' ἐξέτεινε τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀστρονομίαν, καὶ προσδιώρισε τὸ μῆκος τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους εἰς 5 λεπτά βραχύτερον τοῦ μέχρις ἐκείνου παραδεδομένου τῶν 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων. Ἰπέλόγησε δὲ καὶ τὸ μέγεθος, τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῆς γῆς· ἀπεπειράθη πρῶτος τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τῶν χωρῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Διεσώθησαν δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν συγγραμμάτων του μόνον «τῶν Ἀράτου καὶ Ἰωδῆξου φαινομένων ἐξηγήσεις» εἰς βιβλία τρία, καὶ «ἐκθεσις ἀστερισμῶν,» ἀπόσπασμα μόνον διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. (Συλλογὴ τῶν ἀποσπασμάτων του ὑπὸ Berger, 1869).

Ἰππαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ὑπῆρχον δύο κατ' ἔτος αἰρετοί. Ἦσαν δ' ἀναγκαῖοι οἱ δύο, διότι, κατὰ τὴν τότε τακτικὴν, εἰς τὰς μάχας τὸ ἱππικὸν, διχα διαιρούμενον, παρετάττετο ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου τοῦ στρατοῦ. Ἰπέκειντο δ' αὐτοῖς 10 φύλαρχοι, ὁμοίως αἰρετοὶ καὶ αὐτοί, ἀντιστοιχοῦντες παρὰ τοῖς ἱππεῦσιν, εἰς ἣν θέσιν κατεῖχον οἱ Ταξίαρχοι παρὰ τοῖς πεζοῖς (Ξεν. Ἰππ. A, 8). Ἰῖχον δ' οἱ ἱππαρχοὶ δικαστήριον τῆς δικαιοδοσίας των οὗ προϊστάντο. — Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πολεμάρχοις ἱππαρχοὶ ὡς ἐπίσημος στρατιωτικὴ ἀρχή.

Ἰππεῖς (καὶ ἱππῆς), ἐν Ἀθήναις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν Σολῶνιον διαίρεσιν τῶν φυλῶν (ἴδ. Φυλαί). — Δι' ἄλλα μέρη ἴδ. Στρατός.

Ἰππημολγοὶ, Σκύθαι νομάδες, τρεφόμενοι πιθανῶς ἐκ γάλακτος ἱππιῶν, ὡς ἦσαν καὶ οἱ Γαλακτοφάγοι (Ὀμ. Ἰλ. N, 5).

Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 302, 311), συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Κιμμερίων, διητῶντο εἰς τὰ βορειότατα.

Ἱππίας, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ἔχων δύο ἀδελφοὺς, τὸν Ἱππαρχον καὶ τὸν Θεσσαλόν. Δις τοῦ πατρὸς των ἀποβλήθentes τῆς ἀρχῆς, τὸ δεύτερον, τῷ 550 π. Χ., συνηγωνίσθη μετ' αὐτοῦ (Ἠρδ. Α, 61). Ὅτε δ' ἀπέθανεν ὁ Πεισιστράτος, τὸν διεδέχθη ὡς τυράννος ὁ Ἱππίας, μέρος τῆς ἀρχῆς παραχωρήσας καὶ εἰς τὸν Ἱππαρχον (Ἠρδ. Β, 55. — Θουκ. Α, 20). Ἐδείχθη δ' ἡγεμῶν συνετὸς, ἱκανὸς καὶ ἥπιος, κατεβίβασε τοὺς φόρους ἀπὸ 1/10 εἰς 1/20, καὶ διατήρησεν ἐγκόρους τοὺς πλείστους τῶν νόμων (Θουκ. ΣΤ, 54). Τῷ ἀποδίδονται ὁμῶς οὐχ ἤττον καὶ ἀυθαίρετοι τινες ἐνέργειαι καὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ δικαίωματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις, προσέτι δὲ καὶ τάσις τις εἰς πολυτέλειαν καὶ ἐπιδειξιν. Ὁ Ἱππαρχος δὲ λέγεται ἰδίως προστάτης τῶν γραμμάτων (Ἠρδ. Ζ, 1. — Πλάτ. (1) Ἱππαρχ. 288, 6 C). Ὁ Ἀνακρέων, ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ποιηταὶ συνηθόν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ μέριμνα κατὰ πρῶτον ἐλήφθη περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου ὁ Ἱππαρχος ἔπεσε θύμα ἰδιωτικῆς ἐκδικήσεως τῷ 514, (Ἠρδ. Ἀρμόδιος), ἐντοτε ὁ Ἱππίας κατέστη αὐστηρότερος καὶ βιαιότερος. Στάσις δὲ φοβούμενος, ἤρξατο συνεννοούμενος μετὰ τῶν ξένων, ὡς μετὰ τοῦ ἐν Λαμψάκῳ Αἰαντίδου, τοῦ πολλῆν ἐξασκούντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Δαρείου (Θουκ. ΣΤ, 51). Φυγάδες ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ ἄλλοτε τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος προϊστάμενοι Ἀλκιμαχιονίδαι, ἀφ' οὗ ἰδίᾳ διαπάη ἀνήγειραν τὸν πυρποληθέντα ναὸν τῶν Δελφῶν, προὐκάλεσαν χρησμοὺν προσκαλοῦντα τὴν Σπάρτην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ν' ἀνατρέψῃ τὴν τυραννίδα (Ἠρδ. Β, 62). Τούτῳ πειθόμενοι, ἐξεστράτευσαν εἰς Σπαρτιᾶντι ὑπὸ τὸν Ἀγχιμέδον, ἀλλ' ἀπέτυχον· διότι εἰς βορβίειν τοῦ Ἱππίου ἤλθε Θεσσαλικὸν ἰπ-

πικόν. Ἐξεστράτευσεν ὁμῶς ἐκ δευτέρου ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἱππίας, διότι ἠχμαλωτεύθησαν τὰ παῖδιά του, ἃ εἶχεν ἐκπέμψει πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν, νὰ ἐγκαταλείψῃ, τῷ 510, τὴν Ἀττικὴν. Καὶ πρῶτον μὲν μετέβη εἰς Σίγγειον παρὰ τῷ θεῷ ἀδελφῷ του Ἠγησιστράτῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λάμψακον, ἐλπίζων πάντοτε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ πρὸς τοῦτο ἤλθεν εἰς συνεννοήσεις καὶ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων (Ἠρδ. Β, 91). Μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τοῦ Ἀρταφέρνης ἀπετάθη εἰς τὸν Δαρείον (αὐτ. 96), ὃν καὶ παρώξυνε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὠδήγησε τὸν στρατὸν αὐτοῦ εἰς Μαραθῶνα (αὐτ. 107), ἐνθα καὶ κατὰ τινὰς (Juhl. II, 9) ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην· κατὰ τὰς πιθανοτέρας μαρτυρίας ὁμῶς ἀπέθανεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐξ ἀσθενείας εἰς Ἀθήνας. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἡλίδος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐδίδασκε καὶ ἐρρητόρευεν εἰς τὰς ἐλληνικὰς πόλεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ πλήρης ἰθαρεσκείας καὶ ματαιοφροσύνης, ἤξιου ὅτι τὰ πάντα ἤξευρε καὶ τὰ πάντα ἐδύνατο, ἐκηρύττετο πρόθυμος ν' αὐτοσχεδιάσῃ μακρὸν καὶ συνεχῆ λόγον περὶ οἴου δήποτε ἀντικειμένου ὃ ἤθελε τῷ προταθῆ, καὶ ἐθεώρει ὡς καύχημα ὅτι ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος πᾶν τὸ χρησιμεῖον εἰς κόσμον ἀνδρὸς ἐκ τῶν κερμυότερων (Ξεν. Ἄπομν. Δ, 4. — Cic. d. Or. III, 32). Ἡ τάσις αὐτοῦ πρὸς τὴν καύχην χαρακτηρίζεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος τοὺς φέροντας τ' ὄνομά του. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέτου του μνήμης.

Ἱππίατρος, ἰατρός ἵππων. Ἡ εἰκὼν

ἀνάγλ. Γ'ομ. ἐκ τῆς μεσημέρινης Γαλλίας Ἱππίατρον φιλοδοκίμου.

Ἱπποδοῖται, οἱ ἀριστοκράται ἐν Χαλκίδι, (οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων.) (Ἠρδ. Β, 77).

- Ἱπποδομία, 1) Ἠρδ. Ἀχιλλεύς. — 2) Ἠρδ. Πέλοψ. — 3) Ἠρδ. Πείριθους. — 4) Ἠρδ. Λίνεας.

Ἱπποδαμίας, ἐκ Μιλήτου, ἀρχιτέκτων ἐπίσημος ἰδίως διὰ σχέδια πόλεων, περὶ τὰ 440 π. Χ. Ἰδῶκε τὸ τοῦ Πειραιῶς (ἐνθα ἡ Ἱπποδαμία ἀγορὰ), τῆς Ἰόδου, τῶν Θουρίων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἱπποδρόμος, Ἱπποδρόμιον, τὸ μέρος ἐνθα ἐταλοῦντο οἱ ἵππικοὶ καὶ οἱ

ποδρόμιον εἶχε περίπου τῶν σταδίων τὸ σχῆμα, περίξ ἔδρας ἔχον διὰ τοὺς θεατὰς (Α, Β) τὴν δὲ μίαν τῶν στενῶν πλευρῶν ἐκλείετο ἀμαγλοπερπῆς (Δ), καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἔνδον τοῦ Ἱπποδρομίου, ἦν διατεθειμένη ἐν σχήματι ἐμβόλου ἡ Ἱππίαφεις (Γ), ἔχουσα, ὡς διερρύθμισεν αὐτὴν ὁ ἀρχιτέκτων Κλεοίας, ἑκατέρωθεν τὰ Ἱπποστάσια (α, β, γ, δ), πιθανώτερον ὁμῶς, νομίζω, κατὰ τὰς στικτὰς γραμμὰς (ΓΘΔ) παρὰ, ὡς συνήθως ἐκλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν· διότι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦν, οἱ κατὰ τὰ πλευρά ἰστάμενοι ἵπποι ἢ δίφροι νὰ μὴ ἔχω-

Ἠρδ. Πειραιῶς εἰς ἑρμηνεύσειον.

τῶν ἀρμάτων ἀγῶνες, οἵτινες καὶ ἀρχαιότατα ἦσαν ἐν χερσὶ (Ὀμ. Ἰλ. Α, 699. Ψ, 262. — Παιδ. Ὀλ. I). Εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

σιν, ὡς θὰ ἦν ἐπὶ τῆς εὐθείας γραμμῆς, μακρότερον δρόμον νὰ διατρέξωσιν ἢ οἱ κατὰ τὸ μέσον. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς Ἱπποπέσεως (Κ) ἦν πῆλινος βωμὸς, ἀφ' οὗ ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ δρόμου διὰ χαλκοῦ ἀετοῦ, ὅστις διὰ μηχανῆς ἀφίπτατο, ἐν ᾧ συγχρό-

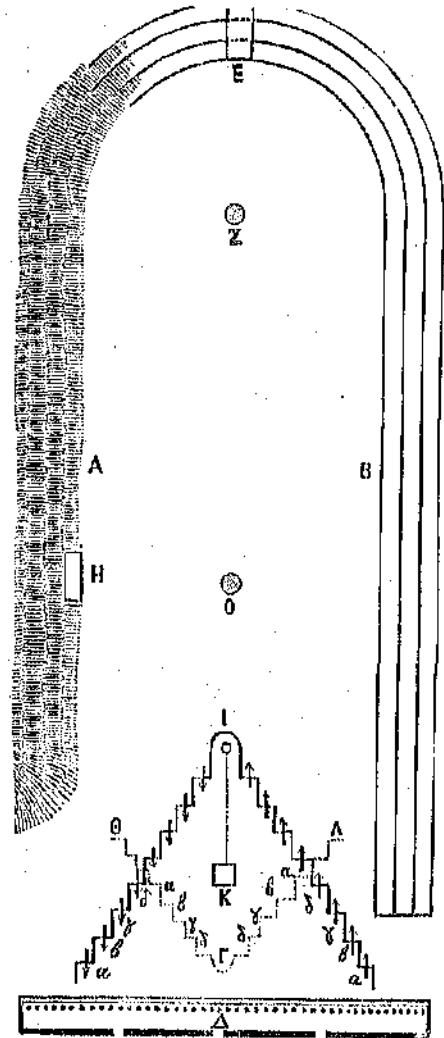

Ἠρδ. Ἠγείου.

καὺς δ' ἀγῶνας προσετέθησαν αἱ μὲν ἀρματῆσσαι τῇ 25ῃ, αἱ δ' Ἱπποδρομῖαι τῇ 33 Ὀλυμπιάδι. Ἐκεῖνα ἐγίνοντο διὰ τεθρίππων ἢ διὰ συνωρίδων (ἐκ 2 ἵππων) ἐν δίφροις (Ἠρδ.), καὶ οἱ ἵπποι ἠφειλον νὰ ἴσῃ τέλειτοι (τὴν ἡλικίαν)· ἀπὸ δὲ Ὀλ. 99 ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ πῶλοι. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ Ἱπποδρομίας, καθ' ἣν κέλης ἐλέγετο ὁ ἄεκετος καὶ εἰς τὸν δρόμον ὀδηγούμενος ἵππος. Κατὰ Παιουανίαν τὸ Ὀλυμπιακὸν Ἱπ-

πως κατέπιπτε χαλκοῦς δελφίς κατὰ τὴν ἄκρην τῆς ἀφέσεως (I ἢ I'). Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πέρας ἦν τὸ Ἱπποδρόμιον ἡμικυκλικόν, ἔχον ἐκεῖ τὴν εἴσοδον διὰ τοὺς θεατὰς (Β), καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡμικυκλίου ἵστατο τὸ σῆμα, ἡ νύσσα ἢ καμπτήρ, βωμὸς στρογγύλος, τὰ ῥάξιππος καλούμενος (Ζ), περὶ ὃν στρεφόμενοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὀπισθοδόν πρὸς τὸ τέρμα (Ο), τὸν βωμὸν τῆς Ἱπποδομίας. Κατὰ τὰς ὑποθέσεις, εἶχε τὸ Ἱπ-

ποδρόμιον τοῦτο 2 σταδίων μῆκος, καὶ ἦν ὁ δρόμος ἀπλοῦς, ἀκαμπτος λεγόμενος, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως μέχρι τοῦ τέρματος, ἢ διπλοῦς

Σχῆμα Ἱπποδρομίου Ὀμοπίου.

ὡς τῶν πεζῶν ὁ δίαυλος, ἢ διωδεκαπλοῦς, ὡς ἐκείνων ὁ δόλιχος. Οἱ δ' ἑλληνοδίκαι, οἱ δικασταὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐκάθηντο εἰς ἐξέδραν (H) ἀπέναντι τοῦ τέρματος.

Ἱππόθοος, 1) Ἰδ. Αἰκυτός. — 2) Υἱὸς Πριάμου (Ὁμ. Ἰλ. Ω. 250). — 3) Υἱὸς Αἰθίου, ἑγγονος Τευτάμου, ὅστις ἔφεραν εἰς τοὺς Τρώας ἐπικούρους Πελασγούς

ἐκ Λαρίσσης, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμῶνος (Ἰλ. Β, 840. P, 288).

Ἱπποθῶων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος (Ἰδ. Θησεύς), οὗ ἐπώνυμος ἦν ἡ Ἱπποθουαίντις φυλὴ (Ἰδ. Φυλῆ). Καὶ ἡ μὲν Ἀλόπη εἶχεν ἐκθέσει τὸ βρέφος, ἀλλὰ φορβὰς τὸ ἔθραψε καὶ ποιμένες τὸ ἀνέλαβον. Ὅτε δ' ἔπειτα ὁ Θησεύς ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Κερκύονα, βασιλέα τῆς Ἰβλευστίας, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἱπποθῶοντα, ἐπὶ τῇ παρακλήσει του, τὴν κληρονομίαν τοῦ πάππου του. Τὴν δὲ Ἀλόπην ἐθανάτωσεν ὁ Κερκύων διε ἔμαθε τὴν γέννησιν τοῦ Ἱπποθῶοντος· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν μετέβαλεν αὐτὴν εἰς πηγὴν, ῥέουσαν ἐν Ἰβλευστῇ.

Ἱπποκόμπη, μυθικὸν θαλάσσιον τέρας, ἐμπρὸς ἵππος, ὅπισθω ἰχθύς, συνοδεῖον

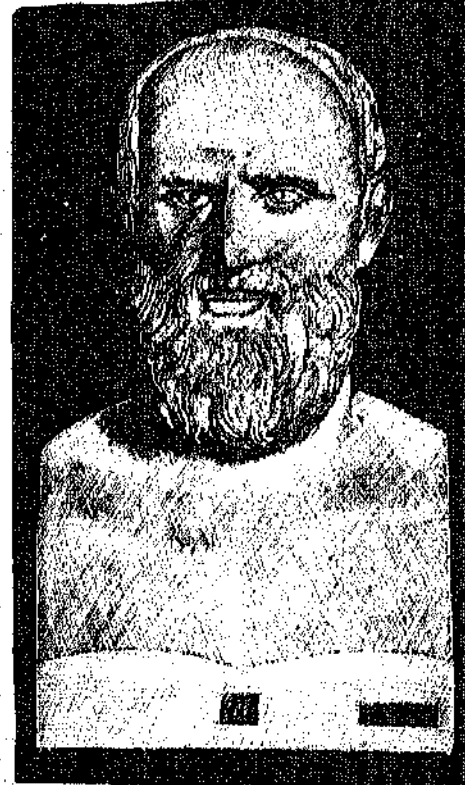

τάς κομπὰς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἱπποκένταυρος, Ἰδ. Κένταυρος.

Ἱπποκῶων, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰθάλου καὶ τῆς Νύμφης Βατείας ἐν Σπάρτῃ, ἐξέβαλε τοὺς ἀδελφούς του Τυνδάρεων καὶ Ἰκάριον τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν Τυνδάρεων ὅπισθω, φονεύσας τὸν Ἱπποκῶοντα καὶ τοὺς πολλοὺς υἱούς του· ὁ δ' Ἰκάριος ἔμεινε ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἔνθα εἶχον καταφύγει τὸ πρῶτον, καὶ ἔσχεν ἐκεῖ ἐκ Πολυκάστῃς, ἢ ἐκ τῆς Νύμφης Περιβοίας, τέκνα τὴν Πηνελόπην, σύζυγον τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸν Θῶντα κλπ. (Παισ. Γ, 1. 4. — Ἀπολλ. Γ, 10. 5). — 2) Υἱὸς Ἀμύστου πολεμῆσας τὸν Καλυδόνιον κάπρον. — 3) Ἡγεμὼν Θωράξ, συνοδεύσας τὸν συγγενῆ του Ῥοῖσον κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὁμ. Ἰλ. Γ, 518). — 4) Υἱὸς Ὑρτάκου, τοξότης, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου (Virg. Aen. V, 492).

Ἱπποκράτης, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου. — 2) Ὁμ. υἱὸς τοῦ Ἀλκμαιονίδου Μεγακλέους, πρὸς μητρὸς κάππος τοῦ Περικλέους. — 3) Ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κλεάνδρου, τυράννου τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, φονευθέντος τῷ 498 π. X. Τὴν ἰσχὺν του ἤβησε δι' ἀπιστίας πρὸς τοὺς Ζαγυλαίους, νικήσας δὲ τοὺς Συρακούσιους, ἐκυρίευσεν διὰ συνθήκης τὴν Καμαρίναν, καὶ ἀπέθανε τῷ 491. Διάδοχος αὐτοῦ ἦν ὁ Γέλων (Ἡρόδ. ΣΤ, 23. — Θουκ. ΣΤ, 5). — 4) Ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς Ἀρίφρονος, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχῃ, τῷ 484 π. X. — 5) Ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν, Κῆος, γεννηθεὶς τῷ

Ἱπποκράτης.

460 π. X. Ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιδῶν. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἡρακλείδης, ἢ μήτηρ του Φαιναρέτη, ὁ δὲ πάππος του Ἱπποκράτης καὶ αὐτὸς, ἔζη ἐπὶ τῶν Περσικῶν. Ὡς διδάσκαλοι αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ

Ἡρόδικος ἐκ Σηλυμβρίας τῆς Προποντιδος, οἱ σοφισταὶ Πρόδικος ἐκ Κέω καὶ Γοργίας ἐκ Λεοντινῶν, ὡς καὶ ὁ Ἀβδηρῆτης Δημόκριτος, ὅπερ ὁμῶς ἀμφιβάλλεται. Φαίνεται ὅτι διάφορα περιῆλθε μέρη πρὸς ἐκπαίδευσιν, καὶ ὅτι εἰς Ἀθήνας ἐπαδήμει ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται, καὶ πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἀμφίβολα διεδίδοντο, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη μᾶλλον προσηγορικόν. Πραγματεῖαι εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι διατηροῦνται 72· ἀλλὰ τινὲς αὐτῶν ὑπολαμβάνονται νόθαι, ἀλλὰ δὲ θεωροῦνται ὡς αὐθενταὶ διὰ ξένων προσθηκῶν, ἰδίως τῶν υἱῶν τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ Δράκοντος, καὶ τοῦ γαμβροῦ του Πολύβου. Ὁ Γαληνὸς ἤδη ἠθέλησε νὰ διακρίνη τὰ νόθα τῶν γνησίων, καὶ νὰ εὔρη κανὼνα πρὸς τοῦτο, καὶ ὡς ἀναμφισβήτητως γνήσια ἀνεγνώρισε μόνον 11. Ἡ σύνταξις αὐτῶν, ὡς παρ' ἡμῖν διεσώθη, ἐστὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων· καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν κριτικῶν οἱ μὲν οὐδὲν, οἱ δὲ 6, ἄλλοι δὲ 2 μόνον κηρύττουσιν γνήσια. Τὸ γνωστότερον τούτων ἐστὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀφορισμοί, ὁ πυρὴν τοῦ ὄλου συστήματος τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις πρῶτος τὴν ἱατρικὴν ἀνιήγειρεν εἰς ἀληθῆ ἐπιστήμην, ἀπέχων ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἀκριτοῦ ἐμπειρισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἀβασίμων καὶ ἀπατηλῶν ὑποθέσεων. Ἡ θεωρία καὶ πράξις αὐτοῦ ἐστηρίχθη εἰς μακρὰς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις καὶ ἐρευνας τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ταύτας ἔλαβεν ὡς βάσεις τῆς παθολογίας καὶ τῆς θεραπευτικῆς του. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψε. Τὰ γνήσια τῶν συγγραμμάτων του εἰσὶν ἰουιστὶ γεγραμμένα· πολλοὶ δὲ καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἀραβες ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ἀπέθανε δ' ὁ Ἱπποκράτης τῷ 356 π. X., λίαν προεβητικῶς, ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας, ἔνθα καὶ μνημεῖον ἀνηγέρθη αὐτῷ. — 6) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἑγγονος τοῦ μεγάλου ἱατροῦ, γράφας καὶ αὐτὸς, ὡς λέγεται, πολλὰ περὶ ἱατρικῆς. — 7) Υἱὸς Δράκοντος, ἑγγονος καὶ αὐτοῦ τοῦ

μεγάλου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγραφέας ἐπίσης ἰατρικά. — 8) Μνημονεύονται ἐπιπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕτεροι δύο Κῶοι ἰατρικοί συγγραφεῖς, υἱοὶ Θυμβραίου ἀμφότεροι. — 9) Χῖος πυθαγόρειος, περὶ τὴν γεωμετρικὴν ἰδίως ὀσχοληθείς.

Ἱπποκρήνη καὶ **Ἱππου κρήνη**, πηγή ἐν Ἐλικῶνι τῆς Βοιωτίας, ἐξ ὕψους 1570' προρρέουσα (ν. Κρύο πηγᾶδι), ἀναδύσασα δ' ὅτε ὁ Πήγασος ἐπάταξε τὸν βράχον διὰ τοῦ ποδὸς του, καὶ ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι ἠρῶντο τὰς ὑψίστας ἐμπνεύσεις των. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, ὃ ἐκείσμων ὠρατὰ ἀγάλματα (Ἡσιόδ. Θεογ. 6. — Πaus. Β, 31, 8. Θ, 34, 3).

Ἱππόλοχος, ἴδ. Γλαῦκος.

Ἱππολύτη, ἴδ. Ἀμαζόνες. Ἱρακλήης.

Ἱππόλυτος, 1) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἢ Ἱππολύτης. Ἡ μητροὶα αὐτοῦ Φαίδρα, εἰς ἧς τὸν ἔρωτα δὲν ἀνταπεκρίθη, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Θησέα (Ἐὐριπ. Ἱπτόλ.), ὅστις παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ δι' ὃ, ὅτε διήρχετο ὀχούμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν ὁ Ἱππόλυτος, ἔπειθεν ὁ θεὸς ταῦρον προσελθόντα ἐκ τῶν κυμάτων, καὶ οἱ ἵπποι τρομάξαντες, ἀνέτρεψαν τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ὅτε δ' ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης του, ἡ Φαίδρα ἠττοκτόνησεν. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ (Ον.-Πορ.) μυθεύουσι καὶ ἄλλα, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέστησε τὸν Ἱππόλυτον, καὶ ἡ Ἀρτεμις ὅτι τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Λάτιον, ἐνθα ἐν τῷ ἄλσει τῆς Ἀρικίας ἄρχει ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίρβιος. — 2) Εἰς γίγας (Ἀπολλ. Α, 6, 2).

Ἱππομέδων, υἱὸς τοῦ Ἰαλαοῦ ἢ τοῦ Ἀριστομάχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράστου, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτοῦ ἐξ Ἀργεῶν κατὰ τῶν Θησῶν, ἐνθα καὶ ἐφρονεύθη.

Ἱππομένης, ἴδ. Ἀταλάντη.

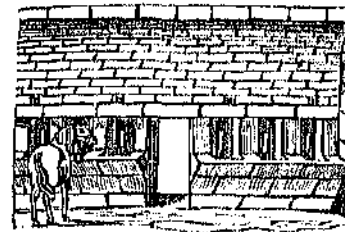
Ἱππόνοκος, ἴδ. Καλλίας.

Ἱππόνοος, ἴδ. Βελεροφόντης.

Ἱππος, ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ζῷον χρήσιμον συγχρόνως, εὐγενὲς καὶ γενναῖον (καὶ ἦν ἡ γέρων, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσε Σοφκλ. Ἰλλ. 25). Ὡς ταχύπουν, τὸν κατὰγοῦσιν οἱ ποιηταὶ ἐκ τῶν ἀνέμων, καὶ διὰ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀρετὰς πολλὰς ἐκ θεῶν ἵππων, ἢ τὸν λέγουσι τραφέντα ὑπὸ θεῶν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἰδίαν θεὸν ἣτις Εἰρονα ἐλέγετο, καὶ ἦν προστάτης τῶν ἵππων, τὸ δ' ἄγαλμα ἢ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐτίθετο εἰς τὰ ἵπποστάσια. Παρὰβάλλεται δὲ, ὡς ὄργανον ταχείας κοινωνίας, καὶ μετὰ πλοίου, καὶ τὸ πλοῖον λέγεται συνεχῶς θαλάσσιος ἵππος. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο ἵππιος, καὶ ἐλέγετο πλάσας τὸν ἵππον. Ποιηταὶ συνεχῶς ὕμνησαν καὶ καλλιτέχναι περιφρήτους κατέστησαν ἵππους. Οὕτως ὁ Ὀμηρὸς τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως (Ἐάνθον καὶ Βαλίον), τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος (Αἰγῆς), τὸν τοῦ Μενελάου (Πόδαργον) ὁ Πίνδαρος τὸν νικήσαντα μετὰ τοῦ Ἰέρωνος Φερένικον. Γνωστότατοι δ' εἰσὶν ὁ Βουκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐ πόλιν ἐπώνυμον αὐτὸς ἀνήγειρε, καὶ ὁ Βαρυθένης τοῦ Ἀδριανοῦ, εἰς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἐστῆσε μνημεῖον ἐπιτάφιον (Spart. Hist. XX), ὡς ἰδρῶντο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐν Ὀλυμπίαις νικήσαντας ἵππους (Ἀτλ. π. Ζ. IB, 40). Περιφρήμοι χῶραι διὰ τοὺς ἵππους οὖς παρήγον ἦσαν ἡ Θεσσαλία καὶ τὸ Ἄργος, τὸ ἵπποτόν, καὶ προσέτι ἡ Κυρήνη ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἡ Σικελία. Ἐπὶ Γερμανικοῦ δ' ἐλάμβανον τοὺς ἵππους τιν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς Γαλλίας (Γαυ. Διη. II 5). Ὡς πρὸς τὸ χρέμα, ἐκροτιμῶντο οἱ λευκοί, οὖς καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐξεύγνουσιν εἰς τὰ θριαμβευτικὰ ἄρματα των (Linn. V, 23), καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς τελετὰς των (Γαυ. Germ. X). Διὰ τὴν χρῆσιν εἰς τοὺς πολέμους ἔπρεπε νὰ γυμνάζωνται καὶ διδάσκωνται (Virg. G. III, 180). Ἡ ἀσκησις εἰς τὴν ἵππασίαν ἦν ἐκ τῶν ἀπωτάτων χρόνων προσφιλες μέλημα (αὐτ. 115), καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐγραψε περὶ Ἱππικῆς. Εἰς ἀγρίους ἵππους οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρί-

ζοντο στόμια πριονωτά (Πολδ. I. 56), ἦτοι ἔχοντα ἐχίνους ἢ καρφία. Ἐφίππια, ἀναβολαὶς καὶ πέταλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, εἰ καὶ τινες ἐνόμισαν τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύει καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων Ῥωμαίων δ' ἐν χρήσει δὲν προσηλοῦντο διὰ καρφίων. Εἶχον δὲ καλύμματα διὰ τοὺς ἵππους ἃ οἱ Γερμανοὶ περιεφρόνουν. Ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως, ἡ νεολαία ἤσκειτο νὰ πηδᾷ εἰς ξυλίλους ἵππους. Ἐβόηθει δ' εἰς τὴν ἀνάδασιν ἢ εἰς δοῦλος, ἢ ἵπποκόμος, ἢ ἡ λόγχη, ἢ οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν λιθοὶ ἢ ἱκρίωματα.

Ἱππόστασις, ἵπποστάσιον ἢ ἵπποστασία, ὁ σταῦλος, οἶος εὐρέθη ἐν Σικελίᾳ (Centor. 61), λιθόκτιστος, θαλωτή καὶ αἱ μὲν θέσεις τῶν ἵππων δὲν διαίρουνται, ἀλλὰ τὰ φατώματα διὰ τὴν τροφήν εἰς κεχωρι-

σμένα δι' ἕκαστον ζῷον εἰς τὸν ἀπέναντι δὲ τοῖνον ὑπάρχει ὁπῆ εἰς ἣν ἐφηρμόζετο ῥάβδος διὰ τοῦ ζῷου τὴν πρόσδεσιν.

Ἱπποτάδης καὶ **Ἱππότης**, ἴδ. Ἀΐολος.

Ἱπποτοξότης, ἵππεὺς ἔχων τόξον ὡς ὄπλον. Ὁ ὄπλισμός οὗτος ἦν συνηθὴς μᾶλλον εἰς ἄλλα ἔθνη οἷον εἰς Πέρσας (Ἡρόδ. Θ, 49), Σύρους (Ctes. B. V. III, 4). Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶνται (Ἀριστ. Ὀρν. 1179), ἴσως ἐκ ξένων δούλων τοῦ δημοσίου. Ἐκ 1200, ἐξ ὧν συνέκειτο τὰ Ἀττικὸν ἵππων κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 3), οἱ 200 ἦσαν ἵπποτοξῆται (Θουκ. Β. 84, ΣΤ, 94). Καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτοκράτορων ἀσιατικοὶ λαοὶ ἐδίδον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ῥώμης ἵπποτοξότας, καλουμέ-

Ἀνάγνωστον ἐκ στήλης Μ. Λυρῆλου.

νοὺς οὗτοι, καὶ καταφράκτους, διότι, ἔχον αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι τῶν τὸ σῆμα ὄλον κεκαλυμμένον ὑπὸ λεπιδωτοῦ θώρακος.

Ἀνάγνωστον ἐκ στήλης Τραϊανοῦ.

Ἱπποφάγοι, οἱ Σαρματικοὶ, καὶ οἱ Σκυθικοὶ, Α. τοῦ Ἰμάου (Πτολ. Β, 9, ΣΤ, 15). Καὶ ἦδη οἱ νομάδες τῶν χωρῶν ἐνελευν τρέφονται ἐκ κρέατος ἵππων.

Ἱππυς, ἐκ Ἰηγίου, ἐξῆ, κατὰ Σουίδαν, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐγραψεν ἱστορικὰς πραγματείας, οἷον «Σικελικὰν, ἢ Χρονικὰν, εἰς 9 βιβλία, ἀκτίσιν Ἰταλίας» «Ἀργολικὰν.» Σώζονται δ' ἐλάχιστα τεμάχια αὐτοῦ.

Ἱρά καὶ **Κῦρα**, προύριον τῆς Μεσσηνίας παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεραυσοῦ, διάστημα ἐπὶ τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Ἀριστομένης ἀντέσχεν ἐν αὐτῷ 11 ἔλα ἔτη. Ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. I, 150) ἀναφέρει Μεσσηνιακὴν πόλιν Ἰρήν. Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ἐκείνη ἦν ἢ μετὰ ταῦτα Ἄβεια

καλουμένη παρὰ τὰ Λακωνικά μεθόρια, καὶ οὗτις ἡ ὁρθὴ αὐτῆς γραφὴ ἐστίν Ἰρή (Πουσ. Δ, 17, 10. Κ. I, 5, 30, 1).

Ἱερνές, ἴδ. Ἐρνές.

Ἱρως, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἡ προσωποποιήσις τοῦ οὐρανοῦ τῆς γῆς δι' ἧς καὶ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν θεωρεῖται, καὶ, ὡς τοιαύτη, λέγεται, ταχεῖα, ποδὴνεμος, ἀελλόπους (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 170), χρυσοπτερος παρθένος, φέρουσα τὰς διαταγὰς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ἄδην (Ἰλ. Ω, 78.—Ἡσδ. Θεογ. 78). Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα οὐδεμία γίνεται μνεία αὐτῆς, διότι ὁ Ἑρμῆς μνημονεύεται ὡς τῶν ἀθανάτων ὁ ἄγγελος·

διαφέρει ὁμοίως κατὰ τοῦτο ἐκείνος, ὅτι αὐτὴ μὲν ἀπλῶς μόνον διακομίζει τὰς ἐντολάς τῶν θεῶν, ἐκεῖνος δὲ καὶ νοημόνως καὶ ἐπιδειξίως συντελεῖ καὶ εἰς αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνίοτε ὁμοίως καὶ αὐτὴ δίδει συμβουλὴν ἢ καὶ συνεργεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν (Ἰλ. Ψ, 198. Ο, 201). Ἀγάλματα αὐτῆς ὡς μὴ αὐτοτελοῦς καὶ αὐτεξουσίου θεότητος, δὲν ὑπάρχουσιν· ἐπὶ ἀναγλύφων ὁμοίως ἀπαντᾷται ἐν συμπλέγμασι, νεᾶνις ἑλαφρά καὶ ὑπόπτερος, ἔχουσα ὑδροχόην εἰς τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὰ νέφη, ἢ ἐνίοτε τὸ κηρύκειον. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν εἰκονοσύζυγον τοῦ Ζεφύρου.

Ἱσαγόρας, ἀριστοκράτης ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Κλεισθένης, ἐπέστρεψε βοηθεία τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένου, ἐξήλασε τὸν Κλεισθένην καὶ 700 οἰκογενείας, καὶ ἐγκατέστησε βουλὴν τῶν Ἰ ἐκ τῆς μερίδος του. Ἀλλ' ἐν τῇ Ἀκρόπολει πολιτοκρηθέντες οἱ Σπαρτιάται, ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ὅπαδοί του

ἐθανατώθησαν τῷ 508 π. Χ. Πᾶσα δὲ μετὰ ταῦτα ἀπόπειρα αὐτοῦ πρὸς ἐπιστροφήν ἀπέτυχεν (Ἡρδ. Ζ, 66—72.—Θουκ. Α, 126).

Ἱσαυρος, 1) εἰς τῶν 10 ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἐκ Χαλκίδος, ἀλλὰ πολίτης Ἀθηναῖος, κατὰ τὸ ε' ἡμῶν τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἐσπούδασεν ὑπὸ τὸν Λυσίαν καὶ Ἰσοκράτην καὶ εἰς τὰ πολιτικά μὲν δὲν φαίνεται ἀναμνησθεῖς, ἀλλ' ἔγραψε πρὸ πάντων πρὸς χρῆσιν ἄλλων λόγους δικανικούς, ὧν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν διασωθέντων ἦν τοῦ ἔτους 391, ὁ τελευταῖος τοῦ 353. Ἰδρυσεν δὲ καὶ σχολὴν ῥητορικὴν, καὶ εἶχεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μαθητὴν καὶ τὸν Δημοσθένην. Ἐπὶ Πλουτάρχου διηγουμέντο ἵδ' ἰδ' ἰδ' λόγου αὐτοῦ, ὧν οἱ 14 θεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι. Σώζονται δὲ τὴν σήμερον 12, ὅλοι εἰς κληρονομικὰς δίκας περιστρεφόμενοι. Κατὰ τὴν καθαρότητα, τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὕφους ὁμοιάζει πῶς τὸν Λυσίαν, ὑπερτερεῖ ὁμοίως ἐκείνου κατὰ τὸ ἐντεχνίον τῆς φράσεως· εἰ δὲ καὶ ὑποδεέστερος κατὰ τὴν φυσικὴν ἀφέλειαν, ἀφ' ἑτέρου ὑπερέχει κατὰ τὴν ὀξύτητα, τὸ ἐντονον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἀσσυρίας, ἐλθὼν πρεσβύτης εἰς Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανού. Ὁ Φιλόστρατος (Β. σοφ. Α, 20) διηγεῖται τὰ κατ' αὐτὸν, ὁ Πλάτων δὲ (Ἠμ. II, 3) καὶ ὁ Ἰουδενάλις (III, 74) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν του.

Ἱσαυρία, μικρὰ χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, πρὸς Δ τῆς Λυκαονίας, Ν αὐτῆς, καὶ τῆς Παρορρείου Φρυγίας, Δ τῆς Πισιδίας καὶ Β τῆς Κιλικίας. Τὰ νότια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ταύρου κατεχόμενα, ἦσαν ὀλίγον γνωστά. Ἦσαν δ' οἱ Ἱσαυροὶ λαὸς τραχύς καὶ ληστρικός, τοὺς γείτονας αὐτῶν ἐνοχλοῦντες, καὶ τῶν πειρατειῶν τῶν Κιλικίων μετέχοντες. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν μὲν αὐτοὺς τῷ 76 π. Χ., ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς χαλινώσιν, ἤγειραν φρούρια εἰς τὴν χώραν των· ἀλλ' οὗτοι μετὰ τῶν Κιλικίων κατόπισιν πολλὰ παράτολμα ἐπεχείρησαν. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ ἐπίσημος πόλις Ἱσαυρα, ὑπὸ τοῦ Περδίκκου κατα-

στραφεῖσα, ὑπὸ τοῦ Ἀμύντου ἀνακαινισθεῖσα, καὶ αὐτὴς καταδαρισθεῖσα ὑπὸ Σερδίου (Στρ. IB, 568).

Ἱσομια, ἦσαν, μετὰ τὰ Ὀλύμπια, ἡ ἐπισημότερα πανήγυρις ἐν Ἑλλάδι, τελομένη εἰς τὸν Ἰσθμόν τῆς Κορίνθου ἐντὸς τοῦ τεμένους τοῦ Ποσειδῶνος, ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, μετὰ τοῦ δ' καὶ γ' καὶ τοῦ δ' καὶ α' ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, μεσσηντος τοῦ θέρους, ὥστε συνέπιπτεν ὅτε μὲν μετὰ τοῦ τελευταίου, ὅτε δὲ μετὰ τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, διότι ἡ χρονολογία παρὰ ταῖς διαφορὰς πόλεσι τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦν ἡ αὐτή. Ὁ μετὰ τοῦ δύο πανηγύρεων χρόνος ἀνομάζετο Ἰσομιάς, καὶ δύο Ἰσομιάδες ἀντιστοιχοῦν πρὸς μίαν Ὀλυμπιάδα. Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἦσαν τὰ Ἱσομια ἐπικήραιοι ἀγῶνες διὰ τὸν Μελικέρτην, υἱὸν τῆς Ἰνοῦς, μετατραπέντα εἶτα ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἰωνίου Ποσειδῶνος (Πλούτ. Θησ. ΚΙΒ). Οἱ Ἠλεῖοι ἀπεκλείοντο τῆς πανηγύρεως, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶχον τὴν προεδρείαν αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηῶν νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐδίδον ὡς γέρας ἀνὰ 100 δραχμάς. Ἦ λαμπρότης τῶν ἀγῶνων, ἦν ὑπεβοήθει τὸ κατάλληλον τῆς θέσεως ἐν ἣ ἐτελοῦντο καὶ τῆς Κορίνθου ὁ πλοῦτος, ἠΰξησε μάλιστα μετὰ τὰ Περσικά. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τοὺς ἐθλαφεν ὅπως οὐκ, ἀλλ' εἶτα ἀνέβαλον πάλιν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀγαίου δεσμοῦ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου περιήλθεν ἡ διεύθυνσις αὐτῶν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν Σικυωνίαν, καὶ ἐπίστρεψε πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον ὅτε ἀμφιδομήθη. Ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἐξόχως ἐπροστατεύοντο. — Καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ σύνηθες, τοὺς γυμνικούς, τοὺς ἰππικούς καὶ τοὺς μουσικούς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλασίαν σταδιοδρομίαν), τὴν κάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον)· ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξήλασιν ἐν τεθρίποσι καὶ

τὴν ἵπποδρομίαν, καὶ ἐν ταῖς μουσικοῖς ἀπαγγελίαν ποιημάτων, καὶ τὴν ἴσως μετὰ ταῦτα προστεθεῖσαν ὀργανικὴν μουσικὴν. Οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον ὑλικὸν τι βραβεῖον, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ μόνον τιμητικόν, ὅπερ ἦν στέφανος, καὶ δὴ εἰς τὰ Ἱσομια ἐπὶ πολλὸ ἐκ σεληνίων (Πίνδ. Νέμ. Δ, 88. Ὀλ. ΙΓ, 31), καὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμ. ΚΣΤ'). Πολὺ δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου ἀντικατέστησεν αὐτὸ ἡ πίτυς (πεῦκος). Οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ στέφανον διαρκούντων τῶν ἀγῶνων, καὶ ἂν τις ἐπραττε τοῦτο, ὡς ποτε Διογένης ὁ Κυνικός, παρηγγέλλετο ὑπὸ τῶν κριτῶν νὰ μὴ πράττη παρὰ τὸν νόμον. Ὡς δ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐδίδοτο εἰς τὸν νικητὴν, πλὴν τοῦ στεφάνου καὶ κλάδος φοινίκης, καὶ προσέτι καὶ ἐνταῦθα πολλὰς δημοσίας ἐστεφανοῦντο καὶ ἐπανηγυρίζοντο ἄνδρες ἐπίσημοι ἢ καὶ πόλεις, καὶ συνθηκαὶ ἀνεγράφοντο ἐπὶ στηλῶν, ἵνα γνωστότεροι γίνωνται (Θουκ. Β, 18). Ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀνεκήρυξεν ὁ Φλαμίνιος διὰ κήρυκος τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν (Πλούτ. Φλαμ. ΙΒ), καὶ εἶτα πάλιν ὁ Νέρων (Suet. Ner. XXII. XXIV). Ἱσομικαὶ σπονδαὶ ἐκηρύττοντο ἐπὶ τῶν ἀγῶνων τούτων, ὡς γενικὴ ἀνακωχὴ· ἀλλὰ, πιθανῶς ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ Ἰσθμοῦ, δὲν ἐτηροῦντο μετ' ὅσης ἀκριβείας ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐπεχειρεῖται.

Ἱσομύς, ἴδ. Κορινθία.

Ἱσιδωρος ἐκ Χάρακος, κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς.

Ἱσις, θεὰ Αἴγυπτια, μία τῶν πρωτίστων, γυνὴ τοῦ Ὄσιριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ σύνηθες, τοὺς γυμνικούς, τοὺς ἰππικούς καὶ τοὺς μουσικούς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλασίαν σταδιοδρομίαν), τὴν κάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον)· ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξήλασιν ἐν τεθρίποσι καὶ

καταχονίων θεῶν, ὥστε καὶ πολλάκις παριστάται ἔχουσα τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου εἰς χεῖρας τῆς, καὶ πέμπει ὄνειρα, θεραπεύει ἀσθενείας, βοηθεῖ εἰς τοκετούς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιβάλλει τύπλωσιν καὶ ἄλλας σωματικὰς ποινάς. Ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δὲ χρόνων καὶ ὡς Θαλασσία θεότης ἐθεωρήθη, εὐρέτις τοῦ ἰστίου, τῶν ἀνάμων ἄρχουσα, καὶ σώζουσα ἀπὸ τρικυμιῶν· προσέτι δὲ, καὶ ἐν τῇ ἡθικῇ τάξει, ὡς Θεσμοφόρος, προστάτις τοῦ γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ ἰδρυτὴς τῶν μυστηρίων, δι' ὧν καὶ αὐτὴ ἐλατρεύετο. Ἔνεκα τῆς ἐκτάσεως ταύτης τῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀρχικῆς καὶ Θεμελιώδους δυνάμεως τοῦ παντός (Ammel. Met. X, 5). Παρίστα δ' ἡ τέχνη αὐτὴν ἐν Ἑλλάδι ὁμοίαν μᾶλλον τῇ Ἑρμῆ, καὶ σύμβολα αὐτῆς ἦσαν ὁ ὄφις, τὸ κέραν τῆς Ἀμαλθεΐας, οἱ ἀσιόχαις, ὁ λωτός, ἡ σελήνη καὶ τὰ κέρατα αὐτῆς, καὶ τὸ σείτρον.

Ἰσμαρός, πόλις τῆς Θράκης εἰς ὁμώνυμον ὄρος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. I, 41. 198) λεγομένη πόλις τῶν Κικόνων, καὶ κалὸν παράγουσα οἶνον.

Ἰσμήνη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἰσμηνίας, 1) Θηβαῖος, πλούσιος, ἐπὶ πολὺ ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος εἰς Θήβας, συνέπραξεν εἰς τὴν δημοκρατικὴν παλινόρθωσιν ἐν Ἀθήναις τῷ 403 π. X. "Ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἐστενοχώρει τοὺς Πέρσας, ὁ Ἰσμηνίας μετ' ἄλλων δημαγωγῶν ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, διωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. I, 5, 1. II, 2, 35), εἰς ὃ ἔμως ἀντιφάσκει ἡ ὑπόληψις ἥς οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀπολαμβάνων. Ἦν τῷ πολέμῳ ἐδειξέ στρατηγικὴν ἱκανότητα, ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν, καὶ ἐνίκησε τοὺς Φωκαεῖς ἐν Λοκρίδι (3, 5). Τῷ 388 συναπολεμᾷ μετὰ Λεοντιάδου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιθέτου μερίδος, τῆς ἀριστοκρατικῆς· ἀλλ' ὅτε ὁ Σπαρτιάτης Φοι-

βίδας κατέλαβε τὴν Καδμείαν, ἐφυλακίσθη ὁ Ἰσμηνίας, καὶ ἄλλος ἐξελέγη πολέμαρχος. Κατηγορηθεὶς δ' ἐπὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν Περσῶν, ὅτι ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον καὶ ὅτι ἦν φιλοτάραχος, εἰ καὶ ἀπελογήθη, κατεδικάσθη ὁμῶς καὶ ἐθνατώθῃ (Αὐτ. II, 2, 25.—Πλούτ. Πελοπ. II).—2) Πιθανῶς υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, εἰς τῶν ἐν ἔτει 383—397 π. X. εἰς Ἀθήνας προσφυγόντων Θηβαίων. Τῷ 368 συνώδεσε τὸν Πελοπίδαν, πρεσβεύσαντα εἰς Φεράς, καὶ τῷ 367 αὐθις, ὅτε ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα (Πλούτ. Ἀρτ. ΚΒ. — Διόδ. ΙΒ, 71).

Ἰσμηνίος, 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ἔχοντος ναὸν, τὸ Ἰσμηνίον, παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν πρὸ τῶν πόλεων τῆς πόλεως (Ἠρδ. II, 59). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μελίας, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ ποταμὸς.

Ἰσμηνὸς καὶ Ἰσμηνίος, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων Ν. τῶν Θηβῶν ἐκ τῆς πηγῆς Μελίας ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ λόφου, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν καὶ χρηστήριον (Ἠρδ. Α, 52), ῥέει διὰ τῶν Θηβῶν, καὶ δεχθεὶς τὴν πηγὴν Δίρκην, ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἰλίκην λίμνην.

Ἰσοκράτης, ῥήτωρ περίφημος, υἱὸς Θεοδώρου, εὐπόρου Ἀθηναίου, κεκτημένου ἐργαστήσιον μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ἐλευθέρου ἀγωγῆν δόντος εἰς τὸν υἱὸν του, γεννηθέντα τῷ 436 π. X. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν οἱ σοφισταὶ Γισίας, Πρόδικος, Πρωταγόρας, κυρίως δ' ὁ Ἰσοκράτης, καὶ ἠκραάσθη καὶ τοῦ Σωκράτους, μεγάλας προσδοκίας διεγείρων διὰ τῶν προτερημάτων του. Καὶ τὴν πολιτικὴν μὲν ῥητορικὴν δὲν ἐξήσκησεν ἐνεκα σωματικῆς ἀσθενείας καὶ ἐξ ἐμφύτου δειλίας· ἀλλ' ἐγένετο χρήσιμος διὰ διδασκαλίας δι' ἧς καὶ ἤρξασθε πολὺ τὴν περιουσίαν του, καθ' ὅτι κατὰ τινὰς εἶχεν 100 μαθητάς, καὶ παρ' ἐκάστου ἐλάμβανε 1000 δραχμάς· καὶ προσέτι εἶχε σχέσεις μετὰ ξένων ἡγεμόνων, οἶον τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦ

Νικοκλέους καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, αἵτινες τὸν ἐσυμβουλεύοντο, δι' οὓς συνέταττε λόγους, καὶ παρ' ὧν βασιλικῶς ἀντημεύετο. Ἀλλὰ τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῆς πόλεως μετέσχε καὶ αὐτὸς, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ πατήρ του ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του. Μετὰ τοὺς Ἀ', ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔγραφεν ἐν Ἀθήναις λόγους δικανικοὺς, μετέβη εἰς Χίον, καὶ ἐκεῖ ἤρξατο συντάττειν λόγους ἐπιδεικτικικοὺς καὶ συμβουλευτικοὺς, καὶ διέπρεψε καὶ ἐκεῖ ὡς διδάσκαλος. Τῷ 388 δὲ

εἰς Ἀθήνας ἐπανελθὼν, ἀπέσχε μὲν αὐθις τῆς ἀμέσου πολιτικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν σχέσεών του οὐ μικρὰν ἐξήσκει ἐπιρροήν, καὶ πλείστοι οὐ μόνον Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐτάττοντο μαθηταὶ του, ἐπὶ 3—4 ἔτη τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκολουθοῦντες. Ἦν αὐτοῖς ἦσαν οἱ ῥήτορες Ἰσαῖος, Λυκοῦργος, Ὑπερίδης, οἱ ἱστορικοὶ Θεόπομπτος, Εὐφῶρος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόνωνος, ὁ μετὰ ταῦτα ὡς ῥήτωρ δοξασθεὶς Τιμόθεος, ὅστις συμμάχους ὑπὲρ τῆς πόλεως κατώρθωσε ἡ ἀποκτήσῃ διὰ τῆς εὐθύτητος καὶ πράγματος ἦν ἠρεῖται τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Κύπρου Νικοκλῆς λέγεται δοῦς αὐτῷ 20 τάλαντα δι' ἀμοιβὴν ἑνὸς λόγου του. Ἀλλὰ τῷ 338, ἐν ἀπελπίσει διὰ τὴν ἐν Χαιρωναίᾳ ἦτταν, ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἠτύχησεν, καὶ ἐτάφη ὁπίω τοῦ Κυνοσάργου, ὑπὸ τὸν Ἀγγεσμῶν.

(ΑΡΧ. ΑΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Τοὺς λόγους του ὁ Ἰσοκράτης δὲν ἔγραφε πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς δημοτικὰς ἀσπυρίαις, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγνωσιν. Περιεστρέφοντο δὲ μάλιστα εἰς ἀντικείμενα μεγάλα καὶ ἄξια ὑψηλῶν ἰδεῶν. Λέγεται γράφας 60, ἐξ ὧν 21 μόνον σώζονται, τὸ πλεῖστον ἐπιδεικτικοὶ, καὶ ὁ πάντων ἐπισημώτατος ἐστὶν ὁ Πανηγυρικός, τῷ 380 γραφείς, δημηγορία ἐορτάσιμος, ἐξαιρούσα ἐν εὐγλωττῶν ὑψηγορῶν καὶ μετ' ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ τὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν ὑπερησίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλουσα ἡ ἀποδείξῃ ὅτι εἰς αὐτὰς ἀνήκει ἡ ἡγεμονία. Ἐπίσης ἐπαινετικὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐστὶ καὶ ὁ Παναθηναϊκὸς αὐτοῦ, γραφείς τῷ 336 ἐν δὲ τῷ Ἀρειοπαγητικῷ συνιστᾷ, ἕνα ἀναθάλασιν αἱ Ἀθηναῖοι, τὴν παλινόρθωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους μεταρρυθμισθέντος πολιτεύματος. Ἐὖς ὅρος τοῦ ῥήτορος ἐστὶν ἀφέλεις καὶ καθαρῶς ἀττικόν· ἡ δὲ φράσις αὐτοῦ ἐστὶν ἐπιμελεστάτη, δι' ὃ θεωρεῖται ὁ Ἰσοκράτης ὡς ὁ ὑπέρτατος τῆς ῥητορείας ἀριστοτέχνης. Ἰδίως ἐπιτηδεύεται τὰς ἀντιθέσεις σχετικῶν περιόδων, καὶ πράττει ταῦτα μετὰ μεγίστης ποικιλίας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους (Cic. Or. 52) εἰσήγαγεν αὐτὸς τὸν Κύκλον, ἦται τὴν στρογγυλότητα τῶν περιόδων. Ὡς ἀρχὰς δὲ τῆς διδασκαλίας του ἀνέπτυξεν εἰς πραγματεῖαν ἣν ἐκάλεε τέχνην, πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευμένην. Ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ ἐκδόσεων ἐστὶν ἡ τοῦ Κοραῖ (1807).

Ἰσονομία, ἰσοπολιτεία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Ἰσοπελής, ἴδ. Ξένος.

Ἰσπανία, ἀρχαιότερον Ἰβηρία, ἀπὸ τοῦ διαρρέοντος αὐτὴν Ἰβηρος ποταμοῦ (Ibηro), περιλαμβάνων τὸ πάλαι πᾶσαν τὴν Χερσονήσον μετὰ καὶ τῆς ν. Πορτογαλλίας, ὀριζομένη ἐκ 3 μερῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (τοῦ Ἰλκεανῶ καὶ τῆς Μεσογείου), ΒΑ δὲ ὑπὸ τῶν Ἰβηρῶν, ὧν ἡ Νάικρα, τὸ Α. ἀκρωτήριον τῆς χώρας ἀποτελοῦσα, ἐκαλεῖτο Πυ-

ρήν η. Ἐὶ δὲ ΝΔ ἀκρωτήριον Κάλπη, μετὰ τοῦ ἀπέναντι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς προέχοντος, τοῦ καλουμένου Ἀβυλα, ἀπετέλει τὸν πορθμὸν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (Γιβραλτάρ). Οἱ κάτοικοι, Ἰθῆρες, θεωροῦντο ὡς αὐτόχθονες. Εἰσήλασαν δ' ἔπειτα ὑπὲρ τὰ Ἱερηναιὰ καὶ Κελτοί, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἴσως καὶ οἱ Κυνηταί ἢ Κυνησίαι ὧν μνημονεύει ὁ Ἡρόδοτος (Β, 33. Δ, 49) πρὸς Δ., καὶ ἐκ τῆς μίξεως τῶν δύο λαῶν παρήχθησαν οἱ Κελτίθῆρες. Κατὰ τὴν παραλίαν ὑπήρχον ἀποικίαι καὶ Φοινικίαι, πρὸ πάντων ἀφ' ὧν οἱ Καρχηδόνοι, ἀπολέσαντες τὴν Σικελίαν τῷ 338 π. Χ. ἔρριψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Ἑλληνικαί. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς καρχηδόνικους πολέμους καὶ ἀπὸ τοῦ 200 π. Χ. ὑπερίσχυσαν ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἱσσοα, (ν. Λίσσα), νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουσα ναυτικὸν πλῆθος.

Ἱσσηδόνες, λαὸς Σικυθικός, καθ' Ἡρόδοτον (Α, 201. Δ, 13. 25) Α. τῶν Μασσαγετῶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Οὐγάρδου. Δύο πόλεις, Ἱσσηδόνες καλούμεναι καὶ αὐτοῖς καταλογιζόμεναι, ἐλέγοντο ἀνήκουσαι ἢ μὲν εἰς τὴν Σικυθίαν, ἢ δὲ εἰς τὴν Σηριζήν.

Ἱσσοῦς ἢ Ἱσσοῦ, (Σεν. Ἀν. Α, 21. 4. 1) πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἐντὸς τοῦ Ἰσσοῦ κόλπου, ἤμαξεν ἔτι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἔβλαψεν αὐτὴν ἡ γαιτανία τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐτῇ ἐτίθησε τῷ 331 π. Χ. ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Δαρεῖον (Στράβ. ΙΔ, 676. — Ἀρρ. Γ, 7-11. — Διόδ. ΙΖ, 33).

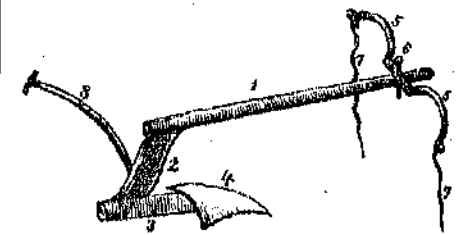
Ἱστιάνας, ἴδ. Ἰστιαίτις.

Ἱστιάνας, τύραννος τῆς Μιλήτου περὶ τὰ 500 π. Χ. Ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ὁ Μιλτιάδης ἐπρέτεινε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων νὰ κόψωσιν ὀπίσω του τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ γέφυραν, ὁ Ἰστιαῖος ἀντειπὼν ἐματαιώσεν τὴν πρότασιν (Ἡρόδ. Δ, 137. 138), δι' ἣν καὶ ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν χάριρα τινὰ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος. Ἀλλ' ὑποκτεύσας αὐτὸν εἶτα ὁ Δαρεῖος, τὸν μετεκάλισεν ἐπὶ τινὶ πρόφα-

σει εἰς Σούσα. Ὅτε δὲ ὁ γαμβρὸς του Ἀναξαγόρας ἐμελέτησεν ἐπανάστασιν, ἐξεπέμφθη κατ' αὐτοῦ ὁ Ἰστιαῖος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ σατράπης Ἀρταφέρνης ὑπόπτεισε τὴν εὐκρινεῖάν του, ἔφυγε διὰ θαλάσσης, καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Χίων. Ἀφθεῖς δ' ἔπειτα, καὶ μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς Μίλητον, κατέφυγεν ἐπὶ Λαοβίου πλοίου εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεδίδετο εἰς πειρατεῖαν ἀλλὰ συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρτάγου, καὶ διαταγῇ τοῦ Ἀρταφέρνηος ἐθανατώθη τῷ 498 εἰς Σάρδεῖς (Ἡρόδ. Β, 57).

Ἱστίον, ἱστυδόκη, ἱστός, ἴδ. ναῦς.

Ἱστοβουός, εἰς τὸ ἄροτρον (ἴδ.) τὸ ζύλον τὸ φέρον ἀφ' ἐνὸς τῶν ζυγῶν τῶν βοῶν,

ἀφ' ἑτέρου δὲ κυρτούμενον πρὸς τὰ ὀπίω καὶ φέρον τὸ ὄνιον.

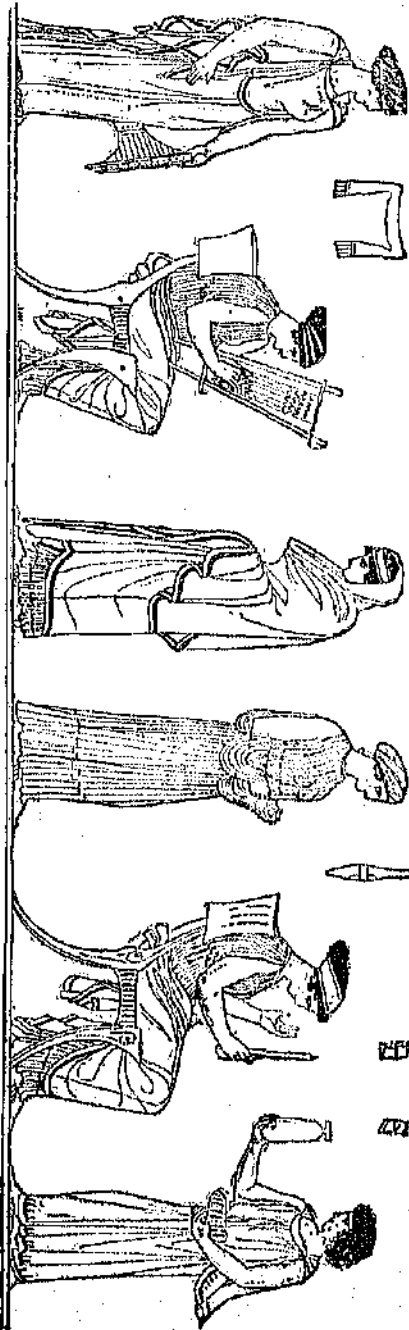
Ἱστορία, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ ἢ πρώτη ἀρχὴ τῆς πελογραφίας, παρήχθη κατ' ἀρχὰς ἐλίγρον πρὸ τῶν Περσικῶν. Καὶ πρῶτοι μὲν μνημονεύονται οἱ λογογράφοι (Θουκ. Α, 21), οἱ ἰδίως εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους ἐγκύψαντες, καὶ εἰς τὰς ποιητικὰς διηγήσεις πεζῶν περιβαλόντες ἔνδυμα. Ὡς ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν θεωρεῖται Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ὁ ἀνώτερος ἦν ὁ Ἐκαταῖος. Ἄλλοι δὲ τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἦσαν Χάρμιν ὁ Λαμψακηνός, Ἑλλάνικος ὁ Μιτυληναῖος, Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργαῖος κ. ἄ. Ἀλλὰ τούτους πάντας ὑπερέβαλλεν ὁ «πατήρ τῆς ἱστορίας», ὁ κυρίως ἱστοριογράφος Ἡρόδοτος, τοὺς περσικοὺς μὲν τῆς Ἑλλάδος πολέμους κύριον θέμα λαβὼν, καὶ τὰ περὶ αὐτῶν διὰ πλείστον συμπληρώσας πληροφοριῶν, ἃς συνέλαβε διὰ μακρῶν

ἰδοιοριῶν καὶ ἐκ προφορικῶν διακοινώσεων. Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἔγραψε τὰ σύγγραμμα αὐτῶν συμβάντων τῶν ἐμφυλίων Ἑλληνικῶν πολέμων, ἐν ἐξορίᾳ ἀρξάμενος τῆς συγγραφῆς καὶ μὴ φθὰς μέχρι τοῦ τέλους. Πρῶτος δ' οὗτος ἐδείχθη καὶ ἀξιολογώτατος ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφήγησιν τῶν συμβάντων καὶ ὡς πρὸς τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν. Ἐξακολουθήσας δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦσαν τοῦ Ξενοφῶντος τὰ Ἑλληνικά, οὗ καὶ ἡ «Κύρου Ἀνάβασις» ἐστὶ πιστὴ εἰκὼν ἐκστρατείας ἦν αὐτὸς κατὰ τὸ πλεῖστον διηθῆνεν, ἢ δὲ «Κύρου παιδεία» ἀριστος ἀτομικὸς ἡγεμόνος χαρακτηρισμός. Τὰ ἱστορικὰ ἔργα τοῦ Κτησίου, μακρὸν χρόνον ἐν Σούσοις ζήσαντος, διεφύτιζον τὰ ἀρχαιότερα τῆς Ἀσίας συμβάντα γενικῆν δ' ἱστορίαν ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ πρῶτος ὁ Ἐφορος, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ὁ Φίλιστος οὐδ' ὁ Θεόπομπος ἐδείχθησαν ἐφόμιλλοι τῶν μεγάλων αὐτῶν προκατόχων. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Νέαρχον καὶ τὸν Ὀνησίκριτον ἐλλείπει ἡ δέουσα ἀνεξαρτησία τῆς κρίσεως ὁ ἐκ Σικελίας Τίμαιος, στερούμενός πως τῆς ἀναγκαίας εἰς ἱστορικὸν ἡρεμίας, ὑπῆρταν ἀφ' ἑτέρου σπουδαίως τὴν χρονολογίαν. Βήρωσσος, ὁ ἱερεὺς τοῦ Βαβυλῶν, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Βαβυλωνίας εἰς τιμὴν τῶν Σελευκιδῶν, ὁ δὲ Μανέθων τὴν Αἴγυπτιακὴν. Καὶ διαφόρων δ' ἄλλων διεσώθησαν ἀποσπασματα καὶ τεμάχια. — Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' Ἑλληνιστὶ ἔγραψαν ὁ Φάβιος Πίκτωρ καὶ ὁ Κίγκιος Ἀλιμέντος ἐπὶ τῶν Καρχηδόνικων πολέμων. Τὰ δ' ἀπὸ τοῦ δ' καρχηδόνικοῦ πολέμου μέχρι τῆς ὑποδουλείσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην ἔγραψεν ὁ Πολύβιος κατὰ τὸν 5 π. Χ. αἰῶνα μετ' ἐπιμελοῦς ἀκριθείας περὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν συμβάντων. Ὁ Σύλλας συνέγραψε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βιογραφίαν Ἑλληνιστί. Ἐπὶ καὶ οὐχὶ διὰ τὴν τέχνην τῆς συγγραφῆς, ἀλλὰ διὰ τὰς πληροφορίας ἃς περιέχουσι πολὺτα εἰσὶ τὰ ἔργα Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου,

Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως, Δίωνος τοῦ Κασσίου, Ἀππιανοῦ, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ τοῦ Πλουτάρχου. Μεταγενέστερος τούτων ἦν ὁ Ἀρριανός — Λατῖνοι δὲ, πρῶτοι ἱστορικῆς συγγραφῆς ἀποπειραθέντες ἦσαν ὁ Κάτων (Origines), ὁ L. C. Piso καὶ ὁ C. Herminia, ὧν τὰ ἔργα μικρὰν ἔχουσι συγγραφικὴν ἀξίαν, ὁ D. C. Antipater, ὁ V. Antius καὶ ὁ L. C. Sisenna, ξηροὶ ἔτι καὶ οὐχὶ ἀμερόληπτοι. Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ἀπομνημονεύματα, εἰ καὶ οὐχὶ ὅλως ἀμερόληπτος, ἀλλ' ἀρίστα κατὰ τὸν τύπον. Εἰς τῶν ἐντελεστάτων καὶ φιλαληθεστάτων ὑπῆρξεν ὁ Σαλλούστιος (Cicero), οὗ σώζονται οἱ πόλεμοι τοῦ Ἰουγαύρδα καὶ τοῦ Κατιλίνα, καὶ αἱ Ἱστορίαι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ ἐντελῶς. Ὁ Κορν. Νέπιωσ ἔγραψε καθ' Ἑλληνικὰ πρῶτότατα. Ὁ V. Paternulus, ἀπεπειράθη συγγραφῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, στερούμενος ὁμοῦς βαθείας κρίσεως. Ὁ Val. Maximus συνέλεξεν ἠθικὰ διηγήματα, ὁ Curi. Rufus συνέγραψεν ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ δὲ πάντων ἐσοχώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν διακεκριμένος ἱστορικός ἦν ὁ Τάκιτος. Ἡττονα δ' ἀξίαν ἔχουσι οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ Σουετόνιος, Φλωρός, Ἰουστίνος, Αἰθρήλιος Βίκτωρ, Εὐτρόπιος, ὁ Ἀμμιανός Μαρκελλίνος καὶ ὁ ἱστοριογράφος τῶν αὐτοκρατόρων.

Ἱστοῖς, 1) ἴδ. Ναῦς. — 2) Τὸ κυριώτερον ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων ἦν ἡ πρῶτιστη οἰκιακὴ ἐργασία τῶν γυναικῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 31). Περιφῆμος ἐστὶν ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ἔπεσιν ὁ ἱστός τῆς Πηνελόπης. Προήλθε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐργαλεῖον ἴστατο ὄρθιον ἐξ οὗ καὶ ὄρθιος ἱστός προσέτι ἐλέγετο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε ἐφευρέθη καὶ ὀριζόντιος. Ἐντεῦθεν, δὲ καὶ ἡ λέξις στημῶν διὰ τοὺς ὀρθίους μίτους, δι' ὧν διυφαίνετο τὸ ὑφάδιον. Οἱ δ' ἱστόποδες (Φῶτ.) ἢ μᾶλλον τὰ ἐκατέρωθεν δύο ἐρῶτά ξύλα τοῦ

ιστοῦ, ἐλέγοντο Κελέοντες (Θεόκρ. ΠΗ, 31), ὡς τίνον δὲ τὸ ἄνω ἐγγράσιον ζύλον, καὶ

καῖρος (τὸ) ἢ καίρωμα ὁ εἰς τοῦτο δεσμός τῶν στημόνων (Φώτ. Ἐδοστ. — Ἡούχ. Γ, 2. Σ. 110). Τὴν εἰκοθέσποιαν ἐβοήθουν

εἰς τὸ νῆθαι αἱ ἔριθες (Θεραπεινίδες. Ὀμ. Ὀδ. Α, 356. Η, 235. Φ, 318. — Θεόκρ. ΠΕ, 20). Εἶχον δ' αἱ γυναῖκες καὶ μικροὺς εἰς τὰς χεῖρας φερομένους ἰστούς, δι' ὧν ἔφαινον παικίλματα ἢ πολυχρόους ταινίας, ὡς δεικνύει τὸ ἀπέναντι ἀνάγλυφον, περιστῶν τὸ ἐσωτερικὸν γυναικωνίτου.

Ἰστρία, γῶρα παράλιος, κατὰ τὰ ΒΑ τοῦ Ἀδρίου, χερσονήσος μεταξὺ τοῦ Τεργεστικῆς καὶ Φλανατικῆς κόλπου, ἔχουσα ποταμούς τὸν Τήμαον, Ἰορμιάνα καὶ Ἀρσίαν, πόλεις δὲ τὴν Τεργέστην, Πόλιαν καὶ Παρέντιον, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἰστρίων, λαοῦ Ἰλλυρικῆς, ἡμιβαρβάρου καὶ πειρατικῆς (Στράβ. Β, 209. 215).

Ἰστριος, ἴδ. Δαναοῦθιος.

Ἰταλία, ἐπώνυμος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοῦ ποτὲ βασιλέως Ἰταλοῦ· ἀλλὰ καὶ Βιταλία ἀρχαιότατα λεγομένη, ἦν ἡ γῶρα τῶν Βιτέλλων ἢ Βιθούλων, τῶν ἄλλως καὶ Σικελῶν λεγομένων. Οἱ Ἕλληνας ἀπεκάλουν οὕτω πᾶν τὸ κάτω μέρος τῆς νῦν Ἰταλίας, ἀπὸ Πησσιδωνίας Δ. μέχρι Τάραντος Α. Ἀφ' οὗτου δ' ἡ Γρόμη ὑπέταξε τὴν κάτω Ἰταλίαν, τῇ 266 π. Χ., ἐξετάθη τὸ ὄνομα πρὸς τὰ ἄνω, μέχρι τῶν ποταμῶν Μάκρας καὶ Ρουβίκωνος, καὶ ἐπ' Αὐγούστου μέχρι τοῦ Πάδου. Εἶχε δὲ παρά ποιητῆς καὶ τὰ ὄνυματα Ἰσπερία (ἡ δυτικὴ), Αὐσωνία (Ὀπικὴ), Οἰνωτρία, ἐκ διαφόρων λαῶν τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων ἦσαν οἱ Οἰνωτροί, Πελασγοί, ὡς φαίνεται, συγγενεῖς πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους Ἕλληνας, αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι Σικελοὶ καὶ Αὐτόχθονες. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, ὑπὸ διαφόρων λαῶν κατοικημένη ἢ μεγάλη Χερσονήσος, διηρέϊτο εἰς 1) Ἄνω Ἰταλίαν, ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τοῦ Ρουβίκωνος, περιέχουσαν τὴν Λιγυρίαν, τὴν Γαλατίαν ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων, τὴν Ἰννετρίαν μετὰ τῆς Καρνίας καὶ τὴν Ἰστρίαν. 2) Τὴν κεντρικὴν Ἰταλίαν, ἧς μέρη ἢ Τυρρηνία

κατὰ τοὺς Ἕλληνας (γῆ τῶν Τούσκων ἢ Ἐτρούσκων), πολλὰ διατηροῦσα μνημεῖα καὶ δυσαναγνώστους ἐπιγραφάς· ἢ Ὀμβρία τὸ Πικέντιον· οἱ Σαμνῆται μετὰ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων τὸ Ἀάτιον, γῆ τῶν Λατίνων ἢ καὶ Ἀθοριγίνων λεγομένη, ἔνθα ἢ Ῥώμη ἢ Καμπανία, ἔνθα ἢ Ἑλληνικὴ Παρθενόπη, παρ' ἣ φυγάδες Κυμαῖοι ἐπειτα ἔκτισαν τὴν Νεάπολιν, οὐ μακρὰν τοῦ ἠφαιστείου ὄρους Βεσοῦβίου. 3) Κάτω Ἰταλίαν, ἢ Μεγάλην Ἠλλάδα, τὸ ἐπίλοιπον τῆς Χερσονήσου, οὐ τὴν παραλίαν πολυάριθμοι κατέχον Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Ταύτης μέρη ἦσαν, ἢ Ἀπουλία μετὰ τῆς Καλαυρίας ἢ Λουκανία τὸ Βρούττιον (Στράβ. Γ.—Plin. III, 4. IX, 22. XXXIV, 14).

Ἰταλὸς, ἴδ. Ἠλέκτρα.

Ἰτανός, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Κρήτης,

ἠσχολεῖτο κατ' Ἡρόδοτον (Δ, 15)· εἰς παραγωγὴν πορφύρας.

Ἰφιάνασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Προῖτου, ἴδ. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. I, 145, 287). Τὴν Ἰφιγένειαν μεταγενέστεροι ποιητῆς μόνον τῷ ἀποδίδουσι ὡς ἄλλην θυγατέρα.

Ἰφιγένεια, κατὰ τοὺς μετ' Ὀμηρον ποιητῆς θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀστυνόμης, θυγατρὸς τοῦ Χρύσου, ἢ προσέτι θυγάτηρ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης, υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅτε εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος ἢ Ἀρτεμῖς, ἐξ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἢ τὸν Μενέλαον, κατέπαμψε διαρκῆ νηνεμίαν κωλύουσαν τὸν ἐκπλουν τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ἐκῆρυξεν ὁ μάντις Κάλχας ὅτι ἢ Ἰφιγένεια ἔπρεπε νὰ θυσιασθῆ εἰς τὴν Ἀρ-

τεμν. Ἐπὶ ταῖς δεήσεσι δὲ τοῦ Μενέλαου, ἐπεισθη ὁ Ἀγαμέμνων νὰ μετακαλέσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τῆς προφάσεως ὅτι θὰ νυμφευθῆ τὸν Ἀχιλλεῖα. Ἀλλὰ τῆς θυσίας ἐπικειμένης, ἢ Ἀρτεμῖς ἐπεμψεν ἔλαφον εἰς τὸν βωμὸν ἀντὶ τῆς Ἰφιγένειας, καὶ ταύτην ἀνάρπαστον μετακομίσασα εἰς τὴν Ταυρίδα, τὴν κατέστησεν ἱέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς. Τῆς περιφήμου εἰκόνας, ἦν περὶ τοῦτου ἔγραψεν ὁ Κόθνιος Γυράνθης, εἰρέθη τὸ κατωτέρω ἐν Νεαπόλει ὄραϊον ἀντίγραφον ἐν τοιχογραφίᾳ, δι' ὃ ἴδ. Ἀγαμέμνων. Ἠναγκάσθη δ' ἢ Ἰφιγένεια νὰ ὑπηρετῆ ἐν Ταυρίδι τὴν ἀπάνθρωπον λατρείαν τῶν ἀνθρωποθυσίων, μέχρις οὐ ἐδραπέτευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀρέστου (ἴδ.), ἐλθόντος ν' ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς (Εὐρόπ. Ἰφ. Αὐλ. καὶ Ἰφ. Ταυρ.—Σοφ. Πηλ. 565. Πινδ. Πυθ.

Ἰλ, 23).—Ἰφιγένεια ἐπωνομάζετο ἢ Ἀρτεμῖς πολλαχού τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Ἐρμιόνη, καὶ οἱ ἐν Ταυρικῇ διετείνοντο ὅτι τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς παρ' αὐτοῖς θεᾶς. Κατ' Ἠσίοδον δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ἀπεθώπεν εἰς Ἐ-

κάτην ἢ Ἄρτεμις (Ἡρδ. Δ, 103) ὥστε πιθανῶς ἦν ἡ Ἰφιγένεια μία τῶν μορφῶν τῆς Ἄρτέμιδος, αὐτὴ ἡ Ταυρικὴ. Οὕτως ἐν ἄλλοις ἐλέγεται ὅτι καὶ εἰς τὴν Βραυρωῖνα, ἔνθα ὑπῆρχε τῆς Ταυρικῆς Ἄρτέμιδος ἱερὸν, ἐδείκνυτο καὶ τάφος καὶ ἠρώων τῆς Ἰφιγενείας. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, παρὰ τῆς Ἄρτέμιδος τὸ δῶρον τῆς ἀθανάσιας λαβοῦσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀρατολῆα, ἔζη ἐπὶ τῆς νήσου Λεύκης ὡς σύζυγος τοῦ Ἀχιλλεύου.

Ἰφικλῆς, Ἰφικλῆς, Ἰφικλεὺς,

1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰολάου. Συμμετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, κατὰ Λαομέδοντος, καὶ κατὰ τοῦ Λύγαίου, καὶ τοῦ Ἰπποκόοντος, οὗ οἱ υἱοί, ἀντιπαθόντες κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσαν, ἢ τραυματίσθεις ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μολιωνιδῶν, ἀπέθανεν ἐν Πενεῖ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα καὶ ὡς ἥρωος ἐτιμᾶτο. — 2) Υἱὸς Θεστίου, καὶ Καλυδωνίου θηρευτῆς. — 3) Υἱὸς Φυλάκου, ἐγγονος Δηϊονέως, ἢ υἱὸς Κεφάλου, ἐκ Φυλακῆς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ ταχύπους (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 636), πατὴρ τοῦ Ποδάρκου καὶ τοῦ Πρωτεσίλαου εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκέκτητο ββάς «εὐρυμετώπους», οὗς ὁ μάντις Μελάμπους ἀπαγαγὼν ἀπ' αὐτοῦ, παρέδωκε τῷ βασιλεῖ Νηλεΐ εἰς Πύλον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 705. Ν, 698. Ψ, 636. Ὀδ. Α, 288).

Ἰφικράτης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς βυρσοδέψου, εἰκοσαετῆς ἐστρατήγησε τῶν μισθωτῶν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, καὶ τῷ 393 π. Χ. ἠττήθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Λεχαίῳ λιμένι τῆς Κορινθίας. Ἐκτοτε δ' ἐνέκυψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν ὀργανισμόν τῶν μισθωτῶν, οἵτινες εἶχον ἀρχίσει ἐπικρατοῦντες εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἀθηναίων, ὥπλισεν αὐτοὺς εἰς πελταστὰς (ἴδ. πέλτη), τοῖς ἔδωκε λόγχην κατὰ τὸ ἥμισυ μακροτέραν τῆς τῶος ἐν χρήσει, καὶ οὐράκα λινδὸν ἀντὶ τοῦ μεταλλίου, καὶ τὴν ὑπόδεσιν ἐβελλίωσεν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον (Διοδ. ΙΒ, 44. — Νερ. Ἰρμ. Ι. —

Just. VI, 5). Τοὺς ἐγύμνασε δὲ καὶ εἰς ταχυπορίας καὶ εἰς ἀκρίθειαν τῶν κινήσεων, εἰς «ἐξελιγμούς καὶ τακτικὰς διεξόδους,» καὶ κατέστησεν αὐτοὺς ἀξιωμαχοὺς κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς φάλαγγος, μεριμνήσας συγγρόνας καὶ περὶ τῆς τακτικῆς τῶν μισθοδοσίας. Ἔβητα δ' ἐπεχείρησεν ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν Φλιασίων, τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἐδοξάσθη ἐξολοθρεῦσας τὴν Σπαρτιατικὴν μόραν τῶν ὀπλιτῶν τῶν φρουρούτων τὸ Λέχαιον καὶ τῷ 392 προπεμφάντων τοὺς Ἀμυκλαίους μέχρι Σικυῶνος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 11. — Πλούτ. Ἀγρ. ΚΒ). Μετ' ὄλιγον ὁμοῦ ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας, διότι ἀντίστη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀργείων ἐν Κορινθῷ. Τῷ 390 μετέβη εἰς Θράκην ἵνα ἐπανορθώσῃ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐνίκησεν ἐν Ἀδύδι Ἀναξίβιον, τὸν ἀρμοστήν τῆς Σπάρτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 31). Ἀλλὰ τὰ ἐνταῦθα του κατορθώματα ἐματαιώσαν αἱ ἐπιτυχίαι καὶ τέλος ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐξεστράτευσεν, φαίνεται, ἐπανειλημμένως κατὰ τῶν Θρακῶν, ἐγκατέστησε πάλιν τὸν Σεύθην εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπολέμησε τὸν Κόττυν, ἐν τοῖς ἔτεσι 387—384, εἶτα ὁμοῦ συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του (τῷ 382). Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι ἐπεχείρησαν, τῷ 380, τὴν ἐκ νέου κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου, ἔπεμφαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, οὗ τότε ἐπεζήτησαν τὴν φιλίαν, κατὰ παράκλησίν του, τὸν Ἰφικράτην ὡς στρατηγὸν τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων ἄλλα, διαφωνήσας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὡς πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μέμφιδος, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας τῷ 374, ἀφ' οὗ τὸν Περσικὸν στρατὸν κατέστρεψε πλημύρα τοῦ Νεΐλου (Διοδ. ΙΒ, 29). — Πολύαιν. Γ, 96. — Νερ. Ἰρμ. ΙΙ). Ἐπιτιώξας δὲ τότε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Τιμοθέου, ἀπέβλησεν αὐτὸς εἰς Κέρκυραν, πολιορκουμένην ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατικοῦ Μνασίππου. Καὶ εἶχον μὲν ἤδη νικήσει αὐτὸν οἱ Κερκυραῖοι, ἀλλ' ὁ Ἰφικράτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ πλοῖα ἃ τῷ εἶχε πέμψει εἰς

βοήθειαν ὁ τύραννος τῆς Σικελίας Διονύσιος, καὶ πολλοῦ καταπλέων ἐβλαπτε τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 27). Ἔβητα δ' ἐδήλωσε τὰς ἀκτὰς τῆς Λακωνίας. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἢ κατὰ τοῦ Τιμοθέου καταφορά του δυσπρόστομος τὴν ἀριστοκρατικὴν μερίδα, μετὰ τὴν εἰρήνην (371) ὁ Ἀρμόδιος τὸν κατήγγειλεν, ἴσως διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν νὰ τῷ ἀνεγερθῆ ἀνδριάς, ὁ δ' Ἰφικράτης ἀπελογήθη δι' ἰσχυροῦ λόγου, ἀποδομιμένου μὲν ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν Λυσίαν, ἀλλὰ βεβαίως περιποίησαντος εἰς αὐτὸν τὴν φήμην ὡς ἰκανοῦ ῥήτορος. Τῷ 369, συμμαχοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῆς Σπάρτης, τὸν ἐξέπεμψαν αὐτὸς εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν δὲν διεκρίθη διὰ μεγάλης δραστηριότητος, καὶ δὲν παρεκώλυσε τὴν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀποχώρησιν τοῦ Ἑπαμεινώνδου (Λύτ. ΣΤ, 5, 51). Μετὰ τὸ 368 διεμεινεν ἐπὶ ἔτη ἐν Θράκῃ πολιορκῶν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἐβόηθησε δὲ καὶ Ἐθρουδίκην, τὴν χήραν τοῦ Ἀμόντου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐπιτροπὴ ἦν περιποίησεν εἰς τὰς Ἀθήνας πολὺ δὲν διήρκεσε. Τῷ δὲ 358, ὅτε ἐξεργάγη ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, στρατηγὸς ἐξελέξαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Χάρην, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἰφικράτην (Διοδ. ΙΣΤ, 21. — Νερ. Ἰρμ. ΙΙΙ). Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ τῆς Σάμου ἐπὶ σφοδρᾶς τρικυμίας ὁ Χάρης ἤθελε παρατόλμως νὰ ναυμαχήσῃσιν, αἱ δὲ συνετώτεροι συναδελφοὶ του ἀντέστησαν, κατηγορήθησαν ἐπὶ προδοσίᾳ. Καὶ ἔσπεσε μὲν αὐτοὺς τοῦ θανάτου ἡ εὐτολμία τοῦ Ἰφικράτους, ἀλλ' ἐτιμωρήθησαν διὰ γραμματικοῦ πρσιτίμου. Ἐκτοτε μετέβη ὁ Ἰφικράτης, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου, ἐπελθόντος πιθανῶς τῷ 353.

Ἰφικράτης, θυγάτηρ τοῦ Ἰρίσκου, μήτηρ τῶν Ἀλευαδῶν.

Ἰφες, 1) Βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἐγγονος τοῦ Ἀναξαγόρου, πατὴρ τοῦ Ἰβταόλου, (ἔστις ἐλέγεται συνεκ-

στρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας), καὶ τῆς Εὐάδνης, γυναικὸς τοῦ Καπανέως. Διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ τούτου υἱὸς Σθενέλος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀργοναυτῆς, φονευθεὶς ἐν πολέμῳ κατὰ τοῦ Λιήτου. — 3) Νεανίας ἐκ Σαλαμίνας τῆς Κύπρου, κατ' Ὀσίβιον (Ματ. ΧΙΥ, 698), κρημασθεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκ Τευκροδῶν Ἀναξαρτέτης, ἣτις δὲν ἀνταπεκρίντο εἰς τὸν ἔριτά του αὐτῆν δ' ἀπελίθωσεν ἡ Ἀφροδίτη ἰδοῦσαν τὴν ἐκφοράν του.

Ἰφιστιάδα (καὶ Ἰφιστιάδα μεταγενεστέρας), δήμιος Ἀττικῆς παρὰ τῆ Κηφισία μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους (Διογ. Λαέρ. ΜΑ), ν. Ἡράκλειον.

Ἰφιστος, 1) ἴδ. Ἡρακλῆς. — 2) Υἱὸς Ναυβόλου, πατὴρ τοῦ Σχεδίου καὶ Ἐπιστρέφου ἐν Φωκίᾳ (ἴδ. Ἀργοναῦται. Ὀμ. Ἰλ. Β, 518. Π, 306). — 3) Υἱὸς Αἴμωνος τοῦ Πραξωνίδου τοῦ Ἰρίτου, ἀπόγονος τοῦ Ὀξόλου ἐν Ἡλίδι, ἀνετίεσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Β, 4, 5).

Ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἐκ τῶν μαμακρυσμένας παραλλοῦς χώρας οἰκοῦντων ὀλίγων γνωστῶν λαῶν, περὶ ὧν βεβαιώσκειτο ἢ εἰκάζετο ὅτι ἔζων ἐξ ἰχθυοφαγίας. Τοιοῦτοι ἦσαν 1) Οἱ παρὰ τῷ ἀπωτάτῳ Ὀκεανῷ, μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Κόλπου (κόλπου τῆς Σιάμης) (Πτολεμ.). 2) Οἱ τ' ὄνομα φέραντες εἰς τὴν Γεδρωσίαν ἀκτὴν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἔνθα καὶ σήμερον ζῶσιν αὐτοὶ τρεφόμενοι πληθυσμὸς (Ἄρρ. ΣΤ, 26, 5). 3) Εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Εὐδαίμονος Ἀραβικοῦ καὶ Περσικοῦ κόλπου. 4) Παρὰ τοῖς Ἰνδοῦσι ἐν Ἀφρικῇ, πρὸς τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν, λαὸς ὅλως ἀκαλλιέργητος (Ἡρδ. Β, 19, 20, 23). 5) Εἰς τὴν Δ παραλλῶν τῆς Ἀφρικῆς, Ν τοῦ Μασιδέλου ποταμοῦ (ν. Γομβία).

Ἰχθύς, 1) ἴδ. Ἡλίας. 2) Ἐν ταῖς ἀρχαῖαις τῶν πρώτων χριστιανῶν δι' ἡν ἡ

λέξεις περιέχει ἀκροστιχίδα (Ἰησοῦς) Χ-
(ριστὸς) Θ(εοῦ) Υ(ίδος) Σ(ωτήρ).

Ἰψός, χωρίον ἐν Φρυγίᾳ, ἅ τῆς πό-
λεως Σόνναδα, φημισθὲν διὰ τῆς μάχης τοῦ
ἔτους 301 π. Χ., καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀ-
πώλεσε θρόνον καὶ ζωὴν (Πλούτ. Πύρρ. Δ.
Δημήτρ. ΚΗ).

Ἰώ, Ουγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, βασιλέως τοῦ
Ἄργου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰάσου, τοῦ
Ἄργου, τοῦ Πειρήνου, τοῦ Προμηθέως ἢ τοῦ
Ἀρέστορος, ἱέρεια τῆς Ἥρας, ἥτις ζηλοτυ-
πήσασα διότι τὸ κάλλος τῆς εἴλκυε τὸν ἑ-
ρωτὰ τοῦ Διὸς, τὴν μετεμάρψωσεν εἰς δάμα-
λιν, ἐπιτηρουμένην ὑπὸ Ἄργου τοῦ Πανό-
πτου. Καὶ τὸν μὲν Ἄργον, ἐντολῇ τοῦ Διὸς,
ἐθανάτωσεν ὁ Ἑρμῆς· ἀλλ' ἢ Ἥρα ἐνέβαλε
λύσασα εἰς τὴν δάμαλιν, καὶ ὑπὸ αἵστρου
διωκαμένη, ἐπλανήθη καθ' ἅπασαν τὴν γῆν,
μέχρις οὗ ἐν Αἰγύπτῳ ἀνέλαβεν αὐτὴς τὴν
ἀνθρωπίνην μορφήν τῆς, καὶ ἔσχεν ἐκ τοῦ
Διὸς τὸν Ἐπαφόν, ὅστις, βασιλεύσας τῆς
Αἰγύπτου, ἔκτισε τὴν Μέμφιν (Ἀπολλ. Δ. 13,
1, 3.—Ου. Μετ. I, 583). Διότις δὲ, τῆς
Ουγατὸς τοῦ Ἐπαφῶ, υἱὸς ἦν ὁ Βῆλος, καὶ
τοῦτου ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Αἴγυπτος. Ἡ Ἰώ
ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Αἰγύπτιας Ἰσίδος, διότι
ἀμφότεραι παρίσταντο ἔχουσαι βοδὸς κέρατα
(Αἰσχλ. Προμ. 562). Κατὰ τινὰς Ἰώ, παρά-
γωγος τοῦ Ἰέναι, δηλοῖ τὴν περιδεύουσαν
εἰς τὸν οὐρανὸν θεὰν τῆς σελήνης, τῶν κε-
ράτων ἐμφαινόντων τὴν ἡμισέληνον, τοῦ δὲ
1000 ὀρθακμοῦς ἔχοντος Ἄργου τοὺς ἀστέ-
ρας. Κατ' ἄλλους Ἰώ ἐστὶ Διὸς (Ἰδ. Διώνη).
καὶ αἰνιττεῖται τὴν θεὰν τῆς γῆς.

Ἰωλκός, πόλις τῆς Θετταλικῆς Μα-
γνησίας, ἐπὶ ὑψώματος ἅ ἐν τῇ Παγα-
σαίῳ κόλπῳ. Αὐτὴν ἱδρυσεν ὁ Κρηθεύς,
καὶ ἐπίσημον ἀνέδειξεν ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέ-
γετο ἐνταῦθα γεννηθεῖς, καὶ οἱ Ἀργοναῦται,
ἐνταῦθεν, κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων, ἀπο-
πλεύσαντες. Ὅτε δ' εἰς ἀπόστασιν 7 στα-
δίων ἀπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Δημητριάς, τότε
μετακίσθησαν ἐκεῖ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωλκοῦ,

καὶ τὸ ὄνομα ἐνέμεινε μόνον εἰς τὸν λιμένα
(ν. Βόλος) (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 712. Ὀδ. Μ, 256.
—Ἰν. ΧΙΙΙ, 12, 13).

Ἰών, 1) Ἰδ. Ἐοῦθος. — 2) ὁ Χῖος,
σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν τῇ
422 π. Χ. ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε παντοῖα καὶ
πεζὰ, οἷα εἰσὶν αἱ «Ἐπιδημίαι», «Χίου
κτίσεις», καὶ ποιήματα, ὅσον ἐλεγεία, διθυράμ-
βους· προσέτι δὲ τραγωδίας 30 ἢ 40, αἷτινες
φαίνεται ὅτι διὰ γλαφυρότητος μᾶλλον διέ-
κρεπον ἢ πρωτοτυπίας· καὶ κωμῳδίας προσέτι.
Ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐπεγράφετο Ἐω-
φόρος. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀ-
ποσπάσματα (Συλλ. Nuck, trag. gr. Fragm.
Ἄριστ. Βίρ. 809.— Διλ. II. I. B, 41).—
3) Ἰασηρδὸς Ἑβραῖος, οὗ ἐπώνυμός ἐστιν εἰς
τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Ἰωνία, 1) ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἢ
Ἀττικῇ, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰώνων. Ὁ δὲ
Θησεύς, καταλαβὼν καὶ τὴν Μεγαρίδα, ἔστη-
σε στήλην εἰς τὸν Ἰσθμόν, ὡς ὄρον μετὰ
Πελοποννήσου καὶ Ἰωνίας (Πλούτ. Θησ. ΚΒ).
—2) Ἡ Ἀχαια, ὅτε κατήκκησαν αὐτὴν Ἰω-
νες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. —3) Χώρα παραθαλασ-
σία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ Αἰολίδος καὶ
Καρίας, ἀπὸ Φωκαίας καὶ Ἰέρμου μέχρι Ν
τῆς Μιλήτου. Ὅτε, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν
Δωριέων, οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξωσθέντες Ἀχαιοὶ
ἐξέβαλον ἐκ τῶν βορείων αὐτῆς ἐπαρχιῶν τοὺς
Ἰωνας, ἀπήκκησαν οὗτοι εἰς Ἀττικὴν, Βοιω-
τίαν καὶ διαφόρους νήσους, καὶ τότε, περὶ τὸ
1044, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Κόδρου, Νηλεὺς καὶ
Ἀνδροκλος, ἔφερον πολυαριθμούς Ἰωνας ἀποι-
κοῦς εἰς τὰς χαριστάτας παραλίαις τῆς Λυ-
δίας (Πρδ. Λ, 142), ἐνθα δι' αὐτῶν συνέστη
καὶ κατ' αὐτοὺς ὀνομάσθη ἡ Ἰωνικὴ δωδεκά-
πολις, περιέχουσα τὴν Φώκαιαν (ἐν Μυ-
σίᾳ), τὰς Ἐρυθράς, τὰς Κλαζομενάς,
τὴν Ἰέων, τὴν Λέβεδον, τὴν Κολοφῶ-
να, τὴν Ἐφεσον (ἐν Αὐδίᾳ), τὴν Μιλή-
τον, τὴν Μυοῦντα, τὴν Πριήνην (ἐν
Καρίᾳ), καὶ προσέτι τὰς δύο νήσους Σάμον
καὶ Χίον. Προστέθη δὲ μετ' οὗ πολὺ εἰς

τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ ἡ κατ' ἀρχὰς Αἰολικὴ
Σμύρνη. Ταχέως δὲ τὸ κοινὸν, ὃ συνήρχε-
το πρὸς συζήτησιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ὑπο-
θέσεων εἰς τὸ Πανιώνιον, ἱερὸν κείμενον
ἐπὶ τῆς Β κλιτύος τοῦ ἀκρωτηρίου Μυκάλης
παρὰ τῇ Πριήνῃ, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς αὐτο-
νομίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ δραστηριό-
τητος, καὶ ἐγένετο ἐν τῶν πρωτίτων κέν-
τρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ ἀνέ-
θαλε τέχνη καὶ ἐπιστήμη. Ἰπὸ τὸν Κροίσον
αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ὑπέκειντο εἰς τὴν Λυδίαν·
μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν (τῇ 547 π. Χ.),
ἀπέκυψαν εἰς τὴν Περσίαν. Καὶ ὁ μὲν πολι-
τικὸς αὐτῶν ὀργανισμὸς ὀλίγον ἠλλοιώθη·
ἀλλὰ τῇ 500 π. Χ., τὴν ἐλευθερίαν ποθοῦ-
σαι, ἐπανετίστησαν πᾶσαι (Ἰδ. Ἄριστ. ταγ-
ραξ)· ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἀπέπνηξαν τὴν ἐπανά-
στασιν, κυριεύσαντες τὴν Μίλητον, ὅστε καὶ
ἐπὶ τῶν Μηδικῶν οἱ Ἴωνες τῆς Ἀσίας ἠ-
ναγκάζοντο νὰ συνακπέμπωσι τοὺς ἀνδρας καὶ
τὰ πλοῖά των μετὰ τῶν Περσῶν κατὰ τῆς
Ἑλλάδος. Εἰς τὴν μάχην ὁμοῦ τῆς Μυκά-
λης (479) μετέστησαν πρὸς τοὺς Ἑλληνας,
καὶ μετὰ ταῦτα (469) ἢ κατὰ τὸν Ἰβυρμέ-
δοντα νίκη τοῦ Κίμωνος τοῖς ἐξησφάλισε τὴν
ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ, διότι ἡ εἰρήνην
τοῦ Ἀνταλκίδου (387) τοὺς ὑπέβαλεν αὐτὴς
εἰς τὸν Περσικὸν ζυγόν, ἀφ' οὗ μετέβησαν ὑπὸ
τὴν Μακεδονικὴν, καὶ εἴτα ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊ-
κὴν ἐξουσίαν, ὑφ' ἣν, καίτοι ἀπολέσασαι αἱ
Ἰωνικαὶ πόλεις τὴν ἐπιστημότητα καὶ ἀναξαρ-
τησίαν αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ὁμοῦ ἀσκούσαι
τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ἐυερέτιστοι
καὶ φιλόδοξοι, ἦσαν οἱ Ἴωνες συγχρόνως καὶ
δεκτικώτατοι πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ἀπ' αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐπήγασαν ἢ ποιήσεις, ἢ φιλο-
σοφία· ἢ ιστοριογραφία, καὶ Ἴωνες ἦσαν ὁ (Ο-
μηρος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Θαλῆς,
ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμανης, ὁ Ξενοφάνης,
ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Διονύσιος, ὁ Ἐκκράτης καὶ
ἄλλοι. Διὰ δραστηρίας δ' ἀποικίσεως ἐξέτει-

ναν τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν κατὰ
πάσας τὰς διευθύνσεις (Στράβ. ΙΑ, 632).

Ἰωνέζαι, δῆμος Ἀττικῆς (Παυσ. ΣΥ,
22, 7). Πιθανῶς παρὰ τὸν Γαργητόν.

Ἰωξός, Μελανίππου, ἔγγονος τοῦ Θη-
σεῦς, μετοικήσας εἰς τὴν Καρίαν μετὰ τοῦ
Ὀρνύτου (Πλούτ. Θησ.—Παυσ. Β, 28).

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἐκ γενεᾶς Φαρι-
σαίων, γεννηθεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ τῇ 37 μ. Χ.
Εἰς Ῥώμην μεταβάς τῇ 63, κληρώθη ὑπὸ
Ποππαίας, γυναικὸς τοῦ Νέρωνος. Ἐπανελ-
θὼν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ μάτην προσπα-
θῆσας νὰ παρακωλύσῃ ἐπανάστασιν ἐτοιμῆν
νὰ ἐκραγῇ, ἠσπάζθη τέλος αὐτὴν, καὶ ἀνεδεί-
χθη ἀρχηγὸς τῆς Γαλιλαίας· ἀλλ' ἠχημαλω-
τίσθη, καὶ ἠλευθερώθη μόνον διότι εἰς τὸν
Βεσπασιανὸν προέβη τὴν μέλλουσαν δόξαν
του (Suet. Vesp. V), ὅτε καὶ τῷ ἐπετρέπη
νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τῆς αυτοκρατορικῆς
οἰκογενείας Φλάβιος. Παρευρέθη δὲ μετὰ
τοῦ Ἰτίου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσα-
λῆμ, καὶ ἐπέμφθη εἰς αὐτὴν ἵνα διαπραγμα-
τευθῇ τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως. Ἐἶτα δ'
ἐν Ῥώμῃ ἔγραψεν Ἑλληνιστί, α) 7 βιβλία
«περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου» ἢ
«Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν περὶ ἀλώ-
σεως.» Ταῦτα ὁμοῦ κατ' ἀρχὰς συνέγραψε τῇ
75 συροχαλδαίσι, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ μετέ-
φρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. β) «Ἰουδαϊκὴν
ἀρχαιολογίαν», περὶ τὸ 93, εἰς 20 βιβλία,
ἥτοι ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ κτίσεως κό-
σμου μέχρι Νέρωνος. γ) «βίβλιν», ἥτοι τὴν αὐ-
τοβιογραφίαν του, συμπληροῦσαν τὴν ἱστορίαν
τῶν Ἰουδαίων, δ) «Περὶ ἀρχαιότητος
Ἰουδαίων, κατὰ Ἀπίωνος,» ἐν ἐπιχει-
ρεῖ ν' ἀναίρεσθ. ε) «εἰς Μακκαβαίους λό-
γος, ἢ περὶ αὐτοκράτορος λογι-
σμοῦ,» ἔργον οὐ ἀμφισβητεῖται ἢ γνησιότης.
Λατινικὴ μετάφρασις τοῦ πρώτου ἐκ τῶν συγ-
γραμμάτων τούτων ὑπελαμβάνετο ἐπὶ πολὺ
ὡς πρωτότυπον ἔργον Ἠγησίππου τινός.

Κ

Κάδμος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καταξυλοῦσθε ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνοῦ διότι εἶχε καύσει τὸ ἱερόν αὐτοῦ ἄλλως περὶ τὸν Ἰσμηγόν τῆς Βοιωτίας (Πaus. Θ, 10).

Καβαλῆς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάβειροι, ἀρχαιοτάται καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἰμβροῦ καὶ Ἀήμου. Κατὰ τινὰς τὸ πρῶτον εἰσῆχθη ἐκεῖ ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατέφυγον εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας, διωχθέντες ἐκ Βοιωτίας. Τινὲς ἔλεγον τοὺς Κάβειρους τέκνα τοῦ Ἡραίου καὶ τῆς Κάβειρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτεύως, τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ τρεῖς ἀδελφάς, ἄλλοι δὲ τοὺς ἐξελάμβανον μόνον δύο ἀδελφοὺς, γεννηθέντας ἐκ τοῦ Διός. Εἰς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο μυστήρια, καὶ οἱ εἰς αὐτὰ μυούμενοι ἐπίστευον ὅτι ἐπετύγγανον εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις καὶ ἐσώζοντο ἐκ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε ἐταυτίζοντο οἱ Κάβειροι μετὰ τῶν Διοσκουρίων. Παρίσταντο δὲ ὅμοιοι πρὸς τὸν Ἡραῖστον (Ἡρδ. Γ, 37), ἢ ὡς βραχυσώμοι καὶ δύσμορφοί τινες δαίμονες. Εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν ἐμυσῶντο διὰ νυκτὸς ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες, καθαιρόμενοι πρῶν, ὡς καὶ οἱ φονεῖς ὑπὸ ἱερέως ὅστις ἐλέγετο κοίτης. Ἀπεσβέτο δ' ἐπὶ τῆς εορτῆς, ἣτις ἦν κατ' ἔτος ἐννεαήμερος, πᾶν τὸ πῦρ ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ καὶ ἐλαμβάνετο νέον ἐκ Δήλου. Ἔβχε δὲ τὸ ὄρησκυμα τοῦτο καὶ φιλοσοφικὴν τινὰ βᾶσιν ἂν πιστευτέον τὸ τοῦ Ἰαμβλίχου (Β. Πυθαγ. 151), ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας ἤρυσσεν μέρος τῶν θεωριῶν του. Ἐν Θήβαις ἡ λατρεία τῶν ἐξέλιπεν ἐπὶ πολὺ, ἢ καὶ ἐτελείτο ἀφανῶς ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἑπιγόνων εἰς μεταγενεστέρους ἡμῶν χρόνους ἀνεπτύχθη αὖθις καὶ ὑπῆρχεν ἐπιγα-

νῶς ἱερόν αὐτῶν παρὰ τὴν πόλιν, ἀνακαλυφθὲν εὐχάτως ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μετὰ πλεῖστον καὶ περιέργων ἀναθημάτων καὶ γλυπτικῶν λειψάνων. Καὶ ἐν Ρώμῃ δ' ἐτιμῶντο, ὡς ἐρέσταιοι θεοὶ μάλιστα, καὶ ἐπιστεύετο ὁ Αἰνείας ὡς εἰσαγαγόν τὴν λατρείαν αὐτῶν ἐκ Φρυγίας, ἐνθα καὶ ὄρος ὑπῆρχε Κάβειρος, καὶ ἱερόν ἐν Περγᾶμῳ (Στράβ. Γ, 1, 479. Πaus. Α, 4, 6. Δ, 1, 5. Θ, 25, 5, 22, 5. Θεόφρ. Β, 12.—Διον. Ἀλ.—Νον. Διον. Ἀπολλ. Γ, Α, 917). Ἰδ. Κάδμος.

Καθησός, πόλις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, κατὰ τοὺς μὲν τῆς Θράκης, κατ' ἄλλους τῆς Λυκίας ἢ τῆς Καππαδοκίας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 363.—Στέφ. Βυζ.)

Κάθρος ἢ Καλαθρός, (Σουῖδ.) θεότης τιμωμένη ἐν Φασηλίδι τῆς Παμφυλίας, ἢ προσεφέρετο θυσία τεταριγευμένων ἰχθύων.

Καθύλη, πόλις τῆς Θράκης μεσσηγείας (Δημοσθ. Φιλ. Δ', σ. 135), ἵσως ἢ αὐτὴ τῇ Καλύβῃ (Στράβ. Εἰσιτ. Ζ).

Κάγκανα, ξυλα, παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Σ, 308), τὰ ξηρά, ἵνα καιώσι καλῶς εἰς τὴν ἔστιαν. Ἐὰν παρσεκεύαζον δὲ, ἀφαιρῶντες τὸν φλοῖον, καὶ εἶτα ξηραίνοντες αὐτὰ (Θεόφρ. Φ, Ἰστ. Η, 10).

Καθμεῖα, ἴδ. Θῆβαι.

Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Γηλεράσσης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φοίνικος, τοῦ Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὅτε αὐτὴ ἤρπαγῃ ὑπὸ τοῦ Διός, ἐξέπειψεν ὁ Ἀγήνωρ τοὺς υἱοὺς του εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ὁ Κάδμος ἀπῆλθε τὸ πρῶτον εἰς Θράκην μετὰ τῆς μητρὸς του, ἣτις καὶ ἐκεῖ ἀπεβίωσεν. Ἐἶτα δὲ τῷ παρήγγειλεν ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς, ἀποστάς τῆς διώξεως, νὰ παρακολουθῆσθαι δάμαλιν τινα ἢν ἴθελεν ἀπαντῆσαι, καὶ ὅπου ἂν αὐτὴ καθῆσθαι κατὰ γῆς, νὰ ἰδρῶσθαι πόλιν. Ἀπήνησε δὲ

τὴν δάμαλιν εἰς τὴν ἀγέλην τοῦ Πελάγοντος ἐν Φωκίδι, καὶ εἰς ὃ μέρος αὐτὴ ἐκαθέσθη ἔκτισε τὴν πόλιν Θήβας, ἣς ἢ Ἀκρόπολις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη. Θελήσας δὲ νὰ θύσῃ τὴν δάμαλιν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπεμφέτινας τῶν ἐταίρων του νὰ τῷ φέρωσιν ὕδωρ ἐκ πλησίον κρήνης, ἀλλὰ τοὺς ἐφόνευσεν ὁ ἐπ' αὐτῆς ἐπαγρυπνῶν δράκων τοῦ Ἄρεως, υἱὸς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ τῆς Τιλοφύσης, νύμφης ἢ Ἐρινύος. Ἐπελθὼν δὲ ὁ Κάδμος, ἐφόνευσε τὸν δράκοντα, καὶ συμβουλή τῆς Ἀθηνᾶς, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ἀνεφύησαν ἄνδρες ἔνοπλοι, οἵτινες ἤρξαντο εὐθὺς ἀλληλομαχοῦντες, καὶ ἐφονεύθησαν πάντες, πλὴν μόνων πέντε, οὓς ὁ Ὀβίδιος (Met. III, 1) καλεῖ Ἰγλίων, Οὐδαῖον, Χόβιον, Πέλωρον καὶ Ὑπερήνορα. Οὗτοι ἦσαν οἱ Σπαρτοὶ λεγόμενοι, ἀφ' ὧν ἠξίουσιν ἔτι ὡς αὐτόχθονες κατήγοντο οἱ Θηβαῖοι, καὶ μάλιστα τ' ἀριστοκρατικὰ αὐτῶν γένη. Πρὸς ἐξίλασθαι δὲ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος ἠγαθήσθη ὁ Κάδμος νὰ δουλεύσῃ παρὰ τῷ Ἄρει ἐπὶ ὄβη (ἕνα μέγαν ἐνιαυτὸν), μεθ' ἧς ἢ Ἀθηνᾶ τῷ ἔδωκε τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν Θηβῶν, ὁ δὲ Ζεὺς ὡς γυναῖκα τὴν Ἀρμονίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Εἰς τὸν γάμον αὐτῶν ἐπὶ τῆς Καδμείας προσῆλθον πάντες οἱ θεοὶ, καὶ ὁ Κάδμος προσέφερε τῇ Ἀρμονίᾳ πέπλον καὶ περιδέριον, ὃ εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἀφροδίτης ἢ παρὰ τῆς Εὐρώπης. Ἐν Σαμοθράκῃ δὲ, ἐνθα Βοιωτοὶ εἶχον μεταθῆ ἐπὶ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς, ὑπῆρχε λατρεία Ἑρμοῦ Καδμίλου, καὶ ἡ παράδοσις ὅτι ἐκατ' ἐνυμφεύθη ὁ Κάδμος τὴν Ἀρμονίαν, ἀφ' οὗ ἐμυθήθη εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κάβειρων, καὶ ὅτι αὐτὴ ἦν θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἡλέκτρας, ἀδελφῆ τοῦ Δαρδάνου καὶ τοῦ Ἰασιόνοιο. Ἐὰν τέκνα δ' αὐτῆς ἐκ τοῦ Κάδμου ἦσαν ἡ Λύττονη (μήτηρ τοῦ Ἀκταίονος), ἢ Ἰνώ (μήτηρ τοῦ Μελικέρτου), ἢ Σεμέλη (μήτηρ τοῦ Διονύσου), ἢ Ἀγαθή, (μήτηρ τοῦ Πενθέως), καὶ ὁ Πολύδωρος. Μετέπειτα δ' ἀπῆλθεν ὁ Κάδμος μετὰ τῆς

Ἀρμονίας εἰς Ἰλλυρίαν, πρὸς τοὺς Ἑγγελεῖς, ἐνθα ἐβασίλευσε, καὶ τὴν βασιλείαν ἀφῆκεν εἰς τὸν ἐκεῖ γεννηθέντα υἱὸν τοῦ Ἰλλύριον, ὅτε μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς δράκοντα μεταμορφωθείς, συναπῆλθεν εἰς τὰ Ἑλύσια. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Κάδμον Αἰγύπτιον. Ἐξ οὗ καὶ ἡ ταύτωνομία τῶν Βοιωτικῶν καὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν. Ἀλλ' οἱ πλείστοι, ἀπὸ Ἡροδότου (Α, 2, Β, 49), τὸν λέγουσι Ἰούριον τὴν καταγωγὴν, καὶ πρῶτον ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων εἰσαγαγόντα.—2) Ὑῖος Σκύθου, βασιλέως τῆς Κῶ, παραιτηθεὶς τῆς βασιλείας, καὶ ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα, ἐν μεγάλῳ ἐξυπηρέτησεν (Ἡρδ. Ζ, 184).—3) Κ. Μιλήσιος, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων λογογράφων, ἵσως σύγχρονος τοῦ Ἐκαταίου, λέγεται γράψας 4 βιβλία ἐπιγραφόμενα «Κτισίς Μιλήτου καὶ τῆς Ὀλῆς Ἰωνίας» ἀλλ' ὁ Διονύσιος Θεωρεῖ τὸ ἔργον ὡς μὴ γνήσιον.

Κάδος, πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας (Στράβ.—Στάφ. Βυζ.).

Κάδος ἢ Κάδδος, 1) λάγνηρος πρὸς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, κτλ.—2) Κάδδος, ἐν Ἀθήναις μάλιστα καὶ δίσκος, εἰς τὰς ψηφοφορίας τῶν ἀρχαίων τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐρρίπτοντο οἱ ψηφοὶ (κάλπη ψηφοφορίας). Μέχρις Ἐνκλείδου ἐτίθεντο δύο, εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἀπολύων (ἀποσπαστικός) καὶ ὁ ἀπολύς (καταδικαστικός) ἔκτοτε δὲ εἰς μόνον, εἰς ὃν ἐρρίπτετο ψῆφος λευκὴ ἢ μέλαινα, ἢ καὶ ἄτρητος ἢ διατετραπλημένη. Ἰδ. Δίκη.

Καδουσίαι, ἔθνος εἰκοῦν ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ κατὰ τὰ βόρεια τῆς Μηδίας, μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου καὶ τοῦ Ἀμάρδου. Ἐφημίζοντο ὡς ἀριστοὶ τοξόται, καὶ οἱ ἀνδρειότατοι τῶν Μηδῶν (Ξενφ. Κ. παιδ. Β, 2.—Διόδ. Β.—Στράβ. ΙΑ).

Κάδυτος, μεγάλη ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλικῆς, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλασ-

σης (Ήρδ. Β, 159. Γ, 5). Έκλαμβάνεται δ' υπό τῶν μὲν ὡς ἡ αὐτὴ τῆ Γάζα, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσιάζ, δηλοῦντος τὴν ἱερὰν πόλιν, ὡς καὶ ἔτι καὶ νῦν καλοῦσιν οἱ Ἄραβες Ἑλ-Κάδες τὴν Ἱερουσαλήμ.

Κάδωλος ἢ **Κάδουλος**, παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Καθερίων.

Καθαλοὶ, ἔθνος Ἰνδικὸν (Ἄρριαν).

Καθαρισμός, ἀγνισμός, ἐλασμός. Τῆς μετὰ τῶν θεῶν κοινωνίας ἀξιοῖ ἦσαν μόνον οἱ καθαροὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ οἱ τελοῦντες θυσίαν, οἱ προσευχόμενοι ἢ εἰς καθὼν εἰσερχόμενοι, ὤφειλον νὰ καθαίρωσι τὸ σῶμά των, ὅπερ ἦν σύμβολον τῆς ἐξαγνίσεως τῆς ψυχῆς (Ὀμ. Ὀδ. Β, 261. Δ, 759. Μ, 336.—Ἰλ. Α, 449.—Σοφ. Οἰ. Κ. 460.—Ἑὲρ. Ἰων. 94). Ὅπου ὑπῆρχε μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο ῥέον ἢ θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ ἀνεπλήρου τοῦτο ῥίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ ἄλλας καὶ θερμαίνοντες αὐτὸ (Ἑὲρ. Ἡλ. 790. Ἰφ. Τ. 1161.—Δεοκρ. ΚΔ, 94.—Virg. Α, II, 717. IV, 635). Ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆ εἰσόδῳ τῶν καθῶν εἶχον περιρραντήρια, ἧτοι ἀγγεῖα περιέχοντα ὕδωρ ἵνα ραντίζωνται. Πρὸς ραντισμὸν δὲ μετεχειρίζοντο κλάδους ἐλαίας ἢ δάφνης, καὶ καθαρτικὴν δύναμιν ἀπέδιδον ἐπίσης καὶ εἰς τὴν μύρτον, τὴν ἄρκευθον, τὸ δεινρολίθωνον, δι' ὧν καὶ ἐκάπνιζον διότι καὶ τὸ πῦρ ἦν καθαρτήριο, καὶ διὰ τοῦ πυρός ἐνίστε καὶ τὸ θεῖον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς δὲ μετὰ νεκρῶν, καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἐπιλογίων ἀπῆρτετο καθαρισμός (Ὀμ. Ὀδ. Κ. 481), δι' ὃ καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ κηδευμένου ἴστατο ἀγγεῖον ὕδατος, εἰς ὃ πᾶς ὁ ἐξερχόμενος ἀπεπλύετο, καὶ μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐκαθαρίζοντο πάντες οἱ εἰς αὐτὴν παρευρεθέντες. Καὶ δι' ἐγκλήματα δὲ, μάλιστα φόνου, ἔστω καὶ ἀκουσίου, ἀπῆρτετο καθαρισμός, καὶ πολλάκις πόλεις ὄλαι, στρατοὶ καὶ λαοὶ ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτὴν, πρὸς ἀπατροπὴν θεομηνίας ἧτις ἐπέσκηψε διὰ παρανομίαν τινὰ αὐτῶν, ἢ ἀτόμου τινὸς μετὰ αὐτῶν. Οὕτως

ἀπελυμήναντο οἱ Ἄγαιοι δτε ὁ Ἀγαμέμνων παρώργισε τὸν Ἀπόλλωνα (Ἰλ. Α, 313), καὶ εἰς Ἀθήνας ἐκλήθη ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνίσῃ αὐτὰς μετὰ τὸ Κυκλώνιον ἄγος. Κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς ἐν Ἀθήναις περιεφέρετο τὸ καθάρσιον ὕδωρ, καὶ αἱ ἔδραι ἐρραντίζοντο δι' αἵματος θυσιασθέντων χοιριδίων καὶ διὰ θυμιάσεων. Ἐτελοῦντο δὲ πολλάκις μετὰ τῶν καθαρτηρίων καὶ ἰλαστήριοι εὐχαὶ ἢ τελεταί, πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ θανατωθέντος, ἧτις ἦν ἡδὴ καὶ αὐτὴ ὑποχθόνιος δαίμων, καὶ τῶν καθαρσίων, τροπαίω ν, λυσίω θεῶν, θείως τοῦ καθαρσίου, μελιχίου, φυξίου Διός. Ἀντί, ὡς ὤφειλε, νὰ κατευνασθῇ ὁ φονεὺς τὴν ὀργὴν τοῦ θύματος του καὶ τῶν θεῶν διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς του, οὕτι συνήθως κριόν. Ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις παρεδίδοτο εἰς δουλείαν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Κάδμος, ἀφ' ἧς διὰ χρημάτων ἐξηγοράζετο. Παρ' Ὀμήρῳ μάλιστα ἔστιν ἡ τοιαύτη χρηματικὴ πωρὴ ἐπὶ φόνῳ ἕως μόνον γνωστὸν καὶ καθιερωμένον (Ἰλ. I, 632, Σ. 498). Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐτελεῖτο ἢ κάθαρσις τοῦ φονεῦς, ἢ ἐπαναφέρουσα αὐτὸν εἰς σχέσιν μετὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, διὰ θυσίας χοιριδίου, εὐ τὸ αἷμα ἔρρεεν εἰς τὰς χεῖρας του. Καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις δ' ἐτελοῦντο καθαρμοὶ, ἀφροῦντες τὴν ἐν γένει κάθαρσιν τῆς ψυχῆς τοῦ μουμένου, καὶ ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ὀρφέα, κυρίως δ' εἰσαχθέντες ἐκ ξένων ὀρθοκευμάτων ὑπὸ τῆς τῶν Ὀρφικῶν αἰρέσεως. Μετεχειρίζοντο δ' αὐτοὺς καὶ πρὸς θεραπείαν καὶ πρὸς μαντείαν, καὶ πᾶν εἶδος ἀγυρτείας καὶ δεισιδαιμονίας.

Καθέστρα, ἴδ. Ἑδρα.
Καθετήρ. 1) Ἰδ. Καταπειρατήρ.
—2) Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον διὰ δυσουρίας,

πληγῆς, κτλ. (Ἰπποκρ. Γαλην.).

Καιάδας, χάσμα βαθύ παρὰ τῆ Σπάρτη, εἰς ὃ οἱ Σπαρτιάται ἐρριπτον τοὺς κακούργους, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ βάραθρον (Θουκ. Α, 134.—Στρβ. Η, 376.—Παισ. Δ, 18.—Σουῖδ. λ. βάραθρον, Καιάδας), καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις, ὡς ἐνομίζετο, καὶ τὰ δύσμορφα βρέφη καὶ τοὺς ἐγκατογήρους.

Καιήτη, πόλις Ἰταλικὴ τοῦ ὁμωνύμου ἀρωτηρίου, μετὰ τῶν Ἀατίου καὶ Καμπανίας. Ἐὶς τὸ ὄνομα ἐλέγετο ὅτι ἔδωκεν αὐτῆ ὁ Διναίος, κατὰ τὸ τῆς τροφῆς αὐτοῦ Καιήτης (Διον. Ἀλικ. Α, 31) ὁ δὲ παρ' αὐτῆ Καιάτας καλούμενος κόλπος, πάντως, κατ' αὐτὴν, ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν (Στρβ.) κληθεὶς κατὰ τὸ Λακωνικὸν Καιάτας ἢ Καιάδας, σημαίνον τὸ χάσμα.

Καιάσις, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκρέων ὑπὸ τὸν Ἰημμον, διαρρέει τὸ εὐφρονον Καιάκου πεδῖον, τὸ περὶ τὴν Πέργαμον, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἑλαίας (Ήρδ. ΣΤ, 28.—Ξεν. Ἄν. Ζ, 8, 8.—Ἄρρ. Ιε, 6, 4, 7.—Στρβ. ΙΙ, 610).

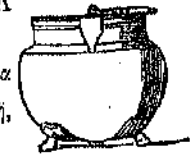
Καινεύς, υἱὸς Ἑλλάτου καὶ Ἰππείας, πατήρ τοῦ Κορωνοῦ, Λαπίθης ἐκ Ἰόρτωνος ἐν Μαγνησίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 746.—Ἀπολλδ. Δ, 57). Κατ' Ὀβίδιον (Μοι. XII) ἦν κόρη, Καινίς, καὶ ἐπὶ τῆ ἱεσῆς τῆς μετεμορφώθη εἰς ἄνδρα, καὶ ἄρρωτον, ὑπὸ τοῦ Προσευδῶνος, καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυθευαίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν κατὰ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ἐπειδὴ ἦν ἄρρωτος, οἱ Κένταυροι τὸν ἐθανάτωσαν σιωρεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ἢ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν (Ὀν. Μοι. XII, 459).

Καιάσαρ, μετὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα οἱ πρώτοι αὐτοκράτορες καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας παρέλαβον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ἧς μέχρι τέλους κατέστη τίτλος χορηγούμενος εἰς τοὺς ἐπιδόξους διαδόχους τοῦ θρόνου.

Καιασάριαι, εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἰω-

μαίων αὐτοκρατόρων, οἷον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Καππαδοκίας, πρὶν Μάξακα εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατρίδα τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου, καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Ἑδσαβίου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μαυριτανίας.

Καισαρέων, υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας, κατ' ἀρχὰς Πτολεμαῖος καλούμενος, καὶ συναινέσει τοῦ Καίσαρος οὕτω μετονομασθεὶς τῷ 47 π. Χ. (Πλούτ. Καισ. ΜΘ). Ὁ Ἀντώνιος, ἐνεκα τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν συμπαιθείας του, τὸν κατέστησε μέτοχον τῆς ἀρχῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ἀνεκήρυξεν εἰς τὴν Βουλὴν υἱὸν τοῦ Καίσαρος ὁ δὲ Ὀκτάβιος τὸν ἐφόνευσεν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην (Πλούτ. Ἄντ. ΝΑ. ΠΑ —ΠΒ).

Καικαίθη, χύτρα τριπόδος κεραμικὴ ἢ χαλκῆ, πρὸς βράσιν ὕδατος.

Καικοτεχνία, ἴδ. Δίκη.

Καιάσις, ἡ ἐκ κακῆς συμπεριφορᾶς προτροπὴ ἢ βλάβη. Ὡς νομικὸς ἔρος περιλαμβάνει ἐκ μέρους τέκνων πρὸς γονεῖς εὐμόνον βιαιοπραγίας, ἀλλὰ καὶ ὕβρεις, ἀρνήσιν τῶν πρὸς διατροφήν, εἰς ἧς τὴν ὑποχρέωσιν νόθα τέκνα δὲν ὑπέκειντο, παράλειψιν τῶν ἐπιτηδεύων τιμῶν ἐκ μέρους συζύγου, κακίην πρὸς τὴν γυναῖκα διαγωγὴν, ἴσως καὶ συζυγικὴν ἀπιστίαν πρὸς γυναῖκα ἢ κόρη ἐπικληρον, καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ἢ τῶν ἐπιτρόπων τῶν ὀφειλόντων νὰ συμπεύσωσιν αὐτὴν κατὰ τοὺς νόμους πρὸς ὀφθαλμοὺς ἐπίσης ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων, τὴν βλάβην αὐτῶν διὰ κακῆς καὶ μὴ ἐντίμου διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των. Ἐδύνατο δ' οἱ ἐπὶ κακίαι καταγορεύμενοι νὰ εἰσαγγελθῶσιν ἀμέσως εἰς τὸν δῆμον ἵνα ὑπ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐντολήν αὐτοῦ δικασθῶσι (ἴδ. Εἰσαγγελία), καὶ ἡ κακία γονέων, ἀποδειχθεῖσα, ἐπέφερεν ἀτιμίαν. Διαξήγοντο δὲ αἱ δίκαι αὐταὶ πρὸ τοῦ ἀρχοντος.

Καλαθρία, ἴδ. Μεσσαπία.

Κάλαθος, καλαθίς, καλαθίσκος, κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος καλάθιον πλεκτὸν ἐκ καλάμων ἢ λύγου, εἰς ὃ αἱ γυναῖκες ἐναπέθετον τὰ ἐργόχειρά των (Πολδ. Β, 29. I, 125) καὶ, ὅταν ἐνήθον, τὰς τολύπας των (ἴδ. Ἡλ ακάτη) ἢ ἐνθα εἰθόντο καρποί καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς, ἐτι δ' ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἑλευσινίων ἐν πομπῇ ἐπὶ ἰε-

ρᾶς ἀνάξης πρὸς τὴν θεάν κομιζόμενος, τοῦ λαοῦ ἀλαλάζοντος «Χαῖρε Δέμητερ», τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔφερε καὶ τὸ περίγλυφον μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου (ἴδ. Κίων).
Κάλαξ, υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ἐρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, ὑπόπτερος ὡς καὶ οὗτος. Ἀπελθόντες ἀμφότεροι μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτε ἐφθασαν εἰς Σαλλυμθησὸν τῆς Θράκης, ἀπηλευθέρωσαν τὴν ἀδελφὴν των Κλεοπάτραν, ἣν, νυμφευθεὶς ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Φινεύς, εἶχε φυλακίσαι μετὰ τῶν παιθῶν τῆς, ἐνεργεῖα τῆς δευτέρας του γυναικὸς (Σοφ. Ἄντ. 966). Ἀποπέμψαντες δὲ

ταύτην ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Σκυθίαν, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας. Κατ' ἄλλην δὲ διήγησιν, τὸν Φινέα ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Ἀρπυιδῶν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον ὅτι ἐφρονεύθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ μαχόμενοι κατὰ τῶν Ἀρπυιδῶν κατ' ἄλλους κατετοξέωθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ, ἐνθα καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν εἰδῆκνυντο μετ' ἐπιταφίων στηλῶν, ὧν ἡ μία ἔλεγον ὅτι ἐκινεῖτο ὅτε ἐπνεεν ὁ βορρᾶς.

Κάλαμις, γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἀμέσως πρὸ τοῦ Φειδίου, περὶ τὴν 80ην Ὀλ. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἀρχαιώτερον ἐτι ὑπόσκληρα, ἐπηρεοῦντο ὅμως ἤδη διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν χάριν καὶ εὐρυθμίαν των (Διον. Ἄλικ. Ἰσοκρ. σ. 95. — Δουκ. Βίβλ. ΣΤ. Διάλ. ἐταιρ. Γ'). Εἰργάζετο δὲ καὶ εἰς λίθον καὶ εἰς χαλκόν, κατασκευάσας Ἀπόλλωνα τριακοντάπηχυν, καὶ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, ὡς τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν Κορίνθῳ, καὶ διέπρεπεν εἰς τῶν ἱππῶν τὴν παράστασιν (Στράβ. Ζ, 319. — Παισ. Β, 20. — ΡΙ. XXXIV, 10, 11).

Κάλαμιος, φυτὸν, ἐξ οὗ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι διὰ μέλανος ἐπὶ παπύρου ἢ περιγαμινῶ. Ἦ ἄριστος ἠνέξ Αἰγύπτου, Κυθίου ἢ τῆς Ἀνατικῆς λίμνης. Ἐλέγετο καὶ δόναξ καὶ σχοῖνος, καὶ ὠξύνετο διὰ τοῦ καλαμογλύφου (μαχαριδίου). Ἐπὶ δὲ τοῦ κηροχρίστου πίνακος ἔγραφον δι' ὀξείας γλυφίδος (ἴδ. Μέλαν) πτεροῦ δὲ χρήσις πρὸς γραφὴν ἀπαντάται τὸ πρῶτον κατὰ τὸν 6 αἰῶνα μ. Χ. εἰς παράστασιν ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίνου.

Κάλανος, Βραχμάν ἢ γυμνοσοφιστὴς ὅν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Παρηκολούθησε δὲ τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας, ἀνέβη ἐκουσίως εἰς πυρᾶν καὶ ἀπέθανε (Στράβ. ΙΔ, 715).

Κάλαρις, πόλις εἰς τὰ Α. τῆς Κορινθίας περὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοταναῦ, κτι-

σθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωνακῶν τῷ 564 π. Χ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλαλίη. Μετὰ 20 ἔτη ἐκβληθέντες ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐκ τῆς πατρίδος των, μετέκρησαν εἰς αὐτὴν ἄλλα μετὰ 5 ἔτη μεταδάντες εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν, ἱδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἑλέαν ἢ Ἰέλην. Ἐπὶ τοῦ α'. Φοινικικοῦ πολέμου κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Σικελίων εἰτα δ' ὁ Σύλλας τὴν κατέστησεν ἀποικίαν Ῥωμαϊκὴν (Ἡρόδ. Α, 163. — Διδό. Β, 13. — ΡΙ. III, 6, 12).

Καλαύρεια, νῆσος ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν Α. παραλίαν τῆς Ἀργολίδος, ἀπέναντι τῆς Τροιζήνης, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (ν. Πόρος). Μετ' αὐτῆς δὲ συνεδέετο καὶ ἄλλη μικρὰ νῆσος Σφαίρια. Ἐπὶ κορυφῆς ὄρους βλά τοῦ λιμένος σώζονται τὰ εἰσέπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνθα ἐπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ κοινοῦ 7 ἐμπορικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν αἱ Πρασιαί, ἡ Ναυπλία, ἡ Ἐρμιόνη, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Αἴγινα, ὁ Ὀρχομενός, αἱ Ἀθήναι· εἶτα δὲ ἀντικατέστησαν τὰς Πρασιάς καὶ τὴν Ναυπλίαν ἡ Σπάρτη καὶ τὸ Ἄργος, καὶ ἔκτοτε τὸ κεινὸν ἀπίλωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ σπουδαιότητα αὐτοῦ. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἀπέθανε, πύων δηλητήριον καὶ ἐνεταφιάσθη ὁ Δημοσθένης τῷ 322 π. Χ. (Δημοσθ. ΚΘ. — Παισ. Α, 2, 2. — Στράβ. II, 374).

Κάλετοι, Κέλται οἰκοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ τῆς Γαλλίας περὰ τῷ ποταμῷ Σκουάνα (Στράβ.).

Καλή Ἀκτὴ, 1) παραθαλάσσιον τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς Ἰορρηνικῆς θαλάσσης (Ἡρόδ. ΣΤ, 22). — 2) εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου μεταγενέστερον πόλις (Διδό.), ἐνθα ἡ νῦν Καιροῦνα. — 3) Πόλις ἐν Κρήτῃ (Στ. Βουλ.).

Καληθίνουσι, ἔθνος Ἡρετανικῶν ἐν Σακίᾳ, ἐνθα ἦσαν καὶ Καληθίνια ὄρη (Πτολ. Β, 3).

Καληνοί, οἱ κάτοικοι τῆς Καληθίας (Πολύβ. — Στράβ.).

Κάληξ, ἡ (ἑρβώτερον) Κάληξ, πο-

ταμὸς τῆς Βιθυνίας (Θουκ. Δ, 75. — Ἀρριαν. Περὶ πλ. — Εὐστάθ. 793).

Κάλης, πόλις ἐμπορικὴ ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ (Ἀρρ.).

Καλής, (ἡ) ἢ **Καλασία**, πόλις τῶν Αὑσόνων ἐν Καμπανίᾳ, εἶτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στράβ. — Στέφ. Βουλ.). Νῦν Κάλβι.

Καλήσεος, υἱὸς Ἀξύλου, Ἰρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 18.)

Καλήτωρ, υἱὸς Κλυτίου, ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 419).

Καλιάνθη, νόμφη, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μήτηρ δώδεκα υἱῶν (Ἀπολλ. Β, 15.).

Καλίνδορα, πόλις Ἰνδικὴ εἰς τὴν χώραν τῶν Βάτων (Πτολ.).

Κάλιπος, ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλλίας) (Πτολ. Β). Νῦν Σάδο.

Καλισία, πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐν τῇ ν. Πολωνίᾳ, βορείως τοῦ ποταμοῦ Οὐίστοῦλα, ἡ νῦν Καλίσιχ. (Στράβ. Πτολεμ.).

Καλλασκοί, ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Ταρρακωνικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁμοιος τοῖς Λουσιτανοῖς ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. (Στράβ.).

Κάλλατοχος, 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν Ἰριάκοντα (Πλάτ.). — 2) Υἱὸς Διοτίμου, ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν (Δημοσθ.). — 3) Ἦς τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου (Ὀλ. 45) ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπίου.

Κάλλας, ποτάμιον τῆς Βυβόλας, παρέρρον τὴν πόλιν Ἰστίααν (Στράβ.).

Καλλάτηθος, πόλις Λυδική, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 31).

Κάλλανις καὶ Κάλατις, πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἰσθμοῦ Πόντου, ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν (Στράβ. — Στ. Βουλ.). Νῦν Καλάτι.

Καλλία, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Νωνάχριος (Παισ. Η, 27).

Καλλιθέης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων

ἀρχόντων ἐν Ὀλ. 74, 8 (Ἡρόδ. Η, 51). — 2) Ζωγράφος τις (Λουκ. 120).

Καλλίας, ἴδ. Καλλιόν.

Καλλιόνα, πόλις ἐμπορικὴ κατὰ τὰ δυτικὰ τῆς Ἰνδικῆς (Ἄρρ. Περπλ. Κ). Νῦν Καρανία.

Καλλιόναξ, Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν, Ἐυκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες καὶ ἀνδριάντας εἶχον ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 171).

Καλλιόνασσα, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46).

Καλλιόναστρα, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 44).

Καλλιόρος ἢ Καλλιέρα, (Στ. Βυζ.), πόλις Λοκρικὴ, ἐπώνυμος Καλλιόρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδαϊδίου καὶ Λαονόμης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. — Στφ. Βυζ.). Ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο.

Καλλίας, 1) υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀκαγόνου τοῦ Ἡρακλέους καὶ βασιλέως τοῦ Ἀργούς, ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα του (Ἀπολλ. Δ, 8, 5). — 2) Υἱὸς Φαινίππου, πατὴρ τοῦ Ἰπποκίτου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τὰ τοῦ δήμου φρονῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 121). — 3) Υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω Ἰπποκίτου, εἰς Περσίαν πεμφθεὶς μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν, ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην (Ἡρόδ. Ζ, 151). Οὗτος ἦν ὑπέρπλοτος, καὶ λακκόπλουτος· κοινῶς ἐπελέγετο, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ μῦθος ὅτι τὸν πλοῦτόν του εὗρε μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐντὸς τοῦ λάκκου εἰς ὃν Πέρσης τις τὸν εἶχεν ἐγκρύψει, τὸν δὲ Πέρσην ὅστις τῆν τὸν εἶδειεν εἰς τὸν λάκκον κρημνίσας (Πλούτ. Ἀριστ. Ε. — Ραγκ. Ἰστ. Καλλιτ. Γ, Α, σ. 196). — 4) Ὁ ἔγγονος τούτου, ὑπέρπλοτος καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν Λογίων καὶ εἰς σπατάλας καταδαπανήσας ἐνυμφεῖτο εἰς δευτέρου γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους· τὴν δὲ κόρην του Ἰπποκράτην ἐνυμφεῖτο ὁ Ἀλκιβιάδης. Πολλὰκις δὲ καὶ ἐστρατήγησεν (Ἀριστ. Βιάτρ. 428). — 5) Συγγενῆς τοῦ Ἀριστείδου, δαδούχος ἐν Ἐλευσίνι.

Καλλίθιος, Σπαρτιάτης ἐν οἱ Α' ἐν Ἀθήναις εἰσῆγαγον ὡς φρούραρχον μετὰ Σπαρτιατικῆς φρουρᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Λυσ. ΠΕ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 14).

Καλλικρατίτης, 1) Ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίνου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων, τῇ 415 π. Χ., ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάχου. — 3) Ἀχαῖος προδότης καὶ παραδότης τοῖς Ῥωμαίοις 1000 ἐκ τῶν ἐπίσημων συμπολιτῶν του. — 4) Ἕλληνας ἐκ Τύρου, συγγραφέας περὶ τὰ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδρηλιανοῦ (Plan, Ver. Augst, IV).

Καλλικρατίδας, Σπαρτιάτης, διεδέχθη τῇ 406 π. Χ. τὸν Λύσανδρον ὡς ναύαρχος τοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρασίας τῆ ἀττικῆς στόλου ἀντιτακτομένου Σπαρτιατικοῦ. Καίτοι δ' ἀντιπραττόντων αὐτῶ τῶν περὶ τῶν Λύσανδρον, γενικῶς ὅμως ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰκανότητά του. Ἡ πρόθεσις του ἦν νὰ συνασπίσῃ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ τῆς τῶν Περσῶν τυραννίδος (Πλούτ. Λύσ. ΣΤ) ἀλλὰ τὸν ἀπήσχόλει ὁ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος. Τὸν Κόνωνα, ἀφ' οὗ τῆ ἀφῆραι 30 τριήρεις, κατέκλεισαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μιτυλήνης, καὶ ἀπέκρουσε τὸν Διομήδοντα, ἐλθόντα εἰς βοήθειάν του. Ὅτε δ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπειμψαν τριήρεις ὑπὲρ τὰς 150 εἰς βοήθειαν τοῦ Κόνωνα, ἠθέλησεν ὁ Καλλικρατίδας νὰ προσβάλῃ αὐτάς, σταθμευσάσας εἰς τὰς Ἀργινούσας, μετὰ Λέσβου καὶ τῆς στεραῆς, καὶ ἀφείξ 50 τριήρεις νὰ ἐπιτηρῶσι τὸν Κόνωνα, ἐκινήθη ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτὸν μετὰ τῶν ἐπιλοιπῶν 120· ἀλλὰ σφοδρὰ τρικυμιά τὸν ἐκώλυσε, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἀντιξέπλευσε παρατεταγμένη ἡ ἰσχυροτέρα τῶν Ἀθηναίων ναυτικὴ δύναμις, ὁ Καλλικρατίδας μὴ θεωρήσας ἐντιμὸν νὰ υποχωρήσῃ, ἐπεχείρησε τὴν προσβολήν· ἀλλὰ, πρὸ πάσης ἐπιξέως ἤττης, ὀλισθήσας καὶ πεσὼν εἰς τὴν

θάλασσαν ἐπνίγη, καὶ τότε ἐκινήθη ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ μετ' ὄλιγον πᾶς αὐτῶν ὁ στόλος ἐτρέπη εἰς φυγὴν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 1. 13. — Πλούτ. Λύσ. Ζ).

Καλλιμάχος, 1) γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, καὶ περὶ τὴν 90 Ὀλ. ἀκμάσας, ὁ ἐπινοήσας τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἴδ. κλιών), κρίνεται ὡς καλλιτέχνης ἀγγέλους καὶ ἐρευρητικὸς περὶ τὴν τεχνουργίαν, θυσιάων ὅμως πολλάκις τὴν χάριν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀκρίβειαν περὶ τὰ καθέκαστα τῶν παραστάσεων, δι' ὃ καὶ κατατηξίτεχνος (ἐσφαλμένως κακιζότεχνος) (Παισ. Α, 26. — Π. XXXIV, 19, 35), ὡς εἰς τὰς λεπτομερείας κατατήκων τὴν τέχνην, ἐπελέγετο (Παισ. — Διον. Ἀλικ. π. δειν. Δισθ.). Ἔργον αὐτοῦ ἦν καὶ ὁ ἐν τῇ Ἐρεχθιδῇ ἀσθετος λόγος, οὗ ἡ καπνοδόχη ἦν χαλκοῦς φόνιξ μέχρι τῆς ὄραφῆς ἀνίων (Παισ. Η, 45). Λέγει δ' ὁ Παισανίας ὅτι καὶ πρῶτος αἰετρόπησε λίθους,» δηλαδὴ, πιθανῶς, εἰς τ' ἀνάγλυφα εὗρε τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι ἐνίοτε καὶ τὸ ὅπισω τινῶν μερῶν. — 2) Κυρηναῖος, τοῦ γένους τῶν Βαττιαδῶν, ἐκλήθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῇ 201 π. Χ. εἰς τὴν ἐν τῇ Μουσείῳ βιβλιοθήκῃ, καὶ διέμεινε διευθυντὴς αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου του (περὶ τὰ 240 -- 230). Ἴππο λίαν πεποιθμένος, διδάξας διὰ λόγου καὶ συγγραμμάτων τοὺς συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους του, καὶ εἰς τῶν πρώτων Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Καλλιμαχίται, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀριθμοῦνται ἄνδρες λίαν διακρίβεντες, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ἰόδιος, καὶ ἄλλοι. Ἔργα αὐτοῦ, ἑμμετρικὰ ἢ πεζὰ, ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 800, ἐξ ὧν ποιήματα αἰῶνται 5 ὕμνοι· ἐπικοί, καὶ εἰς ἐν ῥυθμῷ ἐλεγειακῶ καὶ δωρικῆ διαλέκτῃ, ἄνευ μὲν πολλῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἀλλὰ μεγάλην ἀποδεικνύοντες γλωσσικὴν καὶ πραγματικὴν πολυμάθειαν. Ἐγγράφη δὲ καὶ ἰδίως ἐλεγεία, λίαν ἐπιμώμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες καὶ

ὡς πρῶτα αὐτὰ ἐμμεῶντο (Quintil. X, 4, 58. — Ου. ex. Ρουί. IV, 16, 329). Ὅλγα δ' αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται· προσεὶ δ' ἀξιόλογα ἐπιγράμματα, ἐξ ὧν διατηροῦνται 60. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ποιημάτων του, τὰ «Λίτια», εἰς 4 βιβλία κατ' ἐλεγειακὰ δίστιχα, περιεῖχον πλῆθος μύθων καὶ ἀρχαῶν παραδόσεων· ἡ δ' «Ἐκάλη» ἦν ἔπος λίαν διαδεδομένον καὶ σπουδαζόμενον. Μεταξὺ δὲ τῶν πεζῶν, ἱστορικῶν καὶ γραμματικῶν συγγραμμάτων του, τ' ἀξιολογώτατα ἦσαν οἱ «Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν» εἰς βιβλία 120, κατὰλογος κριτικὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης κατ' ἕλλην καταταγμένος. Ἐὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀρχὴ καὶ βάση τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, ὑπ' ἄλλων μετὰ ταῦτα συμπληρωθείσης καὶ σχολιασθείσης.

Καλλιμαέδων, ἐπιλεγόμενος ὁ Κάραβος, Ἀθηναῖος· ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ὡς κραυγαλῶν καὶ ὡς παραβλώψ. Εἰς τὴν Μακεδονικὴν μερίδα ἀνήκων, ὅτε, τῇ 322 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανέστησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐβραπέτευσε καὶ ὑπεκλήθη διὰ τῶν προτροπῶν του τὸν Λαμιακὸν πόλεμον. Ἐπανήλυθε δὲ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου· ἀλλ' ἔφυγεν ἐκ νέου, τῇ 318, ἐπὶ τῆς καταδίτης τοῦ Φωκίανος, εὐ τὴν τόχην ἐφειθήη μὴ συμμερισθῆ (Πλούτ. Φωκ. ΚΖ. ΔΓ. Δισθ. ΚΖ).

Καλλιένιος, ἴδ. Ἐλεγεία.

Καλλιξένος, Ἀθηναῖος, ὁ παραπέσας τὸν δῆμον νὰ θανατώσῃ τοὺς ἐν Ἀργινούσις νικήσαντας στρατηγούς· εἶτα δ' ὅτε ὁ δῆμος μετεμελήθη, διὰ φυγῆς τὸν θάνατον ἀποφυγόν. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ (403 π. Χ.) τὴν κοινὴν περιρρόνησιν μὴ ἀνεχόμενος, ἀπέθανεν ἐξ ἀτροφίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 8).

Καλλιόπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Καλλιερρώη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανῶ

νοῦ, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μήτηρ τοῦ Γηρυό-
νου (Ἡσδ. Θεογ. 918). — 2) Θυγάτηρ τοῦ
Ἀγγελῶου (Ἰδ. Ἀλκμαίων). — 3) Θυγάτηρ
τοῦ Σκαμάνδρου, σύζυγος τοῦ Τρωῶς, μήτηρ
τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Πανυμήδου. — 4) Κόρη ἐν
Καλυδῶνι, ἠγαπήθη ὑπὸ Κορέσου, ἱερέως
τοῦ Διονύσου. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀπέκρουσεν αὐ-
τὸν, ὁ Διόνυσος, παρακλήσει τοῦ ἱερέως του,
κατέπεμψεν εἰς τὸν λαὸν συντάραξιν τῶν
φρενῶν. Ὅτε δ' ὁ χρησμός ἀπεφάνθη ὅτι
πρὸς ἀποσώθῃσιν τῆς Θεομηνίας ὁ Κόρεσσος
ὤφειλε νὰ θυσιάσῃ τὴν Καλλιρρόην, ἔπεσαν
αὐτὸς θυμᾶ εἰς τὸν βωμὸν, μεθ' ὃ καὶ ἡ Καλ-
λιρρόη ἠτύχησεν πλησίον πηγῆς κατ' αὐ-
τὴν ὀνομασθεῖσας (Παυσ. Ζ, 21, 1). — 5)
Πηγὴ παρ' Ἀθήναις ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισ-
σοῦ, τοῖς ἀρχαιοτάτοις Πελασγοῖς κατοικοῖς
τῆς πόλεως χρησιμεύουσα, ὑπὸ Πεισιστράτου
εἰς ἐννεάκρουνον διακοσμηθεῖσα καὶ οὖ-
τως ὀνομασθεῖσα, ἐν τοῖς ἔπειτα δὲ χρόνοις,
ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὸν κόσμον ἐκείνου, τὸ ἀρ-
χαῖον αὐτῆς ὄνομα ἀναλαβεῖσα, ὃ εἰσέτι δια-
τηρεῖ. Ἐξ αὐτῆς ἦν καθιερωμένον ν' ἀρῶν-
ται τὸ ὕδωρ οἱ λουτροφόροι διὰ τὰ νυμφικὰ
λουτρά.

Καλλισθένης, 1) ἐν Ὀλύμπῳ τῆς
Μακεδονίας γεννηθεὶς τῷ 360 π. Χ. συγγε-
νὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, παρ' ἧς συνεσπούδασε
μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Βίτα δὲ
μετέθη εἰς Ἀθήνας καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν
ἱστορίαν. Τὸν Ἀλέξανδρον συνώδυσεν εἰς
τὴν ἐκστρατείαν του. Ἀνὴρ δ' ἠθῶν αὐστη-
ρῶν καὶ χαρακτῆρος ἀνεξαρτήτου, ἠλιαντιοῦτο
εἰς τὰς δουλοπρεπεῖς καὶ τοῖς βαρβάρους, οὐχὶ
τοῖς Ἕλλησι, πρεπούσας προσομιλήσεις, εἰς
ἃς οἱ κόλακες ἐπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ
ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήγειρε τὴν δυσμῆνιαν αὐτοῦ
καὶ τὸ μῖσος τῶν αὐλικῶν, ὥστε ἐσυκοφαν-
τήθη ὡς συνένοχος συνωμοσίας τινός, καὶ ἀ-
πέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ τινὰς ἐξ ἀσθε-
νείας, κατ' ἄλλους θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλεξ. ΝΒ—ΝΕ. —
Ἀρρ. Δ, 14, 3). — Ἐκ τῶν συγγραμμάτων

του ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Μνημι-
νεύονται δὲ τὰ «Ἑλληνικά» εἰς βιβλία
10, πραγματευόμενα τὸ χρονικὸν διάστημα
387—357 «περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου»
«Μακεδονικά» «Θρακικά» «Περ-
πλους», ὅστις ὁμῶς ὑπὸ τινῶν ἀποδίδεται
εἰς ἄλλον ὀμώνυμον αὐτοῦ, ἐκ Συβάριας.
Προσέτι δὲ «Περσικά», ἐν οἷς περιελαμ-
βάνοντο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον, χρη-
σιμεύσαντα ὡς κυριώτερα πηγὴ εἰς τοὺς μετα-
γενεστέρους ἱστοριογράφους τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Συνέγραψε δὲ καὶ φυσικοῖστορικά, εἰς τὴν
ἐπιστήμην μνηθεὶς διὰ τῆς σχέσεως εἰς ἡν ἐν
Ἀθήναις διετελεῖ μετὰ τοῦ Θεοφράστου. Ἡ
δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένη συγγραφή
περὶ Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς ἠρόσθησαν πολλοὶ
τῶν ἐν τῷ μεσαιῶνι καὶ μετέπειτα λατινιστῶν
ἢ εἰς ἄλλας γλώσσας διηγήσεις περὶ Ἀλε-
ξάνδρου συγγραψάντων, ἐστὶν ἔργον μεταγε-
νέστερον, ἴσως τῆς δ' ἑκατοστηρίδος μ. Χ.
ἐν Αἰγύπτῳ γραφέν. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος,
τὰς Ἀθήνας ὀχυρώσας ὅτε ὁ Φίλιππος μετὰ
τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἠπειλεῖ αὐτάς, εἴτε δὲ
κατηγορηθεὶς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρ-
πάλου. Ἀμφέβολον ἂν κατ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἄλ-
λου ὀμωνύμου του ἐγρᾶφη τοῦ Δεινάρχου ἢ
«εἰσαγγελία κατὰ Καλλισθένοους.»

Καλλίστρατος, 1) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀ-
φιδνῶν, οὗ ἡ εὐγλωττία ἐνέπνευσε τῷ Δημο-
σθένει ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν ῥητορείαν. Καὶ
ἐστρατήγησε δὲ, τῷ μὲν 377 π. Χ. μετὰ
Τιμοθέου καὶ Χαβρίου, τῷ δὲ 373 μετὰ τοῦ
Χαβρίου καὶ Ἰφικράτους· ἀλλὰ, τὴν εἰρή-
νην ἐπιδιώκων, ἀπῆλθε μετὰ Καλλίου εἰς
Σπάρτην πρὸς συνθήκης συνομολόγησιν. Ὁ
λόγος του περὶ Ἑλρωποῦ, ὅστις ἦν τὸ μῆλον
τῆς εἰρήδος μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐθαυ-
μάσθη ὑπὸ πάντων καὶ παρώτρυνε τὸν Δη-
μοσθένην εἰς μίμησιν. Διαφωνήσας δ' ἔπειτα
πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἔφυγεν εἰς Με-
θώνην, Δάκτον καὶ Βυζάντιον, καὶ εἶτα ἐπι-
στρέψας ἄνευ ἀδείας, κατεδικάσθη εἰς θάνα-
τον (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 39, Γ, 3, 10. —

Λυκούργ. Ἰσοκρ. ΛΘ). — 2) Ἄτερος Καλ-
λίστρατος Ἀθηναῖος ἔπεσον ἐν Σικελίᾳ εἰς
τὴν ἐν Ἀσινάροι μάχην (Θουκ. Ζ, 84). — 3)
Μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, περὶ
τὰ 150 π. Χ., ἐπιμελέστατος ἐξηγητὴς ἀρ-
χαίων συγγραμμάτων. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ
Ὀμήρου ἔγραψε «διορθωτικά», καὶ τὸ
ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «πρὸς τὰς
ἀθετήσεις», ἐστὶ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναίρει-
σις. Ἐνέκυψε δὲ καὶ εἰς τὸν Πίνδαρον, τὸν
Ἐὐριπίδην, τὸν Ἀριστοφάνην καὶ ἄλλους. —
4) Σοφιστὴς Ἰήσας ἐν τῇ γ' ἑκατονητατηρίδι
μ. Χ., ἔγραψε, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Πι-
λουστράτου Ξηρᾶν καὶ ἐπιτετηθευμένην, πραγ-
ματικῆς δ' ἀξίας στερουμένην, περιγραφὴν 14
ἀγαλμάτων ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ὡς τοῦ
Σκόπα, τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἄλλων, ὑπὸ
τὴν ἐπιγραφὴν «Βίχόνες.»

Καλλιστώ, ἑκάδος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν
Ἀρκαδίᾳ, θυγάτηρ Λυκάονος, Κητιέως ἢ Νυ-
κτιέως, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀρκάδος.
Κατ' Ὀβίδιον (Ματ. II, 476) ὑπὸ τῆς Ἡρας,
ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἵνα διαφύγῃ τὴν Ἥραν, εἰς
ἄρκτον μεταμορφωθείσα, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς
Ἀρτέμιδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ἐν
τοῖς ἀστερισμοῖς (Ἰδ.). Κατ' ἄλλον μῦθον, ὡς
ἄρκτον ἀπαντήσας αὐτὴν ὁ Ἀρκάς, ἤθελε νὰ
τὴν φονεῖσῃ, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκείνην εἰς τὴν ἐν τοῖς
ἄστροις Ἄρκτον, αὐτὸν δὲ μετέβαλεν εἰς Ἀρ-
κτοῦρον. Ὁ τάφος τῆς Καλλιστοῦς ἐδείκνυτο
ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς 30 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς
πηγῆς ἧτις ἐκαλεῖτο Κρουνοῦς, ἐπὶ λόφου ἐφ' οὗ
ἵστατο ὁ ναὸς Ἀρτέμιδος τῆς Καλλιστοῦς.

Κάλλυντρον, πᾶν ἐργαλεῖον χρῆσι-

Τοιοῦτο τῶν Ἀθηναίων.

μον εἰς εὐτρεπισμὸν ἢ καθαρισμόν, καὶ αὐτὸ
τὸ σάρωθρον.

Κάλλων, γλύπτῃς ἐξ Αἰγίνης, τοῦ
ἀρχαίου ἐργαστηρίου, ἀμύσας περὶ Ὀλ.
65—75, καὶ ἐργασθεὶς εἰς Ἀμύκλας ἀγαλ-
μα Περσεφόνης, καὶ ἐν Τροίζῃν Ἀθηνᾶς
(Παυσ. Β, 32, Γ, 18, Δ, 14, Η, 18).

Καλοὶ κάγαθοι, κυρίως οἱ ἐπ' ἀρε-
τῇ διαπρέποντες· ἀλλ' οἱ ἐκασταχοῦ δημο-
κράται οὗτοι, ὡς καὶ γνωρίμοι, κτλ. ἀπε-
κάλουν ἑαυτοὺς, ἐν ᾧ τοὺς τοῦ ὄγλου ἔλεγον
κακοὺς, πονηροὺς, κτλ.

Καλὸν Ἀκρωτήριον, ἐν Ἀφρικῇ
μέρος τῆς Ἀκρας τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τῆ
Καρχηδῶνι (Πολ. Γ, 23, 5). Ν. Κῆρ-Βάσ.

Καλὸν στόμα, τὸ νοτιώτερον τῶν
στομάτων τοῦ Δουνάθως (Ἀπολλ. Ῥόδ.
Δ, 306).

Καλονίκη, ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀ-
ριστοφάνει (Λυσιστρ. 6).

Καλόπους καὶ καλά-

πους, τὸ ξύλινον καλαπόδιον

τῶν ἐμβαδοποιῶν. Τοιοῦτο ἦν.

Καλοῦς, ἐρημόν τι χωρίον ἐν Ἀρκα-
δίᾳ (Παυσ.).

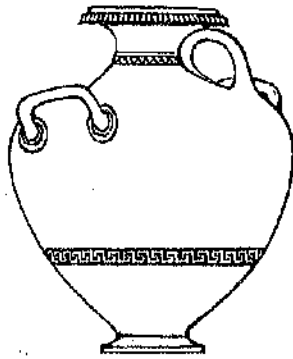
Καλοῦσιον, κατὰ Διόδωρον τὸ Κλοῦ-
σιον (Ἰδ.).

Κάλαθ, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων
μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Πρακλείας (Ἀρρ.
περίπλ. — Στρβ.).

Κάλπη, 1) πόλις ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῷ
Κάλπα ποταμῷ, καὶ λιμένα ἔχουσα Κάλ-
πην (Ξενφ. Κ. Ἀνθ. Β, 4, 3). — 2) Μία
τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπὶ ὄξείας
λόφου, συνδεομένου μετὰ τῆς Ἰσπανίας διὰ
στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἔχοντος δὲ πέραν τοῦ
120 στάδια εὐρέος πορθμοῦ (ν. Γιβραλτάρ),
ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ τὸ Ἀφρικανὸν ἀκρωτήριον
μετὰ τῆς ἐτέρας στήλης, τῆς Ἀθύλης
(Στρβ. Γ). — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ἀ-
κρωτηρίου, πρὶν Ἡράκλεια καλουμένη
(Στρβ. Αὐτ.), νῦν Γίβραλτάρ.

Κάλπη ἢ Κάλπις, 1) ἀγγεῖον, στά-

μνος ύδατος, μετ' εύρυχώρου έρβαδοϋ. Αύτη έχρησίμευε και εις τας ψηφοφορίας, και εις

εναπόθεσιν τής τέφρας τών νεκρών.—2) 'Αγών ίππικός, καθ' έν ό ίππεύς, εις τό τέρμα πλησιάζων, άπεπήδα του ίππου και τον παρεκολούθει κρατών τον χαλινόν. Και ό προς τοϋτο ένσημαμένος ίππος ούτως έλέγετο.

Καλύβη, 1) κόμη, μήτηρ του Βουκολόγοντος έκ του Λαομέδοντος ('Απολλδ. Γ, 12, 3).—2) Πόλις τής Θράκης, ίσως ή αύτή τή Κ α βύ λ η (Στρεβ.).

Καλύβωνε, 1) νήσοι μικραι του Αιγαίου Πελάγους παρά τή Γενέδω. Η μειζων αυτών ίδίως Κ α λ ύ β ω ν η (Στρεβ.).—2) Παρ' Ομήρω ('Ιλ. Β, 677), νήσοι παρά τή Κρή, ών ή μεγάλη, Κ α λ ύ β ω ν α, μετωνομάσθη έπειτα Κ α λ ύ μ ν α.

Καλύβωνος ή Καλύκωνδος, ποταμός τής Μικρής Ασίας, πηγάζων έν τών όρέων τής Ισαυρίας, διαρρέων ΝΑ τήν Κιλικίαν, και εκβάλλων υπό τήν Σελεύκειαν (Στρεβ. ΙΔ, 607) ό εις έν επήγη Φρειδεργίκος ό Βαρβαρσάσας.

Καλυβών, πόλις τής Αιτωλίας, παρά τώ Εύνήω ποταμώ, επί λόφου του 'Αρακύνθου όρους, έν τοις όμηρικοις χρόνοις έπίσημος ('Ιλ. Β, 640. Ι, 589). Παρ' αύτή έθήρευσεν ό Μελέαγρος τον Καλυβώνιον κάπρον. 'Επι Καίσαρος ήν έτι όχυρά, άλλ' από του Αύγουστου κρήμασεν ένεκα τής πλησίον αυτής ιδρύσεως τής Νικοπόλεως. 'Ερείκια αυτής σώζονται.

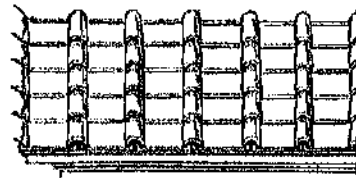
Καλύκη, θυγάτηρ του Αιόλου και τής 'Εναρέτης, μήτηρ του 'Ενδυμίωνος ('Απολλδ. Α, 7, 2).

Καλυκώπες, θυγάτηρ του 'Οτρέως, βασιλέως τής Φρυγίας. Υπό τό θυμα αυτής ή 'Αφροδίτη έτεκε τον Λίνειαν έκ του 'Αγχισου ('Ομ. 'Υμν. 'Αφρ. 111. 234).

Καλύμνα, νήσος παρά τήν Κορινθήν παραλλαν, πλησίον τής Ρόδου, κατ' αρχάς Κ α λ ύ β ω ν η λεγομένη ('Πρδ.—Στρεβ.—Στέφ. Βυζ.). Νυν Κάλυμνος.

Κάλυνδα, πόλις τής Ν Καρίας, ής οι κάτοικοι μετά του βασιλέως αυτών Δαμασιθύμου, έμάχοντο έν Σαλαμίνι μετά τών Περσών ('Πρδ. Α, 172. Η, 87.—Στρεβ. ΙΔ, 681).

Καλυπτήρες, οι κυρτοί κέραμοι εις τας στέγας, οι καλόπτοντες τήν γραμμήν ήν

αποτελει ή ένωσις τών ύπ' αυτούς έπιπέδων στρωτήρων.

Καλυπτρα, τό κάλυμμα του προπόπου ό έφερον αί νέαί έμπρός τών άνδρών, και μόνον τήν τρίτην ήμέραν μετά τον γάμον άπέθετον ('Ομ. 'Οδ. Β, 232.— Αισχλ. Πέρσ. 520). — 'Ιδ. 'Α ν α κ α λ υ π τ ή ρ ι α.

Καλυψώ, ίδ. 'Οδυσσεύς.

Κάλυγας, υίός του Θίστορος, Μυκηναίου ή Μεγχερώς, μάντις του κατά Τροίας 'Ελληνικού στρατού. 'Εν Αύλιδι προείπε τήν διάρκειαν τής έστρατείας, πρό του 'Ιλιου άνήγγειλε τήν όργήν του 'Απόλλωνος ('Ομ. 'Ιλ. Α, 68. Β, 300.— Ον. Μετ. XII, 19). Κατά χρησμόν ό άπέθνησκεν διε θ' άπήντα

μάντιν ανώτερόν του. Συνητηθήθ' έν τώ τεμένει του Κλαρίου 'Απόλλωνος έν Καλοφώνι, ή του έν Γρυνείω τής Μυσίας, μετά του Μόψου, και αναγνωρίσας τήν ύπεροχήν αυτου, εκ λύπης άπέθανεν, ή ητόκοπήσεν. 'Εν Δαυρία είχεν ιερών ή μαντείον, ένθα ό μαντευόμενος έκοιμάτο επί μέλανος δέρματος κριού, και εκεί έλάμβανε τον χρησμόν.

Κάλυγη, ίδ. Κίων.

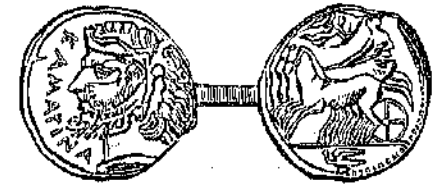
Καλυγηδών, και ήττον άκριδών **Χαλυκηδών**, πόλις τής Βιθυνίας, άπέταντι του Βυζαντίου, κατά τό νότιον πέρας του Βοσπόρου, άποικία τών Μεγαρέων τώ 675 π. Χ. 'Ο Βιθυνός Νικομήδης μετόπισε (τώ 140 π. Χ.) μέρος τών κατοίκων αυτής εις Νικομήδειαν. Είχε ναόν και μαντείον του 'Απόλλωνος, και ήν πατρις του φιλοσόφου Ξενοκρίτου. 'Από του 'Ιουστινιανού ώνομάσθη 'Ιουστινιάνεια, και ήν πρωτεύουσα τής Βιθυνίας ή Πρώτης Ποντικής. Νυν Χαλυκηδών ('Τουρκ. Καδίκοι).

Κάλυγος, βασιλεύς τών Δαυνίων, περί ου έμυθεύθη ότι, έρών τής Κίρκης, ήλθεν εις τήν νήσον αυτής διε ήν εκεί και ό 'Οδυσσεύς, και μετεμορφώθη και αυτός εις χοίρου ('Ηρωδ. Β, 113).

Καμάρα, κυρτοι οίκοδομοι ή θόλοι, και τούτοις αναλόγως θολωτάς καλυπτόμενά τινα όχηματα ('Πρδ. Α, 199), και πλοιαρία τινα τών κατοίκων του Πόντου, έχοντα κυρτήν τήν τροπίδα (Στρεβ. Α, 395.— Εύστθ. εις Διον. Περιηγ. 700).

Καμαρένα ή Καμαρένη, πόλις εις τή Ν τής Σικελίας, επί τών εκβολών του 'Ιππάριδος, άποικισθείσα υπό Συρακουσίων τώ 698 π. Χ. Κατεστράφη δ' αύθις ύπ' αυτών ως άρνηθείσα ύποταγήν, και άνωκοδομήθη υπό 'Ιπποκράτους του Γελώου τώ 492. 'Εκ δευτέρου δέ τώ 484 ό Γελών μετόπισε τοις κατοίκους εις Συρακούσας' αλλά τώ 461 επέρφθησαν πάλιν όπισω μετά κατοίκων τής Γέλας, και τώ 452 εδόξασεν αυτήν ό 'Ολυμπιονίκης Μάρις. 'Επί του Πελοπον-

νησιακού πολέμου οι κάτοικοι κατέφυγον εις τοις Λεοντίους' εκ τετάρτου δε κατόπισε τήν πόλιν ό Τιμολέων τώ 399. Κατεστράφη δε και πάλιν υπό τών Ρωμαίων τώ 258, και έκτοτε πλέον δεν άνωκοδομήθη. 'Ότε οι κάτοικοι ήθέλησαν ν' άποξηράνωσι παρακείμε-

νον έλος, ό χρηματός τοις είπε: «Μή κίνει Καμαρίναν' άκίνητος γάρ άμείνων.» 'Αλλά μή ύπακούσαντες, κατέστησαν τήν πόλιν των τοις έχθροίς εύπροσιτωτέραν, και έκτοτε επεκράτησεν ή παροιμία: «Μή κίνει Καμαρίναν,» ήτοι μή βλέπτε σεαυτών ('Ηρωδ. Ζ, 154.— Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΓ, 14.— Στρεβ. ΣΤ, 266, 272).

Καμαρανον, πόλις αρχαία τής Ομβρικής έν 'Ιταλία (Στρεβ.).

Καμαρατζαι, έθνος τής έν Ασία 'Αλθανίας, κατά τή σύνορα τής 'Ιθρηίας (Διον. Περιηγ. 700).

Καμβασθηνή, επαρχία τής Μηθίας, κειμένη νοτίως τών 'Εκδατώνων ('Ισιδρ.).

Κάμβασαλα, πόλις τής μεγάλης 'Αρμενίας (Στρεβ.).

Κάμβης, Λυδός τις διαβόητος ως άδωδηφάγος (Αιλ. Β. Γ. Α.).

Καμβόδουον, πόλις τής Ραιτίας έν τή 'Εσθωνία (Στρεβ. Δ.— Ητολ. Β, 18). 'Τδ νυν Κομπιον τής Γερμανίας.

Καμβουσηνή, επαρχία τής 'Αρμενίας, μεταξύ τών ποταμών 'Αράξου και Κόρου (Στρεβ.—Στεφ. Βυζ.).

Καμβύσης, ποταμός τής Μηθίας κατά Στράβωνα και Πτολεμαίον (ΣΤ, 2).

Καμβύσης, 1) ήγεμών τής Περσίας, ύποτελής τώ βασιλεί τής Μηθίας 'Αστυάγει, νυμφευθείς τούτου τήν θυγατέρα Μανδάνην,

και εξ αυτης πατηρ Κυρου του μεγαλου (Ηρδ. Α, 46.—Ξενφ. Κύρ. Παιδ.). — 2) Υιός Κυρου του Μεγαλου, διαδεχθείς αυτον εις τον θρόνον της Περσίας τῆ 529 π. Χ. (Ηρδ. Β, 1. Γ, 2). Έστρατεύσας κατά της Αιγύπτου τῆ 527, εκυρίευσε την Μέμφιν, εἶτα δὲ κατά των Αιθιοπικων κινηθείς, απέτυχεν, ἐλλείψει τροφῶν (Ηρδ. Γ, 17—26), και ἐν ταῖς Λιθυκαῖς ἐρήμοις, πορευόμενος ἵνα κυριεύσῃ τὸ Ἀμιμόνιον, ἀπόλασε τον στρατόν του, καταχωσθέντα ὑπὸ τὴν ἄρμον. Ἐπίσης απέτυχε και ἡ κατά της Καρχηδόνας μελετωμένη ἐκστρατεία του, διότι οἱ Ὑριοι τῆ ἠρήθησαν πλοῖα. Ἐν Αιγύπτῳ δ' αἰχμαλωτεύσας τον βασιλέα Ψαμμήτιχον, κατέστρεψε της πρωτεύουσας αὐτης, των Θηβαῶν, τους ναοὺς και τὰς μεγαλοκρεπεστάτας αἰσοδομάς, και αὐτὸν τον ἱερὸν βεῖον, τον Ἄπιν, ἐπλήρωσεν. Ὡμοῦς, και τῆ σιναϊσσία ἐκδοτος, ἐφόρευσε και τον ἴδιον αὐτου ἀδελφὸν Σμέρδιν και ἄλλους του συγγενεῖς μόνους δ' ὁ Κροῖσος εὖρε παρ' αὐτῶ χάριν (Ηρδ. Γ, 30). Μαθὼν δ' ὅτι στάσις ἐξερράγη ἐν Περσίᾳ, ἐπέστρεψε, τῆ 522 π. Χ. Ἄλλ' ἐν Ἐκβατάνοις, πολιορκίῃ της Συρίας, ὅτε ἐπέβαιναν εις τον ἵππον του, τραυθεῖς ὑπὸ του ἰδίου του ξίφους, ἀπέθανεν (Ηρδ. Γ, 61).

Κάμιρος, πόλις ἐπίσημος της Ρόδου, ὑπὸ Δωριέων εις τὰ Δ της νήσου κτισθεῖσα, πατρίς του ποιητου Ηεισάνδρου (Όμ. Ἰλ. Β. 656.—Ηρδ. Α, 144.—Στρε. ΙΔ, 656).

Κάμιρεια, πόλις των Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἀρχαιότατα κατακτηθεῖσα ὑπὸ των Σαβίνων (Στρε.—Βυζ.).

Κάμιρος και Κάμικος, 1) πόλις της Σικελίας παρὰ τῶ Ἀκράγαντι, ἐν ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι καθέδρα του βασιλέως Κοκλήου (Ηρδ. Ζ, 170—Στρε. Δ.—Στρε. Βυζ.). — 2) Τὴν πόλιν Κάρικον παραρρέειν ποταμὸς (Στρε. Βυζ.).

Κάμιλλος, ἴδ. Κάθειροι.

Κάμπανια, ἐπαρχία της Ἰταλίας,

μεταξὺ Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου και Τυρρηνικῆς, « πεδίον εὐδαιμονέστατον των ἀπάντων» κατά Στράβωνα (Β), ἡ τὴν σήμερον τὴν Νεάπολιν περιέχουσα (Διδδ.—Πολύβ. Β).

Κάμπη, τέρας φοβερόν, φυλάττον του Κύνκωπας και του Γίγαντας εις τον Ἄδην, και ὑπὸ του Διὸς φονευθὲν (Ἀπολλοδ. Α, 2. Γ.—Σχολ. Λισχλ. Προμ. 291).

Καμπόδουον ἢ Καμβόδουον ἴδ.

Κάμψα, πόλις της Κροσσίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ του Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ηρδ. Ζ, 128). Καὶ Κάψα (Στρε. Βυζ.).

Κανὰ, πόλις της Γαλιλαίας, ἐθα ὁ Ἰησοῦς ἐποίησε τὸ πρῶτον αὐτου θαῦμα.

Κάνναθος, τὸ ξύλινον κέντρον του προπλάσματος παρὰ τοῖς γλύπταις και τὸ ἀνατομικὸν πρόπλασμα τὸ χρῆσιμον τοῖς ζωγράφοις.

Κάννα, πόλις της Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, παραθαλασσία, μετὰ λιμένος (Στρε.).

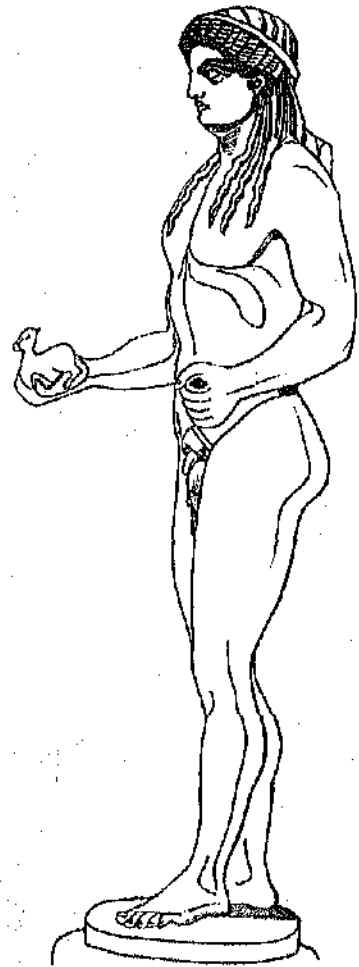
Κανάκη, θυγάτηρ του Αἰόλου και της Ἐναρέτης, μήτηρ πέντε παιδῶν, ἐκ του Ποσειδῶνος (Καλλιμ. Ὑμν. εις Δημ. 100.—Ἀπολλοδ. Α, 7, 3).

Καναρία, νῆσος του Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανου, πρὸ της βορειοδυτικῆς παραλίας της Ἀφρικῆς (Πτολ. Δ, 6), κληθεῖσα κατά γειτονία τινὰ φυλὴν της Ἀφρικῆς (Ρίν).

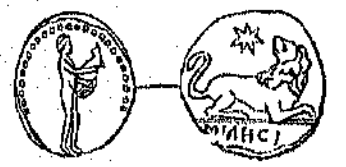
Καναστραζιον, ἀκρωτήριο της Χερσονήσου Παλῆνης ἐν Μακεδονίᾳ, εις τὴν ἐσθὸν του Ἐρμιναίου κόλπου, και Παλῆνη ἄκρα λεγόμενον (Ηρδ. Ζ, 128.—Θουκ. Δ, 100).

Κάνναχος, Σικυώνιος γλύπτης των πρὸ του Φειδίου χρόνων, ἀμύσας περὶ Ὀλ. 70—80. Ἐὰ ἔργα αὐτου ἦσαν περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, και τοι μὴ ἀπηλλαγμένα ἐντελῶς της τραχύτητος της ἀρχαῖκῆς τέχνης (Cic. Brut. XVIII). Τὸ ἐπισημότερον αὐτων ἦν ὁ Φειλῆσιος Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ, ἔχων κατά του Πλινίου περιγραφὴν (XXXIV,

19, 14) εις τὴν μίαν χεῖρα νεβρόν ἐλάφου και εις τὴν ἄλλην τόξον. "Ὅτι τούτου ὁμοιω-

Κατὰ ἀγάλματα ἐν Πρετ. Μουσείῳ, κατὰ εἰς τὰ εὐρισκόμενα εις τινὰ των Μουσείων. ἀποδεικνύει και νόμι-

σμα της Μιλήτου ἐφ' οὗ παρίσταται τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔργον. Εἰργάσθη δ' ἐν ἄλλοις και χρυσελεφάντινον Ἀφροδίτην ἐν Κορίνθῳ. — 2) Γλύπτης της 95 Ὀλ., πιθανῶς ἔγγενος του ἀνωτέρω, εἰργάσθη ἐν Δελφοῖς.

Κανθαύλης, και Μυρσίλος λεγόμενος, βασιλεὺς της Λυδίας, ὁ ἐσχάτος των ἀπογόνων του Ἡρακλέους ἐκ της Ὀμφάλης. Θαυμάζων της γυναικὸς του τὴν κάλλο- νην, ἐπέμεινε νὰ ἐπιδαῖξῃ αὐτὴν γυμνὴν εις τον φίλον του Γύγην, δι' ὃ κατ' ἀπαίτησιν αὐ- τῆς ὁ Γύγης τον ἐφόρευσεν (Ηρδ. Α, 8).

Κανθασοῦα, τόπος βραχὼδης της Ἰλ- λυρίας (Στρε.).

Κανθαῶν, ὁ Ὄριων παρὰ τοῖς Βοιω- τοῖς (Γζέτζ. Λυκάφρ. 328).

Κάνδυθα (ἡ), μικρὰ πόλις της Λυ- κίας, κατὰ Κάνδυθον, υἱὸν του Δευκα- λίωνος (Στρε. Βυζ.).

Κάνδης, Ἐσθῆς (ἴδ.) των Περσῶν, ἔχουσα εὐρείας χειρίδας (Ξεν. Κύρ. Π. Α, 3. 2. Ἄν. Α, 5, 2. Διδδ. ΙΖ. 77).

Κάνη, ἀκρωτήριο της Αἰολίδος ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι της Λέσβου (Ηρδ. Ζ, 42.—Στρε. Π, 1, 68).

Κανηφόροι, κῆραι ἐκ των ἐπισημῶν οἰκογενειῶν, εις τὰς πομπὰς, ἰδίως εις τὰ Παναθηναῖα, τὰ Διονύσια, τὰ Ἐλευσίνα, φέ- ρουσαι και ἐπὶ κεφαλῆς ἦν ἐλευκίαινον δι' ἀλεύ- ρου (Ἀριστ. Ἐκκλ. 712), διάφορα τῆ τελε-

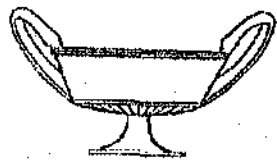
τῆ ἀνήκοντα ἀντικείμενα ἐντός κανῶν, ἦτοι κανίστρων πλεκτῶν, εἰ και κανῶ ἐλέγοντο και μικροὶ μετάλλινοι δίσκοι, χρήσιμοι ἐπίσης εις τὰς θυσίας. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν και ἡ ἐπισθεν,

ἐκ τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῆος ληφθεῖται, ἥτις ἐστὶ παράστασις τῆς Παναθηναϊκῆς κομπῆς, ἔχουσι ἢ μὲν πρώτη δεξιῶς δύο νέας εἰς τὴν δεξιὴν ἀνὰ ἓνα τοιοῦτον δίσκον κρατούσας, καὶ πρὸ αὐτῶν δύο ἄλλας ἐχούσας προ-

χοῖδας εἰς τὴν χεῖρα διὰ τὰς σπονδὰς, καὶ ἐμπρὸς αὐτῶν μίαν δαδοῦγον. Ἡ δὲ δευτέρα παριόρτην ἀριστερῶς δύο κληρῶρους πρὸς τὰ δεξιὰ δ' ὁ ἱερεὺς δέχεται τὸν νεότευκτον πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τῆς ἀρρηφόρου (Ἰδ. ἀρρηφόρα).

Κάνθαρος, 1) μέγα ξικωμα, ἔχον δύο ὠτά, ἰδίως τὸ τοῦ Διονύσου. Ἰδ. Κέ-

ραμοσ.—2) Διμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς ἀμέσως δεξιῶς τῆ εἰσπλέουτι.

Κάνθηθος, 1) υἱὸς Λυκάου καὶ Ἀρκαδίας, συγκεραυνωθείς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπολδ. 1', 81). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀθωντοῦ ἐξ Ἰθυβίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου (Ἀπλδ. Δ, 77. — 3) Ὁ καθ' ὃν ἰσχυροῦσθε ὄρος τι πλησίον τῆς Χαλκίδος (Στρεβ.).

Κανθαρόλεθρος, τόπος ὄρειος παρὰ τῇ Ὀλύμπῳ ἐν Θράκῃ (Στρεβ.).

Κανθουκὸς κόλπος, εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὁ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Γάγγου καὶ Μώριδος (Πτολμ.).

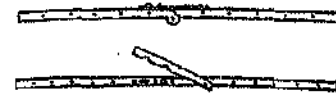
Κάνθηος, υἱὸς Κανίθου, Εὐβοεὺς Ἀργοναύτης (Ἀπλδ. Δ, 77. Δ, 1, 85).

Κάννηα, (ή), πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ὁ Ἀντίστας ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ Στράβωνος ἐρείπιον (Πολδ.—Στρεβ.). Νῦν Canines.

Κάνωπιος ἢ Κάνωπος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ΒΑ τῆς Ἀλεξανδρείας, 120 στάδια αὐτῆς ἀρσασίᾳ, ἐφ' ἑνὸς τῶν βραχίονων τοῦ Νεῖλου, ἔχοντα τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὃ ἐλέγετο προσθὸν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα καρέντος ναυκλήρου τοῦ Μιναλάου. Ἦν ἡ ἐμπορικὴ τάτη τῶν πόλεων τῶν μερῶν τούτων τῆς Αἰγύπτου, μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀλεξανδρείας, μεθ' ἧς ὡς καὶ μετὰ τῆς Μαρκεῦτιδος λίμνης συναδέετο διὰ διώρυγος. (Στρεβ. 17, 801). Ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν δ' ἡ πόλις ἐξέλιπε.

Κανών, τὸ μέτρον τῶν τεκτόνων. Ἦν τῇ εἰκόνι, γαλικῶν, διηρημένον εἰς ἴσα μέρη, φύρκεται ἐκ δύο τμημάτων, διπλασμένων, καὶ ἐξ ἑνὸς τρίτου χρησιμεύοντος εἰς τὸ νῆ τετρασὶ αὐτὰ ὅταν ἀνελθῶνται, εὐρέθη εἰς τὴν

Πομπηίαν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ γωνιαῖοι κανόνες. Καὶ Λέσβιος κανὼν ἐλέγετο ὁ κατὰ θέ-

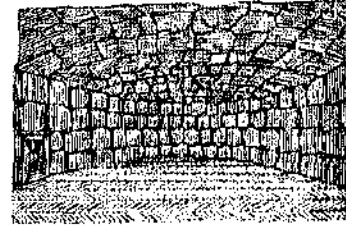
λην καμπτόμενος πρὸς χάραξιν τῶν κοσμημάτων.

Κάνωνος, Ἀθηναῖος, ἐκδοὺς αὐστηρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον. (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 7, 21. — Ἀρσφ. Ἑκκλ. 1089).

Καπνεὺς, ἰδ. Ἀθρατος καὶ Εὐάδνη.

Καπηλεῖον, ἐργαστήριον καπηλῶν, μικροπόρων, ἰδίως οἴνοπωλῶν, ἔνθα καὶ εἰ-

τείντο καὶ ἐπινον οἱ τοῦ ὄχλου. Διὰ δὲ τοῦς τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἐθεωρεῖτο τοῦτο τοσοῦτον ἀπρεπές, ὥστε, κατ' Ἀθήναιον, Ἀ-

ρειοπαγίτης φωραθεὶς ποτε ὅτι εἰσῆλθε καὶ ἔφαγεν εἰς καπηλεῖον, ἀπεβλήθη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καπετώλειον, λόφος ἱερὸς ἐντὸς τῆς Ἰώμης, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος μέγας καὶ περιφη-

μος ναὸς τοῦ Διὸς, ἐγκλείων εὐθρόνον χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγγράφα.

Καππαδοκία, τὸ ΒΑ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ παραθαλάσσιον αὐτῆς ἐλέγετο Καππαδοκία ἢ πρὸς τῷ Πόντῳ, τὸ δὲ Ν, τὸ μεσόγειον, πρὸς τὸ ὄρος Γαύρω, ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν ἐπιπράτειαν τὴν κυρίως Καππαδοκίαν. Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἄλυς, ὀρίζων αὐτὴν πρὸς Δ, τὸ δὲ μέγιστον ὄρος ὁ Ἀργαῖος (ὕψ. 3840^μ) ἠφαίστειον ἀποσβεσθέν. Οἱ κάτοικοι, πιθανῶς Ἀραιοὶ τὴν καταγωγὴν, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσσυροι, καὶ ἦσαν ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ κατηγοροῦντο ἐπὶ μὴ εὐθύτητι καὶ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὡς οἱ Κῆρες καὶ ὡς οἱ Κρήτες, δι' ὃ ἐλέγετο τότε παροιμιωδῶς περὶ τῶν τριῶν «Τρία κάππα κάκιστα» (Στρεβ. 1Β, 533).

Καππώτας, ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ τῷ Γυθείῳ τῆς Λακωνίας. Ἐπὶ ἱεροῦ λίθου κεκρένου ἐν τῇ νασί αὐτοῦ ἐλέγετο καθεστῆς καὶ τῆς μανίας του ἐλευθερωθεὶς ὁ Ορέστης (Παισ. 8, 22, 2).

Καπρέαι (αι), νῆσος ἀπέναντι τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ὁ αὐτοκράτωρ Ἰθέριος ἐμόνασε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Νῦν Caprea. (Ἰτρ. Βουζ.)

Καπρία, λίμνη τῆς Παιμφυλίας (Στρεβ.)

Κάπρος (ὀ), 1) Νῆσος καὶ λίμνη τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ (Στρεβ.).—2) Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον (Στρεβ.).—3) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων εἰς τὸν Ἰγγριν (Πολυβ.) Νῦν Ζάβ.

Καπύη καὶ Κάπυα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, διαδόχτος ἐπὶ τρυφηλότητι καὶ ἐνδιατήσει τῶν κατοίκων της.

Κάπος, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, σύζυγος τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου (Ὀμ. Ἰλ. γ', 230).

Κάρα, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Φορονέως, καθ' ὃν

ωνομάσθη ἢ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Κάρια (ἰδ.), καὶ τὸ ἔθνος τῶν Καρῶν, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἦν ἔκτισεν εἰς τὰ Μέγαρα. Ὁ τόπος αὐτοῦ ἐδείκνυτο μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου (Ἡρόδ. Α, 171. Πλουτ. Α, 39).

Κάριαθες (ἡ), πόλις τῆς Ἰαπωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ (Ἀππιαν. Ζ, 1, 42. 43).

Κάριαλις, πόλις καὶ λιμὴν εἰς τὰ Ν. τῆς Σαρδηνίας, κτίσμα τῶν Καρχηδονίων.

Καριαμίδης (ἡ), ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας εἰς τὸν Βύξειον Πόντον, ἀντικρυ τῆς χερσονήσου Μετώπου (ἰδ.) (Ἀπλδ. Ῥόδ. Β, 361.—Στράβ.)

Καριαντίες (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, ὅθεν πηγάζει ὁ Εὐφράτης (Πτολμ.—Στράβ.).

Κάριανος, 1) Ἡρακλειδῆος, ἀπόγονος τοῦ Ἰημένου, ἐκυρίευσε μετ' Ἀργείων μέρος τῆς Μακεδονίας, ἐνθα ἤρξεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀπέθανε. Κατ' Ἰουστίνον (VII 4), ὁ χρησμὸς τῷ πατρὶ ἔειπε νὰ ἰδρῦσῃ κράτος ὅπου αἴγες τὸν ἀδηγήσωσι· στρατεύσας δὲ κατὰ τῆς Ἰσθμοῦ, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν ἐκβαλὼν διὰ τῆς πύλης δι' ἧς εἰσέρχεται ποίμνιον αἰγῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις μετωνομάσθη Αἰγαί. Ἀπ' αὐτοῦ κατῆγον τὸ γένος τῶν οἰ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (Voll. Pat. I, 6). — 2) Υἱὸς Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ὀλυμπιάδος. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Καριθαίνη, ὑπόδειξις τοῦ λαοῦ ἐξ ἀπλοῦ δέρματος, δι' ὃ καὶ μονόδερμος ἢ μονόπελμος ἐπιλέγεται. Ἐν τσαρούχιον (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 14. — Πολδ. Ζ, 22. — Ἰσοχ.).

Καρδιαμύλη, 1) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Λακωνίας καθ' Ἡρόδ. II, 73) πλησίον τῶν Δεούκτρων (Ὀρ. Ἰλ. Α, 150.—Θουκ.)— 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, ἢ μᾶλλον νησιῶν ἀπέναντι αὐτῆς (Θουκ. II, 24.—Στράβ. Βυζ.).

Καρδίαια, πόλις μετὰ λιμῆνος, εἰς τὰ Ἰθάκη τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπὸ τῶν Μιλιθίων

συνοικισθεῖσα, εἴτα ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου νέου ἀποίκους λαθεύσα, καταστραφεῖσα δ' ὑπὸ Λυσισμάχου, καὶ εἴτα πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα. Παιτρὶς τοῦ βασιλέως Εὐμένους καὶ τοῦ ἱστοριογράφου Ἰερωνύμου (Ἡρόδ. Ζ, 68.—Στράβ. Ζ, 331).

Καρδιοφύλαξ, τὸ μέρος τοῦ θώρακος, ἢ πλάξ ὑπὸ τὸν θώρακα, πρὸς ὑπεράσπασιν τῆς καρδίας (Πολδ. ΣΤ, 28).

Καρδοῦχοι, λαὸς πολεμικὸς ἐν Ἀρμενίᾳ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος (Ξεν. Κ. Ἀν. Γ, 5, 15. Δ, 1, 2. 5.—Πλουτ. Λουκ. ΚΘ). Κατὰ Στράβωνα (II, 522) Ἰσθμοῦ κατ' ἄλλους (Ἰσσηκ.) Καρδιαῖοι πιθανῶς οἱ νῦν Κούρδοι.

Κάρησος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, εἴτα Πίτος καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἰσσηπον.

Καρθέα, πόλις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω (Στράβ.).

Κάρια, τὸ ΝΔ μέρος τῆς Μικρᾷ Ἀσίας, συνώρευε, πρὸς Β μετὰ τῆς Λυδίας, πρὸς ΒΑ μετὰ τῆς Φρυγίας, πρὸς ΝΑ μετὰ τῆς Λυκίας, πρὸς Δ καὶ Ν μετὰ τοῦ πελάγους. Παρὰ τὰ παράλια αὐτῆς παρατείνονται παρεκτάσεις τοῦ ὄρους Ταύρου, ὡς ὁ Λάτμος, τὸ Γρίσιον, ἢ Λίθια καὶ ὁ Πήδασος παρὰ τῆ Ἀλικαρνασσῶ. Ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς χώρας, ὁ Μαίανδρος, ἐκρέει εἰς τὸν ἑμῶνυμον κόλπον, κατὰ τὸν μυχὸν αὐτοῦ, καλούμενον Λάτμιον δέχεται δ' ἐμῶρρους, ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασσον καὶ τὸν Μαρσοῦαν, δεξιῶς τὸν Ἀρβαῖον καὶ τὸν Ἰάισονα. Ἄλλοι κόλποι αὐτῆς ἐπίσημοι εἰσὶν ὁ τῆς Ἰάσου ἢ Βαργύλιος καὶ ὁ Κερμεῖν ὁ μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῶ. Ποταμοὶ δὲ, ὁ Κάλβις, ῥέων πρὸς Ν ἐκ τοῦ ὄρους Κάδικου, καὶ ὁ Ἄξιον παρὰ τοῖς μεθορίαις τῆς Λυκίας.—Τὴν παραλίαν καὶ τὰς περαιομένους νήσους ὄκουν οἱ Κέρρες, ὑποτεθέντες Σημιτικῆς καταγωγῆς, μετὰ τῶν σχεδὸν προϊστορικῶν Δελέγων, λαὸς νεωτερῶς πρωτεύουσαν ἔχων τὰ

Μύλασα. Τὰ δὲ μεσόγεια κατῶκουσ πρὸς Β, κατ' ἀρχὰς Φρύγες, πρὸς Ν Πισιδεῖς, εἰς εἴτα προσετέθησαν καὶ Λυδοί. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Γ' αἰῶνος π. Χ. ἐπῆλθον Ἑλληνες ἔποικαι, πρὸς Β Ἴωνες καὶ πρὸς Ν Δωριεῖς, ὧν ἡ παραλία προσέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Δωρίς. Ἀπετέλεσαν δ' οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου κοινὸν ὁ Δωρικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν ἡ Κνίδος καὶ ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἐπὶ τῆς στεραῆς, ἡ Ἰαλυσοῦ, ἡ Αἰνδος καὶ ἡ Κάμειρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, καὶ ἡ Κῶς ἐπὶ τῆς ὀμωνύμου νήσου (Ἡρόδ. Α, 144). Μετ' οὐ πολὺ δ' ἴδρυσαν οἱ Ῥόδιοι πάλιν ἄλλας πόλεις, αἵτινες πᾶσαι ἤρθησαν διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γονιμότητος τῆς γῆς. Οἱ δὲ Ἰθαγενεῖς τῆς μεσογείου χώρας ἔμειναν ἡμιθάρβαροι πάντοτε, φιλοπόλομοι καὶ ὑπουλοὶ, δι' ὃ καὶ περιεφρονούντο, (ἰδ. Καππαδοκία), καὶ ὡς μισοῦτοί ὑπῆρξον, ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι. Αἰκυριώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Μυσοῦς, Πριήνη, Μίλητος, Καρύανδα, Μίνδος, Μαγνησίς, Τράλλεις, Ἀλάβανδα, Στρατονίκεια, Μύλασα. Ἀντιόχεια (Στράβ. II, 651).

Καρίνη καὶ **Καριήνη**, 1) πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθῆνης, μὴ σωζομένη ἐπὶ Πιλιπίου (Ἡρόδ. I, 42. — Στράβ. Βυζ.—2) Πόλις Μυθίας (Πτολμ.).

Καριῶν, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῆς Μαντινείας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν (Καλλιμ. Ὑμν. Δι.).

Καρνεῖα, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρ' ἧ καὶ ὁ Καρνεϊτῆς κόλπος (Ἡρόδ. Δ, 55.—Πτολμ. Γ, 5.—Στράβ.). Νῦν Μαρσούπολις.

Καρνεῖος, ἐξ Ἀκράγαντος εἰς Ἀθήνας μετακίνας τραγικὸς ποιητῆς, ἐλεεινὸς κατ' Ἀριστοφάνην. ἔβη 4 υἱούς, πάντας ποιητῆς, ὧν ὁ γνωστότερος Ξενόκλης, εἶχεν υἱὸν Καρνεῖον καὶ αὐτὸν γράφοντα περὶ τὴν 100 Ὀλυμπιάδα καὶ ἐπὶ μακρὸν διαμείναντα εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Διονυσίου. Ἴκλ τῶν 160

δραμάτων ἃ ἐλέγετο συντάξας, ἀπαξ ἐν μόνον ἐστεφανώθη. Κατὰ τὸ ὕψος ἐπροσπάθει νὰ μιμηθῆται τὸν Εὐριπίδην, καὶ ἐπλήρου αὐτὸ γνωμικῶν κοινῶν καὶ στερεομένων ὀξύτητος καὶ ἡ στιχουργία του ἦν παρημελημένη καὶ οὐχὶ ἀκριβής. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα (Συλλ. Nauck. Trag. grec. fragm.)

Καρμανλία, χώρα παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον Α., ἧς οἱ κάτοικοι (Περμαῖνοι παρ' Ἡροδότῳ Α, 125) ἦσαν πολεμικοὶ, καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθη συγγενεῖς τοῖς Πέρσαις (Ἀρρ. ΣΤ, 23, 1.—Στράβ. IE, 726).

Καρμανίωρ, Κρής καθάρισας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος Πύθωνος (Πλουτ. Β, 11, 1, 7, 30).

Καρμαντίες, νύμφη καὶ μάντισσα, ἐκ τοῦ Ἐρμού μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπανηγύριζον τὰ Καρμεντάλια τῆ 10 Ἰανουαρίου (Διον. Ἀλικ. 3.—Στράβ.—Varro).

Κάρμη, θυγάτηρ τοῦ Εὐδοκίου, ἢ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Βριτομάρτιδος ἐκ τοῦ Διὸς (Πλουτ. 13, 30.—Ἀντ. Λιβ. 40).

Κάρμηλος, ἄρος εὐφωρότατον τῆς Παλαιστίνης, νοτικῶς τοῦ Λιβάνου (Πτολμ. Β, 15.—Ἰσοκ.).

Καρνεάθης, ἐκ Κυρήνης τῆς Ἀφρικῆς, ἔζησε 213—129 π. Χ. Ἐπρέσβευε κατ' ἀρχὰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Στωϊκῶν ἀλλὰ μὴ κρῖνων ἐπαρκεῖς τὰς ὀργαστικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν ἀρχὰς, παρεδέχθη τὴν Πλατωνικὴν, καὶ ἰδρυσεν τὴν νέαν τρίτην Ἀκαδημίαν, ἐν ἧ ἐζήτησε τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀποδείξεις ἐκτὸς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἦν δὲ τὰ ἔθη καθαρὸς καὶ ἀμειψτος· καὶ νοβς ἐξύτητα δὲ καὶ εὐγλωττίαν ἀπέδειξεν, ὅτε τῷ 155 π. Χ. ἐπέμπεθη μετὰ τοῦ Κριτολάου καὶ τοῦ Διογένηος πρέσβυς ἕνα ἀκαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἐπιβληθέντος αὐταῖς προστίμου 100 ταλάντων διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ὀρωποῦ (Διογ. Λ, Δ, 62.—Voll. VI, 12).

Καρνεάθης, ἄρος τῆς Ἀργολίδος (Στράβ.).

Κάρνεια (τά), ἑορτή τῶν Δωριέων, ἐν Πελοποννήσῳ ἰδίως τῶν Σπαρτιατῶν, εἰς λατρείαν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἐπανηγυρίζοντο ἐν τῇ Καρνείῳ μηνί (Μεταγαιτινῶν τῶν Ἀθηναίων, Λύγουςτι), διήρκει ἐννέα ἡμέρας, καὶ εἶχε χαρακτῆρα πολεμικόν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθόδου τῶν Ἰρρακλειδῶν, εἰ καὶ πρὸ αὐτῆς ἤδη εἶχεν εἰσαχθῆ ἔκ Θηβῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἢ λατρεία τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Διήρκει δὲ ἀπὸ τῆς Ἑ' τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς ιστ'. Κατεσκευάζοντο δὲ ὁ σκιάδεος ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ εἰς αὐτὰς διηροῦντο οἱ ἐξ ἐκάστης τῶν 30 ὠδῶν ἢ φρατριῶν ἀνὰ 5 ἐπὶ τετραετία κληρούμενοι ἄγαμοι, καὶ ἐκεῖ ἐσκήνον ἐν στρατοπέδῳ. Λέγεται δ' εἰσαχθεῖσα ἡ ἑορτὴ τὸ πρῶτον τῇ 24ῃ Ὀλυμπιάδι (Ἀθην. λ. ΙΔ, 635), καὶ ἔγχευα καὶ μουσικὸς ἀγῶνας, εἰς οὓς πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Ἐρπανδρος. Ἐτελεῖτο δὲ καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐν Μεσσηνίᾳ, Θήρᾳ, Κυρήνῃ καὶ ἀλλαχοῦ.

Κάρνεις, 1) ἴδ. Κάρνος. — 2) Περὶ Λάκωσιν ὁ μὴν ἀντιστοιχοῦν τῷ Μεταγαιτινῶν τῶν Ἀθηναίων (κατὰ μέρος τῆ νῦν Λύγουςτι), ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Κάρνια.

Καρνίων, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Καλλιμ. Δι. 24).

Κάρνος, μάντις διάσημος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰσθρῶπης, τὴν μαντικὴν διδάχθεις ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκαρναν τὴν καταγωγὴν. Ἐβουλεύετο φρονεθεῖς ὑπὸ τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅτι δ' ἐπὶ τῷ φόνῳ τούτῳ ὀργισθεῖς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὴν εἰς τὴν χώραν, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ ἐσύστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἑορτὴν τὰ Κάρνια. (Σχλ. Θεοκρ. Ε, 83.—Παυσ. Γ, 18, 3.—Ἀπλδ. Β, 8, 3).

Κάρπαθος, νῆσος μεταξύ Κρήτης καὶ Ῥόδου, εἶχε πόλεις Ποσειδιώνιον καὶ Νίσυρον. Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 676) Κράπαθος. Παρ' αὐτῇ δ' ἦσαν ἢ Κάσος καὶ Σάρρος (Στράβ. Γ, 487).

Καρπασία, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Κύπρου, (Διόδ. Β.—Στράβ.). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Καρπάτης, (ὁ), τὰ Καρπάθια ὄρη βουρείως τῆς Ἀσίας.

Κάρπις, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον (Ἦφ. Δ, 49). Νῦν Δραβός.

Καρπου δίκη, ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῶν Ὀσμηθεατῶν, ἢ ἀφορῶσα ἀμφισβητήσεις περὶ προσόδου καὶ μισθώσεως ἐνοικιασμένου ἀγροῦ.

Καρπῶ, μία τῶν Ὠρῶν (Παυσ. Θ, 35).

Κάρραι (αἱ), πόλις τῆς Μεσοποταμίας, πρὸς τῇ Ἐβέσση, ἀποικία Ἑλληνικὴ ἐν τῇ Γραφῇ Ἀρράν (Δι. Κάσσ. ΑΖ, 3.—Ζωσμ. Γ, 12.—Ἀρριαν.—Στράβ.). Τούτῃ περραρεῖ ὁ ποταμὸς Κάρρας (Στράβ. Βυθ.).

Κάρρωτος, υἱὸς Ἀλεξιδίου, γυναικῶδες ἀδελφός Ἀρκεσίλαου Γ', βασιλέως τῆς Κυρήνης, Πυθιονίης (Πινδ. Πυθ. Ε, 34).

Καρτέρων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἰδ.), συγχεραυνθεῖς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Κάρουα, τὰ καρῶδια, καὶ πᾶς καρπὸς ἔχων σκληρὸν φλοιόν, ὡς τὰ λεπτοκάρυα, ἀμύγδαλα· προσέτι ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν ὁ ἔχων σκληρὸν περίβλημα.

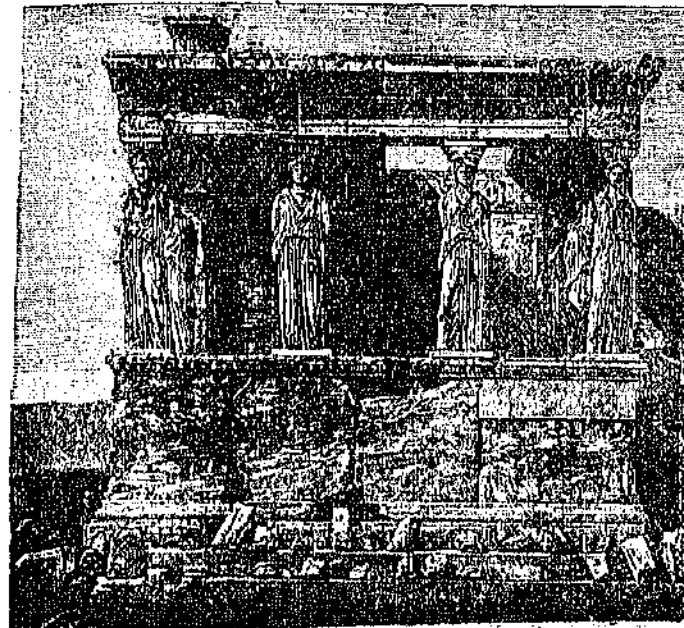
Καρύα, 1) Πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας, κατ' ἀρχὰς εἰς ταύτην, εἶτα δ' εἰς τὴν Λακωνίαν ἀνήκει, εἶχε γὰρ περίφημον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νουμφῶν, παρ' ᾧ καὶ Λάκωνικὴ κέρα κατ' ἔτος ἰδιαιτέρως τινὰς χειρὸς ἐχώρευον (Παυσ. Γ, ΙΔ.—Λουκ. π. Ὀρχ. ΙΘ.—36, 4, 5). Τῷ 369 π. Χ. ἀποστάσα ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ἐκυριεύθη μετὰ δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ ἀτεμωρήθη αὐστηρῶς (Θουκ. Ε, 55.—Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 25. 27. Ζ, 1, 28.—Παυσ. Δ, 16, 9). — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Φινεῶν (Παυσ. Η, 13, 6, 14, 1).

Καρύανθα, πόλις Καρικὴ ἐπὶ νήσῳ συνδεομένη μετὰ τῆς στερεᾶς, πατρίς τοῦ γεωγράφου Σκύλακος (Ἦρδ. Δ, 44.—Στράβ. ΙΔ, 658).

Καρυάτιδες, αὗται ὀνομάζοντο αἱ παραστάσεις καρθέων αἵτινες εἰς τὴν ΝΔ πρόστασι τοῦ Ἐρεχθίδου ἐν Ἀθήναις, ἐπέγχευα τόπον κίβνων, φέρουσι ἐπὶ τῶν καρθέων αὐτῶν τὴν ὄροφὴν τῆς προστασεως. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ εἰς τὸν γὰρ τοῦτον λατρευόμενον ἔβανον τῆς Ἀθηναίας, ὃ ἐλέγχετο διπτεῖς, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν, ἐκομίσθη ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξ Αἰγύπτου, ὃν αὐτὸ τὸ τῆς Αἰγυπτίας Νηθ, δι' ὃ καὶ ὁ γὰρ εἶχε τι παρεμφερές πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ῥυθμόν.

λοπρεπῆ, τὰ ἐν χώρᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσέτι σωζόμενα, καὶ εἰς αὐτὰ ἐδόθη ἢ ἐπίκλησις τῶν Καρυατίδων, τῶν διὰ τὴν χάριν καὶ κομψότητα αὐτῶν ὀνομαζομένων νέων χειρουργῶν τῶν ἐν Λακωνίᾳ Καρυῶν (Ἰδ.).

Κάρυστος, πόλις εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, ὑπὸ τὸ ὄρος Ὀχιν. Ὁ Ὀμηρος μνημονεῖ ἤδη αὐτῆς (Ἰλ. Β, 539). Τῷ δὲ 490 π. Χ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἠναγκάσθη γὰρ τοὺς παρακαλοῦσθαι καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος.

Ἡ πρόστασις αὕτη μάλιστα, ἣτις φαίνεται ὅτι ὑποδομήθη ἀμέσως ὀπίσω τῆς ὕστευ; ἐνθα τὸ ἀγαλμα ἴστατο, ἐστὶν ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ γὰρ τοῦ ἐν Φιλαίς ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. Ὡς δ' ἐν Αἰγύπτῳ οἱ κίονες πολλακίως ὡς κιοῦναι ἔχουσι ἀνθρωπίνα πρόσωπα, οὕτω, κατὰ τελειοποίησιν τοῦ ῥυθμοῦ, ἐντεθῆ ὅλος ὁ γίτων ἐγένετο ἀγαλμα, καὶ τὰ πρῶτα, τὰ κατὰ μέρος συντριβέντα ὅτε οἱ Πέρσαι ἐκυριεύσαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνευρεθέντα δ' ἐν ταῖς προσάταις ἀνασκαφαῖς ἀντικατέστησαν, ἐπὶ Περικλέους περίου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

Τῷ 467 προσέβαλον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐξηκολούθησε δ' ἔπειτα διαπρέπουσα ὡς πόλις ἐμπορικὴ. Παρ' αὐτῇ ἐλατομαίτο τὸ Κάρυστιον μάρμαρον, λευκόν, ἔχον φλέβας ὑποπρασίνους (Ἦρδ. ΣΤ, 92. Η, 66. 112.—Θουκ. Α, 98).

Καρφαμάτιον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸν θερσίον, πρὸς σὺναξιν πιθανῶς τῶν θερσιθέντων σταχυῶν.

Καρχηδών, πόλις τῆς Β. παραλίης τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου κειμένη, ἐπὶ Περικλέους περίου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

τέραν τῶν παραδόσεων, κατὰ τὴν ὀ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ. ὑπὸ Διδόου, θυγατρὸς τοῦ Ἀγλήγορος, βασιλέως τῆς Ὑρου, ἦτις καθ' Ἑλληνικὴν παράδοσιν, λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἐγγχωρίου ἡγεμόνος τὴν ἄδειαν νὰ καταλάβῃ ὅσιν χώραν δύναται νὰ περιβάλλῃ μιὰ βύρσα βοδῆ, ἔταμε ταύτην εἰς λεπτοτάτας λισιδάς, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἔκτασιν ἰκανὴν δι' Ἴδουσι πώλεως, ἧς ἡ ἀκρόπολις ὠνομάσθη Βύρσα. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἴσως μετασκευασμένου ἐκ τινος ὀνόμου Φοινικικοῦ, ἐπήγαγεν ἢ παράδοσις. Κατὰ ποιητικὴν ἐλευθερίαν ὁ Βιργίλιος μεταποιήσας καὶ παρὰ

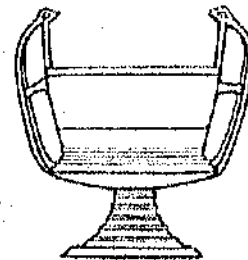
δοσιν καὶ χρόνους, κατέστησε τὴν Διδῶ σύγχρονον τοῦ Λίνειου, καὶ ἀγαπηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πλέοντος ἐκ Τρωάδος εἰς Ἴταλίαν. Διὰ τῆς ὑπεροχῆς δὲ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ὑπερήσχυσαν ταχέως οἱ Φοίνικες τοῦ ἐγγχωρίου Λιδικοῦ πολιτισμοῦ, ἠῤῥησαν τὸν πλοῦτόν των διὰ τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἰσχύον των δι' ἀποικιῶν καὶ μεγάλους ἐπαείρησαν περίπλους, ὡς ἀποδεικνύει ὁ εἰς Ἑλληνικὴν μετάφρασιν περιωθεῖς περίπλους τοῦ Ἀνώνου κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάρνης, πιθανῶς τοῦ Πρασίνου καλουμένου ΝΔ. Ἰὶτα δ' ἔστρεψαν τὴν πρῶσιν των εἰς τὰς ἀπέναντι αὐτῶν εὐπόρους καὶ πεπολιτισμένας χώρας, ὡς τὴν Σαρδηνίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Σικε-

λίαν, ἐνθα ἀποκατέστησαν ἀποικίας, πόλεις ἱδρύσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἡμισηθήτησαν τὴν ὅλην νῆσον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγγχωρίους καὶ Ἑλληνας. Εἰς τὰ τῆς Σικελίας ἔπεμβάντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Καρχηδόνος τὸν πρῶτον φοινικικὸν κληθέντα πόλεμον, ἀπὸ τοῦ 264 μέχρι τοῦ 242 π. Χ. μεθ' ὃν ἐκυρίευσαν τὴν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων κατεχομένην Σαρδηνίαν· εἶτα δὲ, ἐν δευτέρῳ πολέμῳ ἀρξάμενοι κατὰ τὸ ἔτος 218, μεταδάντες οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ νικήσαντες ἐπίσημον νίκην ἐν Ζάμα, ἐβίβαν τῇ 201 εἰς εἰρήνην τοὺς Καρχηδονίους, ὑπόδληθέντας εἰς παράδοσιν τῶν ἐν Ἑβήρῃ (Ισπανίᾳ) κατακτήσειάν των, ἀπόσιον 10,000 ταλάντων (60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν), καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἐλεφάντων καὶ πλοίων των. Καὶ ἤρξαντο μὲν πάλιν ἀναλαμβάνοντες ὑπὸ τὴν ἐμφρονα διοίκησιν τοῦ μεγάλου στρατηγῶ αὐτῶν Ἀννίβα· ἀλλ' ἀφρόνως εἰς ἀρδιουργίας ἐνδόντες καὶ ἀποβαλόντες αὐτὸν, προσεβλήθησαν κατ' ἀρχάς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νουμιδίας Μασσινίσα καὶ ἠττήθησαν ἐπανειλημμένως, εἶτα δὲ, παρεμβάντων καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τῇ 146, ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ οἱ πολῖται ἐξηνδραποδίσθησαν (Πολβ. ΑΣ. Λθ'. — Ἀππ. Η). Ἑθνησιαὶν εἶχον κομισοὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐκ Ὑρου μεθ' ἑαυτῶν τὴν τοῦ Βαλ, τῆς Ἀστάρτης (Ἀφροδίτης) καὶ τοῦ Μακάρθ (Ἡρακλέους), εἰς τὴν ἀνέμειον βαθμηδὸν καὶ τὴν λατρείαν τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων τῶν λαῶν μεθ' ὧν ἤλθον εἰς σχεσεις (τὴν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης). Διετήρησαν δὲ καὶ τὰς ἀνθρωποκυβιστάς, ὡς τὴν ἀποχὴν τῆς ἐπέβαλλον οἱ νικητῆς αὐτοῦς, διὰ συνθηκῶν. Ἐὶς τὸ πολιτεῖμα αὐτῶν ἦν ἀριστοκρατικόν. Οἱ ἀνώτατοι αὐτῶν ἄρχοντες ἦσαν δύο ἐτήσιοι, καὶ εἶχον καὶ δύο βουλάς ἐκ τῶν ἀρίστων, αἵτινας ἐξέλεγον τοὺς στρατηγούς, καὶ προσέτι καὶ 100 ἄνδρας διὰ τὰ καθέκαστα τῆς διοικήσεως. Ὁ στρατὸς αὐτῶν, πλὴν βαρείας ἐλάγχος ἐγγχωρίων

(Πλούτ. Τιμολ. ΚΖ. — Πολβ. ΙΕ, 13), περιεῖχε καὶ πλείστους Αἰθίους καὶ Νουμιδοὺς, καὶ πρὸ πάντων μισοφόρους. Ἐποιεῖτο δὲ πολλὴν χρῆσιν καὶ ἐλεφάντων. Εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν ἐξηρηκμένοι, ἦσαν ἀριστοὶ ναυτικοί, καὶ εἶχον ὑπὲρ τὰς 300 τριήρεις, ὧν 200 ἔσταθμευον εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Κώθωνα. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος ἱκνήθησαν ὁ Ἀδριανὸς ὁμοῦ μὲν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταχέως καὶ αὐτὴν ἀναπτύχθεισαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἀνοῦσαν ἐν τῇ Μεσαιῶνι μέχρι τοῦ 547 π. Χ., ὅτε κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀραβες.

Καρχηδίων νέα, (Κ. ἢ ἐν Ἰβηρίᾳ), πόλις παράλιος τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογαίου (ν. Καρθαγένη), ἀποικία τῶν Καρχηδονίων, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀδρούδα, τῇ 227 π. Χ. Ἐκπολιορκήσαντες αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι τῇ 210 π. Χ. διὰ τοῦ Σκιπίωνος, ἐπέμψαν ἐκεῖ Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ἧτις ἐπλούθει, πλὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου, προσέτι καὶ διὰ τῶν ἀργυρείων τῆς (Στρβ. Γ, 158. — Λίν. XXVI, 42. XXVIII, 17).

Καρχηδίων, 1) Ἐκποικία εὐρὴ, δι' ὄνων καὶ διὰ σπονδάς, στενεύον ἐν τῇ μέσῳ καὶ ἔχον δύο ὄνα κατιόντα ἐκ τοῦ χεῖλους

μέχρι τοῦ πυθμένου (Ἀθην. ΙΑ, 474. — Μασσολ. Ση. V, 21). — 2) Ἐὶς τὸ ἄνω τοῦ ἰστού τῶν πλοίων. Ἰδ. ν. α. β. γ.

Κάσσιμος, Ἀριστοκράτου, Λιγυρῆς ἐπίσημος (Ἡρόδ. ΣΤ, 73).

Κάσιον, 1) πόλις καὶ ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ, μετὰ τοῦ τοῦ Διός, ἐνθα ἐφρονεῖτο καὶ ἐτάφη ἔ

Πομπήιος (Ἡρόδ. Β, 6). — 2) Ὄρος τῆς Σαλευνίας ἐκ Συρίας, ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ (Στρβ. — Διον. Περιηγ. 880) — 3) Ποταμὸς ἐν Ἀλβανίᾳ τῆς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πλιν. V, 15).

Κασσιῶτες, ἄνθρωποι τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῇ Πηλουσίᾳ.

Κασσιμέναι καὶ Κασσιμένη, πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, πρὸς τῇ Μοτύῃ (Ἡρόδ. Ζ, 155. — Θουκ. ΣΤ, 5).

Κάσσιος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῆ, διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 676).

Κασσιῶτις, πόλις κατεμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, ὅθεν, διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάσιου, ὁ Σκύλης ἐπλευσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδικῆς. Νῦν Καμπούλ (Ἡρόδ. Γ, 93, Δ. 44. — Στρ. Βυζ.).

Κασσιῶνα, ἢ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐκτεινομένη ἀπέραντος λίμνη ἢ μᾶλλον θάλασσα, ἀλλὰ μετ' οὐδεμιᾶς θάλασσης συνεχισμένη. Τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἐλέγετο Κασσιῶνα πέλαγος, τὸ δ' ἀνατολικὸν, πέλαγος Ὑρκανικόν. Περὶ αὐτὴν ὑψοῦντο τὰ Κασσιῶνα ὄρη, δι' ὧν διήρχοντο αἱ Κασσιῶνα πύλαι, στενωπὸς μήκους 8 σταδίων (Ἡρόδ. Α, 202. — Στρβ. — Πτολμ. — Ἀρριαν. Γ, 29. — Διον. Περιελ. 21, 53).

Κασσιάνδρα, καὶ Ἀλεξάνδρα λεγομένη, ἢ καλλίστη τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 365), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος καταφυγούσα εἰς τὸν γαῖον τῆς Ἀθηνᾶς, ἠρπάγη ἐκεῖθεν ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀδυσσεύς. Σωθεῖσα δ' ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκομισθῆ εἰς Μυκῆνας, καὶ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ὅτε ὁ Αἰγισθος ἐθανάτωσε τὸν Ἀγαμέμνονα (Ὀδ. Α, 421). Οἱ μεθ' Ὀμήρου ἐμύθεον ὅτι ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔδωκε τὴν μαντικὴν χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντίστη εἰς αὐτὸν, τὴν κατεδίκασε νὰ μὴ πιστεύωνται αἱ μαντεῖαι τῆς, δι' ἧς καὶ, ὅτε ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἑλένης,

καί μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πολιορκίας, προέλεγε τὰς ἀπειλούσας συμφορὰς, κατεγγέλατο ὡς παραφρονοῦσα. Ἐπὶ τοῦ πολέμου δύο τὴν ἐξήτησαν εἰς γάμον, ὁ Ὀθρυονεύς ἐκ Καθησοῦ (Ἰλ. Ν. 363), καί, κατὰ Βιργίλιον (Αἰ. II, 341), Κόροιβος ὁ υἱὸς τοῦ Μύθδενος, ἐπίκουροι τοῦ πατρὸς τῆς ἐλθόντες· ἀλλ' ἀμύφωτοί ἐφρονέθησαν εἰς τὰς μάχας. Ἐν Ἀμύκλαις ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς Κασσάνδρας, καί ἐπίσης, ὡς καὶ νῦν αὐτῆς, ἐν Λεύκτροις τῆς Λακωνίας· ὁ δὲ τάφος αὐτῆς ἦν ἐν Μυκήναις ἢ ἐν Ἀμύκλαις.

Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἢ πρὶν Παιτιάδα (Ἰδ.), ἦτις ὑπὸ Φιλίππου καταστραφεῖσα, ἀνικοδομήθη καὶ μετωνομάσθη ὑπὸ Κασσάνδρου (Διόδ. — Στράβ. — Πλυσ.—Στράβ. Βυζ.). Νῦν Κασσάνδρα.

Κάσσανδρος, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀνὴρ χαρακτήρος βιαίου καὶ φιλοδόξου. Γεννηθεὶς τῷ 355 π. Χ., ἐμεινεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς του ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν. Ἐπέμφθη δὲ τῷ 323 εἰς Βαβυλῶνα, ἵνα ὑπερασπισθῇ παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸν πατέρα του διαβληθέντα. Ἄλλ' ἡ παρρησία καὶ προπέτεια αὐτοῦ δυσηρέστησεν (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΔ). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἔγινε χιλιάρχος τοῦ Ἀντιγόνου· ἀλλὰ διενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐπέστρεψε τῷ 319 εἰς Μακεδονίαν, ἵνα διεκδικήσῃ τὴν διαδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ κράτους, ἣν ὁ Θνήσκων πατήρ του εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν γηραιὸν Πολυπέρχοντα. Ἐν ἐξοίθησε δ' εἰς τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντιγόνος, καὶ ταχέως ὁ Κάσσανδρος, σταρτωθεὶς ἐν Ἑλλάδι (Πλούτ. Φωκ. ΑΔ), ἔλαβε τῷ 318 παρὰ τῆς βασιλείας Εὐρυδίνης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Παιτρώπου. Ἄλλ' ὁ Πολυπέρχων, συνδεθεὶς μετὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τῷ 317, ὑπερίσχυσε τῆς Εὐρυδίνης καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου Ἀρριδαίου, ἀμφοτέρων δολοφονηθέντων. Ἦτις δ' αἴφνης ἐπανελθὼν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Κάσσανδρος, ἐδελέασε τοὺς στρατιώτας τοῦ Πολυπέρχοντος, καὶ συλλεβίων

τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν Ῥωξάνην σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ Θεσσαλονίκην, τὴν ἀδελφὴν τοῦ κατακτητοῦ, ἐθανάτωσε τῷ 316 τὴν Ὀλυμπιάδα, καθέρψε τὴν μητέρα μετὰ τοῦ τέκνου, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Θεσσαλονίκην (Διόδ. ΙΘ, 41). Ἐπανελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνήγειρε τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρείπειων, καὶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Μακεδονίαν συνεδέθη μετὰ πολλῶν στρατηγῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου. Τῷ δὲ 311, μετ' ἀπακτάσασιν τῆς εἰρήνης, ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ τῶν διαδοχῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθανάτωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς του (Διόδ. ΙΘ, 105. Κ. 26), καὶ τὸν Πολυπέρχοντα, ὅστις ἐπροσάταυε τὸν μόνον ἐναπολειπόμενον ἐκείνου υἱόν, τὸν Πρακλῆν, ἔπεισε (τῷ 309) νὰ φρονέσῃ καὶ τὸν. Ἦσχετο, εἰ καὶ ἀντετάχθησεν, ἀλλὰ ματαίως, κατ' αὐτοῦ (τῷ 308 καὶ 307) ὁ Πτολεμαῖος ἐξ Αἰγύπτου καὶ Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς (Διόδ. Κ, 37), ἐμεινεν ὁ Κάσσανδρος κύριος τῆς Μακεδονίας, καὶ δὲν ἀνηγορεύθη μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπέκρουε τὸν τίτλον ὅτε τῷ ἐδίθετο (Πλούτ. Δημ. ΙΗ). Κατὰ τὰ ἔτη 305 καὶ 304 ἀπεπειράθη αὐτοῖς νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εὐρὴν ἰσχυρὸν ἀντίπαλον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντιγόνου Δημήτριον (τὸν Πολιορκητὴν) δι' ὁ συνμάχησε μετὰ τοῦ Αὐσιμάχου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἐν Ἰψῇ ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν τὸν Ἀντιγόνον τῷ 301, καὶ διανείμας τὸ κράτος αὐτοῦ, εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Πλευστάρχον ἔδωκε τὴν Κιλικίαν, αὐτὸς δὲ ἤρξεν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας· μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τῷ 296 (Διόδ. Κ, 112. — Πλούτ. Δημ. ΛΑ).

Κασσαδόωρος, ὁ εἰς τὴν Λατινικὴν τὸν Ἰάσηπον μεταφράσας, τῆ σ' μ. Χ. ἐκτοντατηριδί.

Κασσιόπεια καὶ Κασσιόπη καὶ Κασσιόπεια, σύζυγος τοῦ Κηφῆος ἐν Αἰθιοπία, μήτηρ τῆς Ἀνδρομέδας. Ἐκώλυσε αὐτῆς ἦν εἰς ἀστερισμὸς (Ἰδ.).

Κασσιτερίδες νῆσοι, αἱ Βρετανικαί, ἐξ ὧν οἱ Φοίνικες ἐλάμβανον κασσίτερον καὶ μόλυβδον. Μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα περιεστάλη εἰς μικρὸν τι σύστημα τῶν νήσων ἐκείνων (Ἡρόδ. Γ, 115. — Στράβ. Β, 120. Γ, 125. — Μελ. Γ, 6, 2).

Κασσιφόνη, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἦτις κατ' ἓνα μῦθον ἐνυμφεύθη καὶ ἐφόνευσεν τὸν Τηλέμαχον (Ἰζέτ. εἰς Λύκφρ. 798, 808).

Κασσιώτις, ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἄλλη τῆς Αἰγυπτιακῆς Κασσιώτιδος (Στράβ.).

Κάσσυμα, τὸ πέλμα, τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ἐφ' οὗ βραίνει ὁ ποῦς, ἐνίοτε καὶ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν.

Κασσωπαῖος, λαὸς Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. ἔχε κυριωτέρως πόλεις τὴν Ἑλλάτρειαν, Πανδοσίαν, Βιτίαν, καὶ Βούχγετον. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὑπέταξεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Μολοσσῶν Ἀλέξανδρον, καὶ τότε φαίνεται ὅτι ἰδρύθη καὶ ἄλλη πόλις Κασσωπία ἢ Κασσώπη (Διόδ. ΙΘ, 88. — Στράβ. Ζ, 326), εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Χαονίας, ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρωτοῦ, μετὰ λιμένος, ἀνήκοντος τοῖς ἀντιπέραν Κερκυραίοις, ὅθεν ἦν ὁ συνήθης διάπλους ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν (Στράβ.). Νῦν Ἄγιος.

Κασσώπη, πόλις τῆς Κερκύρας μετὰ λιμένος (Πετλμ.). Νῦν Κασσωπον.

Κασσωτὶς, νύμφη ἐν τῷ Παρνασσῷ, κατ' ἓν ὄνομάσθη καὶ κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος (Πλουτ. Ι, 22).

Κασσάβαλα (τά), πόλις παρὰ τὰ ὄρη τῆς Καππαδοκίας (Στράβ.).

Κασσάλια, πηγὴ ἐν Δελφοῖς ἰσὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις, ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Ἰαμπίας πηγάζουσα, καὶ εἰς ἣν ἐλούοντο ἢ ἐξ ἧς ἔπινον πρὸς ἀγνισμὸν οἱ

τὸ μαντεῖον ἐπισκεπτόμενοι πρὶν ἢ εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναόν.

Κασσιάνειρα, γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐξόχου ὠραιότητος, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 305).

Κάστυλον καὶ Κασταλῶν, πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀποικία τῶν ἐξ Ἑλλάδος Φωκῶν (Στράβ. Γ).

Καστυλὸν πεδῖον, ἐν τῇ Λυδίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα συνήρχοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 1). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ πόλις Κάστυλος (Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 4, 3).

Κάστωρ, Ἰδ. Διδασκουροί.

Καταβαθμὸς, κοιλὰς καὶ χωρὶον μετὰ τῷ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς. Πρὸς Α. δ' αὐτοῦ, καὶ ἕτερον καλούμενον μικρὸς Καταβαθμὸς (Στράβ. Ζ, 791).

Καταβαυκαλήσεις, βαυκαλήματα, τὰ ἄσματα δι' ὧν ἀπεκρίμαζον τὰ βρέφη, (τὰ νανουρίσματα).

Κατάβητος (ἡ), ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Ῥάγγου Ἰνδίας, κατὰ τὴν Βεγγάλην (Πετλμ.).

Κατάβλημα, 1) εἰς τὰ θεάτρα παραπέτασμα ἀνωθεν κρεμάμενον, ἵνα ὀρίξῃ τὴν σκηνὴν πρὸς τὰ ὄνω καὶ ἀποκρύπτῃ τὰ μηχανήματα τοῦ ὀρόφου. — 2) Εἰς τὰ πλοῖα σκέπη ταταμένη ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα ἵνα προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Κάταγμα, ἡ τολύπη ἐξεσμένου ἐρίου.

Καταγραφὴ, ἡ ἐκ πλαγίου, ἐπιγραφὴ, ζωγραφία.

Καταγώγιον, ὡς καὶ πανδοχεῖον ἢ πανδοχεῖον καὶ κατάλυσις, τὸ ξενοδοχεῖον, σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ ξένος κατέλυε συνήθως παρὰ τῷ φίλῳ ἢ ξένῳ αὐτοῦ. Τοιοῦτο ἤγειραν οἱ Σπαρτιᾶται εἰς τὴν θέσιν τῆς κατεδαφισθείσης πόλεως τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. Γ, 68).

Κατάδουπα (τά), ὁ παρὰ τῇ Σιήνῃ νοτιῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ῥέων

καταρράκτης του Νείλου, ο και μικρός καταρράκτης λεγόμενος (Ήρδ. Β, 17.—Στρωβ.). Υπήρχε δε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δόξα ὅτι ὁ δούτος αὐτοῦ ἀπεκώφαινε διόλου τοὺς περιόικους.

Κατακλιθήτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸν (Παυσ. Β, 14).

Κατακλιθίων, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαυρικῆς (Πτλμ.).

Κατακλυξ, ἀπλή περικεφαλαία ἀφ᾽ αἰφῆς καὶ ἀλοφως ἐκ δέρματος (Ὀμ. Ήλ. Κ, 258).

Ἡ ἀπλή χαλκῆ.

Κατακλιθία ἢ κατάκλιθος ἐκκλησία, ἴδ. Ἐκκλησία.

Κατάλογος, Ἐκ καταλόγου στρατεύειν ἦν τὸ καθῆκον τῶν στρατηγῶν, εἰς αὐτὸ ἀντιτίθετο ἐκστρατεία. Περιῆχε δ' ὁ κατάλογος πάντας τοὺς ἐν στρατεύσειμῳ ἡλικίᾳ πολίτας, πλὴν τῆς τελευταίας τάξεως, τῆς τῶν θητῶν, ἀπολειομένων τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ προμαχούτων τῆς πατρίδος, καὶ πλὴν τῶν προεκστρατευσάντων ὅσον ἐνεδέχτο (Λυσ. ὑσ. στρατιωτ. β'). Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἦν, κατὰ τοὺς κωμικοὺς κᾶν (Ἀριστοφ. Ἐἰρ. 1178. Ἰππ. 1382), πολλακίς καταχρήσεων ἀφορμή.

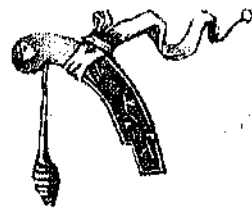
Κατάλυσις τοῦ δήμου, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόπειρα ἢ ἀποδειγματικὴ πρόθεσις ἀνατροπῆς τοῦ πολιτεύματος ἢ ἐπιβολῆς εἰς τυραννίδα κατεδιώκετο ὡς ἐγκλημα διὰ γραφῆς ἢ εἰσαγγελίας. Καὶ τὴν μὲν ἡγεμονίαν τοῦ δικαστηρίου εἶχον οἱ Θεσμοθέται, ἡ δὲ ποινὴ ἦν βεβαίως θάνατος, ἀφ' οὗ εἰς ἕκαστον ἐπετρέπετο νὰ φονεύσῃ τὸν φωραθέντα.

Κατάνη, ἀρχαία πόλις εἰς τὴν Ἀ. παραλίαν τῆς Σικελίας, εἰς τῆς Λίτνης τοὺς πρόποδας ἰδρῶθη τῷ 729 ἢ 730 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Νάξου. Τῷ 476 ὁ Ἰέρων ἐκ Συρακουσῶν, μεταβίβας τοὺς πολίτας αὐτῆς εἰς Λεοντίου, κατέκρινεν εἰς αὐτὴν 10,000 Συρακουσίους καὶ Πελοποννησίους, Λίτναν με-

τονομάσας αὐτήν. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανήλθον αὐτοὶ καὶ ἐπανεφέρον τὸ πρῶτον ὄνομα· ἀλλ' ὑπὸ Διονυσίου, καὶ εἶτα ὑφ' Ἀγαθοκλέους ἠττήθησαν πάλιν, καὶ ἐπὶ τοῦ α'. φοινικικοῦ πολέμου ὑπέκυψαν εἰς τὴν Ῥώμην (Ιλιν. XXVII, 8). Εἰ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξων πολλακίς ἐνοχλούμενη, ἐξηκολούθει ἀνοδοῦσα, καὶ μάλιστα ἐπὶ Λύγούστου, ὅτε ἐδέχθη ἀποικίαν ἀπομάχων, καὶ ὁ Στράβων λέγει αὐτὴν (ΣΤ, 268. 272) μετὰ τῆς Μιαισῆς, τὴν πολυανθρωποτέραν πόλιν τῆς Σικελίας.

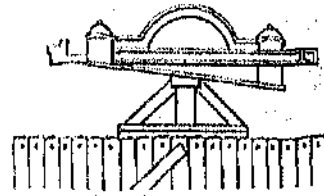
Καταονία, ἴδ. Καππαδοκία.

Καταπειρατήρ ἢ βολίς ἢ καθετήρ (κ. σκανδάλι), τὸ βᾶρος τὸ ἐκ τῶν πλοίων ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς

ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου. Εἰς τὸ ἀνωτέρω σχῆμα, ληφθὲν ἐξ ἀναγλύφου ἐν τῷ Βρ. Μουσαίῳ, φαίνεται κρεμάμενος ἐκ τῆς πρῆφας.

Καταπέλτης, πολιορκητικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐσφενδονίζοντο μεγάλα ἀκόντια ὅτε καὶ ἐλέγοντο καταπέλται θξυβελεῖς, ἢ μεγάλοι ὄγκοι λίθων, ταλαντιαῖς ἢ καὶ τριτάλαντοι

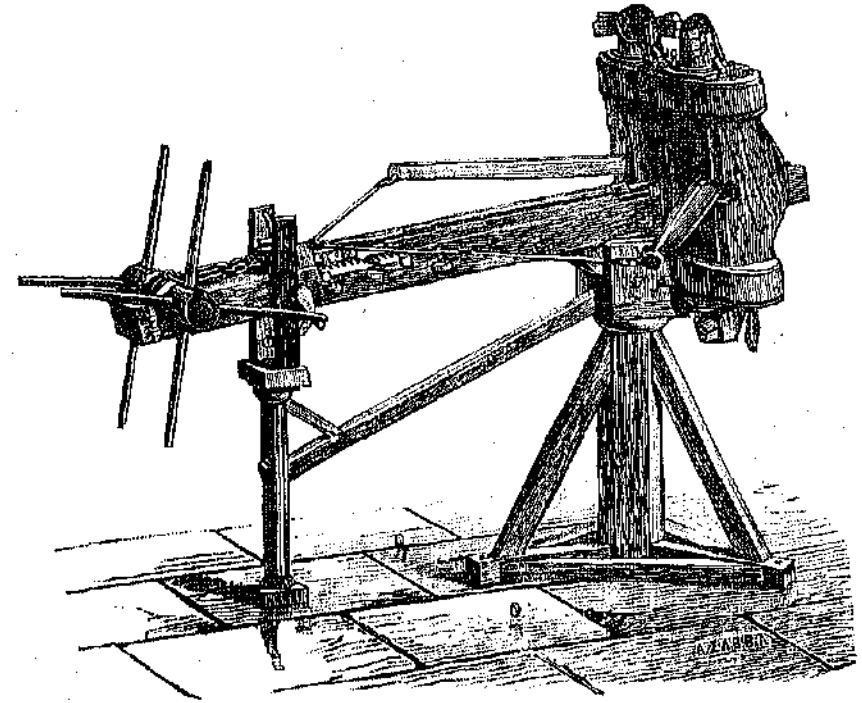
Ἀναγλύφον ἀπὸ τῆς Ἐπιγραφῆς ἐν τῷ Μουσείῳ.

ἐπιλεγόμενοι τότε καταπέλται, πετροβόλοι ἢ λιθοβόλοι (Διόδ. ΙΓ, 21. Κ, 48. 83. 86. ΚΑ, 4.—Προκῆπ. Γεωθ. Α, 21. 23). Ὁ μηχαν-

σμός αὐτῶν ὑπ' οὐδενὸς περιγράφεται. Οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες αὐτοῖς ἐλέγοντο Ἀφέται.

Καταρράκτης, 1) ποταμὸς τῆς Φρυ-

ταῦ ὄπλισμοῦ ἦν ἴδιος βαρβάρους ἔθνεσι, Πέρσαις, Πάρθοις, Σαρμάταις (Τακ. 1, 79.—Ιλιν. XXXVII, 40.—Πτολ. ΙΙΙ, 42, 42).—2) Νεῦς

Καταπέλτης

γίας, πηγάζων παρὰ τῷ Μαρσῷ καὶ τῇ πόλει τῶν Κελαινῶν (Ήρδ. Ζ, 26). Ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Μαρσῷ.—2) Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας (Στρωβ.).—3) Μέγας καὶ μικρὸς Κ. οἱ δύο καταρράκται τοῦ Νείλου κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας.

Κατάστασις, ἐν Ἀθήναις χρηματικὴ ποσότης δεδομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς ἕκαστον ἵππεα πρὸς ὄπλισμόν του, ἀποδομένη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς υπηρεσίας (Φωτ. 142.—Ἄρποκρ. 164).

Κατάστρωμα, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπίκεδον σκεῦος τῶν μειζόνων πλοίων.

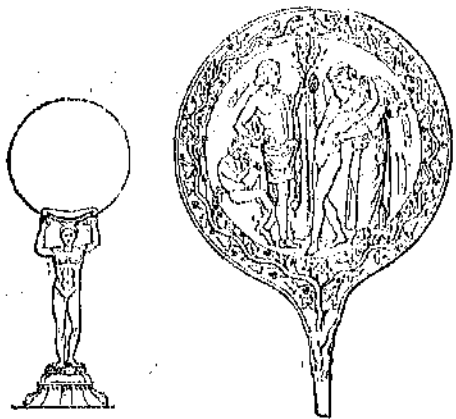
Κατάφρακτος, 1) στρατιώτης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἂν ἵππεύς, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἵππου συμπεριλαμβανομένου, τεθωρακισμένος διὰ λεκιδωτοῦ ἀμυντικοῦ ὄπλισμοῦ. (Ἡλιδ. Αἰθιοπ. Θ, 15). Ὁ τρόπος οὗτος

κατάφρακτος, ἢ κατάστρωμα ἔχουσα, ἄφρακτος δ' ἢ ἄνευ αὐτοῦ.

Κατύροι, ἔθνος Σκυθικὸν ἀγνώστου διαμονῆς (Ἡρδ. Δ, 6).

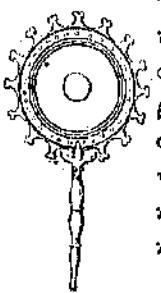
Κάτοπτρον, καὶ ἔνοπτρον, κατασκευάζεται ἐκ μέγματος λαμπρῶν μετάλλων, χαλκοῦ καὶ κασιτέρου εἶτα δὲ καὶ ἀργύρου,

ὡς στερεωτέρου. Συνήθως ἦσαν τὰ κάτοπτρα μικρὰ καὶ στρογγύλα ἢ ὠσειθῆ, μετὰ λαβί-

δος ἐξ ἧς ἐκρατοῦντο. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶνται κατὰ κράτος διὰ τῆς τέχνης, καὶ ἡ μὲν λαβὴ ἐστὶ πολλὰκις ἀγαλματίου, ἐνίοτε μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης,

ἡ δὲ ὀπίσω στρογγύλη ἐπιφάνεια ἔχει συνεχῆς ἐγκεκαυραγμένα ὡς ἀνάγλυφα ὠραῖα συμπλέγματα. Κατασκευάζοντο δὲ καὶ μετρίως τετραγωνικὰ κάτοπτρα, ἃ ἡ δούλη ἐκράτει πρὸ τῆς δεσποίνης τῆς.

Κατρυεὺς, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαϊμέλους (Ἀπλδ. Γ, 2, 1).

Καυὴ, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 1, 20).

Καυκάσια, ὄρος τις τῆς νήσου Χίου (Ἡρδ. Ε, 33), ἢ νησιδίων τι παρὰ τῇ Χίῳ.

Καυκάσιος, σειρά ὄρων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἰβηρικοῦ Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης, συνεχομένη μετὰ τοῦ Ταύρου. Σκυθιστὶ ἢ λέξις ἐδήλου τὴν χιονοσκεπὴ κορυ-

φήν (Plin. VI, 49). Εἰς αὐτὸν ἐμυθεῖτο προσθεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Προμηθεὺς (ἴδ.), καὶ εἶτα ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ δὲ Μακεδόνες οὕτως ὠνόμαζον τὸν Παρπάμισον (Ἀρρ. Ἀνθ. Ἀλ. Ε, 5, 3).

Καύκη, πόλις τῆς γεννήσεως τοῦ αυτοκράτορος Θεοδοσίου ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας (Ἀππιαν.).

Καύκων, 1) Γῆς Λυκάονος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλδ. Β, 8, 1). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθεῖαν (Στράβ.).

Καύκωνες, λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Κ, 429), μετὰ τῶν Λαλέγων καὶ Πελασγῶν, ἐπίκουροι τῶν Τρώων. Ἐν δὲ τῇ Καταλόγῳ (Ἰλ. Β) ἐλλείπουσι, δι' ἃ ἐξελήφθη ὅτι περιλαμβάνονται μετὰ τῶν Παφλαγόνων. Καὶ ἐν Ἑλλάδι μνημονεύονται Καύκωνες, Ἀρκαδὲς τὴν καταγωγὴν, κατὰ Στράβωνος (II, 345), διακροῦμενοι εἰς δύο φυλὰς, καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Κοίλην Ἡλίδα παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, ὅθεν ἐξετάθησαν καὶ μέχρις Ἀχαιῶν. Ἐκ τῆς Τριφυλίας δὲ τοὺς ἐξέβαλον οἱ Μινυεῖς (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρδ. Δ, 148).

Καύλαρις, ποταμὸς τῆς Καρίας, ρέων παρὰ τὴν πόλιν Σίνδας.

Καυλικεῖς, σκόπελος τις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβίου (Ἀπλδ. Ῥόδ. Α, 324).

Καυλωνία, καὶ Ἀύλωνία, Ἑλληνικὴ Ἀγαικὴ ἀποικία εἰς τὴν Βρεττανίαν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἦδη ἐρειπίσι· εἶτα δ' ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Κάστρον Βέτριον (Θουκ. Ζ, 25. — Πολύβ. Στράβ.).

Καυθός, πόλις Ν. τῆς Καρίας, μετὰ λιμένας καὶ ἀκροπόλεις. Τὰ ξηρὰ οὐκ ἔστιν ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καυναία. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους (Ἡρδ. Δ, 136. — Θουκ. Α, 116. — Στράβ. ΙΑ, 651).

Καυσία, μακεδονικὸν κάλυμμα τῆς

κεφαλῆς, ἔχον πλατὺν τὸν γύρον, κατὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἔφερον καὶ οἱ βασιλεῖς, μετὰ τῶν ἡγεμονικῶν συμβόλων ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἐκαλεῖτο καυσία διαδηματοφόρος καὶ καυσία διμητρος (ἴδ. Ἰσοθῆς).

Καύστριος, ἀρχαῖος ἦρως, κατὰ τινας υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τῆς Πενθεσιλείας, βωμὸν ἔχων παρὰ τῷ ποταμῷ Καύστρῳ ἐν Ἰωνίᾳ (Στράβ. ΙΑ).

Καύστριος, καὶ Καύστριος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τρωῶλου, καὶ διαρρέων τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Ἰωνίαν, ἰδίως τὸ εὐφορον Καύστρου πεδίον (Ἀρρ. Ε, 6, 4), ἐκβάλλει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ. Τὸ βόρειον μέρος τοῦ πεδίου ὑποτίθεται ὅν ὁ Ἄσιος λειμῶν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 461), καὶ σήμερον φοιτῶμενον ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν γεράνων καὶ κύκνων.

Καύστρου πεδίον, πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 2, 11) ἐν τῇ γῶρᾳ τῆς Σαλαγασσοῦ, ἴσως ἢ εἶτα Κέστρος λεγομένη.

Καυτήρ, τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον δι' οὗ ἐστρεφον τὴν κόμην εἰς ἰούλους, ὡς καὶ τὸ εἰς χρῆσιν τῶν ζωγράφων διὰ τὴν ἐγ-

καυστικὴν, προσέτι δι' οὗ ἐκαυτηρίαζον τὰς πληγὰς, ἢ γράμματα ἢ γνωρίσματα εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων. Τοιαῦτο εὗρέθη εἰς οἶκον χειρουργοῦ ἐν Πομπηίᾳ.

Καφουρός, υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, φονεύσας τὸν Ἀργοναυτὴν Κάνθον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρκάσῃ τὸ ποίμνιον τοῦ (Ἀπλδ. Ῥόδ. Δ, 1490).

Καφηρεὺς, (ἀμφ. Καφαρεὺς), τὸ νότον ἀκρατήριον τῆς Ἰβηρίας, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλομένους (Ἡρδ. Α, 7. — Εὐρυπ. Τρωάδ. 90). Οἱ Ἰβητεῖ διέστρεψαν τὸ ὄνομα εἰς Κάβο δ' Ἔρο.

Καφίρα, θυγάτηρ τοῦ Ἄλεξανδρου, τρυφῆς λεγομένη τοῦ Ποσειδῶνος (Διόδ. Ε 55).

Καφύραι καὶ **Καφύραι**, ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀρκαδίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ. Εἰς κοιλάδι πλησίον αὐτῆς εἰδείκνυτο ἀρχαία πλάτανος, ἣν ἐπιστεῦστο φυτεύσας ὁ Μενέλαος ὅτε ἀπήρχετο εἰς Τροίαν (Παισ. Η, 22. — Πολύβ.).

Καψυδρώτιον, κατὰ μὲν Ἡούριον, αἰθροχρωμίσκου,

ἀλλὰ κατὰ Πολυδεύκην (Ζ, 71), ὀρθότερον, ὡς φαίνεται, ὕψωμα πρὸς ἀπόμαξιν τοῦ ἰδρωτός ὡς τὸ ἡμέτερον μανδύλιον. Ἀγαλμά τι ἐν Ῥώμῃ, αὐτοκρατορίας, ὡς φαίνεται, ἔχει τοιαῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Κεάδας ἢ **Καιάδας** (καὶ **Καιάτας**, **Καιέτας**), ἐκ τοῦ κεάζω=διασχίζω (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 132. Η, 250. Π, 412), ἢ ἐκ τοῦ «Καίατα, ὀρύγματα» (Ἡσῆχ.), γάσμα ἐν τῷ Ταυγέτῳ παρὰ τῇ Σπάρτῃ Δ, 600 βαθῶ, εἰς δ' ἔρριπτον τὰ πτώματα τῶν καιούργων, καὶ ζῶντας αὐτοὺς, ἔρριψαν δὲ καὶ τὸν Ἀριστομένην (Θουκ. Α, 134. — Παισ. Δ, 18, 5).

Κεέθης, Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἰς τὸν θάνατόν του παρευρεθεὶς (Σωκ. Ἀπομν. Α, 2, 48. Γ, 111, 17. — Πλάτ. Πρδ.) ἔγραψε καὶ φιλοσοφικοὺς διαλόγους, ὑπὸ τοὺς τίτλους Πίναξ, Ἐβδόμη, Φρύνιχος, ἐξ ὧν μόνος ὁ πρῶτος διατηρεῖται, ὑπὸ πρεσβύτου εἰς νέους ἐξηγουμένη εἰκὼν ἀλληγορικὴ τοῦ βίου καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς πρὶν ἢ μετὰ τοῦ σώματος ἐνωθῆ. Τέίνει δὲ εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μόνον ἢ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια καὶ ἡ ἀρετὴ φέρουσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἔργον ἐστὶ κατὰ σωκρατικὰς ἀρχὰς, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἢ γνησιότης αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ πινῶν ἀποδίδεται εἰς ἑμῶν μὲν τινα Κυζικηνῶν στωϊκῶν τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος.

Κεβρὴν, 1) πατὴρ τῆς Ἀστερόπης

καὶ Οἰνόης ἐκ Φρυγίας, ὡς ἐνυμφεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Ἀΐσακος καὶ Πάρις ('Απλδ. Γ, 12, 5). — 2) Πέλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι (Ξεφ. — Δμοθ.). — 3) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ('Απλδ.).

Κεθριόνης, ἴδ. Πριάμος.

Κέγλουσα, νύμφη τῆς, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Παυσ. Β, 12).

Κέγγραια, ἢ Κερχειά, κρήνη πρὸς τῇ Λέρνῃ ἐν Ἀργολίδι (Δισγλ. Προμ. 681).

Κεγγραεὶ καὶ Κεγγραεῖαι, 1) χωρίον καὶ λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, 2) ἄρας ΒΑ τῆς τῆς Κορίνθου (Θουκ. Η, 20). — 2) Ὄρος ἐν Ἀργολίδι παρὰ τῇ ἔλαι τῆς Λέρνης (Θουκ. Ε, 83. — Στράβ. Η, 376). Ἐν Δισγλ. (Προμ. 676) Κερχειά.

Κεγγραεὶς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης, τῆς Ουγατρὸς τοῦ Ἀχελίου, εἰς τὴν θῆραν ἐξ ἀπροσεξίας τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ λιμὴν τῶν Κεγγραεῶν (Παυσ. Β, 2. 3).

Κέγγρις, μία τῶν 9 Ουγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας μεταμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ ('Αντ. Κοδ. 9).

Κεδραεὶ, ἢ Κεδραεῖαι, πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ κόλπου (Ξεφ. Ἑλλ. Β, 1, 15. — Στράβ. Βυζ.).

Κέδριον ἔλαιον, τὸ τῆς κέδρου, καὶ κεδρέλαιον, δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπροφύλαττον τὰ βιβλία ἀπὸ τὰς βότρυδας.

Κεειράται, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἴπποβοαντίδος φυλῆς ('Ἠσχ. — Στράβ. Βυζ.).

Κεχροπία, ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ὡς ὑπὸ τοῦ Κέκροπος τὸ πρῶτον καταλήλως ὀχυρωθείσης (Στράβ.).

Κέκροψ, 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τῆς Γῆς, ὡς δρακοντόπους παριστάμενος εἰς ἐμβλημα τῆς αὐτοχρονίας του, καὶ ἰδρύσας τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεχροπία. Παρὰ μεταγενετέροις δὲ (Βύσάβ. — Τσέτσ. — Σουΐδ.) ἦν Αἰγύπτιος, προσελθὼν ἐκ Σαΐ-

δος, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ Σαΐς μᾶλλον φαίνεται ἐξ Ἀθηναίων ἀποικίαν δεχθεῖσα. Διήρσα δὲ τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 4 φυλάς, καὶ εἰσήγαγε τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤρσαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας· καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἔτυψε διὰ τῆς τριαίνης του τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀνέβλυσε πηγὴν, ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὴν ἔλαιαν φυτεύσασα, ἐνίκησε. Γυνὴ τοῦ Κέκροπος ἦν ἡ Ἀγραιος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐρυσίχθονα, Ουγατέρας δὲ τὴν Ἀγραιον, Ἐρσην καὶ Πάνδρσον, ἐμβλήματα τῆς γεωπονίας, τῆ λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς καθερωμένους, καὶ αὐτὰς ἐπίσης ὡς θεῖας φύσεις θεωρουμένας. Οὕτως ἡ Πάνδρσος συναλατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τὴν Ἐρσην (τὴν δρόσον, καὶ Ἐρρην λεγομένην), ἤγοντο τὰ Ἐρρηφόρια ἢ Ἀρρηφόρια, καὶ ἡ Ἀγραιος ἦν καὶ ἐπίθετον αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἀγρῶν, καὶ εἶχεν ἐν Ἀθήναις ἱερόν, ἐν ᾧ αἱ παρθένοι τῶν Ἀθηναίων, ἐν στρατιωτικῇ ἀναβολῇ, ὤμνον τὸν ὄρκον τῶν πολιτῶν, ἐπικαλούμεναι τὴν Ἀγραιον, τὴν Αὐξὸν καὶ τὴν Ἰγυεμόνην. Ἰστῆκε δ' ἡ μὲν Ἀγραιος ἐκ τοῦ Ἄρειος τὴν Ἀλκίπην, ἡ δὲ Ἐρση ἐκ τοῦ Ἐρμού τὸν Κέφαλον, καὶ ἡ Πάνδρσος ἐκ τοῦ Ἐρμού τὸν Κήρυκα, γενάρχην τῶν Ἑλευσινίων Κηρύκων. Εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἐνεπιστεύθη ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἐρυχθόνιον, βρέφος, ἐντὸς κίστευς· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγραιος καὶ ἡ Ἐρση ἠνέωξαν τὴν κίστιν παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς, παραφρονήσασαι ἐρρίσθησαν κατὰ τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως. Περὶ δὲ τῆς Πανδρσος ἐπιστεύετο ὅτι ἐπὶ πολέμου τινὸς εἶχε προσφέρει ἑαυτὴν ἔκουσίως Ουσίαν, δι' ἧ καὶ αἱ Ἀθηναῖαι κόρας ὤμνον εἰς αὐτὴν ν' ἀφιερῶσιν ἑαυτὰς εἰς τὴν πατρίδα μέχρι θανάτου. — 2) Ἐξελαμβάνετο δὲ ὑπάρξας καὶ δεύτερος Κέκροψ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθίδος, ἔδδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς αὐτὸν

ἀπεδίθετο ἡ πρώτη διαίρεσις τῆς Ἀττικῆς εἰς δωδεκάπολιν (Παυσ. Α, 5. Ἀπολλοδ. Γ, 15, 5)· ἐκβλήθει δ' ἐξ Ἀθηναίων, κατήκνησε τὴν Βύβριον, ἰδρύσας ἐκεῖ τὰς Διάδας Ἀθήνας.

Κεκρόφαλος, 1) Δικτυωτὸν κάλομμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν ('Ομ. Ἰλ. Χ, 469). — 2) Τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ ὑπὸ τὰ ὠτα μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων (Ξενοφ. Ἴππ. ΣΤ, 8). — 3) Ὁ ἐκ δικτύου σάκκος τῶν ἀλιέων (Ξεφ. Κουηγ. ΣΤ, 7). — 4) μέρος τοῦ στομάχου τῶν ἀναμηρυκωμένων ζῴων.

τοιοῦτοῦτο ἱστορίας

Κεκρόφαλος καὶ **Κεκρυφάλεος**, νῆσος παρὰ τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, εἴθα ὁ ἀττικὸς στόλος ἐνίκησε τῇ 458 π. Χ. τὸν τῶν Αἰγινητῶν, Ἐπιδαυρίων καὶ Κορινθίων (ν. Ἀγκίστρι) (Θουκ. Α, 105. — Διόδ. ΙΑ, 78).

Κελάδων, 1) εἰς τῶν Λαπίθων, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κενταύρου Ἀμόκου (Ου. Μοι. ΧΙΙ, 250). — 2) ἴδ. Κλάδαος.

Κελακναὶ, μεγάλη ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ Μαϊάνδρῳ, μεθ' ὕψηλης ἀκροπόλεως, εἶχε καὶ παράδεισον τοῦ νεωτέρου Κόρου. Τὰ τοῦ Μαρσίου τιθεσθαι ἐνταῦθα ὁ μῦθος ('Ἠρδ. Ζ, 26. — Ἄρρ. Α, 29, 1. — Ξεφ. Ἄν. Α, 27).

Κελακνώ, ἴδ. Ἀρπυιαὶ καὶ Πλειάδες.

Κελαεὶ, κώμη τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος (Παυσ.).

Κελέβη, ἀγγεῖον διὰ ρευστὰ, ἐκ κεράμου

ἢ καὶ ἀργυροῦν, χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας.

Κελένης, Σπαρτιάτης ἐκ τῶν εἰς Σικελίαν συνεκπλευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐκεῖ ἐν τῇ μάχῃ κατ' Ἐγεσταίων καὶ Φουίκων ('Ἠρδ. Ε, 46).

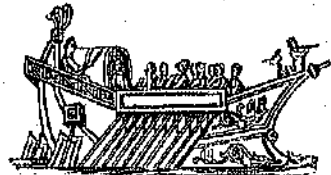
Κελένδερος, 1) πόλις μετὰ λιμένος τῆς Τραχίας Κιλικίας ('Απλδ. Γ, 14, 3. — Στράβ.) Νῦν Κάλανδρον. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ λιμένι Πιόγωνι.

Κελέοντες, ἴδ. ἱστός.

Κελεός, ἐγγονος τοῦ Κραναοῦ, υἱὸς τοῦ Φάρου, βασιλεὺς τῆς Ἑλευσίνος, ὁ φιλοξενήσας τὴν Δήμητραν ἐπὶ τῶν πλανήσεων αὐτῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης. Ἐξ εὐγνωμοσύνης ἡ θεὰ ἠθέλησε νὰ δωρήσῃ τὴν ἀθάνασίαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δηϊφῶντα, καὶ πρὸς τοῦτο διὰ νυκτὸς κρυφίως ἔκαιε τὴν ὀνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ὁ ἰδούσα ἡ μήτηρ τοῦ βρέφους Μετάνειρα καὶ τρομάξασα, ἔρρηξε μεγάλην φωνὴν, καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ ριφθῇ τὸ παιδίον εἰς τὰς φλόγας καὶ νὰ καῖ. Πρὸς παραμυθίαν δὲ καὶ ἀποζημίωσιν ἔδωκεν ἡ Δήμητρα εἰς τὸν Κελεὸν ἄλλον υἱὸν, τὸν Τριπτόλεμον· εἶτα δ' ὁ Κελεὸς ἐγένινε ἱερεὺς τῆς Δήμητρος (Παυσ. Α, 28. Β, 14. — Ἀπλδ. Α, 5, 1).

Κελευστάνωρ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰριδος, Ουγατὸς τοῦ Θεσπίου ('Απλδ. Β, 7, 8).

Κελευστής, ὁ εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα διευσθῶνων τὰς κινήσεις τῶν κωπηλατῶν. Εἰς τὴν πρύμνην καθήμενος

τοὺς ὠδήγει διὰ τῆς ράβδου ἢ εἶχεν εἰς τὴν χεῖρα καὶ διὰ τοῦ ἄσματος ὁ ἐλέγετο κέλευσμα.

Κέλης, ὁ δι' ἱππασίαν προσδιορισμέ-

νος ἵππος, πρὸ πάντων ἢ διὰ τὸ ἵπκοδρόμιον. (18).

Κέλλος, ἐπικούρειος ζῶν ἐν τῇ θ'. ἐκατοντατηρῖδι μ. Χ., φίλος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις τῷ ἀνέθηκε τὸν «Ἀλέξανδρον» του ἔγραψε πραγματεῖαν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἄλλθης λόγος», γελοιογραφίαν τῶν χριστιανῶν, καθ' ὧν ἐπεκλείτο καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐστηρὰν ἐπέμβασι, ἔργον σαρκαστικῶς εὐφύες, ἀλλ' ἄκριτον, καὶ γνωστὸν μόνον διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Ὀριγένους, ad Celsum, εἰς βιβλία η'.

Κελτίβηρος, ἐν Ἰθρία (Ἰσπανία), λαὸς μικτὸς ἐξ ἐγχωρίων Ἰθίων καὶ ἐπιδραμόντων Κελτῶν, μαχημώτατος (Διόδ. Β, 33), μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἠρωϊκῶς ἀντισταθεὶς κατὰ τῶν Καρχηδονίων (Στράβ. Γ, 161).

Κελτένη, θυγάτηρ τοῦ Βρετανοῦ, μήτηρ τοῦ Κελτοῦ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, κομισαντος εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς της τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.

Κελτοί, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους (Ἡρόδοτος, Σκύμνος, Ἐφρον), οἱ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης κα-

Κελυδνός, ποταμὸς τῆς Ἠπειροῦ, βέων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίας.

Κενομανοί, λαὸς Κελτικὸς παρὰ τὸν Πάδον (Στράβ.), ἢ Γονομανοί (Πολύβ.).

Κενοτάφιον, ἴδ. Κηδεία.

Κένταυροι ἦταν ἡ ἀρχαιοτάτη μυθικὴ ἀντίληψις καὶ παράστασις τῶν ὄρεισθίων καταίκων τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην Ἑλληνικὴν

χώραν πλουσίας εἰς ἵππους Θεσσαλίας. Τὸ ὄνομα αὐτῶν ἦν πιθανῶς μετάπλασις τοῦ κέντρος, δηλοῦν τοὺς ἰσπεῖς τοὺς κεντῶντας τοὺς ἵππους ἐλέγοντο δὲ καὶ ἵπποκένταυροι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παριστάντο ἐν τῇ τέχνῃ ὡς ἄνθρωποι, ἔχοντες εἰς τὰ ὀπίσθια προσέτι καὶ τὸ ὀπίσθιον μέρος ἵππου, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἵππος μετὰ προτομῆς ἀ-

τέχοντες λαοί, τὸ πρῶτον, ἐν ἀγνώστοις χρόνοις, λεγόμενοι ὅτι ἐκ Θράκης ὠρμήθησαν. Ὄμιρον δὲ τὸ πλεῖστον τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπερβάντες τὰς Ἀλπεὶς κατέλαβον καὶ πολὺ τῆς βορείας Ἰταλίας (Πολύβ. Β, 34. — Λίν. V, 31. — Στράβ. Δ. — Δ. Κάσσι. ΟΣΤ, 6). Κελτοὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ τὴν Ἰσπανίαν καὶ οἱ τὴν Βρετανίαν κατέχοντες.

Ὀρωπίτης. Ἀρχικὴ κατοικία αὐτῶν ἐλέγετο τὸ ἔρος Οἶτη, ὅθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων, οἴτινες εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θησέως τοὺς ἐπολέμησαν, ἔφυγον εἰς τὴν Πίνδον, πολημηθέντες προσέτι καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰβριτ. Ἡρ. Μαιν. 181. — Σοφ. Τραχ. 1095). Τὸ ἦθος αὐτῶν ἐλέγετο τραχὺ καὶ ἄγριον, ὥστε καὶ

Φῆρες ἢ Θῆρες λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α. 262. Β, 743. Ὀδ. Φ. 295). Ἐκδοτοὶ δὲ καὶ εἰς τὴν οἰκοποισίαν, παριστάνται πολλάκις καὶ ὡς συνοδεύοντες τὸν Διόγυσον εἰς τὰς πομπὰς του, ὅτε καὶ ὑπ' Ἐρωτων τιθασσεύμενοι φαίνονται. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς, ὁ Κένταυρος, ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, ἐλέγετο ὄλων πρόγονος ἄλλος, ὁ Χε(ρ)ων, ἐξελαιμάνετο ὡς νουνεχῆς, ἡμερος, φιλοδίκαιος καὶ πολλὰς ἔχων γνώσεις, δι' ὃ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ἡρώων, ὡς εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τοὺς Διοσκούρους, τὸν Ἀμφιάραον κ. ἄ. ἐδίδαξε τὴν μουσικὴν, τὴν ἰατρικὴν, τὴν μαντικὴν, τὴν γυμναστικὴν. Ἐίχε δὲ κόρην τὴν Ἐνδηίδα, μητέρα τοῦ Πηλεΐδου καὶ τοῦ Πηλίου καὶ προμήτορα τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐπὶ βέλους τοῦ παρ' αὐτῷ φιλοξενουμένου Ἡρακλέους ἐμβεβαμμένου εἰς τὸ δηλητηριώδες αἶμα τῆς Ὑδρας τρωθεὶς εἶτε ὀϊδὸς ἐξ ἀπροσεξίας εἶτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ λάθος, ἀπέθανεν, ἀφείκει τὸν Προμηθεά κληρονόμον τῆς ἀθανασίας του, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ὡς ὁ Γοξότης ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Κεντόριπα, (τὰ) ἀρχαία μεσόγειος πόλις τῆς Σικελίας πρὸς τῇ Λίττην (Θουκ. ΣΤ, 94. Β, 32). Νῦν Κεντόρβα.

Κεντρέτης, ποταμὸς ἐν Αἰαί, διαίρων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας, καὶ βέων εἰς τὸν Τίγγριν (Ἐνφ. Ἀγθ. Δ, 3, 1).

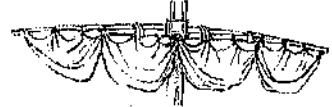
Κέντρον, τὸ δι' οὐ ἐκέντων τοὺς βόας, τὸ καὶ βούκεντρον.

Κέντρον, χιτῶν πενήτων καὶ δούλων εἰς ἐν πολλὰ βάρη συρράπτονται, ὅθεν, μεταφορικῶς, καὶ ποίημα ἐκ πολλῶν ξένων στίχων συρραφέν. Τοιοῦτο ὕψασμα ἦν, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερε καὶ τὸ ὑπὸ τὸ ἐπίπτιον τιθέμενον.

Κέντρονες, λαὸς τις τῆς Βελγικῆς (Στράβ.)

Κεραία, τὸ εἰς τὸν ἰστὸν προσδεόμενον ὀριζόντιον ξύλον, τὸ φέρον τὸ ἰστίον. Ἰδ. Ναῦς.

Κεραμεικός, 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκμαντίδος φυλῆς, κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν (ἴδ. Δ.), διαιρούμενος εἰς ἐν τὸς, τὸν περτέχοντα τὴν Ἀγορὰν μετὰ στοῶν, καὶ ἐκ τὸς, ἐνθα ἦν τὸ κυριώτερον νεκροταφεῖον. — 2) Κόλπος κατὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας πρὸς τῇ πόλει Κεράμφ (Ἡρόδ. Α, 174. — Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 4, 8. Β, 1, 15).

Κεραμεικὴ. Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸ χῶμα εἰς κεράμους καὶ σκεύη ἦν γνωστὴ καὶ ἠσκέετο ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῆς, καὶ περιγράφει τὸν κεραμικὸν τροχὸν στρεφόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κεραμείου (Ἰλιάδ. Σ, 600). Ἀπεδίδετο μάλιστα αὐτῷ καὶ ποίημα ἐπιγραφόμενον «Κάμιμος ἢ Κεραμῖς». Καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου ἦν ἡ τέχνη προωδευμένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φονῆ τὸν κεραμέα ὁ κεραμείος.

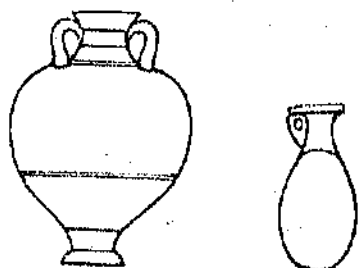
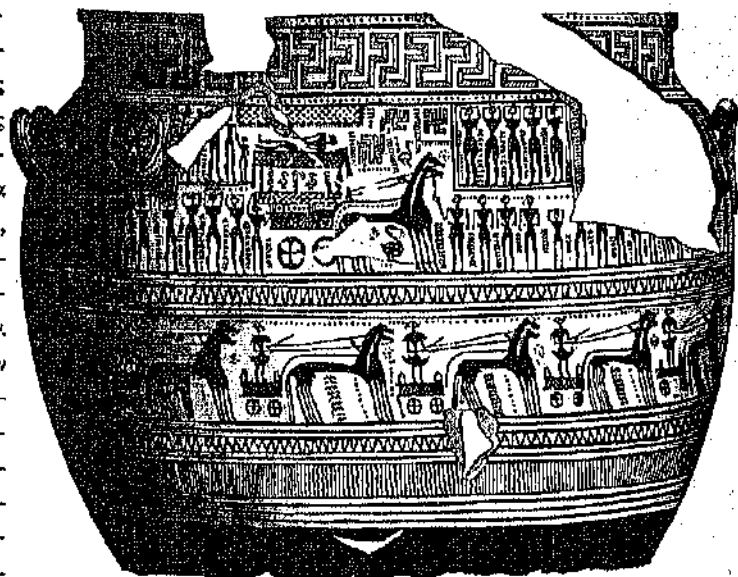
Ἡ τέχνη ταύτης τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα ἦσαν ἀγαλμάτια διὰ τὴν οἰκιακὴν λατρείαν ἢ κόσμησιν τῶν οἰκιῶν (ἴδ. Ἰάναγρα), καὶ ἀγγεῖα πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ἀπὸ τῶν εὐτελεστάτων μέχρι τῶν πολυτελεστάτων. Τοιαῦτα κοσμοῦσιν ἀπειροπληθῆ πάντα σήμερον τὰ Μουσεῖα, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα ἐν τάφοις, ἐνθα ἐτίθεντο ὅτε μὲν ἐκαίοντο οἱ νεκροί, ὡς τεφροδόχοι, καὶ ὅτε δ' ἐθάπτοντο ὡς κτερίσματα (ἀναθήματα) καὶ ἐνθυμήματα (Ἄρστω. Ἑκκλ. 531),

πολλάκις ἐκ τῶν ἐν συνήθει χρήσει τοῦ νε-

κροῦ διατελεσάντων. Πολλά ἐχρησίμευσον εἰς ἱερὰς τελετάς, εἰς ὅλα τῶν ἀγώνων, εἰς ἀμοιβαῖα δῶρα. Πολλά, ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἢ πρὸς κοινοτάτας χρήσεις βαναουσουργικῶς κατασκευασμένα (Ἀροστφ. Αὐτ. 252.), εἰσὶν ὅλως χονδροειδῆ καὶ σχεδὸν ἀγνώστα, ἄλλα δὲ ἐκ τῶν καλῶν χρόνων ἐξ ἐκλεκτῆς κεραμίτιδος γῆς, πυρρὰ ἢ ἐρυθρὰ, βραδύτερου δὲ μέλανα ἐπιβαφόμενα, εἰσὶν ὑπερτάτης λεπτότητος καὶ βιομηχανικῆς ἐντελείας, ὥστε καὶ τινὰ ἀληθῆ ἦσαν καλλιτεχνήματα. Τὰ σχήματα αὐτῶν εἰσὶ ποικιλώτατα, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς χρήσεως, ὁμοίως δ' εἰσὶ παντοῖα καὶ τὰ ὄνυμα αὐτῶν, οὐδ' ἐστὶ πάντοτε εὐκόλον ἢ δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἢ εἰς ἕκαστον σχῆμα ἀντιστοιχῶσαι ἐπωνυμία. Ἐνταῦθα παραθέτομεν ἐκ τῶν σχημάτων ἐν τοῦ Ἀμφορέως, οὕτω καλουμένου διότι ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπάνωμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνόμενου ρευτοῦ. Ἡσρὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

των. Εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετὰ μεγίστης λεπτότητος καὶ αἰσθησεως τοῦ καλοῦ ἐξεργασμένα, καὶ πολλὰκις κλειστά κεχρωματι-

ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπάνωμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνόμενου ρευτοῦ. Ἡσρὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπάνωμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνόμενου ρευτοῦ. Ἡσρὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπάνωμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνόμενου ρευτοῦ. Ἡσρὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

σμήσεις ὀρισμένα, διὰ τύπων κατασκευαζόμενοι.

Κεραμίς ἢ Κέραμος (Ἑν. Ἑλλ. ΣΤ', 5, 9), αἱ πλίνθοι (κεραμίδια) ἐξ ὀπτῆς γῆς, τὰς ὀροφὰς καλύπτουσαι τῶν οἰκοδομῶν. Πρῶτος ἐφευρὼν τὰ καλύμματα ταῦτα, ἀλλὰ λίθινα, λέγεται Βύζας ὁ Νάξιος περὶ τὸ 620 π. Χ. (Παυσ. Β, 10, 2). Συνέκριντο δ' ἐκ πλίνθων ἐπιπέδων τεθειμένων ἐπὶ τῶν δοκῶν τῆς προκλινοῦς στέγης ἐπὶ δὲ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐτίθεντο κυρτοὶ καλυπτήρες, προφυλάττοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰσορῆς τῆς βροχῆς, ὧν ὁ πρὸς τὸ γείσων τελευταῖος, ἢ γερμῶν καλυπτήρ λεγόμενος, εἶχε γλυπτικὸν κόσμημα περικαλύπτον τὴν ἡμικυκλικὴν ὀπὴν ἣν κατέλιπε, καὶ ἀκρωτήριον (ἴδ.) καλύπτον τὴν μεγαλητέραν, κατὰ τῆς στέγης τὴν κορυφήν.

Κεραμογραφία. Ἀπὸ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κεραμεικῆς εἶχον τὴν τάσιν οἱ

εἰς τὴν τέχνην ταύτην ἐπιδιδόμενοι νὰ κοσμήσῃ τὰ ἔργα τῶν ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον, καὶ

τὰ ἐν Ἰωνίᾳ, Μικῆναις καὶ ἀλλαχοῦ εὑρέθησαν κεράμια ἀγγεῖα τῶν διηρικῶν χρόνων

Πάχη ἐν Ἰαννάγρα

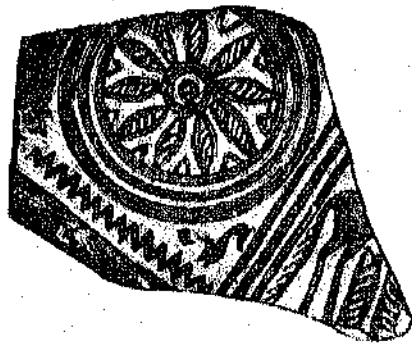
μορφῇ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων εἰς παντοίας θέσεις καὶ ἐνεργείας, διδακτικώταται διὰ τὰ καθέκαστα τοῦ ἀρχαίου ἰδιωτικοῦ βίου· τινὲς δ' εἰσὶ καὶ γελοιογραφικῶς μᾶλλον ἐξεργασμένα. Καὶ ἀνάγλυφοι τέλος κέραμοι εὑρίσκονται, τινὲς αὐτῶν εἰς ἀρχιτεκτονικὰς κο-

δεικνύουσι πολλάκις αποπείρας πολλὰς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον βαναύσους, ἐνίοτε μέχρι μολῆς τῶν χρωμάτων. Ἄλλ' εἰς τινὰς φαίνεται ἤδη ἰκανὴ πρόοδος καὶ ὡς πρὸς τὴν

βιομηχανικὴν χειρουργίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ διάγραμμα εἶτα δὲ προβαίνει βαθμῆδόν, διὰ

τοῦ γυαλοῦ, πλαστικῶν μιμήσεων προσώπων, ἢ ἄλλων παραστάσεων. Συγχρόνως δ' ἐκτοτε ἤδη ἄρχεται καὶ ἡ προσπάθεια τῆς

ἐπικαλύψεως τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας διὰ κεχρωματισμένων κοσμημάτων, ὅπως ἀτελών τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν τεχνητῶν, καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐφαρ-

τελειοποιήσεως τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τῆς προόδου τοῦ καλλιτεχνικοῦ ρυθμοῦ, πολλάκις καὶ τῆς σμίλης συνεργασίας μετὰ τῆς γραφίδος πρὸς ἐγχαράξιν τοῦ διαγράμματος. Αἱ ἐπ' αὐτῶν γραφαὶ περιστῶν ἄλλοτε μὲν θεοτήτων, ὡς τῶν Ἀθηναίων ὁ Παναθηναϊκὸς ἀμφορέυς, ὁ φέρων καὶ ἐπιγραφὴν αὐτῶν Ἄθηναν ἔχων ἐπιπέδῳ, ἄλλοτε δὲ σκηνᾶς ἱστορικῆς πολλάκις ἐκ περιγραφῶν γνωστῶν ποιητῶν, ἢ ἀγωνιστικᾶς, ἢ γάμων, ἢ

ἐπικηδείους· καὶ πρὶν μὲν ἦσαν αἱ εἰκονικαὶ παραστάσεις μέλαιναί ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐμβαδοῦ, εἶτα δ' ἐξ ἐναντίας ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ ἦσαν ἐρυθραί, ἢ ἐνίοτε καὶ πολύχρους. Αἱ δ' ἀττικαὶ λήκυθοι, αἱ ἐντιθέμεναι εἰς τοὺς τά-

της Μυσίας. Πιθανῶς ἡ αὐτὴ καὶ Κέρανα ἐν Φρυγίᾳ (Ξυφ. Ἀνθ. Α, 2, 10).

Κέρας, (τὸ χρυσοῦν), ἀκρωτήριον ἐν Βυζαντίῳ (Στρβ.).

Κέρας, 1) Ἰδ. Ρυτόν. — 2) Τὸ ἐμ-

φους, ἦσαν λευκαί, λεπτιῶς ἐπιτεχρισμένα, καὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ γραφαὶ ἦσαν ὑπέρυφροι ἢ ἐκ πολλῶν χρωμάτων, δι' ἐλευθέρας τῆς χειρὸς ἐξειργασμένα, καὶ διατηρήσασαι οὕτω τὴν πρωτότυπον ἐργασίαν τῶν καλλιτεχνῶν κεραμέων, ὧν πολλάκις, ἐπ' ἄλλων ἀγγείων, ἐπιγράφονται καὶ τὰ ὀνόματα. Ἡ δὲ λέξις «κερα» ἢ συνεδέουσα ἐπὶ τινων κεράμων ὀνόματα, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἦν προσωρισμένον εἰς δῶρον.

Κέραμος, πόλις παράλιος τῆς Καρίας (Στρβ.).

Κεραμῶν ἀγορὰ, ἐπίσημος πόλις κειμένη κατὰ τὰ μετέωρα τῆς Φρυγίας καὶ

πνευστικὸν ὄργανον, καθ' ὃ κατεσκευάσθη εἶτα ἡ σάλπιγξ.

πιγξ, πολλάκις εἰς τὰς χεῖρας τῶν θαλασσίων θεοτήτων. Κατ' αὐτὸ καὶ εἶδος σάλπιγγος εἰς τοὺς βαρβαρικοὺς οὐχὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς στρατοὺς ἐν χρήσει· ὁ δ' αὐτῶν δι' αὐτοῦ κεραταύλης ἢ κεραύλης Ἰδ. Μουσικὴ.

Κερασοῦς (ἢ), πόλις τοῦ Πόντου ἐν

Ἄσια, ἀποικία τῆς Σινώπης, ἐκλήθη εἴτα Φαρνακία. Ἐκείθεν ἔφερε τὸ πρῶτον δένδρον κερασίαν ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην (Ξνφ. Ἄνθ. Β, 3, 2. Ζ, 3, 32). Διατήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κέρατα, διπλῆ κορυφή τοῦ Κιθαιρώ- νος πρὸς τὰ ΝΑ, διαιρούσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος. Ἀπ' αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι ὁ Ξέρξης ἐπέβλεπε τὴν περίφημον ναυμαχίαν, ὅπερ ἐστὶν ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ὡς φαίνε- ται ἐπενοήθη διὰ τὸ κακῶλλον τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἔδρα τοῦ τῶν Περσῶν βασιλείως ἦν μᾶλ- λον εἰς τὸν τῆ θέσει τῆς ναυμαχίας ὑπερκεί- μενον Ν λόφον τοῦ Αἰγάλεω, καλούμενον καὶ αὐτὸν, ὡς καὶ τὸ προέχον ἀκρωτήριον, ἢ κληθέντα ἕκτοτε Ἰσως, Κέρατα (Στράβ.), διότι μέχρι τοῦδε φέρει τὸ ὄνομα Κερασίνοι.

Κεραόυνια ὄρη, 1) Ἰδ. Ἀκροκεραύ- νια. — 2) ΒΑ κλάδος τοῦ Καυκάσου, παρὰ τὴν Κασπίαν (Στράβ. ΙΑ, 501, 504).

Κεραύσιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ- ρος τοῦ Λυκαίου. Ἰξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ὁ πο- ταμὸς Νέδας (Παυσ.).

Κέρβερος, ἴδ. Ἄδης.

Κερδύλιον, χωρίον τῆς Θράκης παρὰ τῆ Ἀμφιπόλει (Θουκ. Β, 6).

Κερδῶ, γυνὴ τοῦ Φερωνέως, ἣς ὁ τά- φος ἐδείκνυτο ἐν Ἄργει (Παυσ Β, 21).

Κερεάντης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς Μαντινείας (Παυσ. Η, 34).

Κερησσός (ἦ), 1) φρούριον ὄχυρόν πρὸς ταῖς Θεσπιάς ἐν Βοιωτίᾳ (Παυσ.) — 2) Πό- λις τῶν Ἰακεταίων ἐν τῇ Ἰαρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας.

Κέρουη, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, μήτηρ τοῦ Ἰόβου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Β, 7, 8).

Κερκόσωρος, πόλις τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Μέσης καὶ Κάτω Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Β, 15).

Κέρκυφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου, βασι- λεὺς τῆς Ῥόδου, πατήρ τοῦ Λίνδου, Ἰαλιου-

σοῦ καὶ Καμείρου (Διόδ. Ε, 56—57). — 2) Ἰῶς τοῦ Αἰδίου, πατήρ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στράβ Θ.).

Κερικέστης, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν Δαναῶν (Ἀπλλδ. Α, 1, 5).

Κερικετεύς, 1) ὄρος τῆς νήσου Σάμου (Στράβ.). — 2) Συνέχεια τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

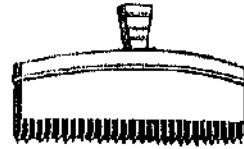
Κερικηΐς, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡρόδ. Θεογ. 355).

Κερικιῶδες, ἐκ Μεγαλοπόλεως, νομο- θέτης τῆς πατρίδος του, ἐν Ὀλ. 109—115 καὶ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη εἰσαγαγὼν εἰς τὰ σχο- λεία αὐτῆς. Ὡς ποιητὴς καὶ αὐτὸς, ἔγραψε τοὺς μελιάρετους, σατυρικά ἔπη, ὧν ὀλίγιστα σώζονται ἀποσπάσματα (Συλλ. Bergk, Poet. Iyr. Graec.).

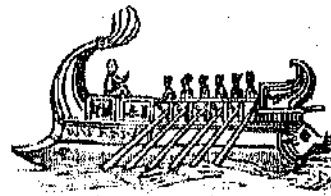
Κέρκυνα ἢ **Κέρκυννα**, νῆσος παρὰ τὴν μικρὰν Σάρτιν. Ὁ Πλούταρχος (Μαρ. Μ) τὴν θέσει ἐσφαλμένως παρὰ τὴν μεγάλην. Εἶχεν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ διατρεῖται τὸ ἀρ- χαῖον ὄνομα.

Κερκύνιον, πόλις τῆς Πελοποννή- στος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Βοιθιῆδι λίμνῃ.

Κερκίς, 1) ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον πρὸς συμπίκνωσιν τοῦ στήμονος (τὸ κτένι). Τοιοῦτο εὗρέθη ἐντὸς τά- φου εἰς Θήβας τὰς αἰγυπτιακὰς καὶ διατηρεῖται ἐν τῷ Πρ. Μουσείῳ. — 2) Ἰδ. Θέατρον.

Κέρκυρας, πλοῖον Κύπριον ἐλαφρὸν

καὶ ταχὺ, ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὸ ἄνω σχῆ- μα ἐκ νομίσματος.

Κέρκυρα, ἴδ. Κόρκυρα.

Κερκύων, ἴδ. Θησεύς. Ἄγα- μήδης.

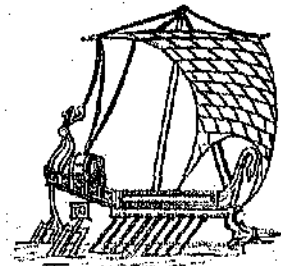
Κέρκυπες, 1) Λαὸς τῆς Μικρᾶς Ἀ- σίας περὶ τὴν Ἐφεσον, χαρακτηρὸς δολίου καὶ κακοποιῦ πρὸς τοὺς ξένους, ἐξολοθρευ- θείς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 6, 3), — Δουκ. Ἄλ. 4). — 2) Κερκύπων ἔδος θέσις τις παρὰ τὰς Θερμοπύλας (Ἡρόδ. Ζ, 216).

Κέρκυψ, Μιλήσιος ποιητῆς καὶ φιλό- σοφος Πυθαγόρειος (Ἀπλλδ. Β, 1) εἰς ὃν ἀποδίδοται ποίημα, Αἰγίμιος, ὃ κατ' ἄλ- λους ἦν τοῦ Ἡσιόδου.

Κέρννη, νῆσος πρὸ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Καρχηδονίων (Πολύβ.— Διον. Περ.).

Κέρνος, πινάκιον ἔχον πολλὰς κοτύ- λας ἐγκεκολλημένας δι' ἔκθεσιν διαφόρων ὀπι- ρῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων εἰς τὰς θυσίας. Ὁ φέρων αὐτὸ κερνοφόρος (Μεναῶρ. Ἀλέξ. 217).

Κεροσχος, τὸ σχοινίον δι' οὗ ἐδέετο καὶ ἐκινεῖτο ἡ καραία τοῦ πλοίου (ἴδ. ναῦς).

Κερασόβλεπτης, υἱὸς Κότους, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, ἐβασί- λευσε τῷ 358 π. Χ. καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν πᾶσαν τὴν Θρακικὴν Κερασόνησον. Τῷ 352 καὶ 347, προσβληθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, καίτοι βοή- θηθείς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠναγκάσθη νὰ τῷ παραχωρήσῃ μέρος τῆς ἐπικρατείας του (Δημοκ. Φιλ. Γ, 114), δοὺς τὸν υἱὸν του ὡς ἄμνηρον, ἐνεκα τῆς διὰ τοῦ Δημοσθένους συν- θηκολογίας τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Φιλίπ-

που. Τῷ δὲ 343 ὑπετάγη εἰς τὸν Φίλιππον ἐντελῶς καὶ ἐξεθρονίσθη (Διοδ. ΙΣΤ, 70).

Κέρσος, ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ῥέων διὰ τῶν Συριῶν πυλῶν (Ξνφ. Ἄνθ. Α, 4, 4).

Κερσύνιον, πόλις τῆς Μυσίας, μετα- ξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνεῶς (Ξνφ. Ἄνθ. Ζ, 8, 8).

Κερύνεια, ἢ Κερυνία, 1) πόλις Ἀ- χαϊκῆ, μία τῶν τῆς Δωδεκαπόλεως, μεθ' ὁ- μωνύμου ὄρους παρὰ τῇ Ἐλίτῃ (Πολύβ.— Στράβ.— Δίλ. Π. Γ. ΙΣΤ, 6). Κατ' αὐτὴν ἐκαλεῖτο Κερύνεια ἢ Κερυνίτις ἢ χρυσόβερως καὶ χαλκόπους ἔλαφος, καθ' ἣς τὸ πρῶτον ἀπεπειράθη τῆς θήρας ἢ Ἄρτεμις, καὶ ἦν εἴτα συλλαβῶν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα (Ἀπλλδ. Β, 4, 3.— Διόδ. Δ, 13.— Πaus. Ζ, 25). — 2) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου (Σκυλλξ.), ἢ αὐτὴ καὶ Κερωνία (Πτλμ.).

Κερωσός, νῆσος τῆς Μεσογείου, παρὰ τῇ Μελίτῃ (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Δ, 573).

Κεστός (κεντητός) ἱμάς, συνήθως εἰς ζώνας φερόμενος. Ὁ τῆς Ἀφροδίτης εἶχεν ἐμπροσι- κλημένα πάντα τοῦ ἔρωτος τὰ θελήθηρια, καὶ εἴ τις ἔφεραν αὐτὸν ἦν πάσης ἐρω- τικῆς νίκης βεβαία (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 214—211).

Κέστρα, γλυφίς αἰδι- κῶς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς γλυφῆς τοῦ ἐλέφαντος.

Κεστρινή, μικρὰ ἐπαρχία τῆς Θεσπρω- τίας ἐν Ἠπείρῳ, κληθεῖσα κατὰ Κεστρί- νον, υἱὸν τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλέα τῆς Ἠπείρου (Παυσ. Α, 11).

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλευστὸς διαρρέων τὴν πόλιν Πέργην (Στράβ. ΙΒ.— Πτολ. Ε). Ὁ αὐτὸς καὶ Κάστρος, ὅθεν τὸ Κάστρου πεδῖον (Ξνφ.).

Κεστροσφενδύνη, βραχὺ ἀκόντιον ῥιπτόμενον διὰ σφενδῆς, οὗ τὸ πρῶτον ἐποιή-

σαντο χρήσιν οί στρατιώται του Περσέως εν τῇ Μακεδονικῇ πολέμῳ (Πολδ. ΚΖ, 9).

Κευθώνυμος, πατήρ Μενoitίου, φυλάττων τὰς ἀγέλας του Πλούτωνος (Ἀπλδ. Β, 5, 12).

Κεφαλάτων, ταῦτά τῷ ἐπιστύλιον. 18. Κίων.

Κεφαλάς. 18. Ἀνθολογία.

Κεφαλή, ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἀκκιμαντίδος φυλῆς.

Κεφαλήν, ἐπίθετον του Βάνχου, δι' ἣν εἶχε χαλκὴν κεφαλήν ἐν Δελφοῖς (Παυσ. Ι, 19).

Κεφαλληνία καὶ Κεφαληνία, παρ' Ὀμήρω Σάμη καὶ Σάμος, ἡ μείζων τῶν νήσων του Ἴονιου πελάγους, Ἀ τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τὰ 16 \square^{μ} τὸ ἐμβαδόν, διὰ πορθμῶ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, ὄρεινῆ, δι' ἧ καὶ πικραλόεσσα ὑπὸ του Ὀμήρου λέγεται τὸ δ' ὑψηλότερον αὐτῆς ὄρος (1620 μ ὕψ.), ὁ Αἶνος (ν. Ἐλατοβαῦνι), εἶχε ναὸν του Διὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ὁ Ὀμηρος λέγει τοὺς Κεφαλληνίους ὑπηρέτας του Ὀδυσσεύς· ἐν δὲ τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦν ἡ Κεφαλληνία τετραπόλις, ἣτοι εἶχε τέσσαρας πόλεις ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους, δι' ἧ καὶ πολιτικῶς ἀσημάντους. Ἦσαν δ' αὐταί, Ἀ ἡ Σάμος ἢ Σάμη, ἔχουσα δύο ἀκροπόλεις, Ἀ ἡ Πάλη, πιθανῶς Κορινθιακῆ ἀποικία, ν. Ληξούρι μετ' ἐρείπιων· Ἀ ταύτης, ἐντὸς του αὐτοῦ κόλπου, ἢ Κράνη ἢ Κράνιοι, ν. Ἀργοστόλι μετ' ἐρείπιων· εἰς τὴν Ἀ παραλίαν οἱ Πρόνοι. Ἀπέναντι δὲ τῆς Ἰθάκης ὁ λιμὴν Πάνοριμος, πιθανῶς τῇ Σάμῃ ἀνήκων. Κατὰ τὰ 50—55 π. Χ. ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ διατελῶν ὁ συνύπατος του Κικέρωνος Γ. Ἀντώνιος, ἤρξατο τὴν ἴδρυσιν νέων πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα Κεφαλληνίας, ἣτις ὅμως δὲν συνεπληρώθη.

Κεφαλοῦβιον καὶ Κεφαλίς, πόλις ὄχυρά κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ.).

Κεφαλος, 1) Υἱὸς του Διόνειου καὶ τῆς

Διομήδους ἐκ Θορικῆ τῆς Ἀττικῆς, ἢ Ἐρμού καὶ Ἐρσης, νέος Θηρευτής, ἡγάπα περιπαθῶς τὴν γυναῖκά του Πρόκριδα, θυγατέρα του Ἐρεχθέως, ἀλλ' ἤρπάζη, ἐνεκα τῆς καλλονῆς του ὑπὸ τῆς Πούς εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν του Τιθωνόν (Ἀπολλδ. Γ, 15, 1). Ὁ Ὀείδιος (Μετ. VII, 493) ποικίλλει οὕτω τὸν μῦθον, ὅτι πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Πούς ὑπὸ ἄλλην μορφήν, παρέπεισεν εἰς ἀπιστίαν τὴν Πρόκριν, ἣτις ὅτε τὸν ἀνεγνώρισεν, ἔφυγα κατησχυμένη εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἢ του Μίνωος ὡς δῶρον λόγχην οὐδέποτε καμπτομένην καὶ κῆνα ὠκυποδωτάτον. Εἶτα δὲ διὰ τὸ ἴσον παράδειγμα συγχωρήσαντες ἀλλήλους οἱ τύχοι, συνέζων καὶ συνεθήρουν, ὅτε ὁ Κεφαλος ἐξ ἀπροσεξίας τὴν ἐθανάτωσε διὰ τῆς ἰδίας ἐκείνης λόγχης, καὶ ὑπὸ του Ἀρείου Πάγου ἐξεβλήθη τῆς Ἀττικῆς ὡς φονεὺς (ἴδ. καὶ Ἀμφικρύων.—2) Πατήρ του Λυσίου του ῥήτορος (Πλάτ. Πολ.).

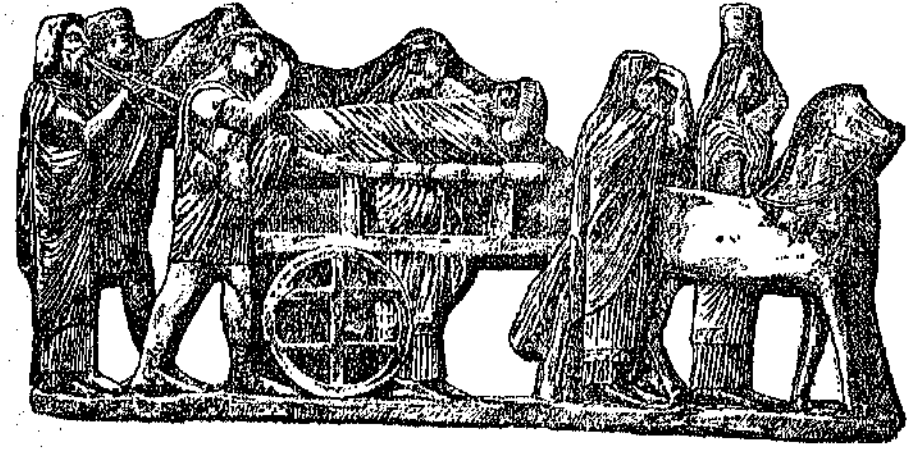
Κέως καὶ **Κέα**, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ποιηταῖς Ἰδρούσα, ὡς πολλὰς ἔχουσα πηγὰς καὶ βύακας, μία τῶν Κυκλάδων Ν τῆς Κυβόιας, 3 \square^{μ} ἐμβαδὸν ἔχουσα, ἐνέκλειε τέσσαρας πόλεις ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὧν τὰ ὄνόματα, Ἴουλις (ν. Κέως) εἰς 25 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, Κορρυσία, ἀμφοτέραι ΒΔ. Ποιήεσσα ΝΔ καὶ Καρθαία ΝΑ. Ἦσαν δ' αὐταί ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' οἱ κάτοικοι πασῶν ἔφερον τὸ κοινὸν ὄνομα Κεῖοι. Ἐνταῦθα ἐγγυηθήσαν οἱ ποιηταὶ Σιμωνίδης καὶ Βακχυλίδης, ὁ ἰατρός Ἐρασίστρατος καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀρίστων (Στράβ. Ι, 486). Σκίζονται ἐν τῇ νήσῳ ἀρχαῖα εἰσέπια, ἐν οἷς εἰς περίεργος πύργος ὄχυρωματικός.

Κηβαλίον, ὑπηρέτης του Ἡραίου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκίον αὐτοῦ (Λουκ. Ἐρατοστ. 32.—Ἀπλδ. σ. 50).

Κήδευσες, ὁ ἀνταρτισμὸς, ἦν ἱερὸν καθήκον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πιστεύουσιν ὅτι

ἡ σκιά του ἀτάφου ἐπλανᾶτο ἀνήσυχος. Ὁ Ὀνήσκων Ἐκτωρ παρακαλεῖ νὰ μὴ τῷ ἀρνηθῇ τὴν κήδευσιν ὁ νικητής, καὶ ὁ Πρίαμος ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας του Ἀχιλλέως ἢ δ' Ἀντιγόνη πάσας τὰς διαταγὰς του Κρέοντος περιφρονεῖ ἵνα ἐνταφιάσῃ τὸν ἀδελφόν της. Ὁ νεκρὸν ἀπαντῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν κηδέσῃ, ἔρριπτε γῆν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ εἰς τοὺς ἔχθρους ἐπετρέπετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ κηδεύωσι τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας στρατιώτας των, οἱ δ' Ἀθηναῖοι διὰ θανάτου ἐτιμώρουν τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικήσαντας στρατηγούς των διότι δὲν συνέλεξαν καὶ ἐνταφίασαν τοὺς ναυαγούς αὐτῶν, τρικυμῖαν προφασισθέντες (Ἐν. Ἑλλ. Α, 7, 1). Τὰ

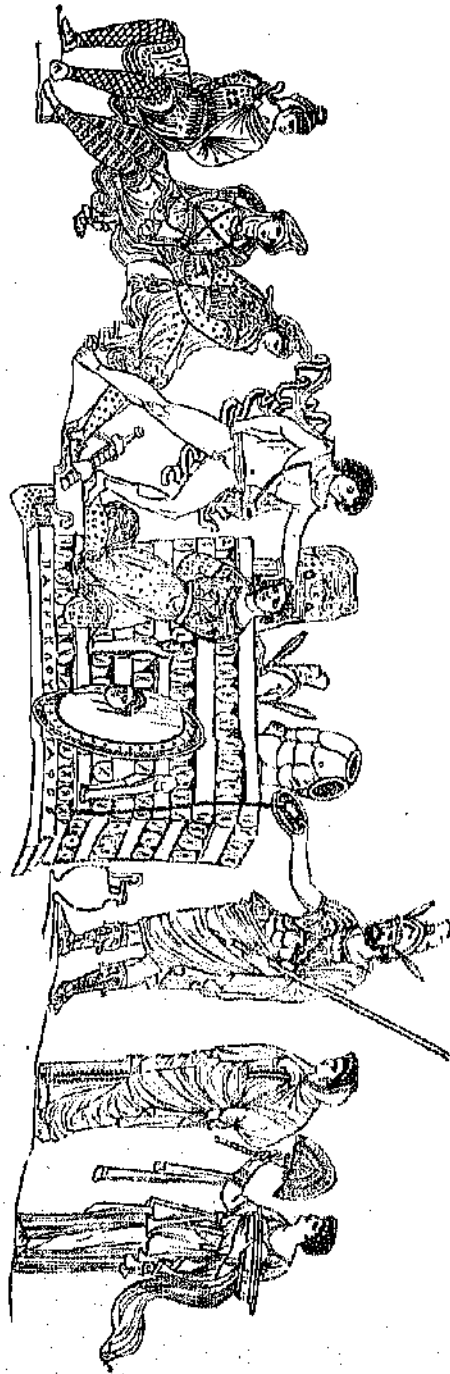
Ἐντὸς τῆς οἰκίας συνήρχοντο οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι, περὶ δὲ τὴν νεκρικὴν κλίνην ἐκάθηντο ὀρθοῦσαι αἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ νεώτεροι τῶν 60 ἐτῶν κατὰ τὸν Σολώνιον νόμον, ὅστις ἀπηγόρευε καὶ ἀνοικεῖους ἐνδεεῖς ὀλιψέως ὡς τὸ σπαράττειν τὰς παρείας (ἴδ. Διγλ. Χορη. 20). Παρὰ τὴν κλίνην ἐτίθετο λήκυθος, γραπτὰ κεράμινα ἀγγεῖα καὶ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς οἰκίας τὸ ἀρδάνιον, στάμνος περιέχουσα ὕδωρ μὴ ἀντλούμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣτις ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ καθαρὰ, καὶ ἐξ οὗ ἐρρανεζοντο ἀγνιζόμενοι οἱ ἐξερχόμενοι (Πολυδ. Η, 66.—Παυσ.). Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις περὶ τῆς κηδείας ἐφρόντιζον ἐκτὸς

δὲ ἔθιμα (τὰ νόμιμα, δίκαια, νομιζόμενα, προσήκοντα), κανονισθέντα διὰ τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Σόλωνος (Δημοθ. Μακαρτ. σ. 107), ἦσαν ὅτι ἐλοῦετο ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῶν ἐγγυτάτων συγγενῶν, ἰδίως τῶν γυναικῶν, ἐχρίετο, ἐσταφανοῦτο διὰ ταινιῶν καὶ ἀνθέων, ἰδίως διὰ σελίτων, λευκὰ ἐνδύετο, καὶ εἰς τὸ στόμα τῷ ἐτίθετο ὄβολος, ὅστις καὶ δανάκη ἐλέγετο, πρὸς ἀπότισιν ναύλου τῷ Χάρωνι. Καὶ μελιττοῦντα δὲ (εἶδος πλακοῦντος) συνήθως ἔθετον παρ' αὐτῇ διὰ τὸν Κέρβερον. Ἐἶτα δὲ, συνήθως τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἐγίνετο ἡ πρόθεσις ἢ ἐκθεσις του νεκροῦ ἐπὶ κλίνης πρὸ τῆς οἰκίας, τοὺς πόδας ἔχοντος ἐστραμμένους πρὸς τὴν θύραν.

μόνων τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ μισθῷ. Τῇ δ' ἐπιούσῃ, πρὸ τῆς δύσεως του ἡλίου, ἐγίνετο ἡ ἐκφορά ἐπὶ τῆς κλίνης, συνοδουμένη ὑπὸ ὀρθοῦσιν ἢ ἀύλωδων καὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ ἐθάπτετο ὁ νεκρὸς, κατὰ μὲν τοὺς ἡρώτικους χρόνους συνήθως κειόμενος, ὅτε καὶ ἡ τέφρα αὐτοῦ συναλέγετο εἰς τεφροδόχους κάλπας, μεταγενεστέρας δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατορυττόμενος, καὶ τὸ λείψανον ἐτίθετο εἰς σορὸν, πύελον, ληνὸν, δροίτην ἢ δρύτην (ὀθήκην ξυλίνην), λάρνακα, ἐκ κεράμων ἢ λίθων. Τὰ νεκροταφεῖα (τάφοι, μνήματα, μνημεῖα, σήματα) ἔκειντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτὸς τῶν πόλεων, ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ ἐντὸς, καὶ παρὰ λεω-

φόρω. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν μάλιστα εἰς τὸν

ἔξω Κεραμειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων πυλῶν ἢ τῶν τειχῶν ἐν γένει, προσέτι καὶ

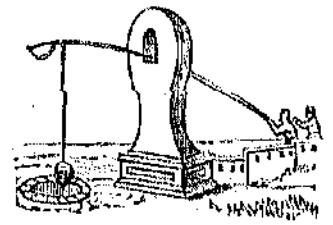
τὰ νεοτάφια τὰ ἐγειρόμενα εἰς ἀπλήρ μνήμην τῶν εἰς τὸν πόλεμον πεσόντων καὶ εἰς αὐτὰ μὴ κειμένων νεκρῶν. Πολλοὶ ἐνεταφιάζοντο καὶ εἰς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν χωρία. Τὰ δ' ἐπιθήσεια μνημεῖα ἦσαν ἢ, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον καὶ προσέτι ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ ἀπαντώμενον τρόπον, χῶματα καὶ κολλῶναι, τύμβοι λεγόμενα) ὡς ἐν Μυκῆναις, ἢ στήλαι τὸ πλείστον [κατάσκευοι καὶ ἐνεπίγραφοι (ἴδ. ἐπιτύμβιος), ἢ χλονας, ἢ ὀρίζοντως ἐπικείμενοι λίθοι (τράπεζαι), ἢ καὶ ὄλα οἰκοδομήματα (ναῖδια ἢ ἡρῆα), ἀνήκοντα εἰς ἀναφαίρετον ἰδιοκτησίαν, ὥστε καὶ πρὸ δικαστηρίου ἢ ἀποδείξεις αὐτῆς ἐθεωρεῖτο ὡς μαρτυρία συγγενείας ἐν ταῖς οἰκογενείαις. Εἰς τὸν τάφον δ' ἀνετίθεντο παντοῖα μικρὰ ἀντικείμενα (κτερίσματα), ὅν ἐν ἄλλοις Λήμυθοι, ὧν μέγα καθ' ἐκάστην ἀνευρίσκειται πλῆθος, ὄπλα, κτλ. Ἐν δὲ τῷ ἐν Μυκῆναις ἀνασκαφέντι μεγάλῳ τάφῳ, ὅστις καὶ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν κρανίων εὐρέθησαν προσωπίδες ἐκ χρυσοῦ ἐλάσματος. Μετὰ τὸν ἐνεταφιασμὸν εἶπειο τὸ περίδειπνον, εἰς ὃ παρεκάθητο οἱ συγγενεῖς ἐν τῇ νεκρικῇ οἰκίᾳ. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐτελεῖτο θυσία (τὰ τρίτα), ἢ δὲ κυριωτάτην ἐνάτην ἡμέραν (τὰ ἕνατα). Πένθους δ' ἐνδείξεις ἦσαν τὸ κείρειν τὴν κόμην, τὸ ἀποθέτειν πᾶν κλισμημα, τὸ φέρειν μέλαν (ἐναχού λευκόν) ἱμάτιον, καὶ διήρκουν αἱ ἐνδείξεις αὐταί, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις, μέχρι τῆς τριακοστῆς ἡμέρας, ὅτε ἐτελεῖτο νέα θυσία αἱ τριακάδες. Καὶ μετέπειτα δ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέφοντο οἱ τάφοι διὰ ταινιῶν, καὶ ἐτελοῦντο περὶ αὐτοὺς χοαὶ καὶ θυσίαι, αἵτινες ἐναγίσματα ἐλέγοντο, καὶ ἐνίοτε ἦσαν αἱματήραι (αἱμακουρία) ἀλλ' ἐν Ἀθήναις αἱ τοιαῦται ἀπηγορεύοντο. Ἐγένοντο δὲ ταῦτα καὶ ἄλλοτε μὲν, ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὴν ἐπέτατον τῆς θανάτου, καὶ ἐλέγοντο νεκρώσια, ἢ τῆς γανάτης καλούμενα γενέσια, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπ' αὐτὴν ταυτη

τὴν ἐπανομίαν κατὰ τὴν ἐ Βοηδρομιῶνος. Οἱ δὲ ἐμβρόντητοι ἢ κεραυνόβλητοι ἢ ἱεροὶ νεκροὶ λεγόμενοι, ἐνεταφιάζοντο ἐνθα ἐκεραυνώθησαν, ἀνευ ἐπισήμου κηδείας, ἢ καὶ ποσῶς δὲν ἐθάπτοντο. Ἐπίτασις τῆς θανάτου παινῆς, ὡς ἐπ' ἐσχάτης προδοσίας, ἦν ἢ ἀρνήσις τοῦ ἐνεταφιασμοῦ. Ἐπὶ κηδείας δολοφονηθέντος ὑπῆρχον ἰδιαιτεραὶ τινὲς ἐθιμοταξίαι τῆς πομπῆς προηγεῖτο τις φέρων λόγην ἢ ἐπήγγυεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὡς σύμβολον προσκαλοῦν τοὺς συγγενεῖς εἰς καταδίωξιν τοῦ φονεῶς. Ὅτε δὲ νεκροῦ τινος σῶμα δὲν ἀνευρίσκειτο, ὡς ἐν ναυαγίῳ ἢ μάχῃ, ἐτελεῖτο πλαστὴ κηδεῖα καὶ τῷ ἀνηγεῖροτο νεοτάφιον.

Κληθεύσης, ἀρχαῖος ποιητῆς ἐξ Ἐρμιόνης (Ἀρατφ. Νεφ. 960).

Κηλακνεύς, υἱὸς τοῦ Ἰλεκτρύονος, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονεὺς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Κήλων, Κηλώνι(ε)ρον, κατα-

σκεύασμα, πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρέατος (Ἡρόδ. ΣΤ, 119) τὸ παρ' ἡμῖν γεράνιον.

Κημιός, ἀλιευτικὸς πλεκτὸς κόβινος ἐπιμήκης, εἰς ὃν εἰσέρχονται καὶ δὲν δύνα-

ται νὰ ἐξέλθωσιν οἱ ἰχθύες διὰ τοῦτο οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ψηφοφορικὴ κάλλη ἢ ἰσως μὲν ἢ περὶ τὸ στόμιον αὐτῆς διάθελσις, δι' ἧς αἱ ψῆφοι εἰσερχόμεναι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι (Ἡσυχ.). Διὰ τὴν σχέσιν δὲ τοῦ σχήματος ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν ἵππων τιθέμενον πλέγμα, ὅπως μὴ δαγκάνωσι (Ξεν. Ἴκπ. Β, 3. — Δίλ. Π. Γ. 15, 9).

Κήνατον, τὸ ΒΔ ἀκρατήριον τῆς Βυβόας (ν. Λιθάδα), ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐσφενδόνισε τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν. *18. Ἡρακλῆς (Σοφ. Τραγ. 753. 993. — Στρεβ. I, 60. Θ, 426. 429. — Θουκ. Γ, 93).

Κήποι (οἱ), 1) καὶ **Κήπος**, (ἡ), πόλις τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, πρὸς τ' ἀνατολικὰ αὐτοῦ, κτίσμα τῶν Μιλησίων (Στρεβ.). — 2) Θέσις εἰς τὰ βορειανατολικά τῶν Ἀθηναίων, μετ' ἀξιολόγου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης (Λουκ. — Πaus.). Νῦν Ἀγγελοῦκηποι.

Κήπος. Κήποι μνημονεῖονται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων, πλὴν τοῦ μυθικοῦ τῶν Ἐσπερίδων (Ἡσίοδ. Θεογ. 25), προσέτι ὁ τοῦ Λαέρτου ἐν Ἰθάκῃ, ὁ τοῦ Ἀλκινόου ἐπὶ τῆς Σχερίας, πλήρης ἀνθέων, δένδρων καὶ καρπῶν (Ὅμ. Ὀδ. Η, 112—130). Καὶ μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις κήποι ὑπῆρχον εἰς τὸν τῆ πόλει παρακείμενον δῆμον Ἀλωπεκῆς (ν. Ἀγγελοῦκηποι), καὶ περὶ τὸν βωμὸν τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Δ. τείχους τῆς πόλεως (πλατείας τοῦ Συναγῆματος), ἐξεκείματα ὁ κήπος τῶν Μουσῶν, κατ' εὐρείθειαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλ' ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ Ἑλλάδι, ἐξ ἧς ἔλειπεν ἡ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια, δὲν ὑπῆρχον καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυδάπανοι κήποι, οἱ οἱ παράδεισοι τῶν Περσῶν μεγιστάνων, ἢ οἱ κρεμαστοὶ κήποι (πιθανῶς κατ' ἀνδρα διηρημένοι) τῆς Σεμιράμιδος, οὐδ' ἐπίσης ὡς οἱ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσαντες τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἔχοντες δειροστοιχίας, δεξαμενάς, ἀναβρυτήρια, ὡς καὶ ἵπποδρόμια. Τούτων τινὰ λείψανα σώζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ, ἀνευρέθη ἕδαφος ψηφόμετον δεξαμενῆς, ἢ προστεθὲν ἐπὶ Ῥωμαίων εἰς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν, ἢ ἀνήκον ἰσως εἰς τὸν ἐκεῖ που ἐγκεκτημένον Ἀττικόν.

Κλήρ, ἢ αἱ Κήρες, αἱ μῆτραι τοῦ θανάτου, πολλάκις ποιητικῶς προσωποποιούμεναι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, εἰς τὰς μάχας μιγνύμεναι, αἱματηρὰ φέρουσαι ἐνδύματα, τοὺς θνήσκον-

τας τραυματίας ἐκ τῶν ποδῶν σύρουσαι, περὶ τὰ πτώματα ἀγωνιζόμεναι (Ἰλ. Σ, 535. — Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἡρ. 249). Καὶ ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 211) λέγει τὴν Κῆρα θυγατέρα τοῦ Μόρου, τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων, καὶ πρὸς τούτους ἐπιλέγονται ὑπ' αὐτοῦ (217) νηλεόποινοι Κῆρες, καὶ τάττονται μετὰ τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐρινύων, δι' ὃ καὶ τινες ἐλαμβάνουσι τὸ χωρίον νεώτερον, λέγοντες ὅτι κατὰ πρῶτον ἐν Διόσκυλλῳ (Ἐπτ. 1055) ἀπαντᾷται ἀποδομένη αὐταῖς ἡ ἔννοια τῆς ποινῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως· ἐξ οὗ καὶ αἱ Ἐρινύες, καὶ πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ ὀλβίαις λέγονται Κῆρες. Τὴν λέξιν κῆρ μετεχειρίζετο ὁ Ὀμηρὸς συνήθως ἐπὶ βιαίου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πρᾶου θανάτου (Ὀδ. Δ. 170). Ἀποφεύγει δὲ τὴν κῆρα ὁ ἀνθρώπος ἢ κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἢ καὶ διὰ φυγῆς (Ἰλ. Γ. 32, Δ. 11. Μ. 402).

Κηρύς, ποταμὸς τῆς Βυβόιας, ἐξ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι πίνοντα τὰ πρόβατα εἶχον λευκότερον ἔριον (Στρεβ.). Παρ' Ἀριστοτέλει, (Θεόσμ. ἐκ. 148) ἐσφαλμένως Κέρβης.

Κήρηνθος, πόλις τῆς Βυβόιας, βορείως τῆς Χαλκίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 558. — Στρεβ.).

Κηρύς, ἐχρησίμεινε τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἐπάλειψιν ἐπὶ ξυλίνων πινάκων, ἐφ' ὧν ἔγραφον διὰ γλυφίδος μεταλλίνης, ὡς καὶ, παρὰ Ῥωμαίοις κᾶν, δι' ἐπιθεσιν σφραγίδων εἰς ἐπιστολάς καὶ δημόσια ἔγγραφα· προσέτι διὰ τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφικὴν, ἧς ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος· εἰς τὴν κηροπλαστικὴν, πρὸς παραγωγὴν κοίλων τύπων, καὶ προτομῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἰδίως εἰκότων τῶν προγόνων εἰς τοὺς βωμικτοὺς οἴκους, καὶ εἰς κατασκευὴν καρπῶν ὁμοιοτάτων τῇ φύσει, ἰδίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Βίς λαμπάδας δὲ καὶ εἰς φωτισμὸν ὀλίγη ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ εἰς ἀλοιφῶν παρασκευασίαν.

Κήρυξ, ὁ ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος ἢ ἀπὸ στρατοῦ εἰς στρατὸν πεμπόμενος, ἦν κυρίως πρέσβυς, καὶ ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀπρόσβλητος (Ἠρδ. Ζ, 133).

Οἱ Σπαρτιῶται ρίψαντες εἰς φρέαρ τὸν πρέσβυν τοῦ Δαρείου, προσκαλέσαντα αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν, μετενόησαν, καὶ δύο τῶν πολιτῶν προσηνέχθησαν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως (Ἰδ. Βούλις)· ἀλλ' ὁ Δαρεῖος τοὺς ἀπέπεμψεν. Ἀσπονδον ἔχθραν δ' ἐξήγησε μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Μεγάρων ὁ φόνος ἐνὸς κήρυκος (Πλευτ. Περ. Α). Ἐν τοῖς ὀμηρικοῖς χρόνοις, καὶ ἰδιαίτερος ὑπηρετικὸς ἐχρησίμευσεν κήρυκος παρ' ἡγεμόσι τὴν τράπεζαν εὐτρεπίζοντες, τὸν οἶνον ἐκχέοντες, τοὺς αἰδοῦς καλοῦντες, τὴν ἄμαξαν παρασκευάζοντες, κτλ. Δημοσίως δ' ὑπηρέτων εἰς συνελεύσεις, εἰς τὰ δικαστικά, τὰς ἱεροταλαστίας, εἰς τὰς ἐστιατεῖς τῶν θυσιῶν. Ὅταν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τὰ καθήκοντα αὐτῶν δὲν εἶχον πλέον τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν ἢ διπλωματικὴν σπουδαιότητα, ἐλαμβάνοντο ἐκ κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ἐν Ἀθήναις ἐστούοντο δημοσίᾳ, καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς δοκιμασίαν τινὰ ἔως, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, διότι αὕτη ἦν τότε ἡ κυριώτερα παρ' αὐτῶν ἀπαίτησις. Ὅτε ὁ Νέρων κατήρχετο αὐτὸς εἰς τοὺς γυμναίους ἀγῶνας, μετὰ τὴν νίκην ὁ κήρυξ μεγαλοφώνως ἐκράζεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ: «Νέρων Καίσαρ νικᾷ τὸν δευτὸν ἀγῶνα καὶ στεφανοῖ τὸν τετάρτον Ἰωμαίων δῆμον καὶ τὴν ἰδίαν οἰκουμένην (Δ. Κάσσ. ΞΑ, 20. ΞΙ, 14). Εἶχε δ' ὁ Κήρυξ διὰ χειρὸς τὸ κηρύκειον (ἢ κηρυκαῖον), ράβδον ἐλαίας διὰ ταινιῶν περιδεδεμένην, αἱ τινες διὰ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κήρυκα τῶν θεῶν, μετεβλήθησαν εἰς δύο ὄψεις, προσθήκη ἐνίοτε καὶ δύο πτερῶν.

Κήρυξ, ἐμυθεύετο ἐν Ἀθήναις υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέρκρου, καὶ πρόγονος γένους τινὸς λεγομένου τῶν Κηρύκων.

Κήτειος, ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Περγάμῳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον. Οἱ περίοικοι ἐλέγοντο Κήττειοι ἐπ' αὐτὰς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 52. — Εὐστθ. αὐτ.).

Κήτος, 1) τὸ τοῦ Περσέως (Ἰδ.) ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέν. — 2) Ἰδ., Ζήθια.

Κητώ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκου, καὶ μήτηρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 270, 313. — Ἀπολλδ. Α, 2, 3). — 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος (Ἀπολλδ. Α, 2, 7).

Κήρυξ, βασιλεὺς τῆς Τραχίνος ἀνεψίος καὶ φίλος τοῦ Ἡρακλέους, οὗ τοὺς παῖδας ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Εὐρυσεύου (Παυσ. Α, 33. — Ἀπολλδ. Β, 7, 6). Ἡ Ἡρα ἐκζητοῦσάς μεταμρφώσεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του Ἀλυκύνην εἰς θαλάσσια πτηνὰ (Ἀπολλδ. Α, 7, 4), καὶ κατὰ τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἐκώαζον τὸν χειμῶνα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ἐφ' ὧν ὁ Διόλος δῆθεν δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπωνομάσθησαν οἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

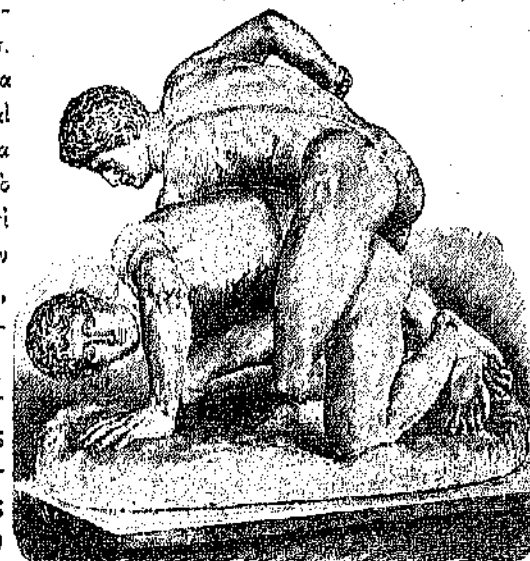
Κηφεύς, 1) υἱὸς Βήλου καὶ Ἀγγινοῆς, ἀδελφὸς τοῦ Φινέως, σύζυγος τῆς Κασσιόπαιας καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς δὲ τῆς Λιβυαίας, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς (Ἠρδ. Ζ, 61). — 2) Ἀρκάς, υἱὸς Λυκούργου, Καλυδόνιος θηρευτής. — 3) Υἱὸς Ἀλέου, Ἀργιοαῦτης, πατὴρ 20 υἱῶν.

Κηφεσία, μία τῶν δωδεκά πόλεων τῆς Ἀττικῆς ὡς ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, εἶτα δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, πατρίς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων κατοικία Ἑράδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Κηφισόδημος, συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις (Ἀριστ. Ἀχαρν. 705).

Κηφισόδοτος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, πρὸ 359 εἰς Θράκην ἐκπεμφθείς, ἀλλ' ἀνίκανος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ τότε ὑπ' αὐτὸν

τριηραρχῶν Δημοσθένης, δι' ὃ καὶ ἀνακληθεὶς ἐτέθη ὑπὸ δίκην. Κατὰ τινὰς ὁ αὐτός, κατ' ἄλλους ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπολιτεύετο ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὡς ῥήτωρ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τῆς πρώτης γυναίκος τοῦ Φωκίωνος, ἐξοχὸς γλύπτης, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 95—110, εἰργάσθη θαυμαστοῖσιν Ἀθηναῖν ἐν Πειραιεῖ, καὶ Ἑρμῆν φέροντα βρέφος τὸν Βάκχον, Πλούτον μετ' Εἰρήνης, τρεῖς Μούσας εἰς τὸν Ἑλικῶνα μετ' ἄλλων συνεργατῶν, καὶ λίθινα ἀγάλματα ἐν Μεγάλῃ πόλει. — 3) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατ' ἄλλην, ἦττον ἀκριβῆ γραφήν, Κηφισόδωρος (Pl. XXXVI, 4, 60), περὶ Ὀλ.

Ἐκ Μουσείου Φηγεναίας.

128, εἰργάζετο ἐν Περγάμῳ ἐπὶ Ἀττάλου καὶ πθανῶς ἦν εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὰ ἀρτίως ἀνασκευάσθη καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερζιλίνου κοσμοῦντα ἐξαισια συμπλέγματα τοῦ μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ τοῦ Διός. Περιφνημον αὐτοῦ ἔργον, ὑπὸ Πλινίου μνημονευόμενον, ἦν πλὴν χαλκῶν φιλοσόφων (XXXIV, 19, 27), ἐν σύμπλεγμα παλατιῶν (XXXIV 4, 6), πιθανῶς τὸ θαυμασίον ἐν Φλωρεντίᾳ σωζόμενον, οὗ ἀντίγραφον μικρότερον τὰς διαστάσεις εὐρέθη καὶ ἐν Ἀθήναις.

Κηφισόδωρος, 1) Ἐξ Ἀναγύρου

δήμου τῆς Ἀττικῆς, πατήρ τῶν δύο ῥητόρων Θρασυλόχου καὶ Μειδίου, οἵτινες συνηγόρησαν ὑπὲρ τῶν ἀδικησάντων τὸν Δημοσθένην ἐπιτρόπων αὐτοῦ. — 2) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καίτις, ἴσως ὁ αὐτὸς, γράφας ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου. — 3) Ποιητὴς Ἀθηναῖος. — 4) Ἰδ. Κηφισόδοτος, 3.

Κληρισός, 1) Ποταμὸς ῥέων Δ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. — 3) Ποταμὸς τῆς Φωκίδος καὶ Βοιωτίας, πηγάζων εἰς τὴν Β κλιτῶν τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς τὴ Λιλαία, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Κληρισσοφῶν, 1) Ἀθηναῖος τις ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν (Ξηφ. Ἑλλ. Β, 4). — 2) Υἱὸς Κηρισσοφάντος. Ῥαμνοῦσιος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ κατήγορος τοῦ Δημοσθένους (Δμοθ. Π. Στφ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος. Ἀναρλύστιος τὸν δῆμον, ῥήτωρ Ἀθηναῖος (Δμοθ. π. Στφ.). — 4) Δούλος τοῦ Εὐριπίδου, περὶ οὗ διασχυρίζετο ὁ Ἀριστοφάνης ὅτι ἐβόηθει τὸν κύριόν του εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις του (Βατρχ. 944).

Κλέθρας, ποταμὸς διαρρῶν τὴν ἄνω ἀπὸ τῆς Κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ (Πτολμ. Γ, 9). Νῦν Ζιβρίτς.

Κλειανὸς κώλιος τῆς Προποντιδὸς εἰς τὴν Βιθυνίαν, πρὸ τῆς πόλεως Κίου.

Κλειβαλὸς, πόλις τῆς Παννονίας, παρὰ τὴν λίμνην Ἰούλκων, πατρίς τοῦ αυτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ (Πτολμ. Β, 16. — Ζωσιμ.).

Κλέβριος (ἡ), σκωρία τῶν νομισμάτων ὄθεν τὸ κίβδηλος.

Κλέβυρα, 1) πόλις τῆς Πισιδίας, ἀνήκουσα εἰς τετράπολιν, καὶ ἔχουσα σιδήρου μεταλλεῖα (Στρβ. Π. 630). — 2) (τά), πόλις τῆς Παμφυλίας παρὰ τῇ Λυκίᾳ (Στρβ. 12, 167).

Κλεθώρειον, ἀγγεῖον ἔχον τὸ σχῆμα καρποῦ αἰγυπτιακοῦ (καλοκύνθη) οὕτω καλουμένου (Ἀθην. ΙΑ, 54).

Κλεθωτός, ἐπώνυμον τῆς ἐν Φρυγίᾳ πόλεως Ἀπαμείας (Στρβ.).

Κλεθαρία, ἐν Φεναῖ τῆς Ἀρκαδίας ἐπί-

στρον τῆς Δήμητρος, ἣς τὸ ἄγαλμα ἀπᾶς κατέ-

τος ἐμαστιγοῦτο ὑπὸ τοῦ ἱερέως (Παυσ. Η, 15) **Κλεθῆρας**, καὶ κίτταρις, εἶδος πάρας ὀρθῆς, ἣτις εἶχε τὸ διάδημα περιδεμένον, ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς Περσίας, Παρθίας καὶ Ἀρμενίας (Πλούτ. Θερμ. ΚΘ. — Πτολμ. Ζ, 53. — Στρβ. ΙΑ, 797).

Κλεθαιρών, ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς, Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος (Ἰδ.), ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐπ' αὐτῷ ἐπιτατεύετο ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὴν Πευθέα, τὸν δὲ Ἀκταίωνα αἰκόνες αὐτοῦ (Πινδ. — Καλλμ. Ἰγν. εἰς Δήμ. 07). Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐφόνευσε καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κιθαιρώπων λέοντα (Ἀπλλδ. Β, 4, 9). Ἐλατρεύετο δ' ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου (Παυσ. Θ, 2).

Κλεθάρια, παρ' Ομηρίῳ Κίθαρις, τῆς λύρας πιθανῶς κατὰ τούτο διαφέρουσα, ὅτι οὐκ

σω τῶν χορδῶν εἶχε μέχρι τινὸς ἡχητικὴν σανίδα (Ἰδ. Μουσική).

Κικέρων (Μάρκος Ἰλλιος), ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς Ῥώμης, ἐν Ἀθήναις διδασκόμενος ὑπὸ τὸν φιλόσοφον Ἀντίστοχον, καὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων τ' ἀριστουργήματα εἰς τὰ ἔργα του λαμβάνων ὡς ὑπογραμμόν. Ὑπατος αἰρεθείς, καὶ διὰ τῆς συνέσεως καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ του τὴν Ῥώμην σώσας ἐκ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν δεινῶν ἐπὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, καὶ πατήρ τῆς πατρίδος ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του ἐπικληθείς, ἐπὶ Καίσαρος ἀπεσώθη τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐπέζησεν ὄλιγον εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἀμηνῶ-

των ῥητορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων του, εἰς ἃ ἐμφαίνεται βαθεῖα ἑλληνομάθεια. Μετὰ δὲ τοῦ Καίσαρος τὸν φόνον, καταδικασόμενος ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ἠθέλησε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος προλαβὼν, τὸν ἐθανάτωσε διὰ τινος ταγματάρχου Ποπιλίου, τῆ 44 π. Χ., κατὰ τὸ 64ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καὶ οὐδὲς του δὲ τὸ ὄνομα Κικέρων καὶ ἐκεῖνος φέρων, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, καὶ συνυπάτασε μετὰ τοῦ Αὐγούστου.

Κίκκωνα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀγνώστου θέσεως.

Κίκκωνες, ὄρεος παρὰ τῇ Ἐβρῶν καὶ τῇ παραλίᾳ μέχρι τοῦ Λίσσα ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης. (Ὀμ. Ἰλ. Β. 846. Ὀδ. Ι, 39. — Ἡρδ. Ε, 59. 108. 110).

Κικκωνήθος, μικρὰ νῆσος τοῦ Παγασαίου κόλπου εἰς Θεσσαλίαν (Στρβ.).

Κίκκωνα, δῆμος ἄττικὸς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Ἠσυχ.).

Κικελία, ἡ ΝΑ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ν τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκαονίας. Πρὸς Δ ἐχώριζεν αὐτὴν ὁ Ταῦρος ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, πρὸς Α. αἱ Ἀμανθίδες πόλεις ἀπὸ τῆς Συρίας, πρὸς Δ. δ' ἐξτείνεται μέχρι τοῦ Κιλικικοῦ πελάγους καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ. Ἡ χώρα διηγεῖτο εἰς τὴν 30 μίλια εὐρεῖαν Κιλικίαν πεδιάδα Α. καὶ τὴν 20^μ τὸ πλάτος τραχεῖαν Κιλικίαν, ἀπ' ἧς ἡ ὁδὸς ἄγει πρὸς Β. καὶ ὑπὲρ τὸν Ταῦρον εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ τῶν Κιλικίων πυλῶν. Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς, ἀπὸ Δ. ἦσαν τὸ Ἀνεμόριον, τὸ Ποσειδώνιον, ἡ Ἀφροδισιάς, τὸ Ζεφύριον καὶ ὁ Μέγαρσος· ποταμοὶ δὲ μναίας ἄξει ὁ Καλόκαδνος, ὁ Λάμος, ὁ Κόδνος πρὸς τὴν Ἐρασίαν, ἀποτελῶν πρὸς τὴν Θαλάσση τὴν λίμνην Ῥήγμα· ὁ Πόραμος, ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰασσοῦ ἢ τῆς Μαρουάνδου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ἦσαν Σύριοι τὴν καταγωγὴν· ὅτε δ' Ἕλληνας κατέκτησαν τὴν Κιλικίαν, ἀπεσώθησαν εἰς τὰ ἔρη, ἔθνα, ἐλευθεροκίλικες λεγόμενοι, διήγον βίαν

ληστρικὴν, ὥστε περὶ αὐτῶν ἐλέγετο ὅτι μετὰ τῶν Καρῶν καὶ τῶν Κρητῶν ἀπετέλουν τὰ 3 κατὰ Κάππα. Τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν δὲ ὄκουν Πισιδικῆς καὶ Ἰσαυρικῆς καταγωγῆς Θρασεῖς πειραταί, οὓς πρῶτον κατέβαλεν ὁ Πομπήιος. Πόλεις αὐτῶν αἱ κυριώτεραι ἦσαν τὸ Κορακίσιον μετ' ὀχυρώματος, ἡ πρωτίστη ἔδρα τῶν πειρατῶν, πρὸς τῆς Παμφυλίας τὰ ὄρια· ἡ Ἀμαρία παράγουσα κέδρους πρὸς ναυπηγίαν ἢ Σελινοῦς· ἡ Ἀντιόχεια· τὸ Ἀνεμόριον ἢ Κελενδαρίς, ἡ Σελεύχεια ἢ Λάμος· ἡ Κάρυκος, ἀπ' ἧς 20 στάδια πρὸς Β. ἦν τὸ Κωρύκιον ἄντρον, βαθεῖα πετρώδης κοιλὰς, παράγουσα κρέκον. Προσέτι αἱ πόλεις Σόλος, Ταρσός, Μαλλός, Ἀνάξαρος, Μόψου Ἐστία, κτλ. (Στρβ. ΙΑ, 668).

Κέλεξ, υἱὸς Ἀγήνορος καὶ Ἰηλεφάσσης, ἀδελφὸς Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζητήσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγίσσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης, ἀποκατέστη εἰς Κιλικίαν κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσαν (Ἀπολλδ. Γ, 1, 2). Τέκνα αὐτοῦ λέγονται ὁ Θάσος καὶ ἡ Θήβη.

Κέλλα, 1) πόλις ἐν Τρωάδι, παρὰ τῇ ποταμῷ Κιλλέα καὶ τῇ Ἀδραμυτιῇ κόλπῳ, εἶχε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ Στράβωνος (Π, 612) ἦν ἐν ἐρείτοις (Ὀμ. Ἰλ. Α. 38. — Ἡρδ. Δ, 149). — 2) θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμνοῦς, ἀδελφῆ τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Γ, 12, 3). — 3) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάβης, γυνὴ τοῦ Θυμοῖτου, ἐξ ἧς, ἐν παρονόμῳ σχέσει, ὁ Πριάμος ἔσχεν υἱὸν τὸν Μύνιππον (Ἰδέεζ.).

Κελλίθρας, βῆσις εἰς ἣν ἐπετίθεντο

ἀσπίδες, σιελή, μηχαναὶ οἶαι δῆποτε, καὶ ὁ ὀκρίβας (Ἰδ.) τῶν ζωγράφων. (Ἀριστ. Ἀχρ. 1122. — Πτολμ. Ζ, 129. — Ἠσυχ.).

Ἑλληνικῶν, Μιλήσιός τις, Ἀχαιὸς ἐπιλεγόμενος, καὶ εἰς τοὺς Πέρσας προδοὺς τὴν πατρίδα του Μίλητον (Ἀριστ. Εἰρ. 362. — Ἰσχυ.).

Ἑλλουτοῖ, (ή), νῆσος τῆς Ἰνδικῆς (Ἀρρ. Ἀνθ. ΣΤ, 19).

Κίμαρος, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ αὐτῆς (Στράβ.). Νῦν Καρβοῦσα.

Κίμαροι, Γερμανικὸς λαὸς, ἐκ βορρῶ. καὶ κατὰ τινὰς ἐκ τῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου ὀρηκτοί, τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ἐγγωρίῳ αὐτῶν γλῶσση τοὺς ληστας δηλοῦντος (Πλούτ. Μαρ. ΙΑ). Χώραν πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τοῖς νοτίοις τῆς Εὐρώπης ζητοῦντες, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 113 π. Χ. τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκησαν πολλάκις αὐτοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ μετ' ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης ἐλεηλάτησαν καὶ τοὺς Δελφούς (Στράβ. Ζ, 291).

Κίμενία, λίμνη, ἐν Ὑρρηγίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἧς ἡ ἐμφάνισις ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Ἰσραήλ, θέλοντα ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἕκαστους τὴν δύναμιν του (Στράβ.). Νῦν Βίκον.

Κίμιμέριαι, λαὸς, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 12) κατοικῶν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ ζοφερὸν οὐρανὸν, οὐδέποτε τὸν ἥλιον βλέποντα. Οἱ δ' ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστοὶ τοῦ ὀνόματος τούτου κατήκουν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ ἐν Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, καὶ ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐκβαλλόμενοι, πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 650 π. Χ. ἐλεηλάτησαν τὰς Σάρδεις, Κατετροπώθησαν δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου (Ἡρόδ. Α, 15. Δ, 11). Εἶχον καὶ ὄρος καὶ πόλιν καὶ λιμένα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Κίμιωλος, μία τῶν Κυκλάδων, μικρὰ, Β. τῆς Μήλου, ἧς τὸ κυριώτερον προῖόν ἦν ἡ παχέια καὶ εἰς τοὺς λουτρῶνας καὶ τὴν καθαράν τῶν ἐνδυμάτων χρῆσιμος κίμιωλος γῆ, καὶ προσέτι τὰ ξηρὰ σῦκα (Στράβ. Ι, 484).

Κίμων, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Σιτησαγόρου, πατήρ τοῦ Μιλτιάδου, ἐξωστῆς τῶν Ἀθηναίων

ὑπὸ Πεισιπράτου. "Ὅτε δὲ, δις νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ δεύτερον ἐπέστρεψε νικήτης ν' ἀναγορευθῆ ὁ Πεισιπράτος, τὸν ἐπανήγαγεν οὗτος· ἀλλὰ καὶ τρίτον νικήσαντα, τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ Πεισιπράτιδες (Ἡρόδ. ΣΤ, 103). — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἡγησιπύλης, θυγατρὸς Ὀλόρου, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐγεννήθη τῷ 504 π. Χ. τοῦ Μιλτιάδου θανόντος ἐν ἀτιμίᾳ, διότι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 Δρ. = 1,400,000 σημερινῶν δραχμῶν) εἰς ὃ εἶχε καταδικασθῆ, περιήλωε, κατὰ τὸν ἀττικὸν νόμον, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀτιμία, μέχρις οὗ ὁ πλούσιος Καλλίας ἔδωκε τὴν ποσότητα εἰς τὸν Κίμωνα, μεσιτίᾳ τῆς ἑτερομητριῶ ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς, ἣν καὶ ἐρρέθη ὑπὸ τινῶν ὅτι ἐνυμφεύθη ὁ Κίμων, τοῦ ἀττικοῦ νόμου μὴ ἀπαγορευόντος τούτου ἀπολύτως (Πλούτ. Θεμ. ΑΒ). "Ἐξοχὸν ἀντροπήν δὲν ἔλαβεν, οὔτε κατὰ τὰ ἦθη διακρίνεται ἐν τῇ νεότητι τοῦ ὁ Κίμων. Ἀλλ' ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέδραμον τὴν Ἑλλάδα, τότε ἀπεδείχθη διὰ μίαν πᾶσά του ἡ ἀξία. Εἰς τὴν Ἰολιάδα ἕνα χαλινὸν ἀναθεῖς, καὶ μίαν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀσπίδων λαθεῖν, κατήλθεν εἰς τὸν λιμένα ἵνα συμπράξῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους περὶ ναυπηγήσεως στόλου. Μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὁμοφρονῶν, συνεδθῆ διὰ φιλίας (Πλούτ. Κίμ. Α, Ε), καὶ συνενκυάρχησε τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐξασφαλίσας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, καὶ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Πήδνος τὴν ἐπὶ τῆς Θράκης ἐπιτροπὴν αὐτῶν (Ἡρόδ. Ζ, 107. — Θουκ. Α, 98. — Πλούτ. Κίμ. Ζ). Ἐκυρίευσεν δὲ καὶ τὴν νῆσον Σκύρον, ἧς οἱ κάτοικοι ἠσίουσαν πειρατείας, καὶ ἐκαίθη τὰ ὄντια τοῦ Θεσείως εἰς Ἀθήνας μεταγαγὼν, ἐνεταφίασεν αὐτά, καὶ ἀνήγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ Θησαῖον. Ἐκτετε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ διατρέφεσσι, ἀνεδείχθη ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Τῷ 469 δὲ μετὰ στόλου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκπλεύσας, ἐκυρίευσεν διαφόρους πόλεις τῆς

Καρίας καὶ Λυκίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐν Παμφυλίᾳ ἐνίκησεν (ἴσως τῷ 466) τὸν μείζονα στόλον, καὶ αὐθημερὸν καὶ τὸν κατὰ ξηρὰν στρατὸν τῶν Περσῶν, καὶ ἔπειτα καὶ τὸν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ἐρχόμενον φοινικῶν στόλον (Πλούτ. Κίμ. ΙΒ. — Θουκ. Α, 100). Ἀπεδίωξε δὲ καὶ ἐκ τῆς Χερσονήσου τοὺς Πέρσας τῷ 468, τὴν χώραν πᾶσαν καὶς Ἀθήνας ὑποτάξας (Πλούτ. Κίμ. ΙΔ). Ἀπῆλθε δὲ καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἀντιπλοίων νὰ καταβάλλωσι φόρον, ὅπερ ἤθελε τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν Ἀθηναίων καὶ αὐστηρῶς ἐτιμωρήθησαν οἱ ἀντιστάτες, οἷον οἱ Νάζιοι καὶ οἱ Θάσιοι (Πλούτ. αὐτ. Θουκ. Α, 100, 101). Ἐν γένει δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὴν ἐξώσιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς τὴν συνετέλεσε καὶ ὁ Κίμων (Πλούτ. Θεμ. ΚΔ), ἔμεινεν οὗτος πανίσχυρος ἐν Ἀθήναις. Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ δὲν διέφυγε καὶ αὐτὸς τὸν φόβον, καὶ κατηγορήθη ἐν ἄλλοις καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους ἐπιδαροδοκίᾳ, καὶ ὡς λακωνικῶν (Πλούτ. αὐτ. Περ. Ι), ἀλλ' ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατόπιν ἦμως ὁ Περικλῆς, ὅτε, ἀπόντος τοῦ Κίμωνος, ἠλάττωσε τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὠφελήθει ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Σπαρτιῆται ἀπέπεμψαν τὴν ἐπικουρίαν ἣν ὁ Κίμων εἶχε πέσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοῖς πέμψωσι κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κατώρθωσε, τῷ 460, τὴν κατάδικον του εἰς δεκαετῆ ἐξορίαν. Ἀλλ' ὅτε τῷ 457 οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν ἐν Τανάγρα, αὐτὸς ὁ Περικλῆς συνεβούλευσε τὸ ἐπιόντος τὴν ἀνάκλησίν του (Πλούτ. Κίμ. ΙΖ. Περ. Ι), ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην. Ἐλθὼν ἦμως ὁ Κίμων, κατώρθωσε (Θουκυδ. Α, 112) μόνον πενταετη ἀνακωχὴν, καὶ ἐστρεψεν αὐτὸς τὰ ὄπλα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν, καταλαθόντων τὴν Κύπρον καὶ ἀπειλούντων ἐκ νέου τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας. Ἐκπλεύσας δὲ μετὰ 200 πλοίων (Θουκ. Α, 112), 60 μὲν ἐξ αὐτῶν ἔπεμψεν εἰς Ἀργυπτον, εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀμυρταίου, μετὰ τῶν λοιπῶν δ' ἐπολιόρκησε τὸ Κίτιον ἐν Κύπρῃ

ἀλλ' ἐπὶ τῆς πολιορκίας ἀπέθανε, τῷ 449. Κατ' ἐντολὴν δ' αὐτοῦ ὁ θάνατός του ἔμεινεν ἐπὶ 30 ἡμέρας ἀγνωστός εἰς τὸν στρατὸν, ὅστις ἐν ταῦτοις ἐνίκησε τὸν τοῖς Πέρσας ἀνήκοντα στόλον τῶν Φοινικῶν καὶ τῶν Κιλικίων, καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν εἰς τὴν παραλίαν, ὅτε καὶ ἔπεσεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἀναξικράτης. Ἐἶτα δ' ἐκομίσθησαν τὰ ὄντια αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ αὐτοὶ οἱ Κιτιεῖς τὸν ἐτίμησαν ὡς ἥρωα κατὰ χρησμὸν (Πλούτ. Κίμ. 111. 10. Περ. Ι. — Θουκ. ὡς ἀν.). Κατὰ Διδωρον δὲ (ΙΒ, 3—4), ὑπ' αὐτοῦ ἠττήθησαν οἱ Πέρσαι, ἐπεμψαν εἰς Ἀθήνας πρέσβεις ἵνα προτείνωσιν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεξαρτησίας πασῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων· οὐδεὶς Πέρσης σατραπῆς νὰ πλησιάζῃ μέχρις ἀποστάσεως τριῶν ἡμερῶν τῆς παραλίας· οὐδὲν περσικὸν πολεμικὸν πλοῖον νὰ πλέῃ ἐκτός τῆς Φασηλίδος (ἐν Λυκίᾳ) καὶ τῶν Κυανέων νήσων κατὰ τὸν Θρακικὸν Βόσπορον· οὐδ' Ἀθηναῖοι νὰ μὴ πέμψωσι στρατὸν εἰς Περσικὰς ἐπαρχίας. Φρονοῦσιν ἦμως τινὲς ὅτι δὲν συνωμολογήθη ἡ συνθήκη αὕτη (Ἡρόδ. ΣΤ, 42), ἴσως ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Κίμωνος.

Κενάδιον, Σπαρτιάτης, διὰ συνωμοσίας μετὰ Περσικῶν καὶ Εἰλωτῶν θελήσας ν' ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα, ἐφωρόθη καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 4).

Κενοίθων, Λακεδαιμόνιος ποιητής.

Κένδυς (ή), πόλις τῆς Καρίας, παρὰ τῇ Ἰασσίᾳ. Κινδύην ἀναφέρει ὁ Στράβων, κίμην εἰς ταῦτα τὰ μέρη, μὴ σωζομένην πλέον ἐπ' αὐτοῦ (Ἡρόδ. Ε, 118). Ἐἶχε δ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ναὸν ἡ Ἄρτεμις, κατ' αὐτὴν Κινδύα ἐκονομαζομένη.

Κένεας, Θεσσαλὸς, ἐπεδόθη ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ρητορικὴν· εἶτα δὲ παρὰ Πύρρῳ διατρέβων, τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠπείρου, ἐπροσπάθησε μάτην δι' ἐμφρόνων συμβουλῶν ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐστρατείας, καὶ μετὰ τὴν πρώτην νίκην προσέτρεψεν αὐτὸν νὰ προτείνῃ τοῖς Ῥωμαίοις εἰρήνην (Πλούτ. Πύρρ. ΙΑ, 15). Ἀλλ' ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς Ῥώ-

μην, δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ διὰ δώρων οὐδὲ διὰ λόγων νὰ πείσῃ τὴν Βουλὴν, ἣν περιέγραφεν εἰς τὸν Πύρρον ὡς συνέλευσιν βασιλέων καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων εἰς οὓς ἐπρότειναν ὄρους τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλικῶν πόλεων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Κατὰ τινὰς (Βυτρώπ. Β, 12), καὶ ἄνευ παντὸς ὄρου οἱ Ῥωμαῖοι ἠρνήθησαν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Πύρρος ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλην του ἰκανότητα, τῷ ἔλεγεν ὅτι κατακτᾷ περισσοτέρας πόλεις διὰ λόγων ἢ δι' ὅτι ὁ ἴδιος δι' ὀπλων, καὶ τὸν ἐπεμψε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ῥώμην ἵνα ἀποδώσῃ αἰχμαλιώτους καὶ ἐξακολουθήσῃ διαπραγματεύσεις (Πλάτ. Πύρρ. ΚΑ). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανεν ὅτε ὁ Πύρρος ἐξεστράτευεν εἰς Σικελίαν, καὶ ὅτι ἦν καὶ συγγραφεὺς (Hic. καὶ sim. IX, 25).

Κεννηπέας, ἴδ. Διθύραμος.

Κενύρας, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Πάφῳ, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Κινυράδαι. Ὑπὸ τινῶν λέγεται υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Πάφου, ὑπ' ἄλλων τῆς Σμύρνης ἢ τῆς Φαρνάκης ἢ τοῦ Σανδάκου, κτλ., καὶ προελθῶν ἐξ Ἀσσυρίας ἢ Κιλικίας, καὶ ἰδρύσας τὴν Πάφον. Κατὰ τινὰς ἦν πατὴρ τοῦ Ἀδώνιδος ἐν τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνης (ἢ Μύρρας), καὶ ἠτύχησεν ὅταν ἐγκύρισε τὸ ἀκούσιον ἐγκλημα του (Πίνδ. Π69. Β, 15. — Tac. II, 3. — Ον. Μοι. X). Εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα προσέφερε θώρακα ('Ομ. Ἰλ. Β, 20).

Κένυψ ἢ Κένυφος (Πετλμ.), ποταμὸς τῆς Λιβύας, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπλίσεως ('Ἠρδ. Δ, 175). Νῦν Χαδὶ-Κουάμα. Ὀμώνυμος ἦν καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ἣν κατέκων οἱ Μάκαι ('Ἠρδ. Αὐτ. 198).

Κιονόκρανον, ἴδ. Κίων.

Κίος, πόλις τῆς Εἰθωνίας ἐν ὁμωνύμῳ κόλπῳ καὶ παρ' ὁμωνύμῳ ποταμῷ, ἀποικία Μιλησίων κατεστράφη ὑπὸ Φιλίππου Γ' τῆς

Μακεδονίας, καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ Πρωσίου, μετωνομάσθη Πρωσσα ἢ ἐπιθαλάσσιος (Στράβ. ΙΒ, 562).

Κερκαζόν, 1) Ἀκρωτήριον τῆς χώρας Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἐπλάττετο οἰκοῦσα ἢ Κίρκη (Στράβ.). Νῦν Κιρκέλλον. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Οὐβόσκων ἐν Ἰταλίᾳ, λεγομένη κατοικία τῆς Κίρκης, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Ταρκυνίου (Πολύβ. — Στράβ.). Νῦν Ἀγ. Φελίτης. — 3) Κερκαζόν πεδῖον, χώρα ἐν Κολχίδι, περὶ τὸν ποταμὸν Φάσιν ('Απολλν. Ῥ68. Β, 400).

Κέρκη, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Κέρκις, ἐν γένει κύκλος, δι' ὃ καὶ εἶδος ἰέρακος κυκλοτερεῶς πετιόντος, ἐν διὰ τοῦτο Ὀμηρος ('Οδ. Ο. 526) ἄγγελον τοῦ Ἀπόλλωνος λέγει. Οὗτω δ' ὠνόμαζον, διὰ τῆς παρὰ Λατίνοις ἐπικρατησάσης ἐπωνυμίας οἱ Ἕλληνες καὶ τῶν Ῥωμαίων τὰ γυμνάσια καὶ ἵπποδρόμια, τὰ ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ῥώμης μετὰ πολλῆς πολυτελείας οἰκοδομούμενα.

Κέρρα, ἴδ. Κρίσα.

Κέρτα, πρωτεύουσα τῆς Νουμιδίας εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, αὐτὴ δὲ μεσόγειος καὶ ὄχυρὰ (νῦν Κωνσταντίνα) (Στράβ. ΙΖ). Ἰεῖρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων του, ἐλέγετο ἐπὶ Ῥωμαίων Κέρτα Ἰουλία (Πτολ. Δ, 3). Σώζονται εἰσέτια αὐτῆς, ἐν οἷς ὠραῖος καὶ περιεργὸς τάφος ὡς τοῦ βασιλέως Μικίψα θεωρούμενος, ὅστις ἔφρεν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν ἀποικίαν.

Κέρφες, ὄρος (ν. Σεροβούνι) 1270' ὕψος ἔχον, καὶ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀπολήγον, Ν. τοῦ Παρνασσῶ, ἀφ' οὗ χωρίζεται διὰ φάραγγος Ἰμ. μήκος ἐχούσης καὶ διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Πηλείτου, ἧς δ' αἱ πλευραὶ εἰσὶν ἀπέτομοι, καὶ πολλὰς ἀλλήλας ἀντιστοιχοῦσαι.

Κέσαμος, πόλις καὶ λιμὴν τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Ἀπτεράς (Στράβ.).

Κεσοθήνη, 1) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στράβ.). — 2) Μικρὰ νῆσος πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Λυκίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ

(Στράβ.). — 3) Πεδία Κεσοθήνης (Αἰσχ. Προμ. 799), ἡ κατοικία τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν περὶ τὸν Ἀτλαντα τῆς Λιβύης, εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας τῆς γῆς, κατὰ τὰς τότε ἰδέας. Κατὰ τινὰς κριτικούς ἴσως Κουήτης, διότι Κυνήται ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἰσπανίας ('Ἠρδ. Δ, 49. — Στράβ. Βυζ.).

Κεσσαία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Παυσ. Β, 29).

Κεσσεύς, βασιλεὺς ἐν Θράκῃ, υἱὸς Θεωνοῦ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἱεραίας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τρωάδι ('Ομ. Ἰλ. Β, 223. Ζ, 297), πατὴρ δὲ καὶ τῆς Ἑκάθης (Ἑθρπ. Ἑκ. 3).

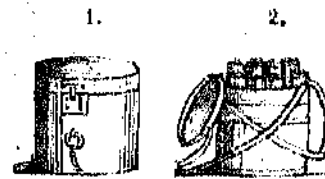
Κεσσία, ἐπαρχία καὶ πόλις ἐν τῇ Σουσιανῇ τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Βύλαιου ποταμοῦ, ἀνδρείους ἔχουσα κατοίκους ('Ἠρδ. Γ, 91. ΣΤ, 119).

Κεσσαίαι πόλιαι, μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλωνος ('Ἠρδ. Γ, 155).

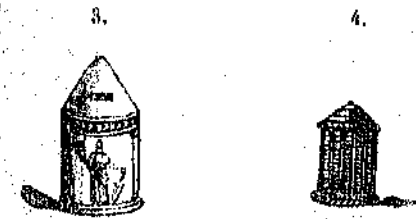
Κεσσός, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετόκησαν ἔπειτα εἰς τὴν βορείως αὐτῆς κειμένην Θεσσαλονίκην. Ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη καθέδρα τοῦ Κεσσέως (Στράβ.).

Κεσσόθειον, ξύλινον ἄγγεον, συνήθως μίαν ἔχον λαβὴν, ποτήριον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς ποιμένας ἵνα ἀρμεγῶσιν εἰς αὐτὸ ('Ομ. Ὀδ. Ι, 346. Ξ, 78. ΙΙ, 52. — Θεόκρ. Δ, 27. — Θεόφ. Ἐπιστ.).

Κέστη, κιβώτιον ἢ πλεκτὸν ('Πούχ.) (4),

ἢ ξύλινον, ἢ μετὰ ταῦτα καὶ ἐξ ἄλλων ὕλων,

πρὸς διατήρησιν, κατὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τρο-

φίμων (2), ἐνδυμάτων, (1), βιβλίων ἢ καὶ χρημάτων (3), ἢ γυναικείων κοσμημάτων (5), προσέτι δὲ εἰς πολιτικὰς συνελούσεις, τὰ εἰς ἃ ἐρίπτοντο αἱ ψῆφοι, προτάσεις κτλ. τῶν μελῶν, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς αἱ περιέχουσαι ἱερὰ σκεύη, ἢ μυθικὰ τινὰ ἱερὰ ἀντικείμενα, ἰδίως εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου.

Κυλίκων ἐν Ῥώμῃ.

Κεστοφόροι, αἱ γυναῖκες αἱ εἰς τὰς κομπὰς φέρουσαι τὰς ἱερὰς κίστας τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου, μικρὰς καὶ τετραγώνους, οἷαι ἦσαν καὶ αἱ περιέχουσαι τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς γυναικείας κοσμήσεως. — Κεστοφόρος δ' ἐλέγετο καὶ ἐν νόμισμα τῆς Περγᾶμου, παριστῶν κίστην τοῦ Διονύσου ἐξ ἧς ἐξέρχεται ὄφις, καὶ ἀξίαν ἔχον περίπου διδράχμου.

Κεστοφόρος. Πομπ.

Κέτιον, ἴδ. Κύπρος.

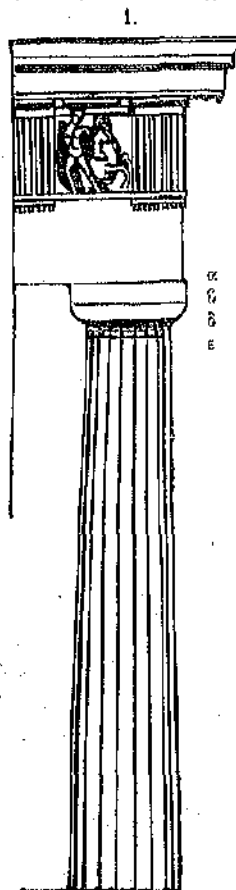
Κέτρον, μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Πόδνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Κέττος, Ἀθηναῖος τις τραπεζίτης (Δμο.)

Κέχυρος, πόλις παραλία τῆς ἐν Ἡπείρῳ Θεσπρωτίας, πρὶν Ἐθούρα (Στράβ.).

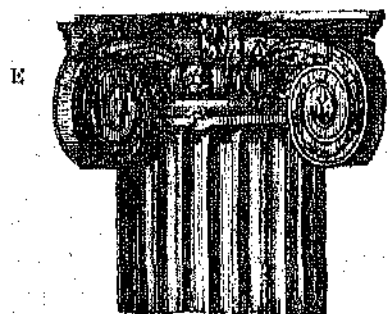
Κέτων, στόλος στηρίξων ὄροφον, ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ἀρχαϊότητι, καὶ πρὶν ἢ ἡ τέχνη ἀντιληφθῆ αὐτῶν, ξύλινοι βεβαίως δένδρων κορμοί. Ὅτε δ' ἔπειτα διὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς ἐγένοντο λίθινοι, ἐξηκολούθησαν κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν σχῆμα, στρογγύλοι κατασκευαζόμενοι, οἱ μὲν ἐλάσσονες μονόλιθοι, οἱ μεγάλοι δὲ ἐκ συνηρμοσμένων κυλινδρικών τεμαχίων συγκείμενοι, ἅτινα ἐλέγοντο σπόνδυλοι, καὶ συνεδέοντο ἐνίοτε διὰ ξυλίνων κύβων, ἐνταθεμένων εἰς ἀντιστοιχοῦντα κολώματα κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν. Ἐμειοῦντο δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὡς καὶ οἱ φυσικοὶ κορμοί, κατὰ τὸ 1/3 τοῦ ἐμβάτου, ἦτοι τῆς ἡμικυκλικῆς τῆς βάσεως αὐτῶν, εἰς τὸ

1/2 δὲ τοῦ ὕψους ἦσαν ὀλίγων ὀγκωδέστεροι, ἢ εἶχον τὴν λεγομένην ἔντασιν. Ἦν δὲ τὸ συν- γθέστατον ὕψος τὸ ἐκ 12 ἑμβατῶν. Οἱ κίονες ἦσαν ραβδωτοί, ἔχοντες 20 διαξέσμα-

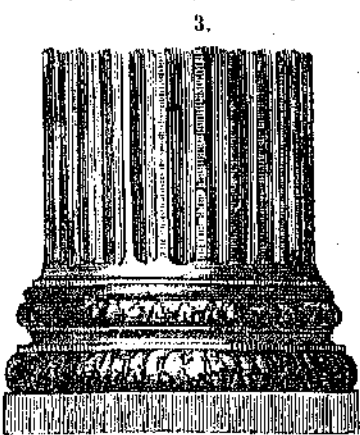
τα ἢ στρίγγας (γ) στρογγύλως εἰσεχού- σασ, ἢ, οἱ ἀρχαιότε- ροι, ἐνίοτε μόνον 16. Ἐκόσμη δ' ἀνω τὸν κίονα τὸ κιονόκρα- νον ἢ ἐπικρανον ἢ καὶ κεφαλή λεγό- μενον (αβ), ἀρχόμενον ἀπὸ ὀριζοντίου ἐντο- μῆς (ι) εἰς ἑτάς ρα- βδώσεις, μεθ' ἧν ἔπεται ὁ ἐχίνος (δ), στρογγύλον οἶδημα πρὸς τὸν κίονος, καὶ κοσμούμενον αὐτή- θως διὰ β—δ ἐμά- των (δ) ἵσως παραστά- σεων χαλκῶν κοσμη- μάτων τοῦ κίονος ὅτε ἦτο ξύλινος· καὶ μετ' αὐτὸν ἔπεται ἡ πλίν- θος (α), πλάξ παραλ- ληλεπίπεδος ἢ ἀβαξ (ἴσθην καὶ ahaeus λα- τινιστί), ἐφ' ἧς ἐπεκά-

θητο ἡ ὄραφή. Ὁ κίων οὗτος ἐλέγετο δωρίου

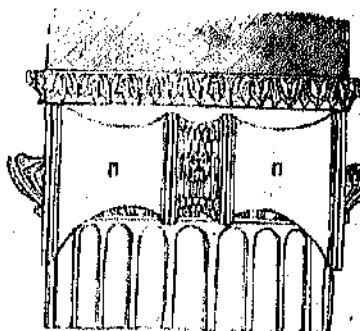

ῥυθμοῦ. Ὑπὸ τῶν Ἰωνίων δὲ μεταποιήθη ὁ ῥυθμὸς

αὗτος εἰς ἄλλον μᾶλλον εὐχαρῖν καὶ ἐπιδεικτι- κόν, τὸν Ἰώνιον, καθ' ὃν οἱ κίονες ἦσαν ἀναλό- γως ὑψηλότεροι, ἔχοντες ὕψος ὑπὲρ τοῦς 16 ἑμ- βάτας, καὶ ραβδώσεις μάλιστα 24, ἀπαντωμένους

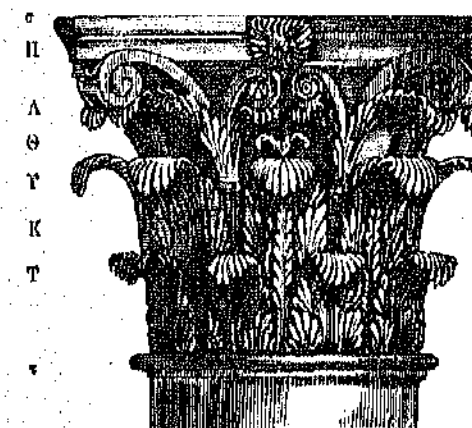

οὐχὶ εἰς ὀξείας γραμμὰς ὡς εἰς τοὺς δωρίου, ἀλλ' εἰς ἐπιρρανεῖας (Ζγ), καὶ βαίνοντας ἐπὶ βά- σεων, αἵτινες ἀρχονται κάτωθεν ἀπὸ τετραγώ- νου πλίνθου (β, λ) ἔπεται δὲ στρογγύλη, ἡμικυ- κλικῶς ἐξέχουσα, πολλὰ κίς κατάγλυφος σπεί-

ρα (β), εἶτα κοίλιος εἰσεχούσα σ. κ. ο. τ. (α) ἡ τετρα- γίλος (Γ), καὶ αὐθις δευτέρα σκεῖρα, καὶ μετὰ τῶν μερῶν τούτων φέροντες ἡμάντες (ο). Ἦν δ' Ἰωνία συνήθως ἀντὶ πρώτης σκεῖρας, εἶχον πρῶτον τροχίλιον, τὸ δὲ κιονόκρανον, ὑπὲρ ται- νίαν, πολλὰ κίς τὸ οὐχ ἦττον κατάγλυφον ὁ πο- τραχὴ λ. ι. ο. ν. (ἴδ. Θριγκῶς, 2, P), μεθ' ὃ ἔπεται ὁ ἐχίνος, ἐνίοτε κοσμούμενος δι' ὠτῶν (σ), καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰς μὲν τὰς δύο ἀντιθέτους πλευρὰς ἐ- πικαινται οἱ αὐλάκας (Δ), ἐκατέρωθεν κυρτού- μενοι εἰς δύο χαριεστάτους ἑλικίας, ὧν τὸ κέν-

τρον ἐλέγετο ὁ φ. θ. α. λ. μ. ο. ς. ἢ ἄ. ξ. ω. (υ) εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἔχουσι ἀντ' αὐτῶν τὰ λεγόμενα προ- σ- κεφάλια (4 π) διεξωσμένα δι' ἐνὸς ἢ διὰ πλείονων ζωστήρων (1/2). Ἦν τῇ ἀνωτάτῃ ἀρχαίτητι ὑπῆρχον ξύλινοι στύλοι ὡς θεό- τητες λατρευόμενοι, καὶ βεβαίως κεκαλυμ- μένοι ἀπὸ τῆς πλίνθου αὐτῶν δι' ὑφάσματος, δ' ἀνείλισσето καὶ ἀνεπορποῦτο κατὰ τὰς ἐορ- τὰς, ὅτε ὁ κίων ἔπρεπε ν' ἀποκαλυφθῇ. Τὸ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τούτου καλλιτεχνι- κῆ ἀπομίμησις ἐστὶ τὸ Ἰωνικὸν κιονόκρανον. Τοῦ Ἰωνικοῦ δὲ μεταγενεστέρα καὶ ἐτι μᾶλ- λον κατάκοσμος μεταρρόθμισις ἦν ὁ Κορίν- θιος ῥυθμὸς, διαφέρων ἐκείνου, κατὰ τὸ μεῖ- ζον ὕψος τῶν κίωνων καὶ κατὰ τὸ κιονόκρα- νον, ἐπινοηθὲν κατὰ Βιτρούβιον (IV, 1, 8) ὑπὸ τοῦ πιθανῶς Ἀθηναίου γλύπτου, τοῦ Καλ- λιμάχου, ὅστις περὶ τὴν 30ῆν Ὀλυμπιάδα, ἰδὼν περὶ κόλαθον ἀδυρμάτων ὅστις εἶχε τε- θῆ ἐπὶ τάφου νέας κόρης, φυόμενα φύλλα ἀ- κάνθου, συνέλαβε τοῦ νέου τούτου ἀρχιτεκτο- νικοῦ τρόπου τὴν ἰδέαν. Ἀρχεται δὲ καὶ αὐ- τὸ ἐκταινίας (δ, τ) συνεχῶς κοσμουμένης δι' ἀστραγάλων, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπικαθῆται ὁ κ. α.

λαθος (Κ) ἦτοι τὸ σῆμα τοῦ κιονοκράνου, στρογγύλον, περίξ ἔχον πρὸς τὰ ἔξω καμ- πτόμενα ἐκτὼ κατώτερα φύλλα ἀκάνθου, λεγόμενα τραχέα (Γ) καὶ ἐκτὼ ὑψηλότερα (Υ) ἐπίσθεν δ' αὐτῶν αἰρονται β. και. λ. ο. ι., ὧν ἕκαστος διαιρεῖται εἰς 2 κλάδους, ἓνα λε-

πτόν (θ) καὶ ἓνα ἰσχυρόν (Θ) καὶ οἱ μὲν λεπτοὶ ἀνὰ δύο συστρεφόμενοι, ἀναδιδουσι ἀνὰ ἓνα κάλυκα (λ) οἱ δ' ἰσχυροὶ, ἐπίσης ἀνὰ δύο, ἀποτελοῦσι τέσσαρες μικρὰς προσχούσας ἑλι- κίας (Δ) ἐφ' ὧν ἐπικαθῆται ἡ πλίνθος (Π) τε- τράγωνος, τὰς πλευρὰς δ' ἔχουσα οὐχὶ εὐθείας, ἀλλὰ κυρτῶς εἰσεχούσας, καὶ ἀνωθεν διὰ κυμα- τίου (α) πολλὰ κίς καταγλύφου, κεκοσμημένη.

Κλάριος ἢ Καλάριος, θυγά- τηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τῆς Ἀστυδίας ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 3).

Κλάριος, καὶ Κλάριος, δεξιὸς ὁ- μόρρους τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἠλίδι, ὅριον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀλυμπικοῦ τεμένους (ἴδ. Ὀ- λυμπία).

Κλάριος ἰκετήριοι, θ. α. λ. ο. ι. ἢ φυλ- λάδες ἰκετήρια, ἢ καὶ στέμματα, ἦσαν οἱ οὓς ἔφερον διὰ χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν κε- φαλῶν, πολλὰ κίς καὶ μετὰ λευκῶν ταινιῶν οἱ πρὸς ἰκεσίαν προσερχόμενοι.

Κλάριος, πόλις τῇ Ἰωνικῇ δω- δεκαπόλει ἀνήκουσα Δ. τῆς Σμύρνης εἰς τὴν Ν. ἀκτὴν τοῦ κόλπου αὐτῆς ἐν μέρει ἐπὶ νήσου, ἐνωθείσης διὰ χώματος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς ξηρᾶς. Εἶχε μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου (Ἡρδ. Α, 142. Β, 178.—Θουκ. II, 14.—Στράβ. ΙΔ, 645).

Κλάριος, νόμῃ ἔχουσα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίανος, ὄρους τῆς Λακεδαιμο- νίας (Πλουτ. Γ).

Κλάριος, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φο- νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως κατὰ τοὺς γά- μους τοῦ Ηειρίθου (Ον. Μοι. XII, 370). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὄρξων τὴν Καμπανίαν πρὸς τὸ Λάτιον· εἶτα μετονο- μασθεὶς Λεῖρις (Στράβ. Β, 3, 6). Νῦν Κα- ριάνος. — 3) Ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας, ἐκ- βάλλων εἰς τὸν Τίβεριν. Νῦν Χιάνος.

Κλάριος, ἐπίθετον ὕφ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας (Πλουτ. Η, 58), καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν Κλάρι (Καλλμ. Ἀπόλ. 70.—Πλουτ. Ζ, 3, 5).

Κκλάρος, ἴδ. Κολοφῶν.

Κκλαρώται, καὶ ἀφαμιώται, ἐν Κρήτῃ οἱ ἰδιωτικοὶ δοῦλοι εἰς τοὺς ἀγροὺς, οὓς οἱ Κρήτες ὠνόμαζον ἀφημίαν (Ήσυχ.). ἴδ. Ἐλλωτες, Κρήτη.

Κκλαυδιόπολις, 1) ἡ πρὶν Βιθύνιον, πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας (Στράβ.), ἡ τῆς Καππαδοκίας (Πτλμ.) ἐν Ἀσίᾳ.

Κκλαυγόρας, ζωγράφος ἐκ Φλιουίντου τῆς Πελοποννήσου (Ἐνφ.).

Κκλαίνετος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος, ὁ περιορίσας τὸ δίκαιωμα τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ αἰτίαςως τῶν στρατηγῶν (Θουκ. Γ', 36. — Ἀριστ. Ἰπκ. 574).

Κκλεανδρίδης, ἔφορος τῆς Σπάρτης, συνοδεύσας τῷ 445 π. Χ. τὸν νέον βασιλέα Πλειστοάνακτα εἰς Ἀθήνας. Δωροδοκῆθεις δὲ ὑπὸ Περικλέους καὶ διενεργήσας τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στρατοῦ, ἐν Σπάρτῃ, καταδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ἐσώθη μόνον διὰ φυγῆς (Πλουτ. Παρ. ΚΒ. — Θουκ. ΣΤ', 93).

Κκλεάνδρος, ἀρχηγὸς τῆς δημοτικῆς μερίδος ἐν Γέλα τῆς Σικελίας, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀρχῆς δ' ἔτη 7, τέλος ἐθανατώθη τῷ 498 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ', 154).

Κκλεάνθης, 1) φιλόσοφος ἐξ Ἄσσου τῆς Μυσίας, ἐζη περὶ τὸ 260 π. Χ. Πτωχὸς καὶ ἀποχειροβίωτος, ἐκαλεῖτο χλευαστικῶς φρεάντης. Ἐπὶ 20 ἔτη ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Ζήνωνι, καὶ εἶτα διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν Στοά. Τὸν ἥλιον ἐξελάμβανεν ὡς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Περιήλθε δ' εἰς ἔριν πρὸς τὸν μαθητὴν τοῦ Χρύσιππον, καὶ 80ούτης ἀπέθανεν ἐκασίως ἐξ ἀστίας, ὡς πιστεύεται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἄμνος εἰς Δία, διατηρηθεὶς παρὰ Στοβαίου, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ ὑψηγορία, οὐχὶ ὀμως καὶ ἐπὶ ἀπαιστω ἀκριβεῖα τοῦ ὕψους. — 2) Κερνίδης, εἰς δὲ ὁ Πλίνιος (XXXV, 5) ἀποδίδωσι τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῆς ζωγραφικῆς.

Κκλεάνωρ, στρατηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀργολίδας (Ἐνφ. Ἀνθ. Γ', 47).

Κκλεαρίδης, μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολεμῶν, καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν εἰρήνην ἣν ὁ Νικίας διαπραγματεύθη (Θουκ. Δ', 132. Ε', 10 21).

Κκλεάριστος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θγν. 502).

Κκλέαρχος, 1) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πολλάκις ναυαρχήσας τοῦ σπαρτιατικοῦ στόλου (Θουκ. Η', 8. 20. Ἐνφ. Ἑλλ. Δ', 1). "Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα, τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὡς στρατηγὸς κατὰ τῶν Θρακῶν, ἀντεποιήθη τῆς τυραννίδος, πολλῶν πλουσιῶν καταλαβάν τὴν περιουσίαν. Διὰ τῶν ὀπλων δὲ τὸν ἐβίασεν ἡ Σπάρτη ἵ ἀποστῆ. Ἔραπεις εἰς φυγὴν, προσήλθε μετὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων εἰς Κύρον τὸν νεώτερον ἐκστρατεύοντα κατὰ τοῦ Ἀραξέρηου (Ἐνφ. Ἀνθ. Δ', 1, 9. — Β', 6, 2), ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην, καὶ ἐφονεύθη μετὰ ταῦτα δολίως ὑπὸ τοῦ σατραπῆ Τισσαφέρτους. — 2) Τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀρχῆς ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ δολοφονηθεὶς τῷ 364 π. Χ. Ἐν Ἡρακλείᾳ εἶχεν ἰδρύσει βιβλιοθήκην. Ἦσκει δὲ τὴν ἀρχὴν ὠμῶς, εἰ καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους διδαχθεὶς. — 3) Σκρὸς καὶ ἰκανὸς μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ Σόλων τῆς Κύπρου, γράψας πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ ἱστορικά, διότι ἐν ἐξ αὐτῶν ἐπεγράφετο Β (οἱ. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Σουλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κκλεαγέννης, μέτοικος ἐν Ἀθήναις, πολιτικὴν κτησάμενος ἐπιτροπὴν (Ἀριστ. Βάτρ. 709).

Κκλεῖδες, δύο (κατὰ Πλίνιον τέσσαρες) μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Κύπρου (Στράβ.). Ὁ Ἡρόδοτος (Ε', 108) οὕτω καλεῖ τὰ αὐταῖς ἀντικείμενον ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, ὃ ὁ Στράβων λέγει Βοῖς οὐράν. Νῦν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.

Κκλειδαμίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Σερφαλέους (Ἀριστ. Βάτρ. 791).

Κκλειθῆμος, συγγραφεὺς Ἀθηναῖος τῆς δ' π. Χ. ἑκατοστάτηριδος, ἔγραψεν Ἀπορίδα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ μνημονεύσασαν καὶ τῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσῆχθησαν μόνον τῇ 100 Ὀλυμπιάδι (377 π. Χ.). Μνημονεῦνται δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα ἔργα, ὡς τὸ ἐξηγητικὸν, οἱ νόστοι, τὰ πρωτογόνια, ὧν τεμάχια σώζονται (Σουλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κκλειθικός, ἀρχων ἐν Ἀθήναις (Παυσ.).

Κκλειναγόρας, ἱερεὺς τῶν Ἄμφικτυῶν (Δμσθ.).

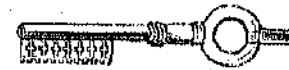
Κκλεινίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πλοῦσιος, ὀπίσθας ἰδίᾳ δαπάνῃ τριήρη εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον. Ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Κορυναίᾳ μάχην.

Κκλεινόμαχος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ἐνφ. Ἑλλ. Β', 2).

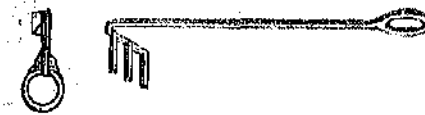
Κκλειωνίδης, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Γ', 3).

Κκλεις, μία τῶν Νομφῶν αἵτινες ἐν Νάξῳ ἔθρεφαν τὸν Βάκχον ὡς βρέφος (Διόδ. Α', 52).

Κκλεις, ἡ δι' ἧς ἡ θύρα κλείεται καὶ ἀνοίγεται, ἦτο ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει (Ὀδ.

Φ, 47), ἐσημαίνει δὲ καὶ τὸ κλειθρον ἐν γέ-

νει (Πλ. Ω, 455), καὶ ἦν διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος κατὰ τὸ τῶν θυρῶν ἢ τῶν πυλῶν εἰς ἧς ἐχρησίμευεν. Αἱ τρεῖς ἐδόντας ἔχουσαι ἐλέγοντο Λακωνικαὶ καὶ (Διολ. Ματ. Γ, 11).

Κκλεισθένης, 1) Ὀρθογορίδης ἐκ τῆς προδωρικῆς φυλῆς τῶν Αἰγιαλέων ἐπὶ Σόλωνος, τύραννος τῆς Σικυῶνος, καταβαλὼν

τῶν Δωριέων τὴν ὑπεροχὴν, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὰ ἐξαιρετικὰ προνόμια ὧν ἀπελάμβανον πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου, καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτῶν φυλάς, τοὺς Ὑλλεῖς, Παιμφύλους καὶ Δυμῆνας δούς τὰς περιφρονητικὰς ἐπωνυμίας Ὑατῶν, Ὀνεατῶν καὶ Χοιρεατῶν (Ἐκ τοῦ ὕς, ὄνος καὶ χοῖρος), ἐν ᾧ τοὺς ἰθαγενεῖς μετωνόμασεν Ἀρχελάους (ἀρχοντος τοῦ λαοῦ) (Ἡρόδ. Ε', 68). Ἐκ τούτου περιήλθεν εἰς πόλεμον πρὸς τὸ ἐκδωρισθὲν Ἄργος, καὶ ἀπηγόρευσε νὰ ψάλλωνται ἐν Σικυῶνι ὑπὸ ραψωδῶν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, ὡς ὑμνοῦντος τὸ Ἄργος καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν Κρισσαϊκὸν πόλεμον στρατηγῶν καὶ νικήσας συμβουλαῖς τοῦ Σόλωνος, τῷ 590 π. Χ., ἤγειρεν ἐκ τῶν λαφύρων ἐν Σικυῶνι λαμπρὰν στοάν. Συνεκάλεσε δὲ περὶ αὐτὸν καὶ ἐξένισε μεγαλοπρεπῶς πολλοὺς τῶν ἀρίστων γένων ὡς μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαρίστης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γάμον εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ἀλκιμακωνίδην Μεγακλήν (Ἡρόδ. ΣΤ', 125—130). Φαίνεται δ' ὅτι ἐξεβλήθη μικρὸν μετὰ τὴν 50ῶν Ὀλυμπιάδα (Θουκ. Α', 18). — 2) Ὁ ἔγγονος τοῦ ἀνωτέρου ἐκ τῆς Ἀγαρίστης. Ὅτε, βοήθεια τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ Πεισιστρατίδαι ἐξεβλήθησαν ἐξ Ἀθηνῶν, ἐτέθη ὁ Κκλεισθένης ἐκεῖ, ὡς πρὶν ὁ πάππος τοῦ ἐν Σικυῶνι, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοτικῆς μερίδος, ὑπερίσχυσε τοῦ ἀντικαθθέντος αὐτῷ βιαίου ὀλιγάρχου Ἰσαγόρου (Ἡρ. Ε', 66), καὶ κύριος τῆς ἐξουσίας γενόμενος, κατήργησε καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πάππος τοῦ τὰς τέσσαρας Ἴωνικὰς ἀριστοκρατικὰς φυλάς, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὰς διὰ δέκα γεωγραφικῶν, τῆς Ἐρεχθίδος, Διγχιίδος, Πανδιονίδος, Λεοντίδος, Ἀκαμαντίδος, Οἰνήιδος, Κεαρπίδος, Ἰπποβοαντίδος, Λιαντίδος, καὶ Ἀντιοχίδος, διαίρεισας ἐκάστην εἰς δέκα δήμους (Ἡρόδ. Ε', 62. ΣΤ', 123), οἵτινες ὁμῶς μετέπειτα ἠεξήθησαν εἰς 174. Τὰς ναυκραρίας δὲ, τὰς φορολογικὰς ταύτας μονάδας τῆς Ἀττικῆς, ἐκανόνισεν εἰς 50, ἀνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ τοὺς βουλευτὰς ἀπὸ 400

ηξήσεν εἰς 500, ἀνά 50 ἐκ φυλῆς ἐκάστης, "Ὅπως δ' αὐξήσῃ τῆς χώρας τὸν πληθυσμὸν, ἐνέγραψεν εἰς τὰς φυλάς καὶ ξένους καὶ μετοίκους καὶ δούλους (Ἀριστ. Πολ. Γ', 1, 10), καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μεταρρυθμίσεών του, εἰσήγαγε καὶ τὸν νόμον περὶ ὀστρακισμοῦ (Διόδ. ΙΑ, 155). Συνέπεια δὲ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς παραδοχὴ τῆς κληρώσεως ἀντὶ τῆς χειροτονίας, ἐκάστου εἰς αὐτὰς ἀνερχομένου οὐχὶ κατ' ἄξιαν, ἀλλὰ κατὰ τύχην. "Ἴνα ἀποκρούσῃ ἡμῶς τοὺς ἀριστοκράτας, οἵτινες ἐξηκολούθουν ἀντιπράττοντες εἰς τὸ ἔργον του, ἀπειτάθη εἰς τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην, καὶ ἐξήτησε τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ὠφελήθεντες οἱ ἀντίπαλοι του, τὸν κατηγορήσαν, καὶ ὑποτίθεται ὅτι κατώρθωσαν τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἐξουσίαν του περὶ τὸ 505 π. Χ.

Κλειτάρχος, 1) υἱὸς Δεινῶνος τοῦ ἱστορικοῦ, Μεγαρέως, μαθητῆς τοῦ Στίλπιωνος, εἰς Ἀσίαν συνοδεύσας Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὃν ἡμῶς δυσηρέσκει διὰ τῆς παρησίας του. "Ἐγράψε καὶ αὐτὸς « Περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίας », ἔργον οὐχὶ πάντοτε ἀκριβές, ὡς νομίζεται, καὶ οὐ πολλὰ σώζονται ἀποσπάσματα μέχρι τοῦ Π' βιβλίου. "Ἐπ' αὐτοῦ ἡμῶς στηρίζονται τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Διοδώρου ἱστοροῦμενα, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων Κορτίου καὶ "Ιουστίνου" καὶ ὁ Πλούταρχος (Θεμ. ΚΖ) πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρύσατο. — 2) Τύραννος τῆς Ἰβητρίας, ἐγκαταστάς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐδηγοῦμένων ὑπὸ τοῦ Φωκίωνος, καὶ συμπληρωσάντων οὕτως τῆς Εὐθείας τὴν ἀπελευθέρωσιν (Δημοφ. Φιλ. Γ, 125).

Κλεισεπίκη, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσίνας ("Ὀμ. "Υμ. Δημτ. 109).

Κλειταγόρα, ποιήτρια Θεσσαλῆ ἐπὶ τῶν Πισιστραιδῶν (Ἀριστ. Λαστρ. 1244).

Κλειτή, μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα της Κλειτόν (Ἀπλ. Β, 1, 5).

Κλειτόμαχος, 1) ἐπίσημος Ἰσθμιαίνης καὶ Πυθιονίκης. — 2) Καρχηδόνιος, μαθητῆς τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καρνεάδου, εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων φιλοσόφων τῆς νέας Ἀκαδημίας περὶ τὰ 130 π. Χ., εἰς ὃν ἀποδίδονται 400 συγγράμματα. "Ὁ Κικέρων (Tusc. III, 22, 54) μνημονεύει πραγματείας αὐτοῦ δι' ἧς παρηγορεῖ τοὺς συμπατριώτας του μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Καρχηδόνης.

Κλεῦτος, 1) "Ἰδ. Ἡὼς καὶ Μελάμπους. — 2) Ὁ ἐπικαλούμενος Μέλας, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οὗ ἔλασε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανικῇ μάχην, δι' ἧς καὶ ἰδίως ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀρρ. Α, 15, 8). "Ἦν ἱλαρχὸς τῆς πρώτης Πλης, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλώτα, ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ἡφιστίωνος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ μετὰ ταῦτα διοικητῆς τῆς Βακτριανῆς σατραπείας. "Ἀλλ' ἐπειδὴ ποτὲ παρὰ τὴν Περσικὴν ἐθιμοταξίαν ἠλευθεροστάτησε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μέθῃ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀρρ. Δ, 14) ἀλλ' εἶτα, συνελθὼν, περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν. "Ἦ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἑλλανίκη εἶχε χρηματίσει τοῦ Ἀλεξάνδρου τροφός. — 3) Ὁ ἐπιλεγόμενος Λευκός, ἔφερε μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὀπίσω τοὺς ἀπομάχους, ἐνίκησε τῇ 322 τοὺς Ἀθηναίους εἰς ναυμαχίαν παρὰ τῇ Ἀμοργῷ, ἔλαβε τῇ 321 τὴν διοίκησιν τῆς Λυδίας, ἐξ ἧς μετὰ δύο ἔτη ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, κατεναυμάχησε δ' αὐτὸν τῇ 318 ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπέθανε (Διόδ. ΙΗ, 15).

Κλεῦτων, γλύπτης Ἀθηναῖος, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφάντος (Ἀπμ. Γ, 10, 6) ὡς συζητῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς τέχνης.

Κλεῦτων (ἢ καὶ Κλήτων καὶ Κλιτόριον), πόλις Β. τῆς Ἀκαρνανίας, ὄχυρά ἦς τοὺς πολίτας ὁ Πολύβιος λέγει ἀνδρείους καὶ φιλαλευθέρους (Β, 55).

Κλεῶ, ἴδ. Μούσαι.

Κλέοβις, καὶ Ἐβῶτων, υἱὸς τῆς ἐν Ἄργει ἱερέως τοῦ Ἡραίου Κοδῆπης. "Ἐν

ἡμέρᾳ τελετῆς, μὴ παρόντων τῶν βοῶν οἵτινες ἐξεύγνοντο εἰς τῆς ἱερέας τὴν ἄμαξαν, ἔσπραν αὐτὴν οἱ υἱοὶ της εἰς τὸν 15 στάδια ἀπέχοντα ναόν. Πύχθη δὲ τότε ἡ μήτηρ εἰς τὴν Ἥραν νὰ θαφτεῖται εἰς τοὺς εὐσεβεῖς υἱοὺς τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν, καὶ δὴ, μετὰ τὴν θυσίαν ἀπεκοιμήθησαν οἱ υἱοὶ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς, καὶ δὲν ἐξύπνησαν πλέον (Ἡρόδ. Α, 34).

Κλεόβια, μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος, γυναικὸς τοῦ Θεστίου (Ἀπλ. Δ, 7, 10).

Κλεοβούλη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Αἰδίου, μήτηρ τοῦ Μυρτίλλου ἐκ τοῦ Ἐρμοῦ. — 2) Πυθία τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηρέως καὶ Ἀμφιδάμαντος (Ἠγ. Ρυθ. XIV).

Κλεόβουλος, 1) Υἱὸς Εὐαγόρου, τύραννος τῆς Λίνδου ἐν Ρόδῳ, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ἐλέγετο ἀποδημήσας εἰς Αἴγυπτον, καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσιν ἐκεῖ διδασχθεὶς. Αὐτοῦ σώζεται ἐν ἐπιγράμματι καὶ μία ἐπιστολή, ἀπολέσθησαν δὲ τινὰ μικρὰ ποιήματα καὶ αἰνίγματα (Πλτ. Πρτγ. 343). Κατὰ Διογ. Λαέρτιον ἦν ἐκ Καρίας. — 2) Ἐπίσημος Ἰρῶς, ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεὶς ("Ὀμ. Ἰλ. Β, 320).

Κλεόδοκος, 1) Υἱὸς τοῦ Ὑλλου, ἐκγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατὴρ τοῦ Ἀριστομάχου, ἐπέχειρσε νὰ καταγάγῃ τοὺς Ἡρακλειδὰς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἀπέτυχεν (Ἡρόδ. ΣΤ, 52. — Ἀπλ. Β, 82. — Πaus. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης (Ἀπλ. Β, 7, 8).

Κλεόδοκιμος, φιλόσοφος περιπατητικὸς (Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6).

Κλεοδίκη, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ ἡμέρου.

Κλεοδότη, μία τῶν θυγατέρων τῆς Νείδης (Ἀπλ. Γ, 5, 6).

Κλεοδώρα, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα της Λίξον (Ἀπλ. Β, 1, 5). — 2) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Παριασοῦ ἐκ τοῦ Προσειδῶνος (Πaus. Ι, 6).

(ἀρχ. λεξ. λ. Ρ. ΡΑΙΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Κλεοῦτας, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀριστοκλέους, Κυθωνιάτου τὴν καταγωγὴν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μνημονεύμενος διὰ τὴν περὶ τὰ καθέκαστα τῆς γλυπτικῆς ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, ὡς ὅτε κατασκεύασεν ἐν Ἀθήναις χαλκοῦν ἀνδριάντα, δοῦς αὐτῷ ἀργυροῦς τοὺς ὄνυχας. Καὶ ὡς ἀρχιτέκτων δὲ διαρρύθμισε καὶ τὴν ἔντευχον ἱππάρεσιν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρομίου. "Ἰδ. (Πaus. ΣΤ, 20).

Κλεοκροτος, Ἀθηναῖος, κήρυξ ἐπὶ τῶν μυστηρίων, ἐν χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς πολύσαρκον (Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 20).

Κλεόλα, θυγάτηρ τοῦ Διάντος, ἐξ ἧς, κατὰ τινὰς, ὁ Ἄτρεὺς ἔσχεν υἱὸν τὸν Κλεισθένην (Σχλ. Εὐρπ. Ὀρατ.).

Κλεόλαος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης (Διόδ. Δ, 31).

Κλεόμβροτος, 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀναξανδρίδου, νεώτερος ἀδελφὸς Λεωνίδου τοῦ ἡμίως τῶν Θερμοπυλῶν, ἐπιτροπέυσας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πλειστάρχου. Διαταχθεὶς νὰ κατάσχη τὸν ἱσθμὸν πρὸ τῆς μάχης τῆς Σαλαμίνας, ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε (Ἡρόδ. ΙΕ, 41. Ζ, 105. Η, 71. Θ, 10). Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἐν Πλαταιαῖς νικῆσας Πausanias καὶ ὁ ἐν Τανάγρα (457) στρατηγὸς Νικομήδης (Θουκ. Α, 107). — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πausanias, ἔφυγεν ὅτε ὁ πατὴρ του κατεδικάσθη ἐπὶ προδοσίᾳ (394 π. Χ.). Διεδέχθη δὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀγησίπολιν, καὶ ἀνέλαβε τὴν κατὰ Θεβῶν ἀποτυχούσαν ἐκστρατείαν (378) ὅτε οἱ Θεβαῖοι εἶχον ἀποβάλει τὸν Φαιβίδαν ἐκ τῆς Καδμείας (Ξεν. Ἑλλ. ΙΕ, 4, 14. — Πλούτ. Πελοπ. Π'), ὡς καὶ αὐθις ἐπίσης ἀπέτυχε μετὰ δύο ἔτη. Τῷ δὲ 371 ἐν Λεύκτροις ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, καίτοι ἐλάσσονας ἔχοντας δυνάμεις, καὶ ἔπεσον εἰς τὴν μάχην (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 1. Γ, 4, 2. — Πλούτ. Πελοπ. Κ. — ΚΓ. — Πaus. Θ, 13, 4). — 3) Κλ. Β, διεδέχθη, τῷ 242 π. Χ., ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸν πενθερόν

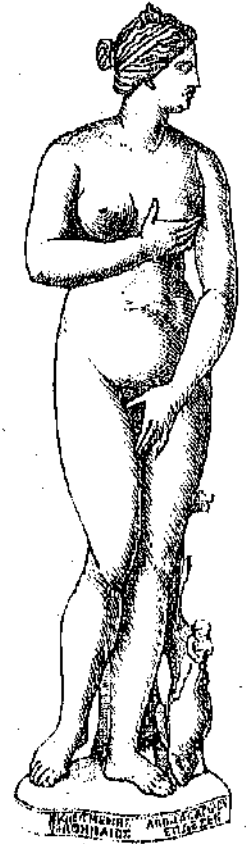
του Λεωνίδα, τὸν ἐκβληθέντα διότι ἀντίστη εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις Ἁγίδος τοῦ Γ'. Ὑπερισχύσας δὲ μετὰ 2 ἔτη ὁ Λεωνίδας, κατεδίωξεν ἀμειλίχτως τὸν γαμβρὸν του μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῷ ἐχώρισε τὴν ζωὴν μόνον ἐπὶ τῇ παρρακλήσει τῆς θυγατρὸς του Χειλωνίδος, ἣτις παρηκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἐξορίαν του (Πλούτ. Ἁγίς ΙΑ. ΙΣΤ. ΙΖ).

Κλεομένης, 1) υἱὸς Ἀναξανδρίδου (ἴδ. Κλεομβρότος), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἱκανὸς, νοήμων καὶ υπερήφανος. Τῷ 519 κατὰ τοῦ Ἀργῶνος ἐστρατεύσας, ἐνίκησε διὰ στρατηγήματος, καὶ πρόληψις μόνον τὸν ἐμπόδισε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν (Ἡρόδ. ΣΤ', 76—82). Μετὰ τρεῖς ἔτη (τῷ 510) ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. Ε, 64, 65), ὅτε, ἐντολῇ καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ ὄν εἶχον κερδῆσαι οἱ Ἀλκμαιωνεῖς, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, καὶ ἐδέχθησαν τὸν Ἀλκμαιωνίδην Κλεισθένην. Καὶ ὑπερίσχυσε μὲν κατ' αὐτοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος Ἰσαγόρας, ἀλλ' ἐκαστάντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκλείσαν τεύτον καὶ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ μετὰ 2 ἡμέρας τοῖς ἐπέτρεψαν ν' ἀποσυρθῶσι, τῷ 508 (Ἡρόδ. Ε, 70). Εἶτα δ' ἐπανήλθεν ὁ Κλεομένης (506) μετὰ μεζονος στρατοῦ καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Ἐλευσίνα ἀλλ' ἢ διαφωνία τῶν Κορινθίων καὶ τοῦ συμβασιλέως του Δημάρτου δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ προῆθῃ (Ἡρόδ. Ε, 49—51). Ὁ αὐτὸς δὲ Δημάρτος τὸν ἐκόλυσε καὶ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Αἰγινήτας διότι ἔδωκαν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ὁ Κλεομένης ἐκδικούμενος, κατηγόρησε τὸν Δημάρτον ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ πατρὸς του, καὶ δωροδοκήσας τὸ μαντιῶν, ἐπέτυχεν χρησμὸν τῶν Δελφῶν, καὶ ἐν ἐξορίσθῃ μὲν ὁ Δημάρτος, ἀντικατέστη δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωτυχίδου, φίλου τοῦ Κλεομένου· ἀλλ' εἶτα τῆς συνοφαντικῆς ἀνακαλυφθείσης, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὁ ἴδιος εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀργαδίαν, ἣς

ἐζήτησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους. Τέλος δ' ἀνεκλήθη ἀλλὰ παραφρονήσας ἠτύχησεν, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς του Λεωνίδας (Ἡρόδ. ΣΤ', 63, 73—75, 84).—2) Κλ. Β, υἱὸς Κλεομβρότου Β, ἐδασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 370 π. Χ., ἐπὶ 60 ἔτη καὶ 10 μῆνας (Διόδ. Κ, 29).—3) Κλ. Γ, υἱὸς Λεωνίδου Β, βασιλεύσας τῷ 235 π. Χ., ἤθελεν, ὡς ὁ Ἁγίς Ι' (ἴδ.), νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀρχαίαν σπαρτιατικὴν διαίταν καὶ νομοθεσίαν, ὁ δὲ Πολύβιος, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ἔζη, λέγει (Θ, 23) «κατάλυσιν τῆς πατρῖου πολιτείας,» καὶ αὐτὸν θεωρεῖ ὡς «πικρότατον τύραννον,» ἐνεκα τῆς ἀνευθέρτου σταθερότητος αὐτοῦ ἣς ἢ ἔλλειψις κατέστρεψε τὸν Ἁγίον, ὡς ἢ ἰδίᾳ αὐτοῦ μήτηρ τὸ ἀνωμολογεῖ. Οὐχ ἦττον ὁμοῦ αὐτὸς ὁ Πολύβιος ἀναγνωρίζει αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς, τὴν ἱκανότητα καὶ φιλοτιμίαν (Δ, 39, Ε, 39, ΙΙΙ, 39). Ἡ μεγαλόφρων αὐτοῦ μήτηρ, Κρατησίλεια, τῷ ἐνέκνυσε παιδιῶν σπαρτιατικὴν εὐστάθειαν καὶ ἀντίστη μὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τοῦ νὰ νυμφευθῇ Ἁγιάτιν, τὴν νέαν χήραν τοῦ Ἁγίδος· ἀλλ' ὅτε ἤκουσε παρ' αὐτῆς περὶ τῶν εὐγενῶν σχεδίων τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, συνεδέθη μετ' αὐτῆς διὰ στενωτάτης φιλίας. Μελετήσας ν' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐφόρους, ὧν ἡ ἐξουσία εἶχε μεγάλως ἐξογκωθῆ, καὶ φρονῶν ὅτι τοῦτο δύναται μᾶλλον ἐν πολέμῳ (Πλούτ. Κλεομ. Γ), προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀγαιούς ὑπὸ τὸν Ἄρατον παρὰ τὸ Λύκειον ὄρος, καὶ εἶτα πάλιν κατὰ τὸ Λεῦκτρον (Πλούτ. Κλεομ. Δ—ΣΤ. Ἄρατ. ΛΕ—ΛΣ.—Πολύβ. Β, 46, 51). Τῷ δὲ 226 ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδια του εἰς τινος τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθιωτῶν, ἐφόρυσεν ἢ τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχέδια του. Συμβασιλέα ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφόν του Εὐκλείδην, κατήργησε τὴν ἐφορείαν

ἐνομοθέτησε τὴν ἀποκοπὴν τῶν φόρων καὶ ὤρισεν τὴν ἴσῃν διανομὴν τῶν γαιῶν, μὴ ἐξαίρεθέντων οὐδὲ τῶν 80 προσωρινῶς ἐξελαθέντων, ἠξήσθη τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἐπισήμων ἐκ τῶν περιορίων, καὶ εἰσήγαγε τὴν σπαρτιατικὴν ἀγωγήν, τὰ συσσίτια κ.λ., πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα χρηργῶν (Πλούτ. Κλεομ. Η—ΙΖ). Τὸν στρατὸν κατὰ μακεδονικὴν τάξιν ὀργανώσας, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Τεγέας καὶ Μαντιναίας, ἐνίκησε τοὺς Ἀγαιούς εἰς τὴν Δύμην (Αὐτ. ΙΒ—ΙΔ). Διαπραγματεύσας εἰρήνης ἀπέτυχον, διότι ὁ Ἄρατος ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιουρίαν τοῦ Ἀντιγόου, καὶ ἀνεκλήσαστο τὸ Ἄργος (124) ὁ εἶχε κυριεύσει ὁ Κλεομένης (Αὐτ. ΙΕ—ΚΑ). Βαθέως δὲ τὸν κατέβαλεν ὁ τότε συμβῆς θάνατος τῆς συζύγου του. Ὑπερισχύωντος δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ Ἀντιγόου, ἐπέσθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του Κρατησίλειας, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἀντίστη. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν, εἰ καὶ ὡς ὀνήρους ἐπαμύφην εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ τέκνα του. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 223—222, κατώρθωσε νὰ στρατολογήσῃ, καὶ τὴν Μαντιναίαν, ἀνθισταμένην, ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψε (Αὐτ. ΚΙ—ΚΙΕ. Φίλοπ. Β), καὶ ἐπολέμει ἐπιτυχῶς τοὺς Ἀργεῖους. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόου ἐνίκηθη τῷ 221 κατὰ κράτος εἰς τὰ στενά τῆς Μελασίας Π. τῆς Σπάρτης, καὶ μετ' ὀλίγων ἰππέων διεσώθη εἰς Σπάρτην (Αὐτ. ΚΖ. ΚΙΗ. Φίλοπ. ΣΤ'.—Πολύβ. Β, 65—70). Κυριεύσας δ' ὁ Ἀντιγόου τὴν Σπάρτην, ἐγκατέστησεν αὐτῆς τὴν ἐφορείαν ὁ δὲ Κλεομένης διὰ τοῦ Γυθείου ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδια του εἰς τινος τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθιωτῶν, ἐφόρυσεν ἢ τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχέδια του. Συμβασιλέα ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφόν του Εὐκλείδην, κατήργησε τὴν ἐφορείαν

μετὰ τῶν συντρόφων του, τῷ 220 ἢ ἀρχὰς τοῦ 219, μόλις ἄγων 35 ἐτῶν ἠλικίαν ἢ δὲ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα του ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις μετ' ἀγενοῦς ἀμύτης καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐνέγραψεν εἰς δέρμα καὶ ἐκρέμασεν εἰς ἀγγλῶν. Μετὰ τοῦ μεγαλοπράγμονος δὲ τούτου ἀνδρὸς ἐξέλιπε καὶ πᾶσα ἐλπίς ἀναβιώσεως τῆς Σπάρτης (Πλούτ. Κλ. ΛΕ.—Φίλοπ. Β, 35—39).—4) Ἐκ Ναυκράτιδος τῆς Αἰγύπτου. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἀλεξανδρείας αἱ τῶν φόρων τὴν εἰσπραξίν. Πλεονέκτης, καὶ διὰ καταπίσεων τῶν κατ' αἰκῶν μέγαν πλοῦτον συναγαγόν, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν δὲν ἐτιμωρήθη ἀλλ' ὅτε ὁ Πτολεμαῖος παρέλαβε τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὑπέβαλεν εἰς θάλασσαν καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ τοῖς θησαυροῦς του ὑψαισποικίθη (Ἄρρ. Γ, 5.—Διόδ. ΙΙΙ, 14).—5) Κλ. Ἀπολλοδώρου, Ἀθηναῖος, γλύπτης τῶν ἐσχάτων Μακεδονικῶν χρόνων (Ὀλ. 140—150), οὗ αἱ Θεσπιάδες, σύμπλεγμα ἀγαλμάτων, ἦσαν τόσον ὠραῖαι, ὥστε, ὅτε ὁ Μόμιος τὰς μετέφερον εἰς τὴν Ἱώμην, εἰς Ῥωμαῖος ἐρώταυθη μίαν ἐξ αὐτῶν (ΡΙ. ΧΧΧVI, 4—11). Εἰςέσθη δ' αὐτοῦ ἐν ἀριστοῦργημα, ἔχον τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιγεγραμμένου, ἢ λεγομένη Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, κατ' ἐμπνεύσιν καὶ μετάπλασιν τῆς Ἀναδυομένης τοῦ Πραξιτέ-

λους, οὐχὶ μὲν θεῖαν, ἀλλὰ τὴν υπερτάτην ἀνθρωπίνην καλλονὴν παριστώσα.

Κλεομήδης, 1) ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστιπυλαίας, περὶ οὗ διηγούντο ὅτι, Ὀλυμπιονίκης καὶ μὴ στεφανωθείς διότι εἰς τὴν πυγμὴν ἐφόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του Ἴκκον ἐξ Ἐπιδαύρου, παρεφρόνησε, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, κατέρριψε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν στέγην διδασκαλείου ἐν ᾗ ἐξήκοντα παῖδες ἐφονεύθησαν. Διωκόμενος δὲ, κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν ἐγένετο ἀφανής, καὶ τὸ μαντεῖον ἐρωτηθεὶς, ἀπήντησεν ὅτι ἦν οὗτος ὁ ἐσχάτος τῶν ἡρώων καὶ ἀθάνατος, δι' ὃ οἱ Ἀστιπυλαεῖς ἐτέλουν αὐτῷ θυσίας (Παισ. ΣΤ, 9, 3). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 84). — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 3). — 4) Μαθηματικὸς ἐποχῆς ἀγνώστου. Σώζεται αὐτοῦ εἰσαγωγή εἰς τὴν σφαιρικὴν ἀστρονομίαν.

Κλεοπάτρα, 1) θυγάτηρ τοῦ Βορέου, ὁ. Κλάρις. — 2) θυγ. τοῦ Ἰδα. ἴδ. Μελέαγρος. — 3) θυγ. τοῦ Τρωῶς καὶ τῆς Καλλιρρόης. — 4) Δαναΐς, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἀγήμερον. — 5) Ἰτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, γυνὴ τοῦ Ἑρμοῦ (Αὐτ.). — 6) Σύζυγος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θανατωθεῖσα ἐνεργεῖα τῆς Ὀλυμπιάδος, (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι). — 7) θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἀποθνήσκουσα τῷ 322 π. Χ., ἐνυμφεύθη ἔπειτα Περδίκκην, τὸν ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ αὐτὸς ἐδολοφονήθη, πολλοὶ Μακεδόνες στρατηγοὶ τὴν ἐξήγησαν εἰς γάμον· ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος εἰς τὰς Σάρδεῖς τὴν ἐπέτρεψε, καὶ πιθανῶς ἐνήργησε νὰ δολοφονηθῇ τῷ 308, ἵνα μὴ νυμφευθῇ τὸν ὑπ' αὐτῆς προτιμηθέντα Πτολεμαῖον τῆς Αἰγύπτου· ἐκήδευσεν δ' αὐτὴν μετὰ μεγάλης πομπῆς ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ὑπονοίας (Διόδ. Κ, 37). — 8) θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ

Φιλομήτορος, σύζυγος Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπολιπούσα αὐτὸν, ἐνυμφεύθη τὸν ἐμβαλόντα αὐτὸν Δημήτριον, καὶ τούτου αἰχμαλωτεύσεντος ὑπὸ τῶν Πάρθων, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σιδῆτην. Ὁ Δημήτριος ὁμοῦς ἀπηλευθερώθη, καὶ ἐπειδὴ ἐπέστρεψε συνοδούμενος ὑπὸ ἄλλης συζύγου Παρθίας, ἐξ ἐκδικήσεως, καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀμφισβητήσῃ τὸν θρόνον, ἡ Κλεοπάτρα διενήργησε τὴν δολοφονίαν του, καὶ προσέτι ἐφόνευσε τὴν ἀνόσιον καὶ αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ Δημήτριου υἱὸν τῆς Μελέωνος, θελήσαντα νὰ τῇ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀρχὴν. Βραχὺ μετὰ τοῦτο ὁμοῦς ὁ ἕτερος υἱὸς τῆς τῆν ἐδίωξε νὰ πῆ τὸ κόνειον (Just. XXXIV, 1). — 9) θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, ἀδελφὴ δὲ Πτολεμαίου τοῦ ΠΒ, μεθ' οὗ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐμνήστειυσεν ἵνα συμβασιλεύσῃ. Καὶ αὐτὴ μὲν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, τῷ 52 π. Χ., ἦν 17 ἐτίας· ἐπειδὴ δ' ὁ ἀδελφὸς τῆς ἦν πολὺ αὐτῆς νεώτερος, ἐκυβέρνηεν ἐν ὄνματι αὐτοῦ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, οἵτινες ἀπέβαλον τὴν Κλεοπάτραν,

τῷ 48, φιλόδοξα σχέδια αὐτῇ ἀποδίδοντας (Cass. B. C. III, 408). Εἷς αὐτῶν ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ παρευρεθείς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου. Ὁ Καίσαρ τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφίχθεις, καὶ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Κλεοπάτρας καταβελχθεὶς, ἐθέλησε νὰ διαλλάξῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τῆς ἀρχῆς ὑπ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ ἀσκουμένης· ἀλλὰ τοῦ Πτολεμαίου οἱ ὑπουργοὶ ἄλλως βουλευ-

μενοι, ἐξήγγειραν αὐτὸν εἰς πόλεμον, καὶ ἐπολιόρησαν τὸν Καίσαρα (Πλούτ. Καίσ. ΜΘ. — Cass. B. Alex. I—XXXII). Ἐπεσεν ὁμοῦς ὁ Πτολεμαῖος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τότε ὁ Καίσαρ ἐσυμβούλευσε τὴν Κλεοπάτραν νὰ νυμφευθῇ τὸν ἐτι νεώτερον ἀδελφὸν τῆς. Ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν δὲ τῶν θεληγῶν τῆς ὁ Καίσαρ διατελῶν, διέμεινεν ἔτι μακρότερον χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἶτα τὴν συμπαρέλαθεν εἰς Ρώμην (πιθανῶς τῷ 45), τῇ ἐπεκήρως τῆς Αἰγύπτου τὴν κτήσιν, καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν τῆς Καισαρίωνα. Ἀλλὰ ταῦτα δυσηρέστησαν τοὺς Ρωμαίους, δι' ὃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠναγκάσθη ἡ Κλεοπάτρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμην. Εἰς τὴν μερίδα δ' αὐτοῦ ἐξηκολούθησε πιστὴ μένουσα (Δ. Κάσ. ΠΒ, 30.—Cass. ad Au. XIV, 20, 2). Ὅτε δ' ἦλθεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Αἰγύπτου, διαμείνων ἐκεῖ τὸν χειμῶνα τοῦ 41, παρεδόθη ὅλως εἰς τὸν ἐρωτᾶ τῆς, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔμεινεν αὐτῇ μόνη κυρία τῆς Αἰγύπτου (Πλούτ. Ἀντ. ΚΣΤ). Εἶτα δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν Συρίαν τὸν Ἀντώνιον, ἐξ αἰτίας αὐτῆς εἰς ἐσχάτην περιελλόντα ἀδράνειαν. Εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρέστη μετὰ 60 πλοίων, ἀλλ' ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸ τῆς ἐκτάσεως τῆς μάχης. Ἀπεπειράθη δ' ἔπειτα, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ἐλπίσῃ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν εὐνοίαν, καὶ ἵνα ἐκφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ, ἤτοκτόνησε τῷ 30 π. Χ., δηγθεῖσα, ὡς διεδόθη, ὑπ' ἐχίδνης ἢν ἐξήγησε καὶ τῇ ἔφερον εἰς κάλαθον καρπῶν κεκρυμμένην (Πλούτ. Ἀντ. ΚΕ.—Δ. Κάσ. ΝΑ.—Στράβ. ΙΖ, 795.—Βότρ. Ζ, 7.—Πορ. Od. I, 37).

Κλεόπομπος, 1) κατὰ τινος πατὴρ τοῦ Παργασοῦ (ἐνῆ κατ' ἄλλους ἦν ὁ Πασειδῶν) καὶ τῆς Κλεοδώρας (Παισ. Ι, 6). 2) Στρατηγὸς Ἀθηναίης κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 26).

Κλεοσθένης, ἐφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξεν.).

Κλεόστρατος, 1) νέος Βοιωτὸς, ὅστις ἐφείλων, κατὰ χρησμόν, νὰ καταδροχθῆσθῇ, ἵνα σώσῃ τὴν Βοιωτίαν, ὑπὸ φοβεροῦ δράκοντος ἐρημοῦντος τὰ περὶ τῶν Θεσπιῶν, ἐνεδόθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Μηνοστράτου διὰ θώρακος ἔχοντος ὀξεῖς ἤλους, αἵτινες ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα ὅτε τὸν κατέπει· δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπεκλήθη Σαώ τῆς ἐν Θεσπιαίς.—2) Πρέσβυς τῶν Ἀργείων (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3). — 3) Ἀστρόνομος Τενέδιος, λέγεται ἐφυσῶν περὶ τὸ 530 π. Χ. τὰ σημεῖα τοῦ ζφδιακοῦ.

Κλεότυμος, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Δμοθ.).

Κλεόφαντος, 1) ἴδ. Εὐγραμμος. — 2) υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ Ἀρχιππητῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου (Πλάτ. Μνήμην. σλ. 93).

Κλεοφίλη, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου, μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου, Ἀρχιδάμαντος, Ἐπέχου καὶ Ἰάσου (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).

Κλεοφών, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὀλιγαρχίας, κοινὸς χαρακτήρας εἰς ταπεινὴν γλώσσαν ποιήσας, ἵσως ὁ αὐτὸς τῷ δημαγωγῷ ὃν οἱ ὀλιγάρχοι ἐξέβαλον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 404 π. Χ.) ὡς εἰς τὴν εἰρήνην πάντοτε ἀντιπράττοντα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 40), καὶ ὃν συνεχῶς ἐχλεύαζον οἱ κομικοί.

Κλεοσχάμεια, μία τῶν Ναϊάδων, μήτηρ τοῦ Βύρωτα ἐκ τοῦ Λέλεγος (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Κλέοχος, πατὴρ τῆς Ἀρέας, μητὴρ τοῦ Μιλήτου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπλλδ. Γ, 1, 2).

Κλεψύδρα, 1) Ἄμφορεύς, δι' οὗ, ἔχοντος αὐτὸν (τράχηλον) μετὰ πώματα, καὶ προσέτι τρυπήματα καὶ ἠθμόν, τὸ ὕδωρ ἐξέρρει βραδέως καὶ εἰς χρόνον μεμετρημένον. Ἐγίνετο δ' αὐτοῦ χρῆσις ἰδίως εἰς τὰ δικαστήρια, πρὸς μέτρησιν τοῦ εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἐπιτροπομένου πρὸς ἀγδρευσιν χρόνου, ὅθεν καὶ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐδήλου

ἐπὶ οὐρανῷ τὴν παύσιν ὁ ἀγορεύων. "Ὅτε δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεως ἐξητάζοντο μάρτυρες ἢ ἄλλο τι συνέπιπτε, ἐλέγετο εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ δικαστηρίου κέπιασες τὸ ὕδωρ, καὶ διεκόπτετο ἡ ροὴ τῆς Κλεψύδρας. — 2) Πηγὴ τις ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοὺς ΒΔ πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, οὕτω κληθεῖσα εἶτε διότι ὑπελαμβάνετο ὅτι ὑπὸ γῆν ῥέουσα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ μᾶλλον διότι Ἀνδρόνικος ὁ Κυρρηστίνος κατασκευάσεν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὕδραυλικὸν ὠρολόγιον κινούμενον δι' αὐτῆς.

Κλέων, υἱὸς Κλεαινέτου (Θουκ. Γ, 37, Δ, 21), Ἀθηναῖος βυρσοκόλης, ἢ ἰδιοκτήτης βυρσοδεψείου, ὡς δημαγωγὸς διακρίθεις ἐπὶ 7 ἔτη (429—422 π. Χ.). Τὸ πρῶτον ἀπαντᾶται μεταξὺ τῶν κατηγορῶν τοῦ Περικλέους, τῶν ἐπιβαλόντων πρόστιμον εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Περ. ΑΓ, ΑΒ), εἶτα δὲ συνέπραττε μετ' Ἑσπερίου τοῦ τυτυποπίλου καὶ Λυσικλέους τοῦ προβατοπίλου, πιθανῶς κτηματίου. Περιγράφεται δὲ, ἰδίως ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς κακῶς ἀνατεθραμμένος βίαιος, θρασύς, ἰδιοτελής, ἀλλ' ἐνταῦθα φυσικῶς εὐγλωττος, πολλὰν ὁμοίαν καὶ διὰ κραιναῶν μᾶλλον ἢ διὰ πειθούς ἐπιβαλλόμενος, ἐν γένει δ' ἀφορῶν εἰς τὸ νὰ ταράτῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ προξένη τὸ κατὰ τῆς Σπάρτης μῖσος, ἵνα μᾶλλον ἔχη ἀφορισμὸς ἐπεμβάσεως (Θουκ. Γ, 36, Β, 7, 16. — Πλούτ. Νικ. Η).

"Ὅτε τῷ 427 ὁ Πλάγχθης ὑπέταξε τὴν ἀποστᾶσαν Μιτυλήνην, ὁ Κλέων βίαιως ἀπήγαγε τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ τὴν θανάτωσιν πάντων τῶν μαχίμων πολιτῶν. Καὶ ἀπεκρούσθη μὲν ἐν συγκαταστάσει βουλῆσαι ἡ ἀγρία πρόστισις, ἀλλ' ἐπέτυχεν τὴν φρόνην χιλίων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀριστοκρατικῶν, καὶ 3,000 κληροῦχοι Ἀθηναῖοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν νῆσον. Ἐπὶ τοῦ ὄχλου στηριζόμενος καὶ αὐτὸν κολακίωσαν, ἐπρότεινε καὶ κατώρθωσεν, ὁ δικαστικὸς ἐβόλος, ὃν ἕκαστος πολίτης ἐλάμβανεν ὁσάκις παρεκλήθητο εἰς δικαστήριον, ἢ αὐξήσῃ εἰς τριώβολον, καὶ τῶν

οἰκονομικῶν τὴν διαχειρίσιν ἐμπιστευθεὶς, κατηγορεῖτο ὅτι οὐ μόνον τὰ χρέη τοῦ ἀπέτιπεν, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν προσεκτίησεν, δίκαις προκαλῶν καὶ τοὺς συμμάχους διὰ φόρων πιέζων. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν μᾶλλον εἰρημικῶς διακειμένων ὀλιγαρχῶν, ὧν πρόστατο ὁ Νικίας, ὅτε ὁ ἀττικὸς στρατὸς εἶχεν ἐγκλείσει 130 Σπαρτιάτας εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἀπέκρουσεν ὁ δῆμος τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τῆς Σπάρτης, καὶ καυχώμενος τὴν Κλέωνα ὅτι, ἂν ἦν στρατηγός, θὰ ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον ἐντὸς 20 ἡμερῶν, τὸν ἀνηγγέλευσε στρατηγὸν παρὰ τὴν Θέλησιν του, ἀλλὰ τῷ ἔδωκε καὶ συστράτηγον τὸν ἱκανὸν Δημοσθένην, δι' οὗ καὶ ἐξετελέσθη τοῦ Κλέωνος ἡ ὑπόσχεσις (Θουκ. Δ, 17—39. — Διόδ. ΙΒ, 61). Ἦντο, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἀποθρασυνθεὶς, ἐξοστράτευσεν εἰς Θράκην κατὰ τοῦ Πρασίδου, ὅστις ἐκεῖ εἶχε νικήσει τὸν Νικίαν καὶ τὸν Νικόστρατον ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμφίπολιν ἠττήθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Ε, 1, 6). — Διόδ. ΙΔ, 73). Οἱ κωμικοὶ περιγράφουσι τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ ὡς οὐχὶ λιαν ἀγαπητοῦ αὐτεῖς δημαγωγῶ μετὰ τινῶν ὑπερβολῶν, ἰδίως ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἰππείτες. Ἀκριβέστερον δὲ κατὰ Θουκυδίδην (Γ, 37—40) ἦν μὲν εὐγλωττος, ἀλλ' ἐμπαθής, ἰδιοτελής, οὐδενὸς τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν φιλοβόλος, καὶ δι' ὀλεθρίων παραδειγμάτων τὸν λαὸν διαφθείρας.

Κλεωνοί, 1) Ἰδ. Ἄργος. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἄθω ἐν τῇ Χαλκιδικῇ εἰς τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον (Πρόδ. Ζ, 22. — Θουκ. Α, 109. — Στρέβ. Ζ, 331).

Κλεώνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, καθ' ἣν ἐλέγετο κληθεῖσα ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τῶν Κλεωνῶν (Παυσ. Β, 15. — Διόδ. Δ, 74).

Κλεώνης, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, δούς κατὰ τινας τὸ ὄνομα του εἰς τὰς Κλεωνῶν (Παυσ. Β, 15).

Κλεώνυμος, υἱὸς Κλεομένης Β', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Τῷ 310 π. Χ. τοῦ

πατρός του ἀποθανόντος, ἐπροσπάθησε παντὶ τρόπῳ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ φιλάρχου καὶ φιλοκερδοῦς ἀνδρός, τὸν ἐξέπεμψαν μετὰ μισθοφόρων εἰς βοήθειαν τοῦ Ἰάραντος ἐν Σικελίᾳ. Ὁ Κλεώνυμος ἐλπίσας διὰ τῆς ἐκστρατείας ταύτης νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐκυρίευσεν τῷ 303 τὴν Κέρκυραν συμβιβασθέντων δὲ τῶν Ἰαριαντῶν μετὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ἐπέπεσεν ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς κάτω Ἰταλίας, καὶ προσέβαλεν ἰδίως τοὺς Θουρίους (Διόδ. Κ, 104) ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀποκρούσθεις, καὶ κατὰ τῶν παραλλίων πόλεων τῆς Ἀδριατικῆς στραφείς, ἀπώλεσε τῷ 302 βορείως τοῦ Πάδου καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον του. Τῷ δὲ 293 ἀπέτυχεν αὐτὸς πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα διέπρεψε μὲν μέχρι τινὸς ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' εἶτα συνεδέθη μετὰ τοῦ Πύρρου κατ' αὐτῆς, ἵνα ἐκδικηθῇ, διότι ἀπ' ἀρχῆς δὲν τῷ ἔδωκε ἡ θεία ἢ ἐν ἀπῆρ ἡξίον καὶ αὐτοῖς ὁμοῦς ἀπέτυχεν, καὶ περὶ αὐτοῦ περαιτέρω μυθεῖα δὲν γίνεται (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ, Δημήτρ. ΑΘ. — Λίν. Χ, 2).

Ἐκλήμηης, 1) ὁ Ῥωμαῖος, ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων, πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Φιλ. Δ, 3) αὐτοῦ ἐργαζόμενος ἐν Κυρίῳ αὐτοῦ λεγόμενος, γράφας «Ἐπὶ Κορινθίους ἐπιστολήν», κοινῆς τυγχάνουσαν ἀλλοτε ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἀποθανὼν τῷ 101 μ. Χ. — 2) ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Ἰντος Φλάβιος Κλ.) κατ' ἀρχαίαις εἰδωλολόγους, μετὰ μακρὰς σπουδῆς καὶ περιουσίας πάσαν ἐξωτερικὴν σφίαν ἀτελή κρίνων, ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἤρξατο τῷ 180 μ. Χ. διδάσκων ἐν τῇ σχολῇ τῶν κατηχητῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Μετὰ 12 ἔτη δὲ, φεύγων τὴν καταδίωξιν τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἀπῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἱδρυσεν ἐκεῖ σχολὴν χριστιανικὴν ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἀπέθανεν μετὰ τῷ 217 καὶ 220. Ἐγράψεν δὲ Πρῶτον βιβλίον, εἰς μέτρα τρία, εἰς γλῶσσαν ὀπισσοῦν τραχεῖαν

καὶ πεφουσημένην, ἐκθέτων ἐν αὐτῷ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὲρ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἐτερον σύγγραμμα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ Παιδαγωγός, διδάσκων τὴν ἐκ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκπαιδαγωγῆσιν, καὶ ἐξαιρέτους περιέχων ἀρχὰς ἠθικῆς καὶ τὸ γνωστότερον ἐστὶ τὸ καλούμενον Στρωματεῖς ἢ Στρώματα, ἧτοι αἱ εἰς τοὺς τάπητας ἐνυφασμένα εἰκόνες, ἐν ᾗ συζητοῦνται καὶ ἀναλύονται τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, καταπολεμοῦνται δὲ καὶ ἀναιροῦνται τὰ ψεῦδη. Ἐγράψεν δὲ καὶ ὕμνους χριστιανικοὺς, ἐξ ὧν μόνον εἰς διεσώθη.

Ἐκκληρονομικὸν Δίκαιον. Ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ Σόλωνος ἡ κληρονομία τοῦ ἀποθνήσκοντος ὤφειλεν ἀναγκαστικῶς νὰ μὲνη ἐντὸς τοῦ γένους. Ἡ δὲ Σολωνίος νομοθεσία ἐπέτρεπε τὴν διὰ διαθήκης ἐλευθερίαν αὐτῆς διάθεσιν, οὐ μόνον ἂν δὲν ὑπῆρχε νόμιμος κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ ἂν οἱ κληρονόμοι ἦσαν κόραι, πλὴν τότε ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐπὶ τὴν διαθήκης κληρονομίαν ὤφειλε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην. Ἐξέδωκε δ' ἡ κληρονομία κατὰ τύπους υἰοθεσίας, ἢν ἂν εἶχε παραμελήσει ὁ ἄτεκνος, ὤφειλεν νὰ ἐπιμελῶνται αὐτῆς οἱ ἐγγύτεροι συγγενεῖς, ἀνάμνη ἀνόνητος γέννηται ὁ οἶκος. Τούτου ἕνεκα δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν θετὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός του πρὶν ἢ ἀφήσῃ τέκνα εἰς τὴν αὐτοῦ θέτου. Ἄν δὲ οὐδ' ὁ θετὸς ἀπέκτα τέκνα, νῆα υἰοθεσία δὲν ἐπετρέπετο, καὶ ἡ περιουσία περιήρχετο εἰς τοὺς πλαγίους συγγενεῖς. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ διαθήκης, ἐπεκράτουσαν οἱ ἐπόμενοι ὅρισμοί (Δημοσθ. Μακαρτ. § 50). Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπροτιμῶντο τῶν γυναικῶν καὶ ἀπογόνων αὐτῶν, καὶ εἰς ἄνωτερον βαθμὸν ἂν ἦσαν συγγενεῖς (Ἰσαῖ. π. Ἀγγ. κλ. 270). Οἱ τὴν πρώτην θέσιν ἐπέχοντες ἦσαν οἱ ἄμεσοι ἄρρενες ἀπόγονοι, ἧτοι υἱοὶ, ἐγγονοὶ, κτλ. Τούτων μὴ ὄντων, ἄμεσως εἶπυτο αἱ θυγατέρες, αἵτινες τότε ἐπὶ κληρονομίας μεταγενεστέρους χρόνους

κληρονόμοι) ἐλέγοντο ἄλλ' ἢ ἐπίκληρος ὤφειλε τότε, καὶ διὰ τοῦ δικαστηρίου ἠναγκάζετο, νὰ νυμφευθῆ τὸν προσεχέστατον τῶν πατρικῶν συγγενῶν, καταλείπουσα καὶ τὸν ἴδιον σύζυγον ἂν συνέπιπτε νὰ ἦ νενυμφευμένος πρὶν ἢ γίνῃ ἐπίκληρος. Ὁ συγγενής δὲ πτωχῆς ἐπίκληρος, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ὤφειλε νὰ τὴν προικίσῃ. Ἐπροστάτευσέ δ' ὁ νόμος τὰς ἐπίκληρους καὶ ἐν τῷ γάμῳ, καὶ παρὰ τῷ ἄρχοντι ὑπῆρχον δίκαι α' Ἐπίκληρου κακώσεως». Ὅταν ὑπῆρχον ἄρρενα τέκνα, αἱ θυγατέρες ἦσαν μόνον ἐπίπροικοι ἂν δ' ἐν τῷ γάμῳ ἔμενον ἄτεκνοι, ἢ ἂν διεζεύγνυντο, ἢ προῖξ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κύριον αὐτὸν (τὸν πατέρα ἢ, ἐλλείψει αὐτοῦ, τὸν πρεσβύτερον συγγενῆ), εἰς οὗ τὴν οἰκίαν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ χήρα, ἂν δὲν ἐπροτίμα νὰ μείνῃ μετὰ τῶν παιδιῶν τῆς. Ἀρὰ δὲ ταῦτα ἠλιθιοῦντο, ὁ κληρὸς ἢ ἢ προῖξ περιήρχετο εἰς αὐτά. Μὴ ὄντων κατ' εὐθείαν ἀπογόνων, ἐπροτιμῶντο οἱ τοῦ θανόντος ὑποπάτορες ἀδελφοί, οἱ ἐξ ἄρρένων ἀδελφίδαι (ἀνεψιοί), ὁ ἀνεψιός (ἐξ ἀδελφός), καὶ εἴτα αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν. Οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀνεψιαδῶν (υἱῶν ἐξαδελφῶν) ἦσαν ἐξω τῆς ἀγχιστείας, δηλαδὴ οὐχὶ πλέον τῆς οἰκογενείας. Νόθοι δὲ δὲν εἶχον κληρονομίας δικαίωμα. Ἀρρένων κατ' εὐθείαν ἀπογόνων ὑπαρχόντων, ἢ κληρονομία ἦν ἀνεπίδικος, ἐδίδοτο ἄνευ δίκης· ἄλλως ὁ δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, ἔσται καὶ κατὰ διαθήκην, ἀντιποιούμενος, ὤφειλε ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ ἐπιδικασθῆ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὅπερ ὁμοίως ἐν σκιροφοριῶν μηνί, τῷ τελευταίῳ τοῦ ἔτους, δὲν ἐπετρέπετο ἐγίνετο δ' ἢ πρότασις ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ νομίζων ὅτι εἶχε δικαίωμα ἀμφισβητήσεως, ἐπρότεινε τοῦτο ἐπὶ παρακαταβολῆς, ἢ τοὶ καταθέτων ποσότητά τινα, ἢ τις θὰ περιήρχετο εἰς τὸν ἀντιδικόν, ἂν ὁ καταβάλλων ἤτῃτα ἂν δὲ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀμφισβητοῦντες, ἐγίνετο διαδικασία, ἢ τοὶ ἐουζήται τὰ δικαστήριον καὶ ἀπεφάσιζε περὶ τῶν δικαιωμάτων

ἐκάστου. Ἐδύνατο δὲ ν' ἀμφισβητήσῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κληρονομίαν ἢ τὸν ἐπίκληρον πᾶς ὁ ἀντιποιούμενος δικαίωμα εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς τοῦ βίου τοῦ κατέχοντος αὐτὴν καὶ ἔτι ἐπὶ τῷ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Κληρουχία, ἢ εἰς τοὺς ἀποίκους διανομή τῆς γῆς ἦν καταλαμβάνον. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι προὐκαλοῦντο πολλάκις ἐξ εἰσβολῆς κατακτητῶν εἰς χώρας τινὰς, ὡς ἐξέβαλλον τοὺς κατοίκους, ἢ ὡς οἱ κάτοικοι, ἀντὶ νὰ περιέλθωσιν εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἑλλιωτὲς ἐν Σπάρτῃ, οἱ Πενέσται ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπροτιμῶν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πατρίδα τῶν, καὶ, εἰς ἄλλῃν χώραν μεταβάντες, νὰ σώσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν. Τοῦτο συνέβη εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων· οὕτω καὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων καταλήφθησαν ὑπὸ Ἰώνων, Λιόλιων καὶ Δωριέων, καὶ ἐν ἱστορικῶς χρόνοις ἢ Μιαισσηνῶν καὶ ἢ Μασσαλίας. Ἐνίοτε δὲ καὶ μίαι τῶν φατριῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ πατρίδι ἠττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπάλου ἀπεγύρει, ὡς ἀπικλήθησαν αἱ Συρακοῦσαι καὶ ὁ Ἰάρας· ἢ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα ἐπέφερε καὶ ἢ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν εὐήμεροῖς χώραις, ὡς συνέβη διὰ τὸν ἀποικισμὸν τοῦ Ἰηγίου. Συνεχέστατα ὁμοίως ἀπεπέλλοντο ἀποικίαι καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐμπορικῆς ἐνεργείας, πρὸς ἂν σκοπὸν καταλαμβάνοντο θέσεις παράλιαι καὶ λιμένες καλοὶ, ὡς συνέβη εἰς πολλὰς τῶν ἀσιατικῶν ἀκτῶν, εἰς Πόντον, Θράκην καὶ νήσους, καὶ δυτικῶς εἰς Σικελίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν. Καὶ τῶν ἀποικίων πόλεων ἢ ἐμπορικῆ δραστηριότητος ὑπερέβαινε σχεδὸν πάντοτε τὴν τῶν χωρῶν ἀσινες ἰδρουν οὕτως. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἀφρομῆ ἀποικίων ἐγένετο καὶ ἢ κατάληψις καταλλήλων στρατηγικῶν σημείων, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἢ ἐμπορικῆ ἐπισυγκοινωνία. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲ καὶ ἀπομάχων ἀποικίαι ἰδρύνοντο. Συνήθως ἠρωῦντο καὶ ἐχρησιμοῦντο τὸ μαντεῖον, μάλιστα

τὸ τῶν Δελφῶν, περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς χώρας τοῦ οἰκισμοῦ, καὶ ὡς οἱ κιστῆς ἢ κτιστῆς ἐξεπέμπετο εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν διὰ κηρύκων δὲ προσεκαλοῦντο οἱ θέλοντες νὰ συναπέλωσαι, πολλάκις ἐξ ὀρισμένων τάξεων, ἄλλοτε ἄνευ τούτου τοῦ περιορισμοῦ, καὶ ἐνίοτε καὶ ξένοι προσέτι. Ἦν δ' ἔργον τοῦ οἰκιστοῦ, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας, ἢ μέριμνα περὶ καταμετρήσεως καὶ διανομῆς τῆς καταληφθεῖσας χώρας. Ἄν δ' αὐτὴ ἦν πόλις ἤδη ὑφισταμένη, τότε οἱ ἐπερχόμενοι ἐλέγοντο ἐποίκοι, ἢ δὲ πόλις ἢ ἐκπέμπουσα τὸν οἰκιστὴν ἢ τὴν γενεάν τῶν μετόικων, ἦν ἢ τῆς ἀποικίας μητρόπολις. Συνέβη δὲ πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀποίκους οὐχὶ ἄλλα καθήκοντα πλὴν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς συγγενικῆς εὐλαθείας· καὶ ἂν ἐξηκολούθουν ἔχοντες τὸ ἐκαίνης πολιτεύμα, ἀλλ' ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὸ κατὰ βούλησιν, καὶ σπάνια ἐξαιρέσεις ἦσαν αἱ τῶν φόρου ὑποτελῶν, ἢ τῶν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν δεχομένων ἐκ τῶν μητροπόλεων. Συμπαράλαβαν δὲ μόνον τὴν λατρείαν τῶν κυριωτέρων ἐκαίνης θεοτήτων, καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ πρυτανείου αὐτῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ εἰς τὰς ἐπισήμους αὐτῆς ὀρθοκευτικὰς τελετὰς ἐξέπεμπον ὁσῶριας καὶ δῶρα, καὶ εἰς τὰ νομισματῶν ἀπετύπων ἐκαίνης τὰ σύμβολα. Παρ' ἑαυταῖς δὲ εἰς τὰ δημόσια θεάματα παρεχώρουν εἰς τοὺς ἐπιδημοῦντας κατοίκους τῆς μητροπόλεως τὴν προεδρείαν, καὶ ἂν καὶ αὐτοὶ ἐξέπεμπον νέαν ἀποικίαν, τὸν οἰκιστὴν ἐξ ἐκαίνης μάλιστα ἐλάμβανον. Ἰσχυρὸς δὲ τούτων πολλαχῶς, ὡς ἐν Λιγύπτῳ (Ἡρδ. Β, 178), ἐγκαλιστῶντο καὶ ἀδεία τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν ξένα ἐμπορικὰ καταστήματα. Ὅτε δὲ ἢ ἐποικισμένη χώρα καταλαμβάνετο διὰ κατακτήσεως, τότε κατεκληρουχεῖτο, ἢ τοὶ διανεμέτο διὰ κληρῶν εἰς τοὺς νέους ἐποίκους, ὡς συνέβη γέρ' εἰπεῖν ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν διὰ τὴν Πελοπόννησον· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκχιονίσθη τοῦτο

ἀπὸ τοῦ 506 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ διήρκεσε μέχρι τοῦ 338, μίαι ὑπάρξαν τῶν πρωτίστων βάσεων τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν συμμάχων, ὅτε ἐπετρέπη καὶ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ἀντὶ ἐπικούρων νὰ διδώσι χρήματα. Τὸ πρῶτον τοιαύτης κληρουχίας παράδειγμα ἐστὶ τὸ τῆς Χαλικίδος (Ἡρδ. Β 77), ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβαλόντες τοὺς ἐγχωρίους Ἰαποδότας, διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν χώραν, εἰς 4000 κλήρους διαιρεθεῖσαν. Οὕτως ἐπὶ Κίμωνος κατεκληρουχίσθη ἢ Σκύρος, ἐπὶ Περικλέους ἢ Λέσβος, ἢ Χερσονήσος, ἢ Ἀνδρος, κτλ. Μετὰ τὴν ἐν Λίγδος ποταμοῖς ἦταν ἀπαλωθεῖσαν πᾶσαι αἱ κληρουχίαι, ἔπειτα ὁμοίως συνέστησαν πάλιν ἄλλαι νέαι· ἀλλὰ τῷ 380 καταργήθησαν ὡς μέτρον καταθλιπτικόν καὶ ἄδικον· ἀπαντῶνται ὁμοίως αὐθὶς τῷ 356, διδοὶ δι' αὐτῶν οἱ δημαγωγοὶ περιποιῶν ἑαυτοῖς τοῦ ὄχλου τὴν εὐνοίαν. Καὶ παρουσιάζοντο μὲν ὅσοι ἤθελον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐκληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐδίδοτο ὅπλα καὶ αἱ πρὸς ὁδοπορίαν δαπάναι. Οἱ τοιοῦτοι κληροῦχοι ἔμενον Ἀθηναῖοι, καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐδύνατο, ἐάν ποτε ἤθελεν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, νὰ διεκδικήσῃ τὰ πολιτικά αὐτοῦ δικαιώματα, ἢ, ἂν ἐπροτίμα καὶ νὰ ἐνοικῆ ἐν Ἀθήναις, ἐνοικιάζων τὸν κληρὸν τοῦ εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ ἰδιοκτητῆν ἢ εἰς ἄλλον τινά. Ἀπετέλουν ὁμοίως οἱ κληροῦχοι κοινότητα στενῶς συνδεδεμένην μετὰ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἢ τις πολλάκις καὶ αὐτὴ δημοσίους κλήρους ἐπεφυλάττετο παρ' αὐτοῖς. Ὑπέκειντο δ' οἱ κληροῦχοι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, ὡς οἱ ἐν Χαλικίδι ἐπέβαινον 20 ἀττικῶν τριήρων εἰς τὰς ναυμαχίας τοῦ Ἀρτεμισίου καὶ τῆς Σαλαμίνος. Καὶ τὰς ἐπιτοπίους μὲν αὐτῶν ἀρχὰς ἐξέλεγον οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντοτε τῆς μητροπόλεως· ὥστε κυρίως ἠδύνατο νὰ θεωρῶνται ὡς παρέκτασις τῆς Ἀττικῆς. Φόρου ὑποτελεῖς ἦσαν ὀλίγοι· ὑπέκειντο δὲ πάν-

τες εἰς τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέπεμπον πολυαριθμούς ἀποικίας, κυρίως στρατιωτικὰς, ἢ πόλεις καταλαμβάνοντες διὰ φρουρῶν ἐποίκων, ἵνα ἐκείθεν τὴν δύναμιν τῶν περαιτέρω ἐκτείνωσιν, ἢ στρατιωτικὰς στέλλοντες ἀποικίας, δι' ὧν ἐξελατίνιζον, κατὰ τὴν ὀργανισμόν, κατὰ τὴν γλώσσαν καὶ κατὰ τὰ ἔθνη, μισμακρυσμένας κατακτωμένας χώρας.

Ἑκλήσεις, κλητεύειν, κλήτορες, ἴδ. Δίκη.

Ἑκλίθανος, ἢ Ἑκρίθανος, κυρίως κινήτην ἀγγεῖον κεράμινον ἢ μετάλλινον, εὐρὺ πρὸς τὰ κάτω καὶ κατάρτητον, εἰς δὲ, πυρακτούμενον, ἐφήνετο ὁ ἄρτος, ὅστις καὶ κλίθανίτης ἐλέγετο (Ἡρόδ. ΙΒ, 92 — Στράβ. ΙΣΤΨ. — Διοσκ. Α, 81. 96). Μετέπειτα δ' εὐτύως ἐλέγετο καὶ ὁ στερεὸς ἵπνός (φούβρος).

Ἑκλίμα, κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν παρατηρήσεων τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπετίθετο ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἔκλινεν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν, καὶ τοῦτο ὠνομάσθη κλίμα. Ἀλλὰ καὶ ἄφ' οὗ ἐγνώσθη τῆς γῆς τὸ σφαιροειδές, τὸ ὄνομα παρέμεινε, δηλοῦν διαφόρους ζώνας διακρινομένας κατὰ τὸ μήκος τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, διότι τὸ νότιον ἦν ὀλίγον γνωστόν καὶ δὲν εἶχε μελετηθῆ. Λέγεται δὲ πρῶτος ὁ Ἰππάρχος, περὶ τὸ 140 π. Χ., εἰς τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐπιδοθεὶς (Στράβ. Β, 132). Τὸν μέγαν κύκλον τῆς γῆς ὡς 252,000 στάδια μήκος ἔχοντα, διήρσατο πρῶτος αὐτὸς εἰς 360 μοίρας, ἐξ 700 σταδίων ἐκάστην, καὶ παρατήρησεν ὅτι ἡ μεγίστη ἡμέρα ἦν 13 ὥρων ἐν Μερόῃ. (C) δὲ Πτολεμαῖος (Γεωγρ. Α, 23) προσδιόρισεν τὸ μήκος τῆς ἡμέρας 19 διαφόρων παραλλήλων ἢ κλιμάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ μέχρι τοῦ βορείου πόλου, κατὰ 1/2 ὥραν ἀξονόντων μέχρι τοῦ 17ου, ἐκείθεν δὲ κατὰ μῆνας. Ἐἴτα δὲ τὸ κλίμα ἐπεκράτησεν δηλοῦν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας (Διον. Ἀλ. Α, 9. — Πλούτ. Μαρ. ΙΑ. Αἰγ.

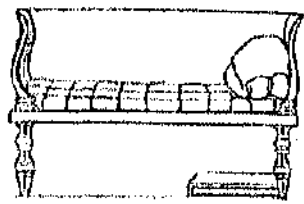
Παῦλ. Ε, Ἀθην. σ. 891. — Πολύβ. Ζ, 6, 1. Ι, 1, 3. — Ἀθην. ΙΒ, 523).

Ἑκλίμασι, πᾶσα ἀναδάσθρα, ἐκ τοῦ κλίμα, ὡς προσανακλινομένη, ὡς ἐν ταῖς οἰκίαις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 330. Κ, 558), ἢ κινήτη καὶ εἰς τὰς πολιτορίας καὶ εἰς τὰ πλοῖα χρήσιμος, ὡς τὰς ἡμετέρας ἢ ἐλικτικῆς (Ἀθην. ΙC, σελ. 206), ἢ κοχλιοειδῆς ἢ ἐκ σχοινίων, στυππίων κατεσκευασμένη.

Ἐκ χειρὸς τοῦ Βερνάρτου.

Ἑκλίνη, (καὶ κοίτη, εὐνή, λέχος, λέκτρον), ὁ κράββατος πρὸς ὑπνον, σχεδὸν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἐφ' οὗ ἐκάθητο εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Συνήθως ξυλίνη, ὡς ἦν αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ χειρῶν του κατεσκεύαζε, ἐνίοτε πιθκοῦς καὶ μεταλλίνη. Τὰ τέσσαρα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς (κλινοπόδια) καθήμενα ξύλα ἐλέγοντο ἐνήλατα (Πολύβ. Ι, 34), διότι τῶν μὲν τὰ ἄκρα εἰσέρχοντο εἰς τὰ δὲ, καὶ πολλὰκις ἦσαν αὐτὰ καὶ οἱ πόδες πολυτελεῶς τορευτὰ διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντος. Τὸ μεταξὺ δ' αὐτῶν κατέχον τόνοι, ἦτοι σχινία ἢ ζώναι ἐφ' ὧν ἐτίθετο τὸ κνή-

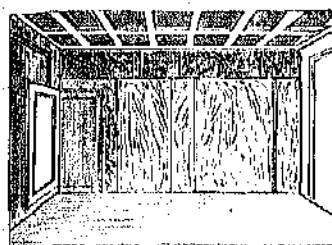

Ἀνάκλιον τοῦ Περικλεῶνος Μουσείου.

φαλον ἢ τυλίον, δηλαδὴ τὸ τραχύτερον ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ ἐξέτείνοντο μαλακὰ ἐπιβόλαια, ἐπιβλήματα, χλαίνας. Κατὰ τὴν κεφαλὴν ὑψοῦτο ἢ μία τῶν μικρῶν τῆς κλίνης πλευρῶν ὡς ἐπιβλήματα, ἐνθα ἐτίθετο τὸ προσκεφάλαιον. Ἐνίοτε δὲ ὑψοῦτο καὶ κατὰ τοὺς πόδας, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἡ μία τῶν μακρῶν εἶχεν ἀνάκλιτρον.

ὅποτε ἐδύνατο καὶ εἰς κάθισμα νὰ χρησιμεύῃ ἢ κλίνη. Χάμεθνη δὲ ἦν ἢ κλίνη τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων, καὶ ἦν συνήθως ὑπόστρωμα, ἢ φιάθος, ἢ δέριμα κατὰ γῆς, ἢ εἰς ἐντελῶς ταπεινὴν κλίνην ἐστρωμένον.

Ἑκλεία ἢ Ἑκλεισάς, τὸ θύρωμα,

Ἐκ χειρὸς τοῦ Βερνάρτου.

τὸ φύλλον τῆς θύρας (Πλούτ. Πλάδ. 1).

Ἑκλιός, σιδηροῦς κρίκος περὶ τὸν τραχήλον τῶν ἐπικινδύνων σκύλων τιθέμενος, (Ξεν. Ἑλλ. Ι, 3, 11), ἢ καὶ τῶν κακούργων, διὲ καὶ κώφον λέγεται.

Ἑκλονή, νύμφη, μήτηρ τοῦ Νυκτέως, Λύκου καὶ Ὀρέωνος, ἐκ τοῦ Ὑριέως (Ἀπλ. Γ, 10, 1).

Ἑκλονέως, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῶν Τρώων (Ἀπλ. Ι, 12, 5). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτρος, ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν, μετὰ 12 πλοῖων κατὰ τῆς Τροίας συνεκοιτατεύσας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀργήνορος (Ὀμ. Ἰλ. ΙΙ, 495).

Ἑκλούγιον, πόλις τῆς νήσου Κύρῳ (Κορινθίης), κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλλίαν (Πτολ. Ι, 2). Νῦν Ἀγ. Αἰκατερίνα.

Ἑκλούσιον, ἀρχαία πόλις καὶ καθέδρα τῆς Τυρρησίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Πτολ. Β, 10, 1. Τὸ ἀρχαιότερον αὐτῆς ὄνομα ἦν Κάρινη, ἐξ οὗ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ Καμάρτιοι ἐλέγοντο (Διόδ. — Στράβ.). Νῦν Κιούζι.

Ἑκλούσιος, ποταμὸς τῆς ἀρκτικής Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Πιάδου Γαλλίαν (Πολύβ.). Νῦν Κιέζι.

Ἑκλυδαί, πόλις τῆς Καρίας, κατὰ τὴν νοτιαν αὐτῆς παραλλίαν, ὑπὸ Ῥοδίων κατοικουμένη.

Ἑκλυμένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 351), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος. Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (Αὐτ. 507. — Virg. Αἰ, 43, 45). Κατ' ἄλλους γυνὴ τοῦ Προμηθέως, μήτηρ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Δευκαλλίω-νος. Μεταγενέστεροι λέγουσιν αὐτὴν γυναικα Μέρπος, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπίων, καὶ ἐκ τοῦ Ἡλίου μητέρα τοῦ Φαέθοντος (Εὐρπ. Λουκ. Διαλ. Θε. ΙΒ, — 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47). — 3) Θεραπεινὴ τῆς Ἑλένης, παρακολουθήσασα αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν, μετὰ τῆς Αἴθρας, μητρὸς τοῦ Θησέως μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος λεία τοῦ Ἀκάμαντος γενομένη (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144. — Σχλ. αὐτ.), — 4) Ἐκγονος τοῦ Μίνως, θυγάτηρ τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου (Ἀπολ. Γ, 1; 2). — 5) θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης (Ἀπλ. Γ, 9, 2). — 6) Ἐπίσης θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίλου (Παυσ. Ι, 29) καὶ τοῦ Ποδώκου (Ὀμ. Ὀδ. Β, 825). — 7) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑλλήνων περικεσοῦσα ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος (Παυσ. Ι, 26). — 8) μήτηρ τοῦ Ὀμήρου.

Ἑκλύμενος, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, Β, 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Κάρδου καὶ τῆς Κρήτης, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι τοῦς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας ἀνεπέσωσε 50 ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμόν τοῦ Δευκαλλίω-νος, καὶ ἱδρυσεν βωμὸν εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλῆν, τὸν προπάτορά του (Παυσ. Β, 8, 1) — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡλίου, πατὴρ τοῦ Φαέθοντος (Πυγ. F. 154). — 4) Ἐγγονος τοῦ Φρίξου, υἱὸς Πρέσβωνος, βασιλέως τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ Εὐρυδίκης, τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος. Φονευθέντα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, εἰς πανήγυριν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸν ἐξεδίχασεν ὁ υἱὸς του Ἐργίνοσ (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 452. — Πλούτ. Ὀλ. Δ, 31. — Παυσ. Θ, 27, 1).

— 5) Υἱὸς Οἰνέως καὶ Ἀλοάτας, φονευθεὶς εἰς τὸν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ἀπλδ. Β, 8).

— 5) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, εἰς ἱερὸν ἐν Ἐριμόνῃ, ἀπολαμβάνων θεῶν τιμῶν (Παυσ. Β, 35).

Κλυδία, κολπίσκος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς τῇ πόλει Ἀρσινόῃ, εἶχε καὶ ὁμώνυμον φρούριον μετὰ λιμένας (Στρβ. — Πτλμ.).

Κλυδώνυμος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, Ὀπούντιος, ἐν ἀγῶνι φονευθεὶς ἐξ ἀκροσεξίας τοῦ Πατρόκλου, ὅστις διὰ τοῦτο ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 88. — Ἀπολλδ. Γ, 12. 8).

Κλυταμνήστρα, ἡ, κατ' ἐσχάτας ἐρένας, **Κλυταμνήστρα**. Ἰδ. Ἀγαμέμνων. Ὀρέστης.

Κλυτή, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Κλυτία, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 352). — 2) Ἐρωμένη τοῦ Ἀμόντορος, ὅστις, πιστεύσας εἰς αὐτῆς τὰς διαβολὰς, ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα (Ἀπλδ. Γ, 12. — Σχλ. Λημ. 421). — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ (Θεοκρ. Εἰδ. Ζ, 5).

Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀπόγονος τοῦ Ἀμφιάρεω ἐν Ἰλιάδι, μάντις ἐπίσημος (Ἡρδ. Θ, 33. Παυσ.).

Κλυτίος, 1) εἰς τῶν Γιγάντων. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν Περώντων τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Π, 327). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἡλιδος καὶ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου (Ὀμ. Ὀδ. Π, 327. — 4) Υἱὸς Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰρίτου, Ἀργοναυτὴς φονευθεὶς ἐν Κολχίδι ὑπὸ τοῦ Λιήτου, ἡ, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Οἰχαλίας (Διόδ. Δ, 40. — Ἀπλδ. Εἰδ. Α, 86).

Κλυτέππη, μία τῶν πεντήκοντα θυ-

γατέρων τοῦ Θεσπίου, ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν τὸν Εὐρύκακιν (Ἀπλδ. Β, 7).

Κλυτομήδης, Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Ἴβνοπος, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πυγμαχίαν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως τελεσθέντας ἀγῶνας (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 834).

Κλυτόνηος, υἱὸς τοῦ Ἀλκίου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαομέδοντα καὶ Ἀλκίον (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 119).

Κλυτὸς, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Ἄργει βασιλεύσαντος Ἡρακλείδου Ἰημέου (Ἡγμν). — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του, τῆς Δαναΐδος Λυτοδίτης (Ἡγμν).

Κλωθὴ, ἰδ. Μοῖραι.

Κναφεύς, νέος πολεμιστὴς, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ τῶν Διοσκόρων, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πωληθεὶς εἰς Κρήτην. Ἰκεῖθεν δ' ἔφυγε μετὰ τινος ἱερέως τῆς Ἀρτέμιδος, συμπαραλαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ἣτις κατ' αὐτὸν ἐπωνομάσθη Κναγία (Παυσ. Γ, 18).

Κναόκαλον, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις κατ' αὐτὸ ἐπελέγτο Κνακλήσια (Παυσ. Η, 33).

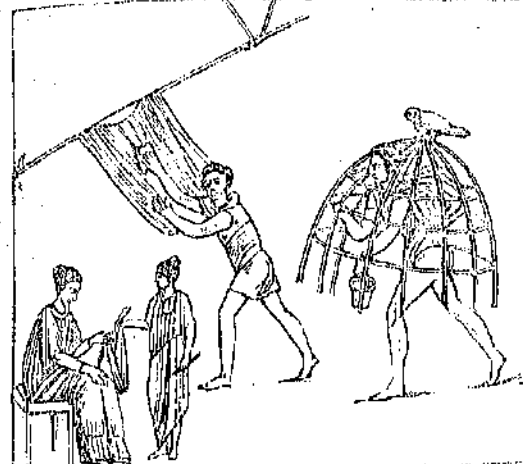
Κνακίων, εὐαξ Ν. τῆς Σπάρτης (ν. Μαγδόλα ἢ Παντελεήμων). (Πλούτ. Λικ. 27).

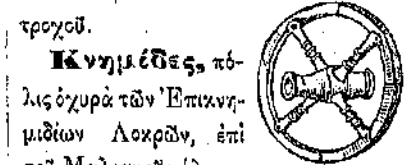
Κναφεύς, καὶ γναφεύς ὁ ὄψαμα, κυρίως τὰ ἐπιδύχ εἰς ὕδωρ πατῶν καὶ καθαρῶν (Ἰπποκρ. Στρ. ὑγ. Α, 8). Εἰς Πομπήϊαν ἀνεσκήφη ἐν μέγα κναφεῖον, περιέχον ἐξ παστοῦς ἢ κοιλώματα εἰς τὸν τοῖχον μετὰ

προεχουσῶν τῶν πλευρῶν, ἵνα στηρίξη εἰς αὐτὰς τοὺς βραχίονας ὁ κναφεύς, καὶ εἰς τὸ

Κνήμη, πλὴν τοῦ μέρους τοῦ ποδός, ἐσθίμενε καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ

Ἐδαφος Ἀσκάνην, ἐν ἣ ἐπάται τὰ κναφεύμενα.

τροχοῦ. **Κνήμιδες**, πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κνημιδος (Στρβ. — Σκύλ.).

Κνήμις, ὄρος ἐν Λοκρίδι, παρέκτασις τοῦ Παρνασσοῦ, καθ' ὃ οἱ ἔνεγκ Λοκροὶ ἐκαλοῦντο Ἐπικνημιδιοί. Ἰπ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκτῖν ἦν ἡ πόλις Κνημιδες ἢ Κνημῖς καὶ αὐτὴ (Παυσ. — Στρβ.).

Κνήμις, τὸ μέρος τῆς πανοπλίας, τὸ πρὸς προφύλαξιν τῆς κνήμης, ὅπερ ἀπ' ἄκρων ταρασῶν εἰς γόνυ διήκει (Ἡλδ. Αἰθ.

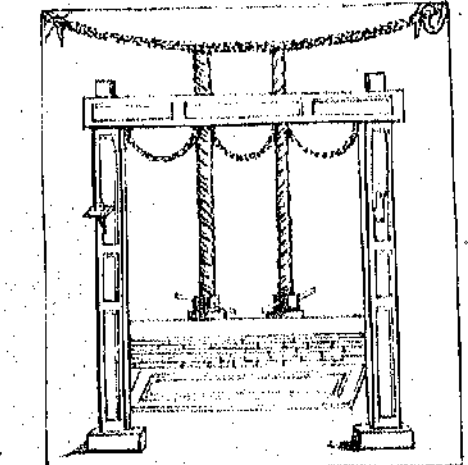
Προσέτι δὲ καὶ ταυχογραφία παριστάσαι τὴν

Θ, σ. 432). Ἦσαν μετάλλιναι, καὶ πολλάκις κατάγλυφοι. Αἱ ὑπὸ Ἰφικράτους εἰσαχθεῖσαι δερμάτιναι ἐπεκλήθησαν Ἰφικρατίδες.

Κνήμιος, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν (Θουκ. Β, 66).

Κνήμιος, πρωτεύουσα τοῦ δωρικῆς δεσμοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐν Καρία, εἰς τὸ Ἰνδοπον Ἀκρωτήριον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ δι' ἰσθμοῦ συσδεομένην νῆσον. Ἦν ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔχουσα ἐν τῶν περιφημοτάτων ἀγαλμάτων τοῦ Ἡρακλείδου. Ἐνταῦθα ἐτελοῦντο καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος. Ἦν προσέτι ἡ πατρίς τοῦ ἱατροῦ Κνησίου καὶ ἐνταῦθα ὁ Κόνων ἐνί-

ἔργασίον ταύτην, ἐξ ὧν εἰσὶ καὶ αἱ παρούσαι.

κησε τον Πισανδρον, τῷ 394. π. X. Σώζονται δ' οὐκ ὀλίγα αὐτῆς ἐρείπια (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 10.—Στράβ. ΙΔ, 656).

Κνώθαξ, τὸ ἐκατέρωθεν ἐμβολον στρεφόμενου κυλίνδρου.

Ἰσθ. πρωτό.

Κνώθων, εἰς τὰς κνηγετικὰς λόγχας ἑκάτερος τῶν ὑπὸ τὴν αἰχμὴν προσχέντων σιδηρῶν ὀδόντων (Ξεν. Κυρηγ. Ι, 3, 14).

Κνωσσός, ἴδ. Κρήτη.

Κοάρα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ (Πτλμ. Ε, 18).

Κόθων, ἐκ Δελφῶν, ὁ κείσας τὴν Πυθίαν νὰ κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅτε ὁ Δημάρατος τὸν κατηγορεῖ ὡς νόθον τοῦ Ἀρίστου (Ἡρόδ. ΣΤ, 66).

Κόγχη, μέτρον βευστῶν, ἡ μικρὰ = 1/2 κυάθου, καὶ ἡ μεγάλη, τριπλασιαστικὴ καὶ ὀξύβελον λεγομένη.

Κόδρος, υἱὸς Μελάμβου, Νηλεΐδου ἐκ Πύλου, νικῆσαντος τὸν βασιλεῖα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἀττικὴν κατακτῆσαντος, ἦς τὸν θρόνον ἐκληρονόμησεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Πισθαλόντων δὲ τῶν Δωριέων τῷ 1068 π. X., ἐπιστεύετο δὲ ὁ χρησμὸς προσέειπε τὴν νίκην εἰς ἐκείνους ὧν ὁ βασιλεὺς θὰ ἐπιπτεν εἰς τὴν μάχην, καὶ τότε ὁ Κόδρος εἰς χωρικὸν μεταμφιεσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν καὶ φρονεῦσθαι, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξεδίωξαν τοὺς Δωριεῖς καὶ κατήγγησαν τὴν βασιλείαν, κηρύξαντες ὅτι οὐδεὶς ἦν ἄξιος νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν Κόδρον. Ἦρξε δὲ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέδων, ὡς ἰσθμίου ἀρχῶν, οἱ δ' ἄλλοι δύο υἱοὶ τοῦ Νηλεΐδου καὶ Ἀνδρονίκου, ἔφερον ἀποικίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Ε, 76).

Κόδορνος, ὑπόδημα κυρίως κνηγετικόν, ἀνερχόμενον μέχρι μέσης τῆς κνήμης, φερόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν, ὅτε ὑπὸ τὸ πέδιλον εἶχεν ὑ-

ψηλὸν φελόν, ἵνα ἀδξάνη τὸ ἀνάστημά τοῦ ὑποκριτοῦ πρὸς ὃ καὶ ὅπου ἐνεδέχετο, ἐνεδόντο οἱ ὑποκριταὶ μακρὸν ἱμάτιον, πρὸς ἀποκρυψίν τοῦ κοδορνοῦ.

Προσέτι δ' ἦν οὗτω

κατεσκευασμένος ὁ κόδορνος, ὥστε ἑκάτερον τῶν ὑποδημάτων νὰ ἐφαρμόζεται ἀδιαφόρως καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας. Διὰ τοῦτο τὸν ἠνομήθη ἐν Ἀθήναις οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ἀπελάου ἐρωτικῶς κόδορνον, ὡς δῆθεν συμφωνοῦντα μετὰ πασῶν τῶν πολιτικῶν μεριδῶν.

Κοθωκίδια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντιδῶν φυλὴν. Τὸ δημοτικὸν ἐκ Κοθωκιδῶν.

Κοίτα, ἀνδρεία Ἀμαζῶν, φρονεῦσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Στράβ. Βυζ. λ. Θηβαίς).

Κοίτης, ἴδ. Κἀδειροι.

Κοῦλα (τά), 1) τῆς Βύθου τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπικινδύνη τοῖς θαλασσοπόροις διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς σκοπέλους. Εἰς αὐτὰ κατεστράφη, ῥιφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ὁ Ἡερακλῆς ἀτόλος (Ἡρόδ. Η, 13.—Στράβ. Ι). — 2) Τὰ Κοῦλα τῆς Χίης χώρας (Ἡρόδ. ΣΤ, 26), μέρος κοῖλον τῆς νήσου Χίου, περὶ τὴν πρωτεύουσάν αὐτῆς.

Κοῦλη, χωρίον παρὰ τὰς Ἀθήνας, πιθανῶς ἢ μετὰ τοῦ Μουσειῦ καὶ τῆς Πυλῆς κοίλη ὁδός, ἐκτὸς τοῦ περιόλου τῆς πόλεως. Παρ' αὐτῇ ἦσαν τὰ Κιμώνια μνήματα, καὶ προσέτι οἱ τάφοι τοῦ Ἡροδότου καὶ Θεοκυθίδου. Ἀπετέλει δὲ δῆμον, τῆς Ἰπποβοωντιδῶν φυλῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 103.—Βιογρ. Θεωκ.).

Κοῦλη, ἴδ. Ναῦς.

Κοῦλη Συρία, ἴδ. Συρία.

Κοῦλον, ἴδ. Θέατρον.

Κούλωσσα, ἔρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκαιτο ἡ πόλις

Ἰβλίου. Μέρος δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Καρνεάτης, (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 7.—Στράβ.)

Κοῦνος, γαμβρὸς τοῦ Παρμενίωνος, διάσημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνδεσφῆς αὐτὸν εἰς Ἰνδίας, παρὰ τῷ Ὑφάσει συμβουλευσας τὴν ἐπιστροφήν. καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀποθανὼν, πρὸς βαθεῖαν λύπην τοῦ κατακτητοῦ (Ἄρρ. Δ, 16).

Κοῦντος (καὶ Κόιντος), Σμυρναῖος ποιητῆς, γράφας ἔπος «Ὀμήρου παραλειπόμενα» τίτλον ἔχον, καὶ διατηρηθὲν (ἴδ. Ἔπος).

Κοῦνυρα, τόπος τῆς νήσου Θάσου ὀρεινός, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης (Ἡρόδ. ΣΤ, 47).

Κοῦος, ἴδ. Τίτᾶνες.

Κοῦρανός, 1) ἐκ Λυκίας, πολεμιστῆς ἐπίσημος, φρονεθεὶς ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 677.—2) Κορινθίος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ μάντιος Πολυίδου (Παυσ. Α, 48.—Ἀπλλδ. Γ, 3, 1). — 3) Κρῆς πρὸ τῆς Τροίας φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 605).

Κουρατάδας, Θηβαῖος, διδάσκαλος τῆς τακτικῆς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐστρατείαν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 15.—Ἀνθ. Ζ, 1, 33).

Κουσύρα, γυνὴ εὐπερος καὶ εὐγενῆς ἐξ Εὐβοίας, σύζυγος τοῦ Πεισιστράτου (Σουίδ.), κατ' ἄλλους τοῦ Ἀλκμαίωνος (Ἀρατφ. Νφλ. 201), προμήτωρ τοῦ Περικλέους (Ἀρατφ. Ἀχρον.).

Κούτα, λαὸς ἀνεξάρτητος παρὰ τῷ Πόντῳ (Ξεν. Ἄν. Ζ, 8, 25).

Κόκινθος, ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἡερεττιῶν (Πολδ.). Νῦν Σαίλον.

Κόκκαλος, ἴδ. Δαίδαλος.

Κοκκώκα, ἐπιθετὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἠλίδι (Παυσ. Β, 18).

Κοκκωνῆς, Βυζαντίας, ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀδωνοειχίου (Λουκ.).

Κοκώλιον, πόλις τῆς Λιολίδος πρὸς τὴν Μυσίαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 16).

Κόλαενος, υἱὸς τοῦ Ἐρμού, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἰδρύσας ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις κατ' αὐτὸν Κολαενίς ἐπεκλήθη (Παυσ. Α, 31).

Κολάξαξ, υἱὸς Ταργιταίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Παραλάται, φυλὴ σκυθικὴ (Ἡρόδ. Δ, 5).

Κόλαπις, ποταμὸς τῆς Παγγονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σάβην (Στράβ.). Νῦν Κούλα.

Κολαπτῆρ, ἴδ. Σμίλη.

Κολεός, θήκη τοῦ ξίφους, συνήθως ξυλίνη, ἐνίοτε μετὰ λεπτοῦ μεταλλίνου περι-

Ἰσθμίου ἐν Περσείῳ.

καλύμματος, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι. Ἔστιν δὲ καὶ δερμάτινος.

Κόλλυθος, τὸ μικρὸν νόμισμα, ὅθεν κολλυβιστῆς ὁ ἀργυραμισθεὶς.

Κολόθρον, χιτωνίσκος ἔχων βραχείας τὰς χειρῖδας ὑπὲρ τὸν ἀγκῶνα.

Κολοκάσια, ἐπιθετὸν ὑπ' ὃ ἡ Ἀθηναῖα ἐλατρεῖτο ἀρχαῖστα ἐν Σικυῶνι (Ἀθην. Γ, 1).

Κολοσσαί, πόλις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μίκου, μία τῶν ἐπισημοτάτων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Ξενοφ. Ἄν. Α' 2, 6). Κολοσσαῖ ἐπὶ Χριστοῦ (Ἀπόστ. Παῦλ. ἐπιστ. πρὸς Κολοσσαεῖς), ἐξέλιπε παντελῶς μετὰ ταῦτα. Ἐρείπια εἰς Κονάς.

Κολοσσός, ἄγαλμα διαστάσεων ὑπερφυσικῶν, ὅποιον ἦν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τρόδῳ. Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου 100 κολοσσοὶ τοῦ Ἥλιου εἶχον ἰδρυθῆ ἐν Τρόδῳ, καὶ ὁ εἰς αὐτῶν, βεβαίως ὁ μέγιστος, ὑπελαμβάνετο ὡς ἔργον τοῦ Λυσίππου (Λουκ. Ἰκαρομένειπ. 12)· ἀλλ' ἦν πιθανῶς ὁ χαλκοῦς τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Χάρητος, ὅστις πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἐπωφελήθη καὶ τοῦ χαλκοῦ

της Έλεπόλεως, ἦν Δημήτριος ὁ Πολιορκη-
της εἶχε κατασκευάσει διὰ τὴν ἀποτυχούσαν
αὐτοῦ πολιορκίαν. Ἦν δ' ὁ κολοσσὸς ἐξδο-
μηκοντάπηγος τὸ ὕψος, καὶ τοὺς δακτύλους
αὐτοῦ λέγει ὁ Πλίνιος μείζονας ἀγαλμάτων,
καὶ ἡ καταργασία αὐτοῦ διήρκεσε 12 ἔτη
(292 — 280 π. Χ.)· τοσοῦτο δ' ὑπερέβη ἡ
δαπάνη τὴν προὑπολογισθεῖσαν, ὥστε λέγεται
ὁ Χάρης ἐξ ἀπελπισίας αὐτοκτονήσας. Ἰδρῦθη
δὲ παρὰ τῆς λιμῆνι, οὐχὶ ὡς κοινῶς νομίζεται
τὴν εἴσοδον αὐτοῦ διασκελλίζων. Ἀλλὰ ὑπὸ
μεγάλου καταρριφθεῖς σεισμοῦ τῆ 224 π.Χ.
(= Ὀλ. 139 Ζ.) ἐχρησίμευεν ἐπὶ πολὺ ὡς
πρόφαισι τοῖς Ῥοδίοις πρὸς ἀργυρολογίαν, παρ'
ἄλλων πόλεων ἐπὶ προθέσει ἀναστηλώσεως
αὐτοῦ, ἦν οὐδέποτε ἐπεχείρησαν. Τῆ δὲ 653
μ. Χ. οἱ Σαρακηνοὶ ἀπεκόμισαν τὰ συντερίμ-
ματα αὐτοῦ ἐπὶ 900 κομῆλων (Κεδρην).

Κόλουθος, ἴδ. Ἔπος.

Κολοφῶν, 1) ἡ ὑπερτάτη κορυφή, συγ-
γενὲς τῶν κολωνός, ἔθεν τὸ κολοφῶ-
να ἐπάγειν ἢ ἐπίτιθεσθαι, τὸ ἐπιφέ-
ρειν τὴν ὑπερτάτην τελειότητα, καὶ οὐχὶ,
ὡς τινὲς, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη πό-
λις τῆς Ἰωνίας, ΒΔ τῆς Ἐφέσου, εἶχε δῆθεν
ἄριστον ναυτικὸν καὶ ἐξαιρετὸν ἱππικὴν δύνα-
μιν. — 2) Ἡ πόλις αὕτη ἔπειτα παρὰ
τὸν ῥύακα Ἄκην, εἰς ἀπόστασιν 2 μιλλίαν
ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἔνθα εἶχε λιμένα τὸν Νό-
τιον, εἰς τὸν Καύστριον κόλπον (Ξεν. Ἰλλ.
Α, 2, 4). Ἦν δὲ καὶ αὕτη μία τῶν ἀντι-
ποιουμένων τὴν γέννησιν τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἦν
πατρίς τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου, τοῦ Ἑρμη-
σιάνακτος καὶ τοῦ Νικάνδρου. Ἐκυριεύθη δ'
ὑπὸ Γύγου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας (Ἡρόδ.
Α, 14), τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 24), τοῦ Λυσιμά-
χου, μετὰθέντος τοὺς κατοίκους εἰς Ἐφεσον
καὶ τῶν πειρατῶν (Cic. II Imp. Rom. XII).
ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐμείνεν ἀνθρώπων ἡ πόλις,
καὶ ἔλαβεν ἀτέλειαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων
(Liv. XXXVIII, 39). Ἐν τῶν προϊόντων
τῆς πόλεως ἦν ἡ πίσσα κολοφώνια.

Οὐ μακρὰν δὲ, πρὸς Δ., εἰς τὴν Κλάρον, ἦν
περίφημος ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Κλαρίου
Ἀπόλλωνος (τὸ Κλάριον) (Στράβ. ΙΔ,
642).

Κολοφώνια, θυγάτηρ Ἑρεχθέως, τοῦ
βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, θυσιασθεῖσα ὑπ' αὐ-
τοῦ εἰς ἐξίλεισιν τῶν θεῶν (Hygin). Κατ'
ἄλλους ΧΟονία.

Κολοφώνιον λιμῆν, ἐπὶ τῆς Χαλ-
κιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, πλησίον
τῆς πόλεως Ἰορῶνης (Θουκ. Β, 2), πιθανῶς
ἀποικία Κολοφώνιον.

Κόλοπος, ἐν γένει πᾶν κοίλωμα· πρὸ
πάντων τῆς ἑρῆς εἰς ἔν εἰσχωρεῖ ἡ θάλασ-
σα· μεταφορικῶς ἡ ἀγκάλη ὡς πρὸς τὸ ἐν-

Ἄγ. ἐν Μουσ. — Ἄγ. ἐν Βουλμ.

δυνα δὲ ἡ βελτίαι πτυχὴ ἦν σχηματίζει τὸ
ἱμάτιον ῥιπτόμενον ὑπὲρ τὸν ὤμον, καὶ δι' ἧς
διέρχεται ἡ χεὶρ, ἢ ἡ ἄλλη, ἢ πίπτουσα ὑπὲρ
τὴν ζώνην.

Κολυμβιάς, μία τῶν θυγατέρων τοῦ
Πειραιῶ, ἧτις φιλονικήσασα πρὸς τὰς Μού-
σας, μεταμετρώθη εἰς πτηνόν, ὡς καὶ αἱ ἀ-
δελφαὶ τῆς (Λύτ. Λιβ.).

Κολυττός, δήμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς
Αἰγιείδος φυλῆς, μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀ-
θηναίων.

Κολχίς, γῆρα πρὸς Δ. τοῦ Βυζαίου
Ἰθύου, μεταξύ Καυκάσου, Ἀρμενίας καὶ Ἰ-
θρίας, ἐν τῇ ἀρχαιστάτῃ ἱστορίᾳ ὁ σκοπὸς τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἱσταίμοι αὐτῆς ἐπί-
σημοὶ ἦσαν ὁ Φύσις καὶ ὁ Ἀκαμφίς, πόλεις
δ' ἡ παρὰ τὸν Φύσιν ὀμώνυμος, μετὰ ναυῶ

τῆς Φασιανίδος Κυβέλης, ὄχυρά καὶ βορειό-
τερον ἢ Διοσκουριάς, ἀμφότεραι Μιλησίων ἀ-
ποικίαι. Οἱ Κόλχοι ἦσαν κατὰ τινὰς λει-
ψανα τοῦ στρατοῦ τοῦ Σισώστριδος, ἄρα αἰ-
γυπτιακῆς καταγωγῆς, γνωστότατοι ὡς ἐπι-
δέξιοι ὕφανται. Διηροῦντο δ' εἰς διάφορα γέ-
νη, καλούμενα Κοραῆοι, Μόσχοι, Ἰνίοχοι,
κτλ. καὶ ἐξετείνοντο ἐν τοῖς ἔπειτα μέχρι
Τραπεζούντος, ἔνθα οἱ Μύριοι διήλθον διὰ τῆς
χώρας αὐτῶν (Ξεν. Ἄν. Δ, 3, Β, 2). Μετὰ
τοῦ περσικοῦ κράτους εἶχον σχέσεις, οὐχὶ
ὅμως λίαν στενάς (Ἡρόδ. Γ, 97). Ὑπετάγη-
σαν δ' εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ μετὰ ταῦτα
εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στράβ. ΙΑ, 497).

Κολωνάτ αἱ Κ., 1) πόλις τρωϊκῆ,
Α. τῆς Ἀλεξανδρείας Τρωάδος (Θουκ. Α,
131. — Ξεν. Ἄν. Γ, Ι, 13). — 2) Πόλις ἐν
Μυσίᾳ, ἀνωθεν τῆς Λαμφάκου (Ἄρρ. Α. 12,
6, Στράβ. ΙΓ, 589).

Κολωνόπας, ἐπίθετον τοῦ Βάχου,
καὶν ἔχοντος εἰς μέρος τι τῆς Λακωνίας Κο-
λώνην καλούμενον (Πλουτ. Γ, 13).

Κολώνη, καὶ Κολωνίδες, 1) κολίχνη
τῆς Ἰεσοσηνίας ἐν Πελοποννησίᾳ, Ἀθηναίων
ἀποικία, μεταξύ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου
Ἄκροτι, ἔχουσα λιμένα ὅστις ἐκαλεῖτο Φοί-
νικος (Πλουτ. Β. — Πτλμ.). — 2) Ἀκρωτήριον
τῆς Βιθυνίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Ἀπλν.
Τόδ. Β, 650).

Κολωνίς, νησίδιον ἀπέναντι τῆς ἐν
Ἀργολίδι Ἑρμιόνης. Νῦν Σπετσόπουλον.

Κολωνὸς ἀγοραῖος, ἡ ἕπτειος,
ἴδ. Ἀττικῆ.

Κομαιθῶ, θυγάτηρ τοῦ Πετραλάου,
βασιλέως τῶν Τηλεβοῶν. Ὅτε ὁ Ἀμφιτρώων
ἐπῆλθεν ἐχθρικῶς, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἔκοψε
πρὸς χάριν τοῦ τὴν χρυσὴν τρίχα ἐκ τῆς κε-
φαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ δύ-
ναμις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ Ἀμφιτρώων
ἐκυρίευσεν τὴν χώραν. Ἀλλ' εἶτα ἐφόνησε καὶ
τὴν προδότην Κομαιθῶ (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Κόμινωσες, ἴδ. Καππαδοκία καὶ
Πόντος.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α')

Κομινῶσες, φρούριον ἐν Μυσίᾳ τῆς Μι-
κρῆς Ἀσίας πρὸς τῇ Περγάμῳ (Ξεν. Ἄνθ.
Ζ, 6, 15).

Κόμαροι, λαὸς Σκυθικὸς ἐν τῇ χώρᾳ
τῶν Σάκων, παρὰ τῷ ποταμῷ Ἰαξάρτη
(Πτλμ.).

Κόμαρος, λιμὴν τῆς Μολοσσίδος ἐν
Ἠπείρῳ, πρὸς τῷ Ἀντιφάκρωτηρίῳ (Στράβ.).

Κομήτης, Λαπίθης ἐκ τῶν φονευθέν-
των ὑπὸ τῶν Κενταύρων εἰς τὸν γάμον τοῦ
Πειριθόου (Ον. Μαι.).

Κομμιαγηνή, τὸ Β. τῆς Συρίας (ἴδ.).

Κομμενάσης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς,
εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. Νῦν Γάγρα.

Κόμινωσες. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων
χρόνων ἐνηθύνοντο οἱ Ἕλληνας ἐπὶ τῷ κάλ-
λει τῆς κόμης, καὶ καρηκομόοντες εὐ-
φημοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ οἱ Ἀκαρ-
νάες ἔφερον τὴν ἐπιωνυμίαν ταύτην ἰσως
πρὸς ἀντίθεσιν τῶν γειτόνων αὐτῶν τραχυτέ-
ρων λαῶν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις οἱ
Σπαρτιάται ἔτρεφον κόμην ὑποχρεωτικῶς, ἐν
ἣ οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ὀφείλον νὰ κείρωσιν
αὐτὴν καὶ πανταχοῦ ὑπέρχον κουρεῖα, ἐν
οἷς οἱ κουρεῖς ἐπεμελοῦντο τῆς κομμώσεως,
ἔκοπτον τοὺς ὄνυχας, κτλ. διότι τὸ εὐσχη-
μον εἶν ἐπεβάλλετο εἰς τὸν καλῶς ἀνατε-
θραμμένον Ἕλληνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχαῖο-
τάτα συνήγον τὴν κόμην ὑπὲρ τὸ μέτωπον
εἰς κρόβυλον, οἷος πολλάκις φαίνεται εἰς ἀ-
γάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ δὲ ἀποτμητῆ κό-
μης ἦν πολλάκις σημεῖον πένθους. Ἐν Ἑλ-
λάδι ἦν ἡ ξανθὴ κόμη (ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος,
τοῦ Μενελάου) σπανία, καὶ διὰ τοῦτο λίαν
ἀγαπητὴ, ὥστε καὶ τεχνητῶς πολλάκις πα-
ρήγετο ὁ βαθεὺς ἢ δασύς πάγων ἀνήκεν εἰς
τῆς ὠρίμου ἀνδρικῆς ηλικίας τὸ κάλλος καὶ
τὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ ἐτρέφετο οὕτω κατὰ
τε τὰς γυναῖδας, ὁ πάγων, περὶ τὰ χεῖλη, ἢ
ὑπὲρ τὴν (μύσταξ), καὶ κατωτέρω τὸ γένειον.

Ὁ Σπαρτιατικὸς νόμος ἀπῆται παρὰ τῶν περι-
οίκων νὰ κείρωσι τὸν μύστακα ὁ Ἀλέξαν-
δρος δὲ εἰσήγαγε τὸ γενικὸν ἔθος τοῦ ἀπο-
κόμης.

κείρεσθαι. Αἱ δὲ γυναῖκες οὐδ' ἐπλεον τὴν μακρὰν κόμην των, οὐδὲ τὴν συνέστρεφον εἰς τεχνητούς λούλους, ἀλλὰ τὴν συνήγον, τὴν συνεσπαίρουσαν ἢ τὴν συνέδουσαν διαφόρως ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, καὶ συνήθως ἰκανῶς βαθέως ὑπὲρ αὐτὸ, διότι τὸ μακρὸν μέτωπον, ἐθεωρεῖτο ὡς καλλονή (templis

Ἑκονδοχάτης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Γάγγην (Ἄρρ. Α, 4.—Πτολ. ΣΤ, 18). Νῦν Γουνδοῦκ.

Ἑκονδυλέα, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ. Δ).

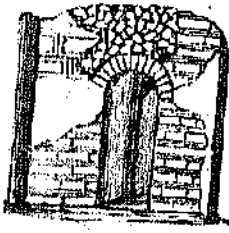
Ἑκονούλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν (Ἄρστρ. Σφ. 233).

Grans. Por. Oit. I, 33, 5), καὶ πολλάκις συνέστρεφον διὰ ταινίας αὐτὴν ὡς διαδήματος (μίτρας), ἢ ὀπίσω διὰ σάκκου ἐξ ὑφάσματος, ἢ διὰ πλέγματος (κίρκυ φάλου). Εἰς Ῥώμην δ' ἡ κομὴ εἰσῆχθη ἐκ Σικελίας ἀπὸ τοῦ 300 π.Χ. Αἱ κυρίως ἐστρεφον τοὺς λούλους των διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἔφερον πολύτιμα κοσμήματα εἰς τὴν κόμην, καὶ ἐπὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐγένετο συνεχέστατα γυναικῶν ὑψηλῶν κομμώσεων, ψευδοῦς κόμης καὶ φενάκης.

Ἑκόμψατος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων μετὰ τὸ Νέστον καὶ Τρέβον πρὸς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Νῦν Σέπαρις.

Ἑκονέομα, πηλὸς δι' οὗ ἐπαχρύνοντο οἱ τοῖχοι· φησὶται δ' ὅτι τὴν ἐν χρήσει ἦδη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διότι τοιαύτου, περὶ τοὺς 3' παχὺς εὐρέθη οὐ μόνον εἰς τὸ ἀργολικὸν Ἴπριον, κίτρινος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ὕψακου τοῦ Ἀτρέως, ἐρυθρὸς, καὶ ἐν Ἰνδῶν λευκὸς εἰς στρωσίν τοῦ ἑδάφους ἐντὸς τῶν οἰκοδομῶν.

Ἐν Ἰπρίῳ.

Ἑκόνηον, πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Μικρῇ

Ἀσίᾳ, καὶ Κοινιούπολις καὶ Κόννα (Ἡρόδ. Β, 53.—Πτολμ.).

Ἑκόνηος, ἐπιθετὸν τοῦ ἐν Μεγάροις, ἐν ὑπαίθρῳ ἱερῷ λατρευομένου Διὸς (Πασα. Α. 90).

Ἑκονίστρα (ἢ κονιστήριον), ἐν τοῖς γυμνασίοις τὸ μέρος ἐνθα ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες τῆς πάλης, διότι ἀλείφοντες δι' ἐλαίου τὰ μέλη των οἱ παλαισταί, ἐπέπασσον κόνην. Ἐν δὲ τοῖς θεάτροις (ἴδ.) ταυτόσημον τῆ ὀρχήστρῃ, ἐνθα ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ χορὸς.

Ἑκονῆας, ἀθλητὴς Ἀθηναῖος, ἀριστεῦσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. οὐχ ἤττον μείνας, ἢ λέγων ὅτι ἔμεινε πένης, ἐξ οὗ καὶ παροιμιαιῶς ἔλεγον «Κόννου ψῆφον ἡγάσθαι.» δηλαδὴ ψῆφον εἰς οὐδὲν ὠφελούσαν (Ἄρστρ. Ἰπκ. 534. Σφ. 695).

Ἑκοννέϊσας, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, εἰς οὗ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἰς ἥρωα, ἔθυσαν κρῖον, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Β).

Ἑκόνηος, Μητροβίου, κιθαριστὸς Ἀθηναῖος, διδάξας τὸν Σωκράτην τὴν μουσικὴν (Πλάτ. Εὐθύδ. Σ. 272).

Ἑκοντίθεστος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην (Ἡρόδ. Δ, 90).

Ἑκόνηος, μακρὸν ἔθρονον ἔχον αἰθέρον εἰς τὸ πέραν, πρὸς παντοίας χρήσεις οἶον πρὸς ὄσιν τῶν ἀκατίων, κλπ. ἰδίως δὲ μακρὸν

Ἐν τῇ πόλει τῆς Περσῆας.

ἀκρόνιον τῶν ἰπέων, ὡς τὸ δὲ παριστάται φέρων ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν ἐν Ἰσσί μάχην.

Ἑκόνηον, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, διακρίθεισος εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ναυαρχήσας τῷ 413 π.Χ. (Θουκ. Ζ, 31). Τῷ δὲ 400 ἐξελέγη αὐτὸς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Ἰουκ. V, 5, 4), ἀλλ' ἤττηθη ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πρὸ τῆς Μιτυλήνης, ἐνεκλείσθη ἐκεῖ, καὶ ἠλευθερώθη μόνον

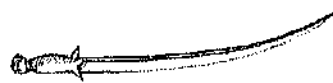
διὰ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις νίκης τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐν Αἰγὸς Πενταπόσις καταστροφῆς, μόνος κατάρθωσε, μετὰ 8 πλοίων διαφυγών, νὰ σωθῆ εἰς Κύπρον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 10. Β, 1, 28.—Πλούτ. Λυσ. ΙΑ), ἐνθα καὶ ἐπὶ 8 ὅλα ἔτη διαμείνας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῆς Περσικῆς αὐλῆς, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς στόλον ὅτε δ' Ἀγησίλαος εἰσῆλασεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τῷ 396. Ἀλλὰ μὴ δεόντως ὑποστηρικθὲς ὑπὸ τῶν σατραπῶν, ἀπήλθε τῷ 395 ὁ ἴδιος πρὸς τὸν βασιλέα, οὗ ἐκέρδησε τὴν ὑπόληψιν, καὶ ἐπικουρίαν λαβὼν, πρᾶξε βαλε καὶ ἐνίκησε τὸν Σπαρτιατικὸν στόλον τὸν ὑπὸ τὸν Λύσανδρον παρὰ τῇ Κνίδῳ ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 7.—Πλούτ. Ἀγησ. ΙΖ), καὶ ἀνέτρεψε τὴν ἀπὸ τῆς ἥττης τῶν Ἀθηνῶν ἰδρυθεῖσαν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ἀπαλλάξας δὲ τοῦ Σπαρτιατικοῦ ζυγοῦ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρῆς Ἀσίας (393), ἐλεηλάτησε τὰς παραλίας τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπιστρέψαντα εἰς Ἀθήνας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ συμπατριῶται του θριαμβευτικῶς. Διὰ χρημάτων δ' ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀνοκοδόμησε τὰ Μακρὰ τεῖχη (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 6. — Haug. Ant. Poll. II σ. 388). Διεπραγματεύθησαν δὲ τότε οἱ Σπαρτιῶται μετὰ τοῦ Πέρσου σατράπου Ἰριθάξου, ὅστις, σταλέντα πρὸς αὐτὸν εἰς πρεσβείαν τὸν Ἑκόνηον, συνέλαβε καὶ ἡγγαλιώταυσεν εἰς τὰς Σάρδεεις (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 16). Φαίνεται ὅμως ὅτι διέφυγεν ἔπειτα ὁ Κ. καὶ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ παρὰ τῇ Βύαγόρᾳ (Ἰσοκρ. Πανηγ. ΜΑ. — Νερ. Copt. IV). — 2) Σάμιος, ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς περὶ τὸ 280 π.Χ., φίλος τοῦ Ἀρχιμήδου. Οὗτος κατέταξε τὴν κόμην τῆς Βερνίκης μετὰ τῶν ἀστεισμοῶν (Catull. LXVI, 1). — 3) Γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος καὶ Ὀκταβίου, ἐγράψεν εἰς καθαρὰν ἀττικὴν διάλεκτον «διεγρήσεις» πραγματευομένης ἀρχαίας ὑποθέσεις, ἰδίως περὶ ἀποικισμῶν. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα παρὰ Φωτίου.

Κόρυς, «Τρεῖς σπείρας τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις Κόρυς» (Πολβ. ΙΑ, 23).

δύο χειρῶν.

Κόπις, λαπίς κυρτή, ἢ τῶν Ἀσιασίων

ὄπλων (Ξεν. Κόρ. παιδ. Β, 1, 9. Στ. 2, 10).

Κοπρέυς, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατήρ τοῦ Περιφύτου, φυγῶν ἐξ Ἡλίδος ὡς φονεὺς τοῦ Ἰφίτου ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύου δ' ἐν Μυκήναις ἐξαγνισθεὶς, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς κήρυξ παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἵνα τῷ ἀναγγελίῃ τοῦς εὐλοῦς οὗς ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ (Ὀρ. Ἰλ. Ο, 639).

Κοπρία, παραλία παρὰ τὴν πόλιν Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, μνημονευμένη διότι εἰς αὐτὴν ἐξεδράζοντο τὰ παρὰ τὴν Χάρυβδιν ναυάγια (Στρβ.).

Κοπτός ἢ **Κοπτίς**, ἐπίσημος ἐμπορικὴ πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, συνδέουσα ἐμπορικῶς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, Ἰουστινιανούπολις. Νῦν Κούζτ. (Στρβ. ΙΖ, 815).

Κόρυς, ἀρχαιοτάτη πόλις τῶν Οὐδολσκιῶν, ὡς ἐλέγετο, ἔκτισεν ὁ Ἀργεῖος Κόρυς. Ὑπέστη καταστροφῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων σώζονται δ' αὐτῆς κυκλώπεια εἰσείτια (Λίν. ΙΙ, 16. VII, 19).

Κορακήσιον, ἴδ. Κιλικία.

Κόραξ, 1) Σικελός, μετὰ τὸν θάνατον

τοῦ Ἰέρωνος, πιθανῶς τῷ 467 π. Χ. ἄρξας ἐν Συρακούσαις, εἶτα δ' εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσυρθεὶς. Λέγεται πρῶτος διδάξας τὴν ῥητορικὴν κατ' ὠρισμένους κανόνας, κατ' οὓς ἔγραψε καὶ τέχνην (τὴν θεωρίαν) αὐτῆς. Μαθητὴς αὐτοῦ ἦν ὁ Ἰσίας (Cic. de Or. I, 20. — 2) ἴδ. Αἰτωλία.

Κόραξ, μηχανὴ πολιορκητικὴ καὶ ναυτικῶν προσβολῶν (Πολβ. Α, 22. — Vit. Χ, 13, 8).

Κοραξοί, ἔθνος τῆς Κολχίδος, κατοικοῦν παρὰ τὸν ἐκεῖ Κόρακα ποταμὸν (Στρβ. Βυζ.).

Κορασιαί, ἐρημόνησος τοῦ Αἰγαίου, κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Κορίας (Στρβ.).

Κορσάσαι, πόλις τῆς Πισίας ἐν Ἀσίᾳ (Πολύβ. ΛΙΒ. — Πτολ. ΙΒ). Νῦν Ἰσως ἢ Κουρνάρ.

Κορσίλων, πόλις τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκουιτανίας, πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγύρου, ἐμπόριον ἀσκούσα (Στρβ.).

Κορσάκκα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἡλίδι ἄρχαιον αὐτῆς ναῦν, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν εταίριων τοῦ Πέλοπος ἐκεῖ πρῶτον ἐφευρεθέντος καὶ χρυσεθέντος κάρδακας (Πaus. ΣΤ, 22).

Κόρδαξ, παρ' Ἀττικοῖς ἢ ὀρχησις τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, ἢ παριστάσα τὴν μέλην, ἐξ οὗ εἶτα πᾶσα ὀρχησις μετ' ἀσέμνων κινήματων. Ἐλέγετο δὲ πρῶτον ἐφευρεθεῖσα ἐν Ἡλίδι.

Κόρδουβια, ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, κειμένη βορείως τοῦ Βαλτιος ποταμοῦ. Ἐπὶ Καίσαρος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ.), καὶ νῦν Κορδοῦβια.

Κορδούλη, λιμὴν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἀρρ. Περιπλ.).

Κορθέων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπολλοδ.).

Κόρη, 1) ἴδ. Περσεφόνη. — 2) Πήλινον, ἢ καὶ ἐκ πολυτελεστεράς ὑλῆς μικρὸν

ὁμοίωμα ἀνθρώπου, παίγιον μάλιστα τῶν παιδίων (κορνίλα), ὡν πλείστα καὶ ἐνίοτε ὠραῖαι εὐρίσκονται ἐν τάφοις (ἴδ. Ἱανόγρα). — 3) Ἡ μακρὰ χειρὶς τοῦ Περσικοῦ ἱματίου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 8).

Κορησία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς (Στρ. Βυζ. λ. Κόριον).

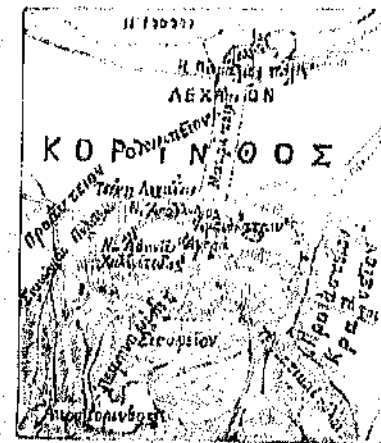
Κορησία, πόλις εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς νήσου Κῶ, ἧς οἱ κάτοικοι μετρηκίθοσαν ἔπειτα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησός, ὄρος ἐν Ἰωνίᾳ, εἰς 40 σταδίων ἀπόστασιν τῆς Ἐφέσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν κόμη θεωρουμένη ὡς τῆς πόλεως ἐκείνης πρῶτατειον (Ἡρδ. Β, 100. — Ξεν. Ἑλλ. — Στρ. Βυζ.).

Κορία, 1) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἔσωσε τὰς κόρας τοῦ Πρωίτου (Καλλιμάχ. Ἀρτιμ. 234). Ὀμοίως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ναῦν αὐτῆς τὸν ἐπὶ τῆς καρπῆς τοῦ Κλειτορίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ (Πaus. Η, 21). — 2) Πόλις τῆς Βρετανίας, ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ, παρὰ τῇ ν. ποταμῷ Ἀμιλτῶνι (Πτολεμ. Β, 3).

Κορδοαργός, πόλις τῆς χώρας Κολδαύων ἐν Γερμανίᾳ, ν. Βροῦν ἐν Μοραβίᾳ (Πτολεμ.).

Κορινθία, ἢ ΒΑ χώρα τῆς Πελοποννήσου, 12 □ μιλίων, ἑκτασιν ἔχουσα,

περιλαμβάνοσα δὲ καὶ τὸν Ἴσθμὸν, καὶ συντελούσα ΒΑ πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἀφ' ἧς τὴν

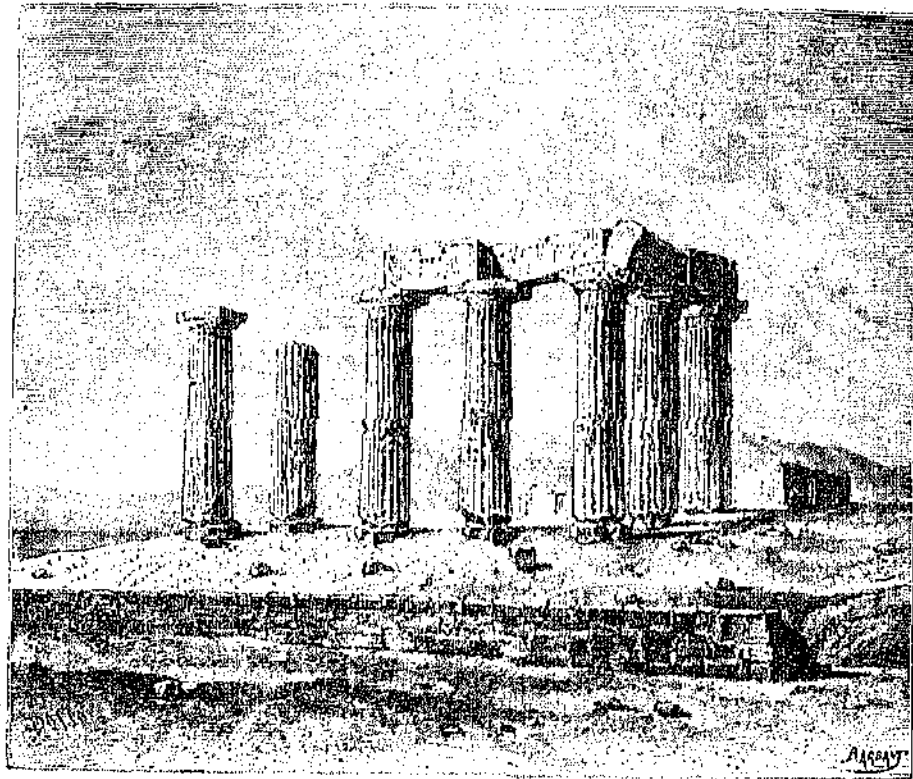
διήρουν τὰ 1370^μ ὑψ. Γεράνεια ὄρη, ἔχοντα εἰς τὴν κρημνώδη Ν αὐτῶν πλευρὰν τὴν περιφημὸν καὶ ἐπικίνδυνον Σκιρωνίαν ὁδὸν (ν. Κακὴν Σκάλαν) Β πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, Δ, πρὸς τὴν Σικυωνίαν, Ν, πρὸς τὴν Ἀργολίδα, καὶ Α, πρὸς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Τοῦ Γερανείου τὴν πρὸς Δ παρέκτασιν ἀποτελεῖ ὁ Αἰγίπλαγκτος, ἀπολήγων εἰς τ' ἀκρωτήρια Ὀλμιάς καὶ Ἰπραῖον (ἀγ. Νικόλαος). Τὸν δ' Ἴσθμὸν,

18200' τὸ ἐλάχιστον πλάτος ἔχοντα, ὕψος δὲ τὸ μέγιστον 90^μ, οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ τὰ μωσι, ὡς ὁ Νέρων ἐν ἄλλοις, ἀπεθαρρύνθησαν πάντοτε ἐκ τῆς δυσκολίας τοῦ ἔργου, καὶ κατὰ δημόδεις παραδόσεις, αἶμα ἐκ τῆς γῆς ἀναθρύσαν καὶ ἄλλα θαυμάσια φαινόμενα παρεκόλυσαν τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπιφυλαχθεῖσαν εἰς τὰς παρούσας ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ὁμοῦ εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν ἔφερον ὁ Διολκοκός, ὁδὸς δι' ἧς μεταφέροντο κατὰ ξηρὰν τὰ πλοῖα ἄρια. Νοτίως δ' αὐτοῦ σώζονται λείψανα τειχῶν τὸν Ἴσθμὸν τεμνόντων, καὶ ἐν ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐκανελήθη πολλὰκις ἔκτοτε, καὶ ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐτι τῷ 1663 καὶ 1699. Ν τῆς πόλεως Κορινθοῦ ὕψεται κινσοειδὴς λόφος εἰς 575^μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, 500^μ δὲ ὑπὲρ τὴν πόλιν, φέρων τὴν ὄχυρὰν ἀκρόπολιν, τὸν Ἀκροκόρινθον Δ δ' αὐτοῦ τὰ 685^μ ὑψηλὰ Ὀνεῖα ὄρη, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Βουκεφάλου καὶ Σπειραίου, ἀποκλείοντα τὴν ἐκ Ν πρὸσοδον. Δύο δὲ μόναι ἔδοι ἔφερον ὑπὲρ αὐτὰ, Δ ἐκ Κλειωνῶν, καὶ Δ τοῦ Ἀργους ὑπὲρ τὴν Τενέαν. Τὸ πλείστον τῆς ἐπαρχίας σύγκειται ἐξ ὕψωμάτων καὶ κοιλάδων (ἀφ' ἧς τε καὶ κοιλιέται) Ἡρδ. Β, 92. — Στρβ. Η, 382), εὐφορον δὲ μέρος ἦν καὶ

τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἡ βοτρυφόρος ΒΔ πα-
ραλία. Ποταμὸς πρὸς Δ τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ
τῆς Σικυωνίας ἢ Νεμέα. Ἦν δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον τῆς Κορίνθου ὄνομα τὸ Πελασγικὸν
Ἔφυρα (Γέφυρα;) μετὰ τῶν παναρχαίων
δὲ κατοίκων συνανεμίγησαν ἔπειτα Αἰολεῖς,
καὶ κατόπιν Δωριεῖς, ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν
καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς χώρας συνεποσύντο
οἱ κάταικοι εἰς 600,000 περίπου, τὸ ἐμπό-
ριον ἰδίως μετερχόμενοι, καὶ ἀφελόμενοι

θος, ὅστε διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν ἐπιτακρον
θέσιν του, αὐτὸς καὶ ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Μαγνη-
σία ἐλέγοντο αἱ τρεῖς πέδαι τῆς Ἑλλάδος.
Τῇ 146 π. Χ., κυριεύσας κατέστρεψε τὴν ὠ-
ραϊαν πόλιν ὁ Μούμιος, μείνας ἐπὶ ἓνα
αἰῶνα εἰς σωρὸν ἔρσιπιων. Ἀνοικοδομηθεῖσα δ'
ὑπὸ Καίσαρος ὡς Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ἀνέθα-
λεν αὐθις, εἰ καὶ οὐχὶ πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν
περιωπήν, πρωτεύουσα γενομένη τῆς ἐπαρ-
χίας Ἀχαΐας. Ἡ πόλις ἦν κατάκοσμος διὰ

Ἡ ναὸς τοῦ Ἡρακλῆος ἐν Κορίνθῳ.

ἐκ τῆς διαμτακομίσσεως. Ἡ δὲ πόλις, ἡ πο-
λυανθρωποτέρα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν, εἶχε
300,000 κατοίκους, καὶ πολυαριθμούς ἐξέ-
πεμφεν ἀποικίας. Ἐποτίκετο δ' ὑπὸ τῆς ὠ-
ραϊαίας πηγῆς Πειρήνης, ἣτις προέρρεεν ἐξ ὕ-
φους 575μ ὑπὲρ τὴν Θάλασσαν, καὶ παρ' ἣ
ὁ Βαλλεροφόντης ἐλέγετο θαμῆσας τὸν Πή-
γασον. Καὶ ὁ Ἀδριανὸς δὲ μεταχέτευσεν εἰς
τὴν Κορίνθον τὸ ὕδωρ τῆς Στυμφαλίδος λι-
μνης. Ἦν δὲ τοσοῦτον ὄχυρὸς ὁ Ἀκροκόριν-

λαμπρῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν
καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐμπορίας πλοῦτος ἐπέφερε τὴν
πολυτέλειαν καὶ ἤθικὸν ἐκτραχηλισμὸν. Ὁ
ναὸς τῆς Ἀρροδίτης εἶχε χιλιάς νέας ἱερο-
δούλους, καὶ διὰ τὰς δαπάνας καὶ ἄλλους κιν-
δύνους ἐπεκράτει τὸ λέγειν ὅτι «οὐ παν-
τὲς ἦν πλεῖον εἰς Κορίνθον.» Τοῦ δὲ
ναοῦ τοῦ Ἡρακλῆος σώζονται ἔτι ἐπίσημα
λείψανα, τὸ μόνον σχεδὸν λείψανον τῆς ἀρ-
χαιῆς Κορίνθου. Ἦν Κορίνθῳ ἡσκαίτο ἐξέ-

χος ἢ τε γλυπτικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ
χαλκουργία, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα πλου-
σιώτερα ἦσαν τὰ διὰ φύλλων ἀκάνθου κο-
σμούμενα ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου δ' ἐφευρε-
θέντα κορινθιακὰ κιονόκρανα· καὶ ἡ κεραμο-
γραφία ὠραία παρήγεν ἐκεῖ προϊόντα. Ἐν μετα-
γενεστέροις δὲ χρόνοις ὁ κορινθιακὸς χαλκὸς
ἐξελαμβάνετο ὡς μέταλλον προσέθον ἐκ τῆς
μζεύως παντοίων μετάλλων ἐπὶ τοῦ ἐμπρη-
σμοῦ τῆς Κορίνθου ὑπὸ Μούμιου. Βορείως δὲ
τῆς πόλεως, εἰς 12 σταδίων ἀπτόσταιν ἔκειτο,
διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τῆς πόλεως συν-
δεόμενος, ὁ λιμὴν τὸ Λέγαιον, ἐπὶ τοῦ κο-
ρινθιακοῦ κόλπου, ἐνθα ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τοῦ
1868 ἐκτίσθη ἡ νέα Κορίνθος. Ἐπὶ τῆς
πρὸς αὐτὴν δ' ἀγοῦσης ἔκειτο τὸ μνημεῖον
τοῦ Διογέους. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν δὲ κόλ-
πον ἔκειτο ὁ Α. λιμὴν τῶν Κεγχρεῶν,
καὶ ἄλλῃον Β. αὐτοῦ αἱ Θερμαῖ (ν. Λου-
τράκι), μετὰ Θερμῆς πηγῆς, αἰτίνες καὶ
Ῥεῖτοι καὶ λουτρὸν τῆς Ἑλένης
ἐλέγοντο· καὶ πλησιέστατα τὸ χωρίον Σο-
λύγεια. Ν τῆς Κορίνθου ἡ Γενέα, πα-
τρὶς τοῦ Κυφέλου. Πλησίον τοῦ λιμένος
Σχοινοῦντος (ν. Καλαμάκι), ἐτελοῦντο
ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ τὰ Ἴσθμια παρὰ τῷ Πο-
σειδωνίῳ, οὗ λείψανα σώζονται, ὡς καὶ τοῦ
θεάτρου καὶ τοῦ σταδίου τῶν ἀγώνων. Πέραν
δὲ τοῦ Ἴσθμοῦ ἔκειντο ἡ Σιδεοῦς καὶ ἡ
Κρομμυῶν, ἐνθα ὁ Θησεύς λέγεται φονεύ-
σας τὴν Κρομμυωνίαν σὺν, μητέρα τοῦ Κα-
λυδωνίου κάπρου. Εἰς δὲ τὴν δυτικὴν παρα-
λίαν ἦν ἡ Οἰνόη (Ἠέρα χώρα) (Στράβ. II,
378.—Παυσ. Β). Πρὸ τῆς Δωρικῆς εἰσοδο-
λῆς ἤρχον ἐν Κορίνθῳ οἱ Σισυφίδαι. Ὁ Ὀ-
μηρὸς λέγει τὴν (ἢ τὸν) Κορίνθον ἀφνειὸν
καὶ ἐξαρτωμένῃν ἐκ τῶν Μυκηναῶν (Ἰλ. Β.
570). Ἐπὶ τῆς δωρικῆς δὲ διανομῆς ἐλα-
θεν οὕτῃν ὁ Ἀλήτης, τοῦ Ἡρακλέους διαγό-
νος, καὶ ἀπὸ τοῦ 955 π. Χ. προϊστάνο
τῆς ἐπιταρχίας οἱ Βακχιάδαι, μέχρις οὗ,
τῷ 659 (Ὀλ. 30, δ') ὁ μητρῶθεν Βακχιά-
δης Κύφελος, ὁ τῶν τεχνῶν ἐραστὴς καὶ

προστάτης, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀλλὰ μετὰ
τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Περίανδρον
(627—585), ἐξεβλήθη ὁ τούτου υἱὸς Ἰφί-
μαχος, καὶ ἐγκατέστη ἡ δημοκρατία. Ἐπὶ
τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσε καὶ ἡ
ναυτικὴ δύναμις τῆς Κορίνθου. Συνησπίσθη δ'
ἔπειτα ἡ πόλις μετὰ τῶν Μακεδόνων, καὶ
τέλος, ὡς σύμμαχος τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ,
ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Κορινθιακὸς πόλεμος. Ὅτε οἱ
Λακεδαιμόνιοι στρατηγοὶ Θίμβρων καὶ Δερ-
κυλλίδας ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ 400 π. Χ. τὰς
ἐπιχειρήσεις αὐτῶν κατὰ τῶν σατραπῶν τῶν
παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αὐτὰς ἐπέ-
ταινεν ἔτι μάλλον ὁ Ἀγησίλαος, πεμφθεὶς ὑπὸ
τῶν Περσῶν ὁ Ῥόδιος Τιμοκράτης, ἐκέρθη-
σεν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ δωροδοκίας τὰς Θήβας,
τὴν Κορίνθον καὶ τὸ Ἄργος, αἷς προσέτε-
θησαν καὶ αἱ Ἀθήναι καὶ ἄλλαι μικραὶ πό-
λεις. Τότε ἤρξατο ὁ Κορινθιακὸς ἢ Κοριν-
θοβοιωτικὸς πόλεμος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5.—
Πλούτ. Λυσ. ΚΘ), καὶ οἱ Σπαρτιάται προ-
σέβαλον ἐν Βοιωτίᾳ τὴν πόλιν Ἀλιάρτον, τῇ
395. Φονευθέντος δ' ἐκεῖ τοῦ βασιλέως αὐ-
τῶν Λυσάνδρου, μετεκαλέσαντο ἐξ Ἀσίας
τὸν ἐκεῖ θριαμβεύοντα Ἀγησίλαον. Οἱ σύμ-
μαχοὶ διενεμήθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ προσβά-
λωσι τὴν Σπάρτην, διότι ὁ Κορινθιακὸς Τιμό-
λαος ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ καταστρέψωσι τὴν
κυφέλην πρὶν ἢ αἱ σφῆκες ἐξέλθωσιν ἐκείθεν
καὶ κειτήσωσιν· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ν' ἀπο-
συρῶσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ δεσμοῦ, τὴν Κο-
ρίνθον, ἐνθα εἶχεν ἀνατραπὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ
μερίς, καὶ ἠττήθησαν ἐν Νεμέᾳ (394). Ἐν Κο-
ρωνεῖα τῆς Βοιωτίας ὁμοῦς προσέβαλον προ-
σερχόμενον τὸν Ἀγησίλαον, μικρὸν μετὰ τὴν
ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος, καὶ μετὰ τὴν
αἰματηρὰν μάχην, ἣς τὴν ἔκλασιν ὁ Διόδωρος
(ΙΔ, 84.—Ξεν. Ἑλλ. Δ, 2.—Πλούτ. Ἀγσ.
ΙΗ) λέγει ἀμφίβολον, ἀπεσφύθη εἰς Σπάρ-
την ὁ Ἀγησίλαος. Ἐκτοτε δὲ προσετέθησαν
καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις εἰς τὸν δεσμὸν, καὶ
ὁ τὴν Σπάρτην μισῶν σατράπης Φαρνάβα-

ζος, ἔφερε στόλον κατ' αὐτῆς, ἀπολεσάσης τὴν θαλασσοκρατίαν ὅτε αὐταὶ ἐκείναι αἱ πόλεις, αἱ καταβαλοῦσαι τῷ 404 τὴν κατὰ θάλασσαν ἰσχύϊν τῶν Ἀθηναίων, συνετέλεσαν ἤδη εἰς τὴν καλινόρθωσιν αὐτῆς. Μικρὸν μετὰ τοῦτο (τῷ 392) ὁ Ἀθηναῖος Ἰφικράτης, σῶμα μισθωτῶν εἰς πελταστὰς ὀργανώσας, κατέστρεψεν ἐπὶ τοῦ Ἰσθοῦ, κατὰ τὸ Λέχαιον, μύραν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 8. — Νερ. Ἰρμ. 1), καὶ ἐξηκολούθει ὁ κορινθιακὸς πόλεμος διὰ δηρώσεων καὶ ἐμφυλίων καταστροφῶν, καὶ διὰ λεηλασίας τῶν ἀκτῶν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στόλου, μέχρι τοῦ 387, ὅτε ὁ Ἀνταλκίδα, πρὸς δυσἀρέσειαν τῶν ἐχθρῶν τῆς Σπάρτης, συνωμολόγησε μετὰ τοῦ μεγάλου Βασιλέως συνθήκην τοῖς Πέρσαις ὠφέλιμον (Διόδ. ΙΔ, 110. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 1).

Κόρινθος, υἱὸς τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς Κορινθίους, ἀνάγοντας εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῶν (Πινδ. Νέμ. Γ, 155. — Παισ. Β, 1).

Κόριννα, ποιήτρια ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, καὶ Θεβαία λεγομένη, ἐπελέγετο καὶ Μοῦσα. Ἀκρίστωσεν δὲ περὶ τὸ 500 π. Χ., ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου εἰς τὴν Λυρικὴν, μετὰ ταῦτα παντάκτις αὐτὸν νικῆσασα ἐν διαγωνισμοῖς. Ὑγραψεν εἰς βοιωτικὴν διάλεκτον ποιήματα περὶ ἐγγυρῶν ἡρώων καὶ ἄλλα μυθολογικά, ἀποτελέσαντα πέντε βιβλία· ἐξ αὐτῶν δ' ὀλίγιστα ἀποσπάσματα σώζονται (Bergh. Ροι. 1, græc.).

Κορέωλα (ἡ), καὶ Κόριλα, μητροπολις τῶν Οὐδύσκων, ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου (Διονυσ. Ἀλιξ. ΣΤ. — Πλούτ. — Στέφ. Βυζ.). Ὡς ταύτην κυριεύσας, ὠνομάσθη κατ' αὐτὴν ὁ περίφημος Ῥωμαῖος στρατηγὸς Μάρκιος ὁ Κοριολάνος.

Κόρυρα, 1) καὶ **Κέριμυρα**, ὡς νομίζεται, ἡ Ὀμηρικὴ Σχερρα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἀπέναντι Δ. τῆς Ἡπειρωτικῆς στερεᾶς, εἰς 50 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀκροκαρυνίου ἀκρωτηρίου. Ἐπιφάνειαν ἔχουσα 10 [] μ., διατέμνεται ὑπὸ δύο ὄρεων, τοῦ Β, Μελίτης, χωροῦντος ἐκ

Δ. πρὸς Δ, ἐνθα ὑψοῦται εἰς 948 μ., καὶ τοῦ Ν πρὸς τὰ ΝΔ βαθμυδὸν ταπεινουμένου. Ἀκρωτηρία ἔχει ΒΑ. τὸν Λευκίμην, ΝΔ. τὸ Ἀμφίπαγον (ν. Ἀσπρόκαρο), ΒΔ. τὸ Φάλακρον (ν. Καρραλή), καὶ ΝΑ. τὴν Κασσιόπην. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη περιγράφονται οἱ κάτοικοι ὡς ναυτιχοὶ καὶ παντοῖως μεμψυμιμένοι, ἀλλὰ δόλοιοι καὶ ἀπότμοι. Κατὰ τὸ 734 π. Χ. ἐξέπεμψεν ἐνταῦθα ἀποικίαν ἡ Κόρινθος, ταχέως εἰς ἀκμὴν ἀναπτυχθεῖσαν καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων τὰ πλεῖστα πλοῖα μετὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον παρασχούσαν. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὕτη ἐπέφερε συγκρούσεις καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν μητροπόλιν Κόρινθον, ἧτις καὶ ἠττήθη ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Α, Β). Ἰῆτα δ' ἐγένετο ἡ Κέρκυρα μία τῶν ἀφορμῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς ὃν καὶ αὕτη περιπλάκη ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις, καὶ μάλιστα μετ' Ἀλέξανδρον, ἐξασθενήσασα καὶ αὐτὴ, ἐτέθη (220) ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥώμης. Ἡ πρωτεύουσα, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, ἐνθα καὶ νῦν, εἶχε δύο ἀκροπόλεις (κορυφὰς ἐπὶ τοῦ μεσαιωνοῦ καλουμένας, ὅθεν τῆς νήσου τὸ νέον ὄνομα), καὶ δύο λιμένας, τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν πολεμικόν, Ὑλαϊκὸν καλούμενον (Θουκ. Γ, 72, 81), (ν. Πέραμα κατὰ τὸ κανόνι). Ἐδ' ἐν τῇ μέσῃ αὐτοῦ νησιῶν, Ποντικονήσι, ἐστὶ πιθκνῶτατα τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰδ. Ν, 152) μνημονευόμενον ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ ἀπολιθωθεῖσα ναῦς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ μνημονεύεται καὶ πόλις Κασσιόπη ἐπὶ τοῦ ἡμιονόμου ἀκρωτηρίου. Ὀνομάζετο δὲ καὶ Δρεπάνη ἡ νῆσος διὰ τὸ σχῆμά της, κατὰ δὲ τὸν μῦθον, διότι ἐνταῦθα δέχθη ἐρριψεν ὁ Κρόνος εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δρεπάνην δι' ἧς ἠκρωτηρίσας τὸν πατέρα του. — 2) Ἰδ. Ἰλλυρικόν.

Κόρινθλος, πόλις τῶν Σοβίων ἐν ἐν Ἰταλίᾳ (Στ. Βυζ.) Ν. Μοντικάλι.

Κόριμβος, 1) ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἐπανελή-

φθησαν τὰ Ὀλύμπια τῷ 777 π. Χ. — 2) Ἰδ. Κασάνδρα.

Κοροκονδάμη, κόμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, εἰς τὸ νότιον τῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, νῦν Ταρμάν. Παρ' αὐτῇ ἦν ἡ μεγάλη Κοροκονδαμητικὴ λίμνη, ὑπὸ πόλεων περιουκούμενη, καὶ ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν (Στρώ.).

Κορόντα, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου (Θουκ. Β, 102). Ἰσως τὸ νῦν Ἀσπρον.

Κόρος, ποταμὸς τῆς Περσίδος (Διονύσιος. Περιηγητ. 1073). Ἰσως αὐτὸς ὁ Κύρος.

Κόρραγον, φρούριον τῆς Μακεδονίας, (Διοχ. κ. Κτησ. σ. 454).

Κορσεῖα, νησιδίον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Σάμῳ (Στφ. Βυζ.). Τουριστι Σουσαν Ἀδαί.

Κορσεῖα καὶ Κορσεαί, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἰπτιάου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λοκίδος (Διμοθ. π. Περκρ. σ. 385. — Παισ.).

Κορσεϊκή, ἴδ. Κύρνος.

Κορσωτή, πόλις μεγάλη τῆς Μεσοποταμίας, ἐπὶ νήσου τοῦ ποταμοῦ Μασκῶ, ἔρημος ἐπὶ Ξενοφάντος (Ἀνθ. Δ, 5, 4).

Κόρτωνα, ἴδ. Κρότων.

Κορύθωντες, ἴδ. Ἰέα.

Κορυθαλλός, ἴδ. Ἀττική.

Κορυθαλλός, φρικεὸς ἐξ Ἀντικύρας, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ τὴν ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας τῆς Ὀίτης διάβασιν. (Ἡρόδ. Ζ, 124).

Κορύθων, βουκόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Ἡδ. Δ, 1).

Κόρυθος, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς, ἔσχεν ἐξ Ἠλέκτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, τὸν Ἰάσιον καὶ τὸν Δάρδανον ἰδρυτὰς τῆς Κορύθου (Κρότωνος) ἐν τῇ Ἰσθμῇ τῆς Ἰταλίας (Virg. Αἰ, III, 107. VII, 200. X, 719).

— 2) Λαπίθης ἐπὶ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου (Or. Met. XII, 200).

Κορύλας, Πέρσης, σατράπης τῆς Παφλαγονίας (Ξενφ. Ἀνθ.).

Κόρυμβος, ἐν γένει ἡ κορυφή, ἰδίως ἡ κροσσωτὴ ἄκρη τῶν ἀνθέων, καὶ ἐκεῖθεν ἡ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς συστρεφόμενη κόμη, ἧτις κόμμωσις ἦν ἰδίως χαρακτηριστικὴ τῶν Ἀθηναίων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων,

ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ Θεουκιδίδου τὸ πρῶτον ἐγκαταλειφθεῖσα (Α, 6. καὶ Σγλ. — Ἀθην. ΙΒ, 5). Ὁ αὐτὸς καὶ Κρώδουλος.

Κορύνη, ἡ ποιμαντικὴ κυρτὴ ράβδος ἦν παρίσταται ἔχων ὁ Πάν, οἱ Σάτυροι, κτλ.

Κορυνήτης, ἴδ. Ἀρηϊθός. Θησεύς.

Κορυνηφόροι, οἱ ἐν Σικυῶνι ἀρχαῖοι ὑποδουλωθέντες κάτοικοι, οἳ οἱ Ἑλλῶτες ἐν Σπάρτῃ. Οὕτω δ' ἐλέγοντο, ἐνεκα τοῦ ἐπλισμοῦ τῶν καὶ οἱ δορυφόροι τοῦ Πεισιστράτου (Ἡρόδ. Α, 59. — Πλούτ. Σύλ. Α).

Κόρος, ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (Ἡρόδ. Γ, 9).

Κόρος, ἴδ. Κράνος.

Κορυφαῖος, ἴδ. Χορός.

Κορυφάσιον, ἀκρωτήριο τῆς Μεσοσητίας, τὸ Β. τοῦ Πυλίου κόλπου, μετ' ὀμίμου πτόλεως, ἦν κατέλαθεν ὁ Ἀθηναῖος Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π. Χ. (Θουκ. Δ, 3. — Στρώ. Η, 359). Ν. Παλαιὸν Ναβαρίνον.

Κορυφή, κατὰ Κικέρωνα (Nat. 204. XXIII), θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τῆς Ἀθηναῖς, καλούμενης Κορίας ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων.

Κορφήνιον, πόλις Ἰταλικὴ τῶν Σαμνίων (Στρώ.). Ν. Σάν Περτίνο.

Κορώθειος, Κρής, ὁδηγήσας ἐν Λιεύα εἰς τὴν νῆσον Πλάταιαν τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων (Ἡρόδ. Δ, 151).

Κορώνεια, 1) πόλις Βοιωτικὴ, ΝΔ. τῆς Κοπαιίδος, ἐπὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τοῦ Τιλ-

φωσίου ὄρους (Όμ. Ίλ. Β, 503). Παρ' αὐτῆ ἦν ὁ κὰδὸς τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Παρθοιώτια. Ἐνταῦθα δὲ πολεμήσαντες οἱ Βοιωτοὶ τῷ 447 π. Χ. ἀπέσεισαν τὴν ζυγὸν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 113.—Παυσ. Α, 27, 6) ἐνταῦθα ἐπίσης τῷ 394 ἐνίκησεν ὁ Ἀγησίλαος τοὺς Βοιωτοὺς (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 15.—Πλάτ. Ἀγισ. ΙΗ). —2) Πόλις μεσθγαίος τῆς Φθιώτιδος (Στρ. Β).

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων, τῷ 371 π. Χ. ἔκειτο καὶ κείται ἐπὶ τοῦ ὄρους Τεμαθίας, ἐνθα πρὶν ἦν ἡ ἐπὶ Ὀμήρου Ἄνθεια ἢ Ἀλπεια (Στρβ. Παυσ.).

Κορωνίς, 1) Θυγ. τοῦ Φλεγοῦ. Ἰδ. Ἀσκληπίος. —2) Κατ' Ὀβίδιον (Μελ. Π 551), θυγάτηρ Κορωνέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τῆς Ἀθηναίης εἰς τὴν ὄρνιν κορώνην μεταμορφωθείσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. —3) Ἰδ. Στέφανος.

Κορωνός, καὶ **Κοριονός**, 1) Υἱὸς Θερασάνδρου, ἑγγενος τοῦ Σισύφου, ἰδρυτῆς τῆς Κορωνέως (Παυσ. Θ, 34, 7). —2) Υἱὸς Καινέως, ἢ Φορωνέως, βασιλέως τῶν Λακίθων (Όμ. Ίλ. Β, 745), ἐπολέμησεν Διγμίδον, τὸν βασιλέα τῶν Δωριέων, καὶ ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Α, 9, 16, 557.—Διόδ. Δ, 27). —3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρροης, πατὴρ τοῦ ἐν Σικυῶνι βασιλεύσαντος Κόρακος (Παυσ. Β, 5).

Κόσας ἢ Κόσας, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τῆς Καμπανίας τὰ ὄρια (Στρβ.—Δίαν.).

Κοσμητής, 1) ἐπιθετὸν ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε βωμὸν ἐν Λακωνίᾳ (Παυσ. Γ, 17). —2) Ἐπιμελητῆς δευτερείων ἐν τοῖς γυμνασίοις.

Κόσμος, ἰδ. Κρήτη.

Κόσσαι καὶ **Κόσσαί**, πόλις μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Ἀλβινία εἰς τὴν Τυρρηϊαν τῆς Ἰταλίας. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετεκλήθη ἑπειτα Τουλία (Στρβ.).

Κοσσαῖοι, ἔθνος τῆς Σουσιανῆς, συνερεῦον τῇ Περσίᾳ, ληστρικὸν καὶ ἄγριον, μὴ ὑποταγὸν τοῖς Πέρσαις, κυριευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἀποσεῖσαν τὸν ζυγὸν τῶν διαδόχων (Ἄρρ. Ἀνθ. Γ, 19).

Κόσσουρα καὶ **Κόσσυρος**, νησιῶν χέρσον, πρὸς νότον τῆς Σικελίας (Στρβ.—Πολύβ.).

Κόσταινα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας (Πτολμ. Β, 7).

Κοτάμωθ, πόλις τῆς Περσικῆς (Πτολμ. ΣΤ, 4).

Κοτύλειον, ἰδ. Φιγάλια.

Κοτυνασος, νῆσος παρὰ τῇ Ἰσπανίᾳ, ἐφ' ἧς ἐκείντο τὰ Γάδιρα (Διον. Περιηγ. 456).

Κότταβος, παίγιον σὺνθετος μετὰ τὸ γεῦμα, ἰδ. Ἰσοτίσις.

Κοττάρις, ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, ἐν ᾧ Πτολεμαῖος θεωρεῖ ὡς τὸ ὄριον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Νῦν Σιχιάγγι.

Κόττος, ἰδ. Ἐκατόγχειρες.

Κόττυρος, στρατηγὸς ἐξ Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Δμσθ.).

Κοτυλαεὶον, πόλις τῆς ἐπικτήτου Ἰβηρίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ (Στρβ.). Νῦν Κισυτάια.

Κοτύλαιον, ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, πλησίον τῆς πόλεως Ταμυῶν (Ἀισχλ.).

Κοτυλεὺς, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐλατρεῦτο ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἰς κἄν, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐλέγετο ἰδρύσας ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα (Παυσ. Γ, 19).

Κοτύλη, 1) μικρὸν ὄργειον, ἐλίγην ποσότητα ὑγροῦ περικλειθὲν, χρησιμεῖον δὲ καὶ ὡς μέτρον διὰ τὰ βραστά, τὸ καὶ

ἡμίνα ἢ ἡμίμνα λεγόμενον, χωρητικότητος 1/2 ἑσέτου, ἢ ὁκυάθων. Ἰδίως χρησίμων τοῖς ἰατροῖς, εἶχε παρ' αὐτοῖς ἐντὸς κωχαραγμένην διαίρεσιν εἰς 12 ἰσα μέρη χωρητικότητος 5 1/2 οὖγγιων. —2) Ἰδ. κώλλον μέρος τοῦ ὄσπου, εἰς ὃ ἐναρμύζεται τὸ πρῶτον τοῦ ἄλλου.

Κοτύλειον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ τὴν Φιγάλιαν καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέδα. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ περιφημὸς κὰδὸς τοῦ Ἐπιπορείου Ἀπόλλωνος (Παυσ. Η, 41). Ἰδ. Φιγάλια.

Κότυρτα, χωρίον τῆς Λακωνίας, οὐ μακρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου Ταϊνάρου (Θουκ. Δ, 56.—Στρ. Βυζ.).

Κότυς, 1) βασιλεὺς τῆς Θράκης κατὰ τὸ 380 π. Χ.. πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγῶ Ἰφικράτους, πολίτης Ἀθηναῖος, πολέμησας ὁμῶς τῷ 361 κατὰ τῶν Ἀθηναίων διότι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Ὁμῶτατος δὲ τὴν φύσιν, ἐδολοφονήθη τῷ 358.—2) Ἡγεμὼν Θράξ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὑπεστήριξε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ Περσείας, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐδοηθή ὑπὸ τούτου ὅτε ὁ ἐκ Περγᾶμου Βύμενης ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης. (Διν. ΧΙΠ, 29, 51). —3) Όμ. Θράξ, πείσας τῷ 57 π. Χ. τὸν ἀνθύπατον Πάισωνα νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν, καὶ εἶτα μετὰ τοῦ Πομπηίου ταχθεὶς κατὰ τοῦ Καίσαρος (Cic. Pis. XXXIV.—Cass. B. C. ΠΙ, 4). —4) Όμ. τῷ 19 π. Χ. ὁ ἐξάδελφός του Ἐσκούπορης, θέλων νὰ καταλάβῃ μόνος τὸ κράτος ὁ Ἀύγουστος εἶχε διανεμίσει μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, συνάλαβεν αὐτὸν δολίως, καὶ ἀψηφήσας τοῦ Τιβέριου τὸς ἀπειλάς, τὸν ἐθανάτωσε (Δ. Κάσ. ΝΔ, 34.—Tan. Ann. Π, 64.—Ov. ex Pont. Π, 9). —5) Υἱὸς αὐτοῦ, λαβὼν παρὰ τοῦ Καλιγούλα τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, διότι ἢ Θράκη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διεκουμένη ἐπὶ τῆς ἀνηλικιωότητος αὐτοῦ, ἐγένετο τέλος Ῥωμαϊκῆ ἐπαρχία (Suet. Vesp. VIII).

Κότυς, **Κοτυτῶν**, θεότης Θρακικῆ, ὁμοία τῇ Κυβέλῃ, καὶ ὡς ἐκείνη ἐν ἀγαλινώτῳ ἐκδιαιτῆσαι λατρευμένη. Ἐπισεχώρησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ λατρεία αὐτῆ, καλουμένη Κοτύτις ἢ Κοτύττις (τὰ) οἱ δ' αὐτὴν τελοῦντες ἐλέγοντο Πάπται, ἐνεκα τῶν κα-

θαριῶν οὓς μετήρχοντο (Hor. Epod. XVII 56'—Just. II, 92).

Κοτυτταρις, μάγισσά τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Ἐδ. ΣΤ, 40).

Κοτύωρα, Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἐντὸς μεγάλου κόλπου, ἀποικία Σινωπέων (Ξενφ. Ἀνθ. Ε, 5.—Διόδ. ΙΔ, 32.—Στρβ. ΙΒ). Νῦν Τουρκ. Βουγιούκ-Καλέ.

Κουάδοι καὶ **Κολδαδοι**, ἔθνος Γερμανικὸν ἐν Βοημίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ, τὸ πρῶτον φίλοι τῶν Ῥωμαίων, εἶτα, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου (174 μ. Χ.) ἀνδρείως κατ' αὐτῶν ὑπερμαχῆσαντες τῆς ἐλευθερίας των (Ἄρριαν. Δ. Κάσ. ΟΑ, 8).

Κουορένος, εἰς τῶν 7 λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἐπιποδομημένη ἡ Ῥώμη. Τούτο δὲ τὸ ὄνομα ἀπέδότη τῇ Ῥωμύλῳ μετὰ τὴν ἀποθῆσίν του.

Κουκούδα, πόλις τῆς Κολχικῆς, ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Βύξείνου κόλπου (Πτολ.).

Κουκουσος (ἡ), πόλις τῆς Κατανίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Ἐδσθ. ἐν Διον. Περιηγ. 694).

Κουνώξα (ἡ), χωρίον παρὰ τῇ Εὐφράτῃ, 500 στάδια Β. τῆς Βαβυλωνίας. Ἐπεὶ τῷ 401 π. Χ. ἔπεσεν ὁ νεώτερος Κύρος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐπάνοδος τῶν μυρῶν μισθωτῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις ὁμῶς ἀποσκευᾶ τοῦ χωρίου τὸ ὄνομα (Ἄν. Α, 10, 11.—Πλούτ. Ἀρταξ. Η).

Κούνεος, ἐπαρχία τῆς Λουσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, μετὰ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (Στρβ.).

Κουράλιος (αιολ. Κωράλιος), 1) ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας παραρρέων τὴν πόλιν Ἰτυνα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν (Στρβ.). —2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὁ καὶ Φάλαρος, ῥέων παρὰ τῇ Κορωνείᾳ, καὶ τὸ θεσσαλικὸν ὄνομα λαβὼν παρὰ τῶν Βοιωτῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας, (Καλλιμ. Παλλ. 64.—Στρβ.).

Κούρειον, 1) Ἰδ. Ἀπατοῦρια. — 2) Κουρεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (Ἰδ. Κόμμωσις). Εἰς αὐτὸ μεγάλη ὑπήρχε συνήθως συρροή, καὶ συνήρχοντο οἱ ἄεργοι καὶ μωρολογοῦντες περὶ πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδήσεων τῆς ἡμέρας (Δημοδ. Ἀριστγ. σ. 786. — Λουκ. Ἄδων. σ. 754). Πρὸς τὸ κείρειν εἶχεν ὁ κουρέως διάφορα μαχαιρίδια (ὧν ἓν ἐλέγετο καὶ κουρίς) καὶ ψαλλίδια (Λουκ. πρ. ἀπαίδ. 29. Ἀλ. ἢ Ἀνέβ. 46. — Ἀριστφ. Ἀχαρν. 848. — Πολδ. Β, 32). Ἐπὶ τῶν ὤμων δὲ

Κέρως ἐκ Τυόγγης

τοῦ κειρομένου ἐτίθετο πρῶτον, ὡς καὶ νῦν, ὠμέλινον. ἔρχον δὲ καὶ ξυρούς (ξυράφια) ἐν ξυροθήκαις, καὶ τριχολάβην (τσιμπίδα) πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μόνων τριχῶν καὶ ὀνυχιστήρια, μαχαιρίδια πρὸς τὸ ὀνυχιζειν ἢ ἀκονοχιζειν, ἀποκοπὴν τῶν ὀνυχιῶν (Ἀριστφ. Θεοφ. 220. Ἰππ. 706. — Σγλ. Θεοφ. Χαρ. 26. — Πολδ. Β, 32. 146).

Κουρήτες, Ἰδ. Ἦσα. Ζεὺς.

Κούρειον, 1) πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῇ Πλευρώνι. — 2) Πόλις τῆς νοτίας παρα-

λίως τῆς Κύπρου, ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου (Plin.).

Κόφινος, κοφίνιον πλεκτὸν ἐκ λύγου

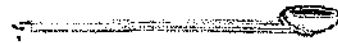
Τοιχογραφία ἐν Ῥώμῃ

ἀστυλοῖθον

διαφόρων σχημάτων διὰ καρπούς, ἀνθή, κτλ. (Ἀρριαν. Ἄν. Ε, 7, 8. κτλ.). Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ καὶ μέτρον ξηρῶν καὶ ὑγρῶν = 3 γράς ἢ 16 κοτύλας.

Κοχλιάριον, τὸ κοχλιάριον, ἰδίως

Ἐν Παιονίᾳ

πρὸς ἐξαγωγήν τῶν κοχλιῶν καὶ ὀστράκων.

Κοχλιάς, τὸ ὄστρακον ἐξ αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ συνεστραμμένον, ἰδίως ἀναθάθρα κυκλοτερής, καὶ ἐν ταῖς μηχαναῖς ἢ ἐλιξ.

Κόων, Τρῶς, υἱὸς Ἀντήνορος, πολεμιστῆς ἀνδρείοτατος, πολεμήσας πλὴν ἄλλων καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 53).

Κριόβιβρατος, τὸ ξυλοράββατον. Ἰδ. Κλίβη.

Κριαγαλεὺς, υἱὸς τοῦ Δρύοπος, τιμωρῆστος διὰ θυσιῶν ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιω-

τῶν, διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἵνα δικάσῃ τινὶ τῶν τριῶν ἀνήκεν ἢ προστασία τῆς πόλεως, ἀπεφάνητο ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ δ' Ἀπόλλων, ὀργισθεὶς, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς βράχον (Ἀντ. Λιβ.).

Κράγιος, Ἰδ. Κιλικία. Λυκία.

Κράσις, 1) ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τῇ Συβήριδι, ὄριον μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Βρουτίων. Εἰς τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἀκοιδίδοντο ἱαματικαὶ ιδιότητες (Στρώ. Ι, 449).

— 2) Ποταμὸς παρ' Ἀγλαῖς τῆς Ἀχαΐας, εἰς

ὄν εἰσρέει ἡ Στύξ (Ἡρόδ. Α, 145. Στρώ. Η, 386), ν. Ἀκράτα. — 3) Ὄρος ΒΑ τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Ζ, 25, 11. Η, 15, 8).

Κράμβις, υἱὸς Φινέως καὶ Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπαίσθη εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρῴας του Ἰθάλας. Ἰδ. Φινεύς.

Κράμβουσα, νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας (Στρώ.).

Κρανία καὶ **Κρανναοὶ**, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τοῦ Κρανναοῦ (Ἀριστφ. Λυσιστφ. 471. Ὀρν. 123), πιθανῶς δὲ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ Κρανναοῦ (πετρώδης). Κρανναοὶ δὲ καὶ Κρανναοὶ ἐλέγοντο οἱ Πελασγοὶ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς (Ἡρόδ. Η, 44. — Βακχυλ. 19).

Κρανία, θυγάτηρ Κρανναοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Πεδιάδος, θυγατὴρ τοῦ Μίνως (Ἀπλδ. Γ, 14, 5).

Κρανία, νῆσος πρὸ τοῦ Ἰουδαίου ἐν Λακωνίᾳ (ν. Μαραθωνήσι), ἐνθα ὁ Πάρης ἔφερον ἀρπάσας τὴν Ἑλένην (Ὀμ. Ἰλ. 5, 445) κατ' ἄλλας παραδόσεις τὴν ἔφερον εἰς τὴν Μακρὰν νῆσον, παρὰ τῇ Βύβωλι.

Κρανναὸς, βασιλεὺς αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος, πατὴρ τῆς Κρανιάς, Κρανιάχμης καὶ Ἀτθίδος, ἐξέωσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος.

Κρανόπη, υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμῶν τοῦ Δασκυλίου ἐν Ἀσίᾳ (Ἡρόδ. Γ, 126).

Κράνεον, χωρίον ἐπίσημον πρὸ τῆς Δ. πόλεως τῆς Κορίνθου, ἐνθα ἦν γυμνάσιον, κωπαριστῶν, πολλὰ ἀγροικία, τὸ ἐντευκτήριον τῆς νεολαίας καὶ ἡ κατοικία τοῦ Διογένη, ὡς καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Ἔρχε δὲ καὶ ναὸς τῆς Μελανίδος Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Παυσ. Β, 2, 4).

Κράνειαι, μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας (Θουκ. Η, 21. — Στρώ. — Σουῖδ. — Στφ. Βυζ.).

Κραννῶν, ἐπίσημος πόλις ἐν τῇ Πελοποννησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν ὄρειν ἀπό-

στασιν ἀπὸ τῆς Λαρίσης, ἔδρα τῆς κραταιᾶς φυλῆς τῶν Σκοπαδῶν (Στρώ. ΣΤ, 441). Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, τῷ 392 π. Χ. ὁ Κρατερὸς ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Αἰτωλῶν (Διόδ. ΙΙΙ, 16. — Πλούτ. Φωκ. ΚΣΤ. — Παυσ. Ι, 3, 3).

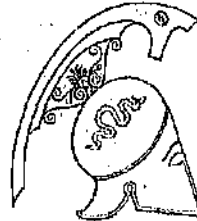
Κράνος, κόρυς, πῆληξ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν μάχητῶν, περικεφαλαια, δερματίνη (κυνέη, ταυρεῖη Ὀμ. Ἰλ. Ε, 845) ἢ κοινότερον, μεταλλίνη, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἡρωϊκοὺς χρόνους καὶ κατὰ τὴν ἑσθίαν ἦν ἀπλή καὶ ἀκόσμητος (Ὀμ.

Ἰλ. Κ, 258) (α). Ἀλλὰ τὸ ἐντελὲς κράνος εἶχε τὸ γέισον (β), προέχον πρὸ τοῦ με-

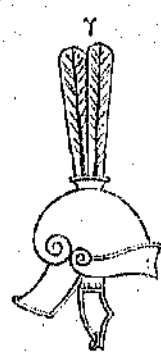
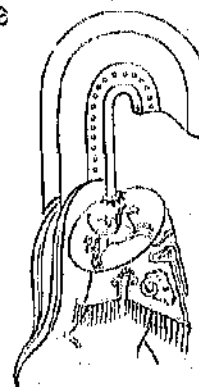
6

ε

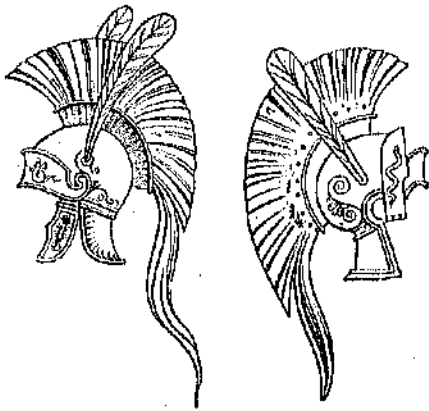
τώπου τὰς δύο κινήτας παραγναθίδας (φάλαρα) (γ) ἐκατέρωθεν, συνδεομένης

δ

ὑπὸ τὸν πώγωνα τὸν φάλον ἰσως καὶ κύμβαχον (Ἰλ. Ο, 536) ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φέροντα τὸν λόφον (ε), συνήθως ἐξ ἰππεῶν τρίχων, (ἵππουριν) εἶτα καὶ ἐκ πτερῶν. Διπλου-

σιώτραι περικεφαλαῖαι εἶχον ἐνίοτε καὶ δύο ἢ καὶ πλείονες φάλους μετὰ γλυπτικῶν κο-

σημάτων ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι ('Ομ. Ίλ. Ν, 132. Ο14. Π, 216), ὡς ἦν τὸ κράνος τῆς Ἀθηναίας τοῦ Παρθενῶνος, εἰς ὃ ὁ Φειδίας ἐπειργάσθη σφίγγα μετὰ δύο γρυπῶν ἐκατέρωθεν. Περικεφαλαία δὲ, τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πᾶν τὸ πρόσωπον καλύπτουσα, ἐκαλεῖτο ἀνάλωπις (δ).

Κράντων, γεννηθεὶς ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τῶν ἀκαδημαϊκῶν Ξενοκράτους καὶ Πολέμωνος, ἔγραψε περὶ τὰ 320 π. Χ. ὑπομνήματα, ἰδίως ἠθικά, καὶ τὰ πρῶτα σχόλια εἰς Πλάτωνα· ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν διασώθη. Παραμυθητικὴν αὐτοῦ πραγματεῖαν «περὶ πένθεους» ἐπισημείωθη ὁ Κικέρων ('Tusc. 48, 115) γράψας τὸ βιβλίον τοῦ «de consolatione».

Κραταίσις, νύμφη, μήτηρ τῆς Σκύλλης ('Ομ. 'Οδ. Μ, 124), ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης, ἣτις ἦν τῆς Σκύλλης ἡ μήτηρ ('Απολλώνιος 'Ρέδ. Δ, 828).

Κραταιμένης, Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, ὁδηγῆσας ἀποικίαν εἰς τὴν Ζάγκλην τῆς Σικελίας ('Θουκ. ΣΤ, 4).

Κράτεια, μεσογεία πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ· εἶτα Φλασιόπολις ('Πτολ.).

Κρατέρεια (τά), νῆσος μικρὰ μετὰ

λιμένος, πλησίον τῆς Σιμόνης ('Θουκ. Η, 101).

Κρατερὸς, 1) ἀδελφὸς Ἀμφοτέρου, πατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διώκει τὸ πρῶτον πεζὸν τάγμα τῆς σωματοφυλακῆς, εἶτα δ' ἐν Ἰνδοῖσι ἔλθῃ ἰππέων, καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς ἰκανὸς στρατηγός. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξ Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆς ἐστρατήγει τοὺς διὰ ξηρᾶς ἐπιστρέφοντος μέρους τῆς στρατιᾶς ('Αρρ. Α, 14. ΣΤ, 27. Ζ, 4). Ἀσθενήσας δ' ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐντολήν (324 π. Χ.), νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς ἀπομάχους εἰς Μακεδονίαν καὶ ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἀντίπατρον εἰς τὸ κράτους τὴν ἐπιτροπείαν. Ἄλλ' ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ μετέπειτα ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἰβηρίαν καὶ εἰς δεῦτερον γάμον τὴν Φίλαν νυμφευθεὶς, θυγατέρα τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀφοῦ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς Ἀθηναίους, οὓς καὶ ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ, καὶ τὸν Περδικκαν (τῆ 321) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀσίᾳ καὶ τὸν Ἰβήμενον. Ἄλλ' ἐκεῖ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἐτιμῆθη διὰ λαμπρᾶς κηδείας ὑπὸ τοῦ ἐγχοῦ του, ἐνθυμηθέντος ὅτι ἦν ἀρχαῖος τοῦ φίλου (Διόδ. 10, 5). — Νερ. Βιου.). — 2) Φιλίστωρ συλλέξας «ψηφισμάτων» συναγωγὴν ἐκ τῶν ἐν τῇ μητροπόλει τῶν Ἀθηναίων διατηρουμένων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα ('Συλλ. 'Cohol, Μουσείον, ιονα series). — 3) Πατὴρ ἐν Ῥώμῃ εὐπόλητος ('Πορ. Sat. II 3, 161).

Κρατεῦας, Μακεδὼν, ὁ φονεύσας τὸν βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον (Διόδ. II. 'I. 19 Πλοῦτ.). Παρὰ Διοδ. Σικ. Κρατερὸς.

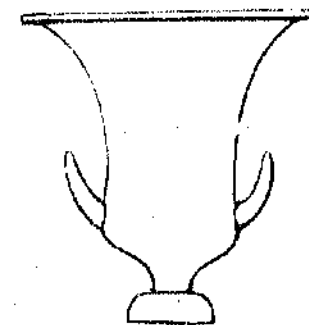
Κρατήρ, κόλπος τῆς Ἰταλίας, μετὰ ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίων ἐν Καμπανίᾳ ('Στράβ.).

Κρατήρ, ἀγγεῖον ἢ κεράμιον ἢ ἐκ πολυτίμου μετάλλου, εὐρὺ ἔχον τὸ στόμιον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν ἐστιάσεων ὁ οἶνος ἔχεται συνειρμῶ μεθ' ὕδατος τὸν σπανίως ἀκρατὸν πινόμενον

οἶνον, πρὶν ἢ ἐγχύσῃ αὐτὸν εἰς τὴν φιάλας ('Ομ. Ίλ. Γ, 269. 'Οδ. Η, 182. Φ, 271).

Ἐνίοτε ἦσαν μέγιστοι (300 ἀμφορέων. 'Ηρδ. Α, 70), καὶ πολλάκις κατάγλυφοι ὡς ὁ χρυ-

σοῦς καὶ βάργυροῦς οἱ ὑπὸ Κραίσου τοῖς Δελφοῖς πεμφθέντες, ἔργα τοῦ τοραυτοῦ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ('Ηρδ. Α, 51). Ἐπεκαθῆντο

δ' οἱ κρατήρες εἰς τρίποδας ('Ομ. Ίλ. Ψ, 219. — 'Ηρδ. Δ, 152). Τινὲς τῶν κρατήρων εἶχον λαβὰς (ὡς τὰ) κάτω, ἄλλοι δὲ ἄνω πρὸς

τὸ χεῖλος, ἐλικοειδεῖς, καὶ οἱ πολυτελέστεροι ἦσαν καὶ καλλιτεχνικῶς κατάγλυφοι.

Κραότης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ πρὸ τῆς 80 Ὀλυμπ. πρῶτος τὴν κωμῶδιαν ἐπισημάσας. Μνημονεύονται αὐτοῦ 14 κωμῶδιαι, καὶ σώζονται ἀποσπάσματα 9 ἐξ αὐτῶν ('Συλλ. Μεινοκε, Com. græc. Fragm.), ἐν οἷς διαφαίνεται ζωηρότης τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὕψους χάρις καὶ δεξιότης. — 2) Ὁ ἐκ Μαλλοῦ σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστάρχου, ἀρχηγὸς δὲ τῆς περγαμηνῆς σχολῆς τῶν γραμματικῶν, δι' ὃ καὶ Περγαμηνὸς ἐνίοτε λέγεται. Μετέβη δὲ παρὰ τῷ Ἀττάλῳ, ἀφοῦ ἐν Ῥαροῦ ἐδιδάχθη, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῷ 167 εἰς Ῥώμην πεμφθεὶς, ἐκεῖ δὲ ἐνεκα ἀσθενείας ἐπὶ χρόνον τινὰ διαμείνας, ἐξήγησε καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸν ζῆλον τῶν γραμματικῶν σκουδῶν ('Suet. gram. I), καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 145 π. Χ. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ διατηροῦνται τινὲς τῶν τίτλων, ὡς ἡ «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς», εἰς 9 βιβλία, ἀντιταττομένη ταῖς θεωρίαις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρίᾳ. Μνημονεύονται δὲ καὶ «Πίνακες» αὐτοῦ, καὶ σχόλια εἰς Ἡσίοδον, Ἐὐριπίδην, Ἀριστοφάνην. — 3) Κυνικός φιλόσοφος ἐκ Θηβῶν, ζήσας περὶ τὰ 330 π. Χ. Ἰπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται 36 ἐπιστολαὶ, μεταγενεστέρων ῥητορικῶν γυμνάσματα πιθανῶς.

Κρατησευκλής, πατὴρ Θρασυμηλίδα τοῦ Σπαρτιάτου ('Θουκ. Δ, 11).

Κρατησευπέδης, ναύαρχος Σπαρτιάτης ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ ('Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, 32).

Κρατειδὸς, πατὴρ τῆς Ἀναξιδίας, πενθερὸς τοῦ Νέστορος ('Απλλδ. Α, 9, 9).

Κρατῆνος, 1) παιστὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῶδιαι, υἱὸς Καλλιμήδου, ζήσας 522 — 423 π. Χ. Μνημονεύεται δὲ εἰς τίτλος τῆς πρώτης αὐτοῦ κωμῶδιαι «Ἀρχιλόχος», τῆς τελευταίας δὲ «Πυτίνη» (οἶνον φιάλη). γραφεῖσα ὄλιγον πρὸ τοῦ θανά-

του του, ἐν ἣ ἐγχεύαζεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὡς φίλον τοῦ οἴνου, ἥτις δὲ γενικῶς ἐπεκροτήθη, καὶ ἐνίκησε τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τὸν Κόννον τοῦ Ἀμειψίου. Λέγεται γράψας 21 δράματα, καὶ δι' αὐτῶν ἐνεάκις νικῆσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἢ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καλλιέργεια τῆς μέχρις αὐτοῦ ἀγορεύου ἐπι κωμῶδίας. Ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ ἡ εὐφυΐα τῶν ἐρμηνείων, ἡ δξότης τῆς ἀστεϊότητος καὶ τῆς γλώσσης ἢ εἰκονικῆ δύναμις καὶ διεσώθησαν σπάνιά τινα τῶν ἔργων του ἀποσπάσματα. (Σουλ. Meinscke, Com. grec. fragm.). — 2) Μεταγενέστερος κωμικὸς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, μνημονεύμενος ὡς ζῶν ἐπιπερὶ τὸ 324 π. Χ. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ 8 κωμῶδαι, ὧν σώζονται καὶ οἱ τίτλοι· ἀλλὰ τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἀμφίβολα.

Κράτιππος, Λέσβιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 50 π. Χ. πολὺ ἐπαινούμενος ὑπὸ Κικέρωνος (Off. I, 1, Div. I, 3), οὐ ἐδίδαξε τὸν υἱόν. Ἐγράψεν Ὀνειροκριτικά, ἀπολεσθέντα.

Κράτιος, (τὸ), τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Φόβου, μεθ' ὧν συνεπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων (Ἡσδ. Θεογ. 774. — Δίολγ. Προμ. — Ἀπλδρ. Α, 2, 4.)

Κρατύλος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου, καὶ διδασκαλὸς τοῦ Πλάτωνος ὅστις κατ' αὐτὸν ὠνόμασεν ἕνα τῶν διαλόγων του, ἐν ᾧ συζητᾶται ἡ ἀρχὴ καὶ φύσις τῆς γλώσσης, καὶ ὁ Κρατύλος ὑποστηρίζει τὸ σύστημα τοῦ Ἡρακλείτου κατὰ τῆς Ἑλεατικῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἰερμογένους.

Κρεάγρια, ἡ ἀρπάγη (ἴδ.), δι' ἣς εἰς τὰ μαγεύματα ἐλαμβάνετο τὸ κρέας ἐκ τῶν λεθῆτων.

Κρεῖον, ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Ἀργους (Καλλιπ. Παλλ. 41). Παρὰ Στράβωνι Κρεώπολον.

Κρεμαστή, 1) ἐπίθετον τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον παρὰ τῇ Ἑλλησπόντῃ, πλησίον τῆς Ἀθύδου (Ξενφ. Ἑλλ. Δ, 8, 37).

Κρεμῶνη, ἢ Κρεμῶν, πόλις ἐπισημὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, νοτίας τοῦ Πάδου. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Οὐσπασιανοῦ, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (Πολύδ.—Στράβ.).

Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος (Ἀπολλδ. Β, 3, 11).

Κρέουσα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκείνου καὶ τῆς Ἰῆς, ἐκ τοῦ Πηγεῖο τεκοῦσα τὸν Ὑφέα βασιλέα τῶν Λαπίθων. — 2) Ἰδ. Θεογ. 303. — 3) Ἰδ. Αἰνεΐας. — 4) Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Κρεσφόντης, ἴδ. Ἡρακλῆς. Διπυτος.

Κρευσις, ἴδ. Βοιωτία.

Κρέων, 1) Υἱὸς Λυκαίου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. Ἰδ. Ἀργοναῦται. — 2) Υἱὸς Μεναικείης, ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Οἰδίπους. — 3) Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Κρεώφυλος, ἀρχαιότατος ποιητῆς, ὅστις ἐλέγετο γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὀμήρου κληροδοτήσαντος αὐτῷ τὰ ἔπη του. Ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ἔλαθε, κατὰ τὴν παράδοσιν, αὐτὰ ὁ Λυκούργος. Μετατίθεται δ' ὑπ' ἄλλων ἀλλαγῶν ἢ πατρὶς του, εἰς Σάμον, Χίον, Ἴον, ἔνθα αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις ἦσαν μᾶλλον διαδεδομέναι, καὶ τῇ ἀποδίδεται ἐπιποιία, ἐπιγραφομένη «Οἴγαλιε ἀλωσις.» (Πλάτ. Πολ. I, 600. — Πλούτ. Λυκ. 8).

Κρηθιμενον, (ἡτοι κεφαλὸδεσμός) κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι (Ὀμ. Ἑλλ. Ε, 184), παρ' Αἰγυπτίους δ' ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κατὶν ἡ δυνάμενον κατὰ βουλήσιν νά σφύρται κάτω, ἐπισθεν καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια (Ἰδυστάδ. εἰς Ὀμ. αὐτ.).

Κρηθεύς, ἴδ. Αἰγολος.

Κρήθων, υἱὸς Διοκλέους, τοῦ ἡγεμόνος

τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐφονεύθη πρὸς τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Αἰεΐου (Ὀμ. Ἑλλ. Ε, 542).

Κρημνοὶ, πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας, παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως κειμένη, καὶ κληθεῖσα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς (Ἡρόδ. Δ, 20). Νῦν Ταϊγάνι.

Κροῖοναι, χωρίον γειτονεῖον εἰς τὸ Ἄργος τῆς Ἀκαρναντίας (Θουκ. Ζ, 105, 108).

Κροῖνη, ἡ βρόσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὀπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμουμένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἡκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔνθα οἱ τὸ θέρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II, 8, 12).

Κρονηέες, 1) Πόλις τῆς Θράκης ἐπι τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς Φιλίππει κληθεῖσα (Στράβ.). — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας (Ἀρρ.).

Κρηνηίς, 1) ἐν γένει πᾶσα βᾶσις, κρηνηίς (Ἀρρ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α.)

πίδωμα. — 2) τὸ ὑπόδημα, δι' ἀμφοτέρω τὰ πόδια, τὸ εἰς τὸν πόδα περιδεθμένον δι' ἱμάντων διειρομένων δι' ὀπῶν τοῦ πέλματος ἢ τῶν

Ἐπι Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων

ἐκατέρωθεν αὐτοῦ προσεραμμένων δερμάτων (τὸ ν. τσαρούχιον). Οἱ κωμφοδοὶ ἔφερον κρηνηίδας, καθ' ἀντίθεσιν τῶν κοθόρνων τῶν τραγικῶν.

Κρήης, 1) προσωποποίησις τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας (Στφ. Βυζ.), πρῶτος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἀναφεῖς, κατ' ἄλλους, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἑπεοκρητῶν, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα δοῦς εἰς τὴν νῆσον, καὶ πολλὰ ἐπινοήσας τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων (Διόδ. Ε, 64. — Παυσ. Η, 53). — 2) Εἰς τῶν Γηγάντων, καθ' ὃν ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη (Στ. Βυζ.).

Κρήσιος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου εἰς τὸν ἐν Ἀργεὶ ναόν, ἔνθα ἐλέγετο ἐνταφιάσας τὴν ἐκ Κρήτης Ἀριάδην (Παυσ. Β, 23).

Κρήσιος, Ἴων τις ὅστις ἐπιστεύετο πρῶτος μετὰ τοῦ Ἑρέσου ἰδρύσας τὸν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Παυσ. Ζ, 2).

Κρηστων, πόλις τῆς Θράκης, ἰδρυθεῖσα, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ Πελασγῶν ἢ Τυρρηγῶν (Ἡρόδ. Α, 57. — Θουκ. Δ, 109). Ἡ αὐτὴ καὶ Κρηστῶν (Ἡρόδ. — Στέφ. Βυζ.).

Κρηστωνία, ἡ Ὀρμηκὴ ἐπαρχία, ἡς πρωτεύουσα ἦν ἡ Κρηστῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ (Θουκ. Β, 99). Νῦν Χριστιανία.

Κρήτη, ἡμεγίστη τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, Ν. τῶν Κυκλάδων ἐξ Α. πρὸς δυσμᾶς εἰς 35 μίλια ἐκτεινομένη, πλάτος δὲ ἐνιαχοῦ μὲν 7, ἀλλαγῶν δὲ μόλις 2 μιλίων, καὶ ἐπιφάνειαν 190 τετραγ. μιλίων ἔχουσα.

Διὰ πάσης τῆς νήσου παρατείνεται ὄρος ὑψηλόν, τεμνόμενον εἰς τέσσαρα μέρη διὰ κοιλάδων δι' ὧν κοινωνοῦσι τὰ βόρεια μέρη μετὰ τῶν νοτίων, καὶ διαιρεῖται αὐτως ἡ νῆσος εἰς ἀνατολικήν, δυτικὴν καὶ μέσην. Ἐν τῇ δυτικῇ ὑψοῦνται τὰ Λευκὰ ὄρη εἰς 2460 μ. πρὸς Β. παρέκτασιν ἔχοντα τὸν Βερέκουον, μετὰ ταπεινοτέρων ὑψωμάτων καὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Κορύκου (Γραβόλης), Τιτύρου ἢ Δικτυναίου, μετ' ἀκρωτηρίου Ψακῶνος (ν. Ψάθας), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Δικτύνης ἢ Βριτομάρτιδος, βίφθεισης ἐντεῦθεν εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα ἀποφύγη τὴν ἐρωτικὴν καταδίωξιν τοῦ Μίνως. Ἄλλα δ' ἀκρωτήρια ἦσαν τὸ Κύαμον καὶ τὸ Δρέπανον. Ἐν τῇ μέσῃ Κρήτῃ ἐγείρεται τὸ ὑψηλότερον τῶν ὄρειων τῆς νήσου, τὸ Ἰδαῖον

Τὸ ὄρος Ἰθρα ἐν Κρήτῃ

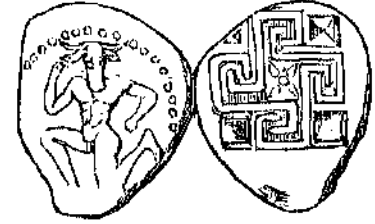
ἢ Ἰθρα (ν. Ψηλορήτης) εἰς 2460 μ., συνήθως χιονοσκεπές, ἐκτείνει πρὸς Β. τὸ ἀκρωτήριο Δῖον, πρὸς ΝΔ. τὸ ὄρος Κινδριον ἢ Κέδριον. Πρὸς Δ. τὸ ὄρος Δίκτη καλούμενον (ν. Λασιθί), ὑψοῦται εἰς 2160 μ. καὶ ἦν ἡ κυρίως ἔδρα τῆς λατρίας τοῦ Διὸς. Πρὸς Β. ἀπολήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριο Σαμόνιον (ν. Σίδερρον). Εἰς δὲ τὴν Ν. ἀκτὴν

καίονται ἐξ Α. πρὸς Δ. τ' ἀκρωτήρια Ἄμπελος, Γρυθραῖον (ν. Γουθερόν), Δισπήν, Ματάλα, Ψύχιον, Ἐρμαία (ν. Πλάκα), Κριοῦ μέτωπον (ν. Κριός), τὸ ΝΔ.—Γύακας ἔχει πολλοὺς ἡ νῆσος, ἀλλὰ μικροὺς, πρὸς Β. ἀπὸ Δ. τὸν Ἰαρδανόν (ν. Πλατανίδον), Δ. τῆς Κυθωνίας τὸν Ὁαξόν (ν. Μυλοπόταμον) ἐκ τῆς Ἰθρας πηγάζοντα τὸν Ἄμνισον καὶ Κάτρατον ἐν τῇ Κνωσσίᾳ. Πρὸς Ν. δὲ, ἐξ Α. τὸν Καταράκτιον (ν. Ἀναποδιάρην) τὸν Ληθαῖον (ν. Μητρόπολιν), καὶ τὸν Ἰλέκτραν ἐν τῇ Γορτυνίᾳ.—Τὸ ἐνθεκα τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἑρμειοῦ καὶ τοῦ θαλασσινοῦ ἀέρος ἀριστον κλίμα τῆς νήσου συνιστάτο ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἰπποκράτους εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ εὐφοροτάτη δὲ τῶν χωρίων τῆς νήσου ἦν ἡ περὶ τὴν Γόρτυ-

να, πεδίον λεγομένη. Οἱ ἀρχαιότατοι Πελασγοὶ κάτοικοι ἐλέγοντο Ἑτεόκητες· τὸ δὲ Δ. τῆς νήσου κατεῖχον οἱ Κύδωνες (Ὀμ. Ὀδ. Γ', 192. Τ', 176), ἴσως καροφουλικῆς καταγωγῆς. Ἐπειτα δὲ προσεπήλθον καὶ Δωριεῖς, Ἄγαιοι καὶ Αἰολεῖς, πάντες ὁμῶς Κρήτες καλούμενοι. Ἡ ἀρίστη θεία τῆς Κρήτης μετὰ τῶν τριῶν τοῦ ἀρχαίου

κόσμου μερῶν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν καλῶν λιμένων αὐτῆς, ἀνέπτυξαν ἐν αὐτῇ τὸ ἐμποριον καὶ τὴν εὐημερίαν, ὥστε καὶ νῆσος μακάρων ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἡ Ἑλλάς μεγάλην ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς παραδόσεις, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτῆς νομοθεσίαν, ἀποδομένην εἰς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθυ, τὸν Ἰδομενέα καὶ τὸν Μηριόνην. Καὶ ὁ πληθυσμὸς δ' αὐτῆς ἐλέγετο μέγας ἀρχαιοτάτη ἤδη, ὥστε καὶ ὁ Ὀμηρὸς τὴν καλεῖ ἑκατόμπολιν (Ἰλ. Β, 649), τὸ πλῆθος τῶν πόλεων αἰνιτιτόμενος, διότι ἀλλαγῶν (Ὀδ. Γ', 174) μνημονεῖ μόνον 90. Συνέκειτο δ' ἐκ πολλῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων πολιτειῶν ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν πόλεων μετέσχον τῆς πειρατείας, οἱ Ῥωμαῖοι, ὑπὸ Μέτελλον τὸν Κρητικόν, ὑπέταξαν τὴν νῆσον, καὶ ἤνωσαν αὐτὴν μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς εἰς μίαν ἐπαρχίαν, τοὺς κατοίκους ὡς ψεύστας ἐνειδίξοντες (Κρήτες ἀεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί), καὶ ἐλεγον δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς Καπαδόκιος (Ἰδ.) καὶ τοὺς Κιλικίας ατρία κάππα κακά. Ἐπισημότεραι τῶν πόλεων τῆς Κρήτης πρὸς Β., ἀπὸ Δ. πρὸς Α. ἦσαν ἡ (καὶ τὰ) Φαλάσαρνα, μετὰ ναοῦ τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος ἢ Κίσιμος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Καρύας καὶ Ψάκωνος, λιμὴν τῆς μεσογειότερας Πολυρρηνίας, κατοικουμένης ὑπὸ Δωριέων καὶ Αἰολέων, καὶ προσχούσης πασῶν τῶν τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους τῆς νήσου· τὸ Πέργαμον, ἐνθα εἰδείκνυτο τοῦ Λυκούργου ὁ τάφος, καὶ Δ. ἡ ἰσχυρὰ Κυθωνία (ν. Χανιά), εἰς ἀπόστασιν 40 σταδίων ἀπὸ τοῦ Ἰαρδάνου κειμένη, ἴδρυμα τοῦ Μίνως, κατὰ τὴν παράδοσιν, φερώνυμος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ Ἀπολλωνία ἐλέγετο. Ἔρχε δ' ἀριστον λιμένα μετὰ ναοῦ τῆς Βριτομάρτιδος, καὶ περιφημοὶ ἦσαν οἱ τοξεῖται αὐτῆς. Αὐτῆς ἐπώνυμος ἐστὶν ὁ καρπὸς τὸ κυδώνιον (Ἰερδ. Δ, 44. 49). Μετὰ δὲ τῆς Κυθωνίας καὶ τοῦ Δρεπάνου ἔκειτο ἡ Ἀπτέρα, καὶ μεσογειότερον ἡ

Λάπα, ἣν ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου ἡ Ἀμφιμάλλα, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἡ Ρίτυμνα καὶ Ν. ἡ Ἐλευθέρινα, ἣν διὰ προδοσίας ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν, καὶ τὸ ἐπίγειον αὐτῆς Παντομάτριον ἢ Ὁαξός ἢ Κνωσός (ἢ Κνωσσός), μετὰ

τῶν ἐπιπέων Ματίου ἢ Ἡρακλείου καὶ Ἄμνισοῦ, ἔδρα τοῦ Μίνως, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς σπουδαία πόλις μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Γ', 175). Ἐν αὐτῇ εἰδείκνυτο μνημεῖον τοῦ Διὸς, καὶ οἱ τάφοι τοῦ Ἰδομενέως καὶ τοῦ Μηριόνου, καὶ παρ' αὐτῇ ἐξελαμβάνετο κείμενος ὁ Λαβύρινθος (Διόδ. Α, 61) ἢ Μίλητος, ἧς καὶ ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει (Β, 84) ἢ Λύττος ἢ Λύκτος, πρὸς τὰ μεσόγεια, ἡ ἐπισημότερη τῶν πόλεων πρὸς Α., ἀριστοὺς πολίτας τρέφουσα, τῇ 220 δὲ π. Χ. ὑπὸ τῶν Κνωσσίων καταστραφεῖσα ἢ Ἀρκαδία ἢ Μινώα, εἰς τὸ στενωτάτον τῆς νήσου ἢ Ὀλερος, γνωστῇ δι' ὃ εἶχε ἔθρονον τῆς Βριτομάρτιδος, ἔργον λεγόμενον τοῦ Δαιδάλου ἢ Πραῖσος ὁ Ἄανος εἰς τὴν Α. ἀκτὴν εἰς δὲ τὴν Ν. ἐξανατολῶν πρὸς Δ. ἡ Ἰεράπιτυνα (ν. Ἰερά Πέτρα) ἢ Λεβὴν, μετὰ περιφύμου ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπίγειον τῆς Γόρτυνος, ὡς καὶ ἡ Ματάλα ἢ Ψαιστός, πατρίς τοῦ Ἐπιμενίδου ἢ Γόρτυς ἢ Γόρτυνα (ν. Ἄγιοι Δέκα μετ' ἐρείπων), παρὰ τῇ Λιδοκῇ ποταμῇ, πόλις διάσημος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου τειχίθεσσα λεγομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Γ', 208), εἶτα δ' ἀταίχιστος μεῖναισα, ἔχουσα 50 σταδίων ἐπιπέαν ἐν εὐφώρῳ πεδίῳ, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς νήσου Βήνη, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ῥιανοῦ. Πρὸ τῆς βορείας παραλίας τῆς Κρήτης, ἀ-

πέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου, ἔκειτο ἡ μικρὰ νῆσος Δία (ν. Δία), ὡς φαίνεται ἡ ἀρχαία ἔδρα νοῦ μύθου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀριάδνης (Στρβ. I, 474).— Ἡ νομοθεσία τῶν Κρητῶν ἦν συγγενὴς πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ὅσον ἀμφότεραι ἦσαν δωρικαὶ κατὰ τὴν παράδοσιν μάλιστα ἐκ Κρήτης ἐδανείσθη τοὺς νόμους τοῦ ὁ Λυκούργος. Ὡς ἐν Σπάρτῃ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἀρχουσαν φυλὴν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ κατακτήσαντες Δωριεῖς, ὑπῆρχον οἱ τοῖς περιόικοις τῆς Λακωνίας ἀντιστοιχοῦντες Μνωταὶ ἢ Μνωίται, οἱ ἀρχαῖοι ὑποταγέντες ἐγγῶριοι κάταικοι καὶ κατωτέρω αὐτῶν, ὡς ἐκατ' οἱ Βέλωτες, ὁβτώως ἐνταῦθα οἱ κλαρῶται καὶ ἀφαμιῶται, πιθανῶς οἱ κατ' ἀρχὰς ἀντιστάντες καὶ αἰχμαλωτισθέντες, τῶν ἐλευθέρων δὲ ἢ τοῦ δημοσίου τὰς γαίας ἐπὶ βαρυτάτοις φόροις καλλιεργοῦντες. Καὶ ἐν Κρήτῃ ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ δημοσία ἦν τῶν παιδῶν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ γύμνασις εἰς μουσικὴν καὶ εἰς ὄπλισίαν, καὶ ἐκυβερνῶντο ὑπὸ Γερουσίας, ἴσως ἐκ 30 μελῶν, καὶ ὑπὸ 10 κόσμων, ἐτησίως ἐκλεγομένων, ὧν ὁ πρόεδρος, πρῶτόκοσμος, ἦν τοῦ ἔτους ὁ ἐπώνυμος. Προσέτι, ὡς οἱ Σπαρτιάται, εἰσιπῶντο καὶ οἱ Κρηῖτες εἰς κοινὰ συσσίτια, ἀνδρεῖα καλούμενα, καὶ οἱ νέοι ἦσαν εἰς ἀγέλας κατατεταγμένοι, καὶ ἕκαστος νεανίας διατέλει ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἑνὸς ἀνδρός, κλεινὸς ἐκείνου λεγόμενος, ὡς καὶ ἐκεῖνος τούτου φιλήτωρ, καὶ ἄτιμον ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ στερηθῆται τις φιλήτορος. Ὁ γάμος ἦν ἱερός, καὶ ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα (Στρβ. I, 480).

Ἡρώτη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος, βασιλέως τῆς Κρήνης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα τὴν Πασιφάνην, σύζυγον τοῦ Μίνωος (Διόδ. Δ, 63) ἢ γυνὴ τοῦ Μίνωος καὶ μήτηρ τοῦ Κιτρέως, Δευκαλίωνος, Γλαύκου, Ἀνδρόγεω, Ἀκάλλης, Ξενοδίκης, Ἀριάδνης καὶ Φαίδρας.— 2) θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κορηθίων. Ὁ Ἄμμων ἐλθὼν ἐν

Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν, ἐνυμφεῖθαι αὐτὴν, καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν νῆσον (Διόδ. Γ, 71).— 3) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀπλδ. Γ, 3, 1).

Ἡρωτηγία, χώρα τῆς νήσου Ῥόδου, κληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, κατὰ Ἀνθημένην τὸν υἱὸν Κατρέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐγκαταστάντα αὐτῇ, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν εἰς τὸν βασιλέα δοθέντα χρησμὸν, ὅτι θὰ ἐφανεύετο ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν του. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Κατρέως εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἵνα τὴν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν, παραγνωρίας αὐτὸν ὁ υἱὸς του εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, καὶ ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς κορυβροντινὰ, τὸν ἐφόνευσε (Ἀπλδ. Γ, 2.— Στρβ. Βυζ.).

Ἡρωτηγίας, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλῆος ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας (Ἡρδτ.).

Ἡρέασος, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Ἰυδάδνης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργου (Ἀπολλδ. Β, 1, 2).

Ἡρεθωπή, 1) ἀκρωτήριο τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀλυζίαν.— 2) Πόλις παρὰ τῇ Μαδύτῃ ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (Διμθ. Ἄστρ.— Στρβ.— Στρ. Βυζ.).

Ἡρέμεισσα, ἀκρωτήριο τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (Στρβ.).

Ἡερεμεισός, ἢ Κρίμισος (Ἠλύτ. Ἱστορ. ΚΒ), ποταμὸς εἰς τὰ Δ. τῆς Σικελίας, παρ' ἧς ὁ Τιμολέων ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους τῇ 339 π. Χ. Αὐτοῦ ἡμέρους θεωρεῖται συνήθως ὁ Σελινουάντιος Ὑψος.

Ἡεριναγόρας, ἐπιγραμματογράφος ἐν Μιτυλήνῃς (Ἀπολλ.).

Ἡερίνακος, υἱὸς τοῦ Διός, πατὴρ τοῦ Μακαρέως, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι πρῶτος κυριεύσας συνέβηκε τὴν νῆσον Λέσβον (Διόδ. Ε, 62).

Ἡερινῶ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, μήτηρ τεσσάρων Δαναίδων (Ἀπολλδ. Β, 1).

Ἡερίος ἢ Ἡερεῖς, 1) εἰς τῶν Ἱ-

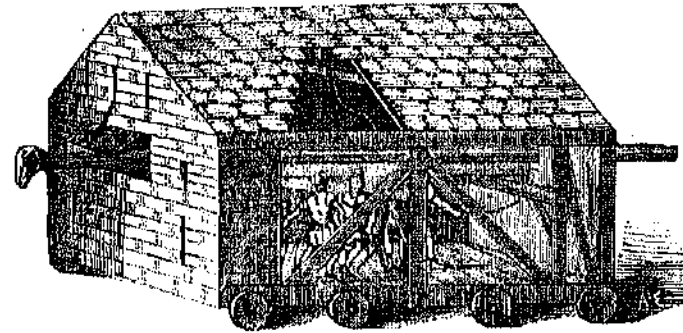
τάων (Ἀπολλδ.).— 2) εἰς Λιγυνητῆς (Ἡρδτ.).

Ἡερίος, πολιορκητικὴ μηχανὴ ἥς ἡ χρῆσις ἦν ξένη εἰς τοὺς παναρχαίους χρό-

Δακτύλιος τῆς στήλης τοῦ Ἡερίου

νους. Κατ' ἀρχὰς ἦν μόνον ἰσχυρὰ δοκὸς ἐκ χυσοῦ μεταλλίου τὸ ἐμπροσθιον μέρος, ἐν σχήματι κεφαλῆς κριοῦ, καὶ δι' ἧς πολλοί

στρατιῶται φέροντες διὰ τῶν χειρῶν, ἐπληττον τὸ πολιορκούμενον τεῖχος. Μετὰ ταῦτα δ' ἐτελειοποιήθη, κρημασθεῖσα ἐξ ἱμάντων ἢ ἀλάσσεων ἐντὸς ἢ τοῦ κατωτέρου δώματος τῶν πολιορκητικῶν πύργων (ἴδ. πολιορκία), ἢ ὑποστέγου τροχηλάτου δωματίου σφενδοκισμένη οὕτω κατὰ τοῦ τεύχους ὑπὸ πλήθους στρατιωτῶν, ἐνίοτε μέχρι 1500. Οἱ πολιορκούμενοι ἐπροσπάθουν νὰ ἐνδύωσι διὰ ταπήτων ἢ σάκκων τὰ προσβαλλόμενα ἢ ἀπειλούμενα τεύχη, καὶ νὰ βίπτωσι δοκοὺς βαρείας ἐπὶ τοῦ κριοῦ, ἢ νὰ συλλαμβάνωσιν αὐτὸν διὰ σχοινίων, καὶ ἐξουδετερώσιν τὴν προσβολὴν του. Πόλις δὲν ἐδόξατο νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν κατακτητῶν ἂν δὲν παρεδίδοτο πρὶν ἢ κριοβολῆθῃ.

Ἡεριοῦ μέτωπον, 1) ἀκρωτήριο εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Κρήτης (Διον. Περ. 90.— Στρβ.). Ν. Κρίο.— 2) Ἀκρωτήριο μεσημβρινὸν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ἀκρωτηρίου Κεραμίδος (Διον. Περ. 311.— Στρβ.).

Ἡεριοφόρος, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πολλάκις ἐν τῷ ἀρχαίῳ τέχνῃ παριστάται φέρον ἐπὶ τῶν ὤμων κριόν. Ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τοῦτο, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν του περιέφερε τὸν κριόν εἰς νέος ἐπὶ τῶν ὤμων του (Παυσ. Θ, 13).

Ἡερισάκος κόλπος, ὁ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀνοιγόμενος, νοτιοδυτικῶς τῶν Δελφῶν, ὑπὸ τὴν Κρίσσαν. Νῦν Γαλαξειδί.— Ἐὶ δὲ Κρίσσατον πεδῖον, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσσης, ἐγένετο ἱερόν του ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος.

Ἡεριστή, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 339).

Ἡερίσος ἢ Ἡερίσος, υἱὸς τοῦ Φίωκου, πατὴρ τοῦ Στροφίου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου (Παυσ. Β, 29.— Σχόλ. εἰς Ἑὐριπ. Ὀρατ. 33).

Ἡερίσσα ἢ Ἡερίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἦδη ὡς Λαθῆ μνημονευομένη, ἔκειτο 11)2 ἄβαν ἀπὸ τοῦ Κρισσακοῦ κόλπου ἐν τῇ μεσογείῳ, Δ. τῶν Δελφῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἠλείστου. Κατεστράφη δ' ἐπὶ τοῦ α' ἱεροῦ πολέμου ἀποφάσει τῶν Ἀμφικτυόνων, διότι ἀσεβῶς ἐφορολόγει τοὺς προσερχομένους εἰς τῶν Δελφῶν τὸ μαντεῖον (Στρβ. Θ, 418). Καὶ ὁ μὲν ὄρος τῶν ἀγρῶν αὐτῆς ἀνετέθη τῷ ναφ, οἱ δὲ κάτοικοι μετακίσθησαν εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς Κίρραν τὸν λιμένα τῶν Δελφῶν (Δισχ. Κτησ. 119). Ν. Χρυσόν.

Κριταί, οι τῶν δραμάτων, ἐτησίως κληρούμενοι, πέντε διὰ τὴν κωμωδίαν (Σουίδ. λ. «Πέντε κριτῶν γένεσι») καὶ πιθανῶς πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν, ἴσως εἰς ἓκ φυλῆς ἐκάστης.

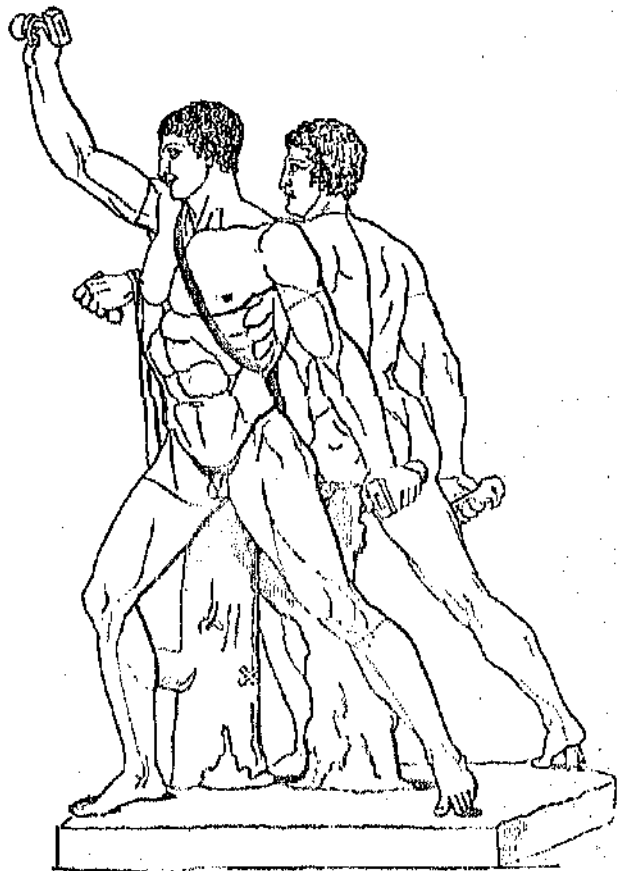
Κριτάλλα (τά), ἢ **Κριτάλλος**, πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 26).

Κριτήριον, χώρα τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμήστραν, ὡς παρακούσαν τὴν ἐντολὴν του, καὶ μὴ φονεύσασαν τὸν μνηστῆρά της Λυγκέα.

Κριτίας, 1) Υἱὸς Ἀρωπίδα, συγγενὴς τοῦ Σόλωνος, ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Καλλιαισχρου πάππος τοῦ νεωτέρου Κριτίου, ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἄλλου υἱοῦ τοῦ Γλαύκωνος, πρόπαππος τοῦ Πλάτωνος. — 2) Ὁ νεώτερος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Μοντίνου καὶ Σωκράτους, κατ' ἀρχὰς τῆ δημοκρατικῆ μερῆτι ἀνήκων. Ὅτε, τῆ 411 π. Χ. ἐσυζητεῖτο ἡ θανάτωσις τοῦ Φρυνίου, ἀπήτησε τὴν ἐν πρώτοις δίκην καὶ ἀπέδειξεν τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐξωρίσθη εἰς Θράκην καὶ εἶτα εἰς Θασσαλίαν μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας, τῆ 404, ἐξελέγη εἰς τῶν τριάκοντα μετὰ τοῦ Θηραμένους (Ἰδ.), πρὸς ὃν ἔμμεν μετ' οὐ πολὺ διεφύνησε, καὶ διενήργησεν αὐτοῦ τὴν καταδίκην εἰς θάνατον. Πανίσχυρος δὲ γενόμενος, ἐμισήθη διὰ τὴν ἀμώτητα καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν του, καὶ ἐφρονεῖτο τῆ 403 ἀντιστᾶς εἰς τοῦ Θρασυβούλου τὴν εἰσβολὴν (Ἐν. Ἀπ. Α, 2, 12. Ἑλλ. Β, 4, 8, 19). Ἦν δ' οὐ μόνον περικλυμένος ὁ Κρι-

τίας, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς, γράψας ἐλεγεία, ἃν ὀλίγα μόνον διεσώθησαν ἀποσπάσματα ἐκ δὲ τῶν ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων οὐδέν. Ἐξέτιμα δὲ τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Πλάτων, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ (Σουλ. Βησι καὶ Βεργεροῖ. Iyr. gree. fragm).

Κριτίος, γλύπτης Ἀθηναῖος, περὶ Ὀλ. 75, δ', (407 π. Χ.), μετὰ Νησιώτου, τοὺς τυραννοκτόνους ἐξεργασθεῖς. Τοῦ

ἔργου αὐτῶν τὸ ἀντίγραφον σώζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ Ἀττικῷ θρόνῳ, καὶ ὅμοιον καὶ ἐπὶ Ἀττικῶν τετραδράχμων.

Κριτόβουλος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Φαιδ.—Ἐνφ. Ἀπμν. — 2) Ἰατρός καὶ χειρουργὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, οὗ

θεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν, πληρωθέντα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμφιπόλεως.

Κριτόδημος, ἰατρός ἐκ τῆς νήσου Κῶ (Ἀρριαν.).

Κριτόλαος, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, περιπατητικὸς, διάδοχος τοῦ Κεῖου Ἀρίστου, ἐπέμφθη τῆ 155 π. Χ. μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην. Ἐκεῖ δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἰδίως τῆς ῥητορικῆς τέχνης, καὶ ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθύ. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ζητήματι περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ ἠρώσθη πολλὰ ἐκ τῶν θεωριῶν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὁμοῦ αὐτοῦ οὐδὲν ὑπολείπεται (Cic. d. Or. II, 37, 155. 38, 160. fin. 3, 5, 14). — 2) Στρατηγὸς Ἀχαιῶς, προκάλεσε τὴν ἐσχάτην προσβολὴν τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Ἀγαθικοῦ δεσμοῦ, καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου. Ἀφ' οὗτου δ' ἠττήθη ἐν Σάρφῃ, δὲν ἐφάνη πλέον (Πολύ. ΔΗ, 2. — Cic. N. D. III, 38, 91).

Κριτομήδη, μία τῶν Δαναίδων (Ἰφι.).

Κριτόλλα, γυνὴ Ἀθηναία, κατ' Ἀριστοράνην (Λυσ. 323).

Κριτών, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐγκαρδίως αὐτῇ ἀφωσιωμένος, θελήσας νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ θυσίας πάσης τῆς περιουσίας του. Ὁ Πλάτων ἔγραψε διάλογον φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ παριστῶντα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ εἰρατῇ. Καὶ ὁ υἱὸς δ' αὐτοῦ Κριτόβουλος μνημονεύεται μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Αἰγῶν. Ὁ Σιτοβαῖος διετήρησεν αὐτοῦ ἀπόσπασμα «περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης». — 3) Ποιητὴς τῆς νέας Ἀττικῆς κωμωδίας. Σώζονται δὲ τρεῖς ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ. — 4) Ὁ Σουίδας μνημονεύει δύο ἱστορικῶν φερόντων τοῦτο τὸ ὄνομα, τοῦ μὲν Ναξίου, τοῦ δὲ ἐκ Πιερίας. — 5) Ἑλλην ἰατρός ἐπὶ Ῥαϊανῶν, ἔγραψε 4 βιβλία ὑπὸ τὸν τίτλον «κ.ο.σ.μ.η.τ.κ.α.», καὶ ἴσως ἐστὶν

ὁ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «Γ.ε.τ.κ.α.» τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ῥαϊανῶν κατὰ τῶν Δακῶν διηγηθεῖς.

Κριῶα (ῆ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν (Στφ. Βυζ.). Ὁ δημότης Κριωεύς.

Κρόδυζοι ἔθνος Θρακικόν, οἰκοῦν μεσημερινῶς τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω Μοισίαν (Ἡρόδ. Δ, 49. — Στφ.).

Κρόεσσα, θυγάτηρ τῆς Ἰνούς, μήτηρ τοῦ Βύζαντος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Στφ. Βυζ.).

Κροῖσμος, ἐπίσημος Τρῶς, ὃν ἐν τῇ μάχῃ ἐφόνευσεν ὁ Μέγας (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 52).

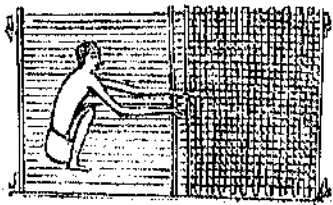
Κροῖσος, υἱὸς Ἀλυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Μερμναδῶν, κατέλαβε τὸν θρόνον τῆ Ὀλ. 55, α (560 π. Χ.), κατ' ἄλλους δὲ τῆ 571 ἢ τῆ 557, εἶχε δὲ καὶ πρὶν συμβασιλεύσει μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἢ καὶ ἦν σατράπης αὐτοῦ ἐν Ἀδραμυττίῳ. Πρὸς αὐτὸν, ἤδη βασιλεύοντα, ἦλθε καθ' Ἡρόδοτον (Α, 29) ὁ Σόλων (Ἰδ.), καὶ εἶπεν αὐτῷ τὸ ἀμνηδένεια πρὸ τοῦ τέλους μακροζωίας. Τότε ἐν Ἀσίᾳ ἔβληθη φέρου ὑποτελεῖς καταστήσας ὁ Κροῖσος, ἀφῆκεν ἄλλως ἐλευθέρους, μετὰ δὲ τῶν ἐν τοῖς νήσοις συναμάχησε. Τὸ κράτος αὐτοῦ ἐξετείνετο πρὸς Α. μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ (Ἡρόδ. Α, 26). Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄατος ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου (Ἰδ.) (Ἡρόδ. Α, 35—45), ὁ δ' ἐναπολειφθεὶς αὐτῷ ἦν κωφάλαος, ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πατέρα του ἀπειλούμενον ὑπ' ἐσχάτου κινδύνου, ἀνέλαβε τὴν φωνὴν (Ἡρόδ. Α, 85). Προτιθέμενος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Κύρου, ὅστις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Ἀστυάγην, ἠρώτησε τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πέμψας αὐτῷ πλουσιώτατα δῶρα ἀπεκρίθη δ' ὁ χρησμός «Κροῖσος Ἄλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει». Καὶ τῷ ὄντι ἐκστρατεύσας, μετὰ μάχην ἀμφιπόλεον ἐβάσσεως παρὰ τῇ Σινώπῃ, κατεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, ἐπελόντος ἐκ τῶν Σάρδεων, εἰς τὴν πόλιν, καὶ μετὰ δύο ἐβδομάδων πολιορκίαν

ήγμαλωτεύθη, τῷ 546 π. Χ. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Α, 88), ἐπειδὴ ὅτε ἀπήγετο δέσμιος, ἀναμνησθεὶς τοῦ λόγου τοῦ Σβλῶνος, ἀνέκραξε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀκούσας παρ' αὐτοῦ ὁ Κύρος τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκφωνήσεως, ἐκάμφθη καὶ προσηνέχθη προσηνέστατα πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ προσέφερε τὴν φιλίαν του. Κατὰ δὲ Κτησίαν, ἀφήκεν αὐτὸν ἐλεύθερον, διότι τοῦ Κροίσου καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσαν δὴθεν τετράκις ἐκ θαύματος αἱ ἀλύσεις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ἐπέβαλε δ' ὁ Κύρος καὶ εἰς τὸν Καμβύσην εὐμενῆ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν, ἀλλ' οὐχ ἤττον διέτρεξε δι' αὐτοῦ ἅπασι ὁ Κροίσος κίνδυνον θανάτου (Ἡρόδ. Α, 53. 73. 75. 84. 88. 155. 207. 208. Γ, 36).

Κροκάλη, 1) νύμφη, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Οvid.).—2) Ἐταῖρα παρὰ Λουκιανῆ.

Κροκέαι, πολίχνη τῆς Λακωνίας. (Στφ. Βυζ.).

Κρόκη, ἡ εἰς τὸν στήμονα ἐνυφανομένη κλωστή, ὡς αἱ κάθετοι γραμμαὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς εἰκόνης, ληθελίσης ἐξ αἰγυ-

πτίας γραφῆς, καὶ παριστάσης μὲν ἴσως φιασοπλόκον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς κρόκας πρὶν ἢ συνενωθῆσι διὰ τῆς σπάθης.

Κρόκειον πεδίον, εὐφορος πεδιάς τῆς Φωκίας ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ἣν ἐπιστεύετο ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίησε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου (Στφ.).

Κροκοδείλων πόλις, 1) πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου παρὰ τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος καὶ τῆς Λαβυρίνθου. Εἰς αὐτὴν ἐπεκράτει ἡ λατρεία τῶν κροκοδείλων. Εἶτα μετεκλήθη Ἀρσινόη (Ἡρόδ. Β, 148.—Στφ.). Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται ἐν Ἐλ-Φεϊούμ.—2) Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐν τῷ νομῷ τῆς

Ἀφροδιταπόλεως, κατὰ τὴν δυτικὴν ὄχθη τοῦ Νεῖλου (Πτολ.).

Κροκοῦλας, (τά), χώρα τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 638)· ἀλλὰ κατὰ Στράβωνα ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Κροκοῦλιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μεταξύ Τειγίου καὶ Ποτιδανίας (Θουκ. Γ, 96).

Κροκοῦλος, ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. Ε, 11).

Κρόκων, πατὴρ τῆς Μεγαρίδας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, (Ἀπολλδ. Γ, 9, 1.—Πaus. Α, 37).

Κροκοῦτὸς, πολυταλὴς γυναικίως χιτῶν, ἐν παριστάτῳ φέρων καὶ ὁ Διόνυσος, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων ἢ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς κρόκης αὐτοῦ.

Κρομμύδων ἢ Κρωμμύων, χωρίον ὄχυρον ἐν Μεγαρίδι, πρὸς τῇ Κορινθίᾳ, καθ' οὗ τινε δὴθεν τοῦ Ποσειδῶνος, Κρόμμον καλούμενον. Εἰς τὸ παρ' αὐτὸ πεδίον διητῆτο ἡ φοβερὰ Κρομμυονία, ἢ καὶ Φαία λεγομένη Ἔς, ἣν ἐφόρευεν ὁ Θησεύς (Στφ. Η, 380. 392.—Πaus. Β, 1, 3).

Κρόνιον, 1) ὁ βορείως τῆς Ὀλυμπίας αἰρόμενος λόφος, καὶ Κρόνου Πάγος λεγόμενος, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔδρευτο ναὸς τοῦ Κρόνου (Πινδ. Ὀλ. Γ, 179.—Σενφ. Ἑλλ.).—2) Κρόνιος Ὠκεανὸς, μέρος τῆς βορείας πεπηγμένης θαλάσσης (Διον. Περικτ. 32).—3) Κροονίη ἄλις, ἢ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Ἀπλδ. Ῥόδ. Ε, 509).

Κρόνιππος, πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1067) δηλοῦν τὸν ἀνόητον, τὸν Κρονόληρον.

Κρόνιων, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς παρὰ ποιηταῖς.

Κρόνος, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁ νεώτατος τῶν Τιτάνων (Ἡσίοδ. Θεογ. 137), ἀκρωτηριάσας καὶ ἐκάλων τὸν πατέρα του, ἤρξε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐπὶ τοῦ παντός· νυμφεύσας δὲ τὴν ἀδελφὴν του Ῥέα, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑστίαν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἡ-

ραν, τὸν Πλούτωνα (Ἄδην), τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Δία (Αὐτ. 452). Ἐπειδὴ δὲ τῷ προσέπειν ἡ Γῆ ὅτι θὰ ἐξεθρονίζετο ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του, κατέπειν αὐτοὺς ἅμα γεννωμένους, πλὴν τοῦ Διὸς, ἀνθ' οὗ, ἀπατήσασα αὐτὸν ἡ Ῥέα, τῷ ἔδωκε λίθον ἐσπαργανωμένον. Τὸν ἐξέβαλεν ἐπομένως ὁ Ζεὺς, καὶ βοήθῳ ἔχων τὴν Γῆν ἢ τὴν Μῆτιν, τὸν ἐβίασε νὰ ἐξεμέσῃ τοὺς καταβροχθισθέντας· ὁ δὲ λίθος ἐδείκνυτο παρὰ τοῖς Δελφοῖς, ὡς ἐκεῖ τότε καταπεσών. Ὁ Κρόνος δὲ, κατὰ τοὺς μὲν ἐρρήθη εἰς τὸν Ἄρταρον μετὰ τῶν Τιτάνων, κατὰ τοὺς δὲ, τοῦ Διὸς ἐξίλωθέντος, ἤρξε μετὰ τοῦ Ῥαδάμανθου εἰς τῶν Μαιάρων τὰς νήσους (Ἡσίοδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 160. Πινδ. Ὀλ. Β, 76). Ὁ Κρόνος, τοῦ ἀνάρχου χρόνου ἢ προσωποποιήσεως, ἐκαλεῖτο Saturnus παρὰ τοῖς Λατίνοις, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὑπάρχας ὁ χρυσοῦς αἰὼν. Κατ' αὐτὸν δ' ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς καὶ Σατουρνία ἢ Ἰταλία, καὶ Σατουρνία φυλὴ ἢ Ἰταλικὴ (Ὀν. Περικτ. V, 625, I, 237), καὶ ἐπὶ 5 ἡμερῶν, τῶν βραχυτάτων τοῦ ἔτους, ἐῤυρταζον τὰ Saturnalia, καθ' ἃ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρετοῦν τοὺς δούλους εἰς τὴν τράπεζαν· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐπανηγυρίζοντο, εἰ καὶ ἤττον ἐπισήμως, τὰ Κρόνια τῇ ἰδ' ἑκατομβαιῶνος. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Κρόνου ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ Β τῆς Ἄλτεις ὑψοῦτο ὁ λόφος ὁ καλούμενος Κρόνιον, ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τὸν θεόν. Ἐν Κρήτῃ προσέφεροντο αὐτῷ θυσίαι παιδίων, διότι συνελέγετο μετὰ τοῦ Φοινικικοῦ Μολόχ. Παριστάτο δὲ ὡς γέροντες ἔχων ἄρπην ἢ δρέπανον εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δὲ οὐ ἠρωτηρίασε τὸν πατέρα του, καὶ ἐν γένει δὲ ὁ Κρόνος καταστρέφει πάντα τὰ προγεγεννημένα.

Κροσσαία χώρα, τὸ κατὰ τὰ ἀνατολικά κοράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ ἐκτεινόμενον μέρος τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου (Ἡρόδ. Ζ, 123), Κροσσαίς γῆ παρὰ Θεουκιδίδη (Η, 79.—Στφ. Βυζ.).

Κροσσαὶ, οἱ εἰς τὸ πέρασ ὑφάσματος πρὸς κόμησιν προσαπτόμενοι, ἢ ἀνύφρατοι ἀφιέμενοι μῖτοι, ὡς ὁ Κάισαρ λέγεται ὅτι εἶχεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν του χειρῶν (Suet. Ces. 125), ἐνίοτε εἰς πολλοὺς θυσσάνους συνδεόμενοι (Ὀμ. Ἰλ. Β, 448. Ε, 738. Ε, 131. Ρ, 593).

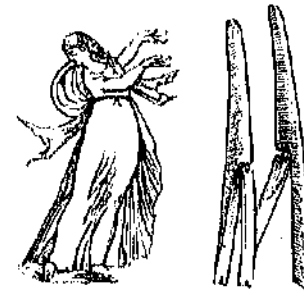

Ἐκ τοιχογρ. Περικτ.

Κροτάλιον, ἐνώτιον ἔχον κρεμαμένους μαργαρίτας ἢ ἄλλα κοσμήματα πλεονα τοῦ ἐνός, ὡστε ἐκρότων κινουμένης τῆς κεφαλῆς.

Κρόταλον, ὄργανον κροτῶν καὶ τὰ μουσικὰ συνοδεῖον εἰς τὰς ὀρχήσεις καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης. Ἀπεδίδετο δ' εἰς τοὺς Σικελούς ἢ εὐρεῖσις αὐτοῦ, συγκειμένου ἐκ δύο κοίλων τεμαχίων ξύ-

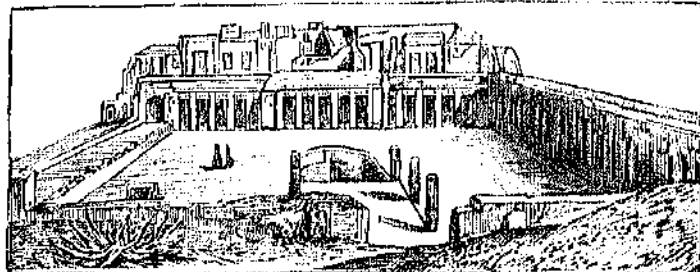
Ἄρχαιον ἀνάγλ. ἐν Ῥώμῃ Ἐπιγραφεὶν κάλυπτον ἐν Π. Κοροθῆλου ἢ μετάλλου, ἀτινα κινούμενα διὰ τῶν δακτύλων, ἀπετέλουν κρότον ὀξύ. Συνήθως δ' ὑπῆρχεν ἀνά ἐν κρόταλον δι' ἐκάστην χεῖρα.

Κρόταλος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθέντων μνηστήρων τῆς θυγατρὸς του Ἰπποδαμείας (Πaus. Ε, 12).

Κρότων, ἢ Κρότωνα, πόλις εἰς Α τῆς Τυρρηνίας, Β τῆς Τρααρηνίας λίμνης, ἐπὶ τοῦ Κλάνιδος ποταμοῦ, μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς ἀρχαίας δωδεκαπόλεως, ἴσως ἢ πρωτεύουσα τῆς βορείας Τυρρηνίας, ὡς ἡ Ταρκυνία ἦν τῆς νοτίας (Διόδ. Κ, 25). Ἦν ἡ πατρίς τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος. Διατηροῦνται ἐκεῖ πελασγικὰ εῤεῖπια.

Ἐπώνυμος ἥρωός τινος Κρότωνος, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Διόδ. Α, 25).

Κρότυπος, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἔγγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὁ μετὰ ταῦτα ἐγκαταλείψας ἕνεκα ἐνοικηφάσης ἐπιδημίας, μετέβη εἰς Μέγαρον. Ἦν δὲ πατήρ τῆς Ψαμάθης, μητρὸς τοῦ Αἴνου (Πάυσ. Α, 34, Β, 16).

Ὅμοια Διομήδους ἐν Πομπηῖς

Κρούματα ἢ **Κρούσματα**, ὄργανα, ὡς τὰ κρόταλα συγκρουόμενα καὶ συνοδεύοντα τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ὄρχησιν (castagnettes), κυρίως ἴδια τοῖς Ἰσπανοῖς, ἀλλὰ

Ἐξ ἄργατου κρούρου

καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν γνωστὰ καὶ ἐν χρήσει.

Κρούπεζα, ὑπόδησις τῶν δούλων, ἔχουσα ξύλινον τὸ πέλιμα. Μεταχειρίσθησαν δ' ἔπειτα τὰ ὑποδήματα ταῦτα καὶ εἰς ὄργανα μουσικά, εἰς τὸ ξύλινον πέλιμα παρεμβάλλοντες

Ἐκ χαλκοῦ μικρὸν τι μετάλλινον μέρος, ἠγγεῶν

ὅταν ἐπέχετο ὑπὸ τοῦ ποδός, ὥστε δι' αὐτοσυνόδευσιν τὸ ἄσμα, ἢ κατὰ τὸν ῥυθμὸν, ἢ ἔδιδον τὸ σημεῖον κατὰ τὰς συναυλίας (Πολυδ. 1, 153.

—August, de Music, III, 1).

Κρούα, πόλις κειμένη εἰς τὰ μεσημέριονὰ παράλια τῆς Καρίας (Πτολ. Ε).

Κρούπτεια, μία τῶν ἀσκήσεων τῶν νέων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν, ἵνα προγυμνάζωνται εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἐξεπέμποντο διὰ τῆς χώρας, εἰς μυστικὴν ἐπιτήρησιν τῶν ειλῶτων, τρεφόμενοι ἐκ προϊόντων ὅτινα δέθεν ἔκλεπτον ἐξ ἀποθηκῶν πρὸς τοῦτο ἀφυλάκτων καταλειπομένων. Φαίνεται ὁμως ὅτι ὑπῆρξαν καὶ περιστάσεις καθ' ὧς ἐκακοποιήσαν τοὺς Ἑλλήτας διὰ τῆς κρουπτείας (Θουκ. Δ, 80. — Πλάτ. Λυκ. ΚΗ. — Πλάτ. Νομ. Α, 633. Β. ΣΤ, 713 Β).

Κρούπτη, πρόσγειος ἄποθήκη ἢ ἀθουσα, παράθυρα ἔχουσα πρὸς τὴν αὐλήν, εἰς τὰς διωρόφους οἰκίας ὑπὸ τὸν ἀνω ὄροφον κειμένη πρὸς δροσερὰν διαίταν ἢ διατήρησιν τῶν καρπῶν, ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Διομήδους.

Κρούπτει, κατὰσκοποι οὗς ἔπεμπον ἐνίοτε οἱ Ἀθηναῖοι ἀγνώστους εἰς τὰς πόλεις τῶν συμμάχων ἵνα ἐξιχνιάσῃσι τὰ κατ' αὐτοὺς.

Κρούπτος λιμὴν, πόλις τῆς Βυβαίμονος Ἀραβίας λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου (Πτολ. Ε, 17).

Κρούτιδας, ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διαβαίνοντος μετὰ τῶν βοῶν τοῦ Γηρύονου, καὶ εἶτα ὡς ἥρωας τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων (Διόδ. ΣΤ, 23).

Κρωβιανός (ἦ), πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας, κειμένη ἐν Παφλαγονίᾳ παρά τῇ Κρώμνῃ (Ἀπλλ. Ἐδ. Β, 64. — Στφ. Βυζ.).

Κρωβύλη, χωρίον τῆς Θράκης (Δημοσθ. Φιλίπ.), ἴσως τὸ αὐτὸ τῇ Καβύλᾳ.

Κρώβυλος, 1) ἴδ. Κόρυμβος. — 2) Ἀθηναῖος ὄψοποιός (Λίσχ. Κτησφ. — Αἰλ. Β. Γ. Δ, 16).

Κρώμνα (ἦ), φρούριον τῆς Παφλαγονίας παρά τὸν Ἀμαστριν (Ὀρ. Ἰλ. Β, 853. — Στφ. —).

Κρώμνοι, ἄγυρον χωρίον τῆς Ἀρ-

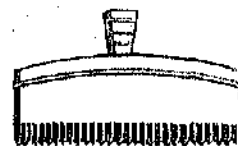
κάδας (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 21) καὶ Κρώμοι (Πάυσ. Η, 34).

Κάροπι καὶ **Κάροπία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Λεοντίδι φυλῇ.

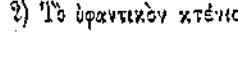
Κρόφι (τὸ), ὄρος τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης. Ἀπέναντι τούτου ἦν τὸ ὄρος Μῶμι, καὶ μετὰ τῶν δύο ὑπέθετον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

Κτέετος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἄκτορος, καὶ τῆς Μολιόνης. Μετὰ τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ τοῦ Εὐρύτου ἐβοήθησε τὸν Νηλέα κατὰ τοῦ Νέστορος· εἶτα δὲ μετὰ τούτου συμμαχήσας, καὶ μετὰ τοῦ Λυγείου, ἀντάθην κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις τέλος ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὰ Ἴσθια. Ὁ δ' υἱὸς τοῦ Ἀμφίμαχος μετέσχε τῶν Τρωϊκῶν (Ὀμ. Ἰλ. Η, 855. Α, 708. Ν. 181. — Ἀπολλ. Η, 7).

Κτεῖς, 1) κτένιον διὰ τὴν κόμην ἢ ἀκτένιστον ἄφινον μόνον εἰς ἐνδειξιν πένθους

ἢ ὀλίφωος. Πολλὰ εὐρέθησαν ἢ ἐλεφάντινα, ἢ τὸ συνηθέστερον ξύλινα καὶ πολλάνκις μετὰ κοσμημάτων χρυσελεφαντίνων, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης, ἧς τὸ μέσον ἐστὶν ἐξ ἐλεφάντος. Ἔχει δὲ τὸ πρωτότυπον καὶ κόσμημα χρυσοῦν. — 2) Ἐὐφραντικὸν κτένιον διὰ τὴν κόμην, ὁμοῖον καὶ πρὸς τὰ σήμερον ἐτι

συνήθως ἐν χρήσει. — 3) Δύομέρη τῆς λύρας, ἴσως δύο πάσσαλοι αὐτῆς διὰ τὰς χορδὰς (Ἰβρατισθ. Καταστρ. 24).

Κετησίος (ἦ), πόλις τῆς Γαυρικῆς Χερσονήσου. **Κετερίσματα**, τὰ τοῖς νεκροῖς ἡς δῶρα προσσχεόμενα, ὧν τινὰ, οἶον ἀγαλμάτια, ἀγγεῖα, ταινίαι, εἰς τοὺς τά-

φοὺς ἤρτωντο καὶ εἰς αὐτοὺς ἐναπατίθεντο

Ἰπῆρχε δὲ καὶ ἴδιος ὁ ταῦτα πωλῶν ἔμπορος.

Κετησίος, ἰατρός ἐκ Κνίδου τῆς Καρίας, μετέβη πικανῶς περὶ τὰ 416 π. Χ. εἰς τὴν Περσικὴν αὐλήν, συνώδευσεν Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα εἰς τὴν κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου ἐκστρατείαν του, τὸν ἐθεράπευσε πληγωθέντα ἐν Κουνάξοις, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τῷ 399. Ἐμβουθῶνας δ' εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τε Περσίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ τῶν τοῖς ἄλλοις ἀπροσίτων ἀρχείων αὐτῶν χρῆσιν ποιησάμενος, συνέταξεν ἀξιόλογον σύγγραμμα ἐκ 22 βιβλίων, ὧν ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Καὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἤρουντο πολλάνκις ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὄφος αὐτοῦ ὡς χάριεν καὶ ἀφελες ἐπαίνουντες· ἀλλ' οὐ σπανίως τῷ προσάπτουσι ἔλλειψιν ἀκριβείας, ἴσως ἐκ τούτου προερχομένην, ὅτι αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν αἱ Περσικαὶ, τὰ πράγματα καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς ἑλληνοπερσικοὺς πολέμους ἄλλως παριστάσσει ἢ οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς. Σώζονται δὲ τεμάχια καὶ ἄλλου συγγράμματος αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενου «Ἰνδικά», καὶ ἴδιως εἰς φυσικοῖστορικός πληροφώρας περιστρεφομένου. Οὐδὲν δὲ ἕτερον αὐτοῦ διατηρήθη (Σουλλ. Διόσι, ἐκδ. Ἡρότ.).

Κετησίος, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 150 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐσεργέτου, ἤσκει τὴν μηχανικὴν, καὶ ἴδιως ἐπέδωκε εἰς τὴν μελέτην τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐνεργουσῶν μηχανῶν. Μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἱβρατίου

φεύρε τὴν ἀντλίαν, τὸν ἔλικα καὶ τὴν διὰ πίεσεως ἀναβύουσαν πηγὴν, ἥτις διατήρησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώου.

Ἑκτήσιος, 1) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Φλιουντι (Παυσ. Α, 43). — 2) Υἱὸς Ὀρμένου, πατὴρ Εὐμαίου, τοῦ χοιροβοσκῆ τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 414).

Ἑκτῆσιππος, 1) υἱὸς Πολυθέρου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ Φιλοίνου (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 285 κτλ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας (Ἀπλδ. Β, 7, 5). — 3) Παιανεύς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πολλάκις παρεισαγόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τοὺς διαλόγους (Φαιδ. σ. 59 κλ.). — 4) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου, πολυδάπανος, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου (Πλούτ. — Ἀθῆν. 113, σ. 552).

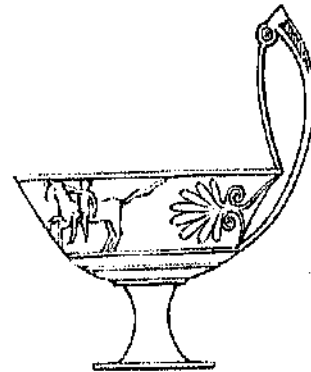
Ἑκτῆσιφῶν, 1) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνεῖα μάχην νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην, διὰ τὰς πατριωτικὰς θυσίας καὶ ὑπηρεσίας του, εἰς ὃ ἀντεῖπεν ὁ μακεδονικῶν Δίσιππος. Σώζεται δὲ καὶ τοῦτου ἡ δημηγορία καὶ τοῦ Δημοσθένους ἡ νικήσασα ἀπάντησις (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΔ). — 2) Κτ. (ἡ), πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Τίγρητος, ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Ἀσσυρίας, καὶ χειμερινὴ ἔδρα τῶν Πάρθων βασιλέων. Τὰ ὄργανά της αὐτῆς ἐκυριεύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ Γραϊανοῦ, τοῦ Σεπτ. Σεβήρου, τοῦ Πιρόδου. Διατηρήθησαν δ' ἐπίσημα εἰς τὰς τῶν ἀνακτόρων τῶν Σασσανιδῶν βασιλείων (Στράβ. ΙΣΤ, 143).

Ἑκτῆσυλλα, ἐπίθετον ὑπ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν Ἰουλίδι τῆς νήσου Κέω, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν μῦθον διὰ ἀποθανοῦσα ἐν Ἀθήναις Κτῆσυλλά τις, νεῆσις ἐξ Ἰουλίδος ἢ ὁ Ἀθηναῖος Ἐρμοχάρης εἶχε νυμφευθῆ ἀπρὸ τὴν βέλῃσιν τοῦ πατρὸς της, ἀπέπη ἐπίσω εἰς τὴν πατρίδα της ὡς περισσότερὰ, καὶ ὁ Ἐρμοχάρης, κατὰ χρησμόν, ἱδρυσεν ἐκεῖ

τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Νικανδρ. παρ' Αὐτ. Ὀδ. Μεταμ. Α).

Ἑκτεμμένη, 1) ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύος, νυμφευθεῖσα ἐν Σάμῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 363). — 2) Πόλις ἐν τῇ Δοιοπείᾳ τῆς Θεσσαλίας (Ἀπλδ. Ῥόδ. Α, 68).

Ἑκταθός, ποτήριον ἔχον λαβὴν, δι' οὗ

ἤρουντο ἐκ τοῦ ἀμφορέως, περιεκτικὸν δὲ ἐνὸς ἔκτου τῆς κοτύλης.

Ἑκταμίαι, κουνικία δύο διαφόρων χρωμάτων ὡς ψῆφοι ριπτόμενα ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἐκλογικὰς κάλπας, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐκφράσεις *κυαμεύειν*, ἀντὶ διὰ κλήρου ἐκλέγειν, *ἀπὸ κυάμου λαχεῖν*, ἢ *ἀπὸ κυάμου* (διὰ κλήρου ἐκλεγομένη) βουλή, *κυαμευτὸς* ὁ κληρωτὸς, καὶ ὑπ' Ἀριστοφάνους χλευάζεται ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ὡς *κυαμοτροῦξ*.

Ἑκταμύσωρος, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, ῥέων πρὸ τῆς πόλεως Κεντορίας (Πολύβ.).

Ἑκτόννοι νῆσοι, αἱ καὶ Συμπληγάδες, δύο σκόπελοι εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ καθ' ὃ ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, ἐλέγετο διὰ μέγχι τῶν Ἀργοναυτῶν ἦσαν κινηταὶ καὶ συνεκρούοντο (Ἡρόδ. Α, 85. — Κύριπ. Μῆδ. 2. — Στράβ. Α, 21, Γ, 149).

Ἑκουανή, 1) κρήνη τις ἐν Συρακοῦσιν εἰς ἣν ἐμυθεύετο ὅτι ὀμώμυθος τις Νύμφη μεταμορφώθη ἐκ τῆς Ὀλφειῶς της, ὅτε ἡ Περσεφόνη, ἣν συνώδευεν, ἤρπαγῃ ὑπὸ τοῦ Πλού-

τῆνος (Αἰλ. Π. Ι, Β, 33). Τῇ προσεφέροντο δὲ θυσίαι ταύρων (Διόδ. Ε). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου, γυνὴ τοῦ Αἰόλου (Πλάτ. Θεαγ. σ. 155).

Ἑκουάντιπος, ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, ὑπὸ τοῦ Διομήδους τὴν κηδεμονίαν διατελέσας (Παυσ. Β, 18, 30. — Ἀπολλδ. Α, 3, 13).

Ἑκουαξάρης, υἱὸς Φραόρτου, τοῦ βασιλέως τῆς Μηθίδας, πενθερὸς δὲ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἐβασίλευσε τῷ 634 π. Χ. Ἐν συμμαχίᾳ μετὰ Ναβοπολασσάρ, τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων, ἐπολέμησε τοὺς Ἀσσυρίους, ὅτε οἱ Σκύθαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Α, 103). Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς Ἀλυάτην, τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀπέστησαν τοῦ πολέμου, τρομάξαντες ἐξ ἐπαλοῦστος ἐκλείψεως (Ἡρόδ. Α, 73), αὐτῆς ἐκείνης ἦν εἶχε προεῖπε ὁ Θαλῆς, ἥτις ἔμως, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς, συνέθη τῷ 610 π. Χ. τῇ 30 Σεπτεμβρίου, ἢ τῷ 585, 28 Μαΐου, ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ Κυαξάρου, ὁ Ἀστυάγης ἐπολέμησε μετ' Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξέβαλε διὰ δόλου ὁ Κυαξάρης τοὺς Σκύθας, δειψάσαντας ἐπὶ 28 ἔτη τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 604 ἐπόρθησε τὴν Νινεύη, καὶ κατέστρεψε τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος (Ἡρόδ. Α, 106).

Ἑκυβέλα, (τά), ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ πόλει Κελαινῶν. Κατ' αὐτὸ ἐλέγετο ὀνομασθεῖσα ἡ Κυβέλη (Ἀπολλδ. Γ, 51. — Ὀρφ. Ἀργ. 23. — Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Ἑκυβέλεια, κόμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος (Στράβ.).

Ἑκυβέλη, ἴδ. Ῥέα.

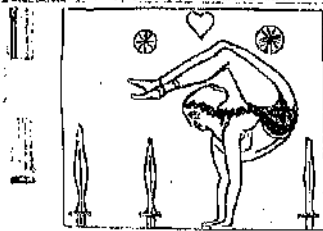
Ἑκυβέρνησιμος, Λύδιος στρατηγὸς τοῦ Σέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 98).

Ἑκυβισσάκτης, ἰχθυοσκόπος, ταριχέμπορος, ἐπίθετον χλευαστικῶς διδόμενον εἰς Πτολεμαῖον ΙΓ' (Στράβ. ΙΖ, 1, 11) καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Οὐασκασιανόν (Sust. Vesp. XIX).

Ἑκυβιστῶν, τὸ περιστρέφουσι καὶ πηδᾶν καταπέφρα, μία τῶν μετὰ τὰ συμπό-

σια συνήθων διασκεδάσεων, εἰς ἃς διέπρεπον

κυρίως μισθιαὶ γυναῖκες, πηδᾶσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιότητος

ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ ὀρθᾶ ἐγχειρίδια, ὅπερ κείσμεν χαίρας κυβιστῶν ἐλέγετο (Πλάτ. Συμπ. σ. 100 Α. — Ξεν. Συμπ. Β, 11), τοξεύουσαι διὰ τῶν ποδῶν, κτλ.

Ἑκυβιστρα, (τά), πόλις τῆς Καππαδοκίας (Στράβ.).

Ἑκυβίαι, διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ὡς οἱ εἶν ἐν χρήσει. Ἐλέγετο δὲ κύβος καὶ ἡ πλευρὰ ἢ ἔχουσα ἐν μόνον σημείον, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἡ ἄνω. Συνήθως ἔπαιζον διὰ τριῶν τοιοῦτων κύβων, καὶ ἡ ἐπιτυχεστάτη βολὴ ἦν ὅτε ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἐκάστου εἶχεν ἄλλον ἀριθμὸν, ἢ ἀτυχεστάτη δὲ ὅταν εἶχε τὸν ἴδιον «ἢ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύβους». Ἐγένετο δὲ χρῆσις τῶν κύβων καὶ εἰς τὴν πεττεῖαν (ἴδ.).

Ἑκυδιαθήναιον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Πανδιονίδι φυλῇ, καὶ κείμενος

έναντις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀκροπόλεως.

Κυθίας, ζωγράφος ἐκ Κόθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος.

Κυθιέπη, 1) ἴδ. Ἀνότιος. — 2) Ἰέρεια τῆς Ἦρας ἐν Ἀργεῖ, ἦν, ζευχθέντες εἰς τὴν ἄμαξαν, ἔφερον εἰς τὸ Ἡραῖον οἱ υἱοὶ τῆς Κλέοβης καὶ Βίτων (ἴδ.).

Κύθνος, ἴδ. Κιλίκια.

Κυθραγύρα ἢ Κυθραγόρα, ἀδελφή τοῦ Ἀγαμέμνονος, γυνὴ τοῦ Στροφίου, μήτηρ τοῦ Πυλάου (Σχολ. Εὐριπ.).

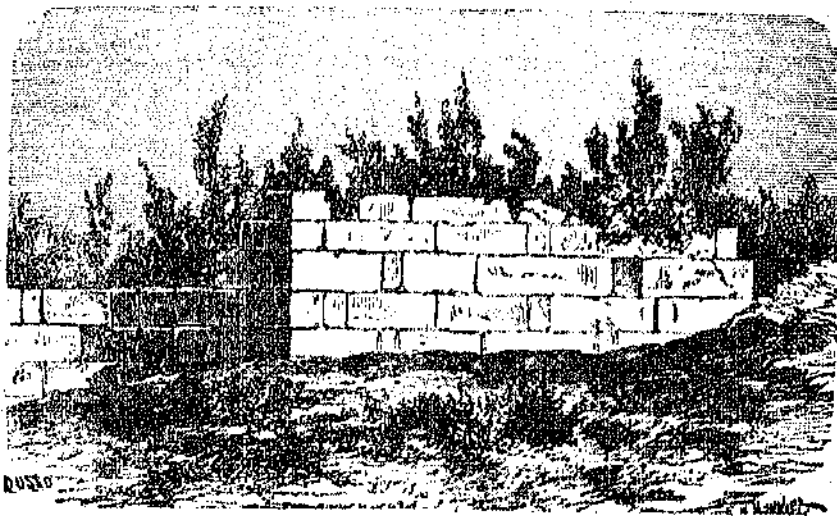
Κύθραι, πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπειρῷ, πρὸς τοῖς μεθορίοις τῆς Μακεδονίας (Στράβ.).

Κύθραρα, πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς τῇ Λυδία καὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἴσως ἢ ἔπειτα Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκιῳ (Ἡρόδ. Ζ', 30).

Κύθων, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ

καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ αὐτῶν κατὰ λαῶς, πρὸς κοινὴν Ὀλύμπιν. Ἐπὶ ἀπεδύθησαν δὲ μεγάλα τιμαὶ, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομα του.

Κόζικος, 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μηλησίων εἰς Φρυγίαν, ἐπὶ Ἴσθμῳ χερσονήσου τῆς Προποντιδος, μετὰ δύο ὄχυρῶν λιμένων, τοῦ Πανόρμου πρὸς Α. καὶ τοῦ Χυτοῦ πρὸς Δ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων Δινδύμου καὶ Ἀρκτου. Τῆς πόλεως ταύτης ἡ σπουδαίτης ἠΰξησεν ἀφ' ἑαυτῆς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐξέπεσεν ἢ Μιλητος μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ δὲ 365 π. Χ. ἐξελήθη ἢ περσικῆ φρουρά, καὶ ἰσχυρῶς ὄχυρωθεῖσα ἢ Κόζικος, κατέλαβε καὶ τὴν παρακείμενὴν Προκόννησον, καὶ ἠδύνατο εἰς πᾶσαν προσβολὴν ἢ ἀντιστῆ, ὑποστηρικμένη καὶ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Περγᾶμου, καὶ, τούτου ἕνεκα, καὶ ὑπὸ τῆς Ρώμης. Ἐπι

Ἐρμού καὶ τῆς νύμφης Ἀγκυκαλίδος, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἢ ἐν Κρήτῃ πόλις.

Κυθωνία, ἴδ. Κρήτη.

Κόζικος, υἱὸς Λίνου καὶ Αἰνίτης, βασιλεὺς τῶν Δολιχίων ἐπὶ τῆς Προποντιδος, φιλικῶς ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας. Ἐἴτα δὲ, ἐπανελθόντας αὐτοῖς ἕνεκα τρικυμίας διὰ νυκτός, τοὺς προσέβαλε παραγνωρίσας αὐτούς,

τοῦ γ' Μιθριδατικοῦ πολέμου, βοηθήσασα τῷ 74 π. Χ. τὸν Λούκουλλον πολιορκούμενον, ἀντημετροῦσα αὐτῆς ἐπιπέρας, καὶ προσκήσεως πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἦν ἕμῳ ἀπέλασε προσωρινῶς τῷ 70, καὶ εἴτα ὀριστικῶς ἐπὶ Ἰθέρτου, πρὸς τιμωρίαν διότι εἶχε καταποιήσει Ἰωμαίους πολίτας. Διέμεινεν ὁμοῦ ὅπως δὴποτε πόλις ἐπίσημος μέχρι τοῦ 675,

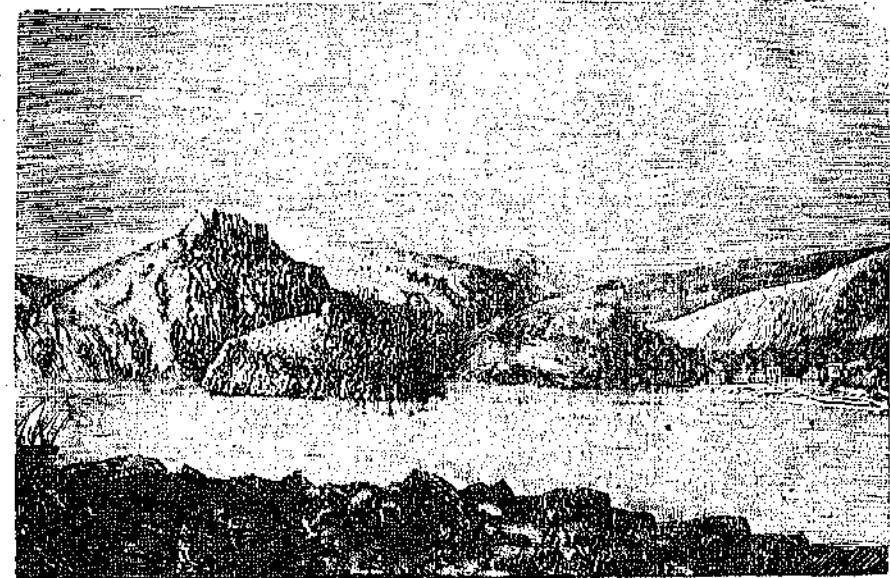
δτε ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ σώζονται ἔτι εἰς τὰς τοῦ τειχῶν, ὡς καὶ τοῦ μεγάλου θεάτρου καὶ ἀμφιθεάτρου αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ τοῦ τῷ Ἀδριανῷ καθιερωμένου ναοῦ, περὶ οὗ πραγματεύεται εἰς λόγος τοῦ Ἀριστείδου. Ἔνεκα δὲ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς κινήσεως, κοινῶς διαδεδομένα ἦσαν τὰ χρυσὰ αὐτῆς νομίσματα, οἱ κυκλινοὶ (στατήρες) = 28 δραχμαί. Προσέτι δὲ μνημονεύεται καὶ τὸ Κυζικινόν μύρον, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς Ἰριδος (Στράβ. ΙΒ, 575. — Πλούτ. Λουκ. Θ. — ΙΒ. — Cic. de imp. Gn. Pomp. VIII, 20. Athen. IX, 21. — Suet. Tib. XXXVII. — Tac. Ann. IV, 36. — 2) ἴδ. Ἀργοναῦται.

Κύθηρα, (τὰ), νῆσος παρὰ τῷ ἄκρω-

συνθηκολογίας (Ἡρόδ. Ζ, 235. — Θουκ. Δ, 53. 118. Ε, 18). Οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀρχαιότατα ὁμοῦς κατέκρησαν αὐτὴν Ἀργεῖοι (Ἡρόδ. Α, 82). Καὶ ἡ μὲν πόλις ἔκειτο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νήσου εἶχε δὲ λιμένα ἄριστον καὶ ὄχυρὸν τὴν Σκαυδεῖαν (Θουκ. Δ, 54), καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἦν ἱερὰ τῇ Οὐρανίᾳ Ἀφροδίτῃ, ἧτις διὰ τοῦτο Κυθήρεια καὶ Κυθήρη ἐπελέγετο.

Κυθήριος, ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ (Στράβ.).

Κόθνος, μία τῶν ἀρχαιοτάτων 12 πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἰδρυσεν ὁ Κέκρωψ, μετὰ ταῦτα δὲ δῆμος τῆς Πανδιονίδας φυλῆς

τῆρι Μαλέᾳ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, 4 μίλια μακρὰ, κατὰ τὸ εὐρύτερον δ' αὐτῆς μέρος 10 μίλ. εὐρεῖα, λίαν πετρώδης, καὶ ἄλλοτε ἀφθόνους κογγύλας πορφύρας παράγουσα. Ὑπέκειτο δ' εἰς τὴν Σπάρτην, ἧτις ἐπεμπεν ἐκπέτησιον ἄρχοντα, Κῦθηροδίκην λεγόμενον. Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς λίαν ἐπίκαιρον κατὰ τῆς Σπάρτης θεωροῦντες, τὴν κατέλαβον τὸ πρῶτον τῷ 458 π. Χ. καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 424, καὶ ἢ ἀπόδοσις αὐτῆς ἦν πρῶτος ἄρος εἰρηνικῆς

(Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Κόθνος, μία τῶν Κυκλάδων, Ν τῆς Κῶ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς, ἐξ οὗ νῦν Θερμιά. Διασχίζεται ὑπὸ ἔρους ἔχοντος 2 1/2 μιλίων μήκος, ἀφ' οὗ πολλαὶ στεναὶ φάραγγες χωροῦσι πρὸς τὴν Α. καὶ Δ. ἀκτὴν. Ἰβίχε δὲ καὶ ὁμώνυμον πόλιν μετὰ καλοῦ λιμένος. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος συνεπολέμησαν οἱ Κόθνιοι μετὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. Η, 46. — Στράβ. Ι, 385).

Κυκεών, κράμα ἐξ οἴνου, κρομμύων, τυροῦ καὶ κριθῆς, ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλιτος, ἄλατος, ἀνθέων καὶ χόρτων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 624, 641. Ὀδ. Κ. 234) ἐθεωρεῖτο ὡς θρησκευτικὸν καὶ ὀρωσιτικὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἱαματικὸν ποτόν. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὰ μυστήρια. Ἰδ. Ἐλευσίνια.

Κύκηθρον, ξύλον ἢ κουτάλιον μαγειρικὸν δι' ἀνακάτωμα τῶν εἰς τὸν λέβητα

Τετοιχία Πομπηίας

βραζόντων ἀντικειμένων ἐξ οὗ καὶ μεταφορικῶς, ἄνθρωπος σκανδαλοποιός.

Κυκήσιον, πόλις τῆς Πισατίας ἐν Ἠλίδι, ἐν ἡμνημονεῖται ἡ Κρήνη Βίσαα (Στράβ.).

Κυκλάδες, αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου (Στράβ. I, 485), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς Σποράδας, τὰς παρὰ τῇ Ἀσιασῇ παραλίᾳ, εἰσὶν ἡφαιστειαὶ καταγωγῆς, 12 κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ἔθεν καὶ 12 νῆσοι ἰονομάζοντο μετὰ ταῦτα, καὶ ἦσαν ἡ Ἄνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Μύκονος, ἡ Δῆλος, ἡ Κέως, ἡ Κύβος, ἡ Πάρος, ἡ Νάξος, ἡ Μήλος, ἡ Ἴος, ἡ Θήρα, ἡ Σίφνος.

Κυκλάς, ἐπίβλημα γυναικεῖον λεπτὸν, περὶ τὸ σῶμα ῥιπτόμενον, ἔχον δὲ καὶ κύκλω στικτὴν ἢ χρυσὴν παρυφήν.

Κυκλεὺς, πατὴρ τοῦ Ἀρόνος, ἐκ Μεθύμνης (Ἀνθολ.).

Κυκλικός, ἴδ. Ἔπος.

Κύκλιος, χορδὴ, κατ' ἂν ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενοι ὠρχοῦντο κύκλω μάλιστα περὶ τὸν βῶμον, ὃ παρ' ἡμῖν ὡς συρτὸς παραμένει.

Κύκλος, 1) τὸ στρογγύλον σχῆμα, τὸ ἴσας ἔχον πάσας τὰς ἡμιδιαμέτρους. — 2) Ἰδ. Ἄγορά.

Κυκλοδάρης, ὀρητικὸς χεῖμαρρος, ἐξελεῖφθη ἐσφαλμένως ὡς τὸ ὄνομα ποταμίου τινὸς περὶ τὰς Ἀθήνας (Ἄρσφ. Ἰππ. 137).

Κύκλωψ, (ὄστρογγυλόφθαλμος). Κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 130) ἦσαν οἱ Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, ὁ Στερόπης καὶ ὁ Ἄργης, ἰσχυροὶ γίγαντες, μονόφθαλμοι, τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέτωπον ἔχοντες, τέκτορες τοῦ κερανοῦ τῆ Διὸς. Τοὺς εἶχε δὲ δεσμεύσει ὁ Οὐρανός, ὡς πάντα τὰ τέκνα του ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐπίσης καὶ ὁ Κρόνος, καίτοι βοήθησάντας αὐτὸν νὰ ἐξώσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζεὺς ὁμῶς τοὺς ἀπηλευθέρωσε καὶ τοὺς εἶχε προθύμως θεράποντας (Θεογ. 503), ἔπειτα δ' ἐφόρευεν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κερανοῦ δυν αὐτοὶ κατεσκεύασαν, ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκληπιόν. Παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν ὅλος λαὸς γιγάντων, ἀγροῖκος, ποιμενικὸς, οὐδ' ἔθνη ἔχοντες οὐδὲ νόμους, χωρὶς ἐν σπηλαίοις ἐκοῦντες, καὶ περὶ τῶν θεῶν ἐν ὑπεροφῇ ἀμεριμνοῦντες. Οἱ Φαίαικες, παρ' αὐτοῖς οἰκοῦντες, κατώρρωσαν νὰ τοὺς ἀποδιώξωσι τῆς γειτονίας των. Ἔξ αὐτῶν, ὁ Πολύφημος, ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ἰδ. — Ὀμ. Ὀδ. I, 106. 231). Ὅτε δ' ἔπειτα ἐγνώρισαν οἱ Ἕλληνες τὴν Σικελίαν μετὰ τῆς Αἴτης, μετέθεσαν, οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα, ἐκεῖ τοὺς Κύκλωπας, ὡς ὑπ' αὐτῆν, ἢ ἐν τῇ παρακειμένῃ ἡφαιστειαῖ νήσῳ Λιπάρα, μετὰ τοῦ Ἡφαίστου σφυρηλατοῦντας τὸν κερανοῦν καὶ τὰ ὄπλα τῶν θεῶν καὶ ἡρώων (Virg. A. VIII, 410. G. IV, 170). Ὅνυματα δὲ τοῖς ἀπεδίδοντο τότε Βρόντης, Στερόπης, Πυράκιων καὶ Ἀκάμας. Ἔξ τοῦς Κύκλωπας δ' ἀπεδίδοντο, καὶ κυκλώπεια ἐπελέγοντο, τὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς πανάρχαια θεωρούμενα ἐγκύβη τεῖχη ἐξ ἀργῶν λίθων. Ἀλλὰ τοὺς Κύκλωπας ἐκείνους ἐλεγδὸν τινες ἐκ Λυκίας μετὰ Πρωίτου, ἐλ-

θόντας καὶ τεύχσαντας τὴν Ἰβρυθον καὶ τὰς Μυκήνας, δι' ὃ καὶ Ἐβυρίπιδης (Ὀρεστ. 965) Κυκλωπεῖαν γῆν λέγει τὴν Ἀργολίδα. Καὶ ἀλλαγῶ δὲ, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἡπειρῷ καὶ ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας σώζονται τοιαῦτα τεῖχη (ἴδ. τευχοδομία).

Κύκνος, 1) τὸ πτηνὸν τὸ φέλον τῷ Ἀπόλλωνι, τὸ, κατὰ τινες τῶν ἀρχαίων, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, θρηνώδῃ ἀσματα ἐκπέμπον, ὅπερ ὁμῶς ἄλλοι διαφιλονεικοῦσι (Ἡσίοδ. — Cic. Tusco. I, 30, 73. — Pygma fab. 154). Ὑπ' αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσήλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἴθραν. — 2) Ὑἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης ἢ τῆς Πελοπίας, ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. Ὅτε δ' ὁ Ἄρης ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατόν του, ἐκόλωσεν ὁ Ζεὺς τὸν υἱὸν τοῦ ἀλληλομαχίαν (Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἡρακλ. — Ἀπολλοδ. Β, 5, 11). — 3) Διάφοροι οὗς ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰ μυθεύματά του (Met. II, 307. VII. XII), πλάττει μεταμορφωθέντας εἰς Κύκνους.

Κυλάβαρος, υἱὸς Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, οὗ ἐπώνυμον ἦν ἐν τῆς πόλεως γυμνάσιον (Παυσ. Β, 21).

Κυλικεῖον, θέσις ποτηρίου, καὶ ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς τὰ ποτήρια ἴσταντο.

Κύλινθρος, κυλινδροειδὲς ἐργαλεῖον δι' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ σήμερον, ἰσοπέδουν τὴν γῆν.

Κύλιξ (ἡ), πλατὺ ἐκπομα κεραμοῦν, πολλὰκις κατὰγραφον. Τούτου τὸ ὑποκορι-

στικὸν κυλίχνη (ἢ κυλίκνη) καὶ κυλίχνης.

Κυλλήνη, 1) τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον 15 σταδίων ὕψος, καίμενον βορείως αὐτῆς κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας καὶ πρὸς δυσμὰς προεκ-

βολὰς ἔχον τὴν Λάμπην, τὴν Ἐρύμανθον καὶ τὴν Φολόην. Ἦν ἱερὸν τῷ Ἐρμῇ, ὅστις ἐλέγετο ἐκεῖ γεννηθεὶς, καὶ εἶχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρχαῖον ναὸν αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 603. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 2. — Θεοκ.). — 2) Πόλις παραθαλασσία τῆς Ἠλίδος, μετ' ἐπισήμου λιμένος (Θουκ. Α, 30. — Ξενφ.) Ν. Κλαρέντζα. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῇ Κύμῃ (Ξενφ. Κυρ. Π. Ζ, 1, 44).

Κυλλήνη, νύμφη, σύζυγος τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μήτηρ τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 18).

Κύλων, Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, γαμβρὸς Θεαγένους, τοῦ τυράννου τῶν Μεγαρέων, Ὀλυμπιονίκης τῇ 35, α', Ὀλ. (640). Συνομάσας δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν εὐπατρίδων τῇ 612, ἢ κατ' ἄλλους τῇ 520, καὶ ἐπὶ χρησιμοῦ στηριζόμενος, κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ παρὰ τὰς παραδόσεις τῆς πόλεως ἐπανηγύρισεν ἐκεῖ τὰ Ὀλύμπια. Ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ Μεγακλέους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκιμαῖνος, καὶ ὑπὸ σιτοδείας πιεσθεὶς, ἐφυγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· οἱ δ' ἐναπολειφθέντες κατέφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς ταινίας προσδέσαντες, καὶ ταύτας διὰ χειρὸς ἔχοντες, κατήλθον τῆς Ἀκροπόλεως· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Μεγακλέα ἀπέκοψαν τὰς ταινίας καὶ ἐθανάτωσαν τοὺς ἑκάστας πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων, ὅπερ, ὡς εὐχάτη ἀσέβεια, ἐπέφερεν ἄραν κατὰ τῆς πόλεως, τὸ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος· καὶ προσεκληθῆναι μὲν ἵνα ἀγνίσῃ αὐτὴν ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης· ἀλλ' οὐχ ἦν τὸν ἐξηκολούθησαν ὡς ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς Θεοῦ θεωρούμενοι οἱ παραβάται τῶν θεῶν νόμων (Θουκ. Α, 126. — Ἡρόδ. Β, 71. — Πλούτ. Σόλ. ΒΒ. — Παυσ. 15, 1).

Κυμαέτης, ὄνομα ποιμένος παρὰ Θεοκρίτῳ (Δ, 46).

Κυμαέτιον, κόσμημα ἀρχιτεκτονικόν, ἔχον ἄνω προέχουσαν ἐπίπεδον ταινίαν, ὑπ' αὐτὴν δὲ κοίτως εἰσέχον (Γαγκ. Ἰστ. Καλλιτ. σ. 171. Anl. Poll. I, 57).

Κουματολήγη, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ήσδ. Θεογ. 253).

Κόμβαλον, μουσικὸν ἔργον, συνστάμενον εἰς δύο κοίλα ἤχηρά μεταλλίνα ἡμισφαίρια, μετὰ δακτύλου εἰς τὴν κορυφὴν διὰ τοὺς ἱμάντας

Τεχνητὸ Κόμβιον

δι' ὧν προσεδέοντο εἰς τὰς χεῖρας, ἐν χρῆσει πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, καὶ ὑπὸ γυναικῶν πολλάκις κρουόμενα (Όμ. Ὑμν. Ἀπλ. 161—164).

Τεχνητὸν Κόμβιον

Κόμβιον ἐκ Περσῆας

κὸν κυμβίον ἦν πρὸ πάντων ἔκπομα κατὰ τι ὅμοιον πρὸς τοῦ ἀκατίου τὸ σχῆμα.

Κόμη, 1) πόλις ἐπίσημος ἐν τῇ Αἰολίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Κυμαίου ἢ Βλαϊτικῆς κόλπου, ἰονομάθη κατ' ἀρχὰς Φρικωνίς ὑπὸ τῶν αἰκιστῶν αὐτῆς Λοκρῶν ἐκ τοῦ Φρικίου ὄρους. Ἐβλ. λιμένα ἀσφαλῆ εἰς ἐν κατέρχον ὁ στόλος τοῦ Ξέρξου ἀφ' οὗ ἤρτηθη ἐν Σαλαμῖνι (Ήρδ. II, 130). Τινὲς εἶπον αὐτῇ καταρῖδα τοῦ Κουβίου ἐγεννήθη δ' ἐν αὐτῇ Ἐφορος ὁ ἱστορικός. Ἄλλοις ὀλίγα εἰσι τὰ περὶ αὐτῆς γνωστά. Ἐπὶ Τιβερίου (17 μ. Χ.) ὑπέφερον ἐν σεισμῷ (Στράβ. II, 622) ἀποικίαι δ' αὐτῆς ἦσαν ἡ Σίδων ἐν Παμφυλίᾳ καὶ Κόμη ἐν τῇ ἰταλικῇ Καμπανίᾳ. — 2) Ἀδελφ. Β. τοῦ Μισσηνοῦ

Τεχνητὸν Κόμβιον

ἀκρωτηρίου, ἐπὶ κλιτύς ἀποτόμου τοῦ ὄρους Γαύρου, ἰδρύθη περὶ τὰ 1050 π. Χ., καὶ ἦν, μετὰ τῆς Χαλκίδος καὶ Ἐρετρίας, ἡ ἀρχαιστάτη, προσέτι δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ μᾶλλον ἀνοθεῖσα τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν ἀποικίων. Διὰ τοῦ ἐμπορίου δὲ ταχέως ἀναπτύχθη ὄδρυσεν δὲ μακρὰν τὴν Δικαιοκρατίαν (εἶτα Πουτεόλην), καὶ τὴν Παλαιόπολιν καὶ Νεάπολιν, καὶ τὴν Ζάγκλην (εἶτα Μεσσήνην) ἐν Σικελίᾳ. Περὶ τὸ 525 ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρρητῶν καὶ τῶν Ἰμβρῶν, καὶ τότε ὁ Ταρκύνιος κατέφυγε παρὰ τῆ ἡγεμονίᾳ αὐτῆς Ἀριστοδήμῳ. Τῷ δὲ 475, βοηθεῖα τοῦ ἐν Συρακοῦσαις Ἰέρωνος, ἀντέστησαν πάλιν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τοὺς Τυρρητῶν τῷ δὲ 420 προσελήθη ἡ πόλις εἰς τὴν Καμπανίαν (Σίν. II, 21, IV, 44). Ἐπὶ δὲ Αὐγούστου (215) ἐγένετο Ἰωματικὴ ἐπαρχία. Περιήρμος ἦν ἐκεῖ ἡ Κυμαία Σιδυλλίη. Κατεστράφη δὲ τέλος ἡ Κόμη ὑπὸ τῶν Γότθων.

Κουμοδόκη καὶ **Κουμοδόη**, θυγατέρας τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Όμ. Ἰλ. Σ, 39, 407.—Ήσδ. Θεογ. 252, 245).

Κουμοπόλεως, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γυνὴ τοῦ Ἐκατέγγαιρος Βριάρεω (Ήσδ. Θεογ. 813).

Κουμῶ, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ήσδ. Θεογ. 253.—Ἀπολλ.).

Κόνα, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμόντου (Ἀρρ.).

Κοναί(ε)γαιρος, υἱὸς Εὐφορίωνος, ἀδελφός, κατὰ τοὺς πλείστους, Δισκόλου τοῦ ποιητοῦ, ἔπασεν ἐν Μακεδῶνι, συλλαβῶν διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῶν ἀποπλεόντων Περσικῶν πλοίων (Ήρδ. ΣΤ, 114) ὅτε τῷ ἐπέπη αὐτῇ, συνέλαβε τὴν ναῦν διὰ τῆς ἐτέρας, καὶ ταύτης κοπέλις, διὰ τῶν ἑθνητικῶν (Justin II, 9).

Κόνιαθρα, ἰδ. Ἀρχαθία.

Κόνιαθος, 1) Βίς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) Βίς τῶν ἀρχαιστάτων Ὀμηρικῶν ἐκ Χίου, ἐθωρεῖτο καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ποι

ἦσας τὸν ὕμνον εἰς τὸν Δέλιον Ἀπόλλωνα. φαίνεται δ' ὅτι ἔζη περὶ τὰ 750 π. Χ.

Κυνέα (**Κυνή**), ἀρχικῶς κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος κυνός, εἶτα δὲ καὶ παντὸς ἄλλου τριχωτοῦ, ὥστε καὶ «Γικτιόνην κυνέην» (Όμ. Ἰλ, Β), «αἰγίην κτλ.», (Όδ. Ω). Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐν γένει ἡ περικεφαλαία, ὥστε καὶ «Καλικίην κυνέην» (Ήρδ.). Ἡ τοῦ Ἄδου καθίστα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀόρατον (Ἰλ. Ε).

Κυνέας, διάσημος στρατηγὸς καὶ σύμβουλος Πύρρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπειροῦ, διδραχμῆς τὴν ρητορικὴν παρὰ τῷ Δημοσθένει, τὴν δὲ πολεμικὴν τέχνην παρὰ τοῖς στρατηγοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀποτυχῶν ἂν ἀποτρέψη τὸν Πύρρον τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας του, τὸν συνώδυσεν ἐκεῖ καὶ εἶτα, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ῥώμην ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἔπεισε τοὺς πλείστους καὶ ἐπισημοτάτους Ῥωμαίους ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀλλὰ τέλος ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου.

Κυνηγέτης, ἰδ. Θήρα.

Κύνης, υἱὸς Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας (Θουκ. Β. 102).

Κύνητες ἢ **Κενήσιαι**, ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄννην ποταμὸν ἐν τῇ Κουνίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰσπανίας (Ήρδ. Δ, 49).

Κύνθος, ὄρος ἐν Δήλῳ, ἐφ' οὗ ἐπιστεύετο διὲ ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον Κύνθιος (Όμ. Ὑμν. εἰς Ἀπλ. 141.—Στράβ.—Στράβ. Βυζ.).

Κυνέα, ἡ μεγαλύτερα λιμνὴ τῆς Αἰτωλίας κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελαιοῦ καὶ πλησίον τῶν Οἰνιάδων (Στράβ.).

Κυνικαί, φιλόσοφοι ἐν Ἀθήναις, αἵρεσις ἢ ἰδρυτῆς ἦν ὁ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης. Καὶ ἐν γένει μὲν ἦσαν ὀπαδοὶ τῶν Σωκρατικῶν θεωρητικῶν ἀλλὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτότητα τῆς διαίτης καὶ τὴν πε-

ριφρόνησιν τῶν υλικῶν ἀπολαύσεων ἤσκειν εἰς μεγάλην ὑπερβολήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου, προσέτι δὲ καὶ διότι τόπον τῆς συνελεύσεως αὐτῶν εἶχον τὸ παρὰ τῇ πόλει Κυνόσαργες, ἐδόθη αὐτοῖς τὸ περιφρονητικὸν ἐπίθετον τῶν κυνικῶν. Οἱ ἐπισημότεροι αὐτῶν ἦσαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνημος, ὁ Κράτης, ὁ Μένιππος (Λουκιαν.—Διογ. Λαέρτ.).

Κυνόσκια, 1) θυγάτηρ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη γυνὴ νικήσασα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Γ, 8). — 2) Σικελίς τις παρὰ Θεοκρίτῳ (ΙΔ, 8).

Κυνίσκος, ἐπώνυμον Ζευσιδάμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτιχίδου (Ήρδ. ΣΤ, 7, 1).

Κύννα, διαδόχτος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις (Ἀριστ. Ἰππ. 761).

Κύννηος, ἐν τῶν ἐπιθέτων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, προσλθὼν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ ἐλαμβάνοντο ἐκ γένους τινὸς καλουμένου τῶν Κυννιδῶν (Ἠσύχ.).

Κυνόρτης, υἱὸς τοῦ Ἀμόκλα καὶ τῆς Διομήδης, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος.

Κυνόρτιον, ὄρος τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Ἐπιδαύρῳ, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ.).

Κύνος (ἡ), πόλις καὶ λιμνὴ τῶν Ὀπουνητικῶν Λοκρῶν, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου (Όμ. Ἰλ. Β, 521.—Στράβ.).

Κυνόσαργες, γυμνάσιον τῶν νέων ἐν Ἀθήναις (Ἰδ.), παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων).

Κυνίς κεφαλαί, λόφοι ἕνεκα τοῦ σχήματός των οὕτω κληθέντες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ πόλει Σκοταύσῃ. Ἐκεῖ ἐφρονέθη τῷ 365 π. Χ. ὁ Πελοπίδας ὑπὸ μισθητικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραιῶ (Πλούτ. Πελ. ΑΒ), καὶ ὁ Φλαμίνιος ἐνίκησε τῷ 197 Φιλίππον τὸν Μακεδόνα (Πολύβ. III, 9.—Στράβ. Θ, 441.—Παυσ. Ζ, 8, 7.—Σίν. XXXIII, 7).

Κυνόσουρα, 1) ἰδ. Ἀττικὴ. Ἀκωνία.—2) Νύμφη ἀναθρέψασα ἐπὶ τῆς Ἰδίας.

τόν Δία, ὅστις ἐπειτα τὴν κατέταξε μεταξύ τῶν ἀστέρων, εἰς τὴν Ἄρκτον.

Κυνός σήμα. 1) ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κατὰ τὴν Μάδυτον, ἐνεκα τῆς ἐνταῦθα εἰς κύνα μεταμορφώσεως τῆς Ἐκάβης (Ἰβρ. Ἐκ. 1275. — Θουκ. Η, 104.—Στρβ. ΙΓ, 595). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Κύμης, ν. Ἄλυτον. — 3) Τὸ ἐν Καλυδῶνι ἢ παρ' αὐτῇ δεικνύμενον μνημεῖον τοῦ κυνός θῆθεν τῆς Ἀταλάντης, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Κυνοουρία, ἰδ. Ἄργος.

Κυνῶν πόλις, 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Δέλτα (Στρβ.). — 2) Μητρόπολις νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ἡ κυνοκέφαλος θεότης Ἄνουις (Στρβ.).

Κυπαρισσία, 1) πόλις Μεσσηνιακῆ, Β τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης (ν. Ἀρκαδία) εἶχε ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, μνημονευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 293). — 2) Ἐτέρη ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄσωποῦ.

Κυπάρισσος, 1) ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ παρά τοῖς Δελφοῖς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 593). — 2) Ὑῖος Μινύοντος, ἀδελφὸς Ὀρχομενεῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 519). — 3) εἰς ἐκ τῶν μυθουμένων ἡρώων τοῦ Ὀδιδίου (Μει. Χ. 120), ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς κυπάρισσον μεταμορφωθείς.

Κυπρόθεις, τοπάρχης τοῦ σατραπείου Τιγράνου ἐν Ῥόδῳ (Δμοθ.).

Κύπρος, μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου, ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξύ Κιλικίας καὶ Συρίας, ἀφ' ἧς διακρίνεται διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ καλουμένου Ἀύλων. Οἱ ἀρχαῖοι παρέβαλλον τὸ σχῆμα τῆς νήσου πρὸς τεταμένον δέρμα βοῦς, δι' ὃ καὶ τὸ ΒΑ αὐτῆς ἀκρωτήριον, τὸ Δ εἰνάρη τον (ν. Ἀνδρέαν), ἐκάλεον καὶ βοῦς οὐράν. Πρὸς Β. πρὸκύπτει τὸ ἀκρωτήριον Κρόμμυον (ν. Κορμαχῦτη), πρὸς Δ. ὁ Ἄ-

κάμας (ν. Ἄγ. Ἐπιφάνιος), πρὸς Ν. ὁ Κουριάς (ν. Ἀκρωτήριον), πρὸς ΝΑ τὸ Πηδάλιον (ν. Γραῖκιον). Ἡ νῆσος πᾶσα ἐστὶν ὄρεινῆ, ἔχουσα ὄρη τὸν Ὀλυμπον (ν. Σταυρόν). Ὁ δ' Ἄϊσις καὶ τὸ Ἰθάλιον δάσος, προσφιλές τῇ Ἀφροδίτῃ, διασχίζουσι τὴν νῆσον ἐκ Δ. πρὸς Α. ἐνθα μόνη πεδιάς ἐστὶν ἡ Σαλαμινία, διαρρομένη ὑπὸ τοῦ Πεδανίου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαιότατοι κατοικοὶ λέγονται ὄντες Φοίνικες, οἷς προσετέθησαν Ἕλληνες μετὰ τὰ τρωϊκὰ (Ἡρόδ. Ζ, 90) καὶ περὶ τὰ 560, ὁ Ἄρασις, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κυριεύσας τὴν νῆσον, ἐνήκισε καὶ Αἰγυπτίους ἐκεῖ· εἶτα δ' ὑπέκυψε τοῖς Πέρσαις, ἀφ' ὧν μάτην ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν ὁ Σπαρτιάτης Πausanias καὶ ὁ Ἀθηναῖος Κίμων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 410 π. Χ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος Ἰδογόρας ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ πᾶσαν τὴν νῆσον (Ἡρόδ. Ε, 104 — 110). — Θουκ. Α, 94. 412). Μετὰ τὴν ἐν Ἰσσηὶ μάχην ὑπέκυψεν ἡ Κύπρος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους, μέχρις οὗ τῇ 57 π. Χ. ὁ Κάτων κατέστησεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, εἰς τέσσαρα διηρημένην τμήματα, τὴν Παφίαν πρὸς Δ, τὴν Λατινήϊαν πρὸς Β, τὴν Σαλαμινίαν πρὸς Α, καὶ τὴν Ἀμαθουσίαν πρὸς Ν. Ἐἶχε δὲ 9 μεγάλας πόλεις, ὧν ἐκάστη ἔσχε κατ' ἀρχὰς τὸν ἴδιον βασιλεῖα, καὶ ἦσαν αὗται, κατὰ μὲν τὴν Ν. ἀκτὴν ἡ Ἀρσινόη ἢ Μάριον (ν. Πολυκρούστολο), οἱ Σόλοι μετὰ λιμένος παρὰ μικρῇ ποταμῷ (ν. Ἀλιγόρα) ἢ Λάπιθος, ἡ Κερύνεια, οἱ Χύτροι, ἢ Καρπασία· παρὰ τῇ ΒΑ ἄκρᾳ πρὸς Δ. 4, ἢ Σαλαμίς, ἡ μεγάλη καὶ ἐπισηματάτη τῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Πεδαιῶ μετὰ καλοῦ λιμένος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου, κατὰ τὴν παράδωξιν, ἀπὸ δὲ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινίας ἐπονομασθεῖσα Γολγοί. Εἰς τὴν Ν. δὲ παραλίαν τὸ Κίττιον (ν. Λάρνακα), ἔχον ἀλιεῖας, πατρίς Ζήνωνος τοῦ στωϊκοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ Ἀπολλωνίου, Ἀπέθανε δ' ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἢ Ἀμαθοῦς, τὸ Κού-

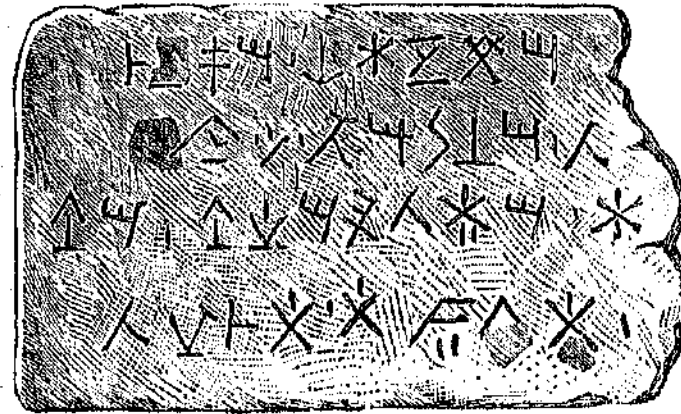
ριον. Εἰς δὲ τὴν Δ. ἢ Πάφος, μετὰ περιφύμου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά. Πλὴν δ' ἄλλων παντοίων προϊόντων παρήγε καὶ χαλκὸν ἢ Κύπρος (τὸν κύπριον χαλκόν), καὶ οὐδὲν τῇ ἔλειπε πρὸς ναυπηγίαν καὶ στόλου καταρτισμόν. Περιεργος

Μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ τάφοι ἀρχαῖοι περιεργότατοι ἀπαντῶνται ἐν Κύπρῳ, ὡς ὁ ὑπὸ τοῦ Λ. Ῥόος εὐρεθεὶς καὶ περιγραφεὶς κατὰ τὴν δευτέραν εἰκόνα.

Κυρθεῖα, ἡ πρὶν Κυδίπη καλουμένη (ἰδ.).

Κυρέσχατα ἢ Κύρου πόλις, ἢ Κύρα, φρούριον, τὸ ἐσχατον μεθόριον τοῦ Κύρου ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου, καταστραφὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Δ, 2, 2, 3, 1. — Μηνε. XXVIII, 6. — Curt. VII, 6, 16).

Κύρηνη, ἱερά κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνθα εἶτα ἐκτίσθη ἢ Κυρὴνη (Καλλίμχ.

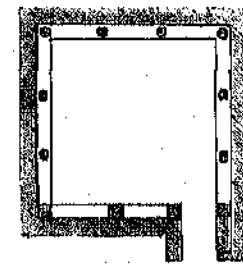
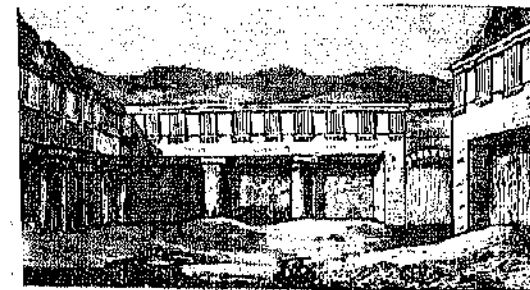

δ' ἀνάκαλιψις τῶν τελευταίων ἐτῶν εἰδείξαν ὅτι εἶχε, καὶ ἐπὶ χρόνων οὐχὶ τῶν ἀρχαιοτάτων, ἀλφάβητον καὶ τρόπον γραφῆς ὅπως διάφορον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ κατ' εὐθείαν πηγάζον, καὶ ἐγγχώριον διάλεκτον ἐλέγγχον ἰδιότροπον, ἀλλὰ συγγενῆ τῇ Δωρικῇ. Διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν γραμμάτων τού-

Ἄπλλ.—Ἡρόδ. Δ, 158).

Κυρηθεῖων, ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις Ἐπικράτης ὄνομάετο (Δμοθ. Πρπρσθ. σ. 433).

Κυρὴνη. Ἡ Κυρὴνητικὴ, ὀροπέδιον 500—700' ὕψηλὸν εἰς τὴν Β. παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς (ν. Βάρκα), ἐκαλεῖτο ἐπὶ

των, ἐξ ὧν τὸ ἀνωτέρω δεῖγμα, ἰδ. Ῥαγλ. Ἐπιγραφικὴν Ἀπαντα, Τ, ΙΖ, μέρος Β, Κεφ. ΙΖ, σ. 138. Καὶ λόγου ἕξια ἀρχαιολογικὰ λείψανα, ἐν μέρει σχεῖον πρὸς τὴν Ἀσιανὴν τέχνην ἐλέγγχοντα, ἀνασκάφησαν ἐν τῇ νήσῳ ὑπὸ Ciespoli, τοῦ ἀμερικανοῦ προξένου, καὶ ἐπέμφθησαν εἰς Ἀμερικὴν τῇ 1870.

τῶν Πτολεμαίων καὶ Πεντάπολις, καὶ ἐξετείνετο ἀπὸ τῶν Φιλοίνων βωμῶν, τοῦ Καρχηδονίου ὀρίου κατὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, μέχρι τοῦ Πολιούρου ποταμοῦ (πρὸς τῇ Μαριτικῇ), πρὸς Ν. δὲ μέχρι τῆς Φουζανίας ἐρήμου. Πάντη δὲ διάφορος τῶν παρακειμένων ἐρήμων, ἦν εὐφορωτάτη, ἀφθόνως διαρ-

ρεομένη, και παντοίων προϊόντων παραγωγός, ἃ ἕμως πολλάκις ἀναφέρονται καταστρέφοντα πυκνά σμήνη ἀκρίδων. Τῆς ἑκατονταετηρίδος π. Χ. (631) ἔφησαν τὴν χώραν Ἰσραῖλοι (Ἰδ. Βάττος καὶ Βάρκας), ἰδρύσαντες κράτος διαπρέψαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας. Ὁ Καμβύσης κατακτήσας ἤνωσεν αὐτὸ μετὰ τῆς Περσίας τῷ δὲ 321 π. Χ. ἀπελευθερώθη διὰ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ ἔκτοτε διετέλει ἐν ἐξαρτήσει μέχρι τιγὸς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου (Just. XIII 16.—Liv. XXIII, 40), βασιλεύοντος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ 117, πλάγιου κλάδου τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἔσχατος δὲ τῆς οἰκογενείας ταύτης, Ἀπίων, ἐγκατέστησε (τῷ 96 π. Χ.) κληρονόμους του τοὺς Ῥωμαίους, κηρύξαντας ἐλευθέραν κατ' ἀρχὰς τὴν Πεν-

κατὰ Πτολεμαίων, ἢ τῶν Ἑσπερίδων, κατὰ Στράβωνα. Κάτοικοι μνημονεῦνται ἐν τῇ μεσογειῷ οἱ Βαρῖται, οἱ Ἀραραυκελεῖς, οἱ Ἀεθύται, οἱ Μακατοῦται, οἱ Ψυλλεῖς, οἱ Ἀνοχίδαι καὶ οἱ Νεσσαμόνες. Ἦσαν δ' οἱ τὴν

Κυρήνης νόμισμα.

Πεντάπολιν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἐξ Α. πρὸς Δ. ἢ Ἀπολλωνία, (ν. Μαρσαρούσα), ἐπίνατον τῆς Κυρήνης, ἢ Πτολεμαῖος (κατ' ἀρχὰς τῆς Βάρκης λιμῆν), ἢ Ταυχεῖρα,

τάπολιν, εἶτα δὲ (τῷ 76 π. Χ.) μετὰ τῆς Χρήτης συνδέσαντας αὐτὴν εἰς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ Γραϊανῷ δ' ἐπαναστάντες οἱ πολυαριθμότατοι ἐκεῖ ἐποικίσαντες Ἰ-

εἶτα Ἀρσινόη, ἢ Ἑσπερίς, εἶτα Βερενίκη, καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἢ Κυρήνη, ἧς εἰσὶν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ἀξιολόγοι εἰσὶν αἱ μακρὰ καὶ χερσαῖα σειραὶ τῶν εἰς τὴν πλευ-

Ῥωμαῖοι Κυρήνης.

σοδαῖοι, ἔσφαξαν 220,000 Κυρηναίους καὶ Ῥωμαίους, μόλις μέχρι τέλους κατατροπωθέντες. Ἐκτοτε δ' ἔμεινεν ἡ χώρα σχεδὸν ἔρημος. Παρὰ τὴν Σύρτιν παρετίθηοντο οἱ ὄζεις (ἀμμώδης παραλία) τοῦ Ἰσρακλέους, ὧν δυτικῶς πηγάζει ὁ ποταμὸς Λάθων, συνδεόμενος μετὰ λίμνης τῆς Τριτωνίδος

ρὰν τοῦ ὄρους ἐσαυμένων καὶ περιστόλων τάφων, πρωτεύουσα τῆς ὅλης χώρας, ὑπὸ Θήρα ἰδρυθεῖσα τῷ 631, εἰς ἀπόστασιν 80 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ὠραίου ἰσοπέδιου, παρὰ τὴν πηγὴν Κύρην. Ἔῤχε δὲ λαμπροὺς ναοὺς, πρὸ πάντων τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς ὃν ὁ Βάττος ἔφερον ὄδον λιθόστρωτον. Ἔῤχε

δὲ καὶ ἀκρόπολιν ὀχυρὰν (Ἡρδ. Α, 158. 164. — Στρβ. ΙΖ, 847). Ἐπιηνοῦντο δὲ καὶ οἱ ἰατροὶ τῆς Κυρήνης (Ἡρδ. Γ, 131), καὶ ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ἀρίστιππος, Ἀννικερὶς καὶ Καρνεάδης, ὁ ποιητὴς Καλλιμαχος καὶ ὁ Ἐρατοσθένης.—Μνεσίας δὲ ἀξία ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Βάρκας, Ν. τῆς Πτολεμαῖδος, εἰς 100 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κειμένη. Ἀνατολικῶς δὲ πρὸς τὴν παραλία ἦν ἡ νῆσος Πλατεῖα (ν. Βήμβα), ἐνθα ἀποκατέστησαν οἱ Ἰσραῖλοι πρὶν ἢ κτίσασαι τὴν Κυρήνην.

Κυρήνη, θυγάτηρ Ὑψίως, ἐγγονὸς τοῦ Πηγεῖο, κατ' ἄλλους τοῦτου θυγάτηρ, ἧς ἐρασεῖς ὁ Ἀπόλλων μετέφερον αὐτὴν ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λιθύην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ταύτης ἐπόνημος ἐλέγετο ἡ πόλις Κυρήνη (Πινδ. Πυθ. Β, 5. — Ἀπλ. Ριδ. Β, 500).

Κύριος, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐξ οὗ τις ἐξηρτᾶτο εἰς τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ σχέσεις, ὅλον ὁ πατήρ, καὶ ἐπὶ ὄρφανῶν ὁ ἐπίτροπος, ἦτοι ὁ προσεχέστατος πατριδὸς συγγενῆς, ἢ τοῦτου μὴ ὑπάρχοντος, ὁ ὡς ἐπίτροπος ἐγκαθησάμενος· διὰ δὲ τὴν ἐγγαμιον γυναῖκα ὁ σύζυγος, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἂν ἔμειναν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὁ κληρονόμος ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀνηλικίου ἂν δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν, ἦν εἰς οἴαν σχέσιν καὶ πρὸ τοῦ γάμου. Ἔῤχε δὲ τὸ δικαίωμα γραφῆς κακώσεως ἂν ἤδικεῖτο ὑπὸ τοῦ κυρίου.

Κύρος, 1) μεγάλη νῆσος, δυτικῶς τῆς βορείας Ἰταλίας κειμένη ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσῃ, ἢ Κορσικῇ. Ἀνεκαθεν ἠκείτο ὑπὸ Τυρρητῶν καὶ Καρχηδονίων. Ἑλληνας Φωκικεῖς ἐξ Ἀσίας, τὸν Περσικὸν ζυγὸν φεύγοντες, μετώκησαν εἰς αὐτήν, καὶ ἔκτισαν τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλαλίαν ἢ Ἀλερίαν, μείνανσαν πρωτεύουσαν καὶ ἀφ' οὗ κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν νῆσον, καὶ ἐπέμφαν εἰς αὐτὴν ἀπεικίας. Ἐῤχε τὰ ἔρη δ' ἔζων καὶ ἰθαγενεῖς ἡμίγμοι, οἵτινες ἀλισκόμενοι, ἐπιπολεῦντες ὡς

δοῦλοι (Ἡρδ. Α, 165.—2) Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ τὴν Κάρυστον (Ἡρδ. Θ, 105).

Κύρονος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἡ νῆσος (Ἡρδ. Α, 167). — 2) φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θεογ. ΙΘ).

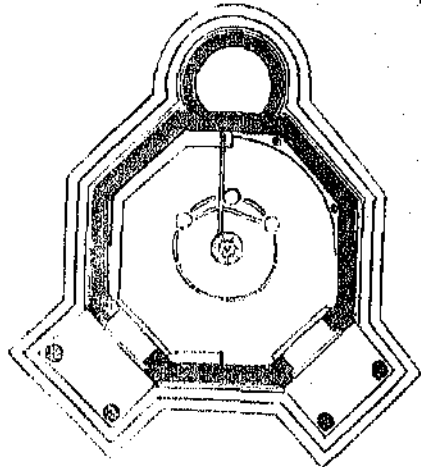
Κύρος, (τὸ ὄνομα Περσιστὶ ἐσήμαινε τὸν Πλούσιον. Πλούτ. Ἀλέξ. Α). 1) Ἡγεμονικός Πέρσης, ἐπαναστᾶς κατ' Ἀστυάγους, τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων, ἐν ὃ Ἡρόδοτος (Α, 95. 107. 130) καὶ πάμπαν τοῦ Κύρου λέγει, καὶ ὅστις εἰς τὴν τῶν Μήδων κυριαρχίαν τὴν τῶν Περσῶν ἀντικατέστησε (559 π.Χ.) μισθ' ὃ ἐκυρίευσεν τὴν Λυδίαν ἐπὶ τοῦ Κροίσου καὶ τὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσέτι δὲ καὶ τὴν Βαβυλώνα, καὶ ἐφρονεῖτο ἐν ἐκστρατεία κατὰ τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸ 508 ἐτος τῆς βασιλείας του. — 2) Κύρος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ νέου, τοπάρχης τῆς Λυδίας, Φρυγίας, Καππαδοκίας, καὶ ὡς στρατάρχης ἐν τῇ κάτω χώρῃ τὸν Πισσαφέρνην ἀντικατέστησε (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 1. Ἀν. Α, 1, 2. 9, 7). Ἡ ἰκανότης αὐτοῦ ἀνεπέλει τὴν τοῦ ἀρχαίου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Γ, 9, 1), καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς γεννηθέντα μετὰ τὸν ἐνθρονισμὸν τοῦ Δαρείου (πορφυρογέννητον), ἠθόλησεν ἡ μήτηρ του Παρύσατις νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τοῦ Ὁρόνου διαδοχὴν, ἀλλ' ἀπέτυχε, καὶ ὁ προσύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἀρταξέρξης, ἅμα βασιλεύσας τὸν ἐφυλάκισε σιμυβουλῇ τοῦ Πισσαφέρνου, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον· ἀπέστη δ' ἔπειτα τῆς αὐστηρᾶς ἀποφάσεως μεστειὰ τῆς Παρυσάτιδος (Ξεν. Ἀν. Α, 1—3.—Πλούτ. Ἀρταξ. Γ). Ἐπανελθὼν δ' εἰς τὴν διοίκησιν του ὁ Κύρος, ὠπλίσθη ὡς κατὰ τοῦ Πισσαφέρνου, συνεδέθη μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐμίσθησεν Ἑλλήνας, ἰδίως ἐκ Πελοποννήσου (Ξεν. Ἀν. Α, 4, 6) κατὰ τὸ ἔαρ δὲ τοῦ ἔτους 401 μετέβη ἐκ Μάρδεων εἰς Ἐκρόν, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πισιδεῖς· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὲρ τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὸν Ἰσφράτην προέβη εἰς Κούναξα τῆς Μεσοποταμίας, 500 στάδια ἀπὸ τῆς Βαβυλώνας,

καί εὔρεν ἐκεῖ τὴν Ἀρταξέρην, ὅστις τὸν περιέμενε μετὰ 400,000 ἀνδρῶν (Ξεν. Ἄν. Α, 7, 19), ὁδηγῶν ὁ ἴδιος μόνον 100,000 Ἀσιανούς καὶ 13,000 Ἕλληνας (Ξεν. Ἄν. Α, 2, 9, 7, 10. — Πλούτ. Ἄρ. Ι). Καὶ ἐνάκησαν μὲν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸ δεξιόν, καὶ ὁ Κύρος κατὰ τὸ κέντρον ἄλλ' ὅτε ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρου καὶ τὸν ἐπλήρωσεν, ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς ὀπαδοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πτώματος αὐτοῦ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ (Ξεν. Ἄν. Α, 10, 1. — Πλούτ. Ἄρταξ. Ι, ΙΑ). Τότε δ' ἀνεχώρησαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες τὸ κύριον στρατεύμα, οἱ κύριοι ἐλέγοντο, εἰς τὴν πλήρη περιπετειῶν ἐπάνοδον ἦν ὁ Ξενοφῶν περιέγραψε.

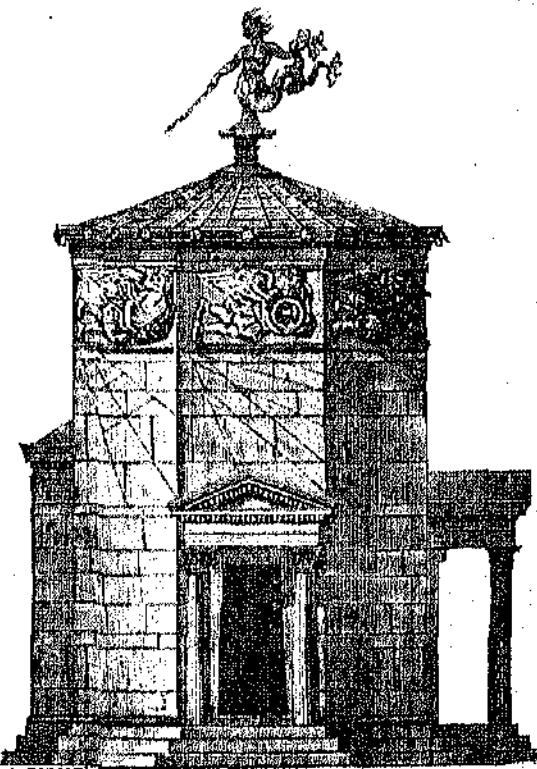
Κύρος, 1) ποταμὸς τῆς Ἰθέριας (ν. Κύρ) ἐκ τοῦ ὄρους Κόρακος πηγάζων, Ν. τοῦ Καυκάσου, καὶ βέων πρὸς Α. εἰς τὴν Κασπίαν. Αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τῆς Ἀλθανίας τὸ ὄριον. Ἔχει δ' ὀμόρους ἀριστερῶς τὸν Καμβύσην (ν. Γύρι) μετὰ τοῦ Ἀλαζονίου (ν. Ἀλασάν), δεξιῶς τὸν οὐχὶ ἐλάσσονα αὐτοῦ Ἀράξην (ν. Ἀράς) (Στράβ. ΙΑ, 500). — 2) Ποταμὸς τῆς Περσίδος, καὶ Κόριος λεγόμενος. — 3) Ποταμὸς τῆς Μηθίας.

Κυρρηστής, Ἀνδρόνικος, ἐκ τῆς Κυρρηστικῆς τῆς παλαιᾶς Συρίας, γνωστὸς γενόμενος διὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ πολυτελοῦς πύργου ὃν ἀτήγειρε παρὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀναμνηστικὴν, ὀκτάγωνον, ἔχοντα ἐπὶ τῆς ζωοφόρου ἐκάστης τῶν πλευρῶν ἀνά ἓνα τῶν ὀκτῶ ἐπισήμων ἀνέμων ἐπιγεγλυμένον, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένου, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χαλκοῦν Τρίτωνα κατὰ τοὺς ἀνέμους στρεφόμενον καὶ τὸν πνέοντα διὰ ῥάβδου δεικνύοντα. Συγχρότως δ' ἦν ὀκύργος καὶ ὠρολόγιον, ἔχον εἰς τὰς πλευρὰς γραμμὰς κεχαραγμένους, καὶ εἰς τὰς

γωνίας χαλκᾶς προεχούσας ῥάβδους, ὡς ἠκούσθαι ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἐκεῖναι ἐνέφαινε τὰς ὥρας

κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους συγχρότως δ' ἦν ὀκύργος καὶ κλειψύδρα, ἐγκλείων μικρὰν δεξαμενὴν, εἰς ἣν προέρρει ἐκ τῆς Ἀ-

Α. ΣΑΒΒΑΣ

χροπόλεως δι' ὄδραγωγείου κατὰ μέρος σωζομένου τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς καὶ αὐτῆς Κλε-

φύδρας καλουμένης, καὶ ἔστρεφεν ἐν τῇ δεξαμενῇ ἐργαζέσθαι τι, πιθανῶς ἄλλον Τρίτωνα χαλκοῦν, δεικνύοντα διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ τὰς εἰς τὸ χεῖλος κεχαραγμένους ὥρας, ὅπερ ἦν χρησιμώτατον τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὰς συννεφώδεις ἡμέρας.

Κυρρηστικὴ, ἴδ. Συρία.

Κυραῖος, 1) Ἀθηναῖος ἀντικρούσας τοῦ Θεμιστοκλέους τὰς προτάσεις περὶ ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἀντιπροτεινὸς ὑποταγῆν εἰς τὸν Ξέρξην, δι' ἃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν (Δμσθ. π. στεφ. σ. 296. — Ἀρποκρ.). — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Στράβ.).

Κύρτος, ἴδ. Κημός.

Κύρτωνες (αἱ), πολίγην τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης.

Κυστις, φούσκα τοῦ σώματος, ἐκ τούτου

καὶ μικρὸς σάκκος χρησιμεύων ἢ ὡς βαλάντιον ἢ καὶ ὡς περικάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, εἰς προ-

φύλαξιν τῆς κόρης.

Κυταία, πόλις τῆς Κολχίδος, ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἐλέγετο πατρίς τῆς Μηδείας (Σουίδ. — Στέφ. Βυζ.). Πιθανῶς ἡ νῦν Κουταία.

Κύταιον, πόλις παραθαλασσίᾳ τῆς Κρήτης, μεσημβρινῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου (Στ. Βυζ.).

Κυτένιον, ἴδ. Δωρίς.

Κυτίσσωρος, ἴδ. Ἀθάμας.

Κύτωρος (ἡ), πόλις παραθαλασσίᾳ τῆς Παρλαγονίας, μετὰ λιμένος, ἐπώνυμος τοῦ Κύτωρος, υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιδόπης (Όμ. Ἰλ. Ε, 833. — Ἀπολλν. Ῥόδ. Β, 342. — Στράβ. — Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κύτρο.

Κύφοντα, πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλασσίᾳ καὶ λιμένα ἔχουσα, πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἡρεισιωμένη ἐπὶ Παισσανίου (Πολύδ. Δ, 36).

Κύφωρα καὶ **Κυπαίρα**, πόλις ἐν Θεσσαλιῶτιδι τῆς Θεσσαλίας.

Κύφος, πόλις καὶ ὄρος τῆς Περραιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ (Όμ. Ἰλ. Β, 748. — Στράβ.).

Κυχραία, ἐπωνυμία τῆς νήσου Σαλαμίνας, κατὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς βασιλεῖα Κυχραία (Στράβ. — Στέφ. Βυζ.).

Κυχραεύς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνας, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐξελέγη δὲ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνας, διότι ἐφόνευσε φοβερὸν δράκοντα ὅστις τὴν ἐξερῆμου. Ἄτεκνος δ' ἀποθανὼν, ἀφήκε τὸν θρόνον εἰς Τελαμῶνα, τὸν υἱὸν τοῦ Δίακου (Ἀπολλῶδ. Γ, 12, 7. — Στέφ. Βυζ.).

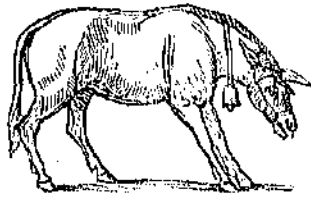
Κύψελα (τὰ), 1) πόλις ὄχυρά τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνικῆς. — 2) Πόλις ὄχυρά τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ (Στράβ. — Στέφ. Βυζ.).

Κύψελος, 1) υἱὸς τοῦ Αἰπίτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Ἰδ. Μερόπη. — 2) Κορίνθιος, πρὸς μητρὸς συγγενῆς τῶν Βακχιάδων, ἦν υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος. Ἐπειδὴ, κατὰ χρησμόν, ἐμελλε ν' ἀποθῆ ἐπιδραχμῆς εἰς τοὺς συγγενεῖς του, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπεβουλεύοντο οἱ Βακχιάδαι, τὸν ἐνέκλεισεν ἡ μήτηρ του ἐντὸς κίστης (κυψέλης), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ἐνηλικιωθεὶς ὁμως, ἐξέβαλε τοὺς Βακχιάδας, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐκυβέρνησε πρῶτος καὶ συνετῶς, κατεκόσμησε τὴν Κορίνθον διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν, καὶ μετὰ 39 ἔτη, τῷ 658 π. Χ. ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Περίανδρον (Ἡρόδ. Ε, 92). Ἡ δὲ κυψέλη δι' ἣς εἶχεν ὡς βρέφος σωθῆ, ἐκ κέδρου κατεσκευασμένη, καὶ πλουσιώτατα περικεκοσμημένη, ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἴεραν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διετηρεῖτο ἐτι ἐν τῇ ναῖ τῆς μέχρι τῆς 6' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδας (Παισ. Ε, 17—19).

Κώδιξ, ἐπὶ Ῥωμαίων βιβλίον συγκείμενον ἐκ κηροχρίστων πινακιδίων, εἶτα δὲ πᾶν βιβλίον, καὶ ἐκ χάρτου ἢ περγαμηνῶς συνιστάμενον, καὶ τέλος σημαίνον μάλιστα τὰ περιέχοντα συλλογὰς νόμων πολιτικῶν διατάξεων, κτλ. Κωδίκας ἦν τὸ ὑπο-

χοριστικόν, δηλοῦν προσαρτήματα ἢ προσθή-
κας εἰς διαθέκας, συμβόλαια, κλπ.

Κώθων, 1) ὡς καὶ σήμερον, τὸ αὐτὸ
σχήμα ἔχων, καὶ τὰς αὐτὰς χρείας ὑπηρετῶν,
εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς τραχήλους τῶν ζώων.

Χάλυβον ἀγαθότατον

Καὶ βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες εἰς ἐπιστήμους ἐ-
ξέδους εἶχον κωδονοφόρους προπαρευομένους.

Ἀρχαῖα κωθώνια

Ἐγρησάμενον δ' οἱ κώθωνες καὶ εἰς τὸν στρα-
τῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πολικεῖας, εἴθε ὁ
περίπολος ἐκάστου μεταπυρ-
γίου ἔχρουε τὴν νύκτα τὸν κώ-
θωνα μέχρις αὐ, φθὰς εἰς τὸν
πύργον, τὸν ἐδίδεν εἰς τὸν φρου-
ρὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
ἐπόμενον περίπολον, καὶ καθε-
ξῆς. — 2) Τὸ εὐρὸ τῆς σάλ-
πιγγος στόμιον.

Ἰσχυρὸν φρ. Κωνσ.

Κώθης, υἱὸς Ἐρξάνδρου,
τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ
Υστάσπου (Ἡρόδ. Δ, 97).

Κώθων, ἀγγεῖον πήλινον, μόνωτον
(μίαν ἔχον λαβὴν) ἐν γρήσει παρὰ τοῖς ναύ-
ταις καὶ στρατιώταις, οἵτινες ἔφερον αὐτὸ εἰς
τὰ νῶτά των, δι' ὕδαρ καὶ οἴνου, ἄλλως καὶ
κύβητος καὶ ἐρυσχὸς πλουτάριος κω-
λούμενον (Ἀθην. Β, 12. — Πλούτ. Λοκ. Θ.
— Ξεν. Κρ. π. Α, 2, 8. — Ἀραφ. Ἰππ. 601,
— Σχολ. Ἀριστ. Ἠθ. 1004. — Πολυβ. ΣΤ',
96).

Κώθων, 1) Ἐρημονήσιον τοῦ Λακων-
κοῦ κόλπου, παρὰ τοῖς Κυθήροις (Στφ. Βυζ.
— Πίν.). — 2) Νησίον παρὰ τῆς Καρχηδό-
νος, ἀποτελοῦν αὐτῆς τὸν λιμένα.

Κώκαλος, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν
Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαί-
δαλον, φεύγοντα τὸν Μίνωα, καὶ ἐφόνησε τοῦ-
τον, ἐπελθόντα μετὰ στόλου (Παυσ. Η, κ.
— Διόδ. Δ, 81). Ἦξ εὐγνωμοσύνης δὲ τῷ
ἐκτίσεν ὁ Δαίδαλος ἀκρόπολιν ὀχυρωτάτην.

Κώκυτος, 1) ὑποχθόνιος ποταμὸς, τέ-
κνον τῆς Στυγῆς, καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Κ,
514) ρέων ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ'
αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχέροντα, καθ' Ἡσίοδον δὲ
(Θεογ. 740, 807), ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέ-
θοντος, εἰς τὸν Ἰάρταρον. Εἶτα ὁ αὐτὸς τῷ
Ἀχέροντι (Ἠρότ. Ἀλκιστ. 445. Ἠρ. Μαιν.
770, 838. Φαιν. 1322. Θεβ. 127, 41). —
2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας, ἐν Ἡπειρῷ,
βορείως τοῦ Ἀχέροντος, εἰς ὃν εἰσβάλλει
(Παυσ. Α, 17). Νῦν Γλυκὸ.

Κώκυτις, ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Κου-
ταίρου Χελώνου, ἀπικραφίης τῶν τραυμάτων
Ἀθηνῶν (Πτολ. — Πραίν. Α).

Κωλιός, ἀκρωτήριον τῆς Ἀστικῆς
πρὸς ἀνατολὰς, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς.
Ἦξ αὐτὸ παρεσύρθησαν τὰ ναυάγια τοῦ Περ-
σικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην.
Ἦξ καὶ τῆς Ἀφροδίτης (Ἀριστ. Νεφ.
52 — Σχλ. Λυσ. 2. — Πρῶτ. Η, 96. —
Παυσ. Α, 1).

Κωλακρέται, ἀρχὴ οἰκονομικὴ ἐν
Ἀθήναις, ἀντικταστήσασα ἀπὸ Κλεισθένης
τοῦ ἀποδέκτα. Δεχόμενοι τὰς ἰδιωτικὰς
καὶ δικαστικὰς καταβολὰς, τὰ πρυτανεῖα,
ἐξ αὐτῶν κατέθετον τὸν μισθὸν τῶν δικα-
στῶν καὶ ἐδαπάνιον ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ πρωτα-
νεῖῳ ἐστίασεως. Φαίνεται δ' ὅτι ἀρχικῶς
ὠνομάζοντο κωλαγρέται, καὶ ἦσαν οἱ ἐπι-
τῶν θυσῶν τὰ κωλα τῶν ἱερῶν ἀγείροντες
καὶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν ἀρχαιοτά-
των χρόνων εἰς τινὰς τῶν δημοσίων ἀναγκῶν
ἐπαρκοῦντες.

Κώμωθρα (ή), πόλις τῆς Κροσσίας
ἐν Μακεδονίᾳ, πρὶν τῇ Θράκῃ ἀνήκουσα (Ἡρόδ.
Ζ, 123).

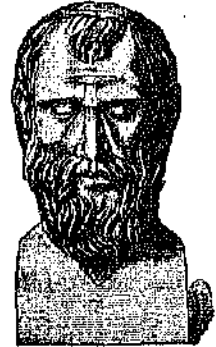
Κωμισσηνή, ἐπαρχία τῆς Παρθικῆς
πρὸς τῇ Ἰνδιᾷ.

Κώμωθρον (τὸ), πόλις τῆς βορείας Ἰτα-
λίας, πέραν τοῦ Πάδου, ἐπὶ λίμνης, Ῥωμαϊκῆ
ἀποικία ἐπὶ Καίσαρος. Διατηρεῖ δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον ὄνομα.

Κώμος, ὀροβώδης βακχικὴ διασκεδά-
σις μετὰ συμποσίου καὶ χορῶν καὶ ἄσματων.
Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις καὶ ὁ θεὸς
τῶν τοιούτων διασκεδάσεων, παριστάμενος ὡς
περιωτὴς νεανίας ἐν μέσῳ ἐρίτων, παροι-
νούτων δαιτυμόνων καὶ μετὰ τοῦ Σιληνοῦ.

Κωμωδία. Εἰς τὰς μεγάλας τοῦ Διο-
νύσου τελετὰς συνήρχετο ὁ λαὸς ἐκ τε τῆς
πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐφαλλεν εἰς
τιμὴν τοῦ θεοῦ ἄσματα ὅτε μὲν σεμνὰ βε-
βαίως καὶ ὀρθοσκευτικῶν ἔχοντα τὸν χαρακτήρα,
ὅτε δὲ φαιδρὰ, κωμικὰ, φαλλικὰ καὶ ἀνά-
λογα τῆς πανηγυριζομένης θεότητος. Βαθ-
μῶν δ' ἐκατανάθησαν ταῦτα εἴητες, ὅσα
ἦσαν ὀρισμένα τὰ ψάλλοντα πρόσωπα, καὶ δὴ
κατὰ διαγωνισμόν, τοῦ ἄβλου ὄντος ἀσκού
τραγῆδιου πλήρους οἴνου, ἐξ οὗ ἡ λέξις τρα-
γωδία, καὶ παρὰ τῇ λαῶν ἴσως τὰ μέχρις
ἡμῶν μείναντα τραγωδία (τραγοῦδια). Τὸ
ἐξ λοιπῶν πλήθος ἤκουε μόνον. Ἀλλ' ἐν τῇ
φαιδρᾷ καὶ ποῖς παροινούσῃ ὀμηγεῖται πολλοὶ
πολλάκις εὐθύμως διέκοπτον παρεμβαίνοντες,
καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς χώρας ἀγροῖκοι, σκώμ-
ματα τοῖς χοροῖς καὶ ἀλλήλοις ἐκτοξεύοντες
ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν ἐφ' ἣν περιείταντο, τὰ ἐξ
ἀμάξης, ὡς παροιμικῶς ἐπεκλήθησαν. Ταύ-
τας δὲ τὰς τοιαύτας διακοπὰς ἐπαφελθέντες
κατὰ τὴν ἰην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εὐφρεῖς
ποιεῖται, παρενέβαλον ἐν πρόσωπον ἐμμέ-
τρως ὀμιλοῦν μεταξὺ τῶν χορῶν, ὁ μὲν Θέ-
σπις τῶν σοβαρῶν, ὁ δὲ Σουσαρίων (580
π. Χ.) ἐκ Τριπυδίσκου τῶν Μεγάρων,
τῶν εὐθύμων, καὶ αὐτοὶ παρήχθη διὰ τοῦ
μὲν ἢ τραγωδία, διὰ τοῦ δὲ ἢ κωμω-

δία (ὡδὴ τῶν κώμων), ἥτις καὶ τραγωδία
ἐρρήθη, εἰς ἀντίθεσιν τῇ τραγωδίᾳ. Νο-
μίζεται ὁμῶς ὅτι καὶ πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀρχίσει
καλλιεργουμένη αὐτὴ παρὰ Μεγαρεῦσιν, οἵτι-
νες γνωστοὶ ἦσαν ὡς φιλοσκώμμοι. Καὶ ἐν
Σικελίᾳ δ' ἐξεργάσθησαν αὐτὴν ὁ Ἐπίχαρ-
μος μετὰ ταῦτα, μυθολογικὰ ἀντικείμενα κυ-
ρίως πραγματευθεῖς, καὶ ὁ Φόρμις καὶ ὁ
Δεινόλοχος. Ἐν Ἀθήναις δ' ὡς πρῶτος
τῆς ρυθμίσεως τῆς κωμωδίας πειραθεὶς λέγε-
ται ὁ Χίων (δης). Μετ' αὐτὸν δὲ, ἀπὸ τῶν
Περσικῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦς Τριάκοντα ὑ-
ποδουλώσεως, μνημονεύονται περὶ τοῦς τες-
σαράκοντα κωμικοῦς ποιητὰς, ὧν ἐπισημότα-
τοι ἦσαν ὁ Κρατῆνος, ὁ Κράτης, ὁ Ἐϋ-
πολις, ὁ Φερεκράτης, ὁ Φρόνιχος,
καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοφάνης, οὗ καὶ
μόνου σώζονται 11

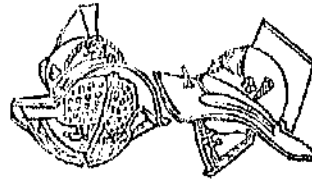
Ἀριστοφάνης

πλήρεις κωμωδίαι, δη-
κτικώτατα γλευάζου-
σαι πᾶν ἥθικόν ἐλάτ-
τωμα, πᾶν πολιτικὸν
παράπτωμα, καὶ αὐτὰ
τῶν μεγίστων καὶ ἐπι-
σημοτάτων ἀνδρῶν φει-
δόμεναι, οὐδὲ κἄν αὐ-
τῶν τῶν θεῶν δι' εἴ τι
εἶχον ἐν τῇ μύθῳ ἐπί-
μορφον. Στρατηγῶν ἀνικανότης, δημαγω-
γῶν ἀγυρτεία, σοφιστῶν κέρπος καὶ δοκη-
σισοφία, ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιλήψιμον ἢ ὅ, τι
ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ ἢ ἐν τῇ προλή-
ψει του ὡς τοιοῦτον ἐξετίμα, κατεμαστίζετο
διὰ τοῦ γελοίου, καὶ οὐχ ἦττον ποιηταὶ καὶ
ρήτορες ἐξετίθεντο εἰς τὴν κοινὴν γλεῦσιν,
καὶ προσωπίδες ἐπίτηδες κατεσκευασμένοι,
παρίσταν ἐν φυσικῇ ὁμοίότητι ἐπὶ τῆς σκηνῆς
τὰ διακωμωδούμενα πρόσωπα. Ἡ ποιησις τοῦ
Ἀριστοφάνους ἐστὶ πλήρης ὕψους καὶ χάριτος·
οὐσπανίως ὁμῶς καταβιβάζεται καὶ εἰς χυδαίαν
καὶ ἀκόλαστον βωμολοχίαν, ἐνίοτε τῷ ὄχλῳ
χαριζομένη εἰς ὃν ἀποτείνεται, καὶ εἰς τὴν
εἰς τὸ θέατρον σπανίαν παρουσίαν τῶν γυ-

ναϊκῶν ἀποβλέπουσα. Ὁ χορὸς τῶν κωμωδιῶν συνίστατο ἐκ δύο ἡμιχόρων 24 ἐν ὄλοις προσώπων, ἐνίοτε ὀρχουμένων καὶ τὸν οὐχὶ λίαν σεμνὸν κέρδακα. Δις δ' ἢ τρις τὴν κυρίως παράστασιν ὁ χορὸς διακόπτων, ὡς εἰς τῶν σημερινῶν δραμάτων τὰς πράξεις, παρενέβαινε εἰς τὸ ἀκρωτήριον ἐν ὄνοματι τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χορηγοῦ ἡμιχῶν, καὶ ἐν ὑψηλῇ γλώσσει τὰ τῷ δράματι σχετιζόμενα καλὰ καὶ συμφέροντα τῇ πόλει διδάσκων. Ἐὰ μέρη ταῦτα, οὐχὶ ἀδόμενα ὡς τὰ λοιπὰ χορικά, ἀλλ' ἀπαγγελλόμενα, ἐλέγοντο παραβάσεις. Ἐδιδάσκοντο δὲ (δηλαδὴ παριστῶντο) αἱ κωμῆδαι ἐν Ἀθήναις συνήθως κατὰ τὰ Ἀθήναια, καὶ διηγωνίζοντο ἀνὰ τρεῖς ποιηταί, εἶτα δὲ ἀνά 5. Περὶ τῆς ἐνδύσεως δὲ τῶν κωμῶδων ἴδ. Θεάτρον. Ἡ τοιαύτη κωμῆδαι ἐκλήθη ἢ ἀρχαία ἀφ' οὗτου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διὰ τοῦ Λαμάρχου τῇ ἐπεβλήθησαν περιορισμοί τινας, ὡς τὸ μὴ ὀνομαστὶ κωμῶδεῖν τοὺς πράττοντας τὰ τῆς πολιτείας. Ἐκτοτε τὰ βέλγη τῶν κωμῶδοποιῶν ἐστράφησαν κατὰ ποιητῶν (ιδίως τραγικῶν), φιλοσόφων, ἐταιρῶν, ἀσώτων, ἰδιωτῶν πάσης τάξεως ἐπιμόρφου διαγωγῆς καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐπιθλασῶν ὑποτιθεμένων καὶ, πιθανῶς διὰ λόγους οικονομίας, ἀφῆρθη ἀπὸ τῆς κωμῆδαι καὶ ὁ πολυδάπανος χορὸς, καὶ ὡς κωμῶδαι χαρακτηρίζεται ἢ αὕτω συντεταγμένη. Κατ' αὐτὴν ἔγραψεν ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Πλοῦτον τοῦ οἰδ' ἄλλοι ἐπισημότεροι τῶν αὐτῇ καταλογιζομένων ποιητῶν ἦσαν ὁ Εὐθύβουλος, ὁ Ἀναξάνδριδος, ὁ Ἀντιφάνης, ὁ Ἀλεξίς. Ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ μετ' αὐτὴν παρήχθη ἢ νέα κληθεῖσα κωμῶδαι, καθ' ἣν ὁ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς παρακμῆς ἦσαν ἐνδιαφέρων δημόσιος βίος ἐντελῶς παρηγωνίσθη, καὶ τὸ κυρίως ἐπιδικασμένον ἦν τούτουθεν ἐντεχνος πλοκή μετὰ δέσεως καὶ λύσεως μύθου ἐπιβεβηώς ἐπινοουμένου. Ἐξ Ἑλλάδος δὲ μετέβη μετὰ ταῦτα ἢ τακτικὴ κωμῆδαι καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐξηκολού-

θησεν ἀποτελοῦσα ἐκεί τὸτε τῆς δραματογραφίας τὴν βάσιν. Ὡς μᾶλλον διακεκριμένος ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδαις φημιζέται ὁ Μένανδρος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Φιλίππιδης, ὁ Πουσείδιππος, ὁ Φιλήμων, ὁ Δίφιλος, ὁ Ἀπολλόδωρος.

Κῶνος, διὰ τὸ κατ' ἀρχαίαν κωνοειδὲς σχῆμα ὑπὲρ τὸ κράνος ἐπικαθήμενον μετὰ

λίαν μέρος, ἐφ' οὗ προσηλοῦτο ὁ τριχῶδες λῶφος.

Κωνσταντίνος, 1) ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ καίσαρος Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς ἐν Μοισίᾳ ἢ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ 274 μ. Χ. διαίκησε τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Διοκλητιανὸν καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπολέμησε νικηφόρως ἐν Βρετανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Τῇ 25 Ἰουλίου 306 ὁ στρατὸς τὸν ἀνηγόρευσε αὐτοκράτορα. Πολεμῶν δ' ἐν Ταυρεντίῳ τῆς ἡν. Ἰταλίας τὸν ἐν Ῥώμῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀξίαν ἀντιποιθόντα Μαξέντιον, κατανίκησεν αὐτὸν, ἔχων στρατὸν τὸ πλεῖστον συγκεῖμενον ἐκ Χριστιανῶν, εἰς οὓς ἐδήλωσεν ὅτι εἶδεν ἐν αὐρῶν χρυσῶν σταυρὸν, καὶ περὶ αὐτὸν τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νίκα», καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπεκόσμησεν ἑκτοτε τὸ αὐτοκρατορικὸν ἱμάδιον, τὴν στρατιωτικὴν σημαίαν. Τῇ 311 ἐνύμφευσεν τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τοῦ ποτῆ ἀντιπάλου του Λικινίου ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν Χρυσόπολει τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὸν ἐθανάτωσε παρασπόνδως, ὡς ἐκατηγόρηθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι ὁ Κωνσταντίνος ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ παρευρέθη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Ὅτι δὲ πρὸ πάντων τῶν προσήθων, ἦν ὅτι ἐθανάτωσε τὸν ἐνάρτετον υἱὸν του

Κρίσπον, συκοφαντηθέντα ὑπὸ τῆς μητρικῆς αὐτοῦ Φαύστης· ἀλλὰ φωραθεῖσαν ἐν τέλει ἐφῆνευσεν ἔπειτα καὶ αὐτήν. Ἦν δὲ μεγαλήκολος ἡγεμῶν, μεγάλην μεταβολὴν ἐπενεγκῶν εἰς τοῦ ἐξηγουμένου κόσμου τὴν τύχην, ὅτε μετέθεσε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, κληθὲν κατ' αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκάνοντες δὲ τὴν νομοθεσίαν, ἔσωσε τοὺς πολίτας ἀπ' αὐθαϊρέτων πιέσεων, ἐπροστάτευσεν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἱδρυσε νομικὰς σχολὰς, ἐν ἄλλοις καὶ ἐν Βηρυττῷ τῆς Φοινίκης, καὶ νέαν ἐπέφερε τάξιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ, κατήργησε τοὺς πραιτοριανοὺς, οἵτινες εἶχον ἀπὸ τῆς ἐπικίνδυνον δύναμιν ἐν τῇ κράτει, καὶ ἔθα τὸν στρατὸν διήρξεν, ἵνα τὸ ἡμισυ ἐξέρχεται εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὸ δ' ἕτερον μένη πρὸς φρούρησιν τῆς χώρας. Μετερρῦθμισεν δὲ καὶ τὴν αὐλήν, καὶ ἐκάνοντες καὶ τὴν φορολογίαν, καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἣς διετήρησε τὴν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰσπραχθεῖσαν τετραχῆ διαίρησιν, εἰς α'. τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Αἰγύπτου· δ'. τὴν Ἰλλυριανὴν μέχρι τοῦ Αἰγαίου· γ'. τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν χωρῶν μέχρι τοῦ Δουνάβου καὶ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, καὶ δ'. τὴν Ἰσπανίαν, Βρετανίαν καὶ Ἰσπανίαν. Τῇ 312 ἦδη ἐξέδωκε ψήφισμα γενικῆς ἀνεξιθρησκείας, τῇ δὲ 313 ἄλλα ἐπιτρέπον τῇ βουλομένῳ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τῇ 22 Μαΐου 317 ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, βαπτισθεὶς πρὶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐσεβίου, καὶ ταφῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀνεγνωρίσθη δὲ παρὰ τοῖς Χριστιανῶσι ὡς ἅγιος μετὰ τῆς μητρὸς του Ἑλένης.—2) Ὁ Πάλαιολόγος, τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τελευταῖον θῆμα τοῦ δουλωθέντος Ἑλληνισμοῦ (1453: μ. Χ.), μὴ ἀνήκων πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἀλλ' ὁ πρωτομάρτυρος καὶ πρῶτος ἥρωας ἐν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Κωνῶπια (ἢ), κόμη τῆς Λιτωλίας, εἰς ἧν αὐξήθησεν, καὶ Ἀραινῆ μετονομα-

σθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον Πτολεμαίου Β' (Στράβ.—Στφ. Βυζ.).

Κωνωπεῖον καὶ Κωνωπιῶν, τὸ περὶ τὴν κλίνην κάλυμμα κατὰ τῶν κωνῶπων.

Κωπαῦς, ἴδ. Βοιωτία.

Κῶπιη, 1) ἴδ. Ναῦς. — 2) Ἡ λαβὴ

τοῦ ξίφους, πολλάκις τορρευτὴ καὶ κατάγλυφος.

Κωρυκία, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πλειστοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λυκαρῆως (Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 713.—Παυσ. Ι, 6).

Κωρυκίον, 1) ἄντρον κατὰ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ Παρνασσῶ, ἐπάνωμιον τῆς Κωρυκίας νύμφης, ἱερὸν τῷ Πανί καὶ ταῖς νύμφαις, εἰς ὃ κατέφυγον οἱ Δελφοὶ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σέρξου (Ἡρόδ. Η, 36.—Στράβ.—Παυσ. Ι, 32).—2) Ἐν Κιλικίᾳ, μέγα ἄντρον εἰς ὃ εἰσρέει καὶ βυθίζεται χεῖμαρρος, ἐντὸς ἡμιγῶμου βαθείας κοιλάδος, ἣτις παρήγεν ἐξαιρετὸν κρέκον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 355.—Ἀπλδ. Α, 6, 3.—Στράβ.).

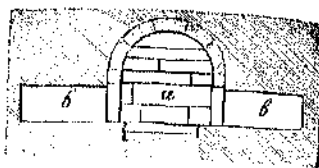
Κωρυκός, 1) Ἀκρωτήριον μετὰ πόλεως καὶ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ, παρὰ τῷ Κωρυκίῳ ἄντρον (Στράβ. Στφ. Βυζ.).—2) Πόλις τῆς Παμφυλίας (Στράβ.—Διον. Περηνγ.).—3) Ἀκρωτήριον τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Κρήτης (Στράβ.).

Κωρυκός, ἀκρωτήριον ὄρειον παρὰ ταῖς Ἑρυθραῖς ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρῆς Ἀσίας (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλδ. 30.—Θουκ. Η, 14).

Κῶς (ἢ), νῆσος τοῦ Μυρτώου πελάγους, εἰς τὸν δώριον δεσμὸν ἀνήκουσα, μετὰ Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσῶ ἀπὸ ΒΑ πρὸς ΝΔ ἐκτεινομένη, ἀκρωτήρια ἔχουσα τὸν Λακεταῖον καὶ τὸ Σικανδάλιον ἢ Σικουγδάριον, διασχισμένη δὲ ὑπὸ τοῦ ἕρους Πρίωνος. Ἡ πρωτεύουσα Κῶς, ἣς καὶ ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει (Ἰλ. Β, 677), ἔκατο εἰς τὴν ΒΑ ἄκρην, 40 μόνον στάδια ἀπέχου-

σα τῆς ἀπέναντι στεραῆς. Περιεῖχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά, καὶ μετὰ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ μνημονεύονται ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Ἀντιγόνου τὸ ἄγαλμα. Εἰς τῶν ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ Ἴπποκράτης. Κῆροι δ' ἦσαν καὶ ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ ποιητὴς Φιλώτας. Ἐλάσσονα δὲ πόλεις ἐν τῇ νήσῳ ἦσαν ἡ Στομαλίμνη καὶ ἡ Ἀλιφέρνα. Περίφημα δ' ἦσαν καὶ τὰ λεπτὰ κώια ὑφάσματα ἐκ μετάξης τῆς νήσου, καὶ αἱ κέραμοι αὐτῆς καὶ τὰ μύρα (Στρεβ. 10, 657). Σώζονται δὲ περιεργαί τάφοι ἐν αὐτῇ, ὡς ὁ τῆς εἰκόνας, ἐν σχεδιάσει καὶ κατατομῇ, ἐν βράχῳ λελαξευ-

μένος, κατάγλυφον ἔχων τὴν εἴσοδον, θολω-

τὴν ὑπόγειον πάροδον (Δ), καὶ ἐκατέρωθεν παραλλήλους τὰς θήκας.

Κωφὴν καὶ Κώφης. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν (Ἄρρ. Ἀνθ. Δ, 22. — Διον. Περιηγ. 1140).

Κωφὸς λιμὴν. 1) λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς (ἴδ.). — 2) Λιμὴν ἐν τῇ Ταρναναίῳ κόλπῳ τῆς Μακεδονίας (Στρεβ.).

δὲ (19, 3) μετατίθηναι αὐτὸν κατὰ παραδρομήν εἰς Ἀθήνας. Λαθύρινθον δ' ὀνομάζει ὁ αὐτὸς (Λύτ. 13) τὸν ἐν Κλευσίῳ τάφον τοῦ βασιλέως Πορσέου, διὰ τὸ ὑπὸ τὴν βόαν του εἶχε πολυπλοκὸν σύστημα δωματίων· ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δὲν ὑπῆρχε πλέον.

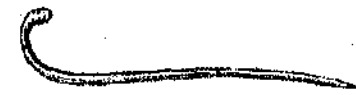
Λάγανον, τὸ φύλλον τοῦ ζυμαρικοῦ. κλ. ἐλκύνιν» (Ἀθήν.), καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ, ὁ λαλαγγίτης. **Λάγηνος**, ὀγκώδης ὕδρια, τὸ λαγῆνιον.

Λάγος, Μακεδὸν πατὴρ Πτολεμαίου Α', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Ἀρριαν.).

Λάγοςσα, νησίδιον τῶν Σποράδων, ἀπέγαντι τῆς Λυκίας (Στράβ.). Ν. Κανδιάνια.

Λαγωθύλον, τὸ ραβδίον τῶν ποιμέ-

Κροκοῦρα Ποικιλίας

νων, ὁ ἔρριπτον καὶ κατὰ τῶν λαγῶν (ν. λαγγούσα).

Λάδη, νησίδιον παρὰ τῇ Καρίῳ, πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Μιλήτου (Ἡρόδ. ΣΤ', 7.—Ἀρρ. Α, 18, 4. 10), Β, 9. Στράβ. 1Δ, (336), νῦν διὰ προσχώσεως τῇ ξηρᾷ προσσηρημένος ἄβυσσος. Ἐκεῖ ἐνίκηθη τῷ 492 π. Χ. ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ, μὲθ' ὃ καὶ κατεστράφη ἡ Μίλητος.

Λάδων, 1) δεξιὸς ὁμόρρος τοῦ Ἀλφειοῦ, πηγάζων ὑπὸ τὰ Ἀρράνια ὄρη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ν. τοῦ Φιενσοῦ, διὰ καταβολῶν, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς λίμνης αὐτοῦ συνδεδεμένος· ἐκβάλλει δὲ Α τῆς Ἰσθμίας παρὰ τῇ ὀρίῳ τῆς Πηλιδος.—2) Ἀριστάρδος ὁμόρρος τοῦ Πηνειοῦ ἐν Πηλιδί, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν Ἐρμιάνῳ.—3) Ἴδ. Ἡρακλῆος.

Λαέρκης, 1) ἡγαμὸν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 197).—2) Τεχνίτης τις Ἰθακήσιος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη, προύριον τῆς Κιλικίας, πατρὶς Διογένης τοῦ Λαερτίου.

Λαέρτης, Ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Λαῖζαι ἢ **Λαῖζοι**, λαὸς ἐπίσημος τῆς Κολχίδος, οὗ ἡ μητρόπολις, Ἀρχαῖοπολις, ἔκειτο μετὰ τῶν ποταμῶν Βάλουος καὶ Φάσιος, πλησίον τούτου εἰς θέσιν ἀπόρημον.

Λαιαῦσι, λαὸς τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν (Θουκ. Β, 96.—Στράβ. Βυζ.).

Λαῖος, Ἴδ. Οἰδίπους.

Λαῖς, 1) Κορινθία ἐταῖρα, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περιήγημος ἐπὶ κάλλει καὶ ἀπληστίᾳ· ἡγαπᾶτο δ' ὑπὸ τῶν φιλοσόφων Διογένης καὶ Ἀριστίππου, καὶ τὸ τέλος αὐτῆς ἄλλοι ἄλλως περιγράφουσι (Παυσ. Β, 2, 4).—2) Ἡνεωτέρα, θυγάτηρ Τιμάνδρου, τῆς φίλης τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐν Ἰγκάρῳ γεννηθεῖσα τῇ Σικελικῇ, διετέλεσεν ἐν σχέσει μετὰ τοῦ Ὑπερίδου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησεν εἰς Θεσσαλίαν Ἰππέλογόν τινα ἢ Ἰππόστρατον, καὶ ἐρρέθη ὅτι ἐκεῖτα ἄλλοι ἱερόδουλοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης τὴν ἐδοξαφύνησαν, φθονήσαντες τὴν καλλονὴν τῆς.

Λαισθήζον, εἶδος ἐλαφροτάτης ἀσπίδος δερματίνης, πιθανῶς τεμάχιον δέρματος ἀντ' ἀσπίδος χρησιμεύον, ὡς παρὰ τοῖς Κελεῖς (Ἡρόδ. Ζ, 91.—Ὀμ. Ἰλ. Β, 453. Δ, 420.—Ἰδ. 10.).

Λαισπονθίας, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Θουκ. ΣΤ', 105.—Ἀρσεν. Ὀρν. 1568).

Λαιστρυγόνες, λαὸς γιγάντων, ἀγρίων, ἀνθρωποφάγων, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ, 81) ἐπὶ τὴν ἀπωτάτην δύναι εἰκόντων, ἐνθα τοσοῦτον βραχεῖα ἦν ἡ νῆξ, ὥστε ὁ ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπανερχόμενος ποιμὴν ἀπῆντα τὸν εἰς αὐτὴν ἐξερχόμενον, ὅπερ φαίνεται ἀποδεικνύον ὅτι ὁ Ὀμηρὸς εἶχε γνώσιν τῆς μακρότητος τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῶν βορείων κλιμάτων. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἔθετον οἱ Ἕλληνας τοὺς Λαιστρυγόνες ἐν Σικελίᾳ παρὰ τοῖς Λεοντείσις, οἱ δὲ Ρωμαῖοι εἰς τὰ νότια τοῦ Λατίου, παρὰ τῇ πό-

Λαῖθα, θυγάτηρ Ἀμφίονος, γυνὴ Ἠελίου, μήτηρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Ἡρόδ. Β, 50).

Λαῖθακος, Ἴδ. Οἰδίπους.

Λαῖθαλον, προύριον ὄχυρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ', 97).

Λαθῆ (καὶ λαθῆς), ἔθεν τι λαμβάνεται, κρατεῖται, ὡς τοῦ ξίφους ἢ κώπης, τοῦ ἀγγείου τὰ ὠτα (χεροῦλι).

Λαθῆς, ἀντὶ Λάχης παρ' Ἀριστοφάνει, ἀποδίδονται τῇ στρατηγῇ κούτερ δωροληψίαν ἐν Σικελίᾳ (Σφκ. 832).

Λαῖθρανθια, χωρίον ὄρεινόν ἐν Καρίᾳ, ἀπ' οὗ ἡ πόλις Μύλασα ἀπέρχεν 68 στάδια, ἔχον δὲ εὐκλείαν νῆσον τοῦ Διὸς (Ἡρόδ. Α, 171. Β, 119.—Στράβ. 1Δ, (354)). Ἐν δεξιαμενῇ παρ' αὐτῇ ἐτρέφοντο ἡμεροὶ ἰχθύος, φέροντες χρυσοῦς δακτυλίους περὶ τὸν λοιμὸν (Δίλ. Π. 1. Β, 30).

Λαθύρινθος, κατὰ τινὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ Λαύρα, κατ' ἄλλους, ἴσως ὀνόμαζον, ἐκ λέξεως Αἰγυπτιακῆς οἰκοδόμημα

πολυπλοκοῦ σχεδίου, μετὰ μακρῶν κυρίγων, αἵτινες κατὰ πανταίους διευθύνσεις ἐχώρουν. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, πλησίον τῆς Ἀρσινόης ἢ Κροκοδειλοπόλεως, λιθόκτιστος ἄπας, ὑπὸ μίαν στέγην 12 περιχώρων αὐλάς, μετὰ 3000 δωματίων, εἰς 20 ἄλους, ὧν ὁ εἰς ἦν ὑπόγειος τοῖς ξένοις δὲ μόνον ὁ ἕτερος ἦν προσετός (Ἡρόδ. Β, 148.—Στράβ. 1Ζ, 811.—Ρι. XXXVI. 1b. 10). Ἀνεῦρε δὲ καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν ὁ Λέβιος, ἀλλὰ δὲν διευκρινίσθη ἂν ἦν κοινοταφεῖον ἢ ἄλλον εἶχε προορισμόν. Περιήγημος ἦν ἐν τῇ ἀρχαίῳ τῆτι καὶ ὁ παρὰ τῇ Κνωσσῇ τῆς Κρήτης, οὗ ἄμμος πρῶτος ὁ Διόδωρος μνημονεύει (Δ, 81. 97. Δ, 60, 77), ὡς κατοικίας τοῦ Μινωτάουρου, οὗδ' ἀνευρέθη ποτὲ, ὥστε δύναται ἴσως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἦν μῦθος μᾶλλον αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, συνδυαζομένης ἴσως καὶ μετὰ τῆς ἐνιαχοῦ τῆς Κρήτης, ὡς παρὰ τῇ Γ' ὄρντι, ὑπάρξεως λαθυρινθοειδῶν λατομείων. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν Σάμμῳ Λαθύρινθος, ἐν τῶν ἐπὶ Πολυκράτους ἔργων, οὗ ὁ Πλάτωνος (XXXV, 10, 82) εἶδε λείψανα, ἀλλαχοῦ

λει Φορμιά, ἦν ἐκάλουν πόλιν τοῦ Λάμου καθ' Ὁράτιον (Od. III, 47, 1. 6), ὅστις καὶ ἀμπορέα οἴνου τῆς Φορμιάς καλεῖ Iastrogomiam amphoram. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ χωρίῳ ἀμφιβάλλεται ἂν Λάμος ἦν ὁ μυθικός βασιλεὺς καὶ ἰδρυτής, ἢ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἡ κατὰ τινας ἦν Ἐγλή πόλις ἢ Λαιστρυγονίη, ἴδ. Ὀδ. IV, 318, εἰ καὶ τὸ χωρίον ὑπὸ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς οὐχὶ γνήσιον. Κατ' αὐτὸ δ' ὅτε ἀφίχθη ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἀπώλεσε πάντα τὰ πλοῖά του πληρὴ ἐνός, βασιλεὺς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἀντιφάτης.

Λακεδαιμόνων, ἴδ. Λακωνική.

Λακέρεια, πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ Βοιδηθί λίμνῃ (Πινδ. Πον. I, 60. — Στφ. Βυζ.).

Λακιάδας, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Στφ. Βυζ.).

Λακίνοιον, ἀκρωτήριο τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μετὰ καὶ τῆς Λακωνίας "Ἡρας (Θεόφρ. Δ, 33).

Λακίνοτος, διαβόητος ληστής ἐν τῇ νότιᾳ Ἰταλίᾳ, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἀπήγαγε τὰς βοῆς τοῦ Γηρύνου (Διόδ. Δ, 25. — Σχλ. Λυκόφρ. 856).

Λάκις, ἀρχαῖος ἦρος τῆς Ἀττικῆς (Πaus. Δ, 37).

Λάκιππον, πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (Θεόφρ. Β, 4).

Λάκκος, ὑπόγειος δεξαμενὴ ὕδατος, ἐπίσης δὲ χρησιμεύουσα καὶ εἰς διατήρησιν οἴνου ἢ ἐλαίου (Ἀριστ. Ἐγκλ. I 74. Σχλ. — Ξεν. Ἄν. Δ, 2, 22).

Λάκιμων ἢ **Λάκιμος**, ὄρος 2200^μ ὕψηλόν, τραχὺ, δασυδές καὶ δύσβατον μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου. Ἡ τὰς δύο χώρας δι' αὐτοῦ συνδέουσα στενωπὸς καλεῖται ν. Ζυγός (Ἡρόδ. Θ, 92. — Στφ. ΣΤ, 271. Ζ, 316). Ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσιν ὁ Ἄβιος, ὁ Ἀλιάκιμων, ὁ Ἰναχος, ὁ Ἄραχος καὶ ὁ Πηνειός.

Λακράτης, Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης (Ξενοφ.).

Λακρατίδης, Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Δαρείου (Ἀριστ. Ἄγρον. 220).

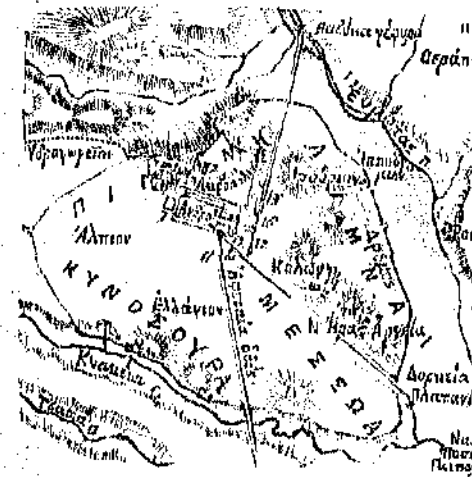
Λακρένης, Φωκαεὺς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς εἰς Σάρδεϊς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν μέγαν Κύρον (Ἡρόδ. Δ, 152).

Λάκρετος, σοφιστὴς ἐκ Φασίλιδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Σώζεται ὁ κατ' αὐτοῦ λόγος τοῦ Δημοσοθέου.

Λακρύτης, ἐκ Κύρηνης, νεοακαδημαϊκός, διαδεχθεὶς τῷ 141 π. Χ. τὸν ἰδρυτὴν τῆς νέας Ἀκαδημίας Ἀρκεσίλαν, καὶ ἐπὶ 26 ἔτη διδάξας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διδασκάλου του ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ βασιλεῶς Ἀτάλου ἰδρυθείσῃ Ἀκαδημίᾳ, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ Λακρύδειον ἐπωνομάσθη, ἀποθανὼν δ' ἐκ πολυποσίας, καὶ τὴν καθέδραν του ἀφείκε εἰς τὸν Τῆλεγελλον καὶ τὸν Ἐβάνδρον (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6. Tusc. V, 37).

Λακωνική, εἶτα **Λακωνία**, τὸ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου, ὄρια ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα πρὸς Α. τὸ Μυρτιφὸν πέλαγος πρὸς Ν. τὴν θάλασσαν τοῦ εὐρέος Λακωνικοῦ ἢ Ἰουβιατικοῦ κόλπου πρὸς Δ. τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐπὶ ἐπιφανείᾳ 87 ^μ καὶ ταύτης λίαν ἐρεινῆς, κατῴκουν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς αὐτῆς περὶ τὰς 200,000 ἀνθρώπων. Ὅρος εὐρὺ, κρημνώδες καὶ δυσδιάβατον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Θυρατίδος χώρας, ἢ τῆς Κυνουρίας ΝΑ. μέχρις Ἐπιδαύρου τῆς Λιμηρᾶς, καὶ εἰς ταπεινότερον ὕψος μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου Μαλέου, διαιρεῖ τὴν εὐφρονα, 20 ^μ ἔχουσαν κοιλιάδα τῆς Σπάρτης ἀπὸ τῆς Α. παραλίας, ἣν ἐπὶ τῆς δωρικῆς εἰσβολῆς εἶχον καταλάβαι οἱ Ἴωνες, ἀνεξάρτητοι μείναντες, καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθερολάκωνες ὀνομαζόμενοι. Ἰθσεωροῦντο δὲ μᾶλλον ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἥς δι' αὐτῶν τὰ ὄρια ἐξετεινόντο μέχρι τοῦ Μαλέου (Ἡρόδ. Α, 82. ΣΤ, 92). Ἐν II. μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομαζέτο Πάρων (ν. Μαλεβόν) αἱ δὲ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Σπάρτης κορυφαὶ Βαρθασόλης (ν. Πρέσθενα), Ἐύας καὶ Ὀ-

λυμπος (ν. Βασάρα) κατὰ τὴν Σελλασίαν πλησιέστερον δὲ τῆς Σπάρτης ὁ Θώρναξ (ν. Παυλέτικα), καὶ τὸ Μενελάϊον ὄρος. Μεσημβρινῶς δὲ, ὑπὲρ Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρᾶν, ὁ Ζάρηξ (ν. Καλικέρα) 1300^μ ὕψηλός. Νοτιώτερον δ' ἀπέληγε τὸ ὄρος εἰς τὸ περιώνυμον ὄρος τὸν Μαλέον, οὐ ἀπέναντι ἦν ἡ νῆσος Ὀνου γνάθος (ν. Ἐλαφονήσι), ἥς παρέκτασις, ὑποθαλασσίως συνδεομένη, ἦν ἡ νῆσος Κόθηρα. Πρὸς Ν δ' ἐκτείνεται κατὰ τὴν Μεσσηνίαν ὁ Ταύγετος, ἢ τὸ Ταύγετον ὄρος (ν. Πενταδάκτυλος), τὸ ὕψηλότερον τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ, πλὴν τῶν κορυφῶν, καταφύτον, ἀφθύνως διαρρέομενον καὶ πλούσιον εἰς νομάς. Περὶ τὸ μέσον αὐτοῦ, κατὰ τὸ Δέρριον, διὰ τῆς κοιλιάδος

ἦν διαρρέει ὁ ποταμὸς Ἰτίσσια, ὁδὸς φέρει ἀπὸ Σπάρτης εἰς Μεσσηνίαν. Πρὸς Ν ἡ κορυφὴ τὸ Γαλῆ τὸν ἀνέρχεται μέχρι 2410^μ. Πολλοῦ δ' ἔχει ἐκ σεισμοῦ τὸ ὄρος βαθεὰ σχίσματα, ὡς Δ τῆς Σπάρτης τὸν 600^μ βαθὺν κάθιστον κρημνὸν τὸν Κεάδαν, εἰς ἐν ἐκρήμνιζον τοὺς εἰς θάλατταν καταδικαζομένους. Ἴτερον βαθὺ χάσμα κατὰ τὸ ἀκρωτήριο Ἰαίναρον (Ἰταλ. Ματαπάν), ἐθσεωρεῖτο ὡς ἡ κοιλιάδος εἰς τὸν Ἄδην, δι' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἀνήγαγε τὸν Κέρβερον. Καὶ πρὸς Β δ' ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρη τὴν Λακωνικὴν, ὥστε ἐν γένει ἦν δυσπρόσιτος καὶ

ἀσφαλῆς κατ' ἐχθρικών ἐπιδρομῶν. Τρεῖς δὲ μόνον ὁδοὶ ἔφερον πρὸς αὐτὴν, ἢ ἐκ Μεσσηνίας ὑπὲρ τὸν Ταύγετον ἤδη μνημονευθεῖσα, οὐχὶ ἀμαξίτη, ἀλλὰ στενωπὸς ἐνιστοῦ ἐπιπέδου, καὶ ἐκ Φαρῶν εἰς τὴν Σπάρτην ὄχουσα ἢ ἐκ Μεγαλοπόλεως διὰ τῆς Σκιρίτιδος χώρας καὶ τῆς κοιλιάδος τοῦ Εὐρώτα, καὶ δύο ἄλλαι εἶναι στενωποὶ ἐκ Ταγέας καὶ Θυρατίδος, ὑπὲρ τὴν Σελλασίαν εἰς μίαν ἐνοούμεναι, δύσβατον καὶ αὐτὴν, ἀλλὰ σπουδαῖαι ὑπὸ στρατηγικῆν ἐποψίν (Liv. XXIV, 26. 28. XXXV, 27). Τὸ εὐφρονα μέρος τῆς Λακωνικῆς ἦν ἡ τοῦ Ὀμήρου κοίλη Λακεδαιμόνων, ἢ πεδιάς Λεὺκη Δ τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Εἰς τὴν παραλίαν δὲ πλημμυρῶν ὁ Εὐρώτας ἀπετέλει ἔλος, Ἐλίαι κα-

λούμενον. Αἱ δὲ Θυρίδες ἦσαν μέγας σκόπελος πρὸ τοῦ Ταϊνάρου ἀποτόμως εἰς τὰ κύματα βυθίζομενος (Ἰτ. Κάπο-Γρόσσο). Τὸ Ἐπιδήλιον ἦν ἀκρωτήριο Β τοῦ Μαλέου, ἢ δὲ Μινώα Ν τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ἐνθα νῦν ἡ πόλις Μονεμβασία. — Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Λακωνικῆς ἦν ὁ Εὐρώτας (Βασιλοπόταμος), πηγάζων ἐκ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Βιορείου ὄρους, βυθίζεται εἰς χάσμα καὶ ἀναφαίνεται πάλιν εἰς τὴν Σκιρίτιν, καὶ ῥέων πρὸς νότον διὰ συνεχῶν καταρρακτῶν, ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ὀμόρρους αὐτοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἦν ὁ Οἰνοῦς (ν. Καλεφίνα), ἄνω τῆς Σπάρτης εἰς αὐτὸν ἐκρέων, ἀφ' οὗ παρὰ τῇ Σελλασίᾳ δεχθὴ τὸν Ἰοργύλον δεξιῶς δὲ ἡ Ἰτίσσια (ν. Μιστράς), καὶ ὁ Φελλίνας παρὰ ταῖς Ἀμύκλαις. Ὁ Σιμήνος καὶ ὁ Σκύρας ῥέουσιν Α τοῦ Ταύγετου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ὁ δὲ Πάμισος ἦν κατ' ἀρχὰς τὸ ὄριον πρὸς τὴν Μεσσηνίαν μετὰ ταῦτα δ' ὄριον ἐγένετο ὁ Χοίριος, ἀμφότεροι εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐκβάλλοντες. Κόλπον δ' εἶχε τὸν Λακωνικὸν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέου καὶ Ἰαί-

(ΛΕΚ. ΑΠΕ. Α. Π. ΠΑΡΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α')

νάρου, μετὰ τοῦ Βοιωτικῶν (ν. Βάτινα) πρὸς Α. Ὁ Ταύγετος παρήγε σίθρον, ὅστις εἰς σιεύη κατειργάζετο, καὶ πρῶτον ὠραῖον λίθον, τὸν κροκαάτην. Παρὰ τῆς Ὄνου Γνάθῳ ἐλατομεύοντο αἰκαδομικοί τιτανόλιθοι, καὶ αἱ παραλλοί εἶχον ἀφθότους κογχύλας πορφύρας. Ἦσαν δὲ γνωστοὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ οἱ λακωνικοὶ (λαγωνικοὶ) κῆνες. Πολυλάκις ὑπέφερον ἡ χώρα ὑπὸ σεισμῶν· οὕτως ὅτε τῇ 464 π. Χ. ἐφουδύθησαν 20,000 ἄνθρωποι ἐν Σπάρτῃ, καὶ κατέπεσε μία τῶν κορυφῶν τοῦ Ταύγετου. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Δελεγές καὶ Κυναύριοι, οἷς προσετέθησαν ἔπειτα Ἀχαιοί. Ὅτε δ' εἰσέβαλον οἱ Δωριεῖς, ἐγένοντο αὐτοὶ ἢ προύχουσα φυλὴ, οἱ δ' ἀρχαῖοι κάτοικοι ἔμειναν ἐν σχέσει περιόικων ἢ Βίλιώτων πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν γένει ἐλέγοντο πάντες ὄνομα Λάκωνες, Λακεδαίμονιοι, Σπαρτιᾶται (ἴδ. Σπάρτη). Ἦσαν δ' αἱ πόλεις, 1) εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἢ Γερήνεια (ν. Ζαρνάτα), ἴσως ἢ αὐτὴ τῇ Ἐνόπῃ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 150), εἰς τῆς πελοποννησίου καὶ ὁ Νέστορ, ὡς αὐτοῖσι γεννηθεῖς ἢ τραφεῖς. Γερήνιος ἐπελέγετο ἢ Καρδαμύλη· τὰ Λεσκτρα, μετ' ἀκροπόλεως, ἰδρυθέντα ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λεόντων τῶν Βοιωτικῶν ἢ Πέφνος· αἱ Θαλάμα· ὁ Οἴτυλος ἢ Μέσση· τὸ Γαίναρον, εἴτα Καινὴ πόλις (ν. μοναστήριον Κυπάρισσος). Εἰς δὲ τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ἢ Ψαμαθοῦς (ν. Πορτοκάλιο), μετ' ἀρίστου λιμένος· Ἀχιλλεῖος λιμῆν, ἔχων νῆσον τοῦ Προσειδῶνος, περιέχοντα τὰ χαλὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ σώσαντος αὐτὸν εἰς τὴν γῆν δελφίνος (Ἡρδ. Α, 24). Τεσθρώνη (ν. Κολοκύνθια)· Ἀπίνη ἢ Ἀάς· Γύθειον, τῆς Σπάρτης ἐπίγειον καὶ ναυσταθμὸς· ἢ Γρίνασος· τὸ Ἴλος, ἐν ἐλώδει πεδίῳ, ἀρχαιότατα καταστραφέν· αἱ Ἀκρίαι (-αι), μετὰ λιμένος ἢ Ἀσωπὸς (ν. Ῥάκων) ἢ Κυπαρισσία· αἱ Βοιαί ἐν ὀμιονόμῳ κόλπῳ. Ἐν δὲ τῇ Μυρτιάθ θαλάσσῃ, ἢ Μενώα (ἀλο-

νεμβασία)· Ἐπίδαυρος ἢ Λιμνηρά, μετὰ καλοῦ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, ἧς σώζονται κυκλώπεια λείψανα· ὁ Ζάραξ, μετὰ καλοῦ λιμένος (ν. Γέρακα), καταστραφείς ὑπὸ Κλεονόμου τῇ 272 π. Χ· αἱ Πρασιαί. Μεσογείως δ' ἔκειντο, πρὸς ΒΔ τῆς Σπάρτης ἢ Βέλιμينا, κυριωτέρα πόλις τῆς τραχείας Σκιριτιδος χώρας πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κυριωτέρας ὁδοῦ, ἣν ὠχύρουν διάφορα φρούρια, ὡς τὸ Οἶον· Ἀ αὐτῆς αἱ Καρύαι (ν. Ἀράχοβα) ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, μετὰ περιφρήμονα τῆς Ἀρτέμιδος, ἐνθα αἱ κόραι τῆς Λακωνίας ἐτησίως ἐορτασίμους ἐτέλουσαν ὀρχήσεις (ἴδ. Καρυατιδες). Οὐ μακρὰν τὸ θαλάσσιον χωρίον Σκοτίτης, οὐ αἱ μέλαινα δρυὶς ἐφύοντο ἐπὶ λευκοῦ τιτανόιδους ἐδάφους· ἢ Σελλασία ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, ἕως 60 στάδια ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ὑπὸ τὰ ὄρη Ἐβάντα καὶ Ὀλυμπον, ἐνθα τῇ 222 π. Χ. Ἀντίγονος ὁ Δάσων ἐνίκησε τὸν Κλεομένην ἢ Πελλάνη ἐπὶ τοῦ Ἰδρύται· αἱ Θεράπναι (ἢ Θεράπνη), ἐδρα τῶν Διοσκουρίων, ἐπὶ τοῦ Μεγελαίου ὄρους, ἐνθα ἦν μνημεῖον τοῦ Μενελάου. Πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς, ἢ Σπάρτη, ἔκειτο ἐπὶ πολλῶν ταπεινῶν λόφων μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἰδρύται, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην, καὶ Κνακίωνος, καὶ εἶχε περιφρῆσαι 48 στάδιον, κατοίκους δὲ περὶ τὰς 60,000. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου ΒΔ, ὅστις ἐβαιώρειτο ὡς ἡ ἀκρόπολις, ἰδρυτο ὁ περιφρήμονα κῆρος τῆς Χαλκιοῦκου Ἀθηνῶν, οὕτω κληθείσης διότι ἐνδοῦ αἱ τοῖχοι ἦσαν κατα τὸν ἀρχαῖον τρόπον διὰ χαλκῶν ἐπισκευασμένοι πλάκων. Ἐν δὲ τὸ ἀγάλμα ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Γεταίου. Ἐνδοῦ τοῦ κῆρος τούτου ἐντειχισθεῖς ἀπέθανον ὁ τὴν πατρίδα προδοῦς Παισανίας. Ἐκεῖ δ' ἦν καὶ κῆρος τῆς Ἀθηνῶν Ἠργάνης, καὶ ἕτερος τῶν Μουσῶν, ὡς οἱ Σπαρτιάται ἐλάτρευον, διότι εἰς τὰς στρατείας αὐτῶν μετεχειρίζοντο οὐχὶ σάλπιγγας, ἀλλ' αὐλοὺς, κιθάρας καὶ λύρας (Cic. Tus. II, 14). Νοτίως δ' ὑπὸ τὸν λόφον ἦν τὸ θέατρον, οὐ λείψανα εἰ σώζονται.

Ἡ πόλις ἦν ἀτείχιστος, τῶν Σπαρτιατῶν πρεσβεύοντων διὰ τὴν στήθην τῶν πολιτῶν εἶσιν ὁ ἀριστος τειχισμὸς· ὠχύρωσε δ' αὐτὴν, ἀλλ' ἀτελεῖς, πρῶτος ὁ τύραννος Νάβις (190 π. Χ.). Περιελαμβάνοντο δ' ἐν τῇ πόλει τέσσαρες κῶμαι· αἱ Λίμναι Α, ἢ Μεσώα Ν, ἢ Κυνουσοῦρις ΝΔ, καὶ ἡ Πιτῆνα Β, τὸ ἐπισημότερον μέρος, εἰς οὐ καὶ ὅλος λόγος ἐστρατολογεῖτο (Ἡρδ. Θ, 53). Ν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἡ ἀγορὰ, περιέχουσα τὴν Περσικὴν στοάν, τὴν αἰκαδομικήσαν ἐκ τῶν Περσικῶν λαφύρων, τὸ Ἐφορεῖον, γενικὸν ἀρχεῖον τῆς πόλεως, καὶ πολλὰ ἱερά, προσέτι δὲ καὶ ὁ χορὸς, θέσις ὠρισμένη διὰ τῶν νέων τὰς γυμνοπαιδίας. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν καὶ οἱ τάφοι τῶν Αἰγιδῶν· αἱ δὲ τῶν Ἰδρυκοντιδῶν ἦσαν πρὸς Ν τῆς πόλεως. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς δ' ἢ Ἀφεταῖς ἐδός, εἰς ἣν ἐσταδιοδρόμουσι οἱ μνηστήρες τῆς Πηλεοπόλεως (ἴδ. Ὀδυσσεύς), ἔφερε πρὸς Ν. μετὰ τῆς Γακυνθίας, ἧτις ἦγαν εἰς Ἀμύκλας. Μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἰδρύται ἦν τὸ Ἴσώριον, λόφος ὄχυρός, ἔχων νῆσον τῆς Λιμνικῆς Ἀρτέμιδος· Ν δ' αὐτοῦ ἐξείκειτο ὁ Δρόμος διὰ τὰς ἵπποδρομίας, καὶ ἀμέσως πρὸς τῆς πόλεως ΝΑ, ὁ Πιλατανίστας, γυμνάσιον πλατανόφυτον μετὰ μνημείων ἡρώων· Β δ' ὑπὲρ τὸν Ἰδρύταιν ἔφραζεν ἡ γέφυρα Βαθύκη, καὶ ἀπέκλυε τῆς πόλεως, Α τοῦ Ἰδρύται, ἦν ὁ Μενελάου λόφος. Τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ἧτις ἐπὶ μικρὸν εἶχε μείνει καὶ ἔρημος, ὀλίγα σώζονται λείψανα ὑπὸ τὴν νέαν (Παισ. Γ, 13—18)· εἰς μίαν ὄρεα δ' ἀπόστασιν Δ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ φροδομήθῃ ἡ πόλις Μιστράς. — 20 στάδ. Ν τῆς Σπάρτης ἔκειντο αἱ Ἀμύκλαι. Α δὲ τῆς Σπάρτης μνημονεύονται καὶ ἡ Ὀλυμπία ἢ Ὀλυμπηίς, χωρίον ὄχυρόν ἐπὶ τοῦ Πάρνωνος, καὶ αἱ Γερώνθοραι (ν. Γέρακι) μετ' ἀκροπόλεως, πόλις ἀρχαία Ἀχαικῆ ἐκδιωρισθεῖσα (ἴδ. Στράβ. II, 363. — Παισ. Α, 3. — Πηλ. IV, 6, 8).

Λακωνιστοὶ, ἔσοι εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπικρατήσαν ἠδυσπᾶθειαν καὶ τρυφηλότητα ἀποδοκιμάζοντες, ἐπέδωκον τὴν σπαρτιατικὴν ἀρετὴν καὶ αὐστηρὰν εἰαίταν, φιλοτιμούμενοι λακωνίζειν, ὡς ἐλέγετο. Ἐνεδύοντο δὲ οὗτοι ἀπλᾶς, ἔφερον ἀκαρτον καὶ μακρὸν τὸν πάγων, διὰ χειρὸς εἶχον τὴν λακεδαίμονίαν ῥάβδον, ἐπέδιδοντο εἰς τὴν γυμναστικὴν, καὶ εἶχον ἢ παλλάκις ἰδιαίτερον καὶ ἐπιτετηδευμένους ἐπεδείκνυνον τραγέα τὰ ἔθνη, δι' ὅ καὶ συνεχῶς ἐνεπαλλόντο διὰ τοῦτο καὶ διεκωμωδοῦντο (Πλάτ. Πρωταγ. πρ. 342, Β, 1. — Δμ. σ. 1267. — Ἀρατφ. Σφ. 1317. Πλούτ. Φων. 1). Ἀλλὰ καὶ πολιτικῆ ἐδίδετο εἰς τὴν λέξιν σημασία. Ἐν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 14. Ἐν ἐκάστη πόλει οἱ μὲν λακωνίζουσι οἱ δὲ ἀττικίζουσι.

Λάλασις, μία τῶν ἐπὶ Ῥωμαίων τοπαρχῶν τῆς Κιλικίας (Πτολμ.).

Λάμαχος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ξενοφάνους, στρατηγός, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπ' ἀνιδιοτελεῖα καὶ ὡς ἐν κινδύνοις ἀτρόμητος ἐπαινούμενος. Χλευάζει ὁμοῦ τὸ φιλοπόλεμον αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰππεῦσι καὶ ἐν τῇ Ἰβήρῃ (ἴδ. καὶ Ἀχαρν. 536, 1071). Ἐντολὴ τοῦ Περικλέους ἀπηλευθέρωσε τῇ 453 τὴν Σινώπην ἀπὸ τοῦ τυράννου αὐτῆς Τιμασίλου (Πλούτ. Περ. Κ)· τῇ δὲ 424 ἐναυάγησε μετὰ τοῦ στόλου τοῦ παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ (Θουκ. Δ, 75). Τῇ 421 συνυπέγραψε μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), τῇ δὲ 415 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου συναπεστάλη στρατηγός εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 8. — Πλούτ. Νικ. ΙΒ. Ἀλκ. ΙΒ)· ἀλλὰ τὸ ἔμφορον αὐτοῦ σχέδιον τοῦ νὰ πλεούσῃσιν ἀμέσως κατὰ Συρρακουσῶν δὲν εἰσγηκούσθῃ, καὶ ὑπερίσχυσε τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Θουκ. ΣΤ, 49. — Πλούτ. Νικ. ΙΔ). ἔπεσε δὲ πολεμῶν πρὸ τῶν Συρακουσῶν τῇ 414 (Θουκ. ΣΤ, 101. — Πλούτ. Νικ. ΙΒ).

Λαμίας, 1) ἴδ. Ἐμποῦσα. — 2) Ἀθηναῖα ἀθλήτρια, θυγάτηρ Κλεάνορος, ἐφομέ-

νη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΙΣΤ.—'Αλκίφρ. 'Επ. Β. 1).

Λαμία, Ἐν κῆ Θεσσαλικῇ Φθιώτιδι παρά τοῖς Μαλιεσιν, εἰς 50 σταδίων ἀπὸ στασιν ἀπὸ τοῦ Λαμιακοῦ κόλπου. Πόλις ὀχυρὰ, ἐγένετο θέατρον διαφόρων πολέμων, πρὸ πάντων τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Μακεδόνων τῆ 323 π. Χ. (Διόδ. ΙΖ, 114, ΙΗ, 9.—Στράβ. Θ, 433.—Ιλιν. ΧΧVII, 30. ΧΧΧII, 4). 'Επὶ Τούρκων Ζητούνι.

Λαμιακὸς πόλεμος. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Λεωσθένης, τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀπαδός, ἔπεισε μετὰ τούτου τὸν θάνατον (323 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους, παρά τὰς προσπάθειαι τοῦ Φωκίανος, ὅπως ἀποσεισῶσι τὸν Μακεδονικὸν ζυγόν, πρὸς δὲ συνηρησθήσαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, Ἀκαρνανῶν, Δωριέων, Λοκρῶν, Φωκίων, Θεσσαλῶν, Αἰνιάνων καὶ Δολόπων, ἔτι δ' ἐν Πελοποννήσῳ τῶν Ἀργείων, Σικυωνίων, Ἰλίων, Φλιουντίων, Μεσσηνίων, Ἀρκάδων, προσλαβόντες καὶ 8000 μισθιωτῶν, ὡς 7000 προσέλαβον οἱ Αἰτωλοὶ, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης κατέλαβεν ὁ Λεωσθένης τὰς Θερμοπύλας. Ὁ Μακεδὸν Ἀντίπατρος κατώρθωσε μάλιστα ἐν βίᾳ νὰ στρατολογήσῃ 13,000 πεζῶν καὶ 600 ἵππεῖς, τοῦ Κρατεροῦ μένοντος ἐτι ἐν Κιλικίᾳ μετὰ 10,000 ἀρχαίων στρατιωτῶν. Διατάξας δὲ τὸν Κλεῖτον νὰ περιπλῆξῃ μετὰ 110 τριήρων, εἰσήλασε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 323 εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ἠττήθη ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Τράχηϊ, δι' ἧ καὶ οἱ αὐτὸν τὸ πρῶτον περικολουθήσαντες Θεσσαλοὶ ἰδίως 2,000 ἵππεῖς, ἠτύχησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἦρτα δ' ἐπολιορκήθη στενωπὸς ἐν τῇ φρουρίᾳ τῆς Λαμίας ὑπὸ τοῦ Λεωσθένους. Τούτου φονευθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 323, διεδόχθη ὁ Ἀντίφιλος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἵνα βαδίσῃ κατὰ τοῦ Λεωνάτου, ἐπελθόντος ἐκ Φρυγίας μετὰ 20,000 πεζῶν καὶ 2,500 ἵππεων ἐρονεούθῃ δὲ τότε καὶ ὁ Λεωνάτος ἐν ἱππομαχίᾳ συγκροτηθεῖσθαι εἰς ἀπόστασιν τινα Β τῆς Λαμίας. Ὁ

Ἀντίπατρος ὁμοῦ, τὰς πεδιάδας ἀποφεύγων φόβῳ τοῦ ἱππικοῦ, κατώρθωσε διὰ τῶν ὁρέων ν' ἀποσυρθῇ μέχρι τῶν ὁρεινῶν τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκεῖ ὀχυρωθεὶς νὰ περιμενῇ τὸν Κρατερόν μετὰ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν του. Ἐν τούτῳ τῇ μεταξὺ δὲ (ἀρχ. 322) εἶχε νικήσει καὶ ὁ Κλεῖτος κατὰ Θάλασσαν, περὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους (Διόδ. ΙΗ, 16). Ἡβξηος δὲ, μετὰ τὴν ἄφιξιν καὶ τοῦ Κρατεροῦ, ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς εἰς 48,000, ἐνθ' ὃ Ἕλληρικὸς εἶχεν ἐλαττωθῆ εἰς 28,000, καὶ ἐμπειρῶν ἀρχηγῶν ἔσπερεῖτο. Μακρὸν χρόνον ἔμειναν οἱ δύο στρατοὶ παρά τὸν Πηνειὸν ἀντιπαρατεταγμένοι. Τέλος ἐπετέθησαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες, τῇ 7 Μεταγειννιάδος (24 Ἰουλ.) 322, καὶ ἐνίκησε κατ' ἀρχὰς τὸ Θεσσαλικὸν ἱππικόν, ἀλλ' ἀλλαχού οἱ Ἕλληνες ἠττήθησαν, καὶ ἀποκαρρυθέντες ἤρξαντο διαπραγματεύεσθαι. Ὁ Ἀντίπατρος ὁμοῦ ἀπέκρουσεν αὐτάς, κηρύξας ὅτι θέλει διαπραγματευθῆ μετ' ἐνάστης τῶν πόλεων ἰδίως, καὶ οὕτω διελύθη ὁ συμμαχικὸς στρατὸς καὶ ἐκυριεύθησαν αἱ Θεσσαλικαὶ πόλεις, ὑπετάγησαν δὲ ταχέως καὶ αἱ ἄλλαι Ἕλληρικαί, αἱ δ' Ἀθηναίαι καὶ ἡ Αἰτωλία ἐμονοῦθησαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαμείναν τότε τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Δημάδην πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, ἵνα τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε νὰ τῷ παραδοῦσιν ὁ Δημοσθένης, ὁ Ὑπερίδης (οἵτινες ὁμοῦς φυγόντες εἰσώθησαν) καὶ ἄλλοι, καὶ κατέλαβε τὸ φρούριον τῆς Μουσυχίας, ἐπέβαλε φόρον εἰς ποιεὴν καὶ ἀπέτισεν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου, περιώρισεν τὴν δημοκρατίαν ἐλαττώσας εἰς 6000 τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἀποκλεισμοῦ τῶν κεκτημένων περιουσίαν ἐλάσσονα τῶν 20 μνῶν, καὶ εἰς θάνατον κατέδικασεν τοὺς ἀντιπολιτευομένους τῶν ρητόρων ἔσους συνέλαβεν. Οἱ Αἰτωλοὶ ὁμοῦς ἐτυχον εὐνουστέρων ὄρων εἰρήνης, τοῦ Ἀντιπάρχου καὶ τοῦ Κρατεροῦ ἀναγκασθέντων κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 321 νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν (Διόδ. ΙΗ.—Just. XIII).

Λάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίστης τῆς πόλεως Λαμίας (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, Μεγαρεὺς, ἀρχηγὸς ἀποικίας εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 4).

Λαμιακός, Σάμιος Πυθαγόρειος φιλόσοφος (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, 1) Ἰδ. Λαιστρυγόνας.— 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος, καὶ χυόμενος εἰς τὸν Φάλαρον (Παυσ.). — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, χωρίζοντος τὴν κυρίως Κιλικίαν ἀπὸ τῆς τραχίας.

Λαμπαδῶς, λαμπαδῆδρομος ἢ λαμπαδοῦχος ἁγίων, ἑορτὴ διὰ νυκτὸς τελομένη πολλαχού τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθῆναις δὲ, ἐν τῇ ἔξω Κεραμεικῇ, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, εἰς πέντε ἑορτάς, τὰ Προμήθεια, (τὰ μεγάλα) Παναθήναια, τὰ Ἱφαιστια, τὰ Πάνια, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, τὰ Βενδύθια, ἐφ' ὧν καὶ κατὰ πρῶτον εἰσηχθῆ νὰ τελεῖσιν αὐτὴν ἀντὶ πεζῶν ἐφιπποῖ (Ἡρόδ. ΣΤ, 105. Π, 9. — Πλάτ. Πολιτ. 328.—'Αρσφ. λ. λαμπάς.—Σχλ. 'Αρσφ. Βίβλ. 135). Ἦν δὲ μία τῶν λειτουργιῶν, καὶ ὡς φαίνεται, οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰ (Ἰσ. Φιλοκτμ. κλ. σ. 62, 20. —'Αρσφ. Σφ. 1203. Βίβλ. 1085). Ἰξέτελεῖτο δὲ πιθανῶς οὕτως οἱ λαμπαδοῦχοι ταττόμενοι κατ' ἀποστάσεις εἰς 3 σειρὰς, ἔτρεχον ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν προτεταγμένων, καὶ ἐκεῖνος αὐτῶν ἢ λαμπάς ἐσβεῖτο, παρέδιδεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐπερχόμενον ἐξ ἀποστάσεώς τινος ὀπίσω αὐτοῦ (Ἡρόδ. Η, 98.—Πλάτ. Νομ. 170). Ἦσαν δὲ πάντες οἱ φθάντες εἰς τὸ τέρμα μετὰ καιομένης λαμπάδος ἡμιλλῶντο ἔπαττα δρόμῳ ('Ανδοκ. Ἀλκίβ.—Σχλ. 'Αρσφ. Βίβλ. 1033), καὶ ἐνίκα ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος εἰς τὸ τέρμα ἀφικόμενος χωρὶς ἢ λαμπάς νὰ σβεσθῇ. Οὗτος δ' ἀνέθετε συνήθως αὐτὴν τοῖς θεοῖς. Βίχον δ' αἱ λαμπάδες αὐταὶ σχῆμα ἰδίων, ὡς φαίνεται ἐπὶ νομισμάτων τῆς Ἀμφιπόλεως.

Λάμπρα (ἢ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, με-

ρος τοῦ Ἐρυμάνθου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαιίας ('Απλδ. Ῥόδ. Α, 127).

Λαμπετία, ἴδ. Ἥλιος.

Λαμπεύς, ἐπίθετον τοῦ Πανὸς ἔχοντος ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπετίας (Παυσ. ΣΤ, 24).

Λαμπεύω, γυνὴ Ἀρχιδάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, μήτηρ τοῦ Ἁγιδος (Πλούτ. Ἀλκ. Α', σ. 124).

Λαμπεύω, ὄνομα Σπαρτιάτιδος ('Αρσ.).

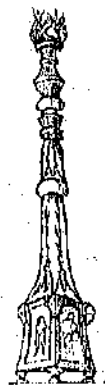
Λάμπρος, 1) υἱὸς Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας ('Ομ. Ἰλ. Ο, 527). Παρ' Ἀπολλοδώρῳ Λάμπρος (Γ, 12, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνας ('Απολλδ. Β, 1, 5). — 3) Ὄνομα ἐνὸς τῶν ἱππῶν τοῦ Ἥλιου ('Ομ. Ὀδ. Ψ, 246), καὶ ἐνὸς τῶν τοῦ Ἐκτορος ('Ἰλ. Θ, 185).

Λαμπροκλής, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν.).

Λάμπρος, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λαμπτήρ, 1) κατὰ τοὺς ὁμηρικὸς χρόνους ('Ὀδ. Ε, 306) ἐσχήρα ἐφ' ἧς ἐκαίοντο ξηρὰ ξύλα, ἄβας, πίσσα, ῥητήνη, πρὸς φωτισμόν. Μεταγενεστέρως ἐτίθετο ἐπὶ στήλης λιθίνης ἢ μεταλλίνης, ἧτις ἐκαλεῖτο χυτρόπους ἢ λυχνόπους καὶ ἰδρύετο εἰς ὑπαίθρια χωρία, ἢ εἰς στοάς, ναοὺς καὶ πολυτελεῖς οἰκοδομίας, ἧς ἢ στέγη ἦν διὰ τοῦτο διάτρητος. Εἰς ῥάβδον δὲ (καυλόν) πηγνύμενος ὁ λαμπτήρ, ἐφέρετο διὰ τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὸν ὄμον καὶ ἐλέγετο χυτρόπους.— 2) Ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Λαμπτήρ ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Πελλάγη τῆς Ἀχαιίας (Παυσ. Ζ, 27).

Λάμπρα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, κατὰ τὴν Δάκτῃν μετὰ τῶν ἀρωτηρίων Ζωστήρος καὶ Ἀστυπαλαίας, διηρέετο εἰς Κάτω, παρά τὴν ἀκτὴν, καὶ Ἀνω μίαν ὄραν ἀπέχοντα (Παυσ. Α, 31, 3), πρὸς τὸ νῦν Βάρι.

Λόμπιον, 1) ἴδ. Λάμπρος, — 2) Βίς τῶν ἐπισήμων Λίγυνητῶν, πατήρ τοῦ Πυθέα (Πινδ. Νέμ. Ε. Ἡρόδ. Θ, 77). — 3) Ἰερεὺς τῆς Ἀθηναίων καὶ μάντις (Θουκ. Ε, 19. — Ἀριστοφ. Σφ. 83). — 4) Σάμιος τις (Ἡρόδ.).

Λαμπώνιον ἢ **Λαμπωνία**, πόλις Τρωϊκή παρὰ τῇ Αὐτόανδρῳ (Ἡρόδ. Ε, 26).

Λάμψακος, ἐπίσημος πόλις τῆς Μυσίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαίων εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐκεῖ ἐλέγματο γεννηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐλατρεύετο ὁ Πριάπος. Ὁ Σέρξης ἔδωκε τὴν πόλιν δῶρον εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν εἰς προμήθειαν οἴνου (Θουκ. Α, 138. — Πλούτ. Θερ. Κ). Ἦν δὲ πατήρ τοῦ λογογράφου Χάρωνος, τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀδαιμάντου, τοῦ ἐπικουρίου Μητροδώρου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀναξιμένης (Στράβ. ΙΙ, 589).

Λαμῶτις, γῶρα ἐν Κιλικίᾳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκύδνου (Πτλμ.).

Λαόγονος, 1) Τρώς ἐκ τῶν ἐπισήμων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος (Ὀμ. Ἰλ. ΙΙ, 64). — 2) Τρώς, υἱὸς τοῦ Βιάντος (Ἰλ. Τ, 459).

Λαογόρας, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, Βοηθῶν τοῦ Λαπίθας κατὰ τοῦ Λίγμου, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 7).

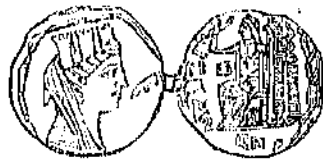
Λαογόρα, θυγάτηρ τοῦ Κινόρα.

Λαοδόμας, 1) Υἱὸς Ἐτροκλείου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἄδραστος. — 2) Υἱὸς Ἀλκείου, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων (Ὀμ. Ὀδ. Η, 170. Θ, 116). — 3) Υἱὸς Ἀντήνορος, ἐφρονεῖτο ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 516).

Λαοδόμεια, 1) θυγάτηρ Βελλεροφόντου, ἐκ τοῦ Διὸς, μήτηρ τοῦ Σαραπηδῶνος (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 117), φρονεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) θυγάτηρ Ἀνάστου. Ἰδ. Πρωτεσίλαος. — 3) θυγάτηρ Ἀμόκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Ἰριφύλου (Παυσ. Ι, 9).

Λαοδίκεα, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Συρίᾳ, ἃς ὁ Σέλευκος Α' οὕτως ὠνόμασεν εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς του. Ἦσαν δὲ 1) ἡ ἐπὶ

τῇ θαλάσῳ (ν. Λατακία), ἐπίσημος πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Λευκῆς Ἀκτῆς ΝΔ τῆς Ἀντιοχείας. Ἐδηργετήθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνεγνωρίσθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στράβ. ΙΣΤ, 749, 761). — 2) ἡ πρὸς Λιθάνῳ, παρὰ τῇ Β ὑπερρεία, πρὸς τῇ Ὀρόντῃ ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ Μαρ-

σῶα (Στράβ. ΙΣΤ, 755). — 3) Πρὸς τῇ Λύκῳ, εὐθα εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐκβάλλουσι ὁ Ἄσωπὸς καὶ ὁ Κάπρος, τῆς Φρυγίας πόλις ἐμπορικὴ (Στράβ. ΙΒ, 578). — 4) ἡ Κατακασαυμένη ἐν Λυκαονίᾳ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰσφράτην ἀγούσης ὁδοῦ (Στράβ. ΙΔ, 663).

Λαοδίκη, 1) κῆρυξ ὑπερβορεία, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος μετ' ἀναθημάτων πεμφθεῖσα (Ἡρόδ. Δ, 33). — 2) θυγ. Πριάμου καὶ Ἐκλῆς, γυνὴ Ἑλικάωνος τοῦ υἱοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 122. — Παυσ. Ι, 26, 2), ἡ ἐρωμένη Ἀκάμαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰησέως, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ Διομήδους εἰς Τρωάδα ἵν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Μόουντον ἢ Μόουνχον (Πλούτ. Θησ. ΑΔ). Ἀπέθανε δ' αὐτὴ ἐκ ὀλίφου διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, δηχθέντος ὑπὸ ἔρωτος, ἢ κατεβύθη εἰς χάσμα γῆς. — 3) Ἰδ. Ἀγαμέμνων. — 4) θυγ. Ἀγαπήνορος (Παυσ. ἱ, 2, 53, 3). — 5) μήτηρ Σελεύκου Α', κατ' αὐτὴν ὀνομάσαντος ἢ πόλεις. Ἦκετο δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἢ συνεχῆς παρὰ τοῖς Σελευκίαις καὶ μάλιστα — 6) ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγχιῶ, γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Β', ὅστις τὴν ἀπέβαλε, νυμφευθεὶς τὴν Αἰγυπτίαν Βερενίκην, εἶτα δὲ πάλιν τὴν ἀνέλαβε, καὶ τότε αὐτὴ σκληρότατα ἐξεδιζήθη κατὰ Βερενίκης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, τῷ 318 π. Χ.

Λαοδόκιον, πεδίον τῆς Ἀρκადίας

μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας (Θουκ. Δ, 134. — Πτολδ. Β, 51, 55. — Παυσ. Η, 44).

Λαοδόκος, 1) Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 87). — 2) Ἑλληὴν πρὸ τῆς Τροίας, εταῖρος τοῦ Ἀντιόχου (Ἰλ. Γ, 699). — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Δ, 11, 5). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φοίβας, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπολλδ. Α, 7, 6). — 5) Ἡγεμὸν ἐκ τῶν συνεκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, πρῶτος Νεμεοδίκης (Ἀπλλδ. Γ, 6, 4). — 6) Κιθαροδὸς (Διλ. ΙΙ, Ι, Δ, 2).

Λαοδόη, 1) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπολλδ.). — 2) θυγάτηρ Ἀλτου, τοῦ βασιλέως τῶν Λελέγων, μήτηρ τοῦ Λυκάωνος ἐκ τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 85). — 3) μήτηρ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου (Ὀρφ. Ἄργον. 13).

Λαοδόης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Λαοκόων, υἱὸς Ἀντήνορος ἢ Ἀκυήτου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰλίῳ, ὑπὸ

τῶν μετὰ τὸν Ὀμηρὸν μνημονευόμενος. Κατὰ τὴν Ἰλίου πέρσιν τοῦ Ἀρχιῆνα, ἢς περι-

λήφην περιέχει τοῦ Πρόκλου ἡ χρῆστομάθεια, ὅτε οἱ Ἑλληνεὺς ἀπῆλθον ἀφέντες τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ εἰ Τρῶες ἐπανηγύριζον δι' εὐαχίῶν τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀπὸ τῶν δαιμόνων τοῦ πολέμου, δύο ὄφεις, ἐπελθόντες, περιέβαλον καὶ ἐπνίξαν τὸν Λαοκόοντα μετ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του ἐν ᾧ ὡς ἱερεὺς ἔθουε τότε εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοῦτο εἰς τιμωρίαν διότι πρόηγουμένως εἶχεν ἀσεβῆσαι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Αἰνείας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Τροίαν, καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Ἰθῆν. Λαοκόοντα ἐποίησε καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὄντα παρ' αὐτῇ ἀδελφῶν τοῦ Ἀγχιῶ, καὶ φρονεθέντα ὑπὸ δύο ὄφεων ὅτε ἔθουε παρὰ τὴν ἀκτὴν, διότι, ἱερεὺς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχε νυμφευθῆ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Αὐτὸ τοῦτο διηγεῖται καὶ ὁ Βιργίλιος (Αἰ, ΙΙ, 40), μικρὸν τῆς Ἑλληνικῆς διηγήσεως μακρυνόμενος. Οὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα εὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Αἰνείαν σχέσεως αὐτοῦ μνημονεύων, τὸν παριστᾷ ὡς ὑπὲρ πάντας ἐξαναστάντα κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ καθιερωθέντος τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τὸ ἀκόντιόν του εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐμπήξαντα. Ἐν ᾧ δ' εὐδὺς μετὰ ταῦτα θύει ταῦρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, δύο τερατώδεις ὄφεις προσπλέουσιν ἐκ Τενέδου, τὸν περιλίσσοι καὶ τὸν πνίγουσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν υἱῶν του, καὶ ἀνέρπουσιν ἔπειτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ κρύπονται ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Τοῦτο πεῖθει τοὺς Τρῶας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διηγήσεως τοῦ Σίνωνος, τῆς ἀφορώσεως τὸν προορισμὸν τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφασίζουσι νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸν εἰς τὸν πόλιν των, πρὸς ὄλεθρον αὐτῆς. Ἀριστοῦργημα γλυπτικῆς τὸν θάνατον τοῦ Λαοκόοντος παριστᾷ, ἔργον δὲ τῶν Ροδίων γλυπτῶν Ἀγησάνδρου, Πολυδώρου καὶ Ἀθηναδώρου (Pl. XXXVI, 4, 11) ἀνευρέθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1506 καὶ διχτηρεῖται ἐν τῷ Βατικανῷ μουσεῖῳ, πάθους πλήρες καὶ δραματικῆς ἐκφράσεως, καὶ σχεδὸν βεβαίως τῆς πρώτης ἐποχῆς τῶν διαδόχων, εἰς ἣν ἀνή-

κουσι και τα συγγενέστατα αὐτῷ ἔργα τῆς Περγαμηνῆς σχολῆς. Μικρὰ μόνον μέρη, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Λαοκόντου, καὶ ὁ τοῦ νέου υἱοῦ, ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἐτέρου, καὶ τινα μικρὰ μέρη τῶν ὄψεων, εἰσι νέα, οὐχὶ ὡς φαίνεται, λίαν ἐπιδεξίως συμπληρωθέντα.

Λαοκώσσα, γυνὴ τοῦ Ἀφάρειου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγαίως (Θεόκρ. ΚΒ, 206. — "Ἄλλως παρ' Ἀπολλ. Γ, 10, 3).

Λαομέδεια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 257).

Λαομέδων, 1) υἱὸς Ἴλου καὶ Ἰθέρυδινης, πατὴρ τοῦ Πριάμου, Ἰθωνοῦ, Ἰσιόνης καὶ ἄλλων, βασιλεὺς τοῦ Ἴλιου (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 236). Ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Πηλεΐδης τῷ ὑπηρέτησαν ἐπὶ μισθῷ, ὁ μὲν βδοκωντούς βόας τοῦ ἐπὶ τῆς Ἰδης, ὁ δὲ μόνους ἢ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κτίσας τοῦ Ἴλου τὰ τείχη (Ἰλ. Η, 452. Φ, 441). Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους εἰς τὴν τειχοδομίαν τοὺς ἐβοήθησε καὶ ὁ Αἰακός· καὶ ὅπου ἔκτισεν ὁ Θηγετὰς, ἦσαν τὰ τείχη προσβλητὰ, δι' ἃ καὶ δις ἐκεῖ τὰ προσέβαλον μετὰ ταῦτα οἱ ἀπύχονοι αὐτοῦ Ἰελαμῶν καὶ Νεοπτόλεμος (Ἰνιδ. Ὀλ. Η, 30). Ἐπειδὴ δ' ὁ Λαομέδων ἠρνήθη τοῖς θεοῖς τὸν ἀφειλόμενον μισθόν, ἐπαμφεν ὁ Πηλεΐδης τέρρας θαλάσσιον, εἰς ὃ ἐξέτεθη πρὸς βορρᾶν Ἰσιόνη ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς (ἰδ.) ἐφόνευσεν αὐτό. — 2) Ἰὼν Μυτιλήνης ἐπὶ Φιλίππου ἐξορισθεὶς, ἐπανέκαμψεν ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεθρονίσθη, καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὰς ἐκστρατείας ὡς διερχομένης, καὶ ὡς ἐπιστάτης τῶν αἰγμαλιώτων. Ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν σατραπειῶν τῷ ἐδόθη ἡ Συρία, καὶ τῷ ἐπεκυρώθη τῷ 321 π.Χ. ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ Ἰνδοπαραδείσου. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐξέβαλεν ὁ Νικάνωρ, καὶ τότε κατέφυγεν εἰς Καρίαν παρὰ τῇ Ἀλικίᾳ (Ἀρρ. Γ, 6. — Διόδ. ΙΘ, 3, 43. — Just. XIII, 4).

Λαομέδων, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσιπιάδων (Ἀπλλ. Β, 7, 7).

Λαομήδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης (Παλαίρ.).

Λαονόμη, θυγάτηρ Γούνης, γυνὴ Ἀλκαίου, μήτηρ Ἀμφιτρυόνης (Παυσ. Η, 14).

Λᾶος (ὁ), 1) ποταμὸς τῆς κατὰ Ἰταλίας μεταξὺ Λευκανίας καὶ Βρεττίας (Στράβ.). — 2) Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν ἀποικίᾳ τῶν Σουδαριτῶν. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀνω Ἰταλίας, Ῥωμαϊκῆ ἀποικία (Ἰνιδ.) νῦν Luni.

Λαοσύνια, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ἣν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας ἐν Ἰταλίᾳ ἔσχεν υἱὸν τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Κατ' αὐτὴν ὠνόμασε καὶ Λαοσύνιον τὴν πόλιν ἣν ἔκτισε, καταθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ νῆδον τῆς Ἀφροδίτης τὰ ἱερὰ ὅσα ἔσπασεν ἐκ Ἰρωάδος (Διου. Ἰλ. Α, 6, 67. — Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Λαοφόντη, θυγάτηρ τοῦ Πλευρώδου, γυνὴ τοῦ Θέσπιου, μήτηρ τῆς Λήδης καὶ Ἀλθαίας (Ἀπλλ. Α, 8, 7. — Στράβ. Ἀπολλων. Ῥοδ. Α, 146).

Λάπαθος, ἀρχαία παραθαλασσία πόλις τῆς Κρήτης μετ' εὐρυχώρου λιμένος (Διόδ. ΙΘ, 59. — Στράβ.).

Λαπαθοὺς καὶ Χάραξ ἐπιλεγόμενος ὄχρῖμα εἰς τὰ Τέμπη, Β τοῦ Ἰόνου (Ἰνιδ. ΧΙΔ, 2, 6).

Λαπέρσαι, ἴδ. Λᾶος.

Λάπαθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Β παραλίας τῆς Κύπρου, Δ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρομμυῶνος, πρὶν πρωτεύουσα μικροῦ βασιλείου, ἐπὶ Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς βορείου ἐπαρχίας.

Λαπίθαε, ἴδ. Κένταυροι. Πειρίθους.

Λαπίθαλον, κόμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγάτου (Παυσ. Γ, 20).

Λάπιθος, ὄρος ἐν Τριφυλίᾳ, 1200^β ὕψους, πρὸς Β, παράκταιος ΒΔ τοῦ ὄρους Μέθυθ. Ἀπ' αὐτοῦ πηγάζει ὁ Ἄνιγρος (Παυσ. Ε, 5, 8. — Στράβ. Η, 346).

Λάρμανθια, ἴδ. Λυκαονία.

Λάρτιος (ῆ), λίμνη γαλασιανή ἐν Ἰταλίᾳ τῇ Τρανταπάδῃ (ν. Como) (Στράβ. Δ, 192. 204).

Λάρτιος, ποτάμιον διαιροῦν τὴν Ἡλιδα τῆς Ἀχαΐας, καὶ τὰς ἐκβολὰς ἔχον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀραξόν (Παυσ. Ζ, 17, 5).

Λάρτισσα, θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ, ἥς ἐπώνυμοι ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις καὶ τοῦ Ἄργους ἢ Ἀκρόπολις (Παυσ. Ζ, 17).

Λάρτισσα, (καὶ Ἀλάρτισα), ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων πελασγικῶν πόλεων, ἴσως ἐκ τοῦ λάρσα, λάρσα. Αὐτῶν αἱ γνωστότε-

ραι 1) ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Πελασγιώτιδι, παρὰ τῷ Πηνειῷ, πρωτεύουσα ποτε τῶν Πελασγῶν καὶ ἔδρα τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν (Στράβ. Θ, 440). — 2) ἡ Κρεμαστή, ὡς ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους καμμένη ἐν τῇ Φθιώτιδι, εἰς 20 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (ν. Γαρδίαι, μετ' ἐρείπιαν) ὄχυρον φρούριον ἐπὶ τῶν Μακεδονορωμαϊκῶν πολέμων (Στράβ. Θ, 435. 440. — Ἰνιδ. ΧΧΙ, 46, ΧΧΙΙ, 33). — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους (ἴδ.). — 4) Πόλις Τροϊκῆ, ἐρημωθεῖσα ἀπὸ τῶν Περσικῶν (Θουκ. Η, 101. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 13). — 5) Ἀ. Φρικωνίς ἢ Αἰγυπτία, παρὰ τῇ Κύμῃ τῆς Διολίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 841. — Ἡρόδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 7. — Στράβ. Θ, 440. Π, 620. — 6) Ἰν τῷ Καύστρω πεδίῳ τῆς Λυδίας. — 7) Ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἰγγρητος, ἀνωτέρω τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ἢ Ζαβάτου.

ἔλα τεύχος 100' ὑψηλὸν καὶ 25' παχύ. Ἐπὶ Ξενοφάντος (Ἄν. Γ, 4, 7) ἤδη ἐγκαταλειμμένη. Ἴσως ἢ Ρεσὲν τῆς Γραχῆς, καὶ τὰ νῦν λεγόμενα « ἐρείπια τῆς Νιμρόδου ».

Λάρτισος, ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὄρξων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀχαΐαν, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ἀράξῳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 23).

Λάρναξ, ἴδ. τάφος.

Λάρουνα, ἡ ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Ἐβοϊκὴν θάλασσαν. Ἡ κάτω, καλὸς λιμὴν, ἀνήκε τοῖς Ὀπουντίαις Λακροῖς, ἡ δὲ ἄνω προσετέθη τῷ Βοιωτικῷ δεσμῷ (Στράβ. Θ, 406. — Παυσ. Θ, 23, 7).

Λᾶς (Λᾶ, Λᾶα), πόλις παραλία τῆς Λακωνίας Ν. τοῦ Γυθείου, τῷ Ὀμήρῳ γνωστὴ (Ἰλ. Β, 585), πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ Γυθείου ὁ ἐπισημότερος λιμὴν τῆς Λακωνίας. Οἱ Διόσκουροι, ὡς καταστρέψαντες δὴθεν αὐτὴν, ἐλέγοντο καὶ Λαπέρσαι. Ἰσοῦζετο δὲ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀτειχιστος (Θουκ. Η, 91. — Στράβ. Η, 364. — Παυσ. Γ, 21, 7. — Ἰνιδ. ΧΧΧVIII, 30, 31).

Λάσανον, ἀγγεῖον εἰς νυκτερινὴν χρῆσιν.

Λασθένης, Ὀλύμπιος, ἐπρόδωκε μετὰ τοῦ Εὐδοκράτους τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τῷ 347 π. Χ. (Δροσ. Φιλ. Γ, 125. 128). Ἐμειναν δ' ἔκτοτε ἀμφοτέρω παρὰ τῷ Φιλίππῳ μέχρι καὶ τῆς μάχης τῆς Χαιρώνειας (Διόδ. ΙΣΤ, 53).

Λασίων (ὁ), ὄχυρα πολίχνη ἐν Ἡλιδι ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας (ν. Λάλα) συνεχῶς ἀμφισβητούμενη ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καὶ τῶν Ἠλείων (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 12. — Πολύβ. Δ, 72, Ε, 102).

Λασόνιοι, ἔθνος κατοικοῦν παρὰ τὸν Ἄλυν ποταμὸν, μεταξὺ Μαρυανδινῶν καὶ Ἀμαζόνων (Ἡρόδ. Γ, 90). Οἱ αὐτοὶ φαίνεται, καὶ Καθηλέες Μητόνιοι (Ἡρόδ. Ζ, 77).

Λάσος, ἐξ Ἐρμιόνης τῆς Ἀργολικῆς, λυρικός ποιητὴς περὶ τὰ 508 π. Χ., παρέμειναν ἐπὶ πολὺ ἐν Ἀθήναις, πιθανῶς κληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἰπάρχου ὅτε καὶ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ Σιμωνίδης, καὶ ὁ Ἀνακρέων. Ἐνταῦθα εἰσήγαγε τοὺς διθυραμβικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς διεκρίνετο. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τὸν Πίνδαρον εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ποιήσεως καὶ

της μουσικής, περί ἧς καὶ πρῶτος λέγεται γράφας. Ὀλίγοι μόνον στίχοι αὐτοῦ διεσώθησαν. (Συλλ. Bergk, Poet. lyr. graec.).

Λατινή (λατ. Λάτιον), τῆς Δ μέσης Ἰταλίας ἡ μέση ἐπίπεδος (πλατεία) χώρα περὶ τὸν Τίβεριν, ἐνθα ἰδρύθη ἡ Ρώμη.

Λατῖνος, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τῆς Κίρκης (Ἡσίοδ. Θεογ. 1013), ἡ, κατ' ἄλλους καὶ ἄλλους μύθους, Τηλεμάχου καὶ Κίρκης, Ἡρακλέους καὶ τινος Ὑπερβορείας, κτλ., κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους, τοῦ Φκύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίας, πρῶτος καὶ ἐπώνυμος βασιλεὺς τῆς Λατινῆς.

Λάτιμος, ὄρος ἐν Καρίᾳ, ἂ τῆς Μιλήτου. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκοιμήθη ὁ Ἐνδυμίων (ἴδ.). Κατ' αὐτὸν ὠνομάζετο Λάτιμος κήλιος ὁ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἥδη συγκαλωσμένος (Στράβ. ΓΑ, 635).

Λάτραις, υἱὸς τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀριάδνης (Σχλ. Ἀπλλδ. Ροδ. Γ, 996).

Λάτυμνος, ὄρος τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ τῇ Κρότων (Θεογ. Δ. 19).

Λατομῆαι ἡ λιθοτομῆαι, ἐν γένει τὰ μέρη ἐνθα ἐτέμνοντο λίθοι. Ἴν Σικελίᾳ δὲ τὸ ἀχανές δεσμοτήριον ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἐσκαψε πρὸς ταῖς Ἐπιπολάς, σταδιατὸν τὸ μῆκος, δύο πλέθρον τὸ πλάτος, ὑπαιθρον μὲν ἄνω, ὥστε ἦν ἐκτεθειμένον τῇ ἡλίῳ καὶ τῇ βροχῇ, ἀλλ' ἀσφαλίστατον διὰ τὸ βάθος, ὥστε οἱ καθιεργμένοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγῃσι (Θουκ. Ζ, 87. — Διδ. ΙΑ, 25. — Αἰλ. π. Ι Β, 44. — Cic. c. Ver. V, 55).

Λάτρεις, ὁ μισθωτὸς δούλος καὶ ὁ μισοφόρος στρατιώτης.

Λαύρειον ἡ Λαύριον, χώρα λαυρεωτική, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ΝΑ, μεταξὺ Θορικού καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου. Περιεῖχε πλούσια ἀργυρορυχία ἢν (λαύρα) ἦτο ἐπώνυμος, ἐκμεταλλεῖσθαι ἀρχαῖοτατα ἤδη (Ξεν. ΙΙ, Προσδ. Α, 5) καὶ κατὰ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ἑρεχθίδος (VII, 57). Ἴν τοῦ ἀργύρου δ' αὐ-

τῶν ἤρξατο πρῶτος νόμισμα κόπτων ὁ Θησεύς κατὰ Πλούταρχον (Β, Θεσ. ΚΕ. — Πλούτ. Θ, 60. — Σχλ. Ἀρατ. Ὀρν. 1106). Βέβαιον δ' ὅτι ἡ δραχμὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Σελωνος, ὅστις ἠλάττωσεν αὐτῆς τὸν σταθμὸν (Πλούτ. Σδλ. ΙΕ), καὶ διὰ τὸν Πεισιστρατον ἦν τὸ Λαύριον μία τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων (Ἡρόδ. Γ, 64, Ζ, 144), καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (Αισχλ. Πέρσ. 237), ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέσει τὴν πόλιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν νὰ ναυπηγήσῃ 200 τριήρεις, ἀντὶ τῶν 10 δρ. ἕκαστος πολίτης Ἀθηναῖος ἐλάμβανε πρὶν ἐτησίως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Λαυρείου ἄρα 60,000 × 10 = 600,000 δρ. = 100 τάλ. (Ἡρόδ. Ζ, 144). Ἴπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπεπειράθησαν οἱ Σπαρτιάται, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν, νὰ στερήσωσι τοὺς Ἀθηναίους τῆς πηγῆς ταύτης τοῦ πλοῦτου των, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λαυρεωτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀποκρουσθέντες, πρὸς ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὠχύρωσαν τὸ Σούνιον καὶ τὸ Θορικὸν (Ξεν. Ἰσθλ. Α, 2). Ἔγινετο δὲ τότε δραστηριοτάτη ἡ ἐκμετάλλευσις (Ἀρατ. Σφ. 659. — Ἰπ. 362. — Ὀρν. 1106. — Ξεν. ΙΙ, προσ. ΣΤ, 252. — Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ. Β, Γ ῥητ. ΣΤ, 252). Τὰ ἀργυρορυχία, κτῆμα τῆς πλοῦτος, παρεχωροῦντο εἰς ἰδιώτας ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ παραχωρῶσιν εἰς τὸ δημόσιον τὸ 1/2 τοῦ ἐξορυττομένου μετάλλου (Σουίδ. καὶ Ζωναρῆς Ἀγορῆς μετάλλου δικῆς. — Αὐτ. καὶ Ἀπκρ. λ. Ἀπονομή), καὶ ὁ φόρος αὐτός ἐξεμισθοῦτο εἰς ἰδιώτας, εἰσπράττοντας αὐτὸν, καὶ ὠρισμένον πρὸς ἀποτίμησιν εἰς τὸ δημόσιον (Ἀπκρ. λ. πωληταί). Μετὰ τοὺς Α', διὰ τὴν ἐπελοθῆσαν πτωχείαν τῶν ἰδιωτῶν, ἠλαττώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἰ καὶ ὁ Ξενοφὼν νομίζει αὐτὴν ἀνεξάντηλητον (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 6, 12, Δ, 28, 29. π. Πρὸδ. Δ, 4, 10, 25 — 27). Ἴπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξηκολούθουν μετὰ ζήλου αἱ ἐργασίαι, ἀλλ' ἦσαν ἥττον προσοδοφόροι (Στράβ. Γ, 101). Ἴπὶ

τῆς α'. ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. ὁ Στράβων λέγει (Θ, 275) τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐντελῶς παρακμάσασαν καὶ περιοριζομένην κυρίως εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκβολάδων καὶ σκυριῶν, μετὰ δ' ἔτι 50 ἔτη ὁ Παισαυσίας ὀμιλεῖ περὶ τοῦ Λαυρίου, ἀέθηα ποτὲ ἦν ἀργύρου μεταλλεῖον: Ἡ ἐξόρυξις ἐγένετο διὰ δούλων ἢ καταδικῶν (Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ.) Οὐπὸς ὁ Νικίας εἶχε χιλίους δούλους εἰς αὐτὴν ἀσχολουμένους (Ξεν. π. Πρὸδ. Δ, 14. — Πλούτ. Αὐτ. 1), καὶ πολλὰς οἱ δούλους κεκτημένοι ἐνοικίαζον αὐτοὺς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀργυρεῖα. Ὁ Πολύβιος (ΛΔ, Ἀποστ. 9) περιγράφει τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων τῆς Ἰσπανίας, ἧτις φαίνεται ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Λαυριακῶν, διότι καὶ ταύτων εὐρέθησαν ἀρχαῖα πλυντήρια διατεθειμένα κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, ἐντελῶς ὅμοιον καὶ πρὸς τὸ νῦν ἐπικρατοῦν. (ἴδ. Α. R. Rangabé, Laurium).

Λαύρειον, ἀρχαία πόλις τοῦ Λαυρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἤρχεν ὁ Λατίνος ὅτε ἦλθεν ὁ Διόνειος ἐκ Τροίας (Στράβ. — Πλούτ.).

Λαφάνης, 1), υἱὸς Εὐφορίωνος ἐκ Παιῶν τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν μνηστήρων Ἀγαρστής, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέου (Ἡρόδ. ΣΤ, 127). — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθέου (Ἀνθλ.).

Λάφρια, ἐορτὴ ἐν Πάτραις ἐτησίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Λυκούστου τῇ Λαφρία Ἀρτέμιδι τελευτούμενη, καὶ ἦν ἡ ἔρεια προσήρχετο ὑπ' ἐλάφων συρομένη, ὁ βωμὸς δὲ περιβάλλετο ὑπὸ ξυλίνης εὐπρήστου φραγῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ῥιπτόμενα ἐπυροποιοῦντο ζῶντὰ πάντα ζῆα ἡμέρᾳ τε καὶ ἄγρια (Παισαυ. Δ, 31, 6. — Σχολ. Ἰσθρ. Ὀρέστ. 1087). Ἦν δ' ἡ λατρεία τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος κυρίως Αἰτωλική, καὶ ἐξ Αἰτωλίας μετέβη εἰς Πάτρας, καὶ ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις καὶ εἰς Μεσσηνίαν.

Λαφύστιον, ὄρος τῆς Βοιωτίας 8000' ὕψος ἔχον, ἂ τῆς Καπαιοῦς, μεταξὺ Λεβαδείας καὶ Κορωνείας (ν. Γρανίτσα). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, καὶ

παρ' αὐτῷ ὁ τοῦ Λαφυστίου Διὸς (ἴδ. Ἀθάμας), ἢ ἀρχαῖοτατα προσήγοντο ἀνθρωποθεαί (Παισαυ. Θ, 34, 5).

Λαχάρης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἐν Ἰψῇ μάχην ἀνεδείχθη, βοηθεῖα τοῦ Κασσάνδρου, τύραννος τῶν Ἀθηναίων, ἀσεθῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας τῇ 299 π. Χ. ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἔφυγεν ὁ Λαχάρης εἰς Βοιωτίαν, καὶ νομιζέται ὅτι ἐφανεύθη ἐν Κορωνείᾳ, διότι ἐπίστευετο ὅτι ἔφαρμεθ' αὐτοῦ πολλοὺς θησαυροὺς (Πλούτ. Δημ. ΔΣ. — Παισαυ. Δ, 25, 7, 29, 15).

Λάχαις, ἴδ. Μοῖραι.

Λάχης, υἱὸς Μελανίππου, Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη τῇ 427 π. Χ. μετὰ τοῦ Χαροιάδου καὶ μετὰ στόλου εἰς βοήθειαν τῶν Λεοντίων εἰς Σικελίαν (Θουκ. Γ, 86). Ἀνεκλήθη δὲ τῇ 426 μετ' ἀμφοτέρους μάχας (Αὐτ. 115), καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος ἐπὶ καταχρήσει. Ἐν Βοιωτίᾳ ὑπῆρέτησεν ἔπειτα ὡς ἐκλήτης (Πλάτ. Συμπ. 221 Α). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος συνέπραξε μετὰ τοῦ Νικίου, τῇ 426, εἰς τῆς εἰρήνης τὰς διαπραγματεύσεις (Θουκ. Ε, 19, 24). Τῇ 418 δ' ὠδήγησε μετὰ τοῦ Νικουστράτου στρατὸν εἰς βοήθειαν τῶν Ἀργείων, ἀλλ' ἀμφοτέρω ἔπειτα εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην (Αὐτ. Ε, 74). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος φέρει αὐτοῦ τὸ ὄνομα.

Λεάγρος, Γλαύκιος, Ἀθηναῖος, ὠδήγησε τῇ 465 π. Χ. μετὰ τοῦ Δεκαλειῶος Σωφάνους μυρίους Ἀθηναίους ἀποίκους εἰς Θράκην, ἵνα οἰκίσωσι τὰς Ἐπνεῖα Ὀδοὺς, τὴν εἶτα Ἀμφίπολιν ἀλλ' ἀπέτυχον, προσδληθέντες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ὅτε προσέβησαν εἰς τὰ ἐνδότερα, καὶ φονευθέντες (Θουκ. Α, 100. — Ἡρόδ. Θ, 75).

Λεαῖθης ἢ **Λεαῖθης**, Θηβαῖος, γενναίως πολεμήσας κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Ἀπολλδ. Γ, 6, 8).

Λέαινα, νέα Ἀθηναῖα, φίλη τῶν τυ-

ραννοκτόνων, ἧτις βρασιζομένη, ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ καταθέσῃ κατ' αὐτῶν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν διὰ τῶν ὀδόντων τῆς καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν τῆς ἀγαθὰ χαλκῶν λεαινῆς ἐχούσης κεκοιμημένην τὴν γλῶσσαν (Παυσ. Α, 23, 1).

Λεάνδρος, νεανίας ἐξ Ἀδύδου, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσιανῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου, ἠγάπα Ἡρώ, τὴν ἐν Σηστῇ, ἐπὶ τῆς ἀντιπέρας παραλίας, ἱέρειαν τῆς Ἀρροδίτης (Ὁδηγοῦμενος δ' ὑπὸ λύχνου ἐν αὐτῇ ἀνήγαγε πᾶσαν νύκτα, διέπλεε νηχόμενος τὸν πορθμόν. Ἀλλ' ἐν τρικυμιῶδει νυκτὶ, σθεσθέντος τοῦ λύχνου ποτὲ, παρεσύρθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἐπνίγη. Ἰδοῦσα δὲ τὸ πρῶτὸ τὸ πτώμα τοῦ Ἡρώ, ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὰ κύματα. Γραῖα τῆς ἦ ὑπόθεσις μικροῦ ἔπους τοῦ Μουσαίου (Ἰδ.), δ' ἐμμύθη καὶ ὁ Ὀβιδιος (Πορ. XVIII, 49).

Λεόνειρα, θυγάτηρ τοῦ Ἀμόκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Ἰθάτου καὶ Ἀρεθαιῶτος (Ἀπλ. λ. δ. V, 9, 1).

Λεάργος, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεβάθεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἀ τῆς Κοπαίδος, ὑπὸ μέγαν βράχον ἐξ οὗ πηγάζει ἡ Ἐρκύνη. Κατὰ Παυσανίην ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 507) καλουμένη Μιδεία, κειμένη κατ' ἀρχὰς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου. Ἀνέδειξε δ' αὐτὴν μετὰ ταῦτα πρὸ πάντων τὸ περίφημον μνητεῖον τοῦ Ἰερομανίου (Ἡρδ. Α, 46, II, 184), δ' ἤδη ὁ Κροῖστος ἐσυμβουλευθῆ ἐν τῇ στ' ἐκτονταετηρίδι. Ἔκειτο δὲ παρὰ τῇ πόλει καὶ ὑπὸ τὸν ναὸν τοῦ Ἰερομανίου, ἐν ἐκόςμῃ καὶ ἀγαλμα τοῦ Πραξιτέλους, ὑπῆρχε θόλος ἐν σχήματι θησαυροῦ (Ἰδ.), καὶ τοῦ Ἰερομανίου τὸ στήλαιον (Παυσ. Θ, III, 5).

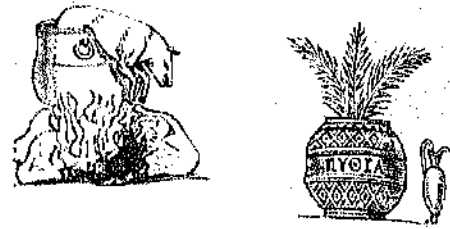
Λεβαῖνη, ἐν τῇ ἀνω Μακεδονίᾳ, ἴδρα βασιλείας, μόνον διὰ τοῦ Ἡρόδοτου (II, 137) γνωστὴ.

Λεβεδίος, ἰωνικὴ πόλις τῆς Λυδίας, εἰς 4 μίλια ΒΔ τῆς Κολοφώνος, ἦνθε τὸ

πάλαι· ὅτε δ' ὁ Λυσίμαχος μετέθηκε μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Ἐφῆσον, ἐξέπεσε, καὶ ἐπὶ Ὀρατίου (Ἡρ. I, 11, 7) ἦν ἄσκημος. Ὑπεβοήθησαν ὁμοίως πρὸς αὐτὴν οἱ ἐνταῦθα ἐκ Μυσηήσου μετατεθέντες διονυσιακοὶ θεατρικοὶ ἀγῶνες (Ἡρδ. Α, 142. — Θούκ. II, 10. Στρβ. ΙΔ, 643).

Λεβὴν, **Λεβήνα**, τὸ ἐπίνειον τῆς Ἰόρτυνος ἐν Κρήτῃ, φοινικικὸν κτίσμα, ὡς εἰκάζεται, εἶχε περίφημον ναὸν Ἀσκληπιοῦ (Στρβ. Δ, 478).

Λεβύθης, εὐρὺ χιλκοῦν ἀγγεῖον, μαγικὸν (ν. λεβέτι, τρκ. καζάνι) (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 1).

καὶ λεκάνη ποδονίπις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 13, I, 386) μετὰ τοῦ ἀναγκαιῶ προχέου. Ἐχρησίμευε καὶ ὡς κάλπη εἰς ἐναπέθεσιν τῶν λειψάνων τῶν νεκρῶν (Στρωκλ. παρ' Ἀθην.). Ἰδίδετο δὲ καὶ ὡς ἄθλον εἰς ἀγῶνας, ὅτε καὶ ἐνεφύτεον τὸν ἐπινίθειον κλάδον (Virg. Aen. V, 266).

Λεβυθός, μικρὰ νῆσος τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ἀμοργοῦ, Ἀστυπάλαιας καὶ Καλύμνου (Στρβ. I, 487).

Λεβίων, χωρίον ἐν τῇ Β. Φωκίᾳ, παρὰ ῥύακι εἰσβάλλοντι εἰς τὸν Κηφισόν, πατρὶς Φιλιπμήλου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φωκίων εἰς τὸν ἰσρὸν πόλεμον, [ἐφ' οὗ τὸ πολύχημον κατεστράφη, οἱ δὲ πολῖται μετακίσθησαν 8 στάδιον Β παρὰ τῇ Κηφισῷ] (Παυσ. I, 38, 1).

Λεισαγύρια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 257).

Λήθηθρα (τά), ἡ **Λεῖθηθρον**, I) ἀρεινὸς τόπος τῆς Περτίας, μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, πλησίον τοῦ Δίου. Ἦκει εἰλέετο διαιωόμενος ὁ Ὀρφεύς (Στρβ. — Παυσ. — Ὀργ. Ἀργον. 50). — 2) Ὀρός

ἧς Βοιωτίας, παρέκτασις τοῦ Ἑλικῶνος παρὰ τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ στηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Μουσῶν.

Λεισπερίλη, θυγάτηρ τοῦ Ἰαλάου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τῆς Θηροῦς (Παυσ. Θ, 40).

Λεῖρας, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ ῥέων εἰς τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας (Στρβ.).

Λεῖτουργίαι, ὀρησκαυτικαὶ ἢ πολιτικαὶ ὑπηρεσίαι, εἰς ἃς ὑπέκειντο οἱ εὐποροὶ τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· τινὲς δὲ καὶ ἀνελάμβανον, ἢ ἐξεπλήρουον αὐτὰς πολυδαπανώτερον ἐκ φιλοτιμίας, ἢ ἵνα περιποιήσωσιν ἐαυτοῖς τοῦ δήμου τὴν εὐνοίαν. Ἀπετέλουσαν ἐκαστὴς αἱ λειτουργίαι μέρος τῆς δημοσίας προσόδου. Ἦσαν δὲ δύο κατηγοριῶν, τακτικαὶ (ἐγκύκλιοι), ἢ ἔκτακτοι, ὡς αἱ εἰσφοραὶ καὶ προσφοραὶ, καὶ ἕκαστος πολίτης εἰς μίαν μόνον ὑπέκειτο, ὡς αἱ ἤρχετο ἢ σειρά του. Μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, εἰς ἣν ὑπέκειτο ἐν ἐκάστῃ φυλῇ πᾶς ὁ ὑπὲρ τὰ 3 τάλαντα κακτημένος, ἦν ἡ ἀρχιθεωρία, ἢτοι ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀποστολῆς θεωρῶν εἰς τὰς 4 μεγάλας ἑθνικὰς ἐορτάς, ὡς τὴν τῆς Δήλου. Εἰς ταύτην ὁμοῦσιν εἰσέφερε καὶ τὸ δημόσιον. Ἡ χορηγία ἦν ἡ ἀφορῶσα τὸν καταρτισμὸν τῶν χορῶν εἰς τοὺς δημοσίους θεατρικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. Ὁ ἄρχων διένειμε τοὺς ὑπὸ τῶν φυλῶν ὀριζομένους χορηγοὺς εἰς τοὺς διαφόρους ποιητὰς, ὅπερ ἐλέγετο χορὸν διδόναι, καὶ οἱ χορηγοὶ ἐφρόντιζον περὶ τροφῆς, μισθοῦ, τῆς δαπανηρᾶς ἐνδύσεως καὶ ἐνίοτε καὶ στεφάνων, καὶ τῆς διδασκαλίας (διὰ χοροδιδασκάλου) τῶν χορευτῶν. Ὁ δαπανηρότερος τῶν χορῶν ἦν ὁ τῶν αὐλητῶν, ὁ εὐθιωώτερος ὁ τῶν κωμικῶν, διότι ἡ ἐνδυσις αὐτῶν δὲν ἦτο πολυτελής ὡς ἡ τῶν τραγικῶν. Τινὲς ἐνίοτε προέβαινον ἐκ φιλοδοξίας εἰς μεγάλας δαπάνας. Οὕτως ὁ εἰπὼν τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τὸν ἐπιγραφόμενον ἀπόλογον δωροδοκίας, λέγει ὅτι ἔδωκε δι' ἑνα τραγικῶν

χορὸν 3000 δρ. καὶ εἶτα ἐν τῇ αὐτῇ ἔτει 2000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν, τὸ δ' ἐπιὸν ἔτος 800 δρ. διὰ χορὸν πυρριχιστῶν, καὶ 5000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν. Τακτικὴ λειτουργία ἦν καὶ ἡ γυμνασιάρχια, δι' ἧς ἐτρέφοντο, ἐγυμνάζοντο καὶ παρασκευάζοντο οἱ εἰς ἐπιστήμους γυμνακοὺς ἀγῶνας ὀφείλοντες νὰ ἐμφανισθῶσιν. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δ' αὐτοκρατόρων ἄλλο ἦσαν οἱ γυμνασιάρχαι, οἱ προϊστάμενοι τῶν σχολείων τῆς γυμναστικῆς. Ἡ ἐπισημοτάτη τοῦ εἴδους τούτου τῶν λειτουργιῶν ἦν ἡ λαμπασορχία πρὸς διαρροθμισιν τῆς λαμπασορχίας, λαμπασορχίας ἢ λαμπάδος, τελομένης ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ νεανιῶν εἰς πέντε ἐορτάς, ἰδίως τῶν θεοτήτων τοῦ πυρός καὶ τοῦ φωτός, ἢτοι κατὰ τὰ Ἡφαίστεια (Ἡρδ. II, 48), τὰ Προμηθεα, τὰ Παναθήναια, τὰ Βενδίδια (τῆς Ἀρτέμιδος) καὶ τὰ Πάνια, καὶ τοῦ Πανός θεωρουμένου ὡς θεοῦ τοῦ πυρός (Ἡρδ. ΣΤ, 105). Ὁ δρόμος οὗτος ἐτελεῖτο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἀφ' ἴππου (Πλάτ. Δημ. ἀρχ.), πρὶν ὁμοῦ πεζῶς, καὶ ἐχώρει ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Προμηθεῖος ἐν τῇ Ἀναθηρῇ μέχρι τῆς πόλεως. Ἐνῖκα δ' ὁ πρῶτος ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέρμα χωρὶς νὰ σύσῃ ἡ λαμπάς αὐτοῦ (Ἰδ.). Μετὰ ταῦτα δ' ἐγένετο μᾶλλον πολυπλοκὸς ὁ ἀγὼν, διότι οἱ λαμπασορχοὶ ὄφειλον νὰ μεταβιβάσωσι τὰς λαμπάδας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον. Ἐν δαπάνῃ δ' ἠῦξανε καὶ ἡ νυκτερινὴ ἔρα τοῦ γυμνασματος, διότι ἔπρεπε τὸ στάδιον νὰ φωτισθῆται. Κατὰ τὸν Λυσίου, διὰ τὴν γυμνασιάρχίαν τῶν Προμηθεῖων ἀπηταιῶντο 1200 δρ. Ὁ νικῶν δὲ γυμνασιάρχης, ὡς καὶ ὁ χορηγὸς ἀνέθετε τοῖς θεοῖς μνημεῖον τῆς νίκης του. Λειτουργία ἦν ἐπίσης καὶ ἡ ἐστίασις, καθ' ἣν εἰς ὀρισμένον χρόνον εἰς τῶν φυλετῶν ὄφειλαν, ὡς ἐστίατωρ, ἐστίαν τὴν φυλὴν. Τὰ φυλετικὰ δὲ ταῦτα δεῖπνα ἦσαν ἄλλα ἢ τὰ ἐνίοτε εἰς πάντα τὸν δῆμον διδόμενα ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ ταμείου τῶν θεωρικῶν. Μία δὲ τῶν δαπανη-

ροτέρων λειτουργιών ἦν ἡ τριηραρχία. Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἐκάστη τῶν 14 φυλῶν διηρεῖτο εἰς 4 ναυκραρίας, ὧν ἐκάστη ἐχορήγει ἀνά 1 τριήρη, ἄρα ἐν ὅλοις 48. Καὶ ὁ Κλεισθένης δὲ, τὴν εἰς δῆμος διαίρεσιν εἰσαγαγὼν, διετήρησε, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἄλλους φορολογικούς, καὶ τὰς ναυκραρίας, αὐξήσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς 50, ἀνά 5 εἰς φυλὴν ἐκάστην. Δέκα δὲ (ἀνά εἰς ἕκ φυλῆς ἐκάστης) ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων ἐπέβλεπον τὴν ἐν τοῖς νεωρίαις διατήρησιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν πλοίων τούτων, καὶ εἶχον κατ' ἀρχὰς δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, μεταδῶσαν εἶτα εἰς τοὺς ἀποστολεῖς. Ὅτε δὲ, ἰδίως ἐπὶ Θεμιστοκλέους, ηὔξησεν ἡ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἀθηναίων, ἔπαυσεν ἡ σημασία τῶν ναυκραριῶν, καὶ ταύτας ἀντικατέστησε τὸ σύστημα τῶν τριηραρχιῶν. Οἱ στρατηγοὶ προσδιώριζον ἐκάστοτε μεταξὺ τῶν κεκτημένων τὸ ὠρισμένον φορολογητὸν περιουσίας κεφάλαιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριηραρχῶν, ὧν ἐκάστος, κατὰ τὴν σειρὰν αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ καταρτίξῃ καὶ ὀπλιζῇ ἀνά μίαν τριήρη. Κατ' ἀρχὰς ἐλάμβανον οἱ τριηραρχοὶ πρὸς τοῦτο ἀνά ἕν τάλαντον ἐκάστος, μετὰ ταῦτα ὅμως μόνον τὸ κενὸν σκάφος καὶ τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ. Ἔρχετο δ' ὁ τριηραρχὸς αὐτὸς καὶ νὰ διοικῇ τὴν τριήρη, καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἦν νὰ ἐπιμελήται αὐτῆς καὶ διατηρῇ αὐτὴν ἐν καλῇ καταστάσει δι' ὅλου τοῦ ἔτους, νὰ ἐπισκευάζῃ αὐτὴν ὡς ἀκρίβη ἀπαιτεῖτο καὶ τ' ἀναγκασθῆναι εἰς καλὴν κατάστασιν νὰ διατηρῇ, τ' ἀπρηχαιωμένα διὰ νέων ἀντικαθιστῶν προσέτι δὲ νὰ προμηθεύῃ ἐρέτας καὶ ναύτας, ἀποτινῶν αὐτοῖς τὸν μισθὸν καὶ τὰ ἐφόδια προμηθεύων, πρὸς ἃ πολλὰκις ἠναγκάζετο καὶ ἐκ τῶν ἰδίων νὰ προκαταβάλλῃ. Πολλὰκις δὲ, ὅτε ἤμαζεν ἐν Ἀθήναις τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, τριηραρχοὶ παρεῖχον τὰ ἐφόδια, καὶ αὐτὸν τὸν μισθὸν, ἐξ ἰδίων ἢ συνήθως δὲ θανάτῃ τῆς τριηραρχίας ἦν 40 μῶν μέχρις ἐνὸς τάλαν-

του (4000—6000 δραχμῶν). Ἀπὸ τοῦ 411 π. Χ. ἐπετρέπησαν αἱ συντριηραρχίαι, δηλαδὴ δύο πολῖται νὰ καταβάλλωσιν ὁμοῦ ἐξ ἡμισείας τὴν θανάτῃν μιᾶς τριηραρχίας· τῆ δὲ 358 μετερρυθμίσθη πᾶς ὁ ὄργανισμός. Ἦντο ὠρισθῆσαν 1200, οἱ πλουσιώτατοι πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ διηρέθησαν εἰς 20 συμμορίας, ὧν ἐκάστη διηρεῖτο εἰς συντελείας ἀριστοῦ ἀριθμοῦ· ἀλλ' οὐδεμία συντελεῖα περιεῖχε πλείονα τῶν 10 μελῶν, καὶ ἐκάστη ἔπρεπε νὰ μεριμνᾷ περὶ μιᾶς τριήρους, ἥς τὸν ὀπλισμὸν τὸ δημόσιον ἐπομήθευεν. Οἱ πλουσιώτατοι ἦσαν οἱ ἡγεμόνες (ἀρχηγοὶ) τῶν συμμοριῶν, προκαταβάλλοντες διὰ τὴν συμμορίαν, καὶ τὸν ὀπλισμὸν διὰ πλειστηριασμοῦ τοῖς ἴστοις αἰτούσιν ἐπαφιέντες, καὶ εἶτα εἰσέπραττον τὰ θανατηθέντα παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, πολλὰκις ὅμως αὐτοῖς, ὥστε δι' ἐκείνων πᾶσαν τὴν θανάτῃν ἐκάλυπτον, ἐξ αὐτοῦ προέκυπτεν ἡ ἀσυχία ἀνωμαλία ὅτι ἀκριβῶς οἱ πλουσιώτεροι ἔμενον ἀφορολόγητοι, καὶ συγχρόνως ἔμενον ἀπρηχαιωμένοι τῆς μετοχῆς εἰς ἄλλας λειτουργίας. Πρὸς θεραπείαν τούτου ἐκανονίσθη τῆ 340 π. Χ. ἐπὶ προτάσει τοῦ Δημοσθένους, ἕκαστος κεκτημένος φορολογητὸν κεφάλαιον 10 τάλαντων καὶ ἐπέκεινα, νὰ καταρτίξῃ μίαν ἢ ἀναλόγως πλείονας τριήρεις, οἱ δ' ἦντο εὐποροὶ νὰ συνεισφέρωσι κατὰ συντελείας, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἕν ἔτος, μετ' ὃ ἐδίδοτο ἀπολογισμὸς παρὰ τοῖς λογισταῖς. Ἦντιμήρησιν δ' ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων εἶχον οἱ ἀποστολεῖς (ἴδ.), δέκα τὸν ἀριθμὸν, δικαιούμενοι καὶ νὰ δένωσι τὴν καθυστεροῦντα καὶ βιάζωσιν αὐτὸν αὐτοῖς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ. Ὁ δεισχυρίζομενος ὅτι ἡδικήθη δι' ἐπιβολῆς λειτουργίας εἰς τὴν πλουσιώτερος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ, ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ παρ' ἐκείνου ἀντίδοσιν, ἥτις τὴν ἀνταλλαγῆ τῶν περιουσιῶν τῶν, μετ' ἦν ν' ἀποδεχθῆ αὐτὸς τὴν λειτουργίαν. (C) ἀρνούμενος ἀντι-

δικος ὑπέκυπτεν αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἐξήρουντο δὲ τῆς ἀντιδόσεως αἱ κτήσεις μεταλλείων, καὶ αἱ τῶν κληρουχιῶν εἰς ἀποιχίας, διότι αὐταὶ δὲν συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὰς ἐπὶ λειτουργίας φορολογητάς· ἀπρηχαιωμένοι δὲ τῶν λειτουργιῶν ἦσαν καὶ οἱ ἐνεργεῖα ἄρχοντες, αἱ ἐπὶ κληροὶ κόραι μέχρι τῆς νεοφύσεως, οἱ ἀνήλικοι μέχρι τῆς ἐκπνεύσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Ὑπέκειντο δ' εἰς τὰς λειτουργίας καὶ οἱ μέτοικοι. Περὶ δὲ τῶν εἰσφορῶν ἴδ. Οἰκονομικά.

Λειψύδριον, τόπος ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, πλησίον τοῦ Πάρνηθος (Πρόβ. Β, 62).

Λειώθης, υἱὸς τοῦ Οἴνακος, μάντις, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Φ, 144).

Λειώκριτος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσθα, συνοδευσας τὸν Διομήδην εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διανίτου (Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 344).—2) Υἱὸς τοῦ Ἰδύνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀδ. Β, 242).

Λεκανομαντεία, εἶδος μαντείας (ἴδ.), κατ' ἣν οἱ ἀγῦρται ἐσυμβουλεύοντο τὸ ἔθωρον ἢ ἄλλο ὕγρον ὃ ἐνέχεον εἰς λεκάνην (Ἰσέτα. εἰς Λυκίον. Β, 813).

Λέκτον, ἀκρωτήριον ἐν Μυσίᾳ, ἢ Διοσκουρίδης τῆς Ἰθάκης, ἀπέναντι τῆς Βάκχης τῆς Λέσθου. Φαίνεται δὲ προῦψαν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς παρ' Ὀμήρῳ παραδόσεως (Ἰλ. Ε, 284). Καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἐτι εἰδείκνυτο ἐκεῖ βωμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος εἰς τοὺς 12 θεοῦς (Πρόβ. Θ, 114. — Θουκ. II, 181. — Στράβ. II, 583, 605).

Λέκτρον, ἴδ. κ λ ι ν η.

Λέλεγες, πανάρχαιος φυλὴ ἐν Ἐλλάδι ἐπὶ Πελασγῶν. Ὁ Παισαρνίος συγγέει αὐτοὺς μετὰ τοῖν Καρῶν, ἀλλ' ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Κ, 428) τοὺς διακρίνει, καθὼς καὶ ἄλλοι. Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 321) ἦν ἀρχαῖοτάτος βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Λέλεξ ἐκ Λευκαδίας, ἢ Μαγάρων ἢ Λακαδαίμονος· ἐτομολο-

γεῖ δ' αὐτὸς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ λ ε γ ε ι ν, σολλέγειν, ἐμφαίνον φυλὴν λογάδων. Ἦσαν δὲ λαὸς πλανώμενος, ἐπιχειρηματίας, ἰδίως διὰ θαλάσσης, συγγενεῖς τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβοῶν, καὶ ἀπαντῶνται ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Λευκάδι, Λίτωλῳ, Λοκρίδι, Φωκίᾳ, τῇ Β Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ, Λακωνικῇ, Ἠλιδί, Μεσσηνίᾳ, διαφόροις νήσοις τοῦ Αἰγαίου, Κρήτῃ, καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅτε δ' ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ἔπαυσαν ἐκείνων διακρινόμενοι.

Λέμωνος Λέμνη, ἢ ὑπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ μεταξὺ Γαλλίας Νορβωνικῆς, Γαλλίας Βελγικῆς καὶ Ἑλβετίας ἀποτελούμενη (Στράβ. Δ, 186).

Λέμβος, (ἢ, ἐνίοτε καὶ ὁ, εἶτα τὸ), πλοιάριον ἔχον ὀξείαν πρόψαν, ἴδ. Ναῦς.

Λεόννατος, ἐκ Πέλλης τῆς Μακεδονίας, βασιλικὸς συγγενής, ἐκ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φιλίππου, μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ τὸν δολοφόνου τοῦ Παισαρνίου καταδιώξας. Ἔβη δὲ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διακρίθη ἰδίως ἐν Ἰνδαίᾳ κατὰ τῶν φιλοπολέμων Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 12, Ζ, 5. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΚΑ. — Διόδ. III, 16)), ἔβη καὶ βαρβαρὸς ἐπληρώθη (Ἀρρ. ΣΤ, 10). Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ὁ στρατός· διόκει δὲ τοὺς ἰπταῖς, καὶ ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆ ἐδδοῦ ἢ μικρὰ Φρυγία. Ὅτε δ' οἱ Ἑλληνας ἐπαναστάντες, ἐκίνησαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν Λαμιακὸν πόλεμον (ἴδ.), ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τούτου μετ' Ἰσχυρᾶς δυνάμειος ἐξ Ἀσίας ὁ Λεόννατος, καὶ γενναίως ἀγωνισθεὶς, ἐφονεύθη ἐν τῇ πρὸς τῇ Λαμία μάχῃ (Διόδ. III, 13—15).

Λεονταῖος, υἱὸς Κορωνοῦ, ἡγεμὸν τῆς Ἰουρτόνης ἐν Θεσσαλίᾳ, συνεξέπλευσε μετὰ τοῦ Πολυπότου, υἱοῦ τοῦ Πειριθίου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἐπὶ 40 νηῶν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 738. 745, Ζ, 29, Μ, 130. Ψ, 837). Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἦνθησαν ἀμφότεροι ὁμοῦ τὴν Ἄσπενδον.

Λεοντιάδης, 1) Εὐρύμαχου, στρατη-

γός τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 205. 233). — 2) Ἴσως ἐκείνου ἀπόγονος, ἀρχηγός τῶν ἐλιγαρχῶν ἐν Θήβαις, πολέμαρχος τῆ 383 π. Χ., παρέδωκε τὴν Καδμείαν τῷ Φοῖβῳ πρὸς συμφέρον τῆς μαρίδος του. Ἐπὶ τῆς ἐλευθερώσεως δὲ τῶν Θηβῶν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου (ἴδ.).

Λεοντῖνοι, πόλις τῆς Σικελίας, ΒΔ τῶν Συρακουσῶν παρὰ τὸν μικρὸν ποταμὸν Λίσσον κειμένη, πατρίς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. Χαλκιδεὺς ἐκ Νάξου ἱδρυσαὶ αὐτὴν θ' ἐστὶ μετὰ τὰς Συρακούσας, ὧν ἡ ἀνάπτυξις παρεκώλυσε αὐτῆς τὴν πρόοδον. Τῆ 88ῃ Ὀλυμπιάδι ἐκδιώξαντες οἱ ἀριστοκράται τοὺς δημοκρατικούς, παρέδωκαν τὴν πόλιν τοῖς Συρακουσίαις. Οἱ ἀντίπαλοι ὅμως, μετὰ πρῶτην ἀποτυχούσαν ἀπέπειραν (Θουκ. Β, 4),

ἐπέτυχον τέλος· ἀλλ' ὁ Διονύσιος ἐκ νέου τοὺς κατέβαλε, καὶ ἐγκατέστησε παρ' αὐτοῖς μισθωτοὺς Ἕλληνας μισθωτοὺς (Διόδ. ΙΑ, 14, 38). Ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν, συμμαχοῦσαν μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν (Λίν. XXIV. XXIX. L). Φρούρια περὶ τὴν πόλιν ἦσαν αἱ Φωκία καὶ οἱ Βριζιννῖαι (Θουκ. αὐτ.). Ἦν δὲ σιτοφόρον τὸ πρὸς Β τῆς πόλεως πεδῖον (Διόδ. Β, 2. — Στράβ. ΣΤ, 272).

Λεόντιον, ἴδ. Ἐρμησιάναξ.

Λεοντίς, ἴδ. Φυλή.

Λεοντύπολις, 1) μητρόπολις νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λέων (Στράβ.). Ν. Τελ.—Ἐσαθέ.— 2) Πόλις τῆς Φοινίκης, μεταξύ Σιδῶνος καὶ Βγρυττοῦ, ἢ εἴτα μετονομασθεῖσα Προφύριον (Στράβ.—Σκόλ.—Πίν V, 20).

Λεπταῖνον, ἡ λαίρις δι' ἧς ὁ ῥυμός τῆς ἀμάξης δένεται ἐπὶ τῶν ἵππων τὸν τράχηλον.

Λεπαστή, ἀγγεῖον πλατὺ, ἔχον τὸ σχῆμα μεγάλου μονοθύρου ὑστράκου (ληπάδος).

Λεπιδιωτῶν πόλις, ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν Ἀ ὄχθην τοῦ Νείλου, ἐνθα ἠλείωντο καὶ ἐλατρεύοντο οἱ λεπιδιωτοὶ λεγόμενοι ἰχθυεῖς (Ἡρόδ. Β, 72. — Πτολ. Δ, 5, 72) (ν. Βέρδης).

Λεπιδιωτὸς ὠώραξ, ἴδ. ὁπλα.

Λέπρεον καὶ Λέπρεος (β) πόλις ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἰλίδος, ἱδρυθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Αἰθήνου, καὶ κειμένη 40 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, νοτίως τῆς Πύλου (ν. Στρεβίται), ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ ὄρους Μίνθης, μετὰ φρουρίου. Οἱ Λεπρεῖται μετέσχον καθ' ἑαυτοὺς τῆς ἐν Ἠλαταιαῖς μάχης (Ἡρόδ. Θ, 28), καὶ ἠγωνίζοντο πολλὰκις ἐπιτυχῶς ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Ἰλίδος· ἐκυριώθη δ' ἡ ἀνεξαρτησία των ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τῆ 399 π. Χ., δι' ἧς καὶ τινεὶ λέγουσι τὴν Λεπρεῖταιδα χώραν αὐτοτελή, ἄλλοι τῆ Ἀρκαδία ἀνήκουσαν (Θουκ. Β, 31. — Στράβ. Β, 342. 344. — Πaus. Β, 4, 4).

Λέπρεος ἢ Λεπριάς, υἱὸς Πυργέως ἢ Καύκωνος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Πρακλέους εἰς μονομαχίαν. Κατ' αὐτὸν ἐλέγετο ὀνομασθῆναι τὸ Λέπρεον (Διόδ. Π. Γ. Α, 24. — Πaus. Β, 5. — Σχλ. Κόλλμ. εἰς Δία, 39).

Λεπρίνα, (ή), (ἴσως Λεπρίνα), πόλις τῆς Ἰλίδος (Σανφ. Ἑλλ. Γ, 2, 30).

Λεπτὴ ἄκρα, ἀκρωτήριο τῆς Παφλαγονίας.

Λεπτινῆς, 1) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ναυαρχὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων· δυσαρεστησας δὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐπέσθη καὶ ἐξορίσθη τῆ 340 π. Χ· ἀλλ' εἴτα αὐθις ἀνακληθεὶς, ἔπεσε ἐντῆμος ἐν τῇ ἐν Κρανίῳ μάχῃ, τῆ 333 (Πλούτ. Δίων, Θ. — Διόδ. ΙΕ, 7, 17). — 2) ὁ φονεὺς Κάλιππον, τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν, τὸν φονεῖα τοῦ Δίωνος (Πλούτ. Δίων, ΝΗ). — 3) Ὁ τύραννος Ἀπελλωνίας καὶ Ἐγγυῖου ἐν Σι-

κελίᾳ, ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος καὶ ἀπεστάλη εἰς Κόρινθον (Πλούτ. Τιμ. ΚΔ). — 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ λαοφιλής, οὗ τὴν δημογραφίαν περὶ περιορισμοῦ τῆς ἀπὸ τῶν δημοσίων φόρων ἀπαλλαγῆς ἐπολέμησεν ὁ Δημοσθένης τῆ 356 π. Χ.

Λέπτις, 1) ἡ μεγάλη, πόλις παραλία ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων, Δ τοῦ Κίνοπος ποταμοῦ, Α τοῦ Ἀβροτόνα, ὑπὸ φογάδων Φοινίκων ἱδρυθεῖσα (Sall. Jug. LXXVIII). Διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀναπτυχθεῖσα, ἔγεινε ἐπειτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Λίν. XXXVI 62) τῆ 366 δὲ ὑπὸ τῶν Λιβύων καταστραφείσα, δὴν ἔφθασε πλέον εἰς ἀκμὴν. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ Σεπτ. Σεβήρου (ν. Λέβδα μετ' ἐρεπίων). — 2) ἡ μικρὰ (ν. Λάμπα μετ' ἐρεπίων), ἐν Βυζαλίῳ τῆς Αἰγύπτου, τῆ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπαρχία Ἀφρικῆ, ΝΑ τοῦ Ἀδρομέτου, ἐπίσης φοινικίων κτίσμα (Sall. Jug. XIX). Ἦν τόσον πλουσία, ὥστε ἀπέφερε τοῖς Καρχηδονίοις φόρον ἰ τάλαντον καθ' ἑκάστην (Caus. B. G. II, 28. — Tac. Hist. IV, 50. Ann. III, 74).

Λέρνη, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, παρ' ἧς καὶ ὀμώνυμος πόλις μνημονεύεται, ΝΑ τοῦ Ἄργους. Ἐνταῦθα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὑδραν, ὅπου τινεὶ ἐξήγησαν ὅτι, κανονίσας τοῦ ἔλους τὴν ἐκροήν, ἔπαυσε τὴν θανατηφόρον αὐτοῦ ἐπήρσιαν. Κατὰ δὲ Πausανίαν (Β, 36, 67), ὑπῆρχεν ἐκεῖ, 40 στάδ. Ν τοῦ Ἄργους, τέμενος πλατάνων μετὰ ναῶν καὶ ἱερῶν, καὶ τῆς πηγῆς Ἀμφιαράου, καὶ ἐκεῖ ἐτέλουν οἱ Ἄργεῖοι ἐτησίως τὰ Λερναῖα, φέροντες πῦρ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράτιδος ἱεροῦ τῆς Πυρρινίας Ἀρτέμιδος (Πaus. Β, 37, 3. Β, 15, 4).

Λέρος, μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καρίας, ἀπέναντι τοῦ Ἰαίου ἢ Βαργυλλίου κόλπου, μεταξὺ Καλύμνου καὶ Πάτμου. Ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ἦν πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ Φερεκύδου. Ἐίχε ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἐφημίζοντο

ἐπ' ἀγαθότητι (Ἡρόδ. Ε, 125. — Θουκ. Η, 27. — Στράβ. Ι, 184).

Λέσθος, ἀστράγαλος (ἴδ.).

Λέσθος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Μυσίας, καὶ Μυτιλήνη εἴτα ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν ὀμώνυμον αὐτῆς πρωτεύουσαν, ἔφερε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ τὰ ὀνόματα Ἴσπα, Πελασγία, Ἡετωνίς, Μακαρία· τὸ δ' ὄνομα Λέσθος ἐλέγετο λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ ἐποικίσσαντος αὐτὴν Λέσθου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λακίθου, ὅστις ἐνυμφεῖσθαι Μεθόμνην τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 82). Εἰς 80 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἄσσου, κεῖται ἀπέναντι τοῦ Ἰδαίου ἢ Ἀδραμυττίου κόλπου, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου, ἀνοικτοῦ πρὸς τὰ ΝΔ, καὶ καλουμένου Εὐρύπικος Πυρραγός (ν. κόλπος Καλόν). Ἡ ΒΑ ἄκρα ἦν τὸ ἀκρατήριον Ἀργιννον, ΝΑ ὁ Μαλέας (ν. Ζεϊτοῦν), καὶ Δ τὸ Σίγριον καὶ ἡ Βρίσα πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. Ὅρεινόν ἦν κυρίως τὸ ΒΔ μέρος τῆς νήσου, μάρμαρον παράγον· εἰς δὲ τὰ ΝΑ ἦσαν τὰ κυριώτερα ὄρη ὁ Ὀρδυμνος, ὁ Λεπέθυμνος, ὁ Κρίων, ὁ Ὀλυμπος. Ῥόακες διέτρεπον τὴν νῆσον, οὐσαν λίαν οἰνοφόρον. Οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί, Προστέθησαν δ' αὐτοῖς Ἴωνες πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ἠρξάτο δ' ἀναθῆναι ἡ νῆσος ὅτε, 130 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολέων ἐποικισθεῖσα, κατέστη τὸ κυριώτερον αὐτῶν κέντρον, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων πόλεων τῆς στερεᾶς τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐξασκοῦσα (Ἡρόδ. ΣΤ, 21). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατέχον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι (Θουκ. Γ, 8. — Διόδ. ΙΒ, 35). Εἶτα δὲ τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Μιθριδάτης, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐξοχος ἦν παρὰ τοῖς Λεσθίοις ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια, καὶ πολλοὶ μνημονεύονται σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς ἐν αὐτοῖς, ὡς οἱ φιλόσοφοι Πιττακός, Θεόφραστος, Φανίας, ὁ ἱστορικός Θεοφάνης, ὁ λογογράφος Ἑλλάνικος, οἱ ποιηταὶ Ἀρίων, Τέρπανδρος, Ἀλ-

καίος, αἱ ποιήτριαί Σαπφώ καὶ Ἑριννα προσήπιετο ὁμοῦ αὐτοῖς καὶ τρυφηλότης καὶ ἐκδιαιτήσις. Αἱ κυριώτεραι πέντε αὐτῆς πόλεις ἀπετέλουν πεντάπολιν, καὶ ἦσαν, πρὸς Δ ἢ Μυτιλήνη, μετὰ λιμένος, πριτεύουσα τῆς νήσου, καὶ περίφημος διὰ τοὺς ποιητικούς αὐτῆς διαγωνισμούς, καὶ ὡς πατρίς τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Πιττακοῦ. Β αὐτῆς ἔκειτο τὸ χωρίον Αἴγειρος. Εἰς τὴν Β παραλίαν ἦν ἡ Μήθυμνα (ἢ Μέθυμνα), εὐρὴν ἔχουσα λιμένα, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 406 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 11.—Διόδ. Π, 76), πατρίς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἀρίωνος, καὶ περίφημος προσέτι διὰ τὸν οἶνον τῆς. Ἦττον ἐπίσημοι ἦσαν αἱ 3 ἄλλαι πρὸς Δ, ἢ Ἀντισπικα καὶ ἡ Ἐρεσσός, πατρίς τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Φανίου, ἐπὶ παραλίῳ λόφῳ κειμένη, εἰς 28 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Σιγρίου ἀκρωτηρίου ἢ Πύρρα, κατὰ τὸ στενώτατον τῆς νήσου ἐπὶ τοῦ Βύριπου, πρὸ τοῦ Στράβωνος ἤδη καταποντισθεῖσα ἐπὶ σεισμοῦ. Ἡ Ἀρίσθη (Ἡρδ. Α, 151), κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καταστραφεῖσα (Στράβ. ΙΕ 616.—Μελ. ΙΙ, 7, 4).

Λεσβώναξ, 1) Ἑλλην ρήτωρ ἐπὶ Τιβερίου. Αὐτοῦ σώζονται δύο ἐλάχιστοι λόγου ἄξια ῥητορικά γυμνάσματα, δημηγορίαι, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, προτρέπουσαι αὐτοὺς ἀνδρείως νὰ πολεμήσῃσι κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ἐν Dobson καὶ Bekker Orat. Att.).—2), Μεταγενέστερος γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ, γράψας «περὶ σχημάτων» (γραμματικῆς) (Valokonaer ἐν ἐκδ. Ἀμμωνίου).

Λέσχη, (ἐκ τοῦ λέγειν ἢ λαδν ἔχειν) τόπος συναλεύσεως πρὸς συνδιαλέξεις, καὶ πρὸς θερμασμὸν ἐν χειμῶνι. Συνεχῶς τοιαῦται ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, εἰς Ἀθήνας, κατ' Ἑβστάθιον (εἰς Ὀμηρ. Ὀδ. Σ, 327, 360. Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 491. 499.—Ἡσύχ. λ. Λέσχη.—Ἰστ.

Μ). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, ἢ συνεδρίασις τῶν μελῶν ἐκάστης φυλῆς πρὸς συζητήσεις πολιτικὰς καὶ ἄλλας. Ἐκεῖ προσήγοντο καὶ τὰ νεογνά, ἐν ἀποφασίζῃ τὸ περιέκθεσθαι ἢ περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν (Πλουτ. Λοκ. ΙΣΤ. ΚΙΒ). Ἦν δ' ἡ διάταξις αὕτη ἀναγκαία, ἵνα συναποφασίζῃσι καὶ οἱ νέοι Σπαρτιάται μὴ συνερχόμενοι, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀλλ' ἀποκλειόμενοι αὐτῆς μέχρι τοῦ 30 ἔτους. Ἦσυχολοῦντο δ' ἐν τοιαύταις συναναστροφαῖς ἢ εἰς σπουδαία, ὡς εἰς πανηγυρισμὸν καλοῖν πράξεις ἢ ἔλεγχον τῶν ἐπιληψίμων, ἢ καὶ εἰς φαίδρα. Ἐν Βοιωτίᾳ Λέσχαι ἐλέγοντο οἱ οἴκοι τῶν κοινῶν ἐστιάσεων. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ μνημονεύεται (Ὀδ. Σ, 329.—Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 391. 409) λέσχη, ἐν ἣ ἐπαῖται διευκτέρευον. Ἐπῆρχον δὲ λέσχαι συνήθως παρὰ τοῖς μεγάλοις ναοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἡ ὠραιότατη παῶν, ἢ τῶν Κνιδίων ἐν Δελφοῖς, περιέχουσα τὰς μεγαλογραφίας τοῦ Πολυγνώτου (Πaus. Α, 25), ἐξ αὐ καὶ ὁ θεὸς Λεσχηνόριος ἐπωνομάζετο (Ἀρποκρ. λ.—Πλουτ. π. τ. εἰ κτλ.).

Λέσχη, Ἰδ. Ἔπος.

Λετρώνοι, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τὰ ἀρκτικά τῆς Ἡλίδος, εἰς 140 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ἐπώνυμος Λετρώως, υἱοῦ τοῦ Πέλοπος (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 251.—Πaus. Β, 22). Ὁ νῦν Πύργος.

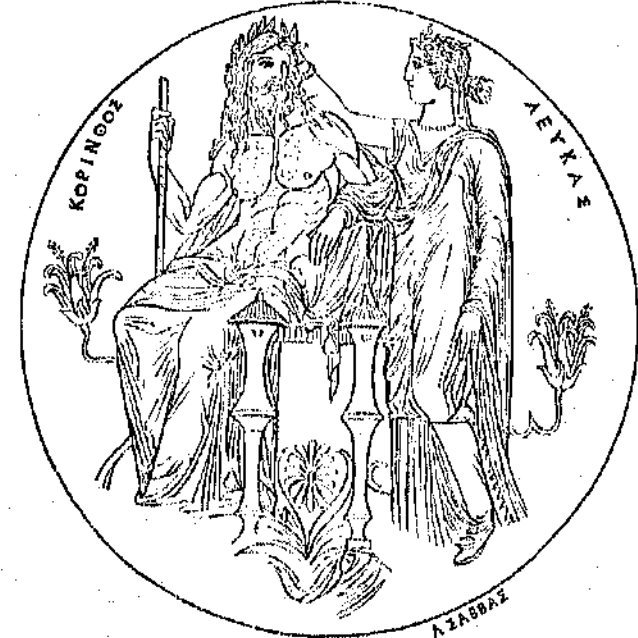
Λεσβικαι, 1) πόλις τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, ἐπὶ λόφῳ ἀποτόμου παρὰ τῇ Φωκαίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 352 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Ἰάχου, καὶ πολλαῖς διαμεισθηθεῖσα μεταξὺ τῶν Συμυρναίων καὶ Κλαζομενίων. Τῷ 131 μάχη συνεκροτήθη ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ Ἀριστονίκου, καὶ τοῦ ὑπάτου Λικ. Κράσσου (Στράβ. ΙΔ, 646.—Justin. XXXVI, 4).—2) Πόλις Λακωνικῆ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Πολύβ. Δ, 36. Ε, 19.—Στράβ. ΙΙ, 363).—3) Τρία νησιδία πρὸς τῇ Κρήτῃ.

Λευκανία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῇ Ταραντίνῳ κόλπῳ, ἐκ τῶν λευκῶν λίθων τῶν εἰς αὐτὴν ἐκτεινομένων Ἀπεννίνων κληθεῖσα. Μέγα ἀκρωτήριο εἶχε τὸ Παλίγουροῦν, ποταμοὺς τὸν Σίλαρον, Ἄλην, Δάσιν, πρὸς Δ. Ἀν. Κράθιν,

Σύβαριν, Σέμμον, Βράδανον. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι, Οἰνωτροί, ἐνίκηθησαν ὑπὸ Σαμνιτῶν. Ἐξενίκησαν δὲ τέλος αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι (Ἰδ. Μεγ. Ἑλλάς.).

Λευκάς, ἢ Λευκαδία (ἀγ. Μαῦρα) κατ' ἀρχὰς χερσονήσος τῆς Ἠπείρου (Ἀντιγ. Ἠπειροῖο (Ὀμ. Ὀδ. Ω, 378), 4^α

μήκτος καὶ 1/3^α πλάτος ἔχουσα, μετὰ πόλεως Νηρέου (ἢ Νηρίτου). Ἐλέγετο δ' ἐπώνυμος Λευκαδίου, τοῦ υἱοῦ Κάρου (Στράβ.). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Τηλεβοαὶ καὶ Δέλεγες, οἳ προσετέθησαν τῷ 640 π.Χ.

1000 Κορίνθιοι ὑπὸ τὸν Γόργον, ὁμοῦ μετ' ἐκείνων ἄλλην πόλιν κτίσαντες, τὴν Λευκάδα, παρὰ τὸν ἰσθμὸν, τὸν διόρυκτον, ὃν ἔσκαψαν καὶ ἐγεφύρωσαν. Ἔμεινε δὲ τὸ ὄρυγμα τοσοῦτον ἀβαθές, ὥστε καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς λέγουσι τὴν Λευκάδα ἄλλοτε νῆσον ἄλλοτε χερσονήσον (Θουκ. Γ, 81, 4.—Liv. ΧΧΧΙΙΙ, 17). Τόρυγμα σπανίας ὠραιότητος ἐπὶ κατόπρου παρίστησι τὴν Λευκάδα, ὡς νέαν γυναῖκα, στεφανούσαν τὴν Κόρινθον ὡς ἐνθρονον ἄνδρα. Εὐρέθη δ' ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ῥέντη. Πρὸς Ν προσέχει τὸ ἀκρωτήριο Λευκάτας μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγετο κρημισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ Σαπφῶ, ἣν καὶ ἄλλοι δυσέρωτες ἐμμοῦντο (Στράβ. Ι, 452). Ἦν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ Διορύκτου Λευκάς ἢ πρωτίστη πόλις τῆς Ἀκαρνανίας.

Λευκάτας, τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος, ἔχον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τῶν βράχων τούτου ἐλέγετο κρημισθεῖσα ἢ Σαπφῶ εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ. σ. 461).

Λευκή, 1) Νησιδίων Ν τῆς Κρήτης (ν. Κουφονήσι).—2) Νῆσος ἐν τῇ Εὐξεινῳ Πόντῳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, ἱερὰ τῇ Ἀχιλλεῖ (δὲ ὁ καὶ Ἀχιλλεῖα προσέτι ἐλέγετο, διότι ἐνταῦθα ἐπιστεύετο συζῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀθάνατος μετ' ἄλλων ἡρώων (Στράβ. Β, 125).—3) Λευκὴ ἀκτὴ, χωρίον ἐν Προποντίδι τῆς Θράκης (Ἡρδ.

Ζ, 25). Ὁμοίως ἢ Ν ἄκρα τῆς Εὐβοίας (ν. Παξιμάδι).—4) Λευκὴ κόμη, ἐμπορεῖον τῶν Ναβαταίων εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἔχον φρουρὰν Ῥωμαϊκὴν (Στράβ. ΙΣΤ, 781). **Λευκέριμη** καὶ **Λευκέριμη**, τὸ νο-

τιανατολικόν ἀκρωτήριον τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 30). Ἴταλ. Capo bianco.

Λευκίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ὀμ. Ὑμν. Δημητρ. 418. Πaus.). — 2) Ἰυνὴ τοῦ Ὑλλου καὶ μητὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἢ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μητὴρ τοῦ Πριάμου (Ὑγίν.-Σχλ. Λυκφρ. 18). — 3) θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνόν, ὡς καὶ δύο ἀδελφαί τῆς (Δίλ. Π., σ. ΓΓ, 42). — 4) Ἰυνὴ τοῦ Εὐθύνορος εἰς τὴν νῆσον Ἀτλαντίδα (Πλάτ. Κριτ. σ. 113).

Λευκιπίδες, ἴδ. Ἴδας. Διδόσκουροι.

Λεύκιππος 1) Οἰνομάου, ὡς κόρη μεταμορφωθείσα, παρεμόνευσε τὴν νόμφην Δάφνην, δι' ἧς καὶ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς (Πaus. Η, 20, 2). — 2) Υἱὸς Περιήρους, ἀδελφὸς τοῦ Ἀραρέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω, πατὴρ τῆς Ἀραρινῆς, Ἰλαίρας καὶ Φοίβης, αἵτινες ἐξ αὐτοῦ Λευκιπίδες ἐλέγοντο, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας (ἴδ. Ἴδας, Διδόσκουροι). — 3) Ἐἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων φιλοσόφων, πρῶτος ἐπισητῆς τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας, πιθανῶς περὶ 500 π. Χ. Πατρὶς αὐτοῦ λέγονται ὑπ' ἄλλων τὰ Ἀθήναι, ἢ Ἐλέα, ἢ Μήλος, ἢ Μίλητος· διδάσκαλοι δ' αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, μαθητῆς δ' ὁ Δημόκριτος, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ εἶτι μᾶλλον ἀναπτύξας εἰς ἃν καί τινες ἀποδίδουσι τὰ συνήθως ὡς τοῦ Λευκίππου θεωρούμενα συγγράμματα. Λέγεται δ' ὅτι καὶ πρακτικὰ ζητήματα τῆς φιλοσοφίας ἐπραγματεύθη ὁ Λεύκιππος.

Λευκοθέα, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεύκολλα, λιμὴν εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Κύπρου (Στράβ.).

Λευκολυφίδης, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγῶ Ἀδεμάντου (Πλάτ. Πρωταγ. 315).

Λευκὸν τεῖχος, φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρόδ. Γ, 91. — Θουκ. Α, 104).

Λευκονύη, 1) ἀττικὸς δῆμος τῆς

Λεοντίδος φυλῆς (Σουίδ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Μινύα (Οvid.).

Λευκόπετρα, ἀκρωτήριον ἐν Βρουτίοις, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, 12 μιλ. Ν. τοῦ Ὑγγίου (Στράβ. Ε, 211. ΣΤ, 259).

Λεύκος, ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς πρὸ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 491).

Λεύκοφρυς, πόλις Καρικὴ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, μετ' ἐπισημοτάτου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μετὰ λίμνης, ἣς τὸ θερμὸν ἀλλὰ πόσιμον ὕδωρ διετέλει ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 19. Δ, 8, 17). Ἐκαίθεν ἐπωνομάζετο ἢ θεὰ Λευκοφρύνη (Στράβ. Α, 14).

Λευκόσυροι, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Καρπαδοκίας, συριακῆς φυλῆς, ἀλλὰ τῶν Συρίων λευκότεροι (Ἡρόδ. Α, 72. — Ε, 45. Ζ, 72). Παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ παραλίας, μεταξύ τοῦ Ἄλως καὶ τοῦ Ἰριδος, καὶ ἀφ' οὗ τὸ τῶν Καρπαδόκων ἐπεκράτησεν ἀνά πᾶσαν τὴν χώραν (Ξεν. Ἀνάβ. Β, 6, 11, 9. — Στράβ. ΙΒ, 542).

Λεύκτρα, 1) πεδῖον δασυδὲς τῆς Βοιωτίας, μετὰ τὴν Πλαταιῶν καὶ Θεσπιῶν, περιήρητον διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἑπαμεινώνου τῆ 371 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 4, 9. — Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ). — 2) πόλις πρὸς Δ. τῆς Λακωνικῆς, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παμίσου, ἔχουσα ἀκρόπολιν καὶ ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἑρωτος (Πaus. Γ, 21, 7, 26, 4. — Πλούτ. Πελοπ. Κ). — 3) φρούριον ἐν Ἀρκαδίᾳ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λακωνικῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μεγαλοπόλεως (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24. — Θουκ. Ε, 54. — Πλούτ. Κλεομ. ΣΤ, Πελοπ. Κ).

Λεύκωμα, σάνις ἢ μέρος τοῦ χου λευκῶς χειρισμένου ἵνα δέχηται ἐπιγραφάς.

Λεύκων, 1) ἡγεμὼν τῆς Παντικαπέας ἐν τῇ Ταυρικῇ, ζῶν περὶ τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα, ἐκτιμούμενος δὲ ἐπὶ φρονήσει καὶ εὐγενείᾳ αἰσθημάτων (Δμοθ. π. Λεπτ. — Πολύαιν.). — 2) Υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς

(Ἀπλλδ. Α, 9, 2). — 3) χωρίον τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Ἀφρικῇ (Ἡρόδ. Δ, 160).

Λευκῶνης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Αἰσχροῦ, κόρης τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 2).

Λευκῶνιον καὶ Λευκωνία, πόλις τῆς Χίου (Θουκ. Η, 24. Πολύαιν.).

Λευκωπεύς, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς Οἰνέως (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Λευκωσία, νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπωνυμῶς μιᾶς τῶν Σειρήνων (Στράβ. Β. — Λυκφρ.). Ν. Λικόσα.

Λεχεάτης, ἐπιθετον τοῦ Αἰῶς ἐν Ἀλικήρᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐλέγετο γεννήσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Λέχαιον, χωρίον εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, 12 στάδ. Β τῆς Κορίνθου, μεθ' ἧς ἦν οὗτο διὰ μακρῶν τειχῶν, ὄχυρὸς λιμὴν διὰ τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῶν Κορινθίων καὶ τὰ ἐκ δυσμῶν προσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 17. Ἀγρ. Ε, 17). Ὀνομάσθη κατὰ Λέχην, υἱὸν Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης.

Λεωβιάτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λευκίργου, ὁ κατ' ἄλλους Χαρίλαος (ἴδ.). (Ἡρόδ. Α, 62).

Λεωγώρας, ὁ πρόπαππος ὡς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀνδοκίδου· ἐκεῖνος μὲν συνέπραξεν εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, οὗτος δ' εὐρέθη περιπεπλεγμένος εἰς τὴν δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν (Πλούτ. Β, Ι, Πητ. σ. 134).

Λεωθάμας, ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους 400 — 355 π. Χ. (Αισχ. κ. Κτησ. 531. — Δμοθ. Λεπτ. 501). Κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, ἐνεκάλεσε δὲ τὸν Χαβρίαν καὶ τὸν Καλλίστρατον.

Λεώδοκος, υἱὸς Βιάντος καὶ Πηροῦς, Ἀργοναυτῆς (Ἀπλλδ. Ροδ. Α, 119).

Λεωκίδης, υἱὸς τοῦ τυράννου τοῦ Ἀργεῶς Φεῖδωνος (Ἡρόδ. ΣΤ, 127).

Λεωκόριον, ἱερὸν τῶν 3 κορῶν τοῦ Λέω, ἥρωος ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων, θυσιάσαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν ἐπὶ μεγάλῳ λοιμῷ (Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 57).

Λεωκράτης, 1) εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην (τῆ 479 π. Χ.) τῆ δὲ 456 πολιορκήσας ὑπέταξε τὴν Αἰγίναν εἰς τὰς Ἀθήνας (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Θουκ. Α, 105. 108). — 2) Ἐπίσημος Ἀθηναῖος, φυχὼν ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, καὶ μετὰ 8 ἔτη διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, ἀλλὰ δι' ἰσοψηφίας ἀθωώθει.

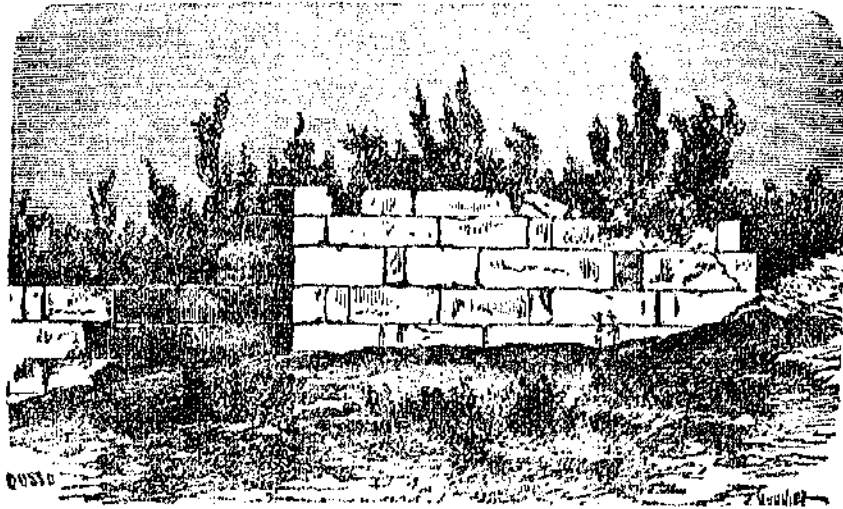
Λέων, 1) υἱὸς Εὐκράτιδα, ἐγγονος τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 600 π. Χ. (Ἡρόδ. Α, 65. Ζ, 240).

— 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος, μετὰ τοῦ Νικίου συνηγορήσας τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), εἰς τῶν τεθέντων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐν Σάμῳ στόλου κατὰ τῶν Ὑ' (Θουκ. Η, 24, 73). Μετὰ τὴν ἀποράκρυσιν τοῦ Ἀλκιβιάδου συναναύραρχος μετὰ 9 ἄλλων ἐν Ἀργινοῦσαις (406 π. Χ.) ἐπὶ δὲ τῶν Ἀ' ἀπεσύρθη εἰς Σαλαμίνα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτῶν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 18. Β, 3, 31). — 3) Βυζάντιος, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, διωκτῆς τῆς τυραννίδος, ὅτε ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (340). Φίλος του δὲ ἦν ὁ Φωκίων, ὃν ὑπεδέχθη τότε ἐκεῖ, τὸν Χάρητα δ' ὡς ὑποπτον ἀπέκλεισεν. Ἀπέθανε δι' ἐκουσίου θανάτου ὅτε ὁ Φίλιππος ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας παρὰ τοῖς Βυζαντιοῖς (Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. Νικ. ΚΑ).

Λέων, 1) ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας Ν τῆς Ἐρετρίας (ν. Στραγγυλόν). — 2) Ἀκρ. εἰς τὰ Ν τῆς Κρήτης (ν. Λεῖον). — 3) Χωρίον εἰς τ' Α τῆς Σικελίας, 5 μιλ. ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 15. — Λιν. XXIV, 39), ἢ θέσις ἐξ ἧς οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν. — 4) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης παρὰ τῇ Σιδόνι πρὸς τῇ Βηρυττῇ.

Λεωνίδας, 1) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, διεδέχθη τῆ 491 τὸν ἀτεκνον ἀδελφόν του Κλεομένην Δ'. Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον διὰ τῆς Θεσ-

σαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῷ 480 π. X. ἐν μέσῳ θέρει, ἐπεχείρησε τὴν υπεράσπισιν τοῦ στενοῦ τῶν Θερμοπυλῶν μετὰ 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρόδ. Ζ, 205, 225. — Ἰσοκρ. Παναγ. 25), συνοδευομένων ὑπὸ 2400 εἰλωτῶν, οἱ προστεθῆσαν καὶ 4000 σύμμαχοι. Μετὰ τετραήμερον διαταγμὸν προσβαλὼν ἀπεκρούσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ξέρξης, μέχρις οὗ, ὑπὸ τοῦ Ἐφιάλτου προδοθέντες οἱ Ἕλληνας περιεκυκλώθησαν. Τότε ἀπέπεμψεν ὁ Λεωνίδαο τοὺς συμμάχους (Πελοποννησίους, Φωκεῖς, Λοκροὺς), ὧν ματαία θά ἦν ἡ θυσία,

καὶ διετήρησε παρ' ἑαυτῆς μόνον 400 ἠθαιούς, οἵτινες ὁμῶς μετὰ ταῦτα διέφυγον, καὶ 1000 Θεσπιεῖς, πεσόντας πάντας μετὰ τῶν 300 Σπαρτιατῶν, πλὴν ἐνός ἐκ τούτων (Ἡρόδ. Ζ, 249). Ὅργισθεῖς διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀντίστασιν, ἀπέκοψεν ὁ Ξέρξης τοῦ Λεωνίδαο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσταύρωσεν αὐτήν (Ἡρόδ. Ζ, 238. Π, 114. Θ, 78). Ἄλλ' οἱ Ἕλληνας ἐτίμησαν διὰ μνημείων καὶ δι' ἁσμάτων τοὺς ἥρωας (Λοκ. κ. Λεωκρ. ΚΗ). Ἐν Σπάρτῃ δεῖκνυται ἔτι μνημεῖον ὃ ὑποτίθεται καὶ λέγεται, ἀλλ' ἀναποδεκτικῶς, «Λεωνίδαο τάφος». Ἦν δ' ἀνήλικα, ἐκ τῆς Γοργούης, θυγατρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεομέδους, ἀφῆκεν ὁ Λεωνίδαο τὸν Πλεισταρχον.

— 2) Λεωνίδαο Β, υἱὸς Κλεωνόμου, πατὴρ τοῦ περιφήμου Κλεομέδους Γ'. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόμου, διὰ δόλου τῷ 320 π. X. εἰς ὑποταγὴν ἐπαναγαγὼν 3000 μισθωτοὺς, οὓς ὁ Ἀντίγονος εἶχε πέμψει εἰς Λυκαονίαν, καὶ οἵτινες εἶχον ἐπαναστῆ (Πολύαιν. Δ, 66). — 4) Περίπυστος Ῥόδιος Ὀλυμπιονίκης τῆς 154—157 Ὀλ. — 5) Ἐτερος Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς (Στρώ. ΙΔ). — 6) Ἕλληνα ἐπιγραμματογράφος ἐξ Αἰγύπτου, ἐπὶ Νέρωνος ζῶν ἐν Ῥώμῃ. — 7) Ἄλλος ἐπιγραμματογράφος ἐκ Τάραντος. Ἄμ-

φοτέρων σὺζονται τινα ἐπιγράμματα. — 8) Στρατηγὸς Βυζάντιος (Αἰλιαν.).
Λεωνίδεα, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ἐν Θερμοπύλαις μετὰ τῶν 300 ἠρωϊκῶς πεσόντος, τελευτήσαντος ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ, πρὸ τοῦ κενοταφίου τοῦ Λεωνίδαο, ἀπέναντι τοῦ θεάτρου, μετὰ πανηγυρικῶν ἀγορευσέων καὶ ἀγώνων, ὧν Σπαρτιάται μόνον ἐπατρέπετο νὰ μετέχωσι (Πλουτ. Γ, 143, 1).
Λεωνίδης, 1) ζωγράφος ἐξ Ἀθηδόνος τῆς Βοιωτίας, μαθητῆς τοῦ Ἰδωφράνου. — 2) Ἀρχιτέκτων γράψας περὶ συμμετρίας. — 3) Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, πιθανῶς μετὰ τὸν Γαληνόν. — 4) Γραμματικὸς ἐξ Ἡλιδος. — 5) Διδάσκαλος τοῦ νέου Κικέρωνος

ἐν Ἀθήναις τῷ 44 π. X. (Cic. atom. XVI, 21, 5).

Λεωνόκη, κόμη τῆς Ταρρακονικῆς Ἰσπανίας (Πτολ. Β, 6).

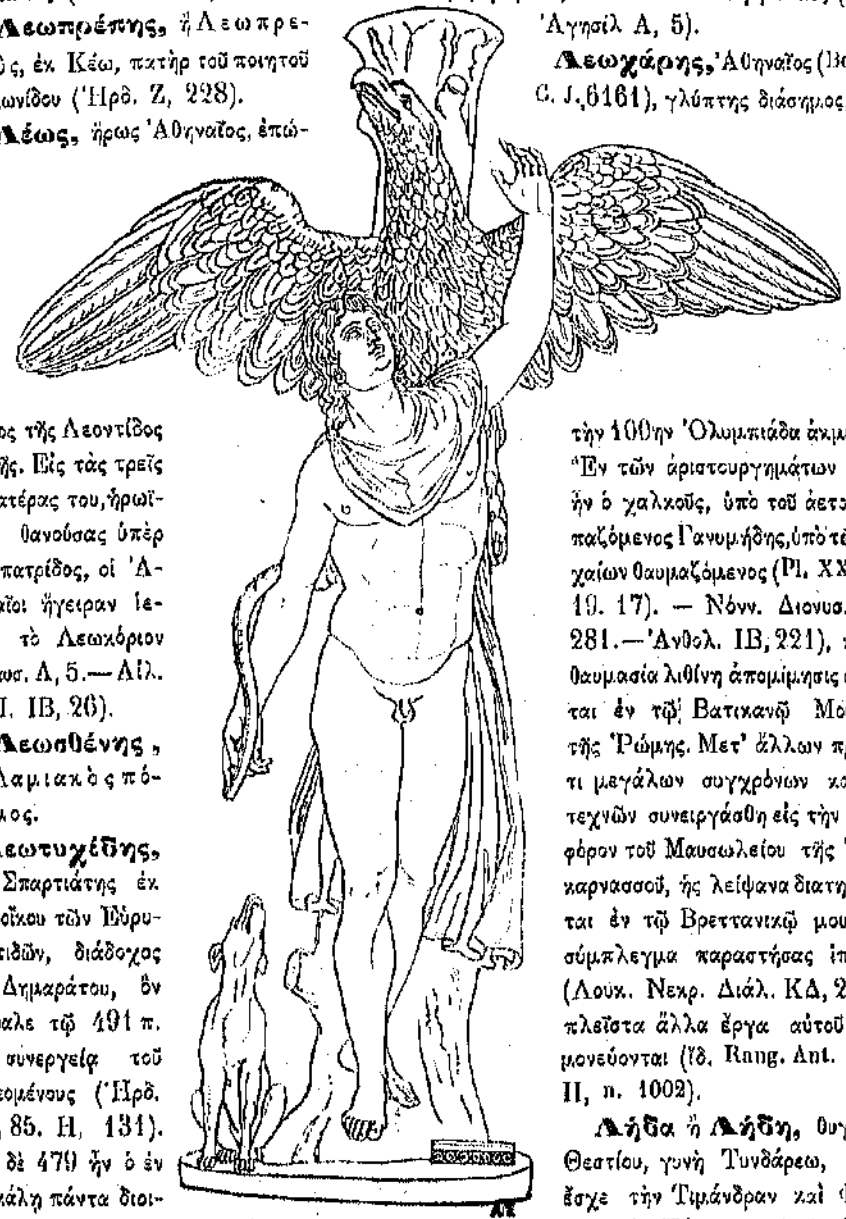
Λεωπρόπτης, ἢ Λεωπρεπύς, ἐκ Κέω, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου (Ἡρόδ. Ζ, 228).

Λέως, ἥρωας Ἀθηναῖος, ἐπώ-

πέθανεν (Ἡρόδ. ΣΤ, 72, — Διόδ. ΙΑ, 34, 48).

— 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος. Ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ, κατηγορηθέντος ὡς μὴ γνησίου, ἐβασίλευσαν ὁ Ἀγχιλαῖος (Ξενοφ. Ἀγχιλαῖ Α, 5).

Λεωχάρης, Ἀθηναῖος (Βλακεκ, C. J. 6161), γλύπτης διάσημος, περὶ

νομος τῆς Λεωντιδος φυλῆς. Εἰς τὰς τρεῖς θυγατέρας του, ἠρωϊκῶς θανούσας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ἱερὸν, τὸ Λεωχόριον (Πλουτ. Α, 5. — Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 26).

Λεωσθένης, ἴδ. Λαμιακὸς πόλεμος.

Λεωτυχίδης, 1) Σπαρτιάτης ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ἰδωροντιδῶν, διάδοχος τοῦ Δημαράτου, ὃν ἐξέβαλε τῷ 491 π. X. συνεργεῖα τοῦ Κλεομέδους (Ἡρόδ. ΣΤ, 85. Η, 131). Τῷ δὲ 479 ἦν ὁ ἐν Μυκᾷν πάντα διοικῶν τὸν Ἑλληνικόν

στόλον (Ἡρόδ. Θ, 90). Περσέας δ' εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τῶν Ἀλευαδῶν (τῷ 470), ἐδαροδοχήθη, καὶ ἵνα ἀποφυγῇ τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, ἀπῆλθεν εἰς Τεγέαν, ἐνθα καὶ ἀ-

τὴν 100ῃν Ὀλυμπιάδα ἀκμαίων. Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦν ὁ χαλκοῦς, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρπαζόμενος Γανυμήδης, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενος (Pl. XXXIV, 19, 17). — Νόνν. Διονυσ. ΙΒ, 281. — Ἀνθολ. ΙΒ, 221), καὶ οὐ θαυμασία λιθίνη ἀπομίμησις ἀσέεται ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης. Μετ' ἄλλων προσέτι μεγάλων συγχρόνων καλλιτεχνῶν συνειργάσθη εἰς τὴν ζωοφρόν τοῦ Μουσουλίου τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἧς λείψανα διατηροῦνται ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ, σύμπλεγμα παραστήσας ἰππέων (Λοκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΔ, 2) καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται (Ἰδ. Rang. Ant. Hell. II, n. 1002).

Λήδα ἢ **Λήδη**, θυγάτηρ Θεαίου, γυνὴ Τυνδάρεω, ἐξ οὗ ἔσχε τὴν Τιμάνδραν καὶ Φιλονόην, τὸν Κάστορα καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν, καὶ συγχρόνως ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Πολυδεύκην καὶ τὴν Ἑλένην. Κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον, τοῦ Τυνδάρεω υἱοῖ ἦσαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, τοῦ Διὸς δὲ θυγάτηρ ἡ

Ἑλένη (Ἰλ. Γ. 426. Ὀδ. Α, 298), κατ' ἄλλους δὲ μύθους τ' ἀνάκαλιν (Εὐριπ. Ἰλ. 254. 1680). Κατὰ μεταγενεστέρην δὲ παράδοσιν (Ον. Η, 24, XVII, 55. — Ηορ. Α, ρ. 347. Sat. II, 1, 26), ἡ Λήδα ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον, δύο ὠὰ, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐνέκλειε τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην τὸ δὲ ἄλλο τὴν Ἑλένην.

Ληθαίος, 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ παρὰ τῇ Γόρτυνι, ἐκβάλλων νοτίως εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Μαγνησίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον (Ἀνακρ. 54. — Στράβ.).

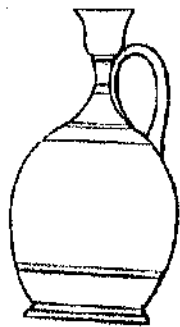
Λήθη, ἴδ. Ἄδης.

Λήθος, υἱὸς Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσῃ (Ὀμ. Ἰλ. 843).

Λήυτος, υἱὸς Ἀλέκτορος (ἢ Ἀλεκτρούβου), Ἀργοναυτὴς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν πρὸ τῆς Τροίας, τρωθεὶς ὑπὸ Ἐκτορος, ταφείσθ' ἐν Πλαταιαῖς (Ἡμ. Ἰλ. Β, 444. Ρ. 601. — Εὐριπ. Ἰφιγ. Α, 256).

Λήκυθος, μικρὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου Σιθωνίας Δ ἐπὶ ἀκρωτηρίου. Ὁ Βρασιδᾶς, κατακτήσας αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, κατέσκαψε τὰ τείχη του (Θουκ. Α. 113).

Λήκυθος, φιάλη στενὸν ἔχουσα τὸν

Λήκυθος ἀρβυλάη.

Λήκυθος.

λαιμόν, ἰδίως δι' ἔλαιον ἢ μέρα, κεραμικὴν, κολλάκις δὲ καὶ ἀλαβαστρίνην ὁ δὲ Ὀμηρος (Ὀδ. Ζ, 39) μνημονεύει καὶ χρυσεῖς. Αἱ τῶν Ἀθηναίων ἀπαντῶνται λευκαί, ἐπιγεγραμμένα δι' ἐλευθέρας χεῖρας. Λήκυθος δὲ

ἀρβυλαῖν ἔλεγετο ἢ ἔχουσα ὀγκωδεστέρην τὴν κοιλίαν, κατὰ τὸν ἀρβυλον, ὅστις ἦν ἀγ-

Ἀρβυλάς.

Λήκυθος.

γεῖον στρογγύλην τὴν κοιλίαν ἔχον καὶ στενὸν τὸν λαιμόν.

Ληλάντιον πεδίον, ἴδ. Εὐβοία.

Λημιάνισκος, ταινία ἐξ ἐρίου, ἐν τοῖς νικητήροις στεφάνοις προσδεσμένη καὶ ἐπισθεν αὐτῶν κρεμασμένη ἰδίως παρὰ Συρακουσίοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἐδίδετο καὶ αὐτὴ μ-

Ἀνάγνωστον πορφυρεῖος Κισσίου

νη ἐπὶ τιμῇ, καὶ ἦν τότε συνήθως κατασκευασμένη, ἢ ἀργυροῖς ἢ χρυσοῖς ἐλάσμασι κεκοσμημένη. Προσέτι δ' ἐφέρετο καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς (Ἀθήν. — Πλούτ. λ. — Virg. — ΡΗη.).

Λήμνος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖοτάτα καὶ Λίθια καὶ Ὑψιπέλια καλουμένη, Ν τῆς Θάσσης, 87 μίλ. Α τοῦ Ἄθου, ῥίπτοντος, ὡς ἐλέγετο, τὴν σιάν του μέχρις αὐτῆς, ἡφαιστεια, πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ σεισμῶν, καὶ θερμὰς πηγὰς κεκτημένη, δι' ὅ καὶ ἦν ἱερὰ τῷ Ἡφαίστῳ (Ὀμ. Ἰλ. Α, 590. — Ἀνακρ. ΑΣΤ, 2). Ἡ ἔκτασις αὐτῆς 6 [] μίλ. Ὑψηλὸν αὐτῆς ὄρος πρὸς Α ἑκαλεῖτο Μόσυχλος. Παρήγε δ' ἐν ἄλλαις μίλτον, χρησιμεύουσαν εἰς χρωματισμὸν καὶ εἰς ἀντιφάρμακον, ἱατρικὸν κατὰ δηγμάτων ὄψων, κτλ. Ἐνταῦθα εἶχε μείνει ὁ Φι-

λοκίτης ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ ἀρχαῖοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294) Σιτίες ἄνδρες, ἦσαν πειραταί, καὶ εἶχον δεχθῆ τὸν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σφενδονισθέντα Ἡφαιστον. Κατ' αὐτοὺς δὲ Λήμνιος, λημνία χεῖρ, ἐδήλου ὀλέθριος. Οἱ μετὰ ταῦτα δὲ κάτοικοι, Μινύαι, ἦσαν υἱοὶ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν γυναικῶν τῆς νήσου, ὅς οἱ ἄνδρες τῶν εἶχον ἐγκαταλείψει. Καὶ τοὺς δ' ἐδίδωκεν οἱ Πελασγοὶ μετὰ ταῦτα. Ὁ Δαρεῖος ὑπεδούλωσε τὴν νῆσον, ἠλευθέρωσε δ' αὐτὴν πάλιν ὁ Μιλτιάδης· εἶτα δ' ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων μετέθε αὐτὴ εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Ἡρόδ. ΣΤ, 136. — Θουκ. Α, 109. Ζ, 57. — Πολύδ. Α. 18). Ἐλέγετο δὲ καὶ διπολις ἡ νῆσος, καὶ ὁ ἔχουσα δύο πόλεις, τὴν Ἡφαιστίαν πρὸς Α, τὴν Μυρίναν (ν. Κάστρον) εἰς τὴν παραλίαν.

Ληναῖα Ἀθηναῖος, ἴδ. Διόνυσος.

Ληναῖον, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ληνός, τὸ μέρος ἐνθα κατοῦνται αἱ σταφυλαὶ πρὸς οἰνοποιίαν. Οἱ εἰς τὸν ληνὸν ἐργαζόμενοι ἐλέγοντο ληνοβάται, οἱοὶ δύο παρίστανται εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐξ ὧν καταφαίνεται καὶ ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς εἰς τοὺς σατύρους ἀποδοθείσης μορφῆς. Εἰς ἄλλα ἔργα τέχνης πολλὰς εἰς πολλὰς παριστῶνται οἱ κατοῦντες, καὶ ἔχου-

σιν ἢ τὰς ράβδους ἀνά χεῖρας, ὡς οὗτοι, ἢ σχοινίον ὑπὲρ αὐτοὺς ἐξ οὗ κρατοῦνται. Ληνεῶν δ' ἦν ὁ τόπος ἢ οἶκος ὁ περιέγων τὸν ληνόν· καὶ ἐκ τοῦ ληνοῦ ἦν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βάκχου Ληναῖος. Ἐν γένει δὲ ληνὸς ἐλέγετο πᾶν κοῖλον δοχεῖον, καὶ αὐτὴ ἡ λάρναξ τῶν τάφων, ἢ σαρκοφάγος· προσέτι δι' αὐτὴν καὶ τὸ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς

ἣν ἐμπήγγυται ὁ ἱστός. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀμάξας ἢ ἔδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἥνιοχος.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἴδ. Δῆμος.

Ληξιαρχοὶ, ἐν Ἀθήναις 6 ἄρχοντες, μετὰ 30 βοηθῶν, ἐπιτηροῦντες ὅπως οὐδεὶς μὴ δικαιούμενος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, πᾶς πολίτης δὲ προσέρχεται ἐγκαίρως, καὶ οὐδεὶς πρὸ ὥρας ἀναχωρῇ.

Ληξόδοτος, λαὸς ἐν τῇ Λουδοῦνιᾳ Γαλλίᾳ, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὴν νῦν Νορμανδίαν.

Λητώ, θυγάτηρ τοῦ Κοῖου καὶ τῆς Φοῖβης, Τιτανίς, σύζυγος τοῦ Διὸς πρὸ τῆς Ἥρας, σχοῦσα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ἡσιόδ. Θωγ. 406. 921), δι' ὅ καὶ παρήκει τοῖς θεοῖς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἦν μελανεῖμων (Ἡσιόδ.), προσηγῆς θεά. Ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ κατ' Ὀμηρον (Ἰλ. Υ, 40. 72. Α, 497) παρίσταται μετὰ τῶν τέκνων τῆς εἰς τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν Τρώων. Ὁ Ὀμηρος μνημονεύει (Ἰλ. Ω, 602) καὶ τοῦ μύθου τῆς Νιόβης (ἴδ.), ἐν χωρίῳ δὲ ὁ κρίνεται μὴ γνήσιον (Ὀδ. Α, 51. 513) μνημονεύεται ὁ μῦθος κατ' ὄν ὁ Τιτυὸς, προσβαλὼν τὴν Λητώ ὅτε διὰ τοῦ Πανοπέως μετέβαινε εἰς τὴν Πυθῶ, ἐτιμωρήθη διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἄδῳ. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ἔπη τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἤδη μετὰ τῆς Ἥρας νευμφευμένου, καὶ ὑπὸ ταύτης ζηλοτυπούσης καταδιώκεται διὰ πάσης τῆς γῆς, ὅθεν καὶ τινες τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀλάσθαι (πλανασθαι) παράγουσιν. Ἐν Δῆλῳ δὲ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύνθου, ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ ταύτην ἰδίως κατὰ στ. 16 ἐν Ὀργυείᾳ, δηλ. τῇ Ῥηναίᾳ, ἢ ἐν τεμένει τῆς Ἐφέσου. Ἐλατρεύετο δὲ κυρίως μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς.

Λεβάνιος, Ἕλληνας σοφιστής, ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γενν. τῷ 315 μ. Χ., ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδίδασκεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἄλλ' ὑπὸ φθονερῶν ἀντιλήλων συκοφαντηθεὶς, ἐξεβλήθη ὑπὸ τῆς κυ-

θερνήσειος τῆ 316, ἐδίδαξεν ἐπὶ 5 ἔτη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ μετακλήθη μὲν αὖθις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐκεῖ ραδιουργιῶν δυσανασχέτων, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἐν προεβηλικῇ ἡλικίᾳ, ἴσως τῆ 391. Ἰδιωλολάτρης, καὶ τούτου ἕνεκα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ προστατευόμενος, ἦν ὁμῶς πρὸς τοὺς χριστιανούς ἀνεκτικός, καὶ μεταξύ τῶν μαθητῶν του ἦσαν ὁ Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, καὶ πικανῆς καὶ ὁ ἱστορικός Ἀμμιανός. Ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ δὲ κατεῖχε καὶ δημοσίαν θέσιν ὡς ταμίης. Πολλὰ ἔγραψε, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα. Ἐὰ κυριώτερα εἰσὶ ῥητορικά, ὡς τὰ «προγυμνασμάτων παραδείγματα», ὑπὲρ τὰ 60, ἀλλὰ, μολέται, ἦτοι ἀγορεύσεις ἐπὶ πλαστῶν ὑποθέσεων, περὶ τὰς 50, ὧν τινες, ὡς ἡ πρὸς τὸν Ἰουλιανόν, αἰ πανηγυρικοὶ Κωνσταντίνου καὶ Κωνσταντος, ἔχουσι σπουδαιότητα διὰ τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορίαν. Προσοχῆς ἀξίαι εἰσὶν αὐτοῦ καὶ ἡ βιογραφία τοῦ Δημοσθένους καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν λόγων τοῦ ῥήτορος. Σώζονται δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 4000 ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἰς ἐπισήμους συγχρόνους, πιστῆ εἰκὼν τῶν τότε περιστάσεων ἀλλὰ τὸ ἐν τέταρτον αὐτῶν διατηροῦνται μόνον ἐν λατινικῇ μεταφράσει. Βαθῆως τὸν Ὀμηρον, τὸν Πλάτωνα καὶ μάλιστα τοὺς ῥήτορας σπουδάζας, ἔχει τὴν γλῶσσαν καθαρὰν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπιτηδεύσεως ἥτις ἐχαρακτήριζε πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ γραφόμενα.

Λίβανος (ὁ), ἢ Λίβανον ὄρος, τῆς Φοινίκης καὶ Κοίλης Συρίας, δυσβατον καὶ χιονοσκεπές, παραταίνει τὴν ἀκτὴν βορείως τῆς Σιδῶνος, (Πολδ. Ζ, 45.—Διόδ. ΙΑ, 22.—Στράβ. ΙΣΤ, 754).

Λιβανωτῆρες, κινδύτιον τετράγωνον περιέχον τὸ λίβανον (θυμίαμα) τῶν θυσιαῶν. Εἰς ἡ

Ἀνάγκ. Μουσ. Βασιλικῆς

του ἔφερε συνήθως τὴν λιβανωτῆριν, ὡς καὶ τὴν προχοῖδα τῶν σπονδῶν, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱερέως.

Λίβηθρα, Λεῖβηθρα ἢ Λεβηθρον, ἀρχαία πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας πρὸς τῆ Ὀλύμπῳ, ΝΔ τοῦ Δίου. Ὁ ποταμὸς Σὺς πλημμυρῆσας κατέστρεψεν αὐτὴν (Στράβ. Θ, 410.—Παυσ. Θ, 35).

Λε(ει)βηθριον ὄρος, τὸ Δ μέρος τοῦ Ἐλικίδος, πρὸς τῆ Κορωνεῖα, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Λιβηθριδῶν Μουσῶν καὶ Νυμφῶν, καὶ δύο πηγῶν, αἰτνες ὁμοίαζον στῆθι γυναικῶν, τὸ δὲ ὕδωρ αὐτῶν ἦν γαλακτώδες (Παυσ. Θ, 34, 4.—Στράβ. Η, 410).

Λίβρις (ἴ), ὁ ἐπίσημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς τῆ 58 μ. Χ., γράψας εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 744 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον (1-10. 21-45) σώζονται.

Λιβουρνέα ἢ Λιβουρνία, χώρα Ἠλυρικῆ παραλία. Ὁ ποταμὸς Ἀρπίς ὠρῖεν αὐτὴν Β πρὸς τὴν Ἰστρίαν, ὁ Τίσιος Ν πρὸς τὴν Δαλματίαν. Ἦν δὲ τὸ Δ μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τὸ Β τῆς Δαλματίας, ὁρεῖνόν καὶ τραγῶ, οὗ οἱ κάτοικοι, Λιβουρναί, ἦσαν ἑμπειροὶ ναυτικοί.

Λιβύα καὶ Ἀφρικῆ, τὸ τρίτον μέρος τῆς Γῆς. Μέχρις Ἰπποδοτέου οἱ ἀρχαῖοι παρεδῆχοντο τῆς γῆς δύο μόνον μέρη, τὴν Ἑβρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, αἷς προσελογίζον καὶ εἴ τι τῆς Ἀφρικῆς ἐγνωρίζον. Ἀφρικῆ δ' ἐλέγετο μόνον χώρα αὐτικῆς τῆς Αἰγύπτου κειμένη, καὶ βυθιζομένη ἐξετάθη ἐκείθεν τὸ ὄνομα. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπεκράτησε τὸ τῆς Λιβύης, τὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς μᾶλλον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ἐβριζε δ' αὐτὴν πρὸς Δ ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς καὶ ὁ ἀρκτικὸς κόλπος (ἀρχαιότερον δ' ἐβρωρεῖτο ὁ Νεῖλος ὡς ὄριον) καὶ ὁ ἰσθμὸς τῆς Ἀραβίης (Σουέξ) πρὸς Β ἢ Ἰνδόν, ἢ μεσόγειος θάλασσα, παρὰ τὴν ἀκτὴν Λιβυκὴν λεγομένην πέλαγος πρὸς Δ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ πρὸς Ν τὸ Αἰθιοπικόν. Κυρίως δ' ἐγνωρίζον αἱ ἀρχαῖοι τ' ἀνατολικὰ καὶ βόρεια αὐτῆς μέρη, ἐνθα ὑπῆρχον Φοινικικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἀποικία, ἢ

Καρχηδῶν, ἢ Κυρήνη κτλ. Τῶν δὲ δυτικῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἐνδον ἐρήμου ὀλίγιστα μόνον ἦσαν γνωστά. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται περὶ περιπλου ἐν διενήργησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεχῶ, ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στηγῶν ὀπίσω· καὶ τὸ ἀξιοπίστον αὐτοῦ οὐδὲλως ἠμφισθητήθη. Τοῦ δ' ἐν περὶ τὰ 510, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 470 ἐπεχείρησεν ὁ Καρχηδόνιος Ἄνων, σώζεται γνησία ἐκθεσις ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει, καθ' ἣν, ἀποπλεύσας μετὰ 60 πλείων καὶ τρισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς Ἰδρυσιν ἀπακτιῶν, ἐβησεν εἰς τὸ ἐσπέρου κέρας (ν. πράσινον ἀκρωτήριο), καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ νότιον κέρας (ν. ἐρυθρὸν ἀκρωτήριο) μέχρι Σενεγάλλας καὶ Γαμβίας. Μεταγενεστέρως, καὶ ταῦτα ἐλησιμονήθησαν, καὶ ὁ Πτολεμαῖος πιστεύει εἰς συνάφειαν τῶν νοτίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (Β, 32. Δ, 181) περιβάλλει τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος πρὸς Δ καὶ Ν τὴν Λιβύην, διαιρουμένην εἰς Αἴγυπτον, Αἰθιοπίαν καὶ τὴν κυρίως Λιβύαν, τὴν οἰκουμένην πρὸς τῆ Μεσόγειον, τὴν Θηριώδη, Ν τοῦ Ἀτλαντος, τῶν Ῥωμαίων τὴν Γαιουλίαν, καὶ τὴν Ψάμμον (τὴν ἐρημον Σαχάραν), ἐγκλειουσάν τινες ὁάσεις· τὰ δ' ἐπέκεινα τῆς ἐρήμου εἰσὶ σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβολα, καὶ περὶ τῶν ἐγκατοίκων μνημονεύει ἐν Δ, 168—199. Χῶραι αὐτῆς πρὸς Β μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢ Μαρμαρική, ἢ Κυρηναϊκή, ἢ κυρίως Ἀφρικῆ, ἢ Ναυμιθία, ἢ Μαυριτανία. Ὀρη δὲ, ὁ χιονοσκεπὴς Ἄτλας, ὁ μετῶν Δ, καὶ ὁ ἐλάττων, ἐκείνου Β. Εἰς δὲ τὰ Ν τῆς Δ ἀκτῆς τὸ θεῶν ὄχημα (ἴσως τὰ ὄρη τοῦ Κόγγου ἢ ὁ Σάγγρις) εἰς δὲ τὸ Ν. ὄριον τῆς Αἰθιοπίας τὸ ὄρος τῆς Σελήνης. Ὁ κυριώτατος δὲ ποταμὸς ἦν ὁ Νεῖλος, μετὰ τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Δ ἐρημον ἦν ὁ Νίαις, πικανῆς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, μετὰ τοῦ ἐν ὁ Πλίνιος ὀνομάζει Βαμβῆταν (ὁ ν. Σενεγάλιος), καὶ ὁ Μασίθολος (ἴσως ὁ ν. Γαμβίας). Ὁ Νίγειρ καὶ ὁ Γεῖρ ἔρρεον εἰς τὸ Β χεῖλος τῆς μεγάλης

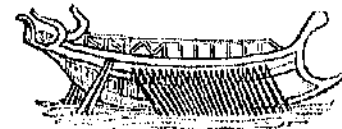
ἐρήμου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς Καρχηδόνος κυρίως Ἀφρικῆ ἐλέγετο ἢ Ῥωμαϊκῆ ἐπαρχία ἢ ἔχουσα πρὸς Δ ὄριον τὴν Νουμιδίαν, πρὸς Α τὴν Κυρηναϊκὴν, πρὸς Β τὴν θάλασσαν, διαιρουμένην εἰς Ζευγιτάναν πρὸς Β καὶ Βυζάκιον πρὸς Ν.

Λιβυκόν, ὄρος, τὸ Δ ὄριον τῆς Αἰγύπτου (Ἡρδ. Β, 8), (ν. Δζεβέλ).

Λιβυκὸν πέλαγος, τοῦ Αἰγαίου τὸ μεταξύ τῶν δύο Σύρτων τῆς Ἀφρικῆς καὶ μεταξύ τῆς Κρήτης (Πολδ. Α, 42.—Διόδ. Ε, 39. Στράβ. Β, 192, Ι, 488).

Λιβυφοίνικες ἢ Λιβυφοίνικες, κάτοικοι τῆς Β παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, μικτὸς πληθυσμὸς ἐκ Φοινικῶν καὶ Ἀφρικανῶν, (Πολδ. Γ, 33.—Διόδ. Κ, 55).

Λιβυρνής, πλοῖον πειρατικόν ὁ παρὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸν στόλον τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης. Εἶχε

Ναυσίον Ἀφρικανῶν

τὴν πρῆραν καὶ τὴν πρύμνην ἐπίσης δεξίαν, ἵνα πλέη κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις.

Λιβύσσα, παράλιος πόλις τῆς Βιθυνίας, μεταξύ Νικομηδείας καὶ Χαλκηδόνος, ἐνθα λέγεται δηλητηριασθεὶς ὁ Ἀννίβας (Πλούτ. Φλαμ. Κ.—Ἰστρ. Δ, 14).

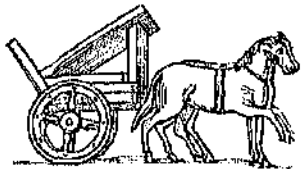
Λίγασα, μία τῶν Σειρήνων (Ἔδουθ. εἰς Ὀμ.).

Λίγηρ, Λεῖγηρ ἢ Λίγρος, ποταμὸς τῆς Γαλλίας (ν. Loire) (Στράβ. Δ, 189).

Λίγυες εἶτα καὶ **Λιγυστινοὶ,** λαὸς ἀρχαῖος καὶ πολυάνθρωπος· κατὰ τὴν Ν παραλίαν τῆς Γαλλίας μέχρι Ἰταλίας, ἐν Μασσαλίας μέχρι Πίσης. Ὁ Ἐρατοσθένης Λιγυστινὴν ἔλεγε πᾶσαν τὴν Δ χερσόνησον τῆς Ἑβρώπης, ὁ δὲ Ἰάκιτος (Germ. XLIII), τοῦ λαοῦ τούτου ἔγνη ἔλεγον ὑπάρχοντα καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἃ ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 72) τάττει ἐν Ἀσίᾳ. Ἐπ' Ἀύγουστου δ' ἦν ἡ Λιγυστικὴ

ή μεταξύ των παραθαλασσιών Ἀλπεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ τοῦ Πάδου ἐν Ἰταλίᾳ.

Λεθοβόλος, πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐξετέβευον λίθους. Ὁ μηχανισμὸς αὐτῆς ἀγνω-

Ἀνάλυτον στήλης Μ. Λύρηλιου

στος. Αἱ ἐλάσσονες μετεφέροντο ἐφ' ἁμαξῶν.

Λεθοτομῆλαι, παρά ταις Συρακούσαις, χρησιμεύουσαι εἰς φυλακὰς (Θουκ. Ζ', 86).

Λεθοξόος, **λεθοτόμος**, λιθοῦργ-

Ἐκ χειρογράφου τοῦ Περρῆλιου

γός. Οἱ τὸν λίθον τέμνοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἶχον τὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα ὡς σήμερον.

Λέκνον, κόσκινον τοῦ σίτου, ἴσως ταῦτ' ἐστὶν τῆς λικμῆς, πλατὺς κάλαθος δι' οὗ ἐλίκνιζον ἢ καθαίροντες διήρουν τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ἀγύρων. Εἰς τοιαῦτα δὲ πλεκτὰ πανέ-

Ἐξ ἁρξίου ἀναλόγου

Ἐκ κερῆσιου ἀναλόγου

ρια ἔφερον καὶ τὰ ταις θυσίαις ἤ χρήσιμα σκευὴ καὶ τὰς δι' αὐτὴν ὁπώρας οἱ λικνοφόροι (Πλούτ.—Ἰσοχ.), δι' ὃ δὲ Διόνυσος καὶ λικνίτης ἐλέγχετο. Τοιοῦτοι δὲ κάλαθοι ἐχρη-

σίμειον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. κτλ.) καὶ εἰς κοιτίδα τῶν βρε-

Κεράμιον ἀναλόγου

φῶν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὴν καθιερώθη τὸ ὄνομα. Πιθανῶς δ' ἐκρεμῶντο εἰς σχοινίον, καὶ οὕτως εὐκολώτερον ἐκινούντο, ὥστε καὶ ὁ Θεόκριτος (ΚΑ, 10), λέγει καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τοῦτο ἐνίοτε χρησιμεύουσαν. Αἱ τροφοὶ ὅμως ἐπρωτίμων νὰ κοιμῶνται τὰ βρέφη διὰ βανκαλημάτων (νανουρισμάτων) κινουσαὶ αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των.

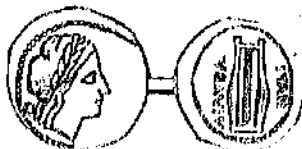
Λεκύμνιον, φρούριον ὑπὲρ τὴν Τίρυνθα, κτιθὲν ὑπὸ Λικυμνίου (Στράβ.).

Λεκύμνος, 1) υἱὸς Ἡλεκτρώου καὶ Μηδείας, θεῖος τοῦ Πρακλέους, μόνος τῶν ἀδελφῶν του σωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερελάου μάχην, φονευθεὶς δὲ κατὰ λάθος ὑπὸ Ἐληπτολέμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πρακλέους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 663. — Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Πήτωρ Σικελός, λιαν ἐντριβῆς εἰς τὴν τέχνην του (Παλτ. Φαῖδρ. 276).

Λεκύμνος, ἴδ. Ἑρακλῆς.

Λέλαια, 1) πόλις τῆς Φωκίδος προσηρικῆ, πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηφισοῦ, λελητηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 522. — 2) θυγάτηρ τοῦ Κηφισοῦ, μία τῶν Ναϊάδων καθ' ἣν ἐκλήθη ἢ κόλις (Παυσ. Ι, 33).

Λελύθαιον, ἄκρωτήριον τῆς Σικελίας, 1000 στάδ. ἀπέχον τῆς Ἀφρικής. Ἐπ' αὐτοῦ ἱδρυσαν οἱ Καρχηδόνιοι τῇ 397 π.Χ. τὴν ἄχυρὰν πόλιν Μοτύην, ὁμώνυμον τῇ ὑπὸ

τοῦ Διενυσίου καταστραφεῖσα, καὶ περιβαλόντες αὐτὴν διὰ τάρρου 66' εὐρείας καὶ 40' βαθείας, ἐνέθηκαν φρουρὰν 20,000 ἀνδρῶν (γ.

Μαρσάλα). Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν προσέβαλον τῇ 250 ἀνεπιτυχῶς (Πολύβ. Α, 42. 47. — Στράβ. ΣΤ, 265).

Λεμενήζιον, τόπος παρὰ τῇ Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Α, 18).

Λεμῆν, κόλπος θαλάσσιος ἢ καὶ μεγάλων ποταμῶν, κατάλληλος εἰς ἀγκυροβόλησιν καὶ καταφυγὴν, φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν πλοίων, συνεπληροῦτο πολλάκις διὰ τῆς τέχνης, σκαπτομένου εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐτέρου ἐλάσσονος, μυχοῦ ἢ ὄρμου, διὰ τὰ ἐκεῖ ἐναπομένοντα πλοῖα. Προκυμαῖαι δὲ ἐξέταιον καὶ ἐξησφάλιζον κατὰ τρικυμιῶν τοὺς μέλλοντας τῶν λιμένων, καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν ὀψοδομοῦντο πύργοι πρὸς ἄμυναν ἢ φάροι πρὸς φωτισμόν, καὶ ἀλύσεις ἐνταῦθα ἐκλείον τὸν λιμένα (Κλειστός λιμῆν). Κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν ἀκτὴν ἐτίθεντο κίονες ἢ σιδηροὶ κρίκοι πρὸς πρόσδεσιν τῶν πλοίων. Ἐπὶ τῶν λιμένων ἴστατο συνήθως ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, εἰς μνήμην τῆς ἐκ τῶν κυμάτων γεννήσεως αὐτῆς.

Λεμναίαι, 1) πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, ἔχουσα ναὸν τῆς Λιμναΐδος Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα νέοι Μεσσηνιοὶ, προσβαλόντες τὰς πανηγυρίζουσας Σπαρτιατῆδας κερδένους, προῦκάλεσαν τὴν ἐκρηξὴν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Παυσ. Γ, 2, 6, 16, 6, 31, 3. — Στράβ. Ζ, 362). (ν. εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τὸ παρεκκλήσιον «Παναγία τῆς Βολιμουῦ»). — 2) μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης. ἴδ. Λακωνική. — 3) μέρος περὶ τὰς Ἀθήνας ΝΔ, ἐνθα ἐκεῖτο τὸ Ληναῖον, λεγόμενον καὶ ἱερὸν τοῦ ἐν Λιμναίᾳ Διονύσου. — 4) Πόλις εἰς τὴν Δακτὴν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Δ τῆς Σητοῦ (Στράβ. ΙΔ, 635).

Λεμναία, κώμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 80).

Λεμνώρεα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δαριδῆος (Ἀπλδ. Α, 2, 7).

Λεμός, ἢ παῖνα, ἐξ ἐλλείψεως τροφῆς ἐν προσωποποιήσει παρ' Ἡσίοδῳ (Θεογ.

207), καὶ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ παρὰ τοῖς Λατίνοις (Βιργ. Αἶ, VI, 278. — Ον. Μετ. VIII, 798), τέρας ἄγριον, δασεῖαν ἔχον τὴν κόμην καὶ κολοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τέκνον τῆς Ἐριδῆος κατοικοῦν εἰς τοῦ Ἄδου τὴν εἴσοδον. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ χρησμός ἐπαιξεν ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἢ καὶ τῆς ἐγγυτάτης ὁμοιότητος τῆς προφορᾶς τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ.

Λέμυρα, πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ λιμνης (Στράβ.).

Λέμυρος, ποταμὸς πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Λυκίας (Στράβ. ΙΔ).

Λένδος, χωρίον τῆς Σικελίας, ἐνθα ἐκτίσθη ἡ Γέλα (Θουκ. Ε, 4).

Λένδος, 1) ἴδ. Ῥόδος. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάρου καὶ τῆς Κυδίστης, κτίστης τῆς Λίνδου (Πινδ. — Διδό. Ε, 57).

Λίνος, ἀρχαιοτάτα (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 570), καὶ μετὰ ταῦτα, μάλιστα ἐν Ἀργεῖ, προσωποποίησις τοῦ, ὡς φυτὸν πρῶτῳ μαραινόμενον τὸν θάνατον ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ ὑποστάνας, καθὼς ὁ Νάρκισσος ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ Ὑάκινθος ἐν Λακωνίᾳ δι' ὃ καὶ πένθιμον ἄσμα ἐψάλλετο εἰς τὸν Λίνον, Ἀἴλιος λεγόμενον, ἐκ τοῦ αἴλιου, ὡς παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Δίσχ. Ἀγαμ. 115, 131. 148. — Σοφ. Αἶ. 627. — Εὐριπ. Φοιν. 1535). Κατὰ τοὺς Ἀργεῖους υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ψαμάθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἀνετράφη ὑπὸ ποιμένος καὶ ἐσπαράχθη ὑπὸ κυνῶν. Τὸ ἀμάρτημα δὲ τῆς θυγατρὸς του γυναικῆς ὁ βασιλεὺς, ἐθανάτωσεν αὐτὴν ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐπεμψε τὴν Ποιήν κατὰ τῶν Ἀργείων, ἀρπάξουσαν τὰ παιδιά ἀπὸ τῶν μητέρων των, μέχρις οὗ ὁ χρησμός τοῖς διέταξε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Λίνον καὶ τὴν Ψαμάθην. Διὰ τοῦτο κατ' ἔτος, ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἐν τῇ παρ' αὐτοῖς καλουμένῳ ἀρβυφῶ μῆνι, ἐώρταζον τὴν ἀρνητῆδα ἢ κυνοφοντῆδα ἐορτήν, καθ' ἣν ἔθνον ἀρνία καὶ ἐφόνευον κύνας, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ κόραι ἐψάλλον τὸν αἴλιον ἐν πομπῇ. Ἦν τιτοντο

δὲ ταῦτα τὰς ἀσθενείας ἅς τὰ κυνικά καύματα ἐπέφερον εἰς τὰ φυτὰ, τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιά. Ἐν Βοιωτίᾳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Λίνος ὡς ποιητῆς αὐτός, υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάρου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἔχων εἰκόνα ἐντὸς σπηλαίου τοῦ Ἐλικαῖνος, ἢ προσεφέρετο κατ' ἔτος θυσία, ὅτε καὶ εἰς τὰς Μούσας. Παλαίως ποτὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. Συγχρόνως δ' ἐθεωρεῖτο οὐ μόνον ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς σοφὸς καὶ πεπειθευμένος ὡς διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ὀρέως, καὶ πρῶτος τῶν γράμμασι χρησάμενος (Διόδ. Γ, 62). Διδάσκων τὸν Ἡρακλέα τὸ κωκυρίζειν καὶ θελήσας ποτὲ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς δυσμαθῆ, ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς κωκυρίας (Ἀπολλδ. Β, 4, 9. — Πaus. Α, 43, 7. Θ, 49, 6). Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τῆ ἀπέδωκαν καὶ συγγράμματα, ὡς τῆ Ὀρφεὶ καὶ τῆ Μουσαίῳ, μεθ' ὧν τὸν σχετίζουσιν. Ἐλέγεται δὲ ταφεῖς ἐν Θήβαις, ἢ ἐν Ἀργεῖ, ἢ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Λέξος, υἱὸς Αἰγύπτου καὶ Καλιάνδης (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Λίπαξος, πόλις τῆς Κροσσίας ἐν Μακεδονίᾳ, Ἀ τῆς Ὀλύμπου (Ἡρδ. Ζ, 123)

Λιπάριαι, ἡ μαιζων τῶν αἰολικῶν νήσων πρὸ τῆς Β ἀκτῆς τῆς Σικελίας, ἡραιστείας

φύσεως. Πόλιν ὀμώνυμον ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς Ἀύωνες, οἳς προσετέθησαν Κνίδιοι μετὰ ταῦτα. Τῇ δὲ 251 π. Χ. ἐκυρίευσαν αἱ Ῥωμαῖοι τὴν νήσον (Στρβ. ΣΤ, 275. Πολδ. Α, 25, 4. — Διόδ. — Ε, 7, 10).

Λέσαε, πόλις τῆς Κροσσίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ.

Λέσσος, 1) ποταμὸς ἐν Θράκῃ, μετὰ τῷ Νέστῳ καὶ Ἑβρῷ, ἐκβάλλει Δ τῆς

Στρώμης (Ἡρδ. Ζ, 108, 109). — 2) Ὁ μάρτυρ τοῦ Ἱηρίου πρὸς τῇ Λεοντίῳ ἐν Σικελίᾳ (Πολδ. Ζ, 6). — 3) Πόλις τῆς κάτω Δαλματίας παρὰ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Δρίλωνος, μετ' ἀκροπόλεως λίαν δυσβάτου, ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ τυράννου Συρακουσῶν, τῷ 385 π. Χ. ἰδρυθεῖσα (Πολδ. Γ, 16. Η, 10, 15. — Διόδ. Π, 13).

Λεταί, ἴδ. Ἄ τ η.

Λέτρωα, σταθμὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλησίν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λίθη μετονομασθεῖς, περιέχει 12 οὐγγίαις, ὧν αἱ 6 ἐλέγοντο ἡμίλιτρα, αἱ 5, 4, 3, πεντλίτρον, τετράς, τριάς, αἱ δὲ 2 ἐξάς. Ὡς νόμισμα ἦν ἴσον τῷ Αἰγινητικῷ ὀβολῷ, δι' ὃ καὶ δεκάλιτρον ἐλέγεται ἐν Συρακούσοις ὁ 10 αἰγίν. ὀβολοῖς ἴσος κορινθιακὸς στατήρ. Καὶ ἡ κοτύλη ἐλαίου λέγεται παρὰ Ἑλληνῶν λίτρα.

Λεγγάδες, τρία νησιδία εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας, ἢ Σικάρρεια, Κάρρεια καὶ Φωκάρια (Στρβ.).

Λέλας, 1) Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους ὁ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. Δι' αὐτοῦ ἡ Δηλιάνειρα ἐπερψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν χιτῶνα βεβηκμένον εἰς τὸ δηλητηριώδες αἶμα τοῦ Κενταύρου Νέσου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ ὁ δ' Ἡρακλῆς, ὡς τὸν ἐφῆρσε, κατεκῆ, καὶ ἐξ ἀλγηδόνων ἐκμανεῖς, ἐσφενδύνησεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὴν Λίγαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα αἱ Λιγάδες. (Σφκλ. — Ἀπολλδ. Β, 3, 7). — 2) Σπαρτιάτης ὅστις ἐλέγεται εὐρὼν τὰ ὄσα τοῦ Ὀρέστου (Α, 67). — 3) Σπαρτιάτης ἐπαινούμενος ἐπὶ φιλοξενίᾳ (Ξνφ. Ἑλλ. Γ, 2, 21. Ἀπομν. Α, 2, 61).

Λέψ, ὁ ἐξ Ἀφρικῆς πνέων ΝΔ ἢ ΔΝ ἄνεμος, λίαν θυελλώδης καὶ ἐπισηθῆτος εἰς τὴν Μεσόγειον.

Λογγανός, ποταμὸς εἰς τὰ Β τῆς

Σικελίας ἐκβάλλον μεταξύ Μυλῶν καὶ Τυνδαρίου, ἐνθα ὁ Ἱέρων ἐνίκησε τοὺς Μαιμερτίλους (Διόδ. ΚΒ, 15. — Πολδ. Α, 9, 7).

Λογγίνος (Διονύσιος Κάσσιος), Ἀθηναῖος, γεν. περὶ 213 μ. Χ. Ἐν μακραῖς περιηγήσεσιν ἐσχέτισθη μετὰ τῶν ἐπισημοτάτων τῶν τότε φιλοσόφων, ἀλλ' ἰδίως ἐφλυσεν αὐτὸν ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, καὶ ἡ παιδεία, ἰδίως ἡ γραμματικὴ τοῦ παιδεία, μεγάλως ἐξετιμήθη ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ μίᾳ δὲ τῶν ὀδοιποριῶν του γνωρίσασα αὐτὸν ἡ βασίλισσα τῆς Παλμόρας, ἡ εὐφυῆς Ζηνοβία, τὸν προσέλαβεν ὡς σύμβουλον αὐτῆς. Ἐπαιθῆ δὲ παρεκίνησεν αὐτὴν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, συλλαβὼν αὐτὸν βτε ἐνίκησεν ὁ Ἀύρηλιανός, τῇ 273, τὸν ἐθανάτωσεν. — Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἱστορικά, φιλοσοφικά, γραμματικά καὶ κριτικά, ὧν αἱ τίτλοι μόνον καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ὁ δὲ περὶ Ἰψους λόγος, πραγματευόμενος περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ὄρθου καὶ ἀκριβοῦς ὕψους, καὶ ἐπιγραφόμενος « Διονυσίου ἢ Λογγίνου », ἀπεσθῆ ὑπὸ τινων εἰς Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεῖα, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ Διονύσιον, ὡς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Πλούταρχον, καὶ σχεδὸν γενικῶς κρίνεται ὡς ἔργον συγγραφέως οὐχὶ νεωτέρου τοῦ Ἱβερίου.

Λογγόβαρδοι, **Λογγίβαρδοι**, **Λαγγόβαρδοι**, γερμανικὴ φυλὴ περὶ τὸ Μεκλεμβούργον, κατὰ τινὰς ἐπώνυμοι τῆς μακρᾶς αὐτῶν γενειάδος, ἢ τῶν μακρῶν πελέκων (muira), ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς χώρας ἦν ἦκου, τῆς μακρᾶς Βάρδης παρὰ τὴν Ἑλθαν ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον ἐπὶ Ἱβερίου, καὶ συνεδέθησαν μετὰ τῶν Μαρκωμάνων καὶ τῶν Χαρούσκων. Ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποστηρικθέντες, ἐκλήθησαν εἰτα, τῇ 568, ὑπὸ τοῦ Ναρσῆ εἰς Ἱταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἀποκατέστησαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Λοιμβαρδίαν.

Λόγγος, ἔγραψε, πιθανῶς ἐν τῇ Β' ἐκατονηταετηρίδι μ. Χ. μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον ἀποιμενικά, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλό-

ην», εἰς 4 βιβλία, ἐν γλώσσῃ ἱκανῶς καθαρᾷ, ἐνδιαφερούσας περιέχον παραστάσεις, τὸ ἀριστον τῶν ἀρχαίων μυθιστορημάτων.

Λογγεῖον, τὸ ἔδαφος τῆς τῶν θεάτρων σκηπῆς, ὅ, διὰ λόγους ἀκουστικούς, ἦν ἔξιλον. Ἰδ. Θέατρον.

Λογισταί, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, δεχομένη καὶ ἐλέγχουσα τὴν λογοδοσίαν πάντων τῶν χρηματικῶν ὑπολόγων (Ἀρστ. Πολ. ΣΤ, 5, 10). Ἦσαν δὲ 10 τὸν ἀριθμὸν. Κληρούμενοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλέγοντες εἶτα αὐτοὶ 10 εὐθύνοους καὶ 10 παρέδρους, ἐντὸς 30 ἡμερῶν δικαιομένου ἐκάστου πολίτου νὰ ἐγείρῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐκλογῆς, ἀπετέλουσιν οὕτω τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα ἢ Ἀλογιστῶν (Beck. Anod. 138. — Πολδ. Η, 100). Ὅταν ἔκρινον ὀρθοῦς τοὺς ἀπολογισμοὺς, ἐπεσημαίνοντο αὐτοὺς, δηλαδὴ τοὺς ἐκύρουν. Ὅσας δ' εἶχον, ἐλάμβανον κατ' αὐτῶν ἐνστάσεις ἐδίκαζον πρὸ ἡλιαστικῆς δικαστηρίου οὐ προήδρευον.

Λογογράφοι. Οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Θουκυδίδης (Α, 21) τοὺς ἀρχαίους πεζοὺς συγγραφεῖς ὅσοι συνέγραψαν ἀφελεῖς συλλέξαντες τὰς ἐκ στόματος παραδόσεις περὶ ἐγχορῶν μύθων, κτίσων καὶ διατάξεων τῶν πόλεων, χρονολογῶν ἱερῶν καὶ βασιλικῶν γενῶν. Ἐξ αὐτῶν ἠρύσαντο οἱ ιστοριογράφοι, ὧν πρῶτος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Πλὴν τοῦ Ἀργεῖου Ἀκουσιλάου ἦσαν Ἴωνες οἱ λοιποὶ, οἳ ἐκ Μυτιλήνης ὁ Ἑλλάνικος, ἐκ Μιλήτου ὁ Κάδμος, ὁ Διονύσιος, καὶ ὁ Ἐκατατος, πρῶτος τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀνερευνήσας, ὁ Χάρων ἐκ Λαμψάκου. Τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν πολλὰ διεσώθησαν ἀποσπάσματα. Ἄλλ' ἡ λέξις ἐνέφαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοὺς γράφοντας λόγους ῥητορικούς, καὶ ἐν γένει τοὺς πεζογράφους.

Λόγγη, κυρίως ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος ἢ ἀκοντίου (Ἡρδ. Α, 52. Ζ, 69. 78. — Διοσκ. Κορ. Γ'), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκόντιον αὐτὸ (Πινδ. Νεμ. Η, 51. Γ, 113), μάλιστα δὲ τὸ μακρό-

τερων (μέχρι μέτρ. 2,20) χρησιμεύον προς διά-
τρησιν μάλλον ἢ πρὸς ῥίψιν ("Ἰδ. Ἀκόντιον).

Λόκρα, ποταμὸς τῆς νήσου Κύργου
(Κορινθίης), ἐκβάλλων εἰς τὰ δυτικά αὐτῆς
(Πτολ. Γ, 2). Ν. Ταλάρο.

Λοκρίς, χώρα ἐπώνυμος, ὡς καὶ οἱ
κάτοικοι αὐτῆς Λοκροί, τοῦ δισηγγόνου τοῦ
Ἀμφικτύονος Λοκροῦ, ἀρχηγῶ ἀποίκων Λε-
λέγων. Ἡ φυλὴ αὕτη δὲν διετήρησεν ἐνότη-
τα ἀδιάσπαστον, καὶ οἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι (Ἐ-
σπερίοι) ἐπελέγοντο Λοκροὶ Ὀζόλαι,
ἔχοντες τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὰ ΒΔ τὴν Δωριδα
πρὸς Β, τὴν Φωκίδα πρὸς Α, καὶ τὸν Κο-
ρινθιακὸν κόλπον πρὸς Ν. Ὁ Παρνασσός, ἡ
Φωκίς καὶ ἡ Δωρις ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν τοὺς

Ὀπουντίους Λοκροῦς, οἱ δ' Ἐπι-
κνημιδιοὶ Λοκροὶ ἦσαν κατὰ τὴν ἀκτὴν
ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸν Μαλιακὸν
κόλπον καὶ τὰς Θερμοπύλας, ἀνηκούσας εἰς
τὴν Θεσσαλικὴν Μαλιαίδα, καὶ συνωρευούσας
πρὸς τὰ ἐσωτερικά μετὰ τῆς Βοιωτίας καὶ
τῆς Φωκίδος. Πλὴν τούτων δὲ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ,
πρὸς τῇ ΝΑ ἄκρᾳ ἴσκουν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λο-
κροί. Τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἡ χώρα, 15¹/₄
ἑκτασίον ἔχουσα, ἦν τραχεῖα, μετὰξὺ Παρ-
νασοῦ ἐκ Φωκίδος καὶ Κόρακος ἐξ Αἰ-
τωλίας. Διέρρει δ' αὐτὴν ὁ χειμάρρος Ὑ-
λαιθος. Αὐτοὶ κέρηγον τὴν ἑπωνυμίαν αὐτῶν
ἐκ τῶν ὄζων (βλαστῶν) τῆς ἀμπέλου, οἱ
δ' ἄλλοι ἐκ τοῦ ὄζειν, διὰ τὴν ἐκ δερμά-
των ποιμενικῆν των ἐνδυμασίαν. Ἡ ἐπιση-
μοτέρα πόλις αὐτῶν ἦν ἡ Ναύπακτος,

ἣτις ἐλέγετο οὕτω κληθεῖσα διότι ἐκεῖ δῆθεν
ἐναυπήγησαν οἱ Ἑρακλεῖται τὸν στόλον ἐρ-
οῦ ἐπεραιώθησαν εἰς τὴν Πελο-
πόννησον (Στράβ. Θ, 426. —
Παυσ. I, 38, 10). Μέρους τῶν ὑπὸ
τῶν Λακεδαιμονίων κατατροπω-
θέντων Μεσσηνίων ἀποκατέστη-
σαν ἐνταῦθα οἱ Ἀθηναῖοι τῷ 455

π.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
ἐκατέστησαν πολλὰς τὰς πόλεις τῶν Ἀθη-
νῶν (Θουκ. Β, 69, 91). Ἐἴτα δ' ὑπὸ τῶν
Αἰτωλῶν καταληφθεῖσα, ἀπεδόθη αὐτῆς τοῖς
Λοκροῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἀξιωμαθύνου-
ται εἰς καὶ ἡ πόλις Μολύκρη, παρὰ
τὸ Ἀντίρριον ἀκρωτήριον κατ' αὐτὴν καὶ
Ῥίον Μολυκρητῶν ἐπικαλούμενον, καὶ
ἔχον καὶ τὸν Ποσειδάϊνον ἡ Ἀντικυρα,
ἡ Οἰάνθεια, (ν. Γαλαξίδι), καὶ μεσο-
γελῶς τὸ Αἰγύτιον, ἡ Μυωνία, καὶ πρὸ
πάντων ἡ Ἀμφισσα (ν. Σάλων), τῆς
χώρας πρᾶτευουσα. Οἱ δὲ πρὸς Ἀνατολὰς
Λοκροί, οἱ Ἡοῖοι, ἀπετέλουν κατ' ἀρχὰς
ἓνα λαὸν συναφῆ, διαικούμενον ὑπὸ 100 ἀρι-
στοκρατικῶν οἰκῶν ἐν Ὀπούντι, μητρόθεν ἐλ-
κόντων τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν αὐτῶν. Ἀμ-
φότερα δὲ τὰ ὀνόματα, τὸ τε τῶν Ὀπουντίων
καὶ τὸ τῶν Ἐπικνημιδίων (ἡ Ὑποκνημι-
δίων) ἀνήκον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν αὐτὸν λαόν,
μεταγενεστέρως μόνον, ἴσως ἐπὶ Ῥωμαίων,
διαιβθέντα, καὶ ἐχρησίμευσον ἐπίσης εἰς ἀν-
τίθεσιν τῷ τῶν Ὀζολῶν, οἵτινες ὁμοῦ καὶ
αὐτοὶ ἀπ' αὐτῶν κατήγοντο. Τῶν Ἐπικνημι-
δίων ἡ ἑκτασίς ἐπὶ τῆς ΒΔ κλιτύος τοῦ
Καλλιδρόμου καὶ τῆς Κνημνίδος δὲν ἦν
πολὺ πλείων τῶν 4 τετραγ. μιλίων, μὴ ἐμ-
περιλαμβανομένης τῆς πόλεως Δαφνοῦν-
τος, ἣτις πολλὰκις προσηγάτο εἰς τὴν Φω-
κίδα. Ὁ ποταμὸς Βοάγριος ἡ Μάνης
ὄτε μὲν ἦν ξηρὸς, ὄτε δὲ πλημμυρῶν εἰς πλά-
τος 200'. Ἐκ τῶν πόλεων τῶν Λοκρῶν τού-
των μνημονεύονται πολλὰκις ἡ Σκάρφεια,
μικρὰ μὲν, ἀλλὰ γνωστὴ ὡς προσεχῆς ταῖς
Θερμοπύλαις, καὶ τὰ παρ' αὐτῇ χωρία Ἀλ-

πῆνος καὶ Βήσσα, αὕτη ἴσως μόνον δάσος.
Ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν πόλεων ἦν τὸ Θρό-
νιον παρὰ τῷ Βοαγρίῳ. Ἡ δ' Ὀπουντία
Λοκρίς ἔκειτο Ν τῆς Ἐπικνημιδίας, ἐκτεινο-
μένη ἐπὶ 5 τετραγ. μιλ. καὶ περιλαμβάνουσα
τὰς κλιτύας τῆς Κνημίδος καὶ τῶν Φωκιῶν ὀ-
ρέων, καὶ προσεῖτε τὸ καλούμενον πεδίον ἐδ-
δαίμων. Τὸ σπουδαιότερον ποτάμιον αὐτῆς ἦν
ὁ Πλατάνιος, καὶ ἡ εὐφορος αὐτῆς χώρα
ἐπεμφε κατὰ τῶν Περσῶν 7 πλοῖα καὶ 6,000
ἄνδρας (Ἡρόδ. Ζ, 203. Η, 1). Πρωτεύουσα
αὐτῆς ἦν ὁ Ὀποῦς, πατρίς τοῦ Πατρόκλου
(Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. Σ, 326). Ἀργυρὰ νομ-
ίσματα ὑπάρχουσιν αὐτῆς, πολλὰκις ἐν πολέ-
μοις καταστραφείσης. Ὁ κυριώτερος αὐτῆς
λιμὴν ἦν ἡ Κύνος, ἐνθα ἐλέγοντο μετὰ τὸν
μέγαν κατακλυσμὸν κατοικήσαντες ὁ Δευκα-
λίων καὶ ἡ Πύρρα, καὶ ἦν αὐτοῖς ἰδρυμένον
μνημεῖον. — Οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι Λοκροί
ἦσαν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀρχαῖοτατοι Ἑλ-
ληγες ἀποικοὶ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν (Στράβ.),

καὶ οὐχὶ τῶν Ὀπουντίων, ὡς ὁ Βιργίλιος δια-
τείνεται (Ἄ, III, 399). Ἡ πόλις αὐτῶν, ὀργανω-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ζαλεῦκου, ἐκτίσθη τῷ
883 π.Χ., καὶ ἔκειτο παρὰ τῷ Ζεφυρίῳ ἀκρω-
τηρίῳ, εἰς τὰ Ν τῆς Ἰβρουτίας χερσονήσου.
Ἦν δὲ πόλις ἐμπορικὴ, ἦν ὑπεστήριξε Διο-
νύσιος ὁ πρεσβύτερος, μεγάλως δ' ἔβλαψαν
Διονύσιος ὁ νεώτερος, καὶ ὁ Πύρρος καὶ οἱ
Ῥωμαῖοι (Λίν. XXIX, 8), εἰ καὶ οὗτοι οὐδὲ τῆς
ἐλευθερίας οὐδὲ τῶν νόμων τοῦ Ζαλεῦκου τὴν
ἐστέρησαν (Πολ. 10. 46. — Στράβ. ΣΤ, 259).
ἔρχε δὲ καὶ ὠραῖον καὶ τῆς Περσεφόνης.
Ἐραῖά τινα αὐτῆς αἰζονται εἰς ἱεραία.

Λοξίαις, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος
(Ἡρόδ. Α, 91), ὡς λοξὰ τοξόουτος βέλη,
τὰς ἀκτῖνας, ἡ λοξὰ χρησιμοδοτοῦντος, ἢ κατὰ
τινα ἐτυμολογίαν, ὡς λέγοντες χρησιμῶς
(ἀρχ. ἀπ. λ. Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Λουκερία, ἴδ. Νουκερία.
Λοξῶ, θυγάτηρ τοῦ Βορέως (Καλλιμ.
εἰς Ἀπλ. 292).

Λουκιανός, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Κοι-
μαγηνῆς Συρίας, γεννηθεὶς τῷ 120 μ.Χ. ἐκ
πενομένης οἰκογενείας, ἣτις προώριζεν αὐτὸν
ὡς λιθουργόν. Ἄλλ' ἐπιδοθεὶς αὐτὸς εἰς τὴν
ῥητορικὴν, ἐπηγγέθη κατ' ἀρχὰς τὸν δικη-
γόρον, μετ' οὐ πολὺ ὁμοῦ ἐπεδίωξε τὴν δό-
ξαν τοῦ σοφιστοῦ, τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ, εἴ-
τα ἐπ' ὀλίγον ἐν Ῥώμῃ, καὶ τέλος, μεταβὰς
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν
τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, ὡς φαί-
νεται, κυρίως ἀποκατέστη, συνεδέθη μάλιστα
μετὰ τοῦ κυνικοῦ Δημόνικτος. Ἐν μεταγενε-
στεροῖς χρόνοις ἐδέχθη καὶ πολιτικὴν ὑπη-
ρσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ
Κορμύδου. Ὑπὲρ τὰ 80 συγγράμματα σώ-
ζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν κρι-
νεται πάντα ὡς γνήσια. Τὸ ὕψος αὐτοῦ, τὰ
παραδείγματα τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀ-
ποιμώμενον, ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν,
τὴν σαφήνειαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐ-
φυίαν, θαυμαστὸν διὰ τοὺς χρόνους κατ' οὐδὲ
ἔγραψε, παριστῶν μετ' ἐξαισίου τέχνης τοὺς
χρόνους τῶν Ἀντωνίνων, κατ' οὐδὲ ἐκαλλιεργεῖτο
μὲν αὐτῆς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλ' ἤδη ἐν
νοθεύσει ἦν καὶ ἐν διαλύσει, δι' ὃ καὶ χλεύη καὶ σάτυρα
ἐστὶ τοῦ συγγραφέως ὁ γενικὸς χαρακτήρ. Οὐδ' αὐτῶν
τῶν θεῶν, καὶ τῆς ἡδὴ λανθλουμένης δημοτικῆς
θερηκειᾶς φεῖσται (Θεῶν διάλ.), καὶ μετ' αὐστηρότη-
τος καὶ πικρίας καταφέρεται κατὰ τῶν δαισιδοι-
μονῶν, αἵτινες ἐκ τῆς ξένης παρερρήσασαι,
συνετέλεσαν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος
(Ἀλέξανδρος, Ὑεὺ δόμαντις, Περ-
ρεγρῖνος, Πρωτεύς, Φιλοψευδής). Καὶ τὸν Χριστιανισμόν κρίνει ὡς μίαν τῶν δει-
σιδαιμονιῶν, ὀλίγην ἔχων γνώσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ
καὶ ὀλίγην δίδωσιν εἰς αὐτὸν προσοχὴν (Πρωτ.
Φιλοψ. 157). Τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τι-
μῶν, καὶ ἰδίως τῆς ἐπικουρείας σχολῆς Ὀπα-
δάς, κατεφέρετο ὁμοῦ κατὰ παντὸς ἀνευδθ-

του δογματισμοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τῆς χυδαιότητος τοῦ βίου τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν κυνικῶν (Ἐρμότιμος, Συμπόσιον, Φυγάδες, Χάρων, Ζεὺς τραγυδοῦς, Ἀλκιεύς κτλ.). Καὶ τοὶ δὲ τῆ ῥητορικῇ τὰ πρῶτά του κέρδη καὶ τὰ πρῶτά του βήματα πρὸς τὴν φήμην ὄφελων, οὐδ' αὐτῆς ἕως ἐφέισθη ὡς εἶχεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, εἰς λέξεων πάταγον καὶ εἰς ὁραυστομίαν μᾶλλον συνισταμένη (Ρητ. διδ.), καὶ τὰς παρεντροπὰς ἤλεγξε τῆς φιλολογίας (Ψευδοσοφιστής, Πῶς δεῖ ἱστορίαν γράφειν), καὶ τῆς ἀγωγῆς τὴν διαστροφὴν (Ἀνάχαρις), ὡς καὶ τῆς ὅλης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως (Νιγρῆνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους).

Λουσία, 1) ἐν Ἀττικῇ δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ἴσως τὰ ν. Λίβια. — 2) Ἰεπιθετον τῆς Δήμητρος (Πλουτ. II, 25).

Λουσό, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τῆ Κλείτορι μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Πλουτ.).

Λόχος, ἀρχικῶς μὲν ἡ ἐνέδρα, εἶτα δὲ σῆμα πεζῶν στρατιωτῶν, συνήθως 100. Ἐν Σπάρτῃ τὸ 1/4 ἢ 1/8 τῆς μόρας. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου λοχαγὸς, λοχαρχος ἢ λοχηγέτης.

Λύγισμας, 1) ἀρχηγὸς Θρακῶν, θελήσας νὰ λεηλατήσῃ τὴν Ἐφέσον ἐνίκηθη, καὶ ἐφρονέθη ἐν Κιλικίᾳ (Πλουτ. Μαρ.). — 2) Τύραννος τῆς Νάξου, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τῆς δημοτικῆς μερίδος προστάς. Συνδραμῶν τὸν Παισίστρατον, τῆ 541 π. Χ., ὑπεστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῆς τυραννίδος. Ἀνέτρεψαν δ' αὐτὸν εἶτα πάλιν οἱ Σπαρτιάται τῆ 525 (Ἡρόδ. Α, 61. 64. — Ἀρατ. πολ. Β, 5. — Πολύαιν. Α, 23. 2).

Λυγαεύς, ἴδ. Δαναός. Ἴδα.

Λυγκησταί, λαὸς αὐτόνομος, τὴν Λυγκηστίδα οἰκῶν, χώραν ΝΔ τῆς Μακεδονίας κειμένην. Κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἰδίους βασιλεῖς ἐν τοῦ γένους τῶν Παυλαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τῆς Μακεδονίας.

Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ὁ Λύγκος (Θουκ. Β, 93. Δ, 8), ἢ Λύκος (Πλουτ. Φλαμ. 4).

Λύδω (τά) ἢ **Λύδω** (ή), πόλις τῆς Παλαιστίνης, ΒΔ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστραφεῖσα ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ πολέμῳ, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διδυπολις (Ἰώσκ. Ἰουδ. πολ. Β, 19. Γ, 3. Δ, 8).

Λυδία, ἡ μέση χώρα τῆς Δ παραλλῆλας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καλουμένη πρὶν Μαιονία (Ἰων. Μηωνία), ὄνομα περιωρίσθη μετὰ ταῦτα εἰς τ' Ἀ. αὐτῆς, Ν. τοῦ Ἰμῶλου, καὶ κατὰ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ Ἐρμου ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν Μερμυραδῶν (715 π. Χ.), καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀλυάττου (560), ἔφθανεν ἡ Λυδία πρὸς Ἀ μέχρι τῆς Μηδείας, ἀφ' ἧς ὁ Ἄλυς ποταμὸς τὴν ἐχώριζεν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιωρίσθη μέχρι τῆς Φρυγίας πρὸς Ν, μέχρι τοῦ Μαιάνδρου, μετὰ ταῦτα μόνον μέχρι τοῦ ἄνω ῥοῦ τοῦ Ἐρμου καὶ μέχρι Καρίας πρὸς Δ, μέχρι τοῦ Αἰγαίου, ἔχουσα ἐνταῦθα ἀνορθώσας Ἑλληνικὰς πόλεις ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἴων (α, μὴ ἐμφαίνον ἕως ἰδίαν ἐπαρχίαν. Πρὸς Ν ἔχει τὸ ἀκρωτήριον Μυκάλην ἢ Τρωγίλιον, ἀπέναντι τῆς Σάμου· ΒΔ δ' ὑψεῖται εἰς 2000' ὁ χρυσούχος Ἰμῶλος, πρὸς Δ ἐκτεινόμενος ὑπὸ τὰ ὄνματα Ὀλυμπος, Σίπυλος, Πάγος, Κόραξ, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Μυονήσου. Τῆς Χίου δ' ἀπέναντι ὑψεῖται ὁ Μίμας, οὗ τὸ ἀκρωτήριον Μέλαινα, καὶ ὁ Κόρυκος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀργένου καὶ Κορυκίου. Εὐφοροὶ κοιλάδες ἦσαν ἐκατέρωθεν τοῦ Καύστρου τὸ Καύστρου πεδῖον καὶ τὸ Κιλβιανόν, ὡς καὶ ὁ Ἄσιος λειμὸν τοῦ Ὀμήρου (Κλ. Α, 461) τὸ Ἰρκαυικόν πεδῖον καὶ τὸ τοῦ Ἐρμου παρὰ τοῦτον τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ Κατακκαυμένη πεδιάς, ΒΑ, κατὰ τὴν γωνίαν μετὰ τὴν Μυσίαν καὶ Φρυγίαν, δεικνύουσα ἔχνη ἡρασιτεία. Οἱ κυριώτατοι ποταμοὶ δ' εἰσὶν ὁ Ἐρμος, πηγάζων ἐκ τοῦ Διδυ-

μαίου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, προσλαμβάνων δὲ δεξιῶς τὸν Ἰλῶνα καὶ Λύκον, ἀριστερῶς τὸν Κόραμον καὶ τὸν Πικτωλόν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐρμαῖον κόλπον. Ὁ Μέλης ἦν μικρὸν ποτάμιον παρὰ τὴν Σιμόρνην, ἐξ οὗ ὁ Ὀμηρος ἐλέγγοτο μελεσιγενής. Ὁ Ἄλης ἢ Ἄλησος ἐξέβαλλε παρὰ τῆ Κολοφῶνι· ὁ Κάυστρος ἐπήγαγεν ἐκ τοῦ Ἰμῶλου, καὶ μετὰ πολλὰς καμπὰς ἐξέρρει παρὰ τῆ Ἐφέσῃ εἰς τὸν Καύστριον κόλπον. Β τῶν Σάρδεων ἦν ἡ λίμνη Ἰγία ἢ Κολόη, ἡ δὲ Σάλη ἢ Σαλόη πρὸς τῆ Σιπύλῳ θρεῖ, ἐνθα ἐλέγγοτο καιμένη πρὶν ἢ ἐκ σεισμοῦ τινος καταστραφεῖσα ἀρχαία τῆς χώρας πρωτεύουσα Ἰάνταλος ἢ Σίπυλος ἢ Πηγασαία λίμνη παρὰ τῆ Ἐφέσῃ, καὶ παρὰ τῇ ἐκείσε ναφ' τῆς Ἀρτέμιδος αἱ δύο Σεληνόσια λίμναι. Οἱ ἐγγύητοι Μήονες, εἶτα Λυδοί, ἦσαν συγγενεῖς τῶν Καρῶν καὶ Φρυγῶν, Σιμιτικῆς καταγωγῆς κατὰ τινὰς καὶ εἶχον ἰδίους βασιλεῖς τοῦ γένους τῶν Μερμυραδῶν, γνωστοὶ ἐπ' ἀνδραῖα, καὶ μάλιστα ὡς ἱππεῖς ἔξοχοι· ἀλλ' ἐπὶ Κροίσου παρηκολούθησαν τῆς Περσίας τὴν τύχην, καὶ ἐξηθλύνθησαν ἐνεργείαις τοῦ Κύρου· συμπράξει δὲ τῶν παροικούντων Ἑλλήνων ἐπεδόθησαν δραστηρίως εἰς τὸ ἐμπόριον (Ἡρόδ. Α, 14, 25, 51). — Πλὴν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν Ἴωνικῶν πόλεων, κυρίως Λυδικαὶ ἦσαν, αἱ ἐπισημότεραι, ἀπὸ Β, τὰ Θυάτειρα, πρὶν Πελοπία ἢ Ἀπολλωνία, Μαγνησία ἢ ἐπὶ Σιπύλῳ· αἱ Σάρδεες ἐπὶ τοῦ Πικτωλοῦ, βασιλικὴ πρωτεύουσα· τὰ Ἰππικα, ἐπὶ τοῦ Καύστρου, ἀπέναντι τῶν Σάρδεων, ἐνθα ἠσκέτο καὶ ἡ Περσικὴ λατρεία τοῦ πυρός· ἡ Φιλαδέλφεια ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ Ἰμῶλου, ὑπὸ Ἀτάλλου Ἀΐδρουθεῖσα (Στράβ. ΙΒ, 625).

Λυδισίας, τύραννος Μεγαλοπόλεως τῆ 244 π. Χ. ἦν δραστήριος καὶ ἀνδρεῖος, φιλάργος ὅμως ἐνταῦτ' καὶ φιλόδοξος. Ὅτε ὁμοῦ εἶδεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δε-

σμοῦ Ἄρατος ἤθελε ν' ἀνατρέψῃ πάντας τοὺς τυράννους ἐν Πελοποννήσῳ, παρητήθη οἰκιοθελῶς τῆ 233 δὲ στρατηγὸς αἰρεθεῖς, ἀντικατέστη, τῆ 226, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἄρατου ὅτε δ' ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης εἰσέβαλεν εἰς Μεγαλόπολιν, πρὶν ἢ ὁ Ἄρατος δυναθῇ ν' ἀντιστῆ, ὤρμησεν ὁ Λυδιάδας μετὰ τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἀπέκρουσεν αὐτὸν· ἀλλ' εἶτα περικυκλωθεῖς, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη, ὅτε ὁ εὐγενὴς νικητὴς ἐτίμησε τὴν ταφήν του, στεφανώσας καὶ διὰ χλαμύδας καλύψας αὐτὸν (Πλουτ. Ἄρατ. ΑΕ. Κλεομ. ΣΤ. Πολύβ. Β, 41).

Λυδίας ἢ **Λυδίας**, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας· Δ τοῦ Ἀξιοῦ, ἐν τῇ ἀρχαίτητι ἦνοῦτο παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς του μετὰ τοῦ Ἀλιάκμονος (Ἡρόδ. Ζ, 127). Ἦδη δ' ἔχουσι διηρημέναις τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. Ζ, 350).

Λυδίων, (Διονύσιος ἀρχ. Β, 75) ἢ Λυδοί (Ἀππιαν. Λιβ. 66), ὑποκριτῆς καὶ σχοινοβάτης τῶν ἀγυῶν, τὸ Λατ. Ludii.

Λυδῶς (Ἰωάννης Λαυρέντιος), γεννηθεὶς ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Λυδίας τῆ 490 μ. Χ. Ἐλθὼν κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις ὑπὸ διαφόρους αὐτοκράτορας, καὶ ὑπὸ τὸν Ἰουστινιανόν, ὑπ' οὗ ὅμως τέλος ἀπεβλήθη, καὶ ἔκτοτε ἰδίως ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν, γράψας ἐν ἄλλοις τὸ διατηρηθὲν ἔργον «περὶ ἀρχῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας», κατ' ἀξιολόγους ἀπολεσθείας πηγὰς· ὁμοίως δὲ κατὰ τοιαύτας καὶ τὸ περὶ Διοσημεϊῶν (τῶν Ῥωμαίων μάντεων), καὶ τὸ περὶ μνησῶν, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα.

Λυκαθητῆς, ἴδ. Ἀττικῆ.

Λυκαίαι (τά), ἐορτὴ μετ' ἀγῶνων ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων τῆ Λυκαίᾳ Διὶ προσαγομένη, μετ' ἀνθρωποθυσιῶν, ὡς ἐπίστευετο, ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις, τοῦ βωμοῦ ραντισμένου δι' αἵματος καιδίου (Πορφύρ. π. ἀπομ. ἐπιμ. Β, 27).

Λύκαιον, ἴδ. Ἀρκαδία.

Λυκαίος, ἴδ. Ζεὺς.

Λυκάμθης, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Λυκαονία, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ν. Καρμανία), μεταξύ Γαλατίας, Καππαδοκίας, Κιλικίας, Πισιδίας καὶ Φρυγίας, εἶχεν ἄλλοτε ἄλλα ὄρια. Πρὸς Ν εἶχε τὸ ὄρος Ταῦρον, πρὸς ΒΔ τὸν Πορφύριον. Ἐπὶ πρὸς ΒΔ μέρος, μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ ἦν ἔρημος ἄδενδρος, ἄξιλος χώρα, περικλείουσα τὴν ἄλμυρὰν λίμνην Γάτταν. Οἱ Λυκαῖοι, ἀγαθοὶ τοξόται, ἐπιστεύοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἑλληνος Λυκαῖος. Πρωτεύουσα τῆς χώρας, ἐν τῇ κέντρῳ αὐτῆς καιμένη, ἦν τὸ Ἰκόνιον ἄλλαι δ' ἐπίσημοι πόλεις ἢ Λαοδικεῖα, Ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Σαλεύκου, τὸ Τυριάειον, ἢ Λύστρα, ἢ Δέρβη, τὰ Λάραυδα, δι' ὧν πασῶν διέβησαν τοῦ Ξενοφάντος οἱ μύριοι (Ἀνθ. Α, 2, 19. Γ, 2, 23.—Στρεβ. ΙΒ, 568).

Λυκάριος, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου (Ἡρόδ. Α, 143).

Λυκάριος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξενφ.).

Λυκάστης, ἢ Λύκαστος, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Ἰτάνης, σύζυγος Ἰδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κορόβαντος, πατὴρ Μίνως τοῦ δευτέρου (Διόδ. Δ, 62.—Ἐύστ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 647).

Λυκασιῖα, πόλις τοῦ Πόντου ἐν Ἀσία, πλησίον τῆς Θεμισκύρας (Ἀπολν. Γῶδ. 999).

Λυκαίσιος, πόλις κατὰ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Λυκάστου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 647.—Ἐύστ. Αὐτ.).

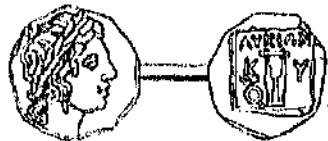
Λυκάων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελενοίας, ἢ τῆς Κυλλήνης, βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδίων, ἔσχεν ἐκ διαφόρων γυναικῶν 50 υἱούς (τὰς προσωποποιήσεις ἀρκαδικῶν πόλεων), αὐθάδεις πάντας καὶ ἀνοσίους, οἵτινες σφάζαντες παιδίον, ἀνέμειξαν τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ ἱεραίου, καὶ προσέφεραν αὐτὰ εἰς βράσιον τῷ ἐπισκεφθέντι

αὐτοῦ Διὶ, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς ἐθανάτωσε πάντας, καὶ τὸν Λυκάονα, μεταμορφώσας αὐτὸν, κατ' Ὀβίδιον (Met. I, 198) εἰς λύκον μόνον δὲ τὸν νεώτατον, Νύκτιμον, ἔσασεν ἢ Γῆ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ὑποτίθεται δ' αἰνιτικῶς ὁ μῦθος τὰς ἀρχαιότατα ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς Δία τὸν Λυκάον προσφερομένης ἀνθρωποθυσίας. — 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδώρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 35. Χ, 46). — 3) υἱὸς Πανδάρου, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας (Ἰλ. Β, 826).

Λύκειον, ἴδ. Ἀριστοτέλης, Ἀττικὴ.

Λύκειος, ἴδ. Ἀπόλλων.

Λυκία, χώρα καὶ χερσονήσος τοῦ Ν μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αὐτὴν ὠρίζε πρὸς Β ὁ Ἰαυρὸς πρὸς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Πισιδίαν πρὸς ΒΑ τὸ ὄρος Σόλυμα, ὃ διέσχιζεν ἢ στενωπὸς Κλίμαξ, πρὸς τὴν Παμφυλίαν πρὸς Δ τὸ ὄρος Δαίδαλα καὶ ὁ ποταμὸς Ἰλαύκος πρὸς τὴν Καρίαν τὰ δὲ νότια, καὶ τὰ νοτιότερα τῶν Α καὶ Δ μερῶν, ἐβρεχε τὸ Λυκικὸν πέλαγος. Ἐὰν ὄρη ἐν μέρει ἤφαιστιαίς φύσεως, εἰσί, πρὸς Δ ὁ

Κράγος, 3000^μ ὕψηλός, καὶ ὁ Ἀντικράγος, 1800^μ, μεταξύ τῶν ποταμῶν Ταλμισοῦ καὶ Ξάνθου, καὶ προσέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποτελοῦσι τὰ ἀκρωτήρια Ταλμισοῖδα καὶ Ἰέρωνα, μετὰ 8 τοῦ Κράγου προσέχον. Μεταξὺ τοῦ Ξάνθου καὶ τοῦ Λιμύρου παρατείνεται τὸ ὄρος Μασυκίτης, ἔχον πρὸς Α τὴν 3000^μ ὕψηλὴν κορυφὴν Σόλυμα, καὶ τὸν Ὀλύμπον ἢ Φοινικεῦντα, καὶ ἀπολήγον εἰς τ' ἀκρωτήρια Ἰερὸν καὶ Χελιδώνιον. Ἡ θάλασσα πρὸς Δ ἀποτελεῖ τὸν κόλπον Ἰλαύ-

κον καὶ τὸν Τελμισιον, μεταξύ τῶν ἀκρωτηρίων Τελμισοῖδος καὶ Ἰεροῦ, καὶ Α τοῦ Παμφυλιακοῦ κόλπου. Εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα, καὶ τὴν πεδιάδα ἤτις καὶ μετὰ ταῦτα Μηλιαῖς ἐκαλεῖτο, κατήκον οἱ ἀρχαιότατα Μηλιαῖς καλούμενοι εἰς δὲ τ' Α τοῦ Γάβρου οἱ Σόλυμοι (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 180. Ὀδ. Ε, 282), ὡς Φοίνικες τὴν καταγωγὴν. Ἡ παραλία δὲ κατεμάχεται ὑπ' Ἑλλήνων, καὶ ἄλλων Ἰνδογερμανικῶν φυλῶν, τῶν Τηρμιλων ἢ Τρεμιλων (εἰς τὴν ἐγγυρῖον γλῶσσαν), Λυκίων δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ἤδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 184. 430. Μ, 330), λεγομένων ἐτι κατήγοντο ἀπὸ Λύκου τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αιγέως. Οἱ Λύκοι, ἀντιστάντες τῷ Κροίσῳ, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς Πέρσας (Ἡρόδ. Α, 28. 176) μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ μικρὸν ὑπήκουσαν τοῖς Ροδίοις, καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν πολέμων ἀνεκτίσαντο τὴν ἐλευθερίαν των (Πολύβ. Α, 5, 12), καὶ κατέστησαν συμπολιτεῖαν ἐξ 23 πόλεων, ἐξ ὧν 6 ἦσαν λίαν ἐπιφανεῖς, ἔχουσαν Λυκίαν ἀρχὸν ἐπὶ κεφαλῆς. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, ἐπὶ Κλαυδίου ἢ Βεσπασιανοῦ, ἐγένετο καὶ ἡ Λυκία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Αἱ μᾶλλον μνησθεῖς ἀξιοί των πόλεων, ἀπὸ Δ, ἦσαν ἢ Τελμισοὺς, τὰ Πάταρα, μετὰ περιφήμου ναοῦ καὶ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ Ἀντιφιλος, γνωστὴ διὰ τοὺς σπόγγους τῆς ἢ Ὀλύμπος ἢ Φοινικεῦς, ἦν ὁ Σερβίλιος κατέστρεφεν ὡς ἔδραν κειρατῶν, ὡς καὶ ἡ Κόρυκος καὶ ἡ Φασηλῆς, ἧς τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα ἐλέγοντο φάσηλοι, ἦσαν διαβήτοι διὰ τοὺς κειρατῶν των. Εἰς τὰ ἐνδότερα δ' ἦσαν τὰ Πίσαρα εἰς τοῦ Κράγου τοὺς πρόποδας, ἢ Τλώες, εἰς τοῦ Μασυκίτου τοὺς πρόποδας, ἢ Ξάνθος (Ἄρνα παρὰ τοῖς Λυκίοις), ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἢ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις πάσης τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ εἰτα πάλιν ἐπὶ Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Βρούτου εἶχε ναὸν τοῦ Σαρπηδόου καὶ τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος, καὶ αὐξοῦνται αὐτῆς λείψανα ἀξιόλογα, &

πρῶτος εὗρεν ὁ Ἄγγλος Ch. Fellows, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετεκρίμωσεν εἰς Λονδῖνον ἢ Μύρα, εἰς 20 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου (Στρεβ. ΙΔ, 664).

Λυκίθης, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόου (Ὀν. Μετ. ΧΙΙ, 310). — 2) Βουκολικὸς ποιητὴς (Μόσχ. Γ, 96). — 3) Ἀθηναῖος λιθοβοληθεὶς διότι ὠμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τοῦ Μαρδονίου καὶ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ.).

Λύκειον, ἴδ. Λύκειον (Πλούτ. Θησ. 27).

Λύκειος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 8, 1). — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8). — 3) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Κύρου ἀνάστασιν (Ξενφ. Ἀνθ. Δ, 3).

Λυκόα, 1) πόλις ἐν Μαιναλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ΒΔ τῆς Τεγέας, μετὰ ναοῦ τῆς Λυκοῦτιδος Ἀρτέμιδος (Παυσ. Η, 3, 4, 36, 7). — 2) Λυκόα ἢ Λυκαία, ἀρκαδικὴ χώρα εἰς τὴν Β κλιτὸν τοῦ Λυκαίου ὄρους παρὰ τῇ Μεγαλοπόλει (Πολύβ. ΙΣΤ, 17.—Παυσ. Η, 27, 4. ΔΗ, 3, 9).

Λυκολέων, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περὶ τὸ 376 π. Χ. Γνωστὸς ἐστὶν εἰς μόνον λόγος αὐτοῦ «περὶ Χαθρίου.»

Λυκομήθης, 1) βασιλεὺς τῶν Δολόπων ἐν Σκύρῳ, πατὴρ τῆς Δηδαιμείας, πάππος τοῦ Νεοπτολέμου (ἴδ. Ἀχιλλεύς, Νεοπτόλεμος, Θεσεύς). — 2) Ἐκ Μαντινείας, ἀνὴρ εὐπορος καὶ ἐπιχειρηματίας (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 23, 65), διενήργησε μετὰ τὴν ἐν Λεόνκτροις μάχην τὴν συνένωσιν τῶν Ἀρκαδίων καὶ Ἰδρυσίων τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀγωνισθεὶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ εἰτα καὶ ἀπὸ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐπιδιώξας τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς ταῦτα ἐπορεύθη τῷ 366 εἰς Ἀθήνας καὶ συνωμοδολογήσας συνήκην, ἀλλ'

ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, συλληφθεὶς ὑπὸ φυγάδων Ἀρκάδων, ἐθανατώθη (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, Ζ, 1, 4.—Διόδ. ΙΕ, 59).

Λυκόρμας, ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἀπλδ. Α, 7, 8).

Λυκόρτας, Ἄρκος ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν αἰρεθεὶς τῷ 183 π. Χ. μετὰ τὸν Φιλοποίμενα, τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐκδικήσας, καὶ τὴν Σπάρτην καὶ τὴν Μεσσηνίαν βιάσας νὰ προσέλθωσιν ἐκ νέου εἰς τὸν δεσμὸν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 170 ὁ Καλλικράτης καὶ ἄλλοι μηχανορροφοὶ διὰ τῶν ραδιουργιῶν των διήρσαν τὸν δεσμὸν εἰς φαρτρία, ἠλάττωσαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν γνησίων πατριωτῶν, καὶ ἐπέφεραν τὴν παρέμβασιν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Λυκόρτας ἦν πατὴρ τοῦ ιστοριογράφου Πολυβίου.

Λύκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετατεθείς.—2) Υἱὸς Ὑριεύς, Ἰδ. Ἀμφιων.—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Λύκου, τύραννος τῶν Θηβῶν (Ξυρκ. Ἑρκλ. μαιν. 31), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐπὶ τῆς ἀκουσίας αὐτοῦ ἐθανάτωσε τὸν πενθερὸν του Κρέοντα, καὶ ἐπεβουλεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μεγάραν καὶ τὰ παῖδιά της.—4) Υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λιγέως, Νίσου καὶ Πάλλαντος, ἥρωϊς Ἀθηναῖος, γενάρχης τῶν Λυκομηδῶν ἢ Λυκομιδῶν, γένους ἱερατικοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἀττικῶν μυστηρίων. Ἐλέγετο τὰ μυστήρια ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ἀνθάνιαν τῆς Μεσσηνίας κομίσας, ἢ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Λιγέως διωχθεὶς, ἔφυγε πρὸς Σαρπηδόνα, κατὰ τὴν χώραν τῶν Τερμιλλίων, Λυκίαν κατ' αὐτὸν κληθεῖσαν (Ἡρόδ. Α, 173). Καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Λύκειον ταύτου ἐπώνυμον ἐναμιζέτο (Παυσ. Α, 19, 5).

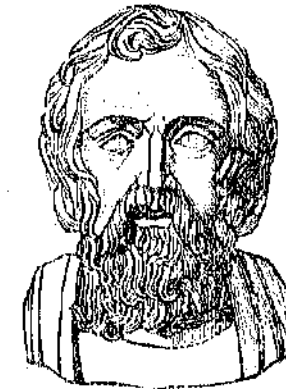
Λύκος, πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ὄιον, 1) ὁ ἐν Ἀσσυρίᾳ, ὃν ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρείος, ὁ ἄλλως Ζάβτος καλούμενος (Ξεν. Ἄν. Β, 5, 1.—Curt. IV, 9, 9, 16, 8), εἰς

τὸν Ἰγριν ἐκρέων.—2) Ἐν Φοινίκῃ, ἐκβάλλων μεταξὺ Βόβλου καὶ Βηρυτοῦ (Στράβ. ΙΣΤ, 755).—3) Ἐν Πόντῳ, ἄ παραποτάμιον τοῦ Ἰριδίου (Στράβ. ΙΑ, 529. ΙΒ, 547.—Πλούτ. Λούκουλλ. ΙΗ).—4) Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Κάδμου, παρὰ δὲ ταῖς Κολοσσαῖς εἰς καταβόθραν βυθιζόμενος, εἶτα δ' ἀναφαινόμενος πάλιν, παρὰ τῇ Λαοδικείᾳ ῥέων, καὶ εἰς τὸν Μαίανδρον ἐκβάλλων (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Στράβ. ΙΒ, 578).

Λυκοσύρα, πόλις κατὰ τὰ Ν τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῇ Παρρασίᾳ, ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ Πausανίαν (II, 39), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυκάονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηγάσου. Ἔκειτο δ' ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πλατανιστοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξηρημάθη, τῶν κατοίκων αὐτῆς μετατεθέντων εἰς Μεγαλόπολιν (Πaus. II, 2, 1).

Λυκούργος, 1) Ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης, οὗ ἡ βιογραφία ἔχει πολλάκις χαρακτῆρα συμβολικῶν παραδόσεων. Οὕτως ὁ πατὴρ του λέγεται Εὐνομος, Εὐκόσμος δὲ ὁ υἱὸς του. Κατὰ Θουκυδίδην (Α, 18) ἔζη ὁ Λυκούργος περὶ τὰ 400 ἔτη πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρα κατὰ τὰ 817 π. Χ., κατὰ Πλούταρχον (Λυκ. Ζ. ΚΘ. Σύγκρ. Λυκ. καὶ Νουμ. Δ. Ἀγγο. ΛΑ), μεταξὺ 900 καὶ 870 κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ 884 ἢ 854. Κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Πρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. Β.—Πaus. Γ, 7.—Ἡρόδ. II, 131), καὶ ἦν ὁ θεῖος καὶ ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Χαρίλαου ἢ Χαρίλλου, ὅτε καὶ συντέλεσεν εἰς τὴν ἰδρυσιν τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Ἡλιακῆς ἐκχειρίας μετὰ τοῦ Ἰρίτου. Ὑπὸ πολλῶν ὀμῶν κατατρεχόμενος, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐπιτροπευομένου του, ἀπαθήμησεν ἐπὶ προθέσει νὰ ἐπιστρέψῃ μόνον μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Χαρίλαου, ἀποκτήσαντος κληρονόμον. Ἦλθε δ' εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ συνέλαβε τὴν ἀπέχασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, δι' ἧ καὶ ἐπει-

φεν εἰς Σπάρτην τὸν αἰδῶν Θαλήταν, ἵνα διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἄσματος διαλλάξῃ τὰς διχονοίας (Πλούτ. Λυκ. Δ). Ἐν Ἰωνίᾳ λέγεται πρῶτος λαβὼν πλῆρες ἀντίγραφον τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀλίγων γνωστῶν Ὀμηρικῶν ἐπιπέων. Ἐπιμόνῳ δὲ προσκλήσει ἐπέστρεψεν εἰς

Σπάρτην, καὶ ἐπεινεύσει καὶ τοῦ χρησιμοῦ ἤρξατο τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματος καὶ ἐπέτυχεν ἄνευ σπαραγμῶν καὶ πολλῆς ἀντιστάσεως, ἰδίως ἀποβλέψας εἰς τὸ ἄωρισμὸν τὴν ἐν ἰσχυρίαι καὶ ἀναδιοργάνωσιν. Ἴνα δ' ἐξασφαλίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς νομοθεσίας του, ἀπῆρξε καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι τηρήσει αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ τῶν Δελφῶν, ἐνθα εἶπεν ὅτι ἀπῆρξετο ἵνα συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. Λαβὼν δὲ χρησμὸν ὅτι ἡ Σπάρτη θὰ ἔμμενεν ἰσχυρὰ καὶ εὐδαίμων ἐν ὅσῳ ἔτηρει τὸ πολίτευμα ὃ αὐτὸς τῇ ἔδωκε, καὶ ἀποφυγῶν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐν Κίρρῳ, ἢ ἐν Ἰλιδί, ἢ ἐν Κρήτῃ (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ), διατάξας νὰ ριφθῇ ἡ κόνις του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ κοιμίσαντες αὐτὴν εἰς Σπάρτην θεωρήσωσιν ἑαυτοὺς οἱ Σπαρτιατῆται ἀπηλλαγμένους τοῦ ὄρκου των (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ). Περὶ τῶν νόμων ἴδ. Σπάρτη.—2) Ἐν Ἀθήναις ἀντίπαλος τοῦ Πεισιστράτου, ἀρχηγὸς τῶν Πεδιέων (Ἡρόδ. Α, 59).—3) Εἰς τῶν ἱρητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς Λυκόφρονος, πιθανῶς περὶ τὸ 390 γεννηθεὶς, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὅτε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐπέφερε τὴν διχονοίαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀντεπολιτεύθη αὐτῷ ἐν πατριωτικῷ ζήλῳ ὡς ὁ Δημοσθένης, καὶ ὁ Ὑπερίδης, καὶ ἰδίως ἐπε-

μελήθη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα ἀναδείξῃ τὴν πατρίδα του ἱκανῶς εἰς ἀντίστασιν. Ἐπὶ ἡ ἔτη (πιθανῶς 341—338) ταμίαις ἐπὶ τῇ διοικήσει ἡ τῆς κρινῆς προσόδου ἐκλεγείς, καὶ ἐπὶ ἑτερα 8 ἔτη (ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ ἦν τετραετῆς μόνον), ὑπὸ ἄλλων ὄνομα αὐτὴν διευθύνων, ἐπανάφερε τάξιν εἰς αὐτὴν, κατήρτισεν αὐτοὺς τὸν στόλον προσθεὶς τριήρεις καὶ πενήρεις, ἀνῶρῳσε τοὺς νεωσοίκους κατὰ τοὺς λιμένας, ἐπεσεύασε τὸ νεώριον καὶ τὰ μακρὰ τείχη (ἴδ. Rang. Ant. hell. II, ἀρ. 771), κατεκόσμησε τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, ἔκτισε πρῶτος τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον, καὶ καθωρῳάσε τὸ ἐν τῷ Λυκαίῳ γυμνάσιον, πλὴν ἄλλων οἰκοδομῶν δι' ὧν ἠυκρέτισε τὴν πόλιν καὶ προτάσει τοῦ Στρατοκλέους (307) ἐξέδωκεν ὁ δῆμος ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικὸν ψήφισμα (Πλούτ. Β. Γ' Ῥητ. σ. 851), ἀνευρεθὲν ἐν ἐπιγραφῇ, τὸν ἐστεφάνωσε καὶ τῷ ἀνήγαγεν ἀνδριάντα. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε τῷ 325—324, καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ. Αὐτοῦ 15 λόγοι ἦσαν γνωστοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρ' ἡμῖν δὲ, πλὴν ἀποσπασμάτων, διεσώθη εἰς ἀκέραιος, ὁ κατὰ Λεωκράτους (εἰσαγγελία προδοσίας), ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι ἦν ἀξιώτερος πολιτικὸς ἀνὴρ ἢ ῥήτωρ, καὶ τὴν εὐγλωττίαν του χαρακτηρίζει ἰσχυρὸς ἰδεῶν μάλλον ἢ κάλλος τῆς αὐτῶν διατυπώσεως, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἔχει τι τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον.—Καὶ πολλοὶ δ' ἄλλοι ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων, ὡς ἡ) ὁ υἱὸς τοῦ Δρύαντος (ἴδ. Διδύμοσος).—β) ὁ υἱὸς Ἀλέου καὶ Νεαίρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, φονεύσας τὸν Ἀρηῖσον (Ὀμ. Ἰλ. II, 142).—6) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου ἀπαγορεύσας, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Μαινάδων καταδιωχθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν ὑ-

Ἄρχοντος ἀνάγνωσιν

πληρών του, επαναστάντων, σταυρωθείς, ή σπαρταχθείς υπ' άγρίων ήππων.—7) Τύραννος της Σπάρτης, τῷ 219 π. Χ. τὸν θρόνον καταλάτων δια δωροδοκίας τῶν έφβρων, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀποβλήθει.

Λυκοφόντης, ἴδ. Πολυφόντης.

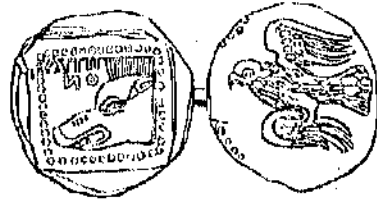
Λυκόφρων, 1) Υἱὸς τοῦ τυράννου Περιάνδρου (ἴδ.) (Ἡρόδ. Γ, 50).—2) Τύραννος τῶν Φερῶν περὶ τὰ 404 π. Χ., ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐνίκησε τὸν δυνάστην τῆς Λαρίσης, ὑποβοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλ. Β, 3, 4.—Διόδ. ΙΒ, 82).

—3) Εἷς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίδα τῷ 359 π. Χ., μέχρις οὗ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.—4) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Λύκου, ποιητῆς καὶ γραμματικῶς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐργαζόμενος, καὶ ἐνταλοῖς νὰ κατατάξῃ καὶ ρυθμίσῃ τὰ ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ συγγράμματα τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Ἐγραψε δ' ἐν βιβλίῳ «Περὶ κωμικῶν δίκης», πολλὰς τραγηδίας, καὶ ἐν ποίηματι «Ἀλεξάνδρα» ἢ «Κασσάνδρα» ἐπιγραφόμενον, ἐκ 1474 ἐξαμέτρων ἰαμβικῶν, διατηρηθέν. Ἦν δὲ γνωστὸς ὑπὸ τῷ ὀνόματι σκωπεινός, καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτο ἔχει τὸ ὄφος· πολλὴ δὲ ποικίλλει τὴν ἐκθεσίαν του ἀφθονία μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν εἰδησεων, ποιητικῆν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει μεγάλην, καὶ συνίσταται εἰς ἀλλεπαλλήλους μαντείας τῆς Κασσάνδρας περὶ τῆς τύχης τῆς Τρωάδος καὶ τῶν τρωικῶν ἡρώων, καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τινῶν καὶ ξένων παρεμβολῶν. Σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος, Κρής, οὗ ἡ θυγάτηρ Ἰτιάνη ἔσχεν ἐκ τοῦ Μίνως υἱὸν τὸν Λύκαστον (Διόδ. Δ, 62).

Λύκτος ἢ Λύττος, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης (Όμ. Ἰλ. Β, 647. Ρ, 611).

ἡ ἐπισηματέρα τοῦ Ἀ τμήματος τῆς νήσου κειμένη ΝΑ τῆς Κνωσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου εἰς 40 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Β καὶ εἰς 30 ἀπὸ τῆς Ν παραλίας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποικία τῆς Σπάρτης, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐπηρεάζοντο (Πολύβ. Δ, 54.—Στράβ. Σ, 476). Ἐξ ὀνόματι αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Ἀύκτον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

καὶ αὐτῆς ἐπηρεάζοντο (Πολύβ. Δ, 54.—Στράβ. Σ, 476). Ἐξ ὀνόματι αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Ἀύκτον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

Λύκων, 1) Υἱὸς τοῦ Ἰπποκρόντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Γ, 10, 5).—2) Τρὶς φονεύσας τὸν Πηνέλεων (Όμ. Ἰλ. Π, 335).—3) Εἷς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις.—4) Ἀχαιοὺς ἐξεγείρων τὸν στρατὸν εἰς βιαιοπραγίας καὶ λεηλασίας, καὶ ἐκ τούτου αἰτίος διχαστασίας γενόμενος.—5) Υἱὸς Ἀστυάνακτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Ἀντιγόνη, Εὐμένους καὶ Ἀττάλου, διετέλεσεν ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ χαριστολογίᾳ, δι' ὃ καὶ Ἰγλύκων ἐπαινομάζετο. Λέγεται γράψας χαρὰ κτήρας, καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἀπεβίωσε δὲ εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν (Cic. Fin. V, 5, 13).

Λύκων πόλις, καὶ Λυκόπολις, 1) ἐν Θηβαίῃσι τῆς Αἰγύπτου, νομοῦ πρωτεύουσα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ἕκθης τοῦ Νείλου. Ἐν αὐτῇ ἐλατρεύοντο ἰδίως οἱ λύκοι ὡς ἱεροὶ (Στράβ.). Νῦν Σουὺτ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Μένδῃ (Στράβ.).

Λυκωπεύς, υἱὸς Ἀγρίου, θεῖος τοῦ Τυδέως, ἐξελὼν τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ ὄρνου, καὶ ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθεὶς (Ἀπλδ. Δ, 8, 6).

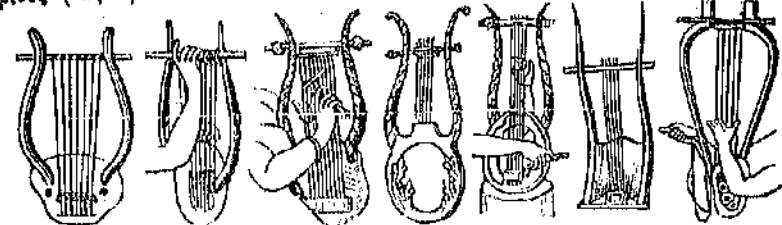
Λυκώπη, πόλις τῆς Αἰτωλίας (Θεοφρ. ΣΤ, 72).

Λυκώπη, Σάμιος συμπολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν του (Ἡρόδ. Γ, 55).

Λυκώρεια, ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ (νῦν Λιάσπρα), ἔχουσα ἀρχαῖοτάτα πόλιν εἰς ἣν ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων (Στράβ.—Παυσ.).

Λυκωρεὺς, 1) ταῦτὲ τῷ Λυκώρεια (Λουκ. Τιμ. 3).—2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς Λυκωρείας.—3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κεαρυκείας. Καὶ Λύκωρος (Παυσ. Γ, 2).

Λυκωρεὺς, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Όμ.).

Λύρα, μουσικὸν ὄργανον ἐντατόν (ἔχον χορδὰς), οὗ ἡ ἐπινόησις ἀπεδίδετο κυρίως τῷ Ἑρμῇ, χορδὰς ἀρμύσαντι εἰς χελώνιον. Ἦν δ' ἔπειτα ἀνοικτόν ἐκατέρωθεν, χορδὰς ἔχον

3—9. Σχήματα εἶχε διάφορα, καὶ ἐπάλλετο διὰ τῶν δύο χειρῶν, ὧν ἡ δεξιὰ ἐκράτει πολυλάκις καὶ πληκτρον. Ὁ λυριστὴς ἐξήρτα τὴν λύραν συνήθως δι' ἱμάντος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὠ-

Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος

μου, ἢ, ἀν ἐκάθητο, τὴν ἐστήριζεν εἰς τὰ γόνατά του. Ἦν δ' ἡ λύρα ἐν τῶν κυριωτέρων

συμβόλων τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐλέγετο καὶ κίθαρα.

Λύρα, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του (Ἀπλδ. Ρδδ. Β, 929).

Λύρθη, πόλις τῆς Πισιδίας παρὰ τῇ Τερμησσῇ (Διον. Περιηγ. 859).

Λυρικὴ ποίησις, ἡ γραφομένη ἢ ψάλλη τις πρὸς τὴν λύρα ἢ ἄλλοις μουσικῶν ὄργανοις, ἢ ἢνα συνοδεύηται ὑπ' ὄρχηστρας, ἢ μὲν, ἢ μελική, ὑπὸ τῶν Αἰολέων, ἢ δὲ, ἢ χορικὴ, ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως ἀσκουμένη, ἐν ᾧ οἱ Ἴωνες κατ' ἀρχὰς ἤσκησαν τὴν

διηγηματικὴν ποίησιν ἢ τὴν ἐπαποϊάν. Ἡ λυρικὴ ἐν γένει ἦν ταύτης μᾶλλον ὑποκειμενικὴ, καθ' ὃ οὐχὶ περὶ συμβάντα ἀσχολουμένη, ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰ αἰσθήματα κύριον ἀντικείμενον ἔχουσα. Ἐὰ ἄσματα, ἐπειδὴ καὶ ὁ ᾄδων, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενος χορευτὴς δεόνται διαλείψων πρὸς ἀνάπαυσιν, διηροῦντο εἰς στροφάς, αἵτινες, ὡσάκις ἦσαν δύο οἱ ἀλληλαδιαδόχως ᾄδοντες, ἢ δύο ἡμίχοροι, ὡς εἰς τὰ δράματα, εἶχον καὶ τὰς μετρικῶς ἀντιστοιχοῦσας στροφὰς διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ μέλους ὑπὸ τοῦ ἄλλου ψάλτου ἢ ἡμιχοροῦ, καὶ τὴν ἐπιρδὸν, ἣν ἐψαλλον ὁμοῦ ἀμφοτέρω. Ἡ χώρα ἐνθα τὸ πρῶτον ἡ ἀπλουτέρα μελικὴ ποίησις ἀνεπτύχθη ἦν ἡ νῆσος Λέσβος, ἣς οἱ Αἰολεῖς ἦσαν μεγάλοι φίλοι τῆς μουσικῆς, καὶ ὁ πρῶτος ἐν τῇ εἶδει τούτῃ διαπρέψας ποιητὴς ἦν ὁ καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀνωμαλίαις τῆς πατρίδος του λίαν περιπεπλεγμένος διατελέσας Ἀλκαίος, περὶ τὰ 612 ἐν Μιτυλήνῃ γεννηθείς. Σύγχρονος δὲ ἀλλὰ νεωτέρα αὐτοῦ ἦν ἡ συμπατριωτὴς του Σαπ-

φῶ, ἣς μαθήτρια ἦν ἡ Ἡριννα, καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ἤσκησε καὶ ὁ Ἴων Ἀνακρέων. Ἐὰ δ' ἐμβριθέστερα χορικά ᾄσματα ἦσαν κυρίως ὀρθοκευτικά, πρὸς δοξασιμὸν ἢ ἐπικλήσιν τῶν θεῶν, οἱ παϊάνες, οἱ εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Ἄρτεμιν καὶ ἄλλους προστάτας θεοὺς ψαλλόμενοι, ἐν τοῖς ναοῖς, εἰς τὰς θυσίας, πρὸ τῶν μαχῶν, εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια, ὅτε καὶ συνώδευον αὐτοὺς παντόμιμοι καὶ παιδρὰ κινήματα, λεγόμενα ὑπορχήματα. Ἐὰ καθαρῶς ὀρθοκευτικά ᾄσματα ἐλέγοντο καὶ ὕμνοι, καὶ ἀρχαιότατοι ποιηταὶ ταιούτων λέγονται ὁ Ὡλλήν, ὁ Φιλάμμων καὶ ἄλλοι. Ἐπικὸν δὲ μᾶλλον εἶχον τὸν χαρακτήρα, τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς ἀφηγούμενοι, οἱ ἐπίσης ὕμνοι· καλούμενοι τοῦ Ὀμήρου (ἴδ.) τῶν μεταγενεστέρων μιμητῶν αὐτοῦ Καλλιμάχου, Μεσομήδους καὶ τῶν Ὀρφικῶν. Εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν ὑπέγγοντο καὶ οἱ διθύραμβοι (ἴδ.). Ἐὰ προσώδια δὲ ἦσαν ἠδαὶ ψαλλόμεναι πρὸς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ πανηγυρικῇ πρὸς τὸν νῆαν ἐπορεύετο· ἐλέγοντο δὲ Παρθένια, ὅτε ὑπὸ παρθένων ἐψάλλοντο. Ἐὶ γὰρ κῶμιον ἦν ὕμνος πρὸς δοξασιμὸν ἡγεμόνων, ἐπιστῆμων ἀνδρῶν ἢ συμβάντων, τὸ δ' ἐπὶ νίκιον ἀπέδλεπε τοὺς νικητὰς κατὰ τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας (ἴδ. Πίνδαρος). Εἰς τὰ συμπόσια ἀνήκον ἰδίως τὰ παρόνια, διὰ τὴν οἰνοποσίαν, καὶ εἶδος αὐτῶν ἦσαν τὰ εὐθυμια καὶ ἀτάκτως ἀδόμενα σκολιά (ἴδ.). Χοροὶ νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐψάλλον ὕμναλους, πολλάκις μετ' ἐρχήσεων, εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, καὶ ἐπιθαλαμίους πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θυλάμου· εἰς τὸ νυμφικὸν δὲ δείπνον ἐψάλλοντο καὶ ἀστεία ᾄσματα. Ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 492. — Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274). Τὰς κηδείας δ' ἀφ' ἑτέρου καὶ τὰ ἐπικηδεῖα δεῖπνα συνώδευον ὀρθοί πρὸς αὐλεῖς. Ἐὶν ὀρθοκευτικὴν δὲ ποίησιν καὶ μουσικὴν, ἣτις τὸ πρῶτον μάλιστα ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐκαλλιεργεῖτο, ἤσκησαν μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας τελειοποιή-

σεως τῆς μουσικῆς περὶ τὴν 30ην Ὀλυμπ. (660 π. Χ.) ποιηταὶ ὡς ὁ Ἄλκμαν ἐν Λυδίας (Ὀλ. 27—42), ὁ Στρηχορος, ἐξ Ἰμέρας (Ὀλ. 33—55—635—560 π. Χ.), ὁ Ἀρίων ἐκ Μηθύμνης (Ὀλ. 38—48—628—585). Διὰ τούτων ὁ ὕμνος ἐξειργάσθη ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον, εἰς ποιητικὸν δὲ καλλιτέχνημα ἀνεπτύχθη μάλιστα ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, διὰ τοῦ Ἰβύκου ἐκ Ἰγγίου (530), Σιμωνίδου ἐκ Κέου (556—469), Βακχυλίδου, τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ (473), καὶ μάλιστα Πινδάρου τοῦ Θηβαίου (521—441), μετ' ὧν μνηστῆρες αἰεὶ εἰσὶ καὶ αἱ τρεῖς ποιήτριαι Ἰγλήσιλλα ἐξ Ἀργους (500), Πραξιλλὰ ἐκ Σικυῶνος (450), Κόρινθα ἐκ Τανάγρας προσέτι δ' ὁ Τιμοκρέων ἐκ Ῥόδου, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ἰδίως γνωστὸς διὰ τὴν σατυρικὴν του δεξυτέταν· Διὰ γὰρ ὁ Μήλιος (470) Κερκίδα ἐκ Μεγαλοπόλεως (350), καὶ οἱ διθύραμβοικοὶ Φιλόξενος ἐκ Κοθῆρων (400), Τιμόθεος ἐκ Μιλήτου (γεν. 357), Πολύιδος καὶ Ἐλίστης ἐκ Σελινόωντος (350). Ἀλλὰ τῶν ἐξαισίων τούτων μελῶν σχεδὸν οὐδὲν διεσώθη πλήρες, πλὴν τῶν ἐγκωμίων τοῦ Πινδάρου. (Ἀποσκαμμάτων συλλογὴ Herk. Poet. Lyg. Graec.),

Λυρικῆς (ἡ), χωρίον τῆς Ἀργολίδος, εἰς ὃ ἐλέγετο καταφυγῶν ὁ Λυγκεύς, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Δαναοῦ (Παυσ. Β, 25). Κατὰ Στράβωνα, Λυκούργιον. Ἦκει, πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ τὸ Λύρικεον ὄρος, ὅθεν πηγάζει ὁ Ἰναχος.

Λυρνησιός, πόλις μεσόγειος τῆς Μυσίας οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ, εἶτα δ' ἐκλιπούσα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 690. Τ, 60. Υ, 92). Βασιλεὺς ἐν αὐτῇ ἦν Μύνης, ὁ ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος (Στράβ. ΙΓ, 583).

Λύριος, υἱὸς Ἀγγίσου καὶ Ἀφροδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἐτι παῖς (Ἀκκλδ. Γ, 12. 2).

Λυσάνδρου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Παυσ.).

Λύσανδρος, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ κατὰ τινὰς μῦθους, ἦτοι ἐξ οἰκοτρόφων αἰλώτων (Αἰλ. π. ι. ΙΒ, 43.—Διόδ. ΙΑ, 13). Ἦν ἀληθῆς Σπαρτιάτης τὴν ἀγωγὴν, καὶ πᾶσαι τοῦ βίου του αἰ προσπάθειαι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς αὐτὸν δὲ τότε τὴν ἐπὶ τῆς Σπάρτης ἀρχὴν. Καὶ στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν ἱκανότητα κεκτημένος, ἐξετίμα τῶν Ἀθηναίων τὴν δύναμιν, καὶ ἐνόησεν ὅτι μόνον δι' αὐτῶν ἐδύνατο νὰ καταβληθῶσι. Ναύαρχος τῆς Σπάρτης τῇ 407 π. Χ. ἐκλεχθεὶς, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐξαρθῆ ἐκ τῶν νικῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐπροσπάθησε πρὸ πάντων, ἐν Ἐρέσφ σταθμῶν, ν' αὐξήσῃ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τῆς πατρίδος του, ἐπωφελοῦμενος περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Λύσ. Γ). ἈΚύβοι, ἔλεγε, ἀπατῶσι τὰ παῖδα καὶ ἄρχοι τοὺς ἀνδρας, καὶ ἐνθα δὲν ἐπαρκεῖ ἡ λεοντῆ, ἀνάγκη νὰ προστιθῆται ἡ ἄλωπεκῆ. Παρὰ τὸ νότιον ἐνίκησε, τῇ 407, τὸν στόλον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ (Διόδ. ΙΓ, 70), δι' ὀργισθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς στρατηγίας· ἀλλ' ἔκτοτε ἠθέλησε φρονίμως ν' ἀποφύγῃ ἄλλην σύγκρουσιν· καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιφέρῃ συγκρούσεις καὶ ὀλιγαρχικὰς ἀνατροπὰς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νὰ παρεμβάλῃ δυσχεραίας εἰς τὸν διάδοχόν του Καλλιμαχίδαν (Πλούτ. Η. — Διόδ. ΙΓ, 104). Ὅτε δ' οὗτος ἐπέσεν εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσιν ναυμαχίαν, ἐπανῆλθεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπιστολεύς (βοηθῶν), οὐχὶ ναύαρχου, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ναυαρχήσῃ δις ὁ αὐ-

τός. Ναύαρχος δὲ διωρίσθη κατ' ὄνομα μόνον ὁ Ἄρακος (Πλούτ. Ζ.—Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 7). Ἐπιδεξίως δὲ παραμονεύων, κατώρθωσε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 405 νὰ ἐπιπέσῃ ἐν Αἰγῶς Ποταμοῖς κατὰ τῶν 180 ἄττικῶν τριήρων, καὶ νὰ τὰς κυριεύσῃ σχεδὸν πάσας ἀπροφυλάκτους· ἐθανάτωσε δὲ 3000 αἰχμαλώτους, καὶ οὐδὲ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἐπέτρεψε (Πλούτ. ΙΑ.—Ξεν. Β, 1, 29). Εἶτα δὲ ἐπελθὼν εἰς τὰς τοῖς Ἀθηναίοις ὑποκειμένας πόλεις καὶ νήσους τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπέστρεψεν εἰς πάσας, συνεπῶς πρὸς τὰς ἀρχαίας του ἐνεργείας, ὀλιγαρχικὴν μεταπολίτευσιν, ἐγκαταστήσας δεκανδρίας ὑπὸ σπαρτιάτας ἀρμοστάς, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας, ἐπολιόρκησεν αὐτάς, καὶ τῇ 16 Μουυχιῶνος (ἐν Ἀπριλ.) τοῦ 404, τὰς ἠνάγκασε διὰ λιμοῦ νὰ παραδοῦσιν, καὶ κατηδάφισε τὰ τείχη αὐτῶν (Ξεν. Β, 2, 3.—Πλούτ. ΙΒ.—Διόδ. ΙΑ, 3). Εἶτα δὲ μεταθῶς εἰς Σάμιον, ἐγκατέστησε καὶ ἐκεῖ δεκαρχίαν, καὶ περισυλλέξας διὰ τοῦ Γυλίκπου εἴτι ἐναπελείπετο ἐκ τῶν ὑπὸ Κύρου δοθέντων αὐτῷ χρημάτων, καὶ ἄλλας δωρεὰς, ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν πόλιν 470, κατὰ τινὰς 1000, τάλαντα, εἰς Δελφοὺς δ' ἤγειρεν αὐτῷ καὶ ἐκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τοῦ στόλου, χαλκοὺς ἀνδράνας (Παυσ. Θ, 32, 10). Πανταχοῦ ἐτιμᾶτο, οἱ ποιηταὶ τὸν ἐψάλλον, καὶ τότε ἦν ὁ μόνος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἰς ὃν αἱ πόλεις ὡς εἰς θεὸν ἴδρουν βωμούς (Πλούτ. ΙΙΙ). Μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἀπέφυγε νὰ διατρίβῃ ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα τὸν ἐστενοχώρει ἡ αὐστηρότης τοῦ πολιτεύματος. Ἐπεισε δὲ τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας τὴν φρουρὰν ἣν ἐζήτησαν οἱ Ἀ' (Ξεν. Β, 3, 13), καὶ ἐν Ἀσίᾳ συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃν οἱ Ἀ' ἐφοβοῦντο. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σκληρότης του ἐν Ἀσίᾳ ἤγειρε παράπονα, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ Φαρναβάξου, οὐ ἐλεγχάσθη τὴν σατραπείαν, ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν βουλομένων νὰ καταβάλῃ τὴν ὄφρην

του (Πλούτ. Κ). Ἄλλὰ προφασισθεὶς ὅτι ὤφειλε, κατ' εὐχὴν, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄμμωνος ἐν Λιβύῃ, ἀπέφυγε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Ὅτε δὲ ὁ Θρασύβουλος ἐθριάμβευσεν ἐν Ἀθήναις, ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτῶν, ἐκωλύθη ὁμῶς ὑπὸ τοῦ Πausανίου παρεμβάντος. Ἐπί τινα ἔτη ἔκτοτε διετέλεσεν ἐν ἀργίᾳ. Ἐτὶ δὲ 397, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγιδος, ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ θρόνου ἀμφισβήτησεως ἐβοήθησεν τὸν Ἀγησίλαον, καὶ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἄλλὰ τοῦ Ἀγησίλαου ἀποδοκιμάζοντος τὰς ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων ἐνεργείας του, ἀπεσύρθη εἰς τὸν Ἑλλησποντον εἰς δευτερεύουσαν θέσιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανήλθεν εἰς Σπάρτην πλήρης ὀργῆς κατὰ τοῦ Ἀγησίλαου, καὶ ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀνατρέψῃ τὴν κληρονομικὴν βασιλείαν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν αἰρετὴν μεταξὺ πάντων τῶν Ἡρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. ΚΔ. Ἀγῆσ. Η). Ἄλλ' αἱ προθέσεις του δὲν ἐπέτυχον. Ἐξαργέντος τοῦ πολέμου μεταξὺ Θηβῶν καὶ Φωκίδος κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 395, οἱ ἔφοροι ἐκηρύχθησαν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ὁ μὲν Λύσανδρος διετάχθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς Βοιωτίαν ἐκ δυσμῶν, ὁ δὲ Πausanίας ἐκ νότου, καὶ ἀμφοτέροι νὰ συναντηθῶσι πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἄλλὰ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ προῦρου προσβολῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Φωκίᾳ, εἰς τὴν πόλιν Πανοπέα. Ἀπέθανε δὲ πτωχὸς καθὼς ἔζησε (Πλούτ. Λυσ. Α.—Ἐν. Ἑλλ. Γ, 5, 15.—Πaus. Θ, 32, 5).

Λυσανίας, πατὴρ τοῦ Λίσχινου, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λυσανορέδης, εἰς τῶν τριῶν ἀρμοστῶν τῆς Σπάρτης, οἵτινες τῇ 379 π. Χ. παρέδωκαν τὴν Καδυαίαν. Ἐπαιδῆ ὁμῶς κατὰ τὴν νόκτα τῆς εἰσβολῆς ἔτυχεν ἀπῶν, κατεδικάσθη ἐν Σπάρτῃ εἰς βαρὺ πρόστιμον, ὃ ἀπέφυγε δι' ἐκουσίας φυγῆς (Ἐν. Ἑλλ. Β, 4, 13.—Πλούτ. Πελοπ. Η.—Διόδ. Η3, 29).

Λύση, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσίανασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 58.—Ἀπλδ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ τυράννου Βουσίριδος (Ἀπλδ. Β, 5, 11).

Λυσίας, υἱὸς Κεφάλου, πλουσίου Συρακουσίου, ξένου τοῦ Περικλέους, ὅστις τὸν ἐπεισεν ἕνεκα τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς πατρίδος του ν' ἀποκαταστῆ ὡς μέτοικος εἰς Ἀθήνας, περὶ τὰ 447 π. Χ. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς περὶ πολιτείας βιβλίοις του ποιεῖται ἐξαίρετον μναίαν αὐτοῦ. Ἔδωκε δὲ ἀρίστην ἀγωγὴν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ Πολέμαρχῳ, Ἐθουδήμῳ καὶ Λυσίᾳ, ὅστις κοινῶς ἐκλαμβάνεται γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατ' Ὀλ. 80, 6' (459 π. Χ.). Μόλις ἰδέτης, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἔνθα λέγεται διαμείνας 18 ἔτη, πολιτικὰς θέσεις λαβὼν, καὶ ἐν ὑπολήψει διατελῶν ἐν ἄλλοις καὶ διὰ τὸν πλοῦτόν του. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Συρακοῦσιον Ἰσσίαν, μαθητὴν τοῦ Κόρακος, ἐνησχέθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, κατὰ σχολὴν ἧς ὁ χαρακτήρ ἦν ἡ περὶ τὰς ἀντιθέσεις ἀγχινοια, τῶν περιπέδιον ὁ παραλληλισμὸς, ἡ ὁμοηχία τῶν λέξεων καὶ ἰδίως τῶν καταλήξεων ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἤτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπερίσχυσε καὶ ἐν Θουρίοις τῶν Λακεδαιμονίων ἡ ἐπιρροή, στάσεως ἐπελθούσης, ἔφυγε καὶ ὁ Λυσίας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ 300 πολιτῶν, καὶ τῇ 412 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ εἶχε πέσει ἡ ἀρχαία δημοκρατία, καὶ ἡ ὀλιγαρχικὴ δὲ κυβέρνησις τῶν 400 πολὺ δὲν διήρκεσε, ἡ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσα μετρία δημοκρατία, ἣτις ἐπαναίται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Η, 97), ἐξετράπη καὶ αὐτὴ μετ' οὐ πολὺ, εἰς ἀποδεικνύει ἡ καταδίκη τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν. Ἐπὶ τῶν χρόνων ταύτων ἔζων ὁ Λυσίας καὶ ὁ ἀδελφὸς του Πολέμαρχος ὡς ἰσοτελεῖς ἐν Ἀθήναις, κτηματῖαι, ἀσπιδοποιεῖον διουθύνοντες μετὰ 120 δούλων. Οἱ Ἀ' ὁμῶς τοῖς ἀφῆρσαν τὴν περιουσίαν των, καὶ ἐθανάτω-

σαν διὰ κωρείου ἀκριτον τὸν Πολέμαρχον. Ὁ δὲ Λυσίας, εἰς Μέγαρον φυγὼν, συνήργησεν ἐκεῖθεν διὰ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας του εἰς τὴν παλιγόρωσιν τῆς δημοκρατίας. Ὁ Θρασύβουλος ἐκρόταινε τὴν πολιτογράφειν τοῦ Λυσίου εἰς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν πόλιν ὑπηρεσιῶν του, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπέτυχεν ἕνεκα παρατυπίας τινός. Μετὰ ταῦτα κατηγορήσεν ὁ Λυσίας τὸν Ἐρατοσθένην ὡς αἰτίον τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἡ δημογραφία αὐτῆ, πιστὴ εἰκὼν πάσης τῆς τότε πολιτικῆς καταστάσεως, ὕψωσεν μεγάλως τὴν φήμην του. Ἦν

δ' οὗτος ὁ μόνος λόγος ἐν αὐτοῖς αὐτοπροσώπως ἀπηγγεῖλε, πλήρης διατηρηθεὶς, ὡς καὶ 30 ἔταροι, δικανικοὶ, οὐδ' ὡς λογογράφος δι' ἄλλους συνέταπτεν, εἰς ἕπος ἀφελές καὶ ἀνεπιτήδευτον, ὡς ἀπῆται καὶ τὸ ἀντικείμενον. Ἦν δ' ἀνεξάντλητος, καὶ 425 λόγοι ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνο-

μα αὐτοῦ, ἐξ ὧν 230 ἐθεωροῦντο ὡς γνησίωτος ἀναμφοσθητήτου. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ μάλιστα Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἐπανοῦσαι αὐτοῦ τὴν ἐν ἐργεῖαν τοῦ βίου, τὴν διατύπωσιν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἠθοποιίαν τῶν χαρακτήρων. Λέγεται δ' ἀποθανῶν ὁ Λυσίας τῷ 378. Καίτοι δὲ μὴ πολιτῆς Ἀθηναῖος, καταριθμεῖται μεταξὺ τῶν 10 ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς εἰς τῶν πρωτίστων.

Λυσιάς, 1) πόλις ἐχυρὰ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐν Συρίᾳ (Στρβ). — 2) πόλις τῆς Μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδέκη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος, γυνὴ Μήστορος, μήτηρ Ἴπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). Κατ' ἄλλους, γυνὴ Ἡλεκτρίωνος, μήτηρ Ἀλκμήνης (Διόδ. Δ, 9). — 2) Μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τέλου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσιθέσις, ἐκώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλυμπ. 78, γ'.

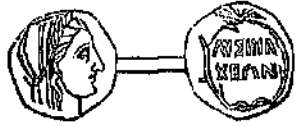
Λυσιθέος, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).

Λυσικλῆς, 1) Ἀθηναῖος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀσκασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους, ῥήτωρ καὶ στρατηγός, κατ' ἀρχὰς δὲ, κατὰ τὸν Λίσχινον, προβατοκόπηλος (Πλούτ. Περ. ΚΔ.—Θουκ. Γ, 19). — 2) Ἀθηναῖος στρατηγός ἐν Χαιρωνείᾳ, δι' ὃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 85).

Λυσικρότης, Ἀθηναῖος, οὐ σώζεται ἐν Ἀθήναις μνημεῖον χορηγικὸν (Ἰδ.) ἐξ Ὀλ. 111, γ'. (Ἰδ. Λειτουργία. Τρίπους), καλούμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου «Φανάρι τοῦ Δημοσθένους», ἵσως ἐνταῦθα που ὄντων τῶν σιδηρουργεῖων τοῦ ῥήτορος, διότι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐβρέθησαν ὑπὸ γῆν ἄφθονα ἔχνη μεταλλουργεῖων (Ἰδ. Δημοσθένης).

Λυσιμάχεια ἢ Λυσιμαχία, 1) ἐχυρὰ πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ΒΑ τοῦ Μέλανος κόλπου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος ἐνταῦθα τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων Καρδίας καὶ Παικτύης ὡς κατέ-

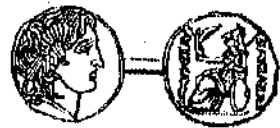
στρεφεν. Ἰπὸ τῶν Θρακῶν δὲ κατεδαφισθεῖσα, ἀνηγέρθη αὖθις ὑπὸ Ἀντιόχου, τῷ 196

ἀλλ' ἔμεινεν ἄσημος (Πολύβ. Β, 54. — Στράβ. π.Χ. Β, 134). — 2) Πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ ὁμωνύμου μεγάλης λίμνης, ἣτις καὶ Ἰγρία ἐλέγετο. Ἰπὸ Λυσιμάχου ἰδρυθεῖσα περὶ 287—281 π. Χ., ἐπὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον (Πολύβ. Β, 7. — Στράβ. Ι, 460).

Λυσιμάχη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἄθαντος, γυνὴ τοῦ Παλαοῦ (Ἀπλδ. ΙΙ, 13).

Λυσιμαχος, 1) Ἀγαθοκλέους, Θεσσαλός, γενν. ἐν Πέλλα τῆς Μακεδονίας (Ἀρρ. ΣΓ, 28) τῷ 361 π. Χ., παρηκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐγένετο εἰς τῶν 11 σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως. Ἐπληρώθη δ' ἐν Σαγαλά (Ἀρρ. Β, 13, 24), καὶ ἐπιμάτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνεκὰ τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ὡς ἄριστος δὲ στρα-

τηγός θεωρούμενος, ἔλαβε, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον (323), παρὰ τοῦ Περδίκου τὴν δικαίαν τῆς Θράκης καὶ τῶν περὶ ἡμεῶν (Διόδ. ΙΙΙ, 1), ἐνίκησε μετὰ μακροχρόνιον πόλεμον Σεύθην, τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν (Λύτ.), καὶ μέχρις ἐκείνου ἀμέτοχος μένας τῶν διχονοιῶν τῶν διαδοχῶν, ἠνώθη τότε μετὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Σελεύκου κατὰ τοῦ φιλοδόξου Ἀντιγόνου, ὅστις ὁμῶς ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ Θρακίας καὶ Σικώας. Ὁ Λυσιμαχος δὲ καθύψατο τούτους περὶ τὸ 311, καὶ μετὰ τινα ἔτη ἰδρυσε

ἐν Θράκῃ τὴν πόλιν Λυσιμάχειαν. Ἀνέλαβε δὲ καὶ αὐτός, ὡς καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν τίτλον βασιλέως. Τῷ δὲ 302 ἐξεστράτευσεν εἰς Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, προσῆλθε εἰς τὴν Φρυγίαν, ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας πρὸ τῆς ὑπερχούσης δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπήλθεν εἰς Πόντον, ἐνθα ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κυρίαρχιν αὐτῆς Ἀμαστριν. Ἐν Λαμφάκῳ δ' ἐνίκηθη ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἀντιγόνον ἐνίκησε τῷ 301 ἐν Ἰψῷ, σύμμαχον ἔχων τὸν Σέλευκον, καὶ οὕτω προσεκτήσατο μέρος τῆς ἐμπρὸς Ἀσίας (Πολύβ. Β, 67. — Πλούτ. Δημ. ΚΑ). Διακευχθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀμαστριν, ἐνυμφεύθη Ἀρσινόην, τὴν θυγατέρα τοῦ Πτολεμαίου. Ὅτε δ' ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπανάλαβε τὰς ἐχθροπραξίας, τῷ ἀφῆρσαν ὁ Λυσιμαχος τὰς αἰσινὰς κτήσεις του, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 294 τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Τῷ 292 ἐπροσπάθησε ν' ἀποζημιωθῇ προσβάλων τοὺς παρὰ τὸν Δούναϊν Ἰέντας, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἤχμαλωτεύθη (Πλούτ. Δημ. ΝΒ). Ἰὸν ἀπέλυσε δὲ μεγαλοφρόνως ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰετῶν καὶ εἰς τὰ συνεδέθη αὖθις μετὰ τοῦ Σελεύκου καὶ Πτολεμαίου κατὰ τοῦ αἰεὶ φιλοταράχου Δημητρίου, ἀπέδωξεν αὐτὸν, μετὰ πεισματώδη πόλεμον, τῆς Μακεδονίας, καὶ μέρος αὐτῆς παρεχώρησεν εἰς Πύρρον τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ἔλαβεν αὐτὸ αὖθις ὅτε ἔπαυσε φοβούμενος τὸν Δημήτριον (Πλούτ. Πυρρ. ΙΒ), ἀίχμαλωτευθέντα ὑπὸ Σελεύκου, καὶ ἀποθανόντα τῷ 283. Ἀπεξενώθη ὁμῶς τὸν Πτολεμαίον, δεχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν φυγάδα υἱὸν αὐτοῦ Πτολεμαίου τὸν Κεραινοῦ (Παυσ. Α, 16, 2). Ὅτε δ' ἐνεργεῖταις τῆς γυναικὸς του Ἀρσινόης ἐξερεθίσθεις κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς, Ἀγαθοκλέους, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, τότε ἐγκατελείφθη ὑπὸ πολλῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὁπαδῶν του, φυγόντων εἰς Ἀσίαν πρὸς τὸν Σέλευκον, καὶ τῷ 281 κινήθεισά κατὰ τοῦ

Σελεύκου, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ἑλλησποντον, ἤττηθη εἰς Κορουπέδιον, καὶ ἐφονεύθη. Ἐπαπέφερε δὲ πιστὸς δούλος τὸ πτώμα ἤδη σηπόμενον εἰς Λυσιμάχειαν καὶ ἐκήδευσεν αὐτὸ (Just. XVII, 1. — Ἀππ. Συρ. ΒΒ). — Ἔχε δὲ καὶ ὁμωνύμων υἱὸν, φανευθέντα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεραινοῦ.

Λυσίκομος, υἱὸς Ἠλεκτρώονος καὶ Ἀναξῆος (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Λύσιος, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὡς λύοντος τὰς μερίμνας, ἰδίως παρὰ Θηβαίους, οὗς ἔλυσε ποτε τοῦ Κυροῦ τῶν Θρακῶν. Τούτους μεθυσθέντας, ἀπέσφάξαν οἱ Θηβαῖοι (Παυσ. Θ, 36).

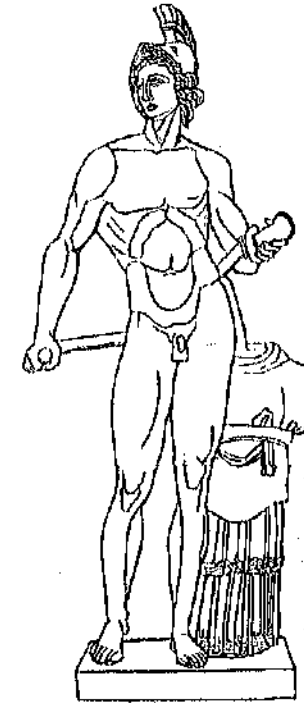
Λυσίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἔσχε τὸν Ἑράσιππον (Ἀπολδ. Β, 7, 8). — 2) θυγάτηρ τοῦ Πιροῖτου (Ἀπλδ.).

Λύσιππος, ἔνδοξος γλύπτης Σικυώνιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, ἀκμάσας κατ' Ὀλ. 102—114 (361—321 π. Χ.) (Παυσ. ΣΠ, 1. — Π. XX—XIV, 19), αὐτο-

διδάκτος μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔγνη βαδίσας τοῦ Πολυκλείτου, τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως πρόπαντων ἐπιμεληθεὶς, ἀλλὰ τὸν δουλικὸν πραγματισμὸν διὰ μεγαλοφυΐας ἀποφυγῶν, καὶ ἐγκύψας εἰς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὰς ἀναλογίας. Ἐβίγάζετο δὲ πρὸ πάντων τὸν χαλκὸν, καὶ ἔξην ἔχων δι' ἕκαστον ἔργον δέπεράτου ν' ἀποθέτῃ ἀνά ἕνα στατήρα εἰς ἰδιαίτερον κιβώτιον, εὐρέθη, ὅτε ἀπέθανεν, ἔχων ἀποτεταμιευμένους ἐκεῖ 1500 στατήρας. Ἰὸ χαρκτηριστικώτατον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἐστῶς ἐν τῇ Λεοντῇ (Λιβαν.),

οὗ ἀπεικόνισμα σώζεται ὁ λίθινος λεγόμενος Φαρνέσιος Ἡρακλῆς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν χρόνων ποιηθὲν ὑπὸ Γλύκωνος. Ἔτι δὲ περιφημότερος ἦν ὁ ἐπὶ κοφίνου καθήμενος κολοσσαῖος Ἡρακλῆς αὐτοῦ, ἐν ὁ Φαβ. Μάξιμος ἀπεκόμισεν εἰς Καπιτώλιον, ὁ Κωνσταντῖνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατέστρεψαν οἱ σταυροφόροι τῷ 1202 μ. Χ. Καὶ εἰς ἀνθρώπων δὲ παράστασιν ἔξοχος ἀνεδείχθη,

ὡς ἦν ἐπόμενος, ὁ μεγαλοφυής αὐτός τῆς φύσεως μαθητῆς, καὶ εἰς αὐτὸν κρίνεται ἀποδοτέον τὸ πρωτότυπον ἀποσκευομένων ἀολητῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲ δὲν ἐδέχετο ὑπὸ ἄλλου γλύπτου νὰ πλάττηται ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ Λυσίππου, καὶ τὸ περιφημώτατον αὐτοῦ ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου παρῖστα αὐτὸν ὄρθιον, λογγοφόρον, καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανον σηρίζοντα εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτου ἀντίγραφον εἰς μικρὰς διαστάσεις κρίνεται τὸ ἐν Ῥαβιάς εὐρεθὲν λίθινον.

Λύσις, 1) Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Κατὰ τοῦτον ὠνόμασεν ὁ Πλάτων

ένα τῶν διαλόγων του.—2) Ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, μεταβάς, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Πυθαγορείου δεσμοῦ, εἰς Θήβας παρὰ τῷ Ἐπαμεινώνιδᾳ. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ τινὲς συγγραφαὶ περὶ τοῦ διδασκάλου του (C. Nap. Span. II.—Cic. d. Or. III, 34, 39. Off. I, 44, 455).

Λυσίατρατος, 1) γλύπτης Σικυώνιος ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου, ἰδίως ἀσχοληθεὶς καὶ ἐπιτυγῶν περὶ τὴν ὁμοιογραφίαν.—2) Ἀθηναῖος, οὗ τὴν πενίαν γλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 855. Αὐστρ. 1105), εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὡς συνένοχος τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, ἀλλ' ἀποφυγὼν τὴν ποινήν (Ἀνδοκ. Μυστ. 26. 28).

Λυσιστανία, ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Ἰσπανίας, τὸ πλεῖστον τῆς Πορτογαλλίας.

Λύσιων, Ἑλλην γλύπτης (Παυσ.).

Λυσίαλα, θυγάτηρ Ἰακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν τάφον τοῦ Κύκλωπος Γερκίστου (Ἀπλδ. Γ, 15, 18).

Λυσιέρας, υἱὸς τοῦ Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, πολυφάγος καὶ γεωπόνος, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους. Εἰς τιμὴν του ἐψάλλοντο ὕμνοι φέροντες τὸ ὄνομά του (Θεοκρ. Γ, 41).

Λυσιτικοί, ἐν ἀρχαίοις ἤδη χρόνοις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν λογίων νὰ προτείνωνται πρὸς βλῆματα ἢ ζήτηματα φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, γλωσσικὰ, ἰδίως περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητικῶν κειμένων, εἰς ὧν τὴν ἐρμηνείαν ἐξήσησαν μεγάλην ἐπιρροὴν, εἰ καὶ βαθμηδὸν ἐξέπεσαν εἰς κοῦφα λογοπαίγνια. Οἱ εἰς τὴν ἐπιλύσιν τοιούτων ζητημάτων ἔργον ποιούμενοι νὰ ἐπιδίδωνται, ἐλέγοντο λυσιτικοί, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ὁ Ἱερατοσθένης, ὁ Σωσθέσιος, ὁ Καλλιστρατος.

Λύστρια, ἡ δι' ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων ἐν πολέμῳ καταβαλλομένη ποσότης κατὰ θέλησιν ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἐπιβαλλομένη, διὰ κοινούς πολεμιστὰς συνήθως 2—3 μυαί (200—300

δρ.), ἐν μετέπειτα χρόνοις 3—5 μυαί δι' ἄτομον, πολὺ δ' ἀνωτέρω δι' ἐπισημοτέρους· διὰ τὸν Πλάτωνα φερ' εἶπεῖν 20 ἢ 30 μυαί. Ἐπρομηθεύοντο δὲ πολλάκις ἐκ συνεισφορῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἱερὸν δὲ καθήκον ἕθειναι, ἐν Ἀθήναις κἄν, ἢ ἀπόδοσις τῆς προκαταβολῆς, ἢ ὁ ἀπαλευθερωθεὶς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ δούλος τοῦ καταβαλόντος.

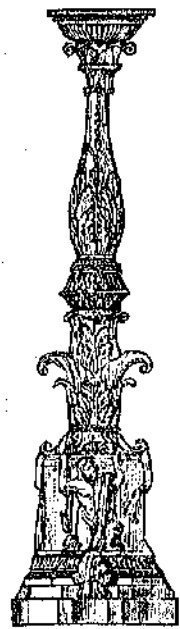
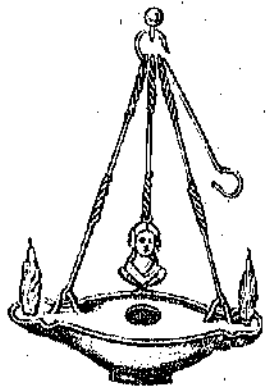
Λυχνιθίς (ἡ), ἀρχαία ὄχυρὰ πόλις τῶν Δεσσαρατιῶν ἐν Ἰλλυρία, ἐπὶ ὑψώματος κειμένη κατὰ τὴν Ἑγγατιανὴν στρατιωτικὴν ὁδὸν (ν. Ὁχρίδα), πλησίον ἔχουσα λιμένας ἰχθυοφόρους (Στράβ. Ζ, 313.—Ινν. ΧΙΠ. 9. ΧΙΥ, 21).

Λύχνος, τὸ σκεῦος τὸ χρησιμεῖον πρὸς φωτισμὸν παρὰ τοὺς ἀρχαίους. Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις μετειαρίζοντο καὶ

λαμπτήρες (ἰδ.)· εἶτα ὅμως ἐπεκράτησαν οἱ δι' ἐλαίου φωτίζοντες πῆλιννοι καὶ μεταλλίνοι λύχνοι, κυκλικαί, ἢ ἐνίστα καὶ ὠσειδεῖς, ἔχοντες ἀνωθεν ὀπήν πρὸς ἔγχυσιν τοῦ ἐλαίου,

καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν ὀπὰς προεχούσας (μυκτῆρας ἢ μύξας) διὰ τὰς θρυαλλίδας, ἐλλύχνια ἢ φλόμοις (φτίλια), μίαν, δύο ἢ πολλὰς, (μονόμοι, δίμοι, πολύμοι), καὶ προσέτι εἴτε λαθῆν, ἵνα κρατῶνται εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ἄλλην τινὰ διασκευὴν διὰ τοῦς πρὸς ἐξάρτησιν ὠρισμένους. Πολλοὶ δ' ἦσαν κατάγλυφοι ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας, καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν οὐ σπανίως εἶχον ἐγκυκαρῆμένον τὸ ὄνομα τοῦ λυχνιοποιῦ. Ἄλλοι δ' εἶχον ποικιλώτατα καλλιτεχνικὰ σχήματα, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης παιδίου ἐπὶ κλίνης, πῆλινον κεχρωματισμένον.

Λυχνοδχος, τὸ βῆθρον ἐφ' οὗ ἐτίθετο

ὁ λαμπτήρ ἢ ὁ λύχνος, ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις πολλάκις στήλη πολυτελής καὶ διὰ ποικίλων γλυφῶν κοσμουμένη.

Λώπη, ἀρχαία λέξις. Δερμάτινον ἔνδυμα παρὰ ποιηταῖς (Φρν. Ἐκκλ. σ. 461.—Ὀμ. Ὀδ. Ν, 224.—Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 32 καὶ Σχλ.—Θεόκρ. ΙΔ, 66). Ὅθεν εἰς τὴν γλῶσσαν παρέμεινε τὸ λωποδύτης, ὁ κλέπτων ἐνδύματα, καὶ γενικῶς ὁ κλέπτης.

Λώρυμα, πόλις παραλία τῆς Καρίας, εἰς 20 μιλ. ἀπὸ τῆς Ῥόδου, ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους κειμένη, καλὸν δὲ λιμένα ἔχουσα (Θουκ. Η, 43.—Στράβ. ΙΔ, 652).

Λωτός, 1) φυτὸν ἐπὶ Ὀμήρου ἄγριον φυόμενον εἰς ὑγρὰ ἐδάφη, μετὰ τοῦ κρόκου καὶ τοῦ ὀσκίνθου, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ὡραῖον δὲ ἄνθος παράγον (Ἰλ. Β, 776. Ε,

342, Ὀδ. Δ, 603).—2) Ἐν Κυρήνῃ δένδρον, τῶν ζιζυφῶν, μάλιστα δὲ παρατὰς Σόρτιος φυόμενον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης, ἀλλ' ἠλλοιωμένον. Ὁ καρπὸς ὁμοίωζεν ἐλαίαν ἢ κύμιον, κίτρινος ἢ ἐρυθρὸς ὅτε ἦτο ὠριμὸς, γλυκὺς ὡς σῦκον, εὐσμος, καὶ μικρὸν ἔχων πυρήνα.

Ἦν δ' ἡ τῶν λωτοφάγων τροφή (Ἡρδ. Β, 96. Δ, 177), ἴσως ὁ Δαδαῖμ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.—3) Ὁ αἰγύπτιος, φυτὸν ἐνυδρον, ὅμοιον τῷ κρίνῳ τῶν ὕδατων (Ἡρδ. Β, 92), ἔχων λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ ἄνθη. Ἡ ῥίζα αὐτοῦ ἦν τὸ κολοκάσιον, τὸ ἄνθος ἐλέγετο κυρίως λωτός, καὶ ὁ καρπὸς ἦν κύμιον, ἐγκυκαλισμένος εἰς τὸ κιβώριον. Ἐτρῶγον δὲ τὸν καρπὸν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐκ τοῦ κελύφους αὐτοῦ κατασκευάζετο ἄρτος· ἐτρώγετο δὲ καὶ ἡ ῥίζα. Συμβολικῶς ἐδήλου τὸ φυτὸν τοῦτο τὴν πλάσιν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ὕδατος· δι' ὃ καὶ ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ πολλάκις ἐμιμοῦντο αὐτό.

Λωτοφάγοι, λαὸς τὴν Β παραλίαν τῆς Λιβύης οἰκῶν (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 80. Ψ, 311), παρὰ τὴν μικρὰν νῆσον Σόρτιν καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγος. Ἐκαίθεν δ' ἔφερε φυσικὴ ὀδός, ἥς ἔτι καὶ νῦν χρῆσις γίνεται, εἰς τὴν ἄγριον δὲ ἄνθος παράγον (Ἰλ. Β, 776. Ε,

Μ

Μῆα, ἐπίθετον τῆς Ἰέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς· ἐν Καρία δὲ θεράπεινα τῆς Ἰέας. εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπισταύθη τὸν Βάκχον ὅτε ἐγεννήθη, αὐτὴ δὲ, ἵνα ἀπατήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας, τὸν παρέστησεν ὡς υἱὸν τοῦ Ἄρεως, δι' ὃ καὶ οἱ Κᾶρες **Μάσαριν** τὸν ἔλεγον (Στρβ. Βυζ.).

Μάγασσα, κώμη μετὰ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἀρριαν.).

Μάγας, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης (Παυσ.).

Μέγγανον, 1) κολιορκητικὴ μηχανή.

σφενδονῶσα λίθους. — 2) Δίκτυον δι' ἄγραν Οηρίων.

Μιαγεία, ἴδ. γοητεία.

Μιαγία, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου.

Μιάγνης, 1) υἱὸς Αἰόλου καὶ Ἐναρέτης, σύζυγος τῆς Ναϊάδος (Ἀπολλδ.). — 2) Υἱὸς Ἄργου καὶ Περικλῆδος, ἐγγονος τοῦ Φεῖξου. Ἄπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη μέρος τῆς Θεσσαλίας **Μαγνησία** (Αὐτ. Διδ. 23). — 3) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγραφέας 9 κωμῆδίας, καὶ δις νικῆσας (Ἀρστφ. Ἰππ. 520).

Μαγνησία. 1) ή Α Χερσονήσος τής Θεσσαλίας, ήν οι άρχαιότεροι "Ελληνες γεωγράφοι δέν κατηρίθουσιν εις αυτήν.— 2) Μ. πρὸς Σιπέλλω, πόλις τής Λυδίας, εις τήν ΒΔ κλιτὸν τοῦ Σιπίλου ὄρους, παρὰ τῷ "Ιερμῷ ποταμῷ. Πρὸς Α αὐτῆς καίται ὁ βρά-

χος τής Νιόβης. "Ο Σμιπίων νικήσας ἐνταῦθα τὸν Ἀντίοχον (τῷ 190 π. Χ.) ὑπέταξε τήν πόλιν εις τήν Ρώμην. Ἐδλάθη δὲ πολὺ ἐπὶ Τιβερίου ὑπὸ σεισμοῦ (Στράβ. Π', 621).— 3) Μ. ή ἐπὶ (ή πρὸς) Μαιάνθρῳ, ἐν Καρίᾳ ὡς ὑπετίθετο, ὑπὸ Μαγνησίων Θεσσαλῶν καὶ ὑπὸ Κρητῶν ἰδρυθεῖσα πόλις, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Κιμμερίων (126 π. Χ.) καὶ ἀνοικοδομήθη αὖθις ὑπὸ τῶν Μιλησίων, εις τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Θωράκος, κατὰ τήν συμβολήν τοῦ Μαιάνθρου καὶ τοῦ Ληθαίου. "Ο Ἀρταξέρξης ἐδωρήσατο αὐτήν μετὰ τῆς Μουσῶντος καὶ τῆς Λαμψάκου εις τὸν Θεμιστοκλήν, ὅστις ἐνταῦθα κατὰ προτίμησιν διητήσατο. Ἔγχε δὲ ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ ἐρείπια σώζονται (Ἱερδ. Α, 161.— Στράβ. ΙΔ, 636. 647).

Μαγνητιες, λιθος (ή), ἀπὸ ποιμένος τινὸς τῆς Ἰόης, Μάγνητος καλουμένου, ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου ἐν εἶχεν εις τήν ἀκρὴν τῆς βάρβου του, ἀνεκάλυψε τήν εἰς τινὰς λιθους ἐγκειμένην μαγνητικὴν δύναμιν (Πλάτ.). Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας.

Μάγοι, παρὰ Μήδοις καὶ Πέρσαις, εἰς ἱερεῖς, ἀποτελοῦντες πιθανῶς ἰδίαν φυλὴν, ή κλάσιν, ὡς ήν ἔθος πολλαχῶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Ἱερδ. Α, 131). Τὰ τῆς Θρησκείας ἰδίως ἐπιτετραμμένοι, ἦσαν καὶ οἱ ταμίαι τῆς ἐπιστήμης, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων ἀγένας σοφῶν τοὺς καλεῖ (Πίν. Ι, 23). Παρακράσαντας ἐπαίτα, τοὺς ὠργάνωσεν ἐκ νέου ὁ Ζερόκστρης,

διαίρεσας αὐτοὺς εις τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν γνώσεών των. Ἐξήσκουν δὲ καὶ οὐ μικρὰν πολιτικὴν ἐπιρροήν (Ἱερδ. Γ, 30), ἔξων ἀφελοῦς, καὶ ἐδωροῦντο καὶ ὡς προφήται. "Ο Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, λέγονται ἐνόστε καὶ μαθηταὶ αὐτῶν. Καὶ παρὰ Χαλδαίους καὶ Βαβυλωνίους μνημονεῖται Μάγων ὁ προφήτης Ἱερεμίας, οἵτινες ἐμάγτευον, τοὺς ἀστέρας σπουδάζοντες, τοὺς οἰωνοὺς καὶ τὰ ἱερεῖα (Ἐν. Κ. Π. Η, 8, 6.— Curt. III, 7, 9. V, 3, 22). "18. Χαλδαῖαι.

Μάγων, 1) Καρχηδόνιος στρατηγός, πολεμήσας κατὰ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν "Ολ. 99.— 2) Ἐτερος στρατηγός Καρχηδόνιος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀνίβα, τοὺς Ρωμαίους πολεμήσας ἐν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ.— Liv XXI).

Μαδίαια, μεσόγειος πόλις τῆς Κολχίδος (Στράβ).

Μαδύτος (ή), πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εις ήν ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Ἐκάβης (Ἱερδ. Ζ, 39.— Ξενοφ.— Πλου. 985, Στράβ. Βυλ.). Ν. Μαδυτός.

Μαζαζα, θυγάτηρ Λευκόναρος, τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Μαζαζος, Πέρσης, διοικητῆς τῆς Κιλικίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ "Οχου, διαταχθεὶς, δὲν ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ τῷ 331 π. Χ. τοὺς Μακεδόνας νὰ ὑπερβῶσι τὸν Βύφρατην, ἐπολέμησεν ἀνδρείως ἐν Ἀρδῆλοις, ἀποσυρθεὶς ὅμως εις Βαβυλῶνα, παρέδωκε τήν πόλιν ἄνευ ἀντιστάσεως, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν διώρισε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἀπέθανε δὲ τῷ 328 (Ἄρρ. III, 7, 16.— Διόδ. ΙΣΤ, 42.— Πλούτ., Ἀλέξ. ΑΒ, ΑΘ).

Μαζακικα, πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, καὶ Εὐσέβεια καλουμένη.

Μαζακίων, πόλις εις τὰ Δ τῆς Σικελίας ἐπὶ ποταμοῦ ἑμονύμου, εις 12 μιλ. ἀπέστασιν ἀπὸ τοῦ Λιλοβαίου, ἐμπόριον τῶν Σε-

λιουντίων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ τοῦ Ἀ' φοινικικοῦ πολέμου, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα (Διόδ. ΙΑ, 86. Π', 9, 54).

Μαζονόμος, Μαζονόμεον ἢ **μαζοδόλιον,** εὐρὺ πινάκιον, ξύλινον ἢ καὶ μετάλλινον, ἐφ' οὗ περιέφερον εις τὰς τραπέζας τὴν μάζαν καὶ τὸν ἄρτον (Πλουτ. ΣΤ, 26).

Ἐπί ἀναλόγου ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς (Πλουτ. ΣΤ, 26). Ἐνόστε χρῆσιμον καὶ εις τὰς θυσίας (Ἀθῆν. Ε, 27).

Ἀνάλογον ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς

Μαθηματικά, (ή καὶ μαθηήματα), διότι ἦσαν ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴν χαρακτηρὰ λοβοῦσα ἀνθρωπίνῃ μάθης. Ἐκαλλιεργήθησαν δὲ κατ' ἀρχάς ὑπὸ τῶν Ἰώνων φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Πυθαγορείων, ἂν καὶ θεωρήματά τινα καὶ ἐξ Αἰγύπτου ἤλθον καὶ ἐκ Βαβυλῶνος. Εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἐνέκυψεν ἰδίως ὁ Πυθαγόρας, καὶ μετ' ἐκείνου ὁ Ἀρχύτας καὶ ὁ Φιλόλαος. "Ο αὐτὸς Πυθαγόρας ἐπλούτισε τὴν γεωμετρίαν διὰ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ θεωρήματος περὶ τῆς ὑποτείνουσας. Καὶ ὁ Ἀναξαγόρας δὲ καὶ ὁ Χίος Ἴπποκράτης (450 π. Χ.) ἐνέκυψαν εις αὐτήν, καὶ οἱ τοῖ, πλὴν ἄλλων, καὶ εις τὸ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ἀσχολήσαν Ἀήλιον κληθὲν πρόβλημα τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κύβου. Ἦδον δὲ ὁ Ἀρχύτας ἠσχολήθη περὶ τὴν στερεομετρίαν, καὶ ἐζήτησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν πρώτην διπλόστροφον καμπύλην ὁ δὲ Πλάτων εἰσήγαγε τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον εις τὴν γεωμετρίαν, ὡς καὶ τὴν θεωρίαν τῶν κωνικῶν τομῶν καὶ γεωμετρικῶν τόπων, ὥστε εἰ μαθηταὶ του τὴν γεωμετρίαν του ἀνόμαζον ἤδη ὑψηλήν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθως διδασκομένην. Σύγχρονοι σχε-

δὸν τοῦ Ἀρχύτου καὶ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ὁ Κνίδιος Εὐδοξος, ὁ Ἀρισταῖος, ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δεινόστρατος, ἀναπτύξαντες περαιτέρω τὰς κωνικὰς τομὰς. Τούτου ὁ τετραγωνισμὸς, εὐραθεὶς συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰππίου, ἐζήτηι τοῦ κύκλου τὸν τετραγωνισμὸν καὶ τῆς γωνίας τὴν τριχοτομίαν. Ἦν δ' οὕτω παρεσκευασμένην ὕλην ἀνέπτυξεν ἔτι μᾶλλον εις ἔκτασιν καὶ βάθος, καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν εις τὴν μηχανικὴν, ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ συνεπλήρωσαν τέλος αὐτήν, ὅσον ἐνῆν τῇ ἀρχαιότητι, οἱ Ἀλεξανδρινοί. Ἰδίως ὁ Εὐκλείδης ἐξεργάσθη μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς τὴν ἀριθμητικὴν, πλουτισθεῖσαν διὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἐρατοσθένους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπεκλήθη «πατὴρ τῆς Γεωμετρίας», δι' ἃ ἔγραψε στοιχεῖα αὐτῆς, καὶ ἀνεδείχθη μετὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐκ Πάργας, οἱς προσθετέος καὶ ὁ μεταγενέστερος Διόφαντος, ἰδρυτῆς τῆς ἀρχαίας μαθηματικῆς. "Ο Ἀρχιμήδης ἔλυσε τὸν τετραγωνισμὸν τῆς παραβολῆς, εὗρε τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, τῆς σφαιρας πρὸς τὸν ἐγκλιθεῖντα αὐτὴν κύλινδρον, προσδιώρισε τοὺς ὄγκους τῶν σφαιροειδῶν, καὶ ἐξέτεινε σπουδαίως τὴν γεωμετρικὴν ἀνάλυσιν. "Ο Ἀπολλώνιος ἠσχολήθη περὶ τὰς κωνικὰς τομὰς, τὴν θεωρίαν αὐτῶν τελειοποιήσας καὶ ἦν τῶν δύο τούτων σοφῶν ἡ ἐποχὴ ἢ τῆς ἀκμῆς τῆς μαθηματικῆς. Τοῦ Ἀηλείου προβλήματος λύσιν ἐπέτυχον ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τῶν κωνικῶν τομῶν, εἶτα δὲ (ἴσως περὶ τὰ 150 π. Χ.) ὁ Νικομήδης διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσης «Κογχοειδοῦς, καὶ ὁ Διοκλήης, πιθανῶς τῇ στ' ἑκατονταετηρίδι μ.Χ. διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἣν ὠνόμασε «Κισσοειδῆ». "Ο Ἴππαρχος, ὁ μέγιστος ἀστρονόμος τῆς ἀρχαιότητος, ἐξεργάσθη τὴν διὰ τὰς ἀπτρονομικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις ἀναγκαίαν ἐπίπεδον καὶ σφαιρικὴν τριγωνομετρίαν, ἣν ἔτι μᾶλ-

λον ανέπτυξεν ὁ Γέμιος, ὁ Θεόδωρος (ἴσως 50 π. Χ.), καὶ ὁ ἀστρονόμος Μενέλαος (ἴσως 100 μ. Χ.) ἡ μὲν δ' ἐκ τῆς ἀρχαιότητος σωζομένη τριγωνομετρικὴ πραγματεία ἐστὶν ἡ τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου Κλαυδίου Πτολεμαίου (190 μ. Χ.) ἐν τῇ μαθηματικῇ αὐτοῦ συντάξει. Ἐκ μεταγενεστέρων δὲ μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἄξιοι μνείας εἰσὶν ὁ Διόφαντος μεταξὺ 160 καὶ 360 μ. Χ.), ἀσχοληθεὶς ἰδίως περὶ τὴν κλιθεῖσαν ἀρίστον ἀνάλυσιν, καὶ ὁ Πάππος περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκαταταετηρίδος, οὗ αἱ «μαθηματικὴ συναγωγὰ», περιέχουσι τὰς σπουδαιότατας ἀνακαλύψεις τῶν προγενεστέρων. Ἡ μηχανικὴ ἐπὶ μὲν κρὸν ἠσκητοπρακτικῶς μόνον· μετὰ πολλὰς δ' ἀτελεσφορήτους ἄλλων προσπαθείας, ὁ Ἀρχιμήδης ἔθηκε τέλος τὰς θεωρητικὰς αὐτῆς βάσεις, καὶ διὰ τῶν μηχανικῶν δυνάμεων (τοῦ μοχλοῦ, τοῦ ἔλικος κτλ.) καὶ τοῦ σημείου τῆς βαρύτητος, καθήρτισε τὴν μηχανικὴν τῶν στερεῶν, διὰ δὲ τῆς ὑδροστατικῆς ἀρχῆς τὴν τῶν υγρῶν. Προσέτι δὲ μνείας ἄξιος ἐστὶ καὶ Ἡρώων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (περὶ τὰ 250 π. Χ.), ὁ ἐφευρὼν τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ὄργανα, τὴν Ἡρώνος πηγὴν, Ἡρώνος σφαῖραν, Αἰδίου στήλην. Καὶ ἐν Ῥόδῳ δὲ καὶ ἐν Περγᾶμι, καὶ μάλιστα ἐν Συρακούσαις ἦνθι ἡ ἐφηρμοσμένη μηχανικὴ. Περὶ ὁπερὶ κτλ. ὀλίγα γνωρίζομεν, διότι τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα ἀπωλέσθησαν, τῶν δὲ σωζομένων ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. Περὶ τὴν ἀκουστικὴν εἰργάσθη πρῶτος ὁ Πυθαγόρας, καὶ ἔπειτα ὁ Ἀριστοτέλης. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀλίγον ἐκαλλιέργησαν τὴν μαθηματικὴν ὡς ἐπιστήμην.

Μαθηματικὴ γεωγραφία. Διὰ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων τῆς γῆς πρὸς τὰ οὐράνια σώματα ἰδέαι τῶν ἀρχαίων ἦσαν σκοτεινὰ καὶ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμένα. Καθ' Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ἡ γῆ προήλθεν ἐξ ἀρχικῆς ὕλης ἢ δὴ προὑπαρχούσης, εἴτε τῆ ἐνεργείᾳ θεότητος τινος, εἴτε τυχαίως. Ὡς τοιαύτην ἀρχικὴν ὕλην ἢ στοιχεῖον ἐξελάμβανον

οἱ Ἕλληνας τὸ ὕδωρ, ὁ Ἀναξίμανος τὸν ἀέρα, ὁ Ἡράκλειτος τὸ πῦρ, ὁ δ' Ἐμπεδοκλῆς, καθ' ὃν καὶ ἡ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, μίξιν τῶν τριῶν τούτων στοιχείων· ὁ Ἀναξίμανδρος ἔλεγεν ἀρχὴν τὸ ἀπειρον, ἄλλοι ἔλεγον ἄτομα, κτλ., καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐφαντάζοντο καὶ τὸ ἐπιφλοαττόμενον τέλος τῷ κόσμῳ. Αἰωνίαν δ' ὑπαρξίν παντὶ τῷ ὄντι ἀπέδωκαν οἱ Ἑλεῖται φιλόσοφοι, Ξενοφάνης, Παρμενίδης κλπ. καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Στωϊκοὶ Χρυσίππος, Ποσειδώνιος κτλ. τὸν κόσμον ὡς ζῶν καὶ λογικόν τι ὄν ἐκλαμβάνοντες. Παρεδόντο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν ἕνα κόσμον, ἄλλοι δὲ πολλούς. Ἐπὶ τὸ σχῆμα δὲ τοῦ κόσμου ἐκείνου εἰς ὃν ἡ γῆ ἀνήκειν ἦν κατὰ τοὺς πλείστους σφαιρικόν, κατ' ἄλλους ἰσοειδῆς (Ἐμπεδοκλῆς) ἢ κωνοειδῆς, καὶ πάντες ἐξελάμβανον αὐτὸν ὀρισμένον καὶ περιεκλεισμένον, οἱ μὲν ὑπὸ τείχος ἢ χώματος (Παρμενίδης, Ἀναξίμανος), οἱ δὲ ὑπὸ δέρματος (Λεύκιππος, Δημόκριτος). Ἐνικῶς ἐθεωρεῖτο ἡ γῆ τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ κόσμου, περὶ ὃ ἐστρέφετο ὁ ἥλιος μετὰ τῆς σελήνης καὶ πάντων τῶν πλανητῶν. Κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς δὲ μύθους, παραδοθέντας καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ποιητῶν, ἦν ἡ γῆ δίσκος κυκλοτερῆς, περιβαλλόμενος κατὰ τὸν Ὁυαν, ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ὕδατος, κατὰ τὴν κοινὴν δὲ πίστιν ὑπὸ τοῦ Ἰδλεανῶ, μεγάλου ποταμοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡρόδοτου ὡς μεγάλου πελάγους ἐκλαμβάνομενον. Κατ' Ἀναξίμανδρον, ὁ δίσκος τῆς γῆς, ἴσων πλάτος τριπλάσιον τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἔπλεον ἐντὸς τῆς κοίτης σφαίρας τοῦ κόσμου κατ' Ἀναξίμανδρον δὲ φέρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἐνὶ κοσμικῇ ἡμισφαιρίῳ συμπεπηγμένου ἀέρος· κατὰ Ξενοφάνην ἔχει ῥίζας ἐκτεινομένης ἐπ' ἀπειρον· κατὰ δὲ Παρμενίδην, ἐπικαθῆνται, βεβαίως δισκοειδῆς, ἐπὶ συστήματος σφαιρῶν παρ' ἀλλήλαις διατεταγμένων. Καὶ οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι παραδέχονται συνήθως τὸ δισκοειδῆς σχῆμα· ὁ δὲ Λεύκιππος ἔλεγεν αὐτὸ «τυμπανοειδῆς», ἦτοι κυλινδρικόν. Τὴν «αἰκουμένην» (τὸ κατοικούμενον μέρ-

ος τῆς γῆς) λέγει ὁ Ἡρόδοτος ἔχουσαν 37—40,000 σταδίων μῆκος. Καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐξελάμβανε τὴν γῆν ὡς δισκοειδῆ, ἐν τῷ κέντρῳ καιμένην. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ βαθμῶδον παρεδέχθησαν τὸ σφαιροειδῆ σχῆμα, τὴν θέσιν αὐτῆς ἐκτὸς τοῦ κέντρου, καὶ τὴν κυκλικὴν αὐτῆς κίνησιν περὶ κεντρικὸν πῦρ, καὶ συγχρόνως τὴν περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα στρόφην αὐτῆς. Ἐνικῶς δὲ διέδωκε τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ Φιλόλαος, καθ' ὃν καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ οἱ πλανῆται στρέφονται κυκλικῶς περὶ τὸ κεντρικόν πῦρ, τὴν ἑστίαν τοῦ κόσμου. Βραδύτερον ὁ Ἰκέτας, ὁ Ἐκφαντος, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρεδέχθησαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ οὐρανὸς, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, ἀκίνητοι εἰναι, ἡ δὲ γῆ ὅτι μετὰ μεγίστης ταχύτητος στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της. Καὶ ὁ Σωκράτης ὡς δίσκον ἐκλαμβάνει τὴν γῆν, οὐδ' ὁ Πλάτων τὴν λέγει σφαιροειδῆ, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, κινουμένων περὶ αὐτὴν τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπώτερον ὁ πλανητῶν, τῆς Ἀφροδίτης πλησιέστερον, εἰς μείζονα δὲ βαθμῶδον ἀπόστασιν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Πρῶτοι δ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, παραιτούμενοι ἀβασίμων ὑποθέσεων, ἐπέδωσαν εἰς ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ Ἡρόδοτος ὁ Κνίδιος, Ἡλίκων καὶ Κάλιππος οἱ Κυζικηνοί, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἡράκλειτος ἔκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, κτλ., ἀποδείξαντες τὸ σφαιροειδῆ σχῆμα τῆς γῆς, τὴν περιφέρειαν αὐτῆς εἰς 400,000 στάδια ἐκτιμώντες, κατ' Ἀριστοτέλην, ὅστις περι-συλλέξας τῶν μαθηματικῶν τὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας, συνηρολόγησε καὶ συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς γενικὸν σύστημα μαθηματικῆς γεωγραφίας. Οὗτος, τὴν σφαιρικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων τῶν τὰ κοιλώματα πληρούντων ἀποδείξας, ἔθηκε τὴν γῆν ἐν τῷ κέντρῳ, μὴ παραδέχθαι τὴν περὶ τὸν ἄξονα κίνησιν αὐτῆς,

56 δὲ σφαῖρας εἶπε κινουμένης περὶ αὐτὴν, τὰς μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰς δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ, πρὸς ἐξήγησιν τῶν διαφόρων οὐρανίων φαινομένων. Πρῶτος ἐχάραξεν ὁ Ἀναξίμανδρος γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς γῆς, βελτιωθέντα ὑπὸ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου, διέγραψεν ὁ μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Δικαίταρχος πῖνακα κοσμικόν, ἐν ᾧ παραδέχεται τὸ μῆκος τῆς γῆς 1 1/2 μείζον τοῦ πλάτους αὐτῆς, καὶ διήρπασεν αὐτὴν δίχα διὰ γραμμῆς ἣν ἔφερε διὰ τῆς Ῥόδου, πρῶτος οὕτω τῶν παραλλήλων ἐφευρέτης γενόμενος. Ὁ Ἡρόδοτος εὗρε καὶ ὠρίσθη τὴν κλίσιν τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς 24°, ὁ Πυθέας διὰ τοῦ γνώμονος πρῶτος κατεμέτρησε τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου· Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος ὠρίσθη τὴν φαινομένην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐπροσπάθησε ν' ἀνεύρη τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ἀπεφήνατο ὀριστικῶς ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα καὶ λοξῶς περὶ τὸν ἥλιον. Τὴν περὶ τὸν ἄξονα δὲ στρόφην λέγεται πρῶτος εὗρε καὶ Σέλευκος δ' ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τῷ Ἰγρητι, περὶ τὰ 150 π.Χ. Ἐλλείπει ὅμως ἀποδείξεων, ἔμμενε κοινῶς ἰσχύουσα ἡ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρχιμήδης κατεσκεύασεν ἐντὸς μεγάλης ὑαλίνης σφαίρας μικρὰν σφαῖραν γῆς, μετὰ τῶν πλανητῶν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ διάφορον ἐχόντων τὴν ταχύτητα. Ὁ δ' Ἡρατοσθένης ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν σφαιρῶν κρικωτῶν. Κατὰ τὸν Ἀρχιμήδην, οἱ ὑπολογισμοὶ ὠρίσαν τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς εἰς 300,000 στάδια· πρῶτος δὲ ὁ Ἡρατοσθένης (276 — 196 π. Χ.) ἐπέδωκε εἰς ἐμβριθῆ καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σπουδαίαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, καὶ διὰ τῆς τῶν μοιρῶν καταμετρήσεως συνεπέρανεν ὅτι ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦν 250,000 σταδίων. Μεταγενέστεροι δ' ἠΐξησαν αὐθαίρετως τὸν ἀριθμὸν τούτων εἰς 252 χιλιάδας στάδια, μόνον ἵνα καταριθμῶσιν ἀνά 700 στάδια εἰς ἐκάστην τῶν 360 μοιρῶν

Διὰ τῆς καταμετρήσεως ταύτης, διὰ τοῦ ἐν-
 τελεστέρου πίνακος τῆς γῆς ἦν διέγραψεν,
 ἐγγράφας πολλοὺς μεσημβρινοὺς καὶ πω-
 ραλλήλους κύκλους, καὶ διὰ τοῦ συγγράμμα-
 τος αὐτοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου «Γεωγραφικά»,
 ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται συστηματικῶς
 καὶ ἐπιστημονικῶς αἱ περὶ γῆς θεωρίαι, ἀνε-
 δείχθη ὁ Ἐρατοσθένης ὁ Ἰβρυτῆς τῆς γεω-
 γραφίας ὡς ἐπιστήμης. Ὁ διάσημος ἀστρο-
 νόμος Ἴππαρχος, πρὸς ἀκριβέστερον προσ-
 διορισμὸν τῶν γραμμῶν τοῦ γεωγραφικοῦ μή-
 κους, συνέταξε πίνακα ἐκλείψεων, καὶ ἕτερον
 γεωγραφικοῦ πλάτους, ὅστις ἐκ μοίρας εἰς
 μοῖραν χωρῶν, δι' ἕκαστον τῶν παραλλήλων
 κύκλων τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου περιεῖχε πάν-
 τα τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ τὸ μῆκος τῶν
 ἡμερῶν. Ἐνταῦθεν ὠδηγήθη νὰ διαιρέσῃ τὸ
 βόρειον ἡμισφαίριον εἰς Κλίματα (21 ἐν
 τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Πτολεμαίου, 38 ἐν τῇ
 «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ), διακρινόμενα
 καθ' ὄρισμένον μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἡ κλίσις
 τῆς ἐκλειπτικῆς κατεμετρήθη ἀκριβέστερον,
 συμφώνως πρὸς τὸν Ἐρατοσθένην ἀκρι-
 βεῖς δὲ παρατηρήσεις τῷ ἀπεκάλυψαν καὶ
 τὴν μετακίνησιν τῆς ἰσημερίας, καὶ τὴν ἀνι-
 σότητα τῆς ταχύτητος τῆς ἡλιακῆς πορείας,
 ἐξ ἧς ἐσυμπέρανε τὴν ἕκκεντρον θέσιν τῆς
 γῆς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνεκάλυψε
 τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἥλιος κατὰ τὸ θέρος ἀφι-
 σταται μᾶλλον τῆς γῆς ἢ κατὰ τὸν χειμῶνα.
 Μετὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμήδους τὴν σφαῖραν τῶν
 πλανητῶν, ἣτις ἐνέκλειε καὶ τὴν γῆν ἐν μι-
 κρῷ, πρῶτος κατεσκεύασε μεγάλην ὑδρό-
 γαιον σφαῖραν Κράτης ὁ Μελλωῶς, ὁ
 δὲ Ποσειδώνιος ὁ ἐξ Ἀπαμείας, φί-
 λος τοῦ Κικέρωνος, συνετέλεσε διὰ διδασκα-
 λίας καὶ συγγραμμάτων εἰς διάδοσιν τῶν σπου-
 δαίων τούτων ἀνακαλύψων. Διὰ τὴν περιμέ-
 ρειαν τῆς γῆς παρεδέχετο μόνον 180,000
 στάδ. (Στρβ. Β, 95), καὶ τὸν ἀριθμὸν τούτου,
 τὸν τῆς ἀληθείας ἐλαττούμενον, ἐπέσβευσεν
 καὶ οἱ μετέπειτα γεωγράφοι, ὁ Μαρτίνος, ὁ
 Πτολεμαῖος, ὡς καὶ αὐτὸς ἐτι ὁ Κοσμά-

δος. Ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος ἐν τῇ
 «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ (Ἀλμαγέστ)
 περιέλαβεν ὅσα οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ, καὶ
 αὐτὸς Μαρτίνος ὁ Τύριος συνεισέφερον εἰς
 τὴν πρόθετον τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας
 καὶ ἔγραψε καὶ «γεωγραφικὴν ὑφήγησιν»,
 χαράξας καὶ κοσμικὸν πίνακα, ὅστις ἔμεινε
 μόνος ἐν χρήσει ἐπὶ πλείονα τῶν χιλιῶν ἐτῶν.
 Ἡ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν γεωγραφία παρὰ τοῖς
 ἀρχαίοις παρεδέχετο τὴν γῆν ὡς σφαῖραν ἐν
 τῷ κεντρῷ τῆς σφαίρας τοῦ παντός, ἐχάραξεν
 ἀπὸ τοῦ Κρόδου τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ φαντα-
 στοὺς κύκλους, τὸν ἰσημερινὸν, τὸν θερι-
 νὸν καὶ χειμερινὸν τροπικὸν, τὸν ἄρ-
 κτικὸν, κατὰ τοῦτο διαφέροντα τοῦ ἡμετέρου
 πολιτικοῦ, ὅτι ἦν διάφορος δι' ἕκαστον σημεῖον,
 περιέχων τοὺς δι' αὐτὸ μὴ ὄντας ἀστέρας,
 διὰ δὲ τὴν Ἰνδία περὶ τοῦ 36° ἀπὸ τοῦ
 πόλου ἀπέχων παράλληλος. Τούτῳ δ' ἀντε-
 στοιχεῖ ὁ «ἀνταρктиκός» καὶ ἄλλαι ἦσαν οἱ
 «μεσημβρινοί», οἱ «κρόουροι» τῶν ἰσημερινῶν
 καὶ τροπικῶν, ὁ «ζωδιακός». Ἀπὸ τοῦ Ἴππαρ-
 χου διηρέθησαν οἱ κύκλοι εἰς 360°, καὶ εἰς
 ἕκαστην μοῖραν ἠριθμοῦντο ἀνὰ 700 στάδια,
 εἶτα δὲ ἀπὸ Ποσειδωνίου, ἀνὰ 500. Ἐγί-
 νισκε δ' ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴν λήξευσιν τοῦ
 ζωδιακοῦ καὶ τὴν μετάστασιν τῶν σημείων
 τοῦ ἰσημερινοῦ, κτλ. καὶ ὀρθῶς ἐξήγει τὰς
 ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ
 ὀρθότατα εἰρίξε τὸ μῆκος τοῦ ἔτους.

Μαθηματικὴ, ἐν Ἀριστοτέλει (σλ.
 291^α, 9, 297^α, 298^α 15) καὶ παρ' ἄλλοις
 (Πλούτ. Ἀρ. φιλ. Β, 15, 19, 31) οἱ σοφοί,
 μάλιστα οἱ τῆς Πλατωνικῆς σχολῆς, οἱ ἐπι-
 διδόμενοι εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας μαθημα-
 τικὰς καὶ ἀστρονομικὰς. Ἐν μεταγενεστέροις
 δὲ χρόνοις (Σηξτ. ἐμπ. κ. Ματ. Β, ἀρχ.),
 ἔτε ἡ «ἀστρολογία» διακριθεῖσα τῆς «ἀστρο-
 νομίας», ἐνέβαινε τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαν-
 τικὴν, ἔκτοτε καὶ ἡ λέξις μαθηματικοὶ
 ἤρξατο τοὺς ἀστρολόγους ἐμφαίνουσα (Ἰδ.
 Χαλδαῖοι).

Μαίλα (καὶ Μαίλας), θυγάτηρ τοῦ Ἀ-

τλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν
 Πλειάδων, μήτηρ τοῦ Ἐρμοῦ ἐκ τοῦ Διός.
 Ἐν γένει δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς τροφούς καὶ ἐν
 γένει εἰς τὰς γράϊας (Ὀμ. Ὀδ. Τ. 5. 120.
 482) διδομένη προσωνομῖα. Παρὰ Λατίνοις
 θεὰ τῆς γῆς, ἐπώνυμος τοῦ μαίλου, ὅτε καὶ ἔ-
 θυον εἰς αὐτὴν ὄζυγος τοῦ Ἡφαίστου (Vul-
 canus).

Μαιάνδριος, 1) Ἰδιαιτέρος γραμμα-
 τεὺς τοῦ Σαμίου Πολυκράτους, μετὰ ταύτου
 τὸν φόνον ἐγκραταστὰς τύραννος τῆς Σάμου
 παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν ἄλλὰ μετὰ
 τινα ἔτη, ἤττηθείς ὑπὸ Συλοσῶντος, τοῦ ἀ-
 δελφοῦ τοῦ Πολυκράτους, ἐπανελθόντος μετὰ
 Περσικῆς ἐπικουρίας, ἐφυγεν εἰς Σπάρτην μετὰ
 τῶν Θησαυρῶν, καὶ ἐκεῖθεν ὄμως ἐξεβλήθη
 ὑπὸ Κλεομένηος Α' (Ἠρδ. Γ, 142). — 2)
 Ἱστορικός, πιθανῶς Μιλήσιος.

Μαίανδρος, περιφημος ποταμὸς τῆς
 μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων παρὰ Κελαιναῖς τῆς
 Φρυγίας ἐκ λίμνης, ἐξ ἧς καὶ ὁ Μαρσύας ἐκ-
 ρεῖ. Ἀμφότεροι ὄμως ἀναφαίνονται κατω-
 τέρω, ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν τοῦ ὄρους Ἀύ-
 λουκρήνης (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 7. — Στρβ. ΙΒ,
 577). Πρὸς δ' ὁ Μαίανδρος πρὸς Δ διὰ καμ-
 πῶν ἐλικοειδῶν, αἵτινες προομιώδεις κατέ-
 στησαν, ὥστε καὶ ἐν ἐλικοειδῆς ὀρχιτευτονι-

κὴν κόσμημα κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη (Στρβ.
 ΙΒ, 577) ὑπὸ τὴν Λαοδίκειαν δὲ τὸν Ἀύ-
 κον δεχθεὶς, διέρχεται διὰ τῆς Καρίας Ν
 τοῦ ὄρους Μεσογίδος, καὶ δεχθεὶς ἀριστερῶς
 τὸν Ἄρπασον, καὶ τὸν Καρικὸν Μαρσύαν,
 ἐκβάλλει εἰς τὸ Καρικὸν πέλαγος μετὰ τὸ
 Μυσῶντος καὶ Πιρήνης. Ὡν δὲ στενὸς μὲν,
 ἀλλὰ βαθύς, καὶ πολλὴν παρασύρων ἰλύν,
 ἐπέφερε πολλὰς πλημμύρας, καὶ μετέβαλε
 πολλὰ τῶν ἐκβολῶν του τὴν κοίτην (Ὀμ. Ἰλ.
 Β, 869. — Ἠρδ. Ζ, 20, 30. — Θουκ. Η, 51).

Μαιανδρούπολις, πόλις τῆς Ἰω-
 νίας (Στρεφ. Βυζ.).

Μαιῶτις, λαὸς Θρᾷξ εἰς τὴν Ἀ ὄχθην

τοῦ Στρυμόνος, ἐπὶ τῆς Ν πλευρᾶς τοῦ Σκω-
 μίου ὄρους, πολλάκις ἐνοχλῶν τὴν γείτονα
 Μακεδονίαν, εἶτα δ' ὑπ' αὐτῆς νικηθεὶς καὶ
 ὑποταγείς (Θουκ. Β, 98. — Πλούτ. Ἀλέξ. Θ).

Μακρήνας, εὐγενὴς Ρωμαῖος, φίλος
 τοῦ Καίσαρος, προστάτης τῶν γραμμάτων
 καὶ ἰδίως τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὀρατίου.

Μαιμακτίας, ἐν Ἀθήναις ἐπίθετον τοῦ
 Διός, συνώνυμον τῷ Μειλίχιος (Ἀρποκρ).
 Κατ' αὐτὸν καὶ ὁ μὴν Μαιμακτηριῶν (ἐν
 μέρει Ὀκτώβριος), ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο τῷ Διὶ
 τὰ Μαιμακτηρία (Πλούτρχ. — Ἠσυχ.).

Μαιναῖδες, ἴδ. Διδύμοις.

Μαιναλίον (ὄρος), 1) ἐν Ἀρχαδίᾳ, με-
 ταξὺ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλεως, προσφιλὴς
 κατοικία τοῦ Πανός. Καὶ πόλεως ὁμωνύμου
 μνημονεύονται ἔχγη ἐν μεταγενεστέροις χρό-
 νοις (Στρβ.). Μαιναλίον δὲ πεδίον ἐλέ-
 γετο τὸ διαρραβέμενον ὑπὸ τοῦ Ἐλισσῶνος
 (Στρβ. Η, 388). — Θεόκρ. Α, 124. —
 Βιργ. Ε, VIII, 8, 22. X, 55) — 2) Μαινα-
 λος, ἴδ. Λυκάων.

Μαιονία, ἴδ. Λυδία.

Μαίρα, 1) ἴδ. Ἰκάριος. — 2) Θυγά-
 τηρ τοῦ Προίτου, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ
 τῆς θεᾶς φονευθεῖσα, διότι ἐκ τοῦ Διός ἔτελε
 τὸν Λοκρὸν, τὸν μετὰ τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφί-
 ωνος τὰς Θήβας ἰδρύσαντα (Ὀμ. Ὀδ. Α,
 326). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, γυνὴ τοῦ
 Τεγεάτου, υἱοῦ τοῦ Λυκάωνος. Ὁ τάφος αὐ-
 τῆς εἰδείκνυτο ἐν Τεγῆ καὶ ἐν Μαντινείᾳ. Ὁ
 δὲ Πausanias θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν
 μετὰ τῆς ἀνωτέρω. — 4) Νηρηΐς (Ὀμ. Ἰλ.
 Σ, 48).

Μαίων, ἴδ. Τυδεύς.

Μαιῶτις (ἢ Μαιήτις) λίμνη, οὕτω
 κληθεῖσα κατὰ τοὺς περικουῶντας αὐτὴν
 Μαιῶτας, ταπεινὸν μέρος τοῦ Εὐξείνου
 Πόντου, μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσ-
 πόρου συνδεδεμένη. Εἰς τὴν Β αὐτῆς γαι-
 νίαν ἐκβάλλει ὁ Τάναϊς (ν. Ἀζοφικὴ θάλασ-
 σα). Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐσφαλμέναν ἰδέαν περὶ
 τῆς χώρας ταύτης, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς μὲ-

ρος του Βορείου Ωκεανού, μέχρις οὐ ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγνώσθη ἡ ἀλήθεια. Καὶ περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ὑπῆρχον ποικίλαι καὶ ἀντιθετοὶ πληροφορίες (Αισχλ. Προμ. 417. — Στράβ. Ζ, 310. — Πολύβ. Δ, 39).

Μάκαι, 1) λαὸς Ἀραβικὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ περατοῦντος αὐτὸν ἀκρωτηρίου Μακέτα (Στράβ. ΙΣΤ, 765). — 2) Λιθυκὸς λαὸς μεταξύ τῶν δύο Σύρτων (Ἡρόδ. Δ, 175. — Διόδ. Γ, 49).

Μάκαρ ἢ **Μακαρεὺς**, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις, φονεύσας τὸν Ῥόδιον Γενάγη, ἔφυγεν εἰς Λέσβον (Όμ. Ἰλ. Ω, 544). — 2) Υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης, πρὸς ἣν τρέφων ἔνοχον ἔρωτα, συνεφονεύθη μετ' αὐτῆς ἡ ἐκείνη ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς (Πλάτ. Νομ. Η, σ. 838).

Μακαρία, ἀρχαῖον ὄνομα διαφόρων εὐφύων νήσων, ὡς τῆς Λέσβου, Ῥόδου, Κύπρου, ἐφ' ἧς καὶ ὁμώνυμος πόλις ὑπῆρχε. Μακάριον ἐκαλεῖτο ἐν Μεσσηνίᾳ πεδίον παρὰ τῇ Παμίῳ (Στράβ. Η, 364) καὶ ἐν Μαραθῶνι ὑπῆρχε πηγὴ Μακαρία, εἰς τιμὴν τῆς ὁμώνυμου θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους (Ίδ.—Ίδ. καὶ Μαραθῶν, Παιουσ. Α, 34. Β. — Στράβ. Η, 377).

Μακάρων νῆσοι (ν. Κανάρια), ἀπέναντι τῶν ΒΔ τῆς Ἀφρικῆς, χαριέσταται καὶ ὀπωροφόροι. Ἐκ Β πρὸς Ν μναίας ἀξιαί εἰσι α' ἢ Ἀπρόσιτος β' ἢ Ἡρας νῆσος γ' ἢ Πλουϊτάλα δ' ἢ Κασοπειρία ε' ἢ Καναρία στ' ἢ Νιγγαρία (ν. Τενερίφα). — Εἰς ἀπόστασιν 625 σταδ. πρὸς Β ἦσαν καὶ ἄλλαι, αἱ Πορφύρας νῆσοι, ὧν μία φαίνεται ὅτι ἦν ἡ Αὐτολάλα ἢ Ἡρας νῆσος (ν. Madeira) (Πλ. VI, 36).

Μάκεδνον, γένος Δωριῶν, ἐν Φθιώτιδι ὑπὸ τὸν Δευκαλίωνα οἰκοῦν, ἐκδιωχθέν δ' ὑπὸ τῶν Καδμείων εἰς τὸν Πίνδον (Ἡρόδ. Α, 56 Β, 43).

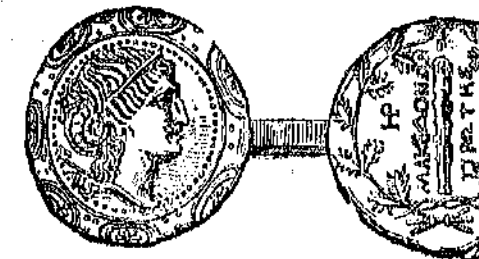
Μάκεθνος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

Μακεδονία, ἡ ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου

κατὰ πρῶτον οὕτω καλουμένη χώρα Β τῆς Θεσσαλίας, κατὰ καιροὺς διαφόρους λαβοῦσα ἐκτάσεις. Ἐπὶ Φιλίππου Ν μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, Α μέχρι τοῦ ἀπὸ τῆς Θράκης χωρίζοντος αὐτὴν Στρυμόνος ποταμοῦ (Θουκ. Β, 99) τὰ δὲ πρὸς Δ καὶ τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ τὰ πρὸς Β καὶ τὴν Παιονίαν ὅρια ἦσαν ἀόριστα, τῆς Παιονίας πάσης περιληφθείσης ἐν αὐτῇ ἐπὶ Φιλίππου (τὴν δ' ἐκατονηταετηρίδα π. Χ.), ἔτε πρὸς Β τὰ ὄρη Σκάρδος καὶ Ὀρέηλον τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Μοισίας, ἦσαν ὅμως οἱ παρὰ τὰ μεθόρια οἰκοῦντες Ἀργιᾶνες καὶ Δάρδανοι σχεδὸν ἀνεξάρτητοι. Πρὸς Α δ' ἐξεταίετο τότε μέχρι τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πρὸς Ν συμπεριέλαβε καὶ τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον καὶ πρὸς Δ μέρος τῆς Ἰλλυρίας, ἔχουσα τότε ἐπιφάνειαν 1200 τετραγ. μιλίων. Ἦν δ' ἡ χώρα εὐφορὸς πεδιάς, ὑπὸ λόφων διασχισμένη, καὶ κατὰ τὰς β πλευρὰς αὐτῆς περίεθ' ἔχουσα ὑψηλὰς ὀρέων σειρὰς, πλουσίας εἰς ὄρυκτά, ἐν οἷς καὶ ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, ἰδίως τὸ Παγγαῖον (Ἡρόδ. Ζ, 112). Περιεῖχον δὲ καὶ ἄγρια θηρία, καὶ λέοντας (Αὐτ. 125). Ἦσαν δὲ τὰ ὄρη αὐτῆς ὁ Σκάρδος (ἢ Σκόρδος εἰς τὰ ΒΔ πρὸς τὴν Μοισίαν καὶ Ἰλλυρίαν) τὸ Σκόμιον (ἢ Σκόμβρον) πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Θράκην. Ἐξ αὐτῶν δὲ προὐχώρουσαν πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ὁ Βαρνοῦς, πρὸς τοῖς Β ὄρεισι, μεταξύ τῆς Λυχνίτιδος λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος πρὸς Ν ὁ Βέρμιος, μεταξύ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος πρὸς τῇ Ὀλύμπῳ. Ἡ Κέρκινα ὑψοῦτο μεταξύ τῶν ποταμῶν Ἀξιῶ καὶ Στρυμόνος, καὶ ἡ ΝΑ παρεκτάσις αὐτῆς, τὸ χρυσοφόρον Δύσωρον ἔτι δὲ νοτιώτερον, εἰς τὸ ἀκρωτήριο Ἀκτὴν ἦν ὁ Ἀθως (τὸ Ἄγιον ὄρος). Μεταξὺ δὲ τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Νέστου παρετεινοντο ὁ Ὀρέθλος καὶ τὸ Παγγαῖον, μετὰ πλουσίαν ἀργυρωρυχείων καὶ χρυσορυχείων, Α τῆς λίμνης Πρεσιάδος, μεταξύ τῶν Φιλίππων καὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. Πρὸς

Ν τέλος ἠγείρετο εἰς τὰ ὅρια τῆς χώρας ὁ Ὀλύμπος. Ἀκρωτήρια δ' εἶχεν ἡ Μακεδονία, ἐκ Δ πρὸς Α, τὸ Αἴνιον, τὸ δυτικώτερον τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου τὴν Γιγωνίδα ἄκραν, αὐτόθι τὸ Ποσειδώνιον (ν. Κασσάνδρον), εἰς τὸ Δ τῆς Παλληνικῆς Χερσονήσου, ἧς ἡ Ἀ ἄκρα Καναστρατον ἐκαλεῖτο τῆς δὲ χερσονήσου Σιθωνίας ἢ ΝΑ ἄκρα ἐλέγετο Δέρρις (ν. Δρέπανον), καὶ ἄλλη αὐτόθι, Ἀμπελος τῆς Ἀκτῆς δὲ καὶ τοῦ Ἀθωνος τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο ἐλέγετο Νυμφατον. Ἀπετελοῦντο δὲ δι' αὐτῶν κόλποι ὁ Θερμαϊκὸς ἢ Μακεδονικὸς, ὁ βαθείος εἰσχωρῶν Δ τῆς Παλληνῆς καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Ἰορωναῖος, μεταξύ Παλλῆνης καὶ Σιθωνίας (ν. κόλπος τῆς Κασσάνδρας) ὁ Σιγγιτικὸς, μεταξύ Σιθωνίας καὶ

Ἰξιῶ ὁ Στρυμών, ἐκ τοῦ ἐν Θράκῃ Σκομίου πηγάζων, διαρρέων τὴν Πρασιάδα λίμνην καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Στρυμονικὸν κόλπον ὁ Νέστος, τὸ ἀνατολικώτατον ὄριον τῆς Μακεδονίας ὅτε εἶχε τὴν μεγίστην αὐτῆς ἐκτασιν, πηγάζει ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ ἐκρέει εἰς τὸ Ὠρακικὸν πέλαγος ἀπέναντι τῆς Θάσου. Λίμναι ἐπίσημοι ἦσαν ἡ Πρασιάς ἢ Κερκινίτις (ν. Τακίνο) ταύτης Δ ἢ Βόλβη, ἢ Βέγορριτις (ν. Ὀστρόβον), ἐν τῇ Γορδαίᾳ. — Οἱ Μακεδόνες Ἕλληγες εἰς τὰ νότια καὶ τὴν παραλίαν (Θουκ. Γ, 94. Πολύβ. ΙΖ, 15), ἦσαν εἰς τὰ ἐνδότερα μικτοὶ ἐκ φυλῶν Ὠρακικῶν, αἵτινες ἔφερον ὀνόματα Παίονες, Βρύγαι, Πιέριοι, Βοττιαῖοι, Ἡδωνες (ἢ Ἡδωνοί), Μαῖδοι, καὶ ἐξ Ἰλλυριῶν. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Πύδνᾳ μάχην (168 π. Χ.) οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, διήρσαν αὐ-

τὴν εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσαι ἦσαν ἡ Ἀμφίπολις, Θεσσαλονίκη, Πέλλα καὶ Πελαγονία ὅτε δὲ περιέλαβον αὐτὴν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, τὴν ἤνωσαν εἰς μίαν ἐπαρχίαν μετὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Ἰδιαιτέραι δὲ μακεδονικαὶ χῶραι ἦσαν, ἡ Παιονία, ΒΔ, ἀπὸ

Ἀκτῆς (ν. κόλπ. τοῦ Ἀγ. Ὄρους) ὁ Στρυμώνιος εἰς ὃν ὁ Στρυμών ἔχει τὰς ἐκβολὰς του, μεταξύ τῆς νήσου Θάσου καὶ τῆς Ἀκτῆς τῆς Χαλκιδικῆς (ν. κόλπος Κοντέσσα). Ποταμοὶ δ' ἐκ Δ πρὸς Α εἰσὶ πρὸς τῇ ἀκτῇ ὁ Ἀπίλας (ν. Πλαταμίνα) πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ, καὶ ὁ Ἰνιπέυς (ν. Λιτόμορος) πρὸς τῇ Δίῃ, ὁ Ἀλιάκμων (ν. Βιστρίτσα) πηγάζων ἐκ Τύμφης, τοῦ μεθορτοῦ ὄρους τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ὁμοίως ὁ Λυδίας ἢ Ῥοιδίας ὁ Ἀξιὸς (ν. Βαρδάρη), δεχόμενος τὸν Ἐριγωνα, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκαίμεναι, διετήρουν ὁμοίως, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίως ἠγεμόνας. Α τῆς Λυγκιστιδος ἦν ἡ Ἠμαθωρος (ν. Γαλλικός), ἐκβάλλων Α τοῦ Ἀ-

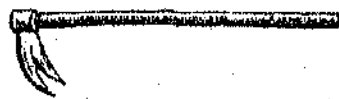
τῶν Ἰλλυρικῶν ὄριων μέχρι τοῦ Στρυμόνος, κατὰ τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Ἀξιῶ. Τὸ Α αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Ἀστραία, τὸ δὲ Δ Πελαγονία, καὶ πρωτεύουσαν εἶχε τοὺς Στόβους (ν. Ἰσελίθ) ἐπὶ τοῦ Ἐριγῶνος ἢ Λυγκιστίς, Ν τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Λύγκον ΝΔ τῆς Γορδαίας καὶ εἶτα τὴν Ἡράκλειαν (ν. Βιτώλια) ΝΔ, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀλιάκμονος μέχρι τῆς Ἡπείρου, ἢ Ὀρεστίς, ἧς ἡ πρώτη πόλις ἐλέγετο Κέλετρον (ν. Καστορία) Ν δ' αὐτῆς ἦν ἡ Ἐλιμαία. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι αὗται χῶραι, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκαίμεναι, διετήρουν ὁμοίως, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίως ἠγεμόνας. Α τῆς Λυγκιστιδος ἦν ἡ Ἠμαθωρος (ν. Γαλλικός), ἐκβάλλων Α τοῦ Ἀ-

τάτη έδρα τών βασιλέων τής Μακεδονίας, πόλεις έχουσα τήν Βέρρασαν, τας Αίγας (ή Αίγαιάς) Ν αὐτῆς ἦν ἡ Βοττιαία, εἰς ἧς τήν πόλιν Πέλλα ν ἔδρευον μεταγενεστέρως οἱ βασιλεῖς, καί ἐγεννήθησαν ὁ Φίλιππος Β' καί ὁ Ἀλέξανδρος (έρεται. εἰς Ἰάνιτσαν) ἡ Πιερία, πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, κατὰ τήν Δάκτῆν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔδρα τῶν Θρακικῶν Μουσῶν καί τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου, μετὰ πόλιν τῆς Μεθώνης (ν. Ἰελευθερχῶρι), Πύδνας (ν. Κίτρος) καί Δίου. Ἡ Χαλκιδικὴ χερσόνησος πέραν τοῦ Ἀξιού, μετὰ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων Παλλήνης, Σιθωνίας καί Ἀκτιῆς, ἔχουσα πόλεις ἐν ἄλλαις καί τήν Ὀλυμπον καί Ποτίδαιαν· ΒΔ αὐτῆς ἦν ἡ Μυγδία, ἧς ἡ πόλις Θέρμη μετωνομάσθη Θεσσαλονίκη· Α δὲ ἡ Βισαλτία, ἧς πόλεις ἦσαν ἡ Ἀργιλλος καί ἡ Βρωμισκος, μετὰ τὰ 470 προσαρτηθεῖσαι. Ἡ Κρηστονία, μόνην πόλιν ἔχουσα τήν Κρηστοῖνα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰεγεδώρου. Α αὐτῆς, Β δὲ τῆς Βισαλτίας ἐξετείνετο ἡ Σιντική, μέχρι τοῦ Στρυμόνος· ταύτης Δ ἡ Ἡδωνίς, πόλις ἔχουσα τήν Ἀμφίπολιν, καί τοὺς Φιλίππους (ν. Φιλισόχ), πρὶν Κρηνηίδες καλουμένην· Β ἦν ἡ Ὀδομαντική. Π δὲ ΒΑ αὐτῆς κειμένη Δευθελητική, καί ἡ ἐν αὐτῇ Μαδική, μετὰ τῆς πρωτεύουσας Ἰαμφορίνης, ἀπεδόθησαν ἔπειτα εἰς τήν Θράκην (Στρβ. Ζ, 329.—Μαι. Π 3, 1).

Μακεδών, 1) υἱὸς καί στρατηγὸς τοῦ Ὀσφιδος, ἀφ' οὗ δῆθεν, ἐγκαταστάνας ἐν Ἠβρωπῇ, ἐκλήθη ἡ Μακεδονία (Διόδ. Α, 18). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀσροηνῶν (Ἡρδ. Ζ, 2).

Μακέλλος, πόλις ὄχρᾶ τῆς Σικελίας, Ν τῆς Ἰερίσσης (Πολβ. Α, 24).

Μακέλλος, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ σκάπτειν

καί καθαρίζειν (κέλλειν), σκαπάνη (Ὀμ. Ἰλ.

Φ, 250). — Ἀπολλδ, Ροδ. Δ, 1038), ἔθεν καί «Διὸς μακέλλαν» ὁ κεραυνός. Ὅταν εἴχῃ δύο ἑδόντας ἐλέγετο διέελλα.

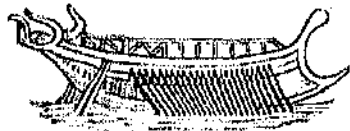
Μακέλον, πρόχειρον περιτείχιμα ἐκ ξηρολίθων ἢ χώματος (Varr. d. ling. Ιαε. IV σ.), ἔθεν καί ἐνιαχοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ λαχανοπωλεῖον (Δ. Κάσσ. ΞΑ, 18) καί μακέλετον (Πλούτ. Θ, σ. 14) τὸ σφαγεῖον.

Μακέστος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἰήμου ἐν Συνιάφ, ΒΑ ῥέων, καί παρὰ τῇ Μιλητοπόλει ἐκρῶν ἐκ Δ εἰς τὸν Ἰνδακον (Στρβ. ΙΒ, 576).

Μακίστος, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, καθ' ὃν ὑπετίθετο ὄνομασθεῖσα ἡ ἐν Ἰλίδι πόλις (Στρε. Βυζ.).

Μακίστιος (ἡ—ον), 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τῆς Ἡλίδος, ΝΔ τοῦ ὄρους Κοτύλου, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη ἔρημος (Ἡρδ. Δ, 148. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 30. — Στρβ. Η, 349). Πιθανῶς δ' ἦν κατ' ἀρχὰς ὄνομα τοῦ τῆ πόλεως Σάμφου ὑπερκειμένου ὄρους, εἰς αὐτὴν εἶτα μεταδοθέν. — 2) Μακίστου σκοπαί (Αἰσχλ. Ἄγαμ. 289), κορυφή τις εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἠββοῖας· κατὰ δὲ Πλίνιον (V, 31, 39) ἐκαλεῖτο αὐτῷ καί ὄρος τῆς Λέσβου.

Μακρὰ ναῦς, ἡ ἔχουσα μίαν σειρὰν πολλῶν κωπῶν, περίπου 50 (Ἡρδ. ΣΤ, 138),

καί διὰ τοῦτο συνήθως ἢ πολεμική, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν στρογγύλην, τὴν φερταγωγόν.

Μακρὰ πέτραι, αἱ ὑπὲρ τὴν βόρειον κλιτὸν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μακρὰ τείχη, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ συνδίσμου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῆς θαλάσσης, ἂ Κίμων, ἐν Ὀλ. 80, δ' (456 π. Χ.), φκοδόμησας δύο τείχη ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν ὄμφωμάτων τῆς πόλεως, καί λήγοντα, τὸ μὲν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ταῦ-

τα ὠνομάσθησαν, ὡς καί ἦσαν, μακρά. Εἶτα δ' ὁ Περικλῆς, κρίνας πολὺ μεγάλην καί δυσοχειρίωτον τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν αὐτῶν, ἀνήγειρε μεταξὺ αὐτῶν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου τείχος κληθὲν, ἀποκλιθὸν εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ Πειραιῶς, καί ἐκτοτε παρημελήθη καί ἐγκατελείφθη τὸ Φαληρικόν (Θουκ. Δ, 107. Β, 13. — Πλούτ. Κίμ. Π. Περ. ΓΓ. — Αἰσχλ. π. Πρ. πρὸς Ἄνδοκ. π. Βίο.). — Καί εἰς ἄλλας δὲ πόλεις, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐκδομήθησαν μακρά τεῖχη, ὡς εἰς τὰ Μέγαρα.

Μάκρις, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου. Τὸν Διόνυσον βρέφος διὰ μέλιτος θρέψασα ἐν Βύβοιᾳ, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας, καί κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (Ἀπλν. Ροδ. Δ, 1131). — 2) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἠββοῖας (Καλλίμ. εἰς Δηλ. 20). — 3) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κερκυρας (Ἀπλν. Ροδ. Δ, 520).

Μακρόβιοι, 1) οἱ ὑπερθόρειοι, ἢ καθ' Ὀμηρον Ἄβιοι, οἱ τὰς βορείας ἐσχάρτας τῆς γῆς κατοικοῦντες, καί ζῶντες βίον ἀπλοῦν καί μῆκιστον, κατὰ Στράβωνα μέχρι 1000 ἐτῶν. — 2) Ἰεθνος Λίθιοπικόν, ἀφελῶς διάγον, καί ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐνομιζετο, ζῶν, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ὁ Καμβύσης (Ἡρδ. Β, 17, 25— Διον. Περ. 560).

Μακρόβιος, συγγραφεὺς ἀγνώστου κατρίδος, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Τοῦτου σώζονται 7 βιβλία Κρονικά ἐπιγραφόμενα, καί ἐν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνώπιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κεάμποι, χωρίον τῆς βορείου Ἰταλίας, ἐντεύθεν τοῦ Πιάδου, κατὰ τὴν Πάρμαν (Στρβ.).

Μακροκέφαλοι καί Μάκρωνες, λαὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν Ν ἀκτῆν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ΒΑ τοῦ Πόντου, γείτονες τῶν Κολχῶν καί τῶν Μοσυνοίκων. Ὁ Στράβων (ΙΒ, 548) προσθεύει εἶναι οἱ εἶτα κληθέντες Ξαννοί, οἵτινες ἡμῶς μετ' αὐτῶν μνημονεύονται. Ἦσαν ἀγροῖκοι, ἀλλὰ μάχιμοι, ἔ-

χοντες ἑλίνα κράνα, πλεκτὰς ἀσπίδας καί βραχεὰ ἀκόντια μετὰ μακρῶς τῆς αἰχμῆς (Ἡρδ. Ζ, 78. — Ξεν. Ἄν. Δ, 3, Ε, 5, 18. Ζ, 8, 25).

Μάκρωνες, λαὸς ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας οἰκῶν, μετὰ Κολχίδος καί τοῦ ὄρους Θήχους (Ἡρδ. Β, 104 Στρβ.).

Μακτώριον, πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἀπὸ τῆς Γέλας, ἧς κάτοικοι κατέφυγον ἐκεῖ ἐπὶ στάσεως (Ἡρδ. Ζ, 153).

Μακυνία, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταφιάσου ὄρους, πρὸς Ν κτισθεῖσα καί πολλάκις τῇ Λοκρίδι ἀποδομένη (Στρβ. Ι, 450. 460). Ὁ Πλίνιος (IV, 2, 6) μνημονεύει καί ὄρος Μακυνίου, ἴσως ὄνομα τοῦ αὐτοῦ τῷ Ταφιάσῳ.

Μαλάκα, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (ν. Μαλάγα). (Στρβ. Γ, 156).

Μαλέα (ἄκρα), 1) ἡ Μαλέας, τὸ ΝΑ ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου, πρὸς Α τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ἐπειδὴ ὁ πλοῦς ὑπὲρ αὐτὸ ἔφερεν εἰς τὴν ξένην, διὰ τὰς πνεύσας ἐνταῦθα θυέλλας, προσέτι καί διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας πειρατὰς, ἐπεκράτει ἡ παροιμία «Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκαδων» (Θουκ. Δ, 54. — Ἡρδ. Α, 82. — Στρβ. Β, 108. Η, 335. 378). — 2) Τὸ Ν ἀκρωτήριο τῆς Λέσβου (ν. Ζητεῖον) (Θουκ. Γ, 4, 6. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 27). — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῇ Μεγαλοπόλει, ἐξ ἧς καί ἡ χώρα Μαλαίτις (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 24).

Μαλήνος, πόλις τῆς χώρας Ἀταρνέως ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. ΣΤ, 29).

Μαλία, 1) Ἀκρωτήριο τῆς Λέσβου. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (Σχλ. Σοφ. Τραχ. 179).

Μαλιακὸς (ἡ Μηλιακὸς) κόλπος, εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας, τὴν ΒΔ γωνίαν τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνθα ἐκβάλλει ὁ Σπερχειὸς. Ἐνίστο ὠνομάζετο καί Λαμιακὸς, κατὰ τὴν μικρὴν ἀπέχουσαν πόλιν Λαμίαν (Θουκ. Η, 3. — Στρβ. Ζ, 330).

Μαλαεῖς ἢ Μηλιεῖς, λαὸς τῆς Ν Θεσσαλίας, παρὰ τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ κόλπῳ, ἀνδρείος καὶ πολεμικός, ἔχων ἐμπείρους ἀκοντιστάς καὶ σφενδονήτας. Διηροῦντο δὲ ὡς καὶ ἀέν Δωριδι γείτονες αὐτῶν, εἰς Π α ρ α λ ί ο υ ς, Γ ε ρ ῆ ς καὶ Τ ρ α χ ι ν ί ο υ ς (Ἡρόδ. Ζ, 198.—Θουκ. Γ, 92).

Μαλλοῖ, ἀνδρείος Ἰνδικὸς λαὸς, περὶ τὰς ἔχθρας τοῦ Ὑδραῶτου, ὁμόρου τοῦ Ἰνδοῦ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν πιθανῶς ἢ νῦν Μουλτάν. (Ἄρρ. Ε, 22, 2. ΣΤ, 4, 3. 5.—Στράβ. ΙΕ, 701).

Μαλλῶς, πόλις τῆς Κιλικίας, ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ, ἐπὶ τοῦ Πυρραίου ποταμοῦ, κτίσμα τῶν υἱῶν τῆς Μαντεύς Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, ἐπίσημος καὶ μαντεῖον ἔχουσα (Στράβ.).

Μάλογος, δηλοῖ ἐβραϊστὶ τὸν βασιλεῖα καὶ κύριον (Μ α λ ε κ). 1) Καρχηδόνιος στρατηγὸς περὶ τὰ 500—550 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τὸν Λιβύων ἄλλ' ἔπειτα ἠττήθη ἐν Σαρδηνίᾳ, καὶ τούτου ἕνεκα ἐξωρισθῆ. Αἰτησάμενος δὲ, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν τὴν μετακλήσιν του, ἐπολιόρκησε καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πατρίδα του, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε δέκα ἐκ τῶν ἐχθρικών αὐτῇ διακριμένων. Ἀλλὰ μετ' αὐτὸν πολὺ, ὡς ἐπιδικῶν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Just. XVIII, 7).—2) Βασιλεὺς τῶν Νοεαταίων ἐν Ἀραβίᾳ, σύμμαχος τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πολέμῳ (Πλούτ. Ἀλέξ. 32).—3) ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Συρίας, ἔγραψε «Βυζαντιακά», εἰς βιβλία Ζ, ιστορίαν τῶν συμβάντων κατὰ τὰ ἔτη 470—480 μ. Χ., ἧς ἀπόσπασμα ὁ Φώτιος διετήρησε (Συλλ. Müller, fragm. histor. græc.).

Μάμερικος, τύραννος τῆς Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, μετὰ τῶν Καρχηδονίων κατὰ Τιμολέοντος πολέμησας, ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμαέρτιον, πόλις ἐν Βρετανίᾳ τῆς κάτω Ἰταλίας (Στράβ.).

Μαμιαλία, μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξ. Σεβήρου.

Μανδάνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγου, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, μήτηρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρόδ. Α, 107).

Μανδροκλής, ἀρχιτέκτων Σάμιος, ἐγεφύρωσε τὸν Ἰσθμόν τῆς Θράκης διὰ τὸν Δαρδανὸν ἐλατρωθέντα κατὰ τῶν Σκυθῶν, καὶ εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον ἀνέθηκεν εἰκόνα παριστάσαν τὴν διόδον τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς γαφύρας (Ἡρόδ. Δ, 88).

Μανδύας, ἴδ. Ἐσθῆς.

Μανδύριον ἢ Μανδύριον, πόλις τῆς Καλαβρίας, μεταξύ Ἰάραντος καὶ Ὑδρουίντος παρὰ μικρᾷ λίμνῃ (ν. Ἀνδορία), ἐνθα Ἀρχίδαμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Μεσσαπίων (Πλούτ. Ἀγ. Γ).

Μανέτιον ἢ Μανέτιον, Αἰγύπτιος, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (283—246 π. Χ.) ἱερογραμματεὺς ἐν Ἰλιουπόλει, ἔγραψεν ἑλληνιστὶ πολλὰ ἱστορικά, ἀστρονομικά, περίφυσικῆς συγγράμματα («τῶν φυσικῶν ἐπιτομῆ»), πάντα ἀπολεσθέντα· περιέσωσε δὲ ὁ Γεώργιος Σύγκελος ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν αὐτοῦ, χειροῦντων ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρις Ἀλεξάνδρου, χρονολογικὴν μόνον ἀκριβοῦσιν τῶν δυναστεϊῶν καὶ βασιλείων τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἡ ἀκρίβεια, ἐπὶ πολλὴ ἀμφισβητήσασα ὑπὸ τῶν πεκαϊσθέντων, ἀπεδείχθη ὅμως ὡς ἀλάνθαστος ἀφ' οὗ ἤρχισαν ἀναγνωσκόμενα τὰ ἱερογλυφικά. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ποίημα εἰς 6 βιβλία, ἐπιγραφόμενον «Ἀποτελέσματα», καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγματευόμενον, ἀλλ' ἀναγνωρισθὲν ὡς πολὺ μεταγενέστερον, πιθανῶς τῆς ε' ἑκατοσταετηρίδος μ. Χ. Καὶ κρίνεται μάλιστα ὡς πολλοὺς ἔχον τοὺς συντάκτας.

Μανέρως, υἱὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίου βασιλέως, νεώτατος ἀποθανών, δι' ὃ καὶ θρήνοι ἐπ' αὐτῇ ἐψάλλοντο (Ἡρόδ. Β, 79)· προσωποποιήσις, ὡς ὁ Αἴνος, ὁ Ἀδωνίς, ὁ Ὑάκινθος, τοῦ πρώτου θανάτου.

Μάνης, 1) ποταμὸς τῆς Λοκρῆδος (Στράβ.).—2) Ὄνομα δούλων, μάλιστα Πα-

φλαγῶν (Ἄρστ. Λυσιστρ. 907.—Στράβ.).

Μανέαι, 1) αἱ Ἐρινύες (Παυσ. Η, 24).—2) Παρὰ Λατίνους ἦν ἡ Μανία ὑποχθόνιος θεότης εἰς τὴν προσεφέροντο θυσιάαι παιδῶν, κατὰ χρησμῶν εἰπόντα «ὅτι ὤφειλε νὰ προσφέρηται κεφαλὴ ἀντὶ κεφαλῆς», δηλ. πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ θυσία ἐγένετο. Ἀλλ' ὁ Ἰούν. Βροῦτος ἀντικατέστησεν ἀντὶ κεφαλῶν παιδῶν κεφαλὰς μηκόνων καὶ σκορῶδων.—3) Μανία, ἡ χήρα τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Αἰολίδος, ἦν ὁ Φαρνάβας ἐγκατέστησε διάδοχον τοῦ πατρὸς τῆς, ἦν δ' ἐφένευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Μειδίας (Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 10).—Συνεχὲς ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας (Ἄρστ. Βάτρ. 1345).

Μάνεις, ἴδ. Περὶ δέρας.

Μαντεύον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τὰς θέλας βουλὰς διεμήνουσιν τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ἐνίοτε καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν θεῶν, καὶ μαντεύον ἢ χρηστήριον ἦν ὁ ναὸς ἢ ὁ τόπος ἐνθα αἱ τοιαῦται ἀποκαλύψεις ἐγένοντο ἢ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί. Ὑπῆρχον δ' ἐν Ἑλλάδι μαντεῖα ἐπίσημα Ἀ', τοῦ Ἀπόλλωνος, 1) τὸ ἐν Δελφοῖς, κατ' ἀρχὰς Πύθων καλούμενον, ἐκ τοῦ πύθεσθαι (τὸ μέρος ἐνθα ἠρύττων), μυθολογικῶς δ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ θεὸς κατετόξευσεν ἀπ' αὐτῶν Πύθωνα, κληθέντα οὕτω διότι ἐκ τοῦ ὅτι ἐσάπη ἐκεῖ (πύθεσθαι=σῆπασθαι) (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 185) ἐντὸς χάσματός τινος, καὶ ἐκ τῆς σήψους ἀνέθρωσκον ἄνθρωποι, ἐξ ὧν παρατήρηθη ὅτι τὰ περὶ βόσκοντα πόλιν κατελαμβάνοντο ὑπὸ σκασμῶν, ὡς καὶ οἱ πλησιάζοντες ἄνθρωποι, μαντικῶν κτώμενοι ἕνα μιν (Διόδ. ΙΖ, 26.—Πλούτ. Ἑκλελ. Χρηστήρ. 42). Καὶ πρῶτον μὲν ἐχρησιμοῦντο ἐκεῖ ἀλληλοδιαδόχως ἡ Γῆ, ἡ Θέμις, ἡ Φοῖβη, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Νύξ, ὁ Χρόνος· εἶτα δ' ἐδωρήθη ὁ γῶρος τῇ Ἀπόλλωνι (Αἰσχλ. Βῆμ. 3.—Ἰδ. Παυσ. Α, 5.—Ἰπὸθ. Πινδ. Πυθ.—Ἰζέτι. εἰς Λυκῶν. 292). Παρὰ τῇ ἐκ τῶν βράχων τοῦ Παρνασσοῦ καταρροῦσιν

Κασταλία ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ, ὅπως δάφνη κατὰ τεκτός, καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγάλματος ἐκαίοντο μόνον ξύλα ἐλάτης, καὶ ἀντὶ θυμιάματος δάφνη (Αἰσχλ. Χορη. 1036. Βῆμ. 39.—Πλούτ. π. τ. ἐν Δελφ. ΕΙ). Ἐδίδοντο δ' οἱ χρησμοὶ ὑπὸ ἱερείας, ἧτις ἐκαλεῖτο Πύθια, καὶ ἦν παρθένος ἐξ ἐγγωρίων πτωχῶν ἀγροτῶν, ὑποχρεουμένη, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐξελέγετο, νὰ μένη μέχρι θανάτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ ἄγαμος, ὡς νέα κόρη πάντοτε ἐνδυομένη (Διόδ.). εἰ καὶ ἀφ' οὗτο Θεσσαλὸς τις, Ἐχεκράτης καλούμενος, ἐδελέασε μίαν ἐξ αὐτῶν, εὐεσπίσθη νὰ ἐκλέγηται πάντοτε ὑπερπεντηχοντοῦτις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελέγετο μία ἀπαξ τοῦ ἔτους, μαντεύουσα κατὰ τὸν Δελφικὸν μῆνα Βύσιον (ἴσως Πύθιον) (Πλούτ. Ἑλλ. κερ. κατ. Θ), εἶτα δὲ, ὅτε ἤρχισε τοῦ χρηστηρίου ἡ φήμη, ἐξελέγοντο δύο ἐναλλάξ χρησιμοδοτοῦσαι, καὶ τρίτη πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς τυχὸν κωλυομένης, καὶ ἐμάντευον καθ' ὠρισμένας ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς (Πλούτ. Ἀλέξ. 14). Πάλιν δ' ὅτε ἐξέπεσε τὸ μαντεῖον, ὡς ἐπὶ Πλουτάρχου, περιωρίσθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς μίαν. Πρὶν ἢ χρησιμοδοτήσῃ ἡ Πύθια, παρεσκευάζετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Οἱ χρησμῶν ζητοῦντες, προσήρχοντο κατὰ τάξιν κληρώσεως (Αἰσχλ. Βῆμ. 32.—Βῆρικ. Ἰων. 422)· ἀλλ' οἱ Δελφοὶ ἐνίοτε ἐχορήγουν προμάντεϊα εἰς ἐπίσημους ξένους ἢ εὐεργέτας· ἐδίδον δ' ἐνίοτε καὶ ἀτέλειαν, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι καὶ τέλος τι ἀπηγεῖτο παρὰ τῶν τῶν χρησμῶν συμβουλευομένων (Ἡρόδ. Α, 54). Ὁ προσερχόμενος, προσάγων ὄμμα δ ἐλέγετο ὁ σιωτήρ (Πλούτ. Ἑκλελ. χρ. 49), οὕτως ἠρώτα τὸν χρησμῶν. Ἡ δὲ Πύθια, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρασκευασθεῖσα διὰ νηστείας καὶ λουτρῶν ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ὠδηγεῖτο ὑπὸ ἱερέως τινὸς, ὅστις προφήτης ἐλέγετο, καὶ ἀνεθιβάζετο εἰς τρίπον ἰσάμενον ἐπὶ χάσματος γῆς (ἴσως τὴν σχισμὰδα δι' ἧς ἡ Κασταλία κατέρχεται), ἐξ οὗ ἐνομίζετο ὅτι αἱμοὶ ἐκπεμπόμενοι τὴν ἐνέπνεον (Παυσ. Α,

24, 5), εἰς λίσσαν ὡς ἐπιστεύετο καὶ ἐνίοτε μέχρι θανάτου (Διόδ. ΙΣΤ, 26. — Στρβ. Θ, 419. — Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ.) αὐτὴν ἐρεθίζοντες, καὶ ἐξέπεμπεν ἀνάρθρους φωνάς, ἐξ ὧν ὁ προφήτης ἐξήγει τὸν χρησμὸν, συνήθως αἰνιγματώδους καὶ διαφορουμενῆς ἐννοίας, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς δὲ τοῦ χρηστηρίου, καὶ ὅτε περὶ δημοσίων καὶ μεγάλων συμφερόντων ἐπρόκειτο, συντεταγμένον εἰς στίχους, καὶ μάλιστα ἐξαμέτρους, τοὺς ἐπινοοῦντας κατὰ τὴν ἐκεῖ πίστιν ὑπὸ μιᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων Ηυθιδῶν, Φηρονόης (Πλούτ. Χρ. ἔμμ. Πυθ. 19). Ἐίχε δὲ τὸ μαντεῖον καὶ πέντε ἱερεῖς ἰσοβίου, ὡς καὶ τὸν προφήτην ὁσίους λεγομένους (Ἐύριπ. Ἴων, 411. — Πλούτ. Κεφ. κατ. 9), ἐκ πέντε οἴκων, τῶν Κλεομαντιδῶν, τῶν Θρακιδῶν, τῶν Λαφριδῶν, καὶ δύο ἄλλων, πάντων ἀμέσων ἀπογόνων τοῦ Δευκαλιωνος (Λυκ. κ. Λεωκρ. σ. 150. — Διόδ. ΙΣΤ, 24. — Ἡσύχ. λ. Λαφρ.). Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἦδη ἤρξατο παραμελοῦμενον τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θεωρούντων αὐτὸ ὡς τοὺς Δωριεῖς προστάτην (Πλούτ. Δημοσθ. Κ) ἐπὶ Πλουτάρχου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολέσαν τὴν θείαν ἐμπνευσιν· καὶ διετηρήθη μὲν μέχρις Ἰουστινιανου, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἀπολαῶν ὑπολήψεως. — 2) Τὸ ἐν Ἀθαις τῆς Φωκίδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Κροίσου ἐρωτηθὲν (Ἡρόδ. Α, 46), ὑπὸ τοῦ Ξέρξου καταδαφισθὲν, οὐκ ἦτον διετήρηται τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀφοῦ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐντελεῖς τὸ κατέστρεψαν (Παυσ. Α, 35), ὁ δ' Ἀδριανὸς ἀνφοδομήσεν ἐκεῖ ναόν. — 3) Ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιτώου παρὰ ταῖς Θήβαις, οὐ πρῶτος πρόμακτος ὑπῆρξε Ἰήγερος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαλίας νύμφης. Ἐχρησιμοῦντο δ' Ἀιολιστι, ἀπαξ δ' ὑπὸ Καρῶν ἐρωτηθὲν, ἀπήντησε Καραστὶ. Κατεστράφη δ' ὅτε καὶ αἱ Θῆβαι, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἡρόδ. Η, 135. — Στρβ. Θ, 413, 7. — Παυσ. Θ, 33. — Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 8). — 4) Ἐν Ἰσμηνίῳ τῆς Βοιωτίας, χρησιμοῦντο

διὰ σημείων καὶ τῆς ἐξέτασσεως τῶν θυμάτων (Ἡρόδ. Η, 134. — Διόδ. ΙΖ, 10. — Παυσ. Θ, 10, 2). — 5) Ἐν Ἰσθμῶνι πρὸς τῇ Ἀττικῇ. Οἱ πίνοντες ἐξ ἱεροῦ φρέατος ἐμαντεύοντο (Παυσ. Θ, 2, 1). — 6) Παρὰ τοῖς Λεούκτροις, ἐν Ἐύτρῳ, ἐκλιπὲν ἐπὶ τῶν Μιακιδῶν (Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 5. — Στρβ. Βυζ. λ. Ἐύτρῳ). — 7) Ἐν Τεγούρῳ, ἢ ἢ Πυθία ἐκῆρξε τὸν γενέθλιον τοῦ Ἀπόλλωνος τόπον. Ἐχρησιμοῦντο δὲ καὶ ἐκεῖ προφήται (Πλούτ. Πελοπ. 16, Ἐκλ. Χρ. 8. — Στ. Β. λ. Τεγ. — 8) Ἐν Ὀροβίαις τῆς Βυβίας, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο Σαλιουάντιος (Στρβ. Ι, 445). — 9) Ἐν Ἀργεῖ, εἰς τὸ Λύκαιον, ἐχρησιμοῦντο γυνὴ προφήτις (Πλούτ. Πύρρος, ΛΑ). — 10) Ἐν Ἀρσίῳ, τῇ Ἀκροπόλει τοῦ Ἀργεῖ, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Δειραδιώτου Ἀπόλλωνος, ἐχρησιμοῦντο παρθένας, ἐμπνεομένης διὰ τῆς γέυσεως αἵματος ἀρνίου, θυσιζόμεναι διὰ νυκτός. Ἐσώζετο μέχρι Παυσανίου (Η, 24, 1). — 11) Τὸ ἐπίσημον ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἐν Διδυμοῖς πρὸς τῇ Μιλήτῳ, εἰς ναὸν ὑφιστάμενον πρὸ τῆς ἐποικίσεως τῶν Ἰώνων (Παυσ. Ζ, 2, 4), καὶ οἰκοδομηθέντα, ὡς ἐνομίζετο, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Βράγχου, ὅστις, ἐκ Δελφῶν ἐλθὼν ὡς καθαρῆς, συνεκτίμησε καὶ τὸ μαντεῖον τὸν δὲ ναὸν ἤγειρεν ὁ Ἡρακλῆς (Παυσ. Η, 13, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 634). Ἐκ τοῦ Βράγχου ὀνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ Βραγγαῖ (δὲ αἱ ἐξ αὐτῶν δ' ἐν γένος, οἱ Βραγγαῖ δὲ αἱ εἶχον κυρίως τὸ δῶρον τοῦ μαντεῖου (Κόνων ΜΑ)· πᾶσα δ' ἡ λοιπὴ διάταξις ἦν ὡς ἐν Δελφοῖς. Ἰδὲ τὸ μαντεῖον ταῦτο ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἐδωκε λαμπρὰ δῶρα ὁ Κροῖσος· ἐσύλησαν δ' αὐτὰ οἱ Πέρσαι (Ἡρόδ. ΣΤ, 19), καὶ τὸ χαλκῶν ἀγάλμα τῶ Ἀπόλλωνος ἀπεκόμισεν ὁ Ξέρξης εἰς Ἐκβάταν μετὰ τῶν ἠθασαυρῶν τοῦ ναοῦ, παραθεθέντων ὑπὸ τινων ἐκ τῶν Ἡραγγιδῶν, οἵτινες ἀπακίθησαν εἰς Βακτριανήν, καὶ ὦν τοὺς ἀπογόνους ἐτιμώρησαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀπέδωκε δὲ τὸ

ἀγάλμα εἰς τοὺς Μιλησίους ὁ Σέλευκος, διότι, ὁ Διδυμάτος χρησμὸς τὸν προσηγόρευσε βασιλέα (Παυσ. Α, 16, 3. — Διόδ. Θ, 90). — 12) Ἐν Κλάρῳ τῆς Κολοφῶνος, ἰδρυθὲν ἐπὶ Κρητῶν πρὸ τῆς εἰς Ἀσίαν μεταβάσεως τῶν Ἰώνων, καὶ τοῦτο ἀφίδρυμα τοῦ Δελφικοῦ. Ἡ ἐκ Δελφῶν θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου Μαντῶ ἔσχεν υἱὸν τὸν Μόσπον, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἦσαν ἡμαντικὴ φυλὴ (Παυσ. Ζ, 3, 1). Ὁ μάντις, ἀπαίδευτος, ἐλάμβανε μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωτῶντων τὸν χρησμὸν, κατέβαινε εἰς εὐρὴ φρέαρ, ἔπινεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐχρησιμοῦντο ἐμμέτρως (Ἰακ. Ἀπ. Η 54). — 13) Ἐν Γρουεῖα παρὰ τῇ Μυρίνῃ (Ἐκατ. Ἀποσπ. 201). — 14) Ἐν Ἀέσθῳ τοῦ Ἀπέλλ. Νικαίου ἢ Γοννακίου (Ἀρσφ. Νεφ. 145). — 15) Ἐν Ἀβδηροῖς (Γζέτ. εἰς Λυκόβρ. 445). — 16) Ἐν Δήλῳ, μόνον ἐν ἄρξ θέρους (Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δῆλον Α. — Σαιν. Virg. Α. IV, 143). — 17) Ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας, μόνον ἐν χειμῶνι, ὅτε ἡ πρόμαντις παρέμενε δὴν ὑδάτα εἰς τὸν ναόν, περιμένουσα τὴν ἐμπνευσιν (Ἡρόδ. Α, 132). — 18) Ἐν Τελμησσῷ τῆς Λυκίας, ἐνθα οἱ μάντις ἦσαν ἰδίως ἐξηγηταὶ ὄνείρων καὶ τεράτων (Ἡρόδ. Α, 78. — Ἀρριαν. Β, 3). — 19) Ἐν Κουανταῖς πρὸς τῇ Τελμησσῷ, ἐνθα εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἀντανεκλῶντο τὰ ἀπόντα ἢ μέλλοντα (Παυσ. Ζ, 21, 6). — 20) Ἐν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας (Στρβ. ΙΑ, 675. — Ἀρρ. Β, 5). — 21) Ἐν Κιλικίᾳ (ὡς ἐν αὐτῇ) Σαρπηθονίῳ Ἀπόλλωνος (Διόδ. ΛΒ, 11) — 22) Ἐν Ἰβλή τῆς Καρίας (Ἀθῆν. Η, 672). — 23) Ἐν Ἰερέῳ παρὰ τῇ Μαιάνδρῳ, ἐμμέτρως χρησιμοῦντο (Στ. Βυζ. λ. Μαντεῖον. — Λιν. XXXVIII, 13). — Β, 233). Οἱ χρησμοὶ ἐξητῶντο ἐκ τῶν ἤχων ὡς παρῆγον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα

φύλλα τῶν δρυῶν καὶ φηγῶν τοῦ ἱεροῦ ἄλλους καὶ αἱ ἐκ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐξαρτῶμενοι λέβητες. Προσέτι δὲ καὶ δύο κίονες πλησίον ἀλλήλαις ἰδρυμένοι ἔφερον ὁ μὲν μέγαν χαλκοῦν λέβητα (τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον Σουῖδ. ἐν λ. — Στρβ. Θ, ἀποσπ.), ὁ δὲ χαλκοῦν παῖδα, ἔχοντα διὰ χειρῶν μάστιγα, ἐξ ἧς ἐκρέματο τριπλῆ ἄλυσις μετ' ἀστραγάλων, οἵτινες, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκτόπων τὸ χαλκεῖον καὶ παρῆγον παντοίους ἤχους. Τῶν ἤχων τούτων τὴν ἐρμηνείαν ἐδίδον κατ' ἀρχαῖς ἱερεῖς, εἴτα δὲ ἱερεῖται λεγόμεναι πέλειαι ἢ πελειάδες, διότι ἐπεκράτει ἡ πίστις ὅτι περιστεραὶ (πέλειαι) προσπιᾶσαι ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐκόμισαν τὴν ἐντολὴν τῆς ἰδρύσεως τοῦ μαντεῖου (Ἡρόδ. Β, 55. — Σοφκλ. Τραγ. 169. — Παυσ. Α, 12, 10), ἐξ οὗ καὶ ἦν ὁ Ζεὺς ἐν ἀμφοτέραις τοῖς ἱεροῖς κροκόπεδωπος (Ἡρόδ. Δ, 181). Ἐλέγετο δ' ὅτι καὶ περιστερὰ, καθήμενὴ ἐπὶ ἱερᾶς δρυός, ἐπίσης ἐχρησιμοῦντο (Δ. Ἀλικ. Α, 14). Ἐλαμβάνοντο δ' αἱ πέλειαι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἴκων τῆς Δωδώνης, καὶ τριῶν ἐξ αὐτῶν τὰ ὀνόματα ἐπὶ Προδότου ἦσαν Προμείνεια, Τιμαρέτη, Νικάνδρα. Καὶ ἄνδρες ὅμως ὑποφῆται ἠρμηνεύον ἐπίσης τοὺς χρησμοὺς καὶ ἐλέγοντο Τόμουροι (Στρβ.). Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο πολλάκις δι' ἐξαμέτρων. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δὲ χρόνων ἦν ἡ σπουδαιότης τοῦ μαντεῖου μικροτέρα ἢ ἐν τοῖς πρὶν χρόνοις. Καὶ κατεστράφη μὲν ὁ ναὸς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τῷ 219 π. Χ., καὶ ἀπεκόπησαν αἱ ἱεραὶ δρυὲς (Πολθ. Δ, 67), ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ὑπῆρχεν ἐτι μέχρι τοῦ γ' αἰῶνος μ. Χ., καὶ ὁ Στράβων (Ζ, 3, 2, 9) μνημονεύει ἐτι τῶν ἱερῶν αὐτοῦ. — 3) Τὸ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἐν Ὀάσει τῆς Λιβύης, οὐ ἀφίδρυμα ἐλέγετο τὸ ἐν Δωδώνῃ, τὸ πρῶτον διὰ τῶν Κυρηναίων γνωστὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς 94 Ὀλυμπιάδος, ἔπαυον ἐκεῖ, καὶ πρὶν ἐτι, θεωρίαν διὰ τριήρεως ἤτις Ἀμμωνιεύς ὀνομάσθη (Ἡσύχ. — Σουῖδ. λ. Ἀμμων. — Ἀρπκρ. λ. Ἀμμωνίς).

Τὸ ἱερεῖον ὑπερετεῖτο ὑπὸ ἱερέων πολυαριθμῶν (Διόδ. Γ, 50. ΙΖ, 59). Ἐπὶ Στράβωνος (ΙΖ, 813) ἦν ἡδὴ ἐν παρακμῇ, πολλαχού ὁμῶς τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἰδρυθῆ καὶ αὐτοῦ ἐπώνυμοι. Τοῦ Διὸς δὲ χρηστήρια μνημονεύονται πολλαχού τῆς Ἀσίας (Ἡρόδ. Β, 29. — Διόδ. Γ, 6) διότι οἱ Ἕλληνες τὸν Δία ὠνόμαζον τὸν ὑπέρτατον θεὸν παντὸς ξένου λαοῦ. — Γ', ἀλλων θεῶν μαντεῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ εἰδικῶν περιστάσεων χρησιμοδοτοῦντα. Τοιαῦτα ἦσαν 1) ἐν Πέτραις τῆς Ἀχαΐας τὸ τῆς Δήμητρος, ἐνθα εἰς ἱερὰν πηγὴν βυθιζόμενον κάτοπτρον, ἐπιστεύετο ὅτι προέλεγε τὴν ἐκδοσὶν βασιλείας ἀσθενείας, τὸν ἀσθενῆ δεκνύον ὡς ζῶντα ἢ ὡς νεκρὸν (Παυσ. Ζ, 21, 5). — 2) Τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ πολλαχού. Οἱ ἀσθενεῖς μίαν νύκτα εἰς τὸν ναὸν ἐγκοιμώμενοι, ἐβλεπον κατ' ὄναρ τὴν θεραπείαν των, ὡς ἐκ σωζομένων ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρεῖται. — 3) Πλούτωνος καὶ Κόρης (Ἀμφιτρίτης) παρὰ τῇ πόλει Νύση τῆς Καρίας, ἐνθα οἱ ἀσθενεῖς ἢ οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ Χαρώνιον ἄντρον τὸ παρὰ τῇ ἱερῇ ἐγκοιμώμενοι, ἀπαξ μάλιστα κατ' ἔτος, ἐπὶ τῆς πανηγύρεως, ἐβλεπον κατ' ὄναρ τὰ πρὸς θεραπείαν. Παντὶ δ' ἐτέρῳ ἦν τὸ σπήλαιον ἄδυτον καὶ ὀλέθριον (Στράβ. ΙΔ, 649. Ἰδ. καὶ ΙΒ, 579). — 4) Ἐρμιοῦ ἐν Φραγίς τῆς Ἀχαιῶν. Εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ κατέθετον ὁ προσερχόμενος, περὶ τὴν ἐσπέραν, ἕνα χαλκῶν (1/2 ὄβολοῦ), ἀνῆπτεν ἕνα τῶν περικρεμαμένων λύχνων, ἠρώτα δ' ἐβούλετο χρυσίως, εἰς τὸ εὖς τοῦ θεοῦ, ἔλλειε διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὠτά του μέχρις οὗ ἐξήρχετο τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὴν πρώτην φωνὴν ἧς ἤκουεν ἐξελοῦν αὐτῆς ἐξελάμβανεν ὡς μάντευμα (Παυσ. Ζ, 22, 2). — 5) Ἰνοῦς ἐν Ἐπιδαύρῳ Διμηρᾷ καὶ ἐν Οἰτύλῳ, ὄνειρομαντεῖον (Παυσ. ΙΙ, 26, 1). — 6) Ἀκραιῶν Ἴραος, τὸ πάλαι ματαξὺ Λεχαιοῦ καὶ Παγῶν (Στράβ. ΙΙ, 380). — Δ', Ἡρώων, 1) Ἀμφιαράου, παρὰ ταῖς Θηβαίας πρὸς ταῖς Πισυαῖς, ἐνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ

κατέπιε τὸν Ἀμφιάραιον. Ἐκεῖ οὐδὲν ζῆλον ἔβασκε τὴν γλῶσσην, οὐδὲν πτηρὸν ἐκάθητο εἰς τοὺς κίονας τοῦ ἱεροῦ. Οἱ μετὰ νηστειᾶν καὶ ἀποχῆν οἴνου ἐγκοιμώμενοι ἐλάμβανον τὰ μαντεύματα κατ' ὄνειρον. Οἱ Θηβαῖοι ὁμῶς ἀπεκλείοντο τοῦ μαντείου, διότι τὸν Ἀμφιάραιον εἶχον δεχθῆ ὡς σύμμαχον καὶ οὐχὶ ὡς μάντιν (Ἡρόδ. Η, 134. — Παυσ. Θ, 8, 2. — Φιλόστρ. Β. Ἀπλλ. Η, 37). — 2) Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ὠρωπῇ, ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν Θηβαίων (Στράβ. Θ, 395), ἐπίσης τοῖς ἐγκακωμένοις χρησιμοδοτοῦν. Οἱ μαντευόμενοι ἔρριπτον νομίσματα εἰς τὴν παραρρέουσαν πηγὴν (Παυσ. Α, 34, 2). — 3) Ἀμφιλόχοιο, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐν Μάλλῃ τῆς Κιλικίας, τὸ, κατὰ Πausανίαν (Αὐτ.), πάντων ἀψευδέστατον ἐπ' αὐτοῦ (Ἰδ. Δ, Κάσσ. ΟΒ, 7). — 4) Τροφωνίου ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βακωτίας. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐντὸς στενωπάτης ὁπῆς εἰς σπηλαίου μυχόν. Ὁ δὲ θέλιον νὰ συμβουλευθῆ αὐτὸ, ἀφ' οὗ πλεῖστα εἴθουεν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς τὸν Τροφώνιον καὶ τοὺς παῖδάς του, ἐνήστευεν ἐφ' ἡμέρας τινας ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ τῆς Τύχης, ἐλούετο εἰς τὸν ποταμὸν τὴν Ἐρκυναν, ἔπινεν ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Λήθης καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἠγγίκετο ὑπὸ δύο παιδίον καλουμένων Ἐρμών καὶ ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ προσήχετο εἰς ἄγαλμα πανἀρχαῖον, ἔργον τοῦ Δαιδάλου, πανεῖ ἄλλω ἀπρόσιτον, ἐνδοθεῖς τέλος ἰδίων ἐνδυμασίαν, ὡθεῖτο κάτω διὰ τῆς ὁπῆς εἰς ἄγνωστον πύλμα, ἀνεβιβάζετο δὲ εἰτα ὀπίσω τοὺς πύδας ἐμπρὸς αἴσπε καὶ ὡς θαῦμα ἐθεωρεῖτο ὅτι εἰς ταύτην τὴν φεβερὰν δοκιμασίαν εἰς μόνος ἐμνημονεύετο ἀποθανόντων, εἰς δουροφόρος τοῦ Δημητρίου, καταβάς οὐχὶ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ἐκ κλέψης. Ὁ ἀναβάς ἦν κατ' ἀρχάς περιτρομος καὶ ἐπὶ πολὺ γέλωος αὐτῷ δὲν ἐπῆρχετο, ὡραίε δὲ νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸ ἱερὸν πύλακα, ἐφ' οὗ νὰ ἐγγράψῃ ὅτι κάτω εἶδεν ἢ ἤκουσεν (Παυσ. Θ, 39, 4—14). Ὁ στρατὸς τοῦ Σύλλα ἐλεγάτῃσε τὸν ναὸν, ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ἐσώζετο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἐπὶ

τοῦ Πλουτάρχου (π. Ἐκλελ. Χρηστ. 5. — Ἰδ. Φιλόστρ. 8. Ἀπολλ. Η, 19). — 5) Ἡρακλέους ἐν Βούροις τῆς Ἀχαΐας. Οἱ χρώμενοι τῷ μαντεῖῳ ἐλάμβανον καὶ ἔρριπτον 4 ἐκ πολλῶν ἐκεῖ κειμένων ἀστραγάλων, καὶ πίνακες περιεῖχον τὰς ἐξηγήσεις πάντων τῶν ῥιπτομένων σχημάτων (Παυσ. Ζ, 25, 6). Τοῦτο ἀνευρέθη ἐκεῖ, σπήλαιον ἐν ἐντὸς βράχου ἐν μέρει λελαξευμένον. — 6) Πασιφάης ἐν Θαλάμοις τῆς Λακωνικῆς, ἐνθα ἤσκειτο ὄνειρομαντεῖα (Πλούτ. Κλεομ. Ζ. Ἄγις, Θ'). — 7) Κάλχαντος ἐν Δαυνίᾳ τῆς Ν. Ἰταλίας ὁμῶς ὄνειρομαντεῖον. Ὁ ἐρωτῶν τὸν χρησμὸν ἐκοιμᾶτο ἐντελιγμένος εἰς τὴν δορὰν μέλανος κριοῦ ἐν εἴθου (Στράβ. ΣΤ, 284). — 8) Φρῆξου ἐν Ἰθέρῃ, πρὸς τῇ Καυκάσῳ (Στράβ. Θ, 492). — Ε', Νεκρομαντεῖα: ἡ ψυχρομπεῖα, ἐνθα οἱ μαντευόμενοι, ὄντες τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς, ἐπεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, καὶ 1) τὸ ἀρχαιότατον καὶ περιφημότατον, ἐν Θεσπρωτίᾳ, παρὰ τῇ Δόρυν λιμνῇ (Ἡρόδ. Β, 92, 7. — Διόδ. Δ, 22. — Παυσ. Θ, 30, 3). — 2) Ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Προποντίδος (Πλούτ. Κίμ. ΣΤ').

Μαντική. Γενική ἦν ἡ πίστις τῶν ἀρχαίων, ἰδίως τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν διοριζομένην εἰς τινὰς δυνάμιν τοῦ διορῆν τὰς θεῖας βουλὰς καὶ μαντεύειν τὰ μέλλοντα. Διήρουν δὲ τὴν μαντικὴν εἰς ἀτεχνον καὶ εἰς ἐντεχνον. Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς ἐνδόμυχον ἔμπνευσιν ἢ «θεῖον πνεῦστον ὀρμήν», δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ὄργανον πνεύματος, ὡς παρὰ τοῖς προφήταις τῶν Ἑβραίων. Οὕτω καὶ ὁ Ἕλληνας Κάλχας παρ' Ὀμήρῳ γνωρίζει κατὰ τ' ὄντα τὰ ἐσόμενα πρὸ τ' ἔοντα. Ἀλλὰ συνήθως ἐχορηγεῖτο ἢ ἐξάσκησης τῆς μαντικῆς δυνάμεως εἰς ὠρισμένους καιροὺς καὶ περιστάσεις, καὶ τοιαῦτα ἦσαν α', αἱ ἐκστάσεις, καὶ ἡ ψυχῆ, μάλιστα ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου (Πλάτ. Ἀπλ. 39, α. — Ὀμ. Ὀδ. Σ, 153. Ἰλ. Ζ, 447, 843. X, 358), ἀπολυομένη τῶν δεσμῶν

(ΑΡΧ. ΛΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α').

τοῦ σώματος, ἀνακτᾶ πρὸς στιγμήν τὰς ὑψηλοτέρας αὐτῆς δυνάμεις καὶ τοιαύτων ἐκστάσεων δεκτικώτεροι ἐθεωροῦντο αἱ γυναῖκες, ὡς ἡ Κασσάνδρα, ἡ Πυθία, αἱ Σιβύλλαι παρὰ Ῥωμαίοις. — β'. Τὰ ὄνειρα, διότι καὶ ὁ ὕπνος ἐθεωρεῖτο ὡς χαλαρῶν τὰ σωματικὰ δεσμὰ τῆς ψυχῆς, καὶ αἴρων αὐτὴν πλησίετον εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς καταγωγὴν. Τοῦτου ἐνεκα ὡς θεῖα ἔμπνευσις ἐθεωρεῖτο τὸ ὄνειρον. «Καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶ» (Ὀμ. Ἰλ. Α, 63), καὶ ὑπῆρχε καὶ θεὸς τῶν ὄνειρων (Ἰλ. Β, 6. — Παυσ. Β, 10, 2). Πολλάκις δὲ παρίστανται ἐν ὄνειρῳ καὶ ἄλλαι θεότητες (Ὀδ. Ζ, 13,) ἢ θανόντων σκιαί (Ἰλ. Ψ, 65). Ἐξηρῶντο δὲ τὰ φαντάσματα τοῦ ὄνειρου ἐκ τοῦ πέμποντος αὐτὰ θεοῦ, καὶ ἴσχυον μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ὄναρ, εἴτε ἐναργῶς δεικνύοντα, εἴτε συμβολικῶς ὑπεμφανίζοντα (Ὀδ. Τ, 535) τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ὅτε ἀπρητοῦντο ἐξηγήσεις τοῦ ὄνειροκρίτου ἢ ὄνειροπόλου. Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ ἀπατηλὰ ὄνειρα (Ὀδ. Τ, 580), καὶ πολλάκις καὶ οἱ θεοὶ δι' αὐτῶν ἠπάτων (Ἰλ. Β, 1), ὥστε ἀπόλυτον ἀμπιστοσύνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Οὐδ' εἶχε δὲ πᾶν ὄνειρον σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀπροκλήτως ἐπιφοιτῶντων ὄνειρων, ἐξήτουν οἱ Ἕλληνες τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν καὶ δι' ἐγκοιμήσεως. — γ'. Οἱ χρησμοὶ ἢ μαντεύματα, προσέτι καὶ θεοπρόπια, φῆμαι, θέσφατα, λόγια λεγόμενοι. Ἦν δὲ τὸ μέρος ἐνθα ὁ χρησμός ἠρωτάτο (χρησθαί), τὸ μαντεῖον ἢ χρηστήριον, καὶ ὁ μάντις ὁ μεταδίδων τοὺς χρησμούς ἐλέγετο χρησμοφθῆς ἢ χρησμολόγος, ὅπερ ὁμῶς ἐνέφανε καὶ τὸν ἐρμηνεύοντα τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ τὸν συλλογὴν αὐτῶν ποιούμενον. Ἦσαν δὲ τὰ χρηστήρια προσηρητημένα εἰς ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς ναοὺς θεῶν, καὶ εἶχον ἰδίους ἱερεῖς, ἀπολαμβάνοντα γενικῆς πίστεως, τινὰ καὶ γενικῆς φήμης παρὰ τοῖς Ἕλλησι, προσέτι καὶ παρὰ βαρβάροις. Εἶδος δ' ἰδιαίτερον τῶν χρη-

στηρίων ἦσαν τὰ σκευομαντεῖα, νεκρομαντεῖα ἢ ψυχομαντεῖα, συνδεόμενα μετὰ λατρείας ἡρώων ἢ χθονίων θεοτήτων, ὡς τὸ τοῦ Ἀμφιράου ἐν Ἐρωπῶ, τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Μόφου ἐν Κιλικίᾳ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ, τοῦ Κάλχαντος καὶ Ποδχαλερίου ἐν Γαργάνῳ τῆς Ἀπουλίας. Εἰς τούτων τοὺς ναοὺς, οἱ χρησμὸν ἐπικαλούμενοι καὶ μάλιστα πρὸς ἀσθενειῶν θεραπείαν, κατακλίνοντο ἐπὶ τῆς θορᾶς τοῦ θυσιασθέντος ἱερέου· ἐπιστεύετο δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς προλήψεως καὶ ὅτι εἰς τοὺς τοῖς νεκροῖς θύοντας, ἐπικαλούμενους αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων κατακλινομένους ἢ ἀγρυπνοῦντας, ἐπεφαίνοντο πολλάκις τὰ εἰδωλα τῶν τεθαμμένων καὶ ἔδιδον τὰς ζητούμενας μαντείας. Ὡς πολὺ σπουδαιότερα δ' ἐθεωροῦντο τὰ κυρίως καὶ διὰ λόγου μαντεύματα, ἃ ἐχρησιμοῦντο εἰς ἕκαστα περιεργόμενοι, ἢ ὑποτιθέμενοι ὅτι περιήρχοντο, μάντιες ἢ μάντιδες, ὧν τὰς ἀσυναρτήτους φανᾶς οἱ λεγόμενοι προφήται συνηρηολόγουν εἰς ἀπαντήσεις, τὸ πλεῖστον δυσνοήτους, διαφορομένας, καὶ πολλῶν ἐρμηνειῶν δεκτικὰς. Ὁ πρῶτιστος χρησιμοδότης θεὸς ἦν ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὸ περιφημώτατον μαντεῖον (ἴδ.) τὸ τῶν Δελφῶν, οὐ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν ψάλλει ἡδὴ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 404. Ὀδ. Θ, 80), καὶ οὐ ἡ σπουδαιότερος πολὺ ἠῤῥησε μετὰ τῶν Δωριέων τὴν εἰσοβολήν. — Ἐτέρα μαντειῶν κατηγορία ἦν ἡ διὰ σημείων, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ ἕκαστὶ ἱερεῖς Ἰαμίδαι ἐμάντευον κρατηροῦντες τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ φαινόμενα ἐπὶ τῶν θυσιῶν (Ἰερδ. II, 134. — Στρώ. II, 542. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2). Ὀμοίως ἐν τῇ Ἰσμηλίᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις· καὶ ἐν τῇ παναρχαίᾳ τοῦ Διὸς ἐν Δωιδώνῃ (Ὀμ. Ἰλ. II, 235. Ὀδ. Ε, 327). Οἱ χρησμοί, ἰδίως οἱ ἐπιστημότεροι, μεγάλην ἐξήχουν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς πορείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὅσῳ ὑπηρετοῦντο ὑφ' ἱερέων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν θεραπευόντων· ἀλλ' ἐξέπεσαν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ πίστιν

ἄφ' ὅτου, ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς, ἤρξαντο καὶ αὐτοὶ δεισιδαιμονίας καὶ πρὸς κερδοσκοπίαν· ἰδιωτικὰ ὑπηρετοῦντες συμφέροντα. Ἡ δ' ἐντεχνος μαντεία ἦν ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ σημείων τινῶν, ὧν ἀπητεῖτο ἡ σπουδὴ καὶ γνώσις, ἢ δ' ἐρμηνεῖα ἐστηρίχθη ὡς ἦν ἐπιμένον ἐπὶ δεισιδαιμονιῶν. Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. P, 383. I, 135) οἱ ἀσκούντες αὐτὴν ἀπετέλουν ἰδίαν τάξιν, ὡς ἦν ἡ τῶν ἱατρῶν, τῶν κηρύκων, κτλ. Ἐν γένει δὲ καὶ πᾶν ἀπροσδόκητον φαινόμενον ἐξελαιμάνετο ὡς τέρας καὶ θεῖον μήνυμα. Τοιαῦτα τέρατα ἢ σημεῖα παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν οὐράνια, ἐκ τοῦ Διὸς προσερχόμενα φαινόμενα (Διοσημεία) ὡς ἀστραφαί, βρονταί, κεραυνοί, ἴρις, αἰῶνοι, ἤτοι μεγάλα ὄρνεα, ὡς τὰ ἐξ Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκπεμπόμενα, προσέτι δὲ καὶ ὁ πταρμὸς, καὶ φωνὴ ἀνθρωπίνῃ ἀντηχοῦσα (κλῆθ' ὦν, φήμη), ἐνίοτε δὲ, ἀλλὰ σπανίως, καὶ ἕκτακτα φαινόμενα, ὡς βροχὴ αἵματος (Ὀμ. Ἰλ. A, 53. II, 459. Ὀδ. Y, 345. M, 394). Καὶ συνήθως μὲν ταῦτα ἐδήλουν ἀπλῶς εὐτυχίαν ἢ ἀπεντυχίαν. Ἀλλ' ἐνίοτε ἦν ἀναγκαία καὶ ἐρμηνεῖα αὐτῶν, καὶ αὐτὴ ἦν τὸ ἔργον τοῦ μάντεως, προφήτου, θεοπρόπου, οἰωνοσκοποῦ ἢ οἰωνιστοῦ, θυσιασκοποῦ (Ὀδ. A, 202. Ἰλ. Ω, 221). Ἦσαν δ' οἱ μάντιες ἄλλοι ἢ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐνίοτε μὲν καὶ ἡγεμόνες, ὡς ὁ Ἀμφιράος, ὁ Ἐλένος, ἢ Κασσάνδρα, ἄλλοτε δὲ ημιουργοί (Ὀμ. Ὀδ. A, 416. O, 255. II, 383). Ἐνίοτε ἐπιρροὴν εἶχον ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ τέρατος αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς αὐτὸ ἐπεφάνη (Ἰλ. Θ, 245. B, 301)· ἄλλοτε δὲ τὸ μέλλον περιστατὸ συμβολικῶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀδ. O, 525. B, 146. Ἰλ. M, 200). Βαθυμῆδον διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐπιστήμους περιστάσεις ὑπερίσχυσαν οἱ χρησμοί· ἀλλ' ἰδίως διὰ τὰς πολιτικὰς περιπετειὰς ἔμνε πάντοτε ἐγκυρος ἢ τριαυτὴ μαντεία, εἰς ἣν καὶ παντοῖα ἄλλα προστέθησαν στοιχεῖα, ὡς αἱ ἐκλείψεις, αἱ διάττοντες ἀστέρες, τρικυμῖαι, πλημμύραι, ἢ κακνομαντεῖα (ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀνα-

ἠρώσκοντος καπνοῦ, καὶ διάφορα εἶδη ἐντόμων καὶ ζῴων, ὡς λαγωαί, ὄφεις, ἀράχνη, πρὸ πάντων δὲ ὄρνεα (οἰωνοί), καὶ τὸ οἰωνοῦς ἢ ὄρνιθας γινώσκειν ἦν τὸ ἔργον τῶν οἰωνιστῶν ἢ οἰωνοπόλων. Ἄλλος δὲ τρόπος μαντείας ἦν ὁ διὰ τῶν οὐχὶ ἀφ' αὐτῶν παρουσιαζομένων, ἀλλὰ ζητούμενων σημείων, ὅλον ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τῶν ἱερείων, ἢ ἱεροσκοπία ἢ ἱερομαντεία διὰ τῶν ἱεροσκόπων (ἡβωμοσκόπων, θυοσκόπων, σπλαγχνοσκόπων, ἡπατοσκόπων),

Ἡ ἐμ. πυρομαντεία, ἣν ἐπέβλεπον οἱ πυρῆκοι, ἦν ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς φλογὸς τῆς θυσίας, ἀποδιδόμενη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἀμφιράον. Ἡ πηγομαντεία ἠρύετο τὰς ἐξηγήσεις τῆς ἐκ τοῦ ἄν ἢ ἐπὶ πόσον ἀντικειμένον τι ῥιπτόμενον εἰς πηγὴν, ἐπέπλεον ἢ ἐβουλλετο, ἢ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν κύκλων οὗς παρήγε λίσος βυθίζομενος. Ἡ κροσκινομαντεία συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ζητούμενου τινός, ἐνόχου φέρ' εἰπεῖν, κλέπτου κτλ., ἐκρεμάτο κόσκινον ἐκ κλωστῆς καὶ ἐστρέφετο, προφερομένων διαφόρων ὀνομάτων. Ἐκείνος δὲ, εἰς οὐ τὸ ὄνομα ἔπαυε στρεφόμενον, ἦν ὁ ζητούμενος. Ἡ χειρομαντεία, ἢ τέχνη τοῦ μαντεύειν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν γραμμῶν τῆς ἀνοικτῆς χειρὸς, μνημονοῦεται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, τῇ ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., ἐγραψε θεωρίαν περὶ αὐτῆς. Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξινομαντεία (ἴδ.). Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἡ ἐπίτασις τῆς δεισιδαιμονίας, ἣτις προδοποιεῖ

τὴν πᾶσιν τῶν ὀρησκευμάτων, ἐξέταθη καὶ εἰς τὴν μαντικὴν, ἐξουείλασαν τέλος εἰς ἀγυρτικὴν γοητείαν.

Μαντινεῖα, χώρα ἐπὶ Ὀμήρου ἦδη γνωστὴ (Ἰλ. B, 207), ἐπὶ τοῦ Ἀ τῆς Ἀρκადίας, ἐν πεδιάδι ἦν διαρρέει τὸ ποτάμιον Ὀφεις, Ν τοῦ ὄρους Ἀγχουσίας καὶ τοῦ Ὀρχομένου, Β τῆς Ἰεγέας. Μέχρι τῶν Περσικῶν συνίστατο ἐκ 5 κωμῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς πεδιάδος κειμένων, καὶ πολιτικῶς συνδεδεμένων. Τότε ὅμως, προτροπῇ τῶν Ἀργείων, οἱ κάτοικοι αὐτῶν συνήκησαν καὶ ὠχύρωσαν μίαν πόλιν εἰς τῆς κοιλάδος τὸ βάθος. Τῷ 420 π. Χ. οἱ Σπαρτιᾶται ἐνίκησαν τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς αὐτοῖς συμμαχοῦντας Μαντινεῖς (Θουκ. B, 72). Τῷ 385 ἡ πόλις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγχιλαίου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀνακοδομήθη ἐκ νέου. Ἐκεῖ δ' ἐνίκησε καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τῷ 362, καὶ μνημεῖον ἠγέρθη αὐτῷ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως. Τὴν κυρίαρχίαν δ' ἐπ' ἄλλων πελοποννησιακῶν πόλεων ἀφῆρσαν τῇ Μαντινεῖα οἱ Σπαρτιᾶται (Θουκ. B, 29. — Ξεν. Ἑλλ. B, 2). Ἐπὶ τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ ὁ Ἄρατος ἐτιμώρησεν ἀπηνῶς τοὺς Μαντινεῖς ὡς τὰ τῆς Σπάρτης φρονοῦντας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐπιστημότερων ἐξ αὐτῶν ἐθανάτωσεν ἢ ἐπώλησε (Πολ. B, 57. 62. — Πλούτ. Ἀρ. ΜΕ). Ἐπὶ Μακεδόνων ἡ πόλις μετωνομάσθη Ἀντιγόνηα, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα τῇ ἀπέδωκεν ὁ Ἀδριανὸς, ἀναγεῖρας ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρὸν ναὸν τῇ Ἀντινῶ. Ἰχνη αὐτῆς σώζονται ὁρατά.

Μιάντιος, ἴδ. Μελάμπους.

Μιάντουα, τρουσική πόλις ἐπὶ γήσου, ἐνδοξὸς ὡς πατὴρ τοῦ Βιργιλίου, γεννηθέντος παρ' αὐτῇ εἰς χωρίον κελούμενον Ἄνδης (Virg. G. III, 12).

Μιαντώ, ἴδ. Τειρεσίης καὶ Πολύιδος.

Μιαξέλεια, (ἢ) ποταμὸς τῆς Ἰρκατίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πτλμ.).

Μιάξιμος, 1) Ἰόρμεος, νεοπλατω-

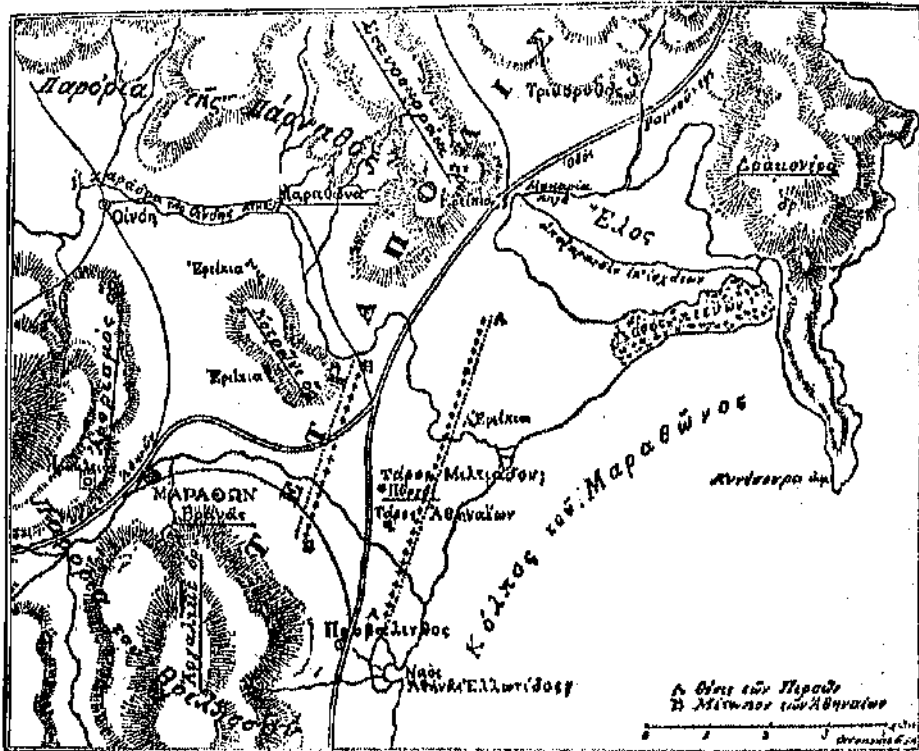
νικός της δ' εκατονταετηρίδος μ. Χ., έδίδα-
 ξεν επί των δύο Άντωνίνων και επί Κομ-
 μέδου, έν Ελλάδα και Ρώμη φιλοσοφίαν κα-
 ήρητορείαν, δι' ε και σοφιστής έλέγετο. Σώζον-
 ται αὐτοῦ 41 διαλέξεις ή λόγοι περί
 διαφόρων αντικειμένων, έξ ών καταφαίνεται
 ότι, εί και όπαδός του Πλάτωνος, είχεν όμως
 ανεξάρτητον κρίσιν ό Μιάξιμος. Παρεδέχετο
 κλίμακα ής ανωτάτη βαθμής ήν ή θεότης,
 κατωτάτη ό φυτικός κόσμος, και μεταγενέ-
 στεροι φιλόσοφοι παραδέχθησαν και επανέλα-
 βον ταύτην αὐτοῦ την ιδέαν. Τό ύφος του δε,

οὐδέν αὐτοῦ διεσώθη. Οὐδέ τά φιλοσοφικά αὐ-
 τοῦ έργα φαίνεται ότι ήσαν σπουδαία.

Μιάξιμος, λαός της Λιθύης παρά τῷ
 Τρίτωνι ποταμῷ, ἀξιών ότι κατήγετο ἀπό
 τῶν Τρώων (Ηρδ. Δ, 191). Τό σῶμά των
 έβραρον διά μιλτου, τῆς δέ κόμης έτρεφον μό-
 νον τό δεξιόν ήμισυ.

Μάραθος, πόλις τῆς Φοινίκης. ήτις
 ποτέ έκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀράδου (Άρρ. Β,
 13, 8, 14, 1, 15, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 753).

Μαραθούσα, μικρά νήσος τοῦ Αἰ-
 γαίου παρά ταῖς Κλαζομεναῖς (Θουκ. Η, 81).

οὐχι άμεμπτον, έχει τι τό επιτετηθευμένον.
 — 2) Μ. Ήφέσιος, νεοπλατωνικός, τῆς δ'
 εκατονταετηρίδος, έδίδαξεν έν Ήφέσι, και έν
 Κωνσταντινουπόλει, κληθείς υπό του αὐτο-
 κράτορος Ίουλιανοῦ. Ήλέγετο αὐτός προα-
 λέσας τήν άποστασίαν του αὐτοκράτορος ἀπό
 του Χριστιανισμοῦ, και διά τουτο είς θάνατον
 καταδικασθείς υπό του άνθυπάτου Φέστου. Ή-
 γραψε περί άστρολογίας και μαγείας, άλλ'

Μαραθῶν, πεδιάς παραλία τῆς Ἀτ-
 τικῆς, ΒΑ τῶν Ἀθηῶν, ὀπίσω του Βρηλι-
 σου (Πεντελικῶ), 2 ώριῶν μήκος και 1-1 1/2
 ώρας πλάτος έχουσα, άπετέλει τετράπολιν,
 συγκεκμημένη εκ των δήμων Μαραθῶνος, Τρι-
 κορύθου, Οίντης και Προβαλίνθου, και ήθη-
 ξε τό περιφημόν πεδίον τῆς ένδοξου μάχης
 (τῷ 490 π. Χ.), καθ' ήν οι Ἀθηναῖοι υπό
 τῶν Μιλτιάδην ένίκησαν τοῦς Πέρσας (Ηρδ.

ΣΤ, 107, 108, 10, 117). Πρὸς τὰ Ν τῆς
 πεδιάδος τεχνητὸς σωρὸς, 200 βημάτων περι-
 φέρειαν και 30' ύψος έχων, έφ' οὗ δε πολ-
 λάνικς αἰχμαὶ βελῶν εύρίσκονται, έστι βεβαίως
 τό κενωτάφιον τῶν είς τήν μάχην πεσόντων
 Ἀθηναίων, λείψανα δέ τινα μαρμαροκτίστου
 περιοχῆς είς μικράν άπόστασιν ΒΔ, ή θέσις
 του τροπαίου και του τῷ Μιλτιάδην άνεγερ-

σκοντο δε μετέπειτα και παρά ταῖς Βρεττα-
 νικαῖς νήσοις, άλλ' οὐχι καθαροί, και μάλ-
 λον μολυδόχορες.

Μαργιανή, περσική έπαρχία, μεταξῶ
 του Ὠξου προς Β, Σογδιανῆς και Βακτρια-
 νῆς προς Α, Ἀρείας προς Ν, και Ὑρκανίας
 προς Δ. Η πρωτεύουσα αὐτῆς, υπό του Ἀ-
 του τροπαίου και του τῷ Μιλτιάδην άνεγερ-
 Ἀντίοχος δ' ό πρώτος τήν μετα-
 νόμασεν Ἀντιόχειαν Μαργιανήν
 (Στρβ. ΙΑ, 516).

Μαργίτης, ή Μαργεί-
 τῆς, εσήμαινε τὸν μωρὸν και δο-
 κησίσοφον. Η λέξις λέγεται προ-
 ελθοῦσα εκ κυρίου ὀνόματος του
 ήρωος κωμικοῦ τινος ποιηματοῦ,
 ό εσαυλημένως άπεδίδετο είς τὸν

θέντος μνημείου (Παυσ. Α, 32, 3). Ὑπήρχε
 δε και έτερος μικρότερος σωρὸς, ήπιθανὸς ό
 τῶν Πλαταιέων, μή σοῦζόμενος πλέον. Ο
 Μαραθῶν διατηρεῖ τό αρχαιὸν αὐτοῦ ὄνομα, ε
 έμωθεῖτο λαβῶν ἀπό υἱοῦ τινος του Σικυω-
 νίου Ήποτέως, μετεκίησαντος είς τήν Ἀττι-
 κήν (Παυσ. Α, 32).

Μαραθῶνα (τά), πρωτεύουσα τῆς
 Σογδιανῆς (ν. Σαμαρκάνδα) (Άρρ. Γ, 30, 6.
 Δ, 3, 6).

Μαρακιῶν, λιτὸς Αἰτωλικὸς, πλησίον
 τῶν Δολοπέων (Ένφ. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 7).

Μαργανα (τά), ή Μαργάλα (ή), πό-
 λις τῆς Πισατίας έν Ἑλλάδι, άγνώστου θέ-
 σεως. Οι κάτοικοι Μαργανεῖς (Ένφ. Ἑλλ.
 Γ, 2, 25. Δ, 2, 16. — Στρβ. ΙΙ, 349. — Διόδ.
 ΙΕ, 77).

Μαργαρίται, παρά ταῖς αρχαῖαις λίαν
 εκτιμώμενοι, είς πολύτιμα ένώτια και άλλα
 κοσμηματα χρησιμεύοντες, και πολλάκις και
 ταῖς νικηταῖς έν αγῶσιν ως βραβεῖον διδάμε-
 νοι. Περιφημος μνημονεύεται ό μέγιστος, δν
 έλέγετο είς εἶδος αναλύσασα ή Κλειοπάτρα
 και πιουσα είς ύγειαν του Ἀντωνίου. Οι πλεῖ-
 στοι και ώραῖοι τῶν μαργαριτῶν ήλιεύοντο
 περί τὰς νήσους του Περσικοῦ κόλπου. Ήβρι-

Ὀμηρον, ή τ' ανάπαλιν τό ὄνομα προήλθεν
 εκ του επιθέτου, Ὁ Ἀριστοτέλης (Ποιητ.
 Δ.), λέγει τήν κωμῶδιαν προκίψασαν εκ του
 ποιήματος εἰκίνου, ως τήν τραγωδίαν εκ των
 Ὀμηρικῶν ραψωδιῶν. Εἰς τοῦς εξαμέτρους
 δε του έπους τουτου λέγεται παρεισαγωγῶν
 λάμβους Πίγρης, ό υἱός ή αδελφός τῆς επί
 Ήέρξου βασίλισσας τῆς Καρίας Ἀρτεμισίας,
 είς δν άποδίδεται και ή παρεισαγωγή πεντα-
 μέτρων είς τήν Ίλιάδα, και υπό τινων και ή
 συγγραφή τῆς Βατραχομουμαχίας.

Μάργος, 1) ποταμὸς τῆς έν Ἀσία
 Μαργιανῆς εκβάλλων είς τὸν Ὠξον (Στρβ.).
 — 2) Ποταμὸς τῆς άνω Μοισίας έν Εὐρώ-
 πῃ, εκβάλλων είς τὸν Δούναβιν (Στρβ.). Ὁ
 ν. Μοράβας.

Μάρδοι, ἔθνος νομαδικὸν και ληστρι-
 κὸν τῆς Μηδίας περί τήν Κασπίαν (Ηρδ.
 Α, 125. — Στρβ. Πτολμ. — Plin.).

Μαρδόνιος, υἱὸς Γιοδρίου, νυμφευθείς
 Ἀρταξώστραν, τήν θυγατέρα Δαρείου του Ὑ-
 στάσου. Έν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ φιλοδόξως τῷ
 Ἀρταφέρνηι αντιπολιτευόμενος, έγκατέστησε
 πανταχοῦ τό δημοκρατικὸν πολιτεύμα. Τῷ δε
 493, διαταγή του Δαρείου, εἰσεστράτευσεν
 ἄμα εαρι είς τήν Ελλάδα, ής ήλιπσε να

καταστή Πέρσης ἡγεμόν. Ἄλλ' ὅτε ὁ μὲν στόλος του καταστράφη εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ στρατὸς ἀπεκρούθη ὑπὸ τῶν Βρυγῶν τῆς Μακεδονίας, τότε ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας (Ἡρδ. ΣΤ, 45). Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τὸν παρεδέχθη αὐθις (τῷ 480) ὡς ἓνα τῶν ἀρχιστρατῆγων του (Ἡρδ. Η, 82), καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμίῃ ἦταν εἰμειν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ παρακλήσει καὶ διεχειράσεν ἐν Θασσαλίᾳ μετὰ 30,000 ἀνδρῶν (Ἡρδ. Η, 113. — Διόδ. ΙΑ, 19), Πέμψας δ' ἐπὶ ματαίῳ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον πρὸς διαπραγματέυσιν εἰς Ἀθήνας, προύχρησεν αὐθις τὸ ἐπόμενον ἔαρ, καὶ κατέστρεψεν ἐκ νέου τὰς Ἀθήνας, 10 μῆνας μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν (Ἡρδ. Θ, 3). Εἰς Βοιωτίαν δ' ἀποσυρθεὶς, ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὸν Ἄσωπον, καὶ συνεκρότησε τῷ 479 τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀνδρείως δὲ μαχόμενος, ἔπεσε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Δειμνήστου (Ἡρδ. Θ, 63), καὶ ἐτάφη κρυφῶς (Ἡρδ. Θ, 85). — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΘ).

Μακεδόνες, λίμνη, ἐν τῇ κάτω Λιγυπτιᾷ, Δ τοῦ Νείλου, προελθοῦσα ἐκ τοῦ Κανωπικοῦ στομίου καὶ ἄλλων διορύγων. Ἰσχε 300 σταδίων μῆκος καὶ 150 πλάτος, καὶ ἐχρησίμους καὶ ὡς λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ Νείλου τὸν πλοῦν (Ἀρ. Γ, 1, 5). Ὦνομάζετο δὲ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ νοτίου αὐτῆς χεῖλους κειμένην πόλιν Μαρέαν (ἢ Μάρειαν) (Ἡρδ. Β, 18, 30. — Θουκ. Α, 104), πρωτεύουσαν τοῦ Μακεδονίου νομοῦ (Στρεβ. ΙΖ, 799).

Μακεδαμίη, πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπένευσε τῇ Ἀράβιῳ (Ἀρρ. Β, 13, 8).

Μαριανή, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Κορσικῆς, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μαρίου. Μαριανὸν δὲ ἦν ἑτέρα πόλις, εἰς τὰ Ν τῆς αὐτῆς νήσου.

Μαριανθυνοί, λαὸς οἰκῶν εἰς τὰ ΒΔ τῆς Βιθυνίας (Ἡρδ. Γ, 90), ἐν τῇ περὶ αὐτῆς στρατῷ μαχόμενοι παρὰ τοῖς Περσικοῖς (Ἡρδ. Ζ, 72, 75. — Ξεν. Ἀν. ΣΤ).

2, 1. — Στρεβ. Ζ, 295). Ἐλέγοντο κληθέντες κατὰ Μαριανθυνοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φριξοῦ (Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 725, 785).

Μαριονῆς, ἴδ. Εὐπόλις.

Μαριόνης, 1) γεωγράφος τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., μικρὸν τοῦ Πτολεμαίου ἀρχαιότερος, ἐκ Τύρου. Πρῶτος ὄρισε τὴν κατὰ πλάτος καὶ μῆκος θέσιν τῶν χωρῶν, καὶ σαφέστερον πάντων τῶν προκατόχων του περιέγραψε τὴν Β ἀκτὴν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ αὐτοῦ κυρίως ἠρύσθη ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περιφημος ἀνατόμος, περὶ τὰ 90 π. Χ., ὑπὸ τοῦ Γαλινοῦ ὁ «ἐπανορθωτὴς τῆς ἀνατομίας» λεγόμενος. Ἄλλ' οὐδὲν ἐσώθη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του.

Μάριον, ἢ εἶτα Ἀρσινόη κληθεῖσα πόλις ἐν Κύπρῳ (Στρεβ. Βυζ.).

Μάρισος, ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στρεβ.) ν. Μαρίσσα.

Μαρικανός, εἶξ Ἰρακλείας τῆς Βιθυνίας, γεωγράφος ζῶν περὶ τὰ 410 μ. Χ. συντάξας εἰς 2 βιβλία «περίπλου τῆς ἔξω Θαλάσσης», ἐκ πηγῶν τοῦ Ἀντωνίου καὶ Σκύλακος μέχρι τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ὀρίων ἐν αὐτῇ κατὰ στάδια τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις τῶν τόπων. Ἔτερον δ' ἔργον αὐτοῦ, ἢ περιγραφή τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, ἐφανισθὲν ἐκ τοῦ Ἀρτεμειδίου, ἀπωλέσθη πλήν μικρῶν ἀποσπασμάτων, πολυτίμων διὰ τὸν ὀρισμὸν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μαρτυροῦντων περὶ τῆς ἐμβριθοῦς ἐπιμελείας τοῦ συγγραφέως.

Μαρικόμανιαι, ἰσχυρὸν Γερμανικὸν ἔθνος μετὰ τοῦ Δουναβίου, Ῥήνου καὶ Μοίνου, ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσαντες καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος (Κουρ. Ι, 81. — Τακ. XXVIII).

Μάριμαξ, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνίου φονευθέντων μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας (Πλουτ. ΣΤ, 21).

Μαριμαρική, ἢ Α τῆς Αἰγύπτου Β περὶ θάλασσαν χώρα, συνήθως ταξιμένη μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐξετείνετο πρὸς Ν μέχρι τῆς Ὀάσις τοῦ Ἀμμωνος, καὶ περιελάμ-

θανε, πλὴν τῆς κυρίας Μαριμαρικῆς, Α αὐτῆς καὶ τὸν Λιθυκὸν νομόν. Ἦδη ἔρημος ἡ χώρα αὕτη, φαίνεται ὅτι ἦν εὐφορὸς ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Οἱ κάτοικοι Μαριμαρική, ἦσαν νομάδες, καὶ αἱ κυριώτεροι αὐτῶν φυλαὶ ἦσαν οἱ Ἀδυμαχίδαι καὶ Γλιγάμμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν, οἱ Νασαμόναι καὶ Λύγλαι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ (Στρεβ. ΙΖ, 789).

Μαριμαρική, χώρα τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὴν Κυρήνης καὶ Λιθύης (Πτλμ.), νῦν Βάρκα.

Μαριμάριον, πόλις τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Καρύστου, μετ' ἀξιολόγων λατομείων (Στρεβ.).

Μάρμαρος (ὁ), σκληρὸς καὶ λάμπων λίθος πᾶρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Μ, 380, Π, 735. Ὀδ. Ι, 499). Εἶτα (καὶ ἡ μ., καὶ τὸ μάρμαρον), ὁ κατάλευκος τιτανόλιθος, οὗ ἰδίως χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ, ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῶν Ἑλλήνων διδασκῶν πρῶτος Μέτελλος ὁ Μακεδονικὸς ἀνήγειρε ναὸν μαρμαρίνου. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις τοῖχοι λιθοκτιστοὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλκτικῶν μαρμαρίνων, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁρθομαρμαρίσις. Τὰ περιφημότερα μάρμαρα ἦσαν τὰ τῆς Πάρου, κατάλευκα καὶ στιλβόντα ἔχοντα μόρια προσέτι τὸ τοῦ Πεντελικῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς, μᾶλλον γαλακτώδες τὸ τοῦ Ταύγету, λευκότερον καὶ αὐτὸ καὶ στερεόν. Ἐδὲ τοῦ Ῥηνοῦ τῆς ἡμῶν ὑπέροισ τιτανόλιθος τὸ κορινθιακόν, ποικίλον, μάλιστα κίτρινον τὸ φρύγιον (συναδινόν), λευκὸν ἐρυθρόστικτον τὸ θασσαλικόν, φλέβας ἔχον ἀναμιξ λευκάς, μελαίνιας καὶ πράσινας τὸ Καρύστιον τῆς Εὐβοίας, πράσινον ἢ μικτόν τὸ Θάσιον, λευκόν τὸ Λέσβιον, κίτρινόλευκον τὸ ἐκ Προκοννήσου παρὰ τῷ Σιγείῳ ἀκρωτηρίῳ, κατάλευκον μετὰ μελαίνων φλεβῶν ὁμοίως δὲ μετὰ ποικίλων φλεβῶν τὸ ἐκ τῆς Νίσης τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Καὶ ἡ Ἀσία δὲ καὶ ἡ Ἀφρικὴ παραίχον ὄρατ' μάρμαρα, ὡς ἡ Νουμιδία κίτρινα πορ-

φυρόστικτα ἢ Ἀραβία, ὁμοία τοῖς Ἴωνικοῖς καὶ οὐχὶ ἐκείνων κατώτερα. Βραδύτερον εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν τῷ δρεῖ Λούνα τῆς Τυρρηνίας (ν. Καράρα).

Μαρουκῆνος, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας, συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων (Πολύβ.).

Μάρπησσα, ἴδ. Ἰδασ.

Μάρσι, 1) λαὸς μάχιμος τῆς μέσης Ἰταλίας, ἀποικὸς τῶν Σαβίνων, εἰς ἀσκησιν τῆς μαγείας ἐπιδιδόμενος, καὶ τὸ ὄνομα ὑποτιθέμενος ὅτι εἶλεν ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης (Στρεβ.). — 2) Λαὸς Γερμανικὸς παρὰ τῷ Ῥήνῳ (Στρεβ.).

Μαρσύας, 1) Υἱὸς Ὀλύμπου, Ὑάγνιδος, ἢ Οἰάγου, ὁ Φρύγιος αὐλητὴς τῆς Κυβέλης. Ἐμυθεύετο ὅτι εὐρῶν αὐλὸν ὃν εἶχε ῥίψει ἡ Ἀθηνᾶ, προῦκάλασε τὸν Ἀπόλλωνα μετὰ τῆς λύρας αὐτοῦ εἰς διαγωνισμὸν, εἰς ὃν ἠττηθεὶς, ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, κρεμάσαντος τὸ δέρμα του εἰς τὸ σπήλαιον ἐξ οὗ πηγάζει ὁ ποταμὸς Μαρσύας· ἐκεῖ δὲ τὸ δέρμα χαρμωσύνως ἐκινεῖτο ὁσάκις ἤκουεν ἀντηχοῦσαν αὐλοῦ μουσικὴν (Ἡρδ. Ζ, 26. — Ξεν. Ἀν. Α, 2, 8). Συνεχῶς ἀπαντῶνται ἀρχαῖαι καλλιτεχνικαὶ παραστάσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου. — 2) Ἱστορικὸς ἐκ Πέλλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιγόνου, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραφεῖς, εἶτα στρατηγὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐγραψεν εἰς 10 βιβλία «Μακεδονικά», ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς Μακεδονίας βασιλείας, μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἄλλο, ὡς ἐλέγετο, σύγγραμμα περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ α' Ἀττικά» ἐν 12 βιβλίοις· ἀλλὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι ἦσαν μεταγενεστέρου τινός, καὶ ἄλλα γράφαντος, Μαρσύου, υἱοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθέντος ἐν Φιλίπποις, οὗ ἀποσπάσματα σώζονται.

Μαριύας, 1) Μικρὸς ποταμὸς ἐν Φρυ-

ρία πηγάζων κατά τους μὲν (Ἡρόδ. Β, 26. — Ήνερ. Ἄν. Α, 2, 8) ἐκ βράχου καιμένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, κατά τους δὲ (Στρεβ. Πίν.), ἐκ τῆς Αὐλοκρήνης, καιμένης ἐν κοιλάδι, εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἀπὸ τῆς Ἀπαμείας ὥστε πιθανῶς εἶχε πηγὰς εἰς αὐτὸν ἐνομένηας. Ἐν Ἀπαμείᾳ δὲ ἦνοῦτο καὶ μετὰ τοῦ Μαιάνδρου. — 2) Ὀμβρῶν τοῦ Μαιάνδρου ἐν Καρίᾳ, παραρρέων τὰ Ἀλάβανδα, καὶ κατὰ τὰς Τράλλεις εἰσβάλλων εἰς τὸν ποταμὸν (Ἡρόδ. Β, 118).

Ἡρ. τριτογ. Περικ.

Μαρούπιον, εἶδος βαλαντίου, αὐτὸ ὁσυνήθως παρίσταται εἰς τὰς χεῖρας ἔχων ὁ Ἑρμῆς.

Μάρτυρες, εἰς τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις ὡς μάρτυς ἦν δεκτὸς πᾶς ἀνὴρ ἐνήλιξ, ἐλεύθερος καὶ ἐπίτιμος, πολίτης ἢ ξένος· ὁ δὲ δοῦλος μόνον διὰ βασάνου, καὶ πολλὰκις ἀπητάτο ἢ μαρτυρία καὶ βάσανος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κυρίου του διὰ προκλήσεως. Εἰς καταμαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ οὐδεὶς ὑπεχρεοῦτο. Ὁφειλὸν δ' οἱ μάρτυρες νὰ καταθέτωσι μόνον ἐκείνα ὅσων ἦσαν αὐτόπται, καὶ οὐχὶ ἀκούην μαρτυρεῖν, πλὴν ἂν ὁ παρ' οὗ ἤκουσαν εἶχεν ἀποθάνει. Ἄν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπροσκαλοῦντο εἰς μαρτυρίαν, ἔγραφον αὐτὴν ἐπὶ πίνακος μάλῃ κειχρισμένου (Ἀρποκρ.), ἵνα ἐπιφέρωνται αἱ ἀναγκαῖαι μεταρρυθμίσεις· ἄλλως ἐγράφοντο ἐπὶ λευκοῦ γραμματείου, ριπτομένου καὶ ἐγκλεισμένου εἰς ἐχθίνον. Καὶ ἐν τῇ δικασίμῳ ἡμέρᾳ καλούμενοι ἀνέβαινον εἰς τὸ βῆμα τῆς μερίδος ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρουν, καὶ ἐκύρουν ἢ ἐγγράφως κατέθεσαν. Ὁ δ' ἀρνούμενος ὑπεβάλλετο εἰς πρόστιμον 1000 δρ., ἢ ὤφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν ἐμαρτύρησε τὰ αὐτῇ ἀποδιδόμενα. Παρὰ τοῦ κωλυομένου νὰ προσέλθῃ ἵνα μαρτυρήσῃ, ἐζητεῖτο ἐκ μαρτυρία, ἦτοι ἐγγράφος μαρτυρία, ἧς ἢ γνησιότης ἐκυροῦτο ὑπὸ μαρτύρων, καὶ δίκη ψευδομαρτυρία ἐδύνατο νὰ κινήθῃ κατ' αὐτοῦ, ἢ τού-

του ἀρνούμενου, κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκ μαρτυρίας.

Μαρτυροπόλεις, πόλεις τῆς μεγ. Ἀρμενίας, κτισθεῖσαι ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (Πρηπ).

Μαρψίας, φιλοτάραχος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις (Ἀριστ. Ἀχαρν. 702).

Μάρων, 1) ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Βάκχου ἐν Ἰσμάρῳ τῆς Θράκης, οὗ ἐφείσθη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ λύτραις, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ Μαρώνεια (Ὀμ. Ὀδ. Α, 191. — Νόνν. Διον. 10, 179).

— 2) εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, ᾧ ἠγέρθη ἠρῶν ἐν Σπάρτῃ (Ἡρόδ. Ζ, 227. — Ησαί. 12).

Μαρώνεια, πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης (*Ιδ. Μάρων) (Στρεβ.).

Μαρωνειὰς, πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκιδικῆς (Πλ. μ. Β, 13).

Μάσης (ὁ), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἦν Ἰπειτα ἢ Ἑρμιόνη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 562. — Στρεβ.).

Μασαίστης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τῶν ἀρχιστρατηγῶν τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 82.)

Μασαίστιος, ἑπαρχὸς ἐν τῇ Περσικῇ στρατῇ, φονευθεὶς ἐν ἀψιμαχίᾳ ὄλιγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης τῇ 479 π. Χ. (Ἡρόδ. Θ, 20. — Πλούτ. Ἀριστ. 1Α).

Μασσαγέται, λαὸς νομάδων ἰσχυρὸς καὶ μάχιμος, κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Κασπίας πέραν τοῦ Ἀράξου (Ἡρόδ. Α, 201), ἢ Ἰαξάρτου, πιθανῶς δὲ πρὶν ἐγγύτερον τῶν Οὐραλίων οἰκῶν. Ἦσαν τὰ ἦθη τραχεῖς καὶ ἄγριοι, καὶ ἐπιστεύετο περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον τὸν γάμον, ἐτι ἐφόνευον τοὺς γέροντας. Ἐλάτρευον δὲ τὸν ἥλιον καὶ ἔθουον αὐτῆ ἱκούς (Ἡρόδ. Α, 216). Ἡ γῶρα αὐτῶν παρήγε χαλκὸν καὶ χρυσὸν, ἐστερεῖτο δὲ σιδήρου καὶ ἀργύρου (Στρεβ. 1Α, 512). Παρ' αὐτοῖς ἐπιστεύετο φονευθεὶς ὁ Κῦρος (Ἡρόδ. Α, 208).

Μασσαλία, πόλις τῇ 600 π. Χ. ὑπὸ

φυγάδων Φωκαέων ἐν τῇ Γαλλικῇ κόλπῳ εἰς τὴν Λιγουριαν ἐν Γαλλίᾳ ἰδρυθεῖσα, ἀνατολικῶς τῶν 3 ἐκβολῶν τοῦ Ροδανοῦ, ὧν ἡ μάλῃ πρὸς Ἀ Μασσαλιωτικῇ ἐπεκλήθη. Ἐκτίσθη δ' ἐπὶ χερσονήσου, ἦν ἰσθμὸς 1500 βημάτων μήκος ἔχων συνέδεε μετὰ τῆς στερεᾶς, καὶ εἶχεν ὄχυράν ἀκρόπολιν, καὶ ὁ ἀριστος λιμὴν αὐτῆς ἱκαλεῖτο Λακυδιῶν. Ἐμπορικῶς ἀναπτυχθεῖσα, ἔγινε πόλις σπουδαιοτάτη, ἐκπέψασα καὶ αὐτῇ ἀποικίας τὸ Ἐμπόριον, τὴν Ῥόδην, τὴν Ὀλβίαν, τὴν Ἀντίπολιν, καὶ πολλὴν ἐξ αὐτῆς ὡς κέντρου ἐξήσκει ἐπιρροὴν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἐπιστήμη, δι' ἃ καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐξέλεγον ὡς τόπον διαμονῆς. Ἐπὶ Καίσαρος, ἐπίσης εὐεργετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς οὐδετέρα μεταξὺ αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς ἐδέχθη ἐν τῇ λιμένι στέβλον τοῦ Πομπηίου, ὁ Τριβῶνιος καὶ ὁ Βρούτος ἐκυρίευσαν αὐτὴν, πεισματωδῶς ἀντιστάσαν, μετὰ δύο ναυμαχίας, τῇ 49 π. Χ., καὶ πολλὰ τῇ ἐπεδλήθησαν βάρη. εἰ καὶ δὲν τῇ ἀφῆρθῃ ἡ ἐλευθερία, ἔκτοτε ἔπαυσεν ἡ πολιτικὴ αὐτῆς σημασία, ἐξηκολούθησεν ὅμως ἔδρα εὔσα τῆς ἐπιστήμης. Ναοὶ αὐτῆς μνημονεύονται ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Στρεβ. Α, 179).

Μασαίικτος, ἕρος τῆς Λυκίας (Κούιντ. Ἐμπρ. Γ, 234).

Μασσυλία, ἰδ. Νουμιδία.

Μάσσυρα, πόλις τῆς Καρίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ (Στρεβ. 1Α).

Μάσσειρα, 1) γυνὴ Λευκάνορος, βασι-

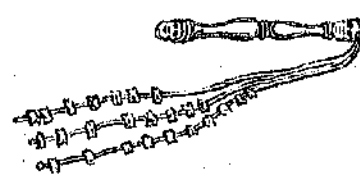

Ἐπὶ γάμῳ ἐγγίτου ἐν Περσικῇ.

λέως ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βασσώρῳ (Λουκ. Ἰοξ. 53). — 2) χωρίον τῆς Θράκης.

Μάσσιξ, ῥάβδος ἐχούσα σχοινίου ἢ σχοινία εἰς τὸ ἐν ἄκρῳ, πρὸς μαστι-

γῶσιν καὶ ὀδηγίαν τῶν ἵππων, ἢ πρὸς τιμηρίαν παιδῶν, δούλων κλπ., ἐξ οὗ καὶ μαστιγοφόρος ὁ μάστιγα φέρων καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐπιτετραμμένος. Ἀστραγαλωτῆ δὲ μάστιξ ἐλέγετο ἡ ἦς τὰ σχοινία ἦσαν

Ἐξ ἀναγλύου Κουσίλιας.

δεδεμμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστραγάλους διὰ νὰ καθιστῶσι τὸ κτύπημα ἐπαισθητότερον. Διὰ τούτων ἐμαστιγῶν ἐκυτοῦσιν οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὡς ἐξ εὐσεβείας, καὶ ἵνα διεγείρωσι τὸν οἶκτον. Μαστιγίας δ' ἦν ὁ μαστιγώσεως ἄξιος.

Μαστούσια (ἄκρα), 1) ἡ ΝΔ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ Σιγείου (Πίν. 1V, 41, 50. — Μολα, 11, 2). — 2) Τῆ ὑπὲρ τὴν Σμύρνην ὄρος (Πλ. V, 29, 31).

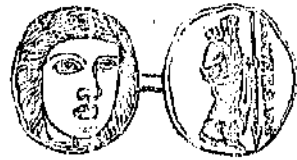
Ματιανή, ἡ ΒΔ ἐπαρχία τῆς Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Γάζαν. Ἐκλήθη δὲ Ἀτροπατηνῆ, ἀφ' οὗτο ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησεν εἰς αὐτὴν σατραπὴν τὸν Ἀτροπάτην. Ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανῆ ἔκειτο πρὸς τῷ Ματιανῷ ὄρει, τῷ πρὸς τὴν Ἀρμενίαν ὄρει (Ἡρόδ. Α, 189. 302. Γ, 99. Ε, 5. 49. — Στρεβ. Β, 70. 1Α. 569. 531).

Μαυτῶα, μακεδονικὸν ἔδραμα ἐκ κρέατος ἀγρίων πτηνῶν μετ' ἀρωματικῶν λαχάνων, εἰσαχθὲν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἀθην. ΣΤ, 245. — Μένανδρ. Μαινικοκ σ. 361). Ἐντεῦθεν καὶ πᾶν πολυτελὲς ἔδραμα (Ἀθην. 1Α, 663).

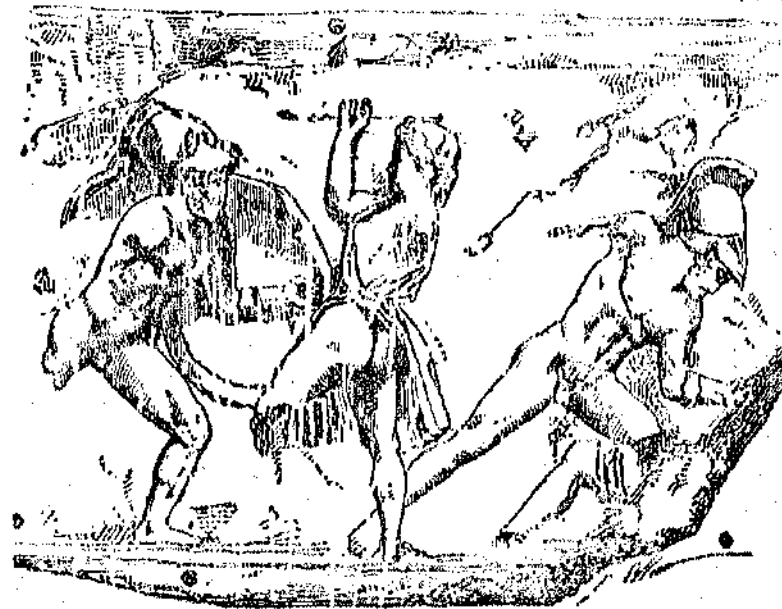
Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία, ἀφρικανικὴ χώρα, μετὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πρὸς Δ καὶ τῆς Μεσογείου πρὸς Β, τῆς Νουμιδίας πρὸς Α, καὶ τῆς Γετουλίας πρὸς Ν. Ἡ Νουμιδία ἐχωρίζετο τῆς Μαυριτανίας διὰ τοῦ ποταμοῦ Μάλβας, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Νομάδες κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, παραφορᾷ τῆς λέξεως Νουμιδοί,

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μέρος αὐτῶν περιλήφθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Ἐπὶ Ἰουλιούρθε τὸ πρῶτον (160 π.Χ.) ἐκοινώνησαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν χωρῶν τούτων, καὶ κατέστησαν αὐτὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας ἐπὶ Κλαυδίου, τὴν Δ τῆς Μάλθας κειμένην χώραν καλέσαντες Τηγγίτανην, διότι Τίγγις (ν. Ταγγάριον) ἦν αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα, τὴν δὲ Α Καισαρικὴν, ἐκ τῆς πρωτεύουσας Ἰουλίας Καισαρίας.

Μαυσώλος, 1) Τύραννος, βασιλεὺς τῆς

Καρίας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρσίου τοῦ Ὑσιόσπου ἐκλυαστᾶς (Ἡρόδ. Β, 118). — 2) Τοῦ πρώτου διαδόχου (υἱὸς Ἐκλετίμου,

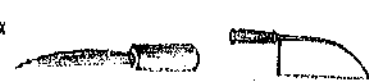
υἱοῦ Πιζοδάρου, υἱοῦ Μαυσώλου). Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπολέμησε, τῆ διαταγῇ τῶν Περσῶν, τῷ 390 π.Χ. κατὰ τοῦ Εὐαγόρου καὶ τῶν Κυπρίων, τὴν ἀδελφὴν τοῦ δ' Ἀρτεμισίου ὁ Μαυσώλος νυμφεθεῖς, διατέλεσε τύραννος ἀπὸ 377 — 353, ὅτε διεδόθη αὐτὸν ἡ γυνὴ του

καὶ εἶτα ὁ ἀδελφὸς του Ἰθρυεύς, νυμφεθεῖς τὴν ἑτέραν ἀδελφὴν Ἄδαν, καὶ τοῦτον ὁ τρίτος ἀδελφὸς Πιζοδάρος. Ἐμφρωὶν κυβερνήτης ὁ Μαυσώλος, ἀπέστεισε, συνδρομῇ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν (369 π.Χ.), ὅπως εἰρήσεν, ὡς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμισία, τὴν ὀλιγαρχικὴν μερίδα ἐν Ῥόδῳ, τοὺς ἀντιπάλους τῶν Ἀθηναίων ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ συνέδραμεν αὐτοὺς ἐν τῷ συμμαχικῇ πολέμῳ (Λιδόδ. ΙΣΤ, 36). Τὴν ἔδραμ δὲ τῆς τυραννίδος μετέθεσεν ἐκ Μυλάσιων εἰς Ἀλικαρνασσόν. Εἷς τοῦτον, θανάτῳ, ἡθερμῶς ἀγαπήσασα αὐτὸν ἀδελφὴ καὶ σύζυγός του Ἀρτεμισία, ἥτις τὸν διεδόχεθ' ἄλλ' ἐπὶ δύο μόνον ἔτη τῷ ἀπέζησεν, ἔδραμε τάφον τὸ ὡς ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων τοῦ κόσμου φημισθὸν Μαυσώλειον ἔργον τῶν ἀρχιτεκτόνων Πυθίου καὶ Σατύρου (Vitruv. VII, Praef. 12), περιστύλον ὑάτις, ἔχον περίμετρον 411', καὶ ἐπὶ τοῦ πτερεῦ πυραμίδα 140' ὕψηλὴν, ἣν ἐ-

πέστερε μαρμαρίνον τέθριππον τὴν ὑπὲρ τὸ περιστύλιον δὲ ζωοφόρον, μῆκος ἔχουσαν τὰ 2)3 τῆς τοῦ Παρθενῶνος, ἐξειργάσθησαν οἱ πρῶτοι τῶν τότε καλλιτεχνῶν, ὁ Βραχάξ, ὁ Σκόπας, ὁ Τιμόθεος, καὶ κατὰ τινας καὶ ὁ Πραξιτέλης (Pl. XXXVI, 4, 9). Τὸ περίη-

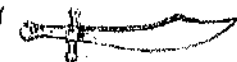
μόν τοῦτο μνημεῖον μνημονεύεται ἐτι ὡς ὑφιστάμενον περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ. (Γρ. Ναζιανζ. Ἐπιγρ. 110), καὶ κατεστράφη μόνον ἐξ ἑκατονταετηρίδας μετὰ ταῦτα μετὰ τῆς Ἀλικαρνασσῆ. Οἱ ἰππῶται δὲ τῆς Ῥόδου, ὅτε ἐτείχιζαν τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀλικαρνασσῆ, τῷ 16' αἰῶνι, ἡ ἴσως μᾶλλον τῷ 1522, ὅτε καὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἀχέρουσιν τῆς πόλεως ἐνετείχισαν εἰς τὸ φρούριον καὶ πολλοὺς τῶν λίθων τῆς ζωοφόρου. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Λ. Ρεδκλιφ ἐπέμφε τῷ 1846 εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον 13 τοιοῦτους λίθους, ὧν αἱ γλυφαί, 2' 51)2" ὕψος ἔχουσαι, παριστῶσιν Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπ' ἐσχάτων δ' ὁ Ἄγγλος πρέσβυς Νεύτων (Newton) ἀνεῖρε δι' ἀνασκαφῆς ἀξιόλογα τοῦ Μαυσώλειου εἰσπία, καὶ αὐτὸν τοῦ Μαυσώλου τὸν ἀνδριάντα.

Μάχαιρα, διαφόρων σχημάτων, ἀφ' ἑνὸς μόνου κοπτερᾶ, ἢ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, οὐχὶ δὲ στρατιωτικὴν, ὅσον ἡ μαγειρικὴ (α)

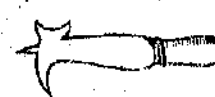
α) Πρῶτος ἐν Ποικίλῳ. β) Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Ῥώμῃ.

ἡ κρεουργικὴ καὶ τῶν θυσιῶν (β) ἢ τῶν θηρευτῶν καὶ θηριομάχων (γ) ἢ ἄρπη (διπλῆ) ἢ μάχαιρα διπλῆ ἢ ἡ ψαλῖς (δ) κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σχῆμα, ἢ κουρική μάχαιρα ἤτοι τὸ ξυράφιον.

γ) Ἐκ τάφου Ῥωμαίων.

δ) Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ Ὀμήρου ἔφερον μάχαιραν πρὸς τῷ ξίφει πρὸς κατατομήν τῶν κρεῶν (Ἰλ. Γ, 271. Τ, 252. Σ, 547). Ὡς ὄπλον δ' εἶχον αὐτὴν οἱ Ἀσιανοὶ (Λισγλ. Πέρσ. 56), καὶ οἱ βάρβαροι δι' ὃ καὶ ἀπέδιδετο αὐτοῖς τὸ ἐπιθε-

τον μαχαιροφόροι (Ἡρόδ. Θ, 32. — Θουκ. Β, 96). Καὶ ἡ ἄρπη δὲ (ε) ἢ τὸ δρέπανον, ἐχρησίμευεν ἐπίσης ὡς μάχαιρα, ὅσον πρὸς ἀκρωτηριασμὸν τοῦ Κρόνου.

Μαχαιροῦς, φρούριον τῆς Παλαιστίνης παρὰ τῷ Ἄρριονι, Α τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ἦν ἐκεῖ ἀρχιμάχαιρος· παρεδόθη δ' αὐτῇ ἐξώφρας τοῖς Ῥωμαίοις.

Μαχαιροῦς, Δελφός τις, φονεύσας κατὰ τινας Νεοπτόλεμον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως (Στράβ.).

Μάχαρος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τῇ Νεκρᾷ Θαλάσσῃ, ἐνθα ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας ἀπεκεφάλισεν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν (Ἰώσηφ.).

Μαχανίδας, Σπαρτιάτης, τύραννος ἀναδειχθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένηους Γ, ὡμῶς κυβερνήσας, καὶ τῷ 206 π.Χ. ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς (Πλουσ. Δ, 29, 10. — Πολύβ. ΙΑ, 11. — Πλούτ. Φιλοσ. 1).

Μαχάριος, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου (Ἰδ.).

Μαχάων, υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἐπιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ποδαλείριου. Ἀμφότεροί ἦσαν ἰατροὶ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ ἔφερον ἐκεῖ ἐπὶ 30 πλοίων Θεσσαλοὺς ἐκ Τρίκκης, Ἰωάνης καὶ Οἰχαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 729. — Δ, 193. Α, 512. 833). Πληρωθεὶς ὑπὸ βέλους τοῦ Πάριδος ὁ Μ. ἀπεκομίσθη τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ Νέστορος (Ἰλ. Α, 505. 558). Ὁ Βιργίλιος (Αἶ, ΙΙ, 283), τὸν ἐγκλείει καὶ εἰς τὸν δούριον ἵππον. Κατὰ τὰς μεθ' Ὀμηρον παραδόσεις ἐφρονεῦθη ὑπὸ Ἰβύρυπύλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τηλέφου, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐκαμίσθη ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος, καὶ ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τοῦ Μαχάωνος, θεραπευτικὴν ἔχον δύναμιν. Ἔθυσσε δὲ τὸ πρῶτον αὐτῷ ὡς ἤρωϊ Γλαυκὸς ὁ υἱὸς τοῦ Αἰπίτου. Ὁ δ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Ποδαλείριος ἐλέγετο ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς ἐγκαταστὰς εἰς Σύρον τῆς Καρίας.

Μάχων, Κορίνθιος ἢ Σικυώνιος, κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Ἀθήν. Β. — Σουίδ.).

Μεγάβαζος, 1) Πέρσης, ὅστις ὑπὸ

του Δαρείου, επιστρέφοντας εκ Σκυθίας, όπισσω καταλειφθείς, ύπέταξε την Θράκην (Ηρόδ. Δ, 143. Ε, 1). — 2) Υιός του Μεγαθύτου, ναύαρχος επί Ξέρξου (Ηρόδ. Ζ, 97). — 3) Είς Σπάρτην ως πρόεδρος πεμφθείς ότε οί Αθηναίοι ύπεστήριζαν τον Ίναρον εν Αίγύπτω, και διά χρημάτων ζητήσας τους Σπαρτιάτας να πείση να επιτεθείσι κατά των Αθηνών (Θουκ. Α, 109. — Διόδ. ΙΑ, 74). — Το Περσικόν τουτο όνομα σημαίνει κυρίως «Μέγας ιερεύς» εις τας άσιατικάς γλώσσας, όθεν ύπετέθη διτι και ό εξ ού ώνομάσθη κατ' άρχάς τό Βυζάντιον, ό Βύζας, ήν ούχι Μεγαρεύς, ως κοινώς έκλαμβάνεται, άλλ' άσιατικής προελεύσεως.

Μεγαθύτης, συγγενής και στρατηγός του βασιλέως των Περσών Δαρείου του Υστάσπου, διαταχθείς να έκστρατεύσῃ κατά της Νάξου υπό τον Άρισταγόραν, δι' ό δυσπραγηθείς, έπρόδωκε την έπιβουλήν εις τους Ναξίους, και εκώλυσε την κατάκτησιν (Ηρόδ. Ε, 32).

Μεγάθυζος, 1) Πέρσης συμμάχου εις τον φόνον του Ψευδοσμέρδιος. — 2) Υιός Ζωκύρου, έγγονος του πρώτου Μεγαθύζου, εις των του Ξέρξου στρατηγών (Ηρόδ. Ζ, 82). Έπειτα, σατραπής ών της Συρίας, έξεστράτευσεν εις Αίγυπτον κατά του Ίναρου (Θουκ. Α, 109), και νικήσας αυτόν και τους συμμάχους αυτού Αθηναίους, αυτόν δε επί μακρόν εκλείσας εις την νήσον του Νείλου Πρωσιπίτιδα, ύπέταξε την Αίγυπτον τή 458 π. Χ. Δυσπραγηθείς δε διότι ό Άρταξέρξης παρέδωκε ούς αυτός συνωμοτήσαν όρους ύποταγής, επανέστη τή 447, και ύπέταξε μόνον διά συνθηκολογίας. Υποπίτος έμεινεν όμως πάντοτε τή βασιλεί, και μόνον οι παρακλήσεις της βασιλείσεως, αδελφής του Μεγαθύζου, τον έσωσαν του θανάτου. Έφυγε δ' έξόριστος εις Κρήτην. Κρυφίως δ' εις Σαύσα επανελθών, εκέτυχε της συγχωρήσεως, και απέθανε λίαν προβεβηκώς. Συγγέγονται δε συναχώς τα όνόματα Μεγάθυζος και Μεγάθυξος. — 3) Περ-

σική επωνυμία του άρχιερέως της Έφρεσίας Άρτέμιδος, όστις άλλως ελέγετο Έσσην (βραχίλευς των μελισσών, διότι πολλοί των ιερείων της θεάς ελέγοντο μέλισσαι).

Μέγακρια, ιδ. Έρινυός.

Μεγακλήης, Αθηναίος 1) ό γενάρχης των Αλκιμαωνιδών, οίς Αλκιμαίονος, άρχων επί της στάσεως του Κόλωνος (ιδ.) ήν κατέβαλε τή 612 π. Χ. — 2) Έγγονος εκείνου, νυμφευθείς Άγαρίστην, την θυγατέρα Κλεισθένου, του τυράννου των Μεγάρων, άρχηγός της μητριάς φατριάς επί της άπουσίας του Σόλωνος (Ηρόδ. Α, 59). — Πλούτ. Σόλ. ΙΙ', ΚΘ), έφυγε τή 560, διωχθείς υπό Πεισιστράτου, αλλά μετά της μερίδος του Λοκούργου συνδεδείς, ήνάγκασε δις και εκείνον εις φυγήν' εγκάτελιπε δ' έντελώς τας Αθήνας ότε ό Πεισιστράτος κατέλαβεν όριστικώς την άρχήν. — 3) Έγγονος τουτου, οίος του Κλεισθένου, πάππος προς μητρός του Αλκιτιάδου. Πυθιονίκης, δις έξοστρατισθείς (Ηρόδ. ΣΤ, 131). — 4) Έταρος έγγονος του 2), προς μητρός θεός του Περικλέους, πάππος της γυναικός του Κίμωνος (Πλούτ. Κίμ. Δ). — 5) Φίλος του βασιλέως Πύρρου, υπό την πανοπλίαν αυτού εις την έν Έρακλεία (280 π. Χ.) μάχην πολεμήσας και φονευθείς (Πλούτ. Πύρ. ΙΣΤ').

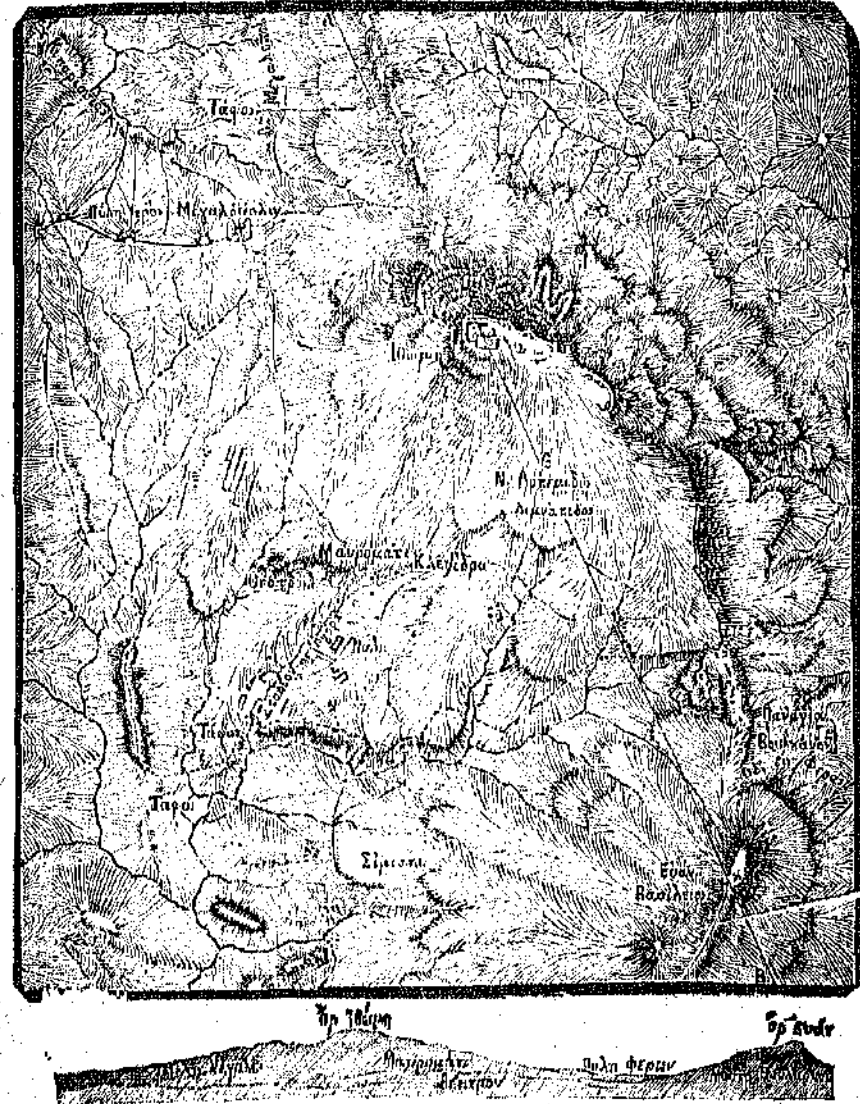
Μεγακρέων, Αδδηρτής, συμβουλεύσας τους συμπολίτας του να παρουσιασθώσιν ως ικέται προς τον Ξέρξην, ίνα μη τούς επιβάλῃ έν προύτιθετο δικλοϋν φόρον τροφών διά τον στρατόν (Ηρόδ. Ζ, 120).

Μεγάλη Έλλάς, ούτως εκλήθη κατά πρώτον υπό Πτολεμίου ή κάτω Έταλία, ήτοι ή Άπουλία, Καλαυρία, Λευκανία, Βρεττία, διά τας πολλάς αυτής Έλληνικάς άποικίας, ιδίως περι τον κόλπον του Έάραντος. Ο Στράβων καλεί κατοίκους της μεγ. Έλλ. τους Έλληνας της κάτω Έταλίας και Σικελίας.

Μεγάλαρις, έπίθετον της Δήμητρος (εκ του Μέγας άρτος) έν Σιάλω της Βοιωτίας (Έύστθ. εις Έλ. Β, 497).

Μεγαλησία, ιδ. Ρέα. Κ υ β ε λ η.
Μεγαλόπολις ή Με γ α λ η π ο λ ι ς, πρωτεύουσα της Άρκαδίας, τή 317 π. Χ. υπό του Έπαμεινώνδου ιδρυθείσα και υπό των κατοίκων 39 (ή 44) περικειμένων

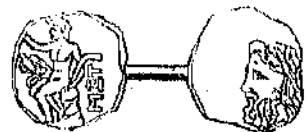
70,000, εξ ών 15,000 μάχιμοι. Το θέατρον αυτής, ού σώζονται λείψανα, ήν τό μέγιστον έν Έλλάδι. Είς τιμήν δε Φιλίππου του Μακεδόνοσ άνηγέρθη λαμπρά στοά έν αυτή, οικειοθελώς συμμαχούση μετά των Μακεδόνων.

κοινών συνοικισθείσα έν Μαιναλίε, επί του χειμάρρου Έλισσαίνοσ, διαρρέοντος αυτήν εκ Δ προς Α. Έναίτε δ' έν πεδιάδι κτιστή εκ μέρους της Λακωνίας, δι' ό και μικρόν μετά την Έβρουτν της εις συμφοράσ εξέτέθη επί Κλεομένουσ. Οι κάτοικοι αυτήσ συναποσούντο εις

Μετά δε του Αλεξάνδρου τον θάνατον, ανεδαίχθησαν έν αυτή διάφοροι τύραννοι, και ό έξαγatos αυτών, ό Λυδιάδης, προσήρτησεν αυτήν εις τον Αχαϊκόν δεσμόν, και τότε επελθών εκ Σπάρτης ό Κλεομένης, την κατέστρεψε σχεδόν έντελώς (Πολβ. Β, 55. — Παισο-

Η, 27, 15. — Πλούτ. Κλεισμ. ΚΕ. Φιλοπ. Β). Ο Φιλοποίμη, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γεννηθείς, ὡς καὶ ὁ Πολύβιος, ἐπανεφέρῃ μὲν εἰς

αὐτὴν τοὺς κατοίκους μετὰ τὴν ἐν Σαλασσῇ μάχην, ἀλλ' ἡ καταπίεσις αὐτῆς ἐξηκολούθησεν, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος καὶ Παιουσανίου ἦν σχεδὸν ἐντελῶς ἔρημος (Στρβ. Η, 388. — Παιου. Η, 27, 30).

Μεγαμήθη, θυγάτηρ Ἀρνέου, γυνὴ Θεοτίου, μήτηρ 50 θυγατέρων. (Ἀπλδ. Η, 4, 10).

Μεγαάνειρα (ἢ καὶ Μετάνειρα) θυγάτηρ Κρόκωνος, γυνὴ Ἀρχάδος (Ἀπλδ. Ι, 9, 1).

Μεγάπικκος, ἡγεμὸν τῶν Ὑρκανῶν ἐπὶ τῆς κατ' Ἑλλήνων ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 62).

Μεγαπένουης, ἴδ. 1) Περσεύς. — 2) Μεγέλαος.

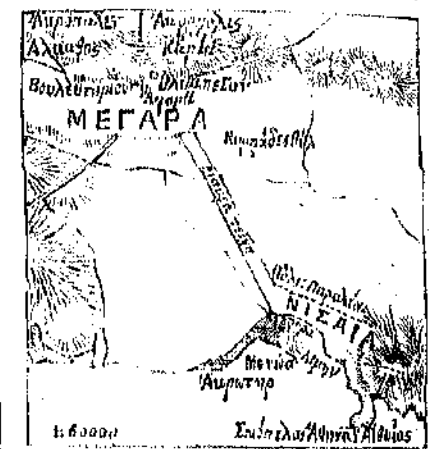
Μέγαμα, ἴδ. 1) Μεγαρίς. — 2) Ἰελα. — 3) Ἰπρακλής.

Μεγαρεὺς, ἴδ. Μενοικεύς.

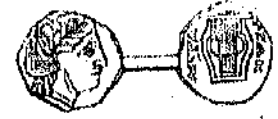
Μεγαρικὴ, σχολὴ φιλοσοφικῆ, κληθεῖσα κατὰ τὴν πατριδὰ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Εὐκλείδου (Cic. d. Or. III, 17, 62. Λα. Η, 42, 129).

Μεγαρίς, χώρα ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ, 8, ἢ κατ' ἄλλους ἰσθμὸν ἔκτατον ἔχουσα, ὁριζομένη δὲ πρὸς Β ὑπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΒΑ ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς Ν ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΝΔ ὑπὸ τῆς Κορινθίας καὶ πρὸς τὰ Δ ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ἐκ τοῦ Β εἰσέρχονται εἰς τὴν χώραν αἱ προβαταὶ τοῦ Κιθαίρωνος, διασχιζομένου διὰ δυσβάτου στενωποῦ. Κατέχεται δὲ τὸ πλεῖστον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ὑψηλοῦ Γεραγείου ἔρους, ἢ Γεραγείας, κατὰ τὰ ἄττικὰ ὄρια, δύο πλησίον ἀλλή-

λων καίμενοι κορυφαὶ καλοῦνται Κέρατα, καὶ ἴσως ἔνεκχ τοῦ ὀνόματος, ὡς περιφρονητικοῦ, ἐρρέθη τὸ ἀπίθκρον, ὅτι ἐκεῖθεν ἐπεσκόπει ὁ Ξέρξης τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος,

ἐν ᾧ γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἐνάθητο εἰς τὰ ΒΑ τοῦ πορθμοῦ τῆς Σαλαμίνος, ἐπὶ τοῦ παραθαλασίου λόφου ὅστις ἐπίσης ἐλέγεται ἢ ἔκτοτε ἐπεκλήθη Κέρατα, διότι μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται Κεραταῖνι. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον τὸ ὄρος τοῦτο καταπίπτει διὰ κρημνῶν καθέτων, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν βράχον (τὸς Σκιρωνίδας πέτρας) τετημημένη διήρχετο ἡ δύσβατος καὶ κακὴν φήμην ἔχουσα Σκιρωνίς ὁδὸς (ν. Κακὴ Στάλα) (Ἡρόδ. Η, 71), ἐπώνυμος τοῦ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Θη-

σέως φονευθέντος ληστῆς Σκίρωνος. Μία ἰδίως τῶν πετρῶν τούτων ἐλέγεται Μαλουρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἢ Ἰνὸς διωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀθάμαντος, ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ Μελικέρτου (Παιου. Α, 44, 7). Μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην συνέχισαν τὴν ὁδὸν ταύτην οἱ Λακεδαιμόνιοι (Ἡρόδ. Η, 71). Τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Γεραγείας ἐκαλεῖτο Αἰγίπλαγκτος, καὶ ἀπέληγεν εἰς τὸ Ἰπρατὸν ἀκρωτήριον (ν. Πέρα Χόραν), ἐπώνυμον τοῦ ναοῦ ὃν ἔφερον. Ἄλλο

ἀκρωτήριον, ἢ Μινώα, ἀπετέλει μεθ' ὀμιονύμου πεδίου, τὸν λιμένα τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων. Εἰς τὰ ΒΔ δὲ ἀπετελεῖτο κόλπος, ἢ Ἀλκυωνίς Ὀάλασσα (ν. Λιθαδόστριν), ὃς ὁ μυχὸς ἐλέγεται λίμνη Γοργώπις. Οἱ κοιμητοὶ ὡς προῖον τῆς Μεγαρίδος ἐφήμιζον τὰ σφόδρα. Παρήγε δὲ καὶ λευκὸν ὄστράκων μάρμαρον. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῶν Μεγάρων λέγονται καὶ οἱ Κῆρες, καταπλευσαντες ἐξ Ἀργολίδος ἐκεῖ, καὶ καταλάβοντες πρῶτον πιθανῶς τὴν νῆσον Μινώαν, καὶ ἐκ τῶν δύο λόφων τῶν ὑπερκειμένων τῆς πόλεως, τὸν ἀνατολικὸν. Ἔπειτα δ' ἐπλήθον Ἴωνες. Ἡ χώρα τότε συνεδέετο μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐξετείνετο μέχρι πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, διότι ἐν Κρομμυῶν ἴστατο στήλη φέρουσα πρὸς νότον μὲν «Τὰδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἴωνία», πρὸς Β δὲ «Τὰδ' οὐκ ἢ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἴωνία», (Στρβ. Θ, 392. — Πλούτ. Θερ. ΚΒ). Ἡ Μεγαρίς περιελάμβανε τότε πέντε κώμας, τοὺς Ἡραιεῖς, τοὺς Πειραιεῖς, τοὺς Μεγαρεῖς, τοὺς Τριποδισκαίους καὶ τοὺς Κυνοσευρεῖς. Ἐπὶ Κόδρου (1068 π.Χ.) ἦν ἡ χώρα δωρικὴ, καὶ ἐξηρτάτο ἐκ τῆς Κορίνθου. Ἔπειτα δὲ, τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἀποσπασθὲν, ἀπετέλεσεν ἀνεξάρτητον μικρὰν πολιτείαν, τὴν μόνην καθαρῶς δωρικὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, κεκτημένη ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ πέμψασαν εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, κτλ. ἀποικίας, ὡς τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἠράκλειαν, τὰ ἐν Σικελίᾳ Μέγαρα. Μετὰ ταῦτα διέξέπεσαν τὰ Μέγαρα, καὶ τὸ ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐλλάδας πάντων τῶν στρατῶν, ἴσως συνετέλεσεν εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ χεραντήρος τῶν Μεγαρέων, ὥστε ἐν παροιμίᾳ ἐλεγχοῦ οἱ ἀρχαῖοι δι' οὓς περιεφρόνον «Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος». Ἡ πόλις δὲ τῶν Μεγάρων ἔκειτο ἐνδοκίμῳ, εἰς ἀπόστασιν 8 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐντὸς πεδιάδος πρὸς Ν δύο λόφων, οἵτινες ἔφερον δύο ἀκρωτήρεις, τὴν Καρίαν καὶ τὴν Ἀλάθουιν

(Παιου. Α, 40), καὶ ἦν αὐτὸ διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τοῦ λιμένος Νιστίας. Ἐκτισαν δ' αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ μίμησιν τῶν ἰδίων αὐτῶν, καὶ ἔσθικαν φρουρὰν εἰς αὐτὰ διὰ μετὰ τὰ Περσικά (461 π. Χ.), οἱ Μεγαρεῖς, ἀποσπασθέντες τῆς Σπάρτης, ἠνέθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Διὰ γαφύρας δ' ἦνωσαν μετὰ τῆς στερεᾶς καὶ τὴν νῆσον Μινώαν, φέρουσαν μικρὸν πύργον. Κατὰ δὲ τὸ ἡ ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπέβαλον οἱ Μεγαρεῖς τὴν φρουρὰν, καὶ κατηδάφισαν τὰ ἀκλῆ τῶν τειχῶν. Ἀλλὰ μετὰ 8 ἔτη, ὅτε ἐπεκλήθησαν αὐθις τὴν τῶν Ἀθηναίων συμμαχίαν, ἀνήγειρεν αὐτὰ ἐκ νέου ὁ Φωκίων, ὑφιστάμενος καὶ ἐπὶ Στράβωνος· ἀλλ' ὁ Παιουσανίας οὐδεμίαν ποιεῖται μνησὶν αὐτῶν (Ἡρόδ. Α, 59. — Θουκ. Α, 103. — Στρβ. Θ, 390). Ἄλλαι πόλεις τῆς Μεγαρίδος ἦσαν ὁ Τριποδισκαίος, ὁ λιμὴν Παγαί, τὰ Αἰγέσθονα, τὸ Πειρατῶν, ἢ Αἰγείρος.

Μέγαρος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μῆς τῶν Σιδονίων, ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δουκαλιάνος τοὺς γερανοὺς ἀκολουθήσας, καὶ σωθεὶς εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθὲν Γεράνιον ὄρος (Παιου. Α, 40).

Μεγακθένης, 1) φίλος καὶ σύμβουλος Σελεύκου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ὅπ' αὐτοῦ ὡς πρέσβυς εἰς Σανδρόκροτον, τὸν Ἰνδὸν βασιλέα, πεμφθεὶς (Ἀρρ. Β, 6, 3). Συλλέξας δὲ τότε ὕλην, ἔγραψε μετὰ ταῦτα ἱστορίαν τῶν Ἰνδιῶν, ἧς σώζονται ἀποσπάσματα. — 2) Ἐκ Χαλκίδος, ἔφερον ἀποίκους καὶ ἱδρυσεν τὴν πόλιν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Β, 243).

Μέγης, υἱὸς Φυλέως, βασιλεὺς τῶν Ἰεπειῶν ἐν Ἠλίδι, εἰς τῶν στρατευομένων κατὰ τῆς Τριτάδος (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 692. Ο, 519). Ἄλλ' ἐν τῷ ἀνηθῶν καταλόγῳ (Ἰλ. Β, 1125) λέγεται ἀργηγῆς τῶν ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν Ἰχινάδων, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ πατήρ τοῦ Μεγακθέως, Φυλέως, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγέου, ὡς μαρτυρήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἠρακλέους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Δουλίχιον.

Μεγίστεος, νέος αγαπητός του Άνακρέοντος (Σιμων. Έπ. 55).

Μεγίστη, νήσος προς τη άκτη της Λυκίας μεταξύ Ρόδου και των Χελιδονικών νήσων, έχουσα πόλιν ομώνυμον (Κισθ. 4 ν ην δε κατά Στράβωνα, ΙΔ, 666) και μέγαν λιμένα (ν. Καστέλ Τόσο).

Μεγιστίας, αιώνοσκόπος εκ της γενεάς του Μελάμποδος, συνοδαίμων τον Λαονίδαν εν Θερμοπύλαις (Έρδ. Ζ, 111. — Σιμων. Έπιγρ.).

Μεδεών, ή Μεδίων 1) Όχυρά πόλις της Άκαρναντίας, Ν του Άμβρακικού κόλπου, επί της όδου προς την Στράτον κατά τα όρια της Αίτωλίας (παρα τη νυν Κατάνη), (Θουκ. Γ, 106. — Πολύβ. Β, 3). — 2) Άρχαία πόλις της Βοιωτίας, κατά τους πρόποδες του όρους Φοινικούντος (Όμ. Ίλ. Β, 501). — 3) Πόλις παρα τη Άντικύρα, εις την άκτην της Φωκίδος, επί του Ιερού πολέμου καταδικασθείσα (Στράβ. τ), 410, 423. — Πaus. Ι, 3, 2. 36, 6).

Μέδριμος, ίδ. Μέτρα.

Μεδικόλανιν, 1) Πόλις εν τη Ν. των Άλπεων Γαλλίης, παρα τη ποταμίω Όλόνηα, πέραν του Πάδου, κτισθείσα υπό των Γαλατών μετά του Βελλουέσου, εκπολιορκηθείσα υπό των Ρωμαίων τη 222 π. Χ., ειτα δ' ως όχυρά Ρωμαϊκή άποικία Αίλια Αύγουστα μετονομασθείσα, τη πάλαι ως άνθούσα έδρα της έπιστήμης και τέχνης ανεάι Άθηναι έπονομασθείσα (ν. Milano). Έίτα έδρα του Όδοάκρου και των Όστρογότθων βασιλέων (Πολύβ. Β, 17, 34. — Στράβ. Ε, 213). — 2) Πόλις εν Άκουϊτανία ΒΑ των έκβολών της Γαρούμνης (ν. Sainte), (Στράβ. Α, 190). — Καί άλλαι του όνόματος τούτου πόλεις, 4 εν Γαλλία, 1 εν Γερμανία, 1 εν Βρετανία.

Μεθύκιος, ποταμός της Έννατίας, δεχόμενος τον Μ. μεζονα και Μ. έλάσσανα, και εκβάλλων εις την Άδριατικήν κατά τον κόλπον του Πατατίου (Στράβ. Ε, 213).

Μέδουσα, ίδ. Γοργώ και Περσέης.

Μέτων, 1) Κήρυξ εν τη οικω του Όδυσσείως (Όμ. Όδ. Δ, 677). — 2) Υίος του Όιλέως, άδελφός του Αϊάντος, άρχηγός προς της Τροίας των Φθιωτών των εκ Φυλάκης, εις ην είχε καταφύγει φονεύσας συγγενή τινα της μητριάς του Έριόπιδος. Έθανατώθη υπό του Αίνειου (Όμ. Ίλ. Ν, 693. Ο, 392). Έν δε τη καταλόγω (Ίλ. ΙΒ, 727) φέρεται ος άπαδός του Φιλοκτήτου. — 3) Υίος του Κόδρου, πρώτος άρχων των Άθηνών. — 4) Γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας (περι 550 π. Χ.) ένοπλιον χρυσελεφαντίνην Άθηνάν εν Όλυμπία (Πaus. Ε, 17, 2). — 5) Υίος του Πυλάδου.

Μέθωνα (και Μεθώνη), πόλις της Άργολίδος, επί μικράς Χερσονήσου του Σαρωνικού κόλπου Β της Τροϊζήνος, άπέναντι της Αίγλης, μετ' άκροπόλεως επί υπερκειμένου όρους (Θουκ. Δ, 45. — Στράβ. Η, 374). Έχει θερμά ιαματικά ύδατα.

Μεθοάριη, θυγάτηρ Πυγμαλίονος, γυνή Κυύρα, μήτηρ Αζώνιδος και Όσπύρου (Άπλδ. Γ, 14, 3).

Μεθοουρικέες ή Μεθοουρίδες, 4 μικραί νήσοι έρημοι προς του Μεγαρικού κόλπου (Άνθλ.).

Μεθούβριεν, πόλις Άρκαδική επί άποτόμου όρους κατά την όδον μεταξύ Όρχομενού και Όλυμπίας, και μεταξύ των ποταμών Μαλοίτα και Μυλάωνος (Θουκ. Ε, 58. — Στράβ. Η, 388).

Μέθυμνα, ίδ. Μήθυμνα.

Μεθώνη, 1) Κατά την ΝΑ άκραν της Μεσσηνίας. Μετά τον 6' μεσσηνιακόν πόλεμον οι Σπαρτιάται μετέβρισαν εκεί Ναυκλιείς (Στράβ. Η, 350. — Πaus. Δ, 3, 10, 24, 4, 35, 1). — 2) Είς τον Θερμαϊκόν κόλπον εν Μακεδονία άπέικια των Έβρετριέων (ν. Έλευθεροχώρι). Ταύτην πολιορκών, άκόλλασεν ο Φίλιππος τόν ένα οφθαλμόν (Θουκ. ΣΤ, 7. — Στράβ. Ζ, 330).

Μεθύσιος, 1) πλοσίσιος Άθηναίος, καθ

ού σώζεται λόγος του Δημοσοθέου. — 2) Άθηναίος, έρτυγοτρόφος επίλεγκόμενος, διότι ήρέσεται εις παύγια έρτύγιον (Πλάτ. Άλκ. ά, σ. 120. — Άριστφ. Όρν. 1297).

Μεσσειάδης, ναύαρχος εκ Κερκύρας (Θουκ. Α, 47).

Μεελανίων, υίος Άμφιδάμαντος, σύζυγος της Άταλάντης, μεταμορφωθείς υπό της Άφροδίτης εις λέοντα (Άπλδ. Γ, 9).

Μεελέχιος, (ο γλυκός, προσηγής), 1) έπόνυμον του Διός. Έν Άθήναις τη προσήγοντο εις θυσίαν χοίροι, δόλοκληροι καιόμενοι, ως και τη Άδρη, ή υποχθονίη Διό, μετ' ου έταυτίετο. Είς δε τα Διάσια τη προσεφέρετο πλακούς (Θουκ. Α, 126). — 2) Έπίθετον του Διονύσου. — 3) Όμ. της Τύχης. — 4) Θεοί μεελέχιοι, εν γενει οι υποχθόνιοι. Αί θυσίαι αυτών έτελοϋντο διά νυκτός.

Μεελάγγεα, πόλις της Άρκαδίας, Δ της Τεγέας, ένθα έλατρεύετο ή Μελαϊνίς Άφροδίτη (Π. Η. 6).

Μεελάγγλαδνος, λαός σκυθικός της άσιανής Σαρματίας, τραχέων ήδων και άνθροπομάχος, είκων προς ταίς πηγάζς του Τανάιδος, Β των βασιλικών Σκυθών, μεγάλα δ' έλη έχων προς Β (Έρδ. Δ, 20, 21, 107). Καί μεταγενέστεροι συγγραφείς ποιούσθαι μνείαν του λαού τούτου, ίδίως κατά την Κολχίδα και την ευρωπαϊκήν Σαρματίαν.

Μεελαγχροίς, τύραννος της Μυτιλήνης, έρονηθη υπό του Πιττακού, εις ο συνέπραξαν και του ποιητού Άλκαίου οι άδελφοί Κίρις και Άντιμανήςης.

Μεελανα, άκρωτήριον εις τα ΒΑ της Λυδικής Χερσονήσου της Ίωνίας, ένθα κατέρχεται το όρος Μίμιας εν τη Έβρωϊκή κόλπω. Έκόπιοντο εκείθεν μυλόπετραι (Στράβ. ΙΔ, 645).

Μεελαναί, δήμος της Άντιόχιδος φυλής εν Άττικη.

Μεελάμπουδες, ίδ. Ησιόδος.

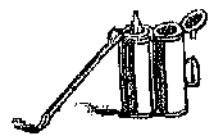
Μεελάμπουος, υίος του Άμυθάωνος, ά-

δελφός του Βίαντος, ο άρχαιότατος των μάντεων όσοι διά μυστικών θυσιών εξήσκουν την ίατρικήν. Έθεωρείτο δε και ως ο ιδρυτής εν Έλλάδι της λατρείας του Διονύσου (Έρδ. Β, 49). Έν Πόλω, ένθα κατώκει, εν τοίς άγροίς, ήλθον όφεις προς αυτόν κοιμώμενον, και τη έκαθάρισαν τα ύδα ούτως, ώστε ένόσι, τάς φωνάς των πτηνών, και ήδύνατο να προλέγη τα μέλλοντα. Ο άδελφός αυτού Βίας ήγάπα Πηρώ, την θυγατέρα του Νηλέως (Όμ. Όδ. Α, 287), όστις ύπεσχέθη να δώση αυτήν εις γάμον εις εκείνον όστις θα τη έφερε τάς βούς του Ίφικλου εκ Φυλάκης της Θεσσαλίας, αύστηρώς φυλαττομένης υπ' άγρόπνου κυνός. Κατώρθωσε δε τούτο ο Μεελάμπους ύπερ του Βίαντος' συλληφθείς όμως, έκρατήθη δέσμιος εις οίκίαν. Άλλά προειδών μετά τινα χρόνον ότι ή οίκία, σκυληκόδρατος, θα κατέπιπτε, παρεκάλεσε τον Ίφικλον να τον μεταβιβάσθεις άλλην, και άμα έξήλθεν, αυτη κατέρρευσε. Ούτω γνωρίσας ο Ίφικλος την μαντικήν αυτου δύναμιν, δε και τη ειπε πως, άπαις ών, ήδύνατο ν' άποκτήση παιδας, τον απέλυσε, δδς αυτώ και τάς βούς. Άφ' ου δ' ένόμφευσε τον άδελφόν του, έλθών μετ' αυτου εις Άργος, έλαβεν, ως και εκείνος, μερίδα του κράτους παρα του βασιλέως Άναξαγόρου διότι έθεράπευσε τάς Άργείας γυναίκας εξ έπελθούσης αυταίς μανίας' ή κατ' άλλους έλαβε το τρίτον της εν Τύρινθι Έπικρατείας του Προΐτου και την θυγατέρα αυτου Ίφιάνασσαν εις γυναίκα, διότι αυτην και τάς άδελφάς αυτης έθεράπευσεν εκ μανίας ην έπεμψε κατ' αυτών ο Διόνυσος, διότι είχον αντίστη εις αυτον. Υιός δε έσχε τον Μάντιον και τον Άντιφάτην (Όμ. Όδ. Ο, 225. — Έρδ. Θ, 34. — Άπολλόδ. Α, 9, 11). Του Άντιφάτου δ' υίος ην ο Όϊκλής και ο Άμφιάρως του Μαντίου δ' είσιν ο υπό της Ηούς άρπαγείς Κλειτος και ο Πολυρρείδης, εν ο Άπόλλων, μετά του Άμφιάρου τον θάνατον, ανέδειξεν άριστον των μάντεων.

Μεελάμπυγος λίθος, άπότομος βρά-

χος του δρους Άνοπίας εις τα σύνορα της Λοκρίδος (Ήρδ. Ζ, 216).

Μέλαν, γραφικόν χρώμα ρευστόν, εκ σκωρίας και κόμμειως κατασκευαζόμενον, δι-

Χωρητήρια Ποικητίας

ξίδα και έγγραφον διά καλάμου ή γραφέως (κονδυλίου), επί δε των επικεχρισμένων πινάκων διά γραφίου, οξέος έργαλείου.

Μελάμφυλλος, αρχαίον όνομα της νήσου Σάμου (Στρώβ.).

Μελανοειγίς (ό), επίθετον του Βάκχου εις την κατά τα Άπατουρία εν Αθήναις έορτήν αυτού, εκ του ότι ως μέλαινα αξί παρουσιάσθη εις τον Μέλανθον και τον προσέτρεψε να φονεύση τον Ξάνθον (Παυσ. Β, 35).

Μελανθία, μέρος της Σιθωνίας εν Θράκη. Οι κάτοικοι Μελανδίται ή Μελανδέπται (Στρώβ. Ανθ. Ζ, 2, 32.— Στρώβ. Βυζ.)

Μελανεύς, 1) υίος του Απόλλωνος, βασιλεύς των Δρυόπων, κατά την σύζυγόν του Οίχαλιαν καλέσας πόλιν της Μεσσηνίας (Παυσ. Β, 2).— 2) Πατήρ του Αμφιμέδοντος εν Ιθάκη (Όμ. Όδ. Ω, 103).— 3) Είς των Κενταύρων.

Μελάνθειος ή Μελανθεύς, 1) υίος Δουλίου, αρχαίου δούλου της Πηγελοπής (Όμ. Όδ. Δ, 735), αιδόλος του Όδυσσέως, όστις τον έφόνευσε διότι είχε συνταχθή μετά των μνηστήρων (Όδ. Ι, 212. Φ, 176. Χ, 474).— 2) Τραγικός ποιητής Αθηνών, φίλος του Κίμωνος, πολλάκις καμυρούμενος υπό του συγχρόνου του Αριστοφάνους ως λίγνος και φιλήδονος. Μνημονεύεται δ' αυτού μία τραγωδία, ή «Μήδεια», ής εις μόνος στίχος διεσώθη.— 3) Αθηναίος στρατηγός, πεμφθείς εις βοήθειαν Αρισταγόρου του Μιλήσιου (Ήρδ. Ε, 97).— 4) Ιστορικός άγνώστων χρόνων, ή άποδίδεται ή σύνταξις «Αττιδος»,

και συγγράμματος «περί των εν Έλευσίν μυστηρίων.»— 5) Ρόδιος ακαδημαϊκός φιλόσοφος, μαθητής του Καρνεάδου, μετά πολλής χάριτος άπαγγέλλων.— 6) ή Μέλασθος, Σικυώνιος ζωγράφος, μαθητής του Παμφύλου, διδάσκαλος του Απελλου, διεκρίνεται περί την συμμετρίαν, την διάταξιν και την τέλην της γραφίδος. Έξωγράφησεν εν άλλοις θαυμαζομένην εικόνα Αριστράτου, του τυράννου της Σικυώνας, παρά το άρμα της νίκης, και συνέγραψε περί τέχνης (Πλούτ. Αριστ. ΙΒ, 15.— Διογ. Λ. Δ, 14.— ΡΙ. ΧΧΧV, 36, 10).

Μελανθος, εκ του γένους των Νηλειδών, υίος Ανδροπόμπου, πατήρ του Κέδρου, βασιλεύς της Μεσσηνίας. Έξωσθείς δ' έκαίθη εν υπό των Ηρακλειδών, ήλθεν εις Έλευσίν της Αττικής. Εν Αθήναις δ' άρνηθέντος τότε του βασιλέως Θωμόλτου, του Θεσειδου, να μονομαχήση μετά Ξάνθου, του βασιλέως της Βοιωτίας, περί κτήσεως της Οίνης, ανέλαβε τον άγωνα ο Μέλανθος. Έπ' αυτού δ' άνεφάνη ο Διδύμοσ, μελανηφόρος, όπισθεν του Ξάνθου και ότε ο Μέλανθος επέπληξε τουτον ότι δεν ήλθε μόνος εις την πάλην, στραπέντα να ιδή, τον έφόνευσε, και άνεδείχθη βασιλεύς της Αττικής. Είς μνημόσυνον δε της έμφανίσεως ταύτης του Θεού, άνηγέρθη αυτόψ ιερών υπό την έπωνυμίαν Μελανοειγίδος ή Μελανθίδου, και τή άπατουρία Διι καθιερίσθη ή έορτή τα Άπατουρία.

Μελανθύω, αδελφή του Μελάνθου, ένωθεΐσα μετά των μνηστήρων, και φονευθεΐσα υπό του Όδυσσέως (Όμ. Όδ. Σ, 321).

Μελανίππη, 1) θυγάτηρ του Χείρωνος, ήν, άτιμασθεΐσαν υπό του Διόλου, οι θεοί παρακλήσαι του πατρός, μετεμόρφωσαν εις ίππον (Αριστφ. Οισμ. 549.— Έρπστ.— Υγίν).— ή 2) θυγάτηρ του Λιόλου ή του Δημόντου, ήν, ως εκ του Ηουσειδώνος τεκοΐσαν τον Βοιωτήν, έτύφλωσαν ο πατήρ της, και κατέκλεισαν εις φυλακήν, έως ότου την ήλευθε-

ρσαν οι υίοι της (Πλάτ.— Πλου.— Υγίν).— 3) Βασιλεύς των Αμαζόνων, ής τον ζωστήρα άρκάσας, έφερεν ο Ηρακλής εις τον Εΐρυσθέα (Διδ. Δ, 6.— Απλ. Ρόδ.).— 4) Νύμφη τις, μήτηρ του Βουιωτού εκ του Ιτώνου (Παυσ. Θ, 1).

Μελανοειγίς, ιδ. Διούραμβος.

Μελάντιππος, 1) Θηβαίος, υίος Αστακού, άνδρείως των Θηβών υπερωμαχήσας κατά των Έπτά, των συμμάχων του Πολυνεΐκου, έτρωσε τον Ίυδία θανατηφόρος και έφρονεύθη υπό του Αμφιαράου (Δισχλ. Έπτ. 409).— 2) Άραίος νέος εν Πάτριας της Αχαΐας, άγαπών την Κομαιτιά, ίέρειαν της Τρικλαρίας Αρτέμιδος. Αλλ' ή θεά προς τιμωρίαν θανάτωσεν αυτόν, έπεμφε δ' επί την χώραν άφορίαν και λοιμόν, και διέταξεν ο χρησμός να θύσσι κατ' έτος, προς ίλασμόν, καλόν νέον και καλήν νέαν (Παυσ. Ζ, 11, 2).— 3) Υίος του Θεσεΐως, νικήσας εις τα Νέμεα πάλην (Πλούτ. Θεσ. Η).— 4) Δύο Έρδης, φονευθέντες, ο μόν υπό Αντιλόχου, ο δε υπό Τεύκρου (Όμ. Ίλ. Ο, 549. 576. Θ, 270.— 5) Ίδ. Χαρίτων.

Μελάντιοι πέτραι, ή δειραΐ, σκόκελοι του Αιγαίου, μικρόν της Θήρας απέχοντες (Απλ. Ρόδ.— Απλδ. Α, 9, 26).

Μελάνωπος, 1) πατήρ του Αθηναίου Λάχητος, έχθρός του ρήτορος Καλλιστράτου (Θουκ.).— 2) Υίος του Λάχητος, δημαγωγός, ού ψέγεται ο χαρακτήρ (Δημοθ.).

Μέλας, 1) Ποταμός της Βοιωτίας, μεταξύ Όρχομενού και Ασπληθόνος. Πηγάζει ΒΔ του Ακοντίου όρους, ρέει παραλλήλως μετά του Κηρισού, και εκβάλλει εις τα έλη της Κωπαΐδος (ν. Μαυροπόταμον).— 2) Ποταμός εν Μαλιδι της Θεσσαλίας κατά την Ηράκλειαν, έρρει εν τη αρχαιοτήτι παραλλήλως μετά του Σπερχεΐου και εξέβαλλεν εις τον Μαλικόν κόλπον νυν δε (Μαυροπόταμος), ένούμενος μετά του Δύραντος (Γοργοποτάμου) χύνεται εις τον Σπερχεΐον (Ήρδ. Ζ, 108).— 3) Ποταμός της Θράκης, εκβάλλων

εις τον Μέλανα κόλπον Β της Καρδίας (Ήρδ. ΣΤ, 41. Ζ, 198) (ν. Σάρος).— 4) Ποταμός της Σικελίας, μεταξύ Μυλων και Μεσσάνας. Παρά τας όχθας αυτού έκειντο αι υποτιθέμεναι βεσκαί των βοών του Ηλίου.— 5) Πλωτός ποταμός, όρίζων την Παμφυλίαν και Κιλικίαν. Ο δε Μέλας κόλπος εν τή Αίγαΐω ήν κατά τα ΒΔ της Θρακικής Χερσονήσου (ν. Σάρος) (Ήρδ. Ζ, 58.— Στρώβ. Α, 28, Β, 92 κτλ.).

Μελέαγρος, 1) Υίος του Οίνέως και της Αλθαιας, θυγατρός του Θεστίου, σύζυγος Κλεοπάτρας (ή Αλκυονης), θυγατρός του Ίδα και της Μαρπίσης, διάσημος ήρωσ εκ Καλυδόνος εν Αίτωλία, συνεκοστρατεύσας μετά των Άργοναυτών, και εις την θήραν κατά του Καλυδονίου κάπρου, όν ή Αρτεμις είχε πέμψει ίνα κατερημόσση την χώραν, διότι ο Οίνεύς είχε λησμονήσει την εις αυτήν όφειλομένην θυσίαν' ο δε Μελέαγρος έφόνευσε το θηρίον μετά των έπισημοτέρων ήρώων της έποχής του, εν οίς

μάλιστα μνημονεύονται ο Αδμήτης, ο Αμφιάραος, ο Ασκληπίος, ο Θεσεύς, ο Ίάσων, ο Ίδας, ο Εδρυτος, ο Λυγκεύς, ο Κτέατος, ο Καινεύς, ο Νέστωρ, ο Φοίνιξ, ο Πηλεΐς, ο Πειρίθους, ο Κάστωρ, ο Πολυδεΐκης κτλ. Τότε δε διήγειρεν ή Αρτεμις μεταξύ Αίτωλών και Κουρητών έριν αιματηράν περί της δορας του κάπρου, ως άθλου της νίκης, και μετά του Μελέαγρου ένίκων οι Αίτωλοί ότε διμωσ αυτός έφόνευσε της μητρός του τον αδελφόν, τότε τον κατηράσθη εκείνη, και εν όργη άπεσούθη ο Μελέαγρος της μάχης, και οι Αίτωλοί κατεστρέφοντο, μέχρις ου, καμφοίς υπό της γυναικός του, έπανήλθε, και έφερε νίκην εις τους Αίτωλους, αλλά συγχρόνως έπεσε και αυτός, θύμα της Έριννός ήτις είχεν άκούσει

τήν ἀρὰν τῆς μητρὸς (Όμ. Ίλ. I, 529. Β, 641. Ε, 115). Ἄλλος μῦθος μεταγενέστερος ἦν ὅτι 7 ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Μελεάγρου ἦλθον αἱ Μοῖραι πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπεφώνησαν ὅτι ὁ ἀπέθνησκε τὸ παιδίον ὅτε ὁ ἀπετεροῦτο τὸ στέλεχος τὸ καλὸν ἐν τῇ ἐστία. Ὅτε ἡ μήτηρ του, ἀποσπάσασα αὐτὸ ἐκ τῆς ἐστίας, τὸ ἐνέκλεισεν εἰς κιβώτιον. Ὅτε δ' ἐπὶ τῆς θήρας πρῶτη ἔτρωσε τὸ θνήσκον ἢ Ἀταλάντη, καὶ ὁ Μελέαγρος φονεύσας αὐτὸ τῇ ἔδωκεν ὡς βραβεῖον τὴν δорάν, τότε ἤρπα-

Ἰνάγκων ἐν τῇ ἐστίᾳ τοῦ Μελεάγρου.

σαν τὴν δорάν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς οἰοῦσιν αὐτὸν Θεοῦ, δι' ὃ ὁ Μελέαγρος τοὺς ἐφόνευσεν ἢ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, ἐξ ὀργῆς διὰ τοῦτο, ἀνήψε τὸ στέλεχος, καὶ ὁ Μελέαγρος ἀμέσως ἀπέθανε, μεθ' ὃ ἀπήγγελλον ἡ μήτηρ του Ἀλθαία καὶ ἡ θυγάτηρ του Κλειοπάτρα, καὶ τοσοῦτον ἔκλαυσαν αἱ ἀδελφαὶ του, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, εὐσπλαγχνισθεῖσα, μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τὰς πτηνὰ τὰς Μελεαγρίδας, ἀποπτάσας εἰς Λέρνον (Όν. Μετ. VIII 267). Ἐν Ἄδου 3' ὅτε κατέβη ὁ Ἡρακλῆς, ἔφυγον ἐκ φόβου πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι αἱ σκιαὶ πλὴν τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Μεθούσης. — 2) Εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φάλαγγος τοῦ Ἀλεξάνδρου. κατώρρωσεν, ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἡ ἀνακρηρυχθῆ βασιλεὺς, πλὴν τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ του, προσέτι ὁ ἀσθενής

τὸ πνεῦμα ἀδελφῆς του Φίλιππος Ἀρριδαῖος, ἐπίτροπος δὲ ὁ Περδίκκας καὶ αὐτός. Ἄλλ' ὁ Περδίκκας, λαβὼν τὸν Ἀρριδαῖον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μελεάγρου, ὅστις παραδοθεὶς ὑπὸ τῆς φάλαγγος, ἐφονεύθη (Διόδ. ΙΖ, 57). — 3) Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ἤρξεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Κερανοῦ (πρὸ 274 π. Χ.), ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας, ἐνεκα ἀνικανότητος, ἐξεβλήθη. — 4) Ἐκ Γαδάρων ἐν

Ἰταλιᾷ, ποιητὴς εὐρύτης ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων, ζήσας περὶ τὰ 60 π.Χ. Κατ'ἀρχὰς συνέλεξε «στέφανον ἐπιγραμμάτων» τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς ἀρχαιότερας ἐποχῆς. Ἰδία αὐτοῦ ἐπιγράμματα σώζονται 128, εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε κύκλον περιστραφόμενα, ἀλλὰ φαντασίαν καὶ εὐφύϊαν ἐλέγχοντα. Ἐὶ δὲ ὕψος του ἐστὶν ἐνίστη σχοτεινόν.

Μελήτη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μελῆς, ρῶαξ ἐν Σμύρῃ, εἰς οὗ τὰς πηγὰς, ἐντὸς σηπλαιου, ἐλέγετο ὁ Ὅμηρος ποιήσας τὰ ἔπη του, ὅθεν καὶ ἔφερε τὸ ἐπίθετον «Μελησιγενῆς». Ἐκαλεῖτο δὲ Μελήτου κ. ὁ λ. π. ο. εἰς ἐν ὀρύαξ οὗτος ἐξέβαλλε.

Μελήσανδρος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ (Όν. Β, 29).

Μελησίαις, 1) διδάσκαλος τῆς γυμνα-

σιακῆς, καὶ νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν Αἰγίνῃ (Πίνδ. Ὀλ. Η, 71. Νέρμ. Δ, 15). — 2) Πατὴρ Θεουκιδίδου τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. — 3) Υἱὸς τοῦ Θεουκιδίδου τούτου.

Μελέητος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ὀλιγαρχικῶν, συγκατηγορηθεὶς μετὰ τῶν Ἐρμοκοπίδων. Τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς Σπάρτην εἰς τῶν πρέσβων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης (Όν. Ἐλ. Β, 4, 36). — 2) Εἰς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους, ὡς κακὸς ποιητῆς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἐλέγετο γράψας τραγῳδίας, σχολιά καὶ ἐρωτικά ποιήματα. Ὀλίγον δὲ μετὰ τοῦ Σωκράτους τὸν θάνατον κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτός (Διογ. Λαέρτ. Β, 39, 43).

Μελία, νύμφη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκείανου, ἐκ τοῦ Ἰνάγκου οὐκ ἀσχέουσα τὸν Φορυνέα καὶ τὸν Διγιάλεα (ἢ Φηγέα). — 2) Ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Ἀμύκτου. — 3) Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρπαγείσα καὶ μήτηρ τοῦ Ἰσμηγίου καὶ τοῦ μάντεως Τενάρου. Ἐπιτάμω δ' ἐν τῇ Ἰσμηγίᾳ ἐν Θήβαις. — 4) Μελίαι ἢ Μελιάδες, νύμφαι γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀήματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, ὃ ἐδέξατο ἡ γῆ (Όν. Θεογ. 187). Ἐλέγοντο τροφοὶ τοῦ Διὸς.

Μελίβοια, μικρὰ παραλία τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, εἰς τῆς Ὀσσης τοὺς κρήσους (Όμ. Ίλ. Β, 717. — Ἡρόδ. Ζ, 188. — Στράβ. Θ, 443). Παρήγεν ἰδίως τὴν μελιθόλιαν πορφύραν. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐλεηλάτησαν ὑπὸ τὸν Ὀκτάβιον.

Μελιγουνὲς, 1) θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης (Όν. Ἡσ.). — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρου (Καλμ. εἰς Ἄντ. 48).

Μελίη, θυγάτηρ Νηρηῶος καὶ Δωρίδος (Ἀπλδ. Δ, 2, 7).

Μελικέρτης, ἴδ. Ἀθάμας.

Μελίγη, θυγάτηρ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μελιννώ, ἴδ. Ἐριννα.

Μελίσσανδρος, ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ

Μιλήτου, ποιήσας Κενταυρομαχίαν (Αἰλ. π. I, ΙΑ, 2).

Μελίσσα, νύμφη ἐφευρούσα ὄφθην τὴν χρῆσιν τοῦ μέλιτος. Αὐτῆς ἐπώνυμοι ἐλέγοντο αἱ μελισσαι. Μελίσσαι ἐλέγοντο καὶ αἱ τροφαὶ τοῦ Διὸς Μελίαι (ἴδ.) ὁμοίως δὲ καὶ ἰέραιαι τῆς Δήμητρος, ὡς τροφοδοτοῦ θεᾶς καὶ ὡς προστάτης τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἧς φυσικὸν σύμβολον ἐστὶν ἡ κυψέλη. Ὅμοίως δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὧν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγετο ἐσσην (ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν), δι' ὃ καὶ μέλισσα ἐστὶν ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἐφεσου. Ἦσαν δὲ καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ φυσικὰ σύμβολα τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν, καὶ προσέτι αὐταί, ὡς ἐξ ἄνθους εἰς ἄνθος πετῶσαι, καὶ διὰ τὴν ἡδέϊαν γεῦσιν καὶ τὴν μεθυστικὴν δύναμιν τοῦ μέλιτος, σύμβολα τῆς ἐμπνεύσεως, δι' ὃ καὶ τὴν Πυθίαν «δαδλίαν μέλισσαν» λέγει ὁ Πίνδαρος (Πυθ. Δ, 106).

Μελίσσα, χωρίον εἰς τὰ Α τῆς Μεγάλης Φρυγίας, μετὰ τῶν Συννάδων καὶ Μητροπόλεως, ἔχον μνημεῖον τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐκ περσικοῦ μαρμάρου (Ἄον. ΙΓ, 574).

Μελισσήνη, ἴδ. Ἀδράστεια.

Μελίσσος, 1) Θεσπιάδου ἐκ Θηβῶν, Νεμεονίκης. — 2) Σάμιος πολιτικὸς ἀνὴρ, πολεμικὸς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὁπαδὸς τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ἐξῆ περὶ τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος π. Χ. Ναυαρχῶν τῷ 441 τῶν Σαμίων, κατεναυμάχησε τὸν ἀτιτὸν στόλον ὑπὸ τὸν Περικλέα (Πλούτ. Περ. ΚΣΤ). Ἐγραψε «περὶ τοῦ ὄντος» καὶ «περὶ φύσεως», συγγράμματα ἀπολοισθέντα, πλὴν τῶν ἐν Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις μνημονευομένων, ἐν οἷς ἐξηγεῖ τὴν παραγωγὴν καὶ καταστροφὴν τῶν ὄντων, ὡς καὶ τὴν ποιικίλιαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν αἰσθήσεων, παραδεχόμενος ἐν ὄν ἑνιαῖον, ἀκίνητον, ἀμετάβολον, αἰώνιον καὶ ἀβρίστον, ὅπερ ἐστὶν ἐνταῦθα ἡ ἀνάγκη. Φαίνεται ὁμοίως ἐγκύβητος καὶ εἰς τὴν

ἔρευαν" τῶν στοιχείων ἰδίως, κυρίως τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου του ἀκολουθῶν.

Μελίταια, ἢ Μελίτεια, εὐρύχωρος καὶ ὀχυρά πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν Β πλευρὰν τῆς Ὀθρυος, ὅλην ἡμέραν Ν τῆς Λαρίσης. Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς ἵστατο τὸ μνημεῖον τοῦ Ἑλληνος. Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδῶν προσβαλὼν αὐτήν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κυριεύσῃ (Θουκ. Δ, 78. — Πολβ. Β, 97).

Μελετεὺς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρρηθίδος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνατραφεῖς, καὶ τὴν πόλιν Μελίταιαν κτίσας ἐν Φθιώτιδι, ἥς μέγα μέρος κατέκτησε (Λυτ. Λιβ. 13).

Μελίτη, 1) νῆσος τῆς Μεσογείου, περὶ τὸ μέσον μεταξύ Σικελίας καὶ Ἀφρικής. Στενὸς πορθμὸς τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς νήσου Γαύλου ἢ Γαύδου. Πρῶτος δὲ μνημονεύει αὐτήν ὁ Σκύλαξ. Κατ' ἀρχὰς ἠικέτο ὑπὸ Φοινίκων, οἱς ἔπειτα προσετέθησαν Ἑλληνες

ὑπέκυψε δὲ τέλος εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Καρχηδόνας, ἀναγκασθεῖσης ἐπὶ τῶν φοινικικῶν πολέμων νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ῥώμην. Τὴν βραχὺν χρόνον ἐπιμελῶς καλλιεργήσαντες καὶ οἰκοδομήσαντες οἱ Φοίνικες, τὴν εἶχον ὡς σταθμὸν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ των. Ἡ ὀμώνυμος πρωτεύουσα ἰθρῦθη ἐπὶ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἐρείπια αὐτῆς σώζονται. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς προϊόντα ἦσαν μέλι καὶ βαμβάκερα ὑφάσματα. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀμεληθεῖσα, κατέστη πειρατῶν ὀρμητήριον. — 2) Μικρὰ νῆσος κατὰ τὴν Ἰλλυρικὴν παραλίαν (ν. Μελέδα), ἀνέτρεψε κυνάρια, τὰ ἀγαπητὰ εἰς τὰς Ῥωμαίας γυναῖκας. Ὁ Στράβων θμωὶς (ΣΤ, 277) ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν ἄλλην Μελίτην. — 3) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀποταλῶν μέρος τῆς πόλεως, Δ τῆς ἀγορᾶς, ἔχων

ἐπίσημον ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκεῖ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Θεμιστοκλέους. — 4) Οὐγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42).

Μελιτηνή, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας, μεταξύ τοῦ Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου. Ἡ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ἐπὶ Στράβωνος (ΙΑ, 521. ΙΒ, 535) ἀνεγερθεῖσα ὀμώνυμος πόλις κατέστη ἐπίσημος ἀπὸ Τραϊανοῦ.

Μέλκτος, Ἀθηναῖος Πυθαεὺς τὸν δῆμον, τραγικὸς ποιητής, μετὰ τοῦ Ἀνύτου κατηγορήσας τὸν Σωκράτην (Ἀριστ.).

Μελλεῖρηνες, οἱ νεανίαι (μέλλοντες εἰρηνες) ἐν Σπάρτῃ, ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἔτους τῆς ἡλικίας των, μὴ κατατεταγμένοι εἰσέτι εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἤδη ἐκτὸς τῶν βουδῶν τῶν παιδίων.

Μέλλων, ἢ Μέλιων (Πλούτ), πλοῦσιος Θηβαῖος, φυγαδευθεὶς ὅτε (τῇ 382 π. Χ.) οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέλαβον τὴν Καδμείαν, εἶτα δὲ μετὰ Πελοπίδου καὶ Χάρωνος συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκλεχθεὶς Πρωτάρχης (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 2. — Πλούτ. Πελπ. Η. ΙΑ. ΙΒ).

Μέλος, ἴδ. Λυρική ποίησις.

Μελοποιμένη, ἴδ. Μούσαι.

Μεμεθιάρως, Φοινῆ, ἐταῖρος τοῦ Κάδμου, παρὰ τῇ Καλλίστῃ (Θήρα) εἰς μικρὰν νῆσον Φοινίκας ἐγκαταστήσας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δοῦς αὐτῇ (Ἡρδ. Δ. 147).

Μεμεθριάνος, ἴδ. Περγαμινόν.

Μέμωνων, 1) Ἦρωε μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (Μ, 522. Δ, 187), ἐνθα λέγεται υἱὸς τῆς Ἥουε, ὁ ὠρικότερος τῶν μαχητῶν, φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον. Καθ' Ἰσίοδον δὲ (Θεογ. 404) ἦν υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ (ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου) καὶ τῆς Ἥουε, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἡμαθίωτος, βασιλέως τῶν Λιβύων. Ἐν τῇ Αἰθιοπιδί τοῦ Μιλήσιου Ἀρκτίνου, ὁ Μέμων, πανοπλίαν ἐνδουθεὶς ἦν κατεσκευάσεν αὐτῷ ὁ Ἰφαιστος, ἀπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἐφόνευσε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑ-

κτορος, τὸν Ἀντίλοχον, φίλατον τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν τῆς Ἥουε ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασία. Τὸν μῦθον τοῦτον πολλοὶς διαπραγματεύθη ἢ ποιήσας καὶ ἡ τέχνη. Ὑπὸ τῆς Ἥουε τὸν εἶπον οἱ Ἑλληνες, τὴν Αἰθιοπιδίαν καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 24) φανταζόμενοι εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν πέρασ τῆς γῆς. Κατὰ Διόδωρον δ' ἔκτισεν ὁ Μέμων τὴν ἀκρόπολιν εἰς τὰ Σοῦσα, ἧτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Μεμνονεῖα (Ἡρδ. Β, 53. Ζ, 151) ἐκέμφορ δ' ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου Τευτάμου εἰς βοήθειαν τοῦ ὑποταλοῦς αὐτῷ Πριάμου, καὶ κατὰ Πausanίαν, ὑπέταξε πάντας τοὺς μεταξὺ Σοῦσων καὶ Ἰλίου λαοὺς. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐκόμισαν τὸν μῦθον τοῦ Μέμμωνος οἱ Ἑλληνες τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ πρῶτον, καὶ ἐφήμισαν αὐτὸν εἰς τοῦ βασιλέως Ἀμενὸφ τὸ κατὰ τὰς Θήβας (εἰς Μεδίνα — Ἀβού) εἰσέτι σωζόμενον κολοσσαῖον καθήμενον σύμπου ἄγαλμα ἐκ λίθου φαιοῦ. Σεισμὸς ἐσχίσεν αὐτὸ, ἴσως τῇ 27 π. Χ., καὶ ἔπεσε τὸ ἄνω αὐτοῦ ἡμίση, ἀφ' οὗτο περιεργον παρετηρήθη φαινόμενον, ὅτι, προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐξέπεμπεν ἦχον ὡς θραυομένης χορδῆς, καὶ ἐρρέθη ὅτι ὁ Μέμων ἀπῆντα εἰς τὸν χαίρεισμον τῆς μητρὸς του Ἥουε. Ὁ Στράβων, ὅστις πρῶτος μνημονεύει τοῦ φαινομένου τούτου (ΙΖ, 813, 816), δὲν λέγει τὸν κολοσσὸν εἰσέτι ἄγαλμα τοῦ Μέμμωνος καὶ ἀμέσως μεταγενεστέρα αὐτοῦ ἐστὶ τοῦ μῦθου ἢ ἐφαρμογή, ὅτε καὶ ὡς Αἰθιοπία ἐξελήφθη ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀκτὴ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐρρέθη ὅτι μετέβη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον, ἐκ δ' Αἰγύπτου εἰς Σοῦσα. Προήρχετο δὲ, ὡς ὑποτίθεσθαι, ὁ ἦχος ἐκεῖνος, ὃν καὶ πολλοὶ μεταγενέστεροι ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος μαρτυροῦσιν, ἐκ διαβάσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῶν πόρων καὶ χαραγῶν τοῦ σχισθέντος λίθου ὅτε ἐπήρχετο μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦτο φαίνεται τόσῳ πιθανώτερον, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα συνεπληρώθη ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, κτισθέντος τοῦ ἄνω μέρους, πᾶς ἦχος

ἔπαυεν ἀκουόμενος. Τάφοι τοῦ Μέμμωνος πολλαχοῦ ἐδείκνυντο, εἰς τὴν Ἀβυδὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, εἰς Πτολεμαῖδα ἐν τῇ Φοινίᾳ, εἰς τὴν Αἰθιοπιδίαν. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μέμμωνος, οἱ κηδεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν Τρωάδα, μετεμορφώθησαν, ἕνεκα τοῦ βαθέος αὐτῶν πένης, εἰς πτηνὰ καλούμενα Μέμμωνες ἢ Μεμμονίδας, αἵτινα συνερχόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου του κατ' ἔτος ὀδύρονται, μέχρις οὗ τινὰ ἀποθνήσκουσιν ἢ μάχονται εἰς τιμὴν αὐτοῦ. — 2) Ῥόδιος ἀδελφὸς τοῦ Μέντορος, μετασχὼν τῆς στάσεως τοῦ Ἀριατάξου. Ὅτε δ' αὐτὴ κατεστάλη ἔφυγεν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' εἶτα ἐπέστρεψε, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦν στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ. Ἀνὴρ βουναγῆς, συνεδούλευσε τοῖς Πέρσας ν' ἀποσυρθῶσι, νὰ διακλύσῃσι διὰ στόλου τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης κοινωνίαν τοῦ κατακτητοῦ, καὶ νὰ ἐξεγείρωσι κατ' αὐτοῦ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ συμβουλή του δὲν εἰσηκούσθη. Μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ ἦτταν, ἐνθα ἐστρατήγηε μωρίων Ἑλλήνων μισθωτῶν, ὑπερμάχησεν ὑπὲρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἐκυρίευσε μετὰ τοῦ Περσικοῦ στόλου τὴν Λέσβον, τὴν Χίον, καὶ τινὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ἀγιδας ἐν Σπάρτῃ, πρῶτότιθετο νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀλλὰ πολιορκῶν τὴν Μιτυλήνην, ἀπέθανε τῇ 333 π. Χ., καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος ὑπετάγησαν οἱ διάδοχοί του. Γυνὴ του ἦν ἡ Βαρσίνη, ἣν παρέλαβεν ὁ Ἀλεξάνδρος καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἡρακλῆν (Διόδ. ΙΖ, 7, 22. — Ἄρρ. Α, 12, 17).

Μέμφορ, ἡ μεγίστη ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἔδρα τῶν βασιλέων ἀπὸ Φαρμοῦ, ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς Ν τοῦ Καίρου καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δέλτα. Ἐν αὐτῇ ἦν ὁ μέγας ναὸς τοῦ Φθῶ (Ἡφαίστου), οὗ τὸ κάλλιστον πρόπυλον ἐλέγετο κτίσας ὁ Δαίδαλος (Διόδ. — Σκύλαξ), ἐσφαλμένως ἐν τῇ λέξει Δαίδαλος (Σελ. 204) γραφέντος ἐν Σάμμῳ ἀντὶ ἐν Μέμφιδι. Ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ κυριώτερον τῶν Νειλομέτρων, καὶ σώζονται πλησίον αἱ 3 με-

γάλοι πυραμίδες του Γιζέ και άλλαι μικρότεραι (Ἡρδ. Β, 99. 114. 136. Ε. — Διόδ. Α, 50. — Στρώ. ΙΖ, 807).

Μέννας, ἢ Μέναιον, πόλις ὀρεινὴ ἐν Σικελίᾳ Ν τῆς Ὑβλῆς, πλησίον πηγῆς Μενναΐδος, εἰς ἣν οἱ κάτοικοι ὠμονον (Διόδ. ΙΑ, 8, 78).

Μένναρχμος, 1) γλύπτης Ναυπάκτιος, περὶ τὸ 490 π. Χ., κατασκευάσας χρυσαλεφαντίνην Ἀθηναίαν εἰς Πάτρας. — 2) Γλύπτης Σικυώνιος, ποιήσας χαλκοῦν βοῦν (Pl. XXXIV 80), ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς Σικυῶνος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) Μαθηματικός, οὐ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τομῶν συγγραφῆς σώζεται.

Μενόλεππος, ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου (Ἡρδ. Ε, 95).

Μενόλαχος, εἰς τῶν ὑπὸ τῶν Δαναΐδων φονευθέντων υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένανδρος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, συνεκπεύσας εἰς Σικελίαν. Ἰσως διαφυγὼν ἐκεῖ τὴν καταστροφὴν, ἦν ὁ αὐτὸς ὅστις ἐναυάρχει μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀλικιιάδου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐν Αἰγῆς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΑΣΥΓ. — Θουκ. Ζ, 16. 48. 69. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 16. Β, 1, 26). — 2) Υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Διοκείθους, γεννηθεὶς τῆ 347, π. Χ., ὁ ἐπισημότερος ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἤρμαζεν εὐθὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ κωμῳδία, οἱ Ἐφῆβοι, ἔγραψεν τῆ 322. Εἰς ἄπορον οἰκογένειαν ἀνήμων, ἀνετράφη καλῶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀλέξιδος, καὶ διήγεν ἐν φιλικῆς σχέσεσι μετὰ τοῦ Ἐπικούρου καὶ τοῦ Θεοφράστου καὶ μετὰ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Πτολεμαῖος δ' ὁ

Λάγου, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸν προσέκαλεσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἄλλ' ἔπειθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν, πνιγὴς εἰς λουτρόν. Λέγεται γράψαι ὑπερτάς 100 κωμῳδίας, νικήσας δὲ ὀκτάκις. Τὰ ἔργα του μεγάλως ἐξετιμῶντο ἀναγιγνωσκόμενα, διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ καὶ τῆς γλωσσῆς του τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν χάριν, ὥστε

καὶ θεωρεῖτο ὡς ὁ ἀριστος τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας. Ἐν τῶν δραμάτων του οὐδὲν δυστυχῶς διατηρήθη ἀκέραιον, ἀλλ' ἀποσπάσματα μόνον, καὶ τινες τῶν τίτλων. Οἱ Ἀδαλφοί, Ἀνδρία, Ἐαυτὸν τιμωρόμενος, Εὐνοῦχος, εἰς τῶν ἔργων του

τὰ μᾶλλον γνωστὰ, διότι ὑπάρχει ἡ ὑπὸ Τερεντίου μετάφρασις αὐτῶν εἰς τὸ Λατινικόν, στερουμένη βεβαίως τῆς φυσικῆς χάριτος καὶ λεπτότητος, ὡς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξαιρετικὴν τάσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς νέας κωμῳδίας ἐν Ἑλλάδι. Γενικῆ δ' ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἐκτίμησις τοῦ Μένανδρου διὰ τὴν ὀξυτήτητα τῶν παρατηρήσεων, τὴν ἐρευρητικότητά αὐτοῦ, τὴν ἀκρίβειαν περὶ τὴν τῶν χαρακτήρων διάπλασιν, τὴν εὐγένειαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ τῶν γλωσσικῶν του οὐχὶ μὲν πάντοτε τὴν κομψότητα, ἀλλὰ τὴν πρακτικὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ πλεῖστοι ἀνθολογισταὶ διετήρησαν πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀλφαριθμητικῶς μετ' ἄλλων διατεταγμένα, ὡς αἱ γινώμαι μὲν ὁστίχοι (Συλλ. Meineke Com. Graec. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι. — 4) Ἱεράσιος ἱστορικός, γράψας περὶ βασιλέων Ἑλλήνων τε καὶ μὴ, οὐ τεμάρχα διετήρησεν ὁ Ἰώσηπος (Müller, Fragment. Hist. Graec.). — 5) Κυνικός φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Διογένης, θαυμαστῆς τοῦ Ὀμήρου. — 6) Σοφιστῆς ἐκ τῆς Μεγάλης Φρυγίας, γράψας σχολία εἰς τὸν Δημοσθένην.

Μενναπεία, πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσία (Πλμ. ΣΤ', 11).

Μενάπιον, ἔθνος ἡλιγικόν, μεταξὺ Ῥήνου καὶ Μόσου, πόλις μὴ ἔχον (Διον. Κασσ. Γ, 28. Στρώ. Κατ.).

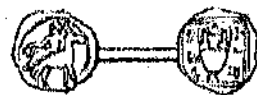
Μένναχος, εἰς τῶν Ἀ' υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένδη, 1) Ἀποικία Ἐρετριῶν εἰς τὴν μακεδονικὴν χερσονήσον Παλλήνην κατὰ τὸν Θερματικὸν κόλπον, ἐπίσημον ἐμπορεῖον, πολλὰκις μνημονεύεται ὑπὸ Θουκυδίδου σχε-

νικῆ ἀποικία εἰς Θράκην, πρὸς τῷ Ἐθριπ-πατρὶς τοῦ γλύπτου Παιωνίου.

Μένδης, 1) Θεὸς Αἰγύπτιος ἐν σχήματι τράγου, δι' ὃ καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανός (Ἡρδ. Β, 46). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἡ λατρεία αὐτοῦ τοπικὴ παρὰ τοῖς Μενδησίοις ἄλλ' ἔπειτα ἐξετάθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Χέμιν (Πανόπολιν) τῆς Θηβαίδος. Ἐμβλημα τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, προσέλαβε βαθμυδὸν πολλὰ σύμβολα καὶ ἐκ Φοινίκης. — 2) Ἀρχαῖστατα μεγάλη καὶ ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸ Ν χαίλος τῆς Τάνδος λίμνης, εἰς τὸ Μενδησίον στῆμα τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 42. 46. — Θουκ. Α, 110. — Στρώ. ΙΖ, 802).

Μενέδημος, 1) ἐξ Ἐρετρίας τῆς Ἠβούδας, υἱὸς Κλεισθένης, φιλόσοφος καὶ ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῶν Ἐρετριῶν. Ἀπελθὼν τὸ πρῶτον ὡς στρατιώτης εἰς Μέγαρα, ἐπεδόθη εἰτα εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπελθὼν, ἠκροάσθη τοῦ Πλάτωνος, πρὸ πάντων δὲ τοῦ Στελλωνος. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἐρετρίαν, ἐδίδαξε, καὶ συγχρόνως κατέλαβε διαφόρους πολιτικὰς θέσεις. Ἀλλ' ὑπονοίας γεννηθείσης ὅτι ἠθέλησε νὰ πρῶδῃ τὴν πατρίδα του εἰς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν 74 ἐτῆς. Συγγράμματα δὲν κατέλειπε, δι' ὃ καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι του ὄλιγον εἰσὶ γνωσταί. Ἐξ ἡ ἀφελῶς, καὶ ἐδείκνυε σταθερότητα καὶ ἠπιότητα χαρακτήρος, καὶ πρὸς τοὺς φίλους πίστιν καὶ εὐκρίνειαν. Ἐσοχολεῖτο δὲ πολὺ περὶ τὸν Ὀμηρον, τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Ἀρατον καὶ τὸν Λυκῆρωνα, τὸν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Ἀλεξανδρινὸν ποιητὴν καὶ γραμματικόν. Φιλικάι δὲ σχέσεις τὸν συνέθεον καὶ μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ. — 2) Ἐκ Λαμφάκου, κυνικός φιλόσοφος, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογένης καὶ Ἀντισθένης, καὶ λυσσωδῶς ἐλέγχων τῶν ἄλλων τὰ σφάλματα. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀ-

κῆς πρὸς τοῦ Βρασιδα τὰς ἐπιχειρήσεις (Δ, 121, 123, 124. — Ἡρδ. Ζ, 123). — 2) Ἰω-

λεξάνδρου (Arr. Δ, 3, 7). — 4) Ρήτωρ ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 94 π. Χ. (Cic. d. Or. I, 19). — 5) Μακεδὼν, ξένος τοῦ Καίσαρος, δὲ ἐπολιτογράφησεν αὐτὸν Ῥωμαίων.

Μένεκλα, θυγάτηρ τοῦ Ὑλλου, γυνὴ τοῦ Ἰππότου, μήτηρ τοῦ Αἰόλου (Εὐθύδ.).

Μενεκλειδῆς, Θηβαῖος, ῥήτωρ φιλόδοξος καὶ ῥαδιούργος, τὸν Ἐπαμινώνδαν κατηγορήσας ὡς μὴ καταθέντα τὴν στρατηγίαν ἐντὸς τοῦ νομίμου χρόνου, ἀλλ' ἀποτυχῶν (Nor. Ep. V). Καὶ τὸν Πελοπίδαν κατεδίωξεν, ἀλλ' ἀποδοκιμασθεὶς, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον. Φαίνεται δ' ὅτι ἐφρονέθη ἐν στάσει ἣν ὑπεκίνησε (Πλούτ. Πελοπ. ΚΒ).

Μενεκλῆς, 1) ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Α, 8, 38). — 2) Ἐν Ἀλαβάνδοις τῆς Καρίας, ῥήτωρ ἐπίσημος, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἰεροκλῆς. Ὁ Κικέρων (Or. LXIX, D, Or. II, 28. Brut. XCV).

Μενεκράτης, 1) Ἄρχων Ἀθηναῖος. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, οὐ οὐδὲν αἰετίζεται. — 3) Ἀθηναῖός τις, καθ' οὗ ἐγράφη μὴ σωζόμενος λόγος τοῦ Ἰσάου. — 4) Γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἑλεατικῆς σχολῆς, ἀκρατῆς ὑπάρχεις τοῦ Ξενοκράτους. — 5) Ἐφέσιος, γράψας ποίημα περὶ γεωργίας. — 6) Συρακούσιος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ Φιλίππου ἐν Ἑλλάδι καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ πολλὰ ὡς γελοῖος γενόμενος διὰ τῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρεσκίας του, διότι ἐνεδύετο πορφύραν, ἔφερε χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτως ἐφάνταζετο ὅτι ὠμοίαζε τὸν Δία. Καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ ἀνάλογα ἀνένδοτα διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Αγρη. ΚΑ). Ὁ Γαληνὸς ὅμως τῷ ἀποδίδει σπουδαίας ἰατρικὰς γνώσεις. — 7) Ἄλλος ἰατρός ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, διαφόρων ἰατρικῶν ἐφευρέτης. — 8) Ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου, ἐν ὁ τούτου υἱὸς Σήξτος Πομπηῖος ἐπεμφε μετὰ στόλου νὰ περιπλέη τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἰταλίας. Ἄλλος τοῦ Πομπηίου ἀπελευθερὸς, ὁ Διηνόδορος ἐπίσης ἀνυπόμονος, ὑποσκελισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,

προσέφυγεν εἰς τὸν Ὀκταβιανόν, παρ' οὗ ἔλαβε καὶ αὐτὸς ναυτικὴν διοίκησιν, καὶ οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν ἐν Κύμῃ. Τότε δὲ, ἀλούσης τῆς νῆος τοῦ Μενεκράτους, οὗτος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. — 9) Κιθαρωδὸς ὑπὸ τοῦ Νέριωνος διὰ λαμπρῶν δῶρων ἀνταμιφθεὶς. — 10) Γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου, τῶν ποιησαντίων τὸν Φαρνέσιον Ταῦρον. — 11) Μνημονεῦονται καὶ ἱστοριογράφοι τινὲς φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο.

Μένεκλος, Συρακούσιος, κτίστης τῆς πόλεως Καμαρίνης (Θουκ. ΣΤΓ, 5).

Μενελάϊον, ὄρος ἐν Λακωνίᾳ, ΝΑ τῆς Σπάρτης, κατὰ τὰς Θεράπνας, ἔχον ἥρπον τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, οὗ σώζονται τὰ εἰρηλίκια (Πολύβ. Ε, 18. — Παισ. Γ, 19, 9). Ἐκεῖ ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτῶν τὰ Μεγελάια ἢ Ἑλενεῖα (Ἰσοκρ. Ἑλέν. Ἑγκώμ. 218).

Μενελάϊος λιμὴν, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥιφθέντος Μενελάου, δεξιὰ ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας (Ἡρόδ. Δ, 169).

Μενέλαος, 1) υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρείδης), νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου φυγὴν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Σπάρτην, ἐνθα ἐνυμφεῖτο Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Τυνδαρεῶ, καὶ δι' αὐτῆς ἐκληρονόμησε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Τῷ ἤρπασε δὲ τὴν σύζυγον Πάρις, οὗ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, καὶ τότε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος προσεκάλεσεν ὁ Μ. πάντας τοὺς Ἑλληνας ἡγεμόνας κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ συνεστράτευσεν ἐπὶ 60 πλοίων, ὁδηγῶν τοὺς ἐκ Σπάρτης, Λακεδαιμόνος, Ἀμυκλών, Ἑλους κτλ. (Όμ. Ἰλ. II, 581). Ἄφ' οὗ δ' ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῆς Τροίας, μετέβη μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ μάτην ὁ Ἀντίμαχος μάλιστα ἐπρότεινε τὴν θανάτωσιν των (Ἰλ. Α, 139. Γ, 205). Ἦν δ' εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἰλ. Δ, 129. Ε, 715). Ὅτε ὁ

Πάρις προκάλεσε τοὺς Ἀργεῖους (Ἰλ. Γ, 19), ἐδέχθη περιχαρῶς τὴν πρόκλησιν, καὶ θὰ τὸν ἐφόνευσεν, ἂν ἡ Ἀφροδίτη δὲν τὸν ἀφῆρει ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Θὰ ἔπρεπε δὲ, ὡς νικήσαντι, νὰ τῷ ἀποδοῦσιν κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα ἡ Ἑλένη καὶ οἱ μετ' αὐτῆς ἀρπαγέντες θησαυροὶ ἄλλ' ὁ Πάριδαρος, διὰ βέλους ἐλαφρῶς τὸν Μενέλαον τραυματίσας, ἔλυσε τὴν συνθήκην (Ἰλ. Δ, 105), καὶ ἤρχισαν νέοι ἀγῶνες, ἐν οἷς πολλαχῶς διέπρεψεν ὁ Μενέλαος, πολλοὺς θανατώσας ἐχθροὺς (Ἰλ. Ε, 50, 576. Ν, 614. Ο, 541. Π, 311. Ρ, 45, 575), προμαχῆσας τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀποκομισίας αὐτὸν μετὰ τοῦ Μηρῶνου ἀπὸ τῆς μάχης (Ἰλ. Ρ, 1). Ἦν δὲ καὶ εἰς τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούρειον ἦπτον (Ὀδ. Δ, 280). Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἑλένης, συνεβούλευσε τὸν ἄμεσον ἀπόπλουν, καὶ διαφωνήσας κατὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀδ. Γ, 141), ἀπῆλθε τὴν ἐπιούσαν μετὰ τοῦ Νέστορος. Ὅτε δ' ἐμελλε νὰ κάμψῃ τὸν Μαιλέαν, τρικυμία διεσκόρπισε μέρος τῶν νηῶν του πρὸς τὴν Κρήτην, αὐτὸς δὲ μετὰ πέντε πλοίων ἐρρίφθη πρὸς τὴν Αἴγυπτον (Ὀδ. Γ, 276. Δ, 81). Ἐπὶ οὗτω δὲ ἔλα ἔτη πλανηθεὶς εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰς δυτικὰς, καὶ δῶρα παντοῖα λαβὼν πανταχοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Ἑλένης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὀρέστης ἐκῆδευσεν τὴν Κλυταίμνηστραν καὶ τὸν Αἴγισθον (Ὀδ. Γ, 311), καὶ ἐξηκολούθησεν ἄρχων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Εἰς τὴν Σπάρτην τὸν ἐπεσκόφη ὁ Γηλέμαχος, καὶ τὸν εὖρε πανηγυρίζοντα τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἐρμιόνης μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ τοὺς τοῦ νόθου υἱοῦ του Μεγαπέδου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος (Ὀδ. Δ, 60. 1). Ὅτε ἦν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐβίασε τὸν Πρωτέα ἐπὶ τῆς νῆσου Φάρου νὰ τῷ μαντεύσῃ τὸ μέλλον, καὶ αὐτὸς τῷ εἶπεν ὅτι θεν' ἀπέλθῃ ζῶν εἰς τὰ Ἰλλύσια, διότι ἦν γαμβρὸς τοῦ Διὸς (Ὀδ. Δ, 561). Ὁ Ὀμη-

ρος παριστᾷ τὸν Μενέλαον χαρακτηρὸς ἡπιωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνονος, εἰς δὲ προθύμως ὑπακούει (Ἰλ. Ζ, 51. Κ, 123. Ρ, 30). Τὸν λέγει δὲ μέγαν τὸ ἀνάστημα, κατὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους ὑπερέχοντα τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὁμιλοῦντα δὲ ὀλίγον, ἀλλὰ καλῶς καὶ βροντώδει φωνῇ (Ἰλ. Γ, 210). Ἐν Θεραπναῖς ὁ πῆρχε νῆος, ἐνθα ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν του ἀγῶνες. Ἐκεῖ δὲ ἐδεικνύετο καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ὁ τάφος, τὸ Μεγελάϊον (Παισ. Γ, 19, 9). — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' ἐκ τῆς Γυγαίας, ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο (Just. VII, 4). — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητῆς τῆς Κύπρου ὅτε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς προσέβαλεν αὐτὴν ἤττηθείς δὲ, ἐνεκλείσθη εἰς τὴν Σαλαμίνα. Ἐπὶ μακρὸν δὲ πολιορκηθεὶς, καὶ πολλὰς προσβολὰς ἀποκρούσας ἀνδρείως, δε καὶ ὁ εἰς βοήθειάν του ἔλθων Πτολεμαῖος ἠγκλωπίσθη μεθ' ὅλου του τοῦ στρατοῦ, παρέδόθη καὶ αὐτὸς καὶ παρέδωκε τὴν νῆσον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπελύθη πάλιν ἐλεύθερος. — 4) Ἐκ Μαράθου τῆς Φοινίκης, διδάξας τὴν ῥητορικὴν εἰς τοὺς δύο Γράκχους (Cic. Brut. XXVI).

Μενεξένος, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Ἐὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔδωκεν ὁ Πλάτων εἰς ἓνα τῶν διαλόγων του. — 2) Υἱὸς τοῦ Δημοφάντος, μαθητῆς τοῦ σοφιστοῦ Κτησίππου, προσήλθε τὴν τελευταίαν ἡμέραν εἰς τὸν Σωκράτους τὴν φυλακὴν. — 3) Υἱὸς τοῦ Σωκράτους. — 4) Υἱὸς τοῦ Δικαιογένοιο, ἐφρονέθη ἐν Σπάρτῳ λη τῷ 429 π. Χ. ὡς φελαρχος (Θουκ. Β, 79).

Μενεπτόλειμος, υἱὸς Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Τροίαν συνεκστρατεύσας (Όμ. Ἰλ. Ν, 693).

Μενεσαίχιμος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, σφοδρὸς ἀντίπαλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, καταδιώξας καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσθένους τὰ παιδιά μετὰ τὸν θάνατον τῶν πατέρων των.

Μενεσθεὺς, 1) υἱὸς τοῦ Πετεοῦ ἐν Ἀθήναις, ἀπέβαλε τῆς ἀρχῆς τὸν Θησέα συμπράξει τῶν Τυνδαριδῶν, καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἐνθα φαίνεται δε ἐφο-

νεύθη ('Ομ. 'Ιλ. Β, 546. Ε, 327). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰφικράτους, γαμβρὸς τοῦ Τιμοθέου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Δημοσθ. ΙΖ 20). — 3) Κατὰ Βιργίλιον (Αἶ, V, 129), υἱὸς Κλυτίου, ὁπαδὸς τοῦ Δινείου.

Μενεσθέως λιμνή, εἰς τὴν Ἰταλικὴν τῆς Ἰσπανίας, πλησίον τῶν Γαδείρων (Στρεβ.).

Μενέσθιος, 1) Ἴδ. Ἀρηίθιος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Πολυδώρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀχιλλέως ('Ομ. 'Ιλ. Π, 173).

Μενεσθῶ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ('Ἡσδ. Θεογ. 357).

Μενέσταε, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Δωριέων εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἔβλωτες ἐν Σπάρτῃ, ὑποβλήθεντες Ἰθαγενεῖς, οἱ καὶ Πενέσταε λεγόμενοι (Θουκ. ΣΤ, 22. — Διον. Ἀλικ. Β, 8. Σελ. 255).

Μενέστρατος, 1) Ἀθηναῖος κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνομοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν, τῇ 404 π. Χ. κατήγγειλε τοὺς συστασιαστάς του καὶ ἀπελύθη τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Κριτίου καὶ Ἀγνοδώρου. Ὅτε ὅμως ἀπεβλήθησαν οἱ ὀλιγάρχαι, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Λυσ. Ἀγορ. 129). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας (Δημοσθ. ΚΙ, 124). — 3) Συγγραφεὺς περὶ ἀγρονομίας. — 4) Γλόπτης, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἱερακλέους καὶ Ἐκάβης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ καθὼν τῆς Ἀρτέμιδος (Ρι. XXXVI, 5, 4).

Μέννης, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Αρρ.).

Μενέππη, 1) Νηρηΐς ('Ἡσδ. Θεογ. 260). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρίωνος, ἀδελφῆ τῆς Μητιόχης. Ἐπρωκίσθησαν ἀμφότεραι διὰ καλλονῆς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν. Ὅτε θανατηφόρος λοιμὸς ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἰωνίων, τὸ τῇ Φωκίδι ὅμορον μέρος τῆς Βοιωτίας, προσέεραν ἑαυτὰς εἰς Ἴλιον θύματα εἰς τὰς καταχθονίους θεότητας, καὶ ἠλοκτόνησαν διὰ τῶν ἰδίων κερκίδων, δι' ὃ ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφὼν μετεμόρφωσαν αὐτὰς εἰς κομήτας, καὶ οἱ Ἄονες ἤγειραν αὐ-

ταὶς ἱερὸν ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα ἐτησίως τὰς προσέεραν θυσίας. Ὁ δ' Ὀδύσειος λέγει τὸν τοῦ μύθου τὰς Θήβας (Μελ. XIII, 685), καὶ ἄλλοι τὴν Ἰανόγραν.

Μενεπιπέτης, υἱὸς Ἱερακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ('Απλδ. Β, 7, 8).

Μένιππος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἰπποκλέους (Θουκ. Π, 13). — 2) Τύραννος Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας, συνέπραξε μετὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Δημοσθ. Φιλ. Γ, 125). — 3) Ἦν Γαδάρων, δούλος περὶ τὸ 270 π. Χ., ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ μόνον κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν διαίτην, διότι ἦν φιλοχρήματος καὶ κερδοσκόπος, καὶ ἠτύχτησεν ὅτε ἔχασε μεγάλην ποσότητα. Κυρίως εἴλκυσε τὴν προσοχὴν διὰ τῶν σατυρικῶν, πεζῶν συγγραμμάτων του, ἐν οἷς καὶ στίχοι ἦσαν ἐνεσπαρμένοι, φαιδρῶς καὶ εἰρωνικῶς γράφας περὶ ἀντικειμένων τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, δι' ἃ καὶ σπουδογελοῦτος ἐπαλέγετο. Ἐμιμήθη δ' αὐτὸν ἰσχυρῶς Λατῖνοι ὁ Τερέντιος, γράφας Σατύρας Μενιπείας. — 4) Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Γ', πολέμησας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Ιν. XXVIII, 5). — 5) Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου εἰς Ῥώμην, εἶτα τοὺς Αἰτωλοὺς κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐξεγέρσας. — 6) Ῥήτωρ ἐκ Στρατονικείας, τοῦ Κικέρωνος διδάσκαλος καὶ συνοδοιπόρος ἐν Ἀσίᾳ (Cic. Hort. XXI, 315). — 7) Γεωγράφος ἐκ Περγᾶμου ἐπὶ Λύγούστου, ἔγραψε «περὶ πλοῦν τῆς ἐν τῷ θαλάσσει» εἰς βιβλία 3, ἀπολοθεσίαν, πλὴν ἐνὸς ἀποσπάσματος ἐν Μαρκιανῷ.

Μενικεύς, 1) πατὴρ τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις καὶ τῆς Ἰοκάστης (Σφκλ. — Εὐρπ. Φοιν. 10). — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐκουσίως θυσιασθεὶς, ἐκ ἐξασφάλισι τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν Ἐπτά ἐπιΘήβας (Εὐρπ. Φοιν. 778. — Ἀπλδ. Γ, 6, 7).

Μενοίτιος, 1) Ἴδ. Ἰαπετός. — 2) Ἴδ. Ὀπεύτιος υἱὸς Ἀκτιοῦ καὶ Αἰγίτης, ἐ-

τεροβαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Αἰακοῦ, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, ἀργοναύτης, Ἴδ. Ἀχιλλεύς. — 3) Ἴδ. Ἡρακλῆς.

Μέντης, 1) Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Θράκης Κικόνων ('Ομ. 'Ιλ. Ρ, 73). — 2) Υἱὸς Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὑπ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἀνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον ('Ομ. Ὀδ. Α, 105. 181).

Μέντωρ, 1) Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, εἰς τὸν Ὀδυσσεὺς, ἀπερχόμενος τῆς Ἰθάκης, ἐνεπιστευθη τὴν μέριμναν περὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀντετάττετο οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων τὰς ἐνεργείας ('Ομ. Ὀδ. Β, 225). Ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβε πολλὰς τὴν μορφήν αὐτοῦ, καὶ ὅτε συνώδευσε τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον, ὅτε ἐπροστάτευσεν τὸν Ὀδυσσεῖα μαχόμενον κατὰ τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐπέφερε συμβασμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων του ('Οδ. Β, 267. Χ, 205. Ω, 546). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰμβρίου ἐν Πηδαίῳ τῆς Τρωάδος (Ιλ. Ν, 171). — 3) Πόδιος, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, ἐπέμφθη τῇ 361 π. Χ. ὑπὸ Νεκτανέβου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων, συμμάχων, εἰς βοήθειαν τῶν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπαναστάντων Σιδωνίων. Ἀλλ' ἔνεκα προσδοτίας αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως Τέννου, ἠναγκάσθη τῇ 351, ἡ πόλις νὰ παραδοθῆ. Μετέπειτα διετέλεσεν ἐπίσημος σατράπης τῶν Περσῶν ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκ νέου ὑποταγὴν τῆς Αἰγύπτου ἀπέθανε δὲ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου (Διόδ. ΙΣΤ, 43).

Μένυλλιος, μετὰ τὸν λαμιακὸν πόλεμον φρούραρχος ἐγκαταστάς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων εἰς Μουνοχίαν, ἀνὴρ ἡμέρος καὶ φίλος τοῦ Φωκίωνος (Πλούτ. Φωκ. ΚΗ, 30. — Διόδ. ΙΙΙ, 18).

Μένων, 1) Δυναστὴς τῆς Φαρσάλου, καὶ πολλοὺς μετοίκους ἔχων ὑπὸ τὸ κράτος του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκπρόβη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπεσπείρισεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ (Θουκ. Β, 22. — Δημοσθ.

Συμμορ. 173). — 2) Θεσσαλὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισοφόρων Κέρου τοῦ Β' κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Κουναξοῖς μάχην ἐβουλεύθη νὰ προδώσῃ τοὺς συστρατήγους του, ἀλλὰ πρὸ τούτου συνελήφθη καὶ ἐφρονέθη μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Πισσαφένου (Ξεν. Ἀν. Α, 2. Β, 6, 28). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος κατ' αὐτὸν ἐπεγράφη. — 3) Ἐκ Φαρσάλων, οὗ ἡ θυγάτηρ Φθία ἦν μήτηρ τοῦ Πόρρου, ἱππαρχος τῶν Θετταλῶν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ (Διόδ. 111, 5, 15. — Πλούτ. Φωκ. ΚΕ).

Μερῆς, Ἴδ. Συσσίτιον.

Μέρμερος, 1) ἡ Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, φονευθεὶς ὑπὸ ταύτης ἐν Κορίνθῳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος. Ἴδ. Ἀργοναυταί. — 2) Υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἔγγονος τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, πατὴρ τοῦ Ἰλου, ἐν Ἐφόρᾳ τῆς Θεσσαρίας οἰκῶν, ἐπιδέξιος εἰς παρασκευὴν φαριμάκων ('Ομ. Ὀδ. Α, 259).

Μερμηρισός (ἡ), κόμη τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἰδης, ὑποτιθεμένη ἔδρα τῆς Ἐρυθραίας Σιδόλης (Στρεβ. Βυζ.).

Μερμνάβαι, Ἴδ. Γόγης καὶ Κροῖτος.

Μερόνη, νήσος εὐφορωτάτη, μετὰ τῶν ποταμῶν Νεῖλου, Ἀστάπου καὶ Ἀσταβέρα, χώρα ἐμπορικὴ μετ' ἡμιονίμου κραιτερούσης, ἔδρας τοῦ ἀρχόντος αὐτῆς Μεγάλου ἱερέως. Ἐπὶ Νέρωνος ἦν ἡ πόλις ἤδη κατεστραμμένη. Ἦν δ' ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς ὅμοιος τῷ Αἰγυπτιακῷ, ὅστις ἐκεῖθεν φαίνεται πηγάζας ('Ἡρδ. Β, 30).

Μέροπες, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ ('Ομ. Ὑμν. Ἀπλ. 42. — Πίνδ. — Στρεβ. Βυζ.).

Μερόπη, 1) Ὀκεανίς, κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τοῦ Κλυμένου. Ἴδ. Ἥλιος. — 2) Μία τῶν Ἠλιαδῶν, ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, σύζυγος τοῦ Σισύφου ἐν Κορίνθῳ, καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. Ἐγένετο δ' αὕτη ἡ 7η σκοτεινὴ

Πλειάς, συγκαλυπτομένη υπ' αίσχονης διότι ενυμφεύθη θνητόν. — 4) Ουγάτηρ Κυφέλου, του βασιλέως της Αρκαδίας, γυνή του Κρεσφόντου, εἴτα του Πολυφόντου, και μήτηρ του Αίπυτου. — 5) Σόζυγος Πολύδου, του βασιλέως της Κορίνθου, αναθρέψασα τον Οιδίπουν (Σοφλ. Οιδ. Τ. 775).

Μέρος, «Εν τοῖς μέρεσι στρατεία» ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίους ἢ εἰς ἣν ὑπεχρεοῦντο οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 20ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, μένοντες ἐντὸς τῆς Ἀττικῆς και περιπαλοῦντες και φρουροῦντες «ἐν τοῖς φυλακτηρίοις» (Πλούτ. Νομ. ΣΤ', 780.—Ευφ. Γ, 5, 7), ἅτινα ἦσαν τὰ ὄχυρά και δι' αὐτοὺς ὠρισμένα μέρη (Λίσχν. Πρῆροβ. 330).

Μέροψ, 1) βασιλεὺς τῆς Κῶ, πατήρ του Εὐμήλου. Ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του, τὴν νύμφην Ἐχέμειαν, ἠθέλησε και αὐτὸς νὰ φονεῦθῃ ἄλλ' ἡ Ἥρα τὸν κατέταξεν ὡς ἀετὸν ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς. — 2) Βασιλεὺς τῶν Διόσκων, σύζυγος τῆς Κλυμένης, εἰς ἧς ὁ Ἥλιος ἔσχε τὸν Φαέθοντα (Ου. Μει. I, 963). — 3) Βασιλεὺς ἐν Τυνδάκῃ, ἐκ Περκότης τῆς Μυσίας, μάντις, πατήρ τῆς Κλείτης, τῆς Ἀρισθῆς, του Ἀμφίου και του Ἀδράστου (Ου. Ἰλ. Β, 830, Β, 339). — 4) Κατὰ Βιργίλιον (Αἰν. IX, 702), εἰς τῶν ὀπαδῶν του Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρου.

Μέσαβον, ὁ μέσος δεσμός ὁ προσδέων τὸν ῥυθμὸν εἰς τὸν ζυγὸν (Πολύβ.). Ἐνίοτε ἄμφω ἦσαν τὰ μέσα βόλινα εἰς τὰ δύο πέρικα του ζυγοῦ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ χειρογράφου του Ἡσίοδου ὡστε και «μέσα βουῖς ὑποδύς» (Καλλιμάχ. ἐν Ἠρόκλ. 1).

Μεσομβρία, 1) πόλις τῶν Κιζόνων ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Μεσόγειον, οὐ μακρὰν του ποταμοῦ Αἰσσοῦ (Ἠρδ. Ζ, 108). — 2) Ἐπισημὸς πόλις τῆς Θράκης κατὰ τὸν Εὐξείνιον πόντον, πρὸς τοῖς ὄροις τῆς Μοισίας, ἀποικία θωρικῆ φυγῶν Βυζαντιῶν και Χαλκι-

δέων, ἰδρυθεῖσα τῷ 493 π. Χ. και μάλιστα

Μεσημβρία προφερομένη (Ἠρδ. Δ. 93.—Στράβ. Ζ, 319).

Μέσαυλος (ἡ), ἡ Μέσαυλον (τὸ), ἡ διόδος ἢ ἄγουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς του ἀνδρῶνος εἰς τὴν του γυναικωνίτου, και ἡ θύρα ἢ τὰ δύο μέρη χωρίζουσα (Ἰδ. οἶκος).

Μεσσηνη, χώρα παρὰ τῷ Ἰγριδι (Στράβ.), νῆσον ἀποτελούσα μεταξὺ τῶν δύο βραχίωνων του Ἰγριδος και τῆς θαλάσσης.

Μεσίβιος ἄρχων, ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ μεταξὺ δύο ἀντιπάλων φατριῶν πρὸς ἑσθμισμὸν ἐκλεγόμενος (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 63).

Μεσόα, ἐν τῶν πέντε τμημάτων τῆς Σπάρτης (Θουκ. Α, 10.—Ἠρδ. Γ, 55.—Στράβ. II, 5, 3.—Παυσ. Γ, 16).

Μεσογαία, τὸ πεδίου τῆς Ἀττικῆς Α του Ἰγριτιοῦ (Και ν. Μεσόγατα).

Μεσοδάμια, ἐν Σπάρτῃ ἡ οἰκοδόμησις (Παύχ.).

Μεσομήτης, Κρής, λυρικὸς ποιητής, ἀπελεύθερος εὐνοοῦμενος του Ἀδριανοῦ. Σώζονται αὐτοῦ τινὰ ἐπιγράμματα και ὕμνος εἰς Νέμεσιν, μετὰ μουσικῶν σημειῶν (περὶ ὧν Ἰδ. Hellermann, 1840).

Μεσοποταμία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, μεταξὺ Εὐφράτου και Ἰγριδος, χωροῦσα πρὸς Β μέχρι του Ταύρου και τῆς Ἀρμενίας, πρὸς Ν μέχρι Μήδειας. Πρὸ τῶν Σαλευκιδῶν δι κατετάττετο ὅτε μὲν μετὰ τῆς Συρίας (Ξεν. Ἀνάβ. Α, 4, 6, 10), ὅτε δὲ μετὰ τῆς Ἀσσυρίας (Ἀρρ. Ζ, 7). Τὰ βορειότερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πολλὸ εὐφορύτερα τῶν νοτιῶν (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 1). Τὰ ὄρη αὐτῆς ἦσαν ὁ Μάσιος, παράκτισις του Ταύρου, και ὁ Σόγγαρις, ἐξακολούθησις του Μασίου παρὰ τὸν Ἰγριν. Ποταμοὶ δ' εἰς τὸν Εὐφράτην εἰσρέοντες ἦσαν ὁ Χαθόρας, ὁ Σκίρτος και ὁ

Βελίχας. Διηγεῖτο δ' ἡ χώρα εἰς τὴν Οὐρσηνήν πρὸς Δ, μετὰ τῶν πόλεων Ἐδέσσης και Καρρών, και ἡ Μυθονία, πρὸς Ν, τῆς πόλεως ἐν ἄλλαις ἢ Νισίαις, αἱ Καιναί, τὸ Κιρκάσιον.

Μεσοστύλιον, ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσις τῶν κίωνων εἰς τὰς στοὰς και τὰ περι-

στάλια. Διέκρινον δ' οἱ ἀρχαῖοι πέντε τοιαῦτα, καθ' ἃς τὸ δι' αὐτῶν κοσμοῦμενον οἰκοδόμημα ἐλέγετο α) ἀρεβόστυλον, ὅτε οἱ κίονες αὐτοῦ ἀπέιχον ἀπ' ἀλ-

λήλων κατὰ 4 τῶν κατωτέρων αὐτῶν διαμέτρων β) διὰ στυλον ὅταν κατὰ 3 γ) εὐστυλον ὅταν κατὰ 2 δ) δίστυλον, ὅταν κατὰ 2 ε) πυκνόστυλον, ὅταν κατὰ 1 1/2. Ὁ Εὐστυλος ἦν ὁ συνηθέστερος και κομψότερος τρόπος. Ἰδ. Ν α ὤ ς.

Μεσόχορος, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὅ, πρὶν ὁ κορυφαῖος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ του χοροῦ ἰστάμενος, και τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας ὑποδεικνύων. Ἐντεῦθεν, παρὰ Ῥωμαίοις, οἱ ἐπιμισθῶν προσεξάρχοντες τῶν χειροκροτήσεων ἐν τοῖς θεάτροις και εἰς τὰς ἀγορεύσεις.

Μέσπελα, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἀν. Γ, 4, 10) ἀρχαία, παρὰ τῷ Ἰγριτι κειμένη, πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τότε μὴ ὑφισταμένη πλέον, ἧτις δ' ἐπεριτειχίζετο ὑπὸ τείχους 50' ὕψους και ἐπίσης πλατέος ἐκ λευκοῦ λίθου λελαξευμένου πικανῶς οὐδεμία ἄλλη ἢ τὰ ἐρείπια (Ἀσσυριαστὶ Μασπέλα) τῆς Νινεβί τὰ και νῦν Μοσοὺλ καλούμενα.

Μέσσα, πόλις τῆς Λακωνίας, εἰς τὰ δυτικὰ του Ταϊνάρου (Παυσ. Γ, 25).

Μεσσάνα, Ἰδ. Μεσσηνή.

Μεσσαπία, ἡ Καλαυρία, Ἰαπωνία, Σαλεντινῆ, τὸ ἀπὸ Τάραντος ΝΔ τῆς Ἰταλίας. Καταρχεῖτο κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων και Ἰλλυριῶν. Ἐπι Βυζαντινῶν τὸ ἄκρωτήριον Ἀκρίταν, και περιεχούσης τὰ καλλιτεργούμενα ὄρη, τὸν 950^μ ὕψηλον Μαθίαν, και δυτικώτερον τὸν τρικόρυφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμόδες, δι' ὃ και ὁ Ὀμηρος

Μεσσαπίον, Ἰδ. Βοιωτία.

Μεσσαπος, υἱὸς του Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Τυρρητίας (Virg. Αἰ, VII, 894).

Μέσσατις, πόλις τῆς Ἀχαΐας, βορείως τῶν Πατρῶν (Παυσ. ΣΤ).

Μεσσηῖς, κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Ου. Ἰλ. Β, 458).

Μεσσηνή, 1) ἢ και Μεσσηνία (ἀφ' οὗ ἐκτίσθη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεσσηνή) ἡ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου ἄκρα, ἔχουσα πρὸς Β τὴν Ἀρκαδίαν και Ἡλίδαν, πρὸς Α τὴν Λακωνίαν, πρὸς Ν τὴν Μεσόγειον θάλασ-

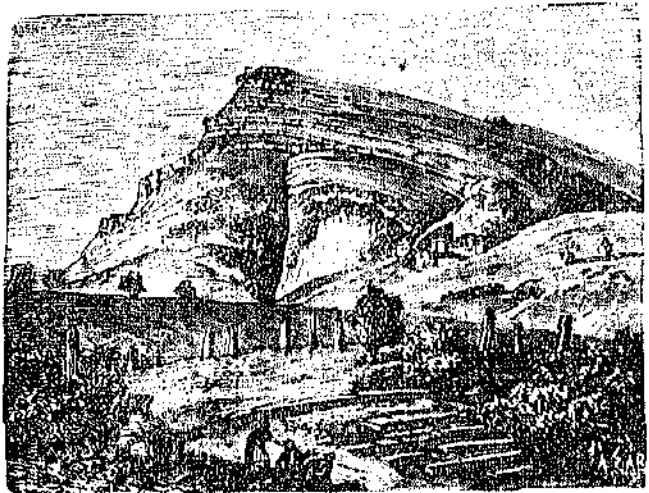

σαν, και πρὸς Δ τὴν Ἰονικήν. (Ὅρα χάρτην Μεσσηνίας ἐν σελίδι 637). Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ὠρίον αὐτὴν πρὸς Α ὁ ποταμὸς Πάμισος ὁ ἐλάσων, αἱ κορυφαὶ του Ταυγέτου και ἡ βαθεῖα κοιλάς Χοίριος νάπη, ἐπιφάνειαν δ' εἶχε 49 τετραγ. μίλια. Ὅρη δ' αὐτῆς ἦσαν ὁ ἐκ τῆς Λακωνίας εἰσχωρῶν Ταυγέτος· αἱ εἰς Β παρακτάσεις του Ἀρκαδικοῦ Λυκαίου· τὰ Νόμια, μετὰ του κεντρικοῦ αὐτῶν σημείου, τῆς Εἰρας (ν. Ἀγ. Ἡλία)· εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν τὸ νῦν Κούτρα καλούμενον ὄρος· ΝΔ δὲ τὰ ν. Κοντοπούλια, ἔχοντα δύο κορυφάς, τὴν Ἰοώμην

και τὴν Εὐάν (Ἀγ. Βασιλείον). Ἐνταῦθα ἐκτείνεται τὸ βόρειον Στενικλάρειον πεδίου, και διὰ στενωποῦ συνδέεται μετ' ἄλλης νοτίας πεδιάδος, τῆς Μακαρίας διαρρομένης ὑπὸ του Πάμισου. Δ χωρὶς ἡ Μακαρία μέχρι τῆς Χερσονήσου τῆς ληγοῦσης εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀκρίταν, και περιεχούσης τὰ καλλιτεργούμενα ὄρη, τὸν 950^μ ὕψηλον Μαθίαν, και δυτικώτερον τὸν τρικόρυφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμόδες, δι' ὃ και ὁ Ὀμηρος

λέγει (Γλ. Β, 71) «Πύλος ἡμαθόεις». Τὰ κυριώτερα ἀκροτήρια ἦσαν ὁ Πλαταμώδης καὶ τὸ Κορυφάσιον παρὰ τῇ Πύλῳ, εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ὁ Ἀκρίτας πρὸς Ν. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ποταμῶν δύο μόνοι ἔρρουσι δὲ ὄλου τοῦ ἔτους, ἡ Νέδα, ὄριον τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδί, καὶ ὁ μέγας Πάμισος, ἐξέλους πηγάζων, μόνον 2 1/2 μῆκος ἔχων, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ εὐρύτερος ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διότι δέχε-

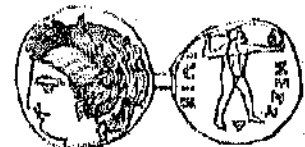

ται καὶ τὴν Βαλύραν μετὰ τῶν εἰς αὐτὴν εἰσρέοντων Κόου, Ἠλέκτρας, Χαράδρου. Ἀμφίτου, Λευκασίας, καὶ τοῦ Ἄριδος παρὰ τὰς ἐκβολὰς του. Πρὸς Ν ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ τὸν Μεσσηνιακὸν, Κορωνικὸν ἢ Ἀσιναϊκὸν καλούμενον κόλπον, πρὸς Δ δὲ τὸν τῆς Πύλου (Ναυαρίου), εἰς οὗ τὰ Β ἐκτείνεται: πρὸ τῆς στερεᾶς ἡ νήσος Σφακτηρία. Μικρὸς δὲ κόλπος μᾶλλον πρὸς Β ἐκαλεῖτο Βουφρᾶς (Θουκ. Α, 118). Οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Αελέγων, μικτοὶ μετ' Ἀργείων. Ἐπὶ Ὀμήρου τὸ Α αὐτῆς ἀνῆκε τῇ Λακωνίᾳ, τὸ δὲ Δ ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Νέστορος. Μετὰ ταῦτα δ' οἱ κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμοι, καὶ ἰδίως β δ' (685—663 π. Χ. ἐξηθέθησαν τὴν χώραν καὶ ὑπέταξαν αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμο-

νοῖσι, ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου (371) τὴν ἡλευθέρωσε, χωρὶς ὁμοῦ καὶ νὰ τῆ ἀποδόσῃ μεγάλην πολιτικὴν σπουδαιότητα. Πόλεις δὲ τῆς ὅλης χώρας ἦσαν, α) εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, ἡ Ἀθία, ἡ τοῦ Ὀμήρου (Γλ. Ι, 150) ὑποτιθεμένη Ἰρή, ἡ Ἰρή αἰ Φαραί εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδου, αἱ Καλάμαι ἢ Κορώνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαθίου, κτισθεῖσα συγχρόνως μετὰ τῆς Μεσσηνίας ἢ Ἀ-

σίνης, αἱ Κολοῦνδες β) εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ἡ Φοινικουῦς μετὰ λιμένος ἢ Με(ο)θώνη ἢ Πύλος (ν. Ναυαρίον) ἐπὶ ὑψηλῆς χερσονήσου, πόλις τοῦ Νέστορος, ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 425), μετ' ἀρίστου λιμένος, καλυπτομένη ὑπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ παρατεινομένης νήσου Σφακτηρίας ἢ Σφαγίας ἢ Κυπαρισσία, κατὰ τὸν ὀμιλούμενον κόλπον,

ἔχουσα τὴν ὀραϊκὴν πεγγὴν Διονυσίδα ἢ Ἀυλίων μεθ' ὁμωνύμου φάραγγος κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος γ) Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἡ Ἄνδα νία (ν. ἐρείπια εἰς Τριφῶν), ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, πατρὶς τοῦ Ἀριστομένηος ἢ Στενύκλαρος ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κοιλάδι, ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, καταστρα-

φείσασθαι ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἡ Μεσσηνία, πρωτεύουσα ἰδρυθεῖσα τῷ 365, προτροπῇ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ ἔρους Ἰθάκης, ἐνθα πολλὰ σώζονται καὶ ἀξιόλογα αὐτῆς ἐρείπια εἰς περιφέρειαν 47 σταδίων καὶ εἰς ἰκανὸν ὕψος τῶν τει-

χῶν καὶ τῶν πύργων. Ἰπὲρ αὐτὴν δ' ἦν τὸ φρούριον Ἰθώμη, ὡς ὁ Ἀκροκρήνθος ἀκούριος τῆς Πελοποννήσου καὶ αὐτὴ λεγομένη, τῷ δὲ 743 — 724 πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀμφεῖα ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου, ἐνθα ἡ ἀρπαγὴ νέων Σπαρτιατῶν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων ἐπέφερε τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Αἱ Ἀμυναί, εἰς τὰ ἔλη τῶν περγῶν τοῦ Παμίσου, καὶ Δευθέλιες καλούμεναι, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀβύρα, ἄλλη τῆς ὁμηρικῆς Ἰράς, ἐν τῇ ΒΑ γωνίᾳ, εἰς τὸν δ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον, ἐπὶ 10 ἔτη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πολιορκηθεῖσα ἡ Οἰχαλία, θέσεως ἀβεβαίου (Στράβ. Η, 358. — Πaus. Δ). — 2) Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τὸ διοικητικὸν Μεσσηνια λεγομένη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ διαιρουμένου αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα ἔκειτο κατ' ἀρχὰς ἡ σικελικὴ πόλις Ζάγκλη, ἐπώνυμος τοῦ ζάγκλου, σικελιστὴ τὸ ἄροτρον σημαίνοντος. Εἰς αὐτὴν μετέκρησαν τῷ 720 π. Χ. Εὐβοεῖς ἐκ Χαλκίδος καὶ Κύμης, καὶ τῷ 648 ἐξέπεμψαν ἤδη ἐκεῖθεν καὶ ἀποικίαν εἰς Ἰμέραν. Ὅτε δὲ, τῷ 494, καταστράφη ἡ Μίλητος, τότε, προσκλήσει τῶν κατοίκων τῆς Ζάγκλης (Ἡρόδ. ΣΤ, 23) ἦλθον εἰς αὐτὴν οἱ φυγάδες Μιλήσιοι μετὰ Σαμίων ὁλλὰ τῇ προτροπῇ Ἀναξίλα, τοῦ τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐκυρίευσαν οὗτοι παρασπύδως τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς αὐτὸν, ὅστις, Μεσσηνίος ὢν τὴν καταγωγὴν, τὴν μετωνόμασε Μεσσηνίαν (Θουκ. ΣΤ, 5). Τῷ 461 ἡ πόλις ἐξέβαλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦν εἰς ἀκμὴν τότε ἄλλὰ τῷ 396 καταστράφη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων τὴν ἀνηκοδόμησε δὲ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, κατοίκους αὐτῆς εἰς αὐτὴν συναγαγών. Τῷ δὲ 312 περιήλθεν ὑπὸ τὸν Ἀγαθοκλῆν καὶ τῷ 282 κατελήφθη ὑπὸ Σικελῶν μισθωτῶν, τῶν Μαμερτινῶν, οἵτινες ἐρόνευσαν τοὺς ἀνδρας, καὶ συνδρομῇ τῶν Ῥωμαίων ἔμειναν κύριοι αὐτῆς ταύτης δοθείσης τῆς πρώτης ἀφορμῆς εἰς τὸν πρῶτον καρχη-

δονικὸν πόλεμον. Ἐμειναν δ' ἔκτοτε οἱ Μαμερτινοὶ πιστοὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἡ Μεσσηνία ἐχρησίμευεν ὡς ὀρμητήριον τῶν ληστειῶν τοῦ Οὐέρρου (Cic. Veri. 4). Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 263) ἦν εἰς πόλις διάσημος. Ὁ δρεπανοειδῆς λιμὴν αὐτῆς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἑξακόσια πλοῖα.

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι. Ἰὰς περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐξ αὐτῶν εἰδήσεις διατήρησεν ἡμῖν ὁ Πausanias (Δ), ἀρυσθεὶς ἰδίως, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ῥιανού, ὅστις κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα περισυνοῦξας ἐξέθηκεν εἰς ἔπη τὰς περὶ αὐτῶν σωζομένας ἐπ' αὐτοῦ παραδόσεις. Πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 726 π. Χ.). Κατὰ τὴν παράδεισιν, νέαι Σπαρτιάτιδες, ἐν ναφί τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Μεσσηνίας πανηγυρίζουσαι, ἠρπάγησαν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων, οἵτινες καὶ τὸν ἀπαιτήσαντα τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἠλέκλων, βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἐφόνευσαν. Ἦν δ' ὁ βασιλεὺς οὗτος ὁ τὰς Ἀμβύκλας τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφαιρῶν καὶ ἔριδας περὶ ὀρίων διεγείρας. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἠρπάγησαν τὰ κοῖμνια τοῦ Μεσσηνιακοῦ Πολυχάρους, καὶ τὸν φυλάττοντα αὐτὰ υἱὸν του ἐφόνευσεν ὁ Λακεδαιμόνιος Ἰθάκηνος, ἡ δὲ γεροντία τῆς Σπάρτης ἠρνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς παθόντας. Τότε ὁ Πολυχάρης ἐξεδιέκηθη φονεῶν ὄσους Σπαρτιάτας ἀπήντα, καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπίσης ἠρνήθησαν νὰ τὸν παραδώσωσιν, ὡς οἱ Σπαρτιάται ἀπήτην, δι' ὅ οὗτοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου, εἰσβαλόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν Ἀμφεῖαν, καὶ φονεῦσαντες τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων αὐτῆς. Τότε δὲ καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ, εἰς τὰ ὄπλα ἐνασκηθέντες, ἐλεηλάτουσιν τὴν Λακωνικὴν, καὶ παρετάχθησαν τέλος εἰς μάχην, ἧς ἀμφίροπον ἔμεινε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' οἱ Μεσσηνιοὶ, ἐν γένει ἀσθενέστεροι, κατέλιπον τὰς ἀτειχίστους πόλεις τῶν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Ἰθώμην τὸ δὲ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθῆν περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, ὑπεσχέθη τὴν

νίκην ἂν ἐθυσιάζετο παρθένος ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἦν ὁ Ἀριστοδῆμος προσέφερεν αὐθορμήτως τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ὅτε ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἠθέλησε ν' ἀντισθῆ, τὴν ἐθανάτωσεν ἰδίᾳ χειρὶ. Βασιλεὺς δ' εἶτα γενόμενος, ἐνίκησε βοηθεῖα καὶ τῶν Ἀργείων, Ἀρκάδων καὶ Σικυωνίων. Οἱ Σπαρτιᾶται ἀπεθαρρύνθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόκιν ἐλαβον διὰ δόλου ἕτερον εὖνον αὐτοῖς χρησμένον, καὶ τότε ὁ Ἀριστοδῆμος ἠτύχτην, καὶ ἐκυρσευσαν αὐτοὶ τὴν Ἰωάνην, τινῶν μὲν τῶν Μεσσηνίων φυγόντων εἰς Ἄργος καὶ Ἀρκάδιαν, τῶν δὲ ἐναπομεινάντων ὑπηκόων γενομένων ἐν μέρει περιοίκων, ὑποχρεουμένων νὰ παρέχουσιν εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ἥμιον τῶν ἐτησίων αὐτῶν προσόδων. Ὑπάρχει δὲ καὶ διήγησις, κρινομένη ὅμως ὡς μυθικὴ, καὶ ἦν ἐπὶ τῆς πολιτείας τῆς Ἰωάνης νεκροῖς ἐσάλλησαν εἰς Σπάρτην ἵνα νυμφευθοῦν τὰς ἐκτὶ ἐναπομεινάσας παρθένους καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, παρθενίαι λεγόμενοι, ὡς περιφρονούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, συνήμισαν μετὰ τῶν ειλώτων, ἀλλὰ, προδοθέντες, ἀπῆλθον εἰς Ῥήγιον καὶ εἰς Ἰάραντα. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πολέμου τούτου ἐπεκράτησεν εἰρήνη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλὴν ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται ἐξηκολούθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κυνουρίας. — Ὁ δεῦτερος ἔτιμος Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἐξεβράγη μετὰ 39 ἔτη, τῷ 685 π. Χ. (κατ' ἄλλους 660, διαρκέσας μέχρι 643), τῆς νέας γενεᾶς μὴ ἀνεχομένης τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς εἶχον ὑποκύψει οἱ γονεῖς αὐτῆς. Πλὴν δὲ τῶν ἀρχαίων συμμάχων, συνέπραττεν ἤδη αὐτοῖς καὶ ὁ ἐκ Πίσης Πανταλέων, οἱ δὲ Σπαρτιᾶται εἶχον μεθ' ἑαυτῶν τοὺς Ἠλείους, Λεπρεάτας καὶ Κορινθίους. Εἰς τὰ ΒΔ τῆς χώρας πρὸς τῇ Ἀρκάδιᾳ, στρατὸς Μεσσηνιακὸς κατεῖχε τὴν Ἀνδάνιαν καὶ τὴν Οἰχαλίαν τὴν ἀρχηγίαν δὲ τῶν Μεσσηνίων εἶχε ὁ νέος Ἡρακλείδης καὶ Αἰγυπτιδῆς Ἀριστομένης, ὅστις διὰ νυκτὸς ἐλθὼν εἰς ναὺν τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ τὴν ἀσπίδα του ἐκεῖ ὡς ἀφιέρω-

μα ἀναρτήσας, ὠχυρώθη εἰς τὴν Βῆραν, καὶ ἐκαῖθεν εἰσέβαλλε συνεχῶς εἰς τὴν Λακωνικὴν. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται, καὶ διὰ τοῦ πολέμου καὶ δι' ἐσωτερικῶν ῥήξεων ἐξησθενημένοι, ἀπετάθησαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόλιν ἧτις τότε ἦν ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, τὰς Ἀθήνας. Ὁ πεμφθεὶς δ' αὐτοῖς ποιητὴς Ἰουραῖος ἐνεθουσίασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἡμαρτῶν του περὶ πολεμικῆς τιμῆς καὶ πίστεως εἰς τοὺς ἡγεμόνας, τοῖς ἐπέβαλε τάξιν καὶ πειθαρχίαν, καὶ παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀριστοκρατῶν, τὴν παραδοχὴν νέων πολιτῶν, δι' ὧν ἠΐξασεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πολεμιστῶν. Τῶν Μεσσηνίων οἱ σύμμαχοι, διεσπαρμένοι ὄντες, ὀλίγην εἶχον ἐνότητα, οὐδὲ λίαν τελεσφόρον παρεῖχον βοήθειαν ὁ δὲ τῶν Ἀρκάδων βασιλεὺς Ἀριστοκράτης καὶ, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς δωροδοκῆσαι, καὶ, προκείμενης μάχης, ἀπέσχεεν αὐτῆς μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἀποτελοῦντος τὰ δύο τρίτα τῶν δυνάμεων τῆς Μεσσηνίας, καὶ οὕτω κατετροπώθησαν οἱ Μεσσηνιοὶ, καὶ πᾶσα ἡ δυτικὴ ἐπίπεδος χώρα, πλὴν τῶν φρουρίων τῆς Πύλου καὶ τῆς Μεθώνης, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Καὶ εἰς τὰ ὄρηνα δὲ φρούρια δὲν ἠδυνήθησαν πλέον ἐπὶ μακρὸν ν' ἀντιστῶσι, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Ἀρκάδιαν. Κατὰ τὰς παραδόσεις δὲ, εἰς μίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς Βῆρας συνελήθη ὁ Ἀριστομένης μετὰ τῶν ὀπαδῶν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Κεάδαν. Ἀλλ' εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ τὰ ἔγχνη ἀλιώπεκος ἀκολουθήσας, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ σωθῇ. Ὅτε δ' ἐκ τραύματος μετὰ ταῦτα ἐκωλύετο νὰ ἐπαγρυπνῇ πανταχοῦ, εἰς δραπέτης αἰχμάλωτος κατέδειξε τὴν εἴσοδον εἰς τὸ φρούριον τῆς Βῆρας, ὅπερ οὕτως ἐκυριεύθη, ἐν ᾧ εἰς τὴν κάτω πόλιν ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν ἐτι ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια. Ὁ Ἀριστομένης φρυγὴν εἰς Ῥόδον, οἱ δ' ἐξ Ἰωάνης καὶ Πύλου Μεσσηνιοὶ ἀπέπλευσαν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ κατέλαβον τὴν ἀρχὴν εἰς Ῥήγιον καὶ ἔπειτα καὶ εἰς Ζάγγλην. Οἱ Σπαρτιᾶται δ' ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν συμμάχων τῶν Μεσσηνίων, καὶ ὑπὸ τῶν

φιλαρχον αὐτῶν βασιλεῖα Κλεομένην Ἀπροσέβαλον τοὺς Ἀρκάδας, ὧν αἱ πόλεις ἀντέστησαν, ἐπέπεσαν αἰφνιδίως καὶ ἐκυρσευσαν τὸ Ἄργος, ἐξεδίωξαν ἐκ Σικυῶνος τὸν ἐμπειροπόλεμον Κλεισθένην (Ἡρόδ. Β, 67. ΑΤ, 126), καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῆς Αἰγίνης, ἧτις ἠρνεῖτο νὰ τοῖς πέμψῃ στρατόν. — Ἦν ὁ Μεσσηνιακὸς πόλεμος (464—455 π. Χ.). Τὸ φιλέκδικον μῖσος τῶν Μεσσηνίων, μὴ ἀποσθεσθῆν, εὐραν ἀφορμὴν νὰ ἐκτραγῆ αὐτοῖς, ὅτε τῷ 464, ἐκ κτιστροπικτοῦ ὠφληθέντες σεισμοῦ, οἱ Βέλωτες ἐπανάστησαν. Τότε κατέλαβον καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πόλιν Ἰωάνην, ἣν καὶ ἐπολιόρκησαν οἱ Σπαρτιᾶται. Οὗτοι δὲ καίτοι ἐχθρῶς μᾶλλον διακείμενοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων, κατέφυγον ὅμως οὐχ ἦττον εἰς αὐτάς, καὶ ἐξήγησαν τὴν βοήθειάν των. Τοῖς ἐπέμψθη δ' αὕτη μετὰ τοῦ Κίμωνος ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πολιορκία δὲν ἐπερατοῦτο, ὑπονοήσας συλλαβόντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἀπέπεμψαν τοὺς Ἀθηναίους, εἰπόντες ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην αὐτῶν, εἰ καὶ διετήρησαν παρ' ἑαυτοῖς πάντας τοὺς ἄλλους συμμάχους. Μετὰ μακρὰν δ' ἀντίστασιν ὑπετάγησαν τέλος οἱ ἀνδρείοι φρουροὶ τῆς Ἰωάνης, κατ' ἐντίμους συνθήκας, καὶ μετέβησαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὴν πόλιν Ναύπακτον, ἣν τοῖς ἔδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ μικροῦ αὐτὴν ἀποκτήσαντες (Θουκ. Α, 101. — Πλούτ. Κίμ. 137. — Διόδ. ΙΑ, 63).

Μεσσηνίαις ἢ **Μεσσηνίαις** (ἡ), τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Λυδίας, Β τοῦ Μαιάνδρου. Κλάδοι αὐτοῦ ὁ Πακτύης καὶ ὁ Θωράξ (Στράβ. ΙΑ, 636).

Ἐξ ἀρχαίου λόγου

Μεταβλητικὴ, τὸ μεταβάλλειν τὰς

ἀξίας εἰς ἀλλήλας, περιλαμβάνει τὴν ἐμπορίαν, τὸν τοκισμὸν, τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀργυρομαθῶν, τὴν μισθορίαν.

Μεταγεγενηῶν, ἴδ. ἔτος.

Μεταγέννης, 1) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, ταπεινῆς καταγωγῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Σῶζονται μόνον τίτλοι τινὲς κωμῳδιῶν του. — 2) Ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, οὗς Χερσίπρονος, συνειργάσθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΑ, 640. — ΡΙ. XXXVI, 14, 21. — Vit. VII, Praef. 16). — 3) Ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσίνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περατωθέντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους (Πλούτ. Περ. Γ).

Μεταλκῆς, οὗτος τοῦ Αἰγύπτου. (Ἀπλδ.).

Μεταλλὰ, ὀρύγματα πρὸς ἐξαγωγήν λίθων ἢ εἰς δῆποτε ὕλης, ὅθεν κυρίως τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας τὰ ὄρηνα τὰ κυρίως μετὰλλα καλούμενα. Καθ' Ὅμηρον (Ὀδυσ. Α, 184) τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σιδήρον ἐπορίζοντο οἱ Ἕλληες διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἦν δὲ τότε ὁ χαλκὸς πολὺ κοινότερος τοῦ σιδήρου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς δυσκατέρχαστος, «πολύκμητος» (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 48), καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. κ. Ἡμ. 150) μνημονοῦει ἐποχῆς καθ' ἣν οὗτος ἦν ἀγνωστος. Ὁ κασιτέρος, ὅστις ἐσακλήρυνε τὸν χαλκὸν καὶ καθίστα αὐτὸν χρήσιμον τῇ ὀπλοποιᾷ, ἦν ἐπίσης γνωστὸς τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ, 474), Μνημονοῦει δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς καὶ τοῦ κυάνου (Ἰλ. Α, 24. Ὀδ. Η, 87. — Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἠράκλ. 143), ὅστις ἐξελήθη ὡς σημαίνων τὸν γάλυθα. Πιθανότερον ὅμως ἐνομίσθη ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ παρ' Ἡσίοδῳ ἀδάμας (Ἄσπ. 231. Θεογν. 161), προερχόμενος, ὡς ὑπὸ τινῶν ὑπετέθη, μετὰ τοῦ σιδήρου, ἐκ τῶν ὑπερβορείων Χαλύβων (Διοσχλ. Πρωμ. 720. — Ἀπλδ. Ῥόδ. Β, 1000. — Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5). Τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, εἰ καὶ μετὰ ποιητικῶν ὑπερβολῶν,

ἀλλ' ἀναμφισβήτητος ἀποδείκνυται ἡ ὑπαρξίς ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων. Ἡ χιόνεισ τῶν μετάλλων ἦν τοῖς Ἑλλησιν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ. Αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος ἀντεπροσώπευεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ, καὶ ἔκμων καὶ σφύρα, ῥαστήρ, πυράγρα καὶ φύσαι, ἡ ἐν γένει κάμινοι, ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πρώτοις ποιηταῖς (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 369 κτλ. Ὀδ. Γ, 433. — Ἡσίοδ. Θεογ. 863), καὶ τὰ χαλκίκα ἦσαν κοινὰ ἐντευκτήρια, ὡς τὰ κουρέα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Ὀδ. Ξ, 328. — Ἡσ. Ἔργ. 191), καὶ πλεῖστα μετάλλινα καὶ τορευτὰ μνημονεύονται σκευῆ, ἐν οἷς καὶ αἱ βεβαίως τὸ ἀληθές ὄριον τῆς τότε τέχνης ὑπερακοντίζουσαι ἀσπίδες τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰλ. Σ. — Ἡσίοδ.). — Τὰ μεγαλειότερα χαλκουργήματα, καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα ἀγάλματα ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις, σωζόμενά τινα καὶ ἐπὶ Πανσαγίου (1, 17, 6), ἐκ πλακῶν συγκείμενα, συνεδέοντο δι' ἤλων, περονῶν ἢ κέντρων (Ἰλ. Δ. 424. — Σ. 379) καὶ ἦσαν σφυρήλατα (ἴδ. καὶ Διόδ. Β, 9). Καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς τέχνης τοῦ προσκολλᾶν εἰς μέταλλα ἕτερα τεμάχια μετάλλου, ἦν ἐπ' Ὀμήρου γνωστὴ (Ἰλ. Α, 24, 35) καὶ τῆς χρυσώσεως μιν εἰς γίνεται ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Γ, 425), παρ' ᾧ καὶ χαλκὸς λέγεται ὁ χρυσοχόος (432). Ἐν μετέπειτα χρόνοις κατασκευάζον καὶ ὀλόχαλκα ἀγάλματα (Πανσ. Θ, 12, 3) ἀλλ' ἀσυνήθεστον ἔγλυπον ἑλλινον κέντρον (κάμβον), καὶ τοῦτο ἐκάλυπτον διὰ χαλκοῦ. Καὶ ἡ χιόνεισι δὲ τῶν μετάλλων ἦν ἀρχαιοτάτα γνωστὴ (Βιβλ. Ἰώδ. ΚΗ, 1, 2) ἀλλ' ἡ εἰς τὴν ἀγαματοποιίαν χρῆσις αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, τοῦ μετάλλου χεομένου μεταξὺ τύπου καὶ κανάδου, ἀποδίδεται εἰς πρώτους τοὺς Σαμίους Ῥοίκον καὶ Θεόδωρον τῆς σ' π. Χ. ἐκχτονταετηρίδος (Πανσ. Γ, 12, 8. Η, 14, 5. — Ρι. XXXV, 12). Γλαυκὸς δ' ὁ Χίτος εἶρε τὴν κόλλησιν τῶν μετάλλων (Πανσ. Ι, 16, 4. — Ἡρόδ. Α, 25. — Πλούτ. κ. ἐκλεισιπ. χρῆστ. 47). Ὁ σίδηρος εἰς τὴν Ἑλλάδα

εἰσῆγγοτο πρὸ πάντων ἐκ Σινώπης, ἀλλὰ παρήγγοτο καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὁ δ' ἄργυρος ἀφρονος εὐρίσκειτο εἰς τὸ Λαύριον (ἴδ.), καὶ χρυσουχεῖα ἐπίσης ὑπῆρχον εἰς τινὰς ἑλληνικὰς νήσους οἷον τὴν Θάσον κτλ. Ἦν δὲ γνωστὸς καὶ ὁ ψευδάργυρος ἡ ὀρείχαλκος (Στράβ. Π', 610). Φαίνεται ὅμως μᾶλλον ὅτι ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ὁ μὲν ἦν ὁ ζίγκος, ὁ δὲ ὁ λεγόμενος βρόνζος. Ἐν Ἀθήναις εἰς τῶν κυριωτέρων δημοσίων πόρων ἦσαν τὰ μέταλλα, ὡς ἐλέγγυτο τὰ ἐν Λαυρίῳ ἀργουρυχεῖα. Οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν, ἡ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τὴν ἀδειαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν λαμβάνοντες, ἀνάμυτον αὐτὰ διὰ δούλων, καὶ ἀπέφερον εἰς τὴν πόλιν τὸ 1/2 τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐξορυττομένου ἀργύρου, καὶ τὸν φόρον τοῦτον ἐξεμισθοῦ ἢ πόλις εἰς ἰδιώτας εἰσπράκτορας ἢ δὲ πρόσδος αὐτῇ διενέμετο μεταξὺ πάντων τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Δίγινητικοῦ πολέμου (457 π. Χ.) ὠρίσθη, κατὰ πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς στόλου ναυπήγησιν (Πλούτ. Θεμιστ. Δ. — Ἰδ. Βασκ. Ιαννίνι. Ροσ. d. Sav. Εἰτ. Paris, 1872)

Μεταλλικαὶ Βίκαι. αἱ ἀμφισβητήσεις περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Λαυρίῳ ἀργυρείων ἦσαν ἐμμηνοί, ἤτοι κατεπειγουσαί, δικαζόμεναι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκ μὴ παρακωλύονται αἱ μεταλλικαὶ ἐργασίαι πρὸς ζημίαν τῶν τε διαδίκων καὶ τοῦ δημοσίου. Διεξήγοντο δ' ἐνώπιον ἰδίου δικαστηρίου, μετὰ λεικῶν λεγομένων, ἐξ εἰδικῶν ἀνδρῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συγκειμένου (Δραμ. πρ. Πανταίν. 277).

Μεταλλάτον, λιμὴν τῆς πόλεως Ἰορτώνης ἐν Κρήτῃ (Στράβ.). Νῦν Μέταλλα.

Μετανεύρια, ἴδ. Δήμητρα.

Μεταπα, πόλις Λιτωλικῆ, εἰς τὴν Β. ἀκτὴν τῆς Τριγωνίδος λίμνης, Ν. τῶν Θέρμων, καταστράφηκε ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς Μακεδονίας (Πολύβ. Β, 7).

Μεταπόντιον, καὶ **Μεταποδς,** ἑλληνικὴ πόλις εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῆς Λου-

κανίας εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἰάραντος. Κατὰ τοὺς μὲν ἐκτίσθη ὑπὸ Νέστορος, κατὰ τοὺς δὲ ὑπὸ Ἐπειοῦ, τοῦ κατασκευάσαντος τὸν Δουβριον ἵππον. Μετὰ ταῦτα καταστράφη ἡ πό-

λις ὑπὸ τῶν Λουκανῶν, καὶ ἀνηκοδομήθη προτροπῇ τῶν Συβαριτῶν. Ἐπὶ Πύρρου ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τὸν ὁ καρχηδονικὸν πόλεμον συνεμάχησε μετὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀναφέρεται πλέον ἐν τῇ ἱστορίᾳ (Στράβ. ΣΤ', 264).

Μεταυρος, 1) ποταμὸς τῆς Οὐμβρικής ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, παρ' ᾧ ἐφευθῆ ὁ Ἀσδρούβας (Στράβ. Δ, 227). — 2) Ποταμὸς εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῶν Βρουττιῶν (Στράβ. ΣΤ', 256).

Μετοίκιον, 1) ὁ φόρος ὃν κατέβαλλον οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι ξένοι (μέτοικοι), ὧν 12 δραχμῶν ἐτήσιως διὰ τὸν ἄνδρα, 6 διὰ τὴν γῆραν γυναῖκα. Γυνὴ ἔχουσα υἱὸν κατέβαλλεν ἢ αὐτῇ, ἢ ὁ υἱὸς, οὐχὶ δ' ἀμφότεροι. Εἰς τὸ μετοίκιον ὑπεβάλλοντο καὶ οἱ ἀπελεύθεροι, καταβάλλοντες καὶ 3 ὀβολοὺς ὑπὲρ τοὺς ἐλευθέρους. Οἱ κατηγοροῦμενοι ὡς μὴ ἀποτίσαντες τὸ μετοίκιον εἰσῆγοντο εἰς δίκην, καὶ ἂν ἐφωρόντο, ἐπωλοῦντο ὡς δούλοι (Ἰσακ. κ. Ἐλπιωρ. κ. Δαμωρ. — Δημοσθ. κ. Ἐδδουλ. 1309). — 2) Μετοίκια, ἐορτὴ τελευμένη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν βοηδρομιῶνα ἐκάστου ἔτους, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐκ τῶν διαφόρων χωρίων εἰς τὰς Ἀθήνας συνοικισμοῦ τῶν κατοίκων (Πλούτ. Θησ. ΚΓ'). Κατὰ Θουκυδίδην (Β, 15) Συνοικία κατὰ δὲ Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους (Ἰβρ. 1010) Συνοικέσια.

Μετοικος, ἴδ. Ἐένος.

Μετόπη, Ὁ θρησκὸς ὑπὲρ τὸ περιστύλιον τῶν θειρῶν ναῶν ἐκσμεῖτο διὰ Τριγλύφων (ἴδ.), αἰτίνας παρίστων τὰ ἄκρα τῶν

διασταυρούμενων δοκῶν τῆς ξυλοδομήτου ὀροφῆς. Τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα, ἔμμενον κενὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν νεώδομιαν, ὥστε καὶ ὁ Ὀρέστης (Ἑβριπ. Ἰριγ. Ταυρ. 113) εἰσέδου δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ταυριδὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀλλ' ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ξυλοδομίᾳ ἐκαλύφθησαν διὰ πλακῶν τετραγώνων, αἵτινες ἐκαλοῦντο μετόπαι, καὶ εἰς τοὺς πολῦτιμοτέ-

ρους ναοὺς πολλάκις ἐκοσμοῦντο δι' ὠραίων γλυφῶν, ὡς αἱ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοῦ

Θηοσίου ἢ Α βραχεῖα πλευρὰ, καὶ ἀνά 4 ἐξ ἐκάστης τῶν δύο μακρῶν (ἴδ. Νάβς, Ἰοθολός). Αἱ ἀρχαιότεραι δὲ καὶ ἀνεχρόντεραι

των σωζομένων επιγλύφων μετοπών είναι αι της Ατροπέλειος της Σελινούντος, πιθανώς της αρχής της στ' εκατονταετηρίδος π. Χ.

Μετροητής, ἴδ. Μέτρον.

Μέτρον. Ὑπῆρχον μέτρα μήκους, επιφανείας και ὄγκου, και τούτου στερεῶν ἢ ῥευστῶν οὐδὲ διεκρίνοντο ταῦτα ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἀκριβῶς, εἴτε ἐν τῇ πράξει εἴτε ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπὸ τῶν σταθμῶν, ὧν τὸ σύστημα, ὡς και τὸ τῆς χρονολογίας, προήλθε φαίνεται, κατ' ἀρχὰς ἐκ Βαβυλωνίου. Οἱ Βαβυλώνιοι πρὸς καταμέτρησιν, ἰδίως τῶν 12 νυκτίων ὥρων, μεταχειρίζοντο τὸ ὕδωρ, τοῦ γενικοῦ μέτρου διαιρουμένου εἰς 12 μέρη, και ἀγγείων κατασκευασομένων ἄτινα περιελάμβανον ἕκαστον τὸ 1/12 μέρος. Μετέβη δὲ τὸ δωδεκαδικὸν σύστημα και εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, και πιθανῶς διὰ τῶν Ἑλλήνων και εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Κατὰ πρῶτον βεβαίως ἤρξαντο καταμετροῦμεναι αι ἐκτάσεις, και τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη βῆσις τῆς καταμετρήσεως. Ἡ σπιθαμὴ τῆς χειρὸς, ὁ πήχυς, εἰ τεταμέναι βραχιόνες (ἔργυιά), ὁ κοῦς, τὸ βῆμα, εἰσὶ τὰ πρῶτα φυσικὰ μέτρα μήκους, ἐπαρκῆ διὰ τὴν πρῶτην κατάστασιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ ἑκατὸν πόδας ἤλαυνεν ὁ γεωργὸς τοὺς ἀρτήρας του βόας, και ἐπανελάμβανε τοὺς αὐλακὰς του παρ' ἀλλήλους μέχρις οὐ ἄργιστη πλάτος ἴσον πρὸς τὸ μήκος· και τὸ τετράγωνον τοῦτο τοῦ ἑκατόμποδος αὐλακος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐπιπέδου καταμετρήσεως και παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Ἀρχιτεκτονικὴ ἄνευ ὀρισμένων μέτρων ἐστὶν ἀνέφικτος, δι' ὃ και παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ ἀρχαιότατοι τῆς γῆς ἀρχιτέκτονες, ἀπαντιῶνται τὰ πρῶτα ἀκριβῆ μέτρα μήκους, ὁ Αἰγυπτιακὸς βασιλικὸς πήχυς περιέχων τὸ μήκος 28 δακτύλων, ἀντιστοιχοῦντων πρὸς 525 — 527 ὑποχιλιόμετρα. Τοῦτον αἰνίττεται και ὁ Ἡρόδοτος (Β, 168). Ἐὰ ἀρχικὰ Βαβυλωνία μέτρα διὰ τῆς ἐπισυκοινωνίας, ἦν ἐν ἀρχῇ διενήρξουν οἱ Φοίνικες,

και διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ ἐμπορίου, ἐξετάθησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν αὐτῆς φυλετικῶν διαρίσεων· α'. Μέτρα μήκους. Ἐὸ Ὀλυμπιακὸν στάδιον (πληθ. τὰ στάδια και οἱ στάδιοι), τὸ αὐτὸ καὸ ἄπασαν τὴν Ἑλλάδα, περιεῖχεν 600 πόδας (=625' ῥώμ. ὡς 24:25) = 1/40 τοῦ γεωγρ. μιλίου ἢ 1/8 τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ, ἢ = 569' παρισινούς, = 184, 97 μέτρ. Διηρεῖτο δὲ τὸ στάδιον εἰς 6 πλεῦρα εἰς 100' ἕκαστον, ἢ εἰς 100 ὄργυιὸς εἰς 6' ἕκαστην. Ὁ δὲ κοῦς διηρεῖτο εἰς 5 παλαιστάς (πλάτος χειρὸς), ἢ δοχμάς, ἢ εἰς 16 δακτύλους· ὁ δὲ πήχυς διηρεῖτο εἰς 6 παλαιστάς ἢ δύο σπιθαμάς, πρὸς 12 δακτύλους ἕκαστην. Ἦν δ' ὁ δάκτυλος = 19, 3 ὑποχιλιόμετρα, ὁ δὲ κοῦς = 308, 3 ὑπχ. ἢ 11.70 γερμ. δακτύλους. Ἄλλ' ἢ καταμετρήσας, προκειμένου περὶ ἀποστάσεως, σπανίως ἐγίνετο μετὰ μεθρηματικῆς ἀκριβείας, και τὸ πλεῖστον διὰ βημάτων, ἢ καὸ ἡμέρας ὁδοπορικῆς, εἰς στάδια ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ μεταφραζομένη. Ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἀνωμαλίας, και τὸ στάδιον τοῦ Ἡρόδοτου ἐστὶν ἔλασσον τῶν 400 μ.ε. τριῶν αὐτοῦ πήχεων· ὡς και τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἔλασσον τῶν 600 ἀττικῶν πεδῶν. Ἐὸ ὁδοπορικὸν στάδιον ἦν πιθανῶς = 200 βήματα = 500 γερμ. πόδας. Ἐὰ ἐπίπεδα ἐμετροῦντο κατὰ τετραγωνικὸν πλῆθος, ὧν ἕκαστον ἦν = 950 τετραγ. μέτρ. Ἐὸν κυβικῶν δὲ μέτρων ὡς μόνος δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ κοτύλη, ἐν χρήσει οὐσα εἰς τε ῥευστὰ και εἰς στερεά. Ἦσαν δὲ διὰ τὰ ὑγρά 12 μὲν κοτύλαι = 1 χοῦς, 144 δὲ = 1 μετροητής (39, 39 τῆς λίτρας)· διὰ τὰ ξηρὰ δὲ, 4 κοτύλαι ἦσαν = 1 χοῦς, 32 δὲ = 1 ἐκτεῦς, 192 = 1 μέδιμνος (= 52, 53 λίτρ.). Ὁ δ' ἀμφορεὺς μετροητής ἐπὶ ὑγρῶν περιελάμβανεν 864 κοῦθους· ὁ δὲ μέδιμνος, ἐπὶ στερεῶν, 1152 κοῦθους. — Παρὰ Ῥωμαίοις εἰσῆγγαγε τὰ μέτρα και σταθμὰ πρῶτος ὁ Σέρβιος Τούλιος. Digitus ἦν τὸ πλάτος δακτύ-

λου pollex, ὁ ἀντίχειρ, ἀντεστοίχει πρὸς τὸν ἑλλ. δάκτυλον (= 1/3 τοῦ digitus). Ἡ σπιθαμὴ (palmus) ἦν = 3 δακτύλ. Πούς (pes) = 12 δακτ. (pollex ἢ 16 digitus, ἢ 4 παλάμας, palmi)· πήχυς (cubitus) = 1 1/2 πόδ.· βῆμα (passus) = 5 πόδ. (τὸ διπλοῦν τοῦ συνήθους βήματος, (gradus ἢ gressus). Ῥάβδος δεκάπους ἐλέγετο pertica. 625 πόδες ἢ 125 βήματα (passus) ἀπετέλουσαν ἐν στάδιον, και 8 στάδια ἐν μίλλιον (Mille ἢ Milliarium). — Ἡ περσικὴ παρασάγγη εἶχε 30 στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος δις τόσα. Μέτρον ἐπιφανείας ὁ πούς quadratus, ἦν τετράγωνον ἔχον 120' ἕκαστην πλευρᾶν, τὸ δὲ jugorum, τετράπλευρον, ἐκείνου διπλάσιον. — Μέτρα δὲ ῥευστῶν ἦσαν ὁ οὐλοῦς = 527, 27 λίτρας, περιλαμβάνων 20 ἀμφορεῖς (ἢ quadrantal ἢ cadus), ὧν αι ὑποδιαίρεσεις 2 κάλπαι (urnae), 8 coingii, 58 xartarti και 96 hominae ἢ κοτύλαι (cotylae), 576 κόθοι (oyathii). Διὰ τὰ ξηρὰ δ' ἦν τὸ μέγιστον μέτρον ὁ μόδιος (modius = 8, 75 λίτρ.). 8 μόδιοι ἀπετέλουσαν ἕνα μέδιμνον (modiunum). — Μέτρα προσέτι ἐλέγοντο και ἐκ τῶν συλλαβῶν συνδυασμοί, πρὸς καταρτιστῶν τῆς στιχουργικῆς ἀριμονίας (ἴδ. Στιχοργ.).

Μετρονόμοι, ἀρχὴ κληρωτῆ ἐν Ἀθήναις, ἐκ 10 ἢ 15 ἀνδρῶν, (5 ἐν τῇ πόλει, και 5 ἢ 10 ἐν Πειραιεῖ), τὴν ἐπιτήρησιν ἐχόντων τῆς ἀκριβείας τῶν μέτρων και σταθμῶν.

Μέτων, 1) υἱὸς Πλασανίου, Ἀθηναῖος γεωμέτρης, ἀρχιτέκτων και πρὸ πάντων ἀστρονόμος. Εἰς τὴν Πύνα ἐστῆσεν ἡλιοτρόπιον τῆς ἐφευρέσεώς του, πρὸς ὀρισμὸν τῆς ἐτησίας ἡλιακῆς περιελας, και συντάξας κύκλον 19 ἐτῶν = 235 μηνῶν = 8940 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 13 σιροφοριῶνος 432 π. Χ., ἠθέλησε νὰ συμμιθῶσῃ τὸ ἡλιακὸν μετὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Καὶ ἐθεωρήθη μὲν ἡ ἐνεακαίδεκαετηρὶς αὐτῆ ὡς πρόβδος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰς κοινήν χρῆσιν ἐμειναν ἡ ἀρχαία ὀκταετηρὶς (Διόδ. ΙΒ, 36),

και παροιμία εἶχεν ἀποβῆ τὸ ἀναβάλλεσθαι τι ἐς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτὸν», ἀνάλογον πρὸς τὸ λατινικὸν ad calendas grueas», διὰ τι ἐπὶ μήμιστον ἀναβαλλόμενον (ἴδ. Cic. ad. Adlts. XII, 3, 2). — 2) Πάριος Πυθαγόρειος φιλόσοφος. — 3) Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους. — 4) ἴδ. Ἀρχιτέκτονες.

Μετώπη, 1) ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τῇ Στυμφαλίᾳ λίμνῃ (Καλλ. Ὑμν. εἰς Δία, 26. — Αἴλ. π. ἰ. Β, 33). — 2) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος, γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἰσμηνοῦ, τῆς Θήβης κτλ. (Πινδ. — Ἀπλδ. Γ. 12, 6).

Μηθεσία, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Μηθεσιος, υἱὸς Ἰάσονος και Μηθείας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, παρακολουθήσας τὴν μητέρα του ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσίαν, και ἐκαίθηεν τὸ ὄνομά του δούς εἰς τοὺς Μήδους (Ἡσδ. Θεογ. 1001. — Πaus. Β, 3. — Διόδ. Δ, 56).

Μηθεσικαστή, νόθος θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ Ἰμβρίου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 173).

Μηθεία, (περσικὴ ἢ μέση χώρα), μέρος τῆς μεσογείου Ἀσίας, οὐ θρια πρὸς Ἀ ἢ Παρθία και Ὑρκανία, πρὸς Ν ἢ Περσίς και Σουσιανή, πρὸς Δ ἢ Ἀσσυρία και Ἀρμενία, πρὸς Β ἢ Κασπία θάλασσα. Ἐν γένει καρποφόρος, παρήγεν ἰδίως και τὰ ἐπωνομα αὐτῆς μηδικὰ μῆλα (τὰ κίτρα), και ὡς ἐξοχοὶ ἐφημιζοντο οἱ μηδικοὶ Νισατοὶ Ἴπκοι (Ἡρδ. Γ, 106). Πᾶσα ἡ χώρα ἦν ὄρεινῇ, κατεχομένη ὑπὸ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ Ταύρου. Πρὸς Δ εἶχε τὸ Κάσπιον ὄρος, πρὸς Ν τὸν Χοάτραν, οὐ πρὸς Ἀ τὸν Ζάγγρον· πρὸς τὴν Παρθίαν δὲ τὸν Παραχοάθραν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς χώρας πρὸς τὸ ΒΔ παρατείνεται τὸ Ἰασωνικὸν ὄρος μετὰ τῶν Κασπίων στενωπῶν. Ποταμοὶ δ' ἦσαν ὁ Καμβύσης, ὁ Κύρος, ὁ Ἀμαρδος· πρὸς Δ δὲ εἰς τὴν Ματιανὴν λεγομένην ἐπαρχίαν ἐξετείνετο ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανή. — Οἱ κάτοικοι,

Ἄριοι τὸ γένος, ὠνομάσθησαν Μῆδοι ἐκ τῆς χώρας. Ἦσαν ἄλλοτε φιλοπόλεμοι, εἴτα δ' ἐξεθληλύθησαν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐλέγοντο Μάγοι, καὶ εἶχον τὴν λατρείαν τῶν ἀστέρων. Ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, ΝΑ, ἔκειτο, εἰς 12 στάδια Ν τοῦ Ὀρόντου, ἡ πόλις Ἐκβάτανα, πρωτεύουσα τῆς ὅλης Μηδίας, καὶ εἴτα ἔβρα θερινὴ ἀλληλοδιαδόχως τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλείων. Αἱ Ῥαγαί, εἴτα πρωτεύουσα τῶν Πάρθων, καὶ Εὐρωίπος καὶ Ἀρσακία ὠνομασθεῖσα, ἡ μεγίστη τῶν μηδικῶν πόλει. Ἡ Ἄτροπατηνὴ ἦτις ἐδήλου περὶσσι χώρα πυρὸς, καὶ οὕτως ἐκαλεῖτο διότι εἶχε φλεγούσης νάφθης πηγὰς, εἶχε πόλιν τὴν Ἰάξαν, θερινὴν ἔβραν τῶν Μηδῶν βασιλείων εἰς τ' Α τῆς λίμνης Σπασούτας. Τὸ δὲ πρὸς τὴν Κασπίαν Β μέρος κατέκουν φυλαὶ ἄγραι (Στράβ. ΙΑ, 522. ΠΕ, 732).

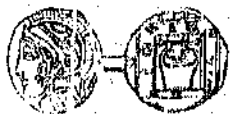
Μηδίας τείχος, κατὰ Στράβωνα ἐπὶ Σερμύδαδος κτισθὲν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, εἰς 6 μιλίων ἀπόστασιν πρὸς Β τοῦ νῦν Βαγδατίου, 20' πρὸς, 100' ὕψηλόν, εἰς 20 παρασαγγῶν (=600 σταδίων) μήκος, ἐχώρει ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἰγγιδος, ἔνθα οἱ δύο ποταμοὶ μᾶλλον πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, χωρίζον τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἐξασφαλίζον τούτην κατὰ τῶν μηδικῶν προσβολῶν (Σεν. Ἀν. Α, 2, 15. Β, 4, 12). Ἰχνη αὐτοῦ δὲν οὐκ εἰσὶν.

Μηδοκός (ἢ καὶ Ἀράδοκος), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ (Σεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 32.—Ἑλλ. Δ, 8, 26).

Μηδός (δ), ποτάμιον τῆς Περσίας, μέον εἰς τὸν Ἀράξην (Στράβ.).

Μηδῶν, υἱὸς Κεῖσου, ἔγγονος Ἰημένου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Μηθύμνα καὶ **Μέθυμνα** (Σικύλας),

πόλις τῆς νήσου Λέβου, ἡ βρειοτάτη καὶ ἡ μετὰ τὴν Μιτυλήνην ἐπισημωτάτη, εὐρὺν ἔ-

χουσα λιμένα, ἐλεηλατήθη τῇ 407 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἔκτοτε πολὺ ἐξέπεσεν. Ἀπὸ τῆς παρῆγε τὸν ἄριστον λῆσθιον οἴνου (Ποι. Σατ. Π, 8, 40). Ἦν δὲ πατρις τοῦ ἀοιδοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑλληνικοῦ (Θουκ. Γ, 2, 18. 6, 85. 7, 57.—Σεν. Ἑλλ. Α, 2, 12).

Μηθύωνη, πόλις Θεσσαλική (Ὀμ. Ἰλ. Β, 76), ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὴ μνημονευμένη. Ἰσως ἡ Μαγνησία (Στράβ. Θ, 436).

Μηκιστεύς, 1) ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συνεκρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ φονεὺς ὑπὸ Μελανίππου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 566.—Ἀπλδ. Γ, 6, 3).—2) Υἱὸς Ἐρχίνου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 333).—3) Υἱὸς Λυκάονος (Ἀπλδ. Ζ, 8, 1).

Μηκύνθουρα, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Σιθωνίας, κατὰ τὸν Ἰορμανεὶν κόλπον, οὗ μέρος καὶ Μηνυθεριναῖος ἐλέγτο κατ' αὐτήν, καίτοι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστραφεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ, 122.—Θουκ. Ε, 39.—Στράβ. Ζ, 330).

Μηκῶνη, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυωνίας (Ἡσδ. Θεογ. 536. Ἰδ. Στράβ. Η, 6, 25).

Μήλη, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν, οἰδημάτων ἢ ὀργάνων τινῶν.

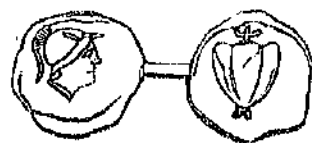
Ἡ Πομπηία
Ἦν Πομπηία εὐρεθεῖσα σιδηρὰ ἐντὸς οἴκου χειρουργοῦ τινος, ἔχει μήκος 0, 152μ.

Μηλόθιος, εἰς τῶν Α' ἐν Ἀθήναις (Σεν.).

Μηλόθιος, νόμῃ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, σύντροφος τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ἰγν. Δμτρ. 420.—Ἡσδ. Θεογ. 354).

Μήλος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3^η ἐπιφανέστερον ἔχουσα, καὶ πόλιν ἐμάνυμον πρὸς τὰ ΝΑ. Ἦσσι δὲ βράγες πορώδεις, ὅν διαδρέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰς οὗ δὲ τὰ κοιλώματα καλεῖται ἡφαίστειον κύρ, δι' ὃ καὶ τὸ ἔδαφος ἐστὶν εὐφοριώτατον, καὶ διάφορα παράγει

ὀρυκτολογικὰ προϊόντα, ὡς στίφιν, ἄλας, θεῖον, πηλόν, γύψον, κίσηριν κτλ. Καίτοι βαθεῖαν ἔχουσα ἐντομὴν πρὸς Α, ἐστὶν ἡ νῆσος πρὸς

Δ στρογγύλη, καὶ τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (rotundissima, Pl. IV, 12, 23) ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς. Τῆς ἀρχαίας πῦλης σώζονται ἐρείπια τῶν δὲ παρ' αὐτῇ θερμῶν ὑδάτων ὡς ἱαματικῶν μνημονεύει καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Οἱ κάτοικοι, ἐκ Κρήτης προελθόντες, ἦσαν Δωριεῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχοι τῆς Σπάρτης, δι' ὃ καὶ τῇ 416 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεηλάτησαν καὶ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον, σφάξαντες τοὺς ἄνδρας καὶ πωλίσαντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία (Ἡρόδ. Η, 46, 48.—Θουκ. Γ, 91. Ε, 84—115.—Σεν. Ἑλλ. Β, 2, 9.—Πλούτ. Λυσ. ΙΔ).

Μήνη ἢ **Μήνιος**, πρῶτος ὑποτιθέμενος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ 2100 π. Χ. κτίστης τῆς Μέμφιδος, καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγὼν (Ἡρόδ. Β, 4.—Διδ. Β, 45).

Μήνη, ἰδ. Σελήνη.

Μήνηγξ, μικρὰ νῆσος τῆς Ἀφρικής, πρὸ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Λαιτοφάγων. Ἔστα Γίρθα (Πολύβ. Α, 39.—Στράβ.). Νῦν Ζέρβι.

Μήνιος, ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Θουκ. ΚΙ, 15.—Πaus. ΣΤ, 26).

Μηνόδωρος, 1) ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σήξτου, ὑπὸ τοῦτον ναυαρχήσας, μετὰ δὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ὀκταβίου καὶ Ἀντωνίου, τῇ 40 π. Χ., λεηλατήσας τὸς ἀκτὰς τῆς ἄνω Ἰταλίας, καὶ τὴν Σαρδηλίαν καταλαβὼν. Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του δὲ τῇ Πομπηίῳ κατηγορηθεὶς, καὶ ὑποκτος καταστάς, παρέδωκεν εἰς τὸν Ὀκταβίου τὸν στρατὸν, τὸν στό-

λον καὶ τὰς χώρας ἃς κατέχε (τῇ 38), καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσης ἀξίωμα ναυάρχου λαβὼν, ἠττήθη ἐν Κύμῃ. Ὁ Πομπηῖος ἐξήτησε τὴν παράδοσιν του· ἀλλὰ ταύτης ἀποτυχῶν, ἐγκατέστησε ναύαρχον τὸν ἐχθιστον αὐτῷ Μενεκράτην. Οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν αὐθις ἐν Κύμῃ, καὶ ὁ μὲν Μενεκράτης, βαρέως πληγωθεὶς, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ δ' ἄσφατος καὶ κενόδοξος Μηνόδωρος ἤλασε πρὸς τὸν Πομπηῖον, ἐλπίσας νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὸν Ὀκταβίου, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησε μὲν, ἀλλ' ἔκτοτε τὸν περιεφρόνει. Ἐπὶ νίγη δὲ κατόπιν, τῇ 35, ἐν τῇ ποταμῷ Σαύρ ἐπὶ τῆς πολιτορίας τῆς Σισκίας ἐν Πανοίῳ (Δ. Κάσσ. ΜΑ, 45.—Ἀππιαν. Ε, 70. 96.—Sunt. Oct. LXXIV).—2) Γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς α'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τὸν Ἐρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράφας (Πaus. Θ, 27, 3).

Μηνηϊοτόνης, 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐν τῇ πρώτῃ Μιθριδικῇ πολέμῳ (88—84 π. Χ.) τὴν Ἀἴγλον λεηλατήσας, τὴν πόλιν καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῆς ἀνασκάψας, τοὺς ἄνδρας φονεύσας, τὰς οἰκογενείας αἰχμαλωτεύσας (Ἀππ. Μιθρ. 110).—2) Ἰατρός τις (Ἀνθολ.).

Μήνουτρα (τὰ), ἡ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' ἀνέυρεσιν δούλου δραπέτου, ἡ καταγγελίαν σπουδαίου ἐγκλήματος, ὡς φέρ' εἰπεῖν τοῦ τῶν Ἑρμοκοπίδων.

Μηροτόνης, υἱὸς Μόλου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 249. Κ, 270), ἐταῖρος τοῦ Ἰδομενέως, μεθ' οὗ ὠδήγησεν εἰς Τροίαν τὸ σῶμα τῶν Κρητῶν, ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν ἀνδριοτέρων πολεμιστῶν (Ἰλ. Β, 645. Δ, 254. Θ, 263), διακρινόμενος ὡς τοξότης καὶ ἀκοντιστής (Ἰλ. Ψ, 860. 888). Κατὰ μεταγενεστέρους παραδόσεις, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐπλανήθη εἰς Σικελίαν, εἰς τὸ Ἐγγυον, κτίσμα Κρητῶν, ἢ ἐπανήλθεν εἰς Κρήτην, ἔνθα ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰδομενέως ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωος.

Μηρός, ἱερὸν ὄρος τῶν Ἰνδιῶν, ὑψίστη χιονοσκεπὴς κορυφή κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ Ἰμάου μετὰ τοῦ Παροπαμίσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἐδοξάζετο γεννηθεῖς ὁ Διόνυσος (Στράβ. ΙΕ, 687.— Ἀρρ. Ε, 1, 6, 2, 2).

Μήστρα ἢ **Μήτρα**, θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος, ὅστις ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς βουλιμίαν καταδικασθεὶς, ἐπόλησε καὶ αὐτὴν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν πείνάν του· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν τῇ ἐχάρισε τότε τὴν δύναμιν, ὡς ἂν ἐπιωλεῖτο νὰ μεταμορφοῦται εἰς δάμαλιν, ἵππον, πτηνόν, καὶ οὕτω νὰ διαφεύγῃ τὴν δουλείαν (Λιβῶν. ΙΣΤ.— Δουκόφρ.).

Μήστωρ, 1) υἱὸς Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης, σὺζυγος Λυσιδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τῆς Ἰπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Νόθος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257.— Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 3) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς (Πλάτ. Κρατύλ.).

Μήτα, θυγάτηρ τοῦ Ὀπλήτος, γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιζίδουσα, θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ Κέλροπος Β', βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ Πανδίωνος (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιόχος, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 41).

Μήτις, ἡ φρόνησις ἐν προσωποποιήσῃ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ἐθύρας (Ποσειδ. 358), ἡ διὰ ποιοῦ τὸν Κρόνον βιάσασα νὰ ἐξεμέσῃ τὰ παιδιά του ἃ εἶχε καταπίει. Ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτῇ, ἢ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, προσέειπον τῷ Διὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἔγῃ τὸ πρῶτον θυγατέρα καὶ εἶτα υἱόν, ὅστις θὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, τὴν κατέπιε, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τὴν Ἀθηναίαν. Ἐν αὐτῇ δ' ἔκτοτε οὖσα, τῷ ἀγγέλλει εἰ τι χρηστὸν ἢ κακόν (Ἡσιόδ. Θεογ. 886).

Μητιέων, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθίδεως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ τοῦ Δαιδάλου, ἢ τοῦ Εὐπαλάμου, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου.

Οἱ Σικυωνιοὶ ἔλεγον τὸν Σικυωναῖον αὐτοῦ. Οἱ υἱοὶ τοῦ Μητιέων (δαί) ἐξέβαλεν τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων τὸν Πανδίωνα, ἐξεβλήθησαν δ' ἔπειτα καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν.

Μητρίς, οὕτως ἔλεγον τὴν πατρίδα οἱ Κρήτες (Πλάτ. Πολιτ. Θ).

Μητροδωρος, 1) ἐπίσημος ραφιδός, οὐ μνημονεύει ὁ Πλάτων. — 2) Φιλόσοφος Χῖος περὶ τὰ 330 π. Χ., ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Δημοκρίτου, διδάσκαλος τῶν Ἀδελφιδῶν Ἀναξάρχου καὶ Ἰπποκράτους (Δογ. Λαέρτ. Θ, 58). — 3) Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἐπικουρικῆς, ὄλιγον πρὸ τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀποθανόντος. Ὁ Κικέρων μνημονεύει πολλὰκις αὐτοῦ, τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀποδοκιμαζῶνος. — 4) Ἀκαδημαϊκὸς ἐκ Σικήμιδος τῆς Μυσίας, ῥήτωρ καὶ πολιτευόμενος, ὑπὸ Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, ἔζη περὶ τὰ 100 π. Χ. καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μνήμην του. Εἰς τὸν Τιγράνην ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου πεμφθεὶς, ἠπίσθησε πρὸς τοῦτον, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδόν. Ἐλέγετο δὲ, ἕνεκα τῶν πολιτικῶν του ἀρχῶν, «μεισορρωμαίος». Τὸ δὲ ὄρος τῶν συγγραμμάτων του ἦν ῥητορικὸν καὶ πρωτότυπον (Στράβ. ΙΓ, 600.— Cic. d. Or. II, 88. 90. III 20. Τίμαρ. Ι, 24, 59.— Πλάτ. XXVIII, 7. XXXIV, 7).

Μητροκλής, φιλόσοφος κυνικὸς ἐπὶ Σηίλωνος (Πλάτ. Τητ.).

Μητροπίπλις, 1) ἡ πόλις ἐξ ἧς ἀπέρχονται ἀποικίαι, ὡς πρὸς αὐτάς. — 2) Ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, εἰς τὰ Βασιλικά. — 3) Ἐτέρα πόλις τῆς Φρυγίας μετὰ τὴν Ἀπαιμείας, Κιλικίαν καὶ Σιννάδων (Λιβ. XXXVIII, 15). — 4) Πόλις Λυδίας, εἰς τὸ Καύστριον πεδίον, μετὰ τὸν Ἐφέσου καὶ Σμόρνης (Στράβ. ΙΑ, 632). — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερῶς τοῦ Πηγεῖο, μετὰ τὸν Φαρσάλου καὶ Γέρμων (Στράβ. Θ, 437). — 6) Πόλις τῆς Ἠπείρου, παρὰ τῇ Ἀκτιῇ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, μετ' Ἀκροπόλεως (ν. Ἀντικίτσα) (Θουκ. Γ, 107).

Μητροφών, ὁ ναὸς τῆς μητρὸς θεῶν

(Ῥέας—Κυβέλης) ἐν Ἀθήναις, κείμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ, παρὰ τῷ Βουλευτηρίῳ, καὶ οὐ μακρὰν τοῦ πατρίου Ἀπόλλωνος. Ἦσαν δ' ἐκεῖ κατατεθειμένα τὰ ἀρχεῖα τῆς πόλεως (3 η μ ὀ σ ι α γ ρ ἄ μ α τ α), ὧν τὴν κλεῖδα εἶχεν ὁ ἐκάστοτε ἐπιστάτης (Λουκ. κ. Λεωκρ. ΕΣΤ.— Δημ. κ. Ἀριστ. 1. 98.— Πaus. Α, 3).

Μηχανικὴ, ἴδ. Μαθηματικά.

Μίγδων, Σπαρτιάτης στρατηγός (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 4).

Μίγκκος, ὁ Ἀριστερῶς ὁμῆρρος τοῦ Πάδου, εἰς ὃν ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν Μαντύην (Στράβ. Δ, 209).

Μίγώνιον, μέρος ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέκριντο τῆς νήσου Κρανάης, μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Μιγώνιτιδος, ἰδρυθέντος, ὡς ἐπιστεῦστο, ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅτε ἤρπασε τὴν Ἑλένην (Πaus. Γ, 29).

Μιδάμιος, εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μηστῆς τοῦ Ἀμμωνίου (Υγί. 170).

Μίδα, υἱὸς Ἰορδίου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Βρι(υ)γῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ὅστις ἐλέγετο μετακίνας τὸν λαόν του εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀσίας, τὴν ὑπ' αὐτῶν Φρυγίαν κληθεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ 72. II, 138). Ὅτε ἦν βρέφος, μύρμηκες ἔφερον εἰς τὸ στόμα του σπόρους σίτου, ὅπερ ἐξηγήθη ὡς ἐνδειχθεὶς μέλλοντος πλοῦτου αὐτοῦ (Cic. Div. I, 30). Ἐν τῇ πόλει Ἀγκύρα ἦν ἱδρυσεν (Πaus. Α, 4, 5), ἢ ἐν Θυμβρίῳ καὶ Ὑριαίῳ (Ξενοφ. Ἀν. Α, 2, 13), ἢ κατ' ἄλλους, ἐν Παννονίᾳ (Βίων, ἐν Ἀθην. Β, σ. 45), ἐντυχίων πλανηθέντι τῷ Σειληνῷ ἢ τῷ Σατύρῳ, καὶ κωμωμένῳ παρὰ κρήνην (τῇ τοῦ Μίδα λεγομένη παρ' Ἀγκύρας), τὸν ἐμέθυσεν, οἶνον μίξας εἰς τῆς κρήνης τὸ ὕδωρ, καὶ τὸν συνέλαβεν, ἢ κατὰ Κικέρωνα (Div. I, 30), συλληφθέντα ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἐν τοῖς κήποις του (πρὸς τῷ Βερμίου ὄρει τῆς Μακεδονίας), καὶ διὰ ῥόδων δεθέντα, τὸν ἀπέδωκε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν, κατ' αἰτησίν

του, ὅτι ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, νὰ μεταβάλληται εἰς χρυσόν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ τροφή του εἰς αὐτὸν μετέβάλλετο, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἀφαιρῆσθαι τὴν ὀλεθρίαν ταύτην χάριν, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐλευσῆ πρὸς τοῦτο εἰς τὸν Πακτωλόν, ὅστις ἔκτοτε ἐγένετο χρυσέροος. Διηγούντο προσέτι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἄλλοτε, κληθεὶς ποτε ὡς ἀγωνοδίκης μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, κινῶραν παίζοντας καὶ τοῦ Πανός αὐλοῦντος, ἢ παρευρεθεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, οὐ δίκαστῆς ἦν ὁ Τρωῖδας, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Πανός, τοῦ παιζόντος τὸ φρυγικὸν ὄργανον, καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τιμωρίαν τῷ ἔδωκεν ὄτα ὄνου. Ὁ Μίδας, ἀπελπίς, ἐκρυπτεν αὐτὰ ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸν πλῆθυν του. Ὁ κουρεὺς ὅμως τὰ εἶδε, καὶ, ὑποσχθεὶς εἰς οὐδένα νὰ εἰπῇ τὸ μυστήριον ὃ τὸν ἐπέειπεν, ἔσκαψε λάκκον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἐφώνησεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κάλαμοι ἀνέφυσαν ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ αὐτοὶ, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεόμενοι, ἐπιθύριζον ὁ βασιλεὺς Μίδας ἔχει ὄτα ὄνου». Ὁ μῦθος οὗτος ἴσως ἐμφαίνει συνάντησιν καὶ συγχώνευσιν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ τῆς ἐλληνικῆς μετὰ τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς.

Μίδα, 1) πόλις Βοιωτικῆ, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507.— Στράβ.). — 2) Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ναυπλίᾳ (Ἀπλδ. Β, 4, 4.— Στράβ. Η, 6, 11).

Μιδέα, 1) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ἀσπληδόνοιο ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ Βοιωτικὴ πόλις (Πaus. Θ, 38. 39). — 2) Κόρη ἐκ Φρυγίας, μήτηρ τοῦ Λικουμνίου ἐκ τοῦ Ἠλεκτρούνοιο (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Μιδέα, θυγάτηρ τοῦ Ἰβύλαντος, μήτηρ τοῦ Ἀντιόχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Πaus. Ι, 10).

Μιδίου κρήνη, ἐν Φρυγίᾳ κρήνη παρὰ τὴν πόλιν Θυμβρίον, ἧς τὸ ὕδωρ κεράσας ὁ Μίδας δι' οἶνον, συνέλαβεν οὕτω τὸν Σάτυρον ἢ Σειληνόν (Ξενοφ. Ἀν. Α, 2, 13).

Μιδυλίδα, ἐπίσημος οἰκογένεια τῆς Αἰγίνης (Πινδ. Πυθ. Η, 53).

Μιθραϊκός, γράψας περί τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγικῆς (Πλάτ.—'Αθην.).

Μιθράς, θεὸς Περσικῆς, κατ' ἀρχὰς προσωποποιήσις τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ αἵθέρος, εἶτα ὁ ἥλιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν μεσημέριαν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ θεὸς παντὸς τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ τῆς παγκοσμίου τάξεως συντηρητῆς, καὶ μετὰ τῶν νυκτερινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων ἀνταγωνιζόμενος. Ὡς πρῶτιστος ὁμοῦ θεὸς τῶν Περσῶν ἤρξατο τὸ πρῶτον θεωρούμενος ἀπὸ Ξέρξου Α, ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐξετάθη, μεταπαντοίων στοιχείων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδουσαθεῖσα, καὶ ἐπὶ πᾶν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, διὰ τῶν πειρατῶν τὸ πρῶτον γνωστῆ γενομένη, οὗς συνέλαβεν ὁ Πομπήιος, εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐπισήμως διὰ Γραϊανοῦ καὶ τοῦ Δομιτιανοῦ εἰσαχθεῖσα, συνδεδεμένη καὶ μετὰ μυστηρίων. Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ὡς νεανίαν, φρυγικὸν πῖλον φέροντα, τὸ γόνυ εἰς ταῦρον στηρίζοντα, καὶ σφάττοντα αὐτὸν εἰς οὐσίαν. Πολλὰ τοιαῦτα μνημεῖα ἀνευρέθησαν ἐν χώραις Ῥωμαϊκαῖς.

Μιθριδάτης (καὶ Μιτράδατης), ὄνομα Περσικόν, 1) ὁ ποιμὴν ὁ ἀνθρῆφας τὸν Κύρον ('Ἠρδ.: Α. 110).—2) Ὁ Πέρσης ὁ εἰς τὴν ἐν Κουναξοῖς μάχην τὸν νεώτερον Κύρον φονεύσας (Πλούτ. Ἀρταξ. ΙΑ).—3) Εἰς τῶν μᾶλλον ἐπιστηθίων φίλων τοῦ νεωτέρου Κύρου (Ξεν. Ἄν. ΙΙ, 5, 35), σατραπῆς τῆς Λυκαονίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, φιλικῶς εἶτα μετὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, καὶ εἰς τὴν σατραπείαν τοῦ αὐτοῦ ἐγκαταστηθεῖς.—4) Εἰς τῶν πρώτων βασιλέων τοῦ Πόντου, υἱὸς Ἀριοβαρζάνου, ὅστις ἔβρασε τὸ κράτος ταῦτο (368—337 π. Χ), τὸ γένος τοῦ ἀναγών εἰς ἓνα τῶν 7 Περσῶν τῶν φονευσάντων τὸν Ψευδομέρην. Ὁ Μιθριδάτης Α' καὶ κ τ ι σ τ η ς ἐπιλεγόμενος, ἐβασίλευσε κατὰ τὰ ἔτη 337—302, ἡγεμὸν ἀνδρείος, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τέλος ὑποταγείς, καὶ μετὰ τῶν

τα φονευθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.—5) Μιθρ. Β'. ἐβασίλευσεν ἀνθιστάμενος κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλέξανδρου (302—266), καὶ ἤρξατο τὸ κράτος του διὰ κατακτήσεων ἐπὶ τῆς Καππαδοκίας. Τοῦτου ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος φαίνεται ὅτι ἐκαλεῖτο Ἀριοβαρζάνης.—6 καὶ 7) Τοῦ Ἀριοβαρζάνου οἱ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι διάδοχοι ἦσαν ὁ Μιθρ. Γ', Μιθρ. Δ', πολεμήσαντες πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ τὰς παρακειμένας χώρας. Τοῦ τελευταίου δ' ὁ υἱὸς Φαρνάκης ἐκυρίευσε τῷ 183 τὴν Σινώπην, καὶ μετέφερον ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσαν.—8) Μιθρ. Ε', υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, Εὐεργετῆς ἐπικληθεῖς (156—121), ἐβόηθησε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὸν γ' καρρχηδονικὸν πόλεμον, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἐν Περγᾶμῳ Ἀρσινόου, καὶ ἔλαβε, τοῦτου ἕνεκα, παρ' αὐτῶν τὴν μεγάλην Πιρυγίαν (Just. XXXVII, I, XXXVIII, 5), Ἴβησα δ' ἐν Σινώπῃ.—9) Μιθρ. ΣΤ, υἱὸς ἐκείνου, ὁ μ. ε γ α ς, ἐπικληθεῖς Ροπάτωρ, ἡ καὶ Διόνυσος (121—64 π. Χ), ἀσπονδος ἕχθρὸς τῶν Ῥωμαίων. Κατ' ἐπιβουλῶν τῆς μη-

πρὸς καὶ θαλίαν συγγενῶν του αὐτάντες αὐτὸν πιστοὶ ὑπηρετοῖ, ὅτε ἦτο δεκαεταετής, τὸν ἔφρασαν καὶ ἀνέθρεψαν εἰς τὰ ὄρη, ἐπιρρώσαντες καὶ ἀναπτύξαντες τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἐξοχος ἦν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κριτικὴ αὐτοῦ δύναμις ὡμίλει 22 γλώσσας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν, ἦν εὐγλωττότατος, καὶ συγγραφεὺς προσέτι γράψας περί φύσεως καὶ λατρικῆς. Προσέτι δ' εἶχε δραστηριότητα οἷα ἐστὶ σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ἀλλ' ὡς ἀσπαικνὸς δεσπότης ἦν φιλήθους, προληπτικῆς δόλιος καὶ ὠμὸς, καὶ φιλόποτος δ' ἕνεκα τῶν πρώτων συμβάντων τοῦ βίου του, πανταχοῦ διορῶν προδοσίαν καὶ δολοφονίαν. Τοῦτο ὁμοῦς προὔκλει αὐτῶν τῶν ἐγγυτέρων του φίλων

τὴν ἀπιστίαν (Just. XXXVII, 2). "Ὅτε μετὰ ἐπιταστῆ δαιμονίῃ εἰς τὰ ὄρη ἐπέστρεψεν, ἐτιμώρησε δι' ἐσχάτης ὠμότητος καὶ δι' αἵματος τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συγγενεῖς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του, καὶ ὅλος ἐπεδόθη εἰς φιλοδόξους ἐπιχειρήσεις, ὥς τῇ ἐνέπνεε τὸ κατὰ τῆς Ῥώμης μῖσος, οὐδένα λόγον ποιούμενος οὔτε τῆς ἠθικῆς τῶν μέσων, ἃ μετεχειρίζετο, οὔτε τῆς τῶν ἄλλων ζωῆς. Στρατὸν καὶ στόλον δημιουργήσας, κατέβαλε (112—110) τοὺς τέως ἀνυποτάκτους Σκύθας, συναμάχησε μετὰ Τιγράνου τοῦ βασιλέως τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, δεὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐν δεσμῷ μετὰ Νικομήδους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, ἐκυρίευσε τὴν Παφλαγονίαν καὶ εἶτα καὶ τὴν Καππαδοκίαν, καὶ τέλος, μετὰ τοῦ Νικομήδους τὸν θάνατον (τῷ 92), καὶ αὐτὴν τὴν Βιθυνίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἤθελον μὲν ν' ἀποφύγῃσι τὸν πόλεμον, καὶ ἐπεμψαν μόνον εἰς Ἀσίαν τὸν ὑπατικὸν Μ. Ἀκύλιον ἵνα παρεμβῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκδληθέντων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλὰ τῷ 89, ὅτε ὁ Ἀκύλιος καὶ ὁ Ὀπίπιος ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταστήσωσιν αὐτοῖς τοὺς ἐκδληθέντας βασιλεῖς τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Βιθυνίας, τότε ἀπέκρουσεν αὐτοὺς, ἐκυρίευσεν εὐκόλως πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν μικρὰν Ἀσίαν, τοὺς αἰχμαλώτους πάντας θανατώσας, καὶ διὰ δόλου καὶ μετ' ἀπαρδειγματίστου ὠμότητος ἐν μῆ ἡμέρᾳ πάντας φονεύσας τοὺς ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ Ῥωμαίους, τὸν ἀριθμὸν 80,000 ἢ 150,000. Μεγάλους δὲ συγκομισάμενος θησαυροὺς, ἐκυρίευσεν καὶ πᾶσας τὰς περὶ τὴν νῆσους, πλὴν τῆς Ῥόδου, καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἀρχελάου προὔκλεισε πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς πόλεμον ὑπὲρ ἐλευθερίας. Ἀμέσως δὲ συνστάθησαν μετ' αὐτοῦ αἱ Ἀθηναῖοι, ἡ Σπάρτη, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Βοιωτία· οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληνας ἔμειναν ἀμφοίρρητοι. Ὅτε δ' οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου, ἀπέδύθησαν εἰς τοῦτον σκουδαίως, τὴν διαίτησιν αὐτοῦ ἀναθέντες εἰς τὸν Σύλλαν, ὅστις

ἀμέσως ἐπολιόρησε τὰς Ἀθήνας, καὶ κυριεύσας τέλος αὐτὰς τῇ 1 Μαρτίου, 88, κατατροπώσας δὲ καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Μιθριδάτου Ἀρχελάου καὶ Δορύλαον ἐν Χαιρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ, ἐστράφη κατὰ τῆς Ἀσίας (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Καὶ ἐν Ἀσίᾳ δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠτιώμενος, ὑπέβαλε προτάσεις εἰρήνης διὰ τοῦ Ἀρχελάου, καὶ τέλος, τῷ 84, συνωμολόγησεν αὐτὴν, συναντηθεὶς ἐν Δαρδάνῳ μετὰ τοῦ Σύλλα, ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν Πόντον, νὰ παραδώσῃ τὸν στόλον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ν' ἀποτίσῃ 3000 τάλαντα πρῶτιστον (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μιθριδάτης ἤρχισεν παρασπονδῶν πάλιν, ἐπανέλαβε τὸν πόλεμον ὁ Μυρβένος δὲ ὁ Σύλλας εἶχεν ἀφῆσει μετὰ δύο λεγεῶνων ἐν Ἀσίᾳ (6' Μιθριδατικὸς πόλεμος, 82—80). Ὑπὸ Σύλλα δ' ἐκπεμφθεὶς ὁ Ἄλλος Γαβίνιος, ἀποκατέστησεν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς πρώτης συνθήκης. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ῥώμης περισπασμῶν ἤρξατο καὶ πάλιν ὁ Μιθριδάτης εἰς πόλεμον παρασκευαζόμενος, καὶ οχυρώσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τοῦ Βοσπόρου, αἰτινες ὡς σχεδὸν Ἕλληνα αὐτὸν θεωροῦσαι, προθύμως τὸν ἐδέχοντο, ἀνέθετο τὴν διοίκησιν αὐτῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μάχαρη, καὶ συμμαχήσας μετὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Τιγράνου καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ τοῦ Σερτορίου, ἐξήγειρεν ἐν Ἀσίᾳ τοὺς Χάλυβας, Σκύθας, Γαυρίους, ἐν Εὐρώπῃ τοὺς Σαρμάτας, Ἰάζυγας, τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ Θράκας, καὶ τοὺς Γερμανοὺς Βαστάρνας. Οὕτως ἀπεδόθη εἰς τὸν τρίτον Μιθριδατικὸν πόλεμον (74—64), καταλαβὼν ἀμέσως τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Βιθυνίαν, ἦν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, Νικομήδης Γ', ἀπονήσκων, εἶχε κληροδοτήσει τοῖς Ῥωμαίοις. Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς, καὶ ἐν Χαλκηδόνι ἐνίκησεν αὐτὸς τὸν Αὐρήλιον Κότταν· ἀλλ' ἐν Κυζικίῳ (73) περιεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, καὶ βαρεῖαν ἤτταν ὑποστάς, ἀπεκρούσθη. Μετὰ πολλὰς δὲ μάχας, ἰδίως τὴν ἐν Καβείροις, ἐξέβλη-

θη και εκ του Πόντου, και κατέφυγε (72) προς τον Τιγράνην, δούς εντολήν να θανατωθῶσι πάσαι αι γυναῖκες του και αι ἀδελφαί του εν Φαρνακίᾳ. Παρήλθον δε δύο ἔτη μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν ὄχυρῶν χωρίων, ἰδίως τῆς Ἀμισοῦ και τῆς Ἡρακλείας. Ὁ δὲ Τιγράνης, κατ' ἀρχάς μὴ λίαν πρόθυμος να τὸν υποστηρίξῃ, κατέστη ἔπειτα ἐνθερμότερος ἐνεκα τῶν προσβολῶν ὅς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου. Εἰσεχώρησε δ' ὁ Λούκουλλος και εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐνίκησεν εἰς Τιγρανόκερτα και Ἀρτάξατα, και ἐκυρίευσεν (τῷ 69—68) τὴν Νισίην. Ἐν Ζέλα ὁμοῦς ἐνίκησεν αὐτὸς ὁ Μιθριδάτης, ὅτε ὁ Ρωμαϊκὸς στρατὸς, δυσαρεστοῦμενος κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων ὅς εἰσῆγαγεν ὁ Λούκουλλος, ἐξανάστη μετὰ τὴν νίκην δ' ἐπανελάθε (67) τὸν Πόντον και τὴν Καππαδοκίαν. Τὸν Λούκουλλον ἀντικατέστησε τότε ὁ Ἀκίλιος Γλαβρίων, πολὺ τοῦ Μιθριδάτου κατώτερος. Τῷ δὲ 66 ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Πομπήιος, και ἐνίκησε τὸν Μιθριδάτην ἐνθα ἔπειτα, εἰς μνήμην τῆς μάχης παύτης, ἰδρυσεν τὴν Νικόπολιν παρὰ τῷ Λύκιῳ. Ἦντε δ' ἔφυγεν ὁ Μιθριδάτης, μετὰ τῆς πύστης του συζύγου, τῆς Ύψικρατείας, εἰς τὴν Κολχίδα, και τοῦ Πομπηίου, νικήσαντος και τὸν Τιγράνην, και εἰσελάσαντος εἰς τὰς Καυκασίας χώρας, μετέβη εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον. Καὶ ἐκεῖ δὲ μετὰ ἐβουλεύετο, μετὰ τὴν μετὰ τοῦ Τιγράνου εἰρήνην, να συνελάσῃ μετὰ τῶν Γαλατῶν εἰς Ἰταλίαν ἄλλ' ἢ ἀπανθρωπία του τῷ ἀπεξένισεν τοὺς ἔγγυτάτους του, ὡς και τὸν υἱὸν του Φαρνάκην και ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ἐγκαταλειφθεὶς, ἤτοκτόνησεν ἐν Παντικαπαίῳ τῷ 64 και τὸ μὲν πρῶτον ἀπεπειράθη δηλητηρίῳ, ἀλλὰ ματαίως, διότι δι' ἐπανειλημμένης χρήσεως μικρῶν αὐτοῦ δόσεων, εἶχε κατορθῶσαι να μὴ βλάβηται ὑπ' αὐτοῦ εἶτα δὲ, βοηθεῖς ἐνός τῶν ὀπαδῶν του, ἐρίφθη εἰς τὸ ἴδιον ξίφος του. Εἰς τὸν Φαρνάκην δ' ἀφέθη τὸ βασίλειον τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλὰ τῷ 47 ἔλαβε και αὐτὸ ὁ Καίσαρ και τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν τῷ Γόμη

μειναντα Μιθριδάτην τὸν ἐκ Περγάμου (Ἀππιαν. Μισρ. πέλ. — Πλούτ. Σουλλ.).

Μεθριδάτου χώρα, ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥᾶ (Βόλγα) ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ἐνθα ἐπὶ τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου κατέφυγε Μιθριδάτης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου (Δ. Κάσπ. Σ, 8. — Tac. Ann. XII, 15).

Μεθρόνης ἢ Μιθρόνης, Πέρσης, διοικητὴς τῶν Σάρδεων, ὁ μετὰ τὴν ἐν Γραβνικῷ μάχην (334 π. Χ.) παραδούς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν πόλιν και τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, δι' ὃ τῷ ἐδόθη ἡ διοίκησις τῆς Ἀρμενίας (Ἀρρ. Δ, 17, 3. Γ, 16, 5).

Μεκκιάδης, υἱὸς Μέλανος, Χίος, εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιότερων λιθογλύφων, τῆς 35ης Ὀλυμπιάδος περίπου (Plin. XXXVI, 5).

Μεκκίων, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος (Λουκ. Ζευξ. 8).

Μέκκος, σοφιστὴς Ἀθηναῖος ἐπὶ Σωκράτους (Πλάτ. Λυσ. 204).

Μέλυθος, 1) ἴδ. Ἀναξίλαος. — 2) Νέος Ἑθναῖος, εἰς ὃν ὁ πρέσβυς τῆς Πελοίας Διομέδων προσέφερε πάντα τὰ λαντα ἵνα κερδήσῃ τὸν Ἑπαμεινώνωδον ὑπὲρ τῶν σχεδίων του (Νερ. Βρ. 1).

Μέλυλος, ἀρχαῖος ποιητὴς (Καλλ. Ἑπ. ΚΗ, 3).

Μέκων, 1) Φαναμάχου, Ἀθηναῖος ζωγράφος, σύγχρονος και συνεργάτης τοῦ Πολυγνώτου, ζωγραφίσας εἰς ἓνα τοῖχον τῆς Ποικίλης Στοᾶς Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπειδὴ δ' εἰς αὐτὴν παρέστησε τοὺς βαρβάρους μελίκωνας τῶν Ἑλλήνων, καταδικάσθη εἰς τριάκοντα μναῖν (3000 δρ.) πρόστιμον. — 2) Γλύπτης ἐν Συρακούσαις, κατασκεύασεν ἐντολῇ τῶν υἱῶν τοῦ Ἱέρωνος, τῷ 215 π. Χ., δύο ἀνδριάντας αὐτοῦ, τὸν μὲν κεζόν, τὸν δ' ἔρικπον (Πλουσ. ΣΤ, 12, 4).

Μελητόπολις, ἴδ. Μυσία.

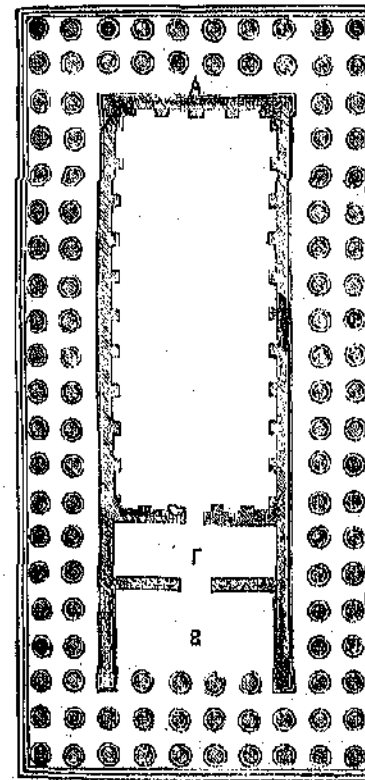
Μιλήτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος και τῆς Ἀρτίας (ἢ Δημόνης) ἐν Κρήτῃ. Ἀγαπητὸς τοῦ Μίνωος, τοῦ Σαρπηδόου και τοῦ Γαδμάνουος, ἔφυγε μετὰ τοῦ δευτέρου εἰς

Καρίαν, τῷ Μίνωος ὑποπτεύσαντος ὅτι ἐποφθαλμία εἰς τὸν θρόνον του, και ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν. Ἔσχε δ' ἐκ Κυανέας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μενάνδρου, τέκνα τὸν Καῦνον και τὴν Βύβλιν.

Μιλήτος, 1) πόλις, ἢ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος Ἰδρυθεῖσα και ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὲν (Ἰλ. Β, 868) Καρικὴ, ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων

δὲ ὡς κυρίως Ἰωνικὴ ἀποικία μνημονευομένη. Ἔκειτο ἀπέναντι τῶν ἐκροῶν τοῦ Μαϊάνδρου,

ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Λαυρίου κόλπου. Ἐκτισε δ' ἐπισήμως και πολυαρθμούς (ὀγδοήκοντα) ἀποικίας, τὰς εἰς Πόντον, και προσέτι τὴν Κύ-

ζικον, τὴν Σινώπην, τὴν Ἄβυδον, τοὺς Τόμους, τὴν Ὀλβίαν κτλ. ὡς και τὴν Ναύκρατιν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦν δὲ πατὴρ τοῦ Θάλητος, ἐνός τῶν ἐπὶ σοφῶν, τῶν φιλοσόφων Ἀναξιμάνδρου και Ἀναξιμένους, τῶν λογογράφων Κάδμου, Ἐκατοίου και Διονυσίου. Τῷ 494 π. Χ., κυριευθεῖσα, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ε, 30. 35. ΣΤ, 18), και ὁμοίως ἔπειτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, και ἔκτοτε ἤρξατο παρακμάζουσα (Ἀρρ. Α, 19). Συνίστατο δ' ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐκ τῆς ἔξω και ἔσω πόλεως, περιτειχιμένην ἀμφοτέρων ἢ δ' ἔσω εἶχε και φρούριον. Εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, οὓς ἐκάλυπτον αἱ Τραγασαῖκαἱ λεγόμεναι ἤσοι (Ἀάδη, Δρομίσκος, Πέρνη).

Ἦδη δὲ, συγχωσθεῖσα ἢ παραλία, ἔχει ὄλιως ἀλλοίον σχῆμα. Περιφῆμον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Μιλήσιον ἔριον (Virg. Georg. III, 306. IV, 334), προσέτι και τὸ σήπιον και τὰ ῥόδα. Εἰς ἀπόστασιν δὲ 180 σταδίων Ν τῆς Μιλήτου, εἰς τὴν θέσιν Δίδυμα, ἴδρυτο, ἐπὶ πρὸ τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, ὁ πανάρχαιος ναὸς τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, μετὰ χρηστηρίου, οὗ τὴν ἐπιμελείαν εἶχε κληρονομικῶς ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια τῶν Βραγγιδῶν. Καταστραφεῖς δ' ὑπὸ Ξέρξου, ἀνφοδομήθη εἶτα πάλιν λαμπρῶς (Στράβ. ΙΔ, 634) ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Παννονίου και Δάφνιδος, ἰώνιος, δεκάστυλος, δίπτερος, κατὰ 2)3 τοῦ Παρθενώου μακρότερος. Σώζονται δ' αὐτοῦ λείψανα τὰ μελανώτερον ἐν τῷ σχεδίῳ κεχρωματισμένα, ἐπαρκῆ ἵνα ἀποδείξωσι τὸ σχῆμα και τὰς διαστάσεις αὐτοῦ. — 2) Ἀρχαία πόλις ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 647) κατὰ τὴν Β παραλίαν τῆς Κρήτης. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἤδη καταστραμμένη. Φαίνεται δ' ὅτι ταύτης τὸ ὄνομα μετεδόθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν.

Μελτιάδης, 1) ὁ πρεσβύτερος, Ἀθηναῖος, Φιλαίδης τὸν δῆμον, υἱὸς Κυφέλου, σύγχρονος και ἀντίπαλος τοῦ ἡμοδήμου τοῦ Πεισιστράτου, προσκλήθεις ὑπὸ τῶν Δολόγ-

κων, λαού της Θρακικής Χερσονήσου, πιεζομένων υπό γειτόνων των, να αναλάβη την αρχήν αὐτῶν μετέβη ἐκεῖ τῷ 559 π. Χ. καὶ ἤρξε παρ' αὐτοῖς (Ἡρόδ. ΣΤ', 34). Μετέβησαν δὲ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν θανατωθέντος ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ του Κίμωνος τοῦ Στησαγόρου, πρῶτον ὁ Στησαγόρας, ἐξοκλουθῆσας τὴν ἐν Λαμψάκῳ πόλεμον, καὶ εἶτα ὁ 2) Μιλτιάδης, ὅστις τῷ 524 διατέλεσεν ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 518, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Στησαγόρου, ἐπέμφθη εἰς Θράκην ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Θρακικοῦ βασιλέως Ὀλόρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀθηνῶν, ἐκδιώξας ἐκεῖθεν τοὺς Πελασγοὺς (Ἡρόδ. ΣΤ', 140), ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Δαρεῖον κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἐπρότεινε δὲ τότε νὰ καταδαψίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ γέφυραν, καὶ διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Δαρείου ν' ἀπελευθερώσῃσι τοὺς ἐν Ἰωνίᾳ Ἑλληνας· ἀλλ' ὁ Ἰστιάς, καταγγέλλας ἐματάσας τὸ σχέδιόν του. Ὅτε δὲ, καταπιεσθεὶς τῆς Ἰωνικῆς στάσεως, οἱ φοινικικοὶ στόλοι καθυπέταξαν τὰς νήσους,

στάσεις καὶ ἀνακαλέσας τὰς πρόστην πατρίδα ὑπηρεσίας του, ἃς ἀναγνώρισας ὁ δῆμος, ἐξελέξατο αὐτὸν τῷ 490 ἕνα τῶν δέκα στρατη-

γῶν κατὰ τοῦ εἰσβάλλοντος Δαρείου. Πείσας δ' ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς μάχης ἐκ παρατάξεως τὸν ἀρχιστράτηγον Καλλιμαχον, καὶ ἐν Μαραθῶν τῶν συστρατῆγων του αὐτοῦ, ὡς τῷ ἐμπειροτάτῳ τὴν διαρκῆ ἀρχὴν ἀναθέντων, ἐκέρδησε, τῷ σепτεμβρίῳ 490, τὸν ἐπώνυμον τοῦ πεδίου ἐκείνου περίφημον θρίαμβον (Ἡρόδ. ΣΤ', 43. — Πλάτ. Ἀριστ. Ε) δι' ἃ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ εἰκόνι, τῇ ἀνατεθειῇ ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ πρὸς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατορθώματος ἐκείνου, αὐτὸς προεῖχε μεταξὺ πάντων τῶν πολεμιστῶν. Εἶτα δὲ καὶ ἄλλα μνημεῖα ἀνηγέρθησαν εἰς τιμὴν του. Καὶ μετ' ἄλλας δὲ στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας, ἀπήτησεν, ἰσως καὶ ἰδίους ἐκδικήσεις λόγους ὑπηρετῶν, νὰ τῷ ἀνατεθῇ νὰ τιμωρήσῃ τὰς νήσους αἰτίνας εἶχον κηρυχθῆ ὑπὲρ τῶν Περσῶν, ἰδίως τὴν Πάρον· ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχεν. Ἐν πτώσεως δὲ τυχαίας θειῶς τραυματισθεὶς, ἠναγκάσθη μετὰ 26 ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰς Ἀθήνας. Ἦτοτε ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἀντίπαλοι του, ἰδίως οἱ Ἀλκμαωνίδαι, καὶ ὁ Σάνθιππος τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι ἐξηπάτα τὸν δῆμον, τῇ ἐμπιστοσύνῃ αὐτοῦ καταχρώμενος, καὶ ἐπέτυχε τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 τῶν τότε δραχμῶν). Ἀθηνῶν δ' ὁ Μιλτιάδης ν' ἀποτίσῃ τὴν ποσότητα ταύτην, ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν του πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς (Πλάτ. Πτολ. 513. — Ἡρόδ. ΣΤ', 40, 104, 132. — Πλούτ. Κόμ.).

Μελτώ, (καὶ Ἀσπασία) ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου (Αἰλ. Π. i. Π. 1).

Μελυός, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας (Ἡρόδ. Α, 173), εἶτα δὲ περιορισθὲν εἰς ἐπικουρίαν τῆς ὀρεινῆς χώρας μεταξὺ Λυκίας, Παμφυλίας καὶ Φρυγίας, καὶ ἐπὶ τῶν Σελουκιδῶν εἰς τὴν τῆς ἐκτάσεως μεταξὺ τῶν πόλεων Τερμησοῦ καὶ Σαγαλασσοῦ, ἥς τὸ ΒΔ μέρος ἐλέγετο Καβαλία, πρωτεύουσαν ἔχον τὴν Κίβυραν. Ἡ χώρα ἦν μὲν ἀγρία, ἀλλ' οὐχὶ ἄφορος, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ἀφ' οὗ ἐ-

νίκησαν τὸν Ἀντίοχον, ἐδωρήσαντο αὐτὴν τῷ Εὐμένει. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐλέγοντο Μελῶνι (Ἡρόδ. Ζ, 77).

Μέλων, ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, ῥωμαλεώτατος καὶ περφημῶς διὰ τὴν πολυφαγίαν του. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσταδιοδρόμησέ ποτε φέρων τετραετῆ ταῦρον ἐπὶ τῶν ὄμων του, καὶ ἔφαγεν αὐτὸν ἔπειτα ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Διηγούντο ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Σουβαριτῶν μάχην, τῷ 510 π. Χ., προηγήτο τοῦ στρατοῦ τῶν συμπατριωτῶν του, ῥόπαλον φέρων καὶ λεοντήν. Ἠθελῆσε δὲ ποτε νὰ σχίσῃ διὰ τῶν χειρῶν του κορμὸν δένδρον, ἀλλ' αἱ χεῖρες του συνελήφθησαν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς ἀσπασῇ, καὶ ἀπέθανε, κατασπαραχθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ θηρίων (Στρώβ. 263).

Μεμιάλλωνες, Διονυσιακὸς θίασος γυναικῶν ὡς αἱ Βάκχαι (Στρώβ. I, 8, 10). Ἰδ. Διόνυσος.

Μῆμος, 1) Ἦγας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἄρεως, καὶ ταρεῖς ὑπὸ τὴν νήσου Προχύτην παρὰ τῇ Σικελίᾳ. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων. — 3) Ἦγας τοῦ Διόλου, βασιλέως τῆς Διολίδος. — 4) Ἦγας τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανούς, κατὰ Βιργίλιον (Αἶ, Χ, 720) τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τοῦ Πάριδος γεννηθεὶς, τὸν Αἰγείαν παρακολουθήσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Μεζεντίου φονευθεὶς. — 5) Ἐκ Βεβρόνων τῆς Βιθυνίας, φονευθεὶς ὑπὸ Καστορος ἐπὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μῆμος, προέκτασις τοῦ Τιμῶλου, εἶτι καὶ νῦν τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα, παρατεινομένη δὲ Δ μεταξύ Σμύρνης καὶ Κολοφῶνος, καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου Ἰωνικὴν Χερσονήσον, ἀφ' ἧς προεκτείνονται τὰ 3 ἀκρωτήρια, τὸ Κορυφαῖον (ν. Κόρικα), τὸ Ἀργεννον (ν. Ἀσπρον) καὶ ἡ Μέλινα ἀκρᾶ. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὴν διατομὴν τοῦ ἰσμοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ὅστις εἶχε πλάτος 7 μιλίων (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 172. — Θουκ. Π, 34. — Στρώβ. ΙΑ, 645).

Μεμλίαιμαθας, ἰδ. Ἰαμβλικὴ ποίησις.

Μεμμεναίμαθας, Κολοφώνιος, ἐλεγεια-

κὸς ποιητὴς, ἀκμάσας μεταξὺ 630 καὶ 600 π. Χ., σύγχρονος ἀλλὰ πρεσβύτερος τοῦ Σβίλωνος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ πατρίς του ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας ὑποδουλωθεῖσα, εἶχεν ἑκτραπῆ εἰς βίον ἡδουπαθῆ καὶ ἐκδεδηγημένον, ὅστις ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐλεγείων του. Ἐντελής ἀφιστάμενος τῶν πολιτικῶν σχέσεων, περὶ ἃς περιστρέφοντο συνήθως τῶν προκατόχων του τὰ ποιήματα, περιοριζέτο αὐτὸς ψάλλων τὰ ἀτομικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὰς φιληδόνους καὶ θηλυπρεπεῖς ἐντυπώσεις. Πρὸ πάντων καὶ πρῶτος ἐξεργάσθη τὴν ἐρωτικὴν ἐλεγείαν. Ἀγαπᾶν (ἢ ἴσως πλάττων ὅτι ἡγάπα) νέαν τινα ἀσλήτριαν Ναννῶν, καὶ ἤδη πρεβεθηκώς αὐτὸς, ἐψάλλεν εἰς στίχους συμπαθεῖς καὶ θρηνώδεις τὸ βραχὺ τῆς νεότητος, καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ δυσειδοῦς καὶ περιφρονομένου γήρατος. Ἀπεκάλεσε δὲ διὰ τοῦ ὄνομαιος τῆς ἐρωμένης ἦν ἤδα, συλλογὴν ἐρωτικῶν ποιημάτων εἰς 2 βιβλία. Δὲν παρέδλεπεν ὅμως καὶ τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἔγραψεν ἐλεγείον περὶ τῆς μάχης τῶν Σμυρναίων κατὰ Γύγου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν. Ὁ Στράβων λέγει (ΙΔ, 643) ὅτι ἦν αὐλητὴς ἄμα καὶ ποιητὴς ἐλεγεῖας, δι' οὗ φαίνεται αἰνιτικῶς, ὅτι τῶν ἐλεγείων του αὐτὸς καὶ τὴν μουσικὴν συνέταττε καὶ ᾄδει. Σωζόνται δ' αὐτοῦ ὀλίγα λείψανα μόνον, πολλὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον ὕψους χάριν ἐλέγχοντα (Συλλ. Bergk. poet. lyr. Græc).

Μῆμος, ὁ ὑποκριτὴς ὁ κύριον ἔργον ἔχων τὴν ἐπὶ τὸ καμικώτερον μίμησιν τρόπων ἢ φωνῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ζῴων (Phaen. V, 5. — Ἀριστοτ. Πτολ. LXXVI), εἰς πλατείας ἢ ὁδοὺς πρὸς διασκεδασίαν τοῦ ὄχλου, ἢ καὶ εἰς τραπέζας πλουσίων (Πλούτ. Συλλ. Β. ΑΣΤ'). Μετηγήθη δὲ κατόπιν τὸ εἶδος τοῦτο καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξ ἀπλοῦ διαλόγου ἀνεπύχθη καὶ ὅλον δράμα, τὸ πρῶτον ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα εἰς τὰς κατ' ἔτος τελουμένης πανηγύρεις τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλων θεοτήτων, μετὰ τῆς τοῦ Ἑλλήνας, καὶ μάλιστα τοῦ τῆς Σικελίας, χαρακτηρίζουσας εὐθυμίας, ἀνά-

και ευτραπείας και άστειότητος, ως και ευφύας περι την παρατήρησιν, ού μόνον διεκωμωδοῦντο αὐί πολιτικά σχέσεις και περιστάσεις, αλλά και ἐν άστειαίς μιμήσει περιστῶντο οί τρόποι και τὰ ἤθη πασῶν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Διεκρίνοντο δ' οί μιμοί εἰς δύο κατηγορίας, τοὺς σπουδαίους, τοὺς εἰς ἠθικὸν σκοπὸν ἀφορῶντας, και τοὺς γελοίους, τεινοντας εἰς τὸ νά παραστήσωσιν ἐπὶ τὸ γελοιώδεστρον ἐκάστης κοινωνικῆς τάξεως τὰ ἰδιόζοντα ἔθιμα. Μνημονεύεται δὲ και ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀνδρείων και γυναικείων, ἧτοι τῶν χαρακτήρας και τρόπους ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν κυρίως ἀποιμιμωμένων. Ὡς εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μιμογράφων μνημονεύεται ὁ Σώφρων, πεζῶς μὲν γράφων, και τὸν τρόπον τῶν δημῶδων μίμων ἀκολουθῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν και τὴν ἐντεχρον διασκευὴν τῶν παραστάσεων του ἐν τοῖς ποιηταῖς καταλογιζόμενος (Ἀριστ. ποιητ. Α, Β). Γράφειν διὰ τὰς ὁδοὺς και τὸν ὄχλον, οὐχὶ διὰ τὸ θέατρον, μετεχειρίετο, ως ἦν ἐπόμενον, γλῶσσαν μάλλον δημῶδη, άστειότητος ευφύεις μὲν, ἀλλ' ὀπωσοῦν τραγείας, και πολλὰς κοινὰς παραιμίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ πινά διεσώθησαν (Βοικου 1867). Τοὺς μίμους τούτους μετέφερον ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας εἰς Ἀθήνας, και ἐποίησάτο αὐτῶν χρεῖτην και εἰς τοὺς διαλόγους του· ὁ δὲ Θεόκριτος, τὸ ὕψος και τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν αὐτῶν ἀκολουθῶν, τοῖς ἔδωκεν ωραίαν ποιητικὴν περιβολὴν, ἐξ ἧς ἐπήγαγε τὸ εἰδύλλιον· και τοῦ Σώφρονος ἡ ἐπιρροή διαρκίνεται και εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ῥωμαίου Περσίου. Ἰκ Σικελίας δὲ μετέβησαν οί μιμοί και εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, και ἐκαῖθεν και εἰς τῆς Γόμης τὰς τριόδους και, ἔνεκα τῆς ἤττον ποιητικῆς τάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πνεύματος, εἰς αὐτὰ τὰ θέατρα, καταλαβόντες τὴν θέσιν τῶν σατυρικῶν δραμάτων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τραγηδίας, μετ' ἐπιτάσεως χυδαίων και πολλὰκις αὐτοσχεδίων βωμολογιῶν εἰς τὴν τραγείαν και ἀτημέλη-

των γλῶσσαν τοῦ ὄχλου, και ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων δραματικῆς πλοκῆς. Μετὰ τῶν ἀνδρῶν δ' ἀνήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν και γυναῖκες, ὀρχήστριαί, τῆς ἐσχάτης κατηγορίας ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν ἠθῶν. Ἡ προσωπίς εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ, και ἄνδρες και γυναῖκες ἔφερον λεπτήν, βραχεῖαν, μᾶλλον ἄσημον ἀναβολὴν, και ἦσαν γυμνόποδες. Ἐνθα δ' ἐκράτουν οί Ῥωμαῖοι, ἄρα και ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν χρόνων μάλιστα τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἔμειναν τὰ τοιαῦτα θιάμματα ὅπως ἔξένα, και οί ὀποκριταί, οί τὸ ἦθος ἀτόμων ἢ τάξεων ἀποιμιμωμένοι, ἐλέγοντο ἡθοποιοί ἢ ἡθολόγοι· ὁ πρῶτος δ' ἐν αὐτοῖς ἐκαλεῖτο πρωτόμιμος.

Μιμόγραφα, πρωτεύουσα τῶν Ἰνδοκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου κατὰ τὴν Ἀ Ἰνδικὴν παραλίαν, ἐν τῇ ἰσχυρᾷ και ἐμπορικῇ ἐπικρατεῖα τῆς Λαρκίης, παράγουσα ἰδίως βαμβακερὰ ὑφάσματα. Κατ' Ἀρριανὸν, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς νῦν Καμβάης, κατὰ νεωτέρους παρὰ ταῖς ἐκδολαῖς τοῦ Ἰνδοῦ, ἢ ν. Τάττα.

Μιμοαῖος, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀρατίας, κατὰ τὴν Ἀ ἀκτὴν, λίβανον και μύρα ἐμπορευόμενος. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν Καρήνα ἢ Κάρινα (Στράβ. 12Γ, 768).

Μίνδαρος, Σπαρτιάτης ἀναλαβὸν τῷ 411 π. Χ., μετὰ τὸν Ἀστύοχον, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στόλου ἐν Μιλήτῳ. Ἐκείθεν μετὰ 75 πλοίων ἐπλευσεν εἰς Ἑλλάδα, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νά συνενωθῆ μετὰ τοῦ Φαρναβάξου, ἀλλὰ παρακολουθήσαντες αὐτὸν ὁ Θρασύβουλος και ὁ Θράσυλλος μετὰ μέρος τοῦ ἐν Σάμῳ σταθμμένου ἀττικοῦ στόλου, τὸν ἐνίκησαν ἐν Ἀβύδῳ (Θουκ. Η, 85. 104). Ὅτε δὲ, μικρὸν μετὰ ταῦτα, ἀνέλαθεν ὁ Ἀλκιβιάδης τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀθηναίων, κατετροπώθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους τοῦ 410, κατὰ γῆν και θάλασσαν ὁ Μίνδαρος ἐν Κυζίκῳ, και ἔπεσε και αὐτὸς εἰς τὴν μάχην. Ἐῖτε οί ἐνακομεινόντες ἀρχηγοὶ ἐπεμψαν εἰς τὴν Ἑβροεῖαν τῆς Σάρτης τὴν περίφημον ἐκείνην λακωνικὴν ἐκθεσιν· «Μίνδαρος ἀπεσῶα (ἀπέθανε). Ἡ εἰνῶντι τ'

ὄνδρες. Ἀπορέομεσ τί χρῆ δρᾶν» (Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 16.—Πλούτ. Ἀλ. ΚΖ.—Διόδ. ΙΓ, 38).

Μίνθη ἢ Μένθη, νύμφη τοῦ Κωκυτοῦ, ἐρωμένη τοῦ Πλάτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὀμώνυμον φυτὸν. Αὐτῆς ἐπώνυμον ἦν τὸ ἄθος Μίνθη (ν. Ἀλβένα), Ἀ τῆς Πύλου, ἔχον εἰς τοὺς πρόποδας ναὸν τοῦ Ἄδου και ἄλλος τῆς Δήμητρος (Στράβ. Η, 344.—Ου. Μαι. Χ, 728).

Μιννοαῖοι, ἔθνος οἰκοῦν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ (Διον. περιηγ. 459).

Μινύοι, ἴδ. Ὀρχομενός.

Μινύας, ὁ ὑποτιθέμενος γενάρχης τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πλούσιος βασιλεὺς, κατ' ἄλλους ἄλλης καταγωγῆς, υἱὸς Χρύσου, Ὀρχομενοῦ, Ἐτεοκλέους, Ποσειδῶνος, Ἀρεως, ἢ ἄλλων. Νυμφευθεὶς δὲ τὴν Τριτογένειαν (θυγατέρα τοῦ Αἰόλου) ἢ τὴν Κλυτοδώραν, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ὀρχομενὸν, Πρέσβωνα, Ἀθάμκντα, Διοχθόνδαν, και πολλὰς θυγατέρας. Κατὰ τὰς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου (IV, 1, 390), ἔορταζομένων τῶν Διονυσίων, ὅτε αἱ ἄλλαι γυναῖκες μετέβησαν εἰς τὰ ὄρη πανηγυρίζουσαι, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, Ἀλκαθὴ (ἢ Ἀλκιθὴ), Λευκίπη και Ἀρσίπη (αἱ Μινυάδες λεγόμεναι) ἔμειναν κατ' οἶκον, τὸν ἰστὸν αὐτῶν ἐργαζόμεναι. Ἐῖτε παρέστη αὐταῖς ὁ Διόνυσος ὑπὸ μορφήν νεανίου, και τὰς παρήνεσὲ νά μεταβῶσιν εἰς τὴν πανηγυριν και μετάσχωσι τῶν μυστηρίων. Ἐπειδὴ δ' ἠρνήθησαν, μετεμορφώθη αὐτὸς ἀληλοδιαδόχως εἰς ταῦρον, λέοντα, κύνθηρα, και ἐνήργησε γάλα και νέκταρ νά ἐκρεύσῃ ἐκ τοῦ ἰστοῦ. Ἐῖτε, ἐντρομοί, ἔθεντο κλήρον τὶς ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἑορτὴν, και ὁ κληρὸς ἔπεσεν ἐπὶ τὴν Λευκίπην, ἧτις και ἐν Βακχικῇ μανίᾳ ἐσπάραξε τὸν υἱὸν τῆς Ἰππασον. Καὶ αἱ ἄλλαι δ' ἐξεμάνησαν· ὁ δ' Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς νυκτερίδα και εἰς γλαυκά. Εἰς τὸν Μινύαν ἀπέδεδετο ἡ εἰκοδομή τοῦ πρώτου ὑπογαίου Ὀησαυροῦ, τοῦ εἰσέτι

σώζομένου ἐν Ὀρχομενῷ· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ πόλει ἐδείκνυτο και ὁ τάφος του.

Μινυεὸς ἢ Μινυήτιος, 1) ποταμὸς τῆς Ἠλίδος, εἶτα Ἀνυγρος κληθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 722).—2) Ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ εἶτα Ὀρχομενός (Διόδ.).

Μίνυτις, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατατοξευθέντων Νιοβιδῶν (Ἀπλδ. Γ, 5. 6).

Μινώα, 1) Μικρὰ νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀκτῆς, μεθ' ἧς διὰ γεφύρας συνδεομένη, ἀπετέλει τὸν λιμένα τῆς Νισαίας (Θουκ. Γ, 50. Δ, 67), ἴδ. Μεγαρίς.—2) Πόλις ὄχυρὰ τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, ΒΑ τῆς Ἐπιδάουρου Λιμηρᾶς, ἐπὶ ὀρωνύμου ἀκρωτηρίου (ν. Μονεμβασία) (Στράβ. Η, 368).—3) Πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὴν ΒΔ παραλίαν, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Δρεπάνου και Φακοῦ (ν. Κανέα).—4) Ἐτέρα πόλις αὐτόθι ἀνατολικώτερον, κατὰ τὸ στενωτέρον μέρος τῆς νήσου.—5) Πόλις τῆς Σικελίας. ἴδ. Ἡράκλεια, 10.

Μινωῖδες νῆσοι, τινὲς τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τοῦ Μίνως κυριευθεῖσαι (Ἀπλν. Ἰδ. Β, 519).

Μίνως, ὁ φημιζόμενος ὡς πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, προγενέστερος τῶν Τρωικῶν, ἰδρυτὴς τῆς τῶν Κρητῶν θαλασσοκρατίας, και τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀργανωτῆς. Καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Ν, 450. Ξ, 322. Ὀδ. Α, 321. 568. Ρ, 523. Τ, 178) ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς και τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Φοίνικος, ἀδελφὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, κατῆρ τοῦ Δευκαλίωνος και τῆς Ἀριάδνης, και πάππος Ἰδομενέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κνωσοῦ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του Διὸς ἰδίως εὐνοούμενος και προστατευόμενος. Ἦν ἐκφρασὶν (ἐν Ὀδῳ. Τ, 179) «ἐννέα ἔτη βασιλευεν» (ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν) ἐξήγησαν οἱ μετὰ ταῦτα οὕτως, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἀνά πᾶσαν ἐγγεαετῖαν, μεταβαίνων εἰς τὸ ἱερὸν σπήλαιον τοῦ Διὸς, συγβουλευέετο τὸν θεὸν περὶ τῆς

νομοθεσίας ἣν συνέταπτεν, ὥστε πᾶσαι αὐτῆς αἱ διατάξεις ἦσαν θεῖαι ἐπιταγαί. Οἱ λογογράφοι τῆ ἀπέδιδον ἀδελφῶν καὶ τὸν Σαρπηδόνα, καὶ ἐκ τῆς Παισιφῆς τέκνα τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεον, τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδην καὶ Φαίδραν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξ ἄλλων γυναικῶν. Μεταγενέστεροι δὲ, τὸν μῦθον χρονολογικῶς θέλοντες νὰ διαρρυθμίσωσι, παρεδέχοντο ἕνα Μίνωα Α καὶ ἕνα Μίνωα Β, τὸν μὲν υἱὸν τοῦ Διὸς, υἰοθετηθέντα ὑπὸ Ἀστερίωνος, υἱοῦ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας εἰς Κρήτην μετακλήσαντος Τευτάμου, υἱοῦ τοῦ Διῶρου, τὸν δὲ ἔγγονον τοῦ πρώτου, σύζυγον δὲ Παισιφῆς, θυγατρὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Περσηίδος, πατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν λοιπῶν. Ἀποθανόντος δ' ἄπαιδος τοῦ Ἀστερίωνος (ἢ Ἀστερίου), ὁ Μίνως, θέλων νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, δισχυσήθη ὅτι οἱ θεοὶ εἴχον ταῦτο ἀποφασίσει, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὅτι εἰσήκουον πάσας του τὰς εὐχάς. Ἐδεήθη ἐπομένως τοῦ Ποσειδῶνος νὰ τῆ πέμψῃ ταῦρον ἐκ τῶν κυμάτων, ὃν αὐτὸς θὰ εἶθε τῆ θεῶν ἐπιμψε δ' ὁ Ποσειδῶν τῆ ὄντι λαμπρὸν ταῦρον, ὃν ἰδόντες οἱ Κρήτες, τῆ ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν ἀλλ' ὁ Μίνως εἰς τὸν θεὸν εἴθυσεν ἄλλον ταῦρον κατώτερον, τοῦτον πέμψας εἰς τὴν ἀγέλην του. Ἐπὶ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, ἐνέδραλε λύσαν εἰς τὸ ἕρπον, καὶ εἰς τὴν Παισιφῆν ἔρωτα πρὸς αὐτὸ. Καρπὸς δὲ τοῦ ἔρωτος τούτου ὑπῆρξεν ὁ Ἀστερίων, ὁ κληθεὶς Μινώταυρος. "Οὔτε δ' ὁ Ἀνδρόγεως (ἰδ.) υἱὸς τοῦ Μίνωος, ἐθνακτώθη ἐν Ἀθήναις, ἐξεστράτευσεν ὁ Μίνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐθάσαν αὐτούς, πρὸς ἐκδέχασιν, ἀνά πᾶσαν ἐννεαετίαν νὰ πέμπωσιν ὡς φόρον εἰς Κρήτην 7 παῖδας καὶ 7 κοράσια ὡς τροφὴν τῷ Μινωταύρῳ (ἰδ. Θησεύς). Ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας δὲ ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ Μέγαρα (ἰδ. Νίσοος), θαλασσοκρατῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ (Ἠρδ. Γ, 122. — Θουκ. Α, 4, 8). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι παριστώσιν αὐτὸν ὡς ἔμφρονα καὶ δικαῖον ἡγεμόνα· ἄλλοι δὲ φέροι ἕμως ἐ-

κείνων μεταγενέστεροι παραδόσεις τὸν λέγονσι τύραννον ἀδικον καὶ σκληρὸν, πιθανῶς ἐξ Ἀθηναίων πηγάζουσαι καὶ μετὰ τῶν περὶ Θησεύς διηγήσεων συνδεόμεναι. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 322), ἐν ᾧ λέγεται ὅ λ σέ φρων, ἀποδίδουσί τινες εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ θεωροῦσιν ἐπομένως ὡς ἐν ἔπειτα χρόνοις ἐπιτήδες παρρησιασθέν. Ἀπέθανε δ' ὁ Μίνως ἐν Σικελίᾳ (Ἠρδ. Ζ, 170) διώκων τὸν Δαίδαλον (ἰδ.), ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Κοκκάλου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ κατακλιθεὶς εἰς λουτρὸν πνιγμένον. Μετὰ ταῦτα ἐλέγεται ὅτι κατεστράφη ὁ τάφος αὐτοῦ, καὶ τὰ ἄσπῃ ἐκομισθήσαν εἰς Κρήτην, καὶ ἀνηγγέρθη ἐκεῖ μνημεῖον αὐτῷ· ἐν δὲ τῷ Ἰλθῆ ἐγκατέστη μετὰ τοῦ Αἰάκου καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος δικαστῆς τῶν νεκρῶν, ὡς περιγράφεται καὶ ἐν Ὀδυσσεύς Α, 567. Ἀλλὰ τινὲς τῶν κριτικῶν θέλουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο μεταγενεστέρως παρεῖσαντον, καὶ παριστῶν αὐτὸν οὐχὶ ὡς τῶν ψυχῶν δικαστῆν, ἀλλ' ὡς διατηροῦντα καὶ ἐν τῇ κάτω κόσμῳ τὸ ἀξιωματὸν τοῦ δικαστοῦ βασιλέως.

Μινώταυρος, θηρίον συνήθως παριστῶμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἐνίοτε ὅμως καὶ τὸ ἐναντίον, σῶμα ταύρου μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης. Ἐν οἷς τῆς Παισιφῆς καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνωϊ (ἰδ.) πεμπεθέντος ταύρου, ὁ Μίνως κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Κνωσσῷ λαβύρινθον, καὶ τῆ ἐδίε νὰ κατατρόγῃ καταδικασμένους κκυόργους, καὶ τὰ ἐξ Ἀθηναίων εἰς φόρον πεμπόμενα παῖδια καὶ κοράσια, μέχρις εὐ ὁ Θησεύς (ἰδ.) τὸν ἐφόρυσεν. Καὶ οἱ φεοινικὲς ἐπίστευον εἰς ἀνθρωποκτόρον ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποθυσίας δεχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἢ περὶ Μινωταύρου διέξ ἐκείθεν μετέβη εἰς Κρήτην, καὶ ἴσως τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ξενικοῦ τούτου θρησκευτικοῦ αἰνιγματοῦ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος φόρος τοῦ Μινωταύρου.

Μισσαγένης, ἰ) νόθος υἱὸς τοῦ Μασσαγίας, ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Περσέως πεμφθεὶς

εἰς βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες τὸν ἐπεριποίησαν ἀσθενήσαντα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Liv. XLII, 29. 62. XLIV, 4. XLV, 14. — Val. Max. V, 3, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Χερσίφρονος (ἰδ.).

Μισσηνὸν, ἀκρωτήριον τῆς Καμπανίας Ν τῆς Κύμης, κληθὲν, ὡς ἐλέγεται, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐνταριασθέντος ὄπαδος τοῦ Αἰνείου (ἰδ. Μισσηνὸς καὶ Στρεβ. Ε, 245. — Virg. Ε, IV, 234). Ὀμάνιμος πόλις ἀνηγγέρθη ἐκεῖ ἀφ' οὗ τοῦ Αὐγούστου ὠρίσθη τὸ μέρος τοῦτο ὡς σταθμὸν τῆς ναυτικῆς μοίρας διὰ τὴν Τυρρητικὴν θάλασσαν. Καὶ ἡ μὲν πόλις ἐξηφανίσθη, τὸ δ' ὄνομα παρέμεινεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον.

Μισσηνός, ὄπαδος τοῦ Ὀδυσσεύς (Στρεβ. Α, 26), ἢ τοῦ Ἐκτορος, καὶ εἶτα ὄπαδος, σαλπικτικῆς ἢ ναυκλήρος τοῦ Αἰνείου, καὶ ὃν ἐπωνομάσθη καὶ τὸ Μισσηνὸν ἀκρωτήριον (Δ. Ἀλικ. Α, 53. — Virg. Ε, V, 162. 284).

Μισθός ἢ τιμὴ, ἢ χορηγομένη ἀμοιβὴ δι' εἴαν δῆποτε ὑλικὴν ἢ πνευματικὴν ὑπηρεσίαν. Κατὰ τῶν ἀνομιμῶν ταύτην, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς συνομολογηθεῖσαν, ἢ τὴν ὀφειλομένην ἐργασίαν διὰ χορηγηθέντα μισθόν, ἐδύνατο νὰ κινηθῇ ἐν Ἀθήναις μισθόσις. Τοῦ Πρωταγόρου μνημονεύεται βιβλίον ἐπιγραφόμενον «δικὴ ὑπὲρ μισθοῦ», ἴσως τοῦ ὃν ἀπῆται παρ' ἐνὸς τῶν μαθητῶν του (Διογ. Λαέρτ. Θ, 8, 8). Μισθὸς ἐδίδοτο καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπίσης εἰς τοὺς ἰατροὺς (ἰδ.), οὐ μόνον τοὺς ἰδιωτικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δημόσιους, ὡς ἐπὶ τοὺς λεγομένους, ἦτοι τοὺς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐγκατεστημένους, καὶ ἐλέγεται σάστρον. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων αἱ ἐπάργλαι τῆς Ῥώμης ἀπέτινον τοῖς ὑπὸ τῆς Ῥώμης ἐγκατασταμένοις λειτουργοῖς μισθὸν τινα, ὅστις ἦν μᾶλλον φόρος εἰς κοινὸν ταμεῖον κατατιθέμενος, ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκεῖνοι οἱ λειτουργοί. — Εἰς τὸν στρατὸν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἤρξαντο δίδοντας μισθὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνά 4 ὀβολοὺς εἰς

τὸν πεζόν, ἀνά 2 δὲ δραχμάς εἰς τὸν ἵππεα καὶ ἐκάστην, καὶ ὅσον εἶχε νὰ προβλέπῃ καὶ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀπλίτας, ὅταν ἐπέμποντο εἰς μεμακρυσμένης ἐκστρατείας ἐκτὸς τῆς χώρας, οἷον εἰς Μικεδονίαν κλπ. καὶ ὄλον τὸ διάστημα παρατεταμένον πολιορκιῶν, ἐλάμβανον ἐπίσης ἀνά 2 δραχμάς ἕκαστος καὶ ἡμέραν (ἰδ. Μισθωτοί). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐπειδὴ πολλοὶ ἔμμενον ἄστεγοι καὶ ἀπάτριδες, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα, ἐπὶ μισθῷ μόνον ὑπηρετοῦντα.

Μισθώσις, ἡ ἐνοικίασις (κτῆματος). Ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπιτροπος ὄφρα τῶν ὠφειλῶν ἐνοικιάζῃ ἢ τοκίζῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀναλογως τῆς φύσεως αὐτῆς· ὁ δὲ ταῦτο μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων, ἐδικαιοῦτο, πληρὸν ἂν ἀνηγγέρουε ταῦτο ἢ διαθήκη δυνάμει ἢ ἐπιτροπείᾳ, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρχοντος μισθὸν τὸν οἰκον, ἦτοι αὐτὸς νὰ ἐνοικιάζῃ ἢ διαθήτῃ τὰ ὄφρα τῶν. Κατὰ δὲ τοῦ παρόνομου, παρατύπως ἢ δολίως διαθέντος τὴν περιουσίαν ταύτην ἡδύνατο νὰ κινηθῇ δικὴ μισθώσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευομένου, γενομένου ἐνήλικτος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ. Ὁ δ' ἐνοικιαστὴς παρεῖχεν ἀσφάλειαν (ἀποτίμημα) διὰ κτημάτων ἢ ἐξουσιῶν οἱ ἀποτιμηταί.

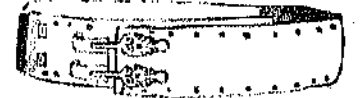
Μισθωτοὶ ἢ μισθοφόροι, πάντες οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι, ὅτε καὶ ἔθθα δὲν ὑπῆρχον δοῦλοι. "Οὔτε δ' ἠϋξῆσε τούτων ὁ ἀριθμὸς, οἱ ἄλλοτε ἐλεύθεροι μισθοφόροι ἔμμενον ἄνευ ἐργασίας· δι' ὃ καὶ ἐπὶ Καίσαρος νόμοι ἐξεδόθησαν, ἀλλ' οὐχὶ ἀκριβῶς ἐκτελούμενοι, περὶ προσλήψεως καὶ τούτων εἰς τὰ ἀγροτικά ἔργα, ὡς φερ' εἶπεῖν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμένων (Suet. Caes. XLII). Μισθωτοὶ δ' ἀπέδρασαν, ἐν μεταγενεστέρους χρόνοις, καὶ οἱ στρατιῶται, οἵτινες κατ' ἀσχάς ἦσαν ἄμισθοι, διότι ἕκαστος πολίτης ὠφειλεν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον τῆς ἡλικίας του, νὰ ὑπηρετῇ, πρὶν ὑπεράσπασιν, καὶ εἰς τοὺς πολέ-

μους τῆς πατρίδος του, ὁ εὐπορος ὡς ἱππεὺς ἠοπλίτης, ὁ ἄπορος πρὸ πάντων ὡς ψιλός. Κατ' ἐξαιρέσει δὲ προσελαμβάνοντο ἐνίοτε Κρήτες, Ἀρκάδες, Κᾶρες, ὡς μισθοφόροι (Ἡρδ. Α, 171. — Παισ. Δ, 8, 8, 10, 1, 19, 4. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 23). Ἀρκάδες μάλιστα τινὲς ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἐζήτησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς μισθωτοὶ καὶ ὑπὸ τὸν Ξέρξην (Ἡρδ. Η, 26). Στρατιώτας ἐμισθουν πρῶτοι οἱ τύραννοι, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς ὄργανα ἀνεξάρτητα τῆς κοινῆς γνώμης (Θουκ. ΣΤ, 55. — Διόδ. ΙΑ, 67, 72. — Ξενφ. Ἑρ. Η, 3, 3). Πρῶτον δ' ἐπὶ Περικλέους ἤρξαντο οἱ Ἀθηναῖοι ξένων μισθοφόρων, οἵτινες καὶ ἀπλῶς ξένοι ἐκτοτε ἐλέγοντο, τακτικὴν χρῆσιν εἰς τὴν στρατὸν τῶν ποιοῦμενοι, καὶ τοὺς στρατιωτικῶς ὑπηρετοῦντας πολίτας μισθοδοτοῦντες, καὶ εἰς τοῦτο ἐδαπάνων τοὺς φόρους εἰς οὓς ὑπεχρέουν τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Ἰδίδον δὲ μισθὸν 4 ὄβολων κατ' ἄνδρα καὶ κατ' ἡμέραν, εἰς δὲ τὸν ἱππέα τὸ τριπλάσιον (2 δρ.). Διὰ τριῆρη δὲ κατέβαλλον μηνιαίως 4 — 6000 δραχμῶν. Γάστρα ἀντιπένητος λέγει κατὰ Θουκυλίδη (Α, 121) ὁ Κορίνθιος πρεσβευτὴς ἐν Σπάρτῃ «ὠνήτη ἢ Ἀθηναίων δύναμις». Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ποτιδαίας ἐλάμβανεν ἕκαστος ὀπλίτης 2 δρ. κατ' ἐκάστην, ἦτοι μίαν δι' αὐτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν ὑπρέτην του. Ἐπειδὴ δ' ἦν ἡ δύναμις τῶν πολιορκητῶν 6000, καὶ διήρκεσεν ἡ πολιορκία 20 μῆνας, ἡ ὅλη μισθοδοσία συνεποσώθη εἰς 810 τάλαντα (= 4,860,000 τῶν τότε). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέστησαν πολυάριθμα σώματα ἀνθρώπων οἵτινες ἀεργοί, ἐξόριστοι καὶ ἀπάτριδες, κατετάττοντο καὶ ἐπολέμουν ἐπὶ μισθῷ. Τοιοῦτοι ἦσαν τοῦ Ξενοφάντους οἱ Μύριοι, μισθωθέντες πρῶτον τοῖς Πέρσαις καὶ ἔπειτα τοῖς Σπαρτιάταις τοιοῦτο τοῦ Χαβρίου οἱ πελτασταί (Ἀρατ. Πλούτ. 173), οἱ ἐκ τῶν χρημάτων τῶν Δελφῶν μισθοδοτούμενοι εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον (Διόδ. ΙΣΤ, 30), καὶ Ἕλληγες μισθοφόροι ὑπέρτερον ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πολλάκις

ὡς ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν οἱ στρατηγοὶ εἰς ἐπιχειρήσεις ξένας τῇ ἐντολῇ των, ὡς καὶ εἰς πέσεις καὶ λεηλασίας συμμάχων ἐν πόλεω, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τῶν ξένων αὐτῶν στρατιωτῶν τὴν μισθοδοσίαν (Ἀρατ. Φιλιπ. Α, 46. Ἀριστοκρ. 666. 671. π. στελ. τῆς τρικρ. 1202. — Ἀθῆν. ΙΒ, 43. 532). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐφηρίσθη στρατιωτικὸς μισθὸς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ κατὰ Βεῖον πολέμου τῷ 406 π. Χ., ὀρισμένη ποσότης διὰ πᾶσαν τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐἴτα ὀρίσθη κατ' ἡμέραν καὶ ἄνδρα.

Μίτρος (ὁ), ἐν γένει κλωστή, ἰδίως δὲ ὁ στήμιον, τὸ ὑφάδιον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 762. — Ηολλδ. Γ, 32).

Μίτρα, 1) ἡ ζώνη τῆς γυναίκος περὶ τὴν ὀσφύ, δι' ἧ καὶ ἡ νέα κόρη ἢ τοιαύτης μὴ χρεῖσιν ποιουμένη ἄμιτρος λέγεται ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου (Ἦμ. εἰς Ἀρτ. 14. Ἀπλλ. Ῥόδ. Α, 388 Δ, 1024). — 2) Ζώνη τοῦ στρατιώτου ὑπὸ τῶν θώρακα, πολλάκις ἐπίχαλκος, λεπίδιωτή

ἢ ἀλυσοειδῆ πρὸς προφύλαξιν τῆς γαστρὸς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 157. 187. 216. Η, 867). — 3) Δεσμός ἢ ταινία πλουσία, ὡς ἡ περιδεομένη ἐν πανηγύρεσιν εἰς τὸν θύρον τοῦ Διονύσου (Ἀθῆν. Η, 28). — 4) Παράδεσμος ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πᾶσαν τὴν κόμην καλύπτουσα, καὶ ὑπὸ τὴν αἰγὴν ἄνωθεν, ἦν ἔφερον κυρίως οἱ Πέρσαι καὶ ἄλλοι βάρβαροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες (Ἡρδ. Α, 195. Ζ, 62. — Ἑβριπ. Ἑκ. 914. — Θεόκρ. ΙΖ, 19), ἐκεῖθεν δ' ἐγένετο δεκτὸς καὶ παρ'

Ἄνερ. Μουσ. Πικ.

Ἕλλησι. Μιτρίον δ' ἦν μικροτέρα μίτρα,

Μισοτῶν Παρπηλῆς

Γοιγγαρία ἐν Πορτηῆς

μὴ δεδεμένη ὑπὸ τὴν κεφαλῆν. — 5) Ἐπιθε-

Προτομή ἐν Δράδα

Προτομή Πηγε. Μουσίου

τον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης παρὰ τοῖς Πέρσαις (Ἡρδ. Α, 131).

Μιτραδάτης, Μήδης, ὁ ποιμὴν εἰς δὴν ὁ Ἄρπαγος, διαταγῇ τοῦ Ἀστυάγου, ἔδωκε τὸν Κῆρον βρέφος ἵνα τὸν ἐκθῆσθαι εἰς τὰ θηρία (Ἡρδ. Α, 110).

Μιτροδάτης, σατράπης τῆς ἐν Βιθυνία Δασκυλιτίδος (Ἡρδ. Α, 120).

Μινασάλκις, ἰδ. Ἀνθολογία.

Μινασέας, ἐκ Πατρῶν, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους, ἔγραψε περὶ τὰ 150 π. Χ. γεωγραφικὴν «περὶ ἡγεσιον» ἢ «περὶ πλοῦν» εἰς 8 βιβλία τοῦλάχιστον, πραγματευόμενα περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν μερῶν τῆς γῆς. Ἐκ τῶν περιωθέντων ἀποσπασμάτων αὐτοῦ δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο βαθὺς ἐπιστήμιον (Συλλ. Millier, fragm. histor. græc.).

Μινασίππος, Σπαρτιάτης, πεμφθεὶς τῷ 373 π. Χ. μετὰ στάλου εἰς Κέρκυραν, ἵνα τοὺς ὀλιγάρχους ὑποστηρίξω, ἀποσπάσθαι τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διγνώσας δὲ τὴν χάωσαν, ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν, ἣτις καὶ ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένη, ἐπεκαλέσαντο τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπεμφθῆν δ' αἱ Ἀθῆναι αὐτῇ εἰς ἐπικουρίαν πελταστάς, καὶ ὤπλισαν στόλον.

Πρὶν δ' ἢ αὐτὸς ἐκπλεύσῃ, οἱ στρατιῶται τοῦ Μινασίππου, νομίζοντες ὅτι ἐμελλε τάχιστα νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, ἐπαναστάντες διότι δὲν τοῖς ἔδιδε τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς μισθόν, τὸν ἐφόνευσαν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 4. — Δημοθ. Τιμκρ. 1188).

Μινᾶ, 1) σταθμὸς 100 δραχμῶν (= 436, 6 γραμμ.). — 2) Νόμισμα 100 δρ. Ἐν τάλαντον ἦν = 60 μναίς.

Μινάσιων, ἡγεμὸν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους (Αἰλ. Π. Γ, 19).

Μιναῖος, ἱερεὺς ταύρος τῶν Αἰγυπτίων, λατρευόμενος εἰς Ὀνούπερ τὴν Ἡλιούπολιν, ὡς ὁ Ἄπις ἐν Μέμφιδι. Διέμενον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡλίου, ᾧ ἦν καθιερωμένος. Ἐξέλιπε δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ ὑπερίσχυεν ἡ τοῦ Ἄπιος ὅτε ὁ Καμβύσης κατηδάρισε τὸν ναὸν τῆς Ἡλιουπόλεως (Διόδ. Α, 34. — Σερβ. ΙΖ, 552).

Μνήμα, μνημεῖον, ἰδ. τάφος.

Μνήμη, ἰδ. Μοῦσαι.

Μνημονεκή, ἰδ. Σιμωνίδης.

Μνημοσύνη, ἰδ. Μοῦσαι.

Μνήμων, ἐν Κρήτῃ πιθανῶς γραμματεὺς δικαστηρίου (Ἀρατ. Πολιτ. Ζ, 8. — ἰδ. Ραγλ. Ἀπαντ. Γ, ΙΣΤ, σ. 135).

Μνησαγόρας ἢ Μιλησαγόρος, Ἕλληγες συγγραφεὺς (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Μνησαρέτη, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρόνης (Πλούτ.).

Μνήσαρχος, 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου (Ἡρδ. Δ, 95). — 2) Υἱὸς τοῦ Πυθαγόρου, διάδοχος τοῦ Ἀρισταίου εἰς τὴν Πυθαγόρειον σχολὴν. — 3) ἢ Μνησαρχίδης, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. — 4) Τύραννος ἐν Χαλκίδι τῆς Βιθολίας. — 5) Μαθητὴς τοῦ Παναητίου, ἀρχηγὸς τῶν Στωϊκῶν περὶ τὰ 119 π. Χ., ἀντίπαλος τῶν ρητόρων (Cic. de Or. I, 11, 45, 48, 88. Acad. II, 32, 60. Fin. I, 2, 6).

Μνησθεΐδης, εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξενφ. Ἑλλ.).

Μνησίθεος, Ἀθηναῖος ἰατρός καὶ ποιητὴς (Ἀθήν. Β, Γ).

Μνησιθεύς, Ἰρῶς, ἀπόγονος τοῦ Ἀσασαράκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπέλυθ' εἰς Ἰταλίαν (Ἰγν. μυθ. 273).

Μνησικακεῖν, ἴδ. ἀμνηστειν.

Μνησικλής, 1) Συκοφάντης ἐν Ἀθήναις (Δημοθ. Βιωτ. 1010. — 2) Ἀθηναῖος, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, ἀικοδομήσας τὰ Προπύλαια, τ' ἀντικαταστήσαντα τὸ ἀρχαῖον ἐνεαπύλον, ἐν 5 ἔτεσιν, ἀπὸ τοῦ 437 μέχρι τοῦ 432 π. Χ., ἐπὶ δαπάνῃ 2012 ταλάντων (=12,072,000 τῶν τότε δραχμῶν).

Μνησίλεως, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκου καὶ τῆς Φοίτης, ἔχων ἀγάλμα εἰς τὸν ναὸν τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ (Ἀπλδ. Γ, 11, 1. — Παισι. Β, 22).

Μνησίλοχος, 1) εἰς τῶν Ἀ' τυράννων ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Υἱὸς Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ, ὑποκριτὴς, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποίησιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη, θυγάτηρ τοῦ Δεξιμένου ἐν Ὠλένῃ τῆς Ἀχαΐας, ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστήρος αὐτῆς Εὐρυτίανος (Ἀπλδ. Η, 5, 5).

Μνησίμαχος, ποιητὴς τῆς μέσης κοιμωδίας ἐν Ἀθήναις, οὐ ἐπτά δράματα μνημονεύονται. Σώζονται δὲ τινὰ λείψανα αὐτοῦ, μαρτυροῦντα τὴν εὐφυίαν του.

Μνηστῆρα, μία τῶν Δαναῶν, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Αἴγιον (Ἀπλδ. Β, 1, 5).

Μνωῶτες ἢ μνωταί, οἱ ἐπίσημοι δεῦλοι ἐν Κρήτῃ, ἀναλεγόμενοι πρὸς τοὺς Βίβλωτας τῆς Σπάρτης (Στράβ. Η, 817. — Ἀθήν. ΣΤ, 99). Ἡ τάξις αὐτῶν ἐλέγετο μνωταί, καὶ ἦσαν ἴσως ἐπώνυμοι τοῦ Μίνωος, ὡς τοῦ ἥρωος τοῦ ἐγγωρίου στοιχείου, τοῦ εἰς τοὺς Δωριεῖς ὑπόδουλοθέντος. Συνήρχοντο δὲ καὶ εἰς σύνοδον (Ἀριστ. Πολέ. Β, 7), λείψανον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας καὶ ἐκαλλιεργεῖν οὐχὶ εἶδα, ἀλλὰ τὰ δημόσια κτήματα.

Μιοδάκαι, μέγας λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας (Πτολμ.).

Μιόδιος, ἴδ. Μέτρα.

Μιόθακες, **Μιόθωνες**. Οἱ Ἑβραῖοι οἱ ἐν τοῖς οἴκοις τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τῶν παιδῶν ἀνατρεφόμενοι, καὶ εἶτα συνήθως ἀπελευθερούμενοι, εἰ ἀφ' ἑταί (Αἴλ. Π. Γ. Η, 43. — Ἀθήν. ΣΤ, 271. — Ἡσύχ. — Ἀριστ.)

Μισοδῶνη, ἴδ. Μισοδῶνη.

Μιοῦρα, δηλοῖ ἀρχικῶς μέροσ (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 171), ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκάστη ἀπονεμηθεῖσα μερὶς ἢ διάρχεια τοῦ βίου, «μιοῦρα βιότοιο» (Ἰλ. Δ, 170), ὡς καὶ τὸ μέρος εὐνοχίας τὸ ἐκάστη δεδομένον, καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς (Ἰλ. Γ, 101. Ὀδ. Β, 100). Ἐντεῦθεν ἐπροσωποποίησεν ἡ ποίησις τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς θεότητα τινα, ἥς τὰς ἀποφάσεις ἐδύναντο, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Η, 434. Υ, 115), νὰ μετατρέψωσιν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, καὶ ἐφ' ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐλευθερία ἐξήσκει ἐπιρροήν (Ὀδ. Α, 34). Ἐντελῶς ὁρισμένη ὅμως δὲν φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ σχέσις τοῦ Διὸς πρὸς τὴν μοῖραν, ὅτι ἐν ἧ παρ' αὐτῷ καίται τὸ ἀγαθὸν καὶ κακόν (Ὀδ. Δ, 234. Ἰλ. Ω, 527), ἀφ' ἑτέρου εἶχε στάθμην εἰς τὰς χεῖρας (Ἰλ. Θ, 19. Χ, 209), εἰς ἧς τὴν ῥοπήν ὑπέκει ἡ θέλησις αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐνίοτε δυσφοροῦσα καὶ κατεβημισταμένη· ὡστε, καθ' Ὀμηρον, ὅτε μὲν ἦσαν οἱ θεοὶ ἴσοι τῇ μοῖρᾳ, ὅτε δ' ὑπέκυπτον εἰς αὐτήν. Ἡ πολλῶν θεῶν ὑπαρξίς περιώριζε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν δύναμιν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς τῶν ἄλλων δυνάμεως, δι' ὃ καὶ λογικῶς ἠναγκάζοντο εἰ τότε νὰ παραδέχωνται ἀνωτέρου τινα ἰσχύϊν, ἣν ὅμως δὲν ἐτόλμων ἐνελεῖν νὰ προσωποποιήσωσι, χορηγοῦντες αὐτῇ ὁρισμένως ἐπιρροήν ἀνωτέραν τῆς τῶν θεῶν, ἀλλ' ἀπέδιδον αὐτῇ χαρακτῆρα σκοτεινόν τινα καὶ ἀθέβανον, καθ' ὅν, ὅτε μὲν ἀπεριόριστως ἤρχοντο ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς τῆς ἀνάγκης καὶ αἰωνίας τάξεως μέρος ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόσπαστον, ὅτε δὲ ἦν εἰμαρμένη σιδηρᾶ, ἀμετάβολος, φθονερά καὶ ὠμῆ, καὶ ἄλ-

λοτε ἐξελαμβάνετο ὡς τῇ θελήσει τῶν θεῶν ὑποτασσομένη. Ἐν Ὀμήρῳ μνημονεύεται ἡ Μοῖρα ἐνίοτε ἐνικῶς, ἐνίοτε δ' αἰ Μοῖραι, πληθυντικῶς (Ἰλ. Ω, 49), ὡς μυθικῆ προσωποποιήσις, ὡς κλώθουσαι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον κατακλώθεος λαμβάνουσι (Ὀδ. Η, 147). Ὁ δ' Ἡσίοδος λέγει αὐτὰς τρεῖς (Θεογ. 217. 904), καὶ τὰς ὀνομάζει Κλωθῶ, τὴν κλώθουσαν (τὰς ἀνθρωπίνους τύχας), Λάχαιον, τὴν τὸν λαχὸν διανέμουσαν, καὶ Ἄτροπον, ἥτις οὐδὲλως ἀποτρέπεται, θυγατέρας τῆς Νυκτὸς, ἢ τοῦ Διδῶ καὶ τῆς Θέμιδος. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἐν τοῖς μετέπειτα παρίστανται ὡς αἱ ἀνώταται καὶ αὐστηραὶ θεαὶ τῆς τύχης, αἱ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλουσαι, καὶ σκῆπτρα εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσαι, τῶν Ἑρινύων τὸ ἔργον παρασκευάζουσαι, νῦν δὲ ὡς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐπιμέτροῦσαι, τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀποραρίζουσαι, δι' ὃ καὶ ταύτιζονται μετὰ τῶν Βίβλωτων, καὶ τῆς ζωῆς τὰς τύχας ἐπικλώθουσαι, ὡστα καὶ ἐγνώριζον καὶ προέλεγον αὐτὰς, καὶ τὸ τέλος ἐπέφερον, δι' ὃ καὶ Κήρες ἐλέγοντο (Πλάτ. Δημ. Ι, 616. — Ὀν. Μετ. VIII, 452. Τριστ. V, 3, 25. — Ηου. C. S. 25). Ἐνίοτε ἔλεγον αὐτὰς οἱ ποιηταί, μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι (Ὀν. Μετ. XV, 781. Καλλιπ. ΙΧΙV, 300), γραιὸς ἀσχήμους· ἀλλ' ἡ τέχνη παρίστα αὐτὰς ὡς νέας γυναῖκας ἐμβριθεῖς, ὧν ἡ μὲν Κλωθῶ εἶχε τὸλύκην, ἡ Ἄτροκτον εἰς τὰς χεῖρας, ἡ δὲ Λάχαιον τὸν μίτον τοῦ βίου, ἡ σφαῖραν αἰνιτομένην τὰς ἀγχιτροφούς περιπετεῖας αὐτοῦ, καὶ ἡ Ἄτροπος τὴν τέμνουσαν αὐτὸν ψαλλίδα, ἢ καὶ στάθμην ἐκτιμῶσαν τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις, ἢ ὀρολόγιον δεικνύον τοῦ θανάτου τὴν ὥραν. Ἱερὰ τῶν Μοιρῶν ὑπῆρχον ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ταύτησι σχεδὸν τῇ Μοῖρᾳ ἦν ἡ Αἴσα, ὁμοίως τὸ μέροσ ἀρχικῶς δηλοῦσα, εἶτα δὲ καὶ αὐτῇ ταύτιζομένη ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου εἰμαρμένῃ ἢ τῷ πεπωμένῳ (Ὀμ. Ἰλ. Υ,

127. Ὀδ. Η, 197), μὴ οὖσα ὅμως ὁρισμένον τι πρόσωπον ὡς θεότης.

Μοῖρες, 1) Ἑλλήν γραμματικῶς, ἀτικιστῆς ἐπιλεγόμενος ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 130 π. Χ. Αἱ Ἀττικαὶ αὐτοῦ λέξεις εἰσι λεξικὸν μετρίας ἐκτάσεως τῶν ἰδίως παρὰ συγγραφεῶσιν ἐν χρήσει ἀττικῶν ἐκφράσεων, ἐλαττούμενον τῶν ἔργων τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Φρυγίχου καὶ Πολυδεύκου. — 2) Δίμνη μεγίστη τῆς μέσης Αἰγύπτου Δ τοῦ Νείλου, παρὰ τῇ πόλει Ἀραινὴ· ἐλέγετο σκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μοίριδος (Ἡρόδ. Β, 13, 148), ἀλλὰ ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ Ἀμενεφῶς Γ, τῆς 12 δυναστείας (2905 — 2863 π. Χ.), τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα Μέρει, τὸ σημαῖον λίμνην ἔχουσα, καὶ δεχομένη τοῦ Νείλου τὰ ὕδατα ἐν περιφερείᾳ 1600 σταδίων καὶ εἰς βάθος 50 ὀργυμῶν. Ἐν τῷ μέσῳ δ' εἶχε δύο 400' ὕψηλάς πυραμίδας μετὰ λιθίνων κολοσσῶν ἐκατέρωθεν (Διόδ. Α, 52. Στράβ. ΙΖ, 810).

Μοισροκλής, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, εἰς ἐκτῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοθῶσι (Δημοθ. Ἀρριαν.).

Μοισρῶ ἢ Μοισρῶ, ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατὰ τινὰς θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραγικοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου, καὶ σύζυγος τοῦ φιλολόγου Ἀνδρομάχου, περὶ τὸ 312 π. Χ. Ἐνὸς τῶν ποιημάτων αὐτῆς, ἐπιγραφομένου Μνημοσύνη, διετήρησε στίχους καὶ ὁ Ἀθήναιος (ΙΑ). Καὶ δύο δ' αὐτῆς ἐπιγράμματα περιλαμβάνονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μοισσα, ἴδ. Θράκη.

Μοιχεῖα, ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὁ τὴν νόμιμον σύζυγόν του εἰς παρανόμους σχέσεις ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαβῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ φονεῖται αὐτοχειρὶ τὸν μοιχόν, ἢ νὰ καταδιώξη αὐτὸν διὰ γραφῆς μοιχεύειας πρὸ τῶν θεομοσθεῶν, καταδικαζόμενον εἰς πρόστιμον, ἂν τὸ ἐγκλημα ἀπεδεικνύετο. Ἡ δὲ γυνὴ περιέπιπτε τότε εἰς ἀτιμίαν, ἀφείλε νὰ καταλείψη τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου, ἐφ' ὅν

άλλως ή άτιμία εξετάινοτο, και τή άπηγο-
ρευτο ή είσοδος εις τούς νκούς (Δρσοθ. κ.
Νεαίρ. 1367. 1373.—Δίσχ. κ. Τιμάρχ. 36).

Μολώνες ή **Μολιονίδαι**, ο Εύ-
ρυτος και ο Κτέατος, δίδυμοι υίοι του Άκτο-
ρος (δ' ο και Άκτοριδαι και Άκτο-
ριωνες προσέτι ελέγοντο) ή του Ησσιδω-
νος και της Μολιόνης, αδελφής Αύγείου,
του βασιλέως των Έπειών, συνεξεστράτευσαν
παίδες έπι μετά των Έπειών κατά της Πύ-
λου εν "Ηλιδι (Όμ. Ίλ. Α, 709. 756) έ-
φρονεύθησαν δ' υπό του Ηρακλέους (ΐδ.), και
ο τάφος αυτών εδείκνυτο εν Κλειωναίς της
Άργολίδος. Έπι των έπικηδείων αγώνων του
Άμαρυγκέως ενίκησαν τον Νέστορα εις την
άμαξοδρομίαν (Όμ. Ίλ. Ψ, 638). Ήσαν εε
ο μέν Κτέατος πατήρ του Άμτιμάχου, ο δ'
Εύρυτος του Θαλπίου, των δύο άρχηγών των
Έπειών πρό της Γρωάδος (Όμ. Ίλ. Β, 620). Ο Ησύχιος και οι μετ' αυτών έπιο-
τούς διδύμους αδελφούς διφρευς, ήτοι εις εν
σώμα συνηνωμένους.

Μολώεις, ποταμός της Βοιωτίας προς
ταίς Πλαταιίς (Ηρόδ. Θ, 57).

Μολορχος ή **Μόλορκος**, κένης τις
εν Κλειωναίς, ξενίσας τον Ηρακλέα ότε έφ-
νευσε τον Λέοντα της Νεμεάς (Άπλδ. Β, 5, 1).

Μόλος και **Μώλος**, υίος του Δευκα-
λίωνος, πατήρ του Μηριόνου (Όμ. Ίλ. Ν, 249.—Άπλδ. Γ, 3, 1).

Μολοσσαί, Έλληνική φυλή, κατά την
παράδοσιν υπό Πύρρου του Άχιλλέως εκ
Θεσσαλίας εις Ήπειρον οδηγγηθείσα, και
κυριεύουσα εκεί την Δωδωναίαν χώραν Β
του Άμδρακικού κόλπου (Πλούτ. Πύρ. Α.—
Juv. XVII, 3.—Λίν. VIII, 34, XV, 26).
Καταλαβόντες δε μετ' ού πολύ τή Δωδωναίαν
μαντείαν, άνεδείχθησαν ο ίσχυρτατος της χίω-
ρας λαός (Ηρόδ. ΣΤ, 127). Μέρος αυτών
είχε παρακολουθήσει εις Άσίαν ταύς Ίωνας
(Ηρόδ. Α, 146). Παντοίως δε μετά βαρβά-
ρων συναναμιγνέντες, εθεωροϋντο ως ήμιβάρ-

βαροι (Θουκ. Β, 80). Οι βασιλείς αυτών,
Αιακίδαι τή γένος, άνηγορευθησαν βασιλείς
πάσης της Ήπειρου, ήσαν ίσχυροί και πρω-
τεύουσαν είχαν τή Πάσσαρον (Πλούτ.
Πύρρ. Ε.—Λίν. XLV, 20). Μετά δε τον πε-
λοποννησιακόν πόλεμον έκυρεύσαν την Άμ-
δρακίαν, και εκεί μετήγαγον την πρωτεύουσάν.
Μετά τον θάνατον δε Πύρρου του Γ', διεσπά-
σθη τή κράτος των, και περιήλθε μετ' ού
πολύ εις την εξουσίαν των Μακεδόνων, και
είτα την των Ρωμαίων. Γνωστοί ήσαν εν τή
άρχαιότητι οι μολοσσαί, ήτοι οι μολοσσαίαι
Θηρητικοί κύνες (Virg. G. III, 405.—Hor.
Sat. II, 6, 114).

Μολοσσαίς, υίος του Πύρρου και της
Άνδρομάχης, τον Έλενον διαδεχθείς εις τον
θρόνον της Ήπειρου, ήτις άπ' αυτού εκλήθη
Μολοσσαί (Ήουσ. Α, 11.—Στφ. Βυζ.).

Μολουρίς πέτρα, κρημνός εν Με-
γαρίδι, άφ' ου ή Ίνώ έρρίθη εις την θάλασ-
σαν μετα του Μελικέρτου (Ήουσ.).

Μολπαδία, μία των τριών θυγατέρων
του Σταφύλου και της Χρυσοθέμεδας, αίτινες
έρρίθησαν εις την θάλασσαν διότι, εν ψ έ-
κοιμώντο, χοίροι άνέτρεψαν τους πίθους οίνου
ούς ο πατήρ των ταίς εΐχεν έμπιστευθή να
φυλάξωσι (Διόδ. ΙΣ, 63).

Μολυβδία, τή διά της σφενδόνης ρι-
πτόμενον τεμάχιον μολυβδου, τή σχήμα μάλι-
στα άμυγδαλωτόν έχον, και συνήθως μετ' έ-
πιγραφής. ΔΙΕΒΑΙ, ή άλλης τινός όμοίας. Ίδ.
Σφενδόνη.

Μολύκρεια ή **Μολύκρειον**, πόλις
Αιτωλική κατά την είσοδον του Κορινθιακού
κόλπου, ΝΑ της Ναυπάκτου, έχουσα λιμένα
και ναύν του Ησσιδώνος. Ίδρύθη υπό των
Κορινθίων μετα την είσοδόν των Ηρακλει-
δών (Θουκ. Γ, 102) πρό του Πελοποννη-
σιακού δε πολέμου έκυριεύθη υπό των Άθη-
ναίων, και μετέπειτα υπό των Αιτωλών. Τό
πρακείμενον άκρωτήριον Άντιρριον έπω-
νεμάσθη κατ' αυτήν και Ριον Μολυκρί-
κόν ή Μολύκρειον.

Μόλων, ΐδ. Άπολλώνιος.
Μοναρχία, ΐδ. Πολιτεύματα.

Μόνουλος,
ο μόνος, ούχι δι-
πλοϋς, και ούχι
ποικίλος αϋλός,
και ο τοιοϋτον ή
μόνος ή άνευ συν-
οδίας άλλων όρ-
γάνων αϋλών.

Μονάχη, πόλις Ίνδική έντός του Γάγγ-
γου, πρξ τή νήσφ Έππρόβάνη (Πτολ. Ζ, 4).

Μονήττιον, πόλις των Ιαπιδών έπι
της Λιβουρνίας (Στρβ.).

Μονοίκου λιμάν, πόλις της Αιγυ-
πτικής εν τή άνω Ίτάλϊα, μετά ναού του Η-
ρακλέους, ως προστάτιν των ναυτιλομένων
(Στρβ.—Στάρ. Βυζ.). Νϋν Μονασα.

Μονόκροτος ή **μονήρης**, ναϋς (ΐδ.)
έχουσα μίαν μόνην σειράν κωπών.

Μονόλιθος, λίων, άνδρίας κτλ. έξ
ένός μόνου λίθου κατασκευασμένος.

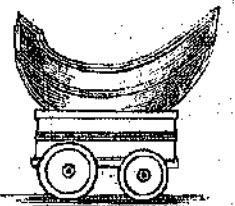

Μονομάχοι, έ-
κκαλούντο υπό των Έλ-
λήνων οι παρά τοις Ρω-
μαίοις Gladiatores, οι
εις δημόσια θέατρα μα-
χόμενοι και άλληλο-
κτονούμενοι δοϋλοι, έ-
νίοτε και έλεύθεροι πρός
τέρψιν του παρακαθη-
μένου λαού. Έόάποτρό-
παιον τοϋτο έθος άπέ-
κρυσαν πανταχοϋ και πάντοτε τή ήμερα ήθη-
των Έλλήνων, ει και έδέχθησαν τας θηριομα-
χίας παρά των κατακτητών εις τή γυμνασία-
των. Και ύπήρχον εν Ρώμη και μονομα-

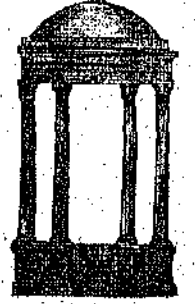
Μονομάχ. έπι Κορυκλ. άνάγ.

χοτρόφοι, οι τοιοϋτους δυστυχείς μονομά-
χους εις την τέχνην της άλληλοκτονίας διδά-
σκοντες, ή άλλως τοιοϋτους τρέφοντας και εις
τά δημόσια θέαματα ενδιαιόντες. Ο εις τας
μονομαχίας ταύτας εις νίκης και τήν αντί-
παλον αυτου φονεύσας άπηλλάττετο της περαι-
τέρω εξασκήσεως της βδελυράς ταύτης τέχνης,
ο δε βαρέως τραυθείς έδύνατο δι' άνάταξιν της
χειρός να ζητήση έλεος παρά του κοινού των
θεατών, άφ' ου έξηρτάτο, άν ήθελε, να έπιτρέ-
ψη τή τέλος του αγώνος και χαρίσθη αυτῶ τήν
ζωήν, ή να έπιμείνη μέχρι της έντελευς αυτου
σφαγής, όπρ έγίνετο πάντοτε δε δμονομάχες
ήν έγκληματίας καταδεδικασμένος εις θάνατον.

Μονόξυλον, ως και νϋν, κλισίριον
έξ ένός μόνου ξύ-
λου κατασκευασμέ-
νον. Είς Ρωμαί-
κούς χρόνους τοι-
αϋτα έφέροντο έφ'
άμαξών κατόπιν
των στρατευμάτων
πρός διάβαση των
ποταμών ένθα έλειπον γέφυραι.
Έκ του κίτους του Άντωνίου εν
Βίβλῃ.

Μονόπτερος, νάξικος σύγκαιμένος έξ
ένός μόνου ατρογγύλου
περιστυλίου, άνευ σηκού,
οιον ήν, κατά Βιτρούδιον
(VII. Ρηιλ. 12), τή εν Τέφ-
ιερόν του Βάκχου, και πι-
θανώς έπι της Άκροπό-
λεως των Άθηνών όναός
του Αύγουστου και της
Ρώμης. Ίσως και ο έπι
έν Ηεουζόλη ύφιστάμενος
ναός του Σεράπιδος.

Ναός Σεράπιδος

Μονοχέτων, και
οί ο χί τών καρ' Όμήρω
(Όδ. Ε. 488), ο τον χιτώ-
να μόνον φέρων, και έπ' αυ-
του οϋδέν περιβόλαιον. Οϋ-
τως ελέγοντο και οι Σπαρ-
τιάτιδες. Ίδ. Χιτών.

Μονοχρώματα, ζωγραφίαι εἰς ἃς γίνεται χρῆσις ἐνὸς μόνου χρώματος, ὡς ἐπὶ τῶν ἀγγείων, ὅτε αἱ γραφαὶ εἰσὶν ἐρυθραὶ ἐπὶ μελαινῆς ἐπιφανεῖας, ἢ τὸ ἐναντίον.

Μόνυχος, εἰς τῶν Κενταύρων, ὃν ὁ Νέστωρ ἐφόνησεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ον. Μετ. XII, 499).

Μόρα, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὅλης παζικῆς δυνάμεως τῶν Σπαρτιατῶν. Ἰδ. Στρατὸς.

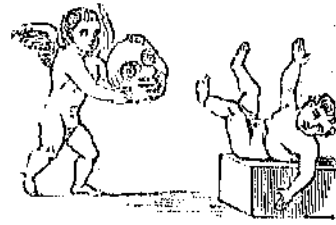
Μοργαντένη ἢ Μοργάντιον, πόλις ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς Σικελίας, παρὰ τῷ ποταμῷ Συμαιθῷ, πιθανῶς ΝΑ τοῦ Ἀγυρίου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐκδηλοθέντων Μοργγητῶν (Θουκ. Δ, 65. — Λίν. XXVI, 21. — Σίε. Υαν. III, 48). Κατὰ Λίβιον (XXVI 27), Ἰώης λεκανοασμένως, παραλία μετὰ λιμῆνος δεχομένου στόλον Ῥωμαϊκόν. Κατὰ Στράβωνα (ΣΤ, 257), παρήγεν οἶνον καλόν.

Μοργγητες, λαὸς τῆς κἀτα Ἰταλίας παρὰ τῷ Ῥηγίῳ. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Οἰνωτρῶν εἰς Ἰταλίαν, ἐκτίσεν ἐκεῖ τὸ Μοργγησιον. Κατ' ἄλλους οἰνωτρικῆς φυλῆς καὶ αὐτὸς (Στράβ. ΣΤ, 257).

Μορταί, ἐλαίαι ἐν Ἀθήναις, κίτινες, ὑποτιθέμεναι ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀθηναίης, ἣσαν καὶ αὐταὶ ἱερὰι τῇ θεᾷ, καὶ ἂν ἐν ἰδιωτικῷ ἔθελον κτήματι, ὁ καρπὸς αὐτῶν ἐξέμισθοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τοῦ ναοῦ, ὃ δ' ἐκριζῶν μίαν ἐξ αὐτῶν ἐτιμωρεῖτο δι' ἐξορίας καὶ δημεύσεως. Ἐν γένει δ' οὐδαίς Ἀθηναῖος ἐπετρέπετο νὰ ἐκριζώσῃ πλείονας τῶν δύο ἰδιοκτῆτων αὐτοῦ ἐλαίων ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἢ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον 200 δραχμῶν δι' ἑκάστην. Κλάδον ἐλαίας εἶχον διὰ χειρῶν οἰκέται.

Μορσιανή, ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Γαλατίας (Στράβ.).

Μορμολύκετον, προσωπεῖον κατεσκευασμένον εἰς ἐκφύβριν τῶν παιδίων (Στράβ. Α. — Πορφύρ.) ὡς τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τινος τοιχογραφίας ἐν Ῥεσίῳ τῆς Ἰταλίας.

Μορμῶ ἢ Μορμῶ, μυθικὸν τι δαιμόνιον, ἐπινοηθὲν ὡς φρόνητρον τῶν παιδίων (Ἀρστρ. Ἀχαρν. 582. Εὐρ. 474. Ἰπκ. 893. — Ξεν. Ἰβλ. Δ, 4, 17). Τὸ αὐτὸ περιστῶν προσωπεῖον ἦν τὸ μορμολύκειον.

Μόρσιμος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιῦ Φιλοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Μελαθίου (Ἰδ.), ἰατρὸς καὶ ποιητὴς τραγηδῶν καὶ αὐτὸς, κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν παζὴν πρὸς τὸν καὶ τὸν ἐκδεδιγημένον του βίον (Ἰπρ. 707. Βάτρ. 151. Ἰππ 408). Οὐδὲν αὐτοῦ διασώθη.

Μόρουχος, Ἀθηναῖος, ἀδόκιμος τραγωδοποιὸς ἐπὶ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 885. Σφ. 502), χλευάζοντος αὐτοῦ τὴν ποίησιν καὶ τὰ ἥθη.

Μορφεύς, υἱὸς τοῦ Ἰππῶ, θεὸς τῶν ἐνείρων μετὰ τοῦ Ἡϊκέλου, Φοβήτορος καὶ Φαντάνου, περιστῶμενος ἐπὶ γλυφῶν ὑπόπτερος (Ον. Μετ. XI, 733).

Μορφεῶ, ἐπίθετον ὄψ' ὁ ἐλατρεῖτο ἢ Ἀφροδίτῃ ἐν ναῶ ἐν εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, καὶ εἰς ἐν τὸ ἀγάλμα αὐτῆς παρίστατο φέρων τοὺς πόδας δεξιὰ (Πλουσ. Γ, 15).

Μοσύνοικοι, οἱ κατοικοῦντες ἐν μοσύνοις, Ξυλῖναις κωμικαῖς καλύβαις, λαὸς τοῦ Πόντου παράλιος, πολεμικὸς καὶ τραγῆων ἡθῶν. Ἰῶν ἐχθρῶν ἀποκόπτοντες τὰς κεφαλὰς, περιέφερον αὐτὰς μετὰ μουσικῆς καὶ χορῶν τοῦ γάμου δὲν εἶχον τὰς διατάξεις τὸ τρώγειν ἦτο ἡ μεγαλύτερα τῶν ἀπολαύσεως, δι' ἧ καὶ διὰ πολλῆς τροφῆς ἐπάχονον τῶν πλουσίων τὰ παιδιά. Ὁ βασιλεὺς ἐτρέφετο δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἀλλ' ἂν ποτε δυσηρατοῦντο κατ' αὐτοῦ, τὸν ἄφρονον ἢ ἀποθάνῃ τῆς κείνης (Ἠρδ. Γ, 94. 7, 78. — Ξεν. Ἀν. Β, Γ, 4).

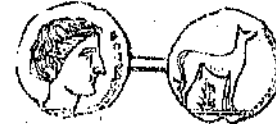
Μόσυχλος, Ἰδ. Α ἡ μ ν ο ς.

Μοσχίων, 1) Ἀθηναῖος τραγικὸς ποιητὴς, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Εὐριπίδου, ὡς φιλήδονος καὶ τρυφηλὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν χλευαζόμενος. Ὀλίγοι στίχοι αὐτοῦ σωζόμενοι εἰσὶν εὐφραδεῖς καὶ ἁρμονικοὶ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ὃν φαίνεται μιμηθεῖς. — 2) Ἰατρὸς ἀθεβαίου ἐποχῆς, οὐ ὁ Ἰαληνὸς συνεχῶς μνημονεύει. Ἐγγραψε «περὶ τῶν γυναικῶν παθῶν». — 3) Κατὰ σωζομένην ἐπιγραφὴν γλύπτῃς Ἀθηναῖος, συνεργασθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ δύο ἄλλων, τοῦ Διονυσσοδώρου καὶ τοῦ Ἀδάμαντος, ἀγάλμα Ἰσίδος.

Μόσχοι, κάτοικοι τῆς Ν. Καλιχίδος περὶ τὸν Φάσιον (Ἠρδ. Γ, 94. Δ, 72. — Στράβ. ΙΑ, 497). Κατ' αὐτοὺς δ' ἐκαλεῖτο μέρος τοῦ Καυκάσου «τὰ Μοσχικὰ ὄρη» (Πλουτ. Πομπ. ΑΔ. — Στράβ. Α, ΒΙ ΙΑ, 192).

Μόσχος, Ἰδ. Θ ε ὁ κ ρ ι τ ο ς.

Μοσῶν, ἀρχαία πόλις Σικελικῆ, ἐπὶ νησιδίου, 6 στάδια ἀπέχοντος τῆς ΒΔ ἀκτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς διὰ γαβύρας συνδεομένου.

Κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 2) ἴδρυσαν αὐτὴν Φοίνικες παρὰ τοῖς Ἐλύμοις, κατὰ δὲ τὸν μῦθον (Στφ. Βυζ.), ὁ Ἡρακλῆς, δοὺς αὐτῇ τὸ νομα τῆς γυναικὸς ἦτις τῷ κατήγγειλε τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κλέπτην τῶν βοῶν του. Κατ' ἀρχὰς ἦν ἐπίσημος πόλις ἀφῆρασε δ' αὐτὴν ἀπὸ τῶν Καρχηδονίων ὁ Διονύσιος, τῷ 397 π. Χ. Εἶτα δὲ, κατακτῆσας πάλιν αὐτὴν ὁ Ἰμῆλιων, μετέθετο τοὺς κατοίκους εἰς Αιλύβαιοι (Διόδ. ΙΙ, 54. ΙΔ, 48, 52, ΚΒ, 14).

Μούλιος, 1) Σύζυγος Ἀγαμήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λύγειου, φαναθεὶς ὑπὸ Νέστο-

ρος (Όμ. Ἰλ. Α, 739. — 2) Δύο Τρῶες, φαναθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῖος, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Όμ. Ἰλ. ΙΙ, 696. Υ, 472). — 3) Κήρυξ τοῦ μνηστήρος Ἀμφινόμου ἐκ Δουλιχίου (Όμ. Όδ. Σ, 423).

Μοῦμιμος (Α), ὡς ὑπάτος τῷ 146 π. Χ. πεμφθεὶς εἰς Ἀχαίαν, ἣν εἶχεν ἤδη σχεδὸν ἐντελῶς καθυποτάξει ὁ προκατόχος αὐτοῦ Μέτελλος, καίτοι μὴ διαπρέπων διὰ πολεμικῆς ικανότητος ἐνίκησεν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐνεκα τῆς ἐπιμείζονος ἀνικανότητος τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Δαιαίου, ἐπῆλθε κατὰ τῆς Κορίνθου, ἣν εὖρε κατὰ μέγα μέρος ἐγκαταλειμμένην ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τὰς πόλεις ἠνεωγμένας. Οὐχ ἦττον δ' ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς νὰ εἰσελάσῃ, ἀλλὰ τέλος εἰσελθὼν, κατέσφαξε βαρβάρως καὶ ἔσυραν εἰς αἰχμαλωσίαν ὄσους εὗρεν ἐκ τῶν κατοίκων, καὶ ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψεν ὅ,τι εὗρεν ἐν αὐτῇ. Τόσον δ' ἦν ἀμαθῆς καὶ βάναιστος, ὥστε τοὺς στρατιώτας, αἰς παρέδωκε τὰς εἰκόνας καὶ ἄλλα ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν ἵνα τὰ φέρωσιν εἰς Ῥώμην, ἠπειλήσεν ὅτι, ἂν τ' ἀπολέσωσι, θά τοὺς κατεδίχαζε νὰ κατασκευάσωσιν ἄλλα ὡς αὐτὰ (Vell. Ρατοια. Ι, 13, 14). Εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐτέλεσε Θράσιμβον, καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ἐπωνύμιον ὁ «Ἀχαϊκὸς».

Μουνοχία ἢ Μοῦνιχία, 1) Ἰδ. Πειραιεῖς. — 2) Τὰ Μοῦνύχια, ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος Μουνοχίας, καθιερωθεῖσα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, καὶ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Μουνοχιῶνος. Προσεφέροντο δ' ἐπ' αὐτῆς τῇ θεᾷ τυρόπλαστοι πλακοῦντες, λεγόμενοι Ἀμφιδεῖς, διότι περιεκυκλοῦντο ὑπὸ ἀνημμένων κηρίων (Πλάτ. Πολιτ. Ἀθ. — Ἀθην. ΙΔ, 645. — Σειβ. λ. Ἀνάστ. — Ἠσύχ. Ἰστορικ. Μ. λ. Ἀμφ. — Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Σ).

Μουνοχος, 1) υἱὸς Παντακλέους, Ἀθηναῖος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ λόφος τῆς Μουνοχίας (Ἰδ. Ἀττικῆ), ἀρχηγὸς τῶν Μουνοχῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ἐξ Ὀρχομε-

νοῦ ἐβλήθησθε, μετέφησαν εἰς τὸν Παιραιῶ. Κατ' ἄλλους ἐγχώριος βασιλεὺς, ἐκχωρήσας τὸν λιμένα ἐκέλευεν εἰς τοὺς Μινυεῖς. — 2) Υἱὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως Ἀκάμαντος καὶ Λασδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἐν Τρωάδι ὑπὸ Αἴθρας τῆς μητρὸς τοῦ Θησέως ἀνατραφεῖς (Ἰδ. Λαοδίκη). — 3) Υἱὸς Δρύαντος, τοῦ βασιλέως τῶν Μολισσῶν, σύζυγος τῆς Ἀηλάντης, εὐσεβὴς μάντις, ὅστις πολιορκηθεὶς ποτε εἰς πόργον μετὰ τῶν παιδίων του, μετεμορφώθη μετ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Ant. Lib. XIV).

Μουρυχίδης. Ἑλλησπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου ἵνα παρακινήσῃ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἕλληνας νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν Ξέρξην (Ἡρόδ. Θ, 4).

Μουσαγέτης. ἴδ. Μοῦσαι. Ἄπολλων.

Μοῦσαι, αἱ θεαὶ κατ' ἀρχάς τοῦ ἄσματος, εἶτα δὲ καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ὁ Ὅμηρος μνημονεῖ ἐνίοτε μὲν ἐνικῶς τῆς Μούσης, ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντικῶς, τῶν Μουσῶν. Ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἐννέα ἀπαντάται εἰς ἓν μόνον χωρίον (Ὀδ. Ω, 60), ὃ τινες τῶν κριτικῶν λέγουσι μεταγενεστέρως παρεμβλήθην. Πρῶτος ὁ Ἡσίοδος ἀριθμεῖ τὰς ἐννέα Μούσας ὀνομαστί (Θεογ. 70), καὶ ἐκαλοῦντο κατ' αὐτὸν Κλειώ, ἡ τὸ κλέος διαφημιζούσα· Ἐὐτέρπη, ἡ τῆς τέρψεως χορηγός· Θάλεια ἡ Θάλια, ἡ θάλλουσα· Μελπομένη, ἡ ψάλτρια· Τερψιχόρη, ἡ ἐπὶ χοροῖς, ὀρχήσει, τέρπομένη· Ἐρατώ, ἡ ἐρασμία· Πολύμνια, ἡ ὕμνοισα· Οὐρανία· Καλλιόπη, ἡ καλλιφώνος. Τὰς λέγει δὲ θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐν Πιερίᾳ τοῦ Ὀλύμπου γεννηθείσας. Ὑπ' ἄλλων δὲ λέγονται καὶ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἢ καὶ τοῦ Πιέρου καὶ Πηλεπλήθους τινος νόμφης. Ὑπὲρ τῶν καὶ οἱ λέγοντες αὐτὰς ἀρχαίσι τρεῖς (Πaus. II, 37), καλουμένας Μελέτην, Μνήμην καὶ Ἀσκήτην· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς

τῶν ἐννέα, τὰ περὶ καταγωγῆς αὐτῶν παρ' Ἡσίοδου, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ὄνόματα γενικῶς ἐπεκράτουν. Παρ' Ὁμήρῳ εἰσὶν αἱ θεότητες τοῦ ἄσματος, αἱ τὸν ποιητὴν ἐμπνεύουσαι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν ποιητικὴν καλλιέργουσαι, κατοικοῦσαι δὲ τὸν Ὀλύμπου, καὶ τὰς ἐπιτάσεις τῶν θεῶν δι' ἁμά των τέρπουσαι (Ἰλ. Β, 484. Α, 604). Καὶ ἀγαπῶσι μὲν καὶ προστατεύουσι τὸν ἄσθεν τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του, τιμωροῦσι δὲ τὸν αὐθάδη τὸν τολμῶντα νὰ διαγυρισθῇ ἐτι θὰ τὰς ὑπερήφ-

Καλλιόπη

Ἐρατώ

Οὕτως ἐτύφλωσαν τὸν Θράκα ψάλτην Θάμυριν, υἱὸν τοῦ Φιλάμονος καὶ τῆς νόμφης Ἀργιόπης, καὶ τῷ ἀφῆρσαν τὸ ἄσμα, διότι ἐτόλμησε νὰ θελήσῃ νὰ διαγωνισθῇ πρὸς αὐτὰς (Ἰλ. Β, 594). Ἐν Ἡσίοδῳ προΐστανται καὶ τοῦ χοροῦ, ὡς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὄνομα μίᾳ ἐξ αὐτῶν. Μεταγενεστέρᾳ δ' ἐστὶν ἡ ἐπιφάσεις τῆς δικαιοδοσίας τῶν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ὧν οἱ διάφοροι κλάδοι διενεμήθησαν αὐταῖς. Τότε ἡ Καλλιόπη ἐγένετο ἡ Μοῦσα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, καὶ παρίστατο ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας πῖνακα ἢ βιβλίον καὶ γραφίδα· ἡ Ἐὐτέρπη προΐστατο τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐμβλήμα αὐτῆς ἦν ὁ αὐλὸς· ἡ Μελπομένη ἦν ἡ Μοῦσα τῆς τραγῳδίας, καὶ εἶχε τραγικὸν προσωπεῖον εἰς τὰς χεῖρας, κισσοῦ περὶ τὴν κόμην, κτλ. Ἡ Ἐρατώ προΐστατο τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μιμητικῆς, πολλάκις κιθάραν κρατοῦσα· ἡ Πολύμνια ἢ Πολυῦμνια, τῶν ὕμνων· ἡ Θάλεια, τῆς

κωμῳδίας· καὶ τῆς παιδρᾶς εἰδυλλιακῆς ποιήσεως, ἔφερεν εἰς τὴν χεῖρα προσωπεῖον κω-

Ἐρατώ

Μελπομένη

μικόν, κάτοπρον, ἢ ποιμαντικὴν ράβδον, καὶ στέμμα κισσοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἡ Τερψι-

Πολύμνια

Θάλεια

χόρη, τοῦ χοροῦ, λύραν φέρουσα· ἡ Κλειώ, τῆς ἱστορίας, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας χάρτην εἰλιγμένην· ἡ Οὐρανία τῆς ἀστρονομίας, σφαί-

Κλειώ

Οὐρανία

ραν οὐρανίαν κρατοῦσα· πᾶσαι γὰρ κλειδεῖς ὑπὸ τῆς τέχνης παρίστανται. Ἡ λατρεία

τῶν Μουσῶν ἐλέγγοτο προερχομένη ἐκ τῶν ἀλλων τῆς μουσικῆς Θρακῶν, τῶν κατοικοῦντων ἐν Πιερίᾳ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ μεταβάντων ὥστε τὸ ὄρος τοῦτο, ὡς καὶ ὁ παρακείμενος Παρνασσός καὶ τὸ Λεῖθῆθρον, θεωροῦντο οἱ κυριώτεροι καὶ ἀγαπητότεροι τόποι διαμονῆς τῶν Μουσῶν, ἰδίως τὰ σπήλαια, τὰ ἄλση καὶ αἱ κρήναι αὐτῶν. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπων τὰς πηγὰς Ἀγανίπην καὶ Ἴπποκρήνην ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Κασταλίαν εἰς τὸν Παρνασσὸν παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἐπὶ δὲ τοῦ Λεῖθῆθρου εἶχον ἱερὸν σπήλαιον. Εἶχον δὲ ναὸν παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, καὶ ἄλλον μετ' ἀγαλμάτων εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἐνθα οἱ Θεσπείες ἐτελοῦν μεγάλην ἐορτήν, τὰ Μουσεία. Τοῦτου ἐρείπια ἀνεσκόφησαν περὶ 1/4 τῆς ὥρας νοτιῶς τῆς ἀρχαίας Ἀσκρας, τῆς πατρίδος τοῦ Ἡσίοδου· εἰς ἀποστασὶν δὲ πέντε λεπτῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ἑλικῶνος, ἀνευρέθη ἐσχάτως τὸ θέατρον τῶν Μουσῶν. Ἴερα δὲ καὶ βωμοὺς εἶχον καὶ ἀλλαχῶς τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀλύμπιον, εἰς Τροιζήνα, εἰς Κόρινθον, κτλ. Κατὰ δὲ τὰ μέρη ἐνθα ἐπιστεύοντο διαμένουσαι, ἢ τὰ τῆς ἐπισημοτέρας αὐτῶν λατρείας, ταῖς ἀπέδιδον οἱ ποιηταὶ διάφορα ἐπιθετα, ὡς Πιρίδες, Πημπλάδες, Ἑλικωνιάδες, Θεσπιάδες, Παρνασσίδες, Κασταλίδες, Ἀκωνίδες, Λεῖθῆθριάδες, Ἴπποκρηνίδες, κτλ. Καθ' ὅφιστος τῆς μουσικῆς ὁ Ἀπολλων εἰσθεοῦτο ὡς ὀδηγὸς τῶν Μουσῶν, παρίστατο πολλάκις μετ' αὐτῶν, καὶ ἐπαινομάζετο Μουσαγέτης. Ἐνεκα δὲ τῆς σχέσεως αὐτῶν ταύτης μετὰ τοῦ μαντικῶ θεοῦ, καὶ ἐνεκα τῆς δυνάμεως ἣν εἶχον τοῦ ἐμπνεῖν, θεωροῦντο κατηχημένοι καὶ αὐταὶ τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς. Καὶ μετὰ τοῦ Διονύσου δὲ, τοῦ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν ἀγαπῶντος, καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως προστατοῦντος, διετέλουν ἐν συνδήσει, καὶ θεωροῦντο καὶ αὐτοῦ ὡς συνοδοὶ καὶ προσέτι καὶ ὡς τροφοί.

Μουσαῖος. 1) μυθικός ἐποποιός, μάν-

τις και ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἐλέγεται μαθητὴς ἢ υἱὸς τοῦ Ὀρφέως, ἢ τοῦ Λίνου υἱὸς ἢ τοῦ Ἀντιφῆμου (κατ' ἄλλους τοῦ Εὐμόλπου) καὶ τῆς Σελήνης. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ ᾠσματα καθιερώσεως καὶ ἄγνισμοῦ, ὕμνοι, χρησμοί, καὶ προσέτι πραγματεῖαι περὶ καθιερώσεως καὶ περὶ ἄγνισμοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 6, Η, 96, Θ, 13.—Πλάτ. Πολτ. Β, 7. Ἀπολ. σ. 41. Ἰων. σ. 536, Β). Διέταξε δὲ καὶ ἠλοιοῦσεν ἐν ἐπομένοις χρόνοις τοὺς χρησμοὺς τούτους ὁ Ὀνομάκριτος, οὗ, ὡς καὶ ἄλλων ἔργα ἦσαν τὰ μετὰ ταῦτα τοῦ Μουσαίου ἀποδιδόμενα. Μνημονεύονται δ' ὡς τοιαῦτα τοῦ Μουσαίου ποιήματα ἡ Εὐμολπία, αἱ ἐξακέσεις νόσων, Θεογονία, τιτανογραφία, κτλ. (Συλλ. Kinkel, Fragm. nr. 616ca).—2) Υἱὸς Θαμύριδος, ἔγγονος Φιλάρμονος, ἀρχαιότατος Θεβαῖος (ἢ Ἀθηναῖος) μελοποιός.—3) Ἐποποιός Ἐφέσιος ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, γράψας Περσῆϊδα εἰς 10 βιβλία καὶ ποιήματα περὶ Εὐμένους καὶ Ἀττάλου τοῦ ἐν Περγᾶμυ.—4) Ὁ ἐπικαλούμενος Γραμματικὸς, οὐχὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., γράψας τὸ μικρὸν ἔπος κτὰ καὶ Ἡρώ καὶ Λέανδρον εἰς 340 στίχους, τὸ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἐντελέστερον καὶ θελκτικώτερον ποίημα διὰ τε τῆς γλώσσης τὴν εὐφράδειαν, διὰ τὸ βᾶθος τοῦ αἰσθηματος καὶ διὰ τῆς μορφῆς τὴν χάριν, εἰ καὶ κατ' ἴχνος μιμεῖται τὸν Νόννον.

Μούσαια, ἑορτὴ τῶν Μουσῶν ἐν Βοιωτίᾳ πενταετηρικῶς τελεωμένη (Πλουτ. Θ, 31, 3.—Πλούτ. Ἑβρωτ.). Ἐπανηγυρίζοντο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα (Αἰσχ. κ. Τιμόρχ.).

Μουσαῖον, 1) Ἰδ. Ἀλεξανδρεῖα.—2) Λόφος Ν τῶν Ἀθηνῶν, αὐτῷ κληθεὶς, διότι ἐκεῖ ἐνομιζέτο ζῆσας καὶ ταφῆς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Μουσαῖος (Ἰδ. 1) (Πλουτ. Α, 25, Β).

Μουσική (τέχνη) ἢ τὰ μουσικὰ, ἦν κυρίως πᾶσα τέχνη ταῖς Μούσαις ὑποκειμένη,

ἄρα πᾶσα τῆς διανοίας διάπλασις, εἴτε τὴν ἐπιστήμην ἀφορῶσα, εἴτε τὴν τέχνην, οἷον ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ μιμητικὴ, ἡ ὀρχηστικὴ, καὶ αὐτὴ ἡ μαντικὴ. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ταυτότητος τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωροῦντο καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἦρωσ τῆς μουσικῆς, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ὀρφεύς, ὡς σοφώτατοι, καὶ ἡ μουσικὴ ὡς ἐπίσης ἀναγκαϊότατον μέρος τῆς παιδείας καὶ ἀγωγῆς, καθ' ὃ μὲρ φασίς τοῦ πνεύματος, ὅσον ἦτο ἡ γυμναστικὴ, ἡ μορφοῦσα τὸ σῶμα. Ἡ ποίησις ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ Πλάτωνος μόνον, ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν διάκρισιν ταύτην ἀλλ' ἐξηκολούθησε θεωρουμένη ὡς τὰ ἦθη διαμορφώσα. Ὁ Πυθαγόρας ἐξέτιμα αὐτὴν ὡς ἀγνίζουσαν καὶ πρῶνουσαν τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς τῶν σωματικῶν νοσημάτων θεραπευτικὴν. Ὡς εὐγενῆς δ' ἀγωγῆς κλάδος ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κατακρίνετο ἤδη καὶ ὡς ἐκλύουσα καὶ ὡς ἐπιβλαβὴ ἐξαποῦσα ἐπὶ τὰ ἦθη ἐπίρρονη. Καὶ ἂν μὲν τῆς ἀπωτάτης ἀνατολῆς τὰ πρῶτα μουσικὰ ψαλλίσματα ἐπενήργησαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἀλλὰ βεβαίως ἢ ἐκ τῆς ἐνδομύχου αἰσθητικῆς δυνάμεως ἀπορρέουσα αὐτὴ τέχνη, τὸ πρῶτον παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐρρυθμισθῆ εἰς ἐπιστήμην. Ὡς εὐρέτας αὐτῆς ἐθεώρουν οἱ μῦθοι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτον ἐφευρόντα παρὰ τοῦ Νεῖλω τὴν τρίχορδον ἢ ἐπτάχορδον λύραν, ἢ τὴν Ἀθηνᾶν, εὐρέτριαν τοῦ μοναύλου, ἢ τὸν Πᾶνα, ὅστις εὗρε τὴν ἐξ ἑπτὰ καλῶν συνισταμένην ποιμαντικὴν σύριγγα. Κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δὲ μουσικαὶ θεότητες ἐξελαμβάνοντο καὶ ὁ Διόνυσος, αἱ Μοῦσαι, οἱ Σάτυροι, ὁ Σίληνός, καὶ θεῖα καταγωγῆ ἀπεδίδατο ἐν γένει εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην ἐνεκα τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὰ ἐνδομύχου τοῦ ἀνθρώπου αἰσθητάτα. Ἡ περὶ τούτου πίστις ἀπαντᾷται καὶ εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀδελφῶν Ἀμφίωνος καὶ Ζήνου, τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Λίνου, τοῦ κενταύρου Χείρωνος, κτλ. Διὰ τὴν

πίστιν δὲ ταύτην εἰς τὴν θείαν αὐτῆς φύσιν καὶ εἰς τὴν ἐπίρροην ἣν ἐξήρει ἐπὶ τῆς ἐνδομύχου διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένετο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις γενικὴ χρῆσις αὐτῆς εἰς πάσας τὰς σπουδαίας ἀνθρωπίνους πράξεις εἴτε τοῦ ἰδιαιτικοῦ βίου εἴτε τοῦ δημοσίου, καὶ ἔκτοτε πολλὰ διειρηθήσαν ὀνόματα αἰσθῶν, ὅτινες ποτήματα συνέτατον, καὶ συγχρόνως τὴν μουσικὴν καθ' ἣν ταῦτα ἐφαλλον, ἢ δι' ἧς ὑπεστήριζον τὴν ῥυθμικὴν αὐτῶν ἀπαγγελίαν, ἐνόησε καὶ δι' ὀρχήσεως αὐτὰ συνοδεύοντες. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Θαμύρις, ὁ Δημόδοκος, ὁ Φῆμιος, ὁ Ἰγάνης, ὁ Ὠλῆν, ὁ Φιλάρμων, ὁ Πίερος, ὁ Χρυσόθεμις κ. ἄ. Ἡ πρώτη πατρίς τῆς διαμορφώσεως τῆς τέχνης φαίνεται εἶναι ἡ Ἀρκადία καὶ ἡ Λυδία. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὁ ποιμενικὸς βίος εὗρε καὶ ἀνέπτυξε τὴν αὐλητικὴν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐδίδαξε τὴν τέχνην τῆς λύρας ὁ Ἀμφίων. Ἐκ τῶν διαφόρων διακριομένων νόμων ἡ ἀρμονικὴ τῶν τόνων τινὲς ἀνήκον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ὁ μὲν λυδῖος ἦν ὁ ὕψιστος ἢ ἐξῆυτατος, ὁ δὲ δωρῖος, εἰς τὸν Θράκᾳ Θαμυριν ἀποδιδόμενος, ὁ βαθύτατος ἢ βαρύτερος· μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἦν ὁ Φρύγιος, ὅστις ἐλέγεται εὐρεθεὶς ὑπὸ Μαρσίου, τοῦ εἰσαγαγόν-

Ἐπιγραφή ἐξ Ἡράκλειου

τος τὸν διαυλον. Μετὰ ταῦτα δὲ προστέθηθησαν εἰς τούτους καὶ ὁ αἰολικὸς καὶ ὁ ἰωνικὸς νόμος. Προϊούσης δὲ τῆς τέχνης, διηρθώσαν αἱ ἀποστάσεις καὶ δι' ἡμιτόνων, ὅθεν προέκυψαν καὶ δύο νέα ἀρμονία ἐκ συν-

δυασμοῦ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσαι. Πρὸ πάντων δ' ἀνεπτύχθη ἡ μουσικὴ ὅτε ἐρρυθμίσθη καὶ ἡ λυρικὴ ποίησις ἢ ἀπαιτούσα ᾠσμα συνοδευόμενον ὑπ' ὀργανικῆς μουσικῆς ὀργάνων ἐμπνευστῶν (αὐλῶν) καὶ ἐνταῦν (κιθάρας καὶ λύρας) καὶ ἦσαν ἐν Ἑλλάδι οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ συγχρόνως καὶ μουσικοὶ, ὁμοῦ τὸν ποιητικὸν καὶ τὸν μουσικὸν ῥυθμὸν ἐπινοοῦντες. Πολὺ δὲ συνέτεινον εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς οἱ μουσικοὶ ἀγῶνες κατὰ τὰς δημοσίας πανηγύρεις, ἰδίως τὰ Πύθια ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ Παναθηναῖα ἐν Ἀθήναις. Ὡς κυρίως δὲ διαπλάσαντες τὴν ἐλληνικὴν μουσικὴν ἐθεωροῦντο ὁ Λέσβιος Τέρπανδρος (650 π. Χ.), καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Ὀλυμπος ἐκ Φρυγίας, Θαλήτας ὁ Κρής (620), Κλώνας ἐκ Θηβῶν ἢ Τεγίας, Ἰέραξ ὁ Ἀργεῖος, Ξενόκριτος ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ὁ αὐλητὴς Σανόδας ὁ Ἀργεῖος (590), πάντες ὄντες καὶ ποιηταί. Ὡς μουσικοὶ δὲ μόνον μνημονεύονται ὁ Ἀγάθων, ὁ Ἀριστόνικος, ὁ Ἀριστώνυμος, ὁ Τελεφάνης κλπ. Τὸ πρῶτον θεωρητικὸν σύγγραμμα περὶ μουσικῆς λέγεται συντάξας ὁ Ἑρμιόσιος Λάσος, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου (546). Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φιλόλαος καὶ ἄλλοι ἐνεβάθουνον εἰς τὰς μαθηματικὰς τῶν τόνων ἀναλογίας, πρὸς δ' ἐφευρέθη τὸ μονόχορδον, τὸ μετὰ ταῦτα Πυθαγόρειος κανὼν κληθέν. Ἦν δὲ σάνις ἠχῶσα, ἐφ' ἧς χορδὴ ἦν τεταμένη, διὰ κινητοῦ ζυγαῖ, διάφορα μήκη λαμβάνουσα, καὶ ἐπομένως τόνους μᾶλλον ἢ ἥττον ὀξεῖς ἐκπέμπουσα. Ἐπὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ηὐξήθη πολὺ ἡ διανοικὴ κλίμαξ. Πρῶτος δ' ὁ Εὐκλείδης (τῷ 277 π. Χ.) διεπραγματεύθη ἐπιστημονικῶς τῶν τόνων τὴν θεωρίαν μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀριστόξενος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Νικόμαχος, ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς θριαμβοὺς, κηδείας, τελετὰς καὶ δεῖπνα. Φωνὴ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἦν ὁ ψόφος, θεωρουμένου ἀορίστως τοῦ ὕ-

ψευς και του βάθους αυτού φλόγος δ' ἐλέγετο ἢ ὠρισμένη φωνή. Τὸ σὺστήμα, ἦτοι ἡ ἀλληλουχία τῶν καθ' ὕψος διαφερόντων τόνων, ἢ κλίμαξ, ἦν τὸ πρῶτον μικρὸν, καὶ ἐξετάθη μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρπιάδρου εὑρεσιν τῆς ἐπταχόρδου λύρας, εἰς ἣν ὁ Πυθαγόρας ἐνομίζετο καὶ ὀγδόην χορδὴν προσθεῖς. Κατὰ μικρὸν δ' ἔτι ἐκταθὲν, συνέστη τέλος τὸ πλήρες σὺστήμα ἐκ 18 τόνων, διαιρεθέντων εἰς ὅ τετράχορδα. Ἡ μουσικὴ διηρθεῖτο ἐν γένει εἰς (ἢ δὲ κήν) φωνητι-

τῆς βραχέιας. Εἰς τὸ θέατρον ἵστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας ὁ ποδοφόρος ἢ ποδοκτύπος, ὅστις κρούελα ἢ κρούπεξα εἰς τοὺς πόδας φέρων, διὰ τῶν σιδερίων πελμάτων αὐτῶν ἐκτύπα τὸν ρυθμὸν, καὶ ὠδήγει τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς ψάλτας, ὡς σήμερον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρχήστρας διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν κτύπων τῆς ράβδου του. Οὐ μόνον δ' ὁ χορὸς τῶν δραμάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τοῦ διαλόγου ἢ ἀπαγγελία εἶχε σχέσιν τινὰ μετὰ τῆς μουσικῆς, ὑποστηρίζο-

κὴν καὶ ὄργανικὴν, ἢ προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ὑποκριτικὴ (παντόμιμος καὶ ὀρχηστικὴ). Περιελάμβανε δὲ τὴν μελοποιεῖαν, ἦτοι τὴν ἠδῆκὴν διάθεσιν τῶν τόνων καθ' ὕψος καὶ βάθος, καὶ τὴν ρυθμοποιεῖαν, τὴν κατὰ μείζον ἢ ἔλαττον μῆκος διάταξιν αὐτῶν, συμπίπτουσαν ταύτην μετὰ τῆς στιχογραφικῆς μετρικῆς, καθ' ἣν ἡ μακρὰ συλλαβὴ παρατείνεται εἰς διάρκειαν διπλασίαν

μὲν ὑπ' αὐλοῦ ἢ κιθάρας ἐνίοτε. Καὶ σήμερὰ δ' εἶχον ἀπὸ Ἐρπιάδρου ἢ ἀπὸ Πυθαγόρου γρακτὰ οἱ ἀρχαῖοι, διακρίνοντα τῶν τόνων τὴν διαφορὰν. Ἦσαν δὲ ταῦτα τ' ἀλφαθητικά γραμμὰτα ἀλλ' ἢ μέθοδος αὐτὴ εἶχε πλείστας δυσχερείας, καὶ τοσοῦτον ἀπῆρτει ἀριθμὸν σημείων, ὥστε ὁ Πλάτων ἐγράφεν, ὅτι πρὸς ἐνμάθησιν τῶν ἀπλῶν ἀρχῶν τῆς μουσικῆς ἀπηγοῦντο τρεῖς τοῦλάχιστον

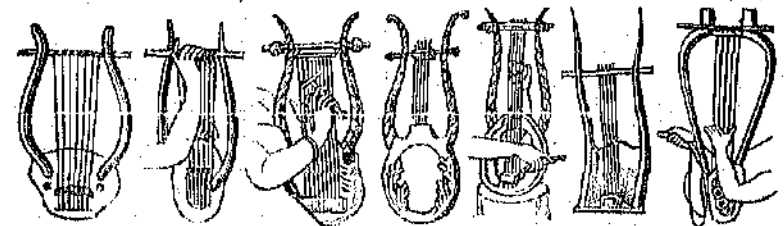
ἔτη. Παρίσταν δὲ καὶ μόνην τὴν δεξυτέρα καὶ βαρύτερα τῶν τόνων τὸ δὲ μῆκος αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἄλλως γνωστὸν, ἢ ἀπῆρτει ἄλλα σημεῖα πρὸς διάκρισιν. Ἀπηγοῦντο δὲ προσέτι καὶ τρόποι πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἐκβολῆς, ἦτοι τῆς ἐπιτάσεως τῆς φωνῆς, καὶ τοῦ σπουδαίου, ἦτοι τῆς ἐλαττώσεως

σθεῖσα λύρα (ἴδ.), ἐπτάχορδος ἐξ ἀρχῆς, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀμφίωνος ἢ τοῦ Δίνου εφευρεθείσης κιθάριος ἢ κιθάρας βαθμῆδον τελειοποιηθεῖσα διὰ προσθήκης τριῶν χορδῶν εἰς ἐκείνης τὰς τέσσαρας. Μεταγενεστέρως δὲ προσέθηκεν ὁ Σιμωνίδης καὶ ὄγδην, ὁ δὲ Τιμόθεος καὶ θην, ἐκτός ἄν, ὅπερ πιθα-

αὐτῆς. Τὰ μουσικὰ δὲ ὄργανα ἦσαν, α') τὰ ἐμπνευστὰ, ὡς ὁ αὐλὸς (ἴδ.) καὶ ὁ πλαγίαιος, ὁ πρῶτος ἔχων τὸ στόμιον ἄνω (ν. ζουρνᾶς, κλαρινέττα), ὁ δεύτερος, ἦτον ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἔχων αὐτὸ πλαγίως (ν. φλάουτον) ἢ σάλ-

νιάτερον, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα δὲν περιελαμβάνοντο διάφορα ὄργανα, τῆς λύρας στερουμένης, τῆς δὲ κιθάρας ἐχούσης ἠχητικὴν σανίδα. Αἱ δύο πλευραὶ τῆς λύρας οἰονομαζόντο πῆχες, διὰ τὴν ὀμοιότητα τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν σχήματος, καὶ τὰ κάτω ἑπόμενα αὐτῶν μέρη ἦσαν

πιγῆ, καὶ τὸ παρὰ τοῖς βαρβάροις μᾶλλον ὀνόματι κέρας ἢ σόριγξ τοῦ Πανός, ἰδίως ὄργανον τῶν ποιμένων. Ὁ μηχανικός Κτησίβιος ἐφευρε τὴν ὑδραυλὸν ἢ ὑδραυλὶδα σόριγγα, διὰ τοῦ ὕδατος ἠχοῦσαν, καὶ εἶτα τελειοποιήθεισα, ὅ) Ἐντατά ἢ χέλις, ἢ πρώτη ἐκ χελωνίου κατασκευασ-

οὶ ἀγκῶνες, ἀπολήγοντες εἰς τὸ ὑπολύριον τὰ δ' ἄνω ἦσαν τὰ κέρατα, καὶ μεταξὺ τῶν πῆχων παρεταίετο πρὸς τὰ ἄνω τὸ ζυγόν, εἰς ὃ προσηλοῦντο αἱ νευραὶ ἢ χορδαὶ διὰ τῶν στροφιγγῶν τῶν καλουμένων κολάβων, αἵτινες ἐνετείλοντο διὰ κλειδῶν λεγομένης χορδοτόνου. Ἐπὶ δὲ τὰς χορ-

δὰς ἐξεστίνετο ἢ λεπτὴ ἀντηχοῦσα σανίς, ἥτις ἤχετον ἢ μαγὰς ὠνομάζετο. Δι' χορδαί, ἐξ ἐντέρων ζώων τὸ πλεῖστον κατασκευαζόμεναι, ἐπλήττοντο τὸ πλεῖστον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ μικροῦ πλῆκτροῦ ξυλίνου, χρυσοῦ ἢ ἐλεφαντίνου. Πρῶτος ἐλέγετο τὴν κιθάραν ἄνευ ἄσματος μεταχειρισθεὶς ὁ Θραξ Θάμυρις· πρῶτος δὲ μετ' ἄσματος ὁ Ἀμφίων ἢ ὁ Λίνος. Ἐκκαλεῖτο δὲ κιθαριστὴς ὁ παίζων αὐτήν, καὶ κιθαρωδὸς ὁ πρὸς αὐτὴν ᾄδων. Εἶδος μεγάλης ἐπταχόρδου λύρας ἦν καὶ ἡ (ὁ) βάρβιτος ἢ τὸ βάρβιτον. Ἐκκαλεῖτο δ' ἀρχαιότατα φόρμιγξ εἶδος κιθάρας ἄνευ ἡχείου, ἀναλόγου ἐπομένως πρὸς τὴν νῦν ἄρπαν, τῇ Ἀπόλλωνι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλων ποιητῶν ἀποδιδραμένη, πολλάκις ὡς περικαλλῆς, κατόνοσμος (Ξαίδαλέη) διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφάντος περιγραφομένη, καὶ διὰ δεσμοῦ ἐκ τοῦ ὄμου ἐξαρτωμένη. Ὡς πρὸς τὴν φωνὴν δ' ἐλέγετο λιγεία, πιθανῶς διὰ τῆς μαγὰδος τὴν ἔλλειψιν. Ἡ δὲ Σαμβύκη (ἢ ἄρπα) ὅτε μὲν μικρὰ ὅτε δὲ μεγάλη, εἶχε σχῆμα κυρίως τριγωνικόν, περιέχουσα χορδὰς διαφόρου μήκους, ἐπομένως καὶ διαφόρων τόνων, γνωστὴ καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. Πλὴν δὲ τούτων τὸ τύμπανον ἦν κύκλος ξύλινος ἢ μετάλλινος, ἔχων ἐκτεταμένην μεμβράναν, ἣν ὁ τυμπανιστὴς ἔκρουε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, κρατῶν τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Πολλὴ δ'

ἦν αὐτοῦ ἡ χρῆσις ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς ἐορταῖς, καὶ πολλάκις εἶχε καὶ ἡχηρὰ μετάλλια εἰς τὴν περιφέρειαν, ἅτινα κινούμενα παρήγον κρότους ὀξεῖς. Ὁμοίως ἐχρησίμευον καὶ τὰ κρόταλα (ἰδ.) καὶ τὰ κρούματα. Ἐὰ αὐτὰ ὄργανα ἦσαν ἐν χρῆσει καὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους, ὅτε τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ αὐλὸς καὶ ἡ σάλπιγξ, ἀνεπτύχθησαν εἰς μεῖζονα ποικιλίαν καὶ τελειοποιήσιν, ἰδίως αἱ τελευταῖαι παρά τῶν στρατῶν διότι ὑπὸ καλλιτεχνικῆν καὶ τὴν τῆς ἀγωγῆς ἐποψίν ἢ μουσικῆς ἐλιγώτερον ἐξετιμᾶτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ παρὰ

τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἠσκαίτο παρ' αὐτοῖς τὸ πλεῖστον ὑπὸ ξένων ἢ δούλων, πλὴν τῆς στρατιω-

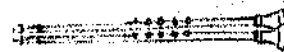
τικῆς, εἰς θυσίας, θριάμβους, δεῖπνα καὶ τελετάς, καὶ εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκεῖ πολὺ ἐλιγώτερον ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι τὰ Ῥωμαϊκὰ δράματα δὲν εἶχον χορούς, καὶ μόνῃ ἢ τῶν στί-

χων ἀπαγγελία ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνταῦθα ὑπ' αὐλοῦ. Ἐὰ ἐνταῦτα ὄργανα λέγονται μύ-

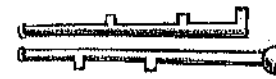

νον τῷ 186 π. Χ. εἰσαχθέντα παρὰ Ῥωμαίοις· αἱ δ' αὐλοὶ ἦσαν συνήθως διπλοὶ, ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερός. Αἱ δ' εἰς τὰ

δεῖπνα προσερχόμενοι ψάλτριαι καὶ σαμβυκίστριαι ἤσαν τὸ πλεῖστον Ἕλληνίδες.

οὔχι ἐκ τῶν αὐστηροτέρων τὰ ἦθη. Ὁ Τιτέριος ἀπέβαλε τῆς Ῥώμης πάντας τοὺς μου-

σικούς καὶ τοὺς ὑποκριτάς· ἀλλ' οἱ λοιποὶ αὐτοκράτορες ἐπροστάτευον αὐτοὺς, μάλιστα δ' ὁ Νέρων, μεθ' οὗ τὸν θάνατον 500 μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, ὅφ' οὗ καὶ πολὺ ἠγνοεῖτο, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, σύγγραμμα ἀξιόλογον, οὗ ὄρατον ἀπόσπασμα, ὡς καὶ πολλὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν γνωμικῶν του, διεσώθησαν παρὰ Στοβαίου.

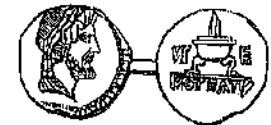
Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ λόφου βορείως τῆς Λαρίσης (Στρβ.).

Μοψοπία, κατὰ Στράβωνα (Θ, 397). ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, κατὰ βασιλείαν τῆς Μόψοπον.

Μόψος, 1) Εἰς τῶν Λαπιθῶν, ἐξ Οἰχάλιας ἢ Τιτάρου, υἱὸς τοῦ Ἀμπικος ἢ Ἀμπύκου καὶ τῆς νέμφης Χλωρίδος, ἢ, ὡς μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, μετασχὼν τῆς θήρας ἐν Καλυδόνι, παρευρεθείς εἰς τοῦ Πειρίθου τοὺς γάμους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μάντις αὐτῶν (Πίνδ. Πύθ. Δ. 190). Ὡς Ἀργοναυτῆς ἀπέθανε δηχθεὶς ὑπὸ ὄφρατος ἐν Λιθύῃ, καὶ τῇ ἀπεδόθησαν ἐκεῖ ἥρωος τιμαὶ καὶ μαντεῖον.—2) Υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Κρητὸς Παλίου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἥρωος τιμώμενος, καὶ χρηστήρια ἔχων ἐν Μάλῳ τῆς Κιλικίας καὶ ἐν Κολοφῶνι, ἐνθα καὶ ἤρως πρὸς τὸν Κάλχαντα (ἰδ.). Τὴν Μάλῳ δ' ἴδρυσεν μετ' Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου. Ἄλλ' ἐρίσαντες περὶ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως καὶ μονομαχήσαντες, ἐφρονέθησαν ἀμοιβαίως.

Μόψου ἐστία, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, διαρροσμένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου πο-

ταμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄραίου Ἀλοῖου πεδίου, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἰασοῦ (Στρβ. ΙΔ, 667). Μόψου κρήνη δὲ, ἄλλη πόλις αὐτόθι ἐπὶ τοῦ Κύδνου, βορείως τῆς Ταρσοῦ, ἐνθα ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Α'. (Amm. Marc. XXI 15).

Μύγδονες, 1) κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 128.—Θουκ. Β, 99. 100), ἐκ Θράκης καταγόμενοι (ἰδ. Μακεδονία).—2) Λαὸς ἐκ Θράκης εἰς Βιθυνίαν εἰσβαλὼν καὶ οἰκήσας περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον καὶ τὴν λίμνην Δασκυλίτην (Στρβ. Ζ, 295. ΙΒ, 564. 575).

Μύγδων, 1) Βασιλεὺς τῶν Βερβύκων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, θανατωθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πορευομένου πρὸς τὰς Ἀμαζόνιας.—2) Υἱὸς τοῦ Ἀκμωνος, πατὴρ τοῦ Κοροΐβου, βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Μύγδονες ὠνομάσθησαν. Μετὰ τοῦ Ὀτρέως καὶ τοῦ Ἡράμου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων (Ὁμ. Ἰλ. Γ, 186).

Μύδων, υἱὸς Ἀντιμνίου, Τρῶς, ἠνίοχος τοῦ Πυλαίμενου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 580).

Μυέκφορος, πόλις τῆς Αἰγύπτου ἀπέναντι τῆς Βουβάστις, εἰς τὸν Μυεκφορίτην νομὸν (Ἡρόδ.—Ἐνφ.—Στρ. Βυζ.).

Μυθολογία, ἡ θεωρία καὶ ἐξιστόρησις τῶν μύθων τῶν ἀρχαίων πολυθεϊκῶν θρησκευμάτων, καὶ ἰδίως τῶν Ἑλληνικῶν, παρ' ὧ ἐντελέστερον καὶ συνεπέστερον ἢ παρὰ παντὶ ἄλλῳ ἀνεπτύχθη ὁ μῦθος. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, οἷον παρ' Ὀμήρῳ, μῦθος ἐδήλου κυρίως τὸν λόγον, τὴν διήγησιν.

ἢ ἅτα ἄλλως μύθους ἔλεγον τὰς προϊστορικούς καὶ ἐκ παραδόσεως πιστευόμενας διηγήσεις περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς τύχης ἀτόμων ἄτινα ὑπετίθεντο ὅτι τότε ἔζων, καὶ οὐ σπανίως εἰσὶν ἀπλῶς ἢ προσωποποιήσεις τῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων τῶν χρόνων ἐκείνων. Δύναται δὲ νὰ διακριθῶσιν εἰς τοὺς περὶ θεότητά τινα περιστροφόμενους, καὶ εἰς τοὺς πραγματευόμενους περὶ ἀνθρώπου ἢ ἥρωος ζήσαντος, ἢ ὑποτιθεμένου ὅτι ἔζησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς προηγηθείσης τῆς ἱστορίας· καὶ τὴν μὲν πρώτην κατηγορίαν ὀνομάζομεν σήμερον μῦθον, τὴν δὲ δευτέραν μᾶλλον παράδοσιν, ἀμφοτέρως ἀφορώσας συμβάντα καὶ πράξεις ἔστι μὲν ὅτε ἀληθεῖς, ἔστι δ' ὅτε ὑποτιθεμένης ἢ συμβολικῆς. Ἐν τοῖς θεοῖς μύθοις, καὶ μάλιστα τοῖς τῆς κοσμογονίας καὶ θεογονίας, ἐπικρατοῦσι τὸ πλεῖστον ἰδανικαὶ καὶ εἰς ὑποτιθέμενα ἱστορικὰ γεγονότα μεταποιημένα ἀντιλήψεις καὶ ἔννοιαι ἀφηρημέναι περὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου, περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν διαφόρων θεῶν, τῆς πιστευόμενης προσαλλήλου σχέσεως τῶν θεῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς κτλ., ὡς ἡ πίστις ἐστὶ ἢ ἢ ἐγέννησε τὸν Οὐρανόν· ὅτι ὁ Ζεὺς μετὰ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς ἑτέρας· ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν Μητιν, ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν ὑποδεικνύουσαν, κτλ. Αἱ παραδόσεις ἐκ τοῦ ἐναντίου στήριζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς ἱστορικὰ μᾶλλον διδόμενα, πολλαχῶς ἄλλως μεταποιούμενα, καὶ πολλαχῶς συνδεόμενα καὶ μετὰ μόνων θεωριῶν. Οὕτως ἀφηγούμενα περὶ μεταναστεύσεων, ἰδρύσεων πόλεων κλπ., ἐγκαταμινύουσι διηγήσεις περὶ διαφόρων συνεργειῶν τῶν θεῶν, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἰδέας περὶ δικαίου, περὶ συγχρόνων καὶ ἐγχωρίων ἠθῶν, κτλ. Τῆς μυθολογίας ἐπομένως ἐστὶ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον ἠρησκευτικόν, δι' ὃ καὶ ἡ λέξις μυθολογία ἐμφαίνει κυρίως τὴν ἀρχαίαν ἠρησκευτικὴν, εἰ καὶ αἱ δύο ἔννοιαι δὲν ἀντιστοιχοῦσι καθ' ἅπαντα. — Οἱ πρώτοι μῦθοι πηγάζουσιν ἐκ τῆς

ἀπωτάτης ἀρχαιότητος τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀναγκαίως προϋποθέτουσι προϋπάρχουσαν ἤδη μέχρι τινὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ ἀρχὴν τινα ἠρησκευτικῶν ἀντιλήψεων. Ἰδίως μὴ τὴν τῆς μυθολογίας ἐστὶν ἡ φυσιολατρεία, ἢ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὡς θείας τινὰς προσωποποιούσα, καὶ ἵνα αὐτὰς καταληπτοτέρας καταστήσῃ τῇ κοινῇ ἀντιλήψει, ὑποβάλλουσα αὐταῖς ἀνθρωπίνους πράξεις καὶ διαθέσεις. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ ποιητικὴ φαντασία οὐ μόνον ἐξόχως πεπροικισμένων ἀτόμων, ἀλλ' ἐν γένει τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, συντελεῖ ἰσχυρῶς εἰς τὰς τοιαύτας ἐνστικτικὰς τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν, τὰς ὅπως αὐτομάτους καὶ ἀνευ ἐπιγνώσεως γινόμενας, ὡς τέλος ἠρησκευτικῆς πίστεως ἐπέβαλλε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπινοήσαντα αὐτὰς λαόν, παραδίδουσα αὐτὰς ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν, διὰ τῶν αἰώνων ἄλλως μεταρρυθμιζόμενας κατὰ τόπους καὶ χρόνους. Ἐὐφάνταστον καὶ φυσικῶς φιλόκαλον τὸν Ἑλλήνων, θάλλον ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, ἀνέπτυξε παρ' αὐτοῖς μυθολογίαν πολὺ εὐγενεστέρην καὶ ἐντελεστέραν ἢ ὅτι δυνατόν ἦν παρὰ τοῖς βραβάροις λαοῖς, οἷς ἐπέβαλλε δουλικῶς τὰ εἰσθητικὰ δόγματα ἢ ἱεροκρατία, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, πρακτικὸν ἔχουσι μᾶλλον τὸ πνεῦμα, καὶ παραδεχομένοις ξένας λατρείας λαῶν μᾶλλον αὐτῶν προεχρηκτότων εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν ἀπετέλει δ' ἀνεκὰθεν ἡ μυθολογία κύκλον ὀρισμένον καὶ ἀνυπερβλήτον, ἀλλ' ἐξετείνεται καὶ μετεποιεῖτο βαθμῶν κατὰ χρόνους καὶ περιστάσεις, καὶ ἡ ποίησις οὐ σπανίως μετέτρεπεν αὐτὴν κατὰ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς, ὡς, παραδείγματος χάριν, ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσι τοῦ Ὀδιδίου πολλὰ φαίνονται εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰς τὸν οὐχὶ λίαν φιλόκαλον χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς ἀπειλούμενα. Ἐν Ὀμηρῶν καὶ τῶν Ἡσιόδου λέγει ὁ Ἡρόδοτος (B, 53), δόντας εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν θεογονίαν. Καὶ φέρουσι μὲν καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν οἱ θεοὶ τὸν τύπον τῶν κειρῶν αὐτῶν, ἐνεργούντες συνεχέστατα κατὰ τοῦ

ποιητοῦ τὴν ἐπίνοιαν· ἀλλ' ἐν τῷ Ὀμηρῶ περιέχονται ἐν συνδυασμῷ καὶ συστηματικῶς πᾶσαι αἱ τῶν πρὶν ῥαψωδῶν περὶ τῶν θεῶν προσώπων διηγήσεις, καὶ αἱ τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν φύλων περὶ αὐτῶν πεποιθήσεις, συναπαρτίζουσαι τὴν ἐνότητα μιᾶς καὶ γενικῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἰδίως ἀντιπροσωπεύουσαι τὰς σχέσεις, ἰδέας καὶ διαθέσεις τῆς ἠρωϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἡσιόδου μυθολογία ἐστὶν ἡ θεογονικὴ καὶ κοσμογονικὴ, ἀφηγουμένη τὴν γέννησιν, ἢ διὰ διαφόρων μετατροπῶν καταγωγὴν τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος συστήματος τῶν θεῶν ἀπὸ ἀρχαιότερου, τοῦ τῶν Τιτάνων, καὶ αὐτοῦ τοῦτο ἀπὸ ἐπιπρογενεστέρου, τοῦ τῶν ἀρχαίων δυνάμεων τῆς φύσεως. Μετ' ἐκείνους δ' ἔμεινεν ἡ μυθολογία διαρκῶς ἐν τῶν πρωτίστων ἀντικειμένων τῆς ποιήσεως, τῆς τέχνης καὶ τῶν φιλοσοφικῶν τῆς ἐπιστήμης θεωριῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Οὕτως οἱ μετ' Ὀμηρῶν ἠθοποιοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνέλεγον μυθολογικὰ ἀντικείμενα, καὶ ἐπραγματεύοντο αὐτὰ εἰς ἰδιαιτέρους κύκλους, πολλαχῶς ταῦτα ὑπὸ ἰδίαν ἐποψίαν καὶ κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν διαπλάττοντες. Ἐπι δ' ἐλευθερώτερον ἐξεμεταλλεύοντο τὴν μυθολογικὴν ὕλην οἱ λυρικοὶ, μεταποιούντες τοὺς μύθους δι' ἀλλοιωσέων, προσθηκῶν ἢ ἀφαιρέσεων ὅσαι συνεφάνουν πρὸς τὰς μυθικὰς ἀντιλήψεις ἢ τὰς ἠθικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ἢ πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ποιημάτων αὐτῶν. Οὕτω περ' εἰπεῖν ὁ Πίνδαρος, καίτοι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μύθων, ὅταν ἄπαντ' ἄ τι προσκροῦσεν πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν θεοῦ τινος ἢ ἥρωος, οὐδόπως διατάζει νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸν μῦθον (Ὀλ. Α, 47), μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι τὸν εἶχε διαφθεῖρει ἀγνοία ἢ κακία. Καὶ οἱ τραγικοὶ πολλαχῶς ἀδιστακτικῶς μεταρρυθμίζουσι τοὺς μύθους ἀναλόγως τῶν χρόνων καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀκροατῶν καὶ κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης τῶν, ἐν Ἀττικῇ κολακεύοντες τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον

τὴν ἀνάμειξιν τῶν θεῶν εἰς τὴν δράσιν τῶν τραγικῶν αὐτῶν προσώπων παρασκευάζοντες. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ εἰς θεωρητικὰς καὶ θεολογικὰς μᾶλλον ἐπόψεις ἀρεσκόμενος, καὶ ὁ Σοφοκλῆς, οὐ ἡ τάσις ἐστὶ μᾶλλον ἱστορικὴ καὶ πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον τετραμιμένη, ἐμμένουσιν εἰς τὰς παραδόσεις πιστότερον τοῦ Εὐριπίδου, οὐ ἡ ἐποχῆ, ἤττον ἠρησκευτικῆ, ἐκλινεν ἤδη μᾶλλον πρὸς φιλοσοφίαν ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ, ἐτι δὲ μᾶλλον ἐκείνων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ οὐχὶ πάντοτε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν προγόνων του προσφερομένου. Οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταί, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεχόμενοι Ῥωμαῖοι, ἤθελον νὰ ἐπιβάλλωνται καὶ ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν ἀνασκαλεύοντες μύθους ὀλίγον γνωστοὺς καὶ ἐπιχωρίους. Ἡ δὲ καλλιτεχνία διέπλετε καὶ δρατὰς καθίστα τὰς μορφὰς τῶν θεῶν καὶ ἡρώων, ὡς περιέγραψεν αὐτὰς ἡ ποίησις, τὸ πρῶτον δὲ ἡ τοῦ Ὀμήρου, καὶ δι' αὐτῶν πλουσίως διεποικίλλε τὰ ἱερά καὶ πλεῖστα τῆς κοινῆς χρήσεως σκεύη. Μεταξὺ δὲ τῶν λογογράφων οἱ ἱστορικοὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῶν ἐποποιῶν, πολλὰ συγγράφοντες καὶ συστηματικῶς ἐκτιθέντες, ὅσα ἐκ τῶν ἀρχαιότερων ἐπῶν ἢ ἐκ τῶν ἐγχωρίων ἠρησκευμάτων συνέλεγον. Τοῦτο δὲ μεθοδικῶς ἐξηκολούθησαν μετὰ ταῦτα οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μυθολογῶντες (ὡς ὁ Ἀπολλόδορος), οἱ τῶν ποιητῶν σχολιασταί, καὶ οἱ περιηγηταί (ὡς ὁ Πλουτάρχος). Μυθικὰς διηγήσεις περιέχουσιν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης, ἱστορικὰ κοριζόμενοι ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, ἀλλ' ἀνευ μεθόδου ὀρισμένης καὶ ἐπιστημονικῆς. Παρὰ μεταγενεστοῖς ἱστορικοῖς, οἷον τῷ Ἐφώρῳ, μάλιστα τῷ Εὐήμερῳ καὶ προσέτι καὶ τῷ Διοδώρῳ, ἐπεκράτησεν ὡς πρὸς τοὺς μύθους ὁ πραγματισμὸς, ἤτοι ἡ καὶ παρ' ἀρχαιότεροις λογογράφοις ἤδη ἀρξάμενη τάσις τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς μύθους σημασίαν ἱστορικὴν. Ἡ φιλοσοφία δ' ἀνεκὰθεν ἐθεώρησε τὸν μῦθον ὑπὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις, εἴτε ὡς ἀληγορίαν αὐτὸν ἐξηγοῦσα, εἴτε τὴν ἀληθείαν

αυτοῦ ἀντικρυς ἀρνούμενη. Καὶ ἐξηκολούθουν μὲν ἀμφότεραι αὐταὶ αἱ ἐπόψεις διὰ πάτης τῆς ἀρχαιότητος, ἐκορυφώθησαν ὅμως ἐπὶ τῆς παρακμῆς τοῦ πολυθεϊσμοῦ. Ἰδίως, οἱ μὲν Νεοπλατωνικοὶ καὶ οἱ Γνωστικοὶ ἐπελάβοντο ἐπὶ τὸ αὐθιρετότερον τῆς ἀλληγορικῆς θεωρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων αὐτῶν θεολογικῶν δογμάτων· τοῖς φανταστοῖς δὲ καὶ δυσουποστάτοις ταῦτοις δόγμασιν ἀντετάτετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπερνικῶσα ἡ σκέψις. Προσέτι δ' ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς προσελαμβάνοντο καὶ ἐξώθεν ξενικὰ μυθεύματα, ἀλλοιοῦντα τὸ ἐπιχώριον, ἐπιτείνοντα τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ συγχέοντα τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ὅπερ καὶ οὐ μικρὸν διηκόλυε τὸν θρίαμβον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δὲ χρόνοις οἱ κριτικοὶ καὶ ἱστορικοὶ τῆς 17 καὶ 18 ἑκατονταετηρίδος ἐθεώρουν καὶ διηρεύων τὴν μυθολογίαν ὑπὸ πραγματικῆν ἔποψιν ὡς ἱστορίαν συγχρόνως δὲ τὸ ὀρθόσκευμα τῶν ἀρχαίων ἐδλαπὸν ὑπὸ μονομερῆ καὶ αὐτοῖ, μᾶλλον δεισιδαίμονα, ἔποψιν, ὡς προδοποιήσιν καὶ ὡς διαστροφῆν τινὰ τοῦ μέλλοντος ἢ ἀποκαλυφθῆν χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος, συμφώνως πρὸς τὴν τότε ἐπικρατεστέρην τάσιν τῆς φιλοσοφίας, ἐξενίκα ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ παναρχαίου τινὸς λαοῦ (Ἰνδῶν, Ἀσιανῶν, Αἰγυπτίων, κλπ.), κεκτημένου καθαρὰν ἐπίγνωσιν τῆς θεότητος, αὐτοῦ δὲ οἱ ἱερεῖς ὅτι μετέφερον βαθμηδὸν τὴν θεμελιώδη ταύτην σοφίαν δι' ἀλληγορικῶν μύθων, ἥτοι διὰ γλώσσης εἰκονικῆς ἐπίτηδες ἐπινοήσεως, εἰς τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀδιαμορφώτους λαοὺς τῆς γῆς, καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας, ἐν τῇ σκότει ἐτι τότε διατελοῦντας· ἡ δὲ καθαρὰ ὀρθοσκέπια ὅτι ἐν ἀφρημένην διδασκαλίᾳ καὶ μυστικῶς τύποις διετηρήθη ἐν τοῖς μυστηρίοις. Μεταγενέστεροι ὅμως κριτικοὶ, τὸ ἐπισημῶς τοιοῦτων κρίσεων ἐκ τῶν προτέρων ἐνοροῦντες, ἀναγνωρίζουσι μὲν ἐπιρροὴν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀνθρώπου,

καὶ ἐφαρμογὴν μέχρι τινὸς τῆς ἀλληγορίας εἰς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἀλλὰ σκόπιμον θεωροῦσι νὰ ἐξετάζωσιν αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔποψιν, ὡς καὶ ταύτης πολλάκις καὶ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν μύθων συντελεσάσης.

Μυθεα. 1) Ὑγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανούς, σύζυγος τοῦ ἀθλητοῦ Μιλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται σωζομένη ἐπιστολὴ πρὸς τινὰ Φύλλιδα, ἥτις βεβαίως ἐστὶ χρόνιον μεταγενεστέρων. — 2) Ποιήτρια μνημονευομένη μετὰ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Σακρῶς, ἴσως ὅμως ἐπωνύμιον μόνον τῆς Κορίννης, ὡς ἡ Σακρῶ ἐπωνομάζετο μέλισσα ἢ Μουσῶν τέτιξ, μεταποιηθὲν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς ὄνομα ποιήτριας. — 3) Ἑτέρα ποιήτρια Σπαρτιατῆς, ἥτις, ὡς μνημονεύεται, ἔγραψεν ὕμνος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Μυτιάγριος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἡλίδι καὶ Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐλέγετο ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἢν ἐπέφερε τὸ πλῆθος τῶν μυτιῶν (Παυσ. Η, 26.—Πίν. Χ, 28).

Μυκάλη, ἡ δυτικὴ προβολὴ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ ὄρους Μεσσογίδος, προέχουσα ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Τρωγιλίου (Ὁμ. Ἰλ. Β, 869), ν. Καναπίτσα. Ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νήσου παρθμός ἐχει πλάτος 7 σταδίων, καὶ ἐκεῖ τῷ 479 π. Χ. λαμπρῶς κατεναυμάχησαν τοὺς Πέρσας ὁ Λεωνυχίδης καὶ ὁ Ξάνθιππος (Ἡρόδ. Θ, 96.—Ἰδ. καὶ Α, 148. Ζ 80.—Θουκ. Α, 14. 89. Η, 79.—Σπρδ. Π, 636).

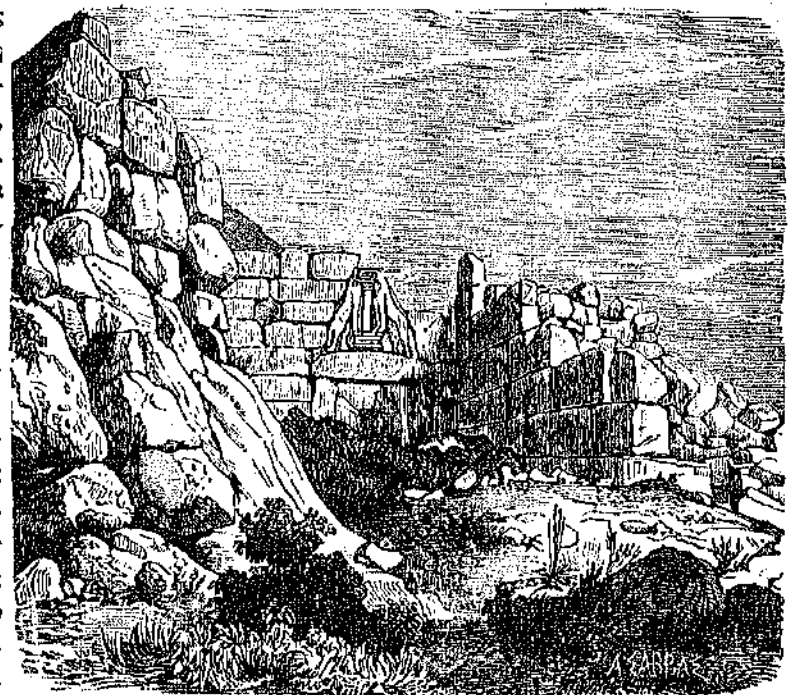
Μυκαλησός, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 498), πρὸς τῇ Ἰανάργῃ, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Χαλκίδος, δυτικῶς τῆς Αὐλίδος. Ἰσλαβε δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς θαμάλεως ἥτις καθώδηγχε τὸν Κάδμον, καὶ ἐνταῦθα ἐστη μυκωμένη. Τῷ 414 π. Χ. Θρᾶκες μισθωτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπέπεσαν ἐπὶ τὴν τότε ἀνοδοῦσαν πόλιν, καὶ ἀπέσφαξαν σχεδὸν πάντας αὐτῆς

τοὺς κατοίκους· ἐκτοτε ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτουσα, καὶ ἐπὶ Πausανίου ἦν ἤδη ἐντελῶς καταστραμμένη (Θουκ. Ζ, 29.—Παυσ. Α, 23, 3.—Θ, 19, 4). Μένουσι δ' ἐτι ἀφανῆ αὐτῆς ἐρείπια.

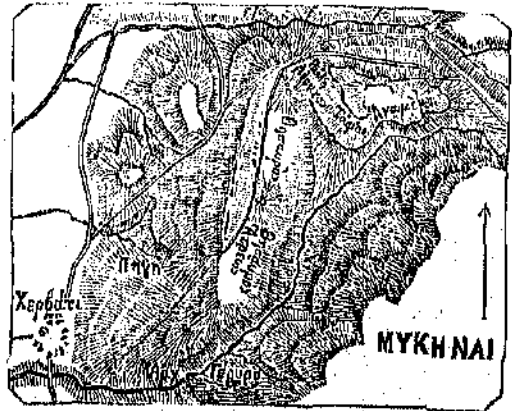
Μυκερῆνος (κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς Μεγκερά), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ διάδοχος τῶν Χέσπος καὶ Χερρήν, τῶν ἐγειράντων τὰς δύο μεγίστας τῶν σωζομένων πυραμίδων, ὁ ἰδρύσας τὴν τρίτην ἐν Γίζε, πρὸς τῷ Καίρω, παρὰ ταῖς δύο ἄλλαις σωζομένην, μικροτέραν μὲν (218' ὑψηλὴν), ἀλλ' ἐντελέστερον διατηρουμένην, διότι σώζει καὶ μέρος τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Οὗτος ἠνώεζεν αὐτὸς τοὺς ὑπὸ τῶν προκατόχων του κλεισθέντας ναοὺς (Ἡρόδ. Β, 129—134). Οἱ ἱερεῖς παρ' ὧν ὁ Ἡρόδοτος ἠρύσατο τὰς πληροφορίες, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, καὶ κατὰ Μανέθωνα, ὅστις ὀρθῶς τὸν δονομάζει Σοῦφιν Β Μεγχερῆς, ἀνῆκε τῇ Δ' δυναστείᾳ, ζῶν περὶ τὸ 4100 π. Χ.

Μυκῆναι (καὶ Μυκῆνη, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 52), εὐρυάγεια, ἐυκτίμενον πτολίεθρον, πολὺ χρυσοῦς πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἔδρα τῶν διαδόχων τοῦ Δαναοῦ, εἶτα δὲ τῶν Πελοπιδῶν ἐφ' ὧν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐ-

πίσημος ἀνεδαίχθη. Ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ὅμως ἐξέπεσε· καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν,

ἐπειδὴ συνεξέπεμψε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων πολεμιστὰς εἰς Πλαταιάς (Ἡρόδ. Ζ, 202. Θ, 27), παροργισθέντες οἱ εἰς αἰσχρὰν

οὐδτερότητα ἐμμείναντες Ἀργεῖοι, προσέβαλον αὐτὴν μετέπειτα, τῷ 463 π. Χ., συνεργούντων καὶ τῶν Τεγεατῶν καὶ Κλεωναίων, καὶ στερήσαι τροφῶν ἐδιάσθησαν οἱ κάτοικοι, ἐγκαταλιπόντες τὴν δευρὰν αὐτῶν πόλιν, νὰ

μετοικήσασιν οἱ μὲν εἰς Κηρώνειαν τῆς Ἀχαΐας, οἱ δὲ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Ἀ' τῆς Μακεδονίας. Ὁ Πausanias εἶδεν αὐτὴν ἔρημον, καὶ περιγράφει (B, 16, 5) μεγάλη αὐτῆς ἐρείπια, ὡς τὰ κυκλώπεια αὐτῆς τείχη μετὰ τῆς πόλης τῶν λεόντων (ἴδ. πλαστική), τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείως, τοὺς τάφους τοῦ Ἀτρείως καὶ Ἀγαμέμνονος, ἅτινα πάντα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν σώζονται μέχρι τοῦδε. Ὁ Ἑρρ. Σγλείμαν μεγάλην ἀνέδειξεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν γυνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος, ἀνασκάψας ἐνταῦθα τῷ 1876, καὶ ἀνευρών μετὰ βεβαιότητος μὴ ἐπιδεχομένης ἀμφισβήτησιν τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντὸς τῆς πόλης τῶν λεόντων, εἰς τὴν πρὸς Δ αὐτῆς γωνίαν, μετὰ τῶν σκελετῶν τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ παντοίων ὀπλων, χρυσῶν διασημάτων καὶ παντοίων τορευτῶν κασμημάτων τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Προσέτι δ' ἐκαθάρισεν ἐντελῶς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείως καὶ ἄλλους τινὰς ἐκεῖ περικειμένους, οἵτινες γνωστοὶ μὲν ἦσαν, ἀλλὰ μέχρις ἐκείνου δὲν εἶχον ἀνασκαφῆ.

Μυκηναεὺς, υἱὸς τοῦ Σπάρτανος, ἔγχονος τοῦ Φωρωνέως, κατὰ τινὰς κτίστης τῶν Μυκηνῶν (Ἑρπ. Ὀρ. 1247).

Μυκήνη, θυγάτηρ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀστέρωπος, καθ' ἣν ὀνομάσθησαν αἱ Μυκήναι (Ὀμήρ. Ὀδ. Β, 120.— Πaus. Β, 16).

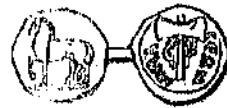
Μυκοὶ, ἀσιατικὸς λαὸς, καθ' Ἡρόδοτον (Γ', 93. Ζ, 68), τῆ ἰδ' σατραπείᾳ ἀνήμων, ἀλλ' ἀγνώστου κατοικίας.

Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων, νῆσος μικρὰ καὶ βραχίονος, ΝΑ τῆς Γήνου καὶ Π τῆς Δήλου κειμένη, ἔκτισται δ' ἔχουσα περίπου 2 1/10 τετραγωνικῶν μιλίων. Εἰς αὐτὴν ἔθετον ὁ μῦθος τὴν γιγαντομαχίαν τῶν ἀπωτάτων μυθικῶν χρόνων, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐλέγοντο κείμενοι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους φονευθέντες Γίγαντες, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία προήλθε «Πάντες ὑπὸ μίαν Μύκονον», δηλοῦσα πολλὰ ἀνόμοια καὶ ἀσυνάρτητα πράγματα ὁμοῦ καὶ ὑπὲρ μίαν κατηγορίαν ἰ-

θέμενα. Οἱ ὄλγοι ἀγροὶ τῶν κοιλάδων τῆς νήσου εἰσὶ καρποφόροι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἐπεδιδόντο μᾶλλον εἰς τὴν ναυτιλίαν. Πολλῆς ὁμῶς ὑπολήψεως δὲν ἀπελάμβανον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρούμενοι ὡς ἀπληστοὶ καὶ φιλοκερδεῖς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἴδιον «Μυκόνιος γελίων». Εἶχε δὲ δύο πόλεις ἡ νῆσος (Ἡρόδ. ΣΤ', 118.—Θουκ. Γ', 29.—Στράβ. Ι, 497).

Μύλας, 1) Πόλις εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀποικισθεῖσα τῷ 716 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σικελῶν Ζαγκλαίων, καὶ ἔχουσα καὶ ἀκρόπολιν (Θουκ. Γ, 90), ἐν χώρᾳ εὐφώρῳ. Παρ' αὐτῇ κατεναυμάχησαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν Δουλίον τοὺς Καρχηδονίους τῷ 260 π. Χ, ἐν τῇ πρώτῃ Καρχηδονικῇ πολέμῳ, καὶ τῷ 36 ἐνίκησεν ὁ Ἀγρίππας τὸν στόλον τοῦ Πομπηίου (Πολύβ. Α, 10.—Δ. Κάσσ. ΜΘ, 3.—Ἀρρ. Β. C. V, 105).—2) Ὀχυρὰ πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐπιταυρίτιδος, πιθανῶς παρὰ ταῖς Κυρρεταῖς, ἐπὶ ἀποτόμου ὁδοῦ πρὸς τῷ ποταμῷ Ἐδρωπῶ (Ἰν. ΧΙΠ, 54).

Μύλασσα (τὰ), καὶ **Μύλασσα** (ἐν Ἡροδότῳ καὶ Πολυβίῳ), ἡ μεγίστη καὶ εὐπρεπεστάτη μεσόγειος τῆς Καρίας πόλις, 80 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ἔδρα δὲ τῶν ἀρχαίων βασιλέων, ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας

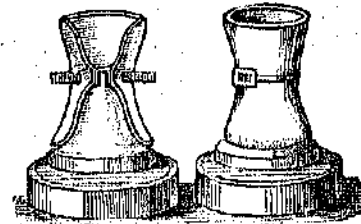
ἀποτόμου βράχου, ἐξ οὗ ἐλατόμει τὸ ὄρατον λευκὸν μάρμαρον τῶν οἰκοδομῶν τῆς, καὶ ἰδίως τοῦ πολυτελοῦς καὶ περιδλέπτου ναοῦ τοῦ Διὸς Ὁσογώνος. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται διατηρουμένα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Φύσκος (Ἡρόδ. Α, 171.—Πολύβ. ΙΣΤ', 24.—Στράβ. ΙΔ, 658.—Πaus. Α, 171).

Μύλη, ὁ μύλος πρὸς ἄλλοισι σίτου ἀρχαιότατα ἡ χειρομύλη, ὑπὸ θεραπεινιδῶν στρεφομένη (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 106, 101), πιθανῶς, ὡς καὶ νῦν, συγκείμενος ἐκ δύο λίθων

τοῦ κατωτέρου στερεοῦ, τοῦ ἀνωτέρου ἐπ' αὐτοῦ στρεφομένου (Ὀδ. Η, 104). Ὁ κατώτερος λίθος ἐκαλεῖτο κυρίως μύλη, ὁ δ' ἐπ' αὐτοῦ στρεφόμενος, ὁ νόος. Ἐν ἀρτοποιεῖσι τῆς Πομπηίας εὐρέθησαν χειρόμυλοι, πάντες καθ' ἕτερον σχῆμα· ὁ κάτω λίθος ἐστὶ κῶνος στερεὸς ἐπὶ κυλινδρικής βάσεως 5 ποδῶν διαμέτρου καὶ 1 ποδὸς ὕψους· ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐκατίθετο ἕτερος λίθος, οὗ τὸ μὲν κάτω μέρος ἐφηρμόζετο εἰς τὸν κῶνον, τὸ δὲ ἄνω, σχῆμα ἔχον κενοῦ ἀγγείου, εἰδέχετο τὸν σίτον, διαρρέοντα δι' ὀπῶν. Στρεφόμενος δ' ὁ περιδλῆτος οὗτος λίθος διὰ δοκαῦ εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ ἐμπεπαρμένης καὶ διὰ χειρῶν στρεφομένης, ἤλαθε τὸν σίτον εἰς ἄλευρον.

κάτωθεν· εἰς ἀλῆκα καταρρέοντα. Ὑπήρχε δὲ καὶ ἡ ποδήλατος μύλη, ὡς τὰς νῦν ὑπαρχούσας, χρησιμεύουσα ὡς ἀκόνη, κατὰ τὴν

σωζομένην γλυφὴν δακτυλιοῖδου. Προσέτι δὲ ἡ οὐχὶ διὰ χειρῶν ἀνθρώπων στρεφομένη, ἀλλὰ διὰ τὰς μείζονας διαστάσεις τῆς δι' ὄνων ἢ ἵππων, ὧν ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς προσόλαξιν αὐτῶν ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἐν τῇ παρακειμένη εἰκόνι τῇ ἐξ ἀναγλύφου τοῦ Βατικανοῦ Μουσείου. Αἱ δὲ ὁδρὸ μύλαι ἢ ὁδραλέτα εἶχον, ὡς καὶ νῦν, κάθετον τροχόν, διὰ ῥέοντος ὕδατος στρεφόμενον, καὶ στρέφοντα ἄλλον ὀριζόντιον, οὗ κέντρον ἦν ἡ μετ' αὐτοῦ στρεφομένη μύλη. Μύλων δ' ἦν

τὸ οἰκοδόμημα τὸ ἐγκαλεῖον τοὺς μύλους, καὶ

μύλωνος ὁ αὐτὸ διευθύνων. Ἀναμύλῳ δὲ δὲν ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

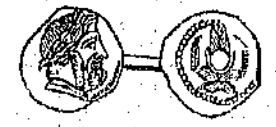
Μύλης, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης, εἰς δὲ ἀποδίδοται ἡ ἐφεύρεσις τῆς κατασκευῆς τῶν μύλων (Πaus. Γ, 1, 20).

Μύλωνος, ἀρχαῖος τύραννος τῆς Κρήτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Διόδ. Ε, 71).

Μύλεσσα, θέτης Σημιτικῆ, ἰδίως λατρευομένη ἐν Βαβυλῶνι, ὅθεν μετέβη καὶ παρ' Ἀσσυρίοις καὶ Πέρσαις, καὶ ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήνων τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην. Ἦν δ' ἡ πρώτη μήτηρ τοῦ κόσμου, ἡ γενική θῆλεια ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς, ὡς ὁ Βήλος ἢ Βααλ ἦν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ ὑπὸ ἀρρενοῦ μορφῆν ἢ ἀντίληψιν (Ἡρόδ. Α, 131, 199).

Μυλλίας, Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Περί αὐτοῦ ἐπρασβεύετο ὅτι διὰ μετεμψυχώσεως εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδου τοῦ Φρυγῶς (Διόδ. Π. Γ. Δ.).

Μύνδος, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ Τροίχην ἀποικισθεῖσα, εἰς τὸν Ἰάσιον κόλπον, βορειοδυτικῶς τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἔχουσα κα-

λὸν λιμένα καὶ ὄχυρὰ τείχη (Στράβ. ΙΔ, 658.—Ἀρρ. Α, 20, 5).

Μύνης, υἱὸς Βύθου, ἡγεμόνας τῆς Λυρ-

νησοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Β, 692).

ΜΙΟΥΞΑ, ἡ ὀπή ἢ τὸ πρόχρον μέρος τοῦ

λύχνου δι' οὗ διέρχεται τὸ φωτύλιον· ἔθεν διμυξος ὁ λύχνος ὁ ἔχων δύο φωτύλια.

ΜΙΟΥΝΙΑ, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ΝΔ τῆς Ἀμφισσης (Θουκ. Γ, 101. — Στρ. Βυζ.).

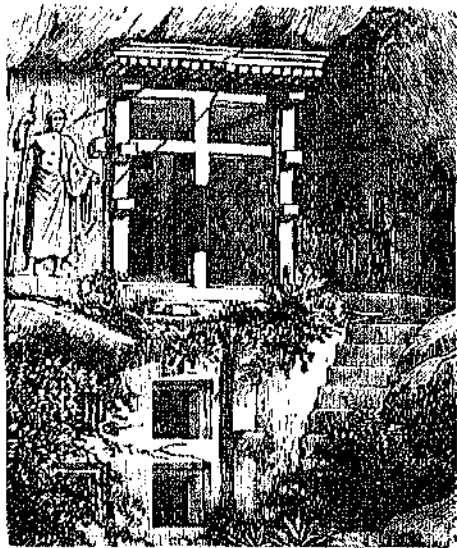
ΜΙΟΥΝΝΗΣΟΣ, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Ἰωνίας, δυτικῶς τῆς Λεβέδου, εἰς τὸν Ἐφέσιον κόλπον. Αὐτῆς ἀπέναντι ἦν τὸ νησιδίων Ἀσπίς (Θουκ. Γ, 42. — Στρ. 10, 643). Ἐκαὶ ὁ Ἀντίοχος κατεναυμαχήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 190 π. Χ. (Liv. XXXVI, 27). Ν. Ὑψηλὸν βουνόν.

ΜΙΟΥΣ ὄρμος, ἐπίσημος πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (Στρ. ΙΣΤ, 769). Ἐρείπια αὐτῆς αἰχίζονται.

ΜΙΟΥΣ, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ νοτιοῦ χείλους τοῦ Μαιάνδρου κειμένη. Ἀπετέλει κατ' ἀρχαίαν μέτρον τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ Στράβωνος εἶχαν ἤδη τοσούτον ἐκπέσει, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο ὡς τῆ Μιλήτιω ἀνήκοντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ καὶ μετέκτισαν, πιθανῶς ἕνεκα τῶν συνεχῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἄνεκα τούτων ἐνοχλοῦντων αὐτοῦς κωνιάπων (Πλουσ.). Αὕτη ἦν μία τῶν πόλεων ἃς ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωκε τῷ Θεμιστοκλεῖ (Διόδ. ΙΑ, 57. — Νερ. Thom. X. — Ἰδ. Ἡρδ. ΣΤ, 8. — Θουκ. Γ, 19). Εἶχε δὲ οὕτω μεταβληθῆ ἢ περὶ αὐτὴν ἀκτὴ ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὥστε ἢ πρὶν παραλίαν αὕτη πόλις, ἐπὶ Στράβωνος (ΙΔ, 636) ἀπέχετο 30 στάδια τῆς Θαλάσσης, ἐκτὸς ἂν, ὅπερ πιθανώτερον, εἶχε ἐν ἀγνώστοις χρόνοις ἐκεῖ μετοικισθῆ. Ἐρείπια αὐτῆς καλοῦνται σήμερον Π α λ ἄ τ ι α.

ΜΙΟΥΡΑ, ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας,

μετέπειτα δὲ καὶ πρωτεύουσα τῆς πάσης χώρας· ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τῆς Θαλάσσης καὶ τοῦ λιμένος Ἀνδρουάκης, εἰς δὲ προσωρμίσθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Πρ. Ἀποστ. ΚΙΒ, 5). Διατηρεῖται δὲ τὸ ὄνομα αὐ-

τῆς, καὶ ἐρείπια ἐν τῷ βράχῳ λελαξυμένα, ἐν αἷς ὑπάρχουσι περιμεγέτατοι, τὴν ἐξυλοδομίαν μάλιστα μιμούμεναι, καὶ δι' ὠραίων ζωγραφικῶν κεκοσμημένοι· τάροι (Στρ. ΙΣΤ, 666).

ΜΥΡΙΑΝΘΟΣ, πόλις ἐν Συρίᾳ, ἄποιος τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν κόλπον τῆς Ἰσοῦ, ὅστις ὑπὸ τοῦ Προδδοῦ (Δ, 38) καὶ ὁ Μυριανθικός κὼλπος καλεῖται. Τῶν δόδων τῆς Κιλικίας ἀπέχετο μῆκος ἡμέρας ὄδου, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικωτάτη (Ἀρρ. Β, 6, 1. — Ξεν. Ἄν. Α, 4, 6).

ΜΥΡΙΝΑ, πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Μυσίας (Liv. XXXIII, 30), μετεῖχε τοῦ Αἰολικοῦ δεσμοῦ (Ἡρδ. Α,

149. Στρ. ΙΒ, 550). Ὑπὸ σειμοῦ κατεστράφη ἐπὶ Τιβέριου καὶ Τραϊανοῦ (Fac. An. II, 47),

ἀλλὰ πάλιν ἀνακοδομήθη. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Ἀγαθίου. Ἴσως τὸ σήμερον Σανδαρλί.

ΜΥΡΙΝΗ, 1) θυγάτηρ τοῦ Γεόκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, καὶ Βάτεια καλουμένη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 814). — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς ὁ τάφος ἦν εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν (Στρ.). — 3) Θυγάτηρ Κρηθέως, γυνὴ Θόαντος, ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Μυρίνης ἐν Ἀθήνῃ (Σχλ. Ἀπλλ. Ῥοδ. Α, 602).

ΜΥΡΚΙΝΟΣ, πόλις τῆς Θράκης ὄχυρά, ὑπὸ Ἰστιαίου ἰδρυθεῖσα παρὰ τῷ Στυρμόνι ποταμῷ, βορείως τῆς Ἀμφιπόλεως. Κυριεύσαντες αὐτὴν οἱ Ἑθωνοὶ, τὴν ἀνέδειξαν πρωτεύουσάν των (Ἡρδ. Ε, 23. 124. — Θουκ. Δ, 107. Ε, 9) θελήσας δὲ νὰ τοῖς ἀποσπασθῇ αὐτὴν ὁ Ἀρισταγόρας, ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς (Ἡρδ. Ε, 97. — Θουκ. Δ, 102). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οὐδεμία πλέον γίνεται μνηστία αὐτῆς.

ΜΥΡΛΕΙΑ, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου, ἀρχαία ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ἢ μετακλιθεῖσα Ἀπάμεια, κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Προυσίου (Στρ.).

ΜΥΡΜΗΧΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, γλύπτης, ἐκ τῶν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν παρακμὴν τῆς φιλοκαλίας ἀποδεικνύουσαν μικροτεχνίαν, ἢ, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐχαρκτηρίσθη (Αἰλ. Π. Ι. Α, 17) ψευδοτεχνίαν ἐπιτιδομένων, ὡς δε κατασκευάζον χρυσᾶ τέθριππα ὑπὸ μίας ἐλκόμενα, χρυσελέφαντινα ζωῖα, ὧν τὰ μέρη διεκρίνοντο μόνον ὅταν παρνευθῆτο θρίξ, κτλ. (Αἰλ. Αὐτ. — Θεοδόσ. Γραμμ. 150. — Pl. VII, 21. ΧΝΧVI, 4, 15).

ΜΥΡΜΗΧΙΟΝ, πόλις σκυθικὴ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, εἰς μῆκος ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Παντικαπείας (Στρ.).

ΜΥΡΜΗΞ, ἰμάς ὅν οἱ πύκται ἐτύλισαν περὶ τὰς χεῖρας των, ἔχων, ἰδίως ἐπὶ Ῥω-

μαίων, καὶ μεταλλίνοισ ὄγκοις καὶ ἤλοις, καθιστῶντας τὴν προσβολὴν κινδυνώδη καὶ βάρβαρον (Ἰδ. Πυγμή).

ΜΥΡΜΗΞ, σκόπελος κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας μετὰ Σικιάθου καὶ Μαγνησίας (Ἡρδ. Ζ, 183) καὶ ἐν γένει πᾶς ὑποβρύχιος σκόπελος (Λυκόφρ. 878, 890).

ΜΥΡΜΙΔΩΝΕΣ, κατὰ τὴν κοινὴν παράδοσιν οἱ μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Φθιώτιδα, παρὰ τῇ Φθίᾳ καὶ Λαρίσσει τῇ Κρημαστῇ μεταναστεύσαντες, ὄθεν κατ' Ὀμηρον (Ἰλ. Α, 180. Β, 681. Π, 65. Τ, 278) παρηκολούθησαν τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τροίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ δὲν γίνεται πλέον αὐτῶν μνηστία ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Πιθανῶς ἐδήλου τὸ ὄνομα Ἐρωγλοδύτας (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 176), ὄθεν καὶ ὁ μῦθος ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους ἐκ μυρμηκῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ὅτε λοιμὸς εἶχε ἐρημώσει τὴν νῆσον (Πίνδ. — Ἀπολλ. Γ, 12, 6. — Λουκ. — Στρ. Η), ὡς καὶ ὁ τούτου ἀλλοῖος, ὅτι ὁ Μυρμιδῶν ἦν υἱὸς τῆς Εὐρυμεδοῦσης καὶ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθείς εἰς μύρμηκα (Ἀπολλ. Α, 7, 3. — Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 56).

ΜΥΡΜΙΔΩΝΗ, μία τῶν Δαναίδων.
ΜΥΡΜΙΔΩΝ, υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρυμεδοῦσης, ἀνὴρ Πεισιδίκης ἐκ Θεσσαλίας, πατήρ Ἄκτορος καὶ Ἀντίφου (Ἀπλλ. Ῥοδ. Α, 7, 3).

ΜΙΟΥΡΑ, Ἰδ. Ἀδωνις. Κινύρας.
ΜΙΟΥΡΑ (Ἄττ. Σμύρνα), εὐώδης ὄπδος ἐκσταλάζων ἐκ δένδρου κυρίως φουμένου ἐν Ἀραβίᾳ. Ἦν δὲ τὸ δένδρον συνήθως πεντάπηχυ, ἔχον σκληρὸν τὸν κορμὸν καὶ λεῖον τὸν φλοιὸν, καὶ ὑπὴργον, κατὰ Πλίνιον, 7 διάφορα εἶδη αὐτοῦ. Ἐξέρρει δ' ὁ ὄπδος ἢ αὐτομάτως ἢ διὰ κεντήσεως, καὶ ἐξηραίνεται εἰς κόκκους, χρησιμεύων εἰς ἀλοιφήν, εἰς ἱατρικὰ, καὶ κυρίως εἰς τὴν οἴνοποιαν, διότι ἀφίρει ἀπὸ τοῦ οἴνου τὴν μεθυστικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ὁ μυρρῖνης οἶνος ἀπέκτα ἦττον δριμύτην γεῦσιν.

Μυρρίνη, Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλλιίου, γυνὴ τοῦ τυράννου Ἰππίου (Θουκ. ΣΤ', 55).

Μυρρινούς, ἀττικὸς δῆμος τῆς Πανδονίδος φυλῆς (Στράβ.).

Μυρσίλος, καὶ ἀττικὸς Μυρτίλος, 1) τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α' 7). — 2) Ἱστοριογράφος ἐκ Μιθθύμνης τῆς Λέσβου, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, ἔγραψε Λεσθιακὰ καὶ Ἱστορικὰ παράδοξα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ὤμωσαν τοῦ Νικίου τὰς σπονδὰς (Θουκ., Ε, 19. 24). — 4) Τύραννος τῆς Μυτιλήνης, πολλάκις προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μύρσινος (ἦ), κόμη τῆς Ἠλίδος παρὰ τῇ Δύμη, εἶτα κληθεῖσα Μυρτούσιον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 6, 8. — Στράβ.).

Μύρσος, 1) Λυδοὺς βασιλεὺς, κατήρ τοῦ Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α, 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Γύγου (Ἡρόδ. Γ, 122).

Μυρτέλος, ἴδ. Πέλοψ.

Μύρτες, λυρικὴ ποιήτρια ἐξ Ἀνορθόωνος τῆς Βοιωτίας. Ἐλέγετο διδάσκαλος τῆς Κορίνθου καὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ πρὸς τοῦτον ἀνταγωνισθεῖσα εἰς μουσικὸν ἀγῶνα. Περιλαμβάνεται εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὸν λυρικὸν κανόνα. Ὑποτίθεται δ' ὅτι ἐποίησε εἰς διάλεκτον αἰολικὴν μετ'ἰδιωτισμῶν βαιωτικῶν.

Μυρτιάσσα, μία τῶν νυμφῶν αἵτινες, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας, ἀνέβησαν παρ' αὐταῖς τὸν Δία (Παυσ. Η, 31).

Μύρτος (ὁ ἦ) καὶ μυρρίνη ἢ μυρσίνη, ὁ εὐώδης, ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα φυόμενος ἀειθαλὴς θάμνος, ἐχρησίμευσεν εἰς πλοκὴν στεφάνων διὰ τοὺς νικητὰς ἐν ἀγῶσι καὶ διὰ τοὺς παρακαθημένους εἰς ἐστιάσεις, ἢ εἰς γάμους παρενρισκομένους. Ἦν δὲ κυρίως ἰσθμὸς τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ παρεσκευάζετο καὶ ἀλοιφὴ τις, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν ἐστύπτετο ἔλαιον μελανόν, καὶ προσέτι κατεσκευάζετο ποτὸν τι μὴ μεθυστικόν,

μυρτίτης οἶνος καλούμενον. Προσέτι ὡς καθαρτήριος ἐθεωρεῖτο ἢ μυρσίνη, δι' ἧς καὶ χρῆσις ἐγένετο αὐτῆς ἐπὶ τῶν καθαρτηρίων ἐπισήμων τελετῶν, καὶ ἐπιτοῦς ὡς σύμβολον τοῦ γάμου, καὶ ὡς κόσμος τοῖς μουσίοις καὶ τοῖς νεκροῖς. Ἦν Ἀθηναῖς ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἴδιοι κύκλοι καλούμενοι αἱ μυρρίναι, διὰ τῶν μυρρινῶν τὴν πώλησιν (Ἀριστ. Θεσμολ. 448).

Μύρτος, νησιδίων ἀπέναντι τῆς νοτίας ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας (Πλιν. ΙV, 11, 18).

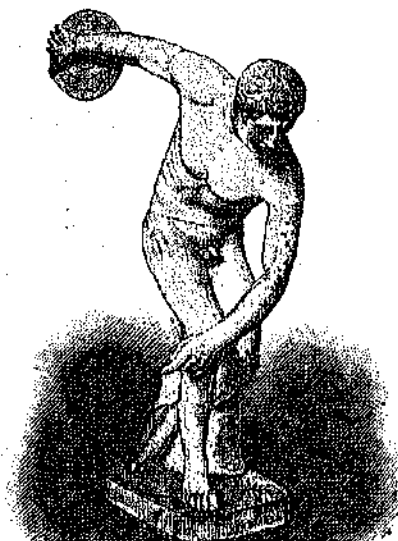
Μύρτουσα, ἢ Μυρτώνιον αἶπος, ὄρος τῆς Λιθύης, παρὰ τῇ Κυρήνῃ (Ἀπλιν. Ρόδ. Β, 505. — Στράβ. Βυζ.).

Μυρτώων πέλαγος, τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὸ περὶ τὸ νησιδίων Μύρτον, νοτίως τῆς Εὐβοίας· κατ' ἄλλους ἐπώνυμον Μυρτίλου, τοῦ ἱπποκῆμου τοῦ Οἰνομάου, ὃν κατεπόντισεν ἀναψύχῃ ὁ Πέλοψ (Στράβ.). Ἐξεταίνεται μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Κρήτης, κατὰ τινὰς μέχρι τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνικῆς.

Μυρῶ, 1) ἴδ. Μοιρῶ. — 2) Ὄνομα ποιητοῦ τίνος Βυζαντίου, ἴσως, κατὰ λάθος, τῆς αὐτῆς ποιητρίας (Παυσ. Β).

Μύρων, περιζήμος γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἰελευθερίων, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ὡς ἐκεῖνος μαθητὴς τοῦ Ἀγλαδά, καὶ τὸ ὑπέριστατον καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιδικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ζωηρὰν ἐκφρασιν καὶ εἰς δραστηρίαν τῶν σωματικῶν κινήσεων, εἰ καὶ εἰς τὰ καθέκαστα ἀρχαίως ἐισέτι. Ὡς τὸ μέγιστον τῆς γλυφίδος αὐτοῦ προτέρημα ἐθεωρεῖτο ἢ συμμετρία (Ρι. XXXIV, 10, 3), καὶ προσέτι ἦν εἰς τῶν γονιμωτάτων καλλιτεχνῶν τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐποχῆς. Μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων αὐτῶν μνημονεύονται συμπλέγματα Διὸς, Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους ἐν Σάμῳ (Στράβ. ΙΔ, 607), Ἀθηνᾶς καὶ Μαρσίου (Παυσ. Α, 24. — Ρι. XXXIV, 12, 3), καὶ ἀγάλματα Ἀπόλλωνος, Διονύσου, Νίκης ἐπὶ ταύρου, Περσέως φονεύοντος τὴν Γοργόνα, πρὸ πάντων δὲ Ἐρεχθίδος ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Θ, 30), καὶ Ἡρα-

κλέους, εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἰδίως διέπρεπεν, ὡς ἐνοῦντος τὸ ὑπέριστατον κάλλος μετὰ τῆς ὑπερτάτης δραστηριότητος. Ὁμοίως δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπεδίδοτο κατὰ προτίμησιν εἰς παράστασιν ἀθλητῶν, ὡς δολιχοδρόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ περιπέτου διασκόλου, ὃν λέγει ὁ Λουκιανὸς εὐεικότα ξυναναστηρόμενον τῇ βολῇ» (Φιλοφ. 18. — Ἰδ. Luinei. II, 13), καὶ οὐ βεβαίως ἀντίγραφα εἰσι τὰ ἐν διαφόροις μουσείοις σωζόμενα, μάλιστα τὸ τελειότατον πάντων, τὸ ἐν

τῇ Μαξιμιανῇ ἐπαύλει τῆς Ρώμης. Καὶ παραστάσεις δὲ ζῶων αὐτοῦ φημιζονται, μετὰ τὸ ἄλλον καὶ πρὸ πάντων ἢ μυκωμ ἐν νηβοῦς ἐν τῇ Πυκί (Cic. Varr. IV, 60), μετακομισθεῖσα εἶτα εἰς Ρώμην, περὶ ἧς πλείστα ποιήματα (Θεοκρ. Βιβ. ΣΤ'. — Ὀν. Μαί. I, κτλ.), καὶ 57 σώζονται ἐπιγράμματα, φημιζοντα αὐτὴν ὡς τόσον φυσικῶς κατεργασμένην, ὥστε οἱ λέοντες ὄρων νὰ τὴν καταφάγωσιν, οἱ μύσχοι προσήρχοντο νὰ θηλάσωσιν ἐξ αὐτῆς, ὁ βουκόλος τὴν λιθοβολεῖ, καὶ πολλὰ ἄλλα ὅμοια. Καὶ πρὶ στας δὲ ἢ θαλασσοῦς δρακοντας αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδωνίῳ ἐκθειάζει ὁ Πλίνιος. Προσέτι δ' ἦν καὶ τορευτὴς διακεκριμένος ὁ Μύρων.

Μυρωνίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Καλι-

λίου, ἐν Πλαταιαῖς συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου, ἐπὶ ἀνδρείᾳ φημιζόμενος ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ἦν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μετὰ τοῦ Γολμίδου, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μέσης πολιτικῆς μερίδος, ἦτις ἐν Ἀθήναις τὴν μετρίαν δημοκρατίαν ἐπεδίωκε, καὶ τὴν κατὰ ξηρὰν μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν τῆς πόλεως ἤθελε νὰ ἀναπτύξῃ. Κατ' ἀρχὰς εἶχε πεμφθῆ πρέσβυς εἰς Σπάρτην μετὰ 19 δὲ ἔτη δραστηρίως ἐπολιτεύθη ἐπὶ τῆς ἐριδος πρὸς τὰς δωρικὰς πόλεις, κατ' ἦν, τῷ 458-7 κατελήφθησαν τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Αἴγινα. 62 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Τανάγρα ἤτταν, ἐνίκησε τοὺς Κορινθίους ἐν Μεγάραις, ἐν Οἰνοφύτοις αὖτις ἐθριάμβευσε τῷ 456, ἀποκατέστησεν ἐν Βοιωτίᾳ, πλὴν τῶ Ἐθῶν καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὴν δημοκρατίαν, καὶ ἐξησφάλισε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τὴν Βοιωτίαν, τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Φωκίδα (Θουκ. Α, 105. 108). Ἐξεστράτευσε δὲ καὶ κατὰ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Φαρσάλου (Διόδ. ΙΑ, 79. — Θουκ. Α, 111). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε μικρὸν μετὰ ταῦτα (Ἀριστ. Ἐκκλ. 320).

Μύς, τορευτὴς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου Παρρασίου (Παυσ. Α, 28).

Μυσία, ἢ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ Στράβωνα, λαβοῦσα ἐκ τῶν φυσικῶν ἐν αὐτῇ πολλῶν φηγῶν, διότι ὁ φηγὸς (εἶδος δρυὸς) ἐν τῇ Λυδικῇ διαλέκτῳ μυσὸς ἐλέγετο. Ἔρχε δ' ὄρια πρὸς Β τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς Δ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς Ν τὴν Λυδίαν, καὶ πρὸς Α τὴν Φρυγίαν καὶ Βιθυνίαν, κατὰ τὸν Ῥόνδακον ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον. Διηγεῖτο δ' ἢ Μυσία εἰς πέντε μέρη, 1) Μυσίαν τὴν μικρὰν, ἦτις ἦν ἡ βορειότερα παρὰ τῇ Προποντίδι, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου. 2) Μυσίαν τὴν μεγάλην, τὸ νότιον μέρος τῆς ἕνδον χω-

ρας· 3) τὴν Τρωάδα, τὸ βορειότερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἀπὸ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου κατὰ τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον· 4) τὴν Αἰολίδα, τὸ νοτιώτερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Καΐκου καὶ Ἐρμου· 5) τὴν Τευθρανίαν, τὸ τὰ νότια μεθόρια παρατεῖνον μέρος (Στράβ. II, 615). Ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἡ Μυσία ἀποτελεῖ μέρος τῆς δευτέρας σατραπείας (Ἡρόδ. Γ, 90), ἀλλὰ περιελάμβανε τότε μόνον τὰ βόρεια τῆς ὅλης χώρας. Ἐκ τῶν ὄρειων αὐτῆς ἐπίσημα ἦσαν ἡ Ἰδὴ, κορυφὰς ἔχουσα τὸ Γάργαρον καὶ τὸ Κότυλον· ὁ Τῆμνος (ν. Δεμερζι), ἔχων πρὸς νότον προεκβολὰς τὸν Πίνδασον καὶ Σαρδηνίην. Ἐκ δὲ τῶν ἀκρωτηρίων τὰ γνωστότερα εἰσὶ τὸ Ροϊνεῖον (ν. Ἰντεπε)· τὸ Σίγειον (ν. Γενίσερ)· τὸ Ἀήκτον (ν. Βαβὰ ἢ ἄγ. Μαρία)· ἡ Κάνη (ν. Καραδάγ). Εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν ἠνοίγετο ὁ Ἀδραμύτιος κόλπος (ν. ὁμοίως). Ποταμούς δ' εἶχε πολλούς, ἀλλ' οὐχὶ μεγάλους. Εἰς τὴν Προποντιδα ἐκβάλλουσιν ὁ Τύνδακος (ν. Ἀδύρνας) μετὰ τοῦ Μακέστου (ν. Σουσουλή)· ὁ Αἴσηπος· ὁ Γρανικὸς (ν. Κοδζά). Εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ῥέουσιν ὁ Παισὸς (ν. Βαϊραμδερέ)· ὁ Περκώτης· ὁ Σιμιμβεῖς (ν. πιθανῶς Δουμβρέκ)· ὁ Σκάμανδρος (ν. Μενδερέ). Εἰς δὲ τὴν νοτιὰν παραλίαν χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Σατνιόεις (ν. Τούζλα)· Ἐϋηνος (ν. Μαδάρα)· Κάϊκος (ν. Βακίρτσι) μετὰ τοῦ Μυσίου (ν. Πέργαμος). Λίμναι δ' εἰσὶν ἡ Ἀπολωνιάτις (ν. Οὐλουβάδ) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου· ἡ Ἀρτυνα ἢ λίμνη τῆς Μιλησιόπολεως (ν. Ἀπολλωνία)· ὁ Πτελεὸς παρὰ τῆ Ὀφρυνίᾳ, κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἑλλησπόντου. Οἱ κάτοικοι διηροῦντο πάντοτε διγα, ἀρχαιότερον εἰς τοὺς Φρύγας καὶ Τρώας, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Μυσούς καὶ Αἰολεῖς. Οἱ Μυσοὶ ἦσαν, κατὰ Στράβωνα, Θράκες τὴν καταγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Ζ, 74)· περὶ δὲ τῶν Τρώων

ἴδ. Τρωάς. Πόλεις δὲ μυσίας ἀξίαι ἦσαν 1) ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ ἡ Τρωάς (Ἰλιον), ἡ Πλακία, ἡ Κόζικος, ἡ Τρίσσος, τὸ Πάριον, ἡ Λάμφακος, ἡ Ἀδυδος εἰς τὴν παραλίαν ἡ δ' Ἀπολλωνία, ἡ Μιλησιόπολις (ν. Μουαλίτις), ἡ Ζέλειαι, ἡ Γέργις, ἡ Σκῆψις, ἡ Περκώτη, εἰς τὰ ἐνδότερα. — 2) Ἐν τῇ Τρωαίᾳ, ἡ Δάρδακος, τὸ Ροϊνεῖον, τὸ Σίγειον, ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωάς, ἡ Λάρισσα, ἡ Ἀμαξιτὸς, ἡ Ἀρίσθη, ἡ Θύμβρα. — 3) Ἐν τῇ Αἰολίᾳ ἰδίως αἱ τὸν δεσμὸν ἀποτελοῦσαι (ἴδ. Αἰολίς) — 4) καὶ 5) Ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Μυσίᾳ καὶ Τευθρανίᾳ ἡ Πέργαμος, τὸ Παρθένιον, ἡ Ἀλισάρνη κτλ. (Στράβ. IB, 503. 571. — Μετ. I, 18). Πλείονα ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις ἄρθροις.

Μύσιος, Ἀργεῖός τις, κατὰ τὴν ἐν Ἀργεῖ παράδοσιν, ὅστις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τῆν Δήμητραν φιλοξενήσας, ἱδρυσεν ἐν Παλλήνῃ τῆς Ἀχαιῆς ἱερὸν αὐτῇ Μυσάϊον ἐπικληθὲν, εἰς ὃ κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἑπταήμερος ἑορτή, τὰ Μύσια καλουμένην, ἅφ' ἧς ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπεκλείετο πᾶς ἀνὴρ (Παυσ. B, 18, 3).

Μύσικος, Ἀργεῖός τις, υἱὸς Ἀλκιμονος. Κατ' ἐντολήν τοῦ Ἡρακλέους, ἐμφανισθέντος κατ' ὄναρ, ἀπελλοῖν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Κρότωνα, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Κρότωνος (Στράβ. — Οὐιδ.).

Μύσικων, στρατηγὸς Συρακοῦσις ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. II, 85).

Μυσῆς, ἴδ. Μυσία.

Μυσταγωγός καὶ Μύστης. ἴδ. Μυστήρια. Ἑλευσίνια.

Μύσταξ, ὁ κατ' ἀρχὰς φούμενος μύσταξ ἐλέγετο ὑπήνη, ὡς ἰδίως καὶ τὸ ἄνω χεῖλος, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τοῦ προσώπου τρίχισις, ὥστε καὶ παρὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀμίστακα ἔχων κατ' ἀρχὰς φούμενος (Ὀμ. II, 348. Ὀδ. K, 279. — Δ, 66. B, 28. — Φιλόστρ. Βίβλ. A, 30. B, 7, 9). Πάντες οἱ Ἑλληνας ἔτρεφον τὸν μύστακα καὶ τὸν πάγωνα (Θεόκρ. IA, 4. — Ἀθήν. Δ, 21. — Πόλλ. B, 80, 1), πλὴν ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἧ ὁ Ἐρο-

ροι ἐγκαθιστάμενοι ἐπροκῆρυττον πᾶσι ἀκείρειν τὸν μύστακα, καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις, θεωρουμένου τούτου ὡς παιδαρχίας σημείου (Πλούτ. π. τ. ὑπ. θ. βραδ. τιμ. Δ. — Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ ἡμ. 722).

Μυστήρια, ἴδιον εἶδος λατρείας, ἔχοντι τὸ μυστηριώδες καὶ μόνον τοῖς μουμιμένοις γνωστὸν, συνήθως δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὅτε καὶ ὄργια ἐλέγοντο εἰς ἐπίκλησιν τῆς ἀρωγῆς τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτῶν τῶν τελούντων. Προέκυπτον δὲ, μέρος μὲν ἐκ τῆς ἐνδομύχου πίστεως εἰς τὴν μυστηριώδη τῆς θεότητος φύσιν, μέρος δὲ ἐκ ξένων ἐπιστάκτων θρησκευμάτων. Καὶ ἐξετελοῦντο μὲν ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ταῦτα ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ θρησκευτικαὶ τελεταί, διὰ καθαρῶν, ἐξίλασμων, μετανόιας, θυσῶν, πομπῶν καὶ ἀσμάτων, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μυστικῆς τινος καὶ ὀργιαστικοῦ χαρακτήρος, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ νυκτὸς ἐν δαδουχαῖς καὶ μουσικῇ ἐξερεθίζουσῃ. Προσεῖτι δὲ, κατὰ διάκρισιν τῶν συνήθων μύθων, οἱ ἱεροὶ λόγοι ἐφ' ὧν τὰ μυστήρια ἐστηρίζοντο ἦσαν συμβολικοῦ μᾶλλον ἢ ἀλληγορικοῦ χαρακτήρος, οὐχὶ δὲ καθαρῶς ἱστορικοῦ, προσεῖτι καὶ ἂν περὶ τὴν ἱστορίαν ἢ τὴν γενεαλογίαν τῆς λατρουμένης θεότητος περιστρέφοντο, ἢ καλιέρον ξένα μυθεύματα καὶ ἐπαίσια. Πολλάκις αἱ τῇ θεότητι ἀποδιδόμεναι πράξεις παριστάντο μιμικῶς μετὰ μεγίστης πομπῆς, μετ' ἐπικλήσεων, κραυγῶν, μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως, θαυμασίων ἐμφανίσεων, ἐπιδειξέων ἱερῶν συμβόλων, ὑλικῶν ἀποδειξέων τῆς θεῆας παρουσίας, ἄτινα ἀπόρητα ἐλέγοντο, καὶ αὐτὰ ἰδίως μυστήρια καὶ ὄργια, καὶ αἱ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων προσεκύουν, προσέψαυον, ἠσπάζοντο, ἢ ἔτρωγον ἐξ αὐτῶν. Ταῦτα σύμβολα ἦσαν ἡ μυστικὴ λάραξ, ἡ δᾶς, ὁ κυκλῶν ἐξ οὗ ἔπιπινον εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια, οἱ ὄφεις, τῆς ἐλάφου τὸ δέσμα, ὁ ταῦρος εἰς τὰ Διονύσια. Ταῦτα πάντα τὴν ἐξέγεραϊν σκοποῦντα τοῦ ἐνδομύχου αἰσθήματος, ἦσαν τὰ εἰς τῶν

μυστηρίων τὰς παραστάσεις δεικνύμενα λεγόμενα ἢ θεώμενα, οἷα εἰς τὰ Ἑλευσίνια ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Περσεφόνης εἰς τὸν Ἀδην, ἡ πλάνησις τῆς Δήμητρος εἰς ἀνακλήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ γάμος τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Κόρης, ἡ ἐπιστροφή τῆς Δήμητρος εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ βουλούμενος εἰς τὰ μυστήρια νὰ προσέλθῃ ἀφείλε πρῶτον νὰ μνηστῆ. Ἦν δ' ἡ μύησις βαθμιαία, ἀπὸ κατωτέρου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν προϊούσα, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, τοῦ τῆς καθαγωγῆς, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, εἰς δὲ ὁ ἀφιχθεὶς μύστης ἐλέγετο ἐπόπτης καὶ ἄφορος (ἴδ. Ἑλευσίνια). Ἦ δ' ἐποπτεία, ἧσις ἦν τὸ ἐνορᾶν εἰς τὰ ἀγνώτατα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑπερτάτη μακαριότης. Ἡ μύησις δὲν περιεῖχε θεωρίας ἀφηρημένας καὶ δογματικὰς, ἀλλὰ τὰ σύμβολα μόνον ἐδιδάσκοντο ἅ ἕκαστος ἐνόει καὶ ἠρμήνευε κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοητικότητος. Ἐπὶ πολλῶν ἐπιστεύθη ἀλλ' οὐχὶ, ὡς φαίνεται, μεθ' ἱκανῆς ὑποστάσεως, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν μυστηρίων ἐκέκτηντο τὰς ἀρχαῖς θρησκείας ἀληθεστέρως καὶ εὐγενεστέρως τῆς τοῦ λαοῦ, ἃς ὑποκεκρυμμένως εἰς ὀλίγους μετέδιδον. Ἐπὶ μουμιένῳ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τε τῆς τελείσεως τῶν μυστηρίων, καὶ οὐχ ἦν μετ' αὐτῆν, αὐστηρὰ σιωπῆ, ἵνα μὴ ὁ μυστηριώδης καὶ ἱερὸς τῆς τελετῆς χαρακτήρ βεβηλωθῆ εἰς τὸν συνήθη βίον περιγαγόμενος. Εἰς τινα τῶν μυστηρίων ἦσαν πάντες δεκτοί, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καὶ ἡλικίας· ἄλλα δ' ἐτελοῦντο ὑπὸ μόνον γυναικῶν, καὶ ἄλλα κάλιν ὑπὸ μόνον εἰδικῶν συλλόγων. Ἀρχαιότατα ἀπαντῶνται μυστήρια ἤδη ἐν προσημειωμένοις χρόνοις παρὰ τοῖς Πελασγοῖς, ἰδίως τ' ἀφορῶντα χθονίαν θεότητα. Πηγὴν δ' ἔχον τὸ ἀρχέγονον ἔμφυτον αἰσθημα τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς μυστηριώδους καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἀκαταλήπτου φύσεως τῆς θεότητος, εἰς ἣν οὐδεμία ὠρισμένη μορφή ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ, ἐν ἧ ὁ Ἑλλη- λην, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς αὐτοῦ

κατὰ καθάρως καὶ συνήθεις αὐτῶ μορφάς. Ὅτε δὲ καὶ τὰ ἐπιναπομένοντα λείψανα τῆς ἀρχικῆς ἐκείνης φυσιολατρίας διατηρήθησαν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς δυσκατάληπτα καὶ μυστηριώδη ὄρησκέυματα καὶ ὅτε ἡ ἀνεκπυσομένη φιλοσοφία δὲν ἰκανοποιεῖτο πλέον ἐκ τῶν ἄλλως ἀνθρωπομόρφων καὶ ἀνθρωποπαθῶν θεοτήτων τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ἐστράφη αὐτὴ πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας μυστηριώδεις ἀντιλήψεις, αἵτινες τῇ παρίστων, οὐχὶ μὲν τὴν πρώτην ἀρχὴν ἦν ἐπεζητεῖ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εὗρισκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον φαινόμενον τῆς πλάσεως, τὸ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξαφανίσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἐν τε τῷ φυσικῷ κόσμῳ καὶ ἐν τῷ ζωικῷ. Συμπεριελήφθησαν δὲ βαθμηδὸν ὑπ' ἐκείνων τὰ σύμβολα καὶ αἱ μετέπειτα ἀναφεύσαι καὶ διαδοθεῖσαι δόξαι περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀναποδόσεως. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξε τὴν φάσιν αὐτὴν τὸ Ὀρφικὸν δόγμα περὶ τὰ 600 π. Χ., τὰς νέας μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐξ Ἀσίας προαρχομένων θεωριῶν ἀναμίξαν. Κυρίως ἐγχώρια τῇ Ἑλλάδι μυστήρια, ἀρχαιοτάτης Πελασγικῆς ἐποχῆς, ἦσαν τὰ τῆς Δημητρος, ὡν τὰ ἐπισημώτατα ἐτελοῦντο ἐν Ἰελευσίῃ τῆς Ἀττικῆς, παραμυθίαν καὶ ὑποσχέσεις εὐτυχίας διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον ὑποσχόμενα (ἰδ. Ἰελευσίνα) προσέτι τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια τῶν Καβείρων, ὡν τὴν καταγωγὴν ὁ Ἡρόδοτος λέγει πελασγικὴν. Ταῦτα ἦσαν τὰ ἐπισημώτερα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰ Ἰελευσίνα, καὶ φαίνονται μετ' αὐτῶν πολλὴν ἔχοντα ὁμοιότητα ἀλλὰ περὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν ὀλίγα εἰσι γνωστά, εἰ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάτως γενομέναις πρὸς ταῖς Θήβαις ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ τῶν Καβείρων πλείστα εὗρέθησαν ὄργανα λείψανον, ἐν οἷς πολλαὶ ἀνθρωπαρίων παραστάσεις, αἰνιττόμεναι πιθανῶς ὄντα συγγενῆ ὑποχθονίων δαιμόνων. Ἰτελοῦντο δὲ προσέτι παρὰ τοῖς κατοίκους τῶν παραλίων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Εἰς τὰ ἐν Κρήτῃ μυστήρια

τοῦ Διὸς ἀνεμίγησαν ἴσως καὶ ἐξ Ἀσίας προελθόντα στοιχεῖα τινά. Τὰ περὶ αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Πιθανῶς δ' ἐπανηγοῦντο κατὰ τὸ ἔαρ ἢ γέννησις τοῦ θεοῦ ἐν τῷ Ἰδαίῳ ἄντρον καὶ περὶ αὐτὸ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον ὁ ἐκεῖ πιστευόμενος θάνατος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τάφου του. Παρίστων δὲ τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Διὸς ἔνοπλοι νεανίαι, οἱ Κουρήτες δῆθεν, ἐν θορυβίῳ μουσικῇ καὶ ὀρχήσεσι. Ὡς ἴδιον δὲ τοῖς μυστηρίοις τούτοις μνημονεύεται, ὅτι ἐτελοῦντο φανερώς, ἤτοι ἐν ὑπαίθρῳ, οὐχὶ μυστικῶς, ὡς τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν συνήθειαν. Θρακικῆς δὲ καὶ Φρυγικῆς μᾶλλον καταγωγῆς ἦσαν τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, τοῦ ἐπιλεγομένου Ζαγρίου καὶ Σαβαζίου, τελούμενα ἐν ἀγρία παραφορᾷ ἣτις ἤλεγχε τὴν ξένην αὐτῶν καταγωγὴν, καὶ ἐξετραχηλιζέτο μέχρις ἰδίων ἀκρωτηριασμῶν καὶ πράξεων ἀντικειμένων τῇ ἠθικῇ εὐπρεπεῖα ἀλλὰ τὰς τοιαύτας παρεκτροπὰς τῆς θεοβλαβείας ἀπεδοκίμαζον καὶ ἀπέφευγον οἱ κοσμιώτεροι τῶν Ἑλλήνων. Μετ' ὁμοίων δὲ παρεκτροπῶν ἐπανηγοῦντο καὶ τὰ ἐξ Ἀσίας προελθόντα μυστήρια τῆς Κυβέλης, ἐπικρατήσαντα ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 76) μνημονεύει αὐτῶν ὡς ἀρχαιότατα τελούμενων ἐν Ἀσίᾳ εἶτα δὲ βαθμηδὸν εἰσέχθησαν ἐκείθεν εἰς Θήβας, εἰς Ἀθήνας καὶ τέλος εἰς Τρώην. Ὑπάρχον δὲ καὶ τῆς Ἑκάτης, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἰσιδος, τοῦ Μίθρα μυστήρια τὰ δ' Ὀρφικὰ παρήχθησαν ἐκ τῶν τοῦ Θρακικοῦ Διονύσου, συνανομιγῶν μετὰ παντοίων δεισιδαιμονιῶν, καὶ ἐπὶ Πεισιστράτου ἤδη ἦσαν εἰσγμένα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῶν Ἰελευσινίων πολλά, ὡς φαίνεται, ἔχοντα τὰ κοινά. Οἱ μύσται ἐσπούδαζον τὰ Ὀρφικὰ ποιήματα, ὑπεβάλλοντο εἰς αὐστηρὰν ἀσκητικὴν διαίταν καὶ τήρησιν μυστικῶν διατάξεων, οἷαι ἦσαν αἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων καὶ αἱ τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἀπετέλουσαν ἰδίαν ἀποκλειστικὴν ἐταιρίαν, ἣτις κα

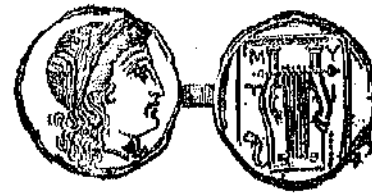
διὰ τοῦτο ἐπὶ μακρὸν διατήρησε τὴν ἐπιρροὴν τῆς. Εἰσέφρησαν δὲ τὰ ξενικὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδίως ἐπὶ τῶν τετραραγμένων αὐτῆς ἐποχῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ ἐν Τρώῃ ἐπὶ τῶν μέσων χρόνων τῶν αυτοκρατόρων, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ ἰδιωτικῶν συλλόγων ἀσκούμενα, καὶ μὴ ἔχοντα δημοσίον χαρακτῆρα, καταδιωκόμενα μάλιστα ἐνίστε ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οὕτως ἐρριζοῦντο καὶ ἐξετείνοντο, ὥστε ἠπέλουσαν ὑπερισχύουσι τοῦ ἐγχωρίου ὄρησκέυματος.

Μύσταις, ἰδ. Μυστήρια.

Μύστρον, ἑλληνικὸν μέτρον ὑγρῶν, τὸ τέταρτον τοῦ καύου, $2\frac{1}{2}$ κοχλιάρια περιλαμβάνον. Ἀλλ' ὁ Γαληνὸς παραδέχεται μικρὸν καὶ μέγα μύστρον, καὶ τὰ περὶ χωρητικότητος αὐτῶν λέγει ἀντιφατικὰ καὶ συγκεχυμένα (Ἀποστ. Δ. Π'. ΙΕ).

Μύσιων, ἐκ τῆς πόλεως Χηνὸς τῆς Λακωνίας, οὗ ὁ Πλάτων μνημονεύει ὡς ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σφῶν, ἀντὶ τοῦ Περσίου (Πλάτ. Πρωτ. Β, 153. Ἐκδ. Δ. Γερ.).

Μυτιλήνη, κατ' ἄλλους, οὐχὶ ὀρθῶς, Μιτυλήνη, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις τῆς νήσου Λέσβου, κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, ἐλέγετο ἐπάνυμος

Μυτιλήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 12), ἢ Μύτωνος, υἱοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος (Στ. Βυζ.). Ἐίχεν ἰσχυρὰς ὀχυρώσεις ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 2). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφῆς, τοῦ Ἑλλανίου κ. ἄ., διέπρεψεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τέχνῃ. Οἱ Μυτιληναῖοι ἐβοήθησαν τὸν Καμβύσην κατὰ τῶν Αἰγυπτίων (Ἡρόδ. Γ, 13), κατὰ δὲ τῶν Σκυθῶν (Ἡρόδ. Δ, 97) Δαρεῖον τὸν

Ἰστιάπου, ὅστις τοὺς ἀντήμειψε δοῦς αὐτοῖς τὸν Κῶν ὡς τύραννον ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχέα ἐνεκα τῆς ἐπελοούσης Ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως. Τῷ 493 ὑποκύψασα ἡ Λέσβος εἰς τοὺς Πέρσας, ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεῖαν τῶν ἀλλὰ μετὰ τὴν ἦτταν αὐτῶν προσηρτήθησαν εἰς τὸν Βαλασσίων τῶν Ἀθηναίων δεσμῶν. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦς ἀπήλλαξεν ἡ Μυτιλήνη τὴν νῆσον ἀπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ζυγοῦ. Μετὰ μακρὰν δὲ πολιορκίαν ἐπόρθησεν αὐτὴν ὁ Πάριος, κατέσκαψε τὰ τείχη τῆς, τῇ ἀφῆρεσε τὰς τριήρεις τῆς, καὶ ἡ γῆ τῆς κατεκληρονομήθη εἰς Ἀθηναίους ἀποίκους (Θουκ. Γ, 1—19, 26—39. — Διόδ. ΙΒ, 55). Μετὰ τὴν ἦτταν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, ἀπεσπάσθησαν αὐτὴς ἡ Μυτιλήνη καὶ αἱ ἄλλαι Λεσβικαὶ πόλεις ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η', 5), καὶ ἡ νῆσος ἐγένετο θέατρον ἀμειρόπου πάλης μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων. Ἡ ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίᾳ ἔσωσε τὸν ὑπὸ τὸν Κόνωνα ἐν τῷ λιμένῳ τῆς Μυτιλήνης ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πολιορκούμενον στόλον τῶν Ἀθηναίων ἡ δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς κατέστρεψε τῶν Ἀθηναίων τὴν θαλασσοκρατίαν ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην ἀνεκτήσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Μυτιλήνην, ἣτις καὶ μετὰ τὴν Ἀνταλκίδειον εἰρήνην ἔμεινε ταῖς Ἀθηναῖς προσηρτημένη. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐβλάβη ἡ πόλις ὑποκύψασα τοῖς Πέρσας, καὶ μετὰ ταῦτα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 1, 1. Γ, 2, 6). Ἀλλ' ἐκ τῶν συμφορῶν πασῶν τούτων, ἐνεκα τῆς προσφύρου αὐτῆς θέσεως, ταχέως ἀνεκυπτεν εὖρε δὲ προστασίαν καὶ ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους αυτοκράτορας, ἰδίως τὸν Τιβέριον καὶ τὸν Νέρωνα.

Μύτων, ἰδ. Μυτιλήνην.

Μυχός, λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος (Στράβ.). Νῦν Ἰανισό.

Μιώμειφες, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος τῆς ἐνοούσης τὴν Μαρεῶτιν

λίμνην μετὰ τοῦ Κανωθικοῦ βραχίονος τοῦ Νεῖλου ('Ηρδ. Β, 162. — Στρεβ.). Νῦν Μανούφ.

Μῶμος, εἶδος τῆς Νυκτὸς, ὁ θεὸς, ἢ ἡ προσωποποίησης, τῆς μομφῆς καὶ κατηγορίας ('Ἡσίοδ. Θεογ. 214. — Λουκ. Ἑρμῶτ. Κ). Διεργάγη ἐκ πείσματος διότι δὲν εὗρε τί νὰ ψέξη εἰς τὴν Ἀρροδίτην.

Μῶριος ἢ Μόλος, μικρὸς ὁμόροσος τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ ἐκ τοῦ Θουρίου ὄρους

παρὰ τῆ Χαίρωναιφ πηγάζων (Πλούτ. Σόλλ. ΙΖ. 10).

Μῶσσαξ ἢ Μόσσαξ, ποταμὸς ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ (ν. Μαᾶς), πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Λιγγόνων (Claus. Β. G. IV, 40, 15. Tac. Ann. II, 6).

Μῶφε, ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Ἐλεφαντίνην ('Ηρδ. Β, 28). ἴδ. Κρῶφι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Π Ι Ν Α Κ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΩΝ

A			
1	'Αβδηρων νόμισμα.....	Σελ.	2
2	'Αθόδου νόμισμα.....	"	3
3	'Αγαθοδαίμων.....	"	3
4	'Αγαμέμνων(Τειχ.Πομπ.).....	"	6
5	'Αγγεῖα.....	"	8
6	'Αγκοίνη.....	"	11
7	'Αγκύλη.....	"	11
8	'Αγκυρα.....	"	12
9	'Αδμητος.....	"	17
10	'Αδριανού Πύλη.....	"	19
11	'Αέτωμα.....	"	20
12	'Αθηνᾶ.....	"	22
13	'Αθηνᾶ ἑνοπλος.....	"	23
14	'Αθηνᾶς προτομή.....	"	24
15	'Αθηνῶν νόμισμα.....	"	24
16	'Αθηνῶν χάρτ. ἐλαστέλ. λιθογρ.....	"	24
17	'Αθήναι (Πινάξ).....	"	25
18	'Αἶας.....	"	28
19	Αἰγίνης νόμισμα.....	"	30
20	Αἰγίνης ναός 'Αθηνᾶς.....	"	31
21	Αἰγίολχος 'Αθηνᾶ.....	"	32
22	Αἰγισθος.....	"	32
23	Αἰγός ποταμοῦ νόμισμα.....	"	33
24	Αἰγύπτου Νεῖλος (ποταμ.).....	"	33
25	Αἰγυπτιακαὶ πυραμίδες.....	Σελ.	34
26	Αἴνου νόμισμα.....	"	38
27	Αἰσχόνης.....	"	41
28	Αἰτωλίας νόμισμα.....	"	44
29	Αἰώρα.....	"	45
30	'Ακάνθου νόμισμα.....	"	46
31	'Ακαρνανίας νόμισμα.....	"	46
32	'Ακινάκης.....	"	47
33	'Ακμων.....	"	47
34	'Ακόνη.....	"	47
35	'Ακόντιον.....	"	48
36	'Ακραγαντίων νόμισμα.....	"	48
37	'Ακρόπολις τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα (λιθογρ.).....	"	48
38	'Ακρόπολις 'Αθηνῶν.....	"	50
39	'Ακρωτήριον.....	"	51
40	'Ακταίων.....	"	52
41	'Αλείπτης.....	"	54
42	'Αλέξανδρος.....	"	57
43	'Αλέξανδρος ἔπιπας.....	"	58
44	'Αλεξάνδρου προτομή.....	"	59
45	'Αλεξάνδρου νόμισμα.....	"	60
46	'Αλικαρνασσοῦ Μαυσωλείον.....	"	63
47	'Αλικιθιάδης.....	"	65
48	'Αλιτῆρες.....	"	68
49	'Αμαζόνες.....	"	70
50	'Αμβίξ.....	"	71

51	Ἄρμιον	Σελ.	72	94	Ἀρχιτεκτονικὴ κίονες Δωρίου	Σελ.	
52	Ἄρμυξ	"	73		ῥυθμοῦ	"	137
53	Ἄρμυξ Ἐπειος	"	73	95	Ἀρχιτεκτον. κίονες Ἴωνικοῦ	"	137
54	Ἀμφίβληστρον	"	74	96	Ἀρχιτεκτον. κίονες Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ	"	138
55	Ἀμφιάρα	"	75	97	Ἄσκιλα	"	139
56	Ἀμφικτιονικὸν νόμισμα	"	76	98	Ἀσκαύλης	"	140
57	Ἀμφίων	"	78	99	Ἀσκληπίδης	"	140
58	Ἀμφορέως	"	78	100	Ἀσπασία	"	141
59	Ἀνακρέων	"	80	101	Ἀσπίς	"	142
60	Ἀνακλινητήριον	"	80	102	Ἀσπίς πέλινη	"	142
61	Ἀνάλημμα	"	80	103	Ἀστράγαλοι	"	145
62	Ἀναξυρίδες	"	82	104	Ἀστράγαλοι κόσμημα	"	146
63	Ἀναραμέδα	"	87	105	Ἄτλας	"	149
64	Αἰθίου ναός	"	89	106	Ἄτλας ὁ τιτάν	"	150
65	Ἀντίνοος	"	94	107	Ἀττική χάριτης	"	152
66	Ἀντίον	"	95	108	Αὐθιψή	"	154
67	Ἀντιόχεια	"	95	109	Αὐλαία	"	154
68	Ἄξονες	"	101	110	Αὐλός	"	154
69	Ἀπόδεσμος	"	103	111	Αὐλητήρις	"	155
70	Ἀποδυτήριον	"	103	112	Αὐλώπις	"	155
71	Ἀπόλλων	"	104	113	Ἄφλαστον	"	156
72	Ἀρβύλη	"	108	114	Ἀφροδίτη	"	167
73	Ἀργοναῦται	"	109	115	Ἀχιλλεύς	"	161
74	Ἄρης	"	114				
75	Ἀριστείδης	"	116				
76	Ἀριστείων	"	118				
77	Ἀριστοτέλης	"	120				
78	Ἀριστοφάνης	"	122				
79	Ἀρκαδία	"	125				
80	Ἄρμα	"	126				
81	Ἄρματος δέφρος	"	126				
82	Ἀρήνη	"	126				
83	Ἀρμίδης καὶ Ἀριστογείτων	"	127				
84	Ἄροτρον αὐτόγυον	"	128				
85	Ἄροτρον πεηκτόν	"	128				
86	Ἄρότρον μέσασθον	"	128				
87	Ἀρπάγη	"	128				
88	Ἄρπυιαι	"	129				
89	Ἄρτεμις	"	131				
90	Ἄρτεμις ἡ σάτυρα	"	132				
91	Ἀρχιτεκτονικὴ Τύρνος	"	135				
92	Ἀρχιτεκτονικὴ Μηκυνῶν	"	136				
93	Ἀρχιτεκτονικὴ Ἄμφισ	"	136				

B

116	Βακάνιον	"	164
117	Βαλάντιον	"	164
118	Βασιλική	"	166
119	Βαλλυρεφόνης	"	167
120	Βερανίκης νόμισμα	"	167
121	Βερούας νόμισμα	"	167
122	Βηρωταῦ νόμισμα	"	168
123	Βιβλος	"	169
124	Βιβλίον	"	169
125	Βιζύης νόμισμα	"	169
126	Βοηδρέμα	"	170
127	Βοηθός	"	170
128	Βοιωτίας νόμισμα	"	171
129	Βοιωτῶν	"	171
130	Βολις	"	171

Γ

131	Βυκάνη	Σελ.	176
132	Βυκάνη ναυτική	"	176
133	Βυκάνη κυρτή	"	177
134	Βωλακόπος	"	177
135	Βωμὸς	"	177
136	Γαβάλων νόμισμα	"	178
137	Γαβείρων	"	178
138	Γαλατίας	"	179
139	Γαυρομήδης	"	182
140	Γέλιος νόμισμα	"	183
141	Γέλιον	"	183
142	Γίγαντες	"	187
143	Γίγγλυμος Πομπηίας	"	188
144	" Βρεττ. μουσείου	"	188
145	Γλαυξ	"	189
146	Γόμοροι	"	192
147	Γόμων νόμισμα	"	192
148	Γοργόν	"	194
149	Γόρτυνος νόμισμα	"	194
150	Γραφική	"	199
151	Γρύψ	"	199
152	Γυάλον	"	200
153	Γυμναστής	"	201
154	Γυμνάσιον	"	202
155	Γωρυτὸς	"	202

Δ

156	Δάς	"	203
157	Δαίδαλος	"	204
158	Δαμασσοῦ νόμισμα	"	206
159	Δαναΐδες	"	200
160	Δαρεικός	"	207
161	Δαρειτός	"	208
162	Δελφῶν νόμισμα	"	211
163	Δελφοί	"	213
164	Δήλου νόμισμα	"	215
165	Δημήτηρ	"	217
166	Δημητριάδος νόμισμα	"	218

E

167	Δημητρίου	Σελ.	218
168	Δημητ. Α' Σατύρος νόμισμα	"	220
169	" Β' Νικάτωρ	"	225
170	Δημοσθένης	"	228
171	Διασθῆται	"	228
172	Διάδημα	"	228
173	Διάζωμα	"	229
174	Δίδροκμον	"	230
175	Διδώ	"	231
176	Δίκελλα	"	233
177	Δίκρανον	"	237
178	Δίκτυον	"	237
179	Δίφος	"	237
180	Διογένης	"	238
181	Διονυσίου νόμισμα	"	243
182	Διονυσοποιετῶν νόμισμα	"	243
183	Διδυσοί	"	246
184	Διόσκουρων νόμισμα	"	247
185	Διόσκουροι ἐπὶ δακτυλίου	"	247
186	Διπλοῖς	"	247
187	Δίπτυχα	"	248
188	Δισκοδόλος	"	248
189	Δίφρος	"	249
190	Διώτη	"	250
191	Δούρειος Ἴππος	"	252
192	Δρέπανα	"	252
193	Ἐγκαρπα	"	254
194	Ἐγκόμβωμα	"	254
195	Ἐδραι	"	255
196	Ἐκάτη	"	258
197	Ἐκτυπον	"	262
198	Ἐλευσίσιον νόμισμα	"	265
199	Ἐλευσίνα	"	265
200	Ἐλλύχιον	"	271
201	Ἐμβολον	"	272
202	Ἐνδοίου Ἀθηνᾶ	"	276
203	Ἐνδρομίς	"	276
204	Ἐνώτια	"	278
205	Ἐπίκριον	"	282

359	Κακκάθη	Σελ.	445	402	Κεραμεική εικ. 2.	Σελ.	473
360	Κάλαθος εικόν 1.	"	446	403	" " 3.	"	474
361	" " 2.	"	440	404	" " 4.	"	474
362	Κάλλυτρον	"	451	405	" " 5.	"	474
363	Καλόπους	"	451	406	" " 6.	"	478
364	Κάλπη	"	452	407	Κεραμίδ.	"	475
365	Καλυπτῆρες εικ.	"	452	408	Κεραμογραφία εικ. 1.	"	475
366	Καλύπτρα	"	452	409	" " 2.	"	475
367	Καμαρίνης νόμισμ.	"	453	410	" " 3.	"	476
368	Κανάχου Ἀπόλλων εικ 1.	"	455	411	" " 4.	"	476
369	Κανάχου Ἀπόλλων " 2.	"	455	412	" " 5.	"	478
370	Κανηφόροι " 1.	"	455	413	" " 6.	"	476
371	Κανηφόροι " 2.	"	456	414	" " 7.	"	477
372	Κάνθαρος	"	456	415	Κέρας εικ.	"	477
373	Κανών εικ. 1.	"	457	416	Κερκίς "	"	478
374	" " 2.	"	457	417	Κέρκουρας	"	478
375	Καπηλεῖον εικ. 1.	"	457	418	Κερῶχος	"	470
376	" " 2.	"	457	419	Καστός	"	479
377	Καρυάτιδες	"	461	420	Κήδευσες εικ. 1.	"	481
378	Καρχηδών χάρτης	"	462	421	" " 2.	"	482
379	Καρχήσιον	"	463	422	Κήλων	"	483
380	Κάσσυμα	"	465	423	Κημάς	"	483
381	Καταΐτις	"	466	424	Κήρυξ	"	484
382	Καταπειρατήσ	"	466	425	Κηφισοδότου παλαισκαί.	"	485
383	Καταπέλτης εικ. 1.	"	466	426	Κίθηρις	"	486
384	" " 2.	"	467	427	Κιθάρα	"	486
385	Κατάφρακτος	"	467	428	Κιλλίνας	"	487
386	Κάτοπρον εικ. 1.	"	468	429	Κίσση εικόν 1.	"	491
387	Κάτοπρον εικ. 2.	"	468	430	" " 2.	"	491
388	" " 3.	"	468	431	" " 3.	"	491
389	Καυσία	"	469	432	Κιστοφόροι	"	491
390	Καυτήρ	"	469	433	Κίον εικόν 1.	"	492
391	Καψιδρώσιον	"	469	434	" " 2.	"	492
392	Κεκρύφαλος	"	471	435	" " 3.	"	492
393	Κελέβη	"	471	436	" " 4.	"	492
394	Κελευστής	"	471	437	" " 5.	"	493
395	Κίλης	"	471	438	Κλάς " 1.	"	495
396	Κένταυροι εικ. 1.	"	472	439	Κλαίς εικ. 2.	"	495
397	" " 2.	"	472	440	" " 3.	"	496
398	Κέντρον	"	473	441	Κλεομένης	"	499
399	Κέντρον	"	473	442	Κλοπάτρα	"	500
400	Κεραία	"	473	443	Κλύμαξ	"	506
401	Κεραμεική εικ. 1.	"	473	444	Κλίμη	"	506

445	Κλισία	Σελ.	507	488	Κρούπελα εικόν 1.	Σελ.	538
446	Κναφεύς εικόν 1.	"	508	489	" " 2.	"	538
447	" " 2.	"	509	490	Κρύπη	"	538
448	" " 3.	"	509	491	Κρείς εικόν 1.	"	539
449	" " 4.	"	509	492	" " 2.	"	539
450	Κνήμη	"	509	493	Κτερίσματα εικόν 1.	"	539
451	Κνημιάς	"	509	494	" " 2.	"	539
452	Κνώθειον	"	510	495	Κύσθος	"	540
453	Κόδαρος	"	510	496	Κυβιστάν εικόν 1.	"	541
454	Κολαός	"	511	497	" " 2.	"	541
455	Κολοθιον	"	511	498	" " 3.	"	541
456	Κόλπος	"	512	499	Κύβη	"	541
457	Κόμμωσις	"	514	500	Κύζικος	"	542
458	Κονίωμα	"	514	501	Κύθηρα	"	543
459	Κόντος	"	515	502	Κύκηθρον	"	544
460	Κόπανον	"	516	503	Κυκλάς	"	544
461	Κοπίς	"	516	504	Κύλιξ	"	545
462	Κορινθία	"	517	505	Κύρβαλον εικ 1.	"	546
463	Κορινθιακόν νόμισμα	"	517	506	" " 2.	"	546
464	Κορινθία (ναός Πασειδ.)	"	518	507	Κύρβη " 1.	"	546
465	Κόρυμβος	"	519	508	" " 2.	"	546
466	Κοτύλη	"	522	509	Κυνέα	"	547
467	Κούρεια	"	524	510	Κύπρου επιγραφαί.	"	549
468	Κόρινος	"	524	511	Κυρήνη εικ. 1.	"	549
469	Κράνος εικόν 1.	"	525	512	" " 2.	"	550
470	" " 2.	"	525	513	" " 3.	"	550
471	" " 3.	"	525	514	Κυρήνης νόμισμα	"	550
472	" " 1.	"	526	515	Κυρρήτης εικ. 1.	"	552
473	Κρατήρ " 1.	"	527	516	" " 2.	"	552
474	" " 2.	"	527	517	Κυστις	"	553
475	" " 3.	"	527	518	Κώδιον εικ. 1.	"	554
476	Κρήθεινον	"	528	519	" " 2.	"	554
477	Κρηπίς	"	529	520	" " 3.	"	554
478	Κρήτη	"	530	521	Κωμωδία (Ἀριστοφάνης)	"	555
479	Κρήτης νόμισμα	"	531	522	Κώνος	"	556
480	Κρισῶ εικόν 1.	"	533	523	Κώπη	"	557
481	" " 2.	"	533				
482	Κρίτιος	"	534				
483	Κρόκη	"	536				
484	Κροσσαί.	"	537				
485	Κροτάλιον	"	537	524	Λαδύρεθος	"	558
486	Κρόταλον	"	537	525	Λάβανον	"	559
487	Κρούματα	"	538	526	Λαγωδόν.	"	559

Δ

527	Λακωνική χάρτης	Σελ.	561
528	Λαμπάς	"	565
529	Λαμπτήρ	"	565
530	Λαοδικεῖας νόμισμα	"	566
531	Λαοκίων	"	567
532	Λαρίσσης νόμ. εἰκ. 1.	"	569
533	" " " 2.	"	569
534	Λίβητες	"	572
535	Λεοντῖνοι νόμ.	"	570
536	Λευκανίας νόμισμα	"	579
537	Λευκάς	"	570
538	Λεωνίδας	"	582
539	Λεωχάρης	"	588
540	Λήκυθος εἰκ. 1.	"	584
541	" " 2.	"	584
542	Λημνιάκος	"	584
543	Ληγός	"	588
544	Λιθωνωτρίς	"	586
545	Λιθυρίς	"	587
546	Λιθοβόλος	"	588
547	Λιθοζόος	"	588
548	Λίκνον εἰκ. 1.	"	588
549	" " 2.	"	588
550	Λιλόβατον νόμισμα	"	588
551	Λιπάρας	"	590
552	Λίψ	"	591
553	Λόγγη	"	592
554	Λοκρίδος νόμ. εἰκ. 1.	"	592
555	" " " 2.	"	593
556	Λυκία	"	596
557	Λυκοῦργος εἰκ. 1.	"	599
558	" " 2.	"	599
559	Λύκτος νόμισμα	"	600
560	Λύραι εἰκ. 1.	"	601
561	" " 2.	"	601
562	" " 3.	"	601
563	Λυσίας	"	605
564	Λυσιμάχεια νόμ. εἰκ. 1.	"	608
565	" " " 2.	"	606
566	Λύσιππος εἰκ. 1.	"	607
567	" " 2.	"	607
568	Λύχνος	"	608
569	Λυχνούχος	"	609

M

570	Μαγνησίας νόμισμα	Σελ.	610
571	Μαζονόμος εἰκ. 1.	"	611
572	Μαζονόμος " 2.	"	611
573	Μαίανδρος	"	615
574	Μακεδονίας νόμισμα	"	617
575	Μακρὰ ναῦς	"	618
576	Μαντική	"	627
577	Μαραθῶν χάρτ. εἰκ. 1.	"	638
579	" " " 2.	"	629
579	Μαρούας	"	631
580	Μαρούπιον	"	632
581	Μάστιξ εἰκ. 1.	"	633
582	" " 2.	"	633
583	Μαύσωλος νόμ. εἰκ. 1.	"	634
584	" " " 2.	"	634
585	Μάχαϊρα εἰκ. 1.	"	635
586	" " 2.	"	635
587	" " 3.	"	635
588	Μάχαϊρα εἰκ. 4.	"	635
589	Μεγαλόπολις χάρτ.	"	637
590	Μεγαλοπόλεως νόμισμα	"	638
591	Μεγαρίς χάρτ.	"	638
592	" νόμισμ.	"	638
593	Μέλαν	"	642
594	Μελίαγρος εἰκ. 1.	"	643
595	" " 2.	"	644
596	Μελίτη νόμ.	"	646
597	Μένανδρος	"	648
598	Μένδη νόμ.	"	649
599	Μέσαλον	"	654
600	Μεσαμβρία νόμ.	"	654
601	Μεσσοτύλιον	"	655
602	Μεσσήνης νόμ. εἰκ. 1.	"	655
603	" " " 2.	"	655
604	Μεσσήνη " 1.	"	656
605	" " " 2.	"	656
606	Μεταβάτης	"	659
607	Μεταπόντιον νόμ.	"	661
608	Μετόπη εἰκ. 1.	"	661

609	Μετόπη εἰκ. 2.	Σελ.	661	696	Μούσαι	Θάλεια	Σελ.	687
610	" " 3.	"	661	637	"	Κλειώ	"	687
611	Μήθουμα νόμ.	"	664	638	"	Οὐρανία	"	687
612	Μήλη	"	664	639	Μουσική εἰκ. 1.		"	689
613	Μήλος νόμ.	"	665	640	" " 2.		"	690
614	Μιθριδάτης νόμ.	"	668	641	" " 3.		"	691
615	Μίλητος νόμ.	"	671	642	" " 4.		"	691
616	Μίλητος	"	671	643	" " 5.		"	692
617	Μιλτιάδης	"	672	644	" " 6.		"	692
618	Μίτρα εἰκ. 1.	"	678	645	" " 7.		"	692
619	" " 2.	"	678	646	" " 8.		"	692
620	" " 3.	"	678	647	" " 9.		"	692
621	" " 4.	"	679	648	" " 10.		"	693
622	" " 5.	"	679	649	Μόφου ἑστία νόμ.		"	693
623	Μόναυλος	"	683	650	Μυκῆναι εἰκ.		"	697
624	Μονόκροτος	"	683	651	" χάρτ.		"	697
625	Μονομάχος	"	683	652	Μύλασα νόμ.		"	698
626	Μονόξυλον	"	683	653	Μύλοι εἰκ. 1.		"	699
627	Μονόπαρος	"	683	654	" " 2.		"	699
628	Μονοχίτων	"	683	655	" " 3.		"	699
629	Μορμολύκειον	"	684	656	Μύνδος νόμ.		"	699
630	Μοτύη νόμ.	"	685	657	Μύξα		"	700
631	Μούσαι Καλλιόπη	"	686	658	Μύρα		"	700
632	" Εὐτέρπη	"	686	659	Μυρίνα νόμ.		"	700
633	" Ἐρατώ	"	687	660	Μύρμηξ		"	701
634	" Μελπομένη	"	687	661	Μύρων		"	703
635	" Πολύμνια	"	687	662	Μυτιλήνη νόμ.		"	707

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1889

Ἄριθ 1278

